

Giới thiệu Thần Y Đích Nữ

Converter: hanthientuyet

Editor: im_lnh, Min, KeyKhun, Sawol, Bell Huỳnh

Beta: Sawol

Nàng được xưng là thần y ở thế kỷ 21, tinh thông từ Trung y đến Tây Y, là một quân y đặc cấp của binh chủng đặc biệt. Sau khi xuyên đến cổ đại liền hóa thành đích nữ họ Phụng, Phụng Vũ Hành.

Phụ thân không quan tâm, tổ mẫu không thương, tỷ muội người so với người càng nham hiểm. Lại thêm mẫu thân thân tính cách mềm yếu nhiều bệnh, đệ đệ nhỏ tuổi, phụ thân nàng xem trọng một di nương trong phủ nâng bà ta lên làm chính thê, còn đem nàng hứa gả cho Cừu hoàng tử không những què một chân mà còn bị hủy dung mạo?

Xuyên qua sông lại, nàng tuyệt đối không muốn sống uất ức giống như nguyên chủ!

Nàng muốn tranh, muốn đấu, muốn so với người độc ác càng độc ác hơn, muốn so với người âm hiểm càng âm hiểm hơn, cho dù thân thể có hóa thành tro bụi vạn kiếp bất phục, cũng muốn bảo vệ người nàng nghĩ bảo vệ.

Xoa nhẹ cái bốt hình phụng hoàng nằm ở giữa cổ tay, mang theo hiệu thuốc tư nhân của đời trước mà tới.

Nhân sâm trăm năm có là gì? Nàng vừa ra tay chính là nhân sâm ngàn năm tuổi; thuốc Đông y uống không nổi do quá đắng? Viên thuốc tây cho người dùng đảm bảo hết bệnh; viêm ruột thừa cấp tính muốn lấy mạng người? Trực tiếp cắt đi là được.

Từ một nữ tử yếu đuối mình trong chớp mắt trở thành miếng bánh thơm ngon nổi tiếng nhất Đại Thuận, người nhà không yêu không quan hệ, có Hoàng đế đau, có Thái hậu thân, có thể từ luôn ủng hộ, có hoàng tử là tri kỷ. Nàng cùng Hoàng đế hùn vốn mở bệnh viện, trung y kết hợp tây y, được lòng dân chúng trong thiên hạ, ôm hết tiền tài trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phụng hoàng giáng thế

Triều đại Đại Thuận, Thiên Vũ đế, năm thứ hai mươi mốt.

Ban đêm trăng tỏ sao sáng, đột nhiên trên trời có tiếng sét nổ mưng, nóc hoàng cung đại nội chấn động run rẩy mấy cái, nhưng không thấy mưa.

Người cai quản Khâm Thiên giám vội vã chạy tới điện Càn Khôn, quỳ sụp xuống trước mặt Thiên Vũ đế: "Bẩm hoàng thượng, có thiên tượng dị động, hướng tây bắc... Phụng hoàng giáng thế!"

Tay Thiên Vũ đế đang cầm chén trà khê run lên: "Tây bắc..." Ánh mắt khê mở nhìn từ cửa sổ ra ngoài, "Nhắc tới đó, Minh nhi cũng nên trở lại rồi."

...

Ở phía tây bắc vùng biên cảnh Đại Thuận, trong một khe núi, sấm sét nổ một cái, trực tiếp đem một thi thể nữ nhân đứng dậy.

Phụng Vũ Hành giãy dụa giữa một đồng thi thể ngồi dậy, đầu đau một trận, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Nhưng vừa mới mở mắt, nơi chưa xác chết làm nàng sợ hết hồn.

"Mẹ nó." Nàng nháy mắt mấy cái, gạt đầu lâu trên đùi ra, xem xét hoàn cảnh tứ phương, "Rốt cuộc ta đã chết chưa vậy?"

Nàng rõ ràng còn nhớ mình đang ngồi trên máy bay thì bị nổ tung, rơi xuống ở độ cao như vậy tuyệt đối không có cơ hội sống sót, nàng thân là quân y cao cấp của lục quân, lúc chết đầu óc nàng vẫn tỉnh táo, cho nên Phụng Vũ Hành chắc chắn mười phần, nàng đã chết.

Đúng vậy, đã chết nhưng sống lại.

Nàng đứng lên đồng xác chết, hoạt động tay chân, phút chốc đã trầm xuống, một đoạn trí nhớ xa lạ đột nhiên xuất hiện trong đầu: Phụng Vũ Hành, mười hai tuổi, là chính nữ của Tả tướng đại nhân Đại Thuận, Phụng Cẩn Nguyên. Ba năm trước, một nhà ngoại tổ bị đày đến nơi hoàng vu, phụ thân sợ bị liên lụy, cùng tổ mẫu phế chính thê là mẫu thân Diêu thị, đưa di nương là Thẩm thị lên làm chính thất.

Đến đó vẫn chưa xong, sau đó, không biết ở đâu chui ra một tên thầy bói, chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "Nha đầu kia có mệnh sát, nếu tiếp tục để lại

trong phủ, sớm muộn gì cũng khác Phụng phủ nhà tan cửa nát."

Vì thế, lão tổ mẫu ra lệnh, đưa Phụng Vũ Hành, Diêu thị, còn cả đệ đệ mới ba tuổi Phụng Từ Duệ đến vùng sơn thôn phía tây bắc xa xôi, để tự sinh tự diệt.

"Đúng là một thật." Xem ký ức của nguyên chủ khi còn sống như xem một bộ phim điện ảnh, Phụng Vũ Hành không thể không chấp nhận một sự thật: "Đã xuyên qua!"

Thời đại bất đồng, niên kỉ bất đồng, thân thể bất đồng, bộ dạng bất đồng, chỉ giống nhau ở cái tên.

"Yên tâm!" Nàng dùng tay trái vỗ tay phải, an ủi nói: "Ủy khuất của ngươi ta đều hiểu, nếu ta đã đến đây, tất sẽ không để người ta khi dễ ngươi. Phụng phủ phải không, món nợ này ta sẽ thanh toán thay ngươi!"

Bỗng nhiên trong đầu truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, sau đó là âm thanh nhẹ như gió của một cô nương, chỉ nói một câu: "Đa tạ." Thần kinh của nàng run rẩy một chút, giống như có cái gì đó đang xa dần.

Phụng Vũ Hành cười khẽ, xem ra nguyên chủ của thân thể này đúng là chết không cam lòng, nghe được lời hứa của nàng mới bằng lòng rời đi. Nhưng mà... có phụ thân như vậy, có người thân một nhà như vậy, rất đáng hận!

Nàng là người coi trọng lời hứa, nếu đã chiếm thân thể của người ta, cừu hận kia, dĩ nhiên sẽ trả.

Phụng Vũ Hành phúi bụi bẩn trên y phục vài thô, lấy vài xác chết làm điểm tựa, nhanh chóng ra khỏi táng hố(1), chưa kịp quan sát địa hình, thì chợt nghe có người đang nói chuyện đi tới.

(1) Táng hố: hố mộ tập thể.

"Nha đầu kia mà bán vào Túy Hoa lâu ở Phủ thành thì ít nhất cũng được năm mươi lượng bạc, ta chỉ cần làm lần mua bán này, đừng nói đến cưới được vợ cho Cầu nhi, ta còn có thể tìm thêm hai tiểu mỹ nhân nữa."

"Ngươi lại dám tơ tưởng đến mỹ nhân! Dám cưới tiểu thiếp, ta sẽ liều mạng với ngươi, cho dù vào đại lao cũng muốn bẩm báo nha môn chuyện này!"

"Được rồi, được rồi, ta không nói nữa, đàn bà như ngươi sao lắm lời thế!"

Phụng Vũ Hành chau mày lại, trí nhớ nguyên chủ xuất hiện lần nữa: mẫu thân bệnh nặng, nàng đến ngọn núi gần nhất hái thuốc, đột nhiên bị người đánh ngất. Trước khi ngất đi còn nhìn thoáng qua, nam nhân kia giờ gầy chưa kịp buông, là nam nhân ở Vương gia đầu thôn, Vương Thụ Căn.

Phía sau hướng tám giờ, Phụng Vũ Hành có năng lực phân biệt phương hướng chính xác, âm thanh càng ngày càng gần, nàng cúi người, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, thấy một bụi cây rậm rạp rồi chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nam nhân yêu dị

Hiện tại không phải là lúc hành động thiếu suy nghĩ, Phụng Vũ Hành làm việc chưa bao giờ để xảy ra sai sót, nay vừa tới nơi này, trừ những ký ức đứt quãng của nguyên chủ, những thứ khác đều không biết. Hơn nữa, đây lại là dáng người của một tiểu cô nương mười hai tuổi, tay chân gầy nhẳng, nàng không ngu ngốc đến nỗi liều mạng với hai người trưởng thành đó.

Vừa mới trốn được, đã thấy đôi vợ chồng kia soi đuốc vào táng hố. Phụng Vũ Hành nhìn chăm chăm một lúc, xác định thân phận của đối phương, đúng là Vương Thụ Căn và vợ hắn, Từ thị.

Sau khi hai người kia tìm mọi nơi mà không có thu hoạch, Từ thị nóng nảy: "Không đúng! Rõ ràng ở đây, người đâu rồi?"

Wương Thụ Căn giậm chân: "Không phải là chạy rồi?"

"Không thể. Lượng được kia cũng đủ để nàng ngủ hai ngày hai đêm, làm sao tỉnh trong một đêm được!"

Wương Thụ Căn hỗn hển: "Vậy ngươi nói xem người đâu rồi?"

Từ thị cũng nóng nảy: "Ngươi quát ta có ích gì! Người bị đánh đến hôn mê, hai ta lại cùng cho nàng uống mê dược, chính mắt ngươi nhìn thấy, sao lại đổ lỗi cho ta!"

Wương Thụ Căn không nói gì, rầu rĩ cúi đầu tìm thi thể, Từ thị cũng đi tìm theo.

Phượng Vũ Hành liên hệ với trí nhớ của nguyên chủ, cuối cùng đã hiểu rõ chuyện.

Cảnh tình này chắc là đánh nguyên chủ bất tỉnh rồi cho uống mê dược, sau đó vứt ở táng hố này, để đến đêm thì đưa đến Túy Hoa lâu bán lấy tiền?

Theo bản năng, Phượng Vũ Hành sờ khuôn mặt mình, nói như thế, bộ dạng nguyên chủ không tệ lắm.

Nàng bốc một ít đá vụn trên tay, khước môi Phượng Vũ Hành cười tà, đột nhiên ngón tay bắn ra, cục đá bay qua nhắm đến Từ thị.

Chợt nghe nữ nhân thét một tiếng "A" chói tai, nhanh chóng nói: "Ai? Ai đánh ta?"

Vương Thụ Căn dừng tay đi đến xem đầu nàng: "Có ai đâu?"

"Có! Vừa rồi có người đánh vào đầu ta."

Đang nói, thì có một viên đá bay tới, lúc này mục tiêu là mi tâm Vương Thụ Căn.

"A!" Nam nhân kêu lên, chưa chờ hấn hết xong, thì các nơi trên thân thể lại liên tiếp cảm giác được.

Hai người bị dọa đến phát điên, cây đuốc trong tay sớm đã rơi, bèn vào xác chết, ngọn lửa bùng lên rất nhanh.

"Đi mau!" Cuối cùng Vương Thụ Căn còn chút lý trí, túm lấy Từ thị đang ngồi sững dưới đất, đi ra ngoài hố.

Đáng tiếc, vọt và đi lên, trên đầu đột nhiên đau đớn, lại lần xuống. Thân thể mập mạp của Từ thị như quả cầu lăn lóc trong hố, dính phải lửa, rất nhanh đã thiêu cháy y phục của nàng.

Vương Thụ Căn cũng không thể đi lên được, y phục bị cháy đến bảy, tám phần, mặt bên trái còn bị thiêu hủy một khối thịt lớn.

Phượng Vũ Hành ném ra cục đá cuối cùng, phui tro ở tay, không hề để ý đến hai người đang giãy dụa trong táng hố.

Vừa mới tới ngày đầu tiên, không nên hại chết người, nếu không sẽ không may mắn.

...

Mất thấy hai người đã chạy xa, táng hố vẫn đang cháy. Hai tay Phượng Vũ Hành tạo thành hình chữ thập bái lạy chỗ kia: "Cát bụi về với cát bụi, đất về với đất, hỏa thiêu tốt hơn là phơi xác ở nơi hoang dã này."

"Hừ." Cách đó không xa, đột nhiên có tiếng hừ nhẹ truyền đến, Phượng Vũ Hành cả kinh, tóc gáy dựng thẳng lên. Không phải là sợ, chỉ là ngoài ý muốn *bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau*, mà nàng lại không phát hiện ra.

Trước kia nàng là thánh thủ am hiểu Trung – Tây y ở thế kỷ XXI, mười hai tuổi đã đi theo ông nội vào quân doanh, đi theo quân được cùng được đặc huấn, trước nay mưa gió chưa từng lùi bước, nhạy cảm hơn mấy lần so với người bình thường, còn có một thân công phu mạnh mẽ. Mười tám tuổi bắt đầu lên bàn mổ, hai mươi lăm tuổi đã là quân y cao cấp của lục quân, nếu hai mươi tám tuổi nàng còn sống... thành tửu sẽ còn cao hơn nữa.

Không muốn nghĩ nhiều về chuyện trước kia, Phượng Vũ Hành xoay người đi về phía âm thanh kia dò xét.

Một nam nhân, hoặc có thể nói là một thanh niên, hai mươi tuổi, mặc cẩm bào màu tím, tóc dài được cột lên, mặt như đao tước, một đôi mắt ánh lên hàn tinh, sắc bén như chim ưng. Ở mi tâm có một hình vẽ hoa sen tím to bằng móng tay áp út, càng làm khuôn mặt tuấn mỹ thêm mấy phần yêu dị.

Chẳng qua...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cùng nhau chết cháy

Phượng Vũ Hành nhú mày, dùng sức hít vào, một cổ máu tanh tràn đến. Theo bản năng, nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy nam nhân ngồi trên chiếu, đôi chân duỗi thẳng, đầu gối chảy đầy máu.

"Người là ai?" Nàng cảnh giác hỏi. Xét tình hình trước mắt, nam nhân này không có sự uy hiếp đối với nàng. Nàng là bác sĩ, tình hình của đôi chân này không cần xem kỹ cũng biết là bị thương nặng, ít nhất trước mắt không thể đứng lên.

Nghe nàng hỏi, nam tử kia chỉ hừ lạnh một tiếng, lại không trả lời. Chỉ là khi hừ lạnh, khước môi nhẹ nhàng cong lên làm tăng thêm vài phần mỉa mai.

Phượng Vũ Hành rung mình một cái, nam nhân này bẩm sinh đã có quý khí và yêu dã, cho dù sắc mặt trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi, hai chân chật vật thế này, cũng không ảnh hưởng đến khí chất, quả thật là hại nước hại dân.

"Nhìn đủ rồi thì đi đi." Nam tử dựa vào vách đá trong khe núi, lạnh lùng mở miệng. Hắn không xem nhẹ vẻ mặt mê trai nuốt nước miếng của nha đầu sơn dã này.

Phượng Vũ Hành thấy người ta nói chuyện phiền phức như vậy, dựa vào đâu mà hắn ra lệnh đi chỗ khác là phải đi chỗ khác?

Đi lại hai bước, cũng tìm được đồng cỏ khô mà ngồi xuống, "Núi nhà ngươi mở? Khe nhà ngươi đào? Ta không đi, ngươi làm gì được ta?"

Nói xong, như nghĩ đến gì đó, nghiêng đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, nhất thời vui vẻ: "Hắc! Bây giờ không chỉ mình ta phải đi, ngươi cũng phải đi!" Nàng chỉ vào tảng hổ đang cháy lớn, "Theo thể cháy này, nơi này sẽ nhanh bị lửa cháy lan ra cỏ."

Người nọ cũng xoay người, vừa thấy bên dưới, sắc mặt lại chuyển trắng, mi tâm cũng nhíu lại, dọa tử liên bị co rúm, làm người khác nhìn cũng thấy hoảng hốt.

"Quên đi." Phượng Vũ Hành thấy cách mình đối xử với nam nhân trưởng thành một chút sức lực cũng không có. Nàng đứng dậy tiến lên, đến bên người nam tử, "Ta đỡ ngươi, ngươi có thể miễn cưỡng đi lại không?"

Người nọ đánh giá nàng, cô nương này nhiều lắm cũng chỉ mười một tuổi đầu, thân thể gầy yếu, tuy vừa nãy bắn ra đá vụn cũng dùng sức lực, nhưng chỉ là dùng mưu, để nàng chống đỡ sức nặng của hắn, vẫn rất khó khăn.

"Ngươi trả lời đi!" Phượng Vũ hành lấy tay phe phẩy trước mũi, "Lửa cháy không lớn, ngươi không ngửi thấy mùi càng ngày càng đậm sao? Khe núi này đón gió, chúng ta ở đây được ngửi mùi thịt người nướng! Thịt xác chết nướng đó! Nướng..."

"Đừng nói nữa." Hắn thật sự không nghe được nữa, càng nói càng buồn nôn, "Ngươi xem thử có thể túm cái chiếu này đưa ta ra ngoài hay không?"

"Nghiêm trọng như vậy?" Phượng Vũ Hành sùng sốt, để tiểu thân thể này túm lấy cái chiếu, trên đó còn có một đại nam nhân, nói đùa phải không. "Để ta xem thử." Tay nàng động vào chân hắn.

"Không được chạm vào." Nam tử đột nhiên gầm lên, đồng thời vùng mạnh tay, đã đẩy tiểu thân thể của nàng ngã trên mặt đất.

Phượng Vũ Hành cảm thấy đau, trợn trừng mắt, "Ngươi có bệnh à!"

"Không bệnh sẽ ngồi ở đây?" Nam tử đáp, ý là đương nhiên, "Ta không có ý đẩy ngươi, chẳng qua khí lực hơi lớn."

"Lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú." Phượng Vũ Hành quyết định mặc kệ hắn, "Không muốn đi thì tiếp tục ở trong này ngửi mùi xác chết nướng, bỏn cô nương không phụng bồi."

Nàng xoay người đi, người phía sau thất bại gầm nhẹ một tiếng, sau đó gọi nàng lại: "Ngươi chờ đã."

Rất cuộc phải vừa lùi vừa kéo đưa người này từ khe núi ra, Phượng Vũ Hành mệt mỏi chết. Nàng không nghĩ chân nam nhân này bị thương nghiêm trọng như thế, một chút khí lực đều không có. Nàng nửa kéo nửa ôm, đôi khi không cẩn thận động phải tảng đá, người nọ cũng chỉ rên lên một tiếng đau, cũng không kêu đau.

Dần dần, trong lòng nàng dâng lên bội phục, nhớ đến các huynh đệ trong quân đội kiếp trước, cũng là những con người rắn rỏi, chẳng sợ nhiệm vụ gì, cho dù không có nửa bàn chân, cũng không kêu một tiếng đau.

"Đi hướng này." Nam tử chỉ vào một hướng, "Chỗ đó không xa có một dòng suối nhỏ, khuất gió, gió thổi không đến."

"Được." Phượng Vũ Hành khẽ cắn môi, lại bỏ thêm sức lực, "Chiếu đã hỏng, ngươi có chịu đựng."

"Không sao." Hắn bình tĩnh đáp, tựa như trên người hắn không có vết thương.

Phượng Vũ Hành có chút bức mình, gặng hỏi nói: "Ta muốn ném ngươi đi một chút, để xem ngươi còn nói không sao."

"Tuổi còn nhỏ mà đã tàn nhẫn như thế." Hắn quay đầu nhìn hồ lửa kia, "Vừa nãy đá trong tay ngươi mà nhiều thêm chút nữa, chỉ sợ hai người kia cũng chết cháy?"

"Bịch!" Nàng buông tay, dứt khoát ném người xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hiệu thuốc tư nhân

"Ngươi..."

"Ngươi cái gì mà ngươi!" Nàng không vui, chỉ vào đôi chân bị thương kia, "Nếu ngươi tính sẽ buông tha người làm chân ngươi ra nông nỗi này, vậy thì không có tư cách chỉ trích ta. Ác giả ác báo, nếu bọn họ không hại ta, thì hôm nay không nhận hậu quả?"

Chưa từng có người nói cùng hần nhiều như vậy, không khúm núm, không nịnh nọt, không có lễ đãi tôn trọng, nàng có suy nghĩ của mình, lớn mật nghi ngờ lời của hần, gần như là hần nói một câu, nàng sẽ phản bác lại một câu.

Nhìn vẻ nàng bĩu môi bức giận, ngược lại nam nhân không giận mà khóe môi còn kéo ra một nụ cười, nhìn về phía kia đã có thể thấy dòng suối nhỏ, hỏi nàng: "Còn đi nữa không?"

Phượng Vũ Hành cố định mông xuống đất, "Không đi nữa, mệt rồi."

Hai người cùng ngồi dưới đất, nhìn ngọn lửa trong hồ dần nhỏ đi, nghĩ thi thể sắp bị cháy hết.

Lúc này, ngay tại chỗ khe núi hai người vừa trú, xuất hiện thêm hai bóng người, hình như đang tìm gì đó.

Phượng Vũ Hành đứng lên, ánh mắt linh động như có nước vọt sáng, nhìn một lát, rồi nhìn người bên cạnh, "Này, chắc là tìm ngươi?"

Người nọ hỏi lại: "Vi sao không phải là tìm ngươi?"

"Không thể." Phượng Vũ Hành suy tư mà trở nên có chút mơ hồ, "Mẫu thân ta bệnh nặng không đến, đệ đệ mới sáu tuổi, những người khác trong thôn hoặc hại chúng ta, hoặc tránh không kịp."

Nàng chỉ vào hai bóng dáng, lông mi uốn cong, đôi môi phớt hồng nhẹ nhàng cong lên, ngay cả cái mũi nho nhỏ cũng vênh lên, lộ ra vẻ cơ trí không nên lời, "Đi đến chỗ khe núi ban nãy, chắc chắn biết nơi ngươi đặt chân đến."

Nam tử nâng mắt, nhìn Phượng Vũ Hành có chút cả lợ phát phơ nhưng lại có vẻ thông minh, nha đầu kia thật là thú vị. Ừ, đúng là thú vị.

Thu hồi suy nghĩ, hần nhẹ nhàng nâng tay phải, đưa ngón trỏ và ngón cái đặt lên môi thành cái tiểu, dùng sức thổi một cái, hai người bên kia đã tới.

Là một người trẻ tuổi và một lão đầu nhi hơn năm mươi tuổi, trên lưng lão đầu nhi đeo hòm thuốc, hần là đại phu.

Người trẻ tuổi mặc y phục đen, gọn gàng không thêm tân trang, bội kiếm đeo bên hông, rõ ràng là thị vệ. Thấy cấm bảo nam tử đằng sau, nhẹ nhàng thở ra, "Vừa rồi thuộc hạ không tìm thấy chủ tử, còn tưởng đã xảy ra chuyện." Nói xong, tay kéo lão đầu nhi đang thở hắt hắt đẩy về phía trước: "Đây là đại phu thuộc hạ vào Phủ thành tìm, để hần xem thương thế cho chủ tử."

Cấm bảo nam tử gạt đầu, nhìn đại phu một cái: "Làm phiền."

Lão đầu nhi lau mồ hôi một hồi, luôn miệng nói "Không dám, không dám", bước lên phía trước xem thương thế.

Lúc này, thị vệ kia mới đưa ánh mắt nhìn Phượng Vũ Hành, cau mày hỏi: "Ngươi là ai?"

"Một tên phóng hỏa." Lời này là cấm bảo nam tử thay nàng đáp.

Phượng Vũ Hành nhíu mày: "Con mắt nào của ngươi thấy ta phóng hỏa?"

"Hai còn mắt đều thấy."

"Vị công tử này." Lão đầu nhi nói, "Xương đầu gối của ngươi bị gãy."

Chỉ một câu, thì mấy người đã nhìn về phía đôi chân.

Cấm bảo nam tử gạt đầu, "Ta biết, tiên sinh có thể nói lại xương hay không?"

Lão đầu nhi không do dự, lập tức đáp: "Có thể, nhưng nói xương rất đau, người bình thường đều không chịu nổi! Lão hủ là..." Mắt nhìn thị vệ kia, "Là đang trên đường đi chẩn bệnh bị vị tiểu ca này bắt tới, hòm thuốc chỉ có vài dược liệu thường dùng, không có ma phí tán!"

"Không có ma phí tán sẽ đau chết." Phượng Vũ Hành lạnh lùng nói một câu.

Lão đầu nhi rất tán đầu: "Hơn nữa không chỉ phải nói xương, chỗ thịt thối này cũng phải cạo hết mới được. Lão hủ thấy chỗ thương thế này đều đã sưng lên, chỉ sợ... Ai, chỗ hoang sơn dã lĩnh này, nếu không thì để vị tiểu ca này công ngươi, cùng lão hủ về y quán trong Phủ thành đi."

"Không được." Cấm bảo nam tử dứt khoát cự tuyệt, "Chữa trị ở đây luôn."

Lão đầu nhí liên tục xoa tay: "Không nên không nên, không có ma phí tán, thương thế như vậy lão hủ cũng không dám chữa."

Phượng Vũ Hành không muốn nghe bọn họ tranh cãi, trong ống tay áo, hai tay của nàng nắm chặt nhau, chỉ cảm thấy nơi cổ tay truyền nhiệt đến, trong nháy mắt, nàng thấy thứ không nên thấy ở kiếp trước, hiệu thuốc tư nhân ở tỉnh thành của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Rốt cuộc người là ai?

Hiệu thuốc có hai tầng, Trung dược kết hợp Tây dược, còn có nạng, xe lăn và các dụng cụ đơn giản để chữa bệnh. Ở thế kỷ XXI, trên đường tùy tiện thấy hiệu thuốc không có gì lạ, thuốc mới, thuốc đặc biệt nàng đều bán, ngoài ra còn bỏ vào một ít dược phẩm dùng trong quân đội, gồm một ít bao con nhộng rỗng ruột linh tinh nữa.

Phượng Vũ Hành thử một chút, thế nhưng có thể thông qua ý niệm đưa thứ gì đó trong hiệu thuốc vào trong bàn tay.

Nàng kinh ngạc một hồi, theo bản năng sẽ rời chân đi khỏi. Phát hiện kỳ quái như vậy, phải yên lặng tìm nơi không người xem cho tốt một chút mới được.

Nhưng chân nàng vừa động, đột nhiên cổ thấy lạnh, một thanh kiếm lạnh băng đặt trên đó.

"Không được nhúc nhích." Là tiếng của thị vệ kia.

Phượng Vũ Hành thật sự không dám động đậy.

Đây gọi là Diêm Vương hiếu chiến, tiểu quý khó chơi, nàng có thể so đầu dũa khí với chủ tử hần, nhưng loại thị vệ lỗ mãng này, không có chút suy nghĩ sáng dạ nào, kiếm cũng tuyệt đối không thể mọc mắt.

Nàng nghiêng đầu nhìn chuôi hàn kiếm một chút, mũi kiếm nhọn bức người, chỉ cần một sợi tóc cũng có thể đứt.

"Cô nương, xin lỗi. Cho dù thân phận của người là gì, chỉ nên trách hôm nay người không nên nhìn thấy chủ tử của ta ở đây." Tiếng nói vừa dứt, mũi kiếm đã chớp lên.

Đương nhiên Phượng Vũ Hành không chờ chết như vậy, chỉ là chưa đợi nàng ra tay, nơi chuôi kiếm truyền đến một tiếng "đình", sau đó "lạch cạch" rơi xuống đất.

"Chủ tử!" Thị vệ nhanh chóng xoay người, quỳ xuống về phía cấm bảo nam tử. "Chủ tử bớt giận."

Cấm bảo nam tử tùy ý phát tay, "Chỉ là một đứa trẻ mà thôi, để nàng đi đi."

"Nhưng nếu để lộ ra ngoài..."

"Bạch Trạch." Cấm bảo nam tử trầm mặt xuống, "Ta không nói cùng một câu lần thứ hai."

"Vâng." Thị vệ tên Bạch Trạch cúi đầu, yên lặng nhặt bội kiếm lên, không dám nhiều lời.

Phượng Vũ Hành trừng mắt nhìn Bạch Trạch, thấy lão đầu nhí bên cạnh nhìn chăm chăm vào thương thế mà thúc thủ vô sách(1), lời nói đầy ý vị: "Người phải học tập chủ tử nhà người đi, cho dù muốn giết người diệt khẩu, cũng đừng manh động trước mặt người khác. Nghề đại phu này trước giờ không nhiều lời, nếu người ta có lòng so đo, tùy tiện động thủ trên chân, hai chân hần có thể bị phế hoàn toàn."

(1) *Thúc thủ vô sách*: Bó tay.

"Người đừng được voi đòi tiên!" Bạch Trạch bị chọc tức giận chân.

Cấm bảo nam tử khinh thường cười ra tiếng, "Tuổi còn nhỏ mà hiểu không ít đạo lý. Bạch Trạch, người phải học tập nàng, người ta nói từng điểm đều đúng."

"Chủ tử!"

"Đừng nói nữa." Hần ngắt lời Bạch Trạch, nhìn Phượng Vũ Hành, "Về nhà đi, không phải nói mẫu thân có bệnh sao?"

Phượng Vũ Hành nhìn hần một lát, ánh mắt luyến tiếc rời đóa tử liên trên mi tâm. Nếu không phải nói là nam nhân không nên quá đẹp, đẹp như vậy, thì dễ dàng khiến nữ nhân ta đánh mất nguyên tắc.

"Cái đó... để ra giúp người." Lời vừa thốt ra, Phụng Vũ Hành muốn và miệng mình. Chỉ cần lo cho thân mình thôi có hiểu hay không? Sao phải giúp người chứ?

"Người giúp thế nào?" Cẩm bào nam tử rất phối hợp, không cho nàng có cơ hội đổi ý.

Sau khi Phụng Vũ Hành không nhìn, lại không nghĩ sẽ nhìn mi tâm hắn lần nữa, tay đưa vào trong áo, dùng ý niệm lấy ra một bình phun giảm đau. Lúc trước loại này chưa từng được đưa ra thị trường, là người chuyên môn nghiên cứu chế tạo ra để cung cấp cho quân đội lúc dùng khẩn cấp, vốn muốn tìm cơ hội buôn bán, ai ngờ chưa bán được đã chết.

"Đương nhiên là giảm đau trước." Phụng Vũ Hành lắc lắc bình phun trong tay, nhìn lão đầu nhí một cái, "Lão tiên sinh, vừa rồi người cũng thấy hành tung bọn họ bí ẩn, muốn giết ta diệt khẩu."

Lão đầu nhí sớm đã bị dọa, lại nghe nàng nói, thì lúc ấy sụp xuống, ngồi sững dưới đất run rẩy.

Phụng Vũ Hành nhìn cẩm bào nam tử, "Người nói đi, đưa ra lời hứa hẹn gì đó, không chỉ đảm bảo an toàn sinh mạng của người, mà chuyện hôm nay của người, ta cũng không nói ra."

Vừa nghe lời này, trong lòng Bạch Trạch lại căng thẳng, liền hỏi: "Rốt cuộc người là ai?"

Phụng Vũ Hành bắt đầu đi: "Ta chỉ là một đứa trẻ sống ở sơn thôn, năm mới gặp được một vị kỳ nhân Ba Tư, cho ta vài thứ tốt. Hôm nay ta muốn dùng thứ tốt đó cứu chủ tử nhà người, nhưng ta không muốn để người khác biết trong tay ta có thứ kỳ lạ. Biết chưa?"

Bạch Trạch phân tích một lát, gật đầu, "Đã biết."

Cẩm bào nam tử nhìn cái bình trong tay nàng, trong mắt lộ vẻ tìm tòi nghiên cứu, nhưng thấy Phụng Vũ Hành không nhiều lời, thì quay đầu nói với lão nhân kia: "Lão tiên sinh coi ta là bệnh nhân bình thường là được rồi, làm xong những gì người nên làm, ta sẽ để Bạch Trạch đưa người rời núi, tuyệt đối không liên lụy tính mạng của người."

"Là... thật sao?" Lão đầu nhí không tin.

"Chỉ cần người không nói ra việc tối nay, rất đơn giản."

"Đêm nay cái gì ta cũng không làm, ta xuất môn xem bệnh bị lạc đường."

Phụng Vũ Hành biết, thứ gọi là cam đoan, ai cũng không có cách đi nghiệm chứng thật giả, chỉ có lựa chọn tin hoặc không tin. Nàng không có tâm tư đoán xem tên thị vệ được gọi là Bạch Trạch kia có đưa người an toàn trở về hay vẫn nửa đường giết chết hắn, tóm lại trước mắt chữa trị chân cho người này, chữa trị chân xong, nàng còn phải quay về thôn nhỏ kia, mẫu thân của nguyên chủ và đệ đệ còn đang chờ nàng.

"Đến đây!" Nàng không nói thêm nữa, nửa quỳ bên người cẩm bào nam tử, dứt khoát tự mình động thủ kéo vải chỗ vết thương ra.

Cẩm bào nam tử nhìn động tác của nàng, chỉ cảm thấy sạch sẽ gọn gàng, xuống tay không chút do dự, tựa như chuyện bình thường. Một hài tử mới mười tuổi đầu, sao lại có thể có khả năng.

"Có rượu không?" Nàng vừa xem xét vết thương vừa hỏi.

Lão đầu nhí nhanh chóng mở hòm thuốc ra, lấy ra một cái bình nhỏ, có điểm ngưng ngưng nói: "Bình thường lão uống hai chén, lúc nào cũng mang theo."

"Ừ, thói quen này không sai." Phụng Vũ Hành nhận lấy bình nhỏ, lại không khách khí mở miệng phản phó: "Bạch Trạch, đi lấy nước đến."

Bạch Trạch thấy cẩm bào nam tử gật đầu, thì phi thân đến bên bờ suối. Khi trở về, không biết nhặt được mảnh bình vỡ ở đâu, chứa nửa vại nước dâng lên trước mặt.

Phụng Vũ Hành nhận lấy nước, cũng không ngần đầu lên nói: "Dùng nước rửa sạch một chút, sau đó dùng rượu để tiêu độc. Lúc làm rất đau, người kiên nhẫn một chút."

Không ngoài dự đoán, cẩm bào nam tử lại nói: "Không sao."

Nàng nhàu mày, thật ra hiệu thuốc có còn tiêu độc, nhưng nàng không có cách đưa chai còn đến. Tay áo của tiểu hài tử không rộng như vậy, làm nhiều quá sẽ bị lộ.

"Vây bắt đầu." Phụng Vũ Hành không nói thêm, cẩn thận để ý miệng vết thương.

Nước sạch, rượu mạnh, tiêu độc hoàn toàn. Bạch Trạch tìm thanh gỗ cho cẩm bào nam tử cắn, Phụng Vũ Hành xua tay, "Không cần, mau vút đi, cắn trong miệng quá bẩn."

Bạch Trạch không nghe lời của nàng, chỉ nói: "Cạo thịt nổi xương không phải nói đơn giản như vậy."

"Ta biết." Nàng lại lắc cái bình trong tay, rồi phun lên hai đầu gối.

Âm thanh và trạng thái sưng mủ của thuốc, đặc biệt làm mấy người bị dọa đến sững sốt, cảm bào nam tử thấy rất tốt, hai mắt chỉ lộ ra tia tò mò, hai người khác thì thét lên một tiếng kinh hãi.

"Đây là gì?" Bạch Trạch bắt đầu cảnh giác, chặn tay Phụng Vũ Hành lại. "Ngươi cho chủ tử nhà ta dùng được gì?"

"Giảm đau." Nàng ăn ngay nói thật, lại quay sang nói với cảm bào nam tử: "Ngươi thử xem, có phải đã bắt đầu tê rân rân rồi không?"

Thuốc này thật sự hiệu quả nhanh, chỉ tức khắc có thể giảm đau và gây tê chỗ đau cực hạn.

Cảm bào nam tử cũng thấy ngạc nhiên, trong nháy mắt dường như đã bắt đầu thấy tê dần, cảm giác đau cũng dần không còn. Hơn nữa, thuốc này rất ưu việt, chỉ bao trùm lên những nơi có vết thương, những nơi không bị thương vẫn còn cảm giác.

Hắn lại nhìn cái bình trong tay Phụng Vũ Hành, nàng ngượng ngùng: "Vây... chờ chữa trị xong vết thương cho ngươi, nếu còn, thì... thì tặng cho ngươi."

Hắn cũng không khách khí, "Vây đa tạ."

"Tôi lướt ngươi." Phụng Vũ Hành đẩy lão đầu nhi bên cạnh, "Cạo thịt thôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cạo thịt nối xương

Nàng vốn có thể tự mình động thủ, hơn nữa Phụng Vũ Hành tuyệt đối tin tưởng nàng sẽ xử lý rất tốt. Nhưng nàng không thể tỏ vẻ mình biết nhiều! Thật sự không thể tỏ vẻ biết nhiều! Nàng nghĩ đến thời khắc này mà nhắc nhở mình, chỉ là tiểu nha đầu mới mười hai tuổi, chỉ là tiểu nha đầu mà thôi.

Lão đầu nhi cũng quen tay, không nói nhiều, sờ soạn hòm thuốc lấy con dao ra, bắt đầu cạo thịt thôi rửa của cảm bào nam tử.

Từng phát từng phát, máu chảy đầm đìa, Bạch Trạch nhìn mà nhũn mảy. Phụng Vũ Hành và cảm bào nam tử vẫn không sao.

Chỉ là nàng tin tưởng vào mình, mà hắn, thật sự không có cảm giác đau! Không khỏi nhìn bình dược kia vài lần.

Thủ pháp của lão đầu nhi thuần thực, không mất nhiều thời gian, trong chốc lát, thịt thôi rửa đều được cạo sạch. Bạch Trạch lại đem nước tới rửa một lần, Phụng Vũ Hành lại phun dược lên, cảm bào nam tử đau lòng: "Ta không có cảm giác đau, ngươi tiết kiệm một chút."

"Chậc." Nàng liếc mắt, hắn cúi đầu, không lên tiếng.

Hai tay lão đầu nhi cầm đầu gối, trầm giọng nói: "Phải nối xương, sau khi nối xong ta sẽ bôi thuốc lên chỗ đau, còn lại là điều dưỡng."

Cảm bào nam tử tỏ vẻ hiểu, lão đầu nhi không nói thêm, hai tay nắm lấy chỗ bị thương, bỗng dùng sức, nghe một tiếng "răng rắc", còn một chân nữa.

"Chỗ này giao cho ta, ngươi tiếp tục chân khác đi." Tay Phụng Vũ Hành ôm cành cây mới nhặt, nhận lấy hòm thuốc của lão đầu nhi, tự tìm kiếm.

Lão đầu nhi cũng nhìn ra nàng biết y thuật, nên không ngăn trở, đương nhiên sẽ đến bên chân kia.

Hòm thuốc có chút thảo dược, không nhiều lắm, nhưng vẫn đủ dùng. Nhưng mà...

Phụng Vũ Hành lo lắng một chút, thương thế quá nặng, cho dù nối xương tốt, nhưng ngoại thương chỉ dùng chút thảo dược đơn giản này chỉ sợ không được. Ngọn núi này điều kiện quá kém, lại ẩm ướt, rất dễ bị cảm. Ở niên đại tồi tàn này, cái gì mà Đại Thuận, nàng có đọc sách giáo khoa lịch sử cũng chưa thấy nhắc tới, phòng chừng cũng không có thuốc hạ sốt.

Lại nghĩ thử, đưa bàn tay vào trong tay áo, từ hiệu thuốc lấy ra một túi nhỏ thuốc kháng sinh.

Lúc trước nàng đi theo quân đội dùng túi chứa cỡ lớn, sau khi về hiệu thuốc lại chia thành các túi nhỏ, xếp thành hơn năm mươi túi.

"Đây lại là gì?" Bạch Trạch tò mò, nhưng không hề hoài nghi nàng.

"Có nói ngươi cũng không hiểu." Nàng đã vô tình giải thích quá nhiều, "Tóm lại đối với thương thế của hắn có lợi chứ không có hại."

Nàng đổ phần bột vào chỗ đau, lại dùng vải bông trong hòm thuốc băng bó, sau đó đem cành cây làm thành giá đỡ đơn giản cố định lại đầu gối.

Bên này vừa làm xong, chân khác cũng được cạo xong. Nàng dùng cùng một phương pháp xử lý, cuối cùng lão đầu nhí thở ra một hơi, sau đó nom nóp lo sợ nhìn cảm bào nam tử.

Người nọ nhìn chằm chằm chân mình một lúc lâu, rồi mới ngẩng đầu lên nói cảm ơn với lão nhân kia, lại phân phó Bạch Trạch: "Đưa tiên sinh về Phù thành an toàn."

"Vây còn ngại?" Bạch Trạch lo lắng một mình hấn ở lại chỗ này, ánh mắt nhìn về Phụng Vũ Hành.

Nàng đành nhận mệnh, "Ta ở lại chăm sóc hấn."

Lão đầu nhí cũng tỏ vẻ: "Đưa ta ra rìa núi là được, ta biết đường."

Bạch Trạch không nói thêm, kéo lão đầu nhí bước nhanh rời đi.

Đội bọn họ đi xa, Phụng Vũ Hành mới nhặt chiếc bình nhỏ đến bên dòng suối lấy nước, lúc trở về, trong tay có hai viên thuốc màu trắng.

"Uống cái này đi." Đưa nước và thuốc tới trước mặt cảm bào nam tử, "Không uống lát nữa có thể sẽ bị sốt... Ách, tức là khi nóng lên, sẽ uống công chữa trị này giờ."

Người nọ cũng không hỏi nhiều, nàng đưa thì hấn uống, thấy nàng sừng sốt: "Người không sợ ta đưa thuốc độc?"

Hấn rên một tiếng, "Thuốc độc có thể làm tỉnh xảo như vậy, ta đây cũng nên ăn." Khi nói chuyện còn vươn tay về phía Phụng Vũ hành, "Cho ta."

"Gi?" Nàng sừng sốt, lập tức nhớ ra, đưa bình phun trong tay ra, "Vẫn còn nhiều, bị thương như vậy đủ dùng ba lần."

Hấn nhìn cái bình trong tay, học theo nàng lắc lắc trước rồi ấn vào chỗ ấn, Phụng Vũ Hành nhanh tay ngăn lại: "Dừng ấn!" Sau đó tự mình dạy, "Người xem ở đây có cái miệng nhỏ, đưa cái này vào chỗ đau, sau đó ấn uống là có thể phun lên. Như người vừa này, chút nữa đã phun vào mắt mình."

Hấn thụ giáo, "Đa tạ."

Hai người đều ngồi, không ai nói nữa. Cảm bào nam tử khép hờ mắt, dựa vào thân cây không biết đang nghĩ gì, Phụng Vũ Hành xoa cổ tay phải, thực hiện ý niệm vào hiệu thuốc.

Tay phải nàng có một cái bốt phụng hoàng, kiếp trước nàng cũng có, không nghĩ khi xuyên qua, chẳng những bốt vẫn còn, còn đem theo hiệu thuốc theo.

Hiệu thuốc vẫn như trước, tầng một là thuốc Tây và thuốc Trung pha chế sẵn, còn có một tủ thuốc Đông y.

Tầng hai đơn giản dùng để chữa bệnh, cũng tư tầng được một số dược phẩm đặc thù không thể tìm trên thị trường, hơn phân nửa là nàng mang từ quân đội ra, nàng còn đi khắp nơi để sưu tầm các dược liệu quý.

Trong đó có một quầy đều là đồ dùng phụ trợ chữa bệnh, ví dụ như băng gạc, băng dán, bông, cồn, cồn i-ốt, các thứ linh tinh. Ngoài ra, phòng nghỉ của nàng ở tầng hai, hai mươi mét vuông, nhà vệ sinh kiêm phòng tắm, còn có một cái tủ lạnh và một lò vi sóng.

Trên bàn là đồ trang điểm nàng thường dùng, ngăn kéo có ít đồ ăn vặt, và một hộp trang sức. Bình thường nàng không đeo trang sức, để ở trong hiệu thuốc này cũng không phải đồ đáng giá, đa số đều là bạc, lúc trước nhìn đẹp mắt nên mua chơi, sau lại không hay đeo. Còn có một ít trang sức vàng, không có kim cương, chỉ có một viên bảo thạch màu hồng.

Thật ra nàng thấy mấy thứ này rất tầm thường, nhưng xem ra hôm nay dường như đã có mấy đời... không đúng, phải là cách một thế hệ.

Phụng Vũ Hành ngẫm cảm thán, theo bản năng tự hỏi không biết tại sao máy bay trực thăng đột nhiên phát nổ thành nhiều mảnh. Nàng biết là chuyện không đơn giản như vậy, cũng đoán được bảy, tám phần, nhưng không muốn thừa nhận.

Cho dù thế nào, sống lại một lần, hiệu thuốc lại có thể mang theo vẫn hài lòng, đời trước, bản lĩnh của nàng chỉ có hai thứ Trung y và Tây y. Trung y là tay nghề tổ truyền, Tây y là mười mấy năm ra sức học hành, thêm nhiều năm lâm sàng, đến khi làm thực nghiệm để tích lũy kinh nghiệm. Nếu đánh trận cũng tính là bản lĩnh, vậy nàng cũng coi như lành nghề, trong quân đội cùng đấu một chọi một, đấu với bọn nam nhĩ thiết huyết cũng ngang tay.

Nhưng những thứ đó, ở thời này hữu dụng sao?

Tinh thần bùng tỉnh, tâm tư từ trong không gian rút về.

Cách đó không xa có bóng người chuyển động, nàng cảnh giác nhìn, cảm bào nam tử mở miệng nói: "Là Bạch Trạch đã trở lại."

Phụng Vũ Hành đứng dậy, "Người của người đã trở lại, ta đi đây."

Hấn gật đầu, "Đi đi. Cần thận một chút."

Nàng khịt khịt cái mũi, buổi đêm trong núi vẫn lạnh. "Thật không công bằng, chân của người ta cũng có phần, sao không nói Bạch Trạch đưa ta đi một

chút." Nói xong, không chờ đối phương trả lời, nàng tùy ý khoát tay, "Ta nói đùa thôi. Chẳng qua..." Con mắt nha đầu kia chuyển đầu, "Ta cho ngươi bình thuốc tê, có phải ngươi nên đưa một chút thù lao hay không?"

"Hả?" Cẩm bào nam tử giật mình, lập tức cười khổ, "Ngươi muốn thù lao gì?"

Nàng đếm trên đầu ngón tay: "Ta chẳng những giúp ngươi trị thương, còn đưa ra ba loại thuốc, ngoài ra còn tặng thuốc cho ngươi, ngươi nói những thứ này giá trị bao nhiêu?"

Hắn bắt đầu kể, "Ta biết những thứ thuốc kia thiên kim khó cầu, hiện tại ta không có nhiều đến thế." Vừa nói vừa lấy túi gấm bên hông xuống, ước lượng, "Nhiều nhất chỉ có hai mươi hai lượng, đều là bạc vụn, ngươi ở trong núi chắc cũng cần phương tiện."

"Hai mươi hai lượng?" Nàng suy nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra hai mươi hai lượng rốt cuộc là khái niệm gì.

Hắn nghĩ chắc nàng chê ít, "Nếu sau này có cơ hội tái kiến, nếu cô nương muốn thiên kim, ta sẽ không từ chối."

Phượng Vũ Hành không thích cách nói như vậy, sau này có cơ hội tái kiến, vậy năm mươi phần trăm là sẽ không gặp lại.

Lại không khống chế được nhìn mi tâm hắn, đó là từ liên kia càng nhìn càng làm người ta không rời mắt, nàng cảm thấy mình đúng là không có tiền đồ.

"Cứ vậy đi." Nhận túi tiền kia, Phượng Vũ Hành còn ước lượng thêm lần nữa, thật nặng. Sau đó ấn đầu nguyên chủ tìm đường, đi nhanh về phía trước.

Cẩm bào nam tử nhìn bóng dáng nho nhỏ càng ngày càng xa, gầy yếu đáng thương, lại lộ ra sự quật cường. Nghĩ đến, trên mặt thản nhiên cười. Nụ cười dừng trong mắt Bạch Trạch vừa trở về, làm tên ám vệ đi theo hắn từ nhỏ đến lớn, hoảng sợ.

"Chủ, chủ tử." Đang cười sao?

"Ừ." Hắn thu hồi ánh mắt, "Làm thế nào rồi?"

"Đưa hắn đến cửa núi rồi đánh ngất bất tỉnh, tỉnh lại được hay không phải xem mệnh của hắn." Bạch Trạch nói xong rồi nhìn hướng Phượng Vũ Hành rồi đi, "Chủ tử, bên kia có muốn thù lao đi xử lý không?"

"Không cần." Cẩm bào nam tử đáp nhanh, "Sáng mai chúng ta sẽ rời núi."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trong nhà xảy ra chuyện

Phượng Vũ Hành cầm hai mươi hai lượng trở lại Tây Bình thôn, khái niệm này là từ trong trí nhớ của nguyên chủ. Tại đây, một lượng bạc đã đủ sống một tháng cho một nhà ba người ở sơn thôn, hai mươi hai lượng đúng là khoản tiền lớn.

Lúc trở lại thôn cũng là lúc trời bắt đầu sáng. Dọc đường đi, nàng kiểm không ít thảo dược và nấm, dùng dây leo trói trên vai vài lần trước khi về. Nếu vào núi tìm thảo dược, không thể trở về tay không.

Đang tìm đường về nhà, chưa đợi đến nơi, chợt nghe có trận ồn ào. Có một người đàn bà chanh chua chửi đồng, tiếng tiểu hài tử khóc nỉ non, có nữ nhân đang cầu xin.

Nàng bước nhanh, quả nhiên, đúng lúc nàng về thì gặp chuyện không may.

Tối hôm qua đi về từ táng hố, Từ thị không bị chết cháy túm cánh tay của một phụ nhân ném ra ngoài, bên cạnh là tiểu nam hài năm, sáu tuổi vừa khóc vừa đỡ phụ nhân ngã trên đất dẫy.

Từ thị đá văng tiểu nam hài bằng một cú đá, "Lăn qua một bên đi! Hôm nay các ngươi phải đi khỏi đây cho ta, ta muốn thu lại phòng, muốn ở lại phải tiếp tục giao nộp một năm thuế đất!"

Thân thể phụ nhân suy yếu không thể đứng dậy, bị nàng kéo một hồi như vậy, vừa thờ hồn hển, vừa đau đớn nhờ vả: "Chờ A Hành nhà chúng ta về có được không? Cho dù phải thu lại, cũng phải chờ đứa trẻ trở về!"

"A Hành nhà các ngươi? Nàng đã sớm chạy rồi! Nói là vào núi hái thuốc, đã hai ngày không hề trở về, nếu không phải đã trốn đi thì là bị sói ăn thịt, ngươi còn gì mà chờ nữa!"

"Tỷ tỷ của ta sẽ không bị sói ăn!" Tiểu nam hài kêu to, "Tỷ tỷ của ta sẽ không bị sói ăn thịt!"

"A Hành sẽ không bỏ lại chúng ta đâu!" Phụ nhân cũng phản bác lại, "Xin người cho chúng ta chờ một này, một ngày là được rồi."

"Một ngày cũng không được! Mau cút đi cho ta!" Từ thị nâng chân lên, đá vào ngực phụ nhân.

Nhưng chân còn chưa kịp đạp xuống, đột nhiên bắp chân bị đau, làm nàng ta đứng không vững, đặt mông ngồi xuống ghế.

Chuyện lạ tới hôm qua ở táng hồ cứ quanh quẩn trong đầu Từ thị, từng lúc từng lúc đều bị tập kích thành linh, lại đau đớn đến phát sợ, trốn không xong.

Từ thị "oa oa" kêu, mắt dần cố định nhìn một hướng bên ngoài sân. Chỉ thấy nữ nhân kia rõ ràng đã bị mình và nam nhân nhà mình ném vào táng hồ, ánh mắt lãnh đạm, từng bước đi về phía nàng.

"Tỷ tỷ!" Phụng Vũ Hành vừa mới đi vào viện, ngay tức khắc tiểu nam hài đã chui vào trong lòng nàng, trên mặt đầy nước mắt, cánh tay ôm gấu gao. "Tỷ tỷ! Rốt cuộc tỷ tỷ đã trở lại, các nàng nói tỷ tỷ không cần Duệ nhi và mẫu thân nữa, hu hu..." Đứa trẻ khóc toáng lên, cánh tay nhỏ gầy vòng trên người nàng, ngăn trở mọi đau đớn.

"Duệ nhi đừng sợ." Nàng vỗ vỗ lưng đứa trẻ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thê lương lên, liếc mắt nhìn, trong lòng có chút bội chộp.

Phụng Vũ Hành, là đệ đệ ruột của nguyên chủ, nhưng... tại sao lại giống em trai sáu tuổi đoán mệnh của nàng như vậy?

Tâm của Phụng Vũ Hành run rẩy, trong phút chốc những thứ đã quên lại bắt đầu quay cuồng.

Lúc nàng mười tuổi, em trai sáu tuổi có bệnh thận. Phụng gia là thế gia Trung y, ông nội và ba đều là đại phu Trung y giỏi nhất, là bản lĩnh nhà các nàng tự hào nhất nhưng lại không thể cứu sống em trai. Cũng chính từ năm đó, ông nội quyết định buông tha việc thừa kế gia nghiệp của nàng, đổi nghề học Tây y.

() Giải thích một chút về việc mình để từ "em trai" mà không phải "đệ đệ": nhân vật chính đang nhớ về hiện đại. "Em trai" là đang nói tới đệ đệ ở hiện đại, nên mình mới dùng từ hiện đại để phù hợp với suy nghĩ của nhân vật hơn. Từ "ông nội", "ba" và ở bên dưới cũng có là tương hợp tương tự.*

Đĩ nhiên Trung y có thể trị tận gốc, nhưng Tây y lại nhanh hơn. Khi đối mặt với bệnh cấp tính, Tây y lập tức chụp X-quang, Trung y lại chữa bệnh như kéo tơ.

Từ từ thu hồi suy nghĩ, Phụng Vũ Hành nhìn đứa trẻ trong lòng, một cảm giác như không tồn tại ở đêm hôm qua, rốt cuộc tỉnh lại vẫn ập vào trong lòng. Ở niên đại xa lạ này, cũng không chỉ có mình nàng sao?

Ánh mắt lập tức nhìn đến chỗ phụ nhân, là mẫu thân ruột của nguyên chủ, Diêu thị.

Mũi của Phụng Vũ Hành bỗng thấy chua xót, kiếp trước lúc mẹ sinh em trai thì bị khó sinh nên đã qua đời, nhiều năm trôi qua như vậy, dáng vẻ của mẹ trong lòng nàng đã dần mờ hồ, mà nay, khuôn mặt của Diêu thị thân thiết như vậy, hình ảnh mờ hồ nhiều năm không thấy lại ở trước mắt.

Bỗng nàng nở nụ cười!

Cảm tạ ông trời, lúc này xuyên qua, hóa ra đã được an bài chu đáo như thế.

"A Hành." Biểu hiện tươi cười của nàng lúc này đúng là không thích hợp, Diêu thị có chút hoảng hốt, "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Nàng kéo đệ đệ đi lên phía trước, đỡ Diêu thị dậy, vừa phui bụi đất trên người vừa nói bằng âm thanh dịu dàng: "Không sao, mẫu thân yên tâm, có A Hành ở đây, không ai có thể bắt nạt chúng ta."

Quả nhiên Diêu thị yên lòng, cho tới giờ A Hành là nha đầu có chính kiến, mấy năm nay bị Phụng gia đuổi đi, nếu không có A Hành chống đỡ, chỉ sợ ba mẫu tử nàng cũng không thể sống đến này hôm nay.

Chỉ là nàng còn nhỏ mà phải gánh vác những thứ này, thấy Phụng Vũ Hành mang về thứ gì đó, thì trong mắt Diêu thị có giọt nước.

"Mẹ, đừng khóc." Nàng vỗ nhẹ lên mu bàn tay Diêu thị, sau đó xoay người đi đến trước mặt Từ thị, ngồi xổm xuống: "Cánh tay tím Từ bị thương không nhẹ."

Lúc nàng nói, dĩ nhiên ánh mắt đã nhìn đến một đoạn cổ tay của Từ thị bị lộ ra ngoài, tuy phía trên đã dùng thảo dược xử lý đơn giản, nhưng rõ ràng thoát nhìn vết bóng vẫn thât ghê người.

Từ thị nhất thời run lên, theo bản năng dùng ống tay áo che đi, nhưng khi che lại chạm tới vết thương, đau đến nổi há miệng.

"Hôm qua vào núi hái thuốc, không biết tại sao, chợt nghe thấy từ đâu kia trong núi sâu có tiếng gào khóc thảm thiết, dường như có rất nhiều oan hồn kêu gì nhi... À, muốn đòi nợ bọn người đã thiêu họ." Âm thanh của Phụng Vũ Hành rất nhẹ, lại nói ra sự thật, như đang kể chuyện xưa.

Chỉ là chuyện xưa này lọt vào tai ai đó như đòi mạng y như trong lời nói, Từ thị đang ngồi dưới đất, lui từng bước về phía sau, rốt cuộc không nhận được,

điền khùng gào lên một tiếng, đứng dậy bỏ chạy.

Nhưng nàng vừa đứng lên đã bị một cánh tay nhỏ bé túm lại ở phía sau, Từ thị bị đổ người về phía sau, lớn tiếng kêu: "Buông ta ra! Người mới là lệ quý (1)! Người mới là oan hồn!"

(1) *Lệ quý: quý khóc.*

"Nhờ phúc của người, Phụng Vũ Hành vẫn tốt." Âm thanh của Phụng Vũ Hành vẫn nhẹ nhàng, "Nhưng Diêm Vương cũng không chấp nhận ta."

Lời này của nàng ẩn ý sâu xa khó hiểu, ý là đáng nhẽ ra Phụng Vũ Hành đã bị vợ chồng các nàng dùng gậy đập và thuốc mê hại chết, còn Phụng Vũ Hành hiện tại, chạy một vòng đến chỗ Diêm Vương lại bị đưa đến niên đại này.

Đĩ nhiên Từ thị không hiểu ý này, nhưng nàng cũng biết mình đuối lý, hơn nữa quả thật đêm qua trong núi có chuyện quỷ dị, nàng sợ không dám nghĩ. Vốn sáng nay muốn tới đây đuổi Diêm thị và Phụng Tử Duệ khỏi Tây Bình thôn, tốt nhất là về sau sẽ không gặp lại một người nhà này, quả nhiên nàng đã quên chuyện này. Cũng không nghĩ, Phụng Vũ Hành đã trở lại.

"Một năm trước, mẹ ta sinh bệnh." Phụng Vũ Hành tìm trong trí nhớ của nguyên chủ để tính toán với Từ thị. "Gia sản Phụng gia cho chúng ta có năm mươi hai lượng bạc, mẹ ta đưa hết cho người. Nhưng năm mươi lượng bạc chỉ được uống ba lần thuốc, thím Từ, món nợ này chúng ta sẽ tính toán thật tốt."

"Việc này... Thuốc kia rất đắt." Từ thị không dám nhìn ánh mắt Phụng Vũ Hành, nhạ đầu kia vốn đều bị người khác đem ra làm trò cười, ít khi nói chuyện với người trong thôn. Có thể là do tính tình quái gở, vì sao hôm nay lại cảm thấy ánh mắt kia cực kỳ đáng sợ? Không chờ Phụng Vũ Hành nói thêm, Từ thị như liều mạng, dùng hết sức chạy ra ngoài.

Bàn tay nhỏ bé của Phụng Vũ Hành căn bản không thể giữ người, nàng cũng không muốn giữ, chỉ muốn dọa nàng mà thôi, nhân tiện nhắc nhở đối phương, những chuyện này nàng đều không quên.

Mất thấy Từ thị sắp chạy xa, Phụng Vũ Hành hơi mím môi, lại cao giọng nói: "Nữ nhân như người đều thấy đấy! Trên đời này tất sẽ có báo ứng, người không thể không tin!"

Những lời này làm Từ thị sụp đổ, "rầm!" một tiếng ngã sấp xuống, lại không dừng lại, bỏ chạy về nhà mình.

Nhưng chưa đi được hai bước đã thấy một chiếc xe ngựa lao nhanh giữa đường, xe ngựa đi rất nhanh, bụi nổi lên cuộn cuộn làm thôn dân đang vây xem phải che mắt lại, mãi cho đến khi ở trước mặt Từ thị, người đánh xe quất một roi, tuần mã cất vó hí lên, lập tức dừng lại.

"Mất chó của người bị mù à!" Từ thị sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thiếu chút nữa là nàng bị con ngựa này giẫm chết.

Bốp!

Người đánh xe không nói hai lời, quăng ra một roi, dùng mười phần lực đạo, dứt khoát đánh Từ thị tróc da tróc thịt.

Vậy mà vẫn chưa xong, ngay sau đó là roi thứ hai, thứ ba hạ xuống, trên mặt đất, Từ thị chỉ biết rên hừ hừ.

"Khẩu khí của phụ nhân nơi sơn thôn đúng là giỏi thật!" Người đánh xe kia cười lạnh, "Không mở mắt ra nhìn xem, người có xe ngựa như vậy mà cũng dám chọc?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Người của Phụng phủ tới

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút. Diêm thị thất tha thất thểu tiến lên hai bước, tay run rẩy giữ chặt Phụng Vũ Hành.

"Mẹ." Nàng nhìn Diêm thị, như nghĩ tới gì đó, lại nhìn xe ngựa kia, quả nhiên, khi màn xe nhấc lên, một lão phụ nhân đi ra từ trong xe.

Liếc mắt một cái cũng đoán được lão phụ nhân này là hạ nhân, nhưng y phục này không tầm thường, ít nhất đối với sơn thôn này, chỉ sợ tiền ăn cả đời cũng không đủ.

Trí nhớ trong Phụng Vũ Hành lại vụt qua lần nữa, năm đó Diêm thị có Tôn ma ma là nha hoàn hồi môn, sau khi ba mẫu tử Diêm thị bị đưa đến sơn thôn thì ở lại Phụng phủ. Không chờ nàng nhớ lại, chỉ thấy lão phụ nhân kia đã chạy vội vài bước tới trước mặt Diêm thị, quý sụp xuống: "Phụ nhân, ngài chịu khổ rồi!"

Diêm thị chỉ cảm thấy một cảnh này dường như đã đi qua mấy đời, ba năm qua, nàng chưa chịu đại lễ này, cũng chưa từng tiếp xúc quá thân mật với

người của Phụng gia. Trong quan niệm của nàng, Phụng phủ đã không còn để ý đến sự sống chết của nàng và hai đứa con, trước mắt nhìn thấy Tôn ma ma, cái đầu tiên nghĩ đến là: "Ma ma cũng bị đuổi khỏi phủ sao?"

Tôn ma ma rơi lệ: "Không phải, không phải. Phu nhân, lão nô tới đón ngài và tiểu thư, thiếu gia hồi phủ!"

"Hồi phủ?" Không chỉ Diêu thị, Phụng Vũ Hành và Phụng Tử Duệ đều sửng sốt, Phụng Vũ Hành hỏi trước: "Tại sao lại hồi phủ?"

Diêu thị cũng hỏi theo: "Ma ma, rốt cuộc là sao? Tại sao người đến Tây Bình thôn?"

Tôn ma ma cầm lấy tay Diêu thị, kích động run rẩy nói: "Chúc mừng phu nhân, tiểu thư! Cửu hoàng tử đánh thắng trận, lão gia và lão thái thái cho mời ngài trở về để tiểu thư chuẩn bị hôn sự! Mời phu nhân và tiểu thư lên xe hồi phủ!"

Tin tức tới bất ngờ như một quả bom ném xuống, ba người mẫu tử nhất thời kinh ngạc không nói nên lời.

"Mẹ, cẩn thận!" Tay của Phụng Vũ Hành đỡ lấy Diêu thị đang khiếp sợ suýt chút nữa bị ngã, khống chế tâm tình của mình, cố gắng trấn định, mở miệng: "Chuyện xảy ra quá đột ngột, mẫu tử chúng ta chưa chuẩn bị gì, ma ma chờ một lát, để chúng ta thu dọn cho tốt đã!"

Tôn ma ma lau khóe mắt, cung kính bái lạy với Phụng Vũ Hành, "Ít ngày nữa Cửu hoàng tử hồi kinh, xin phu nhân, tiểu thư nhanh nhanh một chút."

Xe ngựa lặc lư, mọi chuyện xảy ra từ đêm qua đến giờ khiến Phụng Vũ Hành không khỏi một mảy may tựa bên cửa sổ, nhắm mắt dưỡng thần, nhưng những lời nói giữa Diêu thị và Tôn ma ma vẫn lọt vào tay nàng không sót một chữ.

"Lần này do lão thái thái làm chủ, để phu nhân cùng tiểu thư và tiểu thiếu gia hồi kinh, nhưng thật sự, chính là chuyện kết hôn với Cửu hoàng tử."

"Nhưng..." Diêu thị kinh ngạc một chút, "A Hành bị đưa đến sơn thôn nhiều năm như vậy, mối hôn sự kia sợ đã sớm quên rồi?"

"Vẫn còn giữ lời!" Tôn ma ma nhắc tới chuyện này thì cao hứng, "Nếu không nhớ tới, sao trong phủ có thể phái lão nô tới đón ngài! Ngài không biết, mấy năm nay, mỗi ngày lão nô ở trong phủ đều ngóng trông có một ngày phu nhân có thể trở về." Giọng Tôn ma ma nghẹn ngào, Diêu thị cũng xúc động rơi nước mắt.

Phụng Vũ Hành mở to mắt hỏi Tôn ma ma: "Nếu còn giữ lời, tại sao ngày trước Phụng phủ dám đem mẫu thân và tỷ đệ chúng ta đến sơn thôn này?"

Tôn ma ma sửng sốt, nhìn Phụng Vũ Hành, biểu tình kinh ngạc. Diêu thị nhanh chóng nắm lấy tay nàng, giải thích: "Ma ma không biết, mấy năm nay ở trong núi rất khó khăn, đứa trẻ A Hành này ít nhiều đã đi theo ngoại tổ xem qua một chút sách y, bằng không ba mẫu thân chúng ta thật sự không thể sống. Mà vì còn sống, tính tình đứa trẻ này càng ngày càng lạnh nhạt."

Tôn ma ma gật đầu, lại nhìn Phụng Vũ Hành. Chỉ mỗi lạnh nhạt thôi sao? Tại sao nàng thấy trong mắt vị tiểu thư này lộ ra nhuệ khí?

Nhưng cho dù thế nào, tiểu thư như vậy tốt hơn so với ba năm trước đây, Phụng phủ căn bản là nơi ăn thịt người, nếu vẫn là một người mặc cho người ta nhào nặn, chỉ sợ chưa lấy được chồng, đã hương tiêu ngọc vẫn.

"Cái này lão nô cũng không biết." Nhớ tới vấn đề trước đó của Phụng Vũ Hành, Tôn ma ma nói: "Lúc trước lão nô cũng thấy kỳ lạ, tiểu thư đã đính hôn với hoàng thất, sao Phụng gia còn lớn mật như thế. Nay nghĩ đến, chỉ sợ Phụng gia không nghĩ bây giờ thế lực của Cửu hoàng tử lớn đến mức này."

"Hắn có thế lực gì?" Phụng Vũ Hành rất có hứng thú với vị hôn phu của nguyên chủ.

"Tiểu thư có điều không biết, hai năm trước, Cửu hoàng tử được Hoàng thượng khâm điểm, phong làm đại nguyên soái đi biên giới tây bắc chinh chiến, nay tây bắc đại thắng, ít ngày nữa Cửu hoàng tử sẽ hồi kinh."

Hóa ra là như vậy.

Phụng Vũ Hành không hỏi nhiều, tiếp tục nhắm mắt. Phân tích bên ngoài chuyện này, là Phụng gia sợ Cửu hoàng tử nhớ tới vị hôn thê này, nên mới vội vàng đón nàng hồi phủ.

Nếu nghĩ sâu hơn... Nàng nhủ mi tâm, chỉ sợ chuyện bên trong không đơn giản như vậy.

Từ tây bắc về kinh thành rất xa, ra rồi thúc ngựa ngày đêm, ít nhất cũng phải hai mươi ngày. Phụng Vũ Hành không quen thuộc địa hình của Đại Thuận, nhưng vẫn phân biệt được phương hướng. Xe ngựa đã đi được năm ngày rồi, nhưng chung quy nàng thấy không thích hợp, hướng đi kinh thành là hướng bắc, tại sao đột nhiên lại chuyển hướng nam?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tìm được đường sống trong cái chết

Điều thị và Phụng Tử Duệ nghỉ ngơi, Tôn ma ma hầu hạ bên cạnh, sợ nằng nóng, từ từ quạt vài cái.

Phụng Vũ Hành rất yên tâm về Tôn ma ma, nhưng nằng không thể yên tâm về xa phu này. Đặc biệt lúc ở Tây Bình thôn đánh Tử thị mấy roi, càng chứng tỏ người này không phải là người lương thiện.

"Mẫu thân ở lại trong xe, ta ra ngoài nói chuyện." Đi qua Tôn ma ma, Phụng Vũ Hành vén màn lên rồi ra ngoài, ngồi cạnh xa phu.

Xa phu không nghĩ rằng nằng đi ra, hơi choáng váng, sau đó kéo ra một nụ cười không được tự nhiên, chào hỏi: "Nhị tiểu thư."

Đây là thứ tự trong Phụng phủ, trên nằng còn có một tỷ tỷ, Phụng Trầm Ngư, chính là con gái của vị Thâm thị đã đập lên đầu vai của Điều thị, nhảy lên cái ghế đương gia chủ mẫu. Hôm nay, đây mới là chính nữ của Phụng phủ.

"A bá một đường đánh xe đúng là vất vả." Người nằng dựa vào đằng sau, áp lưng lên buồng xe, tay phải đưa vào bên trong ống tay áo trái, nhẹ nhàng xoa vết bớt phụng hoàng vài cái.

"Sao nhị tiểu thư lại nói vậy, đây đều là bổn phận của lão nô." Xa phu kéo dây cương, không chú ý đến ngữ điệu kỳ lạ của Phụng Vũ Hành, xe ngựa lại chạy nhanh hơn.

Phụng Vũ Hành gạt môi, "Hạ nhân trong Phụng phủ quả nhiên đều trung thành."

"Đó là đương nhiên." Xa phu cười bồi hai tiếng, không để ý nhiều tới nằng. Nha đầu mới mười hai tuổi, đúng là không để người ta sinh nghi ngờ.

Nhưng mà, rất nhiều chuyện bình thường lại không phát triển theo lẽ thường, như việc xa phu đã bỏ qua Phụng Vũ Hành.

"Đáng tiếc." Nằng nói ân ý: "Đáng tiếc trung thành lại không biết đường, chúng ta cứ đi như vậy, cả đời này sẽ không đến được kinh thành."

"Hả?" Lúc này xa phu mới nghi ngờ, quay đầu nhìn Phụng Vũ Hành một cái, khuôn mặt vốn thật thà đã vặn vẹo, trong mắt bắt ra một tia tinh quang. "Xin nhị tiểu thư chỉ giáo?"

Phụng Vũ Hành nhìn đối phương, bốn mắt đối diện, cô nương chỉ mười hai tuổi nhưng nhuệ khí lại hoàn toàn không thua trai tráng bốn mươi.

"Ta nói, con đường này căn bản không phải là đường đi kinh thành."

Tay xa phu kéo roi lại một chút, "Vậy nhị tiểu thư cho rằng chúng ta đang đi đâu?"

"Làm sao mà ta biết." Nằng nhích lại gần buồng xe, "Nếu phải giết người diệt khẩu, phải đảm bảo gọn gàng sạch sẽ, còn phải động thủ trước để không bị người ta nhìn ra sơ hở. Đường đường là Phụng phủ, tất nhiên không thiếu cao thủ, lỗi tại bọn họ quá coi thường ba mẫu tử chúng ta." Nằng vừa nói vừa cười tự giễu, "Lại nói tiếp, đúng là rất châm chọc, ngay cả khi chết, cái người gọi là phụ thân cũng không chịu ban cho ta một đối thủ tốt."

"Người..." Xa phu bộc lộ bộ mặt hung ác, tuy đã bị người nhìn thấu mục đích là ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn không cho rằng một tiểu cô nương mười hai tuổi sẽ sinh ra loại mị hoặc gì đó. Bên ngoài chỉ là công phu mềm mại, đúng là đã bức hắn đến nóng nảy, đến bước này rồi thì cùng lắm là đưa xe này cho người ta, cũng không có gì đáng ngại.

Hắn là thị vệ được Phụng gia nuôi trong nhà, đến khi được Tả tướng Phụng Cẩm Nguyên dặn dò, ba mẫu tử Điều thị không thể hồi kinh, nửa đường phải bỏ lại.

Về phần hôn ước cùng Cửu hoàng tử, đó là hôn ước của chính nữ Phụng phủ. Nay chính nữ là đại tiểu thư Phụng Trầm Ngư, cửa thành hôn này đã sớm không còn liên quan đến Điều thị.

Xa phu cười lạnh một tiếng, không giấu diếm nữa, hắn chỉ tò mò tại sao một tiểu cô nương lại sắc bén đến như vậy. "Người đã phát hiện ra?" Hắn mở miệng hỏi, cũng đã cầm chủy thủ trong tay, chỉ đợi Phụng Vũ Hành trả lời xong thì ra tay.

Phụng Vũ Hành cười lạnh theo, tiếng cười kia nghe âm trầm.

"Nếu người đánh Tử thị nhẹ tay một chút, có lẽ ta sẽ không nghi ngờ người."

"Là chuyện này?"

"Không chỉ thế." Nằng chỉ vào tay hắn, "Gan bàn tay phải có vết chai dày, rõ ràng là luôn cầm binh khí, nếu là xa phu, vết chai hẳn là phải ở ngón tay trở."

Nói xong, không chờ xa phu hành động, Phụng Vũ Hành đã ra tay trước. Đã lấy trước từ trong không gian một khẩu súng gậy tê, bắn từ trong ống tay áo ra.

Hoàn toàn không nhìn ra quá trình, xa phu ngửa mặt sắp đổ. Phụng Vũ Hành đứng dậy, đoạt lấy chuôi chủy thủ, không nhìn mà hướng đến cổ người

nọ, máu tươi phun ra bắn vào ống tay nàng và màn xe, đáng sợ đến mức người bên trong cũng phải kêu la sợ hãi.

Phượng Vũ Hành cầm dây cương, một cước đá thi thể xuống xe, lập tức hét lớn một tiếng: "Đi!" Đầu xe thay đổi, xác định đi hướng bắc.

Một đường này, bốn người các nàng chạy trời chết, chạy tới kinh thành.

Bây giờ Phượng Vũ Hành cực kỳ chờ mong nhìn thấy tòa Phượng phủ, nàng rất muốn nhìn xem, có một phụ thân ngoan độc như vậy, rốt cuộc sẽ có sắc mặt gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lại là hấn

Hai mươi ngày sau, kinh thành đã ngay trước mắt.

Cuối cùng Phượng Vũ Hành thở ra một hơi, dưới chân Thiên tử, tương đối an toàn.

Xe ngựa dừng lại ngoài cửa thành, Diêu thị xốc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, cảm thán một tiếng.

Phượng Vũ Hành phải tro bụi trên người, an ủi nàng nói: "Mẹ, đừng sợ, lát nữa về phủ, chúng ta nên nói chuyện xa phu kia cho phụ thân biết, để phụ thân cho chúng ta một công đạo."

Phượng Tử Duệ cũng nắm chặt quả đấm nhỏ: "Phụ thân nhất định sẽ nghiêm trị người xấu!"

Tôn ma ma gật đầu, "Trong phủ có hạ nhân như vậy, lão gia nhất định sẽ điều tra rõ."

Diêu thị lại liên tục xua tay, "Không thể vừa về đã làm phiền phụ thân con, chúng ta có thể bình an hồi phủ là chuyện may mắn, chuyện xa phu... cứ nói hấn ngã chết nửa đường, đừng nhắc lại."

"Nếu vậy xem như xa phu sinh sự kia may mắn, chỉ sợ không chấp nhận nỗi chúng ta, là chủ nhân của xa phu đó." Phượng Vũ Hành nói một câu, đổi lấy là cái nhử may đồng thời của Diêu thị và Tôn ma ma.

Thật ra trong lòng mọi người đều đã đoán ra, ai cũng không nghĩ rằng Phượng Vũ Hành sẽ mở miệng nói thẳng. Tôn ma ma là hạ nhân, lòng tràn đầy vui mừng nghĩ từ nay về sau chủ tử nhà mình có thể sẽ sống tốt hơn, mặc dù Diêu thị không hề có nhiều hy vọng với Phượng phủ, nhưng cũng ngóng trông năm tháng sau này an ổn. Đối với mấy người các nàng mà nói, chuyện xa phu như gai đâm trong lòng, nói là sự phiền toái không muốn nhắc lại, thật ra chỉ là lừa mình dối người.

"Mẹ, người nhớ kỹ, đôi khi, nhẫn nhịn nhất thời cũng không thể gió êm sóng lặng, lui từng bước cũng không thấy trời cao biển rộng." Phượng Vũ Hành nhắc nhở Diêu thị phải sửa lại tính tình, nhưng cũng biết hiện tại không thể nóng lòng.

Hiện tại... nàng giương mắt nhìn quan đạo (1) cách đó không xa, chỉ thấy đám người bắt đầu ồn ào, đi cùng hướng với các nàng, đang có một đội quân vây quanh đám dân chúng, tiếng lên về phía cửa thành.

(1) Quan đạo: Nhóm quan binh canh giữ cổng thành và kiểm soát những người dân ra-vào kinh thành. Hiểu cách khác quan binh + cổng thành không khác gì cửa khẩu xuất-nhập cảnh là mấy.

Đám dân chúng hiển nhiên đã có chuẩn bị mà đi, xe ngựa của Phượng Vũ Hành rất nhanh đã bị đám người dồn vào bên trong, đa số người trong thành theo tiếng kèn chen chúc ra ngoài, thấy đội quân thì tự động phân ra hai bên quan đạo.

Có người mang theo các loại hoa xanh tím, có người mang theo trứng chim lương thực, có người mang theo bát rượu, còn có người ôm đứa trẻ mà hai mắt rung rung.

Càng có người trực tiếp quỳ xuống, bắt đầu dập đầu với đội quân.

Phượng Vũ Hành nhìn đội quân ở giữa kia, tiếp sau đó thấy đội tiên phong mở đường, một chiếc xe đuổi hoa lệ được bảo hộ cẩn thận, vây quanh bốn phía xe đuổi là những màn che xanh thẫm, bốn gã tướng sĩ đứng ở bốn góc, thân mặc áo giáp, cầm thanh đao dài trong tay, sắc mặt trang nghiêm.

Dân chúng đều dập đầu với xe đuổi kia, nàng nghe thấy mọi người đều nói: "Cửu hoàng tử đánh thắng trận, sớm hơn so với kỳ hạn hai năm mà Hoàng thượng chỉ định, đúng là Chiến thần của Đại Thuận chúng ta!"

"Cửu hoàng tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Tất cả mọi người đều quý xuống, nhất thời, Phụng Vũ Hành cảm thấy cỗ xe ngựa này có vẻ nổi bật.

Nhưng cũng không có ai quá để ý các nàng, cửu hoàng tử khai hoàn trở về, mọi người đều vội vàng tung hô ca tụng, càng không ngừng có dân chúng đưa bát rượu tới trước mặt các tướng sĩ.

Nhưng chưa bao giờ có người nhận.

Dân chúng cũng tập mãi thành quen, chỉ nói là quân quy sâm nghiêm. Phụng Vũ Hành lại phát hiện ra, đội quân to lớn này, sao có thể nhìn ra không khí khai hoàn vui mừng, ngay cả quân tiên phong phía trước cũng đều là vẻ mặt lo lắng.

Nếu cửu hoàng tử đánh thắng trận là sự thật, dọc đường, chuyện này nàng đã xác nhận nhiều lần. Các nơi trạm dịch đều truyền tin đại hỷ này, tin mừng tràn ngập đường cái.

Vui không ra vui, tất có nguyên nhân.

Nàng lại nhìn chiếc xe đuổi kia, ánh mắt mang theo sự tò mò. Ông trời cũng rất khéo, lúc xe đuổi đi qua, thì có trận gió thổi qua, màn xe bị xóc lên.

Sau màn xe hiện ra một chiếc mặt nạ hoàng kim, từ trán xuống mũi, toàn bộ đều bị mặt nạ xe khuất. Chỗ mi tâm có một cái chấm nhỏ, có thể nhìn thấy màu tím ẩn hiện.

Theo bản năng Phụng Vũ Hành đứng lên trên xe ngựa, nhìn chăm chăm vào màn xe đối diện bị gió thổi, bắt đầu khép lại, lại bị thổi lên, rồi khép lại. Tay nàng để ở ngực, hô hấp cũng không thuận.

Ba người Diêu thị cũng ra khỏi xe ngựa, thấy nàng như vậy chỉ cho là phản ứng lúc mới gặp, nên không hỏi nhiều. Nhưng màu tím trong lòng Phụng Vũ Hành đang dần phai nhạt, trong giây lát đã nhắc lên con sóng gió động trời.

Là hân!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phụng phủ ra oai phủ đầu

Nàng có thể chắc chắn, người đeo mặt nạ hoàng kim ngồi trong xe đuổi kia, chính là nam tử trong núi nàng nhìn thấy khi tới thế giới này. Vô luận thế nào nàng cũng không quên được đóa tử liên yêu dị bẩm sinh kia, khuôn mặt tuấn mỹ đó, bất kể thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao người đó phải đeo mặt nạ.

"Người đó chính là cửu hoàng tử sao?" Phụng Vũ Hành hỏi Diêu thị.

"A Hành đang nói người ngồi trong xe ngựa à?" Diêu thị cũng nhìn, "Nếu là ngênh đón cửu hoàng tử hồi kinh, thì chắc là đúng."

Tôn ma ma đã bắt đầu đi theo dân chúng, dập đầu với xe đuổi.

Trong lòng Phụng Vũ Hành dâng lên suy nghĩ, lúc đứng trên xe ngựa nhìn, khi màn xe động vài cái, dường như người bên trong cũng nhìn thoáng qua nàng, nhưng ánh mắt không dừng lại.

Chắc là không nhớ rồi. Nàng tự giễu lùi về rồi ngồi xuống. Cửu hoàng tử, đó là nhất đẳng quý nhân của vương triều phong kiến, làm sao còn nhớ đứa trẻ sơ sinh.

Chẳng qua... vì sao rõ ràng hân đánh thắng trận, cũng không có không khí vui mừng?

Cửu hoàng tử... Phụng Vũ Hành đột nhiên ngăn ra, rồi hỏi: "Tôn ma ma, trước đó người nói Phụng gia đón chúng ta trở về, là vì cái gì?"

Tôn ma ma từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt tươi cười, "Tiểu thư, là vì ngài và cửu hoàng tử có hôn ước!"

Diêu thị cũng lộ ra vài phần vui vẻ, cười, "A Hành, những ngày khổ cực sắp hết rồi. Nay cửu hoàng tử có quân công trong người, ngay cả trước mặt các hoàng tử khác đều cao hơn một bậc, A Hành của chúng ta đứng là có phúc."

Phụng Vũ Hành không bao giờ tin mấy lời chúc phúc, thúc giục Diêu thị và Tôn ma ma lên xe, lại tự tay bế Phụng Tử Duệ vào buồng xe, chờ đại quân vào thành, sau đó cũng theo vào.

Có một số việc ở trong lòng nàng đã thành dấu chấm hỏi, có một số việc đã gần lộ ra, nhưng lại không kịp ngâm nghĩ.

Đoàn người xua xe ngựa chạy nhanh về Phụng phủ, lại không biết, đôi mắt dưới mặt nạ hoàng kim kia đã sớm nhìn từ màn xe đến tiểu cô nương đứng

ngây người trên xe ngựa. Vẫn gầy yếu như thế, so với lúc ở trong núi lại thêm chật vật, có lẽ đi từ phía tây kia tới kinh thành, dọc đường đi chắc nệm không ít khó khăn.

"Đi thăm dò."

Chỉ một câu, Bạch Trạch đứng bên cạnh tùy thị lập tức hiểu, khom người đáp: "Thuộc hạ đã biết."

...

Rốt cuộc đã đứng trước đại môn Phụng phủ, Phụng Vũ Hành nhìn tám biển viết ở giữa bốn chữ "Tả tướng Phụng phủ" rất quy củ trước mắt, trong lòng thầm cười châm chọc.

Đường đường là Tả thừa tướng, nhưng lại vì mưu cầu bảo vệ mình mà sủng thiếp diệt thế, vứt bỏ con cái nơi sơn thôn không màng đến, nàng thật muốn biết lúc vị phụ thân kia đối mặt với các nàng, sẽ có biểu hiện gì.

Tôn ma ma thờ dài một hơi, vừa nói "Cuối cùng đã trở lại", vừa lôi kéo mấy người đi gõ cửa.

Người gác cổng mở cửa ra, nhìn thấy Tôn ma ma, rõ ràng là sững sốt một chút, ngay sau đó lại "rầm" một tiếng đóng cửa.

"Này!" Tôn ma ma bị khóa bên ngoài, trong lòng tức giận lại không biết nên xả nơi nào, còn phải quay đầu an ủi ba người: "Phụ nhân đừng nóng vội, nhất định là hạ nhân đang thông báo bên trong."

Phụng Tử Duệ cầm lấy tay Phụng Vũ Hành không chịu rời, nơi này vừa xa lạ lại mang theo điểm quen thuộc, làm hắn vừa muốn đến lại sợ hãi.

Mọi người đợi ở cửa hồi lâu, Phụng Tử Duệ hỏi một câu "Có phải phụ thân không muốn gặp chúng ta hay không?" ba lần, ngay lúc vừa muốn hỏi đến lần thứ tư, đại môn rốt cuộc lại mở ra.

Quản gia Hà Trung ăn mặc đẹp đẽ và hai gã hạ nhân tiến lên nghênh đón, trên khuôn mặt còn vương chút nghi hoặc, còn có chút xấu hổ cười, đang muốn nói chuyện, lại bị Phụng Vũ Hành nói trước: "Đại môn Phụng phủ đúng là không dễ vào."

Hà Trung này kiểu người nào cũng đã thấy, vừa nghe lời này liền nhanh chóng đến tiếp: "Nhị tiểu thư quá lời rồi, hạ nhân canh cổng không hiểu quy củ, mời tiểu thư cùng lão nô đi chính đường trước, lão gia và phụ nhân, còn có lão thái thái, các vị chủ tử đang đợi ở chính đường, trì hoãn sẽ không hay lắm. Về phía hạ nhân không hiểu chuyện thì tùy nhị tiểu thư xử lý." Nói hai, ba câu đã phải sạch mình.

Phụng Vũ Hành đã vô tình so đo quá nhiều với một quản gia, cứ vào Phụng phủ trước đã, nàng muốn nhìn xem, cái nhà này rốt cuộc là dạng yêu mà quý quái gì.

Hà Trung đưa người vào chính đường, xung quanh đều là những bức tường phù điêu, xuyên qua hai hành lang gấp khúc, là một hồ cá chép vàng, nhìn thấy đủ sắc màu hoa cỏ, được nghe trầm chìm hót xướng.

Một đường toàn thấy hạ nhân không một trăm thì cũng gần tám mươi người, mỗi người đều mang vẻ mặt nghi hoặc thấp giọng bàn tán. Từng câu đều theo gió lọt vào tai Phụng Vũ Hành: "Nhị tiểu thư hỏi phủ, chuyện hôn nhân của đại tiểu thư phải làm sao bây giờ?"

Đã sớm sinh nghi ngờ như vậy, cửu hoàng tử đánh thắng trận, Phụng phủ còn nhớ có cửa hôn sự này, phụ thân phái người đưa nàng trở lại kinh thành. Nhưng vì sao phái người đến đón lại nửa đường muốn giết ba người mẫu tử các nàng? Giờ mới nghĩ, tám phần là do quân công trong tay cửu hoàng tử, thế lực đang từ từ lớn dần, hôn ước với chính nữ Phụng gia, nếu Phụng Vũ Hành chết, người có thể trèo lên chắc chắn là Phụng Trầm Ngư.

Phụng Trầm Ngư... Nàng tìm trong trí nhớ nguyên chủ, năm đó nàng kia lớn hơn nàng hai tuổi, tướng mạo đúng là trăm ngư(1). Nay mẹ đẻ Phụng Trầm Ngư – Thẩm thị - từ thiếp xoay người ngồi lên cái ghế đương gia chủ mẫu, theo lý, Phụng Trầm ngư chính là chính nữ Phụng phủ.

(1) Trầm ngư: "cá lặn" trích từ "chim sa cá lặn".

Lại đi qua một vườn hoa mẫu đơn, rốt cuộc cũng đến chính đường Phụng phủ nằm trong Mẫu Đơn viện.

Có nha hoàn ăn mặc mỹ lệ đã vén rèm chờ, chẳng qua trên khuôn mặt tươi cười thấy thế nào cũng gượng gạo.

Một đường Diêu thị cũng chỉ cúi đầu, bộ dáng khiếp sợ làm cho Phụng Tử Duệ đi theo cũng sợ hãi. Mặt Phụng Vũ Hành không thay đổi chút nào, đối với phong cảnh quý khí của Phụng phủ mấy năm qua nàng cũng thấy mới mẻ, nhưng kiếp sống quân nhân mò – trèo – lăn – đánh nhiều năm, sớm đã dạy nàng học cách cất giấu cảm xúc dưới đáy lòng.

Trừ Tôn ma ma vì thân phận nên đến cửa phải đứng lại, mọi người vào chính đường, chỉ thấy đứng đầu là một lão phụ nhân ung dung, đẹp đẽ, quý khí đoan trang đang ngồi. Nói là lão phụ nhân, kỳ thật còn không đến sáu mươi mấy tuổi, tóc cũng chưa trắng hết. Nhưng biểu hiện rõ ràng đã nói lên thân phận địa vị ở Phụng gia, mấy năm nay vẫn đem theo cái tư thế trường giả, đồ trang sức, trang điểm khuôn mặt cũng cường điệu thêm phần phú quý trầm ổn, thậm chí trong tay có một cây trượng bằng gỗ hoa lê, một khối vàng lớn đính ngọc làm đầu trượng, không thấy đẹp chỗ nào, dùng nó chỉ tăng thêm vẻ già dặn.

Cùng bàn lão thái thái ngồi là một nam tử đứng tuổi, khoảng bốn mươi tuổi, biểu tình hà khắc nghiêm túc, thân hình cao to, mặc trường bào màu nâu, cổ áo, cổ tay và thắt lưng đều dùng chỉ bạc thêu đăng vân tường văn, ẩn bội phong hầu đeo bên hông, lộ ra dã tâm.

Phượng Vũ hành biết đó là phụ thân Phượng Cẩn Nguyên, dựa theo trí nhớ mơ hồ của nguyên chủ lúc còn nhỏ cũng đã từng được phụ thân ôm qua đầu vai, dùng bộ râu dài cọ cọ hai má, chỉ là trong trí nhớ xưa nên không thể ghép khuôn mặt lạnh lùng trước mắt với khuôn mặt trước đây với nhau.

Ngồi kế bên Phượng Cẩn Nguyên, là một con gấu to mập.

Đúng, là con gấu. Nàng không biết còn có thể dùng từ gì để dễ dàng miêu tả nữ nhân Thẩm thị này.

Chưa đến bốn mươi tuổi, đã béo đến tròn quay, cổ thay bằng cầm, bụng to hơn ngực, thắt lưng bị đè xuống như không có, bàn tay rõ ràng còn to hơn gấu. Vậy mà nàng còn thích mặt đồ bó sát người, cơ thể được bọc trong vải gấm, tiếng thở hổn hển hơi lớn nghe "phù phù".

Thẩm thị này xuất thân từ một thương gia, mặc dù đã gả cho tể tướng đương triều cũng không thể gỡ bỏ về tham tiền thô kệch bẩm sinh này. Nàng thích nhất là khoe khoang, sợ người ta không biết nàng có tiền, vàng bạc ngọc thạch cái gì cũng đeo lên người, che hết đầu đến nỗi không thể nhìn thấy tóc, cổ tay ở tay áo thì không nhìn thấy, nhưng mỗi ngón tay đều là nhẫn.

Đứng bên cạnh Thẩm thị là trưởng nữ Phượng gia, nay là chính nữ, mười bốn tuổi – Phượng Trầm Ngư.

Phượng Trầm Ngư này đúng là không làm thất vọng Thẩm thị vì nàng mà đặt tên, đôi tay như cò mềm, mày như thùy vũ(2), nụ cười duyên dáng, đôi mắt như ngọc. Một thân y phục xanh nước lung linh, làn váy rủ xuống bày ra dáng người vô cùng tinh tế, một chiếc vòng ngọc dương chi đeo ở cổ tay, trong mắt mang theo sự bi thương và đồng tình. Ánh mắt như vậy để người ta nhìn thấy đều sinh lòng yêu thương, người người đều biết đại tiểu thư Phượng Trầm Ngư đẹp như tiên nữ, đối xử với hạ nhân đều lấy lễ mà tiếp đón, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thấy tình cảnh thân nhân chật vật.

(2) *Thùy vũ: lông chim trả.*

Phượng Cẩn Nguyên đau lòng con gái: "Trầm Ngư không ngại thì về phòng nghỉ ngơi trước đi, nơi này không cần con tiếp đón."

Phượng Trầm Ngư lắc đầu, "Đã nhiều năm Trầm Ngư không gặp Diêu di nương, Hành muội muội và Từ Duệ đệ đệ, phụ thân để Trầm Ngư nghỉ ngơi trong này một lát đi."

Phượng Cẩn Nguyên không nói gì nữa, Phượng Vũ Hành đi sau Diêu thị, kéo Phượng Từ Duệ đi nhanh vài bước, sau đó quỳ xuống.

Diêu thị mở miệng trước, "Thiếp thân Diêu thị, vẫn an mẫu thân."

Phượng Vũ Hành dẫn theo Phượng Từ Duệ cùng nói: "Vẫn an tổ mẫu." Nhưng không ai nhắc tới Thẩm thị.

Chính đường một mảnh yên tĩnh, chỉ có Thẩm thị không cam lòng hừ nhẹ một tiếng.

Lại nhìn Diêu thị, vẫn là bộ dáng phục tùng.

Qua hồi lâu, mới nghe thấy tiếng lão phụ nhân kia "ừ" một cái, sau đó lại lâm vào yên tĩnh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phụ thân không phải người vong ân

Phượng Vũ Hành chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu lên, liếc nhìn lão thái thái một cái. Thế này đã xong rồi?

Nhìn Phượng Vũ Hành đứng đối diện, lão thái thái lộ vẻ phiền chán, nhưng tốt xấu vẫn còn khí độ, vẫn chưa giáp mặt chỉ trích, chỉ nói: "Ta vẫn nhớ tới tình cảm phụ thân người lúc trước, cũng là nghĩ tới tỷ đệ các người mới đón các người hồi phủ, nếu đã trở về, thì phải biết mà cảm tạ."

"Vâng." Phượng Vũ Hành gật đầu, mi mắt bất động, rồi lại mở miệng, trong âm thanh không có một tia cảm xúc: "Mọi người đều biết phụ thân rất trọng tình trọng nghĩa."

Lời này Phượng Cẩn Nguyên nghe rất dễ chịu, khuôn mặt bình tĩnh gật đầu, ai ngờ Phượng Vũ Hành nói tiếp câu sau: "Lúc trước nếu không phải nhờ nhà mẹ đẻ Thẩm di nương vì phụ thân tiêu phí không ít ngân lượng, phụ thân cũng không đến mức đem vị trí đương gia chủ mẫu đổi cho Thẩm di nương. Có thể thấy phụ thân không hề vong ân, nhân phẩm đáng quý trọng."

Choang!

Thẩm thị vừa nghe lời này, rốt cuộc ngồi không yên. Tùy tay ném chén trà xuống, đem theo nước trà nóng, chảy loạn trước mặt Phượng Vũ Hành.

Phượng Vũ Hành đang chắn cho mẫu thân và đệ đệ, ánh mắt nhìn về phía con gấu đã ném chén trà.

Vốn là nữ nhân có tố chất không tốt lại dám dùng lý lẽ như thế nói mình, con tức "đùng" một cái bốc lên: "Dã nha đầu hạ lưu!" Thảm thị đi nhanh mấy bước, như thể chuẩn bị cho nàng cái tát.

Phượng Vũ Hành cũng không trốn, cúi đầu nhìn chằm chằm bước chân đang di chuyển của nàng, thấy Thảm thị một chân giẫm lên nước trà vừa đổ tung tóe, một chân khác lại đạp trúng mảnh sứ nhỏ.

Nàng ngồi xuống kéo mẫu thân và đệ đệ dịch ra, chột nghe - rầm!

Thảm thị trượt chân, một bàn tay ấn vào những mảnh sứ nhỏ, máu hơi chảy ra.

Trong lúc nhất thời, chính đường đại loạn.

Thảm thị oa oa gào loạn, ngồi dưới đất không ngừng ngo ngoáy. Tay gấu có máu được nàng dùng tay khác nâng lên trước mặt, trừng mắt không dám tin.

Phượng Trầm Ngư đứng ở một bên quá sợ hãi, bỏ nhào xuống trước mặt Thảm thị dùng khăn tay ấn miệng vết thương, sau đó ngửa đầu, bày ra tiểu bộ dáng diễm đạm, đáng yêu lại kiều diễm động lòng người: "Phụ thân, mau gọi đại phu xem thương thế cho mẫu thân!"

Phượng Cẩn Nguyên trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành, lại nhìn Thảm thị, hừ lạnh một tiếng, vẫn phân phó hạ nhân: "Đưa phu nhân trở về Kim Ngọc viện, mời Khách Khanh đại phu(1) trong phủ xem thương thế."

(1) Khách Khanh đại phu: một nhóm đại phu ở trong Khách viện.

Hai ma ma định đỡ Thảm thị ra ngoài, Thảm thị làm sao cam tâm, lấy thân mình đẩy hai ma ma ra, quay người chỉ vào ba người Phượng Vũ hành chửi ầm lên: "Tiện nhân sinh tiện chủng! Nửa điểm quy củ đều không hiểu, sống ở trong núi vài năm đã sinh đã tính, còn nhỏ tuổi đã có một bộ dáng dụ dỗ, tiểu cô nương trong sáng ánh mắt không nên có tia mị hoặc?"

Phượng Vũ Hành trừng mắt nhìn, dọc đường đi có con sông nàng đã cẩn thận xem qua, ánh mắt linh động phi phạm, là ngũ quan nàng hài lòng nhất, làm sao lại có mị hoặc? Người đàn bà chanh chua này giờ trò ngang ngược thật đúng là cái gì cũng có thể nói ra.

Trước mặt người khác, Phượng Trầm Ngư đều hiện ra là người hiểu lý lẽ, bộ dáng lại ôn hòa chu đáo, vừa nghe Thảm thị nói những điều không nên nói trước mặt nhiều người như vậy, nhanh tay che miệng nàng lại: "Mẫu thân, người bị ngã đến nỗi đầu cũng hồ đồ rồi!" Chỉ một câu đã ném tội Trầm thị nhục mạ Phượng Vũ Hành ra sau đầu.

Phượng Vũ Hành cũng mặc kệ người đàn bà chanh chua kia, nàng đưa ánh mắt hướng tới Phượng Cẩn Nguyên. Đều là con gái, nàng cũng từng là chính nữ Phượng gia, trong ấn tượng, vị phụ thân này cũng từng cười với nguyên chủ, vậy mà sao hiện tại ngay cả một tia tình phụ tử nàng cũng đều không cảm nhận được?

"Trầm Ngư, bởi mẫu thân con về Kim Ngọc viện." Phượng Cẩn Nguyên đen mặt, mặc dù không cho Phượng Vũ Hành về mặt không vui, nhưng Thảm thị thân là đương gia chủ mẫu, lời nói cũng thật sự làm cho hấn sượng mặt.

"Vâng. Phụ thân yên tâm, con sẽ mời đại phu xem cho mẫu thân thật tốt, tốt nhất không nên để có bệnh mới được." Một câu này, đã gán tội hại mẹ cả sinh bệnh cho Phượng Vũ Hành.

Khóe mắt Phượng Vũ hành có ý cười, xem ra hàng ngày ở Phượng phủ sẽ không nhàm chán đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đấu tranh nội bộ

Nghĩ như vậy, nàng xoay nửa người nhìn về phía Thảm thị, "Thảm di nương, A Hành đang giúp phụ thân nhớ ý tốt của ngài, để bất luận lúc nào phụ thân cũng sẽ nhớ rõ đại ân năm đó của Thảm gia." Người xem ta rất trượng nghĩa.

"Đù rồi!" Phượng Cẩn Nguyên thật sự không nghe được nữa, nhà hấn không phải đại phú quý mấy đời ở kinh thành như người ta, năm đó hấn dựa vào bản lĩnh thật sự ở khoa thi trung đoạt giải nhất, mấy năm trên triều đình khởi nghiệp, mới tạo dựng được gia nghiệp ngày hôm nay.

Phượng Vũ Hành nói đúng, trước lúc đi thi Phượng gia đã khấn trương chuẩn bị tiền bạc, căn bản cũng không cung cấp đủ mười năm hấn gian khổ học tập, là độc nữ của thương hộ cùng thôn Thảm gia, Thảm thị, yêu cầu bỏ tiền để cung cấp cho hấn đi thi. Thảm thị lại ở trong thôn chăm sóc lão thái thái nhiều năm. Mà hấn, sau khi đoạt Trạng Nguyên thì cưới con gái của Thái y viện viện sử, Diêu thị.

Chuyện này là Phượng gia nợ Thảm gia, nhưng hấn cũng không nói ra Thảm thị làm chủ mẫu, chẳng lẽ có ân hay không lại bị treo bên khóe miệng cả đời.

"Chuyện quá khứ đừng nhắc lại!"

Lời kia vừa thốt ra, Thẩm thị liền mặc kệ: "Lão gia ngài có ý gì? Chẳng lẽ lúc trước Thẩm gia ta đối xử Phụng gia đều là giả?"

"Ta không có ý đó."

"Vậy ngài có ý gì?" Thẩm thị không thuận theo, không buông tha, trong nháy mắt lại tức giận.

Phụng Vũ Hành kéo mẫu thân và đệ đệ chuẩn bị xem náo nhiệt, nhưng hết lần này tới lần khác cũng có người không ngốc.

Phụng Trầm Ngưng vừa thấy tình hình không đúng, con mắt chuyển động, vừa ôm lấy Thẩm thị, vừa nói với Phụng Vũ Hành: "A Hành muội muội, sao muội lại gọi mẫu thân là di nương? Đây là ý gì? Mẫu thân đều bị muội làm cho hồ đồ rồi." Vừa nói vừa ngăm véo Thẩm thị một cái, "Mẫu thân, A Hành muội muội vừa hỏi phủ, không hiểu quy củ, còn cần ngài về sau dạy bảo nữa."

Điều thị đã sớm bị gan mặt của Phụng Vũ Hành từng câu đều gọi là Thẩm di nương làm cho kinh hãi, nay Phụng Trầm Ngưng cố ý nhắc tới, Điều thị vừa định quỳ xuống bồi tội.

Phụng Vũ Hành liền nâng Điều thị lên, bất kể thế nào cũng không cho nàng quỳ xuống.

Điều thị gấp đến độ tay run lên, nhỏ giọng khuyên Phụng Vũ Hành: "A Hành, chúng ta vừa hỏi phủ, con không thể như vậy."

Trên mặt Phụng Vũ Hành nở nụ cười lạnh như băng, cúi người với Thẩm thị: "Là A Hành gọi sai, xin lỗi Thẩm di... à, mẫu thân. Tại vì trước kia gọi di nương quen rồi, nhất thời miệng không sửa được."

Thẩm thị lại muốn tức giận lần nữa, chợt nghe thấy quyền trượng trong tay lão thái thái hung hăng gõ xuống: "Càng lúc càng kỳ cục! Mẹ cả không ra mẹ cả, thứ nữ cũng không có bộ dạng của thứ nữ, quy củ Phụng gia ta chỉ để bày cho đẹp thôi sao?"

Thẩm thị ôm bàn tay bị thương, trên mặt đã có nước mắt kêu rên: "Lão thái thái, ngài phải làm chủ cho con dâu!"

"Làm chủ?" Lão thái thái trừng mắt nhìn Thẩm thị một cái, cho đến giờ nàng đều không thích đưa con dâu này, nếu không phải Điều gia có tội, Phụng phủ phải cấp bách thể hiện thái độ, nếu không nói cái gì nàng cũng không chịu đưa Thẩm thị lên làm chính thê. "Người nói xem, ta phải làm chủ cho người cái gì?"

Con người Thẩm thị chuyển động, nhìn Phụng Vũ Hành, "Năm đó có người nói nha đầu kia là sát tinh, chúng ta tiễn nàng đi vài năm, trong phủ đều sống yên ổn, nhưng nàng vừa về liền nháo đến đổ máu, sát tinh như vậy làm sao có thể để lại trong phủ!"

"Phu nhân!" Điều thị nóng nảy, "A Hành sao có thể là sát tinh, chỉ là yêu nhân nói hươu nói vượn mà thôi!"

"Vậy chuyện này hôm nay phải giải thích thế nào?" Thẩm thị đưa tay của mình để mọi người nhìn thấy. "Mệnh nha đầu kia ai cũng biết, để ta xem, hẳn là đưa đến miếu ngoài thành đi."

Nàng lấy chuyện ba năm trước đây để nói, lão thái thái trong lòng cũng giật mình, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở nội đường bắt đầu trầm mặc.

Giữa lúc giằng co, quản gia vội vàng tiến vào, ghé vào tai Phụng Cẩm Nguyên nhỏ giọng thì thầm. Chỉ thấy khuôn mặt băng sơn của Phụng Cẩm Nguyên liền hiện ra vô số biểu tình.

Không bao lâu, quản gia lui ra, chỉ thấy Phụng Cẩm Nguyên vung tay lên phân phó hạ nhân: "Đưa Điều di nương và nhị tiểu thư, nhị thiếu gia sắp xếp đến Liễu viên, tất cả nô bộc, hạ nhân, ăn mặc, chi phí đều theo phân lệ di nương mà làm."

"Cái gì?" Nháy mắt Thẩm thị liền phát tác, chạy vội hai bước tới trước mặt Phụng Cẩm Nguyên: "Lão gia, ngài nói cái gì?"

Phụng Cẩm Nguyên bỏ tay nàng ở cổ tay bị bắt lấy ra, lặp lại lần nữa: "Ta nói để Điều thị dẫn theo A Hành và Từ Duệ sắp xếp đến Liễu viên."

"Không được!" Thẩm thị dường như hét chói tai, "Các nàng ở lại trong phủ, ta và Trầm Ngưng phải làm sao bây giờ?"

Phụng Trầm Ngưng che miệng Thẩm thị, nàng biết ý Thẩm thị là Phụng Vũ Hành ở đây, cửa hôn sự này đều không tới phiên nàng, nghĩ thì có thể nghĩ như vậy, nhưng cũng không thể nói ra.

"Mẫu thân, mặc kệ ai ở trong phủ, Trầm Ngưng vẫn là chính nữ Phụng phủ, điểm này không hề thay đổi." Cẩm nhắc thì nói để nghe một chút vẫn là lấy chính nữ.

Phụng Cẩm Nguyên biết ý chính của Thẩm thị, nhưng cũng vì Phụng Trầm Ngưng gặp nguy không loạn mà vui mừng. Đưa con gái này không phụ lòng bồi dưỡng, cho dù làm gì cũng khiến người ta hài lòng.

"Đúng." Hắn gật đầu, "Trầm Ngưng là chính nữ Phụng phủ, điểm này, vĩnh viễn không thay đổi." Lúc nói lời này, ánh mắt hắn nhìn về phía Phụng Vũ Hành.

Đối diện với Phụng Vũ Hành, mắt nàng không rực rỡ như Trầm Ngưng, nhưng linh động thâm thúy, liếc mắt nhìn lại, lại sâu không thấy đáy.

Phượng Cần Nguyên thu hồi ánh mắt, hẳn không biết tại sao con gái lại trở nên như vậy, vừa mới hỏi phủ, nói mấy câu liền khơi dậy tính tình Thẩm thị, mà nàng lại không có việc gì giống như người đứng ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cữu hoàng tử xảy ra chuyện

"Lão thái thái!" Thẩm thị thấy không nói được với Phượng Cần Nguyên, ngược lại đi theo lão thái thái để tìm người phá.

Mà đối với việc Phượng Cần Nguyên đột nhiên thay đổi chủ ý giữ lại ba người Diêu thị, lão thái thái cũng khó hiểu lại không tình nguyện. Nhưng rốt cuộc nàng không thiếu suy nghĩ như Thẩm thị, con trai vừa mới nghe quần gia thì thẩm mới hạ quyết định, nhất định bên ngoài đã xảy ra chuyện gì đó.

Nàng trừng mắt với Thẩm thị, quyền trượng lại đập xuống: "Lão gia nhà ngươi ra quyết định, khi nào đến phiên ngươi nói không được! Trầm Ngư, đưa mẫu thân ngươi về."

Lão thái thái đã tỏ rõ thái độ, Phượng Trầm Ngư không dám để Trầm thị khóc lóc om sòm, cúi người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Mẫu thân yên tâm, phụ thân nhất định sẽ có chủ trương, sẽ không bạc đãi Trầm Ngư."

Thẩm quét mắt thấy lão thái thái đang tức giận, Thẩm thị vịn khăn tay trong tay, bán tín bán nghi theo con gái đi ra ngoài.

Đi ngang qua Phượng Từ Duệ còn nhỏ bên cạnh, con tức ở ngực đang chạy trốn dường như lại đi ra, hung hăng đẩy Phượng Từ Duệ một cái.

Tiểu hài tử làm sao chống lại được cái đẩy này của nàng, Phượng Từ Duệ lui về sau hai bước, bùm một cái đã ngồi xuống.

Cho dù đau, nhưng cũng không khóc chỉ dùng răng nanh gãi gao cắn môi, hai quả đấm cũng nắm chặt, thở hổn hển.

Phượng Vũ Hành và Diêu thị nâng Phượng Từ Duệ dậy, Diêu thị đau lòng gạt nước mắt, Phượng Vũ Hành lại trầm tĩnh hít một hơi, dường như đang làm bầm lâu bầu, lại tin chắc tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy được, ném ra một câu: "Thật đúng là nhiều tai nạn, nửa đường xa phu lại đột nhiên chết không rõ nguyên nhân, trở về phủ cũng không thể sống yên ổn, nếu như vậy, không bằng để chúng ta ở sơn thôn chờ thật tốt."

Khi nàng nhắc tới xa phu chết không rõ nguyên nhân, cố ý nhìn thoáng qua phản ứng của những người khác.

Dư quang đảo qua, thì thoáng thấy Thẩm thị và Phượng Trầm Như mới ra được nửa cửa phòng thì bóng dáng cứng đờ mất tự nhiên, lập tức vội vàng rời khỏi chính đường.

Lão thái thái lại không có phản ứng rõ ràng, nhưng Phượng Vũ Hành thoáng nhìn ra, phát hiện đồng tử Phượng Cần Nguyên sinh ra một trận co rút mãnh liệt.

Nàng cười lạnh, tính toán trong lòng.

Trên đường về Liễu viên, Phượng Vũ Hành luôn đoán rốt cuộc quần gia Hà Trung nói gì với Phượng Cần Nguyên. Nàng có thể nhìn ra được, lúc Thẩm thị muốn đem nàng đến miếu, Phượng Cần Nguyên bị động tâm. Bao gồm cả lão thái thái.

Nếu nàng ra phủ vào miếu, việc này lại có vô vàn khả năng.

Càng nghĩ, một đường kiếp sát đều không tính lên đầu Diêu thị hay Phượng Từ Duệ, Diêu thị là chi nữ của tội thần đã bị biếm làm thiếp, cho dù về phủ cũng không có khả năng xoay người. Phượng Từ Duệ tuy là nam hài, nhưng trên Thẩm thị đã sinh được con trai trưởng Phượng Từ Hạo, gia sản Phượng gia không tới phiên Từ Duệ.

Phượng Vũ Hành càng thêm khẳng định, tất cả, đều chứa về phía nàng, thậm chí ba năm trước ra khỏi phủ, hơn phân nửa không đơn giản chỉ là Phượng gia muốn tránh Diêu gia.

Một đường nàng trầm tư không nói, Diêu thị lo lắng, nhỏ giọng hỏi: "A Hành, có phải con đi đường mệt mỏi hay không? Sao vậy..."

"Dạ?" Nàng phục hồi tinh thần nhìn Diêu thị, "Mẫu thân muốn nói gì?"

"Ta..." Diêu thị cũng không biết nên nói như thế nào, ghen nửa ngày mới nói ra một câu: "Vừa rồi ở chính đường, sao con lại sắc bén như vậy?"

"Ha." Mọi nàng nhếch lên cười, "Trước mọi chuyện chúng ta đều tuân theo an bài của Phượng gia, kết quả đổi lấy cái gì? Ở Tây Bình thôn cách đây năm ngày, chẳng lẽ mẫu thân thấy chưa đủ sao?"

Nhắc tới Tây Bình thôn, Diêu thị cũng không nóng nảy. Ba năm kia nàng thật sự đã hết hi vọng, sở dĩ nàng lựa chọn hồi Phụng phủ, chính là tìm tiền đồ cho con gái thật tốt. Có Phụng gia làm chủ, so với ở sơn thôn sẽ tốt hơn.

Tôn ma ma trở về theo, lo lắng thái độ Phụng gia với Diêu thị, hỏi: "Chuyện xa phu kia, lão gia nói như thế nào?"

Diêu thị hít một hơi, không đáp. Phụng Vũ Hành vỗ vỗ bả vai Tôn ma ma, "Phụ thân và tổ mẫu nửa câu đều không thân thiết." Nghiền ngẫm từng chữ một làm nàng không thoải mái, rõ ràng chính mình phải thay đổi thói quen phụng thức biểu đạt: "Căn bản người ta mặc kệ sự sống chết của ta, ngay cả bộ dáng quan tâm cũng không có nhân nại. Cho nên, mẫu thân, ma ma, đừng trông cậy Phụng phủ đối xử tốt với chúng ta bao nhiêu, không ngần ngại ngán chân, đã là khai ân rồi."

Lời này là nói cho Diêu thị nghe, dù sao cũng phải tìm cơ hội chậm rãi khuyên bảo mẫu thân nàng, bây giờ chưa phải là lúc, trước mắt nàng lo lắng quản gia kia thì thăm với Phụng Căn Nguyên việc gì.

Nếu Phụng Căn Nguyên thay đổi chủ ý để các nàng ở lại Phụng phủ, đã nói lên việc xem như ngầm đồng ý hôn sự của nàng với Cửu hoàng tử. Nhưng mỗi hôn sự tốt như vậy, lúc trước Phụng gia dùng trăm phương ngàn kế muốn hôn sự này dành cho Phụng Trầm Ngư, tại sao Phụng Căn Nguyên đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Nàng nghĩ đến đại quân đắm chìm trong không khí đau thương, vậy khả năng duy nhất...

Phụng Vũ Hành đang đi đột nhiên dừng lại, nhưng Từ Duệ không dừng lại, nên lao đảo vài bước. Diêu thị cũng nghi hoặc nhìn nàng, mi tâm nàng nhíu chặt, không nói câu gì.

Nhưng một ý niệm trong đầu nàng bắt đầu quay cuồng không ngừng... Cửu hoàng tử đã xảy ra chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhận biết nguy hiểm

"Tỷ tỷ." Bàn tay nhỏ bé của Phụng Từ Duệ nắm chặt tay nàng, quơ quơ, "Tỷ làm sao vậy?"

Phụng Vũ Hành lấy lại tinh thần, bàn tay để trên đầu Từ Duệ xoa nhẹ: "Không có gì, chúng ta đi thôi." Rồi hỏi lại Tôn ma ma, "Đến Liễu viên còn xa lắm không?"

Tôn ma ma chỉ vào con đường nhỏ đằng trước đáp: "Xuyên qua nguyệt lượng môn, đi qua một cái hành lang gấp khúc, lại vượt qua một hồ cá nhỏ, đi thẳng đến một mảnh hoa viên nhỏ, phía sau hoa viên gần trăm bước, là đến."

Phụng Vũ Hành bật cười, Phụng gia chán ghét các nàng đến mức này, an bài nơi ở xa như thế không nói, vốn để cho hạ nhân đi theo, nhưng từ Mẫu Đơn viện đi ra lại không gặp hạ nhân. Cũng may Tôn ma ma biết đường, bằng không cũng không tránh khỏi phải dùng đến võ mồm.

Liễu viên sở dĩ gọi là Liễu viên, cũng không phải là vì trồng liễu mà được đặt, theo Diêu thị nói: "Năm đầu ở Liễu viên, năm ấy trong phủ đại thiếu gia Phụng Từ Hạo mười lăm tuổi từng sủng một nha đầu tên Liễu nhi. Khi đó Phụng Từ Hạo vẫn là con thứ, Liễu nhi nhiều nhất cũng chỉ coi là người thông phòng, căn bản không có tư cách sinh con. Nhưng Phụng Từ Hạo cực sủng Liễu nhi, xin Thẩm thị đi cầu phụ thân con, cuối cùng phụ thân con đồng ý, để Thẩm thị tự mình lấy tiền mượn phép đem một chỗ trong phủ sửa lại viện cho Liễu nhi ở. Đáng tiếc Liễu nhi kia bạc mệnh, không đợi tiến vào ở đã chết đuối trong nước."

"Lại nói tiếp, Liễu nhi kia chết cũng kỳ lạ." Tôn ma ma nhớ lại chuyện năm đó, "Ta nhớ rõ năm ấy đại thiếu gia nói muốn đem nơi đó bố trí thành một tiểu viện để nàng ở, Liễu nhi vui không hết, mỗi ngày đều đến Liễu viên hỗ trợ, bận rộn cả ngày. Đại thiếu gia và đại tiểu thư thân là huynh muội, tình cảm vô cùng tốt, có một lần Đại thiếu gia dự tiệc về muộn, là Đại tiểu thư tự mình đưa cơm cho Liễu nhi. Liễu nhi ăn xong lại làm việc một lát, đêm đó lúc trở về còn có chút muộn, đi qua con đường cạnh hồ, một bước giẫm lên không, nên mới chết đuối."

Phụng Từ Duệ nghe được nên sợ hãi, quả đầu nhỏ trong lòng bàn tay Phụng Vũ Hành nắm chặt.

"Sợ sao?" Nàng hỏi Phụng Từ Duệ.

Đứa nhỏ ngẩng mặt nhìn nàng, ánh mắt rõ ràng mang theo sợ hãi, lại vẫn quật cường như cũ lắc lắc đầu, "Không sợ."

"Tốt lắm." Nàng vỗ mu bàn tay đứa trẻ, "Từ Duệ, đệ nhớ kỹ, đệ là đứa trẻ của Phụng phủ, khi trưởng thành đệ so với tiểu hài tử khác có chút lặn lội. Tỷ tỷ không có khả năng bảo hộ đệ cả đời, càng không thể tùy lúc tùy chỗ bảo vệ đệ, nhưng không phải sợ, có lặn lội không nhất định là chuyện xấu, nếu muốn tại nơi ăn thịt người này bình an mà sống, đệ nhất định phải chấp nhận mưa gió."

Nàng không có quyền lựa chọn trấn an, mà là lấy phương thức trực tiếp nhất nói cho Phụng Từ Duệ biết con đường tương lai có bao nhiêu gian nan.

Đối với một đứa trẻ sáu tuổi mà nói, những lời này cũng không thể nghe hiểu hoàn toàn, nhưng ít nhất cho đứa nhỏ này thành lập phòng tuyến nội tâm và nhận biết nguy hiểm, để hấn không đến mức khi bị địch nhân đánh lại trở tay không kịp.

Phượng Từ Duệ bỗng nghe tỷ tỷ nói, những lời Phượng Vũ Hành nói, hấn thật sự nghe hết, sau đó từng chữ toàn bộ đều ghi nhớ trong lòng.

Điều thị nhìn hai đứa con, tâm tình cũng bắt đầu biến chuyển. A Hành của nàng ở trong núi mất tích một đêm, dường như đã thay đổi. So với ban đầu thì lạnh nhạt và lãnh đạm hơn, cũng sắc bén hơn so với ban đầu, mặc dù không đến mức chanh chua, nhưng tuyệt đối không tiếp tục nhẫn nhịn như lúc trước.

Nàng đơn giản có chút lo lắng, nhìn tỷ đệ hai người nắm chặt tay cùng dắt nhau ngang cao đầu, nhưng cũng bắt đầu hướng tới một cuộc sống hoàn toàn mới. Những tháng ngày khổ như vậy ở Tây Bình thôn đều trôi qua, đất sét cũng đều đã ném qua, cũng chuột ngủ trong một cái ổ chẵn, thì còn sợ gì?

Liễu viên là nơi rất nhỏ, chỉ có sân trước, ba gian nhà giữa, bốn gian sương phòng, hai gian nhĩ thất, còn có một phòng bếp nhỏ. Vì đã lâu không có người ở, mấy cây gần viện cũng đã sớm chết khô, vốn bàn ghế được trưng bày trong viện cũng bị nhiều năm mưa gió làm đổ nát, căn bản không thể dùng.

Mái hiên bám đầy bụi, cửa sổ giấy cũng nhiều cái bị tổn hại, nhưng kết cấu phòng ốc cũng không hư hao, có thể thấy được, trước đây lúc Phượng Từ Hạo làm cho Liễu nhi tu viện này, là từ trong tâm.

Phượng Vũ Hành nhớ tới chuyện cũ Tôn ma ma nói, về cái chết của Liễu nhi, chung quy nàng cảm thấy đều không phải là chuyện ngoài ý muốn đơn giản như vậy, chỉ là sự việc đã qua nhiều năm, chỉ là nha đầu thông phòng mà thôi, không phải là miệt mài theo đuổi.

Trong viện có vài tên hạ nhân đang đứng, hiển nhiên là đi trước một bước chờ ở trong này. Một ma ma, hai nha hoàn, vèn vèn chỉ ba người.

Nhìn thấy đoàn người Điều thị trở về, ma ma kia đi đầu tiến lên, vốn khuôn mặt không có biểu tình nháy mắt đã bắt đầu tính chất nghề nghiệp nở nụ cười, khom người cung kính nói: "Vấn an Điều di nương, di nương chắc còn nhớ rõ lão nô?"

Điều thị nhìn nàng một cái, nhẹ giọng mở miệng gọi: "Lý ma ma."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Làm xong mới được ăn

"Đứng vậy, đứng vậy!" Lý ma ma kia tiến lên nửa bước giúp Điều thị, dẫn mọi người đi vào viện, vừa đi vừa nói chuyện: "Đại phu nhân nói, Điều di nương vừa mới hồi phủ, mọi việc không tiện, thay đổi ma ma không hiểu quy củ sợ là hầu hạ không tốt, sai lão nô mang theo hai đại a đầu đến đây giúp đỡ trước, chờ bên này sắp xếp tốt, thì để di nương chọn hạ nhân đắc lực mà sai sử."

"Thật là đã làm phiền đại phu nhân." Điều thị co rút, cánh tay đang trong tay Lý ma ma đều buông ra. Lý ma ma này luôn hầu hạ Thẩm thị, lúc Thẩm thị vẫn là thiếp, Lý ma ma cũng từng khom lưng cúi đầu gọi đại phu nhân. Nay phong thủy đã thay đổi, trở lại Phượng phủ, tất cả và quá khứ đều không giống nữa.

Dưới sự hướng dẫn của Lý ma ma, hai nha hoàn cũng tiến lên hành lễ với ba người, một người tên Mãn Hi, một người tên Bảo Đường.

Hai nha đầu có vẻ đều mười sáu, mười bảy tuổi, Mãn Hi hơi cao gầy, Bảo Đường có chút nhỏ mập, nhưng nếu Phượng Vũ Hành dựa vào ánh mắt thế kỷ XXI để xét kỹ, nhỏ mập mới là đáng người quyến rũ.

Nàng lạnh nhạt đánh giá ba người trước mặt, nói là hạ nhân, nhưng y phục mỹ lệ, thái độ không khiếm tốn chút nào, hai nha đầu còn trang điểm một chút. Lại nhìn lại mẫu tử ba người các nàng, y phục bằng vải thô, một thân vừa chạy vừa đuổi chặt vật, còn biết là chủ tử, nếu không biết còn tưởng rằng các nàng mới là nô tài.

Lý ma ma là lão nhân, mặt mũi và năng lực làm việc đều chừng mực, cho dù trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười. Nhưng Mãn Hi và Bảo Đường phép tắc lại bằng không, Phượng Vũ Hành nhìn rõ trên mặt hai người lộ ra sự khinh thường, lại đánh giá hai vị vậy lựa móng chấu đất này một vàng nhạt một xanh nhạt, liệu có thể làm việc sao?

Tâm tình nàng bỗng tốt lên: "Nếu mọi người đã đến đây, vậy bắt đầu đi!" Phượng Vũ Hành vỗ tay, "Cái sân đầy bụi này để Mãn Hi và Bảo Đường phụ trách rửa sạch, Lý ma ma ở lại trợ giúp, Tôn ma ma theo ta vào buồng trong dọn dẹp."

Nàng vừa nói vừa đi đến góc, tùy tiện cầm hai cây chổi, không khách khí ném vào người Mãn Hi và Bảo Đường: "Trên cửa sổ có bụi, nền nhà trên, những nơi rách nát trong viện này đều phải dọn dẹp sạch sẽ cho ta. Mặt đất thì dùng nước giặt, rồi lấy bàn chải chà cho ra diện mạo ban đầu, các người làm hạ nhân, những việc này chắc ta không cần phải phân phó quá nhiều, phải chú ý một chút, làm xong có thể ăn cơm trưa."

Nàng nói hết một hơi, dẫn đầu đẩy cửa nhà giữa, đập vào mặt là tro bụi, ngay sau đó liền gọi: "Lý ma ma, đem nước đến cho ta, thêm một cái chậu rửa."

nữa."

Nhìn thấy Phụng Vũ Hành vào phòng, thì Tôn ma ma đỡ Diêu thị và Từ Duệ đi vào, để lại ba người đang choáng váng, đặc biệt là Mãn Hi và Bảo Đường, nói là hạ nhân, nhưng các nàng là nhất đẳng nha đầu bên người đại phu nhân, ngày thường không có việc gì làm thì đi pha trà, nếu không thì bồi phu nhân làm nhảm nói chuyện phiếm, cho tới bây giờ chưa từng làm việc nặng!

Hai nha đầu khó xử nhìn Lý ma ma, thấy đối phương cũng lắc đầu, thì biết cũng không còn cách nào, ai bảo đại phu nhân đem các nàng tới đây. Nói là hỗ trợ, thật ra ai chẳng biết chỉ là giả vờ, chỉ cần thấy địa vị và cách ăn mặc của các nàng bên cạnh đại phu nhân, bất kì di nương chủ tử nào cũng không thật sự lập tức dám sai khiến các nàng.

Nhưng vị nhị tiểu thư vừa hồi phủ này không hành sự theo lẽ thường, chẳng những sai khiến, còn là kiêu dĩ nhiên là vậy, còn nói cái gì mà... nếu làm xong thì mới được dùng bữa?

"Ma ma." Mãn Hi cau mày mở miệng, "Chúng ta thật sự phải làm việc nặng như nàng nói sao?"

Lý ma ma trừng mắt nhìn nàng một cái, lại tức giận nói: "Các ngươi cứ như vậy trở về gặp đại phu nhân, ta đây cũng không ngăn cản, tốt nhất nên ngừng lại chuyện đại phu nhân phân phó. Cái gì cũng chưa làm mà trở về, cần thận da của các ngươi!"

Nàng bị hù dọa như vậy, cũng đã bắt chập xốt xa y phục trên người, cầm chổi lên nhắm mắt nhắm mũi bắt đầu quét tước, Lý ma ma cũng đến giếng gần viện đi múc nước. Trong phòng bốn người cũng đã bắt đầu bận rộn, thậm chí Phụng Từ Duệ cũng đi theo làm cùng.

Tôn ma ma vốn không nghĩ sẽ làm phiền mấy chủ tử, nhưng thứ nhất, căn phòng này nếu không dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả nơi ngồi cũng không có; thứ hai, nhìn Diêu thị làm mấy việc vặt vãnh này thuận buồm xuôi gió, nên biết nhất định là thói quen mấy năm sống ở sơn thôn, ma ma xoay sang chỗ khác lau giọt nước mắt ở khóe mi, lại không nhắc chủ tử nên đi nghỉ.

Rất nhanh, Lý ma ma đem nước đến đổ đầy một chậu rửa, Phụng Vũ Hành vắt khăn lau bàn.

Mọi người đều vội vàng tạo nên một khí thế ngất trời, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một âm thanh mềm mại: "Dọa chết ta rồi! Đây là nơi quỷ quái nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phấn Đại - Tưởng Dung

Phụng Vũ Hành nghiêng đầu, lúc mở rộng cửa phòng thì nhìn thấy ở cửa viện có hai tiểu cô nương đang tiến vào, có vẻ đều mười tuổi, người đi phía trước mặc một bộ váy thêu tinh xảo màu hồng, một bàn tay vịn khăn che mặt bên môi, tay khác cầm túi đồ, trên mặt lộ rõ sự chán ghét mãnh liệt hơn so với nha đầu Mãn Hi kia vài phần. Vừa đi vừa đá văng mấy cái ghế dựa trong viện, động tác khoa trương lại ương ngạnh.

Người đi theo phía sau có vẻ trầm hơn, quần lụa rộng mỏng màu xanh nước mang lại cảm giác thật gọn gàng, mặc dù cũng lấy khăn che miệng mũi lại, nhưng không thoát ra tâm tình không vui, ngược lại giương đôi mắt to tò mò đánh giá. Thấy nữ tử phía trước đá văng ghế dựa, tay còn túm lấy tay áo đối phương, khuyến bảo: "Từ muội muội, đừng như vậy."

"Còn muốn ta thế nào nữa? Tam tỷ tỷ ngươi yên tâm, phụ thân để các nàng ở nơi này, rõ ràng là phiền chán. Nhà mẹ đẻ Diêu thị kia xảy ra nhiều chuyện, Phụng phủ chúng ta không phải chịu liên lụy đã là may mắn rồi, hiện tại lại đưa các nàng hồi phủ đã là đại ân, vậy mà còn muốn phải ăn nói tốt đẹp sao?"

Phụng Vũ Hành nghe ra thân phận hai người này, hóa ra là hai thứ nữ khác của Phụng phủ, tam tiểu thư Phụng Tưởng Dung và tứ tiểu thư Phụng Phấn Đại.

Trong trí nhớ nguyên chủ cũng không có thông tin về hai muội muội này nhiều lắm, chỉ biết các nàng kém mình hai tuổi, sinh cùng năm, lần lượt là con gái của tam di nương và tứ di nương.

Lúc nói chuyện, tiếng của hai vị tiểu thư đã đến cửa phòng. Phụng Vũ Hành bê chậu nước bần đi ra ngoài, đến cửa cũng không thèm nhìn, dứt khoát hắt nước ra bên ngoài, chợt nghe "A" một tiếng sợ hãi, từ đầu đến chân Phụng Phấn Đại đều bị nước bắn làm ướt lạnh thấu tim. Mà Phụng Tưởng Dung đi phía sau vì có nàng che, mặc dù cũng bị vấy bẩn một chút, nhưng cũng không đáng lo ngại.

"Mắt chó của tên nào bị mù rồi hả!" Ánh mắt Phụng Phấn Đại chưa kịp mở thì bắt đầu hét lớn, "Đồ vô liêm sỉ! Kéo ra ngoài loạn côn đánh chết cho ta! Loạn côn đánh chết! A a a!"

Bên này nàng nổi điên kêu loạn, Phụng Tưởng Dung lại thấy rõ người hắt nước đúng là chủ nhân của viện này, chính là nhị tỷ tỷ.

Phụng Tưởng Dung chạy nhanh đến trước mặt Phụng Phấn Đại, liều mạng kéo tay áo nàng nhắc nhở: "Từ muội muội đừng la nữa, nhanh trở về thay y

phục đi, cứ như vậy bị người khác nhìn thấy thì không hay lắm."

Lúc này đang là cuối hè, mặc dù sớm muộn gì thời tiết cũng trở lạnh, nhưng ban ngày vẫn thấy nóng. Các cô nương đều mặc bằng chất vải sa mỏng, bị dính nước thì dính sát vào thân, đầu cái yếm nhỏ đều mơ hồ nhìn thấy.

Phượng Phấn Đại vừa thẹn vừa giận, hai cánh tay vòng qua ngực, trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành cầm cái chậu rỗng trước mặt, trong mắt dường có thể phun ra lửa.

"Phượng-Vũ-Hành!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi kêu cái tên này, nếu không bị Tường Dung mạnh mẽ lôi kéo, thì rất muốn nhào về phía trước xé nát khuôn mặt tươi cười này ra.

Phượng Vũ Hành giơ cái chậu trong tay lên, đồng dạng nói một câu: "Tứ muội muội đi đường cũng không có nhìn gì cả, cái cửa này ta vừa dọn dẹp sạch sẽ, lại bị người cầm một chậu nước, thật là phiền toái. Mãn Hi!" Nàng cao giọng gọi, "Nhanh dọn dẹp lại cửa cho sạch sẽ!"

Sắc mặt tức giận của Phượng Phấn Đại đã chuyển đen, chỉ vào Phượng Vũ Hành: "Người, người..." Người nữa ngày cũng không biết nên mắng như thế nào. Dù sao cũng là thay người ta giáo dục đứa trẻ, "mắt chó mù" lời như vậy cũng có thể nói ra, nhưng nếu để cho nàng mắng nhiều một chút thì từ ngữ thật là nghèo nàn.

Phượng Tường Dung đứng một bên càng không biết nên nói gì, tính tình nàng vốn câu nệ ngại ngùng, nghe nói Phượng Vũ Hành trở về, thì trốn hạ nhân chạy tới Liễu viên văn an, ai biết vừa tới cửa thì gặp Phấn Đại cũng không dẫn theo hạ nhân.

Phấn Đại trước mắt nói năng lỗ mãng, nhị tỷ tỷ Phượng Vũ Hành ở bên ngoài nhiều năm nhưng tính cách cũng đã luyện thành sắc bén, nàng sợ tới mức không dám nhiều lời, cúi đầu ngậm miệng từng giọt nước rơi xuống từ người Phấn Đại.

"Đa tạ hai vị muội muội tới thăm, nhưng hiện tại viện chúng ta thật sự bận, không còn cách nào mời bọn muội muội vào nhà uống trà, trước hết nên trở về đi. Về phần tứ muội làm bản sân, muội muội yên tâm, ta sẽ không nói với các trưởng bối. Dù sao muội muội cũng là hảo tâm đến thăm ta, nếu vì chuyện này mà bị trách phạt thì không tốt lắm." Phượng Vũ Hành mang theo cái chậu rỗng, giọng nói thấp phần thành khẩn, tựa như chuyện đúng là vậy.

Phượng Phấn Đại bị nàng nói làm cho ghen hờn chỉ biết nhìn trân trối, ngay cả Tường Dung cũng sợ ngây người.

Nói dối trắng trợn như vậy, nhị tỷ tỷ của nàng được đó!

Thấy hai người đứng sừng sò tại chỗ, tay Phượng Vũ Hành làm động tác mời, ý tiễn khách rõ ràng.

Phượng Phấn Đại tức giận run người, nhưng lại không dám nháo loạn với Phượng Vũ Hành, tứ di nương Hàn thị sớm đã dặn, nàng không cần đi trêu chọc Diêu thị bên này, ý muốn nhìn thái độ trong phủ. Đặc biệt nghe nói Phượng Cảnh Nguyên giữ các nàng lại trong phủ, thì cân nhắc, không rõ rốt cuộc là ý gì.

Có thể nói Phượng Phấn Đại và Phượng Vũ Hành từ nhỏ đã không hợp nhau, ngày trước một là chính nữ, một là thứ nữ, nàng không thể tranh cũng không thể đoạt, nhưng hiện tại đã khác!

Nghe nói Phượng Vũ Hành hồi phủ, Phấn Đại hận không thể ngay lập tức tới đập chà đạp bằng cả hai chân, làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ là không nghĩ rằng, đập người bất thành lại bị người đập, một chuyến tới Liễu viện thật đáng bận tâm.

"Hừ!" Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành, cảm túi đưa tới trước mắt nàng: "Năm đó nhị tỷ tỷ được dẫn đi, nhiều y phục cũng chưa kịp mang đi, ta giúp nhị tỷ tỷ giữ lại. Hiện tại người đã trở lại, trả lại cho người. Chỉ tiếc, quần áo này lúc trước là làm cho chính nữ Phượng phủ mặc, hiện tại người là một thứ nữ, đã sớm không xứng với chất liệu may tốt như vậy."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy, cũng là thứ nữ." Lại nhìn Phấn Đại một thân bị ướt, rất thân thiết hỏi nàng: "Tứ muội muội có thấy rời đi như vậy không tốt lắm không? Nếu không như vậy đi, Mãn Hi, cời y phục của người ra, đem cho tứ tiểu thư thay."

"Cái này..." Mãn Hi buồn bực, mâu thuẫn giữa tỷ muội sao đã quăng lên trên người nàng rồi? "Nhị tiểu thư, không phải nô tỳ không muốn đổi cho tứ tiểu thư, người xem, nô tỳ cao hơn tứ tiểu thư, tứ tiểu thư cũng không mặc được y phục này đâu!"

Phượng Vũ Hành buông tay, "Vậy tứ muội muội nên nhanh chọn nơi không người để đi, nếu trì hoãn chỉ sợ nhiều người nhìn thấy sẽ không tốt lắm."

Rốt cuộc Phượng Phấn Đại chỉ là tiểu hài tử, nàng bị dọa như vậy nên sợ hãi không nhẹ, không để ý đang giận dữ, nhấc làn váy xoay người bỏ chạy, để lại Phượng Tường Dung ngây ngốc tại chỗ, đi không được, ở lại cũng không xong.

Phượng Vũ Hành đánh giá muội muội này, không giống Trầm Ngư xử sự khéo léo, cũng không giống Phấn Đại sắc nhọn, bộ dáng nhút nhát có chút giống Diêu thị, nàng cũng ôn hòa xuống.

"Tam muội muội, vẫn khỏe chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ý trung nhân của Phụng Vũ Hành

"Dạ?" Thấy Phụng Vũ Hành đột nhiên thay đổi ngữ khí với mình, Trương Dung cả kinh không biết nên đáp như thế nào, ghen nửa ngày mới gật đầu, "Không có gì, đều khỏe, nhị tỷ tỷ cũng khỏe chứ?" Không đợi Phụng Vũ Hành trả lời, lại nhìn về phía Diêu thị: "Mẫu thân... Di... di nương, vẫn khỏe chứ?"

Nghe Trương Dung theo bản năng vẫn gọi Diêu thị là mẫu thân, Phụng Vũ Hành liền cười một chút.

Nhưng Diêu thị cũng chỉ lạnh lùng thần nhiên, chỉ gật đầu, cũng không nói cái gì.

Trương Dung xấu hổ, co rút tay lại, từ trong ống tay áo lấy ra một gói giấy nhỏ đưa cho Tử Duệ, sau đó nói: "Đi lâu như vậy, di nương còn đang chờ ta, nếu rảnh lại đến thăm nhị tỷ tỷ." Rồi xoay người bỏ chạy.

Phụng Vũ Hành nhìn Trương Dung chạy đi xa, trí nhớ có điểm hồi phục.

Dường như nhớ lại lúc Trương Dung và Phần Đại cùng sinh ra trong một năm, đều kém nàng hai tuổi. Trước đây Trương Dung thích đi theo sau nàng, trên đầu là hai búi tóc bánh bao, mập mạp, giống bức tranh nữ oa nhi ngày Tết. Lúc nàng đi theo tiên sinh học viết, thì nha đầu kia liền ghé vào bàn đá cách đó không xa, tựa cằm nhìn.

Khi đó nàng là chính nữ, trong phủ an bài việc học, thứ nữ không có tư cách học cùng nàng, đáng tiếc cho muội muội thân thiết với nàng. Đến khi Diêu gia gặp chuyện không may, ba người mẫu từ các nàng bị đuổi khỏi phủ, trước khi đi còn nhìn thấy đứa nhỏ này nước mắt lưng tròng đứng xa nhìn nàng.

Theo tiếng than nhẹ của Diêu thị, Phụng Vũ Hành lấy lại tinh thần, tay cầm chậu rỗng đưa cho Tôn ma ma, phân phó hạ nhân tiếp tục làm việc, rồi kéo Diêu thị và Tử Duệ vào nhà.

Tử Duệ mở gói giấy dầu ra, bên trong là mấy miếng điểm tâm, vẫn còn xốp mềm, vừa thấy đã biết là vừa mới làm.

Đứa trẻ tham lam ngửi mùi hương bay ra từ điểm tâm, nước miếng đều chảy ra, nhưng không dám ăn, chỉ nhìn trông mong Phụng Vũ Hành.

Nàng nhìn điểm tâm này, gật đầu với Tử Duệ: "Ăn đi." Lúc này đứa trẻ vui vẻ, còn không quên đem cho tỷ tỷ và mẫu thân mỗi người một ít.

Lúc này, Tôn ma ma nhặt túi đồ Phần Đại vừa ném xuống đất, vừa đi vừa nói chuyện: "Tuy tính cách tử tiểu thư ương ngạnh, mấy năm nay thấy nàng cũng không thấy giống như hôm nay. Rõ ràng là tới kiếm chuyện, rốt cuộc chúng ta đắc tội nàng chỗ nào?"

Phụng Vũ Hành hừ lạnh một tiếng, "Có những người không cần thiết phải kết oán mới cùng dây dưa, các nàng chỉ là không có việc gì thì đi tìm việc, không gió cũng có thể nhắc đến ba tầng mây, huống chi chúng ta mới về, nàng chỉ là đến tuyên thệ chủ quyền. Đáng tiếc, cho tới giờ Phụng phủ vẫn không có phần cho một thứ nữ nói chuyện, ta là thứ nữ, giống nàng thôi."

Diêu thị nhận lấy túi đồ trong tay Tôn ma ma mở ra, bên trong lộ ra y phục của Phụng Vũ Hành trước khi rời phủ. Diêu thị nhìn, đôi mắt liền ửng đỏ.

Đối mặt với tình cảm luôn dạt dào của Diêu thị, Phụng Vũ Hành cũng không biết nên an ủi như thế nào, kiếp trước nàng đã quen ở trong quân doanh, đều tiếp xúc với những nam tử rắn rỏi chân bị chặt đứt cũng không kêu một tiếng, làm sao có kiên thức đối với Diêu thị động cái là khóc sụt sùi.

Nhưng cũng may còn có Tôn ma ma và Phụng Tử Duệ, đặc biệt là tiểu tử Tử Duệ này, trời sinh đã là người biết chăm sóc đồ đạc, thấy đôi mắt Diêu thị ửng đỏ, lập tức nhét bàn tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay mẫu thân, sau đó ngửa đầu dùng khuôn mặt nhỏ nhắn và âm thanh mềm mại nói: "Mẫu thân đừng khóc, y phục nhỏ thì để Tử Duệ mặc."

Diêu thị phì một cái nộ cười, lôi kéo tay Tử Duệ nói: "Hài tử ngọc, đây đều là y phục của con gái, con mặc như thế nào đây."

Phụng Tử Duệ nháy mắt mấy cái, "Mẫu thân cười là tốt rồi."

Diêu thị chỉ cười, vẫn còn lo lắng, nàng kéo Phụng Vũ hành, chỉ ra bên ngoài: "Lý ma ma là nhũ mẫu của Thẩm thị, nay nàng đưa nhũ mẫu của mình đến đây cho chúng ta, khẳng định không phải là giúp đỡ đơn giản như vậy."

Tôn ma ma cũng nói tiếp: "Còn Mãn Hi và Bảo Đường nữa, đại phu nhân thích những gì quý giá, nay cả tên nha hoàn bên cạnh cũng lấy bốn chữ "Kim ngọc mãn đường" mà đặt, các nàng là hai trong bốn nhất đẳng nha hoàn bên cạnh đại phu nhân."

Diêu thị lại nói: "Trước kia ta luôn thích đứa trẻ Trương Dung kia, vừa rồi nàng đến đây, ta sợ liên lụy nàng, không dám nhiều lời thân cận. Hiện tại bên người chúng ta có ba người kia, không chừng mỗi tiếng nói cử động đã truyền vào Kim Ngọc viện."

Diêu thị và Tôn ma ma lộ ra vẻ lo lắng, Phụng Vũ Hành cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nếu Phụng phủ không sắp xếp một ít nội gián mới kỳ lạ.

Nhìn lại y phục trong túi, có cũ một chút, nhưng cũng không giống nhiều năm chưa có người mặc, có một chiếc áo khoác bên ngoài, tay áo đều bị mài rách. Nhớ lại trước kia nàng là chính nữ Phụng phủ, nhất định y phục không thể mặc đến rách như vậy.

Nghĩ lại, sau này nàng rời phủ, y phục đó hẳn là bị Phụng Phần Đại cầm đi. Đối với một thứ nữ mà nói, những thứ này đều cực tốt, các nàng kém hai tuổi, Phần Đại mặc y phục của nàng cũng vừa vặn.

Mặc đến rách xong rồi trả lại cho nàng? Phụng Vũ Hành rút rút khóe miệng, đôi khi nàng không thể lý giải nổi tâm tư tiểu hài tử, thích dùng loại kỹ xảo này đến khiêu khích nàng? Thật sự quá ngây thơ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phải gọi là di nương

Nàng ra bên ngoài xem xét, mặt trời đã lên cao, đến trưa rồi. Trước bận rộn một hồi cũng không cảm thấy đói, trước mắt bị Từ Duệ ăn một miếng điểm tâm nhỏ lại đem con đói khơi lên.

Tuy trước đó nói không đem viện này dọn dẹp sạch sẽ thì sẽ không cho ba người ngoài kia ăn cơm trưa, nhưng bất quá, nàng không có ý khắt khe với hạ nhân, vì thế phân phó Tôn ma ma: "Đề ba người bên ngoài dừng lại, ăn cơm xong lại đi làm. Ngoài ra, chúng ta ăn cơm trong phủ này như thế nào? Ta thấy viện này có phòng bếp, muốn tự mình làm?"

Tôn ma ma liên tục lắc đầu: "Đó chỉ là phòng bếp đặc biệt của nhóm chủ tử, ngày thường đều là từ công trung phụ trách làm, lại để cho hạ nhân trừ phòng mang đến các viện. Tiểu thư phu nhân chắc đang đói bụng, các người trước nghỉ ngơi, ta đi xem phòng bếp."

Tôn ma ma nói xong liền đi ra, gọi ba người bên ngoài đến công trung đại trừ phòng.

Phụng Vũ Hành cũng không ôm hi vọng quá lớn về thức ăn Phụng phủ, các loại biểu hiện ở Phụng phủ hôm nay, có thể để các nàng ăn thỏa thích là sai lầm rồi, đừng hy vọng được ăn no. Về phần có thể đói như thế nào, còn phải xem lượng cơm ăn cá nhân.

Tâm lý đã chuẩn bị sẵn, Phụng Vũ Hành đối với cơm trưa vốn cũng không quá nhiều mong chờ. Thừa dịp Diêu thị và Từ Duệ không chú ý tới, tay phải xoa cái bột phụng hoàng ở cổ tay trái, đem ý thức đi vào, trong nháy mắt đem tới hai chiếc bánh Snickers.

Trong không gian bốc lên vỏ bánh, đưa cho Từ Duệ và Diêu thị mỗi người một cái: "Ồ trong núi gặp được vị quý nhân cho, vẫn tiếc không ăn, mẫu thân và Từ Duệ ăn trước lót bụng, đừng quá mớ mớ lát nữa có cơm no ăn."

Trong núi chuyện gặp được Cửu hoàng tử bị Phụng Vũ hành giải thích gặp được một vị quý nhất, chẳng những dạy nàng nhiều kiến thức y dược, còn cho nàng một ít ngân lượng.

Đây là Phụng Vũ Hành cho hai mươi lượng bạc kia lai lịch, vì trốn trở lại kinh thành phải cần tiền, nếu ở trọ ăn uống, nàng chỉ có thể đem bạc lấy ra dùng.

Tiền hết tiền kia nàng luôn đau lòng một chút, vốn không tính dùng. Người kia là người đầu tiên nàng đến thế giới này cùng trao đổi, loại cảm giác nàng như động vật nhỏ mới sinh ra, lại đem cái đầu tiên nhìn thấy nhận làm mẫu thân.

Huống chi, cho tới bây giờ nàng cũng không phủ nhận khuôn mặt ấy rất đẹp, mặc dù lúc đó hai chân hẳn bị đứt, một thân chặt vật, dọa từ liên ở mi tâm vẫn ám ảnh tâm nàng.

Chẳng qua rất hoàn hảo, hoàn hảo khi nàng trở lại kinh thành lại cùng hắn có nhiều hơn một tầng quan hệ.

Vốn tưởng rằng kiếp này cũng không tái kiến người ta, nhưng không hiểu sao lại thành vị hôn phu của nàng. Tuy thái độ Phụng phủ thủy chung khó bề phân biệt, nhưng người Phụng Vũ Hành nàng đã trọn trủng, cũng sẽ không đến lượt người bên ngoài.

"Đây là gì?" Diêu thị cầm Snickers lạ lắm hỏi.

Phụng Từ Duệ liếm thử một cái, vui vẻ nói: "Ngọt thật."

Phụng Vũ Hành siết chặt gò má của Từ Duệ, đứa nhỏ này rất gầy, gương mặt cũng không bốp ra thịt.

"Đây là một loại điểm tâm, rất ngọt và đầy đủ dinh dưỡng." Nàng thuận miệng giải thích, nhìn Diêu thị cau mày vừa đưa vào khóe miệng muốn ăn nhưng lại không dám vì vẻ ngoài, lại nói: "Đừng nhìn màu sắc xấu xí của nó, nhưng ăn rất ngon, mẫu thân nếm thử một chút đi."

Diêu thị lúc này mới cắn một cái, Từ Duệ cũng cắn một cái, sau đó liền nghe hai người đều đồng thanh: "Ăn ngon thật!"

Phụng Vũ Hành thở phào nhẹ nhõm, "Các người thích ăn là tốt rồi."

"A Hành, sao ngươi không ăn? Có phải chỉ có mỗi hai cái này hay không?" Điều thị đem Snickers trong tay cắn nhỏ một miếng nhỏ rồi đưa cho Phụng Vũ Hành, "Ăn nhanh một chút, mẫu thân ăn ít cũng không việc gì, nhưng bây giờ là lúc thân thể trưởng thành, không thể chỉ ăn một bữa đói một bữa."

Trong lòng Phụng Vũ Hành ảm áp, nhận lấy cắn một miếng rồi đưa trả lại cho Điều thị, "Có nương yêu thương, A Hành đã mãn nguyện rồi, không đói bụng."

"Mẫu thân là bên trên, tự mình ăn thôi, Tử Duệ là đứa trẻ, ăn không hết nhiều như vậy, cùng chia ra cho tỷ tỷ." Hải tử đem đồ bẻ thành hai đoạn, một đoạn đưa cho Phụng Vũ Hành, "Tỷ tỷ ăn đi, Tử Duệ vừa nãy mới ăn chút điểm tâm, không đói mấy."

Phụng Vũ Hành không hề đưa đẩy nữa, nhận lấy, mẫu tử ba người vừa ăn vừa cười.

Cười thì cười, Điều thị lại nghĩ tới chút chuyện, lời kéo tỷ đệ hai người dặn dò: "Hai người các ngươi nghe đây, trước kia ở trong sơn thôn thì thôi, bây giờ trở lại Phụng phủ, thì phải dựa theo quy củ của phủ. Không thể cứ gọi ta là mẫu thân nữa, phải gọi là di nương."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phụ thân thật trọng tình trọng nghĩa

Phụng Tử Duệ không hiểu, mắt hứng hỏi: "Tại sao?"

Điều thị giải thích cho hắn: "Bởi vì trong phủ, mẫu thân các ngươi chỉ có một, chính là Trầm thị. Không chỉ các ngươi, tất cả hải tử của Phụng phủ cũng chỉ có một mẫu thân."

Phụng Tử Duệ vẫn không hiểu, cũng không hỏi nữa, cúi đầu bữu môi rõ ràng mất hứng.

Điều thị ngược lại lại khuyên Phụng Vũ Hành: "A Hành, ngươi là tỷ tỷ, có một số việc không phải là chúng ta muốn thay đổi liền thay đổi được, ít nhất trước mặt người khác các ngươi chỉ cần bày ra thôi."

Phụng Vũ Hành gật đầu một cái, nàng đều hiểu, Điều thị có thể như vậy đã là tiến bộ rất lớn, nàng không thể yêu cầu nàng lập tức sửa đổi quá nhiều.

"Tử Duệ." Nàng chạm nhẹ đỉnh đầu đứa bé, "Mẫu thân chúng ta từ nay vĩnh viễn cũng chỉ có một, bất quá sau này ở trước mặt người ngoài chỉ là diễn trò thôi. Tạm thời gọi người nọ là mẫu thân, sớm muộn sẽ có một ngày, chúng ta không bị tình trạng như vậy nữa."

Phụng Tử Duệ phát hiện mình càng ngày càng thích nghe tỷ tỷ nói chuyện, đặc biệt là sau khi rời Tây Bình thôn, tỷ tỷ so với trước kia hình như không giống lắm. Tiểu hải tử không biết dùng từ gì để hình dung, lúc hắn nghĩ chính là so với trước kia lợi hại hơn, hắn lại càng sùng bái hơn.

Hắn hung hăng hăng gạt đầu một cái, "Tử Duệ cũng nghe tỷ tỷ, chúng ta tạm thời gọi người nọ là mẫu thân, chỉ là diễn trò thôi."

Phụng Vũ Hành bị tiểu bộ dáng của Tử Duệ chọc cười, Điều thị lại nhìn hai đứa con lại một lần nữa lâm vào hoảng hốt.

Loại hoảng hốt này ở Liên viên cũng giống như lúc đi trên đường, cũng chính là lúc tâm nàng nổi lên biến hóa. Mà bây giờ, sự biến hóa ấy lại bắt đầu rực rạch, như có một loại lực lượng khuyến khích nàng nếm thử mà trước đây nàng không dám nếm thử cuộc sống đích thực, vì thế nàng bắt đầu vui mừng khi Phụng Vũ Hành thay đổi.

Không lâu sau, Tôn ma ma trở lại, cùng trở về còn có Lý ma ma, Mãn Hi và Bảo Đường.

Tôn ma ma bình tĩnh hé mặt ra, sau lưng ba người bày mâm, phía trên bày chén đĩa, nghĩ đến đã đến giờ cơm trưa rồi.

Lý ma ma vừa vào nhà liền nở nụ cười theo thói quen, kêu hai nha đầu đem chén đĩa lên bàn, sau đó đối với Điều thị nói: "Điều di nương, mau dùng cơm."

Mắt người nhìn những thứ trong chén đĩa, Điều thị nhú mi, Phụng Tử Duệ tròn to mắt không dám tin, Phụng Vũ Hành trực tiếp tức giận.

Bưng lên cái gì thế này? Cái này để người ăn à?

Ba bát cơm gạo cũng không vo sạch, cơm trong bát cũng chỉ đến một nửa. Một mâm canh cà rốt, một mâm món cải trắng, còn có một bát rễ rau xanh không canh, đều không có thịt.

Mắt nhìn ba người nhìn chằm chằm bàn cơm trên bàn đã sọ run, Lý ma ma trong lòng cười thầm.

Trong phủ để đối phó thủ đoạn người khác có rất nhiều, không đánh không mắng, đặc biệt chỉ chèn ép đến chết. Nhị tiểu thư này bất quá chỉ là tiểu hải tử mười hai tuổi mà thôi, biểu hiện cường thế trước đó hơn phân nửa cũng chỉ là giả vờ, hù dọa đứa trẻ như Tử tiểu thư còn được, nếu muốn đấu, nửa

đời nàng đi qua nửa đời người rồi mà còn sợ tiểu cô nương này?

Mãn Hi và Bảo Đường nhìn chằm chằm mấy chủ tử, cố nén vui sướng trong lòng nhờ Nhị tiểu thư khóc nhe. Dù sao, một khi có thể khi dễ Nhị tiểu thư như trước thì Nhị tiểu thư dọa người như vậy dễ đối phó hơn nhiều.

Phượng Vũ Hành nháy mắt mấy cái, đột nhiên bắt lấy tay của Lý ma ma, Lý ma ma bị dọa sợ lui về sau hai bước, liền muốn rút tay về, lại phát hiện khí lực vị Nhị tiểu thư này không bình thường, hai tay giống như kim sắt bắt lấy nàng, vô luận thế nào không rút ra được.

"Nhị tiểu thư." Lý ma ma có chút sợ, "Nhị tiểu thư người làm cái gì vậy?"

Nhìn lại Phượng Vũ Hành, quả nhiên là một bộ ủy khuất đến khóc: "Di nương của Phượng phủ, chỉ được ăn những thứ này? Những thứ như thế này người thế nào mới có thể nuốt trôi?"

Lý ma ma thở phào nhẹ nhõm, biết chịu thua là tốt rồi.

Nhưng Diêu thị và Phượng Từ Duệ, còn có Tôn ma ma thời gian này đều chung một chỗ với Phượng Vũ Hành, rất rõ tính cách nàng, các nàng cũng nhận ra chỉ bằng những thức ăn này không thể đánh bại Phượng Vũ Hành, không biết là đang đánh cái chủ ý quý gì, thậm chí mấy người còn có chút mong đợi đối với tình huống phát sinh kế tiếp.

Quả nhiên, ba người kia đang bắt đầu cao hứng đã cấp tốc trở lại, vì Phượng Vũ Hành lại tiếp tục: "Tuồng rằng phụ thân đưa chúng ta lên núi là không muốn chúng ta, không nghĩ tới tất cả đều vì muốn tốt cho chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Giáp tiên là gì?

(*) *Giáp tiên: Bệnh nám móng.*

Lý ma ma tròn mắt, lời này là nói thế nào?

Phượng Vũ Hành nói tiếp: "Phụ thân rõ ràng muốn theo đãi ngộ của di nương mà đối đãi chúng ta, không nghĩ di nương Phượng phủ cũng phải ăn thức ăn như vậy, cuộc sống này so với Tây Bình thôn quá kém. Ngài nói xem, phụ thân đem chúng ta đi, không phải là vì để cho chúng ta có cuộc sống tốt hơn sao. Phụ thân thật là trọng tình trọng nghĩa!"

Diêu thị và Phượng Từ Duệ cố nén cười, Tôn ma ma là một mặt vui mừng. Hôm nay Nhị tiểu thư thật sự thay đổi, cho nên cũng sẽ không còn bị người trong phủ khi dễ nữa, chẳng những sẽ không bị khi dễ, còn học được cách phản kích. Từ khi các nàng vào phủ đến giờ, người nào khiêu khích chiếm được tiện nghi?

Lý ma ma và Mãn Hi, Bảo Đường cũng sụp đổ, lời như vậy nên nhận thế nào? Nhị tiểu thư này hoàn toàn không dựa theo thói quen mà các nàng đã chuẩn bị trước a! Không phải nói Diêu thị hèn yếu tùy ý nắn bóp, Nhị tiểu thư tính tình lãnh đạm mọi sự không tranh sao? Nhưng tại sao Nhị tiểu thư chẳng những tranh, còn tranh như thế gió thổi mây vần, thiên mã hành không?

Còn Diêu thị, đây là đáng về hèn yếu tùy ý nắn bóp sao? Mặc dù người ta cái gì cũng không nói, đối với các nàng cũng khách khí, nhưng một khi gặp chuyện nàng lập tức đem ánh mắt nhìn nữ nhi và đệ đệ, hoàn toàn là đóng cửa thả Nhị tiểu thư a!

Tay của Lý ma ma vẫn còn bị Phượng Vũ Hành nắm, trên trán bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi, nàng khẽ cắn răng, âm thầm dùng sức, chuẩn bị đem tay rút trở về.

Kết quả dùng lực quá lớn, lại đúng lúc Phượng Vũ Hành buông tay, Lý ma ma "ngao" một tiếng liền ngồi trên đất.

Mãn Hi và Bảo Đường vội vàng tới đỡ, liền nghe Phượng Vũ Hành lại nói: "Nhanh làm việc đi, ta thấy trong sân cũng không có nhiều ánh sáng, mọi người nên chú ý, buổi tối không cần đến trừ phòng lấy cơm, những thức ăn này cho các người giữ lại. Ai, Phượng phủ cho di nương và thứ nữ, thứ tử đồ ăn kém như vậy, còn không ngừng suy tính ngược đãi hạ nhân ở đây."

Lúc nàng nói chuyện biểu hiện nghiêm túc, gương mặt quan tâm, thoạt nhìn liền biết đang vì bữa cơm của Lý ma ma và mấy người rất lo lắng.

Lý ma ma hoàn toàn không thể nói, được Mãn Hi và Bảo Đường đỡ đến ngoài sân, trong bụng chỉ một ý nghĩ nhất định phải tìm cơ hội nói cho Đại phủ nhân, Nhị tiểu thư trong ấn tượng với hiện tại hoàn toàn khác nhau a!

Người khách khí cũng đi ra ngoài, Phượng Từ Duệ rút cuộc nhếch môi nở nụ cười, ngay cả Diêu thị và Tôn ma ma cũng cười.

Diêu thị vừa cười vừa lắc đầu, "A Hành, người thật là..." Nàng không biết nên dùng từ gì để hình dung, liền nói một nửa, một nửa bỏ trống.

Tôn ma ma tiếp lời: "Nhị tiểu thư gây thất vọng rồi." Vừa nói vừa khuyên Diêu thị, "Phu nhân, ngài chớ trách Nhị tiểu thư, những năm này các người không ở trong phủ nên không biết, Phụng phủ hôm nay đã sớm không còn là Phụng phủ ba năm trước. Nếu như tiểu thư tính khí bướng bỉnh như vậy..." Nàng vừa nói vừa chỉ thức ăn trên bàn, "Chúng ta cũng chỉ có thể bị chết đói."

Diêu thị gật đầu một cái, "Ta biết, nên không muốn trách cứ A Hành, chẳng qua chúng ta nên suy nghĩ một chút nên sống như thế nào. Nếu ngày nào đều là đồ ăn như thế này, vậy chúng ta ăn cái gì?"

Phụng Vũ Hành cầm tay Diêu thị truyền cho nàng năng lượng, "Mẫu thân yên tâm, cứ để các nàng tiếp tục làm như vậy đi, chúng ta không chết đói được." Quay sang hỏi Tôn ma ma: "Ma ma cũng chưa ăn cơm?"

Thấy đối phương ngưng ngưng gật đầu một cái, liền từ ống tay áo lấy một chiếc Snickers ra, "Trước ăn tạm đã, trên đường mua, vừa rồi chúng ta cũng ăn rồi, đây là đặc biệt để lại cho ma ma."

Tôn ma ma nhìn đồ nàng đưa tới, nước mắt liền trào ra.

Nàng nhìn Diêu thị lớn lên, lại tự tay chăm sóc Phụng Vũ Hành và Phụng Tử Duệ, bao nhiêu lần đều cho rằng ba mẫu tử này không về được nữa, hôm nay lại có thể ăn điểm tâm A Hành tự tay đưa tới.

Ma ma vội vàng xoay mặt đi lau một cái, sau đó nhận lấy đồ đưa lên khoe miệng, ăn xong mới ồm ồm một chút, kinh ngạc nói: "Đây là cái gì? Ăn ngon như vậy?"

Phụng Tử Duệ cười lời trả lời trước: "Đồ tỷ tỷ cho đều ngon nhất."

Phụng Vũ Hành cũng không muốn giải thích nó rốt cuộc là cái gì, vội vàng chuyển đề tài: "Tôn ma ma, người quay lại phòng bếp, xem có thể mang tới một chút đồ tươi, mang thêm củi đốt nữa, cơm tối chúng ta tự làm."

Tôn ma ma suy nghĩ một chút, gật đầu: "Cũng được."

Phụng Vũ Hành nói thêm: "Nếu như không lấy được, thì theo chân bọn họ lấy chút đồ thừa cũng được, miễn là sạch sẽ, cảm về chúng ta vẫn có thể nấu ra mỹ vị."

Công việc quét dọn Liễu viên làm một mạch đến giờ Tuất, Lý ma ma và hai nha đầu vừa mệt vừa đói, y phục cũng dơ bẩn, trang điểm trên mặt cũng trôi đi, đã sớm không còn thể diện của nha hoàn nhất đẳng.

Tôn ma ma đem thức ăn buổi trưa không động đến vào sương phòng cho các nàng, mấy người sắc mặt đau khổ, bây giờ bụng đói đến phát hoảng, không thể không ăn.

Một đầu khác, Phụng Vũ hành dùng những thứ Tôn ma ma mang đến, tự mình làm thức ăn.

Thỉnh thoảng trong không gian lấy ra hai quả trứng gà, thêm chút thuốc bắc bổ máu vào trong cháo. Cuộc sống trong sơn thôn hàng năm, làm mẫu tử các nàng máu xấu, nhưng bồi bổ thân thể không thể gấp, nàng cũng chú ý lúc lấy đồ không thể bị người khác phát giác ra khác thường.

Một bữa cơm tối thật ngon, mặc dù không có thịt, nhưng dù gì đã qua tay của Phụng Vũ Hành, hơn nữa còn có những đồ mìn từ trong hiệu thuốc ra, nhất định là ăn ngon.

Tôn ma ma lập tức quyết định, sau này mỗi ngày đều lấy đồ từ đầu bếp về, dĩ nhiên, chuyện nấu cơm này không thể toàn để tiểu thư làm, vẫn là nàng làm thì hơn.

Nhưng Phụng Vũ Hành không nghĩ như vậy, nàng nói: "Cơm nên để ta làm, ta biết chút y thuật, biết phối hợp cái gì để giúp mẫu thân điều chỉnh thân thể."

"Vậy không bằng Nhị tiểu thư đem phương pháp phối hợp nấu nướng nói cho lão nô?"

"Không cần phiền phức như vậy." Phụng Vũ Hành cười nói: "Những năm này ở sơn thôn cũng quen rồi, ma ma giúp đỡ chiếu cố tốt mẫu thân và Tử Duệ là tốt rồi."

Nàng đã nói như vậy, Tôn ma ma cũng không tiện tranh cãi, những đối với việc hôm nay mình ăn cùng bàn với các chủ tử, vẫn còn có ý nghĩ: "Lão nô nên cùng Lý ma ma các nàng ăn cơm, như vậy bớt người để ý, vạn nhất truyền tới nơi Đại phu nhân thì phiền toái."

Lần này Phụng Vũ Hành cũng không có kiên trì, chẳng qua là dận dò nàng: "Lý ma ma và hai nha đầu kia không phải người tốt, ma ma hết thầy cần thận."

Tôn ma ma cẩn thận gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, bình thường lão nô sẽ ở bên kia với các nàng chú ý động tác, có phát hiện gì sẽ kịp thời báo cáo Nhị tiểu thư." Phụng Vũ Hành lúc này mới yên tâm.

Chính phòng Liễu viên có vừa đúng ba gian, ba vị chủ tử mỗi người một gian. Tử Duệ vì còn nhỏ, Phụng Vũ Hành để Tôn ma ma cùng phụng bồi ở với hắn.

Sương phòng phân ra một gian để Mãn Hi và Bảo Đường ở, một gian nhỏ khác an bài cho Lý ma ma.

Trước đó đã là cơm trưa, chuyện ngủ nghỉ Phụng Vũ Hành đã có chuẩn bị. Nàng cố ý để Lý ma ma chọn chỗ ngủ, cường điệu việc không có chuyên môn, đối đãi bình đẳng với nha hoàn. Lý ma ma các nàng dùng gì, ba chủ từ các nàng liền dùng như thế.

Cứ như thế, Lý ma ma đang ở thoải mái, chỉ đành phải mang chăn đệm thượng hạng cầm đi.

Tôn ma ma giúp đỡ chuẩn bị giường cho các nàng thật tốt, Mãn Hi và Bảo Đường ở bên ngoài, vô dụng phân phó chuẩn bị nước rửa mặt, Lý ma ma cũng đốt nước nóng chuẩn bị cho mọi người tắm rửa.

Hầu hạ Phụng Vũ Hành tắm rửa là Mãn Hi, trước đó nàng có chú ý đến móng tay được sơn tinh tế của Mãn Hi, nha đầu kia không nghĩ tới vào Liễu viên cư nhiên phải làm việc nặng, sơn móng tay đã sớm bong ra. Cũng bởi vậy, mặt móng tay mới lộ ra vấn đề nhỏ liền bị Phụng Vũ Hành thu hết vào đáy mắt.

Mặt ngoài mười móng tay đều có điểm lõm và đường rãnh, nơi nghiêm trọng còn tạo thành vết nứt, hai móng tay cái đã bắt đầu dày lên, ó màu trắng trong, có những mảnh tích tụ rất nghiêm trọng, móng tay khác lộ ra sắc màu cũng tương đối đục ngầu.

Cái này rõ ràng là giáp tiền.

Chẳng qua cô nhân chắc không biết giáp tiền là gì, đặc biệt là nha hoàn của đại phủ, sinh loại bệnh này cũng không dám đi tìm đại phu, vạn nhất bị truyền ra ngoài thì tất bị đuổi ra khỏi phủ. Nhóm chủ tử cũng mặc kệ người là hạng nha hoàn nào, cũng không quản bệnh kia có thể lây hay không, chỉ cần uy hiếp sức khỏe của các nàng hoặc vướng mắt các nàng, tuyệt đối sẽ bị đuổi rất xa.

Mãn Hi đổ nước vào thùng gỗ, thấy Phụng Vũ Hành đứng bên cạnh xem xét, cũng không thay quần áo tắm rửa, nàng có chút kỳ quái, gọi một tiếng: "Nhị tiểu thư?"

Phụng Vũ Hành nhìn thẳng vào hai tay nàng, ân, vừa rồi lúc đổ nước đều đi qua móng tay Mãn Hi, nha đầu kia lại còn hảo tâm thò tay thử nước ấm trong thùng.

Vì thế, nàng càng có đầy đủ lý do: "Mãn Hi a, tuy rằng ta ở Phụng phủ không được sủng ái, thậm chí còn là người không muốn nhìn thấy, nhưng tốt xấu mỗi người thấy ta đều phải gọi một tiếng Nhị tiểu thư. Nếu trong lúc đó Nhị tiểu thư Phụng gia đột nhiên sinh một loại bệnh kỳ quái, móng tay và da đều phát triển dài ra một cách kỳ quái, người nói Phụng gia sẽ nhân cơ hội trực tiếp ném ta ra ngoài, hay vẫn tìm đại phu xem bệnh cho ta? Lại thuận tiện tra ra nguyên nhân ta sinh bệnh?"

Lời nàng vừa thốt ra, Mãn Hi theo bản năng đem hai tay lui vào trong tay áo, chậu gỗ trong tay "Bích" một tiếng rơi xuống, nước bắn đầy đất.

"Nhị, Nhị tiểu thư, sao lại nói như thế?"

Phụng Vũ Hành vỗ mạnh cái bàn, "Nói lời gì? Không nghĩ tới cha ta thật trọng tình trọng nghĩa như thế, nhưng lại giúp đỡ tâm địa rắn rết của Trầm thị. Đường đường là Đại phu nhân Phụng phủ, cư nhiên pháp một nha đầu bệnh giáp tiền đến phòng ta hầu hạ, không phải là muốn đem lây bệnh cho ta, cho tới khi ta chết sao?"

Hai chữ "giáp tiền" vừa ra khỏi miệng nàng, Mãn Hi không hiểu sao lại choáng váng như vậy, nha đầu kia sợ tới mức bỏ nhào về phía trước quỳ xuống, cũng không quản trong phủ Nhị tiểu thư là địa vị gì, "bịch bịch bịch" gõ vào đầu.

"Nhị tiểu thư tha mạng, Nhị tiểu thư tha mạng a!"

Phụng Vũ Hành tự mình kéo ghế dựa ngồi xuống, nửa ngày không nói gì, chờ cảm xúc Mãn Hi ổn định một chút, rồi mới lại nói: "Tuy rằng một thứ nữ như ta chỉ trích mẹ cả là đại bất kính, nhưng mẹ cả làm ra chuyện như vậy cũng không về vãng gì lắm."

"Cái này... cái này không liên quan đến chuyện Đại phu nhân." Mãn Hi sợ tới mức hai chân đều run, "Là nô tỳ... Đại phu nhân cũng không biết, cầu Nhị tiểu thư đừng nói cho phu nhân, cầu Nhị tiểu thư khai ân a!" Mãn Hi lại bắt đầu một vòng mới dập đầu cầu xin tha thứ.

Phụng Vũ Hành không thích tạt xấu phiền toái động cái đã quỳ dập đầu của cô nhân, còn không để nàng nói chuyện sao? Chốc lát lại lắc đầu thoáng mơ hồ, nàng còn không phải nói vô ích?

"Người nếu cứ dập đầu như vậy, hiện tại ta liền cùng Đại phu nhân nói chuyện." Nàng uy hiếp nói, "À, còn phải báo cho tổ mẫu một tiếng, cũng không phải chuyện gì lớn, vạn nhất bị lây bệnh thật."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đêm thăm dò Tùng viên

"Nhị tiểu thư không được a!" Mẫn Hi thực sự sợ hãi, đi về phía trước hai bước lại ôm chân Phụng Vũ Hành, hai tay vừa nâng lên liền nhớ tới mười ngón bị giáp tiền, tay liền cứng giữa không trung, đưa lên không được mà đưa xuống cũng không được.

Phụng Vũ Hành nhìn thái độ trước mặt, đột nhiên cầm chặt hai tay Mẫn Hi, sau đó nâng lên trước mặt mình.

"Nhị tiểu thư." Mẫn Hi muốn rút tay về, lại phát hiện căn bản không thể rút về.

"Đừng nhúc nhích, để ta xem."

Mẫn Hi vừa thẹn lại vừa sợ, móng tay của nàng thành dạng này đã hơn nửa năm, vì phòng ngừa người khác phát hiện, mỗi ngày nàng đều phải nửa đêm sơn móng tay. Ban ngày cũng chỉ chọn chút việc nhẹ không dính nước, mới giấu diếm lâu như vậy. Hôm nay...

"Mẫn Hi." Phụng Vũ Hành nghiêng cứu móng tay của nàng, "Người có biết ngoại tổ phụ ta trước kia làm gì không?"

Mẫn Hi sững sờ, theo bản năng gật đầu, "Đã nghe, nghe nói." Sự việc Điều gia toàn bộ Phụng phủ đều không thể không biết.

"Ừ. Ta từ nhỏ cùng ngoại tổ phụ thân cận, đi theo nhìn không ít sách thuốc, cũng học không ít y thuật. Khi đó ta còn nhỏ tuổi lòng hiếu kỳ nặng, các loại thiên phương kỳ tài sưu tầm rất nhiều, nếu ta nói giáp tiền này của người ta có thể chữa trị, người tin sao?"

Nháy mắt Mẫn Hi đông cứng, đôi khi hạnh phúc đến đột ngột cũng không dễ dàng kháng cự được, nha đầu kia há to miệng, nửa ngày mới ép ngậm lại được, sững sờ không phát ra tiếng động.

Phụng Vũ Hành vỗ vai nàng một chút, mới đem người tỉnh lại, chợt nghe Mẫn Hi hét một tiếng kinh hãi: "Thật sao?"

"Là giả." Nàng đem hai tay ném đi, ngồi dựa lưng vào sau ghế, "Trước đó nói đến chỗ nào rồi? À, ta muốn đi bẩm báo với mẫu thân và tổ mẫu."

"Nhị tiểu thư!" Trái tim Mẫn Hi bất định, chợt cao chợt thấp, chốc lát lại rơi xuống bụng, chốc lát lại đề ở cổ họng, "Nhị tiểu thư ngài tạm tha cho nô tỳ đi! Cầu Nhị tiểu thư cứu mạng, cầu Nhị tiểu thư cứu mạng!"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Người là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh mẫu thân, muốn cứu cũng phải cầu mẫu thân cứu người, ta chẳng qua là thứ nữ không được sủng ái, cứu người như thế nào đây?"

Mẫn Hi cũng là người thông minh, lời Phụng Vũ Hành nói nàng đều hiểu, muốn bảo vệ thân phận địa vị và tính mạng, thì phải nhìn rõ tình thế trước mắt. Đại phu nhân dĩ nhiên là chủ tử, nhưng không phải chủ tử đáng tin cậy, tuy nàng là nhất đẳng nha hoàn, cũng thường bị trách phạt. Nhẹ thì bị cắt xén tiền tiêu vật hàng tháng, nặng thì bị đánh, nếu có thể chọn, ai cũng không muốn theo chủ tử như vậy. Huống chi bây giờ nhược điểm của nàng ở trong tay Phụng Vũ Hành, nếu không nhanh chóng bày tỏ thái độ của mình, chỉ sợ đêm nay sẽ bị đuổi khỏi Phụng phủ.

Nghĩ như vậy, Mẫn Hi lại không do dự, lui về sau hai bước quỳ xuống lần nữa, hướng về phía Phụng Vũ Hành dập đầu thực sự nhận thức: "Nô tỳ nhận chủ, nguyên nhân thứ nhất là do phân công trong phủ, không có lựa chọn nào khác. Nguyên nhân thứ hai là đối với nô tỳ có ân tình, việc này là do nô tỳ tự chọn. Chỉ cần Nhị tiểu thư có thể trị tốt bệnh giáp tiền cho nô tỳ, nô tỳ nguyện chỉ vâng lời Nhị tiểu thư."

Tốt lắm. Phụng Vũ Hành gật đầu, "Người ngẩng đầu lên." Nàng đón nhận đôi mắt Mẫn Hi, bốn mắt nhìn nhau.

Mẫn Hi chỉ cảm thấy trong mắt Nhị tiểu thư tràn ngập nghiến cứu, như muốn nhìn thấu người, dù nàng có một chút tâm tư nhỏ nào đều không thể tránh được ánh mắt đối phương.

Sau một lúc lâu, Phụng Vũ Hành mới đem ánh mắt nghiến cứu thu hồi, lại hỏi Mẫn Hi: "Còn có yêu cầu gì, cùng nói luôn đi."

Đúng vậy, trong lòng Mẫn Hi còn có việc, nàng đã nhìn ra. Khi người đang nói dối suy nghĩ, đồng tử co rút lại hiện ra một loại tần suất đặc thù, trong lúc quân đi theo các sĩ quan học tập không phải là uống phí.

Mẫn Hi cũng là người ngay thẳng, nghe nàng hỏi, liền mở miệng trả lời: "Cầu Nhị tiểu thư cứu nương của ta."

"Nương của người?" Phụng Vũ Hành hiểu ra, "Nương của người cũng sinh giáp tiền."

"Vâng." Mẫn Hi khóc, nói: "Bệnh của nương ta còn nặng hơn ta, đã hơn ba năm rồi, không những trên tay có, chân cũng có. Bà vốn làm việc trong phủ, sau bị quân gia phát hiện bệnh kỳ quái này, đã bị đuổi ra ngoài. Cầu Nhị tiểu thư cũng cứu nương ta đi."

Hóa ra là như vậy.

"Ta có thể giúp các người trị bệnh giáp tiền này, những bệnh không phải ngày một ngày hai là có thể có hiệu quả."

"Nô tỳ hiểu." Mẫn Hi lau nước mắt, "Về sau chỉ để Nhị tiểu thư phân phó, trước mặt người khác nô tỳ tuyệt đối sẽ không lộ sơ hở gì, tin tức bên Đại phu nhân cũng sẽ kịp thời truyền qua."

Buồn cười, cho dù Nhị tiểu thư không điều trị, người ta cũng phát hiện ra nhược điểm của nàng, có thể không nghe lời sao?

"Tốt." Nàng ý bảo Mãn Hi đứng dậy, lại nhìn móng tay của nàng, đưa tay vào trong tay áo, từ ngăn kéo trong hiệu thuốc sờ lấy một lọ sơn móng tay ra. "Lại đây ngồi, ta giúp ngươi miễn cưỡng giấu qua hai ngày, chờ ta ở Phụng Phủ ổn định địa vị liền cân nhắc chữa bệnh cho các ngươi."

Có trị bệnh hay không thì để sau, Mãn Hi thấy Nhị tiểu thư cấp riêng cho mình đồ này đồ nọ, so với sơn móng tay của nàng tốt hơn nhiều! Nhị tiểu thư còn nói thứ này không sợ nước, dùng một lần ít nhất có thể bảo trì bảy ngày, hơn nữa màu sắc so với sơn móng tay hoàn hảo hơn, có cái này, nàng sẽ không cần mỗi nửa đêm vụng trộm ngồi dậy.

Cho nên mới nói, lòng người không nhất định phải dùng tiền mua chuộc, muốn thu phục một người, quan trọng phải biết nàng muốn cái gì.

Sơn móng tay xong, Phụng Vũ Hành gọi Tôn ma ma tiến vào đổi nước tắm rửa. Nhớ trước đó Mãn Hi từng lấy tay thử qua nước ấm, Nhị tiểu thư trước mắt cẩn thận như thế, mới nghĩ bệnh này lây truyền. Mãn Hi càng nghĩ càng sợ, chỉ tự nhủ bản thân bệnh kỳ quái này có thể sớm ngày sẽ bình phục.

Không để Mãn Hi hầu hạ, Phụng Vũ Hành tự mình tắm rửa, chỉ để Mãn Hi ở bên cạnh nói cho nàng nghe mục đích Trầm thị phái ba người các nàng tới, nói thêm cho nàng biết một ít bí văn Phụng Phủ.

Không ngoài dự đoán của nàng, Phụng gia quả nhiên muốn nửa đường bỏ các nàng, đem vị trí Cửu hoàng tử phi đối cho Phụng Trầm Ngự. Sáng nay Phụng Cẩm Nguyên đổi lại chủ ý, đã làm cho Trầm thị hốt hoảng. Nhưng Phụng Cẩm Nguyên căn bản không mở miệng, Trầm thị chỉ có thể giám sát Liễu viên bên này, đảm bảo lợi ích nữ nhi của mình.

Tắm rửa xong, Mãn Hi đem bộ đồ mới lại đây.

"Đây là hạ nhân trong phủ đưa tới, ba vị chủ tử mỗi người một bộ. Còn có áo lót, buổi tối, tiểu thư trực tiếp mặc áo lót là được rồi." Mãn Hi vừa nói vừa đem áo lót mở ra chuẩn bị mặc cho Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành mặc áo lót, lại nhìn một kiện quần lụa mỏng, vải mỏng màu đỏ nhìn không tệ, lấy tay sờ lên, cứng như đao phiến, chất liệu cũng thô ráp như giấy ráp. Mặc chiếc váy như vậy, không bị hồng da mới là lạ.

"Y phục là ai lấy?" Nàng hỏi.

Mãn Hi đáp: "Là Lý ma ma, nô tỳ và Bảo Đường chỉ bị yêu cầu phụ trách hầu hạ bên người Nhị tiểu thư, những thứ này Công Trung đều được lệnh từ Lý ma ma làm." Nói xong cũng sờ mặt kia của quần lụa mỏng, lập tức nhíu mày, "Sao lại cứng như vậy?"

"Một lão nô tài, tuy là nữ mẫu của Trầm thị nàng cũng không tự mình làm chủ mọi chuyện, hiển nhiên là lệnh của Trầm thị."

Mãn Hi lo lắng: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu ta lại đi Công Trung đổi cái khác, nhất định sẽ bị Đại phu nhân phát hiện."

Nàng khoát tay, "Không sao, trước ngươi không cần nói chuyện cùng người bên ngoài, chuyện này ta đã có chủ ý."

Mãn Hi gật đầu, không nói gì đem chậu nước đã tắm đi ra ngoài.

Cho đến lúc nha đầu kia đi ra hoàn toàn, Phụng Vũ Hành rốt cuộc có khoảng thời gian.

Tuy nàng có kinh nghiệm sinh tồn của thế kỷ XXI, trở lại Phụng Phủ một ngày không thừa nhận cũng không được, tiếp nhận lượng tin tức thật sự quá lớn.

Trong phủ này quan hệ giữa người với người đều đa dạng, rắc rối phức tạp, người gọi là thân nhân đều làm cho nàng phải mở to mắt, tuy thu nhận nha đầu Mãn Hi, nhưng hai chữ an toàn vẫn cách nàng khá xa. Nơi này không có mình tranh, trừ Phụng Phấn Đại không có đầu óc, ai cũng là người phụ nữ cao thủ.

Nàng tự nhận chưa bao giờ sợ mình đao, nhưng ám tiễn nhiều năm không luyện tập.

Xem ra là phải luyện tập cạo sát một phen, chỉ là trong lòng nàng có chuyện giữ mãi không bỏ xuống được, Phụng Cẩm Nguyên đột nhiên thay đổi chủ ý là bởi vì sao?

Ánh mắt thăm dò về phía cửa sổ, xem ra, đợi lúc đêm khuya vắng người, ắt phải đi dạo một vòng Phụng Phủ.

Chuyện đi dạo đêm ở Phụng Phủ, sở dĩ có thể thành công, thật đúng là phải cảm tạ Phụng Phấn Đại đem túi y phục cũ kia tới.

Tuy sau vài năm y phục hơn nửa đều đã ngấm, nhưng may thay vài năm ở sơn thôn ăn uống không tốt, dinh dưỡng không cung cấp kịp, dáng người tiểu thân thể này cũng không rõ ràng, thích hợp thì vẫn có thể mặc, so với y phục cứng như giấy ráp kia, nàng càng không muốn vừa tắm rửa xong lại phải mặc quần áo bản ban ngày.

Phụng Vũ Hành quyết định ngày mai sẽ mặc y phục cũ đi lại trong phủ, không thể luôn để người khác tìm tới cửa cho nàng ngột ngạt, nàng cũng phải chủ động một chút, để những người nhàn rỗi không có việc tìm nhược điểm mà không thoả mái.

Giờ Tý canh ba, một thân ảnh nhỏ gầy từ Liễu viên nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Dựa theo trí nhớ ban ngày, thuận theo con đường đã đi rồi thiết lập tại chính đường Mẫu Đơn viện.

Đêm khuya, Phụng phủ không ồn ào náo động như ban ngày, trừ tiếng vang "sàn sạt" của cành lá bị gió hạ mát lạnh thổi qua, xung quanh đều vắng ngắt.

Mục tiêu của nàng là thư phòng Phụng Căn Nguyên, nhưng nàng không quen thuộc Phụng phủ, hơn nữa, còn nhỏ chân ngắn, thật vất vả mới đến được thư phòng, đã mệt đến nỗi hơi thở hỗn hển, Phụng Vũ Hành lập tức quyết lập một kế hoạch rèn luyện khí lực.

Thư phòng Phụng Căn Nguyên được đặt tại Tùng viên, viện này đúng là xứng với cái tên, xung quanh đều là cây tùng lơ lờ rải ra. Nhưng sau khi biết Phụng Căn Nguyên là người làm, thì luôn cảm thấy hần không xứng với cây tùng. Tùng được trồng trong viên, không thấy tăng bao nhiêu phong độ cho hần, chỉ là làm cho cây tùng lấy đỉnh lợi đục.

Lúc Phụng Vũ Hành tiến vào viện, thấy được tùng bách ẩn hiện vòng quanh kiến trúc trong chúc đăng vẫn đang đốt, thỉnh thoảng có bóng người chớp lên, nàng biết mình đã thành công.

Sớm dự liệu tối nay Phụng Căn Nguyên sẽ không ngủ sớm, ban ngày đột nhiên phát sinh chuyện, việc thì thăm kìa thực sự cần tìm hiểu thêm, đến lúc này, tin tức nhận được cũng không quá sớm.

Không dám tùy tiện tiến vào trong viện, thư phòng nhà giàu người ta không có khả năng không phòng thủ, tùy tiện tiến vào là hành động không sáng suốt.

Thời tiết mùa hạ hay thay đổi, đột nhiên mây đen che khuất bóng trăng, Phụng Vũ Hành ẩn trong bóng đêm sau một ngọn núi giả.

Nhìn quanh bốn phía, trừ cây tùng thấp, còn có không ít cây bách cao lớn.

Nàng suy nghĩ điều kiện thân thể mình, muốn như kiếp trước mượn ngoại lực leo xuyên qua hiển nhiên không thể, hướng chỉ người cảnh giác như Phụng Vũ Hành, sao có thể không thấy trong những cây bách cao đó mơ hồ có thể thấy được mấy góc áo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hai chân tàn phế, diện mạo bị hủy

Quả nhiên là có bố trí, nàng nhớ lúc trên đường hồi kinh, Tôn ma ma từng nói qua, mấy năm nay Phụng Căn Nguyên nuôi dưỡng không ít ám vệ, toàn bộ ám vệ đều không cha không mẹ, không vợ không con, bọn họ chỉ phục tùng một mình người an bài là Phụng Căn Nguyên, nói cách khác, người ám vệ phục tùng chỉ là Phụng Căn Nguyên, mà không phải toàn bộ người trong Phụng phủ.

Nàng không thể xác định rốt cuộc trong viện có bao nhiêu ám vệ, khả năng không thể cứ ở trong này giằng co không nhúc nhích. Trong thư phòng vẫn có bóng người đi tới đi lui, đã nói lên chuyện tình đã làm ảnh hưởng đến kế hoạch ban đầu của Phụng Căn Nguyên, nội tâm hần cũng rối loạn, làm cho hần đứng ngồi không yên.

Phụng Vũ Hành cũng có chút không yên, tay theo bản năng xoa vết bớt Phụng Hoàng, nháy mắt ý thức tìm thuốc phòng trừ.

Trong ngăn tủ phòng nghỉ có một lượng lớn kính viễn vọng quân sự, dài bằng nửa cánh tay, là năm đó nàng mang thứ tốt từ quân đội ra, trước mắt đứng lúc đã có công dụng.

Lấy kính viễn vọng kia ra, Phụng Vũ Hành đem thân thể mình sát vào khe hở của núi giả để che dấu tốt, rồi mới đem kính viễn vọng đưa lên trước mắt.

Hướng tám giờ một người, hướng mười giờ một người, mười hai giờ, hai giờ, bốn giờ...

Ám vệ ở Tùng viên được bố trí rất trật tự, dường như đem viện vây kín nghiêm ngặt. Nhưng không có cửa! Người thông minh sẽ không để chính mình lưu tâm nơi thực sự một giọt nước cũng không lọt, luôn thừa cơ đột phá cửa, mà đợi người có lòng không mồi mà tới.

Đáng tiếc, hữu tâm nhân Phụng Vũ Hành này không chỉ có tâm kế, còn có bản lĩnh, cùng với một không gian có thể ẩn gian.

Nàng đưa kính viễn vọng về hiệu thuốc, tính tốt khoảng cách, cước bộ nhẹ nhàng, vòng ra bên ngoài hướng đằng sau thư phòng. Mỗi khi tiến vào tầm ngắm của ám vệ, lập tức tiến vào không gian biến mất.

Tác dụng ẩn thân của không gian này trên đường đi kinh thành nàng đã am hiểu, không chỉ dùng ý niệm có thể tùy tiện lấy ra thứ này thứ nọ, người nàng cũng có thể trực tiếp tiến vào. Chỉ cần lấy tay xoa vết bớt Phụng Hoàng kia, tâm niệm vừa động, chớp mắt cả người liền tiến vào trong này.

Mà sau khi đi vào cũng không phải là một không gian đứng im, nàng đã thử qua, mỗi lần tiến vào hiệu thuốc đều là ở chính giữa tầng một rộng lớn, mặc kệ nàng đi bên trái hay bên phải vẫn đi như thế, khoảng cách giữa bên trong không gian và ngoại giới thực tế là ngang nhau.

Nói cách khác, trong không gian đi bên trái, khi hiện thân ở hoàn cảnh thật sự, thế nhưng cũng sẽ đi bên trái tương ứng với số bước.

Nàng nằm ở tầng hai, nhất định phải đi xuống tầng mới có khả năng đi ra, nếu không sẽ có thể xuất hiện giữa không trung, ngã gãy cmn cổ (1).

(1) Nguyên văn là "Té cái rầm cổ nở hoa". "Té" là "ngã" ai cũng biết thì ta để thế nào cũng được. "Nở hoa" để tránh các động từ mạnh như từ "gãy" ở trên. "Cái rầm" đúng là từ bậy, cũng tương đương với "cmn", nhưng đọc thế nào cũng không quen, nhưng ta chuyển nó sang "thuần Việt", dễ đọc.

Phượng Vũ Hành đoán chắc đã tiến vào một phạm vi của ám vệ, sau đó trốn được trong không gian, cố gắng đi đến bên trái, vừa vận khi ra lại đụng phải điểm giám thị.

Cứ thế luân phiên, suốt năm lần qua lại, rốt cuộc cũng chạm đến sau cửa sổ thư phòng.

Nàng không có ý định đâm thủng cửa sổ giấy, cho tới giờ cũng không tin cửa sổ giấy bị ngón tay người đâm công khai, chủ nhân trong phòng phát hiện còn không nghi ngờ.

Tiến vào không gian lần nữa, trực tiếp đi lên tầng hai. Lúc trở ra, người đã ở trên nóc thư phòng.

Nàng cúi xuống hướng về gạch ngói vụn phía trên, nhờ khối thân thể này coi như cũng rất dẻo dai có thể đem thân mình ẩn tới thấp nhất, lại cẩn thận mở mái ngói, nóc thư phòng bị mở ra to bằng một nắm đấm như cửa sổ trên mái nhà.

Trong phòng, Phượng Cần Nguyên thông thả bước đi, đi đi lại lại không dừng. Bên cạnh là một nam tử đứng thẳng đang cúi đầu, một thân lam đoàn bào, bên hông đeo bội kiếm, dứt khoát nhanh nhẹn, hẳn là một tên ám vệ.

Phượng Vũ Hành ngừng thở, đưa tai sát vào ô trống trên mái nhà muốn nghe xem hai người kia kếp tiếp nói cái gì đó. Nhưng động tác này duy trì gần một nén hương, bên trong trừ tiếng bước chân, nhưng lại không có một chút động tĩnh.

Nàng có chút bực mình, xoay đầu nhìn lại, đúng lúc Phượng Cần Nguyên dừng chân, hướng về phía ám vệ kia nói: "Tiếp tục thăm dò."

Ám vệ vừa chấp tay: "Tuân mệnh." Mở cửa, lắc mình biến mất.

Phượng Vũ Hành cũng khá hăng hái, tiếp tục thăm dò sao? Vậy nàng sẽ chờ.

Đương nhiên, không thể ghé vào mái chờ, nàng đặt lại gạch ngói, lắc mình vào hiệu thuốc, cấp bản thân một chén trà cúc, ngồi một canh giờ, hai bên mới hiện thân.

Vẫn là vị trí phía trước, vẫn mở chỗ trống trên mái nhà, không cần đợi lâu, ám vệ kia trở về thư phòng.

"Đại nhân, tin báo đã xác định, khi Cửu hoàng tử ở tây bắc đánh trận, bản thân bị trọng thương, hai chân tàn phế, diện mạo bị hủy, buổi chiều hôm nay được Thái y chẩn bệnh, không thể có con nối dòng."

Xoảng!

Tâm nữ hài nhi trên nóc nhà liền trầm xuống, thân cũng trầm theo, tiếng gạch ngói thanh thúy vang lên kinh động ám vệ trong phòng, nàng chỉ cảm thấy một trận cuồng phong bay tới mặt, theo bản năng liền đem mái nhà làm lại như cũ, xoa bột liền ẩn vào không gian.

Ám vệ đuổi lên nóc nhà, kiểm đã xuất vô, lại ngoài ý muốn phát hiện, trên nóc nhà không có thân ảnh nào.

Hắn tập võ nhiều năm, lại am hiểu nhất ẩn nấp, trực giác nhạy bén nói cho hắn biết vừa rồi xác thực có người ghé mặt trên này, thậm chí hiện tại còn có thể cảm giác được hơi thở đang ẩn náu.

Nhưng trước mắt lại một mảnh trống không, đừng nói là người, đến sợi tóc cũng không thấy.

Hắn nhăn mặt nhíu mày, nghe tiếng Phượng Cần Nguyên hô: "Tà Dương, trở về."

Nhoáng một cái thân lại trở về phòng, sau một lúc lâu, hơi thở bên trong phòng ngừng lại, Phượng Cần Nguyên khoanh tay mà đi, Tà Dương lại che giấy trong góc.

Phượng Vũ Hành mượn không gian rời Tùng viên, thẳng đến lúc thoát khỏi phạm vi Tùng viên mới yên tâm hiện thân, vẫn hướng tuyến đường nhỏ trở về.

Tâm tình lúc này bị chia làm hai loại, từ lời ám vệ Tà Dương nói cùng hình trung tử liên nam tử kia ở thâm sơn tây bắc kia bị trọng thương ở chân luân phiên thoáng hiện trong đầu nàng.

Phượng Vũ Hành rõ ràng nhớ đêm đó ở trong núi nàng cùng lão đại phu nói chân cho người nọ, nàng còn lưu ý thủ pháp nói xương của lão đại phu, tuyệt đối là dựa theo mẫu. Hơn nữa nàng tự tay cố định, chỉ cần không xảy ra ngoài ý muốn, hai chân kia nhiều nhất là ba, bốn tháng có thể khôi phục bình thường. Mặc dù trước mắt chưa đến thời gian một tháng, không có khả năng đi lại như người thường, nhưng tuyệt đối không đến mức bị Thái y chẩn thành "tàn phế".

Nàng biết ý nghĩa của tàn phế, là nói người kia rốt cuộc không đứng dậy nổi. Nhưng rõ ràng không phải, chẳng lẽ...

Trên trán nàng hiện ra mồ hôi, hô hấp cũng có chút dồn dập. Nhớ tới Tà Dương nói một câu "diện mạo bị hủy", đây là nói, đêm đó sau khi nàng rời đi, người kia căn bản không thể bình an đòi nủi, mà gặp mai phục, lại trọng thương.

Bọn họ chỉ có hai người, Bạch Trạch muốn kéo chủ tử không thể đi lại, nhưng lại gặp mai phục không thể xuất ra toàn lực, cứ như vậy, hai chân tàn phế, diện mạo bị hủy, cũng không phải không có khả năng.

Phượng Vũ Hành theo bản năng gắt gao nắm chặt hai nắm đấm, răng năng nghiến chặt.

Nam nhân kia có đóa tử liên kỳ dị giữa mi tâm, là nam nhân đầu tiên cùng nàng nói chuyện khi bước vào thế giới này, nàng và hắc đầu khẩu, cũng coi như cùng chung hoạn nạn, nàng đã nghĩ vừa xuyên qua liên cứu trợ một người, như thế nào cũng coi như là công đức vô lượng, người nào lại muốn, nàng hao hết khí lực ra tay cứu người lại bị hủy đi.

Hận ý cuộn cuộn mãnh liệt mà đến, rốt cuộc cũng hiểu tại sao ban ngày Phượng Cẩn Nguyên lại đột nhiên sửa chủ ý.

Hoàng tử đến con nối dòng cũng không thể hy vọng tuyệt đối không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, thời điểm này Phượng gia tuyệt đối không bao giờ có khả năng đem Phượng Trầm Ngư gả đi. Không bằng mọi thứ cứ như lúc đầu, vẫn là Phượng Vũ Hành nàng gả cho Cửu hoàng tử, mà những năm gần đây đệ nhất mỹ nữ kinh thành Phượng Trầm như vẫn được bồi dưỡng theo tiêu chuẩn của Hoàng hậu, tiếp tục đợi mà dự tính, yêu cầu người kia nhất định phải là nhân trung chi long tương lai.

Vô số ý niệm trong đầu nàng nổ tung, tâm mặc dù loạn, lại vẫn không làm nàng đánh mất cảnh giác và nhạy bén. Con đường đá nhỏ phía bên phải hoa viên, có âm thanh mềm mại của nữ tử ẩn hiện truyền đến, còn làm nam nhân kêu rên mấy tiếng.

Nàng dừng lại, lần theo thanh âm đi qua, quả nhiên nhìn thấy ở sâu trong đình hoa viên, phía dưới có một đôi nam nữ ôm nhau.

Y phục trên người nữ tử bị cởi hết, ném lung tung, một đôi giày vừa vặn cách chân nàng không xa.

Phượng Vũ Hành không hề nghĩ ngợi, tiến hai bước dò xét, nhanh chóng lấy chiếc giày kia, sau đó xoay người bước đi.

Vừa uốn éo một thân công phu, lại nghe được nam nhân kia nói: "Kim Trân, người nói người đi theo Đại phu nhân nhiều năm như thế, sao nàng không thương cho người chút thứ tốt?"

Phượng Vũ Hành dừng bước, con mắt xoay chuyển. Kim Trân? Một trong bốn nhất đẳng nha hoàn bên cạnh Trầm thị, Kim Trân?

Thanh âm nữ tử cũng nhanh truyền đến, mang theo cảnh cáo: "Lý Trụ, dị nghị chủ tử là từ tội."

"Ta không nói với người khác, chẳng lẽ người còn có thể tố cáo ta?"

Nữ tử khẽ hừ một tiếng, "Chưa biết chừng ngày nào đó người chọc ta mất hứng, thì ta đã nở miệng rồi?"

"Ồi cô nãi nãi của ta, ta nào dám chọc giận người mất hứng, người muốn giết ta ta cũng cho a!"

"Thế này không kém lắm." Thanh âm Kim Trân run run, nghe thấy người bên tai cũng run lên, "Nhưng người nói đến ban thường, hừ, trong phủ này ai chẳng biết, Đại phu nhân yêu tiền giữ chắc như bảo khố, nếu ai có thể từ đầu ngón tay móc ra một kẻ hở, thật đúng là so với lên trời còn khó hơn."

"Người khác móc không được, bốn người các người còn không được sao?"

"Bốn chúng ta?" Kim Trân bỗng nhiên nở nụ cười, "Lý Trụ à Lý Trụ, bốn chúng ta tuy là nhất đẳng nha hoàn, nhưng trước mặt con mẹ(2) đó, còn không phải ngoan ngoãn cúi đầu với về mặt tươi cười. Nếu như dựa vào cách nói của người, người nghĩ con mẹ ấy mấy năm nay kiếm được bao nhiêu đồ tốt? Người xem ta cùng người đã làm một hồi, có phải người nên cũng bày tỏ với ta hay không?"

(2) Con mẹ: Nguyên văn là "nuong", tức là "mẹ". Thái độ của Kim Trân thì chắc là muốn chửi Trầm thị rồi, thế nên mới thành "con mẹ". Nghe khá là tục, nhưng đây là tác giả viết a.

Nàng không đề cập đến những lời này thì thôi, vừa nhắc tới Lý Trụ liền tức giận: "Lão thái thái kia giữ đồ như giữ mệnh, ta chỗ nào có thể cầu đồ. Hừ, cứ nghĩ theo chủ tử có tiền liền có thể có ít đồ tốt, ai ngờ là loại vắt cổ chà ra nước."

Phượng Vũ Hành vô tình nghe được bọn họ tiếp tục chằng chằng thiếp thiếp, mang theo chiếc giày thêu của Kim Trân trở về Liễu viên.

Phân tích cuộc nói chuyện của hai người, nàng đoán Lý Trụ hẳn là con trai của Lý ma ma. Tay chân của Đại phu nhân có thể nói những lời kia hẳn là từ nhũ mẫu của nàng, nay con của nhũ mẫu và nha hoàn bên người tư thông, chuyện này nếu truy cứu, khó mà nói được nhưng cũng sẽ không dễ nghe a!

Đáng tiếc, tối nay nàng không có tâm tình chơi đùa, bằng không đôi uyên ương kia nhất định sẽ bị trêu chọc.

Trở về Liễu viên, đã qua giờ Dần.

Phượng Vũ Hành chưa từng nghĩ trở lại Phượng phủ thứ nhất vẫn có thể ngủ ngon, nhưng cũng không bởi vì mấy người kia mà mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khi dễ ta liền cầm cơm các người

Nàng núp trên giường hẹp, hai cánh tay ôm đầu gối, đem ký ức về tử liên nam tử đã gặp trong núi một đêm kia hồi tưởng chi tiết một lần, lần nữa xác nhận trước khi nàng đi, đôi chân kia vẫn tốt. Chẳng những tốt, nàng còn cảm thuốc tiêu viêm bắt hẩn ăn.

Phượng Vũ Hành có chút hối hận, đồ thừa ngày đó nàng mới tới thế giới này, đang ngạc nhiên về việc phát sinh biến hóa trên người mình, mà xem nhẹ rất nhiều chuyện vốn nên lưu ý.

Người nọ bị trọng thương ẩn trong núi, hiển nhiên là bị cừu nhân đuổi giết. Mà bên người hắn chỉ mang một thuốc hạ, này nghĩ lại thế nào cũng rất nguy hiểm. Mà nàng còn cố tình nói xương tốt cho hắn rồi buông tay không quản, còn lừa hắn hai mươi lượng bạc duy nhất trên người hắn.

"Đáng chết!" Nàng theo bản năng nặng nhẹ thành tiếng, nhưng ngay sau đó tâm lại trầm xuống.

Không đi? Nhưng làm gì có lý do để ở lại đây? Còn nữa, cho dù ở lại, lúc đối mặt với cừu gia đuổi giết, nàng có thể giúp cái gì? Chẳng nhẽ muốn đem người nọ vào không gian hiệu thuốc?

Phượng Vũ Hành lắc đầu, không được, vật không phải bình thường tức là yêu vật, nàng cũng không muốn bị người khác coi là yêu quái. Ở niên đại này, yêu vật một khi bị nhận định, không muốn chết cháy thì bị chìm lũng heo.

Càng nghĩ càng phiền lòng, dứt khoát lặc mình vào trong không gian, đi từ tầng một đến tầng hai không ngừng tìm kiếm.

Gãy chân, huy dung, nàng tìm hơn nửa canh giờ, lại không tìm được một thứ gì có thể trị tốt hai loại thương tích này.

Thất bại ngồi trên đất, mặc dù trong không gian vẫn duy trì nhiệt độ ổn định, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được một trận lạnh lẽo.

Phượng Vũ Hành luôn nhớ rõ người nọ một thân chặt vật vẫn không mất đi phong độ, cũng luôn nhớ rõ lúc mình mới thấy khuôn mặt kia tiền bày ra bộ dạng ngốc nghếch không tiền đồ.

Nhưng hiện tại có tin tức xác thực nói cho nàng biết, người nọ bị hủy dung!

Trách không được lúc ở cổng kinh thành thấy hắn đeo mặt nạ, trách không được rõ đại quân thắng lợi lại không có một tia vui mừng.

Đánh trận đã thắng, nhưng chủ soái trọng thương, bị thương đến con nói dòng cũng không thể có.

Một người nam nhân phải sống như thế nào!

Phượng Vũ Hành cảm thấy thế giới này thật là khốn kiếp một lần nữa đang khiêu chiến sự nhẫn nại của nàng, nàng đã chọn trúng nam nhân vậy mà lại không mình bạch huy đi, thậm chí cừu nhân là ai nàng cũng không biết.

Úc hiếp nàng tới nơi không quen? Úc hiếp biến nàng thành đứa bé mười hai tuổi?

Không sao, xa lạ lâu dần cũng trở thành quen, một ngày nào đó nàng sẽ cường đại.

Hủy của nàng cái gì, mặc kệ là ai, đều phải trả giá đại giới.

Một đêm không chợp mắt, cho đến khi chân trời hiện lên vài tia sáng mới trở lại giường hẹp nhắm mắt một lúc.

Buổi sáng, Phượng Vũ Hành bị Tử Duệ đánh thức. Tiểu tử chạy đến bên giường hẹp của nàng, vừa kêu: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ mau dậy đi.", một bên không ngừng hướng về phía cổ lay.

Phượng Vũ Hành ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn đứa nhỏ này một cái, nhát mắt đã tỉnh lại.

"Tới đây." Nàng đưa tay kéo Tử Duệ đến gần phía trước, "Cởi y phục này xuống, chúng ta không mặc."

Nàng không quên kiện y phục kia của mình như giấy rách, cho nàng y phục kém như vậy, làm sao có khả năng cho Diêu thị và Tử Duệ đồ tốt.

Rất nhanh, Tôn ma ma cũng vào, theo sau là Mãn Hi đang bê chậu gỗ.

"Tiểu thư, y phục phu nhân có vấn đề." Tôn ma ma đi lên nhờ giọng nói với Phụng Vũ Hành: "Kiện y phục kia nhìn có vẻ tốt, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, mặc lên trên người một lát sau đã phai màu, nhiễm hết lên người phu nhân."

Tôn ma ma vừa nói vừa nhìn Phụng Vũ Hành coi y phục của Tử Duệ, ngẩn ra, "Nhị thiếu gia cũng bị phai màu?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu một cái, "Không phải là do phai màu." Nàng nâng y phục lên cẩn thận nhìn một lượt, sau đó lật cổ áo lên cho Tôn ma ma nhìn, "Ma ma ngó xem chỗ này."

Tôn ma ma tiến lên phía trước, lúc này mới phát hiện cổ áo của Tử Duệ lại cất giấu vô số kim nhon nhỏ.

"Tiểu thư! Cái này phải bẩm báo cho lão gia!" Tôn ma ma nóng nảy, "Nhất định phải bẩm báo lão gia, có người muốn hại Nhị thiếu gia, đây không phải là chuyện nhỏ."

Phụng Vũ Hành nhún vai bật cười, "Bẩm báo cái gì! Khó tránh khỏi là hẳn hoi."

"Nhị tiểu thư!" Tôn ma ma dựng ngón trỏ lên đặt trước khóe môi làm động tác đừng nói, chỉ chỉ còn Mãn Hi trong phòng.

Phụng Vũ Hành thờ ơ nói: "Không sao." Sau đó dặn Tôn ma ma: "Vẫn nên đổi y phục ngày hôm qua cho Tử Duệ và mẫu thân đi, có thể mặc thêm ngày nữa, đem y phục bị phai màu kia đến đây cho ta, bọn tiểu thư muốn đi dạo trong phủ một lát."

Tôn ma ma hoảng sợ, "Nhị tiểu thư muốn đi đâu? Theo quy củ, sáng nay phải đi thỉnh an lão thái thái."

"Quy củ?" Phụng Vũ Hành bĩu môi, "Phụng phủ đều không biết xấu hổ, còn giảng quy củ sao? Cũng tốt, ta đây phải đi gặp lão thái thái."

Hôm nay điểm tâm là Tôn ma ma làm, vì Phụng Vũ Hành dậy muộn.

Thật ra kể cả là dậy sớm thì vẫn muộn, nàng đều giầy vò không làm đa dạng lắm. Dù sao nguyên liệu nấu ăn có hạn, cũng không thể lấy ra những đồ không tồn tại. Chỉ lấy trước từ hiệu thuốc không gian câu kỳ tử(1) cho Tôn ma ma, vẫn nói là trên đường mua, Tôn ma ma cũng không hỏi nhiều, dù sao trên đường đi Phụng Vũ Hành cầm ngân lượng dùng, nhận xong liền mang Phụng Tử Duệ đi ra ngoài.

(1) Câu kỳ tử: tên khác là củ khởi, củ khi hay câu kỳ, có quan hệ gần với Cà, dùng để làm thuốc trong Đông y. Ở Việt Nam thường dùng để nấu canh. Theo y học cổ truyền, câu kỳ tử nấu canh có lợi cho bà mẹ sau khi sinh con, lành tính và bổ. (Wikipedia) Xem hình ảnh bên dưới

Bọn họ rời đi sau, Mãn Hi có chút khó xử đi đến giường bên, nhờ giọng hỏi nàng: "Nhị tiểu thư, ngài phải mặc y phục tối qua sao?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Không phải có Phấn Đại đưa tới cái túi kia sao, tùy tiện chọn ra một bộ để ta mặc là được rồi. Ngươi đem cái y phục cứng kia cho ta, lát nữa ta mang theo." Nàng vừa nói vừa xem Tử Duệ coi y phục ra, nghĩ ngợi, "Mãn Hi, ngươi phải cùng ta diễn kịch."

Mãn Hi thuận theo gật đầu: "Tất cả do Nhị tiểu thư phân phó."

Không bao lâu, Tôn ma ma đem điểm tâm vào phòng, nhìn thoáng Mãn Hi vẫn ở trong phòng, bất mãn nói: "Mãn Hi cô nương, nơi này không cần ngươi hầu hạ, ta thấy Lý ma ma và Bảo Đường sẽ đi xuống trừ phòng cơm, ngươi không đi cùng sao?"

Lời này Mãn Hi không đáp, Phụng Vũ Hành có phản ứng trước: "Ai cho phép các nàng xuống trừ phòng ăn cơm?!"

Nói xong liền đứng dậy ra khỏi phòng, quả nhiên thấy Lý ma ma và Bảo Đường ở trong sân chờ Mãn Hi.

Thấy nàng hai người đi ra, Lý ma ma chạy nhanh lại chào: "Vấn an Nhị tiểu thư! Lão nô thấy Tôn ma ma ở trong tiểu trừ phòng đã chuẩn bị đồ ăn sáng, lão nô sẽ dẫn Mãn Hi và Bảo Đường đến đại trừ phòng cùng hạ nhân ăn."

Mãn Hi rất thông minh, hiểu được phải ở trước mặt Lý ma ma và Bảo Đường che dấu như thế nào thân phận đã phát sinh biến hóa, nghe Lý ma ma nói thế, chạy nhanh phía trước vài bước, sau đó ra vẻ thực sự không tôn kính Phụng Vũ Hành, chỉ cúi người, nói: "Vậ nô tỳ sẽ cùng đi với Lý ma ma."

"Đợi một chút." Nàng nhếch môi cười, cũng treo nụ cười cứng rắn trên môi, "Mặc dù ta hồi phụ mới được một ngày, nhưng Lý ma ma và hai vị cô nương đã dốc lòng truyền thụ, ít nhiều cũng coi như hiểu biết một ít quy củ trong phủ. Một di nương vì Phụng phủ sinh con đường cái dựa vào đồ ăn thừa dưới bếp sống qua ngày, thì hạ nhân phải ăn cái gì đây? Ma ma là do mẫu thân cấp cho A Hành, A Hành sao nhẫn tâm để ma ma đi ăn đồ ăn thừa, vẫn là theo chúng ta thôi."

Nói xong, cũng không thấy đối phương phản ứng, trực tiếp xoay người hướng vào trong phòng, vừa đi vừa phân phó: "Tôn ma ma, đem cháo trắng thêm chút thức ăn cho Lý ma ma và hai vị cô nương một ít, nếu như không đủ ăn liền lấy từ phần lễ của ta và Diêu di nương một nửa. Chúng ta cũng ăn áo, nhưng chắc chắn cũng tốt hơn hạ nhân. Nếu vào Liễu viên của chúng ta, vậy chủ tử ta không để cho nô tài nhà mình bị khinh thường, về sao ai cũng không được đến công trung trừ phòng ăn cơm."

Nàng vừa nói như thế Tôn ma ma sao lại không rõ, đây gọi là nàng cố ý nói đến bữa cơm thừa ngày hôm qua của hai vị chủ tử, hơn nữa chỉ cần ba người ở Liễu viên một ngày, các nàng cũng chỉ có thể ăn ở Liễu viên.

Lý ma ma và hai nha đầu về mặt đau khổ, trong lòng nổi lên chửi rủa vô hạn. Nhưng rốt cuộc chủ tử khác biệt, có thể ngầm làm chút tay chân, ngoài mặt vẫn phải thuận theo.

Tôn ma ma đem cháo loãng và chút thức ăn đến sương phòng, tự mình cũng ở lại cùng ăn với các nàng. Nhưng cũng không giống như vậy, từ lúc Phụng Vũ Hành bày kế, nàng cũng đã ăn nó một chút, bất quá trước mắt chỉ làm bộ, cùng ma người uống nước com mà không thấy chút gạo nào. Thuận tiện thưởng thức vẻ mặt khổ sở của ba người, Tôn ma ma cảm thấy những năm này cho tới giờ cũng chưa thống khoái như vậy.

Vắt và uống xong nước com, Bảo Đường thở dài, như vừa mới đánh giấc xong, sờ cái bụng chuẩn bị nói vài câu bực tức, lại nhìn thấy Nhị tiểu thư các nàng mang theo y phục từng bước một hướng sương phòng bên này.

Nàng chọc chọc Mãn Hi, nhỏ giọng nói: "Không biết Nhị tiểu thư lại muốn đánh cái chủ ý gì nữa."

Mãn Hi cũng ra vẻ mê mang: "Ai biết được, không phải là lại để chúng ta làm việc nặng đi?" Kỳ thật trong lòng nàng rất rõ ràng, lúc trước Nhị tiểu thư nói nàng phải cùng diễn, tám phần kia là mở màn.

Khi nói chuyện, Phụng Vũ Hành đã định vào sương phòng, chứng hạ nhân nhanh chóng đứng dậy.

Lý ma ma liếc mắt một cái nhìn thấy y phục trong thay nàng, cũng không biết thế nào tâm liền hoảng. Mơ hồ có chút hối hận, tính tình Nhị tiểu thư so với tin tức Đại phu nhân có lúc trước hoàn toàn khác nhau, sớm biết như thế, nàng sẽ quan sát trước một đoạn thời gian rồi mới quyết định làm chu toàn như thế nào.

Đáng tiếc, bây giờ nói gì cũng đã chậm, Phụng Vũ Hành trên mặt mang theo nụ cười không đoán được đang nghĩ gì, ánh mắt đưa về Mãn Hi: "Đi thỉnh an tổ mẫu một lúc, Mãn Hi phụ bồi cùng ta đi. Đây là y phục đi nương bảo ta mang tới, mau thay đi, y phục của đi nương so với hạ nhân có thể diện hơn, đừng để người trong phủ xem thường Liễu viên chúng ta."

Mãn Hi vẻ mặt cầu xin vì chính mình mà tranh thủ lần cuối: "Nô tỳ mặc y phục của chủ tử, không hợp quy củ."

Nàng vừa nói vừa đem ánh mắt hướng Lý ma ma, trông chờ đối phương có thể nói một câu. Nếu Nhị tiểu thư muốn diễn, nàng phải phối hợp làm đủ trò hề.

Lý ma ma quả nhiên không phụ sự kỳ vọng mở miệng khuyên bảo: "Nhị tiểu thư thế này không được, Điêu đi nương là chủ tử, hạ nhân sao dám mặc y phục của chủ tử. Huống chi phải đi thỉnh an lão thái thái, nếu như bị lão thái thái phát hiện lại là tội lớn."

"Trộm mặc mới không hợp quy củ, chủ tử thường chính là thể diện." Phụng Vũ Hành hoàn toàn không bỏ qua bộ dáng của nàng, chính mình nói lý, "Ta là một chủ tử nghèo, không màng thưởng cho hạ nhân thứ tốt, chỉ có thể mượn hoa hiến Phật. Đáng tiếc đáng người ta quá nhỏ, bằng không hay thưởng cho Bảo Đường tỷ tỷ đi."

Bảo Đường vừa nghe lời này nhanh chóng xua tay: "Nô tỳ không dám đòi hỏi Nhị tiểu thư thứ gì, Nhị tiểu thư để lại là tốt rồi."

Nàng gật đầu, "Ừ, nhưng thứ tốt tóm lại không thể độc hưởng, ta phải cân nhắc tốt có thể đưa cho ai." Nàng nói xong liền xoay người ra khỏi phòng, đến mép cửa còn ném lại nói: "Mãn Hi cũng mau thay y phục đi, ta còn vội đi thỉnh an tổ mẫu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bạch Liên hoa và Trư Lung thảo

**) Bạch liên hoa: hoa sen trắng - Trư Lung thảo: cây nắp ấm hay bắt côn trùng, các loài động vật nhỏ.*

Lão thái thái ở Thư Nhã viên, so với Liễu viên tuyệt đối là cách xa vạn dặm.

Mãn Hi dẫn đường phía trước, vừa đi vừa giải thích cho nàng: "Trước đây lão thái thái ở Minh Huy đường, sau khi Nhị tiểu thư rời phủ, Đại phu nhân sửa mấy viên lần nữa, lão thái thái cảm thấy Thư Nhã viên rộng hơn tốt hơn, liền vào ở, Minh Huy đường vốn là cho Tam đi nương An thị ở."

Phụng Vũ Hành gật đầu một cái, chân bước nhanh hơn chút nữa.

"Nhị tiểu thư không cần vội vàng, bây giờ vẫn còn sớm, lão thái thái có thói quen ngủ nướng, sẽ không dậy quá sớm."

Nàng bĩu môi, "Ta không phải là vội đi gặp nàng, chỉ là muốn để cho người cũng nhanh một chút, đến lúc ra mồ hôi màu nhuộm ra cũng nhanh hơn."

Dáng người Mãn Hi và Điêu thị không khác nhau lắm, bộ quần áo này nếu như không phải chất liệu có vấn đề, nàng mặc vào đúng là rất tốt.

"Người nghe đây, lát nữa đến chỗ lão thái thái, người chỉ cần đề ý dựa theo quy củ mà làm, nên nói như thế nào thì nói, không nên để cho người khác nhìn ra sơ hở." Nàng nhắc nhở Mãn Hi, "Nhược điểm trên y phục này phải bại lộ cho người ta nhìn, nếu người biểu hiện một chút đều không bài xích, đó mới có cái gì không đúng."

Mãn Hi gật đầu, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ hiểu." Suy nghĩ lại một chút, lại không khỏi lo lắng nói: "Đại phu nhân tuy là hà khắc với hạ nhân, nhưng đối với Kim Ngọc Mãn Đường bốn người chúng ta vẫn đề ý nhất, nhất là Lý ma ma. Chúng ta vừa ra ngoài, Lý ma ma đã định đi nói với Đại phu nhân, ngài... có thể đừng chọc Đại phu nhân mất hứng không?"

Phượng Vũ Hành bật cười, "Ta đang nghĩ khi nào ta lại làm nàng cao hứng? Hôm qua vừa đến nàng đã chỉ vào mũi ta mắng chửi, nếu không phải do nữ nhi kia của nàng ngăn lại, không chừng còn nhiều lời khó nghe hơn nữa nói ra ngoài. Vừa mới tiến phủ ta còn không sợ, chẳng lẽ vừa ngủ qua cảm giác nàng liền bản lĩnh hơn?"

Mãn Hi chưa bao giờ tiếp xúc với người nào như Phượng Vũ Hành, một mặt cảm thấy mới lạ, một mặt lại cảm thấy thỏa mãn.

Người nào làm hạ nhân đối với chủ tử nhà mình lại không có chút oán hận, hơn nữa đức hạnh của Đại phu nhân, Kim Ngọc Mãn Đường so với người khác cao hơn, nhưng thực tế không có gì tốt. Nay Phượng Vũ Hành nói như vậy, trong lòng Mãn Hi cảm thấy thoải mái!

"Nhị tiểu thư nói phải."

"Chẳng qua Đại tiểu thư các người cũng có chút đầu óc, không như Phượng Phần Đại." Nàng nhớ hôm qua ở trong chính đường là Phượng Trầm Ngư, nhớ về mặt tử bi của đôi phượng nhưng trong lời nói lại giúp đỡ Trầm thị cẩn thận chu toàn, xem ra vị Đại tỷ tỷ này đầu óc hơn nữa là di truyền từ cha nàng. Đến lúc đó hai người các nàng đấu tranh, chỉ sợ phải phí thêm chút tinh lực.

Nhưng có câu như thế nào nhỉ? Đầu tóc không sợ bị nắm tóc! Phượng Vũ Hành nàng cái gì đều không có, cái gì cũng không cần, nhưng Phượng Trầm Ngư không như thế, trên đầu có cái danh Đề nhất mỹ nữ, thanh danh hiển lương thực đức cũng cao, lại có áp lực là Phượng phủ chống đỡ, như viên ngọc được tăng bốc nâng cao lòng tự trọng, nàng tự coi mình thanh cao.

Một người có quá nhiều bận tâm sẽ rất khó thi triển quyền cước, huống chi Phượng Vũ Hành nàng cho tới giờ không sợ chuyện này, nàng chỉ sợ không có chuyện gì, lại phải dựa vào cái cuộc sống đơn độc này.

Hai người đã đi nửa canh giờ, trên đường còn vòng đi vòng lại hai vòng, cuối cùng trên cổ tay Mãn Hi đã hiện màu rồi lắc lư đến Thư Nhã đường.

Vừa tiến vào viện liền đụng phải Phượng Trầm Ngư cũng đến thỉnh an, Phượng Trầm Ngư hôm nay mặc một chiếc váy lụa màu tím thêu thêu văn (1), trên váy là hoa lan thanh lệ, trên cánh tay là một lớp vải sa mỏng thêu phi điều bích thủy, bên hông mềm mại thắt lại, liền đem dáng người cao gầy rút lại mấy phần.

(1) *Thúy văn: hoa văn màu xanh ngọc bích.*

Nhìn thấy Phượng Vũ Hành, nàng coi như chưa có chuyện hiền khích không thoải mái kia phát sinh hôm qua, chủ động tiến lên, bắt lấy tay Phượng Vũ Hành đưa lên quan tâm: "Nhị muội, tối hôm qua ngủ có ngon không? Liễu viên bên kia tuy xa xôi, nhưng là một nơi yên tĩnh trong phủ, trước kia ta rất thích nơi đó, nói với phụ thân vài lần phụ thân cũng không chịu cho ta. Xem ra phụ thân vẫn đau lòng Nhị muội muội hơn."

Khi nói chuyện, ánh mắt nàng chân thành tha thiết, mặc cho ai nhìn lại cũng đều thấy một tỷ tỷ tốt đang quan tâm muội muội. Hạ nhân Thư Nhã viên này thấy Đại tiểu thư như vậy, trên mặt đều nổi lên kiêu ngạo, trong phủ có thể có một vị chủ tử như vậy, làm trên mặt hạ nhân có chút vinh dự.

Chẳng qua chân thành tha thiết này bên dưới cất giấu không biết là cái quỷ gì, một đóa Bạch Liên hoa thuần khiết ở trong mắt Phượng Vũ Hành, so với Trư Lung thảo còn không bằng.

"Đại tỷ tỷ sao lại nói như vậy, mấy năm nay ta ở trong núi, đều là tỷ tỷ thay ta trước mặt phụ thân làm tròn đạo hiếu, A Hành làm sao dám cùng tỷ tỷ tranh giành sủng ái. Huống chi phụ thân là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, cho dù là nhớ tình cảm nữ nhân, vẫn là nhớ kỷ ngày trước tiền tài của Trầm di nương đã tương trợ chi ân, tất cả đều đem Đại tỷ tỷ quan trọng nhất đặt trong lòng."

Khi nàng nói lời này, trên mặt hiện lên nụ cười thuần nhiên so với Phượng Trầm Ngư càng sâu hơn, Phượng Trầm Ngư cũng không biết làm thế nào, trong lòng liền dâng lên một đoàn u ám.

"Ai nha thật đáng chết!" Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Phượng Vũ Hành giậm chân một cái, "Sao lại cứ mở miệng là Trầm di nương, xem ra thói quen lúc bé này đúng là không phải, phải gọi là mẫu thân mới đúng. Cũng may phụ thân không có ở đây, nếu không A Hành sẽ bị phạt, Đại tỷ tỷ sẽ không đi theo phụ thân cáo trạng chứ?"

"Nhị muội muội thật biết nói đùa." Thanh âm nàng không vui mừng như trước, ánh mắt cũng thu liễm lại, "Người không hiểu quy củ thì tự ta sẽ từ từ dạy người, làm sao lại cáo trạng sau lưng chuyện này được. Mau vào thôi, tổ mẫu chắc đang sốt ruột chờ."

"Đa tạ Đại tỷ tỷ." Nàng cũng giương lên khuôn mặt tươi cười, nụ cười kia so với trước còn sáng hơn.

Nha hoàn đi theo Phượng Trầm Ngư tên là Hoàng Lăng, là nhất đẳng nha hoàn bên người Đại tiểu thư, tự nhiên cùng nhất đẳng nha hoàn bên người Đại phu nhân thân cận. Hoàng Lăng thấy Mãn Hi đi theo Phượng Vũ Hành cùng đến, sao còn không rõ dụng ý của Đại phu nhân, chẳng qua thấy trên cổ Mãn Hi lộ ra một vòng màu hồng giống bệnh sỏi, cảm thấy kỳ quái.

Nha đầu kia đi sát vào Mãn Hi, nhỏ giọng hỏi nàng: "Mãn tỷ tỷ, chỗ cổ người sao lại hồng như thế?"

Mãn Hi ra vẻ kinh ngạc, tay xoa cổ: "Đồ sao? Ta cảm thấy rất ngứa, sáng nay mặc y phục này liền bị như vậy."

Hoàng Lăng nhìn chăm chăm y phục Mãn Hi nửa ngày, trong lòng đoán được vài phần, lại không nói rõ, hai người đều tự đi theo chủ tử vào phòng.

Lúc các nàng đến đó, Phụng Tường Dung và Phụng Phấn Đại đang định ngồi, Phấn Đại cúi xuống bên chân lão thái thái, dùng bàn tay nhỏ bé bóp chân cho lão thái thái. Lão thái thái khép hờ mắt, vẻ mặt hưởng thụ. Mà Tường Dung bộ dạng phục tùng ngồi ở trên ghế, một câu cũng không nói.

Phụng Trầm Ngưng đi nhanh hai bước, nhẹ nhàng cúi người, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại: "Trầm Ngưng thỉnh an tổ mẫu, đã tới chậm, mong tổ mẫu chớ tức giận. Thật ra Trầm Ngưng biết gần đây bệnh đau thắt lưng của tổ mẫu lại tái phát, liền vội vàng làm cho tổ mẫu một đôi gối mềm, tổ mẫu đặt ở dưới thắt lưng thử xem."

Nàng vừa nói vừa từ trong tay Hoàng Lăng đem một đôi gối mềm nhận lấy, gối mềm kia nhìn qua rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ liền có thể phát hiện chỗ bất đồng. Nguyên lai vỏ gối là gấm Tứ Xuyên tốt nhất, ngay cả trên mặt gấm thêu hoa cực kỳ tinh xảo, lão thái thái thích nhất mẫu đơn không nói, còn thêu bằng chỉ vàng.

Phụng Trầm Ngưng tự mình tiến lên giúp lão thái thái đặt sau thắt lưng, thấy lão thái thái vừa lòng gật đầu, giờ mới yên lòng, nhưng trên mặt vẫn mang theo lo lắng: "Tổ mẫu, bệnh thắt lưng một năm vào mùa đông mới tái phát phải không? Sao năm nay mới vào hạ đã bắt đầu đau rồi?"

"Ai." Lão thái thái thở dài, vung tay lên đuổi Phụng Phấn Đại đang bóp chân. "Người đã già rồi, càng ngày càng tệ."

Phải nói là lão thái thái không thích Trầm thị không phải là giả, nhưng đối với cháu gái này cũng rất hài lòng. Thứ nhất Phụng Trầm Ngưng ngày thường cũng rất đẹp, nàng sống nửa đời người rồi cũng chưa bao giờ gặp qua nữ tử đẹp hơn Trầm Ngưng. Thứ hai, Phụng gia đối với Trầm Ngưng đã sớm có an bài, về lâu dài mà nói, có lẽ đứa nhỏ này chính là người Phụng gia trông cậy lớn nhất, Cho nên vô luận về bất cứ điểm nào, nàng đều đối đãi với Trầm Ngưng so với người bên ngoài bất đồng hơn.

"Người đứa nhỏ này, gấm Tứ Xuyên quý như vậy, người nên giữ cho mình làm y phục mới phải, sao lại làm cho lão thái bà ta cái đệm?" Dù nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt cũng không dấu đi, một đôi tay càng không ngừng hưởng về sau vuốt ve.

Đồ tốt ai cũng thích, lão thái thái không thích Trầm thị, nhưng không có nghĩa là không thích tài phú Trầm gia. Đặc biệt mấy năm nay cũng có con cháu Trầm gia vào kinh thành, thậm chí buôn bán với Hoàng gia, phú quý Trầm gia lại phát triển cực nhanh. Có đôi khi lão thái thái nàng không chiếm được thứ tốt, nhưng Trầm gia lại có.

Cũng may có đứa cháu gái ngoan hiếu thảo cho nàng niềm vui, thường thường sẽ đưa chút đồ lại đây. Mà Trầm thị cũng sẽ nhớ địa vị trong nhà của lão thái thái, đa phần đều cho nàng chút tiện nghi.

"Trầm Ngưng là con cháu Phụng gia, tất cả còn không phải là do Phụng gia cấp. Chỉ cần tổ mẫu thích, cái gì Trầm Ngưng cũng bỏ ra được." Lời nói vẫn xinh đẹp như cũ.

Hai người nói không coi ai ra gì, lại xem nhẹ Phụng Vũ Hành đang đi vào cùng Trầm Ngưng. Mà nàng đến cũng không nóng vội, liền đứng chính giữa giờ tổ tôn hai người hàn huyên, sau đó học tập Phụng Trầm Ngưng tư thế cúi người hành lễ: "A Hành vấn an tổ mẫu."

Phụng Trầm Ngưng vẻ mặt áy náy: "A, đều do ta, vừa mới cùng A Hành muội muội đi vào, chỉ lo tặng tổ mẫu gối mềm, lại lạnh nhạt với muội muội."

Nói hết lời này, là đến Phụng Phấn Đại dẫn đầu hưng hăng xem thường, quả đấm nhỏ nắm chặt.

Nàng không thích Phụng Vũ Hành, cũng không thích Phụng Trầm Ngưng, hoặc nói cách khác, nàng chán ghét chính nữ trong phủ. Nguyên nhân là vì có chính nữ, nên quý phủ liền bỏ qua mình và di nương bên ngoài, mọi người đều tìm nơi nương tựa trên người chính nữ, đối với nàng không chỉ không quan tâm, sợ là ngay cả nhớ cũng không nhớ chút nào.

Giống như vừa nãy, mình bóp chân cho lão thái thái cả buổi, cổ tay đều đau, cũng không đòi lấy cho nàng một câu dễ nghe. Nhưng Phụng Trầm Ngưng là nhất, dùng đôi gối mềm đã đoạt tất cả sự nổi bật của nàng.

Phụng Phấn Đại chán ghét các nàng, mặc kệ là Phụng Vũ Hành đã là vấn đề quá khứ, hay là Phụng Trầm Ngưng là chính nữ hiện tại.

Lão thái thái liếc Phụng Vũ Hành một cái, chỉ liếc mắt một cái, mày liền nhú lại.

"Sao lại ăn mặc như vậy?"

Mặc y phục cũ của vài năm trước, vừa ngắn vừa nhỏ, nhìn một cái đã hiểu, lão thái thái này ghét bỏ a!

Phụng Vũ Hành cũng không sợ bị ghét bỏ, nàng muốn chính là hiệu quả này, vì thế vội vàng giải thích: "Tổ mẫu nói y phục của A Hành không tốt sau? Nhưng... Nhưng thứ này là hôm qua Tứ muội muội đưa tới riêng cho ta nha? Tứ muội muội nói năm đó ta rời phủ, sau này y phục này nàng vẫn trân quý, nay ta trở về, liền nhanh chóng đem đến cho ta mặc. Tổ mẫu, A Hành vừa hỏi phủ, không nghĩ sẽ vớt vớt diện của tỷ muội, nếu Tứ muội muội đưa tới, tự nhiên là phải mặc."

Khi nàng nói, Phụng Phấn Đại đang phần nộ có thể tưởng tượng được, mà Phụng Tường Dung ngồi một bên còn cụp đầu xuống, trong lòng mặc niệm: Lại nữa, lại nữa, Nhị tỷ tỷ, ta bắt đầu có chút chờ mong người còn có thể nói tiếp cái gì.

Phụng Vũ Hành không để nàng thất vọng, trở lại lấy bộ quần áo lụa mỏng trong tay Mãn hi, bước tới gần Phụng Phấn Đại: "Tứ muội muội thích y

phục của ta như vậy, Nhị tỷ tỷ rất cảm động. Chẳng qua tỷ tỷ đã mặc qua, người không chê còn mặc mấy năm nay, tỷ tỷ trong lòng thật sự bồn chồn. Đến đây, đây là công trung mang riêng đến Liễu viên cho ta bộ đồ mới, sẽ tặng cho Tứ muội muội, hy vọng muội muội không ghét bỏ."

Phượng Vũ Hành cảm y phục trong tay trực tiếp hướng vào trong lòng Phấn Đại, Phấn Đại theo bản năng ôm lấy, tay động tới chất cái, "Ngao" một tiếng liền hét chói tai: "Đây là cái quỷ gì vậy!"

Cái giọng này quả nhiên hiệu quả, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung đến y phục kia.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ai muốn hại người?

Phượng Tường Dung kỳ quái, "Là y phục a! Màu sắc thấy rất tốt mà."

"Làm gì có y phục như vậy!" Phấn Đại vừa nói vừa lui về phía sau, tựa như y phục kia nhiễm độc, một chút cũng không chịu nhìn. "Mau lấy lại đi, mau lấy lại đi! Phượng Vũ Hành người đây là cô ý hại ta sao? Loại y phục này mà mặc lên người da thịt không phải bị lột xuống sao!"

Phượng Vũ Hành về mặt vô tội: "Tứ muội muội sao lại hiểu lầm ý tốt của tỷ tỷ, thật ra hôm qua Lý ma ma bên người mẫu thân tự mình đến công trung lấy vợi y phục của ta đó, sao lại đem y phục không tốt cấp cho nữ nhi mặc? Tứ muội muội đừng nói giỡn."

"Ai nói giỡn với người!" Phượng Phấn Đại nóng nảy. "Ta không cần thứ quỷ này của người, người có ý định hại ta!"

"Ta sao lại hại muội muội, thật sự Lý ma ma cầm đến đều là thứ tốt a!"

"Cút ngay!"

"Đều cảm miệng cho ta!" Lão thái thái thật sự nghe không nổi nữa, hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Vũ hành, "Một nhà liên cãi nhau, thứ nữ Phượng phủ sao lại không có bộ dáng như vậy!" Một câu, cũng mắng luôn Phượng Phấn Đại: "Các nhìn Trầm Ngư xem, đoan trang ôn trọng, cũng không lấy của cải làm chơi đùa, không lấy bản thân để bị thương, nhìn lại bản thân các người đi!"

"Tổ mẫu" Phượng Phấn Đại ủy khuất, "Rõ ràng là Phượng Vũ Hành muốn dùng y phục hại ta, sao ngài không trừng phạt nàng?"

"Tứ muội muội chó vô lý."

Phượng Trầm Ngư khuyên can, "Sao có thể nói chuyện với tổ mẫu như vậy!"

Lão thái thái tức giận, quyền trượng dựng trên mặt đất, dùng khí lực đứng dậy. Nhưng thất lưng này không chịu thua, vừa hạ thấp người liền "ò!" một tiếng lại ngồi trở về.

Vừa thấy thất lưng lão thái thái phát bệnh, mấy người liền thức thời không tranh cãi nữa. Phượng Trầm Ngư chạy nhanh tiến đến giúp đỡ, đồng thời hỏi: "Tổ mẫu, có muốn thỉnh đại phu đến xem không?"

Lão thái thái xua tay: "Xem cũng vô dụng thôi, bệnh này tái phát hàng năm, bọn họ kê đơn mấy chén thuốc đắng tới giờ vẫn không thấy hiệu quả."

Trầm Ngư đem gối mềm điều chỉnh một chút, giúp đỡ lão thái thái dựa vào một chút, "Người xem như vậy được chưa? Nếu không được liền nói ra đem hai chiếc gối chồng lên nhau."

Lão thái thái khoát tay, "Không cần, như vậy được rồi."

Phượng Vũ Hành quan sát bộ dáng đau đớn của lão thái thái trong chốc lát, trong lòng liền kê ra, nghĩ ngợi, mở miệng nói: "Chứng bệnh của tổ mẫu là từ phần eo xuống phía dưới, dọc theo phía sau hai đùi, đến bên ngoài bắp chân, cho đến các bộ phận của chân đều có cảm giác đau? Hơn nữa lúc hắt hơi và ho khan thì xon đau lại càng tăng?"

Lão thái thái không muốn để ý nàng, nhưng Phượng Vũ Hành thuật lại bệnh trạng và chứng bệnh của nàng hoàn toàn ăn khớp, theo bản năng liền gật đầu, "Sao người biết?"

Phượng Vũ Hành không giải thích, chỉ là nhìn hai chiếc gối mềm kia tiếp tục nói: "Loại bệnh này trong y học gọi là thoát vị đĩa đệm, biểu hiện ban đầu là đau thất lưng, nhưng nếu tổ mẫu đã đau đến chân, xem như bệnh đã nặng."

Lão thái thái không khỏi bị dọa, vừa nghe bệnh đã nặng liền bối rối, mở miệng hỏi: "Có thể trị không?"

"Còn phải xem tình hình." Lời nàng nói là thật "Nhưng thời điểm phát bệnh phải nằm trên giường, cái này là cơ bản nhất định."

Thật ra tình trạng nặng đến nỗi ngay cả chân đều đau, thì giải phẫu là phương pháp tốt nhất, nằng tuyệt đối không thể nào cùng một đám người cổ đại nói loại đó phải dùng dao rạch da thịt người, nối xương một lần nữa, không thể làm gì khác là đem một ít phương pháp trị liệu nói cho các nằng nghe.

"Nằm trên giường ít nhất hai mươi ngày, trong lúc đó không thể khom lưng cầm đồ. Còn có..." Phụng Vũ Hành liếc nhìn hai chiếc gối mềm

Trầm Ngư tâm tư kín đáo, chú ý tới ánh mắt của nằng, cảm giác như có âm mưu.

Chợt nghe Phụng Vũ Hành lại nói: "Nằm trên giường phải là giường cứng, không thể mềm. Giống như chiếc gối mềm của Đại tỷ tỷ này, chứng bệnh này kiêng kỵ thứ đó nhất, càng dùng càng nghiêm trọng. Nhưng cũng không thể trách Đại tỷ tỷ, nằng nhất định là không biết mới lấy cho tổ mẫu dùng."

Lão thái thái vừa nghe lời này, mặt liền trầm xuống, nếu muốn nói người có thể ảnh hưởng đến quan hệ của Phụng Trầm Ngư đến tiền đồ của Phụng phủ, cũng chỉ có thể là mạng của nằng.

Trầm Ngư thấy nét mặt này, nhanh chóng quỳ xuống: "Tổ mẫu, cháu gái thật sự không biết! Gối mềm này đều là do người có tay nghề tốt nhất làm, chỉ dùng để hiệu kính tổ mẫu!" Lại chuyển về phía Phụng Vũ Hành: "Không biết Nhị muội muội là từ chỗ nào nghe qua bệnh này? Có thể mời đại phu xác nhận qua?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Nếu các người lo lắng, thì tự thỉnh đại phu đến xem, xem cách nói có phải cùng một dạng với ta hay không. Mặt khác, từ trước tổ mẫu đã xem qua bệnh nhưng đại phu lại không chẩn bệnh chính xác, nên đổi chút y thuật cao mình đi."

Nằng lại vô tình nói, cúi người với lão thái thái, đến bên cạnh Phụng Tường Dung ngồi xuống.

Lão thái thái còn chưa nghe đủ, một bên ghét bỏ để Triệu ma ma đem gối mềm này đi, một bên truy vấn: "Trừ việc nằm trên giường, còn có biện pháp nào khác?"

Phụng Vũ Hành thực hài lòng lão thái thái chăm học hỏi, "Còn có đâm bóp, nhưng nhất định phải là đại phu kinh nghiệm phong phú, nếu không rất dễ bị phản tác dụng. Lại có được phối hợp ngoài da, chỉ là thuốc hay khó tìm." Nói đến đây, dừng một chút, mắt nhìn Phụng Trầm Ngư còn đang quỳ, "Tổ mẫu mau cho Đại tỷ tỷ đứng lên đi." Khi nói chuyện, cũng không xem nhẹ vẻ mặt hơi lộ ra vui sướng khi người gặp họa của Phụng Phấn Đại.

Nằng không thể cảm thán, đứa nhỏ cổ đại thật sự là trưởng thành sớm, chỉ là tiểu hài tử mới mười tuổi, sao lại nhiều tâm tư như vậy.

Lão thái thái cũng không thật tâm để Trầm Ngư quỳ, chỉ là nằng thật sự tức giận, vừa rồi nghe chứng bệnh nghiêm trọng, con tức liền nổi lên. Trước mặt đã bình tĩnh một chút, nhanh chóng giúp đỡ Trầm Ngư một phen: "Mau đến lên, tổ mẫu không trách người."

Trầm Ngư hốt mất đồ ứng: "Đa tạ tổ mẫu, tổ mẫu yên tâm, Trầm Ngư nhất định tìm danh y vì tổ mẫu chữa bệnh."

"Tốt." Lão thái thái vỗ vỗ tay nằng, "Đứa nhỏ này thật sự có tâm."

Phụng Trầm Ngư nở nụ cười thân thiết, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: "Là ta sơ sẩy, sao đã quên tổ phụ Nhị muội muội từng là Thái y nổi danh trong cung, khi Nhị muội muội đi theo cũng học được một ít."

Nằng nói như vậy, Phụng Phấn Đại lập tức tiếp lời: "Cái gì mà Thái y nổi danh, không phải đã giết chết Quý phi bị Hoàng Thượng cách chức đầy đến hoang châu sao? Tổ mẫu ngài cũng không thể nghe Phụng Vũ hành nói lung tung, lang băm dạy dỗ, có thể tốt như thế nào chứ?"

Phụng Trầm Ngư bất được điểm trong lời nói của nằng: "Phải gọi là Nhị tỷ tỷ."

Phấn Đại "hừ" một tiếng, cũng không gọi lần nữa.

Nhắc tới Diêu gia, nháy mắt tâm tình lão thái thái trầm xuống. Đúng vậy, danh y đã chết trong cung Quý phi, còn gọi gì là danh y?

Vốn đang tin tưởng lời nói trước đó của Phụng Vũ Hành, hiện tại lập tức đánh bay. Vẫy tay hướng về phía Triệu ma ma nói: "Nhanh đem tới gối của Trầm Ngư lại đây, thắt lưng của ta không tựa đúng là không được."

Phụng Vũ Hành cũng không cùng các nằng tranh cãi, dù sao nằng cũng đã nói, tin hay không không liên quan đến nằng. Hướng chỉ nằng đã có tâm lý bị phản lại, đặc biệt là lão nhân gia và tiểu hài nhi, người càng không để cho nằng làm thì nằng càng phải làm. Mười phần đêm nay đi phủ phía dưới giường phải nhiều thêm mấy tầng đệm, nằng không phải là nói nằm giường cứng sao? Người ta lại càng nằm êm càng tốt.

Vậy để cho lão thái thái này làm thế đi, đợi đến khi bệnh nặng không chịu được, nằng tìm thêm cơ hội chôn sống các nằng.

Trong phòng nhất thời im lặng, Phụng Vũ Hành cảm thấy có chút xấu hổ, vì thế mắt liếc Mãn Hi một cái.

Mãn Hi ngẫm hiểu, nâng tay hướng chỗ cổ gãi, vừa gãi vừa làm ra bộ rất khó chịu.

Hoàng Lăng thấy được, lại nghĩ tới lúc trước nằng có một mảnh bị hồng lên, chạy nhanh đến: "Mãn Hi tỷ tỷ làm sao vậy?"

Tiểu nha đầu vừa mở miệng, ánh mắt của mọi người liền nhìn chỗ Mãn Hi.

Phượng Trầm Ngư cũng buồn bực, "Mãn Hi, nếu không thoải mái thì không nên đi theo Nhị tiểu thư hầu hạ bên người."

Mãn Hi nhanh chóng quay trong phòng, trước làm lễ với lão thái thái, lại nói với Phượng Trầm Ngư: "Đại tiểu thư, nô tỳ không phải không thoải mái, chỉ là cổ có chút ngứa."

Phượng Tường Dung nhìn thấy, tò mò hỏi: "Vì sao cổ của ngươi lại bị đỏ lên vậy?"

"Nô tỳ không biết, nô tỳ thật sự cái gì cũng không biết."

Phượng Vũ Hành đột nhiên "A" một tiếng, sau đó đứng dậy lật y phục của Mãn Hi xem, lập tức kinh hô: "Tại sao lại có thể như vậy?"

Lão thái thái cau mày trừng nàng: "Lại làm sao vậy?"

Phượng Vũ Hành chỉ vào y phục Mãn Hi nói: "Y phục này cư nhiên lại bị phai màu!"

Lão thái thái thật sự tức giận, trách cứ Mãn Hi: "Ngươi là người trong phủ hầu hạ lão nhân nhiều năm, sao ngay cả y phục cũng không mặc được vậy? Nhất đẳng nha hoàn Phượng phủ ta lại phải mặc y phục phai màu sao? Cũng không ngại dọa chủ tử các ngươi."

Mãn Hi thấp phần ủy khuất: "Lão thái thái, y phục này... y phục này là Nhị tiểu thư thưởng cho."

Hả?

Ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Phượng Vũ Hành, chỉ thấy nàng cũng đặc biệt ủy khuất: "Đúng là ta ban thưởng nha, đối với ngươi là thưởng thứ tốt. Y phục này là do Lý ma ma đưa cho Diêu di nương, nói là trong phủ vì Diêu di nương chọn y phục mới. Di nương nó chúng ta mới đến, trong tay không có ngân lượng ban thưởng cho hạ nhân, ba người hầu hạ một là nữ mẫu của mẫu thân, hai người khác là nhất đẳng nha hoàn bên người mẫu thân. Ta và di nương cần nhắc liền đem y phục thưởng cho, cái này là thưởng cho Mãn Hi."

Nàng vừa nói, mọi người đều hiểu được. Hóa ra là Trầm thị cố ý làm khó mẫu tử Diêu thị, kết quả bị Phượng Vũ Hành mượn hoa hiến Phật, rốt cuộc là nháo đến trước mặt lão thái thái.

Phượng Trầm Ngư đặc biệt hồi hận, ngẫm trừng mắt nhìn Hoàng Lăng một cái, nàng quá nhiều chuyện.

Mà Phượng Tường Dung thấp phần chắc chắn chuyện này tuyệt đối Nhị tỷ tỷ nàng cố ý.

Trước mắt hai kiện y phục đưa đến Liễu viên là một lỗi, tuy rằng kiện thứ nhất bị lão thái thái phát bệnh đau thắt lưng liền bỏ qua, nhưng kiện thứ hai chỉ sợ không lừa gạt tốt như vậy. Thấy Phượng Vũ Hành vẫn là một biểu tình ủy khuất, Tường Dung liền cảm thấy thú vị.

Sự tình đã nháo đến mức này, nếu lão thái thái không tỏ thái độ thì đúng là không thể nào nói nổi, lại nói trước đây nàng cũng thật tâm yêu thương Phượng Vũ Hành, lúc trước Phượng Cẩm Nguyên muốn kết hôn với Diêu thị cũng là nàng tự mình gạt đầu đồng ý.

Khi đó Diêu gia ở trong cung rất nhiều, Phượng gia ở kinh thành không có căn cơ cưới trưởng nữ Diêu gia, tuyệt đối là treo cao. Về phần Trầm thị ở quê đã chiếu cố nàng nhiều năm, nàng chỉ cần cầu Phượng Cẩm Nguyên nâng vào cửa làm thiếp.

Tuy về sau Diêu thị bụng không có tranh đoạt, vào phủ vài năm đều không có gì, ngược lại lại để cho Trầm thị sinh trưởng tử, trưởng nữ. Nhưng dù sao cũng không phải là con vợ cả, lão thái thái cũng không thương đến. Đến khi về sau Diêu thị lại sinh hạ Phượng Vũ Hành, lão thái thái mới hiện ra khuôn mặt tươi cười, sau lại sinh Phượng Tử Duệ, nàng càng vui hơn.

Đáng tiếc ngày vui không dài, Diêu gia đột nhiên gặp khó khăn, trong một đêm bị cách chức mấy cấp, cuối cùng toàn tộc bị đẩy đến hoang châu.

Cả đêm Phượng gia tỏ thái độ, đuổi Diêu thị đi, giúp đỡ Trầm thị đi lên.

Nay nhớ đến, tội của Diêu gia chưa liền lụy đến Phượng gia, mà việc làm của Phượng gia đối với ba mẫu tử Diêu thị, cũng là làm cho lòng người lạnh ngắt.

Lão thái thái trong lòng suy nghĩ, biểu tình trên mặt cũng phong phú hẳn lên. Phượng Phấn Đại và Phượng Tường Dung nhìn không hiểu, Phượng Trầm Ngư nhìn thấy cũng hết hồn.

Rất rõ ràng, lão thái thái nhìn về phía Phượng Vũ Hành, ánh mắt chán ghét dần dần giảm bớt, lại từ giảm xuống thành thương tiếc. Nếu tiếp tục phát triển xuống, chỉ sợ gió trong Phượng phủ lại đổi hướng.

Không được!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trầm thị nhường bảo

"Tổ mẫu." Nàng nhẹ giọng mở miệng, đánh gãy suy nghĩ của lão thái thái, "Hồi nhỏ Nhị muội muội đi theo Diêu đại nhân học được không ít, Trầm Ngự vừa mới ngẫm lại, cứ theo phương pháp giảm đau thắt lưng của nàng không ngại thử một lần. Còn nữa, hiện tại Diêu di nương mang theo Nhị muội muội và Từ Duệ hồi kinh, như vậy quan hệ giữa chúng ta và Diêu gia cũng khôi phục lại một, hai phần, Trầm Ngự sẽ bàn với mẫu thân, cuối năm nhớ chuẩn bị một phần lễ cho Diêu gia."

"Không được!" Lão thái thái bị Phụng Trầm Ngự thức tỉnh, Diêu gia là do Hoàng Thượng tự mình định tội, ai dám theo chân lui tới, kia không phải là đánh vào mặt Hoàng Thượng sao? "Diêu thị hồi phủ và Diêu gia không liên quan, cũng không có nhà mẹ đẻ để chuẩn bị lễ vật. Việc này không cần nhắc lại." Giọng tay lên, lập tức bỏ qua.

Phụng Vũ Hành cũng không thêm đề ý, trong phủ này có trường bối bảo hộ nàng hay không, với nàng mà nói không khác nhau. Ngược lại là nàng, trừ Diêu thị và Từ Duệ, ở trong phủ những vương bản có thể bớt đi một ít. Muốn đầu hết, cũng không uống công nguyên chủ chết ở sơn thôn để nàng tân sinh.

Nàng lại ngồi xuống lần nữa, Phấn Đại bên cạnh đem ghế tựa dịch ra xa, hai người không cần thận dụng tới một góc áo, Phấn Đại ghét bỏ lấy khăn tay lau hai cái, liếc Phụng Vũ Hành một cái.

Nàng chớp mắt mấy cái, cũng cầm khăn tay lau chỗ góc áo hai cái, sau đó thu tay lại đem khăn đưa đến bên người Mãn Hi: "Vứt đi."

Phấn Đại tức giận xanh mặt, muốn làm khó dễ Nhị tỷ tỷ một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể ngồi trên ghế ai oán miết ngón tay.

Ngay tại đây, ngoài cửa là một trận ồn ào, ở xa vẫn nghe thấy có người lớn tiếng hỏi: "Lão thái thái đã dậy rồi sao?"

Là Trầm thị.

Lão thái thái không thích nhất là loại người đàn bà chanh chua như Trầm thị, chính mình dọa người còn chưa tính, còn đem nàng nói tới. Cái gì mà dậy rồi? Bây giờ đã là giờ nào rồi? Đây là nói cho ai nghe?

Phụng Trầm Ngự thấy sắc mặt lão thái không tốt, nhanh chóng đứng dậy qua đón, đỡ Trầm thị liền nói: "Mẫu thân nhất định phải làm tổ mẫu vui vẻ." Đang lúc nói chuyện, thấy Trầm thị đang đeo một chuỗi vòng ngọc phi thủy, cho tới giờ đều không thấy nàng dùng, hiển nhiên là mới dùng. Phi thủy kia tinh xảo đặc sắc, hẳn là loại ngọc quý.

Trầm Ngự nhớ buổi chiều hôm qua tiểu cữu cữu tới chơi trong phủ một chuyến, mỗi lần tiểu cữu cữu tới cũng sẽ mang cho mẫu thân không ít thứ tốt, nhất định là hôm qua mới tặng.

Tâm nàng vừa chuyển, lập tức mở miệng nói: "Đây không phải là tràng hạt mẫu thân nói muốn tặng cho tổ mẫu sau? Quả là loại ngọc quý, đồ quý như thế tổ mẫu dùng mới thích hợp!"

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người sững sốt, Trầm thị cũng choáng váng. Xem xét thứ trong tay, lại nhìn Phụng Trầm Ngự hướng về phía nàng vụng trộm nháy mắt, liền biết lúc mình chưa tới trong phòng nhất định có chuyện phát sinh. Nghĩ lại một chút Lý ma ma có lên chạy tới bẩm báo với nàng sự kiện lớn nhỏ trong Liễu viên từ hôm qua đến sáng nay, ánh mắt vèo một cái đã bắn về phía Phụng Vũ Hành.

Nhất định là nha đầu kia lại giở trò!

Lúc Lý ma ma vừa mới đến bẩm báo nàng còn không tin, trong ấn tượng mẫu tử Diêu thị không có tính phản kích, không ngờ trong núi ở vài năm đã đổi tính?

Phụng Trầm Ngự thấy Trầm thị sững sờ, vụng trộm nhéo cánh tay của nàng một chút, "Mẫu thân còn thất thần làm gì, mau mang qua cho tổ mẫu xem!"

Trầm thị khẽ cắn môi, đau lòng muốn chết!

Hôm qua đệ đệ Trầm Lạc vừa đưa tới thứ tốt, nàng vừa mới đeo vào tay, làm sao nàng nuốt xuống con tức này.

Nhưng không nuốt cũng không được, nếu là người khác tặng, cho dù là Phụng Cẩm Nguyên nàng cũng kệ. Nhưng Phụng Trầm Ngự mở miệng cũng không giống, nữ nhi này là toàn bộ mọi thứ nàng có thể trông cậy, thậm chí mình so với đứa con còn không muốn thua kém. Huống chi Trầm Ngự là nha đầu có chính kiến, cũng không vô nghĩa thoái tha, nếu nàng nói cho, nhất định là có đạo lý.

Trầm thị định thần lại, nắm lấy tràng hạt trong tay, rốt cuộc cũng nghĩ thông, tiến nhanh lên, ý cười trong suốt đem hạt châu đưa tới trước mặt lão thái thái, vừa rồi là muốn đùa ngài vui lên. Ngài nhìn xem, con dâu mang cho ngài thứ tốt đến đây!"

Lão thái thái đang nghe Trầm Ngự nói đến phi thủy quý cũng đã động lòng, lập tức không so đo với Trầm thị kêu to lúc trước, hai mặt thẳng tắp nhìn chăm chú vào chuỗi hạt.

Tâm Trầm thị đau đớn như muốn rút ra, vẫn ra vẻ cao hứng vì việc này giới thiệu: "Thứ này rốt cuộc quý bao nhiêu ta cũng không rõ, nhưng hôm qua đệ đệ bên nhà mẹ đến quý phủ thăm ta, ngày xưa đã đều mang đến thứ tốt, lần này cố tình đến cũng mang những thứ như vậy. Có lẽ, nếu không phải cực kỳ trân quý, hẳn là người làm việc ôn hòa tuyệt đối sẽ không cầm thứ này đến làm lễ."

Lời này nói ra thực dễ hiểu, trước kia đưa tới nhiều đồ, mọi thứ đều tốt. Lần này chỉ đưa đến cái này, giá trị cũng giống như đồng đồ xưa kia.

Lão thái thái sao có thể không hiểu, miệng vui mừng không khép lại được. Lần tràng hạt trong tay giống như nâng niu trân bảo, chỉ kém không hôn nó hai cái.

Phượng Vũ Hành đã thấy người tham tài, nhưng chưa từng thấy toàn gia đều tham tài như vậy. Nếu trước lúc đó quan hệ của hai người không thể duy trì lâu dài, chỉ có ích lợi mới là chỗ dựa vững chắc nhất.

Nhưng nàng không để cho đám người này thư thái, hôm nay đi tới viện này cũng không thật sự vì thỉnh an, nàng là ôm tâm tư ngọt ngào đến cho đám người này.

Vì thì mắt nhìn thấy phía sau Trầm thị là nha hoàn Kim Trân, chỉ thấy nha đầu kia ban ngày ban mặt không sợ nóng, nhưng lại mặc y phục cao cổ.

Cái này cũng biết, chỉ là tiểu nha hoàn thích chưng diện, chủ tử cũng nuôi chiều, chính là cổ áo cao vẫn không ngăn được một chuỗi màu hồng ẩn hiện.

Dấu hôn sao?

Nàng lại cẩn thận xem xét, ừ, đúng là dấu hôn.

Vì vậy trộm mím môi, hành động này lại vừa vặn bị Phượng Tường Dung nhìn thấy, tiểu cô nương nhất thời run run, theo bản năng dùng khuỷu tay ngăn chặn Phượng Vũ Hành một chút.

Nàng quay đầu, nhỏ giọng hỏi: "Tường Dung, ngươi làm gì thế?"

Phượng Tường Dung lấy dũng khí cả buổi, cuối cùng cũng lên tiếng: "Nhị, Nhị tỷ tỷ, ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Nàng cười khẽ, "Người đói bụng phải ăn cơm, khát sẽ uống nước, cũng như vậy, không có y phục mặc tự nhiên phải cùng người đòi y phục. Các nàng tưởng đem chuyện này bỏ qua, ta cũng không bỏ qua."

Nói xong, trực tiếp đứng lên, chạy đến bên Kim Trân.

Phượng Tường Dung đương nhiên không biết nàng rốt cuộc có tính toán gì không, nhưng theo bản năng vì Kim Trân mà mặc niệm: Tự cầu nhiều phúc. Sau đó bưng nước trà, thật sự chuẩn bị xem diễn.

Phượng Trầm Ngư cũng thấy động tác của nàng, không đợi hỏi, chợt nghe Phượng Vũ Hành kinh ngạc nói: "Hóa ra chất liệu y phục bên người mẫu thân cũng dễ phai màu nha!"

Mọi người trầm mặc.

Phượng Vũ Hành ngươi quyết tâm yêu cầu y phục thật kiên định a!

Trầm thị tự nhiên hiểu khái niệm "chất liệu y phục bị phai màu" này, Lý ma ma đã muốn nói với nàng Mãn Hi đang mặc bộ y phục đến, khi đó nàng cũng chưa tỉnh ngủ, bị Lý ma ma nói như vậy, nháy mắt đã có tỉnh thần, rồi mới ba ba hướng Thư Nhã viên đến.

Nhưng mà, nàng nói chất liệu y phục bên này cũng bị phai màu là có ý gì?

Trầm thị vận vẹo quay đầu, thấy vẻ mặt Phượng Vũ Hành còn thật sự nghiêm cứu cổ áo Kim Trân. Nàng buồn bực, cũng nhìn theo.

Quả nhiên, không nhìn kỹ thì không phát hiện, trên cổ Kim Trân cũng bị hồng, hơn nữa lúc trước nàng không nhìn kỹ nha đầu kia, sao lại mới cuối hè lại mặc y phục cao cổ vậy?

Kim Trân biết Phượng Vũ Hành nhìn thấy gì, chỉ là nàng không thể tưởng được tối hôm qua vút đôi hài kia lung tung đúng lúc Phượng Vũ Hành đi qua, chỉ khi Phượng Vũ Hành thấy được vết hôn kia, cố ý kéo cổ áo xuống. Xem ra trước kia tất cả mọi người đều xem nhẹ vị Nhị tiểu thư này, hoặc là như Lý ma ma nói vậy, Nhị tiểu thư ở trong núi mấy năm, toàn bộ tính tình đều đã thay đổi hoàn toàn.

Nàng muốn lần trốn, nhưng chỉ lui từng bước, Phượng Vũ Hành liền đuổi theo từng bước, đến khi bức Kim Trân đến mép bàn không còn đường trốn nữa, lúc này mới thả cổ áo ra, hỏi: "Kim Trân cô nương, nếu không phải là y phục phai màu thì là cái gì? Nổi bệnh sởi? Cái kia nên kêu đại phu đến chẩn thận xem mới được!"

Kim Trân sợ tới mức run lên, theo bản năng liền nói: "Không thể thỉnh đại phu tới!" Chê cười, ánh mắt đại phu là cái gì, liếc mắt một cái còn không nhận ra. Nàng chỉ là nha hoàn, nhất đẳng cũng chỉ là một nha hoàn, đại phu tự nhiên sẽ không lưu mặt mũi cho nàng. Nghĩ vậy, Kim Trân lập tức sửa miệng: "Là y phục bị phai màu."

Trầm thị lại gào lên: "Khi nào thì ta cho ngươi mặc đồ phai màu?"

Trầm Ngư chạy nhanh lại néo nàng một chút, sau đó lại hòa giải: "Tự nhiên sẽ không có khả năng cấp đồ như thế, lại nghĩ gần đây đồ công trung mang tới khả năng có vấn đề, không bằng liền thay đổi đi."

Mất Phụng Vũ Hành cong lên, kiếp trước từng nghe qua hồ cha, nay có Trầm thị là hồ nữ. Nghĩ đến Phụng Trầm Ngự từ nhỏ đến lớn đều phụ trách hòa giải cho nàng, cũng mệt.

Không hề để ý đến Kim Trân. Mục đích đã đạt, cái khác nàng mặc kệ.

Kim Trân run lẩy bẩy trở lại giữa phòng, thấy chư vị chủ tử đều nhìn nàng, nhất thời kinh hoảng, bùm một tiếng quỳ xuống: "Đều là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ mặc y phục không nhìn kỹ, nô tỳ trở về đổi một bộ." Nói xong lại liếc Đại phu nhân một cái, thấy đối phương vẫn là bộ dạng gương cung bạt kiếm, không khỏi đem ánh mắt xin giúp đỡ từ Phụng Trầm Ngự.

Phụng Trầm Ngự thay Trầm thị gạt đầu, "Trở về đổi bộ khác đi."

Trầm thị trừng mắt với Kim Trân, một bộ muốn đem người ăn tươi nuốt sống. Kim Trân lui ra đến bên ngoài da đầu đều tê dại, chỉ nói một hồi nửa sợ là bị phạt bản tử, không khỏi thảm hận Lý Trụ và phần.

Nháo đến như vậy, chuyện y phục này cũng không thể che lấp được.

Lão thái thái trong lòng biết rõ là Trầm thị làm ra chuyện tốt, chỉ là không ngờ Phụng Vũ Hành nói mấy câu, liền làm cho nàng không thể mở miệng ra chủ trì công đạo, hoàn hảo là Trầm Ngự đã cho nàng lý do tốt, cũng không đến mức để Trầm thị dọa người.

Lão thái thái sờ sờ tràng hạt trong tay, trong lòng không thoải mái lập tức được giảm bớt không ít, "Trầm Ngự nói rất đúng, nhất định là công trung có khả năng xảy ra vấn đề. Trầm thị, người là đương gia chủ mẫu, chuyện này đều giao cho người xử lý. Mặt khác hôm nay bởi vì A Hành và Tử Duệ còn có mẫu thân các nàng cấp y phục lần nữa, hiện giờ làm không kịp, trước hết đi ra ngoài mua vài món, nói chung vẫn không để cho A Hành mặc y phục cũ đi mọi nơi, đánh mất thể diện Phụng phủ là không được."

Trầm thị khẽ cắn môi, không cam lòng nói: "Vâng, con dâu đã biết, lập tức cử người đi mua, công trung quản lý chất liệu vải nô tài phải đi dạy dỗ một phen." Nói xong lại trừng mắt nhìn Phụng Vũ hành một cái, lại thấy ngồi đây có vài đứa nhỏ, mi tâm nhíu lại: "Quy củ trong phủ đến những người nào rồi? Hôm qua vừa hồi phủ, sáng nay sao không tới thỉnh an lão thái thái?" Lời này hiển nhiên nói Diêu thị.

Phụng Vũ Hành hướng Trầm thị cười, giải thích nói: "Di nương sờ di không thể đến đây, thứ nhất là vì y phục đã thưởng cho Mãn Hi, nàng cũng chỉ mặc y phục thô bụi bẩn hôm qua, đến đây thật sự làm bẩn mắt tổ mẫu. Thứ hai, vì mới đến Liễu viên, di nương đã dậy sớm quét tước, việc nhiều lắm, đến lúc A Hành ra ngoài cũng chưa làm xong."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ước mơ chính nữ?

Phụng Tường Dung không hiểu, "Vì sao di nương lại phải tự mình quét dọn? Việc này không phải là do hạ nhân làm sao?" Tuy nói di nương không phải chủ tử chính, nhưng cũng không để cho di nương quét dọn a!

Trầm thị hung hăng liếc mắt Tường Dung, Tường Dung sợ tới mức nhanh chóng cúi thấp đầu.

Phụng Vũ Hành mặc kệ, có người hỏi nàng liền đáp: "Mẫu thân thông cảm cho chúng ta, đem nhũ mẫu đắc lực và hai nhất đẳng nha hoàn đến Liễu viên, A Hành và di nương thụ sủng nhược kinh. Nhưng kia là nhất đẳng nha hoàn, sao có thể đối xử như hạ nhân làm việc nặng. Hơn nữa, sáng nay Mãn Hi bị ta dẫn đi, Tử Duệ còn nhỏ, Tôn ma ma vẫn ở bên hân, Lý ma ma còn muốn đi thỉnh an mẫu thân, còn lại Bảo Đường một mình trông sân, di nương bận rộn không còn tay nào để đến đây."

Nàng một hơi nói ra, sắc mặt mọi người trong phòng đều không tốt lắm.

Phụng Vũ Hành lại bổ sung: "Không sao không sao, việc này ta và di nương ở trong núi đều làm quen rồi, mặc dù chúng ta không có thô sử hạ nhân (1) đến!" Lại nhắc nhở mọi người, Liễu viên đến nay không an bài một thô sử hạ nhân.

(1) *Thô sử hạ nhân: Hạ nhân khỏe mạnh để sai sử.*

Lão thái thái nhận ra từ lúc Phụng Vũ Hành vào phòng, bắt đầu không ngừng giơ tay hạ tay của nàng, gương mặt già nua của nàng thật sự mất hết!

Mà hại nàng mất mặt không phải là người khác, chính là đương gia chủ mẫu trong phủ, nàng căn bản sẽ không dãi gặp Trầm thị.

Nghĩ như vậy, lại càng cảm thấy không cân bằng. Trầm thị bất quá là nhà mẹ có chút tiền, mà năm đó cũng không phải là quá giàu có, nhưng cũng đủ để Phụng Căn Nguyên đi thi, hơn nữa ở trong thôn chiếu cố nàng. Sau Trầm thị lại làm giàu, kia còn không phải dựa vào thể diện Phụng gia để đến kinh thành, bằng không sao có khả năng buôn bán với hoàng thất.

Mà Diêu thị năm đó, cũng làm cho Phụng gia ở kinh thành có thể đứng vững, là công thần chân chính a!

Nàng lại nghĩ tới thất lưng mình, Phụng Vũ Hành vừa rồi nói có chút đạo lý, Diêu gia tuy nói y đã làm chết Quý phi, tội lớn như vậy mà chỉ chết một người, nhưng lại hạ chức quan sung quân đến Hoang Châu.

Diêu lão Thái y kia nghe nói là đại phu thiên hạ đệ nhất, chịu ân huệ này cũng không ít a!

Nghĩ như thế, sự yêu thương luyến tiếc và thương hại đối với Phụng Vũ Hành vừa dâng lên nhẹ nhàng lại chìm về, mở miệng nói: "A Hành của ta chịu khổ rồi."

Phụng Trầm Ngư hơi sững sốt, trên mặt lập tức hiện lên một tầng u ám.

Phụng Vũ Hành cũng nhìn ra tâm tình lão thái thái bỗng biến hóa, chỉ là biến hóa này vẫn không ảnh hưởng đến nàng, càng không khơi dậy nổi một chút cảm động.

Hôm nay nói mới nhớ tới các nàng chịu khổ, thì có ích gì? Cháu gái chân chính của người sớm đã chết ở đại núi Tây Bắc trong loạn lạc, nàng đã đáp ứng thay nguyên chủ báo thù.

"Tổ mẫu không cần lo lắng, A Hành không khổ." Nàng tùy ý nói, lão thái thái lại càng nhìn thấy nàng lúc nhỏ.

"Triệu ma ma." Lão thái thái mở miệng, "Đi chọn vài thô sử hạ nhân đến Liễu viên, mặt khác an bài thêm người vào phủ, cho Nhị tiểu thư chọn vài nha đầu gần gũi." Mắt lại nhìn Trầm thị, trong tay lần tràng hạt vài cái, nghĩ vẫn nên cho nàng chút mặt mũi, vì thế nói: "Trầm thị cũng đem người đắc lực bên mình phái qua rồi, vừa lúc nên dạy dỗ người mới một chút. Liên làm như vậy đi."

"Tất cả đều theo lão thái thái." Triệu ma ma lĩnh mệnh mà đi, Trầm thị tuy không vui, nhưng chung quy vẫn không nói gì nữa.

Tâm Phụng Trầm Ngư bình tĩnh lại, buông Trầm thị ra, chủ động đi đến trước mặt Phụng Vũ Hành, từ lời lão thái thái nói: "Tổ mẫu nói rất đúng, mấy năm nay Nhị muội muội ở trong núi chịu không ít đau khổ." Vừa nói vừa kéo tay Phụng Vũ Hành, "Ta nhớ đôi tay người so với dương chi bạch ngọc nhìn rất đẹp, làm cho ta hâm mộ. Nhưng hôm nay ở trong núi làm lưng vắt vác, cũng đã xuất hiện mấy vết chai, thật sự làm cho tỷ tỷ đau lòng." Lại ngừng đầu xem mặt của nàng, "Da cũng đen rồi, không biết ở trong phủ hảo hảo dưỡng một chút có thể dưỡng trở về hay không, thật là..." Nói xong, từ trong mắt trào ra hai giọt lệ.

Phụng Vũ Hành trong lòng cảm thán: Thật sự là nhân tài diễn xuất a! Nước mắt nói rơi là rơi, cũng không cần chuẩn bị.

Nhưng những lời này của Phụng Trầm Ngư và hai giọt lệ cũng không phải nói vô ích, viện cớ lý do đau lòng muội muội, cũng là đem tình trạng cá nhân hiện nay của muội muội báo cho mọi người.

Lão thái thái nghe cũng hiểu được, cũng tìm tay Phụng Vũ Hành, làn da cũng đen, nữ hài tử mà không dựa vào tư chất, về sau muốn tìm nhà tốt cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lại nhớ đến hôn sự với Cửu hoàng tử, xem ra trước mắt, Trầm Ngư đều thích hợp hơn. Trong triều đình nhiều hoàng tử nhìn chăm chăm vào long ý kia, mà không thể chỉ dựa vào con trai một mình hấn trên triều đường duy trì Phụng gia, thế nào cũng phải chọn một ngọn núi ổn thỏa nhất. Cửu hoàng tử kia người đeo chiến công, lại là đứa con trai Hoàng Thượng yêu thương nhất, Hoàng Thượng từng chính miệng hứa hẹn lúc Cửu hoàng tử hồi triều liền tuyên lập Thái tử, cũng không biết chuyện này có tiến triển gì mới. Nếu như Cửu hoàng tử thật sự trở thành Thái tử, Phụng gia tất muốn nắm chặt vào đại sơn này, hôn ước này chính là cây cầu tốt nhất. Nhưng thái độ hôm qua của con trai..

"Chỗ ta còn có vài bộ y phục không quá nhỏ, nếu muội muội không chê, lát nữa ta sai người đưa qua, muội muội cứ mặc tạm trước, chờ đồ mới may xong thì lại đến đổi!" Phụng Trầm Ngư lại ném ra cái ân huệ.

Phụng Vũ Hành kinh hãi: "Như vậy sao được!" Một tiếng này, giọng cao hơn vài phần, "Đại tỷ tỷ là chính nữ, y phục của chính nữ, A Hành là thứ nữ sao có thể mặc!" Lại như chính mình xem lại một thân này, nói: "Tỷ tỷ là trách ta mặc y phục cũ của chính nữ trước đây sao? A Hành trở về đổi ngay!" Nàng xoay người muốn đi, lại giống như nhớ đến cái gì, quay đầu: "Đại tỷ tỷ cũng đừng trách Tứ muội muội, nàng còn nhỏ tuổi, y phục này nhìn đẹp mới cảm lấy mặc, không hy vọng thân phận chính nữ."

Một câu, rõ ràng đem Phụng Phấn Đại xuống nước.

Phấn Đại mặt mũi trắng bệch, lúc nàng lấy những y phục đó là lúc Phụng Vũ Hành bị đuổi khỏi phủ, mặc dù không hợp quy củ, nhưng không có ai nói gì. Nay bị Phụng Vũ Hành nói rõ ra như vậy cũng không phải chuyện tốt, Phụng Trầm Ngư có lẽ còn e ngại mặt mũi không trách nặng nàng, nhưng Trầm thị thì còn lâu!

Quả nhiên, vừa nghe lời này, Trầm thị lập tức nổi giận: "Đại Thuận ta chính thứ khác nhau, thứ nữ mặc y phục của chính nữ là thế nào? Tứ nha đầu, như thế là trách mẫu thân ngày thường bạc đãi người không cho người y phục tốt? Còn nói người chỉ muốn mặc đồ của chính nữ?"

Phấn Đại nhanh chóng đứng lên giải thích: "Không có không có! Mẫu thân, Phấn Đại chưa từng có ý vọng tưởng vị trí chính nữ, lúc trước Nhị tỷ tỷ đi rồi mới lấy mặc, nếu tỷ tỷ không rời phủ, Phấn Đại vạn lần không dám."

"Không rời phủ?" Trầm thị bói lông tìm vết, "Người còn trông chờ nàng không rời phủ?"

"Phấn Đại không có!" Phụng Phấn Đại thấy đôi mắt của Trầm thị, dù có trăm miệng cũng không biện minh được, vì vị mẫu thân này của nàng căn bản không phải là người biết phân phải trái. Chẳng những không phân rõ phải trái, nàng căn bản còn không nghe hiểu lời người khác nói rốt cuộc có ý gì.

"Lão thái thái!" Trầm thị lúc này cũng học được thông minh, chính mình so đo với con cái không về vãng gì, cũng đem lão thái thái dụ dỗ. "Người xem nói thế có đúng không? Quy củ trong phủ không thể bị làm hỏng."

Lão thái thái vừa lật mắt, nàng cũng không phải là người dễ bị ném sang như vậy, Trầm thị nói vậy, nàng liền đem câu đá trở về: "Người là đương gia chủ mẫu, chuyện lập quy củ sao còn hỏi đến ta?"

Trầm thị bị một vố, trong lòng càng không thoải mái, "Tứ nha đầu, mấy ngày gần đây ở trong phòng chép Nữ giới, không có việc gì không cần xuất môn."

Một câu, tuyên bố cấm túc Phấn Đại.

Phụng Phấn Đại tự nhiên không dám đối nghịch với Trầm thị, ủy khuất làm lễ, tỏ vẻ bản thân đã nhận ra lỗi.

Nhưng quay đầu, ánh mắt hung hăng trừng Phụng Vũ Hành.

Nàng cũng sẽ không quên, việc hôm nay đều do Nhị tỷ tỷ này khơi mào. Một chính nữ bị đuổi cư nhiên còn dám kiêu ngạo, sớm muộn cũng có nàng món nợ này nàng sẽ tính trả về.

Phụng Vũ Hành hướng về phía ánh mắt hung ác kia cười cười, không nói gì nữa, rồi hướng về phía Phụng Trầm Ngự nói: "Nếu mẫu thân đã muốn phạt Tứ muội muội, Đại tỷ tỷ sẽ không trách nàng chứ."

Phụng Trầm Ngự cũng ghen đầy một bụng tức giận, cái gì mà nói không cần lại trách mắng? Lúc nào nàng nói trách mắng? Tuy rằng trong lòng không quá thoải mái, nhưng ngoài mặt cho tới giờ không có ai không qua được.

Lập tức cười an ủi Phụng Phấn Đại, "Tứ muội muội không cần để trong lòng, tỷ tỷ chưa bao giờ trách người. Nữ giới tỷ tỷ sẽ giúp người cùng chép, mẫu thân sẽ không tức giận." Lại quay đầu nhìn Trầm thị: "Đúng không, mẫu thân?"

Trầm thị tự nhiên sẽ không làm mất mặt nữ nhi ruột, cười gât đầu: "Mẫu thân đương nhiên sẽ không tức giận với Trầm Ngự. Trầm Ngự chúng ta chính là đúng là trong sáng, lại gần gũi tỷ muội, đúng là làm tốt vị trí chính nữ Phụng phủ này."

"Trầm Ngự vốn là chính nữ, tự nhiên sẽ làm rất tốt!" Ngoài cửa một âm thanh kiều mỵ vang lên, lại dẫn theo hai tiếng cười khanh khách, ai cũng biết, đây là Tứ di nương đến.

Tứ di nương Hàn thị là người cuối cùng nhập phủ, lại cùng Tam di nương An thị sinh hạ đứa nhỏ cùng năm, chỉ sinh sau bốn tháng.

Hàn thị này ngày thường đều là một bộ mị thái, trời sinh quyến rũ, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân vừa thấy nụ cười của nàng xương cốt cũng đều run lên.

Nguyên lai nàng là ca kỹ thanh lâu, một lần Phụng Cẩn Nguyên cùng bồi nhân xã giao, liếc mắt một cái liền chọn trúng nàng. Sau đó lúc hồi phủ không để ý sự phản đối của lão thái thái, dám đem người từ cửa sau vào, trả cho Tứ di nương một vị trí.

Mấy năm nay, Hàn thị được sủng ái chưa bao giờ dứt, từ lúc đó Phụng Cẩn Nguyên chưa nạp thêm một di nương nào. Hơn nữa nay Trầm thị là thành quả sủng thiếp diệt thế của Phụng Cẩn Nguyên, Phụng Phấn Đại luôn ảo tưởng, cho rằng cha nàng có thể lại làm việc đó lần thứ hai, chưa biết chừng ngày nào đó Trầm thị xuống đài, di nương Hàn thị của nàng có thể đi lên.

Sau khi Hàn thị nói bằng giọng quyến rũ, thấy được mọi người trong phòng trừ Phụng Phấn Đại đều là một trận ghét bỏ.

Cho dù nhìn nàng khá hơn đi nữa, lại có thể làm lung lạc lòng người, nhưng chỉ là đối với nam nhân và ngoại nhân, còn nữ nhân trong phủ đều thấy chướng mắt.

Một người xuất thân thanh lâu, mặc dù Trầm thị là chị nữ của thương hộ cũng hiểu không có khả năng với người kia, cho nên mỗi lần có tiệc chiêu đãi linh tinh, nàng cũng không để Hàn thị lên mặt, chỉ dưỡng ở trong sân, đỡ phải đi ra khó coi.

Mà Hàn thị cũng là cái cột chờ đợi, cũng càng không tranh phân, hơn nữa bình thường Phụng Cẩn Nguyên bên gối nói Trầm thị có chỗ tốt hơn, thường xuyên qua lại, Trầm thị đối đãi với nàng cũng không đối địch giống trước đây nữa.

Đi theo Hàn thị còn có Tam di nương An thị, hai người vừa bước vào trước thềm an lão thái thái, Trầm thị nhắc nhở: "Các người hôm nay tới chậm."

An thị cúi đầu, không thích cùng Trầm thị nói nhảm, hướng chỉ còn có Hàn thị, nói gì đều có người hứng phía trước, nàng cũng bớt việc.

Quả nhiên, vừa nghe Trầm thị nói vậy, Hàn thị lập tức liền che lại nụ cười, sau đó nói: "Phụ nhân có điều không biết, thiếp thân và An tỷ tỷ thật ra đã sớm đi ra, ai ngờ trên đường đi lão gia, nói chuyện một lát, nên mới tới chậm."

"Lão gia?" Trầm thị sững sốt, "Không phải lão gia vào triều sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Trong triều có chuyện

Hàn thị lại cười khanh khách, "Đúng vậy, trời còn chưa sáng đã vào triều, vốn tưởng ít nhất đi đến trưa mới lộ mặt, không nghĩ lúc này đã trở về rồi."

An thị đứng bên cạnh, không hợp kể mở miệng nói chuyện cũng không được, liền bổ sung: "Lão gia đi đổi quan bào, nghe nói chúng ta vội tới thỉnh an lão thái thái, liền để chúng ta ở chỗ này chờ, lát nữa hẳn cũng đi đến đây."

Lão thái thái vừa nghe lời này, nhú mày: "Chỉ sợ là trong triều có việc."

Trầm thị đặt mông ngồi vào ghế, trong tay phe phẩy khăn tẩm, đem trà nha hoàn mới đưa uống nửa chén, mới nói: "Có việc cũng không liên quan đến nữ nhân quản việc nhà như chúng ta, lão gia chắc là tới thỉnh an lão thái thái."

Lời này nói ra không sai, đại sự trong triều, không liên quan đến hậu viện nữ nhân.

Nhưng lão thái thái lại cảm thấy, Phụng Cần Nguyên hôm nay đến Thư Nhã viên, phòng chừng không phải thỉnh an đơn giản như vậy.

Nàng hướng ánh mắt nhìn chỗ Phụng Vũ Hành, mười phần thì trong lòng đoán được bảy, tám phần. Sợ là sự tình và nha đầu kia có liên quan, dù sao hôm qua đột nhiên quyết định đem người ở lại trong phủ, cũng phải cho mọi người cái công đạo.

Mọi người đợi không lâu, lát sau, đã thấy Phụng Cần Nguyên đã thay quan bào đi đến.

Đầu tiên là thỉnh an lão thái thái, sau đó lần lượt ngồi xuống bên người Trầm thị, có nha hoàn đưa trà, hẳn cũng chỉ nhấp một ngụm nho nhỏ, quả nhiên, rất nhanh, ánh mắt liền dừng trên người Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành có chút khần trương, loại khần trương này không phải Phụng Cần Nguyên mang đến cho nàng, mà nàng đoán đối phương muốn cùng nàng nói chuyện, mà việc này trăm phần trăm có liên quan đến Cửu hoàng tử.

Tuy đêm qua nàng đã biết người nọ xảy ra chuyện, nhưng dù sao cũng không tìm hiểu thêm tin tức gì. Nay lại lên triều, không chừng lại có chuyện gì phát sinh.

Nàng mờ mịt lo lắng, bắt đầu lo lắng không rõ ràng, tự cân nhắc một lát, đột nhiên phát hiện điều mình lo lắng là... người nọ muốn từ hôn với nàng?

Bên này, Phụng Cần Nguyên đã mở miệng: "Đúng lúc A Hành ở đây, có chuyện này vi phụ muốn nói, A Hành người không cần thương tâm."

Phụng Vũ Hành khần trương nhìn chằm chằm Phụng Cần Nguyên, ánh mắt không hề che dấu dừng lại cái miệng hé ra lại đóng lại trên mặt hắn, loại cảm xúc này bằng mắt cũng có thể thấy.

Nhưng cũng không nghĩ ngờ gì người này, dù sao đây mới là biểu hiện của một nữ hài tử có hôn ước. Hoặc là mọi người chỉ thấy thế, Phụng Vũ Hành như vậy mới là bình thường, mới phụ họa cho suy nghĩ của các nàng.

Phụng Cần Nguyên chán ghét bị nàng nhìn chăm chú, tùy ý giơ tay lên, rốt cuộc nói đến vấn đề chính: "Hôm nay lâm triều có triều thần lại đề nghị chuyện lập Thái tử, bị Hoàng Thượng gạt đi."

Lão thái thái đúng lúc hỏi: "Không phải nói ngày Cửu hoàng tử về chính là lúc lập Thái tử sao? Hôm qua Cửu hoàng tử đã trở về, vì sao Hoàng Thượng chẳng những không có động tĩnh, hôm nay lại còn gạt tấu chương của đại thần?"

"Ai..." Phụng Cần Nguyên thờ dài một tiếng: "Chuyện này con cũng vừa mới biết, thật ra Cửu hoàng tử đúng là đánh lui quân địch bảo vệ biên giới, nhưng bản thân hắn cũng bị trọng thương."

Mọi người giật mình.

Lão thái thái lại hỏi: "Bị thương như thế nào?"

Phụng Cần Nguyên nhìn mắt Phụng Vũ Hành, nói: "Hai chân tàn phế, dung mạo bị hủy, ngay cả con nói dối... cũng vô vọng."

Mọi người xôn xao!

Trầm thị kéo tay Phụng Trầm Ngự, vẻ mặt sợ hãi. Sau đó thờ phào nhẹ nhõm, nói thẳng: "Cũng may, cũng may."

Lão thái thái nhìn nàng chằm chằm, trượng trong tay gõ mặt đất một cái, cuối cùng Trầm thị biết thu liễm một chút, chỉ lời kéo Phụng Trầm Ngự nhỏ

giọng ri tai: "Không trách phụ thân ngươi hôm qua lưu lại các nàng, nhất định là nghe được tin đó."

Trầm Ngư gật đầu, cũng nhỏ giọng nói: "Vẫn là phụ thân yêu thương Trầm Ngư."

Trầm thị rất vừa lòng cách lần này của Phụng Cần Nguyên, lần đầu tiên đối với ba người Diêu thị ở lại trong phủ tỏ vẻ đồng ý.

Lúc Phụng Cần Nguyên nói hết, thì nhìn về phía Phụng Vũ Hành, thấy nha đầu kia không có phản ứng gì, chỉ ngẩng ngốc nhìn mình, không khỏi nhíu mày: "A Hành?"

Phụng Vũ Hành ngẩn ra, "Dạ?"

"Ngươi chớ bị thương." Trong lòng hắn không thương nữ nhi này, lời nói an ủi cũng không đến nơi đến chốn.

Phụng Vũ Hành trừng mắt nhìn, hỏi lại hắn một câu: "Trước đó phụ thân nói có chuyện không muốn để ta thương tâm, chính là chuyện này?"

Phụng Cần Nguyên khó hiểu: "Nếu không ngươi cho là gì?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu: "Không có gì." Trong lòng cũng thầm nhẹ nhàng thở ra.

Mọi người chỉ cho rằng nhất thời nàng không tiếp thu được chuyện này, có chút sững sờ là bình thường, Tam di nương An thị đi đến bên người nàng, an ủi vỗ vai nàng, nhỏ giọng nói: "A Hành đừng sợ, mỗi người đều có số mệnh, tuổi cập kê của ngươi còn ba năm, không vội."

Phụng Trầm Ngư cũng đi đến, mang theo bộ mặt như Bò Tát của nàng khuyên giải an ủi: "Nhị muội muội, không cần quá thương tâm, tuy thân hân tàn, nhưng rốt cuộc vẫn là Hoàng tử, sẽ không bạc đãi Nhị muội muội."

Lão thái thái tỏ thái độ: "Các ngươi đều là cháu gái của ta, đều là thịt trong lòng bàn tay, mu bàn tay, ngay cả A Hành ngươi phải gả ra ngoài, nhưng Phụng gia vĩnh viễn là nhà mẹ đẻ của ngươi, của hồi môn của ngươi sẽ được chuẩn bị một phần." Vừa nói vừa nhìn Trầm thị.

Trầm thị vừa nghe phải chuẩn bị của hồi môn, lập tức sẽ nổi giận, đúng lúc Phụng Cần Nguyên bên cạnh hung hăng ho một cái, đem cơn tức đang sinh sôi của nàng đè ép xuống.

"Con dâu sẽ làm theo." Nàng đáp lại nhưng tâm không cam lòng.

Phân Đại vui vẻ, chỉ nói làm chính nữ lại như thế nào? Đính hôn với Hoàng tử lại như thế nào? Kết quả còn không bằng gả cho vương tộc bình thường, tốt xấu cũng là người bình thường. Cứu hoàng tử kia ngay cả con nối dõi cũng vô vọng, về sau còn gì để trông cậy vào, vương vị cũng chưa có người kế thừa. Có thể tưởng tượng Phụng Vũ Hành lúc gả có của hồi môn, mặt lại xụ xuống.

Phụng Tường Dung thương tâm thay cho Phụng Vũ Hành, liếc nàng một cái lại gạt nước mắt.

Nhưng vừa mới bị mọi người cho rằng cuối cùng cũng bình thường một ít, bị xảy ra biến cố lớn đột xuất đã kích đến Phụng Vũ Hành, đảo một cái mẫn huyết liền sống lại, chợt nghe nàng nói với lão thái thái: "Tổ mẫu sao phải vì A Hành chuẩn bị của hồi môn?"

Tâm lão thái thái nói cháu gái này có phải là ngốc rồi hay không? Ngoài miệng thì an ủi: "Ngươi là cô nương Phụng gia, gả cho một người như vậy... Tổ mẫu sợ sau này ngươi sẽ khổ, mới nghĩ chuẩn bị một ít đồ cưới cho ngươi."

Phụng Vũ Hành cúi người: "Ý tốt của tổ mẫu A Hành xin nhận, nhưng tổ mẫu đã quên, A Hành là nữ nhi Phụng phủ, Cứu hoàng tử cũng là con của Hoàng Thượng. Phụng phủ đều không muốn bạc đãi nữ nhi, Hoàng Thượng sao có thể không nhớ kỹ thánh chỉ quan tâm con!"

Vừa nghe lời này của nàng, Trầm thị lập tức gật đầu đồng ý: "Đúng vậy đúng vậy, lão thái thái thật sự đã lo lắng nhiều rồi, Phụng phủ chúng ta sao có thể so với hoàng thất." Đối với Trầm thị mà nói, lấy tiền công trung cũng chính là lấy tiền riêng của nàng, của hồi môn, nói ra thì dễ, nhưng lại tốn không ít bạc, dựa vào cái mà Phụng Vũ Hành tiện nghi như vậy?

Nhưng Phụng Vũ Hành hiển nhiên không như ý nghĩ của nàng, lời Trầm thị vừa nói ra, nàng lại nói với lão thái thái: "Của hồi môn kia A Hành tuy chỉ nhận tâm ý, nhưng ý tốt của tổ mẫu cũng không thể cự tuyệt."

"Ngươi có ý gì?" Trầm thị căn bản chỉ là phở vật trạch đấu, liền tức giận, căn bản cũng không nghe rõ những thứ kia rất quanh co.

Phụng Vũ Hành lại nói: "Ý của A Hành là, nếu tổ mẫu đã thương xuống, A Hành liền thuận nước giòng thuyền, của hồi môn nhiều như vậy nên chia ra cho hai vị muội muội Tường Dung và Phân Đại đi. Về phần Đại tỷ tỷ..." nàng liếc Trầm Ngư, "Chắc suy nghĩ của chúng ta giống nhau, sẽ không cùng nhóm tiểu muội muội tranh đoạt."

Bị một cái mũi chụp lên đầu, Phụng Trầm Ngư có thể nói gì, chỉ phát triển theo chiều hướng rộng lượng nàng tươi cười đồng ý nói: "Đó là tự nhiên."

An thị tuy giọng nói nhỏ nhẹ, cũng là người thông minh. Mà Tường Dung là nữ nhi của nàng, tuy trong phủ bị quy củ ép tới mức có chút nhát gan, nhưng cũng không phải là không thấy nhiều ý tứ. Hơn nữa từ trước An thị và Diêu thị qua lại thân thiết, Tường Dung đi theo lại thích kề cận Phụng Vũ Hành, màn diễn trước mắt này nàng tự nhiên cũng giúp đối phương đem lên cao trào mà thôi.

Cho nên, ánh mắt An thị lướt qua, Tường Dung lập tức quỳ giữa phòng khuôn mặt vui vẻ: "Tường Dung đa tạ tổ mẫu, đa tạ mẫu thân, cũng đa tạ Đại tỷ

tỷ và Nhị tỷ tỷ."

Phượng Phan Đại lại thích đòi tiện nghi, nói đến người nàng chán ghét trong phủ này chính là người ở trên đầu nàng gọi là chính nữ, cũng không phải nhằm vào Phượng Vũ Hành và Phượng Trầm Ngu. Cho nên so với Phượng Trầm Ngu mà nói, Nhị tỷ tỷ này nàng đã từng là chính nữ, đặc biệt trước mắt lại phải gả cho phế vật Hoàng tử, với nàng mà nói nửa điểm ưu việt đều không có, huống chi trước mắt người ta lại cho nàng một cái ân huệ lớn như vậy. Phải biết rằng, làm thứ nữ, có thể có của hồi môn như kém rất nhiều so với chính nữ, mà chia đều của hồi môn cho thứ nữ khác, của hồi môn cũng chưa đến một nửa đâu.

Vì thế Phan Đại cũng tập tức quý xuống, vui vẻ lớn tiếng tạ ơn: "Đa tạ tổ mẫu, mẫu thân và hai vị tỷ tỷ!"

Tướng Dung nghĩ nghĩ, lại nghiêng thân bỏ thêm: "Đa tạ phụ thân."

Hai nha đầu tạ ơn một hồi, đem miệng lão thái thái lấp kín hoàn toàn.

Ánh mắt Trầm thị đã muốn phản kháng, An thị và Hàn thị đứng lúc cũng đi ra giữa cúi người thi lễ, cùng kêu lên nói: "Đa tạ lão thái thái và Đại phu nhân."

Hàn thị mị nhãn vừa lật, dịu dàng nói với Phượng Căn Nguyên: "Đa tạ lão gia."

An thị lại thêm lực đồ đầy miệng lão thái thái: "Trong kinh ai cũng biết trong Phượng phủ chúng ta lão thái thái đều yêu thương tiểu bối, chưa bao giờ vì Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư là thứ xuất mà ghét, đúng là ai cũng khen là mẫu mực."

Lời kia vừa thốt ra, cũng không quản thật giả, hình tượng lão thái thái lập tức được nâng cao lên, ngay cả chính nàng có chút lảng lảng. Một tay nâng thất lưng, một tay chống tượng cười tùm tùm: "Ta vừa mới nói, trong lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt."

Trầm thị cảm thấy tim mình nhỏ giọt, nhưng nhìn Trầm Ngu lắc đầu, và vẻ mặt khen ngợi của Phượng Căn Nguyên, trong lòng tuy không vui nhưng cũng phải đem khẩu khí này nhanh chóng nuốt xuống trước. Tướng Dung và Phan Đại khoảng chừng mới mười tuổi, cách ngày xuất giá còn rất sớm.

Thấy Trầm thị cũng cứng ngắt gật đầu, hai hài tử đang quý mới đứng dậy, Tướng Dung vẫn là bộ dáng sụp mí thuận mắt, trên mặt Phan Đại vui sướng thế nào cũng không dấu được.

Trầm nhìn liếc nàng một cái, chỉ thấy nha đầu kia còn nhỏ tuổi, cũng không biết khi nào sinh ra cổ kiêu mỵ như Hàn thị, trong bụng càng cảm thấy chán ghét.

Lúc này, trên đường ra ngoài tìm người cho Diêu thị bên kia, Triệu ma ma vội vàng quay về, lúc qua cửa không cẩn thận suýt ngã, may mắn ở cửa có tiểu nha đầu giúp đỡ, nên mới không ngã sắp xuống.

Triệu ma ma từ nhỏ đã hầu hạ lão thái thái, lão thái thái tự nhiên biết không phải có đại sự sẽ xảy ra, sẽ không làm cho Triệu ma ma thất lễ như thế, nhanh chóng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Triệu ma ma thở hổn hển không khí, vừa thấy Phượng Căn Nguyên ở trong này, vội vàng hành lễ, sau đó nói với mọi người: "Ngự vương phủ sai người đến đưa sính lễ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sính lễ của Cữu hoàng tử

"Cái gì?" lão thái thái, Phượng Căn Nguyên, Trầm thị cùng kinh hô kêu lên, ngay cả người từ trước đến giờ ôn hòa không nhiều chuyện An thị cũng sững sốt.

Phượng Vũ Hành nhất mắt mấy cái, Ngự vương là cái quý gì?"

An thị nhìn Phượng Vũ Hành bộ dáng khó hiểu, nhỏ giọng cùng nàng nói: "Trước hai năm Cữu hoàng tử xuất chinh, Hoàng Trọng trừ phong làm Trấn Viễn đại tướng quân bên ngoài, còn ban tước thừa kế Ngự vương."

Nàng không quá có ý giấu thanh âm, lời này liền bị Trầm thị nghe được, e ẩm nói trả: "Thừa kế là thế nào, nay con nói dòng cũng vô vọng, tìm ai kế thừa."

An thị nhú nhú mày, vô tình cùng Trầm thị nói nhiều, lập tức không nói nữa.

Đến lượt Phượng Vũ Hành nghe hiểu được, hóa ra Ngự vương chính là người kia! Xoay người nhu thuận cười với Trầm thị: "Mẫu thị vì A Hành bênh vực kẻ yếu sao? A Hành đa tạ mẫu thân."

Trầm thị đảo cặp mắt trắng dã, muốn nói nguoi đừng tự mình đa tình, bị Phurong Trầm Ngu ngăn cản.

"Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, mau đến tiền viện xem chút đi!" Trầm Ngu nhắc nhở mọi người, vì thế một phòng oanh oanh yến yến kéo nhau đi tiền viện.

Trên đường, Phurong Vũ Hành kéo An thị nhỏ giọng hỏi: "Cửu hoàng tử tên đầy đủ là gì?"

An thị nghĩ nghĩ, "Hình như là Huyền Thiên Minh."

"Huyền Thiên Minh." Nàng đem tên này nhớ trong lòng, "Nghe rất hay."

Mọi người cùng chờ đi vào tiền viện, quân gia Hà Trung cúi đầu khom lưng nói chuyện với một vị lão nhân.

Lão phụ nhân kia một thân màu mặc cung trang cáo mệnh, thân hình cao gầy, khí chất bất phàm, người đang lom lưng kia, sẽ không phải là quân gia Phurong phụ bồi chuyện rất tốt.

Chỉ thấy Hà Trung lộ vẻ tươi cười nói chuyện, lão phụ nhân lại thủy nhưng nhìn về phía trước, cảm khê nhếch, không để ý câu nào.

Lão thái thái Phurong gia và Phurong Cẩn Nguyên vừa nhìn thấy người này, sao có thể không biết thân phận của lão phụ nhân. Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh chỉ có một vị nữ mẫu Chu thị bên người, là do đường kim Thánh thượng ngự bút thân phong nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

Chu thị này nửa đời chưa gả, chẳng những là nữ mẫu của Cửu hoàng tử, hồi nhỏ còn là nha hoàn của Vân phi, năm Cửu hoàng tử hai tuổi, tẩm điện của Vân phi bị cháy, liều mạng đưa Cửu hoàng tử còn mặc tã lót ra, bảo vệ huyết mạch Hoàng thất.

Bất luận bây giờ Cửu hoàng tử như thế nào, Chu phu nhân này cũng là người được Hoàng Thượng coi trọng, mỗi khi có cung yến quan trọng đều mời nàng đến dự.

Nay Chu phu nhân tự mình đến đây, còn nói là đặt sinh lễ, mọi người không khỏi nhìn Phurong Vũ Hành nhiều thêm vài lần, trong bụng nổi lên mấy phen đánh giá.

Phurong Cẩn Nguyên đi tới hai bước trước mặt Chu phu nhân, chấp tay thi lễ: "Không biết Chu phu nhân tự mình đến phủ, không thể từ xa tiếp đón, mong phu nhân chớ trách."

Lão thái thái Phurong gia được mọi người ở đây cứng ngắc nâng tới gần, muốn hành lễ, nhưng thất lưng thật sự không chịu được, cúi nửa ngày cũng không cúi được, trong lúc nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Chu phu nhân đã quen thấy nhiều trường hợp, tự sẽ không so đo với lão thái thái thất lưng có bệnh, chỉ thân nhiên nói: "Lão thái thái thân mình không tiện, không cần đa lễ."

Lão thái thái là không cần đa lễ, nhưng những người khác không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa.

Trầm thị phía sau cùng chúng nữ quyền hạ bái, Phurong Vũ Hành cũng hành lễ theo, nửa ngày cũng chưa nghe được âm thanh kêu đứng lên.

Lão thái thái chú ý hành động của Chu phu nhân, chỉ thấy nàng nhìn xung quanh đám người đang hạ bái một vòng, như là đang tìm kiếm. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở một thân thể gầy yếu.

Một lúc lâu sau, mọi người hạ bái rồi cuộc cũng nghe được một tiếng "Đứng lên đi, không cần đa lễ", lúc chưa kịp đứng dậy, người bên cạnh được một đôi tay đỡ lên một bước.

"Vị này chắc là cùng với Ngự Vương điện hạ có hôn ước, chính nữ Phurong gia Phurong Nhị tiểu thư?" Chu phu nhân thu hồi vẻ mặt trang nghiêm, thay bằng khuôn mặt hiền lành.

Phurong Vũ Hành ngẩng đầu, đối diện là một khuôn mặt tràn ngập thiện ý.

Chỉ là một tiếng chính nữ Phurong gia này...

"Phu nhân hiểu lầm rồi." Phurong Cẩn Nguyên đem lời nhận lấy, "Đây đúng là nữ nhi thứ hai của Phurong mẫu, nhưng không phải chính nữ."

Trầm thị cũng ồn ào theo, "Đúng vậy, chính nữ Phurong phủ chúng ta là Trầm Ngu." Vừa nói vừa đem Trầm Ngu đẩy gần đến, "Trầm Ngu, mau chào hỏi Chu phu nhân."

Phurong Trầm Ngu thi triển hết khuôn mặt Bò Tát của nàng, thân nhiên thi lễ: "Trầm Ngu tiếp kiến Chu phu nhân."

Chu phu nhân nhìn mà cũng chưa nhìn vài người nói chuyện, ánh mắt chỉ dừng lại trên mặt Phurong Vũ Hành, nhưng cũng nói lại: "Lão thân chỉ nhớ rõ lúc trước Cửu hoàng tử đính hôn với Nhị tiểu thư là chính nữ Phurong gia."

Phurong Cẩn Nguyên lúng túng, "Phu nhân có điều không biết, nhiều năm trước Phurong phủ có chút thay đổi, nay A Hành đã không phải chính nữ."

Một lời của hấn thốt ra, Phurong Trầm Ngu lập tức bổ sung: "Mặc dù trên danh nghĩa không phải chính nữ, nhưng Nhị muội muội ở trong phủ tất cả vẫn

là phân lệ chính nữ đặt mua, một chút cũng chưa từng qua loa."

Nàng vừa nói như vậy, Phụng Căn Nguyên có phản ứng lại một chút. Hôm nay tình thế này, nếu Minh Vương phủ sống chết đính hôn vẫn là chính nữ Phụng phủ, thì buộc hẳn không thể không đem Phụng Trầm Ngư gả đi. Tuy Cửu hoàng tử bản thân đã bị hủy, nhưng quyền thế vẫn còn, ân sủng của Hoàng thường không giảm, hẳn chỉ là Tả tướng của một quốc gia, căn cơ vẫn còn thấp. Huống chi cho dù có căn cơ thâm sâu, cũng không có cách nào chống lại hoàng tử!

Nhưng là Trầm Ngư, vạn lần không thể gả cho một phế nhân.

Nghĩ như vậy, Phụng Căn Nguyên cũng nhanh chóng bổ sung nói: "Trầm Ngư nói rất đúng. A Hành... Phu nhân cũng biết sự việc của Điều gia năm đó, liền... Đừng để Căn Nguyên khó xử." Hẳn xưng tước danh, coi như cùng thân thiết với Chu phu nhân.

Chu phu nhân không để ý hai người phụ thân nữ nhi kia mở miệng giải thích, chỉ lôi kéo tay Phụng Vũ Hành hỏi nàng: "Những lời phụ thân ngươi và tỷ tỷ nói đều là sự thật?"

Ánh mắt Phụng Vũ Hành vẫn không rời ánh mắt của Chu phu nhân, ngầm dùng tinh lực nghiên cứu, đáp án là đối phương thật tâm đối đãi.

Nàng thấy cảm động, trả lời: "Đích nữ bất quá chỉ là một hư danh, mấy năm nay A Hành ở trong núi sớm đã lạnh nhạt mấy thứ này." Một câu, đã nói ra mấy năm nay nàng căn bản không sống trong Phụng phủ.

Chu phu nhân tự nhiên sớm đã biết việc này, hơn nữa hiển nhiên Phụng gia đối với chuyện này vội vàng thanh minh, thậm chí chuyện ái thiếp diệt thê đã không muốn giấu. Chỉ thấy nàng liếc Phụng Căn Nguyên một cái, lão thái thái và Trầm thị cũng liên quan nhìn một lần, sau đó lắc đầu, lại chuyển sang an ủi Phụng Vũ hành: "Năm nay chắc mười hai? Nhị thêm ba năm nữa."

Phụng Vũ Hành không nhịn được, xì một tiếng liền vui vẻ, "Phu nhân nói quá lời rồi."

Nháy mắt Trầm thị trầm xuống, nhưng lại không dám phát tác, đến mức thực sự khó chịu.

Trên mặt Phụng Căn Nguyên cũng không đẹp để lắm, vài lần định mở miệng, lại e ngại thân phận của Chu phu nhân không thể không từ bỏ.

Chu phu nhân cũng không muốn cùng Phụng gia vì chuyện này mà so đo, dù sao hôm nay đến Phụng phủ có chính sự muốn làm.

Chỉ thấy nàng vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Phụng Vũ Hành, hòa ái nói: "Đứa nhỏ, chờ ma ma làm chính sự trước, sau đó chúng ta mới hào hào nói chuyện." Lúc này mới buông tay Phụng Vũ Hành ra, nhìn về phía Phụng Căn Nguyên: "Phụng đại nhân, việc hôn nhân của Ngự vương và Nhị tiểu thư Phụng gia từ nhỏ đã định, năm đó cũng đã tiếp nhận, vấn danh và thăm hỏi, hôm nay lão nhân được Ngự vương nhờ vả, đem đại sính lễ đưa tới."

Chu phu nhân nói, một bên căn danh sách sính lễ trong tay nha hoàn, tự mình đưa cho Phụng Căn Nguyên, "Phụng đại nhân xem qua, xem có đúng quy định sính lễ nhà trai của Đại Thuận ta hay không."

Phụng Căn Nguyên cung kính tiếp nhận, mở ra cẩn thận xem qua. Trầm thị cũng đi theo tiến lên, ngay cả lão thái thái cũng tò mò, tiến sát lại.

Nhưng ba người vừa mới nhìn một lát, liền cùng trầm mặt.

Cái này gọi là danh sách quà tặng gì? Đường đường là Cửu hoàng tử, Ngự vương điện hạ cấp sính lễ?

Phụng Trầm Ngư thấy sắc mặt ba người không đúng, lặng lẽ đi về phía trước hai bước, ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trên viết:

Ba ngàn lượng bạch trắng, dùng để tạ ơn công nuôi dưỡng trong Phụng phủ.

Bánh lễ một gánh, hải sản tám thức (1), một đôi gà trống mái, thịt lợn năm cân, cá lăng hai con, rượu trắng bốn hũ, kinh quả bốn kiện, lá trà hai hộp, gạo nếp mười hai cân, đường cát ba cân hai lạng.

(1) Thức: cái đơn vị đo cân nặng này ta không biết.

Cuối cùng là vòng tay vàng một bộ.

Danh sách quà tặng như vậy tuy Phụng Trầm Ngư cũng xem đến choáng váng, mấy người hai mặt nhìn nhau, không biết nên tiếp nhận như thế nào.

Chu phu nhân liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khoé môi không khỏi nhếch lên, truy vấn nói: "Thế nào, Phụng đại nhân có gì dị nghị?"

Phụng Căn Nguyên kiên trì hỏi: "Xin hỏi phu nhân, đây chính là do Ngự vương điện hạ gọi ý danh sách quà tặng?"

Chu phu nhân gật đầu, "Đúng vậy. Phụng đại nhân không hài lòng?"

Phụng Căn Nguyên cảm thấy nếu mình không nói gì đó, vậy không phải vấn đề mặt mũi của Phụng Vũ Hành, mà là toàn bộ mặt mũi Phụng gia. Vì thế lại nói: "Danh sách quà tặng này chỉ sợ không ổn?"

Chu phu nhân cười hỏi: "Sao có thể làm trái quy định cưới vợ của Đại Thuận ta?"

Phượng Cần Nguyên lắc đầu, "Dĩ nhiên không phải, chỉ là nếu là dân chúng bình thường thì danh sách quà tặng này cũng thôi đi, nhưng đây là vương hầu... Sợ là không ổn?"

Chu phu nhân lại cười, "Phượng đại nhân biết đây là quy định của dân chúng bình dân là tốt rồi. Vạn tuế gia nói, Hoàng tử mặc dù là thân vị tôn quý, nhưng cũng đều là con dân Đại Thuận, cùng dân chúng bình dân không có gì khác nhau."

Một câu, nói ra Hoàng đế Đại Thuận, Phượng Cần Nguyên còn có thể nói gì? Chỉ phải đem danh sách quà tặng giao cho quản gia, hướng về phía Chu phu nhân thì lễ: "Nếu như vậy, Phượng mô liền nhận danh sách sinh lễ này."

Thấy Phượng Cần Nguyên nhận sinh lễ, Chu phu nhân gật đầu, "Phượng Đại nhân thăm mình đại nghĩa, không hổ là Tể tướng vì Đại Thuận." Dứt lời, vỗ hai tay, người cửa lập tức có người bắt đầu nâng sinh lễ vào trong phủ.

Điểm chết người là, chỉ đem những thứ này không nói, còn cố tình có Đại thái giám của Ngự vương phủ ở cửa nói to danh sách sinh lễ. Mỗi một tiếng vang lên, Phượng Cần Nguyên đã xúc động muốn gọi người xé nát miệng của hắn thành ba mảnh, nhưng quả thật không dám. Loại thái giám này, chỉ có chủ tử trong cung mới có quyền phạt, nhưng người ngoài cung tuyệt đối không có quyền động vào bọn họ,

Sau khi nói xong sinh lễ, đừng nói mọi người trong Phượng phủ nghe xong sụp đổ, nghe xong mí mắt Phượng Vũ Hành cũng co giật, nàng bắt đầu hoài nghi trước đó mình nghiến cứu Chu phu nhân một phen có phải không ra hay không.

Mà thất lung lão thái thái đã cứng lại, nguyên bản đối với Phượng Vũ hành thái độ có chút âm áp nhưng nháy mắt đã có điểm rét lạnh.

Những người khác trong Phượng phủ cũng không kém là bao, khi nói đến Chu phu nhân đại biểu cho Ngự vương phủ tự mình tới, đều cho rằng Ngự vương phủ đối với hôn ước này rất coi trọng, chỉ sợ có tăng quan hệ này, sau này Phượng phủ không dám khinh thường đối đãi với ba mẫu tử Điều thị.

Nhưng hiện tại lại hoàn toàn khác!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sinh lễ tư nhân

Nếu Ngự vương phủ thật sự coi trọng hôn ước này, lại dùng sinh lễ keo kiệt như thế? Đại thái giám kia đem danh sách sinh lễ xướng lên trên mặt các nàng đều không nhìn được. Bên ngoài đại môn Phượng phủ có bao nhiêu người nghe, khả năng sẽ bị chê cười một trận, chỉ sợ chưa đến một canh giờ đã truyền khắp kinh thành, thế này mặt mũi Phượng phủ ở đâu?

Rốt cuộc, danh sách sinh lễ đã xướng xong, sinh lễ cũng được đưa vào đại viện Phượng phủ.

Phượng Cần Nguyên hé ra khuôn mặt đen kịt, lão thái thái tức giận đến nỗi hai hạ nhãn nâng mới đứng vững được. Trầm thị không có phản ứng quá lớn, Ngự vương phủ làm như thế, vậy đừng trách về sau Phượng phủ đối đãi thế nào với ba người Điều thị. Mỗi lúc cảm thấy Điều thị mới chính là chủ mẫu, lúc này cũng nên tỉnh lại.

Lúc tất cả mọi người đã cảm thấy trò khôi hài mất mặt ở cửa rốt cuộc đã xong, Chu phu nhân còn nói: "Đây chính là sinh lễ cho Phượng phủ, kế tiếp, là Ngự vương điện hạ chúng ta tặng cho Ngự Vương phi tương lai sinh lễ tư nhân!"

Mọi người lại xôn xao!

Cái gì mà sinh lễ tư nhân?

Ái phát minh ra loại sinh lễ quái quỷ này vậy?

Lão thái thái thất lung cứng ngắc run rẩy, Phượng Cần Nguyên mặt đen có chút vụn vụn, ngay cả Trầm thị cũng mê man.

Phượng Vũ Hành cũng mơ hồ, sinh lễ tư nhân là trò đùa gì?

Chu phu nhân hé ra khuôn mặt nghiêm túc, nhìn xung quanh mọi người trong Phượng phủ, Phượng Vũ Hành cũng nhìn ra trong ánh mắt là hương vị mệt mỏi.

"Ngự vương điện hạ nói, Phượng phủ đối với Phượng Nhị tiểu thư có công sinh dưỡng giá trị nhiều như vậy, ba ngàn lượng bạc kia kỳ thật cũng không ít. Nếu đi sâu hơn, Phượng gia đối với Phượng Nhị tiểu thư cũng không đến ba ngàn lượng nhiều như vậy."

Ý tứ có thể hiểu được, Phượng gia người nuôi nữ nhi thế nào tự mình hiểu, cho người ba ngàn đã cân nhắc rồi.

Chu phu nhân khoát tay, nha hoàn bên người lại cầm một danh sách sinh lễ lại đây, lúc này, Chu phu nhân đem danh sách sinh lễ này trực tiếp giao cho Phụng Vũ Hành: "Đây là Ngự vương điện hạ tặng cho Nhị tiểu thư sinh lễ tư nhân, mời Nhị tiểu thư xem qua."

Phụng Vũ Hành tiếp nhận danh sách sinh lễ cúi đầu nhìn, mở ra chỉ thấy chữ viết chằng chịt, cái này cái kia như nhau làm nàng xem hoa cả mắt.

Chu phu nhân không chờ nàng xem xong, lại khoát tay, Đại thái giám lúc trước xướng danh sách sinh lễ lại mở miệng: "Thỉnh sinh lễ Ngự vương điện hạ tặng Phụng Nhị tiểu thư nhập phủ!"

Một tiếng nói này, ở cửa lại có một nhóm người nâng các rương gỗ buộc lụa đỏ thắm bắt đầu hướng vào trong phủ.

"Ngự vương điện hạ ban thưởng Phụng Nhị tiểu thư một con chim phi thủy bằng thủy tinh trong suốt, một đôi dương chi bạch ngọc bảo bình, chén ngọc Cửu Long một đôi, Đông Hải dạ minh châu một đôi, lộ hoa hoàng ngọc phật thủ một đôi, san hô ti hưu một đôi, không tước thạch sơn thủy sáp bình một khối, kim khâu bảo thạch chạm rồng hoa văn bát giới một chiếc, thanh ngọc cúc biện thủy tiên bồn cảnh một chiếc, phấn tinh phát trầm, cát tường như ý trầm, hồ điệp lưu tô trầm, bạch ngọc không tước trầm, ngũ thái phủ thủy trầm, trầm trầu linh lung bát bảo trầm mỗi thứ một chiếc, vòng tay chuông hoàng kim, vòng tay lưu ly phi thủy, vòng xích kim triển ti, vòng bạch ngọc bát tiên, vòng kim tương châu bảo tiệp ti mỗi thứ một đôi, một bộ vòng hoàng kim làm từ thợ thủ công Ba Tư tổng cộng có mười tám chiếc..."

Tất cả mọi người nghe xong đều sụp đồ, từ vật trang trí đến trang sức, đồ trang điểm, đừng nói là người Phụng phủ nghe xong đều lú lỏi, cho dù là nhóm nương nương trong cung ai ai cũng phải đỏ mặt, nhưng Ngự vương phủ chính là đem những thứ dị bảo vô giá từng hòm từng hòm nâng vào trong phủ.

Không chỉ như thế, trừ đồ trang trí và trang sức ở ngoài, Đại thái giám kia "Giường mạ vàng khâu trăm bảo" vừa ra khỏi miệng, mọi người tro mắt nhìn chiếc giường lớn hoa lệ được người bên ngoài nâng vào.

Vừa tán dương chiếc giường này, ngay sau đó, cái gì là bình phong, bàn, đa bảo cách, giá sách, bàn trang điểm, thậm chí là đồ vật nhỏ như bộ trà đều tuần ra, rõ ràng là cho Phụng Vũ Hành đem gian phòng sửa chữa một lần.

Các vật sở hữu đưa xong, cuối cùng Đại thái giám háng giọng cùng thanh âm lớn hơn nữa hô: "Ngự vương điện hạ đưa cho Phụng Nhị tiểu thư tám cửa hàng ở kinh thành, sáu tòa trang tử ngoài thành, trong thành là một tòa trạch tự kỳ lân. Ngoài ra còn đưa cho Phụng Nhị tiểu thư mười vạn ngân phiếu tiêu vật, hai vạn kim phiếu..." Cuối cùng một âm "vạn" kéo dài ra, mọi người nghe được tâm can đều run theo.

Theo Đại thái giám xướng lễ xong, tất cả các rương cũng đều khiêng vào trong viện. Đại viện Phụng phủ vốn rộng lớn khí phái nhưng ngay cả chỗ để chân cũng nhanh chóng không còn, một hạ nhân Ngự vương phủ còn chen đây Trầm thị một chút, lạnh giọng nói: "Phiền vị phu nhân này tránh ra."

Trầm thị tức giận quát to: "Nô tài lớn mặt!"

Chu phu nhân trầm mặt: "Nô tài Ngự vương phủ đều có Ngự vương điện hạ quần áo, sao có thể đến phiên người quát mắng!"

Mắt Trầm thị bốc hỏa, muốn phát tác, quyền trượng của Phụng lão thái thái gõ một chút, trừng mắt nhìn nàng, đem Trầm thị đang phát bực trừng mắt trở về.

Chu phu nhân đem một hộp gỗ tự mình giao đưa lên tay Phụng Vũ Hành, trên mặt mang theo từ ái: "Ngân phiếu, kim phiếu và khế đất đều ở trong này, mời Nhị tiểu thư nhận lấy. Không biết sinh lễ Ngự vương điện hạ tặng Nhị tiểu thư có vừa lòng?"

Không đợi Phụng Vũ Hành trả lời, Trầm thị đoạt lại một câu: "Vừa lòng vừa lòng, sinh lễ như vậy rất vừa lòng!"

Chu phu nhân nhát mắt biến sắc: "Lão thân và Vương phi tương lai nói chuyện, sao lại để người làm càn!"

Trầm thị bị nghẹn họng.

"Còn thỉnh Nhị tiểu thư nói rõ." Chu phu nhân chuyển hướng nhìn Phụng Vũ Hành, lúc này, hai người bốn mắt nhìn nhau, đúng là nhìn chăm chú hồi lâu.

"A Hành đa tạ Ngự vương điện hạ ưu ái, đa tạ phu nhân lo liệu, sinh lễ này rất hợp tâm ý." Nàng thần nhiên nói, trên mặt tươi cười, không vì thấy người giàu mà vui mừng.

Chu phu nhân vừa lòng gật đầu, đối với thái độ của Phụng Vũ Hành như thế thập phần vừa lòng.

Nhưng trong lòng Phụng Vũ hành cũng có phần cân nhắc, người nọ sao lại tặng nàng sinh lễ nặng như thế, rốt cuộc có dụng ý gì? Lẽ ra hẳn hẳn không biết Nhị tiểu thư Phụng gia rốt cuộc là dạng người gì, càng không có thể đoán được người là trong thâm sơn Tây Bắc kia là nàng. Nếu vậy, nói đúng ra là sinh lễ này thật sự chính là tặng cho Nhị tiểu thư Phụng gia, mà cùng Phụng Vũ Hành nàng không liên quan?

Nghĩ một loạt như vậy, trong lòng liền có vài phần không thoải mái. Lúc nhìn lại Chu phu nhân, nghĩ ngợi, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Ngự vương điện hạ đối với hôn ước này coi trọng như thế, là phúc khí của Nhị tiểu thư Phụng gia."

Chu phu nhân vỗ tay nàng, nói một câu nháy mắt làm cho lòng Phụng Vũ Hành đặc biệt thoải mái: "Trước khi ra phủ, Vương gia nói với lão thân truyền lời cho cô nương, ở kinh thành thời tiết khô nóng, không thể so với đại sơn mát mẻ ở Tây Bắc, còn thỉnh cô nương dùng chút trà lạnh trừ nóng."

Trên mặt nàng không giấu được ý cười, hóa ra hẳn biết, hẳn thực sự biết là nàng. Lại nhìn sinh lễ trong viện, tâm tình tốt hẳn lên.

Tâm tình nàng tốt, nhưng có người tâm tình không tốt, tỷ như Phụng Phấn Đại.

Nha đầu kia liền cảm thấy trong lòng mình có gì đó, từ sáng thấy Phụng Vũ Hành đã bắt đầu nhanh chóng tay đôi. Vừa rồi còn cảm thấy Phụng Vũ Hành không có ưu thế gì, mất đi địa vị chính nữ, mất đi sủng ái của phụ thân và lão thái thái, còn mất đi nguyên một vị hôn phu hoàn mỹ, nàng và chính mình đã bị kéo xuống ngang hàng.

Nhưng không đợi nàng vui vẻ bao lâu, trong nháy mắt Phụng Vũ Hành đã xoay chuyển lớn, một cái trở mình này quả thực khiến người phần nộ thêm.

Kỳ thật không chỉ Phấn Đại, trừ về bình tĩnh của An thị và Trương Dung ra, thì tâm của những người khác cũng lên xuống không ngừng. Ngay cả Phụng Trâm Ngư cũng thu hồi khuôn mặt Bồ Tát kia, thế nào cũng là biểu tình không rộng lượng.

"Mấy thứ này đều là sinh lễ riêng Ngự vương điện hạ tặng cho Nhị tiểu thư, không liên quan đến Phụng phủ, Nhị tiểu thư tự tiếp nhận." Chu phu nhân lại nhắc nhở mọi người, mấy thứ này đều tặng cho một mình Phụng Vũ Hành.

Trầm thị mặc kệ: "Chu phu nhân, từ xưa đến nay những sinh lễ của nhà trai tặng đều do nhà mẹ đẻ thay mặt nhận, nào có đạo lý nữ nhi tự tiếp nhận? Đây là quy củ rồi!"

"Quy củ?" Chu phu nhân cười lạnh, "Nâng thiệp thành thê, quy củ như vậy lão nhân chưa từng nghe qua, không bằng, mời Phụng đại nhân nói vợ cả của ngài, cũng là mẫu thân thân sinh của Ngự Vương phi tương lai của chúng ta nay ở nơi nào?"

Nàng dĩ nhiên ở trong phủ!" Trầm thị theo bản nói liền nói tiếp, Phụng Cẩm Nguyên lạnh lùng nhìn bằng một ánh mắt cảnh cáo, nàng sợ tới mức rụt cổ lại, nhưng thật sự không nuốt nổi cục tức này, liền than thở một câu: "Ai bảo nhà mẹ đẻ của nàng bị Hoàng Thượng phạt."

Âm thanh này tuy nhỏ, ngay cả phụng Cẩm Nguyên ngay bên người cũng chưa nghe rõ, nhưng Phụng Vũ Hành lại cố tình nhờ gió, toàn bộ lời tiến vào trong tai.

Nàng nhếch môi, xoay người nói với Trầm thị: "Lời này mẫu thân sao lại nói như thế? Hoàng Thượng là đem một nhà ngoại tổ ta phạt đến Hoang Châu, nhưng vẫn chưa hạ chỉ nhất định phải xử lý mẫu thân đã xuất giá của ta?" Nàng lại ra vẻ tự hỏi: "Giống như lúc trước cũng không nhằm vào một người mà phạt nặng, nghĩ đến so với vị Quý phi nương người được sủng ái kia, Thánh thượng coi trọng y thuật của ngoại tổ hơn."

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người ở đây đều choáng váng.

Mi tâm Phụng Cẩm Nguyên nhìn đến độ sắp chảy ra nước đến nơi rồi, Phụng Vũ Hành nói lời này là nói cho hắn nghe. Nghĩ lại cũng đúng, lúc trước Hoàng Thượng vẫn chưa hạ chỉ nhất định phải xử lý Diêu thị, sở dĩ đem nàng đuổi ra ngoài đường, hoàn toàn là chủ ý của một mình Phụng gia. Hơn nữa nhiều năm như vậy, Phụng gia vẫn cho rằng việc mình làm là đúng, nhưng vì sao trước mắt nghe Phụng Vũ Hành nói, hắn lại cảm thấy lúc trước đã sơ suất?

Năm đó Quý phi kia có thể nói là cực sủng, Hoàng Thượng đã từng liên tiếp ba tháng chỉ lâm lạnh một mình nàng. Nhưng tuy là cực sủng, Diêu Thái y làm chết người nhưng lại không giáng tử tội, chỉ giáng cấp sung quân đến Hoang Châu.

Khi đó Phụng gia sợ bị liên lụy, nghe được tin Diêu gia có tội, suốt đêm trong hậu viện liên an bài Diêu thị. Nay nghĩ lại, chỉ là giáng cấp sung quân Hoang Châu mà thôi, kia tính là gì? Nhặt phụ Diêu thân y kia hắn vẫn còn sống tốt, mọi người trong Diêu gia cũng đều sống tốt, chỉ có Diêu thị và Phụng Vũ Hành, Phụng Từ Duệ ba người bị đày tội ba năm!

Phụng Vũ Hành nhìn khuôn mặt chuyển đổi cảm xúc như gió mây của cha, trong lòng liền đang lên vô vàn châm chọc.

Trầm thị lại nghe không biết lời này là nói cho Phụng Cẩm Nguyên, nàng cảm thấy Phụng Vũ Hành vì Diêu thị ở đây bị tổn thương và bắt công, ánh mắt mất mát nhất thời mờ to, mở miệng phản bác: "Ý tứ của Hoàng Thượng không phải đã nói rõ rồi sao? Còn không phải do tự mình can nhắc xuống."

Lời vừa thốt ra, lão thái thái Phụng gia tức giận liền dùng trượng hướng sau lưng Trầm thị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Quốc bảo

Trầm thị "Oa" hét thảm một tiếng, cũng không quản thân phận lão thái thái trong phủ, há mồm quát: "Người đánh ta làm gì?"

Lão thái thái tức giận đến run lên, "Đem miệng người câm lại!"

Chu phu nhân lại lắc đầu, cao giọng nói: "Xem ra Phụng đại nhân thực sự hiểu rõ Thánh ý, cũng không biết có phải là đoán bừa hay không."

Phượng Cần Nguyên một cái đầu hai suy nghĩ lớn, trong lòng chán ghét Trầm thị đến cực điểm

"Phu nhân." Phượng Vũ Hành tiếp nhận trả lời, "A Hành tin tưởng phụ thân, nhất định sẽ không làm cái việc đoán bùa Thánh ý. Kỳ thật cái này coi như là việc riêng của Phượng phủ, nhiều năm trước Phượng gia có đại ân với mẫu thân A hành, mà cha ta là người rất trọng tình trọng nghĩa, nghĩ đến cái này... đều là vấn đề tình cảm cá nhân của phụ thân."

Phượng Cần Nguyên nắm hai tay, thế nào hắn không thích nghe từ miệng Phượng Vũ Hành bốn chữ "trọng tình trọng nghĩa" này. Nói như vậy, chẳng phải đem việc hắn sùng thiếp diệt thê là thật?

"A Hành chớ nói bậy." Hắn nhắc nhở.

Phượng Vũ Hành sùng sốt, nhanh chóng cúi người hạ bái, "Là A Hành hiểu lầm phụ thân rồi. Cái kia... chẳng lẽ phụ thân thật sự đoán bùa..."

"Vi phụ đoán bùa khi nào?" Phượng Cần Nguyên không hiểu, sao hôm nay đã không nói rõ rồi?

"Được rồi." Chu phu nhân ngắt lời người nhà Phượng gia đang nói chuyện với nhau, "Lão nhân chỉ là đến Phượng phủ đặt sinh lễ, về phần sinh lễ riêng này phải do Phượng Nhị tiểu thư tự mình nhận, thật sự Ngự vương điện hạ có ý phân phó, nếu phu nhân phải giảng về quy củ, vậy mời cùng giảng với Ngự vương điện hạ." Nàng cười châm chọc, "Nhưng nói đi phải nói lại, Ngự vương điện hạ chúng ta từ nhỏ đến lớn khi nào phải giảng qua quy củ?"

Chu phu nhân đứng thẳng thân mình, cao giọng tiếp tục nói: "Năm Vương gia ba tuổi, ngồi lên long ý nghịch ngọc tỷ, cuối cùng làm vỡ một góc; năm chín tuổi, một cước đá chết liệt mã được ngoại bang tiến cống; mười hai tuổi, Vân phi nương nương bị sủng phi lật đổ, hắn cầm roi đánh chết sủng phi kia, Hoàng Thượng chỉ hỏi roi kia có làm thương điện hạ hay không; sinh nhật mười lăm tuổi Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần, Ngự vương ngồi vị trí chủ tọa Hoàng Thượng đều đồng ý hai tay; lại nói gần đây, ba năm trước, Định An vương khác họ trong nhà có độc nữ vừa ý điện hạ, Định An vương tự mình cầu Hoàng Thượng chỉ hôn, Vương gia chúng ta không vui, một lần đốt cháy Định An vương phủ kia; a, ngay hôm qua, điện hạ hồi kinh, lúc tiến cung trong Ngự lâm quân có một tướng sĩ nhìn chân bị thương của hắn hồi lâu, Vương gia giờ roi lên giết ba mươi một người tại chỗ. Vị phu nhân này, ngài còn muốn cùng Vương gia ta giảng quy củ?"

Trầm thị nghe được mặt mũi trắng bệch, Phượng Cần Nguyên sáng nay vào triều, lúc nghe thấy người ta nghị luận huyết án trong cung hôm qua, nghe nói Hoàng Thượng chưa trách cứ Ngự vương.

Người nhà Phượng gia mồ hôi lạnh ào ào chảy xuống, chỉ nói vị Cửu hoàng tử Ngự vương điện hạ sao lại không nói quy củ, rõ ràng chính là hoang đường, quá hoang đường.

Trong đầu Phấn Đại cơ hồ lập tức hiện lên hình ảnh cuộc sống thê thảm của Phượng Vũ Hành sau khi gả đi, trong lòng không khỏi hồi phục lại một ít.

Mà Phượng Vũ Hành nghe xong lại thấy thú vị, mân mê các miệng nhỏ nhắn cười ả ỷ.

Chu phu nhân thấy tiểu bộ dáng này của nàng thật sự vui mừng, từ trước chợt nghe Bạch Trạch kể lại chuyện ở thâm sơn Tây Bắc từng gặp qua Phượng Nhị tiểu thư này. Mới đầu nàng còn không tin tưởng một Phượng Vũ Hành nhỏ tuổi như thế nhưng lại có thể có ngao khí ngút trời đến mức được Bạch Trạch đánh giá cao, nay xem ra, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không vui không buồn, sáng mắt sáng dạ, quan trọng nhất là thông qua cử chỉ lời nói của nàng, đã muốn cùng Phượng phủ lập ra giới tuyến rõ ràng. Ân, nàng gật đầu, nha đầu như vậy mới xứng với trọng sinh của Cửu hoàng tử.

Lời nói của Chu phu nhân làm cho Trầm thị sợ một lúc, nàng tham tài, cũng không phải không tiếc mạng. Sao đã quên, Ngự vương điện hạ là Cửu hoàng tử! Là một trong mấy vị hoàng tử được đương kim Thánh Thượng tùy hứng, là người không theo lẽ thường nhất, cũng được Hoàng thượng sủng ái nhất. Ai nói với nàng Cửu hoàng tử bị chặt đứt chân liên thất sủng? Sao nàng có thể cho rằng chuyện Hoàng thượng không hề đề cập chuyện lập Thái tử chính là không sủng Cửu hoàng tử?

Mà cùng lúc đó, ý nghĩ của Phượng Cần Nguyên và Trầm thị cũng không mưu mà hợp, chỉ là hắn nghĩ nhiều hơn một lớp so với Trầm thị: năm đó là ai nói với hắn Hoàng thượng biếm Diêu gia, Phượng gia hắn nhất định phải biếm Diêu thị?

Vợ chồng bên này trải qua cân nhắc, bên kia, Phượng Vũ Hành lại cảm thấy vở kịch này diễn còn chưa đến cao trào, nàng lại đỏ thêm đầu.

Cúi đầu nhìn cái hộp đang cầm trong tay, nháy mắt trên mặt hiện lên một thần sắc khó xử, đến gần Chu phu nhân hai bước, cẩn thận nói: "Phu nhân, ngân phiếu này cho A Hành, có phải A Hành có thể tự chi phối hay không?"

Chu phu nhân gật đầu, "Đây là dĩ nhiên."

Phượng Vũ Hành nhẹ nhàng thở ra, "Tốt quá, A Hành có thể dùng ngân phiếu này trả cho người trong phủ làm mấy bộ y phục tốt, lại cho đại trù phòng thêm nguyên liệu nấu ăn tốt hơn."

Sáng nay ở Thư Nhã viên, đã trông thấy quyết tâm đòi y phục của Phượng Vũ Hành, mọi người nhất tề vỗ trán.

Chu phu nhân khó hiểu: "Vi sao phải đưa cho mọi người làm y phục?" Lại đánh giá Phượng Vũ Hành một lần nữa, một thân y phục cũ mười phần không hợp, sắc mặt Chu phu nhân lại khó coi.

Phượng Vũ Hành giải thích nói: "Thật không dám giấu diếm, tuy phụ thân là đương triều Tả tướng đại nhân, tuy Phượng phủ chúng ta thoát nhìn thật khi phái, nhưng thật ra rất nghèo. Hôm qua Diêu di nương mang A Hành và đệ đệ hồi phủ, phụ thân nói phải sắp xếp theo phân lệ riêng của di nương cho chúng ta, nhưng đưa đến cho chúng ta kiện y phục kia, một kiện phai màu, một kiện vải cứng như lưỡi dao, còn một việc nữa cổ áo còn có châm, thật

sự không có biện pháp mặc. Sáng nay A Hành nhìn đến nhất đẳng nha hoàn bên người mẫu thân cũng mặc y phục phai màu, à, còn nữa, không sợ phu nhân chê cười, Liễu viên ta đã hai lần tự nấu ăn từ nguyên liệu thừa ở đại trù phòng. Nghĩ kinh tế trong phủ tám phần đã là trúng chọi đá, bằng không nhất định sẽ không đối đãi như thế với chúng ta. A Hành là nữ nhi Phụng phủ, trong tay có chút ngân lượng, tự nhiên phải trợ cấp một chút."

Lời nói này đã đánh vào mặt Trầm thị vang lên tiếng "ba ba"!

Phụ thân người ta rõ ràng nói thu xếp ổn thỏa theo phân lệ của di nương, nhưng đương gia chủ mẫu người lại để cho người ta mặc loại y phục này? Còn để cho ăn đồ ăn thừa?

Người Phụng phủ một đám cúi đầu, mặc kệ Phụng Vũ Hành nói ai, các nàng đều cảm thấy mặt mình không còn ánh sáng.

Trầm thị không thấy ngượng, chỉ có chút lo lắng, ngay cả Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái cũng đều sợ Chu phu nhân có thể giáng tội cho hấn hay không, nếu mọi người của Ngự vương phủ và Ngự Vương gia tùy hứng như vậy, chẳng phải nàng cũng xui xẻo?

Nhưng mà, lúc này, nàng thật sự là suy nghĩ nhiều, Chu phu nhân cũng không có rảnh để can thiệp vào chuyện tranh đấu trong ngôi nhà này, trước đó đã nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên, nếu hấn đủ thông minh, sẽ không khó xử ba mẫu tử Phụng Vũ Hành nữa. Người ta chỉ cùng Phụng Vũ Hành nói chuyện: "Phụng Nhị tiểu thư thật sự là tâm địa Bồ Tát, yên tâm, Bồ Trang nổi danh nhất kinh thành là sản nghiệp của Ngự vương phủ chúng ta, nếu Nhị tiểu thư có chuyện, ngày mai lão thân sẽ phái người đến vì các vị chủ tử trong Phụng phủ mà tùy cơ ứng biến, mỗi người đưa một bộ y phục."

Nàng nói xong, lại hướng về danh sách sính lễ mà Đại thái giám đã giới thiệu.

Người Phụng phủ vừa thấy tư thế này, lại cùng run run. Giờ khắc này các nàng sợ nhất chính là Chu phu nhân cùng Đại thái giám trong lúc đó có trao đổi, bởi vì mỗi lần trao đổi đều không hề ngoài ý muốn làm người ta sụp đổ!

Quả nhiên, lần này Đại thái giám vẫn không làm mọi người thất vọng như cũ. Chỉ nghe hấn hướng về phía cửa hô: "Nâng vào!"

Lập tức có người nâng hai chiếc rương tiến vào viện.

Trầm thị cắn răng, từ kẽ răng phát ra thanh âm bài trừ: "Lại là cái gì đây?"

Trầm Ngự bên cạnh cũng không giấu được thở dài, cũng nhỏ giọng trả lời: "Tạm thời nghe một chút rồi nói sau, phòng chừng thứ trước mặt sẽ không kém"

Nàng đã đoán đúng, cuối cùng hai cái rương được đưa vào mới chính là cái tát tàn nhẫn nhất hôm nay, liền nghe Chu phu nhân lạnh lùng nói: "Nếu Phụng phủ nghèo như vậy, vậy Ngự vương phủ chúng ta liền tự chuẩn bị y phục cho Vương phi tương lai."

Đại thái giám theo sát phía sau nói to: "Ngự vương điện hạ tự mình ban thưởng cho Phụng Nhị tiểu thư bốn kiện quần áo hấn tì, bốn kiện lương nhân cầm, bốn kiện thủy vân đoàn, bốn kiện nhục da sa. Ngoài ra còn tặng mười kiện nhuyễn yên la cho Nhị tiểu thư làm trưởng mạn(1)!"

(1) Trưởng mạn: màn che, rèm

Lúc này, ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt không tham dự tranh đấu trong phủ An thị cũng không bình tĩnh được.

Bốn phương biên cảnh Đại Thuận là các tiểu quốc ngoại bang Hữu Nhất Chúc Phụ, bốn tiểu quốc này tuy nhỏ, nhưng mỗi quốc lại có một quốc bảo. Tứ kiện quốc bảo này lần lượt là quần áo hấn tì, lương nhân cầm, thủy vân đoàn, nhục da sa.

Nghe nói khi bốn tiểu quốc hiến quốc bảo cho Đại Thuận, các phi tử trong cung vì tranh đoạt có thể đấu đến đầu rơi máu chảy, có thể tranh đến cuối cùng, còn hơn không là không có cái nào. Nhưng vì tứ bảo này cực kỳ khó có được, bốn tiểu quốc ba năm chỉ có một, có nước còn là mười năm, cuối cùng mới miễn cưỡng lấy ra bốn kiện đưa đến Đại Thuận.

Mà nhuyễn yên la, Đại Thuận dùng mười năm tài lực mới có một kiện bảo trung chi bảo (2), Ngự vương điện hạ này cư nhiên vừa ra tay chính là mười kiện, còn nói là cho Phụng Vũ Hành làm trưởng mạn.

(2) Bảo trung chi bảo: Cực kỳ quý giá.

Phụng Trầm Ngự cảm thấy mình sắp học máu, nếu nói đồ trang trí, đồ trang sức trước đó nàng còn có thể nhịn, nhưng ngũ bảo này vừa xuất hiện, nàng thật sự không nhịn được!

Thật sự là đồ kỳ đến chết! Nữ giới cái gì, tam tông tứ đức cái gì, nếu như có thể đổi được một bảo vật trong đó, nàng thật sự nguyện ý đưa cái vị trí chính nữ này nhường cho Phụng Vũ Hành.

Hiểu nữ nhi không ai bằng mẫu, Trầm thị đứng bên người rõ ràng cảm giác được thân thể nữ nhi đang run lên kịch liệt, cơ hồ lập tức đoán được Phụng Trầm Ngự suy nghĩ cái gì.

Y phục đẹp ai cũng thích, huống chi là nhóm nương nương trong cung đều tranh đoạt ngũ bảo.

Trầm thị nhanh cầm chặt lấy tay Phụng Trầm Ngự, tiến đến bên tai nàng gần từng tiếng: "Trầm Ngự, người nghĩ đến tương lai về sau đi. Chờ có ngày người làm mẫu nghi thiên hạ, tất cả còn không phải là của người sao."

Rốt cuộc, bốn chữ "mẫu nghi thiên hạ" đem Phụng Trầm Ngự thần trí hỗn độn kéo lại, trong ánh mắt điên cuồng chột lóc qua, trong giây lát lập tức khôi phục về bình tĩnh, như là chưa bao giờ phát sinh biến hóa.

Thế này Trầm thị mới an tâm.

Cho tới giờ, mẫu nghi thiên hạ đều là tín ngưỡng của Phụng Trầm Ngự, từ sau khi ba người Diêu thị rời phủ, Phụng phủ từ lão thái thái đến Phụng Căn Nguyên, lại đến Trầm thị, giáo huấn nàng nhiều nhất đều là bốn chữ này. Nàng biết mình bình thường đều xinh đẹp, loại xinh đẹp này đã vang xa khắp kinh thành. Cho nên Phụng Trầm Ngự tự tin, tín ngưỡng này sẽ không thất bại, mẫu nghi thiên hạ đối với nàng mà nói, chỉ là chuyện sớm muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nâng đỡ cũng không hơn mặt bàn

Chỉ tiếc mẫu tử Trầm thị không biết, ngũ bảo này, cho dù Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ đang ở trong cung, cũng chưa từng được chạm qua, bằng không cũng sẽ không có số lượng lớn như thế rơi vào tay Ngự vương.

Phụng Vũ Hành từ trong trí nhớ của nguyên chủ cũng tìm thấy tin tức về ngũ bảo, chỉ cảm thấy người nọ chi bạo tay, ngay cả nàng đều nhanh chóng cứng lưỡi.

Nhưng nếu đối phương nguyện ý đưa, nàng cắt đứt dự định không ra ngoài nữa, chỉ cười đơn giản với Chu phu nhân, "Cảm phiền phu nhân thay ta tạ ơn Ngự vương điện hạ, lễ vật này, A Hành rất thích."

Người nhà Phụng gia tròn trĩnh nhất, chỉ rất thích thôi? Phụng Vũ Hành này rốt cuộc có biết mấy thứ này có nghĩa là gì hay không vậy? Nghĩa là nàng là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ à!

Phụng Phấn Đại "oa" một tiếng liền khóc, tiểu cô nương mới mười tuổi làm sao có thể chống lại kích thích như vậy, nước mắt nước mũi khóc lóc kêu lên uly khất!

Trên mặt Hàn thị cũng không nhịn được, dọa người còn chưa đủ ngượng sao, cư nhiên còn khóc?

Nàng tức giận ngẫm vào Phấn Đại, kết quả tiếng khóc của Phấn Đại còn lớn hơn.

Tường Dung đứng ngay bên cạnh Phấn Đại, thấy nàng dọa người như vậy, liền kiên trì khuyên nhủ: "Tứ muội muội đừng khóc nữa, mọi người đều đang nhìn đây."

Phấn Đại sao có thể nghe lời nàng, chẳng những không dừng, còn vừa khóc vừa nói: "Ta cũng muốn quảng hàn tị, ta cũng muốn nhuyển yên la! Hu hu, tất cả mấy thứ kia ta đều muốn!"

Phụng Căn Nguyên tức giận hét lớn một tiếng: "Làm càn!" Trực tiếp làm Phụng Phấn Đại sợ tới mức không dám lên tiếng, thiếu chút nữa đã ngất.

Phụng Vũ Hành nhìn trò khôi hài vừa xảy ra này, trong lòng kêu một tiếng thống khoái! Lại nhìn bộ dáng kia của Phụng Trầm Ngự đang khẽ cắn môi dưới, liền quyết định lại đồ thêm cho nàng: "Tứ muội muội nhanh nín đi." Vừa nói vừa giải thích cho Chu phu nhân: "Phu nhân chớ trách, Tứ muội muội ta còn nhỏ tuổi."

Chu phu nhân dĩ nhiên sẽ không so đo với đứa nhỏ mười tuổi, chỉ cười, lắc đầu tỏ vẻ không sao.

Phụng Vũ Hành lại nói: "Tứ muội muội yên tâm, ngày sau khi tỷ tỷ dùng thứ này làm y phục, nếu còn thừa, ít nhất cũng sẽ cho Tứ muội muội làm khăn tay chơi."

Khăn tay tuy nhỏ, nhưng nếu làm từ ngũ bảo, thì cũng là thứ khiến thiên hạ kinh diễm.

Lời nàng vừa thốt, chẳng những Phấn Đại dừng khóc, ngay cả nụ cười quyến rũ của Hàn thị cũng trở lại trên mặt.

"Nhị tỷ tỷ nói thật?" Phấn Đại vội hỏi.

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Dĩ nhiên là thật. Ngươi và Tường Dung là muội muội, tỷ tỷ có thứ tốt dĩ nhiên sẽ chia sẻ cho bọn muội muội, hy vọng, Đại tỷ tỷ vẫn thế, sẽ không cùng nhóm tiểu muội muội tranh này tranh nọ?"

Lời nói nàng vừa chuyển, đã tóm Phụng Trầm Ngự vào.

Phụng Trầm Ngự mới bị tín ngưỡng mẫu nghi thiên hạ trấn trụ cảm xúc điên cuồng, thiếu chút nữa cũng bốc lên, cũng may mấy năm nay, nàng khổ

luyện tu dưỡng tính nhẫn nại cũng không phải không có ích, đem tham niệm đang sinh sôi ngừng lại, vẫn điều chỉnh hơn nửa ngày, mới dùng thanh âm đã điều chỉnh trả lời hai chữ: "Đi nhiên."

Mắt Trương Dung sáng lên, cũng như Phấn Đại hỏi: "Nhị tỷ tỷ cũng làm cho ta?"

Khi Phượng Vũ Hành nhìn Trương Dung, trong ánh mắt mang theo vài phần chân thành: "Bọn muội muội mỗi người một chiếc khăn tay, được chưa?"

"Trương Dung đa tạ Nhị tỷ tỷ!" Trương Dung cúi người hạ bái, vui vẻ dị thường.

Người Phượng gia bên này hàn huyên xong, Chu phu nhân đưa lễ vật cuối cùng cho Phượng Vũ Hành.

Lúc này, từ ngoài viện đi vào là hai nha hoàn, đều là bộ dáng mười bảy, mười tám tuổi, trên mặt không trang điểm, thanh thanh lệ lệ, làm người ta nhìn vào trong lòng liền thoải mái.

Chu phu nhân nói: "Đây là hai nha đầu Ngự vương điện họa tự mình chọn, đưa tới cho Nhị tiểu thư hầu hạ bên người." Vừa nói vừa lấy từ trong tay tiểu nha hoàn hai chiếc rương, "Đây là khế ước bán thân của hai nàng, Nhị tiểu thư nhớ kỹ, về sau dùng người, chỉ khi khế ước bán thân ở trong tay người, như vậy mới yên tâm."

Xem như đây là lời khuyên của Chu phu nhân dành cho Phượng Vũ Hành, cũng cho cuộc sống cổ đại của nàng bài học chân chính. Lúc này Phượng Vũ Hành mới ý thức được tầm quan trọng của khế ước bán thân ở thời đại này, mà nắm giữ khế ước bán thân, sau này nàng dùng người mới chuẩn.

Chu phu nhân làm xong việc này xem như đã xong hết, Phượng Cẩm Nguyên khách khí mời nàng lưu phù dung com, bị Chu phu nhân cự tuyệt. Lúc gần đi lời kéo tay Phượng Vũ Hành nhỏ giọng nói: "Nếu có việc, thì đến Tiên Nhã lâu ở phía tây kinh thành, nơi đó là cửa điện hạ."

Phượng Vũ Hành gật đầu đáp ứng, lại cảm tạ Chu phu nhân lần nữa.

Rốt cuộc cũng tiễn tất cả mọi người của Ngự vương phủ, người Phượng phủ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Một ngày này, quả thật là quá kích thích!

Phượng lão thái thái cảm thấy hiện tại không chỉ có thất lung bị bệnh, trái tim hình như cũng không tốt lắm, trái tim "thịch thịch" như muốn nhảy ra khỏi mắt, khỏi cổ họng.

Nàng nhìn Phượng Vũ Hành, muốn nói cái gì đó, nhưng đột nhiên lúc đó lại không biết nên nói chuyện với nàng như thế nào.

Một sân rương hồng cùng hai nha đầu đứng bên cạnh Phượng Vũ Hành đều nhắc nhở nàng, cháu gái này sẽ không thể đổi dời như trước nữa. Không chỉ có cháu gái này, ngay cả Diêu thị, cũng không thể là một di nương bị đuổi đi nữa.

Bà biết đã quá muộn, thế này mới ý thức được năm đó vì sợ Phượng phủ bị liên lụy, vội vã xuống tay với Diêu thị thật sự là sai mười phần. Nay gió đã đổi, nữ nhi người ta không chịu thua kém như thế, kêu mặt mũi tổ mẫu nàng để chỗ nào?

Cùng với suy nghĩ này, Trầm thị đứng đằng trước càng không vừa mắt nàng. Tuy rằng trong tay còn cầm tràng hạt phi thủy của Trầm thị, nhưng một chuỗi hạt châu này so với thứ Ngự vương người ta cấp cho Phượng Vũ Hành, quả thực là khó coi.

Đáng tiếc, Trầm thị hoàn toàn không ý thức được tâm lão thái thái và phu quân nhà mình tại đây đều cùng nhau sinh ra chán ghét, chỉ thấy nàng lác lác thân thể tròn vo đi lên phía trước vài bước, nhìn xung quanh mấy cái rương trên đất, cuối cùng nhìn đến những thứ được đưa vào trước, lúc hiểu rõ Phượng phủ chỉ được tặng mấy sinh lễ keo kiệt kia, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, há miệng bắt đầu nói: "Đắc ý cái gì! Chẳng qua là gả cho người tàn phế."

Phượng Cẩm Nguyên giận giữ quở trách: "Câm miệng!"

Lão thái thái tức giận nhắm mắt lại, trực tiếp nói to: "Nâng đỡ cũng không hơn mặt bàn a! Quả thật là nâng đỡ không hơn mặt bàn a!"

Trầm thị tức giận giống như quả bóng cao su được bơm thêm khí, phu quân và bà bà người nào cũng không thể chọc, đành đem phần nô chuyển thành mặt đao bay về phía Phượng Vũ Hành.

Đáng tiếc, loại người như nàng không có trí nhớ tốt, sao có khả năng nhớ từ lúc Phượng Vũ Hành hồi phủ, còn vừa diễn ra một màn này, có vòng nào nàng chiếm được nửa tiện nghi?

Lần này cũng thế!

Đối với ánh mắt sắc nhọn tràn ngập ác ý, Phượng Vũ Hành cũng không tức giận, ngược lại hướng về phía nàng cúi người. Lúc đứng thẳng lên, còn thừa nhận nói: "Mẫu thân giáo huấn rất đúng, thỉnh mẫu thân yên tâm, đánh giá của ngài với Ngự vương điện hạ A Hành sẽ nhớ rõ mà chuyển cáo." Nói xong, còn nói với hai nha đầu mới: "Các người nhớ kỹ phải nhắc nhở ta, trăm ngàn lần không được quên."

Thanh âm thanh thúy của hai nha hoàn cùng nói: "Thỉnh Nhị tiểu thư yên tâm, nô tỳ đã nhớ."

"A Hành!" Phượng Cẩm Nguyên bất đắc dĩ nhìn Phượng Vũ Hành, không biết nên dùng thái độ gì cùng nàng nói chuyện.

Phượng Vũ Hành không cho hân thời gian cân nhắc, trực tiếp chuyển đề tài: "Phụ thân, người xem có nên để hạ nhân mang mấy thứ này về Liễu viên hay không?" Vừa nói lại vừa nổi lên sắc mặt khó xử: "Đoán chừng không bỏ lại Liễu viên được."

Phượng Cần Nguyên rút cuộc cảm thấy có cơ hội biểu hiện: "A Hành xem trong sân thích người nào trong phủ, vì phụ an bài cho các người lần nữa."

Lúc này, một trong hai nha đầu được Ngự vương phủ đưa tới nói chuyện: "Nhị tiểu thư có nên nhìn trước mấy tòa lầu Vương gia đưa không? Nghe nói là gấp mấy lần Phượng phủ đấy."

Lời kia vừa thốt, nhát mắt Phượng Cần Nguyên liền hiểu, "Thật sự là tòa trạch tử để không của lão Vương gia bên sườn bắc?"

Lần lượt ở gần phía tường bắc Phượng phủ, có một tòa trạch tử để không nhiều năm. Tòa trạch tử kia ban đầu là tiền đề ban cho Nhất Tự Tĩnh Kiên vương, đáng tiếc dưới gối lão Vương gia không trai không gái, sau khi qua đời tòa trạch tử liền để không, không nghĩ rằng lại rơi vào tay Cửu hoàng tử.

Phượng Cần Nguyên cười khổ, "Tòa trạch tử kia giáp với tường Phượng phủ, chỗ đó vừa vặn ở bên cạnh Liễu viên. Nếu Vương gia tặng tòa trạch tử chính là tòa trạch tử đó... A Hành, vì phụ sai người dỡ bức tường kia đi, trực tiếp cùng một chỗ với Liễu viên."

Nha đầu trước đó nói chuyện hướng về phía Phượng Cần Nguyên hành lễ, không kiêu không siểm nịnh đáp: "Đúng là tòa trạch tử theo như lời tướng gia nói."

Trong lòng Phượng Cần Nguyên thầm than, năm đó Nhất Tự Tĩnh Kiên vương là người cao quý, vì trong nhà không có con cũng không có nữ quyến, mà hân lại luôn luôn bất hỷ, đành hoàng, cho nên phủ đệ không lớn, thậm chí so với Thư Nhã viên của lão thái thái cũng không lớn hơn bao nhiêu. Nhưng sân tòa trạch tử này lại bố trí cực kỳ khác biệt, tiểu kiều lưu thủy, liên điệp mãn trì, đem cảnh đẹp Giang Nam vào trong nhà.

Lại nói tiếp, hân cũng từng đánh ý niệm với tòa trạch tử kia, chỉ vì cảm thấy như vậy mới xứng với nữ nhi Trầm Ngự kiều ngạo của mình. Nhưng hỏi thăm đi, hỏi thăm lại, cũng không biết đến tột cùng thuộc sở hữu của ai. Có đại thần nói với hân, chỉ sợ Nhất Tự Tĩnh Kiên vương trả tòa tử trạch lại cho Hoàng thượng, mà sân cũng không thể yêu cầu Hoàng thượng cái sân, chỉ phải từ bỏ.

Không nghĩ tới, tòa tử trạch kia vẫn rơi xuống trong tay Phượng phủ, chủ nhân không phải Trầm Ngự, mà là A Hành.

Hân nhìn về phía Phượng Vũ Hành, thân thể gầy yếu đơn độc tựa hồ gió thổi có thể ngã, nhưng trên mặt mang theo một cỗ kiên định. Một đôi mắt to lộ ra sự linh động, làm cho hân ít dám đối diện, chỉ cảm thấy nếu nhìn có thể bị nhìn thấu.

Phượng Cần Nguyên nhớ rất rõ, hân cũng từng thật tâm yêu thương nữ nhi này. Chỉ là yêu thương trước lợi ích của gia tộc, đúng là nhỏ bé như vậy.

"Phụ thân không cần hao phí mà mở rộng." Phượng Vũ Hành thần nhiên nói: "Chỉ cần làm một cái nguyệt lượng môn ở tường bắc Liễu viên là được rồi."

Một câu, tỏ rõ nàng căn bản sẽ không cùng Phượng phủ thể mặt tương liên, làm cái cửa nhỏ, để sau nàng xuất giá, liền lấp cái cửa nhỏ đi.

Phượng Cần Nguyên cảm thấy một mối không chịu nổi, tùy ý phát tay, bắt đắc dĩ nói: "Vây đi, tùy người. Hà quân gia!"

Hà Trung lên tiếng trả lời.

"Đem sinh lễ của Nhị tiểu thư về Liễu viên, đồng thời phái thợ đến chỗ tường bắc làm nguyệt lượng môn, phải làm tốt trước đêm nay."

Hà Trung lĩnh mệnh mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Qua mười lăm tuổi lập tức đại hôn

Lão thái thái cũng bình thường trở lại một chút, chủ động tiến lên cùng Phượng Vũ Hành hòa hoãn lại quan hệ: "A Hành chấp nhận ở lại Liễu viên trước, mở nguyệt lượng môn cũng tốt, xem bên kia còn thiếu cái gì, nói với tổ mẫu, tất cả tổ mẫu đều cho thêm người."

Phượng Vũ Hành cười, "Đa tạ tổ mẫu. Ngự vương điện hạ tặng nhiều trang sức, tám phần cũng không thiếu nhiều, chỉ cần giúp bố trí thêm người."

"Tốt lắm." Lão thái thái vui vẻ. Đúng rồi! Thế này mới là đối thoại bình thường, có yêu cầu là tốt rồi, nàng chỉ sợ Phượng Vũ Hành cái gì cũng không dùng, làm nàng lo lắng suông. "Triệu ma ma liên hệ với người bên ngoài tốt lắm, người dùng bao nhiêu người thì tùy tiện chọn." Nghĩ lại một chút, lại bổ sung: "Những người mua bên ngoài này thuộc về một mình người, khế ước bán thân của các nàng không cần giao cho công trung, người cảm là tốt rồi. Về phần tiền hàng tháng, vẫn do công trung gánh vác như cũ."

Trầm thị vừa nghe xong cũng không đếm xỉa, động vài cái đứng lên: "Như vậy sao được! Phượng phủ chúng ta sở hữu hạ nhân, khế ước bán thân đều để

ở công trung, nên cái lỗ hổng này được xé to ra, nếu người khác cũng như thế, chẳng trong phủ sẽ càng lộn xộn?"

Phượng Cần Nguyên và lão thái thái nhất thời trừng mắt với Trầm thị, Trầm Ngư vừa thấy, nhanh chóng hòa giải: "Mẫu thân yên tâm, Trầm Ngư cam đoan sẽ không vụng trộm thêm hạ nhân."

An thị và Hàn thị cũng mang Tường Dung và Phấn Đại theo nói: "Thiếp thân cũng không."

Phượng Cần Nguyên hừ lạnh một tiếng, hỏi Trầm thị: "Ngươi còn nói cái gì nữa?"

Trầm thị bị Trầm Ngư véo cánh tay sinh đau, chỉ có thể cúi đầu không nói.

Phượng Cần Nguyên thấy nàng rút cuộc an tâm, cũng thờ phào một cái: "Nếu không có ý kiến gì, liền như vậy đi! Cũng đến giờ Ngọ rồi, đều mệt mỏi cả, tự giải tán đi."

Mọi người nhất tề hành lễ cáo lui, Phượng Vũ Hành lúc sắp đi lại liếc lão thái thái một cái, nghĩ ngợi, vẫn nói: "Bệnh thất lưng của tổ mẫu, không ngại thử biện pháp A Hành nói trước đó thử xem."

Lão thái thái mặt mày hớn hờ: "Cháu gái ngoan, yên tâm, lời ngươi nói tổ mẫu đều nhớ kỹ."

Thế này Phượng Vũ Hành mới hành lễ lần nữa, mang theo hai nha đầu trở về Liễu viên.

Lão thái thái nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng thống khoái không ít. Vừa rồi nha đầu kia là quan tâm nàng? Nói như vậy, nguyện ý nhận là tốt rồi?

Đáng tiếc, Phượng Vũ Hành không nghĩ như vậy. Nàng xem xét, người trong phủ này đều là một đám khiếm khuyết cần chỉnh đốn, nhưng tóm lại nàng chỉ có một người, còn bận tâm đến Diêu thị và Tử Duệ, lập tức đối phó nhiều người không phải là cử chỉ sáng suốt. Vậy không bằng kéo mấy câu có đầu tường đang lung lay trước gió xuống trước, rồi quay lại từ từ thu thập.

Trên đường trở về Liễu viên, Phượng Vũ Hành hỏi tên hai nha đầu, rất đặc biệt, một người tên là Hoàng Tuyền, một người tên là Vong Xuyên. Hoàng Tuyền có vẻ sôi nổi hơn một chút, còn tính tình Vong Xuyên có vẻ yên tĩnh, lạnh lùng.

Hoàng Tuyền chủ động báo cáo lí do các nàng được an bài tới đây với Phượng Vũ Hành: "Điện hạ nói, Tả tướng phủ so với thổ phi không hơn là bao, tuy năm đó Phượng đại nhân thi đỗ kim khoa, nhưng trong nhà hẳn nhiều người không biết tri thư đạt lễ, huống chi Phượng đại nhân này đọc sách cũng không thể ngay chính, ngay cả không thể làm một phụ thân tốt, cũng không biết rốt cuộc sao hẳn có thể làm Thừa tướng của một nước. Cho nên điện hạ muốn ta và Vong Xuyên đến đây bảo hộ Vương phi, không để Vương phi có sơ xuất, cũng không thể bị khi dễ trong Phượng phủ."

Vong Xuyên thấy Hoàng Tuyền đã nói xong, bình tĩnh bổ sung: "Vương gia còn nói, chờ Vương phi tới mười lăm tuổi cập kê, lập tức đại hôn."

Trán Phượng Vũ Hành đỏ mồ hôi, mười lăm tuổi kết hôn, người nói người cổ đại các ngươi rút cuộc gấp cái gì a!

Nhớ đến người nọ lần nữa, lại phát hiện trong lòng lạnh lẽo nảy sinh một tia mong chờ.

Ghìem nén nổi lòng, hỏi Hoàng Tuyền, Vong Xuyên bên người: "Ta thấy bước chân các ngươi nhẹ nhàng, khí mạch đều đều, không giống nha đầu bình thường, có luyện võ?"

Hoàng Tuyền cười hi hi thừa nhận: "Ta giỏi nhất là kiếm pháp, Vong Xuyên giỏi nhất là khinh công. Điện hạ nói, để chúng ta vừa hầu hạ vừa bảo hộ Vương phi."

Phượng Vũ Hành thấy nàng quá hoạt bát, nhắc nhở, "Sao cứ nói lại gọi là Vương phi, ta còn chưa gả cho Vương gia các ngươi đâu."

"Chuyện sớm muộn thôi!"

Hoàng Tuyền là một bộ dáng không sao cả, Vong Xuyên lo lắng nhiều hơn nàng, "Hoàng Tuyền, ngươi phải nhớ, nơi này là Phượng phủ, mặc kệ Phượng đại nhân này đọc sách như thế nào, chúng ta cũng không thể làm hồng quy củ. Ở trong này phải gọi Nhị tiểu thư."

Hoàng Tuyền gật đầu, "Được, vậy cho Phượng gia chút mặt mũi."

Trong lòng Phượng Vũ Hành cười thầm, xem ra Phượng Cần Nguyên làm tả tướng cũng không thể nào chiều nhân đãi kiến, ít nhất người nọ cũng không đem hân để vào mắt. Bằng không cũng không hẳn kịch ngày hôm nay, ngay cả nha đầu bên người lại càng không đánh giá Phượng Cần Nguyên như thế.

"Về sau Vong Xuyên đi theo ta." Nàng không muốn chinh hai người bất kính với Phượng Cần Nguyên, cũng tin tưởng nha đầu người nọ đưa tới nhất định có chừng mực, cũng chỉ ở trước mặt nàng nói, trước mặt người khác sẽ không trêu chọc gây sự.

"Vậy ta thế nào?" Hoàng Tuyền choáng váng, "Vương phi... Không phải, Nhị tiểu thư, ngươi không cần ta sao?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Đương nhiên, chỉ là ngươi có nhiệm vụ quan trọng hơn là đi theo ta."

Hoàng Tuyền không rõ lắm, "Có chuyện gì quan trọng hơn là hầu hạ Nhị tiểu thư?"

Phượng Vũ Hành nói rõ với nàng: "Đi hầu hạ, cũng bảo hộ mẫu thân và đệ đệ của ta."

Hoàng Tuyền gật đầu, nàng hiểu. Từ lúc Ngự vương điện hạ phân phó cho các nàng chuyện này, Bạch Trạch tự nói hết thảy cho các nàng những thứ liên quan tới Phượng phủ và Nhị tiểu thư Phượng gia một lần.

Đương nhiên, cái gọi là tất cả chỉ là tình trạng bình thường, không bao gồm chuyện bọn họ gặp mặt ngẫu nhiên ở ngọn núi tây bắc. Nhưng qua một đêm kia, Ngự vương điện hạ đã phân tích tính cách vị Nhị tiểu thư Phượng gia này.

Cho nên Hoàng Tuyền và Vong Xuyên đều hiểu, chuyện bị vứt bỏ ba năm kia, nếu nói trên đời này có người nào có thể làm Phượng Nhị tiểu thư để ý, thì chính là mẫu thân và đệ đệ chịu khổ cùng nàng ở sơn thôn.

"Tiểu thư yên tâm, ta nhất định bảo hộ tốt phu nhân và thiếu gia." Hoàng Tuyền bỏ khuôn mặt cười tươi hi hi ha ha kia, thay bằng bộ dáng thật sự nghiêm túc.

Phượng Vũ Hành âm thầm gật đầu, chỉ nói người nọ đưa nha đầu tới quả nhiên dựa vào phở.

Đường về Liễu viên rất xa, dọc đường đi ba người tuy có hỏi đáp tán gẫu khoải trá, nhưng dư quang cảnh giác của hai người Hoàng Tuyền và Vong Xuyên vẫn không rời Mãn Hi đang đi theo phía xa.

Phượng Vũ Hành sớm thấy được điểm này, đồng thời cũng vừa lòng biểu hiện kia. Ngay từ đầu nha đầu kia đi theo các nàng, sau đó nàng và Hoàng Tuyền, Vong Xuyên bắt đầu nói chuyện liên quan đến Ngự vương phủ, Mãn Hi tự giác thả chậm cước bộ, chỉ đi theo xa xa, bảo trì ở khoảng cách có thể nhìn thấy nhưng không nghe thấy.

Nàng nhận thức Mãn Hi thêm vài phần, nha đầu này rất sáng suốt, nếu thu xuống dưới cánh tay mình mà dùng, thì đúng là một nhân tài hiếm có.

Khi đoàn người trở lại Liễu viên, Diêu thị mang theo Tử Duệ sớm chờ ở đại môn. Thấy các nàng trở về, Tử Duệ chạy tới chui vào trong lòng Phượng Vũ Hành trước, "Tỷ tỷ, sao tỷ tỷ giờ mới trở về, người bên ngoài là ai? Ta muốn đi xem, nhưng Tôn ma ma không cho ta đi."

Nàng xoa đầu Tử Duệ nói với hắn: "Là một vị trưởng bối rất nổi danh tới thăm nhà chúng ta, tỷ tỷ và các trưởng bối đều nghênh đón trong đại viện."

"Vì sao ta không thể đi?" Đưa nhỏ cúi đầu nhìn y phục của mình: "Có phải một thân y phục này quá cũ nát khiến trong nhà mất mặt hay không? Không sao a, không phải có một bộ mới sao, ta có thể mặc, Tử Duệ không chê cổ áo thâm vào người."

Vừa nhắc đến y phục, Phượng Vũ Hành mới nhớ tới chuyện này, quay đầu phân phó: "Lý ma ma, sáng nay lão thái thái nói an bài người đi cửa hàng may đặt mua cho chúng ta chút y phục mặc, người đi hỏi khi nào thì có thể đặt mua cho tốt."

Lý ma ma chưa nói hai lời, đáp lại rồi một đường chạy chậm chạp đến Thư Nhã viên.

Buồn cười! Chuyện Phượng Nhị tiểu thư như cá lật mình sớm đã bị mồm miệng lan lợi của hạ nhân truyền đi khắp Phượng phủ, các nàng ở bên này tuy xa, nhưng vẫn có thể nghe được chút ít. Ngự vương điện hạ phái Chu phu nhân tới làm chỗ dựa cho Phượng Vũ Hành, nàng là một lão ma ma, làm gì có nhiều lá gan đối kháng với Ngự vương phủ?

Lý ma ma vừa đi, Bảo Đường có điểm xấu hổ. Nàng có thể nhìn ra thái độ của Mãn Hi với Phượng Vũ Hành chuyển biến giống Lý ma ma, nhưng dù sao nàng cũng không chính mắt nhìn thấy chuyện phát sinh ở tiền viện, càng không thấy Lý ma ma thường xuyên xử lý sự việc. Cho nên, khi Hoàng Tuyền và Vong Xuyên khom người hạ bái với Diêu thị, nói "Nô tỳ Hoàng Tuyền, Vong Xuyên tiếp kiến phu nhân", theo bản năng nói: "Mới tới sao? Một chút quy củ đều không hiểu. Phu nhân Phượng phủ chúng ta ở Kim Ngọc viện, vị này chỉ là đi nương."

Mặt Vong Xuyên không thay đổi liếc mắt nhìn Bảo Đường, chỉ liếc mắt một cái, tựa như có hàn quang bắn ra, Bảo Đường co rụt cổ lại, chột nghe Vong Xuyên nói: "Quy củ chúng ta do Ngự vương phủ dạy dỗ, nếu người có ý kiến, ta có thể mang người đi Ngự vương phủ lý luận."

Bảo Đường nào có năng lực kia, cúi đầu không nói gì.

Tôn ma ma thấy hai nha đầu mới tới lễ đài với Diêu thị như thế, rất cao hứng, lôi kéo Hoàng Tuyền, Vong Xuyên nói không ngừng: "Về sau chúng ta là người một nhà, là người một nhà."

Liễu viên bên này chủ tử, nô tỳ đang hàn huyên, bên ngoài, quân gia Hà Trung chỉ huy một đám gã sai vặt, nâng sình lễ Ngự vương phủ đưa tới vào trong viện.

Lúc trước Diêu thị cũng chỉ nghe từ miệng bọn hạ nhân nói tiền viện phát sinh chuyện, trước mắt thấy mấy cái rương này, mới ý thức được hôn ước năm đó thật sự gần ngay trước mắt. Nhưng nàng lại không vì có những thứ tốt này mà vui vẻ, ngược lại về u sầu hiện ra bên ngoài, ngay cả sự vui sướng của Tử Duệ không có cách nào ảnh hưởng đến nàng.

Thấy Hoàng Tuyền và Vong Xuyên giúp đám sai vặt mang vào, thế này Diêu thị mới lôi kéo Phượng Vũ Hành đi sang bên cạnh vài bước, nhỏ giọng nói: "Ta nghe hạ nhân huyền truyền nói mặt Cửu hoàng tử và chân đều bị thương, bọn họ nói đến con nôi dôi cũng vô vọng. Chuyện này... người có nên suy nghĩ một chút hay không?"

Phượng Vũ Hành bật cười, "Mẫu thân, ngài muốn ta cân nhắc cái gì đây?" Nàng vỗ nhẹ cánh tay Diêu thị, an ủi: "Đừng nói địa vị bây giờ của chúng ta ở Phượng phủ không như trước, cho dù năm đó ngài vẫn là đương gia chủ mẫu, ta vẫn là chính nữ Phượng gia, muốn hủy hôn với một Hoàng tử, tuyệt đối

không có khả năng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sẽ không ủy khuất bản thân

Hốc mắt Diêu thị dưng dưng, "Đều là do mẫu thân làm chậm trễ ngươi và Từ Duệ, nếu ngươi không phải ngoại tôn nữ của Diêu gia, sẽ không bị tai họa kia liên lụy."

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Nếu chúng ta và Diêu gia không có quan hệ, chỉ sợ năm đó Phượng Cẩn Nguyên cũng sẽ không dùng đại kiện tám người nâng mẫu thân vào phủ môn, như vậy vốn sẽ không có ta và Từ Duệ."

Nghe nàng trực tiếp mở miệng gọi đại danh Phượng tướng, truy trong lòng Diêu thị có nhiều oán hận với trượng phu, cũng vẫn cảm thấy không ổn. Nàng khuyên nữ nhi: "Nếu người nọ không tốt, trước sau vẫn là phụ thân của ngươi."

Phượng Vũ Hành nâng khoe miệng, trên mặt lạnh vài phần, nàng nói: "Không phải là mẫu thân còn cảm tình với hắn?"

Vấn đề này Diêu thị quả là còn cần suy nghĩ một chút, sau một lúc lâu, lắc đầu, "Nói đến cảm tình, năm đó lúc bị đuổi ra đường đã không còn. Chỉ là A Hành ngươi phải hiểu, cả đời nữ nhân không có nhiều lựa chọn, xuất giá tòng phu, mặc kệ phu gia đối đãi với ngươi như thế nào, vẫn là số mệnh của nữ nhân."

"Số mệnh là của chính mình, cho tới bây giờ không phải do nam nhân nắm giữ." Phượng Vũ Hành nhắc nhở Diêu thị: "Tam tòng tứ đức chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, nếu hắn đối đãi với ngươi như cỏ rác, ngươi càng không cần coi hắn là Thánh thượng."

Diêu thị cười khổ, nâng tay xoa nhẹ khuôn mặt Phượng Vũ Hành, "Hải từ ngốc, làm gì có chuyện công bằng như vậy. Ngươi cảm thấy là hỗ trợ lẫn nhau, nhưng người ta không hi vọng. Kỳ thật mẫu thân đã sớm không trông cậy nữa, nếu cả đời sống ở sơn thôn nhỏ trong núi kia, cũng rất tốt. Nhưng chỉ là cảm thấy sẽ ủy khuất ngươi và Từ Duệ, mới muốn trở lại kinh thành. Nhưng không nghĩ Cửu hoàng tử bên kia..."

"Cửu hoàng tử rất tốt." Phượng Vũ Hành không muốn khuyên Diêu thị nữa, nhưng kỳ thật đã muốn hạ quyết tâm, về sau tìm cơ hội tìm hiểu một chút về vấn đề ly hôn ở niên đại này, nếu là Diêu thị nguyện ý, sau khi nàng thu thập đủ người trong phủ, dứt khoát ly khai! "Mẫu thân yên tâm, cửa hôn sự này A Hành rất vui, là cam tâm tình nguyện."

"Nhưng..." Diêu thị vẫn không cam lòng, "Cái khác cũng thôi đi, vấn đề về con nói dối kia..."

"Mẫu thân để ý như thế, chúng ta lại muốn cùng Hoàng thượng phân xử? Hoặc là Phượng gia có lá gan có thể từ hôn Ngự vương phủ? Cho nên, chuyện này đã không có cách nào thay đổi, ai cũng nhìn thấy đối phương rất tốt, ít nhất chuyện phát sinh hôm nay, theo ý ta rất vừa lòng."

Quả thật, Phượng Vũ Hành thật sự vừa lòng, tương đối vừa lòng. Mắt nhìn Liễu viên nhỏ này bị đại nương làm chặt, nàng càng vừa lòng.

"Mẫu thân ngươi xem, những thứ tốt này đều là Ngự vương điện hạ đưa tới, cái khác không nói, chỉ cần là quảng hàn ti, lương nhân cầm, thủy văn đoán, nhục da sa và nhuyễn yên la năm loại này, ngài cảm thấy hắn không phải thật tâm đối đãi, đem đến Phượng phủ sao? Hơn nữa..." Nàng che miệng cười khê, đem chuyện Chu phu nhân phân biệt sinh lễ của Phượng phủ và sinh lễ của nàng tự nói cho Diêu thị nghe, thấy mặt mày ai oán của Diêu thị cũng vui hơn, lúc này mới yên lòng.

"Đây đều là chỉ bảo mà các nương nương trong cung không chiếm được, Cửu hoàng tử thật đúng là có tâm." Diêu thị chỉnh lại sợi tóc rơi trên trán cho Phượng Vũ Hành, "A Hành nhà chúng ta đã trưởng thành, chuyện của ngươi nên tự mình quyết định đi, tóm lại là mẫu thân hy vọng ngươi hạnh phúc. Nếu hắn có thể thật lòng đối đãi ngươi, còn chuyện khác..." Lời nói của Diêu thị đột nhiên dừng một chút, tự cân nhắc một lát, tiến đến bên tai Phượng Vũ Hành, nhỏ giọng nói: "Chuyện dung mạo và đi đứng cũng tạm, chuyện con nói dối, về sau tìm cơ hội gửi tin tức cho ngoại công ngươi, có lẽ không phải không có đường sống mà quay về."

Phượng Vũ Hành gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, A Hành nhất định sẽ không ủy khuất chính mình." Vừa nói vừa cầm chiếc hòm trong tay giao cho Diêu thị: "Đây là ngân phiếu và kim phiếu Ngự vương điện hạ đưa tới, mẫu thân thay ta bảo quản!"

Diêu thị không nhận, nàng đẩy tay trở về, "A Hành của ta là đứa nhỏ có chính kiến, mẫu thân tin tưởng, ngân lượng trong tay ngươi đều an bài thỏa đáng. Cái này tự ngươi cầm, mẫu thân không cần, vài năm nữa sau khi đại hôn ngươi cũng phải là chủ nhân gia (1), hiện tại nên học hỏi nhiều mới tốt."

(1) Chủ nhân gia: người quản lý tiền trong gia đình.

Phượng Vũ Hành cũng không kiên trì nữa, chỉ nói: "A Hành tuyệt đối không bạc đãi mẫu thân và Từ Duệ, các ngươi là người thân duy nhất ta thừa nhận trên đời này, chúng ta đều phải sống thật tốt, cũng mở to hai mắt mà nhìn, những người đắc tội với chúng ta sẽ nhận được báo ứng gì."

Diêu thị thấy trong mắt Phượng Vũ Hành chột kè lên lệ khí, tuy đã nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, nhưng trong lòng nàng vẫn nổi lên một tiếng

than.

Hiểu nữ nhi không ai bằng mẫu thân, nữ nhi của nàng không giống như trước, điểm này nàng đã sớm cảm nhận được. Cũng mặc kệ ra sao, đây đều là nữ nhi của nàng, ân hận cũng tốt, lạnh nhạt cũng tốt, hay kiên cường như bây giờ, tất cả đều tốt, nàng cũng chấp nhận. Chẳng qua, người làm mẫu thân như nàng không hy vọng đứa con của mình đầy bụng oán khí, nếu như có thể, nàng hy vọng Cửu hoàng tử kia thật sự đối xử tử tế với A Hành, để nàng có thể cách xa Phụng hoàng phủ, cái nơi luôn làm người ta tuyệt vọng này, đi một nơi có ánh mặt trời ấm áp, sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Phụng Vũ Hành thu hết những cảm xúc của Diêu thị vào trong mắt, lại không nói thêm gì, nhẹ nhàng ôm cánh tay Diêu thị, như tiểu nữ nhi rúc vào bên người nàng, nhu thuận nói: "Mẫu thân, đã tốt rồi, hết thấy đều đã tốt rồi."

Hai mẫu tử bên này vừa tâm sự, ở bên kia, Phụng Tử Duệ đã phấn khởi vì mấy đại nương được nâng vào.

Phụng Vũ Hành cười đi đến mở thùng thứ nhất ở trước mặt, từ bên trong lấy ra một cái tiểu lão hồ được khắc từ bạch ngọc, chỉ lớn bằng quả trám của tiểu hải tử, dùng một dải màu nâu thắt bên trên, phía dưới có các tua rua rủ xuống, thập phần tinh xảo.

"Đến đây." Nàng kéo Tử Duệ đến bên người, "Lát nữa làm xong bộ đồ mới, sẽ để Hoàng Tuyên tỷ tỷ đeo cái này lên hông cho đẹp."

Tử Duệ rất vui vẻ, thích thú cầm tiểu lão hồ không buông.

Diêu thị cũng nở nụ cười, "Tử Duệ cảm tình con hồ, thật đúng vừa khéo."

Hoàng Tuyên cười khanh khách, nói với Diêu thị, "Làm sao mà vừa khéo, Vương gia chúng ta cũng vì phu nhân và tiểu thiếu gia chuẩn bị rất nhiều lễ vật, tiểu lão hồ này chỉ là một trong số đó."

Tùng đột cảm động nổi lên trong lòng, nụ cười khó nén ở trên môi, mặt Phụng Vũ Hành hiếm khi ửng hồng.

"Đa tạ Vương gia chu đáo." Trong lòng Diêu thị cũng tốt lên nhiều. Không phải vì đồ tốt, chỉ là thông qua chuyện này có thể nhìn ra ý của Cửu hoàng tử với nữ nhi của nàng, như thế là tốt rồi.

Rương đem đến không sai biệt lắm, Hà Trung ba ba chạy đến trước mặt Phụng Vũ Hành xin chỉ thị: "Nhị tiểu thư, còn có mấy thùng không mang vào được, đã để ngoài cửa Liễu viên. Nô tài thỉnh Nhị tiểu thư ra lệnh, có thể lập tức mở nguyệt lương môn bên tường bắc không?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Mở, lập tức mở, không cần quá đẹp, cũng không cần quá lớn, đủ để hai người đi qua là được. Người làm việc này nhanh nhẹn một chút, tốt nhất trong vòng hai ngày có thể xong."

Hà Trung cúi đầu đáp ứng, từ từ chạy xuống phân phó.

Diêu thị nghe đã mơ hồ, "Vi sao lại phải mở nguyệt lương môn ở tường bắc?"

Phụng Vũ Hành hỏi lại: "Mẫu thân có biết Ngự vương điện hạ tặng một tòa trạch tử cho ta?"

Diêu thị gật đầu, "Có nghe nói."

"Chính là tòa trạch tử cạnh tường bắc kia."

Diêu thị cứng lưỡi, nàng lớn lên ở kinh thành, dĩ nhiên biết lai lịch tòa trạch tử cách vách Phụng phủ kia. Không nghĩ người người đều muốn tòa trạch tử kia, cuối cùng là rơi xuống tay nữ nhi mình.

Đưa đồ xong, gã sai vặt cuối cùng lui xuống, Liễu viên nho nhỏ cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Tồn ma ma tiến lên hỏi Phụng Vũ Hành: "Điện hạ mang nhiều trà đến, để lão nô đi ngâm trà cho tiểu thư và phu nhân dùng?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Ngâm đi, tiện thể dùng trà cụ điện hạ đưa tới." Sau đó quay đầu nói với Hoàng Tuyên: "Lát nữa người lấy ra những sính lễ có thể ăn dùng, tự mình bảo quản. Chờ chúng ta dời đến cách vách, thì phòng này dùng để cất giữ những thứ kia. Những thứ khác cũng phải phân loại, nếu có lấy dùng, nhất định phải kịp thời ghi chép."

Hoàng Tuyên lĩnh mệnh: "Tiểu thư yên tâm, nếu có người dám đánh chủ ý vào những sính lễ này, Ngự vương phủ nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Lời này vừa ra, trong đầu Bảo Đường hiện lên sắc mặt tham lam của Trầm thị, Bảo Đường nhất thời run run, thầm nghĩ nhất định phải nhắc nhở Đại phu nhân trăm ngàn lần cẩn thận, không thể vì tiền tài mà kết thù với Ngự vương phủ a!

Ngự vương phủ đã tỏ thái độ, bởi vậy người trong Phụng phủ không dám khó xử Diêu thị bên này, ít nhất ngoài mặt sẽ không dám.

Điểm này biểu hiện ở đồ ăn trước mặt!

Vừa đến buổi trưa, quân sự ở đại trù phòng lập tức mang theo chúng hạ nhân chạy tới Liễu viên. Bụng từng mâm lên, rồi lại tới từng hộp thức ăn, ước chừng đến đây khoảng mười hai người.

Quản sự kia là lão phụ nhân năm mươi tuổi, một thân béo mập như Trầm thị, khi cười, hai còn mặt bị thịt che lại như không có.

Vừa đến Liễu viên, không đề ý đến Diêu thị, trực tiếp hành lễ với Phụng Vũ hành: "Lão nô Vương thị, vãn an Nhị tiểu thư! Buổi trưa, lão nô đến mang cơm cho Nhị tiểu thư!"

Phụng Vũ Hành ghét nhất loại người nịnh nọt này, lúc trước đưa đồ ăn tới cũng không như vậy, thế mà mới đảo mắt, có thể nịnh nọt tới trình độ này, thật sự làm người ta bội phục.

Nàng khoát tay, kéo Diêu thị và Từ Duệ trở về phòng, đem việc trong viện ném cho bọn hạ nhân.

Chưa đầy lát sau, Vong Xuyên và Hoàng Tuyền tự mình đem đồ ăn vào. Đáng tiếc, không có nhiều bàn để đồ ăn như vậy, cuối cùng Mãn Hi và Bảo Đường từ sương phòng đem cái bàn nhỏ lại đây mới miễn cưỡng đề vừa.

Phụng Vũ Hành không khách khí, ngồi xuống liền bắt đầu ăn.

Diêu thị thấy một màn như vậy, nàng hỏi Phụng Vũ Hành: "Không phải chúng ta bị coi thường sao?"

Một mặt Phụng Vũ Hành hỏi Từ Duệ thích ăn gì, sau đó gấp cho hắn, một mặt trả lời Diêu thị: "Thích không bị coi thường thì sẽ không bị coi thường, chẳng lẽ không có một bàn đồ ăn này, từ lúc chúng ta hồi phủ tới này, không phải coi thường còn chưa đủ sao?"

Diêu thị ngẫm lại, cũng không nói thêm nữa, chuyên tâm ăn cơm.

Ba người làm sao mà ăn hết nhiều đồ ăn như vậy, ăn đến cuối cùng, trên bàn có vài món còn chưa động qua. Phụng Vũ Hành làm chủ: "Về sau đây chính là quy củ, hạ nhân Liễu viên không đến đại trù phòng ăn cơm, bàn này còn chưa động qua, các người ăn đi, những thứ còn lại, nếu thích ăn, không chê thì cũng có thể mang đi. Chờ đến cách vách, bảo Tôn ma ma thu xếp cho các người một cái nhà ăn."

Hoàng Tuyền vui vẻ, cười hi hi thu xếp đoàn người, nhanh chóng đem đồ ăn đến sương phòng ăn cơm. Mãn Hi vẫn không nói quá nhiều, Hoàng Tuyền kêu nàng làm cái gì thì nàng làm cái đó, Bảo Đường thấy nàng có chút không thích hợp, tìm cơ hội hỏi nàng: "Người bị Nhị tiểu thư dọa sợ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: An thị đến

Mãn Hi liếc Bảo Đường một cái, bất đắc dĩ nói: "Không phải bị Nhị tiểu thư dọa sợ, là bị Ngự vương điện hạ dọa sợ. Người luôn ở trong viện, không đi ra ngoài nên không biết, ăn cơm xong có thời gian rảnh, ra ngoài hỏi thăm đi, người xem trong phủ chúng ta có thể có mấy người không bị Ngự vương phủ dọa."

Nàng nói như vậy, Bảo Đường cũng không hoài nghi nữa, từ lúc đến Liễu viên đã không được ăn no, đồ ăn ngon trước mắt này, nước miếng Bảo Đường đều đã chảy ra, chỉ là vẫn nhớ phải làm sao để bẩm báo với Đại phu nhân chuyện xảy ra ở Liễu viên hôm nay. Tuy Đại phu nhân đem nhiệm vụ này giao cho Lý ma ma, nhưng nếu nàng cũng bị phái đến bên này, đương nhiên cũng có một phần nghĩa vụ. Chủ tử có thể không hỏi, nhưng nàng không nói chính là nàng không đúng.

Buổi chiều, thấy Diêu thị ru Từ Duệ ngủ, trong sân Hoàng Tuyền đi theo Tôn ma ma kiểm soát lại sinh lễ.

Đêm qua Phụng Vũ Hành không được ngủ có chút mệt mỏi, vốn cũng định chớp mắt một chút, ai ngờ vừa mới nằm xuống, chỉ thấy Vong Xuyên đi vào trong phòng, nhẹ nhàng mở miệng bên người nàng: "Nhị tiểu thư, Tam di nương quý phủ mang theo Tam tiểu thư đến đây."

Khi Phụng Vũ Hành và Diêu thị đi ra nghênh đón, An thị và Phụng Tường Dung đã được Tôn ma ma đưa vào ngoại thất.

Lại nói tiếp, Diêu thị và An thị quan hệ xem như hòa thuận, năm đó An thị theo sát Trầm thị cùng vào cửa, quả thực là chị Trầm thị khi dễ không nhẹ. Nhưng An thị không phải người tranh đấu, có thể nhịn, cũng may lúc đó Trầm thị cũng chỉ là thiếp, có Diêu thị là đương gia chủ mẫu ở trên, nàng cũng không dám làm quá mức.

Thấy Phụng Vũ Hành và Diêu thị vào phòng, An thị và Tường Dung nhanh chóng đứng dậy, An thị hành lễ với Diêu thị, gọi một tiếng "tỷ tỷ", khi ngẩng đầu lên, hốc mắt đã ửng đỏ.

Diêu thị cũng xúc động, nắm tay An thị nửa ngày không nói nên lời.

Phụng Vũ Hành không muốn xem cảnh khóc lóc này, liền khuyên Diêu thị: "Mau để An thị và Tam muội muội ngồi đi, về sau ngày muốn nói chuyện còn rất dài."

An thị mới hồi phục lại tinh thần, xoay người cũng hành lễ với Phụng Vũ Hành, "Bái kiến Nhị tiểu thư."

Nàng nhanh chóng đỡ lấy người: "Di nương đừng như vậy, ta ở nơi này không có quy củ như vậy, ngài là trưởng bối, không đáng hành lễ với bọn tiểu bối."

An thị cười khổ, "Ta làm thiếp, làm sao dám nhận hai chữ "trưởng bối" này, Nhị tiểu thư quá đề cao ta. Theo lý, ở trước mặt Nhị tiểu thư, ta phải xưng là nô tỳ mới đúng."

"Di nương trăm ngàn lần đừng như vậy." Phụng Vũ Hành xua tay ngăn lại, ý bảo hai người ngồi.

Tôn ma ma đã mang trà tới, hương trà nháy mắt lan khắp gian tiểu thính, Tường Dung không khỏi kinh hô: "Đây là trà gì? Thơm quá!"

An thị nhấp miệng cười, "Nhất định là đồ tốt Ngự vương điện hạ tặng, trong phủ chúng ta không có trà ngon như vậy đâu."

Phụng Vũ Hành nhún vai, "Cho dù có, cũng không tới phiên để người Liễu viên uống."

An thị khẽ thở dài, "Lại nói, Phụng gia đã làm quá đáng rồi. Nhưng mà Nhị tiểu thư vừa mới hồi phủ, vẫn không nên đối địch nhiều người?"

Phụng Vũ Hành cũng biết An thị muốn tốt cho nàng, gật đầu cảm tạ An thị, rồi lại lắc đầu nói: "Từ lúc chúng ta vào đại môn Phụng phủ, địch nhân lần lượt mọc lên, nhưng còn có ý trên chọc."

Đối với điểm ấy, An thị cũng đồng ý, "Mấy năm nay các người không ở trong phủ, Trâm thị kia đã đem đôi người cũ trong phủ. Chỉ là Tôn ma ma cũng bị phái ra ngoài viện làm việc nặng hai năm, đến khi có tin tức Cửu hoàng tử về kinh truyền tới mới phái người đi đón các người."

Điều thị đau lòng Tôn ma ma, lại cảm thấy bắt đầu khó chịu.

Phụng Vũ Hành không muốn nói tới chuyện sâu não, đứng dậy trở về phòng. Trước đã để mấy đồ trang sức ở khuê phòng của nàng, nàng mở một trong số đó ra, chọn khuyên tai hoa đào, lại trở lại ngoại thính, đem vật kia đưa cho Tường Dung: "Nhị tỷ tỷ vừa hồi phủ, cần bản trên người không có thứ tốt, cũng mau hôm nay Ngự vương phủ tặng một ít, liền tặng cho Tam muội muội làm cái lễ gặp mặt!"

Tường Dung bị đôi khuyên tai kia làm cho ngây người, màu hồng nhạt, hai đóa hoa đào điêu khắc tinh xảo. Cũng không biết làm bằng cái gì, thoát nhìn giống ngọc, nhưng cảm giác không phải là ngọc, nàng không thể nói rõ được, chỉ thấy trước giờ chưa từng thấy vật nào đẹp như thế.

Tiểu cô nương mở miệng ngăn người, hồi lâu mới giết mình kêu một tiếng: "Đẹp quá!"

An thị cũng nhìn lại, liếc mắt một cái đã khiếp sợ, "Nha đầu ngọc, còn thất thần làm gì, không mau đa tạ Nhị tỷ tỷ của người! Đây chính là pha lê hồng thiên hạ khó tìm đó!"

Niên đại này không khai thác được lượng lớn pha lê, nhưng pha lê trân quý cũng là các quý tộc hoàng thất công nhận. Trước mắt bình thường pha lê trắng là nhiều nhất, tiếp theo là pha lê vàng, pha lê hồng và pha lê tím, chỉ sợ cả hoàng thất cũng không thể tìm ra được mấy cái, càng đừng nói có thể đem pha lê đi tìm thợ thủ công điêu khắc, kia thực sự là bậc thầy mới dám dùng nguyên liệu như vậy.

Tường Dung vừa nghe là pha lê, là pha lê hồng, lập tức hiểu ra thứ này trân quý, nhanh chóng trình trọng hành lễ với Phụng Vũ Hành: "Tường Dung đa tạ Nhị tỷ tỷ."

Phụng Vũ Hành cười nâng cô nương này dậy, vỗ nhẹ cánh tay của nàng: "Đều là tỷ muội với nhau, không cần đa lễ. Người yên tâm, trước đó ta nói muốn đưa một chiếc khăn tay cho Phấn Đại, dĩ nhiên sẽ không thiếu của người. Lúc ấy sẽ xem tình hình vải làm y phục, lấy ra một ít, sẽ tranh thủ làm cho Tường Dung một đôi giày thêu, giữ đến khi người xuất giá thì đi, được không?"

Không đợi Tường Dung có phản ứng, An thị kích động trước, "Nhị tiểu thư!" Tuy là người bình tĩnh, giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Trước đó ở chính viện, Phụng Vũ hành đã nói làm cho Tường Dung và Phấn Đại mỗi người một chiếc khăn tay, đã làm cho cả Đại Thuận người người cực kỳ hâm mộ rồi, nếu lúc Tường Dung xuất giá đi một đôi giày thêu làm từ ngũ bảo, cho dù là gả đến dạng người gì, cũng phải để phu gia xem trọng.

"An di nương không cần như vậy." Phụng Vũ Hành thần nhiên cười, "Tuy nói A Hành rời phủ nhiều năm, nhưng chuyện lúc trước vẫn còn nhớ rõ. Năm ấy lúc mẫu thân mang thai Tử Duệ, Trâm thị vụng trộm đôi thuốc bỏ trân quý, là An di nương đến nói cho lão thái thái, mới có thể để mẫu thân thuận lợi tâm bồ. A Hành là người mang thù, những không phải dạng vong ân."

An thị lại cảm thán một trận, không nghĩ cứ chỉ năm đó hôm nay lại được hồi báo. Nàng là thiếp thất, thân mình không cầu gì, toàn bộ hy vọng đều ký thác lên người đứa nhỏ Tường Dung này. Nhưng một nữ nhi thứ xuất, hoặc gả cho con trai trưởng nhà giàu làm thiếp, hoặc gả cho con vợ kế làm chính thất, vô luận thế nào cũng không thể so sánh với chính nữ. Nàng nghĩ đến thân phận không hơn người ngoài, tốt xấu nàng có cửa hàng hồi môn của mẹ đẻ, mấy năm nay tích được chút ngân lượng để dành cho tương lai của Tường Dung. Nhưng nhiều ngân lượng hơn nữa, lại có Phụng Vũ Hành hứa hẹn tặng cho một đôi giày thêu làm từ ngũ bảo a!

"Đa tạ Nhị tiểu thư." An thị từ đáy lòng cảm kích. Đột nhiên nhớ tới cái gì, nhanh chóng quay đầu hỏi Điều thị: "Sau khi tỷ tỷ hồi kinh đã xem qua Bách Thảo đường chưa?"

Điều thị ngăn ra, lắc đầu: "Không có. Sau khi hồi kinh trực tiếp về phủ, còn chưa đi ra ngoài."

"Vậy tỷ tỷ tốt nhất dành thời gian đi xem, trước đó lúc vài ngày ta đi ra cửa để ý cửa hàng, nhìn thấy chương quầy của Bách Thảo đường hình như đã đổi

ngươi."

Điều thị nhủ mày, "Điền bá đã mất rồi sao?"

AN thị gật đầu: "Ta tự đi vào dạo một vòng, cũng không thấy Điền bá, hiện tại chừng quây là một người trẻ tuổi."

Điều thị thấy Phụng Vũ Hành mờ mịt, liền cùng nàng giải thích: "Bách Thảo đường trong kinh thành là lúc trước khi ta gả đến Phụng gia, nhà mẹ đẻ tặng cửa hàng hồi môn, khi đó ngươi còn nhỏ tuổi, chuyện này lại không quá để ý. Hơn nữa..." Điều thị bắt đầu dề dặt, "Nói là cửa hồi môn của ta, nhưng từ khi gả đến Phụng gia, làm sao có phần cho ta."

An thị thay nàng nói tiếp: "Đâu chỉ là không có phần, nếu ta nhớ không lầm, trước kia tỷ tỷ đã nói qua, cửa hàng hồi môn của Điều gia, cái ngày mà ngươi qua cửa, đã bị lão thái thái thu lại?"

"Ừ." Điều thị gật đầu, "Ngày qua cửa đó, tất cả đều nâng lên cho lão thái thái, ngày thứ hai khi đưa ta về viện, nhân tiện cầm luôn khế đất cửa hiệu. Ta đi tìm lão thái thái hỏi, nàng nói nếu đã gả đến Phụng phủ, những thứ này liền để công trung bảo quản thay, còn nói Phụng gia sẽ không bạc đãi ta."

Phụng Vũ Hành bật cười, "Nương ngươi sẽ tin chứ?"

"Ta không tin thì biết làm thế nào?"

"Đúng vậy!" An thị nói tiếp, "Tức phụ gả vào cửa, thì là người của nhà chồng."

"Lợi nhuận của cửa hiệu kia, Phụng gia đã cho mẫu thân chưa?"

Điều thị lắc đầu, "Chưa cho, chỉ nói là làm ăn thua kém, Phụng gia còn góp vào không ít bạc."

Phụng Vũ Hành nghĩ lại lời trước đó của An thị, hỏi lại: "Di nương vừa mới nói đi ra ngoài để ý cửa hàng, nhưng là của chính di nương?"

An thị gật đầu, "Đúng, nhà mẹ đẻ ta cũng tặng theo hai gian cửa hàng, nhưng mà cửa hàng của ta không so được với Điều gia, Phụng gia sao có thể để ý, nên mới giữ lại."

"An di nương, việc này là quy định của Đại Thuận chúng ta?"

An thị lắc đầu, "Làm gì có quy định như vậy, chẳng những không có, Đại Thuận còn cho phép nữ tử đã xuất giá tự quản lý cửa hàng hồi môn, nếu nữ tử muốn xuất môn đi quản lý cửa hàng, nhà chồng cũng không thể ngăn cản vô cớ."

"Vậy ra, Phụng gia đối nghịch với quy định của triều đình?" Nàng không do dự chụp cái mũ như vậy cho Phụng gia.

An thị bĩu môi, không nói gì. Nhiều năm trôi qua như thế, nàng sao có thể không biết mặt mũi Phụng gia là cái gì.

Phụng Vũ Hành an ủi Điều thị: "Mẫu thân yên tâm, là của chúng ta, sớm muộn đều phải trở về với ta."

An thị cũng đồng ý với lời này, "Hôm nay ta thấy Ngự vương phủ không phải là diễn trò, thật sự nhiệt tình muốn vì Nhị tiểu thư làm chỗ dựa. Tin tưởng có Ngự vương phủ, sẽ không có người đánh chủ ý loạn tới các người bên này." Theo sau lại chuyển lời nói, "Hôm qua tự Tường Dung chạy tới, trở về nói với ta tình hình bên này. Ta vốn đang chuẩn bị ít bạc vụn, nghĩ hôm nay sẽ lại đây cho các người, đảm bảo không ít thì nhiều, ít nhất cũng có thể đáp ứng được. Không nghĩ tới chưa kịp đưa, Ngự vương bên kia đã giành trước rồi." An thị vừa nói vừa lấy từ cổ tay áo một bao ngân lượng nhỏ ra, "Ta không so được với Ngự vương phủ. Nhưng ta nghĩ, Ngự vương tặng đều là ngân phiếu, gần đây trong viện ngươi muốn động thổ, không thể thiếu bạc vụn thưởng cho hạ nhân. trước hết cứ cầm dùng đi!"

Phụng Vũ Hành nhìn ra An thị là thật tâm, cũng không khách khí với nàng, thân rú nhanh nhạy nhận lấy bao ngân lượng nhỏ: "Đa tạ An di nương, bên ta đang nghĩ biện pháp ra phủ đổi ít bạc vụn, An di nương lại đưa tới cái này, thật là đúng lúc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nô tỳ riêng

Thấy Phụng Vũ Hành nhận bạc, tâm An thị cuối cùng cũng buông lỏng. Nàng không phải cố ý lấy lòng, bạc này đúng là hôm qua mới gom, không nghĩ hôm nay phát sinh chuyện Ngự vương phủ đến đặt sinh lễ, đến đây thì nàng có vẻ như nịnh bợ.

"Di nương yên tâm, A Hành sẽ đối xử tốt với Tam muội muội." Phụng Vũ Hành không có ý định nhận lời điều gì từ An thị, nàng biết đối với An thị, Tường Dung mới là người nàng mong chờ.

Tiền bước An thị và Tường Dung, Diêu thị lôi kéo Phụng Vũ Hành hỏi nằng: "Người còn nhớ rõ chuyện năm đó thuốc bỏ kia bị đổi?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Thật ra thì không thể nhớ rõ, nhưng cùng nói mấy câu với An di nương, trí nhớ có chút rõ ràng hơn."

Diêu thị nói với nằng: "Người phải hiểu An di nương là người thông minh, thẳng thắn, khi mẫu thân còn làm mẹ cả, nằng không có ý nịnh bợ, sau Diêu gia lại gặp chuyện, nằng không hề bỏ đá xuống giếng, ngược lại trước khi chúng ta đi vụng trộm đút ít vụn bạc vào áo Tử Duệ."

"Người tốt đều được đền đáp." Nằng đưa chén trà cho Diêu thị, "Mẫu thân uống trà đi, không cần nghĩ nhiều. Chờ thêm hai ngày nữa chúng ta đến viện cách vách, còn có nhiều chuyện cần mẫu thân tự mình để ý."

Diêu thị vốn là đương gia chủ mẫu, tuy tính cách yếu đuối, nhưng quản lý một tiểu viện vẫn dư dả. Lúc này đáp ứng: "A Hành yên tâm, chuyện vật phức tạp trong nhà không cần người để ý. Chỉ là Tử Duệ, đã đến lúc học võ lòng."

Nằng nhắc tới cái này thì Phụng Vũ Hành mới nhớ tới, đối với việc học, Tử Duệ đã hơn sáu tuổi, cũng đến tuổi đến trường.

"Chuyện này A Hành đúng là sơ xuất, may mà mẫu thân nhớ kỹ. Nhưng mà trước mắt thái độ Phụng gia còn đang cân nhắc, chúng ta tạm thời theo dõi mấy ngày, rồi tìm cơ hội nhắc đến trong phủ."

Hai người mẫu tử đang nói chuyện, bên ngoài Tôn ma ma mang theo Triệu ma ma vào viện, phía sau Triệu ma ma còn có một lão bà tử và một đám tiểu nha đầu. Trong Liễu viên vốn đã có mấy rương sinh lễ lại thêm những người này chen chúc vào, thật không thể chật hơn được nữa.

Tôn ma ma dẫn Triệu ma ma đi qua các loại rương, vật và mới đi đến chính sảnh, khuôn mặt Triệu ma ma tươi cười, tiến vào phòng liền nói: "Nhị tiểu thư thật sự là hảo phúc khí, hảo phúc khí nha!"

Trong lòng Phụng Vũ Hành cười lạnh, trước đó là ai đi theo lão chủ tử nhà các nằng dùng con mắt xem thường nằng?

"Triệu ma ma sao lại nói vậy, ta chỉ là thứ nữ, không nên nói cái gì mà hảo phúc khí. Trong phủ này phúc khí đều ở trên người Đại tỷ tỷ và Đại ca, ma ma là người già, nói chuyện nên chú ý."

Lời này của nằng làm Triệu ma ma nghẹn họng, lão thái thái có thể không biết, rõ ràng là ý trong lời nói, Nhị tiểu thư này sao còn cố ý không hiểu.

Nhưng nằng chỉ dám oán thầm trong lòng, cũng không dám biểu hiện nửa điểm bất mãn trước mặt Phụng Vũ Hành, ngược lại càng cười sâu hơn. Nếu lời nói trước đó không có cách nào tiếp, vậy trực tiếp bỏ qua, thay đổi chủ đề: "Lão nô đã mời một nha tử nổi danh ở kinh thành, dẫn theo ít nha đầu đến đây cho Nhị tiểu thư chọn. Ngoài ra, lão thái thái phân phó để lão nô đến cửa hàng may tốt nhất kinh thành may thêm nhiều y phục cho Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia và Diêu di nương, cũng đã mang đến đây, Nhị tiểu thư xem một chút!"

Nằng nói xong, vẫy tay một cái, phía sau có nha đầu đang cầm một kiện y phục đi đến.

Lúc này y phục các nằng đưa đến dĩ nhiên là loại tốt, có chất vải tốt, kiểu dáng tốt, không có động tác ngăm trước đó. Phụng Vũ Hành chỉ đơn giản liếc mắt một cái, rồi để Hoàng Tuyền và Vong Xuyên tiếp nhận y phục này đem vào trong phòng.

Theo sau, một nha tử cũng đi vào tiền sảnh, theo sau nằng, là hơn hai mươi tiểu nha đầu.

Rất nhanh, ngoại thỉnh nho nhỏ cũng bị chật ních, Phụng Vũ Hành tùy ý quét một vòng, thấy đều là đứa nhỏ mười ba, mười bốn tuổi, trong lòng nổi lên phiền chán, nhưng cũng không có cách nào. Ở niên đại này, đứa nhỏ của gia đình nghèo trừ khi đi làm nô tỳ cho người ta, thì không còn con đường tốt nào khác. Hơn nữa, nữ hài từ đến tuổi mười lăm liền xuất giá, lúc mười tuổi đã có điệu bộ, nằng tuy là người quản lý, nhưng cũng không có năng lực kia.

Kiên trì nhìn hết những tiểu nha đầu, cuối cùng Phụng Vũ Hành chọn ra năm người có thân thể khỏe khấn làm người dọn nhà, mặt khác lại chọn ra ba người làm người thân cận, trong đó một người đi theo Tôn ma ma cùng hầu hạ Diêu thị, một người đi theo Hoàng Tuyền chiếu cố Tử Duệ, còn một người cùng Vong Xuyên ở lại bên người nằng.

Triệu ma ma thấy Phụng Vũ hành không chọn thêm nữa, liền chủ động hỏi: "Chỉ từng này người là đủ rồi sao? Về sau chuyển sang viện bên kia, còn nhiều chỗ cũng phải cần người."

Nằng khoát tay, "Thế này là đủ rồi, ta không thích nhiều người."

Triệu ma ma gật đầu, "Tất cả đều theo ý của Nhị tiểu thư." Sau đó cho nha tử cái ánh mắt, bà tử kia nhanh chóng đưa lên một xấp giấy cho Phụng Vũ Hành, "Nhị tiểu thư, đây là khế ước bán thân của tám nha đầu ngài chọn, đều đã được quan phủ đối chiếu, thỉnh Nhị tiểu thư yên tâm."

Phụng Vũ Hành với việc này thật sự hài lòng.

Thấy nằng không có gì phản phó nữa, Triệu ma ma khom lưng mang theo mọi người rời đi, để lại tám nha đầu mới đã được chọn ở lại trong sảnh an bài.

Ở phương diện này Phụng Vũ Hành không có kinh nghiệm, đem ánh mắt nhìn Diêu thị.

Diêu thị nhận nhiệm vụ quen thuộc này, mở miệng hỏi: "Các người có tên gốc không?"

Một trong số nha đầu có lá gan lớn hơn một chút đáp: "Có, nhưng đều là tiện danh, nói ra chỉ sợ bẩn lỗ tai chủ tử, còn thỉnh chủ tử ban tên."

Diêu thị suy nghĩ, nói với năm nha hoàn thô sử: "Nếu ban tên cho các người, vậy lấy một chữ đằng sau trong tên cũ của các người đi."

Năm nha đầu cùng nói lời cảm tạ.

Mặt khác ba nha đầu thân cận, Diêu thị muốn tự cho Phụng Vũ Hành quyết định, đồng thời nàng nói với Phụng Vũ Hành: "Đây là quy củ, phạm là nha đầu thân cận đều là nhất đẳng, lẽ ra còn có hai bậc nữa, là hầu hạ chút nước trà linh tinh, nhưng A Hành không thích nhiều người, để lại từng này cũng đủ rồi."

Phụng Vũ Hành gật đầu, đối với chuyện này nàng thật sự không biết nhiều lắm, may mà bên cạnh còn có Diêu thị.

Nhìn ba nha đầu mới tuyển này, nàng cũng không có hứng thú đặt tên cho người ta, liền hỏi các nàng: "Các người vốn gọi là gì?"

Mấy nha đầu theo thứ tự đáp: "Nô tỳ vốn tên là Thiên Lan, nô tỳ là Linh Nhi, nô tỳ là Hàm Ngọc."

"Cũng không tệ lắm." Nàng hài lòng với mấy cái tên này, "Không cần sửa lại, cứ gọi vậy đi."

Ai biết ba nha đầu này vừa nghe, bùm một tiếng liền quỳ xuống: "Cầu tiểu thư khai ân lưu lại nô tỳ! Cầu tiểu thư khai ân lưu lại nô tỳ!"

Phụng Vũ Hành không hiểu, "Khi nào ta nói đuổi các người?"

Diêu thị giải thích cho nàng: "Nô tài nhận chủ, ban tên đối với các nàng là quan trọng nhất, đặc biệt là nhất đẳng thân cận, ban tên có ý nghĩa quá khứ đối với các nàng đều đã kết thúc, từ nay về sau chỉ là nô tài của chủ tử mới."

Phụng Vũ Hành lúc này mới hiểu, hóa ra để người ta sửa tên là tôn trọng người ta, nàng hoàn toàn còn nghĩ ngược lại, tên là cha mẹ đặt, không thể tùy tiện sửa.

Nghĩ sơ một chút, thấy có chủ ý: "Vậy thế này đi, người cùng chọn một chữ trong tên các người, ta ban chữ 'Thanh' đằng trước, được không?"

Mấy nha đầu rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, theo thứ tự nói: "Nô tỳ Thanh Lan tạ chủ tử ban tên, nô tỳ Thanh Linh tạ chủ tử ban tên, nô tỳ Thanh Ngọc tạ chủ tử ban tên."

"Tốt." Phụng Vũ Hành nhìn một lượt nha đầu mới tới trong phòng, lại cảm khê ước bán thân trong tay, mà Phụng phủ thân yêu cuối cùng cũng cho nàng cảm giác có chút lòng thành. "Về sau các người là hạ nhân của chúng ta bên này, qua hai ngày nữa chúng ta sẽ đến tiểu viện cách vách. Tòa trạch tử mặc dù không lớn, nhưng trước mắt nhân công vẫn thiếu một chút. Ta trời sinh thích yên tĩnh, các người sẽ vất vả một chút, về phần tiền tiêu hàng tháng, ngoài việc công trung trả cho các người, mỗi tháng ta sẽ đưa thêm cho các người một phần."

Tám nha đầu vừa nghe lời này đều vui vẻ, nhất tề ứng tạ.

Phụng Vũ Hành khoát tay chặn lại, ánh mắt nhìn ba người Lý ma ma và Mẫn Hi, Bảo Đường: "Về phần ba người các người, nói như vậy chủ tử các người rất nhanh sẽ có an bài mới, Liễu viên ta là tiểu miểu, thật sự không sắp xếp được." Nói hết, không dấu vết cho Mẫn Hi một ánh mắt an tâm chớ nóng vội, Mẫn Hi mới thầm thở ra.

Vì có hạ nhân mới tới, Liễu viên nho nhỏ căn bản không chứa đủ. Mấy rương sinh lễ để đầy trong viện, Hoàng Tuyên và Vong Xuyên chủ động thay nhau canh giữ, những người khác được Tôn ma ma an bài đến sương phòng và nữ phòng.

Về phần ba người Lý ma ma, cũng không biết nên làm thế nào, tình nguyện ở cùng một chỗ với những hạ nhân này, cũng không nói muốn về Kim Ngọc viện.

Các nàng không đề cập đến, Phụng Vũ Hành cũng không đuổi đi, vẫn gọi Mẫn Hi hầu hạ nàng tắm rửa.

Chuyện này ở trong mắt Lý ma ma, là Phụng Vũ Hành nàng cố ý khó xử Mẫn Hi, Bảo Đường còn thay Mẫn Hi ủy khuất, chỉ có trong lòng Mẫn Hi biết, Nhị tiểu thư nhất định muốn nói riêng với nàng.

Được Phụng Vũ Hành giao phó, Vong Xuyên mang Thanh Ngọc được an bài trong phòng Phụng Vũ Hành cùng kiểm kê vật phẩm trong sân, Mẫn Hi vẫn bê từng thùng gỗ vào phòng đổ nước, chuẩn bị tắm rửa.

Phụng Vũ Hành đã sớm lấy thuốc trị giáp triển đặc hiệu từ trong không gian, bóc vỏ bên ngoài, lại tìm thêm binh sử đem chất lỏng đổ vào, thoát nhìn giống đồ cổ đại.

Tắm rửa thay y phục xong, nàng gọi Mẫn Hi đến trước bàn, trước dùng nước trị giáp tiền đổ lên trên, rồi buông hai tay ra, tự mình lấy bàn chải nhỏ, cẩn thận xoa trên đó.

Mẫn Hi dĩ nhiên không biết thứ vừa đổ trên móng tay là cái gì, chỉ cảm thấy rất thoải mái, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ, nguyên bản từng trận ngứa móng tay một lát sau liền dừng lại.

Nàng vạn phần ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành mang theo tia cảm kích, Phụng Vũ Hành lại không giải thích thuốc này nhiều, chỉ hỏi nàng: "Lý ma ma có nói khi nào mang các người về Kim Ngọc viện hay không?"

"Có." Mãn Hi nói với Phụng Vũ Hành, "Nàng nói đêm nay ở lại trước, theo dõi xem bên này có động tác gì không, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì sáng mai liền đi về."

Phụng Vũ Hành cười lạnh, "Là muốn nhìn ta an bài sinh lễ này như thế nào đi?"

Mãn Hi gật đầu, "Chắc chắn là vậy. Đại phu nhân cực kỳ đề ý tiền tài, bên này Nhị tiểu thư bỗng có nhiều thứ tốt, nhất định nàng muốn lấy làm của mình."

"Vậy cứ để nàng tự giãy vò cho tốt." Phụng Vũ Hành không nói thêm nữa, thấy thuốc đã ngấm vào tay Mãn Hi, lại xoa một lần nữa, thế này mới nói: "Vậy sáng mai ngươi trở về theo, hết thấy cứ giống như trước, đề ý Trâm thị, nếu ta có việc sẽ tìm ngươi."

Mãn Hi rất thông minh, lập tức hiểu ý tứ Phụng Vũ Hành, "Nhị tiểu thư yên tâm, nô tỳ ở bên kia nhất định vì tiểu thư mà làm tốt."

"Ừ." Nàng rất hài lòng, "Cứ cách năm ngày ta lại đưa thuốc cho ngươi một lần, ngươi để ta ở trong ngày nghỉ ngơi một lát, sau nửa canh giờ nữa, ta cho ngươi son móng tay."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chữa bệnh cho Tử Duê

Liều viên bên này đã đi vào quỹ đạo, nhưng có người đặc ý dĩ nhiên sẽ có người không được như ý, tỷ như Phụng Phần Đại.

Tuy ban ngày Phụng Vũ Hành vừa cho nàng một chiếc khăn tay ngũ bảo, nhưng nha đầu kia chỉ là một đứa vĩnh viễn không có tâm tư thỏa mãn. Mắt thấy Phụng Vũ Hành có Ngự vương phủ là chỗ dựa để xoay người, nàng càng ngày càng cảm thấy mình tựa hồ vĩnh viễn sẽ không có ngày xuất đầu.

Ở trên nàng, trừ Phụng Tường Dung ra, thì còn hai tỷ tỷ, một là chính nữ Phụng gia, đệ nhất mỹ nhân kinh thành, một là chính phi Ngự vương phủ tương lai, vậy nàng ở đâu?"

Tiểu cô nương quay đầu nhìn Hàn thị đang ở trong phòng trang điểm chờ Phụng Cẩm Nguyên buổi tối tới, không thể ngồi im. Tiến lên một bước đoạt lấy son trong tay nàng, cổ họng the the kêu lên: "Cả ngày chỉ biết lo cho bản thân! Ngươi sẽ không có năng lực để suy nghĩ vì ta?"

Tay Hàn thị run run, vẻ mặt thái vốn ở trên mặt cũng dần dần bỏ xuống.

Nữ nhi này của nàng tới giờ đều như thế này, đột nhiên cảm xúc không khống chế được, phát hỏa với nàng cũng không phải lần một lần hai.

Kỳ thật trong lòng Hàn thị hiểu, hôm nay bị Phụng Vũ Hành kích thích như vậy, khẳng định Phần Đại chịu không nổi. Nhưng không chịu nổi thì phải làm thế nào?

"Di nương ta chỉ là thiếp, ngươi muốn ta suy nghĩ cho ngươi thế nào?"

"Nuông Phụng Trâm Ngự vốn cũng chỉ là thiếp!" Trước sau Phần Đại vẫn không suy nghĩ rõ chuyện này, "Vi sao người ta làm thiếp có thể lên được vị trí chủ mẫu, ngươi lại không được? Nếu ngươi không chịu thua kém mui ta, thì ta vẫn là một thứ nữ nhỏ nhoi trong phủ sao?"

"Thứ nữ thì làm sao?" Mắt phụng Hàn thị tròn lên, "Thứ nữ cũng là đứa nhỏ của Phụng gia! Phụ thân ngươi là Tể tướng, tuy ngươi là thứ nữ, nhưng có ai dám khinh ngươi?"

"Nhưng cũng không có người coi trọng đối đãi!" Phần Đại thờ phỉ phỉ ngồi vào ghế, tiếp tục phát hỏa với Hàn thị, "Chẳng lẽ ngươi không biết thái độ của lão thái thái đối với ta sao? Chẳng nhẽ ngươi không biết căn bản Đại phu nhân không muốn quản ta và Tường Dung sao? Chẳng lẽ ngươi không biết Phụng Trâm Ngự căn bản chỉ là lộ về mặt Bô Tát nhưng thực tế là lòng lang dạ sói sao?"

Hàn thị sợ tới mức nhanh chóng che miệng Phần Đại: "Ngươi nói vừa cái gì vậy? Ta nói cho ngươi biết, ở đây trong nhà ai cũng có thể chửi bới, chỉ đối với Đại tỷ tỷ của ngươi, ngươi nhất định phải dựa vào nàng!"

"Các nàng đều tốt! Ta phải làm sao bây giờ? Ta làm sao bây giờ?" Phần Đại không khống chế được bắt đầu quát to, "Ta cũng muốn những thứ kia của Phụng Vũ Hành! Ngươi có thể tìm cho ta một vị hôn phu như vậy sao?"

Hàn thị bất đắc dĩ, "Ngươi lớn rồi sao? Còn chưa tới tuổi kết hôn."

"Đến rồi thì có sao?" Ánh mắt Phần Đại dựng lên, "Mỗi ngày chỉ biết quyền rũ phụ thân, ngươi quyền rũ ra cái kết quả gì? Ngươi có bản lĩnh sinh con trai a! Trong nhà vốn chỉ có đứa kia không chịu thua kém Đại ca, hiện tại Phụng Tử Duê đã trở lại, chúng ta còn gì để mà trông cậy!"

Rốt cuộc, lời của Phụng Phấn Đại cũng làm cho Hàn thị trầm mặc. Một bàn tay phủ lên bụng, đôi mắt trang điểm tình xảo rơi lệ.

Con sao? Nàng sao lại không nghĩ có con trai. Nhưng trong cái phủ này, chỉ cần Trầm thị tồn tại, nàng cũng được, An thị cũng được, đều đừng nghĩ đến việc sinh con.

Năm ngoái nàng có thai, hồ đồ uống một chén thuốc sảy thai, đại phu nói đã hình thành nam thai. Sau nàng ngầm tra ra đại phu kia và Kim Trân bên người Trầm thị có qua lại, nàng nói với Phụng Cẩn Nguyên, nhưng không được kết quả gì. Về sau, trong cung mừng thọ Thái hậu, Phụng Cẩn Nguyên dâng lên một tòa Quan Âm bằng phủ thủy, nghe nói là bào đệ Trầm thị vì hấn mà tìm.

Trầm thị luôn để Phụng Cẩn Nguyên không thể không bỏ qua, mà Hàn thị nàng, trừ việc nhan sắc đã héo rũ, thì cái gì cũng đều không có.

Đêm nay, Phụng phủ nhất định sẽ có nhiều người khó ngủ. Phấn Đại không khống chế được, Trầm thị cũng không thể tốt hơn.

Những thứ Ngự vương phủ mang tới đã trượt khỏi tay nàng, cả người nàng đều khó chịu.

Trầm Ngự bắt đầu nghĩ ở bên cạnh khuyên bảo, nhưng vừa nói xong, chính mình cũng không cam lòng: "Thứ khác còn chưa tính, chỉ là nghĩ đến ngũ bảo kia..."

Trầm thị sao không rõ ý tứ của Trầm Ngự, lúc này hừ lạnh một tiếng: "Trầm Ngự của ta là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, ngũ bảo mặc trên người người đương nhiên là có giá trị."

Trầm Ngự thở dài yếu ớt: "Nhưng dù sao người ta cũng là chính phi của Ngự vương phủ, là Cửu hoàng tử Hoàng thượng sủng ái nhất."

"Cửu hoàng tử thì sao?" Trầm thị khinh thường nói: "Người không phải không biết, vốn phụ thân muốn đưa cửa hôn sự này cho người, kết quả Cửu hoàng tử trong lúc tranh đấu, bản thân lại bị thương. Một hoàng tử đến con nôi dỗi cũng hết hy vọng thì long ý kia cũng hoàn toàn tuyệt duyên, hiện tại Phụng Vũ Hành nàng nở mày nở mặt, tương lai không phải thấy người phải dập đầu thỉnh an."

Trầm Ngự đỏ mặt, mềm mại, uyển chuyển kêu một tiếng: "Mẫu thân."

Thế này Trầm thị mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, kéo tay Trầm Ngự nói: "Trầm Ngự chúng ta phải gả cho thiên tử tương lai."

"Nhưng người ta nguyện ý cưới ta sao? Dù sao ta chỉ kế vị chính nữ Phụng phủ mà thôi."

"Ai dám nói người là chính nữ kế vị?" Trầm thị ỏi ra một ngụm khí thô, cắn răng nói: "Không phải Phụng Vũ Hành còn đang ở trong phủ đợi gả sao, thời gian ba năm có thể phát sinh rất nhiều chuyện. Trầm Ngự yên tâm, những chất liệu vải đỏ sớm muộn gì cũng đều là của người, cũng chỉ có người mới xứng đáng với những thứ trân quý như vậy."

Trầm Ngự không lên tiếng, trong mắt có thêm vài tia vui sướng.

Liễu viên

Phụng Vũ Hành đang ngủ say, đột nhiên chợt nghe có tiếng gõ cửa truyền đến, lúc nào cũng bảo trì cảnh giác nên nàng lập tức tỉnh dậy, chợt nghe tiếng Vong Xuyên ngoài cửa vọng vào: "Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi sao?"

Mi tâm nàng hơi nhú, đáy lòng lắc lư một chút, liền biết nhất định có chuyện phát sinh, nhanh chóng mở miệng nói: "Tỉnh rồi, vào đi."

Vong Xuyên vội vàng đi vào, lúc đến gần sốt ruột nói: "Tiểu thư mau đi xem một chút, Duệ thiếu gia bị bệnh."

"Bị bệnh?" Phụng Vũ Hành sùng sốt, trước khi ngủ vẫn tốt, còn chạy vào viện quán quít chơi với Hoàng Tuyền nửa ngày, sao đột nhiên lại bị bệnh?

Không kịp mặc quần áo, tùy tay lấy lấy chiếc áo đơn bên ngoài, đi theo Vong Xuyên chạy đến trong phòng Tử Duệ.

Lúc các nàng đến, sắc mặt tiểu tư kia trắng bệch đang ghé vào mép giường nôn mửa. Điều thị bên cạnh gấp đến độ rơi nước mắt, Tôn ma ma không ngừng xoa lưng giúp Tử Duệ, nhưng cũng không có biến chuyển tốt.

Thấy nàng tới, Hoàng Tuyền vừa bê chậu gỗ vừa nói với Phụng Vũ Hành: "Duệ thiếu gia là sau khi ngủ mới phát bệnh, ban đầu ta ở trong sân với Vong Xuyên, Tôn ma ma đi ra báo chúng ta, nói là Diệ thiếu gia đang ngủ không nổi làm ồn, đợi chúng ta lại đi vào, thiếu gia mới bắt đầu nôn mửa."

Tôn ma ma bổ sung, "Trước lúc đi ngủ vẫn còn bình thường."

Phụng Vũ Hành gật đầu, ngồi vào bên giường, tay đặt vào cổ tay, lát sau nhẹ nhàng thở ra, "Không sao."

Điều thị thấy Phụng Vũ Hành nói không sao, cũng hơi an tâm một chút, lại vội hỏi: "Rốt cuộc là bệnh gì?"

Phụng Vũ Hành cười khổ, "Chúng ta ở trong núi nhiều năm như thế, chưa bao giờ dính dầu mỡ, tối hôm qua thức ăn đầy mỡ Tử Duệ trước giờ chưa từng nếm qua, đột nhiên lạnh bụng, khiến cho tràng vị phản ứng, cũng là bình thường."

Điều thị khó hiểu: "Vậy vì sao chúng ta không có phản ứng? Chúng ta ở trong núi cũng không ăn dầu mỡ mà?"

Phượng Vũ Hành vừa đỡ Từ Duệ vừa nói với Điều thị: "Nhưng trước kia chúng ta ở trong Phượng phủ đã nếm qua! Từ Duệ rời kinh thành lúc ba tuổi, làm sao có thể ăn đồ bình thường."

Lúc này Điều thị mới hiểu, "Vậy có muốn mời đại phu không?"

Phượng Vũ Hành xua tay, "Hơn nửa đêm rồi đừng làm phiền, ta xem trước cho Từ Duệ, nếu sáng mai không tốt thì đi mời cũng không muộn."

Điều thị rất tin tưởng và yên tâm với Phượng Vũ Hành, nàng vẫn cho rằng trước đây Phượng Vũ hành đi theo ngoại tổ nghe nhiều xem nhiều, chẩn bệnh là bình thường.

"Tôn ma ma hầu hạ mẫu thân nghỉ ngơi trước đi." Nàng phân phó người, "Hoàng Tuyền tiếp tục ở lại trong sân gác đêm, Vong Xuyên đi nấu nước sôi."

Tuy Điều thị không nói, nhưng thấy ánh mắt Phượng Vũ Hành kiên định, liền gật đầu, cùng Tôn ma ma rời đi. Nàng biết, nữ nhi đã lớn, có rất nhiều chuyện nàng muốn tự mình làm chủ, nếu như vậy, nàng sẽ thành toàn cho nữ nhi.

Thấy mọi người rời đi, Phượng Vũ Hành thừa dịp Từ Duệ không chú ý, khẽ vuốt cổ tây, đem ý niệm vào hiệu thuốc. Tìm một vòng, mới thấy được thuốc ức chế tràng vị dành cho trẻ em.

Đặt đũa nhỏ ổn định trên giường, nàng đứng dậy đi đến trước bàn, pha thuốc vào trong trà, rồi lại tùy tay ném gói thuốc to về hiệu thuốc.

Không bao lâu, Vong Xuyên đã đem nước sôi vào, nàng dùng nước sôi hòa tan thuốc, đợi nước nguội mới cho Từ Duệ uống.

Vong Xuyên thấy thuốc trong chén, hít hít vào mũi, phát hiện không có vị đắng, ngược lại có chút ngọt. Nàng rất muốn hỏi đây là thuốc gì, Nhị tiểu thư lúc nào đã có. Nhưng lập tức nhớ lời Vương gia trước khi ra khỏi Ngự vương phủ dặn: "Không cần quá mức tò mò chuyện liên quan đến Phượng Nhị tiểu thư, nàng làm gì thì các người chỉ cần nhìn là được, không được hỏi, cũng không được nói với người bên ngoài." Vong Xuyên thu hồi lòng hiếu kỳ, giúp Phượng Vũ Hành trông Từ Duệ.

Đũa nhỏ uống xong, rất nhanh đã ngừng nôn, cũng không la hét đòi đi nhà xí, trong chốc lát, hô hấp đã đều đều đi ngủ.

Vong Xuyên lại âm thầm cảm thán chén thuốc thần kỳ kia.

Phượng Vũ Hành thấy nàng không hỏi, nên cũng không giải thích. Dù sao cũng là người hầu hạ của mình, nếu lòng hiếu kỳ quá nặng cái gì cũng phải giải thích, chỉ sợ nàng bị lộ.

Liều viên bên này bận rộn nửa đêm, sáng sớm hôm sau, tin tức Từ Duệ sinh bệnh bất ngờ rơi vào tai Trầm thị.

Phượng Vũ Hành thấy Mãn Hi vụng trộm truyền ánh mắt, liền biết tin tức là do Tôn ma ma sáng sớm đã truyền đi. Nàng cũng không truy cứu, hôm qua Trầm thị bị ghen, khẩu khí này luôn muốn đi ra, chỉ sợ trước mắt miệng bị đột phá. Nàng muốn nhìn xem, đối phương muốn sử dụng thủ đoạn gì.

Lúc Khách Khanh đại phu vào cửa, Trầm thị mang theo An thị và Hàn thị cùng đến đây, ngay cả lão thái thái bên kia cũng phách Triệu ma ma tới.

Trầm thị đi vào Liều viên, ánh mắt không dời mắt rương, hiện lên vẻ tham lam vô cùng, không thể che giấu được.

Hoàng Tuyền khẽ hừ một tiếng, lớn tiếng tiếp đón nàng: "Mời phu nhân vào bên trong ngồi."

Trầm thị chán ghét vung khăn tay, thân thể phì nhiêu vặn vẹo đi vào phòng Từ Duệ, lại chỉ nhìn thoáng quá liền ghét bỏ, không hề tiến lên.

Hàn thị đến nhìn nọt Trầm thị, sau khi thấy nàng lại gần, cũng đi theo thối lui ở ngoài gian.

Tiếp theo là An thị cùng Triệu ma ma vẫn tiếp cận ở phía trước, thỉnh thoảng cùng đại phu hỏi vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mau đem thuốc cho phụ thân đi

Đại phu này đến thật sự có trách nhiệm, cẩn thận hỏi Tôn ma ma tối hôm qua lúc Từ Duệ phát bệnh, rồi bắt mạch, vạch mí mắt chẩn bệnh. Cuối cùng đưa ra kết luận: "Tràng vị của tiểu thiếu gia không khỏe, tại hạ kê đơn thuốc bổ trợ, uống mấy ngày sẽ khỏe lại."

Điều thị thấy đại phu nói giống Phượng Vũ Hành, không khỏi tin nhiệm vài phần với Phượng Vũ Hành.

Vong Xuyên và Phượng Vũ Hành cùng liếc nhìn nhau, không nói gì. Nàng nhớ rõ hôm qua tiểu thư sau khi cho uống thuốc, thiếu gia rõ ràng đã chuyển

biến tốt, cho dù đường bệnh thêm mấy ngày nữa, sợ cũng không cần phải uống thêm thuốc đắng? Rõ ràng thuốc của tiểu thư rất tốt.

Nhưng nhận thấy ánh mắt Phụng Vũ Hành nói an tâm, đừng nóng nảy, Vong Xuyên mới hiểu, không nói thêm gì.

Nghe nói tràng vị không khỏe, Trầm thị chờ ở gian ngoài cười nhạo một tiếng, "Ta còn tưởng bệnh nặng gì, hóa ra là ăn quá no."

Hàn thị vốn đang che miệng cười duyên, nhưng thấy Phụng Vũ Hành lừng thững đi đến, nụ cười đang nở trên mặt được tháo xuống.

"Mẫu thân nói đúng, Từ Duệ đương nhiên không có bệnh nặng, thiếu gia Phụng phủ rất khỏe mạnh."

Nàng nhắc nhở Trầm thị, Từ Duệ cũng là thiếu gia Phụng gia, đừng quá đặc ý.

Trầm thị lại hừ một tiếng, đứng lên nói: "Nếu không có việc gì, ta cũng nên đi thôi." Lúc xoay người lại nhìn đến một đồng rương trong viện, con tức lại nổi lên trên mặt: "Được cái này cái kia cũng không biết hiểu kính trọng bố, không biết là ai dạy dỗ quy củ."

Phụng Vũ Hành cười khẽ với nàng nói: "Đa tạ mẫu thân nhắc nhở, vậy A Hành liền chọn thứ tốt hiểu kính tổ mẫu."

Trầm thị suy tẻ ngã một cái, muốn nói ta cũng là trưởng bối, lại tin tưởng chắc chắn mặc kệ mình nói cái gì nhưng lại đều đổi lấy một câu sa sút, trực tiếp ném con tức đang phát lên mấy người Lý ma ma: "Ba người cái người! Đưa các người đến đây thật sự là uống tâm tư! Cưng nhiên hầu hạ Nhị thiếu gia thành như vậy, còn không cút về Kim Ngọc viện cho ta!"

Ba người Lý ma ma quá hiểu tính tình Trầm thị, cúi đầu đi theo.

Ai ngờ Trầm thị đi đến nguyệt lượng môn lại nổi lên gian tà, ra lệnh cho Kim Trân luôn gần gũi nàng nhất: "Người đi theo đại phu xem đơn thuốc, nhớ phải dùng được liệu tốt, Nhị thiếu gia Phụng gia không thể chậm chạp đợi!"

Kim Trân cúi người, dừng lại.

Phụng Vũ Hành đánh giá Kim Trân kia, cũng không biết trong lòng có dụng ý gì hay không, nhưng thấy nha đầu này cho dù là mặt mày hay thân thể cũng thành thực hơn rất nhiều so với người bên nàng, tâm tư cũng trầm ổn. Nhưng hai tay Kim Trân giấu trong tay áo vẫn bị nàng nhìn thấy, thấy ở cổ tay có những vết cào véo lở mò, liền biết nhất định là hôm qua bị Trầm thị trách đánh.

Kim Trân thấy Phụng Vũ Hành nhìn chăm chăm nàng, có chút không được tự nhiên, hành lễ với nàng, nói: "Nô tỳ đi theo đại phu hỏi chút về đơn thuốc." Vội vàng đi vào trong phòng.

Đại phu kê đơn không có vấn đề gì, Phụng Vũ Hành nhìn một lần rồi giao cho Kim Trân: "Nếu mẫu thân cho người hỏi chuyện đơn thuốc, vậy phiền Kim Trân cô nương tự mình đi bốc thuốc."

Kim Trân lui về phía sau từng bước, không tiếp, chỉ nói: "Phu nhân nói, Liễu viên bên này do Nhị tiểu thư định đoạt, nô tỳ chỉ xem đơn thuốc một cái rồi trở về báo cho chủ tử an tâm, cái khác Nhị tiểu thư vẫn nên tự mình làm chủ."

Phụng Vũ Hành không cưỡng cầu nữa, lại ném đơn thuốc cho Hoàng Tuyên, "Cầm đi bốc thuốc."

Hoàng Tuyên lĩnh mệnh rời đi, Kim Trân hướng Phụng Vũ Hành xin cáo lui, cũng rời Liễu viên.

Cuối cùng đại phu đi ra, ôm quyền với Phụng Vũ Hành, nói: "Lão phu họ Hứa, là Khách Khanh đại phu trong Phụng phủ, Nhị tiểu thư đề hạ nhân mang thuốc đến Khách viện là được rồi, lão phu tự mình nấu cho Nhị thiếu gia."

Phụng Vũ Hành thăm nhếch môi, thăm nghĩ ở chỗ này chờ thì làm sao? Nhưng trên mặt không có phản ứng, chỉ gật đầu: "Vậy làm phiền đại phu."

"Nhị tiểu thư khách khí, lão phu cáo lui."

Đại phu rời đi, Vong Xuyên nhỏ giọng hỏi Phụng Vũ Hành: "Đại phu có vấn đề?"

Nàng lắc đầu: "Chưa biết, cứ để xem đã, chờ hắn đem thuốc đến rồi nói sau."

Hai canh giờ sau, có hạ nhân bưng thuốc đã được nấu đi vào Liễu viên, thấy Phụng Vũ Hành, chủ động nói: "Nô tỳ là người hầu hạ của Hứa đại phu, đây là thuốc Hứa đại phu tự mình nấu, lệnh cho nô tỳ mang tới. Hứa đại phu nói, từ Khách viện đến bên này, nhiệt độ không được như trước, thỉnh Nhị thiếu gia lập tức dùng mới hiệu quả."

Phụng Vũ Hành gật đầu, ý bảo Vong Xuyên lập tức nhận thuốc, lại cùng tiểu nha đầu kia nói: "Trở về nói cho Hứa đại phu các người, Nhị thiếu gia lập tức uống thuốc này."

Tiểu nha đầu hành lễ, vội vàng rời đi.

Vong Xuyên bê chén thuốc đứng ở trong viện không nhúc nhích, Phụng Vũ Hành đi đến trước khay, tay mở nắp chén, tiến gần ngửi thử, mi tâm liền nhíu lại.

"Tiểu thư, có vấn đề?"

Nàng cười lạnh, "Ước chừng là vấn đề lớn."

Phượng Vũ Hành cũng nghĩ Trầm thị muốn tìm cách đối phó với người Liễu viên bên này, cũng chỉ nghĩ đối phương nhân cơ hội Từ Duệ sinh bệnh, động tay động chân một ít. Nhưng nàng vạn lần không ngờ, nữ nhân kia lại ác độc đến như thế.

Nhớ lại kiếp trước nửa đời nàng làm nghề y, thánh thủ song liêu Trung - Tây y, thêm cả di truyền của tổ tiên, lúc tám tuổi đã luyện được chỉ cần ngửi là phân biệt được dược liệu. Để một chén thuốc ở cách xa năm bước, nàng vẫn có thể ngửi ra mấy vị dược liệu, tên gì, hướng chỉ chỉ là một bát thuốc được nàng cẩn thận ngửi như thế này, lại càng không thể đoán sai.

Đây là một chén thuốc trắng dương (1)!

(1) Thuốc trắng dương: Không phải mị dược, mà là thuốc dành cho đàn ông muốn "khỏe mạnh" trong "đêm", thật ra đêm hay ngày uống vào cũng đều có tác dụng như nhau cả thôi.

Cho đứa nhỏ sáu tuổi uống một chén thuốc trắng dương!

Trầm thị à Trầm thị! Trong lòng Phượng Vũ Hành thờ dài, trời làm vậy, có thể tha thứ; nhưng tự làm vậy, không thể sống.

"Đừng đổ thuốc đi." Nàng dặn Vong Xuyên, lại vẫy tay gọi Thanh Linh đang bận việc ở trong viện: "Đến đây."

Tiểu nha đầu nhanh chóng chạy đến.

Từ lúc Thanh Linh vào Liễu viên và được ban tên, liền đi theo Hoàng Tuyền cùng chiếu cố Phượng Từ Duệ. Trước mắt Phượng Từ Duệ sinh bệnh, tiểu nha đầu rất tự trách.

"Người đi lấy cái bát không, đổ nước ấm vào, rồi thấy thêm cái thìa." Phượng Vũ Hành phân phó, Thanh Linh một đường chạy chậm đi làm.

Rồi lúc trở về, Phượng Vũ Hành đã từ cổ tay áo lấy ra một cái bao giấy nhỏ, xé giấy đi, đem thuốc bỏ vào trong nước, dùng thìa khuấy đều: "Mang cho thiếu gia uống."

Đêm qua sau khi Từ Duệ ngủ, Phượng Vũ Hành nhân tiện có thời gian đi vào dược phòng, đem những loại thuốc pha nước toàn bộ bóc hết ra rồi cho vào giấy gói lại, phân thành ba bọc nhỏ để ở cổ tay áo, tùy thời mà lấy ra sẽ không có vẻ quá đột ngột.

Vong Xuyên có thể ngửi ra chén thuốc này với đêm hôm qua giống nhau, không khỏi hỏi: "Nếu tiểu thư có thuốc, vì sao còn muốn để đại phu đến xem bệnh?" Lại nhìn thứ đang bê trong tay, "Trong thuốc hạ độc?" Khi nàng hỏi, trong ánh mắt theo thói quen hiện lên một tia sắc bén.

Phượng Vũ Hành cười lạnh, "Hạ độc? Hạ độc có thể giải, thứ này so với độc dược còn lợi hại hơn."

Đang nói chuyện, chỉ thấy ngoài cửa viện có một tiểu nha đầu xa lạ nom nớp lo sợ nhìn quanh Liễu viên. Vong Xuyên nhìn đến, thấp giọng nói với Phượng Vũ Hành: "Tiểu thư, ngoài cửa có người."

Nàng cũng nhìn lại tiểu nha đầu kia, chỉ thấy trên mặt hiện lên lo lắng, mang theo chút khiếp đảm, cũng không giống kẻ trộm. Nàng đi lên phía trước vài bước, vẫy tay với nha đầu kia: "Lại đây."

Tiểu nha đầu khiếp sợ tiến lên, còn cẩn thận nhìn lại phía sau, như sợ có người đi theo.

Phượng Vũ Hành thấy trong tay nàng bê một chén canh, mặt trên có các lá rau xanh, thơm ngào ngạt vẫn còn nóng, hiển nhiên là vừa mới nấu.

"Người là người của viện nào?" Nàng cố ý nói chậm, ngay cả vốn đang vì chén trắng dương kia hiện ra lệ khí cũng thu liễm lại.

Tiểu nha đầu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu trả lời: "Nô tỳ là người trong viện Hàn di nương, Hàn di nương nói Nhị thiếu gia bị bệnh, dạ dày không thoải mái, hẳn là nên ăn chút mỳ, liền kêu tiểu trù phòng nấu một bát, sai nô tỳ đưa tới."

Tiểu nha đầu vừa nói vừa đem khay chứa mỳ tiến gần Phượng Vũ Hành, mặc dù Thanh Ngọc bên người đã đến hầu hạ, nàng vẫn cố ý muốn Phượng Vũ Hành tự mình tiếp nhận.

Phượng Vũ Hành cũng không cự tuyệt, tay đưa về phía trước, cố ý cảm sát tay tiểu nha đầu tiếp nhận khay. Quả nhiên ngay lúc ngón tay hai người chạm nhau, một tờ giấy nhỏ bị nhét vào trong tay nàng.

"Nô tỳ cáo lui." Nhiệm vụ hoàn thành, tiểu nha đầu vội vàng bỏ chạy.

Thanh Ngọc buồn bực: "Nha đầu trong phủ sao lại không hiểu quy củ như vậy, nào có đạo lý để chủ tử tiếp nhận." Sau đó nhanh chóng tiếp nhận cái khay trong tay Phượng Vũ Hành, nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi: "Tiểu thư, bát mỳ này có thể ăn sao?"

Tuy hôm qua mới tiến phủ, nhưng nhớ đến Tôn ma ma và Vong Xuyên, Hoàng Tuyền đã cùng nói chuyện trong Phượng phủ với ba nha đầu thân cận, ba nha đầu có chữ Thanh đã có thể phân biệt ai là người một nhà, ai là người đối lập.

Lúc Phụng Vũ Hành bê khay nỳ cũng ngửi thấy không có vấn đề, thấy Thanh Ngọc hỏi, nàng liền gật đầu: "Có thể ăn, nỳ rất tốt cho tiêu hóa, cho thiếu gia ăn một chút."

"Nô tỳ đi ngay." Thanh Ngọc cúi người cáo lui.

Phụng Vũ Hành mở tờ giấy trong tay ra, chỉ thấy trên đó viết nhanh hai hàng chữ: "Đại phu là bà con xa với Kim Trân, thuốc chắc chắn có vấn đề, đừng uống."

Phụng Vũ Hành híp mí mắt, Kim Trân sao? Tốt lắm.

Chỉ là nàng không rõ, tại sao Hàn thị lại truyền cho mình tờ giấy như vậy, trước đó lúc nàng cùng Trầm thị đến Liễu viên, rõ ràng là đứng một chỗ.

"Tôn ma ma." Nàng cao giọng gọi Tôn ma ma từ trong phòng Từ Duệ đến bên ngoài, "Người đi Kim Ngọc viện tìm Kim Trân, nói thuốc đưa tới Từ Duệ đã uống, nếu Đại phu nhân quan tâm như thế, dù sao cũng phải để Kim Trân cô nương thấy uống cho tốt."

Tôn ma ma gật đầu, lại nhìn thoáng chén thuốc Vong Xuyên đang bung, cũng không nói gì, lập ra đi ra sân.

Phụng Vũ Hành gọi Vong Xuyên trở về phòng, hai người cùng thì thầm, chỉ thấy Phụng Vũ hành nhét thứ gì đó vào trong tay Vong Xuyên.

Tôn ma ma đi mời Kim Trân rất thuận lợi, vốn Trầm thị còn muốn để Kim Trân đi Liễu viên xem thuốc đã tốn tâm tư, trước mắt thấy Tôn ma ma gọi, chỉ cảm thấy người Liễu viên coi như hiểu quy củ, báo cáo với Đại phu nhân.

Kim Trân ngẩng cao đầu cao ngạo đi theo Tôn ma ma về phía cửa Kim Ngọc viện, vừa đi vừa nói: "Phụ nhân rất quan tâm Nhị thiếu gia, nghe nói Nhị thiếu gia bị bệnh, đồ ăn sáng cũng chưa ăn đã vội vã đi qua thăm. Nay người tới mời ta, sau khi trở về ta cũng bảo đảm tốt với phụ nhân, để phụ nhân đến ngộ thiện cũng không nỡ dùng."

Tôn ma ma ha ha cười, cũng không phản bác, đối với người trong viện Trầm thị, Tôn ma ma luôn luôn không có hảo cảm.

"Thuốc do đại phu kê đơn ức chế tốt chứ?" Kim Trân vừa đi vừa hỏi, bước chân nhẹ nhàng, lưng áo uốn éo, trông rất đẹp mắt.

Tôn ma ma cười gật đầu, "Đâu chỉ là đơn thuốc ức chế, ngay cả nấu thuốc Hứa đại phu cũng tự mình làm! Tiểu nha đầu ở Khách viện vừa mới mang qua, Nhị tiểu thư liền phái ta tới tìm cô nương qua xem, cũng đỡ để Đại phu nhân lo lắng."

"Tất nhiên, chúng ta mau đi thôi, để thuốc đỡ nguội." Kim Trân đi nhanh vài bước, làm cho Tôn ma ma bủn rủn. Đường đến Liễu viên, đi đến cũng đã sớm lạnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phụ nhân nấu thuốc bổ

Nhưng hai người vừa mới đi qua hành lang gấp khúc, chưa đi ra khỏi phạm vi của Kim Ngọc viện, chỉ thấy nghênh đón là một tiểu nha đầu vội vã chạy tới bên này, vừa thấy Kim Trân, thở ra một hơi dài, nói lớn: "May mà đến kịp." Sau đó liếc Tôn ma ma một cái, lại túm lấy Kim Trân bên cạnh.

Trước đó chén thuốc kia đưa đến Liễu viên lúc có mặt Tôn ma ma, lúc này có thể nhận thấy, đây đúng là nha đầu hầu hạ Khách Khanh đại phu ở Khách viện, cũng là người đem bát thuốc trắng dương đến Liễu viên.

Kim Trân đương nhiên không xa lạ gì nha đầu kia, thấy nàng vội tới tìm, trong lòng có chút bộp chộp, "Xảy ra chuyện gì?"

Nha đầu kia nghiêng thân mình, ngăn trở trước tầm mắt Tôn ma ma, mới lấy ra một thứ rồi đưa cho Kim Trân: "Vừa rồi có người đem thứ này đặt trước cửa Hứa đại phu, Hứa đại phu để ta mang qua đây cho cô nương, thỉnh cô nương giúp phân biệt, chắc là có chuyện gì đó."

Kim Trân cầm trong tay, tuy thứ này vẫn được dùng vải bông bao bọc, nhưng trong lòng nàng lại có những tiếng bùm bùm không ngừng, chỉ sợ là chuyện xấu.

Nhanh chóng mở bọc bên ngoài ra, liếc mắt một cái, đầu "ông" một tiếng nổ tung... là giày của nàng.

Chỉ có một chiếc!

"Người nào đưa tới?" Nàng nói mà thanh âm đều run rẩy, khuôn mặt vốn hồng nhuận sáng bóng, tức khắc đã trắng bệch, tay nắm chặt chiếc giày và khuy áo, các đốt ngón tay đều nổi trắng.

"Không biết." Tiểu nha đầu lắc đầu, "Chỉ để lại trước cửa Hứa tiên sinh, nhưng chúng ta hạ nhân mấy lần, ai cũng không thấy có người tiến vào."

Kim Trân nặng nề thờ hồn hên, chỉ đem chiếc giày nhét vào trong tay áo, vỗ vỗ tiểu nha đầu, "Nhanh trở về đi, nói với Hứa tiên sinh ta đã biết, đừng để hấn lo lắng." Sau đó xoay người lại chủ động lôi kéo Tôn ma ma, nói rất khẩn cấp, nhưng thái độ hiền lành hơn nhiều: "Ma ma chúng ta mau đi đi, đừng để Nhị tiểu thư sốt ruột chờ."

Tôn ma ma không hiểu sao lại thế này, chỉ thấy tiểu nha đầu kia chạy nhanh như chớp, mà một đường đến Liễu viên Kim Trân muốn đi nhanh, vài lần nàng muốn nói đi chậm một chút, xương cốt già nua của nàng không chịu nổi phải chạy nhanh như vậy. Nhưng Kim Trân như một quả pháo, hoàn toàn không để ý đến nàng.

Cuối cùng cũng đến Liễu viên, Tôn ma ma ở ở viện thờ hồn hên! Kim Trân mẩu mực vén làn váy, trực tiếp đi vào bên trong, cho đến khi đến cửa phòng Phụng Vũ Hành mới dừng lại, gấp giọng hô: "Nhị tiểu thư! Nô tỳ Kim Trân cầu kiến Nhị tiểu thư!"

Bên trong nửa ngày cũng không có động tĩnh gì.

Kim Trân gõ cửa hai cái vẫn không có phản ứng, nhanh chóng xoay người chạy vào một phòng khác.

Gian phòng kia đúng là của Phụng Tử Duệ, khi Kim Trân đi vào, chỉ thấy trên bàn có một cái bát không, trong bát còn dính một ít thuốc.

Nàng ngẩng người một chút, trừng trừng nhìn cái bát kia, lại nhìn Phụng Tử Duệ đang nằm trên giường, liền cảm thấy bắp chân như bị chuột rút.

"Ồ!" Huyền Tuyên hầu hạ bên người Tử Duệ quay đầu, giẫm cột nhìn Kim Trân, "Đây không phải là người hầu hạ bên cạnh Đại phu nhân, Kim Trân cô nương sao, sao lại đứng ở đó?"

Kim Trân chỉ cảm thấy cổ họng mình nhảy lên, thanh âm the thé hỏi: "Nhị tiểu thư đâu?"

"Tiểu thư chăm sóc thiếu gia một hồi, đang ở trong phòng mình nghỉ ngơi."

"Ta đi tìm nàng." Kim Trân cố không muốn nói nhiều với Hoàng Tuyên, quay ngược lại tưởng tượng Phụng Vũ Hành ở trước cửa, nghĩ nghĩ, trực tiếp quỳ xuống, vừa vỗ cửa vừa gấp giọng nói: "Nhị tiểu thư, cầu Nhị tiểu thư ra gặp Kim Trân. Bát thuốc kia cho Nhị thiếu gia đã đưa sai rồi, thật sự là sai rồi!"

Cánh cửa "chỉ nha" một tiếng mở ra, Vong Xuyên ở phía sau, đúng lúc Phụng Vũ Hành nhẹ nhàng bước vào, đứng trước mặt Kim Trân, mi tâm nhíu lại kỳ quái hỏi: "Ồ? Thuốc là do Hứa đại phu tự mình nấu, sao lại sai? Lại nói, nếu đã đưa sai rồi thì tiểu nha đầu đưa thuốc ở Khách viện kia mới phải đến thỉnh tội, Kim Trân cô nương ở đây làm gì? Mau đứng lên đi, mặt đất hơi lạnh."

Nàng vươn tay giúp đỡ, Kim Trân liền choáng váng một chút.

Đúng vậy! Nàng quá sốt ruột, vừa thấy đôi giày kia đã nghĩ nhất định chuyện đêm hôm đó đã bại lộ, đặc biệt chiếc giày kia lại xuất hiện trước cửa Hứa đại phu, khẳng định đã bại lộ trong tay vị Nhị tiểu thư đây.

Từ đêm đó lúc nàng đánh mất giày, trái tim chưa từng buông lỏng, luôn suy nghĩ đôi hài kia khi nào sẽ xuất hiện ở trong tay người nào. Trước mắt đã có manh mối, nhưng nàng không muốn nhìn thấy một loại kết cục. Huống chi... người ta vẫn cần một chiếc giày của nàng.

Nhưng hiện tại nên nói thế nào? Thuốc không phải nàng đưa, nàng lại vội vã nhận tội, Kim Trân quỳ gối trước mặt Phụng Vũ Hành, nhất thời choáng váng.

Phụng Vũ Hành nhếch môi cười lạnh, đây là gặp chuyện đã loạn, nàng chỉ muốn lừa Kim Trân bối rối mà thôi.

Chiếc hài đưa đến chỗ Hứa đại phu, Hứa đại phu có tật gặt mình, chắc chắn liên tưởng đến việc hôm nay. Cho dù tờ giấy của Hàn di nương không nói, nàng cũng hiểu, nhất định Trầm thị không có khả năng trực tiếp nói chuyện với đại phu này, vậy Kim Trân chính là cầu nối tốt nhất. Hứa đại phu tất nhiên sẽ mang tới cho Kim Trân, Kim Trân sợ chuyện của mình và Lý Trụ bị đưa ra ngoài, cũng phải đến trước mặt nàng thu hồi bát thuốc đã động tay độc nhân kia, cầu xin tha thứ.

"Nha đầu của Hứa đại phu đúng là sơ ý." Phụng Vũ Hành giúp nàng nói, "Nhưng mà mẫu thân đã dặn Kim Trân cô nương xem qua đơn thuốc, dĩ nhiên là muốn để cô nương để tâm một chút Nhị thiếu gia nhiều bệnh. Thuốc cũng đã đưa sai, vậy Kim Trân cô nương xem như đã không làm tốt việc rồi."

Kim Trân cúi đầu, thanh âm run rẩy nhận tội: "Là nô tỳ sơ sẩy, không đi qua xem Khách viện. Không biết... thuốc kia Nhị thiếu gia đã uống chưa?"

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt kỳ vọng nhìn về phía Phụng Vũ Hành, hi vọng cái bát rỗng trong kia không phải bát thuốc đó a!

"Không uống." Phụng Vũ Hành thật sự cho nàng hy vọng, mắt thấy Kim Trân thờ phào một cái, lại tiếp một câu: "Thuốc vẫn còn giữ, Kim Trân cô nương mau đưa cho phụ thân đi."

"A?" Kim Trân lại mờ mịt, "Đưa, đưa cho ai?"

Phụng Vũ Hành ra vẻ kinh ngạc, "Đương nhiên là cho phụ thân ta!" Rồi sau đó mặt đỏ lên, "Ta cũng biết y thuật, thuốc này chắc là do mẫu thân dặn Hứa đại phu nấu cho phụ thân uống, cô nương mau đưa qua đi."

"Không không không, không phải." Kim Trân liên tục lắc đầu, "Không phải là cho lão gia."

Phượng Vũ Hành càng kinh ngạc: "Sao lại thế? Nha đầu nguoi đừng có nói bừa, loại thuốc này không phải là cho phụ thân, vậy trong phủ chúng ta còn ai có thể uống?"

Kim Trân cảm thấy chân đang quỳ trên đất đầu run run, cảm thấy cho dù lời này thế nào, trả lời cũng chỉ là giả bộ. Cân nhắc một lúc lâu, cắn răng một cái: "Nhất định là của đại phu."

Phượng Vũ Hành nhướn mày, lời kéo Vong Xuyên đi ra ngoài: "Ta muốn đến hỏi Hứa đại phu một chút, tại sao lại ở trong phủ uống thứ này, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?"

"Không thể hỏi! Nhị tiểu thư đừng bước!" Kim Trân xoay thân, quỳ phía trước hai bước, túm lấy làn váy của Phượng Vũ Hành, "Nhị tiểu thư xin đừng bước!" Không thể để Phượng Vũ Hành đến hỏi, một khi hỏi, Hứa đại phu tất nhiên phải khai nàng ra. Tuy sự tình là do Đại phu nhân phản phò, nhưng truyền lời đến chỗ Hứa đại phu là đều do nàng làm. Đại phu nhân tuyệt đối không thể ra mặt nhận tội, mặc dù đã nhận thức, người ta là chủ mẫu, Phượng gia có năng lực làm gì nàng? Cuối cùng không phải là xả tức trên người mình. Kim Trân cân nhắc một hồi, con mắt vòng hai vòng, rốt cuộc mở miệng nói: "Nô tỳ đưa! Thuốc này thật sự là đưa cho lão gia, đưa sai đến chỗ Nhị thiếu gia bên này, thỉnh Nhị tiểu thư tha thứ. Thuốc này nô tỳ mang cho lão gia uống."

Kim Trân nói xong liền đứng dậy, muốn đoạt lại thuốc trong tay Vong Xuyên.

Chỉ cần thuốc vào trong tay nàng, nửa đường đổ đi là được.

Đáng tiếc, Vong Xuyên sao có thể đúng ý nàng. Kim Trân không nhìn rõ đối phương động khi nào, Vong Xuyên đã cách nàng năm bước.

"Kim Trân cô nương, ta và nguoi cùng đi! Nguoi là nhất đẳng nha hoàn bên người Đại phu nhân, Liễu viên đường xa, việc này để ta làm thì tốt hơn."

Kim Trân phát hoảng: "Không cần không cần, ta tự mình mang đi."

"Vẫn để Vong Xuyên đi cùng đi." Phượng Vũ Hành lên tiếng, "Thuốc này đối với phụ thân thật sự trân quý, ta cũng rất lo lắng." Nàng nói xong, cũng không thèm liếc nhìn Kim Trân, tay vung vạt áo, xoay người trở về phòng.

Kim Trân chợt nghe cửa phòng "phanh" một tiếng đóng lại, tâm đều nhảy lên.

"Kim Trân cô nương, mời." Vong Xuyên nhìn Kim Trân một cái, nhắc chân đi trước. Kim Trân bất đắc dĩ, chỉ phải ngoan ngoãn đi theo.

Một đường này, Kim Trân không biết muốn đánh đổ bát thuốc kia bao nhiêu, đáng tiếc, bàn chân Vong Xuyên như bôi mỡ, bao nhiêu lần nàng cảm thấy đã sắp đụng đến góc áo của Vong Xuyên, nhưng lúc bình tĩnh, người đã cách mấy bước.

Phượng Cẩm Nguyên vừa mới hồi phủ một canh giờ, người ở Tùng viên. Đây là tin tức Vong Xuyên dọc đường nghe được từ hạ nhân cùng đường, đồng thời cũng hỏi đường đến Tùng viên, thành công ngăn cản Kim Trân muốn nói đường đi cho nàng.

Lúc đến Tùng viên, cả người Kim Trân cơ hồ tê liệt muốn ngã xuống, do dự ở cửa không chịu vào.

Chỉ lát sau, bên trong có gã sai vặt đi ra, thấy Vong Xuyên lạ mắt, nhưng vừa thấy Kim Trân lập tức có phản ứng: "Ồ, đây không phải Kim Trân cô nương sao? Có phải phu nhân tìm lão gia có việc không?"

Vong Xuyên chủ động mở miệng, thay Kim Trân trả lời: "Đại phu nhân nấu thuốc bổ cho lão gia uống, ta và Kim Trân cô nương cùng đưa tới."

Gã sai vặt bất giác suy đoán, vì Đại phu nhân và nhóm di nương đến Tùng viên đưa thuốc bổ không phải là ngày một ngày hai, mỗi ngày phải đến hai lần.

Hắn nghiêng người làm động tác mờ, đưa hai người vào Tùng viên, lại dẫn đến trước cửa thư phòng của Phượng Cẩm Nguyên.

"Cô nương chờ một chút, ta vào bẩm báo lão gia."

Gã sai vặt đi vào thư phòng, không bao lâu đã đi ra, lại làm động tác mờ, mời Vong Xuyên và Kim Trân vào, bản thân ở bên ngoài thủ vệ.

Phượng Cẩm Nguyên nguyên bản nghe gã sai vặt nói Đại phu nhân phái người đưa thuốc bổ đến, thấy Kim Trân đến hẳn không có kỳ quái, nhưng khi hẳn nhìn thấy Vong Xuyên, lông mày liền nhíu lại.

Hắn mười phần nhớ rõ, đây là một trong hai nha hoàn mà Ngự vương phủ đưa tới cho Phượng Vũ hành, sao Liễu viên lại ở cùng một chỗ với Kim Trân?

Vong Xuyên xuất thân từ Ngự vương phủ, quy củ lễ nghĩa tất nhiên là biết. Lần đầu gặp đại lão gia Phượng phủ, nàng quỳ gối xuống, cho dù trong lòng oán thâm, trên mặt vẫn cung kính nói: "Nô tỳ Vong Xuyên, bái kiến lão gia."

Phượng Cẩm Nguyên gật đầu, "Nguoi gọi là Vong Xuyên?" Tên rất độc đáo.

"Bẩm lão gia, đúng vậy."

"Ừ." Phụng Căn Nguyên không biết nói chuyện với Vong Xuyên như thế nào, chỉ là Phụng Vũ Hành làm hấn không thể ứng phó hỏi, đây lại là nhà hoàn Ngự vương phủ, ai biết nhà hoàn kia có thể bị Cửu hoàng tử tùy hứng kia giáo dục thành cái dạng gì.

Thấy hấn không nói gì, Vong Xuyên chủ động mở miệng: "Lão gia, đây là thuốc bổ Đại phu nhân nấu cho ngài."

Phụng Căn Nguyên cảm thấy rất cuộc cũng có chuyện để nói: "Đại phu nhân nấu thuốc bổ, vì sao người lại mang tới?" Lại xem xét Kim Trân, "Đây là có chuyện gì?"

Kim Trân cảm thấy đầu lưỡi đều cứng lại, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Phụng Căn Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: A Hành hiển bảo

Vong Xuyên cũng không khó xử năng, liền trả lời thay: "Bẩm lão gia, chuyện là thế này. Đêm qua Nhị thiếu gia đột nhiên phát bệnh, sáng nay Đại phu nhân phái Khách Khanh đại phu trong phủ đến chẩn bệnh. Khách Khanh đại phu kê đơn rồi tự mình bốc thuốc, cũng để tiểu nha đầu đưa đến Liều viên. Nhưng Kim Trân cô nương lại chạy tới nói là thuốc đã đưa sai, đây là thuốc bổ Đại phu nhân đưa lão gia uống. Nhị tiểu thư nghĩ không nên chậm trễ để lão gia tẩm bổ, liền nhanh chóng sai nô tỳ và Kim Trân cô nương cùng nhau đưa tới."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, hóa ra là như vậy, lập tức trách cứ Kim Trân: "Sao lại sơ ý như vậy, trở về với phu nhân lĩnh phạt." Nhưng lại đối với chuyện Phụng Tử Duệ phát bệnh như chưa từng nghe thấy, hỏi cũng không hỏi, còn không đề cập tới.

Trong lòng Vong Xuyên cười lạnh, cảm thấy Phụng phủ này quả nhiên thân tình mỏng manh, Nhị thiếu gia tuy là con vợ kế, nhưng trong Phụng phủ chỉ có hai đứa con trai thì cũng có thể được sủng ái. Vậy mà thân là phụ thân nhưng Phụng Căn Nguyên chỉ có thái độ như thế, thật sự làm cho người ta đau khổ, thất vọng.

"Mang lên đi." Phụng Căn Nguyên vung tay lên, Vong Xuyên đứng dậy tiến lên, đem bát thuốc kia đến trước mặt.

Phụng Căn Nguyên hiển nhiên là quen thuốc bổ của đại lão bà, tiểu lão bà đưa tới, lần này cũng chỉ như nhau, thấy không có vấn đề liền một hơi uống vào.

Kim Trân theo bản năng đã kêu một câu: "Lão gia..." Phụng Căn Nguyên sững sốt, lập tức đem bát nặng nề gác qua một bên, trách mắng: "Càng ngày càng không có quy củ!"

Vong Xuyên lui ra phía sau vài bước, cúi người với Phụng Căn Nguyên: "Chắc Kim Trân cô nương có chuyện muốn nói với lão gia, nô tỳ lui xuống trước."

Phụng Căn Nguyên kêu rên, Kim Trân có chuyện vậy không phải là đại biểu cho Trầm thị có chuyện sao, đối với vị đương gia chủ mẫu này, hấn thật sự không có một chút tình cảm. Sở dĩ nói năng ở vị trí đương gia chủ mẫu, thực ra là hiện nay Phụng gia còn cần tiền tài của Trầm thị, hơn nữa, cũng vì hấn để lại cho Trầm Ngự một thân phận chính nữ.

Phụng Căn Nguyên phát tay với Vong Xuyên, "Lui xuống đi!"

Vong Xuyên khom người trở ra, ánh mắt buông xuống mang theo ba phần giao hoạt. Lui đến gần ngoài cửa, còn không quên đóng cửa phòng lại.

Gã sai vật canh giữ bên ngoài thấy một mình nàng đi ra, nhìn vào phía trong xem xét, hỏi: "Kim Trân cô nương vẫn ở bên trong sao?"

Vong Xuyên đáp: "Chắc Kim Trân cô nương có lời muốn nói với lão gia, hấn là do Đại phu nhân dặn dò."

Gã sai vật chưa phát giác ra, dẫn Vong Xuyên rời đi.

Mà đồng thời bên cạnh việc đưa thuốc, Phụng Vũ Hành dẫn theo Thanh Ngạc đi tới Thư Nhã viên.

Nàng vừa ra đến trước cửa, chọn một chiếc nhẫn hòa điền dương chi ngọc (1), lấy thêm cả thuốc dán ở bên hông chiếc bàn chuyên để chữa trị trong hiệu thuốc.

(1) Hòa điền dương chi ngọc: Cái này ta tìm thì chất ngọc của nó y hệt phi thủy. Cuối cùng ta tổng hợp lại rồi đoán: Đây là một loại cẩm thạch màu trắng, tên dựa vào màu sắc của nó (Như cẩm thạch màu ngọc bích với phi thủy là một).

Trong lòng nàng hiểu rõ, nhẫn ngọc này tuy nói là trân quý, nhưng không phải thứ thế gian khó gặp, thứ lão thái thái thích có độ nhất định, nên sẽ không đặt tới hiệu quả lung lạc tốt nhất. Nhưng mấy tấm thuốc dán đến từ thế kỷ XXI này, đối với bệnh thất lung của nàng mà nói, cũng thật sự là vật thể gian

khó tìm.

Chẳng qua sở dĩ Phụng Vũ Hành chọn lúc này mới đến Thư Nhã viên tặng lễ, một là muốn nói trước mặt Trầm thị, cái này phải làm. Hơn nữa, việc này là mục đích cuối cùng của nàng.

"Đều hỏi thăm tốt chưa?" Nàng hỏi Thanh Ngọc bên người.

Thanh Ngọc gật đầu, "Tiểu thư yên tâm, trước mắt Đại phu nhân thật sự đang ở Thư Nhã viên. Hơn nữa không chỉ có Đại phu nhân, còn có Tam di nương, Tứ di nương và ba vị tiểu thư cũng đều ở đó."

"Được rồi." Nàng cười lạnh, chỉnh sửa góc áo đang uốn lên không thành nếp, lại ngẩng đầu, hướng tới Thư Nhã viên.

Lúc này ở trong Thư Nhã viên là một trận náo nhiệt, ở xa đã chợt nghe thấy giọng cười to của Trầm thị, vừa cười vừa nói: "Nếu lão thái thái thích, để ta báo với Tam đệ ta đi cùng tìm dương chi ngọc. Nghe nói thứ này hằng năm đều tiến cống vào trong cung, nếu chúng ta có thể tới nơi làm cho lão thái thái một chiếc nhẫn, đeo lên mới có khí thế!"

Lão thái thái cũng cười hòa: "Vây đã tốn nhiều tâm tư của người."

Phụng Vũ Hành tròn mắt, xem ra lão thái thái này không có lập trường, nói không dễ nghe là, ngã theo chiều gió, ai cho nàng thứ tốt, nàng liền hướng về người đó.

Vây cũng tốt, nàng xoa hộp gỗ đựng nhẫn trong tay, trên mặt mỉm cười.

"Ô! Ai vậy ta?" Giọng của Trầm thị so với Hàn thị kiều mỵ còn làm cho người ta mềm xương gấp bảy trăm tám mươi lần. Rốt cuộc đã từng làm thiếp, lúc nào cũng không thể bỏ được tính cách ban đầu trong người. Đáng tiếc, người này chỉ có thể nghe âm thanh, vạn lần không thể nhìn mặt. "Đây không phải A Hành sao, người nói ta nên gọi người là gì đây? Ngự Vương phi?"

Hôm nay tâm tình Trầm thị rất tốt, Phụng Vũ Hành nghĩ, tám phần là nàng cho rằng bát thuốc kia đã thuận lợi uống vào trong bụng Phụng Tử Duệ, chờ xem kịch vui.

Ngẫm lại nếu để tiểu hài tử như Tử Duệ uống một chén thuốc như vậy, có bất tử thì cũng muốn suy tàn, huống chi là thứ được xấu hổ như vậy. Nếu Tử Duệ mắc bệnh, thân mình đại thương không nói, chỉ sợ cả đời này không thể gạt bỏ đi bóng ma lần này.

Phụng Vũ Hành không để ý Trầm thị, thành thật tiến lên, hành lễ với lão thái thái: "Cháu gái thỉnh an tổ mẫu."

Âm thanh Trầm thị bén nhọn hơn: "Thỉnh an cái gì! Sớm đã qua giờ thỉnh an rồi. Có phải người có tâm tư, sao không sớm đến?"

Phụng Vũ Hành ra vẻ kinh ngạc: "Buổi sáng không phải mẫu thân đi tới Liễu viên sao? Tử Duệ bị bệnh, mẫu thân còn nói A Hành và Diêu di nương phải chăm sóc cho tốt, tổ mẫu ở đây sẽ tha thứ."

Trầm thị ghen hờn, việc nàng đến Liễu viên ai cũng biết, nếu lúc này phủ nhận lời nói của Phụng Vũ Hành, thì phải nói là nàng không quan tâm đứa nhỏ thứ xuất, đã biết rõ một đứa bị bệnh, còn không cho Phụng Vũ Hành và Diêu thị ở lại chăm sóc.

Nhưng nàng thật sự cũng chưa nói gì a!

Trầm thị không cam lòng, định mở miệng nói, lại bị Trầm Ngự nói trước: "Mẫu thân vẫn quan tâm Duệ đệ đệ bị bệnh, sợ tổ mẫu nghe xong sốt ruột tức giận, nên mới không dám nói. Mong Nhị muội muội chớ trách."

Một câu, lại đổ lên đầu Phụng Vũ Hành tội làm cho lão thái thái sốt ruột, tức giận.

Phụng Vũ Hành bắt vi sở động, chỉ cười bồi tội với lão thái thái: "Là A Hành sơ sót."

Lão thái thái sao có thể cho Phụng Vũ Hành nhìn sắc mặt như hôm qua được, hiện tại, nàng ước gì có thể tổ tôn hữu ái, ước gì Phụng Vũ Hành có thể lộ khuôn mặt tươi cười với nàng.

"Không sao, không sao, A Hành không cần tự trách." Sau đó vẫy tay, "Mau tới, đến ngồi trước mặt tổ mẫu."

Thấy lão thái thái đang rành tay, Phụng Vũ Hành tiến lên hai bước, đem bàn tay nhỏ bé của mình khoác lên trên tay lão thái thái, sau đó nàng ngồi xuống nhuyễn ghế bên chân. Đợi một lát, lại không thấy lão thái thái hỏi một câu về bệnh tình của Tử Duệ.

Thấy sắc mặt Phụng Vũ Hành không tốt, An thị tâm tư trong sáng, sao lại có thể không rõ tâm Phụng Vũ Hành đang lạnh, trực tiếp mở miệng chủ động nói: "Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia bị bệnh nhiều không?"

Thấy An thị vừa hỏi, lão thái thái cũng ngưng ngưng, liền hỏi theo: "Tử Duệ thế nào? Có nặng lắm không? Mời đại phu chưa?"

Phụng Trầm Ngự cũng quan tâm truy vấn: "Khách Khanh đại phu trong phủ có y thuật rất cao, Nhị muội muội có thể mời qua?"

Phụng Vũ Hành chính là muốn vài câu "đại phu" này của các nàng, nàng khẽ nâng đầu, thâm liếc Hàn thị một cái, thấy nàng như vô tình đùa nghịch ngón

tay của mình, thực tế lại mang theo vài phần khăn trương. Mà Trầm thị lại híp mắt lại, khốc môi cười lạnh.

Phượng Vũ Hành cũng cười lạnh, sau đó mở miệng: "Bầm tổ mẫu, đại phu đã xem qua." Lại nhìn Trầm Ngư: "Là sáng nay mẫu thân dẫn Hứa đại phu tới Liễu viên."

Vừa nghe đến Hứa đại phu, sắc mặt Trầm Ngư hơi trầm xuống, người khác thì nhìn không ra, nhưng mà không thể qua nổi ánh mắt Phượng Vũ Hành.

Hay lại động tác đùa nghịch móng tay đều dừng một chút, Trầm thị cũng an tĩnh lại, muốn nghe xem rốt cuộc Phượng Tử Duệ kia có uống thuốc không.

Tựa hồ mọi người đều đang chờ Phượng Vũ Hành nói tiếp, nhưng nàng lại không như ý nguyện của mọi người, đột nhiên lại chuyển, cầm trong tay một cái hộp gỗ nhỏ đưa tới trước mắt lão thái thái: "Nói thật là trùng hợp, lúc vừa mới vào viện đã nghe thấy mẫu thân nói muốn tìm dương chi bạch ngọc làm nhân cho tổ mẫu, nghĩ đến tổ mẫu mà bên này có dương chi bạch ngọc. Ngài xem..."

Nàng mở hộp ra, tất cả mọi người dài cổ hướng bên này xem, chỉ thấy trong chiếc hộp gỗ nhỏ kia có một chiếc nhẫn ngọc trong suốt màu trắng im lặng năm đó. Chất ngọc nhẫn nhụi dễ chịu không có điểm tý vết, liếc mắt nhìn một cái lại ôn nhuận vô cùng, là đồ tốt như mỡ dê béo vừa mới cắt, sáng bóng như luyến qua dầu trơn.

Ánh mắt lão thái thái sáng lên, tay run run hướng vào trong hộp, lại bị Phượng Vũ Hành cầm trước một bước.

Lão thái thái ngẩn ra, lập tức chỉ thấy Phượng Vũ Hành cung kính đem nhẫn ngọc đeo lên ngón cái của nàng.

"Đẹp quá!" Phần Đại kinh hôm "Ta chưa từng thấy ngọc hoàn mỹ như vậy."

Tường Dung cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chỉ sợ dương chi ngọc tiến cung hằng năm đều không có độ tinh khiết như thế này?"

Phượng Vũ Hành thấy đã đạt hiệu quả, liền cầm hộp gỗ chưa cho Triệu ma ma, sau đó lúi kéo tay lão thái thái: "Tổ mẫu thích là tốt rồi, không uống phí sáng sớm A Hành nghĩ lễ vật tặng tổ mẫu."

Hiện tại lão thái thái thấy đưa cháu gái này từ ngọn núi tây bắc trở về, thật sự là rất sáng suốt. Nàng vỗ tay Phượng Vũ Hành một chút, để nàng nhớ kỹ chính mình cho tốt: "Lúc trước tiền bọn người ta vốn không vui, mấy năm nay cũng không lúc nào là không nhắc tới với phụ thân người, cuối cùng phụ thân người mới nhớ mẫu thân ta tuổi tác đã cao, mới đón các người trở về hầu hạ dưới gối."

Phượng Vũ Hành thiếu chút nữa cười vang lên, lão thái thái này cũng thật là! Vì chính mình khoe mẽ, đem con trai vắng ra. Lời này phải nói là "Vốn phụ thân người không nghĩ đón các người trở về, phải xem mặt mũi của ta".

Nàng thấy tay che miệng chặn một trận cười, sau một lúc lâu mới nói: "Đúng vậy, A Hành nhất định nhớ kỹ đại ân của tổ mẫu." Vừa nói vừa lấy trong tay áo ra thuốc dán đã chuẩn bị tốt, lập tức nội đường liền ngập tràn mùi thơm ngát đặc trưng của thuốc dán.

Trầm thị che mũi lại, rất chán ghét nói: "Cái gì vậy? Một cỗ mùi lạ! Mau vứt đi đi!"

Phượng Vũ Hành khó xử nhìn về phía Trầm thị: "Nhưng mà... đây là thuốc dán trị đau thắt lưng cho tổ mẫu a!"

Mắt lão thái thái dựng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Trầm thị một cái: "Người không nghĩ ta chưa bệnh? Vẫn luôn trông chờ có một ngày thắt lưng ta đau đến nổi không đi được, trong phủ này người nào có tiếng nói?"

Thấy lão thái thái nổi giận, Phượng Trầm Ngư nhanh chóng nhậm nhiệm vụ của mình lên: "Loại dược gì đó vẫn cẩn thận là hơn, mẫu thân chỉ lo lắng cho tổ mẫu." Nàng lại nói chuyện hỏi Phượng Vũ Hành: "Nhị muội muội này, không biết mấy thứ thuốc dán lấy từ đâu? Ở ngoài phủ sao?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu: "Từ lúc trở về chưa từng ra khỏi phủ, cái này là ta lúc ở ngọn núi tây bắc ngẫu nhiên gặp một vị kỳ nhân Ba Tư cho, rất trân quý, thuốc để chữa trị cho thắt lưng của tổ mẫu rất hay."

"Nếu như vậy, tổ mẫu không ngại thử xem đi." Phượng Trầm Ngư vát vả tắt hỏa lực, nhanh chóng nói sang chuyện khác để lão thái thái đem bệnh nhìn trước.

Lão thái thái buồn bực hừ một tiếng, không hề để ý tới Trầm thị, nhìn thuốc dán trong tay Phượng Vũ Hành thấy hứng thú. Lại hấp hấp cái mũi, nhưng lúc lấy ra không có mùi hương gay mũi như vậy, người thấy có một mùi hương thơm mát.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Phong cầu chủ mẫu

(*) *Phong cầu*: Chó điên, chó dại.

"Đây là thứ kỳ nhân Ba Tư cho?" Ở niên đại này, kỳ nhân Ba Tư đúng là một loài người rất thần kỳ, Phụng Vũ Hành đem cái cơ này ném ra, vậy thể không rõ trong tay cũng trở nên lớn hơn. "Kỳ nhân Ba Tư gì đó ngay cả trong cung cũng khó tìm, A Hành thật sự có phúc khí."

"Tổ mẫu mới là người có phúc khí." Phụng Vũ Hành đưa thuốc cho Triệu ma ma: "Ma ma cầm lấy, buổi tối phục vụ tổ mẫu tắm rửa, rồi đem thuốc này dán trực tiếp ngoài da chỗ đau đớn là được. Ngày tiếp theo thì bóc ra, đổi toàn bộ."

Triệu ma ma thật sự chăm chú nghe, phút cuối còn không quên hỏi: "Một lần một miếng sao?"

Phụng Vũ Hành giải thích với nàng: "Nếu phạm vi đau đớn quá lớn, thì thêm hai miếng nữa. Cái này cũng đủ dùng bảy ngày, bảy ngày sau nếu không ngoài dự đoán, bệnh đau thất lưng của tổ mẫu sẽ chuyển biến tốt, ít nhất là trong năm nay sẽ không phát bệnh nữa."

Nàng nói xong, lại nhu thuận ngẩng cổ hướng lão thái thái: "Tổ mẫu yên tâm, về sau mỗi năm A Hành sẽ nghĩ biện pháp vì tổ mẫu trị bệnh đau thất lưng."

Lão thái thái cảm động, trực tiếp ôm Phụng Vũ Hành nói: "Hài tử ngoan, đúng là hài tử ngoan."

Các nàng bên này nói chuyện náo nhiệt, nhưng lòng hiếu kỳ của Hàn thị không khống chế được, ba ba hỏi: "Nhị thiếu gia được đại phu xem qua đã uống thuốc chưa?"

Trầm thị cũng rất quan tâm vấn đề này, lập tức nhìn về phía Phụng Vũ Hành.

Đầu Phụng Vũ Hành còn chôn ở trong lòng lão thái thái, khoe miệng kéo lên cười không ai thấy.

Nàng tính toán thời gian, tính toán thời gian Vong Xuyên bên kia cũng không khác biệt lắm, lúc này mới từ trong lòng lão thái thái giãy ra, quay đầu nhìn Trầm thị: "Đừng rồi, chuyện được này ta còn muốn nói với mẫu thân."

Trầm thị mất tự nhiên quơ quơ đầu, "Người muốn nói với ta cái gì?"

"Chính là chuyện được kia a! Sáng nay Hứa đại phu kê đơn thuốc, mẫu thân còn để Kim Trân cô nương lưu lại xem đơn thuốc như thế nào, nói là phải cho Tử Duệ dùng được liệu quý."

Nghe nàng nói vậy, lão thái thái rất hài lòng gật đầu, "Ừ, đây mới là việc đương gia chủ mẫu phải làm."

Phụng Vũ Hành lại nói: "Sau đó Hứa đại phu nói tự hẩn nấu thuốc, chúng ta rất vui. Thuốc được nấu tốt được tiểu nha đầu của Khách viện đưa tới, nhưng chúng ta chưa kịp để Tử Duệ uống, Kim Trân cô nương đã chạy tới, dám nói thuốc kia đưa sai, quý xuống xin ta đem thuốc đi."

Lão thái thái nhũn mày: "Một chén thuốc còn có thể đưa sai, người bên dưới sao có thể làm nên chuyện đây?"

Trầm thị nghe ra không thích hợp, cổ họng the thé hỏi: "Người nói Kim Trân mang thuốc đi rồi?"

"Vâng." Phụng Vũ Hành gật đầu, "Nàng nói bát thuốc kia đưa sai rồi, vốn là để cho phụ thân uống, nhất định phải để nữ nhi trả lại thuốc cho nàng, nàng đã đưa đi cho phụ thân uống rồi. Mẫu thân cũng biết, A Hành trước đó cũng đi theo ngoại tổ đọc không ít sách thuốc, thành phần của bát thuốc kia vẫn có thể phân biệt được một vài phần, quả thật là nên cho phụ thân uống tẩm bổ, nên A Hành theo ý Kim Trân cô nương đem thuốc đưa đến chỗ phụ thân. Kim Trân cô nương lúc ấy một đường chạy đến Liễu viên đã rất mệt, A Hành sợ nàng đi đưa thuốc bị đổ, còn để nha đầu của mình giúp nàng đưa qua, chắc lúc này có thể trở lại rồi."

Trầm thị "đăng" một chút đứng lên, vì dùng sức quá mạnh, ghé dựa đều bị nàng làm đổ.

Mà Hàn thị một bên nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng nhìn Phụng Vũ Hành một cái, che miệng cười.

Lão thái thái bị Trầm thị làm cho hoảng sợ, quyền trượng trong tay hung hăng gõ xuống, lớn tiếng trách mắng: "Một điểm quy củ cũng không có? Người muốn làm gì?"

Phụng Vũ Hành vừa giải thích cho lão thái thái, vừa khuyên Trầm thị: "Mẫu thân bớt giận, sao mẫu thân lại như thế? Có phải thân thể không thoải mái hay không?"

Mà ở ngoài cửa, Vong Xuyên từ từ quay lại tìm Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành vẫy tay với Vong Xuyên một cái, nói: "Vong Xuyên, Kim Trân cô nương đưa thuốc chưa? Phụ thân có uống thuốc không?"

Vong Xuyên tiến lên, trước cho lão thái thái một cái lễ. Lão thái thái dĩ nhiên nhận ra đây là nha đầu hôm qua Ngự vương phủ đưa tới, không khỏi khách khí vài phần: "Mau đứng lên đi, xem tiểu bộ dáng này, lớn lên đúng là rất xinh đẹp."

Vong Xuyên lại cúi người: "Đa tạ lão thái thái đã khen." Sau đó trả lời Phụng Vũ Hành: "Bẩm Nhị tiểu thư, nô tỳ đã cùng Kim Trân cô nương đem được đến Tùng viên của lão gia, lão gia cũng đã uống, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Phụng Vũ Hành giả bộ tò mò, lại xem xét: "Kim Trân cô nương không cùng trở về với người sao?"

Vong Xuyên đáp: "Không có. Sau khi lão gia uống thuốc, Kim Trân cô nương còn nói có điều muốn nói với lão gia, lão gia để cho một mình nô tỳ lui xuống."

Trầm thị đột nhiên phát tác, tay vung lên một chút đã buông Trầm Ngu ra, chỉ thấy hai tay nàng gắt gao nắm lại, hàm răng nghiến chặt phun ra hai chữ: "Kim Trân!"

Lúc này ở Tùng viên, trong thư phòng của Phụng Cần Nguyên, Phụng Cần Nguyên hoàn toàn không ngoài ý muốn ôm Kim Trân. Trên mặt văn kiện, nghiền mực tràn ra, lan ra khắp giấy Tuyên Thành, cũng nhỏ vài giọt trên mặt Kim Trân.

Uống thuốc Phụng Cần Nguyên sao có thể biết thương hoa tiếc ngọc, căn bản ngay cả ý thức hân đều đã mơ hồ, đáng thương cho thân thể mảnh mai của Kim Trân bị hân ép buộc, ngay cả khí lực để cầu xin tha thứ đều không có.

Gã sai vật thủ vệ bên ngoài nghe được, cảm thấy Kim Trân cô nương này đúng là lá gan lớn, cư nhiên dám ở sau lưng Đại phu nhân đến thông đồng với lão gia, nhưng lại thành công! Giờ phút này hân chỉ ngóng trông hai người có thể nhanh nhanh một chút, đỡ phải chốc nữa Đại phu nhân hoặc ai tìm đến, không biết chừng sẽ lấy hân trút giận.

Nhưng thuốc đã uống sao có thể nhanh chóng phát tác được, hơn nữa Kim Trân trải qua một khoảng thời gian, nhưng từ sợ hãi đã chậm rãi trở nên lớn mật hơn.

Nàng không phải tiểu cô nương chưa từng trải, nguyên bản đã bị tư vị con người mà Phụng Cần Nguyên mang lại lôi kéo. Huống chi nàng xem xét, Phụng Cần Nguyên là chủ tử, sao có thể giống với Lý Trụ kia. Nàng và Lý Trụ dây dưa với nhau nhưng lại không có một kết quả tốt đẹp, suốt ngày phải lo lắng đề phòng. Trước mắt người này đổi thành Phụng Cần Nguyên, không chắc sau này mình còn có thể được làm một di nương, cho dù không thể làm di nương, nha đầu thông phòng cũng tốt. Nếu bụng nàng không chịu thua kém, sinh ra nhất nam bán nữ, còn sợ trong Phụng phủ không có vị trí nhỏ cho nàng?

Có lần cân nhắc nàng, Kim Trân trong lòng mừng thầm, cũng đầy một lát, ánh mắt Phụng Cần Nguyên đục ngầu dần dần trở nên rõ ràng.

Kim Trân kinh hãi, chỉ sợ thuốc hết tác dụng có chết hân cũng không thừa nhận, mà Phụng Cần Nguyên đang dần thanh tỉnh cũng bị tình huống trước mắt làm sợ ngây người, lý trí nói cho hân biết hân phải lập tức đình chỉ, cũng đem nha đầu kia loạn cơn đánh chết. Nhưng rốt cuộc thuốc chưa hoàn toàn mất hết hiệu lực, hơn nữa Kim Trân tuổi trẻ nỷ mạo, không phải là những thê thiếp đã sinh con cho hân có thể so sánh được.

Phụng Cần Nguyên lại nhìn Kim Trân, trong ánh mắt mang theo chút thương tiếc, nhưng hân cảm thấy thuốc bỏ hôm nay không giống lúc trước, giống như căn bản không phải là thuốc bỏ, mà là một loại thuốc có thể đánh mất chính mình. Hân tổng hợp lại tất cả, lại liên tưởng tới lời nói của Vong Xuyên lúc trước, rất nhanh liền hiểu được tâm tư độc ác của Trầm thị.

"Lão gia." Kim Trân nhẹ nhàng gọi một tiếng, đem hồn phách Phụng Cần Nguyên trở về.

Đã nghĩ cùng Kim Trân nói vài câu tri kỷ, lại để nha đầu kia không phải sợ, hân sẽ vì nàng làm chủ.

Nhưng còn chưa bắt đầu nói, chợt thấy ngoài cửa gã sai vật lớn tiếng hô câu: "Đại phu nhân! Sao các người đến đây?"

Đại môn thư phòng "phanh" một tiếng bị người đẩy ra từ bên ngoài, khí thế kia mãnh liệt như nước, gã sai vật trông coi chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai chợt thooit, mắt phát hoảng, đi đi lại lại vụng về, không ngờ Trầm thị đã nhanh chóng vọt vào trong phòng. Mà đi phía sau nàng, đúng là những người vừa mới tề tụ trong Thư Nhã viên, thậm chí ngay cả lão thái thái cũng được Triệu ma ma và tiểu nha đầu nâng đỡ cùng nhau chạy đến.

Gã sai vật thăm nghĩ "Xong rồi".

Chợt nghe bên trong có tiếng "ngao", Trầm thị chỉ hét lên, cùng với tiếng đánh nhau lộp bộp, khi đoàn người Phụng Vũ Hành đi theo vào, chỉ thấy Trầm thị đã đem Kim Trân ấn ngã trên mặt đất, thân thể mập mạp khóa ngồi trên người Kim Trân đánh đi đánh lại.

Hai tay Kim Trân ôm mặt, sợ bị Trầm thị hủy dung, đáng tiếc, khí lực của Trầm thị rất lớn, thừa cơ lộ ra khoảng trống, trên mặt vẫn trúng mấy vết móng vuốt.

Phụng Vũ Hành chỉ cảm thấy buồn cười, cái này thật sự là trò khôi hài rất buồn cười. Trầm thị trước mắt sao có thể có bộ dáng của một vị đương gia chủ mẫu, rõ ràng chính là người đàn bà chanh chua ngoài đường. Phụng Cần Nguyên có được một vị chính thê như vậy, hân là cảm thấy mất mặt đi?

"Ta đánh chết ngươi đồ tiện chân! Lên giường dưới mí mắt của lão nương. Nói! Ai cho ngươi cái lá gan đó hả?" Trầm thị đánh đến mệt, thờ hồng học chữ bậy, "Đồ tiện chân không biết xấu hổ, cả ngày bày ra bộ dáng dụ dỗ cho ai xem? Chủ tử nhà ai dạy dỗ nô tỳ ngươi như vậy?"

Lời kia vừa thốt ra, ngay cả An thị và Hàn thị đều không nhịn được cười ra tiếng. Nhà ai? Còn không phải do chính ngươi dạy dỗ.

Nếu không có lòng hại người thì không thể như thế này đâu! Một lòng muốn hại người khác, nay cũng là hại chính mình.

"Khóc! Ta cho ngươi khóc! Xem ta không xé toạc miệng của ngươi ra!" Trầm thị nghỉ ngơi mấy hơi, lại bắt đầu đánh một vòng nữa.

Phụng Trầm Ngu thấy như vậy rất kỳ cục, nhanh chóng tiếng lên giữ chặt Trầm thị, đáng tiếc động tác của Trầm thị quá lớn, giương nanh múa vuốt một chút liền quăng Phụng Trầm Ngu té ngã.

Lão thái thái vừa thấy Trầm Ngu bị ngã, lại sợ hãi, bắt chập thất lung có đau hay không, đi nhanh vài bước qua nâng.

Cũng may hai nha đầu Ý Lâm và Ý Nguyệt đi theo Trầm Ngu phản ứng rất nhanh, trước cùng lão thái thái từng bước nâng Trầm Ngu lên. Lão thái thái gấp gấp truy vấn: "Có đau không? Có bị thương không? Mặt không sao chứ?"

Trầm Ngu vội vàng lắc đầu: "Đa tạ tổ mẫu quan tâm, Trầm Ngu không sao, chỉ là mẩu thân..."

"Hừ!" Quyền trượng lão thái thái gõ xuống mặt đất, không biết là nên tức giận với Trầm thị hay là nên tức giận với Phụng Căn Nguyên. Nhưng thấy Kim Trân đang bị Trầm thị hành hung, nàng liền quyết định vẫn tức giận với Trầm thị: "Ngươi còn có mặt mũi đánh nàng? Còn không phải do ngươi dạy dỗ tốt nô tài!" Lão thái thái nâng quyền trượng gõ vào lưng Trầm thị.

Trầm thị lại "ngao ngao" kêu, quay đầu khó tin nhìn về phía lão thái thái: "Sao phải đánh ta?" Có lẽ là tức điên rồi, cũng không quản nên nói cái gì, cái gì không, há mồm bắt đầu: "Nhìn chuyện tốt con ngươi làm đi! Ngươi còn có mặt mũi đánh ta?"

Trầm Ngu sợ tới mức run run: "Mẫu thân đừng ăn nói điên khùng nữa!"

Trước mắt Trầm thị không quản xa được, nàng đứng là điên rồi, nhìn thấy ai cũng giống địch nhân. Trầm Ngu khuyên một câu, nàng lập tức liền quay đầu nằng: "Đem miệng ngậm lại cho ta!"

Trong lòng Trầm Ngu ủy khuất, từ lúc ngồi lên vị trí chính nữ, chưa từng có ai nói chuyện với nàng như vậy. Nhưng mắng nàng là mẩu thân của mình, tuy nàng có ủy khuất nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng.

Mà Phụng Căn Nguyên lúc này cũng tỉnh táo lại, tầm mắt khôi phục xem xét tình cảnh trước mắt này trước, chính mình cũng hoảng sợ, lại cúi đầu nhìn đã biết một thân chật vật, không khỏi hướng gã sai vặt canh cửa kia rống to: "Còn không mau lấy áo choàng đến!"

"Ngươi lấy áo choàng cái rắm!" Trầm thị như chó dại, gặp ai đều cắn, "Lấy áo choàng làm gì? Lúc này còn biết ngượng? Lúc ngươi làm ra chuyện xấu xa kia sao không cảm thấy then? Phụng Căn Nguyên ngươi có biết xấu hổ hay không? A? Trầm gia ta sao phải xin lỗi ngươi? Ngươi muốn tiền, muốn thứ này thứ nọ, năm nào hiến bảo cho Thái hậu và Hoàng hậu nương nương không phải là do đệ đệ ở nhà mẹ tề ta ra bên ngoài đào ra? Phụng gia ngươi so với Trầm gia chỉ là cái rắm!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngươi chính là đồ súc sinh

Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Người đàn bà chanh chua!" Cả đời hấn hặn nhất là có người ở trước mặt hấn hấn đề cập đến việc Trầm gia đã giúp đỡ Phụng gia, tuy nói chuyện đúng là như vậy, hơn nữa ba mươi lăm năm qua hấn cũng không thay đổi được cục diện này. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, lúc nói tới tất nhiên không thể dễ nghe. Đường đường là Tả tướng đại nhân mà lại cần nữ nhân tới chuẩn bị, chống đỡ, cái này phải nói gì đây?

"Ngươi, đồ độc phụ này!" Phụng Căn Nguyên nhận lấy áo choàng bao bọc kỹ càng thân mình, xoay người đi đến cạnh bàn, bê cái bát thuốc đã uống chỉ còn cặn thuốc, "Chính ngươi thăm bảo tiêu nha đầu đưa đến thứ này thứ kia, nay xảy ra chuyện còn dám tới mắng ta? Làm gia chủ mẫu như vậy ngươi có ích gì đây?"

"Có bản lĩnh ngươi hừ(1) ta đi!" Trầm thị còn thật sự không sợ, "Phụng Căn Nguyên ngươi là đồ vương bát đần vong ân phụ nghĩa, ngươi có bản lĩnh thì hừ ta đi, nếu ngươi không hừ, ta liền cùng cách(2) với ngươi! Nghĩa tuyệt với ngươi!"

(1), (2) Hừ, cùng cách: ly hôn.

Phụng Trầm Ngu hoảng sợ, "Mẫu thân chó có nói bậy!"

Phụng Vũ Hành nghe thấy hai chữ "cùng cách", biết được chính là ly hôn ở cổ đại, chỉ là không nghĩ tới ở niên đại này thật sự có chuyện ly hôn. Nhưng "nghĩa tuyệt" kia, nàng không hiểu. Thấy đáng về Trầm Ngu khẩn trương, nàng nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Vong Xuyên: "Cùng cách và nghĩa tuyệt có gì khác nhau?"

Vong Xuyên cũng nhỏ giọng giải thích cho nàng nghe: "Cái gọi là cùng cách, là chú trọng dĩ hòa vi quý, vợ chồng hai bên tự nguyện tách ra, không tổn thương hòa khí, từ nay nam hôn nữ gả không liên quan đến nhau. Chế độ của Đại Thuận đối với nữ tử cùng cách cũng tương đối khoan dung, không đến mức bị chê, sống không nổi. Dưới cùng cách còn có hừ thế..."

Phụng Vũ Hành gật đầu: "Hừ thế ta biết."

Vong Xuyên liền không giải thích nhiều, còn về "nghĩa tuyệt": "Nghĩa tuyệt là dùng quan phủ cường chế chấp hành, lý do là giữa hai vợ chồng, một trong hai bên phạm tội, hoặc thân nhân đối phương ấu dâm, mắng, đánh, tổn thương, hành vi gian dâm, liền coi như vợ chồng ân đoạn nghĩa tuyệt, bất luận hai bên có đồng ý hay không, để quan phủ thẩm tra phán đoán, cưỡng chế ly dị."

Phượng Vũ Hành gật đầu, hóa ra "nghĩa tuyệt" lại nghiêm trọng như thế, trách không được Trầm Ngư nghe Trầm thị hô lên hai chữ kia thì khẩn trương thành như vậy. Nếu Trầm thị thật sự nghĩa tuyệt với Phượng Cần Nguyên, chỉ sợ ở niên đại này, nàng sẽ không có đường sinh tồn. Việc này đối với Phượng Cần Nguyên tuy khó nghe, nhưng người ta không xúc phạm chế độ Đại Thuận, lão gia thu một nha đầu, chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng Trầm thị không cho là đúng: "Ta không nói vậy!" Từ trên người Kim Trân đi xuống, túm chặt góc áo Phượng Cần Nguyên, đi lên chính là một cái tát. Tuy Phượng Cần Nguyên đã tránh né bàn tay, nhưng vẫn bị móng tay dài của Trầm thị suýt qua mặt, nháy mắt trên mặt chảy ra một vết máu.

"Lão gia!" Hàn thị là người có mắt, biết chăm sóc trước hết xông lên phía trước, cũng không quản Trầm thị còn nổi bão hay không, trong mắt nàng, Phượng Cần Nguyên là ngọn núi duy nhất nàng có thể dựa vào, đặc biệt ở tình huống trước mắt này, càng là biểu hiện của thể thiếp khéo léo rộng lượng, mới có thể làm lung lạc tâm nam nhân. "Lão gia người không sao chứ!" Hộc mắt Hàn thị còn nặn ra mắt giọt lệ, lấy khăn tay ra lau vết thương trên mặt Phượng Cần Nguyên.

Lão thái thái thấy con trai bị tức phụ đã thương, nhất thời cả kinh, cũng không biết nên nói cái gì mới được. Nàng đã sống nửa đời người, thật sự đây là lần đầu gặp qua trường hợp này. Nữ nhân nhà ai dám đánh nam nhân? Trầm thị này chẳng lẽ là súc sinh?

Đúng, nhất định là súc sinh!

Lão thái thái nghĩ đến đâu nói đến đấy, há miệng nói: "Súc sinh!" Mắng Trầm thị cả người đều run lên.

"Người mắng ai?" Ánh mắt Trầm thị đỏ ngầu, nàng muốn đem toàn nhà này loạn còn đánh chết, trừ Trầm Ngư ra, ai cũng không tha.

"Ta mắng chính là ngươi!" Lão thái thái cầm gậy chống chọc vào người Trầm thị, "Súc sinh! Ta sống đến từng tuổi này, lần đầu lại gặp phải súc sinh như ngươi!"

Một tay Trầm thị bắt lấy quyền trượng: "Đây đều là chuyện tốt mà con trai ngươi làm!"

Triệu ma ma sợ Trầm thị kích động đoạt lấy quyền trượng, lão thái thái lại không chịu nổi, nhanh chóng tiến lên nắm lấy tay cầm, đồng thời hảo tâm khuyên bảo: "Đại phu nhân bớt tranh cãi đi!"

"Ngươi cút sang một bên cho ta!" Trầm thị nhắc chân đạp lên người Triệu ma ma, đột nhiên thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy có một trận gió mon tron, sau đó chân không biết là vấp vào cái gì. Nàng đứng không vững, bùm một cái đã té ngã trên mặt đất, bởi vì quá tròn, còn nảy lên hai lần.

Trầm Ngư chạy nhanh ra đỡ, mà Triệu ma ma tim đập nhanh lúc này mới nhìn rõ, đúng là Nhị tiểu thư Phượng Vũ Hành không biết lúc nào đã đến gần, hai cánh tay gầy yếu duỗi ra, vững vàng đỡ lấy hai người lão thái thái các nàng.

"Tổ mẫu cẩn thận."

Phượng lão thái thái nhìn Phượng Vũ Hành cảm kích, "Hài tử ngoan." Lại hướng Trầm thị: "Con trai ta làm chuyện tốt gì?" Lại chỉ Kim Trân: "Đây là nha đầu trong phòng ngươi! Mở to mắt chó của ngươi mà nhìn cho rõ, đây là nha đầu của bản thân ngươi!"

Lời nói này là thật, Trầm thị buồn bực không biết nên nói cái gì, không có nơi nào thông thoáng, vừa quay đầu lại muốn đánh Kim Trân.

Kim Trân sớm bị dọa thùng lá gan, nàng nghĩ đến Trầm thị nổi điên, nhưng không biết là điên lợi hại như vậy, không khỏi đem ánh mắt cầu xin Phượng Cần Nguyên.

Giờ phúc này Phượng Cần Nguyên được Hàn thị nâng, vì lượng được vừa phát tác, trên trán không ngừng có mấy giọt mồ hôi. Hàn thị lau cho hần một chút, mắt thấy trong ánh mắt Phượng Cần Nguyên sinh thương tiếc với Kim Trân, lại cảm thấy một trận run rẩy. Nhưng nàng làm thiếp, trong lòng biết dưới tình huống này tuyệt đối không thể bình thường với Trầm thị, vì thế nhanh chóng phản phó nha đầu bên người: "Nhanh, đem Kim Trân cô nương đỡ xa chút."

Nha đầu chân tay cũng nhenh nhen, bắt đầu túm lấy Kim Trân sang bên cạnh, Trầm thị lại phát tác, tức giận gào lên trong phòng, trực tiếp nhảy dựng lên.

Trầm Ngư khóc lóc, càng không ngừng khuyên: "Mẫu thân bớt giận, mẫu thân nhất định phải bớt giận!"

Phượng Vũ Hành trái phải là thái độ xem diễn, bắt giác nhìn đến, là Phần Đại và Tưởng Dung đang sợ hãi.

Hai tiểu hài tử làm sao có thể chống lại chuyện như vậy, An thị nghĩ nghĩ, nhanh chóng nói với lão thái thái: "Thiếp thân trước đem Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư đi."

Lão thái thái khen ngợi gật đầu, mặt trận này đúng là không nên cho hai tiểu cô nương chưa hiểu chuyện nhìn, nhân tiện nói: "Mau mang các nàng trở về, rồi để trù hạ nấu chút canh an thần."

An thị cúi người, mang Tưởng Dung và Phần Đại đi. Lúc gần đi liếc Phượng Vũ Hành một cái, trong ánh mắt mang theo lo lắng.

Phượng Vũ Hành nhẹ lắc đầu với nàng, thấy ba người An thị rời đi, lúc này mới đi lại trong phòng vài bước, đếm trước mặt Trầm thị, khuôn mặt mang theo lo lắng mở miệng: "Mẫu thân có phải đã quên chuyện đưa thuốc không? Bằng không sao vẫn ngồi trong phòng tổ mẫu, không đến với phụ thân?" Nàng nói xong, nhẹ cúi đầu, xấu hổ đỏ mặt.

Trầm thị cắn răng, ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành có thể phóng hỏa.

"À!" Phụng Vũ Hành như nhớ tới cái gì, lại nói: "Đều là do nha đầu đưa thuốc, lại đem canh bỏ như vậy đến cho Từ Duệ chúng ta uống."

Lão thái thái giật mình, chỉ cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng đã ướt đầm. "Kia rốt cuộc là thuốc gì?"

Phụng Vũ Hành đáp: "Lúc ở Liễu viên, cháu gái đã xem qua, là một chén thuốc đại bổ."

Lão thái thái lo lắng: "A Hành người hiểu y thuật, lại nhìn kỹ đi."

Phụng Vũ Hành đáp ứng, đi lên trước, tiếp nhận cái bát trong tay Phụng Cẩm Nguyên, ai ngờ Trầm thị lại bộc phát, mạnh dạn tiến lên đem bát kia làm nghiến. Chỉ lưu lại một ít canh thuốc rơi vãi, lại không thể nhìn ra cái gì.

"Thuốc bổ chính là thuốc bổ! Có cái gì mà nhìn! Các nàng ai mà chẳng đưa cho lão gia thứ như vậy?" Trầm thị trừng mắt với Hàn thị, trừng đối phương sợ hãi một trận.

Phụng Vũ Hành không để ý nàng, lại tiến lên trước hai bước, hạ bái với Phụng Cẩm Nguyên, nói: "Mượn cổ tay phụ thân một chút."

Nói xong, không chờ Phụng Cẩm Nguyên đáp ứng, thân thủ liền chụp cổ tay hắn. Chỉ trong chớp lát lại buông ra, sau đó vui vẻ nói: "May mắn chỉ là một chén, nếu lại uống nhiều một chút, tính mạng phụ thân khó chịu nổi được à!"

Tất cả mọi người choáng váng, lão thái thái gấp gấp hỏi: "Rốt cuộc là thuốc gì?"

Nàng quay người nói với lão thái thái: "Là thuốc chuyên cho nam nhân dùng để bổ dương, còn là loại mạnh, lượng được rất nhiều." Nói xong, không phải không lo lắng nói: "Nếu như bị Từ Duệ uống, tính mạng của hắn nhất định là mới sáng sớm đã đi."

Ba!

Phụng Cẩm Nguyên cho Trầm thị một bạt tai, ngấm lại chưa chết giận, lại đánh đi đánh lại vài cái, đến lúc Trầm Ngu quỳ xuống xin hắn cầu xin, lúc này mới ngừng lại.

"Độc phụ!" Phụng Cẩm Nguyên lại cho Trầm thị cái định nghĩa này.

Trầm Ngu cố gắng không xen vào Trầm thị nữa, nàng cảm thấy nếu mình lại đến bên Trầm thị, chỉ sợ phụ thân ngay cả nàng đều ghét bỏ.

Trầm Ngu này rất đáng nghiên cứu, ứng phó những chuyện xảy ra đều thuận buồm xuôi gió, chỉ thấy cả người nàng co rụt trên đất, hai bàn tay ôm đầu gối, đầu gối quỳ xuống, hai vai run run, muốn có bao nhiêu đáng thương, có bấy nhiêu đáng thương.

Phụng Cẩm Nguyên chưa từng thấy Trầm Ngu như vậy, không khỏi chỉ vào Trầm Ngu, nói với Trầm thị: "Người làm việc trước đó sao không vì Trầm Ngu mà ngấm lại?"

Một câu, đã đánh thức Trầm thị.

Trầm thị sau một lúc cũng sợ, liền tưởng trước đó mình là hết đời cùng cách, muốn nghĩa tuyệt, nếu Phụng Cẩm Nguyên thật sự gạt đầu, Trầm Ngu của nàng làm sao bây giờ? Về sau nàng còn trông cậy gì vào vinh hoa phú quý! Cũng không thể vì mình ủy khuất mà liên chôn vùi mệnh mầu nghi thiên hạ của Trầm Ngu.

Thấy Trầm thị không hề kêu gào, Phụng Vũ Hành liền chủ động tiến lên đỡ Trầm Ngu. Trầm Ngu ngẩng đầu thấy Phụng Vũ Hành, ánh mắt thoáng một mảnh âm y, nhưng lập tức lại muốn nói gì, mở miệng nói với lão thái thái: "Tổ mẫu, việc này rất kỳ lạ, đại phu nấu thuốc nhất định có vấn đề."

Nàng đem trách nhiệm đổ lên người Hứa đại phu, chỉ vì lúc ở Thư Nhã viên nghe Phụng Vũ Hành nhắc đến Hứa đại phu, nàng biết nơi này nhất định có chuyện, phải một nha đầu đi thông báo với Hứa đại phu nhanh chóng rời phủ. Trước mắt, người nọ khẳng định đã sớm chạy, vừa lúc dẫn ra người gây tai họa.

Phụng Vũ Hành nghe nàng nói vậy, cũng gạt đầu: "Đại tỷ tỷ nói đúng, lượng được kia coi như là độc được, phụ thân là người bị hại, mong mẫu thân thông cảm."

Trầm Ngu đứng dậy, đến gần Trầm thị, cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, nhất định là đại phu kia xảy ra vấn đề, mẫu thân chớ trách phụ thân."

"Hừ!" Phụng Cẩm Nguyên kêu lên một tiếng đau.

Chợt nghe Phụng Vũ Hành lại lăm bầm lâu bầu nói: "Nhưng cũng kỳ lạ, Kim Trân cô nương sao biết được thuốc đã đưa sai?"

Kim Trân nghe thấy Phụng Trầm Ngu đem sự tình lên trên người Hứa đại phu, liền biết Hứa đại phu đã không ở trong phủ, bằng không Đại tiểu thư luôn nghiêm cẩn sẽ không nói vậy.

Nếu người đã chạy, Kim Trân liền không băn khoăn nữa, nhanh chóng đáp: "Là nha đầu ở Khách viện đến Kim Ngọc viện tìm nô tỳ, nói với nô tỳ, thuốc

đã bị đưa nhầm rồi." Lại nói với Phụng Vũ Hành: "Tôn ma ma của Liễu viên có thể làm chứng!"

Phụng Vũ Hành cười, chỉ gật đầu, không nói gì.

Nàng đã vô tình khó xử Kim Trân quá mức, để lại nha đầu kia, tùy thời đều có thể cho Trầm thị ngọt ngat, ngấm lại đều là chuyện thống khoái. Huống chi nàng có nhược điểm trong tay mình, không sợ Kim Trân tạo phản.

"Vây nhanh đến Khách viện truyền Hứa đại phu đến đi!" Phụng Vũ Hành nhìn Phụng Cẩn Nguyên, "Phụ thân thật sự chịu khổ rồi."

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu, mắt nhìn Trầm thị, ánh mắt tràn ngập phiền chán.

Lão thái thái lên tiếng: "Đi, đem Hứa đại phu kia đến Tùng viên!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Phụng Vũ Hành, đồ đáng chết nhất chính là người

Lập tức có hạ nhân bên ngoài chạy đi, Phụng Cẩn Nguyên cảm y phục hạ nhân mang tới muốn đi tắm rửa, Hàn thị cảm y phục đi vào phía sau bình phong. Phụng Vũ Hành đỡ lão thái thái: "Tổ mẫu ngồi một lát trước đi." Lại phân phó hạ nhân: "Dọn dẹp mặt đất một chút."

Chờ đến khi Phụng Cẩn Nguyên trở ra, cuối cùng thư phòng cũng khôi phục một chút, ngay cả Kim Trân cũng đã mặc quần áo, cúi đầu đứng ở góc.

Chỉ là ai cũng không chú ý đến, Vong Xuyên vốn đi theo Phụng Vũ Hành không biết lúc nào đã lặng yên ra khỏi Tùng viên, chỉ còn lại một mình Thanh Ngọc ở lại hầu hạ.

Chỉ chốc lát sau, hai gã sai vặt lúc trước đến Khách viện đã quay về, trong tay mang theo một cái ấm sắc thuốc, cũng không gặp Hứa đại phu và nha hoàn đưa thuốc.

Phụng Cẩn Nguyên nhíu mày: "Đề các người đi dẫn người đến, người đâu?"

Một gã sai vặt trong đó nói: "Lão gia, Hứa đại phu và nha hoàn của hắn đã không còn ở trong phủ, nô tài chỉ tìm được một cái ấm sắc thuốc bị đánh đổ trên mặt đất còn dẫn theo một ma ma giặt giũ ở Khách viện đến."

Lão thái thái lạnh lùng nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Đưa vào."

Ma ma kia bị hạ nhân đưa vào trong phòng, vừa thấy trong phòng cư nhiên có nhiều chủ tử đang ngồi như vậy, sợ tới mức liền quỳ trên mặt đất.

Trước mặt người khác bộ dáng Phụng Trầm Ngư đều là Bò Tát, trước mắt cũng không ngoại lệ, chỉ nghe nàng ôn nhu nói: "Ma ma chớ sợ, chính là gọi người tới hỏi chút sự tình."

Lão thái thái nói tiếp: "Hứa đại phu và nha đầu của hắn vốn ở Khách viện đâu rồi?"

Ma ma kia sợ tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên, run rẩy đáp lời: "Lão nô chỉ phụ trách giặt giũ, ngày thường đều rất ít giao tiếp với Hứa đại phu. Ước chừng nửa canh giờ trước, lão nô thấy Hứa đại phu mang theo nha đầu kia vội vàng ra sân, lăm miệng hỏi một câu, Hứa đại phu chỉ nói câu đi chẩn bệnh, không còn nói gì khác."

Khách Khanh đại phu được xem như khách trong phủ, đối với chuyện xuất nhập phủ trong ngày, vẫn có vẻ thư thái. Nghe ma ma này nói như thế, lão thái thái cũng biết hỏi lại cũng không được gì, khoát tay áo, để người ta đi xuống.

Phụng Vũ Hành chủ động đi đến gần gã sai vặt, nhận lấy ấm sắc thuốc, cẩn thận xem một lần, lại tiến gần người, thế này mới nói với mọi người: "Đây là ấm sắc thuốc kia."

Trầm thị ra vẻ tức giận: "Lão thất phu chết tiệt!" Nói xong còn không quên trừng mắt nhìn Kim Trân.

Phụng Vũ Hành tiếp tục nói: "Phụ thân có thể lại tìm đại phu đến kiểm tra một lần."

Phụng Cẩn Nguyên khoát tay chặn lại: "Vi phụ tin tưởng người."

Không tin thì phải làm thế nào đây? Đây gọi là việc xấu trong nhà không thể đem ra ngoài, loại chuyện này chỉ là thiếu một người biết cũng có vẻ tốt, hôm nay hắn mất mặt lớn rồi.

Phụng Trầm Ngư nhìn mọi người xung quanh một vòng, có chút tiếc nuối nói: "Hứa đại phu kia nhất định là chạy tội, như thế xem ra, mẫu thân quả thật

là bị oan uổng. Chỉ là tra không đến hung phạm, mẫu thân thật sự ủy khuất!" Lúc nói chuyện, hốc mắt đều đỏ lên.

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa có thanh âm Vong Xuyên truyền đến: "Đại tiểu thư đã lo lắng nhiều rồi, nô tỳ đã đuổi theo đại phu và nha hoàn mang về, còn mờ nhóm chủ tử thẩm tra."

Dứt lời, bùm, bùm hai tiếng, hai người một nam một nữ trước sau bị ném vào trong phòng, mà Vong Xuyên, tựa như dẫn theo hai hộp điểm tâm, không thấy mệt mỏi.

Hứa đại phu và nha hoàn kia vừa xuất hiện ở trong phòng, Phụng Trầm Ngư chỉ biết là chuyện không tốt.

Giờ phút này nàng rốt cuộc ý được được mình đã tính sai, nàng biết trong Phụng phủ có ám vệ, cũng biết Phụng Cẩm Nguyên căn bản không có khả năng phái ám vệ đuổi theo Hứa đại phu, chỉ cần Trầm thị làm dịu chuyện tình của Kim Trâm xuống, chuyện này liền trôi qua.

Nhưng nàng vạn lần không ngờ, nha đầu bên người Phụng Vũ Hành biết võ công.

Phụng Trầm Ngư nàng tuy cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, nhưng nhược điểm duy nhất là không tập võ. Phụng gia thăm nghĩ đề ngày sau nàng bay lên làm Phụng Hoàng, một lòng một dạ giáo dục tấn công tâm kế cho nàng, loại võ công này họ người như nàng vạn lần không thể động.

Quả nhiên, lão thái thái ép hỏi thêm cả uy hiếp, Hứa đại phu khai hết: "Đều là do Đại phu nhân lệnh cho ta làm! Nàng muốn hại Nhị thiếu gia Phụng gia, để ta sắc thứ được này đưa qua, cầu lão thái thái minh giám!"

Nhân chứng trước mặt, Trầm thị có trăm miệng cũng không biện minh được, mà tiểu nha hoàn kia thật sự oan uổng, nàng hoàn toàn chỉ được Hứa đại phu phân phó đi làm, ngay cả lí do tại sao muốn trốn xa Phụng gia cũng không biết.

Sau khi chân tướng đã điều tra rõ, Phụng Cẩm Nguyên giận dữ không thôi, tuy nói đứa nhỏ Phụng Tử Duệ này từ ba năm trước hẳn đã bỏ qua, nhưng nay đã không như xưa, khi đó là bị người Diêu gia làm cho mệt mỏi, đối với hai tỷ đệ kia hẳn không thể không bỏ, nhưng hôm nay, Phụng Vũ Hành đã có chỗ dựa là Ngự vương phủ, Diêu gia cũng làm cho hắn cân nhắc, lại để hắn bỏ đứa nhỏ này, hẳn thật sự không thể nhẫn tâm. Huống chi Phụng phủ hẳn cho tới nay chỉ mới có hai đứa con trai!

Mất thấy Phụng Cẩm Nguyên biến chuyển, Kim Trân ở trong góc cắn răng, rõ ràng cũng liều mạng: "Lão gia! Hứa đại phu nói đúng, tất cả đều do đại phu nhân làm!"

Phụng Cẩm Nguyên vừa thấy Kim Trân nói chuyện, trước đó hai người đã gây nên một trận náo loạn, đáy lòng hắn bắt đầu mâu thuẫn.

Kim Trân này là nha đầu của Trầm thị, mấy năm nay Trầm thị làm chuyện gì hắn tuy không quản, nhưng không có nghĩa là không biết. Có bao nhiêu chuyện xấu đều để tự tay Kim Trân làm, nha đầu kia lại nói thuộc hạ cũng không sạch sẽ. Nhưng nếu để hắn nhất định phải xử lý Kim Trân, hẳn thật sự có chút luyến tiếc.

Trước mặt Phụng Cẩm Nguyên thập phần hy vọng Kim Trân này có thể thông minh một ít, tốt nhất tự mình phải sạch sẽ, như vậy hắn cũng có thể giữ được nàng.

Mà Kim Trân quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, lại mở miệng, không những tự mình phải sạch, còn trở thành người có công: "Sau khi nô tỳ biết Đại phu nhân muốn đem thuốc như vậy cho Nhị thiếu gia uống, mới liều lĩnh chạy tới Liễu viên, nghĩ phải đem thuốc kia về! Nhị tiểu thư! Cầu Nhị tiểu thư làm chứng, nô tỳ lúc ấy đã quý xuống xin Nhị tiểu thư đem thuốc trả lại cho nô tỳ!"

Phụng Vũ Hành hí mắt, trải qua cân nhắc mới gật đầu: "Đúng vậy, lúc ấy Kim Trân cô nương quý xuống cầu xin ta." Lại chuyển hướng Phụng Cẩm Nguyên: "Nhưng nữ nhi vốn không biết thuốc này là để Tử Duệ uống, còn tưởng rằng đúng là đưa sai, mới cho Kim Trân cô nương vội mang tới phụ thân."

Kim Trân lại nói tiếp: "Nô tỳ không dám đem Đại phu nhân nói ra, chỉ có thể kiên trì đi theo Vong Xuyên cô nương vào Tùng viên. Nô tỳ nghĩ Đại phu nhân nhất thời hồ đồ, sau này nhất định sẽ hối hận, nên mới không nói ra trước mặt lão gia. Mà thuốc kia... Lão gia uống thuốc như vậy, nếu không lập tức... không lập tức cùng người... chỉ sợ tính mạng khó giữ, thế nên mới..."

"Làm khó người." Thấy Kim Trân nói thành như vậy, Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng tỏ thái độ, xem như đã bảo vệ được người.

Trầm thị lại tức giận đến nổi môi phát ra tiếng, nếu không bị Trầm Ngư lôi kéo, chỉ sợ đã tiến lên xé xác Kim Trân ra.

"Tiện nhân!" Nàng tức giận muốn đứng lên nhưng không đứng được, người quá mập nên Trầm Ngư căn bản không chống đỡ được nàng, chân run lên, nẫu từ hai người cùng ra trên mặt đất. "Ta muốn giết con tiện nhân người! Còn có người!" Nàng bỗng chỉ Phụng Vũ hành: "Đáng chết! Đồ đáng chết nhất chính là người! Ta muốn giết người! Ta muốn giết người!"

Phụng Vũ Hành ra vẻ sợ hãi liền tiếp lui về phía sau, trong mắt mang theo khăn cầu: "Mẫu thân, mẫu thân, vì sao người phải như vậy? A Hành không làm gì sao! Cái gì A Hành cũng không tranh, A Hành không làm chính nữ, đem tất cả thứ tốt nhất trong phủ tặng cho Đại tỷ tỷ, mẫu thân, tại sao người lại muốn bức chúng ta vào đường chết như vậy?"

"Bởi vì người còn sống chường mắt ta!" Trầm thị như con thú điên, điên cuồng hét lên: "Phụng Vũ Hành! Phụng Tử Duệ! Diêu Thiên Nhi! Các người đều đáng chết!"

Phượng Trầm Ngư nghĩ, lúc này thật sự có điểm phiền chán Trầm thị. Tưởng nhiều năm nàng cố gắng lương thiện và hữu ái, bao nhiêu thứ đều bị hủy trong tay mẫu thân này. Mẫu thân cho tới giờ đều chỉ lo cho mình vui vẻ, cho tới bây giờ lúc làm việc nói chuyện cũng không chịu vì nàng mà lo lắng. Trước mặt phụ thân đang tức giận như vậy, không phải là đem tương lai hai người mẫu từ các nàng còn Đại ca đang học tập bên ngoài chôn vùi hết sao?

"Mẫu thân nếu nói như thế lần nữa, Trầm Ngư cũng bắt lực." Nàng chậm rãi buông Trầm thị ra, đứng lên lần nữa, đi đến bên người Phượng Cẩn Nguyên, "Chuyện của trưởng bối Trầm Ngư cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ mong phụ thân có thể niệm tình cũ, cho mẫu thân một con đường sống, Trầm Ngư đều không cầu gì khác."

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, thương tiếc nhìn nữ nhi mình cực kỳ kiêu ngạo, vừa lòng này, đáy lòng liền hận Trầm thị thêm vài phần.

"Người là đồ độc phụ, vì tư lợi, bạc đãi thứ nữ, độc hại con vợ kế, nhưng lại không vì nữ nhi thân sinh suy nghĩ, làm gia chủ mẫu như vậy, ta muốn dùng người làm gì đây?"

"Lão gia!" Trầm thị cũng choáng váng, một điều tội trạng này nàng đều không sao cả, chỉ một câu "không chịu vì nữ nhi thân sinh mà suy nghĩ" này, nàng đứng là để ý. "Sao ta lại không hy vọng muốn tốt cho Trầm Ngư chứ!"

"Người như thế này là vì muốn tốt cho nàng?" Phượng Cẩn Nguyên tức giận, cầm một chén trà ném mạnh vào đầu Trầm thị.

Trầm thị tránh không kịp, bát trà kia trúng ngay giữa trán, nhát mắt đã đổ máu.

"Trầm thị." Trong mắt Phượng Cẩn Nguyên không mang theo chút tình cảm, "Vị trí gia chủ mẫu của người ngàn vạn lần không xứng đáng được ngồi! Người yên tâm, mặc kệ là lúc nào, Trầm Ngư đều là chính nữ của Phượng Cẩn Nguyên ta, tương lai không quan người nào ngồi trên vị trí chủ mẫu, Trầm thị đều là nữ nhi thân sinh của người nọ."

"Lão gia!" Trầm thị hoàn toàn choáng váng, "Người muốn đem Trầm Ngư cho người khác nuôi? Không được! Tuyệt đối không được!"

"Có gì không được? Có mẫu thân như người mới là sỉ nhục của Trầm Ngư!"

"Nhưng ta sẽ không hại nữ nhi của ta!" Trầm thị chỉ vào Phượng Vũ Hành nói: "Lão gia nói ta mưu hại các nàng, được, ta nhận! Nhưng lão gia người phải hiểu, tương lai cho dù ai làm chủ mẫu, kết cục của Trầm Ngư cũng giống các nàng! Trên đời này không có nữ nhân nào có thể dễ dàng tha thứ đứa nhỏ của người khác đạp lên đầu đứa nhỏ của mình! Trầm Ngư sớm muộn cũng chết trong tay tân chủ mẫu mà thôi, người đừng có không tin!"

Lời kêu này thê lương dị thường, giống như ác quỷ từ trong địa ngục đi ra lên án.

Phượng Trầm Ngư nhìn Trầm thị như vậy, còn nghĩ lại lời nói của nàng, lòng cũng mềm xuống.

Mẫu thân nói đúng! Tuy hiện tại phụ thân cho phép nàng vĩnh viễn là chính nữ, nhưng vị phụ thân này của nàng sẽ hứa hẹn chỉ vì vài đồng tiền? Nhìn Diêu thị xem, nhìn Phượng Vũ Hành và Phượng Tử Duệ mà xem, bọn họ của hôm nay chính là bản thân của ngày mai!

Nghĩ xong, Phượng Trầm Ngư vội vàng hạ bái với Phượng Cẩn Nguyên, vài giọt lệ lách tách rơi xuống: "Phụ thân cần nhắc đi! Mẫu thân nói đúng, Trầm Ngư là chính nữ thì sao? Tương lai tân chủ mẫu nhập phủ, còn không biết sẽ khi dễ Trầm Ngư như thế nào. Năm nay Trầm Ngư mười bốn tuổi, ở nhà cũng không được vài năm nữa, thỉnh phụ thân đau xót lòng nữ nhi một lần, để nữ nhi an ổn sống đến lúc xuất giá đi."

Nàng đem hai chữ "xuất giá" tăng thêm ngữ khí, mục đích chính là nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên tương lai của nàng.

Mà loại nhắc nhở này cũng thập phần hữu dụng, Phượng Cẩn Nguyên có thể không cần Trầm thị, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng Trầm Ngư ra làm trò đùa.

Hắn nhìn lão thái thái, chỉ thấy lão thái thái hơi gật đầu, liền biết tâm tư của mẫu thân và mình giống nhau.

Phượng gia ở kinh thành không có tiền vốn, hắn là đời thứ nhất, tuyệt đối không thể dậy lên sóng gió gì. Cho nên hết thảy cầu an ổn, vì tương lai Phượng gia, hắn liền nhìn Trầm thị này vài năm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dị Chích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Trầm thị, ai cho người lá gan

"Cũng được." Phượng Cẩn Nguyên phát tay, "Trầm thị, ta tạm thời để người ở vị trí này ngồi vài năm, nhưng quỹ Phượng phủ người không được xen vào nữa. Việc nội bộ người giao cho mẫu thân quản lý, từ hôm nay ở trong Kim Ngọc viện đóng cửa suy nghĩ, không có sự cho phép của ta không được đi ra ngoài."

Về mặt Trầm thị không cam lòng, liền tiếp lắc đầu.

Giao ra việc nội bộ, không phải là muốn mạng của nàng của nàng sao?

Trầm Ngư nhanh chóng nhắc nhở: "Thỉnh mẫu thân vì Trâm Ngư suy nghĩ nhiều hơn."

Một câu, đem toàn bộ không cam lòng của Trâm thị áp chế.

Nữ nhi này chính là tương lai của nàng, là tiền đặt cược lớn nhất của nàng, nàng có thể thua việc nội bộ, lại thua không dậy nổi nữ nhi này.

"Ngoài ra." Phụng Cẩn Nguyên lại mở miệng, "Kim Trân có công hộ chủ, nàng làm thiếp, ban thưởng Như Ý viện."

Như Ý viện trong phủ là một viện không lớn, trước đó An thị từng ở một thời gian, sau đó sinh hạ Tử Dung nên bàn bạc đến một viện lớn hơn một chút. Như Ý viện xem như là trung quy trung củ, trang trí phù hợp, hồ nước non bộ, cảnh trí tuyệt đẹp.

Kim Trân nghe Phụng Cẩn Nguyên an bài như thế, đáy lòng cũng hạ xuống bụng, nhanh chóng tiến lên quỳ trên đất, dập đầu tạ ơn.

Lão thái thái chú ý tới đằng sau váy nàng có một vết máu, vốn đang giận, tâm cũng thông thuận vài phần. Con trai nàng là Tề tướng, trong phủ chỉ có một thê ba thiếp thật sự không nhiều, huống chi Diêu thị kia vừa trở về, con trai cũng chỉ có hai đứa, quá ít. Nếu Kim Trân này không chịu thua kém, có thể cho Phụng gia thêm tiểu tử mồm nồm, cũng không uổng công hôm nay khổ cực.

Ánh mắt của lão thái thái bị Kim Trân thu vào trong mắt, lòng của nàng liền buông xuống một ít. Cũng may lúc ấy Phụng Cẩn Nguyên do có thuốc nên ở trạng thái điên cuồng, vẫn chưa để ý chuyện nàng không phải là xử nữ, cũng không phát hiện nàng giấu chiếc giày trong tay áo. Sau nàng thông minh, lấy trâm cài tóc cắt cánh tay, đem mắt bôi lên trên quần áo, mà vết thương này cũng có thể chống chế nói là bị Trâm thị đánh phạt.

Mọi người đều có an bài, chỉ còn lại Hứa đại phu và nha đầu kia đang quỳ bên trong. Phụng Cẩn Nguyên tức giận không có chỗ xả, giờ phút này nhìn thấy hai người không khỏi đem toàn bộ lửa giận ròi qua.

"Ám vệ!" Hần bạo rống một tiếng, "Giết!"

Chỉ một tiếng phân phó, chỉ thấy trong không khí "vù" một cái một nhân ảnh xuất hiện, nhoáng lên một cái đã biến mất.

Lại nhìn hai người kia, đứng là trực tiếp bị cắt đầu.

Một phòng nữ quyến tất cả đều la hoảng lên, ngay cả Phụng Vũ Hành đều làm bộ kêu hai tiếng. Chỉ có Hần thị, nhìn trừng trừng thi thể Hứa đại phu kia, đáy lòng sinh ra một cỗ sáng khoái.

Phụng Cẩn Nguyên khoát tay chặn lại, lập tức có hạ nhân tiến vào nâng thi thể đi, ngoài ra còn có người lau rửa mặt đất, chỉ một lát sau liền rửa sạch. Trong phòng nhìn không ra đã từng có huyết án phát sinh, nhưng mùi máu tươi còn vương lại, vô luận ra sao cũng không giấu đi được.

Trầm Ngư che miệng buồn nôn, Trâm thị nhìn chằm chằm thi thể kia cũng muốn nôn ra, sau một lúc trong lòng cảm thấy sợ.

Đây là lần đầu tiên người Phụng gia nhìn thấy cảnh như thế, Phụng Cẩn Nguyên chưa bao giờ từng để ám vệ lộ diện trước mặt người khác, lại càng không làm người nhà nhìn chằm chằm huyết tinh. Chỉ là hôm nay tức giận đã lên đầu, thậm chí nghĩ một mạch, không để ý tới cái này nhiều. Nhưng hần còn muốn nghĩ, như vậy cũng tốt, cho dù là Trâm thị bên này cũng được hay Phụng Vũ Hành bên kia cũng thế, đều xem như là kinh sợ. Thê tử khó quản, nữ nhi kia của hần, chỉ sợ càng khó quản.

"A Hành." Xử lý chuyện xong, Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy không quan tâm đưa thứ hai bị bệnh một chút thật sự đúng là không thể nào nói nổi, liền gấp gấp nói: "Vi phụ phái người ra ngoài mời đại phu vì Tử Duệ xem bệnh, người và di nương người không cần quá sốt ruột."

Trong lòng Phụng Vũ Hành cười lạnh, chuyện chỉ vì một mình Trầm Ngư có đầu mà không đuôi bị sắp xếp lại, có thể thấy phụ thân này hần có nhiều dã tâm.

Dĩ nhiên, Phụng gia bất nhân, nàng cũng bất nghĩa, như vậy mới tốt.

Nàng lác đầu: "Phụ thân, không cần. Bệnh của Tử Duệ đã tốt hơn rồi, hơn nữa chính A Hành cũng là một nửa đại phu, bệnh nhỏ ấy vẫn có thể xem. Chuyện kinh động như vậy, trong lòng A Hành rất sợ hãi, không dám đem đệ đệ giao vào trong tay người ngoài, xin phụ thân cho phép A Hành tự mình vì đệ đệ chữa trị, được liệu cần thiết ta sẽ đến Bách Thảo đường lấy."

Nàng nhắc tới Bách Thảo đường, Trâm thị vốn đang ngồi than vãn dưới đất lập tức lấy lại tinh thần, xé cổ họng hỏi: "Người tới Bách Thảo đường làm gì?"

Phụng Vũ Hành hơi sững sốt, lập tức đáp: "Dĩ nhiên là đi lấy dược liệu a!"

"Bách thảo đường không có Dược liệu cho người lấy!"

Phụng Vũ Hành nghiêng đầu nghĩ, hỏi Phụng Cẩn Nguyên: "Bách Thảo đường không phải là cửa hàng hồi môn của Diêu di nương sao? Sao không có dược liệu cho ta dùng? Diêu di nương nói, cửa hàng đó để lại, tương lai làm của hồi môn cho ta, trước đây chúng ta sống trong núi không về kinh thành, nay đã trở lại, nên để ý việc kinh doanh một phen."

Trầm thị kêu to: "Ngươi nghĩ tốt thật! Của hồi môn cái gì? Đó là sản nghiệp của Phụng gia, khi nào thì thành của hồi môn của các ngươi?" Nàng là chủ quản trong phủ việc nội bộ nhiều năm, đã sớm lấy mấy gian cửa hàng mà lão thái thái lấy từ Diêu thị thành của mình, hiện tại, muốn nàng nhỏ nó ra không bằng lấy luôn mạng của nàng.

Nhưng Phụng Vũ Hành mặc kệ, "Mẫu thân chắc là nhớ nhầm, Bách Thảo đường đúng là của hồi môn mà Diêu gia đưa cho Diêu di nương, hơn nữa Diêu di nương cũng vì A Hành mà chuẩn bị trang trí thêm cho cửa hàng. Mẫu thân không nhớ rõ cũng không sao, quan phủ đều có hồ sơ khế đất, đi thăm dò sẽ biết rốt cuộc có phải là sản nghiệp Phụng gia hay không." Khi nàng nói chuyện, sắc mặt đã chuyển sang lạnh lùng, lại nhìn lão thái thái mới nhận lại việc nội bộ: "Năm đó tổ mẫu nói thay Diêu di nương quản lý mấy gian cửa hàng, không biết có phải tổ mẫu đã đánh mất khế đất nên mới để mẫu thân hiểu lầm là sản nghiệp Phụng gia hay không. Vong Xuyên!" Nàng quay đầu hỏi: "Nếu khế đất đã đánh mất rồi thì làm sao bây giờ?"

Vong Xuyên nói với mọi người: "Nếu khế đất trong nhà đã đánh mất, có thể đến quan phủ tìm bản gốc, tìm được rồi làm lại là được."

Phụng Vũ Hành gật đầu: "Vậy ngày mai liền đi xem đi, mấy năm nay ta không ở trong phủ, cũng không có thời gian đi để ý cửa hàng, thật sự đã phiền tổ mẫu lo lắng." Trong chuyện này, nàng hoàn toàn chỉ cùng lão thái thái thương lượng, căn bản không để ý đến Trầm thị, "Mấy năm nay tổ mẫu đã lo lắng, hao tâm tốn sức để ý Bách Thảo đường, A Hành luôn nhớ kỹ ý tốt của tổ mẫu."

Lão thái thái há miệng thở dốc, không biết nên trả lời như thế nào. Năm đó, đúng là nàng đã giữ của hồi môn của Diêu thị, thật sự là vì lúc đó cửa hàng này làm cho Phụng gia quá đồ đạc! Nay Phụng gia ít nhiều cũng đã vững chãi, tuy phần lớn là dựa vào Trầm gia mà duy trì, nhưng ban đầu vẫn là công của Diêu gia. Trước mắt Phụng Vũ Hành muốn mấy gian cửa hàng kia, mặc dù nàng có chút đau lòng, nhưng cũng không nói nên lời. Huống chi Phụng Vũ Hành và nha đầu Vong Xuyên kia cùng ca cùng xướng, nếu đến quan phủ đi tìm bản gốc, thế diện Phụng gia phải để chỗ nào.

"Khế đất không có khả năng vậy đâu, Trầm thị, ngươi đi tìm đi." Lão thái thái lên tiếng.

Trầm thị cực kỳ không vui, nhất là lão thái thái một câu đầu gọi nàng là Trầm thị, càng làm trong lòng nàng không thoải mái.

"Ta là con dâu của ngài, sao lão thái thái lại phân biệt." Nàng tức giận, cũng cố ý đem việc tìm kiếm kia ra xa.

"Vậy ngươi muốn ta gọi ngươi là gì?" Lão thái thái gõ trống xuống, "Muốn ta gọi một tiếng con dâu, để thể hiện ra một dáng của đương gia chủ mẫu! Ngươi nhìn ngươi xem có điểm nào xứng với danh vị chủ mẫu Phụng gia này?"

"Ít nhất Trầm Ngự là do ta sinh!" Ở điểm này, Trầm thị rất kiêu ngạo, "Mặc kệ là lúc nào, ta vẫn là mẹ đẻ của Trầm Ngự."

Nàng nói lấp vào miệng lão thái thái, lão thái thái cũng không nói gì, chỉ nhắc nhở nàng: "Minh nhi đi tìm khế đất, ta cho ngươi thời gian hai ngày, tìm được rồi lập tức trả lại cho A Hành."

"Lão thái thái ngươi hồ đồ rồi? Nữ nhân gả đến nhà chồng, cửa hàng hồi môn đương nhiên phải do nhà chồng thu, làm gì có chuyện gia cho công trung trả về?" Trầm thị hung hăng trừng mắt Phụng Vũ Hành: "Một chút quy củ đều không có!"

Phụng Vũ Hành trầm mặt xuống, nhíu mi nhìn nàng: "Ý mẫu thân là, nữ nhân gả vào nhà chồng, cửa hàng cũng phải nộp lên?"

"Đúng!"

"Tốt. Vong Xuyên!" Nàng lại gọi Vong Xuyên, "Đi mời Kim Triệu Doãn đến phủ, nếu mặt mũi Phụng gia không đủ, đi mời Chu phu nhân của Ngự vương phủ ra mặt mời Kim Triệu Doãn đại nhân đi Phụng phủ một chuyến. Nói là Phụng gia lão thái thái, Đại phu nhân và các vị di nương đều phải đem của hồi môn tự nguyện nộp lên công trung Phụng gia, từ nay về sau do Phụng gia sở hữu, cùng với các nàng không có nửa điểm quan hệ, mời Kinh Triệu Doãn đại nhân đến phủ vì các trưởng bối chủ trì thay tên khế đất."

Vong Xuyên cúi người: "Vâng, nô tỳ đi ngay." Dứt lời, xoay người bước đi.

"Đợi đã!" Lão thái thái mở miệng, nàng không dám để cho Vong Xuyên nhìn sắc mặt, lại càng không dám đem Vong Xuyên trở thành nha đầu trong Phụng phủ tùy ý đánh chửi, nói chuyện luôn mang theo vài phần khách khí và đề phòng, "Nha đầu Vong Xuyên, trước hết ngươi chờ một chút."

Không chỉ lão thái thái hoảng hốt, mặt Trầm thị cũng trắng bệch, nàng không nghĩ làm nhiều chuyện này lại đem mình cuốn vào.

An thị ở giữa nói xen vào, nói với Phụng Cẩm Nguyên: "Khi thiếp thân nhập phủ, nhà mẹ đẻ đã nói cùng lão gia, cửa hàng của hồi môn không giao cho Phụng phủ, tự ta quản lý kinh doanh, hơn nữa tương lai sẽ tặng cho con gái của ta. Lão gia, lúc đó ngài đều đáp ứng, vì sao hôm nay đại phu nhân lại muốn cưỡng ép như thế?" Một câu của An thị, đem tội đồ hết lên đầu Trầm thị. "Lại nói, theo chế độ của Đại Thuận, sau khi nữ tử xuất gia có của hồi môn là cửa hàng, được phép nữ tử tự quản lý kinh doanh, tiền lời thu được cũng do một mình người nắm giữ khế đất sở hữu, nhà chồng không được can thiệp vào cửa hàng hồi môn của nữ tử. Quy củ này, là do Hoàng thượng đặt ra."

Khi nói đến Hoàng thượng, An thị nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành, là nhắc nhở nàng, trận này ngươi phải đánh cho thắng.

Phụng Vũ Hành nhẹ gật, cảm kích An thị.

Trầm thị lại cao, "Ta cũng không nói chúng ta phải nộp lên, càng chưa nói đến việc sửa tên khế đất."

Mắt Phụng Vũ Hành dựng lên, trong mắt hiện ra tia lạnh lẽo, trực tiếp trừng Trầm thị, trong nháy mắt đem Trầm thị sợ tới mức lùi lại về sau mấy bước.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Phượng Vũ Hành cảm thấy đã cho cái đầu heo này quá nhiều mặt mũi, vậy mà đầu heo mập còn cố tình không biết xấu hổ.

Được lắm

"Ý của ngươi là chỉ có Diêu di nương phải giao, các ngươi đều có thể không cần giao?" Ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, khóe môi cười lạnh, "Ồ đây ra đạo lý đó? Vong Xuyên! Đi mời Kinh Triệu Doãn, mấy cửa hàng trong tay của nữ nhân trong phủ này đều nộp lên hết cho ta, ai cùng đừng nghĩ tư tằng!" Nhìn lại lão thái thái, sắc mặt dịu đi chút: "Tổ mẫu, nếu mẫu thân muốn, ngài cũng giao ra đi."

Lời nói của Phượng Vũ hành thành công kích động con tức của lão thái thái, nàng trừng mắt nhìn Trầm thị, nâng quyền trượng lên liều mạng đâm vào người đối phương: "Ngươi muốn cửa hàng của ta? Há? Ngươi nói ngươi muốn cửa hàng của ta?"

Vong Xuyên cũng phối hợp diễn trò, hỏi: "Vậy Nhị tiểu thư, khế đất mới trong tay ngài làm sao đây?"

Phượng Vũ Hành nói: "Đây là do Ngự vương điện hạ tặng, nếu mẫu thân muốn, ta đây cũng giữ không được. Lần này đồng loạt thay tên đi, trực tiếp đổi thành Phượng gia là tốt rồi." Nàng lại trừng mắt liếc Trầm thị: "Há, không đúng, phải là trực tiếp đổi thành Trầm gia, bởi vì phụ thân và tổ mẫu chưa nói cái gì, mà bản thân đã muốn cửa hàng này nọ, chúng ta là nữ quyền của Phượng phủ, khế đất trong tay đều phải đổi thành Trầm gia."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nửa đêm có trộm

Tất cả mọi người không thèm nhắc lại, trong lúc nhất thời, Trầm thị thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Có nữ nhân nhà mẹ đẻ mưu đoạt tài sản của nhà chồng, lại là đoạt của các nữ quyền bên nhà chồng, ngay cả lão thái thái cũng không buông tha, đúng là tin lạ của Đại Thuận.

Lão thái thái vuốt ve quyền trượng trong tay, hơn nửa ngày, rốt cuộc mở miệng hỏi: "Cần Nguyên, rốt cuộc cái nhà này là họ Phượng hay là họ Trầm?"

Phượng Cần Nguyên nhanh chóng đáp: "Đương nhiên là họ Phượng."

"Vậy vì sao ác phụ gian xảo độc ác này muốn càn rỡ ở Phượng gia ta như thế?"

Trầm thị vội vàng biện giải: "Ta chưa nói là Trầm thị muốn!"

Phượng Vũ Hành khó hiểu: "Không phải là Trầm gia muốn? Mà là Phượng gia? Nhưng rõ ràng Hoàng thượng nói nữ tử nhà mẹ đẻ mang theo cửa tiệm hôi môn đến nhà chồng không được cưỡng chế giữ lại! Đây là Phượng gia cãi lời Hoàng mệnh!"

Phượng Cần Nguyên giận dữ khiển trách: "Nói hươu nói vượn!"

Lão thái thái cũng hỏi lại: "Phượng gia ta lúc nào thì nói muốn?"

Trầm thị bị lời nói chặn lại, không biết phản bác như thế nào.

Phượng Vũ Hành lại tiếp tục nói: "Là ai cho ngươi lá gan mượn tên Phượng phủ giữ cửa tiệm của Diêu di nương không trả? Mẫu thân, ngươi làm như vậy, rốt cuộc là để Phượng phủ chỗ nào?" Nàng nói chuyện, âm vang hùng hồn, nghe lại giống vì Phượng gia kêu oan.

"Ta..." Trầm thị bị nghẹn, "Phượng Vũ Hành, là do ngươi châm ngòi!"

"Là ta sao?" Nàng chớp chớp đôi mắt to vô tội, "Ta chỉ muốn lấy lại thứ của ta, mẫu thân sao lại gán cho ta cái tội danh như vậy?"

Phượng Cần Nguyên thật sự không chịu nổi một đám nữ nhân ở trong này tính sổ chi tiết, trực tiếp vung tay lên, đem mọi chuyện giao cho lão thái thái: "Mẫu thân, hiện giờ mọi việc nội bộ trong nhà đều do ngài làm chủ, chuyện này ngài xử lý đi."

Phượng lão thái thái gật đầu, nhìn chằm chằm Trầm thị gần từng tiếng nói: "Phượng gia ta luôn làm theo Hoàng mệnh, tuyệt đối không làm trái thánh mệnh. Nữ tử từ đề ý hôi môn kinh doanh là chế độ từ lâu của Đại Thuận ta, Trầm thị nếu can thiệp thêm, thì đừng trách Phượng gia ta không lưu tình! Tính từ hôm nay, hai ngày ngươi đem khế đất cửa tiệm trả hết cho Diêu thị."

"Còn thỉnh mẫu thân đem sổ sách mấy năm nay đến." Phượng Vũ Hành bổ sung.

Trầm thị giờ chân: "Sổ sách nào? Không có!"

Phượng Vũ Hành cũng không đòi co nhiều với nàng, chỉ nói: "Ta đây cũng chỉ có thể giữ lại lợi nhuận vài năm nay của cửa hàng cho mẫu thân. Ta sẽ nhớ chọn lợi nhuận trung đẳng, sẽ không quá khó xử mẫu thân."

Trầm thị còn muốn nói gì đó, Phượng Cần Nguyên phát tay áo: "Liên định như vậy đi! Khế đất và sổ sách nhanh chóng trả lại cho A Hành, ngươi còn nháo nữa, Trầm Ngự cũng không giữ được ngươi!" Dứt lời, kéo Kim Trâm bước đi.

Trầm thị sững sờ tại chỗ, chỉ cảm thấy vừa rồi như một giấc mộng.

Rõ ràng là nàng muốn hại Phượng Từ Duệ kia, nhưng vì sao sự tình lại thay đổi phương hướng, tất cả đều chia về phía nàng? Hơn nữa, có một chén thuốc mà thôi, Kim Trâm cũng thôi đi, sao lại nói đến cửa tiệm hồi môn?

Nàng ngu ngốc sững sờ nhìn Trầm Ngự, thấy Trầm Ngự khẽ lắc đầu với nàng, trong lòng không cam lòng phải tạm áp chế đi vài phần.

Mọi người náo loạn một ngày, rốt cuộc cũng tan.

Phượng Vũ Hành mang theo hai nha đầu trở về Liễu viên, Diêu thị gấp đến độ ở trong viện đi lại.

Nàng đi lên trước, giữ chặt thân người: "Mẫu thân sao vậy?"

Vừa thấy nàng trở về, Diêu thị như có người tâm phúc, một phen cầm tay Phượng Vũ Hành thân thiết hỏi: "Sao lại đi lâu như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì? Ta thấy ngươi đi lâu chưa về, đề Tôn ma ma đến Thư Nhã viên hỏi thăm, mới biết được mọi người đều đến Tùng viên. Không có việc gì chứ?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Không có chuyện lớn gì, chỉ là phụ thân nhất thời hứng thú, thu đại a đầu Kim Trâm trong phòng Trầm thị làm thiếp, trong lòng Trầm thị không thoải mái, đi náo loạn một hồi."

"Cái gì?" Diêu thị sững sờ, "Ngươi nói phụ thân ngươi thu Kim Trâm?"

Thấy Phượng Vũ Hành gật đầu, thế này mới nói: "Kim Trâm kia từ nhỏ đi theo Trầm thị, ta thấy không thành thật lắm, nhưng mấy năm nay cũng không thấy phụ thân ngươi có tâm tư khác, không nghĩ tới vẫn đi thêm bước."

"Mẫu thân đừng quản chuyện không đâu nữa." Phượng Vũ Hành lắc đầu cười khổ, "Hắn thích thu ai thì thu, chúng ta tự lo cho chính mình, chuyện trong Phượng phủ có thể quản ít đi. Từ Duệ đâu? Đỡ chưa?"

Diêu thị lúc này mới lộ khuôn mặt tươi cười: "Phải nói A Hành chúng ta có bản lĩnh, thấy bị đại phu kia cũng không ra gì, may mà A Hành đã chuẩn bị thuốc cứu mạng Từ Duệ."

Lúc Kim Trâm kia đến vừa nháo, Diêu thị dĩ nhiên đều xem trong mắt, nhớ trong lòng. Vị Hứa đại phu kia tuy nàng không biết kết cục thế nào, nhưng thuốc đưa tới có vấn đề là chắc chắn.

Nghĩ như vậy, Diêu thị lại hỏi thêm: "Được tốt như vậy, là do Ngự vương điện hạ tặng?"

Nàng chỉ biết Ngự vương phủ đưa tới rất nhiều thứ tốt, bên trong cũng có nhiều dược liệu quý hiếm, lúc này mới bắt giác nghĩ đến Phượng Vũ Hành xuất ra dược tốt như vậy cũng chẳng có gì kỳ quái.

Phượng Vũ Hành cũng không giải thích, Diêu thị cho thuốc của nàng nguồn gốc rất tốt, nàng liền biết thời thế mà nhận thức.

Chỉ làm Vong Xuyên bên người rút rút khoe miệng, thầm nghĩ: Nhị tiểu thư đây là ngươi trợn mắt nói dối a!

Nhưng Vong Xuyên cũng không tính sẽ vạch trần, cùng lắm là lúc chuẩn bị gặp được Ngự vương gia sẽ nhắc tới với hắn, người khác nàng không có khả năng nói cho.

"Ngươi mau vào phòng nghỉ ngơi đi." Diêu thị dắt Phượng Vũ Hành vào trong phòng, "Từ Duệ đang ngủ, không cần ngươi chăm sóc, ta để lại đồ ăn cho ngươi, lát nữa bảo Tôn ma ma đi hâm nóng lại."

Phượng Vũ Hành lúc này mới thấy đói, bữa trưa qua rồi, liền tiếp hai canh giờ chưa ăn cơm chiều, chiến đấu thật sự hao phí thể lực.

Nàng trở về phòng, Vong Xuyên hầu hạ giặt giũ, Thanh Ngọc pha trà rất tốt. Ha nha đầu đứng bên người Phượng Vũ Hành, ai cũng không đi ra ngoài.

Tuy tuổi Thanh Ngọc còn nhỏ, nhưng tính tình bình tĩnh ổn trọng, không nói nhiều lời, người cũng thông minh.

Phượng Vũ Hành còn cố ý để Vong Xuyên mang Thanh Ngọc theo nhiều một chút, bên người mình dù sao cũng phải có hai người dùng tốt, đặc biệt đây không phải là nô tài của Phượng phủ, khế ước bán thân còn ở trong tay nàng, hơn nữa từ đầu đến cuối dụng tâm bồi dưỡng, về sau sử dụng mới yên tâm.

Trong chốc lát, Tôn ma ma mang đồ ăn nóng đến.

"Tiểu thư nhanh ăn cơm đi, buổi trưa phu nhân đã ăn rồi, tiểu thiếu gia ăn một bát lại ngủ, có lẽ chút nữa mới dậy." Khi không người ngoài, Tôn ma ma

vẫn theo thói quen gọi Diêu thị là phu nhân.

Phượng Vũ Hành thấy com canh hôm nay nhẹ nhàng hơn so với hôm qua, nhất định là chuyện của Từ Duệ để Tôn ma ma nhắc nhở hạ nhân nhà bếp.

Nàng rất hài lòng ẩm thực như vậy, có thể phối hợp dinh dưỡng cân đối.

Chỉ là chuyện này nàng vẫn không suy nghĩ cẩn thận: "Ma ma có biết gì về Hàn di nương không?"

Hôm nay Hàn thị đưa tờ giấy tới, còn có biểu tình khi ám vệ Phượng Cẩm Nguyên giết người, đều làm cho Phượng Vũ Hành nghi hoặc.

Nếu không phải có ân sự gì, Hàn thị kia vận lần không nên có biểu hiện này.

Tôn ma ma vừa nghe nàng nhắc tới Hàn thị, không khỏi từ lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh khinh miệt.

"Có công phu dụ dỗ, dường như lúc nào cũng mê hoặc lão gia."

Phượng Vũ Hành bật cười, "Dụ dỗ thì cũng già đi, người đã sinh con luôn không bằng lúc trước, nay phụ thân có vui vẻ mới rồi."

Tôn ma ma lại nhìn mi: "Vừa rồi nghe phu nhân nhắc qua, lão gia thu Kim Trân kia? Phi phi phi! Tiểu thư người đừng quản lão nô lắm miệng, lão nô thấy Kim Trân kia căn bản không giống một đại cô nương. Thấy nàng đi đường cứ uốn éo uốn éo, làm sao còn là tác phong của khuê nữ hoàng hoa, thật không biết lão nghĩ thế nào nữa."

Phượng Vũ Hành gấp đồ ăn bỏ vào miệng, vừa ăn vừa thảo luận cùng Tôn ma ma: "Có thể phụ thân thích cái loại đấy."

"Hứng thú của lão gia đúng là độc đáo." Nói như vậy mới ý thức được, không nên cùng tiểu cô nương Phượng Vũ Hành này tán gẫu, nhanh chóng mở miệng, lại nói về Hàn thị trong lời nói trước đó: "Muốn bắt đầu nói về Hàn di nương... Tiểu thư cũng biết vị Hứa đại phu xem bệnh cho Nhị thiếu gia và Kim Trân là bà con xa?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu: "Ta thật sự không biết, cho dù là thân thích, nhưng cùng Hàn di nương có quan hệ gì?"

Tôn ma ma giải thích cho nàng: "Năm trước Hàn di nương từng hoài thai một đứa nhỏ, lão gia rất vui vẻ. Nhưng đột nhiên có một lần, Hàn di nương uống một chén thuốc bảo vệ thai liền mất đứa nhỏ. Thai của nàng đều do Hứa đại phu xem, đứa nhỏ sau khi bị sảy, Hứa đại phu còn nói đó là một nam thai."

Phượng Vũ Hành nhíu mày: "Chuyện là như vậy như vì sao Phượng gia còn muốn giữ Hứa đại phu kia ở trong phủ?"

"Bởi vì bắt giữ thai kia không phải do Hứa đại phu kê đơn, mà là Đại phu nhân đưa. Nhưng tiểu thư người nên nhớ, Đại phu nhân làm sao biết được được kia là cái gì, còn không phải là thông qua Kim Trân hỏi Hứa đại phu sao."

"Phụ thân không truy cứu?"

Tôn ma ma bắt đầu đi lắc đầu: "Truy cứu cái gì, lúc ấy nghe nói lão gia đang có việc cầu Trầm gia."

Phượng Vũ Hành không hỏi nữa, nàng thấy phụ thân của nguyên chủ càng tiếp xúc càng thấy ghê tởm. Vì lợi ích cái gì cũng bỏ được xuống, cái cũng đều làm được, rốt cuộc là quyền lợi có mê người, hay là lòng người độc ác đây?

Vội vàng ăn com xong, Tôn ma ma mang đi. Thanh Ngọc là người mới, có tâm hiếu học, kiên cường ngay thẳng, nghe xong Tôn ma ma, nàng liền tự phân tích: "Nếu Tôn ma ma biết rõ ràng như vậy, Hàn di nương chắc chắn cũng biết, nàng nhất định hận Đại phu nhân thấu xương."

Vong Xuyên gật đầu, "Đúng vậy, nhưng bằng thân thể của nàng, lại vận lần không dám đắc tội Trầm thị, lúc này mới gọi là khó khăn."

Phượng Vũ Hành cười, "Nếu nàng mượn tay chúng ta thu thập Hứa đại phu, nhân tình này không thể không mắc nợ. Các người nhớ kỹ giúp ta, không chừng chúng ta sẽ có lúc dùng đến Hàn thị."

Hai nha đầu nhất tề cúi đầu, nói: "Nô tỳ tuân mệnh."

Lúc chạng vạng, Từ Duệ tỉnh lại.

Phượng Vũ Hành đi qua giúp đỡ nhỏ xem mạch một lần, xác định đã không có việc gì, lại đem thuốc pha nước uống một lần, lúc này mới nói cho hạ nhân hầu hạ: "Buổi tối mấy ngày gần đây cho thiếu gia ăn nhẹ, thuốc không cần uống nữa, không được uống nước lạnh."

Từ Duệ ngoan ngoãn ghé vào thân thể của nàng, khuôn mặt tươi cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta đều nhớ kỹ, so với các nàng sẽ nhớ lâu hơn!"

Phượng Vũ Hành nhìn đệ đệ trong lòng, trong trí nhớ của kiếp trước, hình ảnh tiểu hài tử đáng yêu chồng chéo hiện lên. Nháy mắt có chút hoàng hốt, theo bản năng nàng mở miệng: "Yên tâm, đời này, tỷ tỷ nhất định phải để người hảo hảo còn sống."

Từ Duệ nghe không rõ lời của nàng, nhưng biết tỷ tỷ là vì hắn, vui vẻ ôm lấy nàng hi hi cười.

Đêm nay, Phụng Vũ Hành mơ rất nhiều giấc mơ kỳ quái. Chốc lát là mẫu thân và đệ đệ kiếp trước, chốc lát lại là huynh đệ trong lục quân bị trọng thương. Còn có phòng phẫu thuật, tất cả đều chói mắt.

Cuối cùng là một tiếng nổ mạnh, cảnh trong mơ lại chuyển tới trong máy bay trực thăng, nàng như nhìn thấy thân thể của chính mình bị phá thành những mảnh nhỏ, giống như nhìn thấy linh hồn của mình bị bay đến vực sâu vô tận.

Đúng lúc này tỉnh lại, một thân kinh sợ chảy đầy mồ hôi lạnh.

Thật sự không ngủ được, liền chuẩn bị đứng lên ra ngoài sân tán gẫu với Hoàng Tuyền đang gác sân một lát, nhưng người vừa mới ngồi dậy, chợt nghe ở cửa sổ có âm thanh truyền đến,

Phụng Vũ Hành có thói quen ngủ một mình, thói quen ngủ ở thế kỷ XXI làm nàng không thích có nha hoàn ngồi bên giường hầu hạ ban đêm. Nhưng đến lúc này nàng mới hiểu được, hóa ra người cổ đại muốn nha hoàn gác đêm cho tiểu thư cũng là có đạo lý, tặc nhân thật sự nói đến là đến, khó lòng phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Người còn hay leo tường của Đại tiểu thư

Nàng nhếch lên một bên môi, hiện ra nụ cười quỷ quái.

Đã lâu cũng chưa sử dụng quyền cước, thật đúng là đang sợ không có ai cùng nàng luyện tập, một thân gân cốt này chưa có cơ hội phát triển.

Tay chân nhẹ nhàng sắp xếp đệm chăn, tạo thành một hình người, thoát nhìn giống như nàng đang còn ngủ. Sau đó thân người chợt lóe, trốn sau trường màn.

Động tĩnh ngoài cửa sổ ban đầu chỉ là thử, về sau càng lúc càng làm càn, rốt cuộc, "phanh" một tiếng, cửa sổ bị người bên ngoài đẩy ra, một thân ảnh nhảy vào.

Khi rơi xuống đất tạo ra động tĩnh lớn, sợ tới mức người nọ đứng lại một hồi lâu mới động dậy.

Phụng Vũ Hành khinh bỉ xem thường, thầm nghĩ hóa ra là một phế vật.

Nhưng phế vật kia cũng không cho là như vậy, chỉ thấy hắn nhón chân, từng bước một đi đến cạnh mép giường thăm dò, còn chưa tiến vào đã vung đầu, gây mấy sợi tóc rơi trên trán.

Thị lực trong đêm của Phụng Vũ Hành rất chuẩn, tuy người nọ che mặt, nhưng vẫn có thể từ thân hình nhìn ra là một nam tử. Đặc biệt, một đôi mắt phụng lộ ra, gần như là cùng lúc, người này xuất hiện trong trí nhớ của nguyên chủ.

Hóa ra là hắn!

Được lắm!

Nàng vận cổ tay, thấy người nọ rốt cuộc đi đến mép giường, một bàn tay thò vào chăn tìm kiếm.

Nàng vươn chân ra, ngay lúc thân thể kia đang dò xét đồng thời dùng sức đá vào bắp chân hắn, đồng chí phế vật đã ngã quỵ trên giường.

Chăn vốn đang phồng đã xẹp xuống, đồng chí phế vật lúc này mới ý thức được trên giường căn bản không có người, mình bị lừa rồi!

Hắn muốn chạy trốn, cũng không biết quyền cước từ chỗ nào toàn bộ đều rơi xuống người, từng chút từng chút rơi xuống hắn căn bản không thể đứng dậy, chỉ có thể ghé vào trên giường chịu đựng quyền cước đầm đìa này.

Phụng Vũ Hành cũng phát ra cảm hận, một bàn tay phủ lên cổ tay trái, trong hai, ba giây lấy ra mấy cây ngân châm để ở giữa các ngón tay.

Chỉ thấy một tay nàng là quyền, một tay là chưởng trên mặt chưởng còn kèm theo châm, đã lâu chưa hoạt động gân cốt nhưng đã tính chuẩn bị rèn luyện, trực tiếp đánh người nọ ngay cả cầu xin tha thứ cũng không có khí lực.

Hoàng Tuyền canh bên ngoài viện sáng sớm đã nghe thấy thanh âm, nhưng khi xông tới, lại thấy tiểu thư nhà mình đánh rất thống khoái, cũng không vội vã tiến lên, rõ ràng tựa vào bình phong cười hi hi xem náo nhiệt.

Đến khi Vong Xuyên, Thanh Ngọc cũng bị động tĩnh làm tỉnh dậy, mấy người lúc này mới đồng loạt tiến lên, hỏi Phụng Vũ Hành: "Tiểu thư, sao lại thế này?"

Phượng Vũ Hành ít khi hiện ra xảo trá, chỉ vào người bị đánh chết khiếp trên giường: "Một tên tiểu tặc nửa đêm xông vào, đi thẳng đến giường bồn tiểu thư, chắc chắn là tên hái hoa tặc."

Tên tặc nhân kia vừa nghe lời này liền bất chấp: "Ta không phải hái hoa! Cái bộ dáng kia của ngươi, có quý mới muốn ngươi."

Phượng Vũ Hành vui vẻ: "Ồ, ngươi còn biết bộ dạng bồn tiểu thư là dạng gì, nói như vậy ngươi là người quen? Vong Xuyên, vạch mặt nạ của hắn ra nhìn xem."

"Không được!" Người nọ vừa nghe đã oa oa kêu to, cũng không quản đau xót trên người, nghiêng người đứng lên, kết quả chưa đứng vững, lại nằm úp sấp trên mặt đất. Nhưng hắn vẫn cố gắng bò ra ngoài cửa, đồng thời miệng còn không sạch sẽ nói: "Hôm nay lão tử chịu thiệt thòi, ngươi chờ đấy cho ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ trở về báo thù."

"Vong Xuyên!" Phượng Vũ Hành tức giận, "Hắn nói hắn còn muốn đến nữa, đánh cho ta, đánh chết luôn đi! Đại Thuận chúng ta có luật tự vệ hay không? Đánh chết tên tặc nhân nửa đêm xâm nhập khuê phòng nữ tử thì không cần ngồi tù chứ?"

Vong Xuyên một cước trực tiếp đá người nọ ở cửa vào trong sân, đồng thời nói: "Tiểu thư yên tâm, ngài là Ngự Vương phi tương lai, pháp luật là cái gì ngài không cần quan."

Huyền Tuyền vừa thấy Vong Xuyên động thủ, rút cuộc kiềm chế không được, nhẹ hô: "Tiểu thư, ta cũng chơi một lát." Liền phi thân ra ngoài cùng Vong Xuyên tiếp đón phế vật kia.

Phượng Vũ Hành cảm một chén trà lạnh, cười hi hi bên khung cửa chỉ huy: "Cái chân bên trái kia, đá nhiều vào hai chân, đừng để hắn còn có thể động dậy! Cánh tay phải, cánh tay phải, đừng để hắn giường nanh múa vuốt."

"Tiểu thư yên tâm!" Hoàng Tuyền cười nói: "Hắn còn dám múa móng vuốt, ta trực tiếp đem cánh tay hắn tháo xuống."

Động tĩnh này trong viện, tất nhiên là người khác cũng không ngủ được, rất nhanh, các chủ tử và hạ nhân tất cả đều đến, ngay cả Phượng Tử Duệ đều xoa mắt ngái ngủ chạy đến bên người nàng: "Tỷ tỷ, sao nửa đêm còn đánh nhau nha?"

Nàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, hỏi: "Tử Duệ có sợ không?"

Tử Duệ lắc đầu: "Không sợ. Tử Duệ là nam tử hán, về sau cũng muốn học võ, phải bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ."

"Tốt lắm!" Phượng Vũ Hành bắt đầu cân nhắc chuyện để Vong Xuyên và Hoàng Tuyền dạy võ Tử Duệ.

Điều thị có chút sợ hãi, tiến lên hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Phượng Vũ Hành trầm xuống, trừng mắt nhìn người đã bị đánh đến hấp hối kia, hướng về phía Vong Xuyên, Hoàng Tuyền hô một tiếng: "Đừng tay đi!" Sau đó phân phó Tôn ma ma: "Đi Thụ Nhã viên báo cáo với lão thái thái, nói có tặc nhân ban đêm xông vào Liễu viên, từ bên ngoài cửa sổ phòng ta tiến vào, đi thẳng đến giường ngủ của ta sờ soạng. Vừa vặn ban đêm ta dậy uống nước, tặc nhân vừa vặn bị tóm."

Tôn ma ma đáp ứng, nhanh chóng chạy đi.

Phượng Vũ Hành lại nói với Vong Xuyên: "Cũng nói như thế, đi nói với phụ thân ta." Vẫn còn nghĩ, "À, trước mắt chắc là ở Như Ý viện với Kim Trần."

Vong Xuyên cười lạnh, cũng nhanh chóng rời đi.

Lúc này Phượng Vũ Hành mới trả lời Điều thị: "Mẫu thân đều nghe thấy rồi, nguyên nhân hậu quả là như thế này."

Điều thị sợ hãi không nhẹ, Phượng Vũ Hành chỉ là đại cô nương, nửa đêm bị người vào phòng, sao lại thể được. Không khỏi oán thầm câu: "Xem ngươi về sau có lưu lại người phòng không." Lại nhìn người bị mặt kia, đã bị đánh đến quỵ rạp trên mặt đất.

Không bao lâu, mọi người Phượng phủ đã vội vàng chạy tới Liễu viên, Lão thái thái vừa tiến vào viện đã hô: "Tôn nhi của ta, ngươi không sao chứ?"

Phượng Vũ Hành cao giọng nói: "Tổ mẫu yên tâm, tôn nhi không sao. May mắn có Vong Xuyên và Hoàng Tuyền được Ngự vương điện hạ đưa tới, tên trộm kia đã bị chúng ta chế phục!"

Bên kia, Phượng Cẩn Nguyên đi vào đã tự mình tiến lên tháo mặt nạ phế vật kia, xem xét một chút thật sự quá sợ hãi, lỗ lù kêu lên: "Sao lại là ngươi?"

Nói tới Phượng Cẩn Nguyên, hắn nghĩ tới trăm ngàn loại khả năng, thậm chí còn nghĩ có phải Trầm thị vùng tiền tìm người ám sát Phượng Vũ Hành hay không.

Nhưng vạn nhất không ngờ, khi vạch trần mặt nạ, nhìn đến cư nhiên là mặt trưởng tử của hắn, Phượng Tử Hạo.

Ha, hoặc phải nói là đầu heo Phượng Tử Hạo.

Người đã sớm bị ba vị nữ hiệp ở Liễu viên đánh cho đến không nhận ra, cũng may Phượng Cẩn Nguyên này làm cha có đủ quen thuộc với con nhà mình.

Phượng Trầm Ngư hỏi han rồi mới tiến lên xem, sau khi Phượng Cẩn Nguyên nói một tiếng "Sao lại là ngươi?", nàng vẫn không nhận ra người trước mặt, đến khi Phượng Cẩn Nguyên nói hai câu: "Từ Hạo, ngươi có thể nói hay không? Có thể nghe được nữa hay không?"

Trầm Ngư lúc này mới kinh hô: "Ca?" Lập tức nói tiếp. "Ca, ca ngươi làm sao vậy? Sao lại bị đánh đến nỗi này?"

Nàng bỏ nhào về phía trước, vết thương trên người Phượng Từ Hạo nhát mắt lại đau, người bị đau liền tỉnh.

Vừa mở mắt, trước nhìn đến Trầm Ngư, lại ngẩng đầu, nhìn thấy Phượng Cẩn Nguyên.

"Phụ thân!" Hấn khóc lóc ùy khuất, "Phụ thân, Phượng Vũ Hành đánh ta, còn để nha đầu của nàng cùng đánh ta, phụ thân ngươi nhất định phải làm chủ cho ta!... Ô, ta có phải đã bị đánh chết hay không? Phụ thân, phụ thân cứu mạng!"

Hấn vừa khóc vừa nháo, tâm lão thái thái bắt đầu đau xót. Tuy nàng không thích Trầm thị, nhưng Trầm Ngư và Từ Hạo là sinh mạng của nàng!

Lập tức cũng bất chấp thất lung đau đớn, hai, ba bước tiến lên: "Hạo nhi! Hạo nhi của ta!" Hô hai tiếng lên khóc.

Trầm Ngư quay đầu nhìn về phía Phượng Vũ Hành, trên mặt lộ vẻ ủy khuất: "Ca ca bắt quá chỉ đến thăm ngươi, sao ngươi có thể hạ ngoan thù như thế? Nhị muội muội nếu ngươi oán giận mẫu thân, vậy ngươi có thể tức giận với ta thì được, ca ca là trưởng tử Phượng gia, hy vọng cả nhà chúng ta đều ở trên người hấn!"

Phượng Vũ Hành nháy mắt mấy cái. Gì? Hy vọng Phượng gia ở trên người Phượng Từ Hạo?

Ha ha, nàng thật muốn cười to. Một tên không học vấn, không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng, còn nói là hy vọng Phượng gia?

Nếu đúng theo trí nhớ nguyên chủ, nàng còn có thể nhớ rõ chuyện năm Phượng Từ Hạo mười tuổi đem tiền sinh dạy học đánh ra khỏi Phượng phủ, hỏi đầu Phượng Cẩn Nguyên hỏi hấn việc học, hấn ngay cả ba chữ, hai câu đều không thuộc. Mọi người nói ba tuổi còn thấy tương lai, nàng thật không tin Phượng Từ Hạo như vậy có thể trở thành hy vọng của Phượng gia.

"Đại tỷ tỷ sao nói như vậy, ta thật không rõ là ý tứ gì." Phượng Vũ Hành nghiêm mặt lạnh lùng nhìn về phía Trầm Ngư: "Vừa rồi phụ thân mới lột mặt nạ ra, ngươi đều nhìn nửa ngày mới nhận ra đại ca, như vậy xin hỏi, người làm thế nào để ta có thể nhận ra một người đang bịt mặt hấn là ai? Huống chi..." Nàng ngẩng đầu nhìn trời, "Bây giờ là giờ nào rồi?"

Phượng Trầm Ngư bị nàng nói không nói được, ú ớ nửa ngày mới nói một câu: "Ca ca chỉ muốn đùa với ngươi thôi."

"Đùa giỡn?" Phượng Vũ Hành lại cười lạnh một tiếng, chỉ Diêu thị và Từ Duệ bên người: "Từ Duệ năm nay sáu tuổi, đã phải phân viện tử rồi. Một đứa nhỏ sáu tuổi còn biết tránh để tỷ tỷ ruột ngại, huống chi là Đại ca đã mười tám tuổi?"

"Nhưng..." Phượng Trầm Ngư không cam lòng, ban ngày mẫu thân vì Phượng Vũ Hành mà bị phạt, buổi tối ca ca lại bị đánh trúng, phong thủy ở Phượng phủ bị ba người Diêu thị vừa trở về xoay chuyển rồi sao?

"Đại tỷ tỷ." Phượng Vũ Hành đi về phía trước hai bước, tới gần Trầm Ngư: "Nhà mẹ đẻ mẫu thân bên kia còn có mấy vị biểu ca, không biết khi bọn họ đến thăm tỷ tỷ, có phải cũng nửa đêm che mặt vào khuê phòng của ngươi hay không, nhưng lại đem móng vuốt vào trong chân của ngươi?"

"Câm miệng!" Phượng Cẩn Nguyên gầm một tiếng, "Ngươi nói cái gì? Giống một đại cô nương chưa lấy chồng sao?"

Con trai bị đánh, hấn cũng sinh một bụng tức giận.

"Ta chỉ nói thôi, phụ thân đều cảm thấy không thể làm, Đại ca đã làm rồi, vì sao phụ thân còn dung túng Đại tỷ tỷ bao che như thế?"

Lão thái thái cũng tức giận, tay chỉ vào Phượng Vũ Hành: "Hấn là ca ca ngươi! Ngươi sao có thể xuống tay?"

Phượng Vũ Hành khó hiểu: "Mất tổ mẫu ngài là không tốt, ngày mai A Hành cho ngươi đi khám mắt. Nhưng trước mắt phải nhắc tỉnh tổ mẫu một lần, vừa này Đại ca che mặt, ngài thật sự không thấy sao? Người bịt mặt nửa đêm trộm nhập vào khuê phòng nữ nhi Phượng gia, không nên đánh sao? Tổ mẫu, A Hành hôm nay muốn nói cho rõ ràng, đêm nay A Hành đánh là một tên trộm, hơn nữa là vì danh dự Phượng gia mà đánh. Lần sau nếu có loại sự tình này, ta vẫn đánh như cũ!"

Phượng Từ Hạo oa oa kêu to: "Ngươi còn muốn đánh ta? Tổ mẫu ngươi nghe thấy không, nàng còn muốn đánh ta!"

Phượng Vũ Hành quát chói tai: "Ý của ngươi là ngươi còn muốn leo tường của ta?"

Lúc An thị tới đã nổi lên nước mắt, như tự nhủ nói: "Nhị tiểu thư thật sự đáng thương."

Phượng Cẩn Nguyên không rõ lời này có ý gì, chợt nghe Kim Trân bên cạnh hấn nói: "Đại thiếu gia, sao ngài lại không nghe lời phu nhân? Năm trước ngài cũng nửa đêm đi vào khuê phòng Đại tiểu thư, phu nhân cũng chỉ trách phạt một chút."

"A!" An thị kinh hãi, "Có chuyện như vậy?"

Hàn thị cũng ồn ào theo, "Chưa từng nghe Đại phu nhân nói qua!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đánh thành đầu heo

Kim Trân cúi người với hai vị di nương, tuy nói hiện tại thân phận giống nhau, nhưng tư thái của nàng vẫn ngay ngắn đoan trang: "Hai vị di nương có điều không biết, đêm đó Đại thiếu gia đánh nha đầu gác đêm hôn mê, đến nằm bên gối Đại tiểu thư, Đại tiểu thư bị hấn đánh thức kêu to, hấn còn ở trên giường gắt gao che miệng Đại tiểu thư. Nếu lúc đó Đại phu nhân không vừa vặn đi tiểu đêm, không chừng..."

"Đù rồi!" Phụng Cẩn Nguyên ngắt lời Kim Trân, nhưng lại cảm thấy sự tình kỳ quái, liền hỏi thêm: "Người nói thật?"

Kim Trân đáp: "Khi đó thiếp thân ở cùng Đại phu nhân hầu hạ, dĩ nhiên là biết." Lại nhìn thoáng qua Phụng Trầm Ngưng nói: "Đại tiểu thư cũng không có khả năng quên! Nhưng mà... Nếu theo lời Đại tiểu thư, khả năng chỉ là Đại thiếu gia vui đùa thôi, là thiếp thân lắm miệng."

"Trầm Ngưng." Phụng Cẩn Nguyên nghiêm mặt lại hỏi: "Lời Kim Trân nói là thật?"

Phụng Trầm Ngưng hé ra khuôn mặt đỏ bừng, sự kiện kia hơn một năm nay vẫn đều là cái cây đâm trong lòng nàng, càng nghĩ càng ghê tởm.

Nhưng Phụng Tử Hạo dù sao cũng là ca ca thân sinh với nàng, loại tình huống này, sao nàng nhẫn tâm bỏ đá xuống giếng được. Nhưng Kim Trân nói là sự thật, chuyện đêm đó nha hoàn trong viện đều biết, tuy sau đó Trầm thị đã làm ngậm miệng hết, nhưng nếu phụ thân nàng muốn tra, cũng khó nói tra không được.

Phụng Trầm Ngưng bắt đắc dĩ, chỉ phải tìm cho Phụng Tử Hạo một lý do: "Ngày đó ca ca uống say."

Phụng Cẩn Nguyên nhìn Phụng Tử Hạo trên đất, tức giận đến nắm chặt hai tay, thở hắt hắt.

Còn chưa chờ hấn nói gì, chợt nghe từ đường nhỏ ngoài viện truyền đến một tiếng khóc động trời: "Tử Hạo a!" Sau đó chỉ thấy Trầm thị thân hình mập mạp vọt vọt đến đây. "Tử Hạo a! Tử Hạo của ta!"

Trầm thị khóc kiểu này nhảy mất làm cho Phụng Vũ Hành nghĩ đến hai chữ: Khóc tang.

Cùng ý nghĩ với nàng hiển nhiên không chỉ có một, chỉ thấy An thị và Hàn thị cùng nhíu mày, lão thái thái rõ ràng lại gõ quyền trượng: "Khóc cái gì mà khóc! Tôn tử của ta còn chưa chết!"

Trầm thị cũng không so đo với lão thái thái, đột nhiên buông Phụng Tử Hạo ra, xoay người đánh về phía Phụng Vũ Hành.

Vong Xuyên không kịp ngăn cản, hai tay Trầm thị hướng thẳng đến cổ Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành sao có thể dễ dàng thực hiện được, ngay lúc tay nàng phóng tới cổ mình cũng vươn tay ra, lại không đẩy Trầm thị trở về, vẫn để hai tay nàng đè trên cổ mình. Chỉ là Trầm thị bất luận thế nào cũng không thể sử dụng khí lực hơn nữa, Phụng Vũ Hành nhìn trông gầy yếu, cánh tay nhỏ bé cũng không biết sao lại có khí lực lớn như vậy, tựa như hai kim sắt, gắt gao chế trụ tay nàng.

Trầm thị càng không thể lại càng muốn sử dụng thêm lực, cứ như vậy, mọi người xem trong mắt, chính là Trầm thị liều mạng bóp cổ Phụng Vũ Hành, mà Phụng Vũ Hành lại hết sức chống cự. Nhưng hiển nhiên sức của Phụng Vũ Hành không lớn hơn Trầm thị, cũng không to như Trầm thị, hai, ba cái đã bị Trầm thị làm cho lui về phía sau.

"Mẫu thân! Mẫu thân người muốn làm gì? Cứu... cứu mạng a!" Phụng Vũ Hành giả bộ chịu đựng sức lực, còn ho khan vài tiếng.

An thị nóng nảy: "Lão gia! Như vậy sẽ có tai nạn chết người a!"

Hai người Vong Xuyên và Hoàng Tuyền càng diễn, cũng không đi giúp Phụng Vũ Hành, mà là nhất tề quỳ xuống: "Cầu Phụng tướng tha cho Ngự Vương phi chúng ta! Cầu Phụng tướng tha cho Ngự Vương phi chúng ta!" Nói xong liền ngẩng đầu lên.

Phụng Cẩn Nguyên giơ tay lên, hai gã sai vặt bên người liền vọt lên, ba xuống hai xuống đã kéo Trầm thị đi.

Trầm thị oa oa kêu to: "Buông ra! Ta muốn giết nàng! Ta muốn giết nàng! Ngự Vương phi cái gì, Phụng Vũ Hành mưu hại tiểu cữu tử(1) của hoàng đế tương lai!"

(1) Tiểu cữu tử: Anh vợ.

"Nhanh mang người đi cho ta!" Lời Trầm thị vừa thốt ra, người có phản ứng trước là Phụng Cẩn Nguyên. Đường đường là Tả thừa tướng, một thân mỗ

hôi lạnh đều do bị nữ nhân điên rồ này dọa. "Mang về Kim Ngọc viện! Ai cũng không được để nàng ra ngoài! Tối nay phạt nàng ba mươi trượng, đuổi ra khỏi phủ!"

Hắn lớn tiếng phân phó, Trầm thị rất nhanh đã bị người mang đi.

Mặt Phụng Trầm Ngự cũng một mảng trắng bệch, ngay cả lão thái thái đều run run.

Ai cũng không nghĩ tới Trầm thị cư nhiên có thể ở trước mặt mọi người đem chuyện bí mật mà người Phụng gia chỉ hiểu trong lòng, nói ra, huống chi... Lão thái thái dậm chân! Trong viện này còn có hai nha đầu Ngự vương phủ!

Phụng Vũ Hành làm bộ ho khan một trận, Vong Xuyên và Hoàng Tuyên chạy lại vỗ lưng cho nàng, vất vả mới dừng do lại, lúc này mới kinh ngạc nhìn chằm chằm Phụng Căn Nguyên hỏi: "Hóa ra mẫu thân lại có tâm tư này!" Lại nhìn Trầm Ngự, sau đó gật đầu, "Tỷ tỷ đúng là có tướng mạo khuyển thành, vì sao phụ thân không nói sớm, A Hành muốn lần chết cũng không dám đắc tội với Hoàng hậu nương nương tương lai mà ca ca ruột của nàng!"

"Hoàng hậu nương nương cái gì! Phụng Căn Nguyên nhanh chóng bịt miệng của nàng, "Lời nói của một mụ đàn bà điên mà ngươi cũng tin?" Hắn nghĩ nên mau chóng chấm dứt đề tài này, liền đem chuyện của Phụng Tử Hạo lên: "Trước đó các ngươi đánh người sao không hỏi xem là ai? Rốt cuộc hắn là huynh trưởng của ngươi, vạn nhất có chuyện xấu..."

"Phụ thân!" Phụng Vũ Hành tăng âm lượng, "Xin hỏi phụ thân, nếu đêm nay ta không phải vừa vận tình đây, ngại cảm thấy sẽ phát sinh chuyện gì? Vừa rồi Kim Trân di nương cũng nói, Đại ca ca ngay cả giường Đại tỷ tỷ cũng dám, hơn nữa đã nằm bên gối. Đối với bào tỷ còn như thế, huống chi là thứ muội như thế." Khi nói chuyện, đột nhiên che miệng lại, "A! Lời này không thể nói, Đại tỷ tỷ tương lai muốn làm Hoàng hậu, vạn nhất vị người biết Hoàng hậu nương nương năm ấy mười bốn tuổi bị huynh trưởng mười sáu tuổi năm qua giường, vậy phải làm sao bây giờ?"

Phụng Trầm Ngự cảm thấy bản thân muốn học máu, Phụng Căn Nguyên cũng biết mình muốn học máu, lão thái thái đã có một ngụm máu ngọt lên đến đỉnh cổ họng.

Nhưng Phụng Vũ Hành còn chưa nói xong, chợt nghe nàng tiếp tục: "Từ khi các ngươi đi vào Liễu viên vẫn đều trách ta, nhưng có nghĩ việc tối nay là lỗi của ai hay không?"

Lão thái thái không cam lòng: "Tử Hạo là hậu thể duy nhất của Phụng gia!"

Phụng Vũ Hành cười lạnh: "Nha đầu của ta còn không quản số mạng của hắn mà tiếp đón! Hậu thể duy nhất? Nếu ta nhớ không lầm, sáu năm trước lúc Tử Duệ sinh các ngươi cũng nói như thế này. Cái gọi là duy nhất, bất quá chỉ là một chữ "chính", chúng ta cũng từng là con trưởng chính nữ, nay nghĩ đến, đúng là làm lòng người lạnh ngắt. Ban ngày Tử Duệ bị mẫu thân hại, ban đêm ta bị huynh trưởng hại, rốt cuộc hai mẫu tử bọn hắn có muốn đem chúng ta thật sự sát tuyệt, hay là Phụng phủ muốn đuổi cùng giết tuyệt chúng ta?"

"Làm càn!" Phụng Căn Nguyên nghe không nổi nữa, "Ngươi tuổi còn nhỏ không nên có nhiều tâm tư như thế này?"

Nàng nhú mi: "Phụ thân ngươi còn chỉ trách ta?"

Phụng Căn Nguyên cũng hiểu chuyện này đối với Phụng Vũ Hành đúng là có chút quá mức phân biệt, nhưng hắn không quen nhìn thái độ này của Phụng Vũ Hành. Hắn không rõ, rõ ràng trước đây là một nữ nhi ôn nhu nhu thuận, sao hiện tại đã biến thành bộ dạng sắc nhọn như vậy?

"Chuyện này ta sẽ cho ngươi một lời giải thích, vì phụ chi nhắc nhở ngươi chú ý ngôn hành." Thanh âm hắn hòa hoãn, thư thái cũng hạ xuống.

Phụng Vũ Hành cười khổ, "Nếu ta không làm càn, chính là chỉ còn con đường chết; nếu ta không có túi mật lớn, đã sớm chết trong tay xa phu các ngươi phải đi tây bắc đón chúng ta rồi. Ai không nghĩ đến phụ tử từ từ hiểu? Đây đều là các nước bức ta."

Nghe nàng nhắc tới xa phu, Phụng Căn Nguyên lại đuổi lý lần nữa.

Lão thái thái ngồi xuống đến, càng không ngừng kêu "Hạo nhi, Hạo nhi", Trầm Ngự hướng Phụng Vũ Hành quỳ xuống, "Nhị muội muội, ngàn vạn cái sai đều là lỗi sai của ta, ta đem vị trí chính nữ trả lại cho ngươi, van cầu ngươi buông tha mẫu thân và ca ca đi!"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Chính nữ ta không hiếm, ta cũng không có dã tâm làm Hoàng hậu. Phu quân của ta là Cửu hoàng tử ở trên chiến trường bị thương, hắn nhất định không dám đương nổi vị trí Hoàng thượng, cho nên các ngươi muốn khó xử ta, đúng là hành vi ngu xuẩn cực điểm. Có cái tâm tư này, không bằng đi đối phó với cô nương nhất định trở thành địch nhân của ngươi, mà không phải là ta muội muội hiện tại, đệ muội tương lai."

Phụng Trầm Ngự ngăn người, cảm thấy Phụng Vũ Hành nói cực kỳ có lý. Nàng cũng không muốn mình khó xử muội muội hoàn toàn không có uy hiếp này, nhưng từ nhỏ đến lớn đã tích lũy ân oán oan bên trong, nàng vừa thấy Phụng Vũ Hành, sẽ cảm thấy mình cần bản không phải là chính nữ Phụng phủ.

Tóm lại, Phụng Vũ Hành chính là chương ngại trong mắt nàng.

"Đại tỷ tỷ mau đứng lên đi." Phụng Vũ Hành làm thế tay, Hoàng Tuyên đi qua mạnh mẽ lôi Trầm Ngự đứng dậy. "Phụ thân vẫn là nên mời đại phu xem cho Đại ca quan trọng hơn, về việc hắn đã qua giường của Đại tỷ tỷ rồi lại qua giường thứ muội, có thể để ngày mai lại thẩm tra."

Nàng nhắc nhở Phụng Căn Nguyên, đừng nghĩ lừa gạt chuyện này bỏ qua. Chết cũng muốn lời một cái đệm lưng, ta sẽ không quên chính nữ nhà ngươi cũng bị người ngủ qua.

Phượng Cần Nguyên dĩ nhiên biết ý Phượng Vũ Hành, chỉ cảm thấy mưu kế mình đã tính toán, lại tính sai trong tay nhóm người nữ nhân này. Thật sự là không bằng một cái đèn dầu.

"Đi gọi Khách Khanh đại phu (2) đến, xem thương thế cho Đại thiếu gia." Hắn mệt mỏi đến ghế đá dài trắng trong viện ngồi xuống, "Vây tối nay, liền mượn viện này để đại phu xem thương thế rồi nói sau, thương thế không xác định như vậy lại nâng đến nơi khác, chỉ sợ không tốt."

(2) Khách Khanh đại phu: Đây là một nhóm đại phu ở trong Khách viện, gọi chung là Khách Khanh đại phu.

Hắn vừa nói vừa nhìn về phía Phượng Vũ Hành, hy vọng ít nhất nàng có thể để người ta đem Phượng Tử Hạo nâng vào trong phòng.

Nhưng Phượng Vũ Hành cố tình không tiếp lời này, chỉ nói: "Cũng được, Liễu viên ta các các viện khác trong phủ thật sự quá xa, chỉ sợ Đại ca mà nâng qua, sẽ có nguy hiểm"

Lão thái thái thật sự nghe không nổi nữa, trách cứ nàng: "Ngươi đừng nói để người ta nâng Đại ca ngươi vào?"

Phượng Vũ Hành hỏi lại: "Nên nâng vào phòng người nào? Nơi này tổng cộng là ba gian nhà giữa, tổ mẫu để hắn lại vào trong phòng ta, hay là ở phòng của Diêu di nương? Bệch Tử Duệ còn chưa hết, không sợ bị lây bệnh sao?"

Để nàng nói lời này, như là thực sự không nơi cho Phượng Tử Hạo ở.

"Nếu Đại ca không chê, thì ở phòng của hạ nhân đi!"

Kim Trân theo một câu: "Đại thiếu gia thân thể vàng ngọc, sao có thể ở lại phòng hạ nhân."

Phượng Vũ Hành kéo môi cười, nàng nghe được, đêm nay Kim Trân tỏ vẻ muốn kỳ vọng vào nàng. Vừa từ hạ nhân lên thiếp, Trầm thị bên kia nàng căn bản không thể trông cậy, An thị lại không để ý nhiều chuyện lắm, Hàn thị rõ ràng là tình địch với nàng. Nhà đầu Kim Trân kia liền đem ánh mắt phóng đến người nàng, huống chi Kim Trân không ngốc, có nhược điểm nắm trong tay nàng, không tốt với nàng thì có năng lực gì?

Phượng Cần Nguyên không muốn cùng các nữ nhân nói nhảm nhiều, chỉ nhìn gã sai vặt bên người hắn: "Không phải bảo ngươi đi gọi đại phu sao? Vì sao còn ở đây?"

Gã sai vặt khó xử nói: "Bẩm lão gia, ban ngày Hứa đại phu xảy ra chuyện, mặt khác hai vị Khách Khanh đại phu trong phủ sợ tới mức trước khi trời tối đã rời phủ rồi."

"Cái gì? Đều đi rồi?" Lão thái thái kinh hô, "Vậy nên làm thế nào cho phải a!"

Phượng Vũ Hành cười, thanh âm hòa hoãn: "Nếu không thì để A Hành xem đi."

"Ngươi?" Lão thái thái hiện ra vài phần hoài nghi, lại thấy Phượng Tử Hạo bị đánh như vậy, cự tuyệt nói: "Người là do ngươi đánh, ngươi xem dĩ nhiên sẽ nói hắn không sao."

Phượng Vũ Hành nhún nhún vai, không thèm nhắc lại.

Không cho xem thì thôi, nàng cũng đâu nhân rồi quản việc này?

Phượng Cần Nguyên cảm thấy để cho nàng xem cũng được, "Dù sao cũng đáp ứng đi, ngày mai sẽ đi mời đại phu đến, A Hành trước nhìn xem đi."

Nàng nhảy mắt mấy cái với Phượng Cần Nguyên: "Nữ nhi không dám ngỗ nghịch tổ mẫu."

"Hừ!" Lão thái thái kêu lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đại ca, con nổi dòng của người gian nan a

Phượng Cần Nguyên vung tay lên: "Xem đi! Vì phụ cho ngươi xem."

Phượng Vũ Hành lúc này mới gạt đầu, tiến lên hai bước, lấy tay đặt lên cổ tay Phượng Tử Hạo.

Phượng Tử Hạo phản xạ có điều kiện trốn nàng, nhưng vừa động, trên người liền đau, tức giận đến khóc không ra nước mắt, chỉ có thể làm nũng lão thái thái: "Tổ mẫu, đừng để nàng đánh ta! Nàng thật đáng sợ, nàng sẽ đánh ta!"

"Chớ sợ chớ sợ!" Lão thái thái ôm Phụng Tử Hạo, như ôm một tiểu hài tử, còn vỗ nhẹ lưng, "Hạo nhi ngoan, trước hết để cho nàng xem, ngày mai để phụ thân ngươi ra bên ngoài mời đại phu đến, thật sự không được thì chúng ta mời Thái y trong cung."

Phụng Vũ Hành cố ý ghé thăm một nhà người này: "Đúng vậy, bằng vào mặt mũi Đại tỷ tỷ, Thái y trong cung nhất định sẽ đến Phụng phủ một chuyến."

"Đều ngâm miệng lại cho ta!" Phụng Cẩm Nguyên rống to, "Xem bệnh!"

Phụng Vũ Hành mân miêng cười, mạnh mẽ cầm cổ tay Phụng Tử Hạo.

Phụng Tử Hạo coi như cũng không hề đồ, giả dựa kêu lên: "Ta là bị đánh ngoại thương, ngươi bắt mạch làm gì?"

"Ngoại thương còn nhu nội được y (1), ta thuận tiện xem bệnh bên trong cho ngươi."

(1) Nhu nội được y: Cái này ta không biết, đoán là A Hành muốn khám những cái bên trong cơ thể, bao gồm cả sinh lý.

Phụng Tử Hạo từ chối, phát hiện căn bản tránh không thoát, rõ ràng đã buông tha, thành thành thật thật để Phụng Vũ Hành bắt mạch cho hắn.

Lão thái thái cũng không bài xích nữa.

Kỳ thật lại nói tiếp, lão thái thái rất tin tưởng y thuật của Phụng Vũ Hành, không bằng dựa vào cái khác, chỉ bằng cách nàng chữa cái thất lưng này.

Cũng không biết thuốc dán Phụng Vũ Hành cho nàng là thuốc gì, trước lạnh, sau nóng, mặt miếng dán làm toàn thân lập tức thoải mái. Buổi sáng thất lưng còn cứng, ban đêm tỉnh lại có thể khom người xuống một chút. Hơn nữa nàng nghe lời Phụng Vũ Hành, bỏ hai cái đệm mềm trên giường đi. Trước kia chỉ nghĩ ngủ càng mềm càng tốt, nay mới biết giường cứng cũng không sai.

Phụng Cẩm Nguyên chú ý biểu tình Phụng Vũ Hành, mắt thấy nàng tiếp tục bắt mạch, mi tâm nhíu lại thành một đường, không khỏi lo lắng: "Bị thương nghiêm trọng?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu: "Thương thể không sao, đều là bị thương ngoài da, căn bản không bị thương đến gân cốt, dùng ít dược ngoài da là được, chỉ là nội bộ..."

"Nội bộ như thế nào?" Lão thái thái cũng nóng nảy, "Có phải đem hắn đánh đến nội thương hay không?"

"Mẫu thân." Phụng Cẩm Nguyên trầm giọng nói: "A Hành nói không bị thương đến gân cốt."

"Vậy vì sao nội bộ có chuyện?"

Phụng Vũ Hành đứng dậy, nhìn thoáng qua Phụng Tử Hạo, trong lòng nổi nên cười lạnh, mới bẩm báo Phụng Cẩm Nguyên: "Phụ thân, tinh lực trong cơ thể Đại ca hư nhược, tiêu hao quá độ, cứ thế, con nổi dòng rất gian nan."

"Cái gì?" Mọi người kinh hãi, Phụng Cẩm Nguyên bỗng nhiên đứng dậy trừng mắt nhìn Phụng Tử Hạo: "Hắn mới mười bảy tuổi, sao lại như thế?"

Phụng Vũ Hành cũng không tranh cãi, chỉ nói: "Hoặc là y thuật A Hành không tinh thông, phụ thân lại mời đại phu xem đi."

Lão thái thái vội vàng gạt đầu: "Nhất định là y thuật của ngươi không tinh thông, Hạo nhi sao có thể con nổi dòng gian nan? Cẩm Nguyên! Phách người mời đại phu đi! Mời đại phu tốt nhất!"

Phụng Cẩm Nguyên gạt đầu, phân phó gã sai vặt: "Lấy thiệp của ta đi mời Lưu thái y đến phủ một chuyến."

Lão thái thái lúc này mới yên lòng, "Lưu thái y kia xem bệnh thiên về chứng bệnh này, có hắn đến ta cũng an tâm."

Tâm Phụng Vũ Hành nói, chờ Lưu thái y cũng nói như vậy, các người nên hoàn toàn yên tâm.

Phụng Cẩm Nguyên biết ngoại thương của Phụng Tử Hạo không sao, lúc này mới sai người nâng hắn về Kiềm Lăng hiền của mình.

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ cùng nhau đi theo, Phụng Vũ Hành cũng không ngoại lệ. Trước sau ngủ không được, không bằng đi xem náo nhiệt.

Nàng an bài Tôn ma ma và các nha đầu lưu lại chăm sóc Diêu thị và Tử Duệ đi ngủ sớm một chút, tự dẫn theo Vong Xuyên và Thanh Ngọc chuẩn bị đi qua. Diêu thị chỉ khuyên nàng cẩn thận một chút, cũng không nói thêm gì.

Phụng Vũ Hành biết Diêu thị cũng không thích tiếp xúc nhiều với người của Phụng phủ, đặc biệt là những lão hạ nhân này, Diêu thị từng làm chủ mẫu, nay bị luân làm thiếp, tình cảm lấy gì mà giữ.

Kiểm Lăng hiền của Phụng Tử Hạo thật sự là ngoài dự kiến của Phụng Vũ Hành, nàng vốn nghĩ nếu có thể dạy ra tên kia, vậy ít nhất phải là khí phái thường, hơn nữa mang theo điểm uy vũ khí phách.

Ai ngờ, đây căn bản là phiên bản của Kim Ngọc viện.

Trầm thị đem những thứ tốt cho Phụng Tử Hạo xếp chồng chất, chỉ còn kém mỗi xây tường bằng gạch vàng thôi. Xa hoa thì đủ, khí phách lại không thấy, chẳng những hai chữ "Kiếm Lăng" không hợp, thậm chí còn có mùi son phấn dày đặc.

Ngay cả Hàn thị cũng phải lấy khăn tay che mũi lại, nhỏ giọng than thở với An thị bên cạnh: "Đúng là Đại thiếu gia của quý phủ chúng ta nha, chậc chậc!"

Nàng chỉ châm chọc, cũng không nói tiếp, bởi vì Phụng Cẩm Nguyên đã bắt đầu phát giận: "Ban đầu đem viện này cho sửa lại từ đầu một lần, mẩu thân người lại đưa cho người thứ này thứ nọ toàn là đồ bỏ đi!"

Phụng Tử Hạo trầm mặc một câu cũng không dám nói.

Cuối cùng cũng chờ được Lưu thái y đến, Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái hàn huyên một trận, thái y mới bắt đầu chẩn bệnh cho Phụng Tử Hạo.

Vì tò vò tôn trọng với Tả tướng đại nhân, lão thái y ước chừng đã bắt mạch cho Phụng Tử Hạo ba lần, lúc này mới đưa ra kết luận: "Phụng đại nhân, trong cơ thể lệnh lang tinh lực hư nhược, hao tổn quá độ, chỉ sợ sau này chuyện con nối dòng sẽ có chút gian nan!"

Người Phụng gia choáng váng.

Hàn thị hừ lạnh một tiếng, lầm bầm: "Người khác không được có đứa nhỏ, đứa nhỏ của mình cũng còn không dùng được."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Phụng Cẩm Nguyên cách nàng không xa lại nghe thấy. Sao hắn có thể không rõ bản thân sùng thiếp nói lời này có ý gì, lúc này Phụng Cẩm Nguyên hận Trầm thị ghen ghét ghen lợi. Đứa nhỏ trong bụng Hàn thị kia, nếu không phải lúc ấy có việc cầu Trầm gia, khi đó hắn đã nghĩ sẽ bóc da Trầm thị ra rồi.

"Thái y." Lão thái thái choáng váng, "Bệnh này chữa trị như thế nào? Ngài kê đơn thuốc đi! Cho dù bao nhiêu tiền chúng ta cũng chi hết."

Lưu thái y lắc đầu: "Lão thái thái, thuốc có thể trị bệnh, nhưng chứng bệnh này ngày thường phải chú ý điều trị. Ta có thể cho Phụng tiểu công tử một đơn thuốc, nhưng chỉ là trị phần ngọn, không thể trị phần gốc, loại chuyện này dù sao cũng phải để Phụng công tử nguyện ý phối hợp chữa trị mới tốt."

Lời của lão thái y nói coi như cũng hàm súc, nói trắng ra là, chính là nói cho Phụng Tử Hạo bình thường chú ý tác phong cuộc sống, có một số việc phải làm còn hơn là vết sạch thân thể.

Phụng Cẩm Nguyên không còn mặt mũi! Hắn bắt đầu hỏi hận khi gọi Lưu thái y đến đây, nếu đối phụng lộ ra một câu ra ngoài, ngày mai trên triều đình hắn sẽ trở thành trò cười, thậm chí rất nhanh sẽ thành trò cười cho toàn kinh thành.

Lưu thái y đứng dậy viết đơn thuốc cho nha hoàn Phụng phủ, lại ôm quyền hướng về phía Phụng Cẩm Nguyên: "Phụng đại nhân, hạ quan cáo từ."

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng tự mình tiến ra ngoài, dĩ nhiên không thể thiếu một phen chuẩn bị.

Trong lòng Phụng Vũ Hành biết loại chuyện như thế này sao có thể bị được miệng, những thái y này mỗi ngày đều xem bệnh cho nhóm nương nương, giới nhất là nhiều chuyện, bí mật này sao có khả năng buông tha.

Quả nhiên, khi trở về, mặt Phụng Cẩm Nguyên không lạc quan lắm, hiển nhiên là đối với hành vi này không có nửa điểm chắc chắn.

Lão thái thái cơ hồ đều choáng váng, liên tiếp nỉ non tự nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Vậy phải làm sao bây giờ?"

Chỉ thấy Phụng Cẩm Nguyên đi đến mép giường, một tay giơ lên hướng vào mặt Phụng Tử Hạo đang nằm, ba ba hai cái tát lớn: "Nghiệt súc!"

Ngay lúc Phụng Cẩm Nguyên đánh Phụng Tử Hạo, gã sai vặt canh cửa trong Phụng phủ cũng vội vàng chạy tới bên này, phía sau còn mang theo hai người thư đồng.

Lão thái thái nhận ra hai người kia trước: "Không phải các người là thư đồng đi theo Đại thiếu gia đi xin học ở Tiêu Châu sao?"

Phụng Cẩm Nguyên quát hỏi: "Nói! Đại thiếu gia ở Tiêu Châu rốt cuộc phạm vào cái gì? Vân Lộc thư viện nổi tiếng thiên hạ sao lại dạy dỗ thành nghiệt súc như vậy?"

Hai thư đồng sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, nhìn thoáng qua Phụng Tử Hạo, cảm thấy chủ tử nhà mình trước mắt tự thân khó bảo toàn, căn bản không có khả năng giữ được bọn họ, thẳng thắn khai ra!

Vì thế một trong đám nhi cao đó nói: "Lão gia! Đại thiếu gia phải đi Tiêu Châu, nhưng căn bản không tới Vân Lộc thư viện đi xin học!"

"Cái gì?" Mọi người Phụng gia đều kinh hãi.

Lúc trước đưa Phụng Tử Hạo đến Vân Lộc thư viện đi cầu học, vậy là một đại sự.

Đại Thuận không ai không biết danh hào của Vân Lộc thư viện, ở nơi đó đệ tử kém cỏi nhất đi ra cũng có thể làm tiến sĩ. Đại Thuận lại liên tục mở năm khoa thi, ba hạng trước đó đều bị môn sinh của Vân Lộc thư viện chiếm hết.

Huống chi Son Trường Tăng của Vân Lộc thư viện là ân sư của đương kinh Thánh Thượng, cơ hồ môn sinh của Vân Lộc thư viện đều kiêu ngạo tự cho mình thân phận "sư đệ Hoàng thượng".

Vân Lộc thư viện nhập học cực kỳ nghiêm khắc, tam quan lục phẩm thì cho thi khảo sát, vốn đức hạnh của Phụng Tử Hạo này không vào được. Nhưng hắn có phụ thân tốt, Tể tướng đương triều, Vân Lộc thư viện phải cho Phụng Căn Nguyên vài phần mặt mũi, lúc này mới đáp ứng Phụng Tử Hạo.

Hai năm trước một nhà Phụng gia vui vẻ đưa tiểu Phụng Tử Hạo đi Tiêu Châu, náo nhiệt vui mừng, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng được Vân Lộc thư viện dạy dỗ, Phụng Tử Hạo nhất định sẽ đi vào chính đạo, cho dù tương lai không trúng ba hạng đầu, ít nhất cũng có cái công danh không đến mức dọa người.

Ai ngờ, thư đồng cùng hắn đọc sách này lại nói Phụng Tử Hạo căn bản không tới Vân Lộc thư viện đi cầu học!

Phụng Vũ Hành giúp mọi người hỏi: "Vệ Đại thiếu gia ở Tiêu Châu rốt cuộc làm những gì?"

Thư đồng đáp lời khai hết: "Đại phu nhân không phải mua cho thiếu gia một tòa trạch tử sao, thiếu gia ở bên trong nuôi dưỡng mười tám tiểu thiếp, đều... đều..."

"Đều cái gì?" Lão thái thái dùng quyền trượng hung hăng gõ xuống, "Nói cho rõ ràng!"

Thư đồng khẽ căn môi: "Đều là ấu nữ mười tuổi."

Ông!

Đầu lão thái thái như nổ ra!

Rõ ràng đang ngồi trên ghế, đầu nhất thời choáng váng, người cũng kéo ngã xuống.

May là Phụng Vũ Hành tay mắt lanh lẹ giúp đỡ nàng, lúc này mới không để lão thái thái ngã xuống đất.

Lại nhìn lão thái thái như vậy, trong lòng nàng tính toán, khẳng định là huyết áp đột ngột tăng cao dẫn đến hôn mê, nếu như vậy chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

"Phụ thân." Nàng giúp lão thái thái gọi Phụng Căn Nguyên: "Trước tìm gian phòng để tổ mẫu nằm một lát đi."

Phụng Căn Nguyên thấy bộ dáng của lão thái thái cũng sợ hãi, nhanh chóng phân phó người đỡ lão thái thái đến một gian khác trong phòng nghỉ ngơi.

Nhưng lão thái thái mặc kệ, giãy dụa xua đi nha đầu: "Không được động vào ta! Không được động vào ta!" Vừa kêu vừa dậm ngực dậm chân: "Rốt cuộc là tạo nghiệt gì a! Ông trời ơi! Vì sao người phải đối xử với Phụng gia ta như thế!"

Phụng Vũ Hành nghe xong trong lòng cười lạnh, chỉ là báo ứng a, đôi khi không tin cũng không được.

"Mẫu thân đừng vội." Chuyện cho tới giờ, Phụng Căn Nguyên cũng biết phải ổn định cảm xúc lão thái thái trước, liền trấn an nàng nói: "Tử Hạo còn trẻ, ham chơi một chút là chuyện bình thường, con nhất định sẽ tìm cho hắn một đại phu tốt, nhất định có thể trị được."

"Đều là do nương của hắn nuông chiều!" Lão thái thái nghĩ đến Trầm thị liền giận nghiêng răng, "Lúc trước nói Hạo nhi bên ngoài học ở trường không dễ dàng, ở lại thư viện lại quá khổ, không nên mua tòa trạch tử cho hắn. Mau trạch tử còn chưa xong, lại cho thêm hai nha đầu thông phòng. Bây giờ thì tốt rồi, hắn liền ở trong nhà không đến trường, còn đem mình làm ra một thân bệnh tật! Phụng gia ta sao lại cưới phải Tang Môn tính như vậy?"

Lão thái thái không quan tâm quả trách Trầm thị, không lo lắng Phụng Trầm Ngự còn đứng bên cạnh. Tuy nói đôi khi Trầm Ngự cũng sẽ thầm tự trách mẫu thân mình, nhưng rốt cuộc kia là mẹ ruột của nàng, sinh dưỡng nàng, nghe lão thái thái nói như vậy, sắc mặt Trầm Ngự càng ngày càng trầm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thiếu gia căn bản không đến trường

Nhưng cái gì nàng cũng không dám tỏ thái độ, tuy Phụng gia đã vì tương lai của nàng mà tính toán, nhưng hết thấy đều không có. Nếu nàng muốn hi vọng, nhất định phải bảo trụ vị trí chính nữ Phụng gia này, nhất định phải bảo trụ vị trí đương gia chủ mẫu của Trầm thị. Nhất dung câu dung, nhất tổn câu tổn (1)!

(1) Nhất dung câu dung, nhất tổn câu tổn: một người thịnh vượng thì tất cả đều thịnh vượng, một người bị tổn hại thì tất cả cũng bị tổn hại.

Nghĩ vậy, Phụng Trầm Ngự dứt khoát quỳ trước mặt lão thái thái, trịnh trọng dập đầu lạy ba cái: "Trầm Ngự thay mẫu thân thỉnh tội với tổ mẫu, đều là

do mẫu thân lo lắng không chu toàn, quá mức nuông chiều ca ca, Trầm Ngự nguyện thay mẫu thân chịu phạt, chỉ mong tổ mẫu có thể chú ý giữ gìn sức khỏe thân thể. Nếu là vì chuyện ca ca bị tổn thương bản thân, vậy Trầm Ngự thật đúng là ngàn lần chết mới bỏ được sai lầm này a!"

Khi nói, hai hàng nước mắt như hạt châu đã trào ra hai má.

Phượng Trầm Ngự ngày thường đã rất xinh đẹp, da thịt vô cùng mịn màng rất xứng với hai chuôi nước mắt trên châu này, thật sự là làm người ta nhìn, trong lòng sinh thương xót.

Lão thái thái mắng một mạch, cũng hơi hết giận, trước mắt thấy Trầm Ngự lễ độ khuôn phép, thì bắt đầu đau lòng.

"Cháu gái ngoan, mau đứng lên, tổ mẫu không trách người."

Trầm Ngự nào dám đứng lên ngay như vậy, càng khóc càng thương tâm, "Cầu tổ mẫu tha thứ cho mẫu thân và ca ca đi! Trước mắt xem bệnh cho ca ca quan trọng hơn, thân thể tổ mẫu cũng cấp bách lắm a!"

Lão thái thái gật đầu, "Để Trầm thị kia ở Phật đường Kim Ngọc viện đóng cửa suy nghĩ đi! Cẩn Nguyên." Nàng gọi Phượng Cẩn Nguyên, "Nhất định phải mời đại phu tốt nhất đến xem bệnh cho Hạo nhi, nghĩ hết mọi biện pháp đều phải xem bệnh của hần cho ta."

"Mẫu thân yên tâm, con đều nhớ kỹ. Mẫu thân vẫn nên trở về ngủ tiếp đi, nơi này giao cho hạ nhân là được rồi, ngày mai con phải đi tìm danh y vì Từ Hạo xem bệnh."

Thấy biến hiện của Phượng Cẩn Nguyên, lão thái thái lúc này mới thả lỏng, được ma ma và bọn nha hoàn đỡ về Thư Nhã viên, những người khác cũng không tiện lưu lại, đều đi theo rồi đi. Kim Trân lúc gần đi còn thâm tình chân thành nhìn Phượng Cẩn Nguyên một cái, Phượng Cẩn Nguyên khoát tay với nàng, cũng không nói thêm gì.

Nhưng rốt cuộc vẫn sợ thân thể lão thái thái có bệnh nhẹ, hần ra ngoài đuổi theo hai bước, gọi Phượng Vũ Hành đang rời đi lại: "Người đi cùng xem đi, xác định tổ mẫu người không sao thì lại rời đi."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Nữ nhi đã biết, phụ thân còn dặn dò gì nữa không?" Trong lời nói không có nửa phần cung kính.

Lúc này Phượng Cẩn Nguyên mới nhớ, chuyện tối nay hần còn không cho Phượng Vũ Hành một cái công đạo. Quay lại nhìn Phượng Từ Hạo, không khỏi buồn rầu.

"A Hành." Hần chỉ Phượng Từ Hạo, "Đại ca người tuy là không đứng, nhưng người đã đánh rồi, cũng mắng rồi, hiện tại hần đã thành dạng này, vì phụ cũng không có khả năng trừng phạt gì. Chuyện tối nay, Phượng gia thiếu người một cái nhân tình."

Nàng nhưn mày: "Phượng gia thiếu ta nhân tình? Đây là phụ thân đã coi A Hành là người ngoài rồi."

"Vi phụ không có ý đó." Phượng Cẩn Nguyên rất đau đầu khi nói chuyện với Phượng Vũ Hành, cứ như cho dù nói cái gì, nàng nghe thấy đều có một ý tứ khác. "Vi phụ chỉ nói về sau nếu người có việc gì cầu Phượng gia, Phượng gia nhất định sẽ không đứng nhìn bàng quan."

Nàng bật người, đây không phải là chia nàng và Phượng gia thành hai thế lực sao, cũng tốt. "Vậy A Hành phải đa tạ phụ thân rồi, A Hành sẽ nhớ rõ lời nói của phụ thân hôm nay, tương lai nếu có việc cầu Phượng gia, mong phụ thân đừng quên mà cự tuyệt."

"Dĩ nhiên." Phượng Cẩn Nguyên phát tay, nhanh chóng để Phượng Vũ Hành cùng đi với lão thái thái.

Lão thái thái không bài xích với việc Phượng Vũ Hành đến, ngược lại, Phượng Vũ Hành có thể cùng nàng về Thư Nhã viên, nàng thật sự nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Nói đến việc suýt hôn mê kia, cũng dọa chính nàng, như là bỗng nhiên có một cổ huyết khí tuôn ra, trực tiếp đi vào não, không thể áp chế được, người không chịu nổi thì ngã xuống. Nàng thật sự không thể xác định như vậy có thể cố gắng được hay không, trước mắt trong phủ không có đại phu, vạn nhất về sau nàng ngã xuống, ai tới chăm sóc nàng?

"A Hành." Lão thái thái cũng không ngốc, nếu có việc cầu người, lại ra vẻ kiêu ngạo là không được. Huống chi nàng cũng đã nhìn ra, cháu gái này cũng không phải là cái đèn dầu cạn, ở đại sơn uy khuất ba năm, chưa biết chừng bao nhiêu uy khuất đang chờ thanh toán với người Phượng gia, hiện tại lại có chỗ dựa là Ngự vương phủ, liền không hề sợ hãi.

Đúng vậy!

Chớp mắt lão thái thái nhớ tới, Phượng Vũ Hành có Ngự vương phủ là chỗ dựa, vừa rồi sao nàng có thể có thái độ như vậy với cháu gái này chứ? Thật sự là hối tiếc không kịp.

"Tổ mẫu, A Hành đến đây." Nàng đi nhanh hai bước lên bên người lão thái thái, cũng không thay nha hoàn đỡ nàng, chỉ chậm rãi đi theo.

Đáy lòng lão thái thái khẽ thở dài, nói: "Trước đó tổ mẫu đã nặng lời, người đừng để trong lòng."

Phượng Vũ Hành nhẹ nhàng nở nụ cười, "A Hành không dám."

"Đều do Trầm thị kia, tất cả đều do Trầm thị gây họa." Lão thái thái đem tội đổ lên người Trầm thị, "A Hành người yên tâm, về sau nếu nàng còn dám gây sóng gió, tổ mẫu sẽ thu thập nàng."

"A Hành không muốn quản nhiều việc trong phủ, chỉ cầu an ổn đợi già, mong tổ mẫu thành toàn."

"Nhất định rồi, nhất định rồi." Lão thái thái thấy Phụng Vũ Hành không còn sắc bén như trước, trong lòng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Phụng Vũ Hành cũng không tính đắc tội với mọi người trong phủ, có chút dám có đầu tường vẫn có thể lợi dụng được một chút. Ít nhất tuổi nàng vẫn còn nhỏ, lúc còn phải sống trong cái phủ này, dù sao cũng phải đem từng cấp bậc địch nhân từng bước từng bước lật đổ mới được. Đây không chỉ là hứa hẹn của nàng với nguyên chủ, mà cũng là nàng vì đệ đệ và mẫu thân kiếp trước giống Từ Duệ và Diêu thị, đoạt một con đường tốt.

Đến Thư Nhã viên, hạ nhân hầu hạ lão thái thái nằm xuống, Phụng Vũ Hành bắt mạch cho lão thái thái.

"Không sao chứ?" Lão thái thái rất tiếc sinh mạng, thấy Phụng Vũ Hành không nói tiếng gì hồi lâu, nhanh chóng nói: "Trừ bệnh đau thắt lưng của ta, bình thường cũng không có bệnh nặng gì."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Thân thể tổ mẫu coi như khỏe mạnh, chỉ là vừa rồi bị chuyện của Đại ca làm tức giận nên mạch máu không được ổn định." Vừa nói vừa phân phó nha đầu của Thư Nhã viên, "Đi lấy khăn đắp nước ấm tới lau mặt cho tổ mẫu, nhớ rõ nước ấm vừa phải, không thể quá nóng." Thấy nha đầu đáp ứng đi xuống chuẩn bị, mới cùng lão thái thái nói: "Về sau khi tổ mẫu thức dậy không thể dậy quá nhanh, sáng sớm thức dậy cũng không cần phải lập tức liền dậy, ở trên giường chậm rãi một lát để gân cốt khởi động. Thức ăn thì ăn ít dầu mỡ, không được uống trà đậm."

Nàng nói những thứ cần chú ý nói một lần, lại nói: "Nhiều ngày ta ở bên kia sửa sang lại, Ngự vương phủ cũng tặng nhiều dược liệu và thuốc bổ, chờ ta chuyển đến viện cách vách rồi sửa sang lại, sẽ mang cho tổ mẫu những thứ có thể điều trị thân thể."

Lão thái thái cảm động a! Cháu gái này vẫn là tri kỷ, mà Trầm Ngự kia, trừ ngày thường xinh đẹp, ngẫu nhiên nàng sẽ đi theo Trầm thị ra ngoài chơi, ở phương diện khác cũng sẽ không như Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành chăm chóc lão thái thái ngủ, lúc này mới mang theo Thanh Ngọc trở về Liễu viên.

Từ Duệ đã sớm ngủ, Diêu thị vẫn còn chờ nàng, thấy nàng trở về, lúc nàng mới thả lỏng, cũng không nói nhiều, thúc giục nàng về phòng đi ngủ.

Phụng Vũ Hành vẫn không để Thanh Ngọc ở lại gác đêm, tự mình vào phòng, chỉ lát sau chợt nghe ở cửa có tiếng của Vong Xuyên: "Tiểu thư, đã ngủ rồi sao?"

Nàng đáp lại: "Vào đi."

Vong Xuyên đẩy cửa đi vào, lại lấy tay đóng cửa lại.

Khi Phụng Vũ Hành đi theo lão thái thái đến Thư Nhã viên, nửa đường Vong Xuyên không đi theo nữa, mà là do Phụng Vũ Hành ra lệnh trở lại Kiềm Lăng hiên.

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của Tiểu thư, sau khi mọi người giải tán, lão gia liền phân phó người đem hai thư đồng kia ra ngoài đánh chết. Mặt khác còn phái người đi Tiêu Châu, đem mấy tiểu nha đầu trong nhà bên kia xử lý tất cả."

Phụng Vũ Hành hơi nhíu mày, nàng nghĩ Phụng Cẩm Nguyên nhất định sẽ đem tất cả nơi bản thù của Phụng Từ Hạo rửa sạch sẽ, chỉ là nghe hai thư đồng kia mới nói những nữ hài tử này mới mười tuổi, không chừng là do Phụng Từ Hạo dùng thủ đoạn bắt đến. Nói là xử lý, nói cách khác chính là giết, mà những người hân phải chết nàng có thể sử dụng, chung quy mỗi hận này cũng quá dễ chịu.

"Người đi Tiêu Châu một chuyến." Phụng Vũ Hành phân phó Vong Xuyên, "Cứu các nha đầu này ra trước, tìm một chỗ an trí." Vừa nói vừa đi đến ngân tử tiền, đem hòm ngân phiếu và kẻ đất mà Ngự vương phủ tặng ra, từ bên trong rút ra hai tấm ngân phiếu đưa cho Vong Xuyên, "Ta không biết mua chỗ an trí tiếp theo cần bao nhiêu tiền, người xem chỗ này có đủ hay không?"

Vong Xuyên vừa nhận, thấy mỗi phiếu là hai ngàn, tổng cộng hai phiếu là bốn ngàn lượng, gật đầu nói: "Và là đủ rồi. Tiểu thư yên tâm, chuyện ở Tiêu Châu liền giao cho nô tỳ, chỉ là Phụng phủ bên này..." Nàng từ đầu đến cuối đều lo lắng chỗ ngồi ở Phụng phủ này.

"Không sao." Phụng Vũ Hành nhún nhún vai, "Bọn họ dám đem ta ra làm thế nào? Và lại, không phải còn có Hoàng Tuyền sao."

Lúc này Vong Xuyên mới hơi thả tâm, "Và nô tỳ sẽ ngày đêm lên đường, Hoàng Tuyền bên kia nô tỳ đi trước giao việc một chút, tiểu thư tự bảo trọng."

Vong Xuyên nói đi là đi, trời còn chưa sáng đã rời kinh thành.

Làm âm ỉ một đêm, ai cũng không ngủ ngon, sáng sớm hôm sau lão thái thái bên kia chắc chắn cũng chưa tỉnh nên miễn, Phụng Vũ Hành ngủ trực tiếp đến trưa mới dậy.

Chuyện thứ nhất sau khi đứng lên chính là xem cái nguyệt lượng môn kia tiến độ ra sao.

Quản gia Hà Trung tự mình trông coi, tiến độ công trình đúng là ngoài dự đoán của mọi người, một khuôn mẫu giống nguyệt lượng môn đã hoàn thành, chỉ còn sơn lại và điêu khắc tinh xảo nữa.

Phượng Vũ Hành dứt khoát hạ lệnh bây giờ bắt đầu chuyển viện, chỉ cần cửa mở, cái khác từ từ làm là được rồi.

Hà Trung nhanh chóng sai đám gã sai vặt đến đây hỗ trợ, mọi người cùng nhau bận việc đến khi đã qua giờ Thìn, cuối cùng Liễu viên đã trống không.

Hà Trung cúi đầu khom lưng theo Phượng Vũ Hành nói: "Lão giao nói, Liễu viên này vẫn là của Nhị tiểu thư, kỳ thật Nhị tiểu thư có thể đem bức tường này trực tiếp đá thông."

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Ta muốn Liễu viên một chút lợi ích đều không có, quay về ta sẽ trở về trả cho phụ thân. Cửa nhỏ này các ngươi cũng không cần quá sức, có thể đi qua là được." Dù sao sớm muộn gì đều phải lấp.

Hà Trung nào biết nàng nghĩ thế nào, chỉ nói nàng là khách khí, liền nói "Không dám không dám, nhất định phải làm cửa cho Nhị tiểu thư thật đẹp". Sau đó lại có chút khó xử nói: "Bà, Nhị tiểu thư, lão gia nói, vì Nhị tiểu thư vẫn chưa gả đi, không thể một mình lập phủ, cho nên đại môn trong viện cách vách không thể đi. Nếu Nhị tiểu thư muốn xuất môn, chỉ cần người đến nói với lão thái thái một tiếng là được."

Phượng Vũ Hành tỏ vẻ lý giải, dù sao trong chế độ phong kiến cô nương chưa lấy chồng tự mình mở cửa lập phủ, thật sự nghe không được tốt.

Chuyển đến viện xong, Phượng Vũ Hành dẫn đám hạ nhân đi một vòng trong phủ mới trước.

Để nàng ngoài ý muốn là, vốn nghe nói phủ đệ này thật sự nhiều năm không có người ở nhưng lại không có một cây cỏ dại, lại càng không lộn xộn. Giống như mỗi ngày ở đây đều có người để ý, cảnh xuân tươi đẹp, ngay cả cá vàng trong ao nhỏ đều được nuôi béo tốt.

Thấy Hoàng Tuyền che miệng cười khẽ, nàng liền biết nha đầu kia nhất định có điểm biết, vì thế nghiêng đầu khiêu mi nhìn nàng.

Nhìn một lát thì Hoàng Tuyền không chống đỡ được: "Nhị tiểu thư, ta khai. Khi chúng ta ra phủ thì nghe Bạch Trạch nói qua, mấy năm nay Ngự vương phủ vẫn phải người để ý viện bên này, đặc biệt sau khi quyết định đem viện này làm đồ sinh lễ cho Nhị tiểu thư, lại phái một đội ám vệ đến thu thập suốt đêm một lần."

Ý cười trên mặt Phượng Vũ Hành không giấu được, người nọ còn không ngốc đi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ta không đến thỉnh an, ta đến đòi sổ sách

Nàng tự mình an bài, tiểu viện tận cùng bên trong viện để Diêu thị ở, thứ hai là nàng ở, ngoài cùng là Tử Duệ. Mỗi tiểu viện đều có đầy đủ sương phòng, đủ để an trí hạ nhân.

Nàng ở trong phòng trong tiểu viện của mình bỏ ra hai gian sương phòng để làm thành một được thất nhỏ, cũng phái người đi làm một ngăn tủ đựng thuốc Đông y để sát tường, lại bày thêm mấy cái bàn, mua thêm giấy, bút và mực.

Trừ những cái đó, trong viện còn có hai kho phòng, vừa vặn có thể để nàng để sinh lễ.

Phượng Vũ Hành xem xét bố cục viện, giống như là vì nàng mà chuẩn bị, hết thảy đều vừa lúc hoàn hảo, lại như dĩ nhiên.

Trong tiểu viện của Tử Duệ nguyên bản có phòng mười phần giống thư phòng, bên trong ngay cả đèn có sẵn.

Tiểu tử kia nhìn thập phần vui vẻ, đúng là đang cầm một quyển binh thư không chịu buông.

Đối với Diêu thị mà nói thì không có cái gì quá yêu thích, y thuật Diêu gia nửa điểm nàng không được di truyền, cả ngày cũng chỉ là thêu thùa may vá.

Phượng Vũ Hành nghĩ như vậy cũng tốt, có con có mẫu, năm tháng an ổn mới là hạnh phúc. Nàng lại an bài thêm hai nha đầu tính tình hoạt bát đến hầu hạ Diêu thị, cứ như vậy liền có vẻ náo nhiệt một chút.

Chỉ là bàn đi bàn lại mới phát hiện hạ nhân đúng là thiếu một chút, nàng để Tôn ma ma lại tìm nha từ nọ mua thêm năm người nữa, đồng thời ban thưởng chữ "Nhược" đầu tiên.

Từ đó, chỗ phủ mới liền biến thành tòa viện lớn nhất Phượng phủ, dựa vào một cái nguyệt lượng môn nho nhỏ nối liền, tựa như thế ngoại đảo nguyên độc lập tồn tại. Phượng Vũ Hành vốn định đem Liễu viên trả lại cho Phượng gia, như lão thái thái cố ý không cần, nàng cũng không quá kiên trì. Nghĩ nếu thực sự có người muốn đến đây ở, chỉ sợ vừa tiến vào, chỗ nguyệt lượng môn lại bận rộn. Giờ như vậy, nàng vẫn nên an bài hai nha đầu canh đạo môn, nếu có người cầu kiến, liền để một người trong đó đi vào thông báo, một người khác tạm thời ngăn người bên ngoài.

Phủ mới được Phượng Vũ Hành đặt tên là "Đồng Sinh hiên", Hoàng Tuyền nghe thấy tên này nhất thời sùng sốt một chút, hỏi Phượng Vũ Hành là có ý

nghĩa gì, nàng giải thích: "Bất luận kẻ nào cũng không có khả năng độc lập tồn tại, trí giả phải biết mượn lực mà đi, cho nên chỉ có cầu đồng sinh, mới có thể trường sinh."

Trong mắt Hoàng Tuyên lóa lên hưng phấn: "Nhị tiểu thư, ngươi và điện hạ đúng là trời sinh một đôi!"

Nàng bị tiểu nha đầu nói một câu đã đỏ mặt, "Ai muốn một đôi với hân?"

"Các ngươi ngay cả lời nói cũng giống nhau, không làm một đôi thì quá đáng tiếc." Hoàng Tuyên cười hì hì nói: "Nếu không phải ta vẫn đi theo bên người tiểu thư nhiều ngày, thật muốn hoài nghi có phải tiểu thư đã gặp qua điện hạ hay không, hơn nữa còn có chung đạo lý đồng sinh này."

Nàng cũng giạt mình, người nọ cũng nói giống vậy sao?

Kỳ thật nàng cảm thấy gọi là Đồng Sinh điện càng khí phách, nhưng dù sao đây là viện dựa trên Phụng phủ mà tồn tại, không thể gọi "điện" như vậy. Nếu về sau một mình lập phủ, cũng không thể gọi là Đồng Sinh phủ, trước mắt nàng chỉ là quá nghiện, gọi vài năm thôi.

Buổi tối đầu tiên ở Đồng Sinh hiên, mọi người đều ngủ rất khá.

Lão thái thái ở Phụng phủ hạ lệnh, tặng cho mỗi tiểu viện nhiều chăn đệm, còn cho mỗi chủ tử mỗi người chuẩn bị hai cái đệm mới tinh bằng vải gấm, lại tặng một số lượng lớn đồ dùng hằng ngày.

Kỳ thật những thứ này đều không dùng được, vì Phụng Vũ Hành phát hiện ra người nọ đã sớm đem ba tiểu viện bố trí thoải đáng rồi, thậm chí ngay cả chăn đệm ở nhà giữa đều chỉnh tề, càng miễn bàn đến bài trí trong phòng, thật sự cần cái gì có cái đó.

Nàng liền nằm trong phòng bố trí tỉ mỉ như vậy, giấc ngủ từ lúc xuyên qua tới nay thật sự rất ngon.

Ngày tiếp theo, Diêu thị, Phụng Vũ Hành, Phụng Tử Duệ ba người đi thỉnh an lão thái thái ở Thư Nhã viện.

Bởi vì cách khá xa, lúc các nàng đến, ba vị tiểu thư trong phủ và hai di nương đã ở trong phòng, Trầm thị bị phạt đóng cửa, không thể đi ra, Kim Trân kia lại không hiểu sao còn chậm chạp không lộ diện.

Khi ba người từ xa đi tới, ánh mắt Phụng Phấn Đại nhìn như muốn bốc hỏa.

Trước đó nàng còn ghen tị với nguyên liệu vải tốt của Phụng Vũ Hành, nay chính là chảy nước miếng với tòa Đồng Sinh hiên kia.

Có một tòa trạch tử của riêng mình, thật sự là một chuyện tốt!

Nàng không nghĩ tới một nữ tử còn có thể có đãi ngộ tốt như thế, theo quan niệm của nàng, nữ nhân chỉ là tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Không lấy chồng thì là nghĩa trước đó, sau khi lấy chồng đều đến ở tại nhà chồng, sao còn có thể có nhà của riêng mình.

Tuy rằng Đồng Sinh hiên ở trên danh nghĩa vẫn là viện của Phụng phủ, nhưng một mình người ta có khế đất, có một mình một lãnh địa, nếu nàng muốn vụng trộm chạy tới xem gần nguyệt lượng môn, Phụng Vũ Hành tùy tiện lấp kín, thì không đến lượt Phụng phủ.

Cuộc sống như vậy, Phụng Phấn Đại nàng cũng muốn có.

Tâm tình như thế cũng không chỉ có một mình Phấn Đại, Phụng Trầm Ngư cũng ghen tị.

Phụng gia luôn miệng nói tất cả đều suy nghĩ vì nàng, sẽ vì nàng mà an bài tốt nhất, nhưng vì thế mà nàng phải trả giá đại giới, phải hiện ra khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành, làm ra kiểu mẫu hiền lương thực đức. Trời mới biết có bao nhiêu thứ nàng đều tức giận đến phát cuồng, nhưng chỉ là không thể giống Phụng Vũ Hành như vậy dám cùng trưởng bối chống đối, dám vì chính cuộc sống của mình tranh thủ. Phụng Trầm Ngư nàng không có tự do, chỉ có một tương lai tốt đẹp được vẽ ra.

Nhưng... đó chính là tương lai a!

Diêu thị và Phụng Vũ Hành chậm chậm đi đến, Phụng Tử Duệ đi theo phía sau hai người, cũng có quy củ, không giống đứa nhỏ bình thường chuyện gì cũng tò mò nhìn hết đồng tới tây.

Ba người vào trong phòng, nhất tề hành lễ vấn an lão thái thái.

Lão thái thái nhìn ba người này lại cùng xuất hiện ở trước mắt mình lần nữa, cảm giác trong lòng cùng với lúc các nàng mới hồi phủ đều bất đồng.

"Mau đứng lên." Nàng tận lực để bản thân có vẻ hòa ái một chút, lại hướng về Phụng Tử Duệ vẫy tay: "Tôn tôn ngoan, đến đây với tổ mẫu."

Sắc mặt Phụng Trầm Ngư nháy mắt liền trầm xuống, tối hôm qua mới xảy ra chuyện của Phụng Tử Hạo, hôm nay lão thái thái đã có biểu hiện như thế với Phụng Tử Duệ, không thể không để nàng nghĩ nhiều a.

Phụng Tử Duệ nhu thuận tiến lên, nhưng cũng không quá thân cận, chỉ đến gần vài bước rồi thì lễ: "Tử Duệ thỉnh an tổ mẫu, đã đâu không tần hiếu với tổ mẫu, mong tổ mẫu chớ trách."

"Không trách được!" Phụng Tử Duệ lúc còn nhỏ làm cho lão thái thái lại nhớ đến năm đó Diêu thị làm chủ mẫu, không khỏi cảm khái ngàn lần. Lúc đó Phụng gia đang mưa thuận gió hòa, làm sao chuyện phiền lòng hiện nay. "Triệu ma ma, mau ban thưởng ghế ngồi."

Ba người nhất tề ngồi xuống, Tử Duệ ngồi gần Tường Dung, Tường Dung rất thích đứa nhỏ này, vụng trộm xoa tay nhỏ bé của nàng, mân miệng cười.

Phân Đại lại hung hăng trừng mắt nhìn Hàn thị một cái, thất vọng đỏ mắt hết cho nàng.

Nhưng nha đầu kia nhìn xung quanh phòng một vòng, phát hiện thiếu một người, không khỏi hỏi đến: "Vị Kim Trân di nương mới đâu? Sao không thấy nàng vội tới thỉnh an tổ mẫu?"

Phụng Vũ Hành cười thâm, chỉ muốn nói Phân Đại thật đúng người biết chọn chuyện để nói.

Nhắc tới Kim Trân, trong phòng không ai vui vẻ nghe, lão thái thái lại buồn bực hừ một tiếng: "Tốt nhất nàng cả đời đừng lắc lư trước mặt ta, nhìn liền phát hoảng." Nhưng còn muốn nghĩ không biết Phụng Tử Hạo có trị bệnh tốt hay không, lại bắt đầu mong Kim Trân có thể cho Phụng gia thêm đứa con trai.

Hàn thị cũng không sợ chuyện này sớm, nói thêm: "Kim Trân muội muội là người do Đại phu nhân dạy dỗ, hẳn là mới biết quy củ thân hôn định tỉnh này, có thể là do đang ngủ ở Như Ý viện, nên mới dậy chậm." Nói xong, còn không quên để lại hai tiếng cười của nàng.

Lão thái thái vốn đang phiền chán Trầm thị, nghe Hàn thị nói như vậy, trong lòng càng không thoải mái: "Cái ác phụ kia còn có thể dạy dỗ ra thứ gì tốt?"

Phụng Vũ Hành ra vẻ khó xử nói: "Lại nói tiếp, mẫu thân bị phạt đóng cửa, vậy mấy gian cửa tiệm của Diêu di nương ta nên tìm ai đây?"

Lúc Phụng Vũ Hành nhắc tới cửa tiệm, lão thái thái nhìn chằm chằm nàng đã thấy trong tay cầm một cái bình sứ nhỏ.

Từ lúc Phụng Vũ Hành cho nàng mấy tấm thuốc dán, lão thái thái coi như có đại ích. Người cổ đại làm sao có thể nhìn thấy loại thuốc dán của Tây y ở thế kỉ XXI này, chẳng những mấy tấm không giống thuốc đại phu kê đơn rất nặng, chủ yếu là hiệu quả ngay lập tức. Nàng dán hai ngày, còn tìm được bí quyết, không chỉ dán thất lung, chỗ nào đau thì dán vào, đảm bảo thuốc đến trừ bệnh.

Nghĩ ngày đó ban đêm đột nhiên choáng váng đầu, Phụng Vũ Hành nói mạch máu của nàng bị dâng lên, đề nàng tìm được tốt đến, chỉ sợ trong bình sứ nhỏ này là được tốt cho nàng?

Lão thái thái phát tay với Triệu ma ma: "Đi mang Trầm thị đến đây, để nàng mang kẻ đất đến." Còn nghĩ thêm, lại bổ sung: "Còn cả sổ sách cũng phải mang tới."

Triệu ma ma lĩnh mệnh đi, Phụng Vũ Hành hé miệng cười, đứng dậy tiến lên hai bước, đưa bình sứ nhỏ trong tay ra trước mặt lão thái thái: "Đây là thuốc tốt A Hành vì tổ mẫu chế được suốt đêm, đều là dùng được liệu quý hiếm mà Ngự vương điện hạ đưa tới, nhiều thứ ở Đại Thuận chúng ta còn khó gặp."

Lão thái thái cười tủm tỉm tiếp nhận, bảo bồi kia quả thực so với tràng hạt phi thủy mà Trầm thị tặng còn giá trị hơn.

Phụng Trầm Ngự cường chế phần hận trong lòng, kín đáo nói: "Nhị muội muội không qua là ngoại tôn nữ của Diêu thái y, đúng là chân truyền a."

Phụng Vũ Hành khiên tôn: "Đâu có, ngoại công dạy A Hành bắt quá chỉ vài năm, lúc đó A Hành còn nhỏ, làm sao so được với mẫu thân của Đại tỷ tỷ, lời nói và việc làm đều mẫu mực."

Lão thái thái kêu lên, "Cái ác phụ kia, Trầm Ngự nguoi vạn lần không thể học tập mẫu thân nguoi."

Trong lòng Phụng Trầm Ngự rất ủy khuất, ngoài miệng vẫn nói: "Trầm Ngự đều nghe tổ mẫu."

Lão thái thái gật đầu, không muốn nói thêm về Trầm thị nữa, nhìn bình sứ nhỏ trong tay hỏi Phụng Vũ Hành: "Tôn nữ ngoan, nhanh nói cho tổ mẫu thuốc này dùng như thế nào?"

"Ngày thường tổ mẫu không cần dùng, chỉ là lúc đầu lại choáng váng, đồ phấn bột bên trong ra bằng nửa ngón áp út cho vào trong miệng rồi uống nước là được rồi."

Kỳ thật nàng phải đem thuốc đã đóng gói nghiền nát, đổ vào trong bình sứ nhỏ mà cổ nhân hay dùng. Nửa ngón áp út chắc là một viên, để lão thái thái đề phòng huyết áp đột ngột tăng cao dùng.

Lão thái thái rất hài lòng với bình dược cấp cứu này, lại càng không mượn tay người khác, trực tiếp cho vào trong tay áo mình: "Ta tự mình mang theo, lúc muốn dùng mà không có hạ nhân bên người."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "A Hành chỉ hy vọng thân thể tổ mẫu khỏe mạnh." Nguoi khỏe mạnh, mới có khí lực giúp ta đối phó với Trầm thị kia, phải loại bỏ Trầm thị ra khỏi Phụng phủ, nàng chỉ là thứ nữ nhỏ, lực lượng không đủ, có lão thái thái hỗ trợ là tốt rồi.

Mọi người lại đợi một lát, Triệu ma ma dẫn Trầm thị đến, phía sau còn có Mãn Hi và Bảo Đường đi theo.

Phụng Vũ Hành chú ý nhìn móng tay Mãn Hi, vẫn sơn móng, nàng tính ngày, đêm nay cho nha đầu kia được là được.

Mặt Trầm thị âm trầm đi vào phòng, cúi người tượng trưng với lão thái thái, thuận miệng một câu: "Thỉnh an lão thái thái." Sau đó đặt mông ngồi cạnh Phụng Trầm Ngư.

Triệu ma ma đưa mấy tờ giấy và mấy quyển sổ tới trước mặt lão thái thái: "Đây là khế đất Đại phu nhân nộp lên và sổ sách."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cây nhỏ không đánh không thắng

Lão thái thái không tiếp, trực tiếp để Triệu ma ma đem thứ này giao cho Phụng Vũ Hành: "A Hành ngươi tự nhìn xem, có chỗ nào không ổn không?"

Trầm thị trừng mắt một cái: "Có thể có gì không ổn? Giao đã giao rồi, còn muốn thế nào?"

Lão thái thái vỗ bàn: "Phản nhân!" Thanh âm cực lúc, sợ tới mức tất cả con dâu đều co rụt lại.

Phụng Vũ Hành hợp thời nhắc nhở: "Tổ mẫu chớ tức giận, thân thể quan trọng hơn."

Lão thái thái thụ giáo gật đầu, thúc giục nói: "Ngươi mau xem mấy thứ này đi."

Phụng Vũ Hành mở ba tờ khế đất ra, đi về bên người Diêu thị, "Di nương nhìn xem có phải là mấy gian này không?"

Diêu thị tiếp nhận xem, chỉ thấy hiện ra là Bách Thảo đường, còn có một cửa tiệm trang sức, ngoài ra có một gian là tiệm đồ cổ.

Mấy thứ này đều là những thứ năm đó khi xuất giá, Diêu lão thái y tự mình chọn ra thành của hồi môn của nàng, thậm chí ba gian này đều có thể kiếm tiền mua bán, có thể trợ cấp nữ nhi sinh kế. Lại không nghĩ rằng bắt đầu từ ngày gả đến Phụng gia kia, cửa tiệm này nàng cũng chưa từng nhìn qua.

"Đúng là những cái này." Diêu thị cảm khái ngàn lần.

Phụng Vũ Hành lại lật mấy cuốn sổ ghi chép ra, chi tiết cụ thể nàng xem không hiểu, nhưng cuối cùng, chung quy sổ cũng ghi rõ ràng rành mạch, ba gian cửa tiệm mắc nợ nhiều lần, chẳng những không kiếm tiền, còn thua lỗ tận trời.

Trầm thị thấy nàng nhủ mi, hừ lạnh một tiếng, thông báo: "Thấy rõ chưa, mấy năm nay Phụng gia cho cửa hàng các ngươi bao nhiêu bạc. Một bút đều viết rành mạch, nay đem cửa hàng về đi, nên đem đi mấy thứ thua lỗ cũng coi như rõ ràng."

Lời nàng vừa thốt ra, đại bộ phận mọi người trong phòng đều sợ run một chút.

Các nàng đều là lão nhân Phụng phủ, biết gia sản Diêu gia năm đó tặng là cửa tiệm gì. Tiệm bán dược, tiệm trang sức, tiệm đồ cổ, người nào không phải kiếm tiền mua bán, sao lại còn bị thua lỗ?

Lão thái thái tự nhiên biết Trầm thị đánh chủ ý gì, nhưng những cửa tiệm này vài năm nay đều do Trầm thị để ý, nàng cũng không thể nói cái gì.

Phụng Vũ Hành cũng không nghi ngờ cái này, chỉ nói: "Mẫu thân yên tâm, ta sẽ điều tra sổ sách, nếu quả thật là mắc nợ, thì bạc là phải trả. Nhưng mấy năm nay người thay thế để ý kinh doanh không làm tốt trách nhiệm. Hơn nữa..." Nàng mất lạnh nhìn Trầm thị, "Nếu tra ra tình trạng kinh doanh thực tế và sổ sách ghi chép bạc không thích hợp, còn thỉnh mẫu thân cho A Hành, cũng cho Phụng gia một cái công đạo."

Trầm thị không rõ: "Ta cho Phụng gia công đạo gì? Cửa tiệm không phải là của các ngươi sao?"

A Hành hỏi lại: "Hiện tại đã biết cửa tiệm là của ta? Lúc trước là ai nói nữ nhân gả về đây, mấy đồ này nợ đều do nhà chồng sở hữu?"

Trầm thị tự biết đuối lý, lật con mắt nhỏ trắng không muốn tiếp lời này, lại chợt dạ với Phụng Vũ Hành về chuyện sổ sách, không được tự nhiên vịn vịn nói: "Ta là gia chủ mẫu Phụng gia, ngươi chỉ là một thứ nữ, vịn bối cũng dám hoài nghi ta, quy củ đều vứt nơi nào rồi?"

Phụng Vũ Hành lại nói: "Ồ thâm sơn tây bắc, Phụng gia đúng là chưa dạy bảo A Hành thành một người quy củ xứng đáng."

Lão thái thái cũng nhắc nhở Trầm thị: "Ngươi đúng là chủ mẫu Phụng gia, nhưng hiện tại đã không đảm đương nổi cái nhà này!"

Trầm thị tức giận thở hổn hển, đứng lên chỉ vào tất cả mọi người, hét lớn: "Các ngươi đều thông đồng với nhau! Đều cố ý!"

Phụng Vũ Hành lười nói nhảm cùng nàng, chỉ thi lễ với lão thái thái phía trước: "Tổ mẫu, A Hành cáo lui trước, hôm nay được cầm lại cửa tiệm, còn định ra phủ đi thăm dò một phen, vừa đúng lúc thảo luận với tổ mẫu."

Lão thái thái gật đầu: "Đi đi! Dẫn theo nha hoàn, đi sớm về sớm."

A Hành cúi người cáo lui, Diêu thị và Từ Duệ cũng cùng nhau rời đi.

Lão thái thái trừng mắt Trầm thị, lạnh giọng cảnh báo: "Đừng để vì đức hạnh của mình mà chậm trễ tương lai Trầm Ngự, nếu ngươi không sửa, Phụng gia có thể cân nhắc đưa ngươi vào miếu."

Nói đến Phụng Vũ Hành, từ Thư Nhã viên đi ra liền dẫn theo hai người Hoàng Tuyên và Thanh Ngọc ra phủ môn. Đây là lần đầu tiên nàng ra phủ từ khi trở lại kinh thành, nhất thời cảm thấy sau khi rời khỏi quyền quản lý của Phụng gia ba phần, hô hấp đều thông thuận.

Hoàng Tuyên quay đầu trừng mắt nhìn Phụng phủ một cái, cảm giận nói: "Nhị tiểu thư nhìn vài năm nữa, về sau ta không bao giờ quay lại. Một nhà người này chẳng ra gì!"

Ngay cả Thanh Ngọc đều không quen nhìn sắc mặt người Phụng gia, "Lão gia không phải Tể tướng sao? Thật không thể tưởng tượng được đường đường là Tể tướng cư nhiên lại nuôi trong phủ một đương gia chủ mẫu như vậy."

Phụng Vũ Hành nhún vai: "Nếu các ngươi muốn xem náo nhiệt, mấy nay cũng có thể xem. Chỗ ngồi này trong phủ a, mỗi người đều có thể vừa đon ca vừa diễn, nhưng khi hội xướng lại thập phần phần khích."

Hoàng Tuyên lại khôi phục bộ dáng cười hi hi, nói: "Cũng được, đỡ nhàm chán. Coi như chơi đùa với các nàng, luôn luôn quăng roi, đánh đánh."

Thanh Ngọc bĩu môi nói: "Hoàng Tuyên tỷ tỷ không nên hơi tí đã nói đánh người."

Hoàng Tuyên ôm lấy vai nàng đùa giỡn: "Cây nhỏ không đánh không thẳng."

Mấy người nói nói cười cười, rất nhanh đã đi đến chỗ Bách Thảo đường.

Phụng Vũ Hành vẫn chưa dẫn người trực tiếp đi vào, mà đứng ở trước cửa cửa tiệm giả bộ xem.

Dược của Bách Thảo người đến người đi, người lấy dược không ít, mặt tiền của hiệu có một tiểu nhị đang quét dọn, một vị chương quầy bộ dáng của nam tử trung niên đứng ở quầy tiền, cầm trong tay thứ nọ đang ba hoa nói không ngừng với một lão đầu.

Ba người Phụng Vũ Hành đến gần một chút, chợt nghe người nọ nói: "Đây là nhân sâm năm trăm năm, ta nói cho ngươi lão tiên sinh, nếu không phải ngươi nói ngươi có người bạn già bệnh nặng chờ nhân sâm nổi thêm mạng, thứ tốt như vậy ta cũng không lấy ra cho ngươi đâu."

Lão nhân kia mê mẩn nhìn thứ gì đó trong tay chương quầy, liên tục xua tay: "Không cần thứ tốt như vậy, nhân sâm năm trăm năm là bao nhiêu tiền a? Ta chính là bán nhà đi cũng không mua nổi!"

"Này?!" Chương quầy vỗ vai hắn: "Lão tiên sinh, ta chính là nhìn ra người sợ không phải là người dư dả, mới không đem thứ ngàn năm ra cho ngươi. Nhưng ngươi mua nhân sâm làm gì a? Là kéo dài mạng sống a? Đây là phải vài thập niên hoặc là thêm một, hai trăm năm, vạn nhất không kéo hơn đâu? Bạch của ngươi không phải là phí phạm! Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần đem mạng bảo trụ mới là quan trọng nhất!"

"Nhưng... nhưng ta không có tiền!" Lão nhân nóng nảy, bắt đầu đào túi tiền của mình.

Ánh mắt chương quầy kia nhìn chằm chằm tiểu bộ bao lão nhân kia lấy ra, tất cả đều là bạc vụn, nhiều nhất chỉ hai mươi hai.

"Đây là chỗ ta mượn mọi người trong thôn, như vậy không đủ mua nhân sâm năm trăm năm!"

Chương quầy bĩu môi, "Đúng là thiếu chút." Lập tức khoát tay chặn lại: "Không sao, Bách Thảo đường lấy trị bệnh cứu người làm gốc, không thể vì bệnh nhân không có tiền không xem bệnh cho!" Vừa nói vừa đem toàn bộ bạc trong tay lão nhân lại. Lão nhân kia thật sự luyến tiếc, nghĩ sẽ đoạt về, nhưng lại không đoạt chương quầy. "Đến đây, nhân sâm ngươi lấy đi!" Chương quầy đem cái gọi là nhân sâm trăm năm kia nhét vào trong tay lão đầu, "Mau trở về mạng cho bạn già của ngươi kéo dài mạng đi!"

Lão đầu vừa thấy nhân sâm đã vào tay, cảm kích không biết nói gì cho tốt, trực tiếp quỳ vội xuống với chương quầy kia, lại ngẩng đầu lên: "Người tốt lương thiện! Ta dập đầu với ngươi! Đa tạ ơn cứu mạng của ngươi!"

Chương quầy nhanh chóng nâng người dậy, "Không được không được! Đây đều là việc Bách Thảo đường phải làm, mau mau trở về trị bệnh cứu người quan trọng hơn."

Mắt thấy lão nhân cảm kích đang cảm nhân sâm tập tễnh rời đi, Hoàng Tuyên rút rút khóe miệng: "Đùa chứ kia là nhân sâm?"

Thanh Ngọc cũng không tin: "Còn là năm trăm năm?"

Phụng Vũ Hành hừ lạnh một tiếng: "Một cái rễ cây rách mà thôi." Lập tức phân phó Hoàng Tuyên: "Đuổi theo vị lão tiên sinh kia về."

Hoàng Tuyên gật đầu: "Vậy còn tiểu thư?"

Phụng Vũ Hành nâng chân đi vào Bách Thảo đường: "Xem ra nơi này không ít thứ tốt, nếu đã có người mua nhân sâm, bổn tiểu thư liền mua cái khác."

Hoàng Tuyền cười hi hi đuổi theo lão nhân kia, Thanh Ngọc đi theo Phụng Vũ Hành vào Bách Thảo đường.

Chương quây vừa thấy cô nương đến đây ăn mặc không tầm thường, theo sau còn có nha hoàn, liền biết nhất định là vị khách hàng lớn, nhanh chóng lui vào bên trong, lại ngồi châm trà. Sau khi vừa thông suốt, lúc này mới cúi đầu khom lưng hỏi Phụng Vũ Hành: "Vị tiểu thư này muốn mua được gì, vẫn nên tìm đại phu chẩn bệnh?"

Phụng Vũ Hành hỏi: "Các người trừ bán được liệu ra, còn có xem bệnh nữa sao?"

Chương quây đặc ý nói: "Đương nhiên! Bách Thảo đường chúng ta có hai vị đại phu, mỗi ngày thay phiên nhau ngồi ở đây, một vị khác sẽ phụ trách chẩn bệnh."

Phụng Vũ Hành gật đầu, lại nhìn xung quanh gian được một vòng, sau đó mới nói: "Hôm qua mẩu thân ta bị bệnh, đại phu đã kê đơn, bên trong có một vị cô linh chi, nói là năm càng lâu càng tốt. Ta nghe nói Bách Thảo đường có được liệu tốt đầy đủ, liền đến xem. Ta chỉ là một cô nương trong nhà không hiểu gì, vốn còn sợ đi mua được liệu quý bị người lừa bịp, nhưng vừa rồi thấy vị lão tiên sinh kia cảm động rơi nước mắt với Bách Thảo đường như thế, nghĩ đến một gian được đường lớn như vậy sẽ không gạt người."

Chương quây vừa nghe lời này, không có nửa điểm ngại ngùng, ngược lại chuẩn xác tiếp thu tin tức của Phụng Vũ Hành "cái gì cũng không hiểu" truyền qua, tươi cười rạng rỡ phân phó tiểu nhị: "Đi! Đem cô linh chi ngàn năm từ ngăn tủ thứ ba ở phương bắc, ngăn kéo thứ sáu lấy ra."

Về mặt tiểu nhị bắt đắc dĩ đáp lại, lại lo lắng nhìn Phụng Vũ Hành, chương quây khiển trách một câu: "Nhanh đi đi! Lẽ mề cái gì!"

Không bao lâu, một cái hộp gỗ được tiểu nhị mang ra. Tiểu nhị kia hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cúi đầu, giơ hộp gỗ lên cao, dựa vào được hộp gỗ ngăn nửa mặt, nháy mắt với Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành nhìn ra khẩu hình tiểu nhị, nói: "Đừng mua."

Nàng mỉm cười gật đầu, cảm thấy nên nhớ kỹ tiểu nhị này.

Chương quây tiếp nhận hộp gỗ, một cước đá văng tiểu nhị ra, sau đó nhing nọt mang đến trước mặt Phụng Vũ Hành: "Tiểu thư mời xem." Nói xong đem hộp gỗ mở ra, một cái cực đại gọi là cô linh chi liền xuất hiện trước mặt hai người Phụng Vũ Hành. Chương quây tiếp tục nói: "Cô linh chi ngàn năm, thế gian khó tìm!"

"Há?" Phụng Vũ Hành nhếch mi, nhìn cô linh chi cẩn thận tỉ mỉ một phen, "Thế gian khó tìm sao? Xem ra Bách Thảo đường này thật sự là một khối bảo địa."

Chương quây một lòng đều nghĩ đến lừa tiền tới tay như thế nào, căn bản không nghe ra ý tứ châm chọc của Phụng Vũ Hành: "Tiểu thư nói đúng, vừa rồi vị lão tiên sinh kia đến mua nhân sâm ngài cũng thấy rồi, Bách Thảo đường ta bắt luận là nhân sâm năm trăm năm vẫn hơn cô linh cho một ngàn năm, chỉ cần ngài nói tên ra, được liệu gì cũng đều lấy ra!"

"Vậy cô linh chi này chương quây tính chào giá bao nhiêu?" Nàng hí hóp mắt nhìn chương quây này, tặc mi thử mục(1), vừa thấy đã không phải là người tốt.

(1) Tặc mi thử mục: Mây trộm mắt chuột.

"Tiểu thư nghĩ là bao nhiêu?" Chương quây hỏi lại, "Ngài cũng biết, cô linh chi ngàn năm là vật khó tìm, khai giá chỉ sợ muốn là giá trên trời cũng không quá mức. Nhưng tiểu thư mua cô linh chi là muốn đem đi cứu mạng, cho nên xin hỏi tiểu thư chuẩn bị ra bao nhiêu? Ngài ra giá tiền, không khác lắm thì ta sẽ đem cô linh chi này cho ngài. Dù sao cứu mạng quan trọng hơn, cuối cùng ta cũng không thể vì tiền tài mà chậm trễ bệnh tình phụ nhân trong nhà của ngài."

Nếu không biết tình hình thực tế, đúng là sẽ bị chương quây làm cảm động.

Nhưng hẳn không cảm động được Phụng Vũ hành, vì Phụng Vũ Hành rõ ràng nhận ra, cô linh chi chó má trong cái hòm kia kỳ thật chỉ là vỏ cây theo hình dáng cô linh chi mà mài.

Rễ cây làm nhân sâm, vỏ cây làm cô linh chi, bọn họ đến đúng là không lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Cho Nhị tiểu thư 32 hai điểm khen ngợi

Nàng tỏ vẻ tự hỏi: "Vị lão bá kia mua nhân sâm năm trăm năm là hai mươi hai lượng, cô linh chi một ngàn năm... bốn mươi hai lượng?"

Chường quầy liên tục lắc đầu, "Tiểu thư, không phải tính như vậy. Năm trăm năm và một ngàn năm, đây không phải là chuyện gấp đôi giá tiền." Buồn cười, vị tiểu thư này vừa thấy đã biết không phải là người thường, hẳn nhất định phải lừa thêm một chút.

"Vậy chường quầy liền nói một cái giá đi."

Chường quầy ngẫm lại, vươn ra năm ngón tay: "Là thế này."

"Năm mươi hai? À, hiểu rồi."

"Năm trăm lượng."

"Năm trăm lượng..." Nàng lộ ra sắc mặt khó xử, nhìn cô lính chi kia, "Một khối vỏ cây mà bán năm trăm lượng, chường quầy, có phải giá quá đắt rồi hay không?" Khi nàng ngẩng đầu, sắc mặt trầm xuống, trong mắt lộ ra tia sắc bén, trừng mắt vào chường quầy.

"Người nói gì?" Trong lòng chường quầy trầm nghĩ không tốt, hôm nay đã động phải người hiểu biết. Đang chuẩn bị thu hồi cô lính chi già kia, tiếc rằng tay mất Phụng Vũ Hành lạnh lẽo, chế trụ cổ tay hắn, giống như một cái kim sắt làm chường quầy kia đỏ mồ hôi lạnh. "Nguoi muốn làm gì?"

Lúc này, Hoàng Tuyền đã đưa lão đầu trước đó mua nhân sâm giả về tới Bách Thảo đường, trong lúc nhất thời, các khách nhân ở Bách Thảo đường đang bốc thuốc xem bệnh đều xông tới, ngay cả người trên phố cũng thấy bên này có chuyện, vây quanh xem náo nhiệt.

Hoàng Tuyền nhỏ giọng hỏi nàng: "Tiểu thư, có muốn giải tán người hay không?" Dù sao về sau còn phải làm ăn, nếu mỗi người đều biết Bách Thảo đường bán được giả, chỉ sợ sau này sẽ có ảnh hưởng.

Phụng Vũ Hành lắc đầu: "Không cần! Bách Thảo đường đã làm ăn như vậy, cũng không cần phải tiếp tục, không bằng đổi chường quầy đi."

Chường quầy kia vui vẻ: "Tiểu cô nương, đừng nói quá lớn! Người có biết Bách Thảo đường do ai buôn bán không? Người sau lưng là ai không?"

Một tay Phụng Vũ Hành đẩy hắn về phía trước, chường quầy đứng không vững, ngã "bùm" một cái ngồi xuống đất.

"Người nói xem, vị đại nhân vật sau lưng như thế nào mà để cho người đem rễ cây làm thành nhân sâm đem bán, lại lấy vỏ cây giả thành cô lính chi!"

Nàng vừa nói xong, vị lão đầu được dẫn về không khỏi nhìn lại nhân sâm trong tay mình, "Đây... đây là giả?"

Hoàng Tuyền lắc đầu, bắt đầu dĩ nói: "Lão bá, mở được đường là vì kiếm tiền, nếu quả thật là nhân sâm trăm năm, hẳn sao có thể bán cho người hai mươi hai lượng? Vậy người đã thiếu đến hai trăm lượng. Trong tay người cầm chỉ là một cái rễ cây, một văn tiền cũng không đáng giá."

"Cái gì?" Lão đầu tức giận hung hăng ném nhân sâm nọ vào mặt chường quầy, chỉ tay vào hắn mắng to: "Tiểu thương hắc tâm! Người lừa tiền ta, mang cho ta một cây nhân sâm giả! Đây chính là muốn bắt quay về cứu mạng! Sao người lại có thể làm sao loại chuyện này!"

Trong lúc nhất thời, quần chúng cũng bắt đầu chỉ trỏ.

Chường quầy kia không có nửa điểm khách khí với lão nhân này, giờ tay lên định tát, đáng tiếc vừa giờ lên một nửa đã bị Hoàng Tuyền chặt chẽ bắt lấy.

Người này liền khó chịu, sao hôm nay đến tay của tiểu cô nương cũng khỏe như vậy?

"Làm chuyện đồi lý còn muốn đánh người? Ai cho người năng lực đó?" Hoàng Tuyền xô đẩy, chường quầy lại ngồi trên đất.

Hắn chưa từng chịu nhục nhã này? Chợt nghe chường quầy chỉ vào Phụng Vũ Hành lớn tiếng rống lên: "Ta nói cho các người biết! Bách Thảo đường này là do Tả tướng đương triều Phụng Căn Nguyên, Phụng đại nhân mở! Ta là biểu huynh của Đại phu nhân Phụng phủ, ta xem các người ai dám động đến ta!"

Biểu huynh của Đại phu nhân Phụng phủ?

Hắn không nói thì hoàn hảo, nhắc đến Trầm thị, Phụng Vũ Hành càng tức giận: "Đường đường là Đại phu nhân Tả tướng đương triều của Phụng phủ sao lại có loại bà con như vậy? Tự nhận thức quan thân là phạm pháp! Hoàng Tuyền! Đi cáo quan! Nói nơi này có người giả mạo thân thích của Tả tướng đương triều để làm chuyện lừa bịp, mới bị chường quầy này đến Kinh Triệu Doãn giải thích rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!"

Vừa nghe phải đi gặp quan, chường quầy nóng nảy, oa oa giờ chân: "Làm sao đến lượt nữ tử điều ngoại? Sao ta có thể giả mạo quan thân, rõ ràng ta chính là biểu ca của Đại phu nhân Tả tướng phủ!"

Hoàng Tuyền mặc kệ hắn chỉ oa kêu cái quý gì, xoay người xuất môn, trực tiếp ngăn cản một đội quan sai đang tuần tra ngang qua cửa Bách Thảo đường.

Trên đường, dân chúng tự động lui ra tạo thành một con đường, quan sai kia trực tiếp đi đến trước mặt Phụng Vũ Hành, nhìn nàng, lại nhìn chường quầy đang giờ chân chửi bậy, nhưn mày: "Yên lặng!"

Chường quầy làm sao chịu, hai tay chống thắt lưng tức giận đến nổi mặt đều đỏ bừng: "Các người tính là cái gì? Chỉ là lính tuần tra, cũng dám quản chuyện Phụng gia?"

Quan sai cầm đầu sừng sốt: "Phượng gia? Là người nào Phượng gia?"

Không đợi chương quỳ đáp lời, Phượng Vũ Hành vừa khoát tay đem một khối lệnh bài ở thắt lưng đến: "Dĩ nhiên là Đại phu nhân trong phủ của Tả tướng đương triều Phượng Cần Nguyên."

Quan sai vừa thấy lệnh bài ở thắt lưng này, nhanh chóng hành lễ với Phượng Vũ Hành: "Không biết vị tiểu thư này là người nào trong Phượng phủ?"

Hoàng Tuyền đáp thay: "Đây là Nhị tiểu thư Phượng gia."

Quan sai lập tức hành lễ: "Không biết là Nhị tiểu thư Phượng gia, thất lễ."

Phượng Vũ Hành lắc đầu, chỉ vào chương quỳ kia nói: "Không biết tại sao vị chương quỳ này nhất định nói hấn là biểu huynh của mẫu thân ta." Vừa nói vừa cầm cò lĩnh chi giả trong tay đưa cho quan sai: "Vừa rồi hấn bán cho ta vỏ cây chế thành cò lĩnh chi giả, còn mượn danh nghĩa biểu huynh của mẫu thân ta quản lý Bách Thảo đường. Ta thật sự không thể tin được nhà chúng ta lại có thân thích như vậy, lúc này mới để nha đầu báo án với quan sai, còn thỉnh mấy vị đại nhân đem người này về phủ nhà thẩm tra. Mặt khác..." Nàng dương dương tự đắc khế đất trong tay, "Gian Bách Thảo đường này nhiều năm trước đến nay vẫn là dưới danh nghĩa của di nương ta, mẫu thân ta chỉ là quản lý thay, trong điểm lại có chương quỳ như vậy thật sự là làm lòng người lạnh ngắt. Hiện tại ta liền tuyên bố, chính thức từ ngày hôm nay, Bách Thảo đường trực xuất người này, vĩnh viễn không dùng."

"Còn nữa!" Lão tiên sinh mua nhân sâm giả trước đó cũng tiến lên từng bước, nói: "Ta làm chứng, đồng thời ta cũng muốn tố cáo người này bán nhân sâm giả, hốt bạc của ta."

Từ lúc Phượng Vũ Hành xuất ra lệnh bài Phượng phủ, chương quỳ kia đã biết là chuyện không tốt, càng nghe nói nàng là Nhị tiểu thư Phượng gia thì biết một kiếp này sợ là không tránh khỏi.

Mấy ngày trước hấn nhận tin tức từ Trầm thị bên kia truyền tới, nói Nhị tiểu thư ở tây bắc đã trở lại, còn không phải là người thiện ý, nháo trong nhà gà bay chó sủa, sợ là một đoạn thời gian nàng không thể để ý bên này, để hấn tự buôn bán.

Lại không nghĩ rằng Nhị tiểu thư cư nhiên tìm được Bách Thảo đường, hơn nữa...

Hấn nhìn chằm chằm khế đất trong tay Phượng Vũ Hành, trong lòng không còn gì nữa.

Khế đất đều ở trong tay nàng, biểu muội nhà mình đâu thua?

Lẽ ra không thể, cho dù biểu muội thua, cháu gái ngoại tuyệt đối sẽ không thua, nhưng vì sao lại...

Hấn trải qua một trận tâm lý, người đứng sờ tại chỗ, quan sai cũng mặc kệ, Phượng Vũ Hành bên này và nhân chứng đều có, huống chi người ta cáo trạng nhận thức thân thích nàng, chuyện này không thể khinh thị.

"Chương quỳ, đi theo chúng ta một chuyến!" Quan sai cầm đầu lạnh mặt, hướng về thủ hạ phía sau hát cầm, lập tức có hai người tiến lên đem chương quỳ đi.

"Buông ra! Các ngươi không thể bắt ta! Ta thật sự là thân thích Phượng gia!"

Quan sai bật cười, "Hiện tại người cáo trạng ngươi là Nhị tiểu thư Phượng gia, cho dù ngươi thật sự là thân thích, cũng chỉ là bà con, ở trước mặt Nhị tiểu thư ngươi cái gì cũng không phải! Mang đi!"

Vung tay lên, người phía dưới nhanh chóng áp giải chương quỳ rồi đi, mãi đến khi tiếng gào của chương quỳ kia càng ngày càng xa, Phượng Vũ Hành mới gạt đầu với quan sai bảo: "Đa tạ vị quan đại ca ra mặt chủ trì chính nghĩa, nếu người này lại làm xằng bậy, chỉ sợ Phượng gia ta và Bách Thảo đường sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích."

"Nhị tiểu thư sao lại nói vậy." Quan sai rất khách khí, "Tài cán vì Nhị tiểu thư làm việc là vinh hạnh của ta, Nhị tiểu thư nếu như không còn phân phó, vậy tiểu nhân liền cáo lui trước."

Phượng Vũ Hành gạt đầu, cho Thanh Ngọc một ánh mắt, Thanh Ngọc đi ra phía trước lặng lẽ đem một khối bạc cho người nọ.

Quan sai mừng rỡ lại trăm ngàn lần cam đoan nhất định bắt chương quỳ kia đến phủ nhà, lúc này mới vội vàng rời đi.

Còn dân chúng đến xem náo nhiệt ở Bách Thảo đường vốn muốn mua được liệu đều buông tay, lảng lảng nhìn Phượng Vũ Hành.

Chương quỳ Bách Thảo đường bán được giả bị dèm pha, còn ai dám mua được nơi này! Nhưng bọn họ lại thật sự tận mắt thấy chủ nhân chân chính của tiệm dược này thu thập chương quỳ đáng giận, đứng ra phải kêu một cái đã nghiền.

Trong lúc nhất thời, hoàn hảo thấy một màn như vậy, không người nào không ở trong lòng thầm khen ngợi Phượng Vũ Hành.

Cũng bao gồm hai người đang ngồi trên lầu hai uống trà trong quán trà đối diện Bách Thảo đường.

"Chủ tử, nha đầu kia so với lúc ở tây bắc càng kiều ngạo." Người nói chuyện là Bạch Trạch, hấn ẩn tượng với Phượng Vũ Hành luôn dừng lại ở thâm sơn

tây bắc, lần thứ hai thấy nàng là lúc ở ngoài cửa thành, đại quân hồi kinh. Cũng mặc thế nào, Phụng Vũ Hành một thân chật vật phong trần mệt mỏi, tựa như một con báo nhỏ mang theo cái đầu nấn cầm, lời nói của nàng đều mang hương vị hắc một chút.

Hôm nay nha đầu kia càng trắng cấp, ăn mặc tốt, cũng có bộ dáng thu thập, nhưng tính tình vẫn sắc nhọn như vậy.

Nhưng mà...

"À, chủ tử, nàng với người quả là xứng đôi."

Bên người hẳn là một gã nam tử đang ngồi, một thân tử bào, thất lưng lưu loát, ngọc quan(1) bó chặt, bóng lưng cao ngất, quanh thân tản ra một cỗ uy nghiêm khí phách lại mang theo vài phần hơi thở tà mị.

(1) Ngọc quan: mũ ngọc. Nam tử thường búi tóc bằng mũ ngọc.

Trên mặt nam tử đeo sẵn một chiếc mặt nạ hoàng kim, bắt đầu từ mũi đến trán, che hết toàn bộ, duy nhất chỗ mi tâm có một cái lỗ nhỏ, có thể nhìn thấy một màu tím âm u.

Không phải ai khác, đúng là Cửu hoàng tử được đương kim Thánh thượng sủng ái nhất, tân phong Ngự vương điện hạ: Huyền Thiên Minh.

Giờ phút này, Huyền Thiên Minh mặt mày sụp xuống, nhìn chăm chú Bách Thảo đường đối diện, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động của tiểu nha đầu kia đều được hắn thu vào trong mắt, nghe ở trong lòng, theo bản năng khỏe môi liền uốn cong vài phần... Càng ngày càng thú vị.

"Xem ra, bốn vương chọn Vương phi này cũng không tệ lắm."

Bạch Trạch gật đầu, "Chủ tử, không phải là thuộc hạ khen Vương phi tương lai a! Nhắc tới vị Phụng Nhị tiểu thư đúng là một vị kỳ nữ tử. Phụng gia đem nàng đến thôn trong thâm sơn, chẳng những nàng không chết đói, nàng sống càng thay đổi hơn. Không nói đến sau khi nàng hồi phủ thu thập vị chủ mẫu Phụng gia kia, còn nói đến thủ pháp nàng chữa chân cho ngài, còn có loại phun phun gì đó, chắc chắn, thật sự là thần kỳ."

Có một đêm sau khi Phụng Vũ Hành đi, Bạch Trạch che chở Huyền Thiên Minh rời núi, không ngoài ý muốn gặp phục binh. Bạch Trạch bị thương, Huyền Thiên Minh dùng binh phun Phụng Vũ Hành cho, giam đầu cho hắn, từ nay về sau Bạch Trạch liền nhớ tới chai nước thuốc thần kỳ kia.

"Nhìn đi, hiện tại Vương phi ta đang khuếch trương lãnh thổ, bắt đầu phát triển thu thập ra bên ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lời mời của Tiên Nhã lâu

Huyền Thiên Minh cũng không phủ nhận lời khen của Bạch Trạch dành cho Phụng Vũ Hành, ánh mắt hắn đâu quá kém, nếu đó chỉ là một nữ tử bình thường, sao có thể lọt vào mắt Huyền Thiên Minh, làm sao xứng đáng trọng sinh kia của hắn.

"Đi, nói với Kinh Triệu Doãn, nói là bốn vương nói, người không đánh một chút, sẽ không nói thật."

"Thuộc hạ đã biết." Bạch Trạch giấu đi thần sắc thoải mái trên choker lúc trước, sắc mặt lạnh lùng, thân hình chớp lên, trong chớp mắt đã biến mất tại chỗ.

Mà Phụng Vũ Hành ở Bách Thảo đường hoàn toàn không thể nghĩ ra được nhất cử nhất động đều được người nọ thu vào trong mắt, nàng đang cùng những dân chúng ở lại giải thích về Bách Thảo đường lúc trước và hiện tại: "Gian Bách Thảo đường này vốn là do ngoại tổ phụ tặng cho di nương ta làm đồ cưới, vì mấy năm trước ta và di nương đều ở tây bắc, nên Bách Thảo đường đều nhờ người trong nhà giúp đỡ để ý. Do quá bận rộn, không chiếu cố đến việc buôn bán bên này, nên mới để cho người có ý đồ thừa dịp giả dối đi vào. Hôm nay mọi người đi hiệu thuốc khác bốc thuốc trước, ta phải đóng cửa Bách Thảo đường này mấy ngày để kiểm kê cho tốt, lúc mở cửa lần nữa, mọi người đừng quên có thể cho ta thêm vài phần tín nhiệm, cũng cho Bách Thảo đường một cơ hội."

Những dân chúng bình thường này rất ít khi có thể nghe thấy danh môn khuê tú nói đến cơ hội như vậy, huống chi trước đó còn tận mắt nhìn thấy quá trình nàng trừng trị ác chương quấy, lập tức tỏ vẻ nhất định tin tưởng Phụng Nhị tiểu thư, chờ mong Bách Thảo đường sớm mở cửa buôn bán một lần nữa.

Sau khi tiễn dân chúng, Phụng Vũ Hành tự mình trả hai mươi hai lượng bạc cho vị lão đầu bị lừa kia, sau đó phân phó tiểu nhị trong điểm: "Lấy một cây nhân sâm đến."

Lập tức có tiểu nhị mang một cây nhân sâm tới, nàng nhìn một chút xác định không có vấn đề, lúc này mới giao nhân sâm cho lão đầu: "Lão bá cầm đi cứu bệnh trước, lát nữa ta để nha hoàn ghi nhớ địa chỉ nhà của ngài, ngày mai vì đại nương ta tự mình đi chẩn bệnh."

Lão nhân cảm kích không biết nên nói cái gì cho phải, dùng sức nhét bạc vụn vào trong tay Phụng Vũ hành, nàng lắc đầu cự tuyệt, "Là bồi thường của

ta, lão bá mau trở về chữa bệnh cho đại nương quan trọng hơn."

Cuối cùng xử lý tốt chuyện tình bên ngoài, Phụng Vũ Hành gọi tiểu nhị hỗ trợ đóng cửa, lại nhớ tới chuyện cô lính chi trước đó, gọi tiểu nhị nhắc nhở mình tới, hỏi hân: "Tên người là gì?"

Tiểu nhị cũng là người thông minh, nghe chủ nhân hỏi, nhanh chóng đáp: "Tên tiểu nhân là Vương Lâm, ở ngoại thành phía đông kinh thành, cha mẹ trong nhà cũng đều đi làm thuê."

Phụng Vũ Hành gật đầu, lại nói: "Ta làm việc coi trọng duyên phận, tuy ta không biết gì về người, về gian cửa tiệm này cũng không quen thuộc lắm, nhưng chỉ bằng lúc người vừa đưa cô lính chi cho ta vừa nhắc nhở ta, hôm nay ta hứa cho người làm đại chương quỹ Bách Thảo đường, người đảm đương được không?"

Tiểu tử Vương Lâm vừa nghe lời này, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó bùm một chút quỹ gối trước mặt Phụng Vũ Hành, trịnh trọng nói: "Chỉ cần chủ nhân tin ta, coi như ta đây thích hợp!"

"Được." Nàng chính là thích người trẻ tuổi có khí khái như vậy, có đôi khi không phải khiêm tốn mới có thể dùng. "Bắt đầu từ hôm nay, Bách Thảo đường sẽ giao cho người quản lý, ngoài ra ta hỏi người, người tới nơi này chỉ làm công, cũng chưa từng bán thân chứ?"

Wang Lin gật đầu, "Ta chỉ làm công, mỗi tháng lấy tiền công, chưa từng bán thân."

"Vậy người có tự nguyện bán thân cho ta không? Người yên tâm, ta sẽ không khất khe với người, ta chỉ mua người năm năm. Năm năm sau, nếu nguyện ý tiếp tục đi theo ta, sẽ bán mình lần nữa, nếu muốn rời đi, ta lập tức thả tự do cho người."

Wang Lin kia suy nghĩ, nói: "Chủ nhân có thể để ta trở về cùng thương lượng với cha mẹ một chút không?"

"Có thể." Đây là chuyện thường tình, Phụng Vũ Hành lý giải, "Bắt đầu hôm nay Bách Thảo đường không tiếp tục kinh doanh, mấy ngày nay ta sẽ bắt tay tiến hành chỉnh đốn và cải tạo nơi này, về phần người trong điểm, người quyết định bọn họ đi hay ở. Ta không thích có thân tín của chương quỳ trước đó, càng không hy vọng có người giống như hân tiếp tục ở lại. Người định đoạt đi, cách một ngày ta lại đến, đến lúc đó người đem ít tin tức báo cho lên cho ta."

Wang Lin gật đầu: Chủ nhân yên tâm, mấy cái này ta làm được."

Phụng Vũ Hành lại xoay người nói với những người khác phía trong điểm: "Ta vừa mới nói các người cũng đều nghe được, lời nói giống như vậy, sau này sẽ không nói lại, chỉ cần dùng ánh mắt để xem. Nếu có ít người gây rối tâm tư, sớm cuốn gói chạy lấy người cho ta, nếu có tâm tư mà may mắn ở lại, bị ta phát hiện thì không chỉ đơn giản là cáo quan như vậy."

Lần đầu tiên Phụng Vũ Hành lộ diện, mọi người trong Bách Thảo đường đều kinh sợ. Ai cũng không ngờ một tiểu cô nương mười hai tuổi lại có tính quyết đoán như thế, lần đầu tiên Nhị tiểu thư Phụng gia đương oai trước mặt người khác, để trong lòng những người khác chính mắt chứng kiến một màn này khắc sâu ấn tượng.

Phụng Vũ Hành lại dặn Vương Lâm làm tốt việc thống kê những dược liệu giả mà nguyên chương quỳ sở hữu, cũng tiến hành kiểm kê thêm một lần những dược liệu hiện có, cũng lục soát ra một quyển sổ ghi bạc tư nhân giao cho Thanh Ngọc tùy thân giữ, lúc này mới dẫn theo hai nha đầu rời Bách Thảo đường.

Nàng cảm khế đất của cửa tiệm trang sức nói cho Hoàng Tuyên nghe, tiểu nha đầu lớn lên ở kinh thành lập tức gật đầu tỏ vẻ biết chỗ kia, dẫn hai người Phụng Vũ Hành đi cửa tiệm trang sức.

Huyền Thiên Minh ngồi ở trà lâu đối diện nhũ mây, hai tay vỗ xe lăn đang ngồi, chỉ thấy xe lăn đột nhiên bay lên, trực tiếp từ cửa sổ lầu hai trà lâu chạy ra ngoài. Khi hạ xuống, Bạch Trạch vừa vận đốn tiếp.

Cửa tiệm trang sức có một cái tên rất khí thế: Phụng Hoàng các.

Phụng Vũ Hành rất có cảm tình với hai chữ "Phụng Hoàng", không chỉ do nàng vốn là họ Phụng, mà là vì vô luận kiếp trước hay kiếp này, ở cổ tay đều mang theo một cái bớt hình Phụng Hoàng.

Theo thượng lệ ba người dừng chân trước cửa khách đó không xa, cùng nhìn vào trong Phụng Hoàng các.

Đây là một cái lầu các có hai tầng, dựa vào đó, lầu một đều bán là những vật bình thường các nữ tử nhà bình thường đều mua được, tầng hai chuyên tiếp đãi các danh môn khuê tú và phu nhân.

"Hừ." Phụng Vũ Hành hừ lạnh, xem xét những khách nhân nói liền không dứt trong Phụng Hoàng các, thật sự là không thể đem những quyển sổ sách Trầm thị giao lên, liên hệ cùng nhau. "Nghe nói nơi này có thàng lỗ đến ba ngàn lượng bạc?"

Thanh Ngọc đứng bên cạnh nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ giọng lầm bầm: "Làm trong một nén hương, lầu một có mười lăm người đi vào, trong đó có mười hai người làm thủ tục mua bán; đi lên lầu hai là ba vị tiểu thư trẻ tuổi và hai vị phu nhân, xem ra chỉ có một vị thất vọng ra về. Tính như vậy, chia đều cho mỗi người ở lầu một tổng số là năm mươi hai, tầng hai mỗi người năm mươi hai, ở Phụng Hoàng các mỗi ngày mua bán tổng số lượng ở khoảng từ năm trăm đến tám trăm lượng. Nếu có quý nhân ra tay hào phóng, một ngày vào trong sổ cũng phải đến hàng ngàn. Trừ đi các phí tổn, lợi nhuận mỗi ngày ít nhất cũng phải có ba trăm lượng."

Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn Thanh Ngọc, "Quá lợi hại!"

Phượng Vũ Hành cũng không nghĩ Thanh Ngọc lại nghĩ như vậy, tự cân nhắc một chút rồi hỏi: "Trước đó trong nhà ngươi có người kinh doanh?"

Lúc nàng chọn nhất đẳng nha hoàn đều có chú ý, mấy người này không giống như thô sử nha hoàn có thể chất đặc biệt, ngược lại người gầy nhin cũng thanh tú. Giờ lại thấy Thanh Ngọc tính toán chi tiết, đương nhiên sẽ nghĩ đến xuất thân của nàng.

Vừa nghe nàng hỏi, Thanh Ngọc bắt đầu dĩ thời dài: "Không gạt Nhị tiểu thư, trước đó nô tỳ cũng là kim chi ngọc diệp trong nhà, phụ thân ở bên ngoài tình buôn bán tơ lụa, từ nhỏ ta đi theo hắc ghi chép sổ sách. Khi đó ta và mẫu thân ở Chính Tam viện, sai sử trong nhà gần hai mươi người. Nhưng năm kia phụ thân gặp phải sơn phi, chẳng những bị cướp hàng hóa, ngay cả mạng cũng bị lấy đi. Khi tin tức truyền về, mẫu thân đang cùng đầu bếp nữ học làm những món đồ ăn mà phụ thân thích, không nghĩ liền đốt phòng bếp, rất nhanh thiêu hết cả tòa nhà. Mẫu thân chết giữa biển lửa, mà ta được một gã hạ nhân cứu ra, bán cho nha tử."

Khi Thanh Ngọc nói, trên mặt chỉ thấy hơi đau thương, cũng không quá nhiều bi thương, giống như người khác đang nói chuyện xưa.

Nhưng Phượng Vũ Hành biết, càng là người như vậy, lại càng chứng minh một tràng biến cố đã kích rất lớn đến nàng. Thanh Ngọc chỉ không có cách nào thay đổi, nàng nghĩ đã sống sót nhất định phải quên quá khứ, từ thiên kim tiểu thư trở thành một nô tài bán thân, đây là con đường duy nhất của nàng.

Phượng Vũ Hành cầm tay Thanh Ngọc, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay nàng, "Không sao, đều qua rồi."

Thanh Ngọc cảm kích cười với nàng, "Đa tạ Nhị tiểu thư."

"Thanh Ngọc." Phượng Vũ Hành đề nghị, "Ngươi đã biết một ít, vậy về sau sổ sách ba gian cửa tiệm đều do ngươi giúp ta để ý! Với lại ta cũng không hiểu lắm, dùng người bên ngoài cũng lo lắng."

Trong mắt Thanh Ngọc cuối cùng cũng hiện ra mấy phần rục rờ, loại cảm xúc hưng phấn khó nén: "Tiểu thư nói thật?"

Phượng Vũ Hành nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không tự chủ nở nụ cười. Nếu mọi người bên cạnh có thể tốt đẹp như vậy, thật tốt biết bao.

Có ai muốn cả ngày đều đầu đau? Có ai muốn vừa mở mắt đã phải ở trong sân đối mặt với lòng người mờ mịt?

Nếu có thể, nàng tình nguyện dẫn Diêu thị và Tử Duệ trở lại trong sơn thôn tây bắc, thế ngoại đảo viên, cả đời không lo lắng, thật tốt.

Nhưng không được.

Nàng kéo căng mi tâm, không chỉ là một tòa Phượng phủ, còn có người nàng vẫn nhớ thương. Huyền Thiên Minh, An thị từng nói qua cái tên này với nàng, cái người gọi là Huyền Thiên Minh kia vì sao hai chân lại thành tàn phế, dung mạo bị hủy?

Chân tướng luôn phải từng bước từ từ vạch trần, có món nợ cũng phải một bút từ từ thanh toán, có mối thù, càng phải từng việc từng việc báo thù.

Bỗng nhiên, chỗ lán vấy bị kéo.

Phượng Vũ Hành ngẩn ra, cúi đầu nhìn, chỉ thấy bốn, năm tiểu hài tử cầm lấy váy của nàng đang đưa.

Tiểu hài tử kia bình thường mập mạp, mặt tròn tròn thập phần đáng yêu.

Nàng vui vẻ cúi người bóp hai má đứa nhỏ, hỏi hân: "Có chuyện gì sao?"

Âm thanh tiểu hài tử vẫn còn hơi sữa từng chữ nói: "Có ca ca bảo ta nói cho ngươi, mời ngươi đến giữa hồ Tiên Nhã lâu."

Nói xong xoay người bỏ chạy, chạy đến phía một người phụ nhân còn trẻ bên đường hô: "Mẫu thân, mẫu thân, ta đều học thuộc tất cả rồi."

Phượng Vũ Hành sững sờ tại chỗ, ba chữ Tiên Nhã lâu trong đầu nàng không ngừng lóe lên, kèm theo một đóa hoa sem màu tím, còn khuôn mặt tuần lã ở thâm sơn luôn ghi tạc trong lòng nàng.

Ngày ấy Chu phu nhân đến Phượng phủ cũng từng nhắc qua với nàng về nơi này, nay...

Là hân sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Huyền Thiên Minh, ai cho người lá gan hủy đồ Của ta?

Tiên Nhã lâu là một tòa tửu lâu, cũng là chỗ đặc biệt trong kinh thành.

Nói nó đặc biệt, chủ yếu là đặc biệt ở nơi được xây dựng.

Có một cái hồ ở giữa lòng kinh thành, luôn là chỗ những nhà sĩ cảm thấy hứng thú. Mỗi đêm lại có rất nhiều người sẽ chơi thuyền trên mặt hồ, xướng lên một khúc đàn, uống một chén trà xanh, chiết phiến trong tay lay động, các tỷ muội ăn mặc trang điểm lộng lẫy, không kém nhau là bao.

Mà ở giữa tâm hồ, có một tòa kiến trúc trên mặt hồ, là nơi giá trị nhất kinh thành, đồ ăn ngon nhất, là tửu lâu đứng vị trí đầu tiên, chính là Tiên Nhã lâu.

Các thực khách đến ăn cơm ở Tiên Nhã lâu, đều phải ở bên hồ mượn một chiếc thuyền nhỏ, để thuyền phu đưa đến cửa tửu lâu, ăn xong lại mượn chiếc thuyền nhỏ trở về.

Ba người Phụng Vũ hành cũng đến như thế này.

Hiển nhiên Hoàng Tuyền thập phần quen thuộc Tiên Nhã lâu, khi còn ở trên thuyền liền chỉ vào một chỗ giải thích với Phụng Vũ Hành: "Cửu điện hạ lúc năm tuổi mở ra để chơi, không nghĩ lúc mở ra lại bắt đầu có tên tuổi. Trong kinh cho dù là quý công tử hay tiểu thư, có thể đến Tiên Nhã lâu ăn cơm đã là vẻ vang rồi. Trước kia chỉ là một tòa nhà gian khó đặt trước, nay ngay cả phòng ăn cũng không dễ dàng đặt trước."

Thanh Ngọc nghe xong cứng lưỡi: "Người mời tiểu thư chúng ta đến đây rốt cuộc là ai?" Nàng ở dưới Ngự vương phủ sau mới đến Phụng Vũ gia, ấn tượng đối với điện hạ trong miệng Hoàng Tuyền rất mơ hồ.

Hoàng Tuyền cười hi hi nói: "Dĩ nhiên là chủ nhân lâu này."

Đang nói, thuyền cập vào bờ.

Trong tửu lâu lập tức có người tiến lên đón khách, thấy đi lên là ba vị cô nương, tiểu nhị liền hỏi: "Ba vị đã đặt bàn trước chưa?"

Một quyền của Hoàng Tuyền chào hỏi: "Ta tới đây còn phải đặt bàn trước?"

Tiểu nhị sững sốt, rất nhanh đã nhận ra Hoàng Tuyền: "Ô! Là Hoàng Tuyền cô nương."

Không chờ hẳn nhiều lời, trong Tiên Nhã lâu, một nam tử khoảng hơn bốn mươi tuổi ăn mặc đẹp đẽ thông thả bước ra, gật đầu với Hoàng Tuyền trước, sau đó thi lễ với Phụng Vũ Hành: "Vương phi." Lại nghiêng thân dùng ta ra hiệu: "Mời vào bên trong, Vương gia ở lầu ba."

Phụng Vũ Hành vốn không quen cách xưng hô này, nhưng đôi khi Vong Xuyên và Hoàng Tuyền lại gọi như vậy, nàng cũng không thấy quá đột ngột. Chỉ là lúc vừa nghe đến người nọ ở lầu ba, một tiếng gọi Vương phi đã làm nàng đỏ mặt một chút.

Hoàng Tuyền luôn hi hi ha ha đi lên lầu cũng nghiêm túc xuống, khiến cho Thanh Ngọc đi theo cũng khăn trương.

Mãi cho đến khi chuông quây tự dẫn ba người đến trước cửa một nhà gian trên lầu ba, Phụng Vũ Hành thấy Bạch Trạch.

Nàng bắt giác giật giật lông mày, nhớ lúc trước gặp gỡ ở trong thâm sơn, dọa tử liên kia luôn ở trong đầu nàng không chịu tan đi lại rõ ràng vài phần.

Chuông quây giao ba người cho Bạch Trạch, rồi một mình xuống lầu, Bạch Trạch nhếch môi nở một nụ cười với Phụng Vũ Hành, không nói gì, làm Phụng Vũ Hành tức giận đến nổi muốn đem ánh mắt khoét thủng hắn.

Cuối cùng Bạch Trạch này vẫn còn nhớ đến chính sự, chốc lát đã thu hồi khuôn mặt tươi cười, thân quay ngược lại đẩy cửa ra, nói vào bên trong: "Chủ tử, người ngài chờ đã tới." Sau đó dùng ta ra hiệu với Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền liền lôi kéo Thanh Ngọc cùng rời đi theo Bạch Trạch.

Mới đầu Thanh Ngọc còn lo lắng, Phụng Vũ Hành đã gật đầu nhẹ với nàng, lúc này tiểu nha đầu mới không cam lòng đi theo Hoàng Tuyền.

Mà chính Phụng Vũ Hành, đứng im trước cửa phòng, hơn nửa ngày cũng chưa dám bước vào.

Hai người một ở trong, một ở ngoài cửa, tựa như bị ghim chặt ở bàn chân, ai cũng không nói, bên trong không được, bên ngoài không đi vào, cứ giằng co như vậy mất chừng một nén hương.

Rốt cuộc người nọ bên trong bất đắc dĩ thở dài: "Chân ta bất tiện, người không thể để ta đi qua tự mình mời người vào."

Lúc này nàng mới hồi phục tinh thần, một câu "Chân bất tiện" kia, lại làm tâm nàng bóp chặt vài cái.

Phụng Vũ Hành từng tưởng tượng những trường hợp khi hai người gặp nhau, một lần nàng cho rằng mình nhất định phải truy vấn chân hắn rốt cuộc là bị thương trong tay ai, sau đó nhớ kỹ tên kẻ thù, tương lai nhất định phải giúp hắn báo thù.

Trước mắt nàng cũng chắc chắn chuẩn bị nói như vậy, nhưng lúc nói rõ ràng lại khác trong lòng, lời vừa nói ra lại cố tình thay đổi ý nghĩa.

Tựa như Phụng Vũ Hành hiện tại, vào nhà gian, xoay ta đóng cửa, đi đến trước mặt Huyền Thiên Minh, dĩ nhiên câu đầu tiên nói là: "Chân bị thương, mặt bị hủy, sao ngươi không vứt luôn mạng của ngươi luôn đi?"

Nàng thật muốn tát cái miệng của mình!

Huyền Thiên Minh không cảm thấy ngoài ý muốn, từ đầu tới cuối nha đầu kia sẽ không cho hắn một câu hay một sắc mặt hòa nhã, nhớ ngày đó gặp ở đại sơn, hiện tại hắn cảm thấy không khác lắm.

Vì thế thả lỏng, tựa lưng vào xe lăn nhìn nàng, nói: "Nếu mạng cũng vứt, thì ai hồi kinh làm chỗ dựa cho ngươi?"

Nàng phản xạ có điều kiện: "Có ngươi hay không ta vẫn thu thập được bọn họ!"

Huyền Thiên Minh bật cười.

Nàng nhìn khỏe môi trên gương mặt người này hơi hơi cong lên, độ cong đúng lúc làm tâm nàng xúc động, bỗng nhiên, lời nói vô mồm không nói ra được nữa.

Nhìn chăm chăm mặt người này, mặt nạ hoàng kim làm rất tinh xảo, trên đó thậm chí còn được chạm trổ tinh tế, đoá từ liên kia được nhìn xuyên qua lỗ nhỏ ở mi tâm, như ẩn như hiện, càng tôn lên vài phần yêu khí của nam nhân này.

Nàng cũng không nghĩ thế nào, không có dấu hiệu gì mà nâng tay lên, hướng đến chiếc mặt nạ kia.

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến chất kim loại, lại bị một bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy.

"Ngươi muốn làm gì?" Hắn bắt đầu dĩ nhiên, "Rất khó coi."

Nàng đột nhiên quay đầu, đưa lưng về phía hắn, cái miệng nhỏ nhắn quật cường nhếch lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vô định vào trong góc.

Có một cổ chất lỏng trong hốc mắt bị ép không thể chảy ra, nghẹn khuất khó chịu.

Huyền Thiên Minh cũng sùng sốt, nhìn bóng dáng kia không được tự nhiên, chỉ cảm thấy nha đầu kia so với lúc ở trong núi lại càng gầy.

"Cho tới giờ Phụng gia vẫn không cho ngươi ăn no?" Trong lòng hắn nổi lên ý niệm, nói sẽ hỏi cho ra nhẽ, như lâm nhảm nói chuyện nhà, vươn tay kéo tay áo của nàng, "Ta nghĩ sau khi Chu phu nhân đi một chuyến ít nhất bọn họ phải biết thu liễm một chút, sao ngươi vẫn gầy như vậy?"

Nàng bị hắn kéo cũng không phát giác, xoay người lại mở tay hắn ra, "Về sau được ăn rồi, ta đây căn bản đã tốt rồi, đỡ phải ăn bị béo còn phải giảm béo."

Huyền Thiên Minh chưa từng nghe qua từ giảm béo này, một mình suy nghĩ chốc lát, mới tổng hợp lại đến khả năng chính là nữ hài tử sợ béo, tức giận lắc đầu: "Ngươi mà thừa? Đúng lúc phát triển cơ thể, nào có nói đến cái này."

"Ồ!" Nói đến cái này, Phụng Vũ Hành dừng cảm, thân uốn éo, đã an vị trên bàn, hai cái đùi rung rung nguy hiểm. "Ngươi cũng biết ta còn nhỏ? Ta nhỏ như vậy ngươi sốt ruột đặt sinh lễ làm gì? Còn nói lúc cập kê mười lăm tuổi để ta gả qua, chưa thấy ai nhanh nhẹn nôm nóng như vậy. Lại nói..." Nàng nhếch mày, "Ngươi không hỏi ta có nguyện ý hay không sao?"

"Trước đó lúc hạ chỉ việc hôn nhân, cũng không có người hỏi ta có nguyện ý hay không." Hắn ăn ngay nói thật, "Việc tứ hôn này, chúng ta ai nói cũng không thể tính."

Phụng Vũ Hành nhú mày, hai lác lư bỗng nhiên ngừng lại, chăm chăm nhìn hắn...

"Nói như vậy, ngươi không muốn?"

Huyền Thiên Minh lắc đầu, "Đây là cái lý gì vậy?"

"Vi sau lại đặt sinh lễ nặng như vậy?" Nàng vẫn muốn hỏi một vấn đề, "Lúc nào thì biết ta là Nhị tiểu thư Phụng gia?"

Hắn thành thật trả lời: "Ngày hồi kinh thấy ngươi ở cửa thành, ta để Bạch Trạch đi thăm dò. Sinh lễ này... là ta thiếu tiền khám bệnh của ngươi."

Nàng lắc đầu, nhìn hai mắt hắn: "Tiền khám bệnh ngươi đã trả rồi."

"Hai mươi hai lượng quá ít."

"Không ít, nếu không có hai mươi hai lượng kia, ta không thể về kinh thành được."

Hai người đều trầm mặc.

Hắn nhớ đến đêm đó thủ đoạn dùng đá thu thập người xấu của nàng trong thâm sơn; nhớ đến nàng túm cả mình mang ra khỏi khe núi kia; nhớ đến nàng vì hấn cạo thịt nổi xương; cũng nhớ đến lúc nàng rời đi, thân ảnh kia gây yếu lại cô đơn.

Mà nàng, nghĩ đến từ tây bắc đến kinh thành, một đường mạo hiểm lưu vong, toàn dựa vào hai mươi hai lượng hấn cho chống đỡ qua ngày.

Tật xấu quật cường của Phượng Vũ Hành lại tái phát, từ trên bàn trực tiếp nhào về phía Huyền Thiên Minh, thò tay định đoạt mặt nạ kia.

"Người cho ta xem "

Huyền Thiên Minh bị nàng làm hoảng sợ, nhanh chóng tiếp được người, vừa trốn tránh tay nàng vừa kêu: "Hành Hành, đừng nháo."

Vài lần nàng không đoạt được, liền nghe lời thu hồi tay lại, người vẫn còn ghé vào người hắn, một bàn tay gắt gao cầm lấy vạt áo trước của hắn, hai giọt lệ "lộp bộp lộp bộp" lăn xuống.

Hoàn toàn không đoán được, Phượng Vũ Hành khóc.

Nàng khóc thật sự ủy khuất, lại không phát ra âm thanh nào, cổ họng vừa chua xót vừa đau, hai hàng răng trắng cắn lại khanh khách vang lên, nước mũi cũng chảy xuống theo.

Năm Huyền Thiên Minh còn chưa đi tây bắc đánh giặc, có rất nhiều nữ nhân từng khóc trước mặt hắn, bao hôn cả Vương nữ nhi của Vương phủ hắn đã đốt.

Nhưng không có nữ nhân nào có thể khóc đơn thuần chân thành như vậy, lại... không để ý đến hình tượng như vậy.

Đột nhiên nảy lên một trận đau lòng, cảm giác xa lạ chưa từng có ập đến, theo bản năng Huyền Thiên Minh vươn tay xoa mặt nàng, ngờ khí như nói với một đứa trẻ, nói với nàng: "Ngoan, đừng khóc."

Nàng lại càng khóc hăng hơn.

Hắn không có biện pháp, đành chịu đựng bị nàng ép đến đau, ôm đứa nhỏ vào trong ngực, từng chút từng chút vỗ lưng nàng.

Đúng vậy! Đây là một đứa nhỏ. Vừa mới mười hai tuổi, ước chừng kém hắn tám tuổi.

"Có phải hối hận rồi hay không? Phải cả cho người bị hủy dung, bị tàn phế, thất vọng rồi?"

Hắn vốn muốn dỗ nàng, ai biết Phượng Vũ Hành nguyên bản đang khóc trong ngực hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, tuy vẫn còn nước mắt, nhưng không khóc nữa, chỉ nhìn hắn một lúc lâu, mới yếu ớt mở miệng nói: "Ta và vị đại phu kia vất vả lắm mới chưa khỏi chân, sao lại bị chặt đứt nữa?"

Trong lòng hắn lấy ra chiếc khăn tay, từng chút từng chút lau nước mắt nước mũi cho nàng. "Sau khi người đi, ta và Bạch Trạch không an toàn rồi nui, ngay chỗ cửa núi gặp phải mai phục."

Hắn nói ra thoải mái, giống như chỉ là đánh nhau ngoài chợ.

Trên thực tế, một hồi mai phục kia, như muốn mạng của hắn và Bạch Trạch.

"Là người nào mai phục?" Nàng suy nghĩ, "Địch quốc?"

Hắn lắc đầu, "Không phải. Chuyện này đang điều tra, người không cần quá để trong lòng."

Phượng Vũ Hành nổi giận, "Chân cũng tàn phế rồi, cái mặt ta thích nhất cũng bị hủy, Huyền Thiên Minh, ai cho người lá gan hủy đồ của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phượng Vũ Hành, người cút đi cho ta

Hắn bị mắng đến sừng sốt.

Huyền Thiên Minh, từ khi sinh ra chưa từng có người gọi hắn như vậy.

Phụ hoàng và mẫu phi đều gọi hắn là Minh nhi, những người khác đều gọi hắn là điện hạ, từ tây bắc trở về được phong vương thì gọi hắn là vương gia, chính hắn cũng suýt nữa đã quên hắn là Huyền Thiên Minh.

Nói là lớn mật, nhưng lá gan của nha đầu kia lớn hơn hẳn! Có ai dám gọi thẳng đại danh hẳn như vậy?"

Nhưng mà...

Đồ của nàng?

Người trên thân không biết lại nghĩ gì, đột nhiên nhảy dựng lên, lui về phía sau hai bước, xem trái xem phải chân hẳn.

"Ngươi đang làm gì?"

"Mặt không cho xem, ta xem chân được không?"

Lúc này Huyền Thiên Minh không cự tuyệt, chỉ hỏi nàng: "Ngươi muốn thấy thế nào?"

Nàng cúi người tiến lên, ngồi xổm trước người hẳn, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên đầu gối của hẳn: "Ta sẽ nắn vài cái, ngươi chịu đựng một chút."

Đầu chi là nắn vài cái, bệnh nghề nghiệp của Phụng Vũ Hành vừa phát, sao có thể chỉ là nắn vài cái đơn giản như vậy.

Chỉ thấy lúc nàng nắm cổ tay, thủ pháp độc đáo lại thành thạo ở đầu gối của hẳn ẩn mấy chỗ huyết đạo, khớp xương, rồi vuốt bắp chân, thử duỗi chân.

Huyền Thiên Minh đau đến đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc nàng cũng ngừng lại.

Xương bị gãy nát.

Đây là kết luận của nàng.

Hai xương bánh chè bị vỡ hoàn toàn, nghiêm trọng hơn lúc gãy xương ở trong thâm sơn. Đánh tiếc, cổ đại không có máy chụp X-quang, ở ngoài da không thể xác định rốt cuộc đã nghiêm trọng tới mức nào.

Nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng thở ra, tâm của nàng mấy ngày nay tới giờ cuối cùng cũng thả lỏng xuống.

Ánh mắt Phụng Vũ Hành bắt đầu di chuyển lên trên, chuyển tới một bộ phận máu chốt khác.

Mồ hôi lạnh trên đầu Huyền Thiên minh lại chảy một ít xuống: "Ngươi lại muốn làm gì?"

Nàng chớp chớp mắt, cân nhắc nói: "Nghe nói ngươi bị thương đến chỗ kia, sau này con nôi dòng gian nan..."

"Cút đi!"

Hắn thật muốn đánh người!

Phụng Vũ Hành khịt mũi, rất không hình tượng lau nước mắt, lại ngồi trên bàn tiếp tục đung đưa chân.

Huyền Thiên Minh thật sự không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, dứt khoát khoát tay: "Đổi đề tài đi."

Nàng gật đầu, "Vậy chúng ta nói chuyện gì vui đi!"

Sau khi nàng chắc chắn đến tám phần chân của hẳn có thể chữa được, cuối cùng trong lòng Phụng Vũ Hành cũng thoải mái một chút, tùy tiện sờ bát trà trên bàn uống một ngụm, sau đó cười tủm tỉm nói về mấy chuyện sau khi trở lại Phụng phủ với Huyền Thiên Minh giống như việc nhà.

Từng chuyện từng chuyện, linh tinh rải rác, được nàng kể lại trở nên sinh động, thú vị.

Huyền Thiên Minh vừa nghe đã thích, còn thỉnh thoảng xen vào cùng nàng thảo luận linh tinh như là "Trần thị kia sau thế nào rồi", "Phụng Tử Hạo đúng là phế vật".

Nói chung, cuộc sống ở Phụng phủ được Phụng Vũ Hành tổng kết là: "Thu thập bọn họ rất vui."

Huyền Thiên Minh cũng gật đầu, nói một câu sùng nịch đến cực điểm: "Ngươi chơi cao hứng là được rồi."

Lời này như nói toàn bộ tòa Phụng phủ đều là đồ chơi trong bàn tay Phụng Vũ Hành, thật sự là tính tình của nàng.

Vì thế, nha đầu này được voi đòi tiên, tiến lên một bước chỉ Huyền Thiên Minh: "Tính này của ngươi, rất hợp ý ta."

Khi nàng nói lời này, đôi mắt thông minh lại phát ra ánh sáng, như lúc trước ở đại sơn ngẫu nhiên lộ ra một ít thông minh, một ít狡 hoạt, một cách tinh quái, có thể hấp dẫn hẳn.

"Lại đây." Hắn vẫy tay với nàng.

Đội nạng đến gần, mới tháo từ trên cổ xuống một chiếc vòng màu nâu có treo tí hươu bằng phi thúy.

"Năm sinh nhật mười tuổi phụ hoàng tặng, có một vị đạo sĩ đang du ngoạn từng nói chủ nhân cuối cùng của tí hươu chính là chi mẫu của thiên hạ này."

Hắn nói ra thoải mái, Phụng Vũ Hành lại hoảng sợ.

"Không phải ngươi không dám đương nổi vị trí Thái tử sao." Lại nhìn tí hươu kia, "Có vật trong tay như vậy, chỉ sợ đưa tới rất nhiều phiền toái."

"Ngươi sợ phiền toái?" Hắn hỏi lại.

Nàng lắc đầu, "Không sợ."

"Vậy đeo đi."

Nàng liền ngoan ngoãn đưa cổ ra, để hắn đeo giúp, chỉ là nó dài quá.

"Trở về ta điều chỉnh sợi dây lần nữa." Nàng cười nhét tí hươu vào trong y phục, sau đó nhìn hắn nói: "Huyền Thiên Minh, ta không có gì để tặng cho ngươi. Nhưng nếu có ngày ngươi nguyện ý, ta nghĩ sẽ tự mình nói xương cho ngươi một lần."

Hắn gật đầu, "Được."

Hai người nhìn nhau cười, rõ ràng chỉ tiếp xúc hai lần, lại như đã là lão hữu ở chung nhiều năm, mười phần đều ăn ý.

"Ngày mai ta sẽ để quản gia trong vương phủ đến Phụng Vũ phủ một chuyến, giúp ngươi kiểm kê sổ sách ba cửa tiệm cho rõ ràng." Huyền Thiên Minh giao từng việc cho nàng, tuy biết nha đầu kia có thể tự mình ứng phó, nhưng hắn chỉ là lo lắng, nghĩ phải giúp nàng một phen. "Ngoài ra, phụ thân ngươi Phụng Căn Nguyên nuôi chín tên ám vệ, trong đó sáu gã chỉ là côn đồ hạng ba, thực chất là bình thường. Nhưng còn ba gã là tìm thuê ở tổ chức sát thủ nổi tiếng Vô Ảnh, nếu ngươi chống lại bọn họ, nhất định phải cẩn thận."

Hắn nghiêm túc dặn dò, như dặn dò một đứa nhỏ.

Phụng Vũ Hành cũng nghiêm túc nghe, như một đệ tử tốt.

Rốt cuộc hắn cũng nói xong, nàng mới nhận ra đã ra ngoài hồi lâu, cần phải trở về.

Hắn nhìn ra tâm tư nàng, cũng không ở lâu, chỉ nói: "Ta sẽ thường xuyên đề ý đến ngươi."

Phụng Vũ Hành cũng không biết là nào có vấn đề hay không, thuận miệng nói: "Nếu không ngươi đến viện ta ở là được."

Úi!

Nói xong lại đổi câu: "Ý của ta là sẽ phân có ngươi một cái viện."

Huyền Thiên Minh gặp Phụng Vũ Hành khi ở trong thâm sơn, thì phát hiện nha đầu kia không giống những nữ tử hắn từng tiếp xúc qua, nay đúng là vậy, Phụng Vũ Hành và những nữ tử khác... thật sự không giống.

"Mau trở về đi."

Phụng Vũ Hành nghe lời thông thả bước tới cửa, bỗng nhiên nhớ đến cái gì, quay đầu nói với hắn: "Lần trước Chu phu nhân đến Phụng Vũ phủ nói ngươi đã làm những chuyện này, ta cảm thấy chúng ta rất ăn ý. Vậy... lần sau lúc ngươi ra ngoài lừa người, nhớ mang ta theo."

Nói xong, xoay người bước đi.

Vì thế, tuy Cửu hoàng tử là người ở bên ngoài tùy hứng làm bậy, vô pháp vô thiên, cũng không theo kịp tiết tấu của Phụng Vũ Hành.

Hắn đúng là tìm được Vương phi tốt!

Phụng Vũ Hành cũng không có tâm tư đi xem tiệm đồ cổ, dẫn Hoàng Tuyền và Thanh Ngọc đi một mạch về Phụng Vũ phủ.

Đáng tiếc, chỗ Phụng Vũ phủ này đúng là không hợp ngũ hành với nàng, tâm tình ở một chân vừa bước vào cửa phủ đang tốt đã bị đánh tan.

Quản gia Hà Trung đứng ngay ở cửa chờ Phụng Vũ Hành về, vừa thấy nàng, nhanh chóng tiến lên hành lễ, gấp giọng nói: "Nhị tiểu thư nhanh đến phủ nhà xem đi! Lão gia và đại phu nhân đều bị Kinh Triệu doãn đại nhân mời đến nhà môn rồi!"

Lúc này mới nhớ đến việc ở Bách Thảo đường lúc đó.

Phụng Vũ Hành vỗ đầu, "Đúng là phiền phức!" Xoay người dẫn hai nha đầu lên xe ngựa đã được Hà Trung chuẩn bị tốt, vội vàng đến phủ nhà.

Lúc nàng đến, Kinh Triệu doãn Lý đại nhân đang ở hậu đường bắt đầu điều tra án kiện.

Điều tra thì đã điều tra rồi, lại không quên trước khi Phụng Cẩn Nguyên đến, đã đánh chuông quây áp giải đến trước.

Buồn cười, người hầu tùy thân của cửu hoàng tử tự mình đến chiếu cố, nếu hắn không đánh chuông quây, cửu hoàng tử sẽ đánh hắn.

Phụng Vũ Hành từ từ đi vào, liếc mắt đã thấy một người nằm bò ở giữa sàn, nguyên là chuông quây Bách Thảo đường đã bị đánh đến hấp hối.

Mà Trầm thị bên cạnh nước mắt rơi không ngừng.

Nàng đi nhanh vài bước, hành lễ với Kinh Triệu doãn phía trước, làm theo lễ nghi nói: "Dân nữ Phụng Vũ Hành, bái kiến đại nhân."

Lúc này Kinh Triệu doãn kia cảm thấy mình rất không có tiền đồ, Phụng Vũ Hành thi lễ, hắn đã đứng lên, ngay cả "Không dám không dám!" cũng nói, cung kính sợ hãi hơn so với Phụng Cẩn Nguyên.

Còn không đợi Phụng Vũ Hành đứng dậy, Trầm thị như người điên nhào về phía trước, túm tóc Phụng Vũ Hành liều mạng giật: "Người đồ ác nữ này! Ta đánh chết người! Hôm nay ta không đánh chết người không được!"

Lần này Kinh Triệu doãn bị làm hoảng sợ, nếu Ngự vương phi tương lai ở phủ nha của hắn bị Đại phu nhân Phụng gia giật hết tóc, vị cửu hoàng tử lục thân bất nhận (1) kia còn không giết cả nhà hắn?

(1) Lục thân bất nhận: lục thân bao gồm cha, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận, tức là mất hết tính người.

Phản ứng của hắn cũng rất nhanh, tùy tiện cầm nghiên mực trước bàn, nhắm ngay cổ tay Trầm thị ném qua!

Kinh Triệu doãn khi còn trẻ cũng đã luyện qua vài công phu, hơn nữa khoảng cách kia vốn gần, nghiên mực giữa không trung kia vừa lúc đập vào cổ tay Trầm thị. Mực lênh láng đổ ra, bắn lên mặt nàng.

Trầm thị bị đau buốt tay, lại ôm cổ tay mình oa oa kêu to.

Huống chi Phụng Vũ Hành không ngốc, tóc bị giật một chút cũng không thể cho rằng không có chuyện gì. Trầm thị không phải đang kêu sao, nàng cũng sẽ...

"Phụ thân! Đau quá! Đau quá! Tóc của A Hành có phải muốn rơi rồi không? Ngay cả da đầu có phải cũng muốn rời ra không? Ôi, đau quá, làm sao bây giờ, vừa rồi Ngự vương điện hạ còn khen tóc nữ nhi đường tốt, thế này bị hủy hết rồi!"

Tất cả mọi người choáng váng!

Phụng Cẩn Nguyên quay đầu hỏi Thanh Ngọc: "Hôm nay gặp Ngự vương?"

Thanh Ngọc gật đầu: "Chúng nô tỳ đi theo nhị tiểu thư xem cửa tiệm, Ngự vương điện hạ phái người mời nhị tiểu thư đến Tiên Nhã lâu dùng bữa."

Nháy mắt Phụng Cẩn Nguyên bắt đầu khẩn trương, nhanh chóng giúp Phụng Vũ Hành ngồi sang bên cạnh, sau đó thân thiết hỏi: "Rất đau sao? A Hành đừng vội, phụ thân giúp người gọi đại phu." Lập tức quay đầu nói với Kinh Triệu doãn: "Làm phiền Lý đại nhân giúp mời một đại phu đến đây."

Kinh Triệu doãn liên tục trả lời, phân phó hạ nhân lập tức đi mời đại phu đến.

Phụng Vũ Hành diễn đạt mười phần, đôi mắt to được che phủ bởi một tầng sương mù, ủy khuất hỏi Trầm thị: "Mẫu thân vì sao lại động thủ đánh A Hành? Rốt cuộc A Hành làm chuyện gì sai?"

Phụng Cẩn Nguyên thật sự cực kỳ căm thù Trầm thị này đến tận xương tủy, không chờ nàng nói chuyện, gơ tay lên "ba" một cái đã tát: "Ác phụ!"

Nói khó khăn nhất chính là Kinh Triệu doãn, người trong phòng này, trừ chuông quây đang nằm úp sấp, người nào hắn cũng không đắc tội nổi.

Roi vào đường cùng, đành phải thi lễ với Phụng Cẩn Nguyên: "Thỉnh Phụng đại nhân thông cảm cho hạ quan, nếu là gia sự, xin mời đại nhân trở về phủ thăm vấn thêm." Sau đó lại nói cùng Phụng Vũ Hành: "Hạ quan đã nhận được báo quan của nhị tiểu thư, lập tức khai đường thẩm tra xử lý. Đã chứng minh người này thật sự buồn bán được giả, nhưng hắn đúng là bà con với đại phu nhân Phụng gia. Cho nên tội nhận tức quan thân sẽ không tính, còn tội được giả, hạ quan phán giam cầm hắn ba năm, nhị tiểu thư có hài lòng?"

Trầm thị trừng mắt: "Người là Kinh Triệu doãn! Người định án còn hỏi nàng hài lòng hay không?"

Kinh Triệu doãn không để ý đến Trầm thị, một lòng một dạ chờ Phụng Vũ Hành trả lời.

Phụng Vũ Hành ôm da đầu, trong mắt mang theo sương mù nồng đậm, "Đại nhân xử án công chính, quả thật là quan thanh liêm!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lại dám cất giữ tiền riêng

Một câu "quan thanh liêm" của Phụng Vũ Hành, coi như đã thừa nhận cách xử trí của Kinh Triệu doãn.

Lúc này tâm Kinh Triệu doãn mới buông xuống, lập tức phản phó hạ nhân: "Nhốt nghi phạm vào đại lao!"

"Ta xem ai dám!" Trầm thị gào cổ họng, "Người chẳng qua là Kinh Triệu doãn tam phẩm, ta là đại phu nhân của tả tướng đương triều, người biết rõ là biểu huynh của ta còn dám giam giữ hân? Lý đại nhân, người có mấy cái đầu?"

Kinh Triệu doãn cũng không vui, không nghĩ đường đường là đại phu nhân của tả tướng Phụng đại nhân lại là cái vè này? Lại liên tưởng đến chuyện có liên quan đến con trai trưởng phủ tả tướng đang được đồn đãi mấy ngày nay, thì tâm gần như cảm khái.

Làm quan lớn có lợi gì, con trai trưởng không tốt, phu nhân... lại quá có ích.

Hắn vung tay áo, quay người trở về ngồi trước mặt bàn, "Phụng phu nhân, nơi này là phủ nha, không phải là hậu viện Phụng phủ của người!" Hắn nói chuyện mang theo cả nóng nảy, làm đại đường càng khí thế, đứng là hù Trầm thị run rẩy.

"Lão gia." Trầm thị lau nước mắt, ngược lại xin giúp đỡ từ Phụng Căn Nguyên, "Mấy năm nay biểu huynh giúp đỡ quản lý cửa tiệm không dễ dàng, chuyện này nếu điều tra, cửa tiệm nhà ai lại không có? Vì sao lại phẫn hân ba năm?"

Làm sao Phụng Căn Nguyên lại rù lòng thương xót nàng, biểu huynh của Trầm thị đã sớm không vừa mắt hân, cái loại thân thích này quả thật là hạ thấp Phụng phủ.

"Lý đại nhân!" Hắn ôm quyền với Kinh Triệu doãn, "Bổn tướng cảm thấy ba năm thật sự chưa đủ. Vừa rồi phu nhân trong nhà đã nói, loại chuyện này cửa tiệm nhà nào cũng có, nếu như vậy, tả tướng phủ ta đây càng phải làm gương, quân pháp bất vị thân(1). Thỉnh Lý đại nhân tiến hành giam giữ mười năm, xem như răn đe những người khác."

(1) Quân pháp bất vị thân: Vì đại nghĩa, không màng người thân.

Trầm thị ngã ngồi dưới đất, quả thật như người xa lạ nhìn Phụng Căn Nguyên. Lần đầu tiên nàng phát hiện ra, hình như mình đã gả cho một con sói, là một con sói ăn chưa no.

Trầm gia nàng vì Phụng gia tiêu hao bao nhiêu? Năm đó Phụng Căn Nguyên vào kinh đi thi, Trầm gia cũng chiếu cố ở trong thôn để cuộc sống tốt hơn một chút. Vì nàng thích Phụng Căn Nguyên, dám ép phụ thân rút hết gia tài cung cấp cho hân đi thi. Nhưng khi hân đứng đầu bảng, lại cưới nữ nhi Diêu gia, Diêu Thiên Nhu.

Trầm thị càng nghĩ hận, càng nghĩ càng cảm thấy mình ủy khuất và không đáng giá. Trong mắt nàng, Phụng Vũ Hành đang ngồi ôm đầu ở một bên giống như một cây gai, nàng thề, vô luận như thế nào cũng muốn nhổ cái gai này đi!

"Được!" Đột nhiên giọng nói của Kinh Triệu doãn vang lên, làm mọi người trong nội đường giật mình. "Phụng tướng quân pháp bất vị thân, đúng là làm gương cho kinh thành! Hạ quan liền phán tội mười năm giam cầm!" Nghĩ ngợi, lại bổ sung thêm: "Không được thăm hỏi, không giảm hình phạt!"

Trầm thị nhắm chặt hai mắt, đã không quan tâm thẩm phán như thế nào. Lại không nghĩ rằng, Phụng Vũ Hành vốn ngồi kêu đau bỗng mở miệng, ả ý nói một câu: "Một chương quỳ nho nhỏ lại dám bán được liệu nhân sâm, có linh chi giả như vậy, thật không biết là lá gan hân quá lớn, hay là bị người sai khiến."

"A Hành." Người nói là Phụng Căn Nguyên, chỉ thấy hân cau mày, rõ ràng là không kiên nhẫn, lại không dám nói quá lớn, đành phải nhỏ giọng nói: "Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, có chừng có mực thôi."

Nàng gật đầu, cho Phụng Căn Nguyên này mặt mũi.

Đại phu nhanh chóng được mời đến, kỳ thật Phụng Vũ Hành căn bản không bị thương, lúc Trầm thị cầm tóc nàng đã bị chạm vào mạch ở cổ tay Trầm thị, căn bản đối phương không thể sử dụng khí lực lớn hơn.

Nhưng đại phu hiển nhiên là người thông minh, trên đường lại nghe tiểu quan sai nói vài câu về chuyện ở đây, lập tức nghiêm túc báo cáo cho Phụng Vũ Hành: "Sau này tiểu thư phải tuyệt đối cẩn thận, nếu lại bị người dùng khí lực lớn giật tóc như vậy, tóc rất dễ tạo thành một phạm vi nhỏ không thể phát triển!"

Mặt Phụng Căn Nguyên đen lại vài phần, ánh mắt trừng Trầm thị lại sắc bén thêm.

Khi ba người rời phủ nha trở lại Phụng phủ, là đã gần đến giờ Dậu.

Lão thái thái dẫn theo ba cháu gái và ba tiểu tiếp chờ ở chính đường Mẫu Đơn viện, nghe nói ba người Phụng Căn Nguyên trở về, nhanh chóng mời đến bên này.

Trầm thị ghen một bụng tức, vừa thấy Phụng Trầm Ngự đã không kìm được, ôm nữ nhi liên tục khóc lớn: "Trầm Ngự! Ngươi phải làm chủ cho mẫu thân! Biểu cữu cữu của ngươi bị ác nữ Phụng Vũ Hành này đưa đến đại lao, bị giam mười năm!"

Trầm Ngự kinh hãi.

Khi người nha môn tới mời Phụng Cần Nguyên và Trầm thị đến công đường chỉ giải thích đơn giản mục đích đến, thì nàng đã biết biểu cữu cữu bên kia xảy ra chuyện. Có thể nghĩ cho dù thế nào thì đây là gia sự, cùng lắm thì về nhà bị quở trách một chút, nhất định sẽ không ồn ào khó khăn. Lại không nghĩ rằng, bị phán đến mười năm.

Lão thái thái cũng sùng sốt một chút, cũng hỏi: "Chương quây kia của Bách Thảo dường đúng là bà con của ngươi?"

Đợi nửa ngày chỉ thấy Trầm thị khóc liên tục, cũng không trả lời, thì hỏi lại Trầm Ngự: "Ngươi nói đi."

Trầm Ngự bất đắc dĩ, chỉ phải gật đầu: "Là biểu cữu cữu."

"Ồ đồ!" Lão thái thái dùng quyền trượng chọc vào Trầm thị: "Loại thân thích này còn dám đưa vào trong cửa tiệm trong nhà? Trầm thị à Trầm thị, rốt cuộc nhà mẹ đẻ của ngươi muốn chiếm tiện nghi của Phụng phủ chúng ta tới khi nào?"

Lời kia vừa thốt, tất cả mọi người đều im lặng. Tuy bình thường Trầm thị thuộc phái người trơ trẽn, nhưng nói chiếm tiện nghi, rõ ràng là Phụng gia chiếm của Trầm gia mà? Trong hai mươi mấy năm gần gũi, Phụng phủ có thể phát triển tới mức này, không thể tách rời tiền tài của Trầm gia.

Nhưng lời này của lão thái thái, thì cũng không ai dám mở miệng phản bác, huống chi nàng mắng Trầm thị, cho dù sai, cũng không có người tự nguyện đứng bên Trầm thị vì nàng nói nửa câu.

Trầm thị cũng bị lão thái thái làm tức giận đến không thể thở, nắm chặt lấy tay Trầm Ngự không buông, run rẩy.

"Có nghe thấy không!" Nàng không so đo trực tiếp với lão thái thái, ngược lại nói với Trầm Ngự: "Nữ nhi, ngươi nhớ kỹ, nhớ kỹ lời bọn họ nói hôm nay! Tương lai đều đòi lại từng chút từng chút cho ta!"

"Mẫu thân nghĩ gì vậy?" Phụng Vũ Hành vừa hỏi vừa không quên lấy tay ôm tóc.

Lão thái thái nhìn thấy không thích hợp, thân thiết hỏi: "A Hành đau đầu sao?"

Phụng Vũ Hành ủy khuất trả lời lão thái thái: "Trước đó đến phủ nha, mẫu thân vừa thấy ta đã đi lên đánh chửi, liều mạng giật tóc ta. Kinh Triệu doãn đại nhân mời đại phu đến, đại phu kia nói nếu bị giật một lần nữa, chỉ sợ có chỗ tóc không thể dài ra được."

Lão thái thái vừa nghe đã tức giận: "Trầm thị! Tuy ngươi là chủ mẫu, nhưng cũng không thể dùng quyền hành của mình đánh thứ nữ!"

An thị bên cạnh thân thiết nói: "Như vậy làm sao được, nhị tiểu thư là Ngự vương phi tương lai, chuyện này vạn nhất để Ngự vương gia biết..."

Phụng Cần Nguyên cũng nhớ đến việc này, nhanh chóng hỏi Phụng Vũ Hành: "Hôm nay gặp Ngự vương gia, hắn có nói cái gì không?"

Trong lòng Phụng Vũ Hành cười lạnh, chỉ muốn nói người cha này từ đầu tới đuôi đều quan tâm đến thái độ của Huyền Thiên Minh sẽ mang đến loại tai họa nào, đối với nữ nhi là nàng, thật sự nửa điểm quan tâm đều không có.

"Cha yên tâm, Ngự vương điện hạ chỉ hỏi A Hành mấy câu có ở được không, ở trong phủ có bị ai khi dễ hay không, những cái khác không nói gì."

Mọi người cùng lau mồ hôi, đây gọi là không nói gì? Phụng Vũ Hành ngươi không phải là bị khi dễ trong phủ sao.

Phụng Cần Nguyên ngưng ngưng hỏi Phụng Vũ Hành lại là câu trả lời như thế, con tức trong lòng không có chỗ phát, Trầm thị vừa mới nức nở một chút, hân quay đầu đánh: "Đồ độc phụ ngươi còn không biết xấu hổ mà khóc?"

Trầm thị bị đánh hoàn toàn không tức giận, chỉ gắt gao ôm Phụng Trầm Ngự, chỉ ôm nàng kêu cứu mạng.

Mà Phụng Trầm Ngự không dám trở mặt với Phụng Cần Nguyên, nàng xoay người, phải dựa vào người cha tể tướng này, tương đối mà nói, mẫu thân tựa hồ vốn không quan trọng như vậy.

Nhưng đối với Phụng Vũ Hành, nàng lại không để ý như vậy, không khỏi xoay qua, chua sót nói với Phụng Vũ Hành: "Nhị muội muội sao phải làm khổ mình? Cả nhà hòa hợp thì mọi chuyện đều hưng thịnh! Rốt cuộc người nọ là biểu cữu cữu của chúng ta, cho dù hắn phạm lỗi, cũng không nên đưa đến nha môn, ngươi làm như vậy, trước mặt các triều thần, cha làm sao chịu nổi."

Phụng Cần Nguyên thấy cảm động, vẫn là Trầm Ngự luôn lo lắng cho hắn, hôm nay nếu hắn không tỏ thái độ, chỉ sợ Kinh Triệu doãn ở trước các công thần đem Phụng gia hắn kể lể thành cái dạng gì. Hiện tại, ít nhất hắn có thể thu được cái thanh danh quân pháp bất vị thân.

Phụng Vũ Hành nghe Trầm Ngự vì Phụng Cần Nguyên suy nghĩ, dĩ nhiên cũng không chịu thua, rồi nói: "Ta cũng ủy khuất tay cho cha, ai cũng biết cha vì áy náy mẫu thân luôn trợ cấp cho Phụng gia, mới đem vị trí đương gia chủ mẫu cho mẫu thân. Nhưng không nghĩ tiền tài mẫu thân cư nhiên lại đến như thế này." Nàng vừa nói vừa nhìn lão thái thái, "Tổ mẫu, cha thật sự quá ủy khuất."

Một câu, đã chuyển hướng đến tiền tài Trầm gia.

Trầm thị mặc kệ, cũng không cố khóc thét, quay đầu mắng Phụng Vũ Hành: "Tiền nhân! Các ngươi phá mấy gian cửa tiệm kia, duy trì kiếm tiền một năm cũng đã năm, sáu vạn lượng. Ngươi xem ngươi ăn ở trong phủ, lại hỏi cha ngươi hàng năm đưa những vật tốt vào trong cung giá trị bao nhiêu? Ta đem cửa tiệm của ngươi đi bán cũng không đủ no cái nhà này!"

Phụng Trầm Ngự bắt đắc dĩ nhũ mảy, có một mẫu thân cản trở thật sự quá nguy hiểm.

"Không phải mẫu thân nói ba gian cửa tiệm của ta đều đang nợ sao?" Phụng Vũ Hành khó hiểu hỏi, "Hóa ra một năm lại có nhiều đến năm, sáu vạn lượng như vậy! Hơn nữa tiền lại không dùng trên người Phụng gia, vậy rốt cuộc đã đi đâu?"

Phụng Cẩm Nguyên cũng tròn tròn mắt, mấy gian cửa tiệm kia kiếm lời như vậy? Năm, sáu vạn lượng bạc, một năm bổng lộc của hắn cũng chỉ một vạn, Trầm thị giữ những cửa tiệm này nhiều năm như vậy, như Phụng Vũ Hành hỏi, tiền đều đi đâu rồi?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều nghi ngờ nhìn Trầm thị.

Trầm thị cũng biết mình bị Phụng Vũ Hành móc nói ra hết, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, nàng muốn thu về cũng không kịp nữa rồi.

"Dĩ nhiên là đem đến công trung." Nàng tìm cho mình một lối thoát, "Đều đem đến công trung."

"Hừ!" Lão thái thái sao có thể bị nàng lừa gạt, "Sổ sách bên công trung ngươi giao cũng không có hạng mục này. Hơn nữa bên trong có quá nhiều chi tiết mờ hồ, chính ta đang cân nhắc đổi chiếu một lần!"

Phụng Phấn Đại đứng bên Hàn thị là người không nhịn nói được, lúc vừa nghe Trầm thị moi ra nhiều bạc thế này, tiểu vũ trụ đấu tranh lại rục rịch: "Năm trước sinh nhật Phấn Đại, tổ mẫu vốn nói dùng gấm Tứ Xuyên may y phục đẹp cho ta, nhưng mẫu thân đưa tới chỉ là gấm bình thường, còn nói với Phấn Đại, công trung làm gấp, để Phấn Đại thông cảm. Không nghĩ rằng mẫu thân lại giấu bạc đi hết."

Phụng Phấn Đại này nói một hồi, đem cái mũ cất giữ tiền riêng dứt khoát chụp lên đầu Trầm thị.

Phụng Cẩm Nguyên chỉ vào mũi Trầm thị hỏi nàng: "Một năm có năm, sáu vạn lượng, ngươi giữ cửa tiệm nhiều năm như thế, rốt cuộc đã giấu bao nhiêu tiền? Nói!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ra là phản bội

Trầm thị sợ tới mức lui vài bước, run lấy bầy nói: "Ta nào có cất giữ bạc? Một tòa Phụng phủ lớn như vậy, sao có thể có chỗ không cần chi tiêu, còn không phải là bạc đều vào trong phủ này. Hơn nữa... hơn nữa ta nói năm, sáu vạn cũng chỉ là dự đoán, vừa này chỉ thuận miệng thôi. Đúng vậy!" Nàng nãy ra chủ ý, "Ta bị tiện nha đầu kia làm tức giận! Khó thở nên cái gì cũng nói được! Lão gia ngươi cũng biết tính tình này của ta, chỉ cần sốt ruột thì cái gì cũng đều nói ra ngoài, thật sự là miệng bô bô, bụng vô tâm!"

Phụng Cẩm Nguyên cũng nghĩ vậy, Trầm thị chỉ là người không có đầu óc, bị nóng nảy nên cũng nói lung tung, không khỏi tin vài phần.

Phụng Vũ Hành cũng không gấp, chỉ ấn ý nói: "Không sao, hôm nay ra phủ vừa lúc gặp được Ngự vương điện hạ, điện hạ thấy ta quản lý cửa tiệm một mối, nên đã nói ngày mai phái một người đến giúp ta kiểm tra sổ sách. Tính toán sổ sách xong, dĩ nhiên mẫu thân có thể trong sạch."

"Nhị muội muội!" Phụng Trầm Ngự cảm thấy nếu mình không làm gì đó, địa vị của mẫu thân nàng sẽ không được bảo đảm!

Trầm thị mà rốt đài, vậy nàng là chính nữ cái gì? Vì thế nhanh chóng nói: "Cho dù có phải là lỗi của mẫu thân hay không, tỷ tỷ ở đây chịu tội với ngươi. Về phần bạc này..." Nàng quay đầu nhìn Phụng Cẩm Nguyên, "Nếu cha đồng ý với nữ nhi, nguyện ý về của hồi môn của nữ nhi khi xuất giá, vậy nữ nhi có thể không lấy của hồi môn này trước hay không, đừng để bù cho nhị muội muội?"

Phụng Cẩm Nguyên xúc động một hồi, đại nữ nhi này của hắn đúng là rất hiểu chuyện.

"Trầm Ngự." Hắn vỗ nhẹ vai Trầm Ngự, "Vi phụ nói cái gì cũng không thể ủy khuất ngươi, của hồi môn của ngươi tương lai là thể diện Phụng gia, ai cũng không thể lấy đi." Lúc nói chuyện, nhìn Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành nhếch lông mày: "Phụ thân coi ta là gì? A hành không nói muốn của hồi môn của đại tỷ tỷ. Tóm lại ngày mai Ngự vương phủ phái người đến giúp đỡ nữ nhi kiểm tra sổ sách, vậy trước hết nữ nhi muốn tỏ thái độ, nếu ta ra bạc quả thật thua lỗ, vậy trợ cấp trong nhà nữ nhi sẽ bổ sung. Nếu điều tra ra có lợi nhuận, nữ nhi cũng không cần một văn bạc này, còn mấy năm nay nữ nhi không ở bên cha tần hiếu, còn có tổ mẫu, sẽ bồi thường." Lại nhìn Tường Dung và Phấn Đại, lại bổ sung: "À, A Hành cũng hy vọng có thể sử dụng tiền này cho hai vị muội muội thêm một chút của hồi môn."

Phấn Đại thì thích nghe như vậy, lập tức vui vẻ, giọng thanh thúy trả lời: "Đa tạ nhị tỷ tỷ!"

Tường Dung cũng đứng dậy thì lễ, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Tường Dung đa tạ nhị tỷ tỷ."

Hàn thị che miệng cười khanh khách một hồi, quay đầu nói với lão thái thái: "Đại phu nhân nói một năm cửa tiệm có thể kiếm năm, sáu vạn, cho dù lời này có bốc hơi, cũng nghĩ không đến mức phải bồi thường. Thiếp thân thật sự muốn thay tứ tiểu thư đa tạ nhị tiểu thư, đa tạ lão thái thái quan tâm."

Phượng Vũ Hành biết căn bản mình không thể đòi lại một chút doanh thu mấy năm này, đơn giản đã đem lợi nhuận này chia đều ra. Tài tự nhân tán, tài tán nhân tự, nàng vẫn biết đạo lý này. Cái này không chỉ Tường Dung và Phấn Đại có, nàng cũng nói hiểu kính với cha và tổ mẫu, Phượng Cần Nguyên có thể do thể diện mà không đòi tiền, nhưng lão thái thái nhất định không thể không chiếm tiện nghi này.

Quả nhiên... "Ngày mai mời người Ngự vương phủ kiểm tra cho tốt, nếu thực sự có lợi nhuận, Trầm thị, ta cho người mười ngày để bổ sung tất cả ngân lượng!"

Một câu của lão thái thái, tuyên bố biện pháp giải quyết sự việc này. Trầm thị không có năng lực kháng cự, Phượng Trầm Ngự cũng không biết còn có thể cố gắng cái gì, hai mẫu tử chỉ cảm thấy bị Phượng Vũ Hành gây vò tinh thần, đều một mặt.

Hai người mẫu tử liếc nhau, trong mắt đối phương đều nhìn thấy một ý nghĩ: Trừ khừ Phượng Vũ Hành.

Đêm đó, ánh đèn nhàn nhạt, trong Đồng Sinh hiên, Phượng Vũ Hành chỉ đem một phần dược cho Hoàng Tuyền: "Đến Kim Ngọc viện đưa cho Mãn Hi, nhớ kỹ, phải bí mật đi, không thể bị bất luận kẻ nào phát hiện."

Tinh thần linh hội của Mãn Hi lập tức đứng lên: "Mãn Hi kia là người của chúng ta?"

Phượng Vũ Hành gật đầu: "Đúng. Về sau cứ cách năm ngày lại đưa thứ này một lần, người nhớ kỹ nhắc nhở ta."

Hoàng Tuyền đáp lại: "Nô tỳ nhớ kỹ, bây giờ đi ngay."

Hoàng Tuyền vội vàng rời đi, không đi cửa chính, cũng không biết rẽ vào nơi nào đã không thấy bóng dáng.

Rồi khi trở về, mang về tin tức của Mãn Hi: "Tiểu thư, Mãn Hi nói Trầm thị đã âm thầm phái người đưa thư đến nhà mẹ đẻ, chỉ là không biết nội dung thư rốt cuộc nói cái gì. Nhưng nàng nói bây giờ nhà mẹ đẻ của Trầm thị ở ngay trong kinh thành, chỉ sợ nhiều canh giờ nữa buổi tối có thể sẽ đến."

Phượng Vũ Hành rất hài lòng với tin tức như vậy mà Mãn Hi truyền đến.

Hoàng Tuyền hỏi lại: "Có muốn gây tai nạn hay không?"

Nàng lắc đầu, "Không cần, vừa lúc ta cũng muốn gặp người Trầm gia, nhìn xem thương gia quý tộc rốt cuộc có bản lĩnh gì."

"Được." Hoàng Tuyền không nói thêm nữa, sau khi hầu hạ Phượng Vũ Hành rửa mặt liền lui ra ngoài.

Phượng Vũ Hành không quen có nha đầu gác đêm như cũ, cho dù sau chuyện của Phượng Tử Hạo, Diêu thị khuyên nàng lần nữa, nàng vẫn thấy có người ngồi bên giường, căn bản không ngủ được.

Huống chi, nếu thực sự mỗi đêm có người muốn giết nàng, cùng lắm thì nàng vào trong phòng hiệu thuốc ngủ là được rồi.

Nghĩ đến hiệu thuốc của nàng, tự nhiên lại nghĩ đến chân của Huyền Thiên Minh.

Tuy bên ngoài đã tốt hơn rất nhiều, nhưng nói thật, đa phần Phượng Vũ Hành cũng không nắm chắc thiết bị chữa bệnh khan hiếm ở niên kỉ này có thể chữa trị tốt xương hai chân bị đập nát nghiêm trọng như vậy.

Nàng xoa bóp, lắc mình vào không gian, đi thẳng lên lầu hai.

Lầu hai của hiệu thuốc là kinh doanh đồ dùng phụ trợ chữa bệnh, có những dụng cụ chữa bệnh đơn giản, cái chính là, trong phòng nghỉ có một hòm được chuẩn bị sẵn đồ giải phẫu, chẳng những bên trong có đầy đủ dao giải phẫu, cũng có một ít đồ giải phẫu thường dùng.

Phượng Vũ Hành bắt đầu tìm kiếm trong hòm, chỉ lát sau đã lấy ra mấy cái cố định xương là đinh thép, còn có mấy cây đinh tự tiêu, nàng lại ra ngoài, tìm trong quầy tư nhân bộ chân thạch cao.

Tuy so với đồ giải phẫu chính quy mà nói thì thật sự là quá ít, nhưng không có biện pháp, trong tình huống nguy cấp, thì không phải là trang bị, mà là kỹ thuật.

Nàng tin tưởng kỹ thuật của mình, khi ở trên chiến trường Trung Đông vì huynh đệ mà làm xử lý khẩn cấp, điều kiện gian khổ hơn so với hiện tại, còn không phải là nàng đem mạng sống của huynh đệ về khi mà ruột chảy đầy đất.

Phượng Vũ Hành chọn nhặt ở trên lầu hai hiệu thuốc, ước chừng đã gần hai canh giờ, mới coi như đã chuẩn bị đầy đủ hết những gì có thể sử dụng để nối xương cho Huyền Thiên Minh, thậm chí bao gồm cả nước muối sinh lý, bình truyền nước đường glucose, và một bộ kim tiêm.

May mắn mà lúc đó nàng còn để tâm tới hiệu thuốc này, cần loại dược phẩm gì cũng có; cũng thật sự may mắn mình cũng tham lam, bình thường đều lấy từ trong quân đội một ít mang đến bên này bán. Nhớ lúc trước khi xuyên qua, vừa mới mang ra một đám còn chưa kịp xem tên dược phẩm, chưa đợi bán, mình đã đi theo máy bay trực thăng nổ tung.

Nhìn gian hiệu thuốc của mình, Phụng Vũ Hành cảm thấy mỗi một thứ nơi này đều không nên lãng phí, ở đây không có thuốc pha chế sẵn, khắp thiên hạ chỉ uống thuốc đúng đúng với niên đại, nếu nàng đưa thứ thuốc này từ từ ra ngoài, vậy không phải bạc ào ào đi vào sao!

Đến lúc đó không phải là có thể trở thành cuộc sống của bạch phú nữ và cao phú suất(1) sao?

(1)Bạch phú nữ: mỹ nhân trong sáng giàu có? Cao phú nữ: người giàu có đẹp trai? A Hành đang nghĩ đến mộng đẹp ngàn năm với nam chính đẹp trai.

Trong nháy mắt, như nhìn thấy Huyền Thiên Minh ngồi trên xe lăn đứng lên! A, rốt cuộc lần đầu tiên người nọ đứng lên trước mặt nàng... Chỉ là không đợi đắc ý, chợt nghe bên ngoài như có động tĩnh rất nhỏ truyền đến.

Khuôn mặt Phụng Vũ Hành chợt lạnh, thần kinh nhảy lên nhanh chóng bình tĩnh, tính toán vị trí của mình, đi lên lầu ba, lại đi về bên trái hai bước, nàng mới xoa bóp trở lại thực tại.

Khi nàng xuất hiện, vừa lúc ở trên xà nhà trong phòng, chỉ thấy ở cửa có cái bóng cần thận xuyên qua ngoại thính đi vào trong phòng.

Phụng Vũ Hành dùng hai đùi ôm lấy xà gỗ, cả người đôi chiều xuống dưới, nhàn nhã tự tại nhìn thân ảnh kia tiếp cận giường ngủ của mình, như ngắm phong cảnh.

Nàng lung lay thân vải cái, đơn giản như đu dây, vừa vặn đạt đến độ cao nhất định để có thể nhìn qua bình phong đến nhất cử nhất động của người nọ bên giường.

Chỉ thấy người nọ đến gần giường, cúi lưng xuống, tùy tiện ném thứ gì đó xuống gầm. Sau đó cũng không quay đầu lại, vội vã quay người về phía cửa, chân tay nhẹ nhàng mở một khe cửa, lách ra ngoài.

Cuối cùng Phụng Vũ Hành cũng động dậy, bỗng nhiên người nhảy lên, trên không trung nhào lộn, sau đó vững vàng đáp xuống đất.

Nàng cử động gân cốt, lần đầu tiên hành thử nghiệm các động tác yêu cầu cao với thân thể này, coi như hài lòng.

Chỉ là người vừa rồi tiến vào...

Mi tâm Phụng Vũ Hành nhíu lại, suy nghĩ trong chốc lát, thì mi tâm đang nhíu lại dần ra.

Tôn ma ma, là ý nghĩ trong đầu nàng.

Ba người các nàng bị đưa đến tây bắc ba năm, hạ nhân trước đó trong Phụng phủ nhiều như vậy đều bị đuổi ra ngoài, chỉ giữ lại duy nhất Tôn ma ma, hơn nữa, bây giờ còn có thể trở về tiếp tục hầu hạ Diêu thị, việc này đúng là không thuyết phục.

Chỉ vì tránh dẫm thảo kinh xà, trước đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà quân cờ Tôn ma ma này của đối phương đều chịu đựng không nhúc nhích, Phụng Vũ Hành cân nhắc trái phải, chủ nhân sau lưng kia không giống như là Trầm thị.

Lại nói tiếp, nàng không hoài nghi sâu với Tôn ma ma, hơn một nửa cũng chỉ là suy đoán và dò xét. Từ tình cảm cá nhân của nàng, Tôn ma ma có phần bội hay không nàng không liên quan, nhưng nếu Diêu thị biết sự thật này, chỉ sợ rất thương tâm.

Nhưng Phụng Vũ Hành không tính sẽ cố ý giấu, Phụng phủ chỗ này nàng lĩnh giáo càng nhiều thì càng thất vọng. Sớm muộn sẽ có ngày chờ nàng làm xong mọi chuyện, hoặc đột nhiên tất cả không còn thấy hứng thú, tất nhiên nàng sẽ rời đi. Đến lúc đó, Diêu thị và Từ Duệ sẽ đi theo nàng.

Dù sao nàng cũng phải bồi dưỡng cảm giác thất vọng cho Diêu thị, nếu không đến lúc chia lìa không thể dứt bỏ.

Đi nhanh hai bước đến cạnh giường, Phụng Vũ Hành ngồi xổm xuống, cúi nửa thân mình xuống gầm giường tìm, cuối cùng đem thứ kia cầm ra.

Thông thả đến bên cửa sổ, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ, chỉ thấy một con búp bê vải nho nhỏ cắm đầy kim châm. Lại lật con búp bê qua, liền nhìn thấy một tờ giấy rõ ràng viết ba chữ "Phụng Tử Hạo", phía dưới còn có ngày sinh.

Phụng Vũ Hành bật cười, thủ đoạn cũ.

Cũng chưa từng nghĩ, mặc dù thủ đoạn đã cũ, đối phương đã chuẩn bị một loại thuốc thuyết phục rất mạnh cho nàng...

Buổi sáng ngày tiếp theo đến Thư Nhã viên thịnh an, vì Diêu thị và Từ Duệ cũng đi, dĩ nhiên Tôn ma ma sẽ phải đi theo hầu hạ.

Phụng Vũ Hành để ý ngôn hành của nàng, thấy đối phương giấu diếm cực kỳ tự nhiên, nếu không phải đêm qua nàng tận mắt chứng kiến, căn bản không nhìn ra vấn đề gì.

Đoàn người đi đến Thư Nhã viện, vừa đi qua ao nhỏ trong viện, Tử Duệ bị một tiểu nha đầu chạy đằng sau đụng phải.

Tôn ma ma mở miệng trước: "Sao mà vụng về hậu đậu vậy?"

Nha đầu kia vừa thấy Phụng Vũ Hành, lập tức liền "A" một tiếng, sau đó vội vã nói: "Chuyện này đúng là có liên quan tới nhị tiểu thư, nhị tiểu thư mau cùng ta đi gặp lão thái thái!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bần đạo bấm tay tính

Hiếm khi Phụng Vũ Hành hồ đồ bị tiểu nha đầu kéo vào phòng, sau đó chợt nghe mọi người, nha hoàn kia và lão thái thái đang ngồi, nói: "Tư Dương đạo trưởng đến."

Lão thái thái sững sốt, mọi người cũng sững sốt, Phụng Vũ Hành nhớ lại bốn chữ "Tư Dương đạo trưởng" này trong đầu, nhớ mang máng ba năm trước khi Diêu gia gặp chuyện không may, có một vị tên là Tư Dương lão đạo đi vào Phụng gia, còn chỉ vào nàng bảo là tai tinh.

Không trách được tiểu nha đầu này nói sự tình có liên quan đến nàng, lúc lão đạo này đến đây, chỉ sợ không phải là chuyện tốt.

"Đạo trưởng ở đâu?" Lão thái thái rất cung kính với Tư Dương đạo trưởng.

Tiểu nha đầu đáp: "Đạo trưởng chờ ở trước viện."

"Sao không mời đến chính đường Mẫu Đơn viện ngồi?" Phụng Trầm Ngự vội vàng phân phó nha đầu kia: "Tư Dương đạo trưởng là khách quý của quý phủ, sao có thể để khách quý chờ trong sân."

Lão thái thái cũng gật đầu theo, "Đúng vậy, nhiều năm qua Phụng phủ ít nhiều được đạo trưởng phù hộ, nay đạo sĩ không mời mà đến, chỉ sợ là..." Nói đến đây, lão thái thái nhanh chóng vịn vào Triệu ma ma, đứng lên, "Đi chút đi, lão thân tự mình đi nghênh đón đạo trưởng."

Một đám người liền đứng lên, chậm rãi đi theo lão thái thái đến trước viện.

Phụng Vũ Hành vừa đi vừa nghĩ lời nói của lão thái thái, "Mấy năm nay ít nhiều được đạo trưởng kia phù hộ", nói vậy có rất nhiều chủ ý đều do lão đạo sĩ kia đưa ra, sợ không chỉ nói nàng là tai tinh, nhất định còn có lời khác xuất ra từ miệng Tư Dương đạo trưởng kia.

Rất cuộc đoàn người đi vào chính viện, nhưng chỉ thấy trong phòng có một người đang đứng, thân mặc tử sắc đạo bào, tóc búi lên gọn gàng, một tay cầm cây phát trần, một tay cầm la bàn đang không ngừng nhắc tới cái gì.

Lão thái thái đi nhanh hai bước, giọng nói: "Không biết Tư Dương đạo trưởng đến quý phủ, không thể tiếp đón từ xa, mong đạo trưởng không trách."

Tư Dương đạo trưởng vừa thấy lão thái thái, phát trần trong tay vung lên, chấp tay trả lời: "Lão thái thái quá khách khí. Mấy ngày gần đây bần đạo đứng lúc giao du đến kinh thành, thấy Phụng phủ hình như ẩn hiện chút kỳ lạ, thì nhớ tới mấy năm nay cùng Phụng gia cũng coi như hữu duyên, nên mới vội vàng tới."

"Kỳ lạ?" Lão thái thái vừa nghe lời này thì sợ hãi, "Theo như lời đạo trưởng thì dị động là gì? Bất lợi đối với Phụng gia?"

Tư Dương gật đầu, "Đêm qua bần đạo xem tử vi, tai tinh đã rời xa Phụng gia không ngờ lại lặng yên trở về, theo nó trở về, tinh bàn Phụng gia cũng sinh mấy phản dao động, thậm chí có mấy lá số tử vi rõ ràng đã không xong."

Phụng Vũ Hành nhú mày, tai tinh, là nói nàng sao?

"Tổ mẫu." Phụng Trầm Ngự thân nhiên mở miệng: "Trước hết mời đạo trưởng đến chính đường ngồi, có việc gì chúng ta từ từ nói."

"Từ từ đã!" Phụng Trầm Ngự bị Tư Dương kia ngắt lời, chỉ thấy lão đạo nhìn chằm chằm xem xét Phụng Trầm Ngự, vừa xem vừa cân nhắc, vừa cân nhắc, vừa lắc đầu.

Trầm Ngự lo lắng hỏi: "Đạo trưởng?"

Tư Dương đột nhiên chỉ vào Trầm Ngự nói: "Sao phụng hoàng dần tới, chỉ sợ số mệnh của đại tiểu thư bị ảnh hưởng khi gặp phải sao tai họa!"

Một câu, tất cả mọi người ở đây đều cả kinh.

Nhiều năm trước, Trầm Ngự cũng được đạo nhân này chỉ ra mệnh phượng hoàng, mẫu nghi thiên hạ, hơn nữa Trầm Ngự sinh ra có ngoại hình như vậy, người trong Phượng phủ dĩ nhiên chắc chắn cho rằng nàng nhất định sẽ có tiền đồ.

Nhưng hiện tại, đạo nhân này còn nói sao phượng hoàng bị ám, thì phải nói là...

"Sao ngươi lại ở đây?" Từ Dương đem ánh mắt nhìn Phượng Vũ Hành, vừa thấy đã chấn động, "Trách không được tinh bàn Phượng gia lại thành vẻ như vậy, quả nhiên, tai tinh trở về, đều ám mọi nơi!"

"Yêu ngôn hoặc chúng!" Hoàng Tuyền lạnh giọng mở miệng, "Đây là vương phi Ngự vương phủ tương lai, làm sao là tai tinh trong miệng ngươi? Phượng nhị tiểu thư đã đính hôn với Ngự vương điện hạ, canh thiệp đều đã đổi qua, đại sảnh đã hạ, cho dù là tai tinh, cũng không đến Phượng gia. Vì sao đạo trưởng không đến Ngự vương phủ xem nơi đó có bị ám không?"

Hoàng Tuyền cảnh cáo một phen, nguyên bản đã nói đến điểm đó thì lão thái thái cũng không lên tiếng. Chuyện Phượng Vũ Hành là tai tinh, trong lòng nàng đã sớm có chuẩn bị, nay có Ngự vương phủ ở trên, Phượng gia muốn đuổi Phượng Vũ Hành ra ngoài là vạn lần không được. Cũng may hiện tại Phượng Vũ Hành không ở cùng một chỗ với Phượng gia, tuy nói mở một cái cửa nhỏ, nhưng dù sao cũng coi như là hai phủ, khế đất cũng đều tách ra, hẳn là không sao.

"Nhà đầu kia nói đúng." Lão thái thái giảng hòa, "Ngự vương gia đã đính hôn với A Hành nhà chúng ta, tai tinh hay không, đạo trưởng đừng nhắc lại! Về phần Trầm Ngự..." Nàng nhìn Trầm Ngự một cái, "Trở về xin đạo trưởng làm phép cho Trầm Ngự, đảm bảo tiền đồ cháu gái ta bình an."

Từ Dương không phải người ngốc, vừa nghe đã biết Ngự vương điện hạ là người Phượng phủ nhất định không thể trâu vào, thì cũng không ở đây gây thêm chuyện, chỉ là suy nghĩ, lại nói: "Gần đây trong phủ có chuyện lạ phát sinh? Có thể có người hành vi quỷ dị?"

Mọi người nghĩ nghĩ, như cũng không có gì có thể quỷ dị. Đã thấy Phượng Trầm Ngự nhú chặt lông mày, làm ra vẻ suy tư tĩnh tế.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đại ca! Gần đây đại ca quá không bình thường."

Lão thái thái nhớ tới việc của Phượng Từ Hạo, nghĩ trong lòng, chuyện Phượng Từ Hạo nuôi vài tiểu thiếp bên ngoài nàng xác nhận là thật, nhưng nửa đêm trèo lên giường thứ muội, việc này thỏa mãn lòng của Từ Dương, nghĩ sao cũng thấy là hành vi quỷ dị của Phượng Từ Hạo.

"Đúng." Lão thái thái gật đầu, "Từ Hạo đúng là không bình thường."

Từ Dương không nói gì nữa, tay nâng la bàn đi lại vòng tròn trong sân, khi trở lại trước mặt mọi người, chợt nghe hắn vẫn nhắc tới: "Có một hướng bị trùng với đại thiếu gia, chỗ kia nói là Phượng phủ lại không phải Phượng phủ, nói không phải Phượng phủ, lại cùng Phượng phủ nhất mạch tương liên. Chi tiết, hai mươi mấy năm không có quan hệ, chỉ đến ngày gần đây mới có một lỗ thông với nhau."

Hắn nói có vẻ cẩn thận, nhưng người Phượng gia vừa nghe đã hiểu.

Đặc biệt cuối cùng tay Từ Dương chỉ một hướng, thẳng hướng Đồng Sinh hiền của Phượng Vũ Hành: "Chính là nơi đó!"

Nháy mắt mặt lão thái thái trở nên thâm độc.

Sự tình liên quan đến con trai trưởng Phượng gia, nàng không thể hàm hồ, lập tức gắng hỏi Phượng Vũ Hành: "Trong vườn của ngươi rốt cuộc thả cái gì?"

Phượng Vũ Hành mở to đôi mắt vô tội: "Sao ta biết? Vị đạo trưởng này nếu có tâm, chỉ sợ tảng đá trong viện ta, hẳn đều có thể nói thành tang vật."

Phượng Trầm Ngự khuyên nàng: "Nhị muội muội không cần nói như vậy, Từ Dương đạo trưởng là cao nhân đắc đạo, là khách quý Phượng phủ."

Diêu thị thấy lão thái thái ủy khuất Phượng Vũ Hành như thế, chèn thêm câu: "Nhị tiểu thư chúng ta sẽ không chủ động đi trêu chọc ai, trốn được nơi xa như vậy, sao còn có người tự dưng sinh sự?"

Phượng Từ Duệ cũng nói theo câu trẻ con: "Đêm đó sao đại ca lại dừng lại ở chỗ chúng ta? Hẳn chơi đùa trốn với mèo sao?"

Lúc này Tôn ma ma có biểu hiện, là bộ dáng ủy khuất đến cực điểm cùng Diêu thị và Phượng Vũ Hành nói: "Di nương, nhị tiểu thư, nếu người ta không tin, thì để bọn họ đi khám xét đi! Thanh giả tự thanh."

Phượng Vũ Hành đồng ý lời của Tôn ma ma: "Vậy khám xét đi, chỉ là vị đạo trưởng này, trước đó đã nói xấu chúng ta, nếu đến lúc đó ngươi thực sự chỉ vào một khối đá nói chuyện này với ta, cũng đừng trách ta trở mặt."

Trong lúc nhất thời, Phượng phủ xuất động vô số hạ nhân chạy đến Đồng Sinh hiền, một đám chân đều chạy như bay, chỉ sợ rút lại phía sau.

An thị thân thiết nhìn qua Phượng Vũ Hành, thấy Phượng Vũ Hành hơi lắc đầu với nàng, lúc này mới buông tâm, xem ra, trong lòng nhị tiểu thư biết rõ.

Đồng Sinh hiền cách khá xa, một lần đi khám xét, ước chừng đã hơn một canh giờ.

Chỉ là khi chúng hạ nhân trở lại, hai tay đều trống trơn, cái gì cũng không tìm được.

Tôn ma ma có điểm hoảng hốt, không khỏi há mồm nói: "Đã tìm căn thận? Đừng giấu bớt nơi nào đó, đến lúc đó lại muốn đi khám xét lần hai. Viện của nhị tiểu thư không phải loại người nào cũng có thể vào."

Gã sai vật đi đầu hành lễ với lão thái thái, nói: "Lão thái thái, Đồng Sinh hiền của nhị tiểu thư thật sự không có vật gì đặc biệt! Mỗi chỗ trong viện chúng ta đều đã tìm qua, không tìm được cái gì."

Lão thái thái gật đầu, lại nói với Từ Dương đạo nhân: "Đạo trưởng, có phải nhìn lầm hướng rồi không?"

Từ Dương lắc đầu, "Nếu bản đạo ngay cả một điểm bản lãnh cũng không có, không dám để lão thái thái xưng một tiếng đạo trưởng."

Phượng Vũ Hành bước nhẹ lên phía trước, nhìn la bàn trong tay lão đạo, nghiên cứu một lát, sau đó đột nhiên quay qua hỏi Phượng Phấn Đại: "Ồ kia! Vì cái gì mà các người hoài nghi ta? Người ta tùy tiện chỉ vào một hướng thì nhất định là viện của ta?"

Lời này giống như việc nhà, Phượng Phấn Đại hoàn toàn không chuẩn bị, theo bản năng nói: "Ai bảo người có cừ oán với đại ca ca."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "À, nếu các người cho rằng ta trả thù việc đêm đó, vậy..." Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Phượng Trầm Ngư, "Đại ca ca cũng không chỉ vào một mình viện của ta."

Một câu của nàng nhắc nhở mọi người, muốn nói Phượng Từ Hạo đã đắc tội, đúng là không chỉ mình Phượng Vũ Hành.

Không ai nói lời nào thì lúc này Kim Trần bồi thêm một câu: "Đêm đó đại tiểu thư khóc có bao nhiêu thương tâm, đến bây giờ thiếp thân vẫn nhớ rõ."

"Câm miệng!" Lão thái thái khiển trách Kim Trần, lại nói với Phượng Vũ Hành: "Bọn họ là huynh muội ruột, cùng chui ra từ một bụng mẫu thân, dĩ nhiên khác với người."

"Ồ?" Phượng Vũ Hành nhếch lông mày, đi xem la bàn trong tay Từ Dương đạo nhân. "Chủ từ người cho người bao nhiêu tiền? Ta đưa gấp ba." Những lời này dùng âm thanh nhỏ nói ra, đủ để hai người Từ Dương và nàng nghe được.

Từ Dương sừng sốt, theo bản năng nhìn Phượng Vũ Hành một cái.

Đúng lúc này, cổ tay Phượng Vũ Hành vừa lật, một viên nam châm nhỏ được nàng lấy ra từ không gian để vào lòng bàn tay. Lại di nam châm phía dưới la bàn chỉ về một hướng, chỉ thấy kim đồng hồ sắt nhảy mất liền chệch hướng, chỉ thẳng tới một hướng khác.

"Đạo trưởng nhìn xem!" Nàng kinh hô, "La bàn của người lại động!"

Trong lúc nhất thời, mọi người Phượng phủ đều vây quanh xem xét, chỉ thấy kim đồng hồ đứng im một chỗ, chỉ vào một hướng không nhúc nhích.

"A!" Kim Trần kinh ngạc nói: "Phượng hướng kia... là Kim Ngọc viện mà đại tiểu thư và phu nhân ở!"

Phượng Trầm Ngư nổi giận: "Nói bậy! Ta và mẫu thân sao có thể hại ca ca!"

"Có hại hay không, điều tra là biết." Phượng Vũ Hành mặt lạnh, xoay người nói với chúng hạ nhân: "Đến Kim Ngọc viện tiếp tục lục soát!"

Bọn hạ nhân không dám.

"Tổ mẫu." Nàng đem ánh mắt nhìn lão thái thái, "Thiên vị người rất bình thường, nhưng nếu làm quá rõ ràng, vậy không tốt lắm."

Lão thái thái còn có thể nói gì, chỉ khoát tay: "Đi lục soát!" Sau đó cùng nói với Triệu ma ma bên cạnh: "Người cũng đi xem."

Trầm Ngư bị uy khuất lớn, trốn ra một bên trộm rơi nước mắt.

Hàn thị làm ra vẻ khuyên một hồi, Trầm Ngư lại càng khóc càng hăng.

Nhưng lúc này lại có người cố ý đi vào làm loạn, chỉ thấy ở hành lang gấp khúc bên kia, Phượng Từ Hạo đang được hai gã sai vật đỡ đến bên này, vừa đi vừa hỏi: "Ta nghe nói có người muốn hại ta! Rốt cuộc là ai? Tổ mẫu người nên làm chủ cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Bốn vương nói chuyện, khi nào đến lượt người xen vào

Phượng Từ Hạo đang khóc nháo, thì người đến Kim Ngọc viện lục soát đã trở lại. Trong đó có hai tiểu nha đầu trên mặt có chút màu, vừa đi vừa khóc.

Lão thái thái không đợi hành lễ đã hỏi: "Sao lại thế này?"

Triệu ma ma đến bên người lão thái thái, nâng cánh tay của nàng đáp: "Là bị đại phu nhân đánh. Thấy chúng ta đi lục soát viện, đại phu nhân đã náo loạn, cầm lấy hai nha đầu đánh không ngừng."

Lão thái thái tức giận hừ hừ: "Loại ác phụ này sao xứng là chủ mẫu Phượng gia ta!"

Triệu ma ma kéo tay áo lão thái thái, đưa thứ gì đó lên: "Đây là phát hiện dưới gối đại tiểu thư."

Mọi người đều nghe thấy lời này, một đám kéo dài cổ xem bên này, Phượng Từ Hạo khắp khiêng đi lên.

Khi lão thái thái lấy thứ nọ vào trong tay, hai tay đều run run. Người sống đến ngàn tuổi này cái gì cũng đã thấy qua, một cái vu cớ thuật là búp bê cư nhiên ở dưới gối Phượng Trầm Ngư.

Nàng xem trái phải mặt búp bê, ba chữ Phượng Từ Hạo viết rõ ràng, còn có cả sinh nhật hẳn. Trong lòng lão thái thái liền phát lạnh, vì sao cháu trai, cháu gái cũng không để nàng bớt lo lắng!

"Phượng Trầm Ngư!" Phượng Từ Hạo vừa thấy thứ này nhát mắt đã trở mặt, "Phượng Trầm Ngư! Ngươi là nữ nhân tâm bụng cạp! Lại dám nguyên rủa ta như thế!"

Phượng Trầm Ngư quả thật oan uổng còn hơn Đậu Nga, dưới gối nàng từ lúc nào lại có thứ này? Cho dù Phượng Từ Hạo không phải loại đứng đắn, nhưng rốt cuộc là ca ca ruột của nàng, sao nàng có thể hại hẳn chứ?

"Tổ mẫu!" Hai mắt nàng rung rung, toàn bộ thân mình đều lạnh lẽo run rẩy, "Trầm Ngư không hại ca ca, nộm kia không phải do Trầm Ngư làm!"

"Vậy vì sao lại ở dưới gối của ngươi?" Phượng Từ Hạo chỉ vào Trầm Ngư mắng: "Ta chỉ nằm bên gối ngươi có một lần, nữ nhân ngươi lại nguyên rủa ta!"

"Ta không nguyên rủa ngươi!"

Hai huynh muội cãi nhau âm ỉ, Phượng Vũ Hành kéo Từ Duệ qua một bên, hai người ngồi ở bồn hoa vừa ngắm phong cảnh vừa nói chuyện: "Về sau Từ Duệ không thể học tập đại ca ca, có nghe không?"

Phượng Từ Duệ dùng sức gật đầu: "Tỷ tỷ yên tâm, Từ Duệ là hài tử ngoan, không làm chuyện xấu."

Trong viện âm ỉ một trận, thân thể lão thái thái vốn không tốt, mỗi ngày không phải tức giận cái này thì tức giận cái kia, kết hợp nhiều ngày, không được yên tĩnh. Nàng cảm thấy mạch máu đang vu vu tuôn ra, cảm giác bệnh này giống lúc ở Tùng viên.

Nàng sợ tới mức nhanh chóng sờ vào thuốc của Phượng Vũ Hành cho để dưới áo, mở nắp bình đổ vào miệng một chút, qua một lúc lâu, cuối cùng đã ổn định.

Không khỏi lại nghĩ tới Phượng Vũ Hành, lại vừa thấy, cháu gái thứ hai của nàng đang ôm tiểu tôn tử ở bên bồn hoa nói chuyện, hai tỷ đệ vô cùng thân thiết, bộ dáng kháu khỉnh khỏe mạnh của Phượng Từ Duệ càng nhìn càng đẹp mắt.

Lại nhìn hai người huynh muội bên này, đều là cùng một mẹ sinh ra, giờ phút này lại không ngừng cãi nhau. Nếu không một người có thương tích, một người còn nhớ phải rứt rứt, chỉ sợ đã đánh nhau.

Lão thái thái không khỏi trừng mắt nhìn Diêu thị, nếu không phải Diêu gia xảy ra biến cố, hiện tại Phượng phủ sẽ tốt đẹp bao nhiêu!

Khi trong viện đang âm ỉ, Phượng Cẩn Nguyên đã trở về.

Vốn Tề tướng nghiêm khắc mới tiến vào viện, chợt nghe đến một tiếng tức giận của Phượng Từ Hạo mắng: "Lúc trước lão tử sao lại không ngủ với ngươi?"

"Ai là lão tử? Ngươi muốn ngủ với ai?" Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy mình đúng là đã tạo nghiệt mới sinh ra thứ như vậy, lập tức đi hai, ba bước vọt tới trước mặt Phượng Từ Hạo, tát hẳn bằng hai bàn tay, trực tiếp đánh Phượng Từ Hạo đến thất điên bát đảo.

Phượng Từ Hạo không thấy rõ là ai đánh, theo bản năng mở miệng mắng: "Con rủa con dê nào dám đánh lão tử?"

Lại vừa thấy chính là lão tử của hắn, nháy mắt ừ ừ.

Trầm Ngư bùm một tiếng đã quỳ trên đất, cầm lấy y bào Phượng Cẩn Nguyên khóc lóc kể: "Phụ thân, Trầm Ngư thật sự quá oan uổng, Trầm Ngư không có chuyện nguyên rủa ca ca!"

Phượng Cẩn Nguyên nhìn thoáng qua Trầm Ngư, lại quay đầu nhìn Từ Dương đại trưởng kia, cau mày hỏi: "Sao đạo trưởng lại đến đây?"

Lão thái thái kéo Phượng Cẩn Nguyên một hồi, nói với hắn chuyện phát sinh trước đó một lần, chỉ thấy Phượng Cẩn Nguyên giậm chân: "Hò đồ!"

Lão thái thái không rõ, "Sao lại hồ đồ? Năm đó lời Từ Dương đạo trưởng nói chẳng phải người rất tin không nghi ngờ? Hắn nói A Hành là tai tinh, nói Trầm Ngư là số phượng hoàng, những cái này đều... đều đang ứng nghiệm."

Phượng Cần Nguyên cảm thấy sau khi Từ Dương đến Phượng phủ thật sự có chút phiền, nhưng vừa nói đến tai tinh, hắn không thể không nghĩ đến những sự việc phát sinh mấy ngày nay, giống như từ khi Phượng Vũ Hành trở về, Phượng gia sẽ không được yên tĩnh. Nha đầu kia thật sự tương khắc với Phượng phủ?

Hắn vừa đem ánh mắt nghi hoặc đến trên người Phượng Vũ Hành, lúc này, quản gia Hà Trung vốn đứng ở cửa đột nhiên chạy một đường như điên đến trước mặt hắn, ghé vào tai hắn nói mấy câu.

Phượng Cần Nguyên rung mình, nhanh chóng chỉ vào Từ Dương, nói với Hà Trung: "Nhanh! Trói hắn lại rồi ném vào sái phòng ở hậu viện! Nhanh!"

Hà Trung không nói hai lời, tay làm động tác ra hiệu đám sai vặt, hai, ba cai đã trói chặt Từ Dương.

Ai cũng không hiểu sao lại thế này, miệng Từ Dương bị vải bông bịt không phát ra được âm thanh.

Phượng Cần Nguyên không kịp giải thích, chỉ cảnh báo mọi người: "Việc hôm nay không ai được nhắc lại!"

Lúc này, chợt nghe ở đại môn có âm thanh lười nhác, mang theo một chút ý đùa nói: "Việc gì không được nhắc lại?"

Ngay sau đó, một âm thanh nhỏ khác vang lên một câu: "Ngự vương điện hạ giá lâm!"

Đầu óc mọi người Phượng phủ "đùng" một tiếng nổ ra!

Ngự vương? Giá lâm?

Chiến thánh cao quý kia tự mình đến đây?

Bắp chân Phượng Cần Nguyên dường như bị chuột rút, hắn làm tể tướng nhiều năm thế này, giao tiếp với hoàng tử như việc hàng ngày. Ước chừng vị cửu hoàng tử này, từ đầu tới cuối hẳn đều không muốn dính dáng, ngay cả trước đó người ta và Phượng Vũ Hành dính thân, hắn cũng nghe những lời đồn đại bên ngoài về cửu hoàng tử, dính thân là cho Hoàng hậu chút mặt mũi, đến lúc đó có cưới hay không là do chính hắn nói.

Cho nên vừa hôn nhân này từng bị rất nhiều người quên đi, thậm chí Hoàng thượng còn nghĩ ban cho cửu hoàng tử nữ nhi họ Vương.

Sở dĩ lúc ấy trong đầu hắn có ý niệm đổi cho Trầm Ngư, còn gì khác là nghĩ cửu hoàng tử đại thắng trở về nhất định sẽ được lập Thái tử. Đến lúc đó hắn liên thủ với chúng thần gây áp lực với Hoàng thượng, việc đổi canh thiệp không chừng đã có thành tựu. Chỉ bằng mỹ mạo của Phượng Trầm Ngư, mặc dù là cửu hoàng tử, không bao lâu cũng sẽ quỳ dưới váy nàng.

Nhưng bây giờ, Phượng Cần Nguyên bắt đầu hối hận có dính dáng đến cửu hoàng tử. Từ một thân thương tật của hắn, tính tình người này càng ngày càng khó cân nhắc làm cho Phượng Cần Nguyên tránh không kịp.

Tựa như hiện tại, người nọ đột nhiên vào Phượng phủ, Phượng gia bọn họ đều không có chuẩn bị. Trong khi đang giãy chết, cửu hoàng tử giá lâm sao có thể có chuyện tốt, chỉ sợ là muốn nhắc lên một mầm tai họa.

Một tiếng Ngự vương giá lâm, ngay sau đó, kiệu đỉnh ngọc được bốn kiệu phu nâng vào, trên kiệu kia, một nam nhân từ bào lười biếng ngồi. Trên mặt hắn đeo mặt nạ hoàng kim rạng rỡ dưới ánh mặt trời, người hoàng hốt không dám nhìn thẳng.

Mọi người Phượng phủ đều quỳ xuống nghênh đón, hô to: "Ngự vương điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Phượng Vũ Hành khẽ nâng đầu trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, chỉ thấy ánh mắt người nọ đứng lúc nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, đúng là đều cho đối phương một ánh mắt kiêu ngạo.

Huyền Thiên Minh không có ý để kiệu phu buông kiệu ngọc, chỉ nâng tay, chợt nghe đại thái giám bên người nói: "Bình thân!"

Phượng gia lúc này mới đứng lên.

Phượng Cần Nguyên chủ động tiến lên từng bước, đã mở miệng nói: "Không biết Ngự vương điện hạ giá lâm, không thể từ xa tiếp đón, mong điện hạ thứ tội."

Huyền Thiên Minh nhìn Phượng Cần Nguyên, hơn nửa ngày đầu không nói gì, chỉ đùa nghịch một chút chiếc roi nắm trong tay.

Phượng Cần Nguyên biết, chính là chiếc roi này, đã lấy tính mạng của mấy chục ngự lâm quân trong hoàng cung đại nội.

"Phượng đại nhân còn chưa trả lời bốn vương." Huyền Thiên Minh lại mở miệng, rõ ràng hắn nói chậm rì rì, hình ảnh là như người đang ngủ. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, âm thanh lại lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng chết người, còn mang theo điểm mỉa mai, như đóa tử liên trên mi tâm đang nở rộ của hắn, làm cho người không dám nhìn thẳng lại càng không nhìn được muốn nhìn hắn.

Phượng Cẩn Nguyên lau trán đều mồ hôi, bất đắc dĩ nói: "Không có gì, không có gì."

"Hà?" Huyền Thiên Minh từ ghế dựa của kiệu ngọc đuổi thẳng dậy về phía trước dò xét: "Phượng đại nhân nghĩ ngờ lỗ tai bồn vương?"

"Thần không dám." Tâm Phượng Cẩn Nguyên nói ta nào dám nghi ngờ người, "Vừa nãy chỉ là gia sự, nói ra sợ ảnh hưởng thanh tĩnh điện hạ."

"À." Huyền Thiên Minh gật đầu, cũng không lại truy vấn, chỉ an vị trên kiệu ngọc, cũng không nói, cứ như vậy dựa vào phoi nệm, như là đang ngủ.

Phượng Cẩn Nguyên thật sự bất đắc dĩ, lá gan lớn hơn một chút hỏi: "Không biết điện hạ hôm nay đến Phượng phủ là..."

"Người không nói thì bồn vương suýt nữa quên." Huyền Thiên Minh rót cuộc mở đề tài, "Bồn vương đưa cơm tối cho vương phi tương lai."

Phượng Vũ Hành vỗ trán, bỗng nhiên nghĩ đến ngày đó ở Tiên Nhã lâu, Huyền Thiên Minh nói nàng gầy, còn nói tối bây giờ Phượng gia vẫn dám không cho nàng ăn cơm. Nàng nghĩ chỉ là lời nói qua, không nghĩ người này vẫn nhớ.

Phượng Cẩn Nguyên nghe chưa hiểu, nghi hoặc hỏi: "Đưa cơm? Đưa cơm gì?"

Huyền Thiên Minh chỉ vào Phượng Vũ Hành: "Hàn Hàn nhà chúng ta bị các người ném tới thâm sơn tây bắc ăn sói ba năm, gầy bọc da xương. Bồn vương vốn nghĩ trở lại kinh thành, dù sao Phượng gia cũng bồi thường cho tốt? Ai ngờ hôm qua thấy nàng, phát hiện vẫn gầy như vậy. Phượng phủ của người đã không nuôi nổi nữ nhi, vậy không sao, bồn vương đến nuôi. Dù sao đi nữa đều phải gả đến Ngự vương phủ."

Hắn nói một hồi chính là đánh vào mặt người Phượng gia, nhưng vẫn không ai dám phản kháng. Phượng Cẩn Nguyên không dám, lão thái thái không dám, những người khác chỉ có cúi đầu.

Nhưng có một người vi phạm: "Phượng gia sao có thể không nuôi nổi nữ nhi!"

Mọi người quay đầu, người nói là Phượng Từ Hạo.

Huyền Thiên Minh đương nhiên không có khả năng đối thoại trực tiếp với Phượng Từ Hạo, nhưng lại không định không để ý tới hắn. Cho nên, trả lời Phượng Từ Hạo là đoạn trường tiên trong tay hắn.

Chỉ nghe "ba" một tiếng, một roi của Huyền Thiên Minh rơi xuống, đánh trên người Phượng Từ Hạo, đánh đối phương không chút khách khí.

"Bồn vương nói chuyện, khi nào đến lượt người nói?!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Huyền Thiên Minh, người thật tinh mắt

Một roi của Huyền Thiên Minh đi đánh vào tâm mọi người trong Phượng gia, mắt thấy trên người Phượng Từ Hạo nháy mắt đã có một vết máu, nhưng không ai dám nói nhiều một câu.

Phượng Cẩn Nguyên hiểu, tôn thần Ngự vương này hắn không thể trêu vào, càng không thể giảng đạo lý. Nếu con trai ăn một roi này có thể nhớ kỹ, cũng không phải là đánh sưng.

Phượng Từ Hạo chỉ là một tên hỗn, cũng không quá ngốc, một roi của Huyền Thiên Minh cũng đánh hắn tỉnh táo lại. Không khỏi thầm mắng mình ngu ngốc, làm miệng xen vào làm gì?

Vì thế nhanh chóng quỳ rạp trên đất, trong miệng nỉ non: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng."

Huyền Thiên Minh không để ý đến hắn, chỉ phát tay, thái giám bên cạnh mang hộp cơm đi đến bên Phượng Vũ Hành.

Đến gần, lại phát hiện Phượng Vũ Hành và Phượng Trầm Ngự đứng cùng nhau, thái giám này không biết vị nào là vương phi tương lai, không khỏi sững sờ ngừng lại.

Huyền Thiên Minh thấy hắn do dự, trên mặt hiện vẻ không vui.

"Sao, ngay cả người nào là vương phi cũng không phân biệt rõ được sao?" Nói xong liền vờn tay, đúng là trước đó giọng nói lộ ra âm hiểm, đột nhiên đổi thành âm thanh sùng nịnh đến cực điểm nói với Phượng Vũ Hành: "Hành Hành, lại đây."

Phượng Vũ Hành mỉm cười đi về phía hắn, thì cảm thấy người này đeo mặt nạ hoàng kim, mặc dù đã che đi khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân, nhưng ở dưới ánh mặt trời, mặt nạ phản xạ lại ánh sáng vẫn chiếu vào những người không thể nhìn thẳng lại không nhìn được sự hấp dẫn.

Thái giám kia sừng sốt một chút, vội vàng đi theo.

Chờ Phụng Vũ Hành đi đến bên cạnh hắn, lúc này Huyền Thiên Minh mới để người ta thả kiệu xuống, sau đó cầm tay Phụng Vũ Hành rất tự nhiên, nói với thái giám: "Nhớ kỹ người nào mới là vương phi bổn vương, về phần người bên cạnh..." Ánh mắt hắn nhìn Phụng Trầm Ngự.

Phụng Trầm Ngự có một tật xấu, nàng biết bình thường mình rất đẹp, hầu như những người nam nhân ở trước mặt nàng đều không có sức chống cự, nếu không trước đó Phụng Tử Hạo cũng sẽ không làm ra loại chuyện này. Vì vậy nàng dưỡng thành một loại tự tin biến thái, chẳng những tự tin, nàng còn rất thích ý khi ánh mắt nam nhân hướng về nàng, lại càng đưa mắt làm ra vẻ mềm mại hơn.

Cho nên, khi Huyền Thiên Minh nhìn qua nàng, nàng dĩ nhiên đã đem tư thái biểu lộ ra.

Chỉ là nàng đã quên, người nhìn nàng, là Huyền Thiên Minh.

"Cũng là nữ nhi Phụng gia." Huyền Thiên Minh vẫn nỉ nom, sau đó hỏi Phụng Căn Nguyên: "Nhìn số tuổi hắn là trưởng nữ của người?" Xem xét còn so sánh với Hành Hành nhà hắn.

Phụng Căn Nguyên thành thật đáp: "Bẩm điện hạ, đúng là trưởng nữ vi thân." Rồi sau đó noi với Trầm Ngự: "Còn không mau hành lễ với Ngự vương điện hạ!"

Trầm Ngự chân thành bái kiến, dùng hết giọng điệu kiều mị nói: "Dân nữ Trầm Ngự, bái kiến Ngự vương điện hạ."

Huyền Thiên Minh "À?" một tiếng, hỏi tiếp: "Người nói người tên gì?"

Trầm Ngự đáp: "Dân nữ là Phụng Trầm Ngự."

"À." Hắn gật đầu, bưng tỉnh đại ngộ, "Tên này đặt ra thật đúng là phù hợp."

Lòng tự tin của Phụng Trầm Ngự lại bành trướng hơn.

Tuy nói cửu hoàng tử bị trọng thương thành như vậy, nhưng hắn vẫn được Hoàng thượng sủng ái như cũ, cho dù không thể kết Tấn - Tần được, nịnh bợ nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu. Nếu cửu hoàng tử ái mộ tài cán của nàng, ngày sau nàng muốn thu thập Phụng Vũ Hành, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghĩ vậy, trên mặt Trầm Ngự lại cười kiều mị vài phần, lại lớn mật nâng mắt lên, đứng đối diện với Huyền Thiên Minh.

Đáng tiếc, nàng đã quên, đây là Huyền Thiên Minh, cho tới giờ cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh cũng không theo lẽ thường.

Mộng đẹp của Trầm Ngự còn chưa xong, chợt nghe người nọ nói: "Bộ dạng khó coi như vậy, cá cũng bị dọa mà chìm xuống."

Phốc!

Phụng Vũ Hành không nhịn được, trực tiếp cười vang lên. Nhanh chóng quay lưng về phía Huyền Thiên Minh, ho khan hơn nửa ngày mới dừng lại.

Huyền Thiên Minh hoàn toàn không nhận thức được lời nói của mình có bao nhiêu buồn cười, Phụng Vũ Hành vừa ho hắn vừa giúp xoa lưng, còn không ngừng nói: "Người cần thận một chút, thở vài cái lại có thể tự mình sắc, ngốc như vậy!" Trong lời nói làm sao có nửa điểm trách cứ, lộ vẻ nuông chiều. "Nữ hài tử lớn lên như Hành Hành chúng ta mới đáng khen ngợi, các người nói đi?"

Một đám tùy tùng đến hạ nhân cùng đồng thanh đáp: "Điện hạ nói đúng."

Người Phụng phủ kinh ngạc một hồi, Phụng Vũ Hành lặng lẽ giơ ngón cái lên về phía Huyền Thiên Minh: "Thật tinh mắt."

Phụng Trầm Ngự tức giận đến nổi hai mắt rung rung, hai tay ở trong tay áo gắt gao nắm thành quả đấm.

Vô cùng nhục nhã! Đây thật sự là vô cùng nhục nhã!

Lớn như vậy cũng chưa có người dám nói nàng khó coi, nếu bộ dáng này của nàng cũng có thể dọa cá bơi chìm, rõ ràng những nữ tử khác cũng đều đừng sống nữa.

Những người khác trong Phụng phủ cũng cùng tâm tư với Trầm Ngự, cho dù Trầm thị thế nào, tối thiểu biểu hiện bên ngoài của Trầm Ngự vẫn tốt, đối với các di nương chưa bao giờ không lễ phép, đối với thứ muội coi như là quan tâm. Huống chi bình thường người ta rất đẹp, cửu hoàng tử này không phải đang trợn mắt nói dối sao?

Phụng Tường Dung lại âm thầm gật đầu, chỉ nói vị điện hạ này và nhị tỷ tỷ đúng là xứng đôi, đều có bản lĩnh trợn mắt nói dối, đúng là người cho ông Trời tác hợp! Tường Dung cảm thấy mình phải cố gắng lên, từ nhỏ nàng đã thích đi theo nhị tỷ tỷ giỏi như vậy, mình cũng không gây cản trở. Bằng không nhị tỷ tỷ trốn quá xa, nàng đã có thể không theo kịp.

Mà Phần Đại bên cạnh nàng đã hoàn toàn chỉ có Huyền Thiên Minh không thể kiềm chế, đôi mắt nhìn người đeo mặt nạ hoàng kim kia, biết rõ dung mạo

bên dưới đã bị hủy, nhưng nàng chỉ cảm thấy đẹp mắt, đeo mặt nạ cũng tốt.

Đặc biệt Huyền Thiên Minh lôi kéo tay Phượng Vũ Hành, vỗ lưng cho Phượng Vũ Hành... Nếu người được che chở kia đổi thành Phượng Phấn Đại nàng thì tốt biết bao.

Khi đang đắm chìm trong ảo tưởng vô biên vô hạn, cánh tay Phấn Đại bị người véo mạnh một chút.

Nàng cá kinh, quay đầu nhìn, mới phát hiện chính là Hàn thị đang hung hăng nhìn chằm chằm nàng, trong ánh mắt lộ ý cảnh cáo.

Hàn thị quá hiểu biết nữ nhi mình, chỉ bằng ánh mắt Phấn Đại nàng có thể nhìn ra tâm tư kia của nha đầu.

Bất kể chuyện gì có thể nuông chiều nàng, duy nhất chuyện này không được.

Cửu hoàng tử kia là ai, có thể trêu chọc được sao? Hay là Phượng Vũ Hành, là Phấn Đại có thể áp chế?

Mặc dù không phải là chính nữ, nhưng người ta vẫn là Ngự vương phi, Phấn Đại là một thứ nữ vô luận thế nào cũng không vào được vị trí chính phi vương gia.

Huống chi từ khi Phượng Vũ Hành trở về, chỗ ngồi của Phượng phủ vốn đã không có một ngày yên tĩnh. Từng chuyện từng chuyện tiếp theo, Phượng Vũ Hành bỏ qua vì muốn cho chuyện Điều thị một cái công đạo, bỏ qua chỉ trở về trả thù Trầm thị. Nước đục, nàng không hy vọng Phấn Đại bị kéo vào, chỉ sợ đến lúc đó chết như thế nào cũng chưa biết.

Đáng tiếc, cho tới giờ Phượng Phấn Đại cũng không chịu nghe lời Hàn thị. Rõ ràng đã tiếp thu ánh mắt cảnh cáo, lại vẫn không nghĩ đem trông mắt của mình trên người Huyền Thiên Minh rời đi.

Trong lòng Hàn thị lạnh một nửa, Phấn Đại là đứa nhỏ có tính trẻ con cực cao, từ nhỏ nàng bắt mẫn chỉ làm thứ nữ Phượng phủ, phạm là Phượng Vũ Hành hay Phượng Trầm Ngự cũng muốn tranh. Cho dù không tranh được, ít nhất cũng phải âm ỹ một trận để xả giận.

Sợ là nếu nàng động đến Phượng Vũ Hành, tranh cướp tâm tư cửu hoàng tử, nếu thực sự là vậy, có thể có chuyện không ổn.

Trong lúc nhất thời, mọi người Phượng phủ bị Huyền Thiên Minh làm ghen hờn không nói nên lời, Phượng Cẩm Nguyên vị mở ra cục diện xấu hổ, do dự mở miệng nói: "Mời điện hạ vào phòng ngồi."

Huyền Thiên Minh lắc đầu, "Bên ngoài mát mẻ."

Mát mẻ sao? Rõ ràng mặt trời đã lên đến đỉnh rồi.

Phượng Vũ Hành lau mồ hôi trên trán một hồi, lại trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh.

Tiếp thu cái ánh mắt, hần tựa hồ cùng nói với nàng: Đừng nóng, còn có trò hay để xem.

Quả nhiên, chợt nghe Huyền Thiên Minh nói: "Hôm nay đến quý phủ, chủ yếu có hai chuyện. Chuyện thứ nhất cũng chính là chuyện quan trọng nhất, chính là đưa cơm cho Hành Hành nhà chúng ta. Chuyện thứ hai này, bản vương muốn hỏi một chút, gian hàng trong kinh thành là cửa tiệm đồ cổ Kỳ Bảo Trai, là sản nghiệp Phượng gia?"

Nàng nghe nhắc tới nơi này, Phượng Vũ Hành nhú mày, nhỏ giọng nói: "Người hỏi cái này làm gì? Cửa tiệm là của ta."

Hần vỗ nhẹ tay nàng, cho nàng một ánh mắt an tâm đừng vội.

Phượng Cẩm Nguyên không nhớ rõ nhà mình có bao nhiêu cửa tiệm, càng không biết tên là gì, đành phải nghiêng đầu chuyển hướng qua lão thái thái.

Lão thái thái nhanh chóng nói: "Bẩm điện hạ, Kỳ Bảo Trai là cửa tiệm dưới danh nghĩa của Điều di nương trong phủ, nay do A Hành quản lý."

Huyền Thiên Minh gật đầu, "À, bây giờ. Vậy trước kia?" Hần vừa hỏi vừa thưởng thức chiếc roi trong tay, nhìn trong lòng lão thái thái vừa sợ, sợ tôn thần này không thoải mái một cái liền đánh một roi trên người nàng.

"Trước kia..." Lão thái thái không biết cửu hoàng tử hỏi như vậy rốt cuộc là có ý gì, lẽ ra Kỳ Bảo Trai không đến lượt hần? Dù sao cũng không nghĩ ra, dứt khoát ăn ngay nói thật: "Trước kia A Hành chưa hỏi kinh, là chủ mẫu chương quản trong phủ giúp đỡ quản lý."

Phượng Vũ Hành cân nhắc một lát, bổ sung: "Chỉ là ngày đó gấp điện hạ ở Tiên Nhã lâu, khế đất cửa tiệm mẫu thân vừa mới giao cho A Hành. Kỳ Bảo Trai còn chưa kịp nhìn."

"Vậy là được rồi." Huyền Thiên Minh ngồi thẳng chút, nhìn về phía Phượng Cẩm Nguyên nói: "Phượng đại nhân, ngày bản vương khai hoàn đi về, từng sai người đến Kỳ Bảo Trai chọn một vật đưa vào trong cung tặng mẫu phi, ai biết lại mua phải hàng giả."

Phượng Cẩm Nguyên ngẩn ra, nhanh chóng truy vấn: "Xin điện hạ chỉ giáo?"

"Hả? Bản vương nói chưa đủ rõ ràng sao?"

Mồ hôi lạnh của Phụng Cẩn Nguyên đều rơi xuống.

"Dẫn người tới." Huyền Thiên Minh đột nhiên hạ thanh âm, một câu tàn nhẫn lạnh như băng.

Ngay sau đó, có hai gã thị vệ từ ngoài phủ áp tải một người đến.

Người nọ bị đưa đến trước mặt Huyền Thiên Minh, bùm một tiếng đã quỳ trên đất, chột nghe người nọ cao giọng hô: "Điện hạ tha mạng! Ta là người được sai khiến, là đại phu nhân Phụng phủ đem những thứ trong điểm đôi thành hàng giả để bán ra bên ngoài! Điện hạ tha mạng! Tha mạng!"

Phụng Vũ Hành nhếch lông mày, tiệm đồ cổ cũng bị thay đổi? Vậy so với giá trị của được liệu thì nhiều tiền hơn.

"Đây là chương quầy Kỳ Bảo Trai, bốn vương mua một bức "Thanh sơn đồ" từ trong tay hắn. Các ngươi tự mình hỏi một chút, hắn mang cho bốn vương cái gì?"

Nói đến chương quầy này, lão thái thái nhận ra. Vì thế không đợi Phụng Cẩn Nguyên mở miệng, thì cướp hỏi trước: "Nói! Rốt cuộc ngươi mạo phạm cái gì?"

Chuyện cho tới giờ, chương quầy kia sao còn dám giấu diếm, nằm quỳ úp sấp trên mặt đất, tay ôm đầu một năm một mười khai hết: "Mấy năm nay đại phu nhân đều đem những vật đáng giá trong điểm đôi hết, bức "Thanh sơn đồ" kia vốn là bức vẽ mọi người lên đường xuất chinh ở tiền triều truyền lại đời sau, nhưng đại khái là nửa năm truwoes, không biết đại phu nhân lấy ở đâu ra một bức vẽ "Thanh sơn đồ" mười phần như thật đưa tới, bức kia bị phu nhân lấy đi rồi! Tiểu nhân đúng là không biết người mua "Thanh sơn đồ" là người điện hạ phái tới, bằng không đánh chết tiểu nhân cũng không dám bán!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đánh chết người đồ Không biết xấu hổ

Phụng Vũ Hành hừ lạnh một tiếng, mở miệng lạnh lùng nói: "Ý của ngươi là, những người khác đều bị các ngươi lừa gạt?"

Chương quầy kia chỉ run run, không dám nói nhiều thêm một câu.

Phụng Cẩn Nguyên coi như đã hiểu, cuối cùng tổng kết lại thành một câu: Con heo mập trong hậu viện của hắn lại cho Phụng gia thêm nhiều phiền toái. Nhưng lại là phiền toái lớn!

"Ác phụ!" Lão thái thái tức giận chỉ thiếu chưa học máu, vừa không ngừng khua quyền trường, vừa phân phó hạ nhân: "Mang ác phụ kia ra cho ta! Mang ra!"

Phụng Cẩn Nguyên không ngăn trở, từ thế này của cửu hoàng tử rõ ràng là tới tính toán sổ sách, hôm nay Phụng phủ đuổi lý, người ta muốn sao hắn đều nhận được, hưởng chi...

"Điện hạ vừa mới nói, "Thanh sơn đồ" kia để dành tặng cho Vân phi nương nương?" Trong lòng hắn kinh hãi, chỉ nói nếu đúng là đưa vào cung thì chuyện đó có thể ầm ĩ lớn.

Giờ phút này Phụng Cẩn Nguyên hy vọng nhìn thấy cửu hoàng tử có thể lắc đầu nói chưa đưa vào, nhưng chính là chuyện cố tình không giống như hắn mong muốn, Huyền Thiên Minh chẳng những không lắc đầu, còn chắc chắn mười phần nói với hắn: "Đương nhiên là đưa vào, mẫu phi phát hiện "Thanh sơn đồ" là đồ giả, còn chất vất bốn vương vì sao lại tặng nàng đồ giả. Phụng đại nhân, ngươi nói bốn vương nên bẩm báo thế nào với mẫu phi?"

Phụng Cẩn Nguyên còn có thể nói gì, tuy Vân phi ít giao du với bên ngoài, rất nhiều cung yến không thấy nàng tham dự. Nhưng cũng không có nghĩa là Hoàng thượng không thêm đề ý đến nàng, cũng không có nghĩa ở trong cung nàng không có địa vị.

Phụng Cẩn Nguyên vén trường bào quỳ trên đất: "Tùy Ngự vương điện hạ xử lý."

Tất cả người khác cũng đều quỳ xuống theo.

Phụng Vũ Hành nghĩ nghĩ, mình không thể hành động quá độc lập, cũng quỳ theo.

Đang muốn quỳ, tay bị người nọ cầm chặt, "Ngươi không cần quỳ."

Phụng Vũ Hành rất hài lòng thái độ của Huyền Thiên Minh, gật đầu khen ngợi hắn.

Lòng đỏ kị trong lồng ngực của Phụng Phấn Đại lại hùng hực thiêu đốt, vì sao không phải nàng? Vì sao được cửu hoàng tử cầm không phải là tay nàng?

Rất nhanh, Trầm thị bị người mời ra.

Trầm thị vẫn bị cấm cửa ở Kim Ngọc viện, hôm nay với hiểu rõ tính tình một hồi, thì có một đồng người đột nhiên xông tới nói là muốn điều tra phòng ở của nàng và Trầm Ngư, nói các nàng mưu hại đại thiếu gia. Nàng đánh hai nha đầu, vẫn không thể ngăn cản hạ nhân tìm dưới gối Trầm Ngư một cái hình nhân.

Con tức nhất thời không có chỗ phát, nghĩ sẽ đập đông đập tây, lại thấy nếu đập hỏng thì đều luyến tiếc, chỉ là chưa đến mức khó chịu, có người đến mời nàng tới tiền viện.

Trầm thị cảm thấy cuối cùng có nơi trút giận, Phụng gia dám coi thường nàng, nàng không thể không đem cái nhà này náo loạn gà bay chó sủa! Nàng đến là muốn thấy, Phụng Căn Nguyên không có tài lực Trầm gia chống đỡ, có thể nhảy đến mấy ngày!

Trầm thị tích khí thể đi vào tiền viện chuẩn bị phát tác, chỉ thấy một đám người quỳ trên đất, bao gồm Phụng Căn Nguyên.

Trước mặt mọi người, ngay giữa viện có chiếc kiệu đỉnh ngọc, trên đó một người nàng chưa từng thấy nhưng liếc mắt một cái là có thể nhận ra: cửu hoàng tử.

Trầm thị có chút không yên, nha đầu bên cạnh giúp đỡ một chút, đảo ánh mắt, thấy chương quỳ của Kỳ Bảo Trai kia cũng quỳ trên đất thì sợ hãi.

Nàng nhận ra chuyện sợ là không tốt, nhưng cục diện trước mắt này nàng muốn tránh cũng không tránh khỏi, đành phải quỳ theo, run rẩy không yên, trong lòng cũng không tự giác tính toán một chiếc kiệu ngọc như vậy là bao nhiêu tiền?

Phụng Căn Nguyên đứng lên đi đến trước mặt Trầm thị, túm cổ áo nàng, vốn định dùng một tay nhắc người lên ném ra ngoài. Nhưng Trầm thị quá nặng, hần nhắc vài cái cũng chưa động đậy, đành phải buông xuống.

Trầm thị sao chịu nổi, vừa lớn tiếng tru lên, vừa liều mạng túm chặt áo mình phòng khi bị thít chặt.

Rốt cuộc, Phụng Căn Nguyên lôi Trầm thị tới trước mặt Huyền Thiên Minh, lại quỳ xuống đất, vẫn là một câu: "Tùy điện hạ xử trí."

"Xử trí cái gì?" Trầm thị mơ hồ, "Ta sao? Vì sao lại xử trí ta?"

"Câm miệng!" Phụng Căn Nguyên tức giận quát Trầm thị: "Người đổi những gì ở Kỳ Bảo Trai, còn đổi vật phẩm bán cho người khác, nay một bức 'Thanh sơn đồ' bị đưa vào chỗ Vân phi nương nương trong cung, người nói người có nên bị xử trí không?"

"Cái này..." Trầm thị tròn tròn mắt. Mấy thứ của Kỳ Bảo Trai sao lại chảy vào trong cung? Nàng tưởng rằng quý nhân trong cung đều chuộng mất những cửa tiệm nhỏ bên ngoài phố phường!

"Người đâu!" Huyền Thiên Minh không có tâm tư nói nhiều với Trầm thị, chỉ vào người bảo: "Mang đi. Theo bốn vương tiến cung."

"Điện hạ!" Một tiếng điện hạ này, Phụng Căn Nguyên và lão thái thái cùng nói, chột nghe lão thái thái nói: "Xin điện hạ khai ân, dù nàng như thế, tổn thất của điện hạ Phụng gia ta nguyện bồi thường gấp bội."

Phụng Căn Nguyên cũng nói: "Ác phụ này thật sự làm bẩn mắt Vân phi nương nương, mong điện hạ có thể xử trí ngoài cung."

Không thể để Trầm thị tiếng cung, Phụng Căn Nguyên biết một khi Trầm thị vào cung, đương gia chủ mẫu này của nàng sẽ không giữ được. Nàng không giữ được thì không lo, mẫu chột là Trầm Ngư, không có thân phận chính nữ làm sao ứng với một câu "mệnh phụng hoàng" kia? Cho nên, hần thà rằng để Huyền Thiên Minh giết Trầm thị ở ngoài cung, cũng không nghĩ Trầm thị bị đưa vào trong cung, như vậy ít nhất trên danh nghĩa Phụng Trầm Ngư là chính nữ có mẫu thân đã chết.

Trầm thị vừa nghe lão thái thái nói bồi thường, tinh thần lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng nói: "Đúng đúng đúng! Chúng ta bồi thường, chúng ta bồi thường hết! Điện hạ muốn bao nhiêu bạc thì đưa bấy nhiêu bạc, điện hạ, người nói một cái giá đi!"

Ba!

Huyền Thiên Minh không báo trước, không do dự quật trên người Trầm thị một roi. Roi dừng trên mặt phải Trầm thị, da thịt lập tức bong ra, máu bắn tung tóe.

"A!" Trầm thị ôm mặt kêu to! Đau đến lăn lộn trên đất.

Trầm Ngư xông lên ôm lấy Trầm thị, không cam lòng giương lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, đau khổ cầu xin nói: "Cầu điện hạ khoan thứ cho mẫu thân ta!"

Huyền Thiên Minh cũng không liếc mắt nhìn Phụng Trầm Ngư, chỉ quay đầu nói chuyện với Phụng Vũ Hành: "Người ăn cơm cho ngon, muốn ăn gì thì để nha hoàn đến vương phủ lấy, ta để trù phòng mỗi ngày đều làm đồ ngon cho người ăn."

Phụng Vũ Hành bắt đầu đi: "Ta ăn rất tốt."

"Quá gầy." Hần khịt khịt cái mũi, liếc mắt nhìn Trầm thị, "Nhưng cũng khó trách, thế này rõ ràng đều phải cho nàng ăn ngon." Không đợi Phụng Vũ Hành trả lời, hần lại hỏi: "Hôm nay người còn muốn xuất môn?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Nếu Kỳ Bảo Trai xảy ra chuyện, nay nó trở lại trong tay ta, ta phải tự đi xem."

"Được." Huyền Thiên Minh không ngăn cản, "Vậy người đi cẩn thận một chút." Tay lại ôn nhu xoa đầu nàng, khen: "Mái tóc của người đúng là mượt, phải nuôi dưỡng."

Lời này nói ra, huyết thái dương của Phụng Căn Nguyên bỗng bắt đầu giật giật.

"Được rồi." Rốt cuộc Huyền Thiên Minh bảo hạ nhân nâng kiệu hần lên lần nữa, "Mang đại phu nhân Phụng gia theo, vào cung." Thấy Phụng Căn Nguyên còn muốn cầu tình, hần biến sắc, "Phụng đại nhân, bốn vương thoát nhìn rất muốn nói chuyện với người?"

Phụng Căn Nguyên không dám lên tiếng.

"À đúng rồi." Huyền Thiên Minh lại nhớ tới một chuyện, "Hôm qua trên đường gặp Hành Hành, nghe nói nàng đang kiểm tra sổ sách cửa tiệm, bốn vương không đành lòng để vương phi tương lai làm quá vất vả, cho nên hôm nay dẫn quân gia trong phủ đến đây, để quân gia giúp đỡ Hành Hành kiểm tra."

Tâm Phụng Căn Nguyên cuối cùng cũng sụp đổ!

Quân gia Ngự vương phủ! Ai chẳng biết quân gia Ngự vương phủ thực tế là đại thái giám! Nhưng lại không phải là thái giám bình thường! Đó là người hầu hạ đương kim Thánh thượng từ nhỏ, đến khi cứu hoàng tử lập phủ một mình, Hoàng thượng mới ban người vào phủ hầu hạ cứu hoàng tử!

Tuy hần là tể tướng, nhưng từ trước đã năm lần nhìn ánh mắt đại thái giám kia, ngay nhớ đến trong lòng vẫn còn sợ.

Nhưng hần không thể cự tuyệt, vì người ta nói, là phải tới giúp vương phi tương lai làm việc, hần không có quyền cự tuyệt.

Cứ như vậy, Huyền Thiên Minh, trong ánh mắt hỗn loạn của mọi người trong Phụng phủ, mang Trầm thị đã bị trói và bịt miệng khỏi giá rồi đi, lúc gần đi còn nhìn Phụng Trầm Ngự, ném ra một câu: "Rất xấu."

Người Phụng phủ càng thêm hỗn loạn.

Đến khi Huyền Thiên Minh đã đi hơn nửa ngày, một đám người cũng không thể đứng lên, vẫn quỳ gối tại chỗ.

Vị đại thái giám kia sắp đưa hộp cơm vào tay Phụng Vũ Hành, lúc này thấy một đám quỳ trước mắt, mặt đổi sắc, thở không kịp, mui phần tự nhiên nói một câu: "Đều bình thân!"

Tiếng nói đặc trưng của thái giám cất ra, mỗi người đều dĩ nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Phụng Từ Duệ ít tuổi nhất lén lút giật nhẹ góc áo của Diêu thị, nhỏ giọng hỏi: "Vị điện hạ kia thích tỷ tỷ đúng không? Hần đối xử với tỷ tỷ và người khác rất khác nhau."

Diêu thị gật đầu, "Đúng vậy."

Từ Duệ bắt đầu vui vẻ: "Tốt quá, vị điện hạ kia lợi hại như vậy, về sau sẽ không có người bắt nạt tỷ tỷ."

Diêu thị cảm thán, sao lại có thể, chỉ sợ càng như vậy, lại càng có người coi A Hành của nàng là cái gai trong thịt.

Nhưng nói lại, có thể tận mắt thấy thái độ cứu hoàng tử kia đối với A Hành, nàng coi như đã thả lỏng, chỉ ngóng trông vị vương gia này có thể bảo hộ A Hành của nàng bình an.

Phụng Căn Nguyên thông thả bước đến trước mặt đại thái giám, chấp tay nói: "Trương công công, nhiều năm không gặp, có khỏe không?"

Đại thái giám kia không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối đáp thông dong: "Đã phiền Phụng đại nhân quan tâm, chúng ta đều tốt."

"Công công mau vào bên trong, lần đầu đến Phụng phủ, đêm nay bốn tướng thiết yến, vì công công đón gió."

"Thôi!" Trương công công khoát tay chặn lại, "Cái này không cần, chúng ta phụng mệnh vương gia đến giúp vương phi tương lai kiểm tra sổ sách, vẫn nên đến chỗ vương phi hầu hạ."

Lão thái thái nghe lời này không vui, một câu đều là vương phi, Phụng Vũ Hành còn chưa xuất giá, vì sao không gọi là nhị tiểu thư?

Không vui thì không vui, nàng không dám biểu hiện gì trước mặt thái giám. Dáng vẻ Trầm thị bị mang đi còn rõ ràng trong mắt, nàng ngẫm lại, kể tiếp Phụng gia phải đi từng bước thế nào.

Thấy Trương công công cự tuyệt, Phụng Căn Nguyên cũng không kiên trì, chỉ báo cho Phụng Vũ Hành: "Không được thất lễ với Trương công công."

Phượng Vũ Hành gật đầu: "Cha yên tâm." Lại nói với lão thái thái: "Lát nữa A Hành muốn đi Kỳ Bảo Trai, xin phép với tổ mẫu."

Lão thái thái có thể không cho phép sao, chẳng những cho phép, còn khi cho phải phải thập phần vui. Vì thế khuôn mặt nhanh chóng tươi cười, hòa ái nói: "Đi thôi đi thôi, nhớ kiểm kê tốt những gì bên trong."

"Vâng." Phượng Vũ Hành nói: "Những gì bị đổi A Hành sẽ kiểm kê hết, ngoài ra, đồ giả bị bán ra ngoài mấy năm nay cũng sẽ tận lực thống kê, đến lúc đó hy vọng tổ mẫu có thể giúp đỡ A Hành nói với mẫu thân."

Lão thái thái xấu hổ gật đầu, "Được."

Phượng Vũ Hành cúi người, gọi Diêu thị và Từ Duệ, mang theo nha hoàn và Trương công công cùng về Đồng Sinh hiên.

Phượng Cẩm Nguyên nhìn đoàn người kia dần dần đi xa, cảm khái vạn lần. Chẳng bao lâu sau, những người đó mới là chính thất phu nhân và trưởng tử, chính nữ của hắn!

Lão thái thái cũng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Phượng gia đang hủy hoại trong tay Trầm thị!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Gặp tai kiếp

Phượng Cẩm Nguyên cũng biết, Trầm thị tiến cung, bất kể thế nào Phượng gia cũng phải biểu hiện thái độ.

Vân phi nhìn như thánh ân đã chết, nhưng nếu trong lòng Hoàng thượng không có nàng, sao có thể yêu thương con trai nàng sinh ra như vậy.

"Thôi." Hắn vung tay lên, như đang đuổi những người đang phiền não bên người, "Nếu ác phụ kia có thể còn sống mà ra khỏi cung, thì đưa đến Minh Nguyệt am ngoài thành."

Phượng Trầm Ngư tuyệt vọng, nhắm mắt lại, tiếng ngọc vỡ trong đầu vang lên.

Phượng gia muốn buông tha nàng sao?

Trong Đồng Sinh hiên, Phượng Vũ Hành an bài Thanh Ngọc đi theo Trương công công cùng kiểm tra sổ sách, cũng để hai người hắn mang khế đất đến xem Kỳ Bảo Trai. Hiện tại chường quầy kia chắc chắn không thể dùng, những thứ trong điểm đã bị Trầm thị đổi không còn mấy thứ đáng giá, nàng dứt khoát để Kỳ Bảo Trai đóng cửa không kinh doanh giống Bách Thảo đường, chờ nàng sắp xếp ổn thỏa tình hình mới cân nhắc xử lý.

Mà nàng, lại dẫn theo Hoàng Tuyền ra phủ, mục đích là đến một cái thôn ngoài thành.

Lúc trước nàng đáp ứng lão đầu nhi mua nhân sâm già kia, tự thân đến chẩn bệnh, đã nói rồi thì nên thực hiện.

Địa chỉ do Hoàng Tuyền nhớ, lúc các nàng đến đó, trong thôn có một hộ đang gả nữ nhi. Trên con lừa nhỏ là một cô nương đầu đội khăn voan hồng, đi bên cạnh là hi bà, trên vai tân nương tử là một túi đồ, nghĩ chắc là quần áo tùy thân. Thê lương chán nản, không có nửa điểm không khí vui mừng. Có mấy thôn dân thân thiết đi theo một mạch đến cửa thôn, nhưng cũng là lắc đầu cảm thán.

Phượng Vũ Hành để xe ngựa dừng lại một bên đường cho con lừa kia, đối thoại của thôn dân vây xem cũng bay đến tai: "Một cô nương đang êm đẹp lại phải gả cho một tên ngốc, đúng là đáng tiếc."

"Lão Trần gia này cũng không có cách nào, bệnh mẫu thân Kiều nhi đã thành như vậy, trong nhà đang có một khoản nợ, nếu nàng không gả cho tên ngốc kia thì không có tiền cho mẫu thân nàng xem bệnh."

"Không phải lần trước có nhân sâm giữ mạng rồi sao? Sao không thấy chuyển biến tốt?"

"Nhân sâm chỉ cầm hơi, đơn thuốc kê không chỉ có nhân sâm. Không dậy nổi để uống thuốc, lại không có tiền mời đại phu, ta thấy, nhân sâm kia cũng dùng rồi, khẩu khí của mẫu thân Kiều nhi cũng nên nuốt xuống."

Phượng Vũ hành suy nghĩ lão Trần gia mà thôn dân nói tám phần chính là gia đình nàng muốn tìm, nhanh chóng để xa phu tiếp tục đi về phía trước.

Xe ngựa chạy vào trong thôn, rẽ bầy, tám lần, cuối cùng dừng ở một góc hẻo lánh sáng sủa.

Hoàng Tuyền giúp Phượng Vũ Hành xuống xe, chỉ thấy cái mà người ta gọi là hộ kỳ thật chỉ là nhà cỏ tranh, bốn phía rõ ràng để lộ ra ngoài, ở cửa có một cái mảnh bằng vai bô để làm cánh cửa.

Cảnh tượng như vậy không khỏi làm nàng nghĩ tới chỗ nguyên chủ ở ba năm trong Tây Bình thôn, tâm cảm thần không thoải.

Hoàng Tuyền dẫn đầu vén màn lên, trong không gian không lớn có một đôi lão phu thê, một ngồi một nằm, người ngồi đúng là lão đầu nhi ở Bách Thảo đường ngày ấy.

Lão đầu nhi thấy có người đến, đầu tiên sững sốt, lập tức phát hiện hóa ra là Phượng Vũ Hành, trong lúc nhất thời kinh ngạc không biết nên nói gì.

Bệnh của lão thái thái không nhẹ, ngo ngoáy nửa ngày cũng không thể ngồi dậy, nhưng miệng luôn không ngừng hỏi: "Có phải Kiều nhi đã về rồi hay không?"

Mũi Trần lão nhân đau xót, xoay người sang chỗ khác tùy tiện lau mặt, lúc này mới nói với Phượng Vũ Hành: "Tiểu thư, sao ngài đến đây."

"Lần trước đáp ứng tự mình chẩn bệnh cho đại nương, ta nói cũng không nuốt lời." Nàng nhẹ cười đi đến bên chiếc giường bằng rom, rồi ngồi xuống cạnh lão thái thái: "Đại nương mang tay lại đây, để ta xem."

Trần lão nhân nhìn một thân Phượng Vũ Hành mặc y phục màu xanh nước sạch sẽ, ngồi trên mặt giường rom bản thủ của nhà mình, vừa xấu hổ vừa cảm động. Hắn chưa bao giờ ôm hy vọng Phượng Vũ Hành tự mình đến, người ta không lấy tiền mà cho một cây nhân sâm đã là đại ân, thiên kim đại tiểu thư như vậy sao có thể đến chỗ dân thường thấp kém như bọn họ.

Nhưng Phượng Vũ Hành thật sự đã đến rồi.

Hắn nhanh chóng nói với bạn già nhà mình: "Đây là vị ân nhân kia đã cho chúng ta nhân sâm! Là chủ nhân của Bách Thảo đường trong kinh thành!"

Lão thái thái vừa nghe, đến cả nói phải đứng dậy đập đầu với ân nhân, bị Phượng Vũ Hành ngăn cản, "Đại nương, xem bệnh quan trọng hơn."

Nàng dốc lòng bắt mạch, chứng bệnh của lão thái thái không khác biệt so với nàng dự đoán. Vất vả lâu ngày thành bệnh, hơn nữa nữ nhân tuổi đã cao, nên bệnh người già tìm tới cửa. Đối với y học hiện đại cũng không quá nghiêm trọng, nhưng tại đây chưa nói đến điều kiện chữa bệnh ở cổ đại, thì là bệnh hiểm nghèo trí mạng.

"Đại nương ta hỏi ngươi, có phải thường xuyên cảm thấy trong ngực quặn đau, đồng thời bị đè nén, không thở nổi?" Nàng buông cổ tay lão thái thái, bắt đầu hỏi chứng bệnh.

Lão thái thái rất kinh ngạc, sao một cô nương nhỏ như vậy lại xem bệnh, nhưng có thể nói ra những chứng bệnh của nàng chính xác như vậy. Không khỏi gật đầu, "Ân nhân nói hoàn toàn đúng."

"Ừ." Phượng Vũ Hành hỏi lại: "Con đau này có phải ban đầu bắt đầu ở ngực không, sau đó từng bước lan đến vai, cánh tay, thậm chí ngón tay cũng thấy đau? Hơn nữa con đau này từng lần đều mãnh liệt hơn, thời gian cũng dài hơn?"

"Sao ngươi biết?" Lão thái thái hoàn toàn bị Phượng Vũ Hành chinh phục, "Trước kia những lão đại phu xem bệnh đều không nói được chuẩn như ân nhân."

Trần lão nhân vừa nghe lời này, nhanh chóng nói: "Chủ nhân của Bách Thảo đường, đương nhiên là người lợi hại nhất!"

Phượng Vũ Hành cười, cũng không giải thích, Trong lòng nàng biết bệnh của lão thái thái chính là bệnh động mạch vành, nhưng ở niên kỉ với thiết bị chữa bệnh khiếm khuyết cực độ, chỉ dựa vào thuốc duy trì, nàng cũng không cam đoan có thể duy trì bao lâu. Huống chi điều kiện Trần gia như vậy, nhìn sao cũng không giống như một chỗ có thể để bệnh nhân an tâm dưỡng bệnh.

"Trong xe ngựa có hòm thuốc, ta tự đi lấy, Trần bá lấy một bát nước sạch đến đây trước đi, đại nương do nha đầu của ta chăm sóc." Phượng Vũ Hành không để Hoàng Tuyền đi theo, tự mình về xe ngựa.

Vào xe ngựa lập tức buông màn, vừa mở một hòm thuốc nhỏ bên trong, vừa dùng ý niệm vào không gian hiệu thuốc tìm kiếm, cuối cùng tìm ra một vài thuốc trị liệu bệnh động mạch vành. Lại kiểm chọn một lần, tất cả đều mở gói ra đổ vào những bình sứ đã chuẩn bị tốt trong hòm thuốc.

Khi trở lại gian cỏ tranh, Trần lão nhân cũng đã mang nước sạch tới. Nàng cho lão thái thái uống thuốc, lại đưa bình sứ kia cho Trần lão nhân, dặn dò đôi phương thời gian uống thuốc và những việc cần chú ý, lúc này mới yên tâm đứng dậy cáo từ.

Trần lão nhân không biết nên cảm tạ nàng như thế nào, nói dứt khoát muốn đập đầu tạ ơn.

Phượng Vũ Hành suy nghĩ, nói với hắn: "Nữ nhi của ngươi nếu già không tốt, hiện tại đuổi theo vẫn còn có thể trở về." Nói xong, từ trong tay áo lấy ra năm mươi hai ngân phiếu, "Cho dù thế nào, lão bá và Bách Thảo đường coi như hữu duyên, nếu không có lão bá, chỉ sợ ta không bắt được con mèo nấp bên trong nhanh như vậy. Đây là tạ lễ của ta với lão bá, đón Kiều nhi về đi. Nếu nàng nguyện ý, ba ngày sau để nàng đến Bách Thảo đường gặp ta."

Việc nên làm đã làm, nên nói cũng nói xong, Phượng Vũ Hành không ở lâu, dẫn Hoàng Tuyền trở lại trong xe ngựa. Xa phu hét to một tiếng, xe ngựa rời thôn.

Hoàng Tuyền như có chút hiểu nguyên nhân Phượng Vũ Hành cho nữ nhi Trần gia đến Bách Thảo đường, không khỏi hỏi: "Tiểu thư muốn thu những người này?"

Phượng Vũ Hành không gạt nài, còn gạt đầu: "Đúng vậy. Lúc ta rời kinh thành còn nhỏ, cái gì cũng không biết, chốn kinh thành này đối với ta mà nói căn bản là nơi cực kỳ xa lạ. Nếu bên ngoài không có người thân tín của mình, thì lúc nào bị người bán cũng không biết."

Hoàng Tuyền rất đồng ý với lời của nàng, "Đúng vậy, Phượng gia làm ba cửa tiệm thành như vậy, nếu trong cửa hàng có người của chúng ta, sao có thể để Phượng gia bắt nạt như vậy."

Phượng Vũ Hành không nói nữa, cùng lúc bồi dưỡng thể lực của mình, nàng còn ý nghĩ về Bách Thảo đường cứ xoay quanh trong đầu.

Kiếp trước, nghề nghiệp cho phép, lúc nàng nhìn thấy bệnh nhân có thấy ngứa tay, nếu Bách Thảo đường có thể phát triển thành một loại như bệnh viện, nàng lại muốn bồi dưỡng một ít nhân tài chuyên nghiệp đối với phượng diện này, đối với thời đại này, có tính là một loại tạo phúc?

Phượng Vũ Hành vẫn canh cánh trong lòng chuyện vết thương trên người Huyền Thiên Minh, xét một câu: Điều kiện chữa bệnh không cho phép. Nàng không có tiền vốn, nhưng không bằng lòng với dụng cụ phụ trợ. Nếu Đại Thuận triều có thể từng bước hoàn thiện điều kiện chữa bệnh, thì từ nay về sau sẽ không có nhiều người rời khỏi cõi trần.

Đương nhiên, những thứ này đều nói sau. Nàng biết, tất cả cũng chưa thể vững vàng, cái gì cũng suy nghĩ viễn vông.

Khép hờ hai mắt, tựa vào xe đường thần, Hoàng Tuyền cũng bắt chước bộ dáng của nàng, cũng dựa vào một bên.

Chỉ là còn chưa dựa được một lát, lỗ tai mẫn cảm của Phượng Vũ Hành giật mình.

Nàng nghe thấy một loại âm thanh, như có cái gì phá không đập phong gào thét mà đến, mang theo sát khí nhanh chóng tới gần.

Nàng và Hoàng Tuyền đồng thời trợn mắt, cũng đồng thời phản ứng. Thân thể Phượng Vũ Hành ngửa ra sau, trực tiếp ra ngoài cửa sổ, Hoàng Tuyền rút bảo kiếm bên hông ra ngăn cản màn xe trước mặt, đồng thời kêu lên một tiếng với xa phu kia: "Cẩn thận!"

Ngay lúc Phượng Vũ Hành thoát ra ngoài cửa sổ, Hoàng Tuyền bị một mũi tên nhọn đánh trúng, lực đạo rất lớn, làm tâm nàng run lên.

Nhưng cũng may là tránh thoát được một kiếp, nếu không phát hiện sớm, những mũi tên bắn về vị trí vừa rồi hoàn hảo là ngực Phượng Vũ Hành.

Hoàng Tuyền hít một ngụm lãnh khí, không nói hai lời, cũng lao từ cửa xe ra ngoài.

Hai người cách nhau không xa, rơi xuống đất lập tức hợp lại, Phượng Vũ Hành lo lắng hỏi Hoàng Tuyền: "Người không sao chứ?"

Trong lòng Hoàng Tuyền âm áp, nhanh chóng nói: "Không sao, tiểu thư có bị thương không?"

"Không có."

Ngắn gọn rõ ràng tình huống đối phương, sau đó hai người lại không nói lời nào. Cảnh giác dựa vào lưng nhau, một người cầm kiếm, một người không biết lúc nào đã cầm mấy cây ngân châm ở khe ngón tay.

Rất nhanh, vô số hắc y nhân che mặt từ bốn phương tám hướng xuất hiện, bao vây hai nữ tử.

Hắc y nhân này không nói lời vô ích, tay cầm trường đao đi lên chém, Phượng Vũ Hành nhú mày, loại tình huống này không phải trước tiên phải có một vài câu đạo đầu sao? Dù sao nàng cũng phải hỏi đối phương là ai, sau đó đối phương nói "Người chết không có gì phải giao nộp", như vậy với đúng!

Hai tay cô nương mười hai tuổi tạo thành chướng, kẹp ngân châm tinh vi, vừa buồn bức cuộc sống cổ đại lần đầu gặp tai kiếp cư nhiên không theo một lối, vừa tự hỏi rốt cuộc có thể phá vây thành công hay không.

Võ công của Hoàng Tuyền cực cao, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, tuy nàng thấy tiểu thư nhà mình cũng không phải người lương thiện, nhưng vẫn toàn lực bảo hộ nàng xung quanh, sợ nàng bị thương tổn dù chỉ một chút.

Phượng Vũ Hành kỳ thật muốn Hoàng Tuyền chạy trước, chỉ cần Hoàng Tuyền không ở đây, nàng tùy lúc tùy chỗ đều có thể trình diễn một lần hư không tiêu thất, cho dù phải nhiều tặc nhân cũng không có cách tìm ra nàng. Nhưng hiện tại không được, nàng không thể không kiên kị, nàng không muốn bị người nghĩ là yêu quái.

Đáng tiếc, tiểu thân thể nàng thật sự không chịu thua kém, đánh vài hiệp bắp chân đã bị chuột rút. Phượng Vũ Hành cảm thấy nếu lại đánh tiếp, cho dù không bị nhóm người này giết chết, nàng cũng bị mình làm một chết. Huống nữa nàng am hiểu là cận chiến, nhưng loại đao quang kiếm ảnh này, ngay cả kẻ thù còn không đến gần được, còn nói cận chiến cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Là điện hạ nào?

Phượng Vũ Hành càng đánh càng có hết sức, những hắc y nhân trước mắt càng đánh càng nhiều. Hoàng Tuyền thấy không ổn, lùi Phượng Vũ Hành vừa chống đỡ vừa lùi về phía sau: "Tiểu thư, đằng sau có con sông, chúng ta rút lui qua hướng đó."

"Được." Nàng không dám nói nhiều, không dám lãng phí một chút khí lực, cứ mặc cho Hoàng Tuyền kéo, chạy đến hướng con sông.

Có đao chém tới, nàng phân tích tiếng gió nghiêng đầu một chút, có lúc nghiêng chậm, một ít tóc bị cắt mất.

Có tiếng nước không rõ ràng lọt vào tai, nàng nghĩ đã cách sông không xa, nhưng đến bờ sông thì phải làm thế nào đây? Nàng không nói cho Hoàng Tuyền biết mình không biết bơi!

Trong lúc thất thần, một gã hắc y nhân lách lư tới trước người, Phượng Vũ Hành cảm tức một hồi, cũng phát động tinh thần, bỏ tay Hoàng Tuyền ra, tay đập vào động mạch cảnh của hắc y nhân kia.

Hắc y nhân căn bản không coi trọng nàng, một tiểu nha đầu mới mười tuổi, tuy thoát nhìn đã tiếp mấy chiêu thức, nhưng tiểu thân thể yếu đuối này thấy thế nào cũng không có vẻ có lực sát thương. Cho nên một chương này của Phượng Vũ Hành, căn bản đối phương không tránh.

Nhưng người luôn thua ở việc khinh thường, đúng là Phượng Vũ Hành đã mệt không có khí lực, nhưng hắc y nhân không nghĩ rằng trong tay nàng còn có mấy cây ngân châm. Máu chốt nhất, căn bản là nàng lấy từ trong không gia ra châm gây tê.

Châm vào đúng động mạch cảnh, người nọ bỗng như thời gian làm ngừng động tác lại, ngay cả đao trong tay cũng rơi ra, sau đó mắt đóng lại, rồi ngất đi.

Hoàng Tuyền hoảng sợ, còn nghĩ rằng Phượng Vũ Hành đã xảy ra chuyện, lúc quay đầu vừa thấy Phượng Vũ Hành đã giải quyết một người, không khỏi giờ ngón tay cái lên: "Tiểu thư lợi hại!"

Nàng cười khổ, cơ hội gần người không nhiều lắm, không nhất định mỗi đối thủ nàng đều có vận khí tốt như vậy. Huống chi... Đúng là mệt! Phổi muốn mệt lắm rồi.

Hai người một đường lùi về phía sau bờ sông, đó là một con sông rộng, nước chảy tĩnh chậm, không nhanh không vội. Phượng Vũ Hành nhớ lúc từ Tây Bình thôn hồi kinh đã đi qua con sông này, không nghĩ lại đến lần nữa, lại là bị người đuổi giết.

Hoàng Tuyền kéo tay nàng, lại đánh đuổi một kẻ địch rồi lớn tiếng nói: "Tiểu thư người nhảy xuống sông trốn trước! Ta đến sau!"

Phượng Vũ Hành rất muốn mở miệng nói "Ta không biết bơi", nhưng không đợi nàng nói, chỉ thấy đám hắc y nhân kia đột nhiên đổi chiến thuật, đều lùi về phía sau, đổi đao thành tên. Mũi tên kia đều được nhuộm màu xanh, rõ ràng là được tẩm độc.

Phượng Vũ Hành thầm nghĩ không tốt, lập tức không để ý mình có thể bơi hay không, lùi Hoàng Tuyền dùng sức nhảy, bùm một tiếng đã nhảy vào sông.

Hoàng Tuyền túm Phượng Vũ Hành nhanh chóng chìm xuống, lấy cây cầu tránh được một màn tên độc bắn vào nước.

Phượng Vũ Hành cố mở to hai mắt nhìn mặt nước, nọc độc màu xanh dần lan ra, nhìn một lát, không phát hiện có màu đỏ máu, lúc này mới yên lòng.

Đáng tiếc, cuối cùng cũng bị nghẹn đến cực hạn, sau hai tiếng "ùng ục ùng ục", ý thức bắt đầu mơ hồ.

Láng máng thấy Hoàng Tuyền khấn trương ôm nàng liều mạng bơi về phía trước, nàng muốn nói với Hoàng Tuyền đừng sợ, đáng tiếc khi hé miệng, nước sông nhanh chóng chảy vào, Phượng Vũ Hành bắt đất dĩ, mất đi tia ý thức cuối cùng...

Nhị tiểu thư Phượng gia trên đường đi xem cửa tiệm, đến lúc chạng vạng vẫn chưa về.

Lời đồn trong kinh thành nổi lên bốn phía, cũng không biết bắt đầu từ nơi nào nhưng lại có người nói Phượng nhị tiểu thư bị kẻ xấu bắt cóc, nháy mắt thấy đêm đang xuống, lại không tìm thấy chỉ sợ danh tiết khó giữ.

Thật ra qua một đêm, chỉ cần bị bắt cóc thành công, danh tiết của một cô nương cũng đã không còn.

Phượng phủ lúc này, các chủ tử đều tập trung toàn bộ ở chính đường Mẫu Đơn viện, một đám biểu tình nghiêm túc, ngay cả thờ cũng cẩn thận.

Chỉ lát sau, có nha hoàn vội vã chạy vào, đưa một chiếc giày còn chính đầy bùn ra: "Có người nói là tìm được ở ngoài bờ sông."

Phượng Phấn Đại xem qua, liếc mắt đã nhận ra: "Đây là giày nhị tỷ tỷ, ta thấy nàng đã đi qua, hôm nay lúc Ngự vương điện hạ tới, nàng đi đôi này giày."

Tường Dung nhủ mảy, "Từ muội muội đừng nói lung tung, sáng nay nhị tỷ tỷ rõ ràng mặc một chiếc váy dài đến đất, chưa từng lộ chân cho người xem qua?"

"Sao lại không phải." Phượng Phấn Đại chắc chắn nhãn lực của mình, "Chính ta thấy, chính là đôi này."

"Được rồi." Phượng Căn Nguyên vung tay chặn lại, "Đề giày ở đây, người đi xuống đi."

Nha đầu kia đặt gậy ở giữa phòng, vội vàng rời đi.

Phượng Cần Nguyên nhìn lão thái thái, nói: "Mẫu thân, chuyện này người thấy nên làm thế nào bây giờ?"

Lão thái thái cảm thấy năm nay đúng là năm hạn, Trầm thị bị bắt vào cung, Phượng Vũ Hành lại mất tích, rốt cuộc là người nào đang đối phó với Phượng gia?

"Người vẫn phải người đi tìm?" Lão thái thái hỏi Phượng Cần Nguyên, "Chuyện này không thể qua loa, Ngự vương phủ bên kia vẫn đang nhìn."

Phượng Cần Nguyên gật đầu, "Di nhiên vẫn luôn luôn tìm, con phải tám người ra ngoài, đều không có tin tức gì. Về phần Ngự vương phủ bên kia... chỉ sợ đã muốn có tin tức. Nhưng có thể điện hạ vẫn ở trong cung, chưa nghe nói gì."

Phượng Trầm Ngự lau nước mắt, thê lương đau xót nói: "Nhị muội muội thật là khổ tấn cam lai, sao lại thành ra chuyện như vậy, sau này nàng phải làm sao bây giờ."

Phượng Phấn Đại phụ họa nói: "Đúng vậy, hoa tàn bại liễu, Ngự vương gia người ta khẳng định là muốn từ hôn."

Phượng Từ Duệ tuy còn nhỏ, nhưng nghe hiểu được những lời của Phấn Đại không giống như nói tốt cho tỷ tỷ, lập tức mặc kệ: "Tỷ tỷ của ta không phải là hoa tàn bại liễu! Điện hạ lợi hại kia sẽ không không cần tỷ tỷ!"

"Cát." Phượng Từ Hạo được người dùng nhuyễn y nâng vào ngồi ở chính đường, khinh thường liếc Từ Duệ một cái, "Một nữ nhân đã bị chạm qua, đối với hoàng thất là vô cùng nhục nhã, người tuổi nhỏ biết cái gì."

"Đại thiếu gia đã trưởng thành, nhưng vì sao lại nói ra lời thiếu trách nhiệm như thế?" Điều thị bỗng nhiên ngừng đầu lên, trợn mắt trừng Phượng Từ Hạo, "Bất kể thế nào nhị tiểu thư cũng là muội muội của người, không yêu thương thì thôi, sao đến lúc này còn bỏ đá xuống giếng? Huống chi người đang mất tích, lão gia và lão thái thái cũng chưa mở miệng, đại thiếu gia sao vội vã kết luận như vậy?"

"Ồ!" Phượng Từ Hạo không nghĩ Điều thị ở trong mắt hắn luôn là tùy ý ức hiếp, lại cũng dám vì nữ nhi xuất đầu một ngày, tinh thần không khỏi tỉnh táo, "Điều di nương người nói cho chúng ta biết một chút vị nhị tiểu thư này đã làm gì đi? Chắc chắn, giây đều đã bỏ, nói nàng trong sạch, ai tin?"

Điều thị không muốn cãi nhau, đặc biệt là đối với loại người hỗn xược này, càng là ba câu đều nói không tới điểm chính. Đến Phượng Từ Duệ tuổi nhỏ đồng ngôn vô kỵ cái gì cũng dám nói, nhưng lại mở miệng nói câu nữa: "Đại ca ca còn nói tỷ tỷ như vậy, điện hạ lợi hại kia có thể dùng roi đánh người!"

Vừa nói đến, Phượng Từ Hạo lại cảm thấy vết thương mà ban ngày bị Huyền Thiên Minh đánh bắt đầu đau nhức. Trong lòng hắn hận ám Huyền Thiên Minh phải chết, nhưng thấy không có biện pháp với người nọ. Người ta là hoàng tử, là con của rồng, hắn là cái gì?

Không khỏi nhìn thoáng qua Phượng Cần Nguyên, thấy ánh mắt Phượng Cần Nguyên cũng trợn tròn bắt thẳng đến hắn, lập tức Phượng Từ Hạo sợ tới mức co rụt cổ lại, cũng không dám nhiều lời nữa.

Quyền trọng của lão thái thái nặng nề gõ một chút, ho nhẹ hai tiếng nói: "Điều thị nói đúng. Trước mắt không phải là thời điểm kết luận, người phải đi còn chưa trở về sao, chờ một chút đi. Mặt khác,..." Nàng nhìn Phượng Cần Nguyên: "Cần Nguyên, người nghĩ cách chawnk miệng người trong kinh đi, nếu cứ truyền ra như vậy, là giả đều bị truyền thành thật."

Phượng Cần Nguyên gật đầu đáp: "Vâng."

Rồi sau đó mọi người lại lâm vào trầm mặc lần nữa.

Khi Phượng Vũ Hành mở mắt ra, hoàn toàn không nghĩ ra mình đang ở đâu.

Trước mắt là một tấm rèm thủy tinh suốt nữa để nàng nghĩ mình lại xuyên về hiện đại, nhưng nhìn đi nhìn lại bài trí trong phòng, mới buông tha cho ý nghĩ lớn mật kia.

Xà nhà làm từ gỗ đàn hương, rèm thủy tinh, trên tháp đặt một viên dạ minh châu rất lớn, như ánh trăng tỏa ra ánh sáng mềm mại nhu hòa.

Nàng đứng dậy, lại không biết đã được thay y phục khi nào, vải tơ tằm dệt xốp, mặc trên người cực kỳ thoải mái.

Lại cúi đầu, nền nhà lát từ dương chi bạch ngọc, bên trong khảm ngọc trai lưu ly, cách mỗi bước thì khắc một đóa xem, tinh tế vô cùng, ngay cả nhụy hoa cũng có thể phân biệt được, để người ta nhìn lại, tâm cũng tĩnh xuống.

Phượng Vũ Hành ngạc nhiên không thôi.

Tuy Đồng Sinh hiền của nàng, là đồ tốt Huyền Thiên Minh đưa tới, cũng không xa hoa như vậy.

Nàng đặt chân xuống, bước một bước, chỉ thấy mặt bạch ngọc hơi hơi ấm áp, xúc cảm mềm mại, làm người ta có một ý nghĩ muốn ghé vào.

Đúng lúc nàng, cửa phòng bị người đẩy ra, nàng sửng sốt tại chỗ, ngơ ngác nhìn nha đầu xa lạ.

Nói là nha đầu cũng không giống nha đầu, y phục mặc này, nhìn qua đã thấy nguyên liệu tốt hơn so với các di nương trong Phụng phủ, vẻ nhỏ nhắn thanh thú, còn trang điểm tự nhiên, nhìn rất thư thái.

Thấy Phụng Vũ Hành tỉnh lại, tiểu nha đầu đặt khay trà lên bàn, sau đó cung kính hành lễ: "Cô nương tỉnh rồi!"

Nàng cảm thấy nghi hoặc.

Gọi nàng là cô nương, mà không phải là Phụng nhị tiểu thư, đã nói hiện tại chỗ nàng không phải là phạm vi thế lực Phụng phủ, tiểu nha đầu này làm lễ nghi cũng rất đúng, không phải là nha đầu được nhà giàu bình thường dạy dỗ có thể so sánh.

Thấy Phụng Vũ Hành thất thần, nha đầu kia cũng không hỏi nhiều, chỉ đi lên trước nâng nàng đến ghế dựa bên cạnh ngò, đưa nàng một chén trà, sau đó lại đến bên thấp lạy gối cho nàng đi, lúc nàng mới mở miệng: "Cô nương uống trà trước, trù hạ đã chuẩn bị đồ ăn cho cô nương, sẽ chờ cô nương tỉnh lại thì có thể bê lên."

Tiểu nha đầu vừa nói vừa đi đến cửa, vẫy vẫy tay ra bên ngoài, lập tức có nha đầu mặc y phục giống nàng tiến lên, đưa y phục qua. Chờ nha đầu kia trở lại trước mặt nàng, Phụng Vũ Hành phát hiện, y phục mang tới đúng là y phục hôm nay mình rời Phụng phủ.

"Lúc cô nương rơi xuống nước, nô tỳ đã đổi y phục cho cô nương, bộ này đã giặt sạch sẽ và sử dụng hương liệu tốt. Ngoài ra giày đã thiếu một chiếc, điện hạ đã phân phó người đi làm chiếc y hệt, tuy trong thời gian ngắn không thể làm giống nhau, nhưng có thể giấu được ba mắt năm mắt đánh giá vẫn có thể."

"Điện hạ?" Phụng Vũ Hành nhăn mặt nhíu mày, "Là điện hạ nào?"

Nàng chỉ nhận thức cửu điện hạ là Huyền Thiên Minh, nhưng Huyền Thiên Minh và nàng lúc đó không có gì già đời, sao không trực tiếp tiến vào nói chuyện với nàng?

"Đây là đâu?" Nàng lại hỏi.

Tiểu nha đầu mỉm cười đáp: "Nơi này là Nguyệt Hàn cung của Vân phi nương nương."

Nàng nhẹ nhàng thở ra, Vân Phi nương nương là mẫu thân của Huyền Thiên Minh, nếu nàng ở Nguyệt Hàn cung, vậy điện hạ cứu hàng khẳng định là Huyền Thiên Minh.

Ai ngờ tiểu nha đầu lại bỏ thêm câu sau: "Cô nương vừa mới hỏi điện hạ, là thất điện hạ."

"Thất điện hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ba hỏi ba đáp với Vân phi nương nương

Phụng Vũ Hành bắt đầu thấy nhức đầu. Thất điện hạ là cái quý gì?

Nhìn nha đầu kia trước mặt, trong đầu nàng sắp xếp lại một chút tin tức cổ đại, nếu là ở trong cung, đây là cung nữ à? Chẳng trách quy củ thực hiện cao hơn so với hạ nhân trong Phụng phủ không ít.

Tiểu cung nữ như hiểu suy nghĩ trong lòng Phụng Vũ Hành, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười chuyên nghiệp, phổ cập cho nàng kiến thức hoàng thất: "Thân mẫu của thất điện hạ là Chiêu phi, đáng tiếc, khi điện hạ ra đời đã bị chứng băng huyết nên qua đời. Vân phi nương nương liền ôm thất điện hạ vào Nguyệt Hàn cung nuôi dưỡng, mãi cho đến khi thất điện hạ trưởng thành mới tự lập phủ."

Nàng gật đầu, đã hiểu, nói như thế, thất điện hạ và Huyền Thiên Minh đều là đứa trẻ của Vân phi, chẳng qua một là ân sinh, một là ân dưỡng.

"Ta được đưa vào trong cung khi nào?" Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, trời đã bắt đầu tối. "Một người cùng ta tiến cung thì sao?" Nàng nhớ đến Hoàng Tuyền, lại nghĩ mình vào cung không biết Huyền Thiên Minh có biết hay không, vội hỏi lại ngay: "Ngự vương điện hạ đâu?"

Tiểu cung nữ kiên nhẫn giải đáp cho nàng: "Cô nương tiến cung buổi trưa, thất điện hạ đưa về còn có Hoàng Tuyền cô nương và một xa phu. Ngự vương điện hạ cũng đến thăm cô nương, nói với nô tỳ chờ cô nương tỉnh thì báo cho ngài, chuyện bên ngoài hẳn đã xử lý tốt, xin cô nương an tâm nghỉ ngơi."

Phụng Vũ Hành yên lòng, nếu Huyền Thiên Minh nói đã xử lý, vậy nhất định có thể xử lý thỏa đáng, dù sao nàng không muốn lúc trở lại phủ còn đối mặt với mấy người thay nhau thăm vấn. Quan niệm của người cổ đại đúng là như đòi mạng, nếu đặt ở thế kỷ XXI, đi chơi đến nửa đêm mới về nhà cũng

chưa tính là gì.

Khi nói chuyện, lại có tiểu cung nữ nhẹ bước đến, trong tay nâng một đôi giày, hành lễ với nàng, đề đôi giày xuống rồi nói: "Mời cô nương đổi giày rồi đến Nguyệt đài, Văn phi nương nương cho mời", rồi lui xuống.

"Cô nương thử xem có vừa chân không." Tiểu cung nữ giúp Phụng Vũ Hành đi giày, "Chân trái là mới làm, thất điện hạ phân phó lúc làm không cần dùng nguyên liệu mới, như vậy sẽ không có vẻ quá đột ngột."

Phụng Vũ Hành thầm nghĩ thất điện hạ kia đúng là cẩn thận, giày mới làm đi vào rất vừa, hoa văn trên mặt nếu không cẩn thận phân biệt, còn đúng là nhìn không ra thật giả. Chỉ trong một buổi chiều thợ có thể làm ra như vậy, thật sự rất khó.

"Vừa chân." Nàng đứng lên chủ động cảm y phục đã được xức hương liệu muốn tẩy rửa, "Giúp ta chuẩn bị nước rửa mặt chải đầu một chút, ta thay đồ rồi chúng ta nhanh chóng đi gặp Văn phi nương nương. Đúng rồi, gọi Hoàng Tuyền tới."

Tiểu cung nữ gật đầu đồng ý, hành lễ rồi rời đi.

Trong chốc lát Hoàng Tuyền đã chạy vào, thấy Phụng Vũ Hành đang mặc y phục nhanh chóng đến giúp.

"Tiểu thư thật sự đã dọa chết nô tỳ." Cho tới giờ trong lòng Hoàng Tuyền còn sợ hãi, "Ngài không biết bơi còn nhảy xuống sông!"

Phụng Vũ Hành tròn mắt, "Không nhảy xuống sông thì chờ tên độc bán chết?" Nói đến tên độc, tình quang trong mắt chợt lóe.

Rốt cuộc là ai muốn đưa nàng vào chỗ chết vậy?

"Đúng rồi." Nàng nhỏ giọng hỏi Hoàng Tuyền: "Thất điện hạ là chuyện gì? Vì sao hắn có thể cứu chúng ta?"

Hoàng Tuyền vỗ vỗ ngực, "Nói cũng khéo, mấy tháng trước thất điện hạ phải ra tỉnh ngoài, hôm nay vừa mới hồi kinh, lúc đi là đi đường thủy. Chúng ta chạy trốn tới bờ sông căn bản không chú ý trên sông còn có một con thuyền, cũng may gặp được thất hoàng tử, bằng không hôm nay... chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng." Hoàng Tuyền nói xong, cúi đầu, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ.

Nàng do chủ tử phái tới bảo vệ Phụng Vũ Hành, nhưng Phụng Vũ Hành bị người ép nhảy sông dưới mí mắt nàng, việc nàng nếu chủ tử truy cứu, nàng khó thoát tội chết.

Phụng Vũ Hành biết tâm tư nàng, vỗ nhẹ vai của nàng, nói: "Không sao, không trách người, bên điện hạ ta sẽ nói với hắn, người đừng để trong lòng."

Âm thanh của Hoàng Tuyền có chút nghẹn ngào, nhỏ giọng nói: "Đa tạ tiểu thư."

Phụng Vũ Hành thu thập xong, thì được tiểu cung nữ dẫn đi, dẫn theo Hoàng Tuyền đến Nguyệt đài gặp Văn phi.

Chỉ là vừa mới ra khỏi cửa tấm điện, thì nghe được một khúc đàn tựa như âm trời tao nhã, du dương trong suốt, thanh dật vô cầu.

Mặc dù Phụng Vũ Hành không hiểu nhạc lý, nhưng cũng có thể phân biệt được là tốt hay xấu, tiếng đàn này lọt vào tai nhẹ đi vào lòng người, chỉ sợ dùng thêm một phần công lực thì sẽ làm người say mê trong đó.

Hiển nhiên Hoàng Tuyền không xa lạ tiếng đàn như vậy, thậm chí nói: "Là thất điện hạ."

Nàng giật mình, từ âm thanh tìm kiếm, quả nhiên, trong viện, dưới tán cây hòe già, một nam tử ngồi khoanh chân đánh đàn, áo xanh tóc đen, không vấn không buộc, lại không có chút phóng túng nào, ngược lại đến là xuất trần thanh dật tao nhã.

Hình như thấy có người nhìn chăm chú, nam tử kia từ từ thu âm, ung dung để một khúc âm này kết thúc, sau đó để đàn sang một bên, đứng dậy, thản nhiên cười với Phụng Vũ Hành.

Tướng mạo như tranh vẽ, tựa như những đóa sen trên nền của tấm cung, làm an lòng tâm người, tĩnh lòng hồn phách.

Phụng Vũ Hành dẫn Hoàng Tuyền quỳ gối hành lễ: "Bái kiến thất điện hạ, đa tạ điện hạ cứu mạng."

Thất điện hạ Huyền Thiên Hoa, là con trai thứ bảy của hoàng đế Thiên Võ, cũng được Văn phi nuôi nấng, tính cách lại đối lập hoàn toàn với cửu điện hạ Huyền Thiên Minh.

Huyền Thiên Minh là tùy hứng làm bậy, ngạo thế cô lập, Huyền Thiên Hoa này thì thanh ninh nho nhã, là người hiền lành.

Hai người không phải huynh đệ ruột lại hơn hẳn huynh đệ ruột, Huyền Thiên Hoa sủng ái và dung túng Huyền Thiên Minh hoàn toàn không thua phụ hoàng và mẫu phi bọn hắn.

"Một cái nhấc tay, không cần đa lễ." Huyền Thiên Hoa thản nhiên mở miệng, âm thanh như gió mát lại ấm áp. "Cửu đệ khó có tâm tư lấy vợ, ta cao hứng thay cho các người."

Huyền Thiên Hoa này nhiều năm trước được Thiên Võ đề phong làm Thuận vương, nhưng hắn lại không lấy vương vị tự cho mình là đúng, vẫn theo thói

quen xưng là "ta".

"Đi thôi, mẫu phi còn đang chờ, ta đi cùng các người." Hần nói một câu, rồi quay người đi về phía trước, Phụng Vũ Hành dẫn Hoàng Tuyền đi theo, chỉ cảm thấy bóng dáng thanh dật xuất trần kia với chỗ hoàng cung này đúng là không hợp.

Nguyệt đài là nơi cao nhất trong hoàng cung, nghe nói năm đó vì nghênh đón Vân phi vào cung, Hoàng đế Thiên Vô xây dựng riêng. Liên lập Nguyệt Hân cung tại đây, lấy Nguyệt đài để Vân phi dừng.

Lúc Phụng Vũ Hành đến đó, Vân phi đang ngồi ở Nguyệt đài uống nước hoa quả, rõ ràng là nữ nhân đã ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, lại bảo dưỡng nhan sắc ngay cả nữ tử hai mươi lăm, hai mươi sáu cũng không sánh bằng. Phụng Vũ Hành không thể không cảm thán cách dưỡng nhan của cô đại, xem ra không phải mỗi một môn thủ nghệ càng ngày càng tiến bộ.

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu tiến lên từng bước, quỳ một gối xuống hành lễ trước mặt Vân phi, cung kính thân thiết nói: "Nhi thần vẫn an mẫu phi."

Phụng Vũ Hành nhanh chóng dẫn theo Hoàng Tuyền đồng loạt quỳ xuống, nói: "Dân nữ Phụng Vũ Hành, bái kiến Vân phi nương nương, nương nương vạn an."

Dư quang của nàng ném sang một nơi bên cạnh, thấy Trầm thị đang quỳ cạnh cột trong đại điện, sống lưng thẳng tắp, thân mình lại run lên.

"Đứng lên đi, mặt đất rất lạnh, đừng quỳ." Âm thanh Vân phi thanh thúy lưu loát, giờ phút này nàng hoàn toàn không có vẻ lười biếng ngồi trong Nguyệt đài uống nước hoa quả.

Huyền Thiên Hoa đứng lên trước, Phụng Vũ Hành đứng lên sau, Hoàng Tuyền cũng đứng dậy, lui về phía sau vài bước đứng ở một bên.

Vân phi từ trên đài cao đi xuống, làm váy lụa lầy kéo dài, rải từng bậc thang, xinh đẹp làm lòng người say mê.

Phụng Vũ Hành nghĩ, Hoàng đế hẳn là cực sủng phi tử này, tuy nàng nhìn quen tướng mạo khuynh thành của Phụng Trầm Ngư, cũng không thể không sợ hãi than lên thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

"Mẫu phi đến bên này ngồi đi." Huyền Thiên Minh tự nhiên tiến lên trước thay cung nữ, nâng Vân phi đến ngồi vào nhuyễn y, lại đưa mâm đựng trái cây mà cung nữ đang cầm đặt trên chiếc bàn ngọc lưu ly trước mặt nàng.

Tay Vân phi bóc vỏ một quả nhỏ cho vào miệng, lúc này mới lại mở miệng, là hỏi Huyền Thiên Hoa: "Để người dạy đàn cho con dâu tương lai của ta, người dạy thế nào đây?"

Phụng Vũ Hành vừa nghe lời này, trong lòng đã tính toán, nhanh chóng bước lên hành lễ đáp: "Dân nữ cực kỳ ngu dốt, từ trưa đến giờ cũng không học được nửa phần dáng vẻ của thất điện hạ." Lần này Vân phi tìm cho nàng lý do mặt tích rất tốt, nàng sao có thể không biết tốt xấu.

Huyền Thiên Hoa vẫn thản nhiên cười như cũ, mở miệng nói: "Đệ muội sao lại ngu dốt, là cảm luật của ta quá tùy tính, không có kết cấu."

Phụng Vũ Hành không nói gì. Đây là quy củ tổ truyền của Huyền gia sao? Điều nhận thức ruột thịt như vậy? Bên kia một câu đều vương phi, đến đây lại là con dâu tương lai hoặc đệ muội, hoàn toàn không xem nàng là người ngoài!

Vân phi cẩn thận đánh giá Phụng Vũ Hành, trên mặt không thấy có biểu tình gì, không lạnh không nóng, nhưng lời nói ra hoàn toàn đều thiên vị nàng: "Người đừng một câu đều xưng dân nữ, nếu bản cung đã nhận thức con dâu là người, người cứ giống Minh nhi và Thiên Hoa gọi ta một tiếng mẫu phi. Gọi Thiên Hoa là thất ca đi."

Phụng Vũ Hành nhanh chóng quỳ trên đất, "Dân nữ không dám." Cái này đối với người cổ đại là thiên ân đại điển, nàng vô công chịu lộc, người ta dựa vào cái gì mà đối tốt với nàng như vậy?

"Có gì không dám?" Âm thanh của Vân phi vẫn thanh thúy như cũ, còn cố ý cao thêm vài phần, làm mọi người trong điện đều nghe thấy, bao gồm cả Trầm thị. "Đã nhận đại sinh chi lễ của Minh nhi, thì bản cung đã nhận thức con dâu người. Bản cung mặc kệ người là cháu ngoại tội thần, tổ tiên người tuy là tặc nhân phạm thượng, chỉ cần Minh nhi vui, bản cung coi người là đứa trẻ của mình."

Trong lòng Phụng Vũ Hành cảm kích, nàng biết Vân phi tỏ thái độ để Trầm thị nghe thấy. Hóa ra, đứng ở sau lưng nàng không chỉ là một tòa Ngư vương phủ Huyền Thiên Minh, ngay cả mẫu thân hần đều có thể che chở hần đến tận đây, có thân nhân như vậy, cuộc đời này không uổng phí.

"Con dâu dập đầu tạ đại ân mẫu phi." Một cái dập đầu xuống, thành tâm thành ý.

Vân phi vừa lòng nhẹ gật đầu, Huyền Thiên Hoa tự mình đỡ nàng dậy, Phụng Vũ Hành lại nói: "Đa tạ thất ca."

Huyền Thiên Hoa chỉ cười nhưng không nói.

Đến lúc này Vân phi mới cẩn thận đánh giá Phụng Vũ Hành, từ đầu đến chân, cuống cùng dừng ở trên mặt còn rất tỉ mỉ, sau một lúc lâu, lại nói: "Ừ, là đứa trẻ của Diêu gia." Nàng chỉ vào ghế bên người, "Ngồi đi."

Phụng Vũ Hành nói lời cảm tạ, chân thành ngồi xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự nhiên hào phóng.

Vân phi cảm thấy hài lòng vài phần.

"Cuộc sống trong nhà thế nào?" Giống như bàn chuyện nhà, bỗng nhiên, Vân phi hỏi một câu như vậy.

Nàng mỉm cười đáp: "Điện hạ tặng cho con dâu một tòa nhà, con dâu gọi nó là Đồng Sinh hiên, ở rất tốt."

Trong ánh mắt Vân phi khen ngợi, lại hỏi: "Huynh đệ tỷ muội có thân thiết hòa thuận không?"

Nàng lại đáp: "Bào đệ Từ Duệ năm nay đã sáu tuổi, thập phần thông minh thân thiết."

Vân phi cúi người về phía trước: "Người thân trong nhà cũng khỏe?"

Trên mặt Phụng Vũ Hành hiện ra vẻ cô đơn: "Ở Hoang Châu xa xôi, đã nhiều năm không gặp."

Vân phi bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt khó nén ý cười, nhìn Phụng Vũ Hành không khỏi gật đầu, rồi nói ba tiếng: "Được! Được! Được!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Bóp nát mộng mẫu nghi thiên hạ của người

Vân phi ba hỏi, Phụng Vũ Hành ba đáp, hoàn toàn ném Phụng gia cách ra ngoài, phủ môn chỉ nhận Đồng Sinh hiên, huynh đệ chỉ nhận Phụng Từ Duệ, người thân thẳng thắn chỉ nhận Diêu gia ở Hoang Châu.

Đây mới là nữ nhi Diêu gia!

Huyền Thiên Hoa cũng không nghĩ đệ muội hẳn lại có tâm tư như thế, nhưng mà nghĩ ngược lại, có thể để tiểu cữu kia ngốc nghếch động tâm, sao có thể là nữ tử tâm thương. Không khỏi chú ý Phụng Vũ Hành vài phần.

Vân phi đi vào trong điện vài bước, Phụng Vũ Hành chạy nhanh đuổi kịp, chỉ thấy Vân phi chỉ vào góc sáng Trầm thị đang quỳ nói: "Người có nhận ra người nọ không?"

Phụng Vũ Hành liếc mắt chỗ kia một cái, mới phát hiện sao Trầm thị có thể quỳ đơn giản như vậy, ở dưới đầu gối của nàng lại lót thêm một bãi đá cuội, mấy viên đá kia đều bị đập vỡ, mỗi viên đều có góc cạnh sắc nhọn. Thân hình mập mạp của Trầm thị tụt ở đâu, mặt đất đã lênh láng máu, nàng lại không dám động dậy.

"Con dâu nhận ra, đó là chủ mẫu của Phụng gia, Trầm thị." Nàng thu hồi ánh mắt, đáp lại lời Vân phi.

Vân phi vừa nghe một lời đương gia chủ mẫu này chỉ hừ một tiếng: "Tốt lắm." Sau đó xoay người, lại kéo làn váy đi lên đài cao vài bước, đi tới một nửa thì dừng lại, lại quay đầu, trên mặt hiện ra một tầng sắc bén: "Trên đời này người dám lừa gạt bản cung đúng là không có, cho dù là Hoàng thượng, hẳn cũng không dám. Trầm thị, người thật to gan!"

Trầm thị sớm đã bị khí thế trong hoàng cung dọa mất hồn, huống chi Nguyệt Hàn cung này là tòa cung điện huy hàng nhất, thường ngày cực ít có người tới đây. Nàng cũng có nghe nói Vân phi này trước kia, trong ấn tượng là phi tử không được sủng ái, ai có thể nghĩ lúc gặp mặt, tất cả trong Nguyệt Hàn cung, bao gồm bộ dáng của Vân phi, thấy thế nào ba chữ "không thể sủng" cũng phải nép vào một bên!

Trầm thị run rẩy quỳ, muốn nói chuyện, nhưng răng nanh đều sợ hãi va vào nhau, không phát ra được nửa tiếng.

Nàng biết, cùng lắm cữu hoàng tử chỉ đánh một roi, có Phụng Căn Nguyên, cũng không thể đánh chết nàng tại chỗ. Nhưng Vân phi này, bóp chết mình như bóp chết một con kiến bình thường, mặt ai cũng không nhìn.

"Trầm thị." Âm thanh của Vân phi lạnh như băng truyền đến lần nữa: "Ta niệm tình người là chi thế của quan nhất phần đương triều, hôm nay không cùng người so đo quá nhiều. Ta cho người ba ngày để giao nộp "Thanh sơn đồ" cho Ngự vương điện hạ, ngoài ra, nghe nói người có nữ nhi từ nhỏ có một tướng mạo khuyển thành sao?"

Trầm thị giật mình, dây cót trong lòng gần như sắp đứt.

"Vậy bản cung sẽ đưa cho Phụng gia một ý chỉ, chính nữ Phụng gia Phụng Trầm Ngự, trong lòng năm năm, không được vào cung!"

Một câu, tựa như đã đóng kín mộng đẹp mẫu nghi thiên hạ của Phụng Trầm Ngự.

Nhưng Trầm thị lại nhẹ nhàng thở ra, năm năm, hoàn hảo. Trầm Ngự của nàng chỉ cần chờ Phụng Căn Nguyên quyết định, chờ Phụng Căn Nguyên quyết định trở thành phụ tá đắc lực của vị hoàng tử ấy, Trầm Ngự nhất định là chính phi của hoàng tử kia. Thân thế đương kim Thánh thượng khỏe

mạnh, chung quy không đến mức năm năm đã quy thiên.

Vân phi sao không biết suy nghĩ trong lòng Trầm thị, cũng không cùng nàng so đo, chỉ nhếch khóe môi, hiện lên một tia cười lạnh, lại mở miệng nói với thái giám bên người: "Thay bản cung đi viết chỉ, lại đến Trung cung phượng ấn của Hoàng hậu nương nương, rồi đưa đến Phượng phủ."

Thái giám lĩnh mệnh rồi đi.

Khi trở về, cũng là Huyền Thiên Minh cùng vào đại điện.

Bạch Trạch phía sau giúp hần đánh xe đến thẳng trước điện, sau khi quỳ bái Vân phi rồi lác mình đi ra, Huyền Thiên Minh gợn tay về phía đài cao của Vân phi: "Mẫu phi không cần đứng ở đài cao như vậy."

Vân phi tươi cười rồi đi xuống, trong nháy mắt bộ dạng khiến Trầm thị trước đó và bộ dạng này rõ ràng là hai người, "Chuyện bên ngoài Minh nhi xử lý tốt chưa?"

Huyền Thiên Minh gật đầu, sau đó vươn tay về phía Phượng Vũ Hành.

Theo bản năng nàng đưa tay mình qua, bỗng chốc đã bị cầm.

"Thật không biết rốt cuộc người nào trong kinh không muốn sống rải lời đồn đãi, vương phi bản vương chỉ tiến cung chơi nửa ngày, bên ngoài lại có người nói nàng bị bắt cóc!"

Vân phi lạnh mặt, "Những người như vậy, đều đáng chết."

"Vâng." Huyền Thiên Minh còn chân thật gật đầu, "Đã giết năm."

Huyền Thiên Hoa bên cạnh ho nhẹ hai tiếng, "Mẫu phi, giờ không còn sớm, vẫn nên để cửu đệ đưa đệ muội rồi cung đi."

Vân phi gật đầu, "Cũng được." Lại khoát tay ra hiệu về phía đám cung nữ nói: "Tặng cho con dâu tương lai của bản cung lễ gấp mặt, theo điện hạ rồi cung, để tất cả mọi người nhìn thấy, nhị tiểu thư Phượng gia là từ đâu về."

Phượng Vũ Hành cảm kích tạ ân, chủ động đẩy xe lăn Huyền Thiên Minh và mọi người cùng nhau lui ra, ngay cả Trầm thị cũng bị hai thái giám khỏe mạnh ném vào trong viện.

Về mặt Huyền Thiên Minh ghét bỏ, phân phó hạ nhân: "Tùy tiện tìm một chiếc xe cho nàng là được rồi, xe ngựa của Ngự vương phủ ta không thể cho nàng ngồi."

Lúc này Huyền Thiên Minh mặc y phục vương gia từ hoàng cung tiến thẳng đến Phượng phủ, hơn nữa Vân phi phái cung nữ và thái giám làm lễ gấp mặt, một đám người chậm rãi đi rất náo nhiệt.

Giờ giới nghiêm trong kinh thành rất muộn, lúc này trong phố vẫn có thể thấy rất nhiều người, tất cả mọi người tro mắt nhìn Ngự vương gia đi cùng Thuần vương gia, hộ tống nhị tiểu thư Phượng gia từ hoàng cung đi ra, hơn nữa Huyền Thiên Minh còn cố ý để người ta lan truyền tin tức trong đám người, nói là buổi trưa Phượng nhị tiểu thư được Vân phi nương nương cho mời vào cung.

Lúc này mọi người mới hiểu được, à, hóa ra Phượng nhị tiểu thư căn bản không bị người bắt cóc, người ta tiến cung gặp mẹ chồng tương lai.

Động tĩnh lớn như vậy nên Phượng phủ không thể không có tin tức, khi quân gia Hà Trung báo cáo chuyện này cho chủ tử ở chính đường, đại bộ phận mọi người đều nhẹ nhõm thở một hơi, nhưng cũng có người cảm thấy thập phần tiếc nuối, chẳng hạn như Phượng Trầm Ngự, như Phượng Phần Đại, còn có Phượng Tử Hạo.

Nhìn đám người bên ngoài xe đuổi, Phượng Vũ Hành không khỏi cười lạnh, "Nghĩ đến tin tức ta bị bắt cóc, cũng là lấy phương thức truyền miệng này truyền ra ngoài, truyền qua truyền lại, ngay cả gốc rễ cũng thể tìm ra."

Huyền Thiên Minh nhếch lông mày, "Ai nói tìm không ra, không phải ra giết năm người sao."

"Nhưng hung thủ phía sau màn rốt cuộc là ai, chúng ta ai cũng không biết, không phải sao?"

Trong xe đuổi trầm mặc một hồi, Huyền Thiên Hoa mở miệng trước, hần nói: "Xem xét việc này hần là người của Diêm Vương điện."

Phượng Vũ Hành nghe không hiểu, ngồi chờ giải thích.

Huyền Thiên Hoa tiếp tục nói: "Diêm Vương điện là một tổ chức sát thủ trên giang hồ, chuyên lấy tiền giết người. Nhưng ra giá cực cao, có thể vung tiền ra, hơn phân nửa đều là người đại phú quý."

Huyền Thiên Minh nói tiếp: "Chắc chắn không phải phụ thân ngươi, đến giờ hần không ngu xuẩn đến mức vẫn muốn giết ngươi. Về phần vị chủ mẫu kia, hần là người không có đầu óc, người của Diêm Vương điện không muốn làm việc buồn bán với loại người như nàng. Trong tay trưởng huynh trưởng tỷ của ngươi không có nhiều tiền như vậy, tính toán như vậy, phải là người để ý ngươi nhiều hơn."

Phượng Vũ Hành suy nghĩ, nói: "Ý ngươi là Trầm gia?"

Huyền Thiên Minh gật đầu, "Trầm thị không có đầu óc không có nghĩa là mọi người Trầm gia đều không có đầu óc, bằng không bọn họ không thể làm ăn phát triển mạnh như vậy được. Trầm gia muốn giữ vững phú quý của mình, nhất định phải giữ vững địa vị của Trầm thị ở Phượng gia, cho nên có một số việc không cần tự Trầm thị động thủ, bọn họ sẽ thay nàng xử lý sạch sẽ."

Phượng Vũ Hành nhíu mi tâm trầm mặc không nói, Trầm gia, nếu bọn họ nhúng tay vào, đúng là khó lòng phòng bị.

"Ban Tẩu!" Đột nhiên, Huyền Thiên Minh hô một tiếng trong không khí.

Phượng Vũ Hành chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chờ khi nàng nhìn rõ, lại có một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào đứng trước mặt nàng.

"Từ nay về sau ngươi sẽ đi theo vương phi, nàng chính là chủ tử của ngươi." Huyền Thiên Minh trầm giọng phân phó.

Người tên Ban Tẩy rất nghiêm túc, lúc này quỳ gối trước mặt Phượng Vũ Hành: "Ban Tẩu bái kiến chủ tử."

Phượng Vũ Hành sững sờ một chút, nhìn về phía Huyền Thiên Minh.

Hắn nói với nàng: "Ban Tẩu là ám vệ tốt nhất, ngươi mang theo bên mình, ta mới yên tâm."

Phượng Vũ Hành không cự tuyệt, chỉ gật đầu, nhẹ nói: "Được." Trong chớp mắt, Ban Tẩu lẩn mình biến mất.

Nàng không thể không cảm thán cổ võ xuất thần nhập hóa, Ban Tẩu có thể luyện khinh công đến cảnh giới như thế, chẳng trách Huyền Thiên Minh đều nói hắn là ám vệ tốt nhất.

"Ngươi mang mọi người đến bên ta, vậy ngươi phải làm sao?" Nàng có chút lo lắng.

Huyền Thiên Minh bật cười, "Ngự vương phủ như tường đồng vách sắt, chỉ là chính ta, chân tuy đã phế, nhưng không phải người bình thường có thể tới gần, ngươi không cần lo lắng."

"Vậy ngươi đừng trách Hoàng Tuyền." Nàng giảng đạo lý cùng hắn, "Vong Xuyên khinh công tốt, nếu lúc ấy nàng ở đó, vậy nhất định sẽ thành công đưa ta trốn thoát. Nhưng Vong Xuyên bị ta cử ra ngoài làm việc, cho nên việc này không thể trách Hoàng Tuyền được."

Huyền Thiên Minh buồn bực hừ một tiếng, không nói gì.

Xa giá của Ngự vương gia rất nhanh đã đến Phượng phủ, lúc này không chỉ có Ngự vương đến, Thuận vương cũng đến, Phượng Cẩm Nguyên dẫn theo gia trẻ trong nhà sớm đã quỳ gối ở cửa phủ nghênh đón.

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu xe đuổi đi xuống, chợt nghe người nhà Phượng gia cùng hô lên: "Khấu kiến Thuận vương điện hạ! Thuận vương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Ngay sau đó, trong xe đuổi, một chiếc xe lăn bay ra, một người thân tử bào đang ngồi, trong lòng còn ôm một cô nương.

Người Phượng gia dĩ nhiên biết là Huyền Thiên Minh, nhanh chóng lại hô Ngự vương thiên tuế an.

Thế khi xe lăn rơi xuống, mọi người mới nhìn rõ, trong lòng Huyền Thiên Minh đang ôm, đúng là nhị tiểu thư Phượng gia, Phượng Vũ Hành.

Huyền Thiên Minh thả người ra, Phượng Vũ Hành chủ động tự giác nhận nhiệm vụ đẩy xe lăn, giúp Huyền Thiên Minh đi theo Huyền Thiên Hoa, Phượng Cẩm Nguyên cung kính mời vào trong Phượng phủ.

Phía sau là một đám thái giám cung nữ cũng tiến vào, trong tay người người đều đang cầm mấy thứ.

Phượng Cẩm Nguyên nghi hoặc nhìn, liền hỏi: "Xin hỏi điện hạ, đây là..." Chung quy không phải là đưa lễ vật cho Phượng gia đi?

"Là đưa lễ gặp mặt cho Hành Hành." Huyền Thiên Minh dĩ nhiên đáp lại.

Huyền Thiên Hoa cũng mở miệng nói: "Mẫu phi biết hôm nay bốn vương hồi kinh, nên gọi đệ muội tiến cung gặp mặt một lần, không nói trước với Phượng đại nhân, là bốn vương thất lễ."

Phượng Cẩm Nguyên sợ tới mức liên tục lắc đầu: "Không dám không dám. Tiểu nữ có thể vào cung bái kiến Văn phi nương nương là phúc phận của nàng."

"Ngươi nghĩ như vậy là được rồi." Âm thanh kỳ quái vang lên từ Huyền Thiên Minh.

Hai vị hoàng tử đồng thời xuất hiện ở Phượng gia, lúc này đừng nói là Phượng Phần Đại, ngay cả Tường Dung và Trầm Ngự cũng nhìn đến choáng váng.

Tính tình của Huyền Thiên Minh các nàng đã được thỉnh giáo, vị thất hoàng tử này cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Trước kia chỉ nghe thất hoàng tử tao nhã, nay mới biết cái gọi là trăm nghe không bằng một thấy.

Mi mục của Phụng Trầm Ngư dĩ nhiên bắt đầu múa, từng đạo ánh mắt mãnh liệt không che dấu bắn về phía Huyền Thiên Hoa.

Tuy Phấn Đại cũng suất nữa bị Huyền Thiên Hoa làm say đắm, nhưng vẫn đặt ở trên Huyền Thiên mình đang đeo mặt nạ hoàng kim ngồi trên xe lăn. Nay mắt thấy Phụng Vũ Hành tốt đẹp đứng phía sau hắn, ngọn lửa đỏ kỳ lại bắt đầu trỗi dậy.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Phấn Đại chạy về chính đường, lấy giày ở nội đường vào tay. Khi trở về tiền viện, cũng không quản là trường hợp gì, trực tiếp vọt tới trước mặt Huyền Thiên Minh, đưa chiếc giày kia ra trước mắt hắn: "Điện hạ, có người nhặt được giày của nhị tỷ tỷ ngoài bờ sông."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tai tinh không trừ, Phụng phủ đại nạn

Huyền Thiên Minh không nhìn đến chiếc giày, chỉ nhìn chăm chăm Phụng Phấn Đại hơn nửa ngày.

Phấn Đại vốn là tâm hồn thiếu nữ, làm sao chịu nổi cái nhìn chăm chăm của hắn, lập tức đỏ mặt, cúi đầu, xấu hổ thẹn thùng.

Huyền Thiên Minh trầm tư không rõ, không khỏi hỏi Phụng Vũ Hành: "Người này là ai?"

Phụng Vũ Hành nói với hắn: "Thứ xuất của quý phủ tứ tiểu thư."

"À." Hắn kéo dài âm, roi giật giật trong tay.

Phụng Cẩm Nguyên sao không biết tình tình Huyền Thiên Minh, sợ tới mức nhanh chóng khiển trách Phấn Đại: "Quay về! Trước mặt điện hạ sao có thể nói chuyện với người!"

Phấn Đại không cam lòng, "Nhưng rõ ràng đây là giày của nhị tỷ tỷ..." Nàng vừa nói vừa nhìn lại chân của Phụng Vũ Hành, đã thấy thấp thoáng dưới làn váy có mặt giày chớp động.

Cũng không biết là không nên có lá gan này, nhưng nàng lại thấy một tay Phụng Vũ Hành vén mép váy lên. Chỉ thấy một đôi giày hoàn hảo không tổn hại gì đi trên chân Phụng Vũ Hành, giống với chiếc nàng đang cầm trong tay y như đúc.

Phấn Đại khó tin, sững sờ tại chỗ, đột nhiên cảm cổ tay bị nắm chặt, chỉ thấy Huyền Thiên Minh vươn tay ra cầm cổ tay trái của nàng.

Nàng thấy kích động, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp từ cổ tay tuôn ra.

Đáng tiếc, trong giây lát dòng nước ấm đã biến thành bi thảm, nghe thấy một tiếng "răng rắc", Huyền Thiên Minh lại bỗng tăng lực, dứt khoát bẻ gãy cổ tay trái của Phụng Phấn Đại!

Ngay cả tiếng hô của Phụng Phấn Đại đều không có, hai mắt hướng xuống đất nhắm lại, rồi ngất đi.

Hắn thị sợ tới mức chưa hoàn hồn, nhào về phía trước rồi ôm lấy Phấn Đại, thất thanh gào khóc.

Phụng Cẩm Nguyên vừa thấy điệu bộ này, sao dám để hắn thị ở lại gây tiếng động, hắn rất sợ lại chọc giận Huyền Thiên Minh thì thế thiếp hắn yêu nhất cũng sẽ bị đánh chết. Vì thế nhanh chóng phân phó xuống: "Mau đưa tứ tiểu thư và tứ di nương về phòng!" Hắn cũng chưa dám nói sẽ mời đại phu.

Nửa thân Huyền Thiên Minh trở về giúp Phụng Vũ Hành sửa sang lại làn váy, "Cần xem các người cũng đã xem, giày của Hành Hành nhà chúng ta vẫn luôn đi trên chân, nếu lại có người cả gan dám nói lung tung, bốn vương sẽ phái người tới lấy đầu lưỡi của hắn."

"Thần, nhớ kỹ." Phụng Cẩm Nguyên đem ánh mắt xin giúp đỡ về phái Huyền Thiên Hoa, chỉ hy vọng vị thất điện hạ luôn hiền lành này có thể giúp hắn nói hai câu.

Huyền Thiên Hoa trầm tĩnh nhìn thoáng qua phía Phụng Trầm Ngư, biểu tình trên mặt vẫn ôn hòa như cũ, lời nói ra nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên: "Lúc đó cho dù là ta hay huynh đệ Minh nhi, cũng sẽ không vô lễ ở trước nơi đông người vén y phục. Thôi, Phụng đại nhân vẫn nên mời đại phu xem thương thế cho tứ tiểu thư đi."

Cuối cùng là được một câu này, Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng sai người đi mời đại phu.

Lúc này chỉ thấy Huyền Thiên Minh khoát tay, một vị đại thái giám phía sau lập tức đi lên, mở ra chiếu chỉ trong tay, nói vang lên: "Ý chỉ đến! Phụng Trầm Ngư tiếp chỉ!"

(*) Ý chỉ là của Hoàng hậu hoặc Hoàng thái hậu. Thánh chỉ là của Hoàng đế. Minh chưa từng nhìn kỹ hoa văn trên ý chỉ. Nếu trên thánh chỉ là rồng thì

chắc trên Ý chỉ là phượng hoàng. Hoàng đế có long ấn thì Hoàng hậu hoặc Hoàng thái hậu có phượng ấn.

Mọi người trong Phượng gia đều mơ hồ, ai cũng không nghĩ bỗng nhiên có một ý chỉ lại giao xuống cho Phượng Trầm Ngư.

Trầm Ngư kinh ngạc bước lên trước vài bước, quỳ xuống nghe chỉ, những người phía sau cũng quỳ theo. Chợt nghe đại thái giám kia nói: "Phụng Hoàng hậu nương nương, Vân phi nương nương có lệnh, chính nữ Phượng gia Phượng Trầm Ngư trong vòng năm năm không thể bước vào hoàng cung nửa bước, nhuyển thử! Tạ ân!"

Trầm Ngư cảm thấy trong đầu "đùng" một tiếng nổ tung!

Nàng không như Trầm thị nghĩ đơn giản như vậy, năm năm, đó là thời gian hoàn hảo nhất cầu nàng! Không thể tiến cung, thì có nghĩa là không thể tiếp xúc với những người quyền quý nhất, có nghĩa là sẽ không được tham dự yến hội được tổ chức trong hoàng cung trong phòng năm năm, không thể gặp người nàng muốn gặp, Phượng gia cũng sẽ nghĩ cách để nàng gặp người. Âm chi ngồi ở nhà có thể thành mẫu nghi thiên hạ sao? Cho dù gả cho người có địa vị, nhưng thiếu năm năm này, lại làm nàng mất bao nhiêu công tính toán tương lai!

Ý chỉ này, quả thật là cắt đứt đường lui của nàng.

Nhưng có thể không tiếp sao? Rõ ràng là không được.

"Dân nữ, tiếp chỉ, tạ ân." Cúi đầu xuống, trong lòng Phượng Trầm Ngư dâng lên hận ý ngập trời.

"Đều đứng lên đi." Huyền Thiên Minh lại kỳ quái mở miệng, "Đưa đương gia chủ mẫu của bọn họ vào."

Lập tức có người nâng Trầm thị vào trong viện. Đúng, là nâng, chân của Trầm thị đã hoàn toàn không thể đi được.

Phượng Trầm Ngư nhìn mẫu thân của nàng, nhìn đầu gối nàng đổ máu và vết thương trên mặt bị Huyền Thiên Minh đánh, nửa điểm đồng tình cũng không có. Nàng biết, tất cả hôm nay đều do mẫu thân tạo hành, đều do mẫu thân tham tài, mới chọc giận Vân phi, chôn vùi tiền đồ của nàng.

Nàng hận Trầm thị.

"Nhớ rõ trong ba ngày phải đưa bức 'Thanh sơn đồ' thật đến Ngự vương phủ, nếu không đừng trách bản vương vô tình." Huyền Thiên Minh ném ra một câu cuối cùng, vỗ vỗ mu bàn tay của Phượng Vũ Hành, rốt cuộc cũng bãi giá rồi đi.

Trước sân của Phượng gia lại để đầy lễ vật của Phượng Vũ hành, giống như đại sinh ngày ấy, nhắc nhở mọi người: Phượng Vũ Hành nàng, cho dù là ai cũng không thể khinh thị.

Lão thái thái mệt mỏi phân phó hạ nhân: "Đều đưa đến Đồng Sinh hiền đi!"

Phượng Vũ Hành đi đến trước mặt Phượng Căn Nguyên, thi lễ qua loa: "Hôm nay trên đường đi xem cửa tiệm, không nghĩ rằng sẽ được mời vào trong cung, không thể nói trước với phụ thân một tiếng, phụ thân đừng trách."

Phượng Căn Nguyên biết không phải là lỗi của nàng, lắc đầu không nói gì, chỉ là nhớ đến Phượng Phấn Đại bị bẻ cổ tay, không khỏi oán giận nói: "Ngự vương điện hạ này ra tay cũng nặng quá."

Phượng Vũ Hành hỏi lại: "Nữ nhi cũng không rõ tứ muội muội làm như vậy rốt cuộc là có ý gì, đều là cô nương chưa lấy chồng, lại bức nữ nhi phải nhắc váy lên, vì sao tứ muội muội phải làm như vậy?"

"Tai tinh!" Đột nhiên, Phượng Tử Hạo ở một nơi sáng sủa được hạ nhân đỡ nói ra hai chữ này, "Bởi vì ngươi, bao nhiêu người trong nhà bị đánh? Ngươi chính là tai tinh!"

"Tử Hạo nói đúng..." Trầm thị quỳ rạp trên mặt đất dùng hai cánh tay chống nửa người trên, hung hãn nhìn về phía Phượng Vũ Hành: "Ngươi chính là tai tinh!"

"Thật không?" Mắt Phượng Vũ Hành lạnh lẽo nhìn, "Mẫu thân vẫn nên nhớ lại 'Thanh sơn đồ' thật đang ở chỗ nào, nếu đến kỳ hạn ba ngày vẫn chưa lấy được, chỉ sợ tại vạ đến càng mạnh mẽ."

Nàng không phải đang nói chuyện giạt gân, Phượng gia biết kết cục khi không giao "Thanh sơn đồ" ra, lão thái thái tò mò đồ đầu tiên: "Căn Nguyên, báo tin cho Trầm gia, để bọn họ giao 'Thanh sơn đồ' ra đây cho ta!" Trong lòng nàng biết rõ, của cải mà Trầm thị vợ vết hơn một nửa đều trợ cấp cho nhà mẹ đẻ. Đặc biệt loại đồ tranh chữ cô này, chắc chắn là đưa cho Trầm gia để bán.

Phượng Căn Nguyên vội vàng phân phó thủ hạ đi làm, lại quay đầu nhìn mọi người trong viện, hạ quyết định: "Hôm nay đi nghỉ sớm đi, sáng mai ngoại trừ Phấn Đại, mọi người đều phải đến Phủ Độ tự dâng người, cầu phúc vì Phượng gia."

Rốt cuộc, mọi người đều tự giải tán, mỗi người đều lo lắng, cõi lòng đầy tâm sự, ai cũng không biết tại sao Phượng Căn Nguyên đột nhiên lựa chọn đi chùa dâng hương.

Cả ngày nay, bắt đầu từ cửu hoàng tử, cửu hoàng tử đến lần thứ hai mới chấm dứt, không khác gì một lịch trình mạo hiểm.

Cửu hoàng cửu vừa nâng Phụng Vũ Hành lên tận trời, vừa chà đạp Phụng phủ xuống đất, tư vị này không để một ai dễ chịu.

Lão thái thái đi thong thả vài bước, chờ mọi người giải tán, lúc này mới quay đầu nói với Phụng Căn Nguyên: "Năm nay Trầm Ngư mười bốn tuổi, dù sao trong lòng người cũng phải có tính toán, không thể chậm trễ được."

Phụng Căn Nguyên hiểu ý lão thái thái, năm ngoài hơn năm mươi vẫn chưa lập vị, chín vị hoàng tử không ai là đèn dầu cạn, hẳn làm tá thừa tướng đương nhiên được khắp nơi mượn sức chọn người. Chỉ là hẳn làm việc cẩn thận, địa vị bản thân trong triều và Phụng gia ở kinh thành muốn sống yên ổn đúng là không dễ, không thể dễ dàng đã cho thấy lập trường. Mấy năm nay trông ngóng, vốn thấy cửu hoàng tử có hy vọng nhất, nhưng hôm nay lại thành không thể nhất, đã vậy còn... Lão thái thái nói đúng, đây là lúc nên quyết định.

Trên đường trở về Đồng Sinh hiền, Tử Duệ nắm chặt tay Phụng Vũ Hành, giống như hơi buông ra một chút thì tỷ tỷ hẳn sẽ biến mất.

Phụng Vũ Hành cười hẳn: "Trẻ con nên trưởng thành, sao còn bám người như vậy?"

"Người để cho hẳn bám đi." Diêu thị mở miệng, "Người trong cung cũng thật là, không báo vào phủ một tin nào, Tử Duệ chưa ăn cơm chiều, chỉ sợ người xảy ra chuyện."

Bàn tay nhỏ bé của Phụng Tử Duệ lại cầm nhanh hơn, nói: "Tử Duệ chỉ biết tỷ tỷ sẽ không gặp chuyện không may, có điện hạ rất lợi hại kia, tỷ tỷ sẽ không có chuyện gì." Nhưng rốt cuộc chỉ là đứa trẻ, nghĩ đến chuyện Huyền Thiên Minh bề cô tay Phấn Đại, lại bắt đầu sợ hãi: "Tay tứ tỷ tỷ sẽ không bị chặt đứt chưa?"

"Sẽ không." Nàng vỗ vỗ đầu Tử Duệ, "Có thể nói lại được." Khi Huyền Thiên Minh ra nàng hiểu rõ, nhìn như tàn nhẫn, trên thực tế cũng để lại đường sống. Dù sao Phấn Đại còn nhỏ tuổi, vẫn còn có thể phát triển, nếu có thể mời đại phu y thuật cao minh, nhận chữa cho tốt thì sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Mà nàng không cho rằng ngay cả đại phu nổi tiếng Phụng phủ cũng không thể mời đến.

Một đêm này, trong Phụng phủ không có một viện nào có thể ngủ được. Tất cả mọi người từ Kim Ngọc viện đều truyền đến một âm thanh ác quỷ gào lên: "Tai tinh! Phụng Vũ Hành người chính là tai tinh!"

An thị phân phó hạ nhân: "Phải nhiều người đi vào phòng tam tiểu thư canh giữ, đừng để nàng sợ."

Hàn thị bên này vội vàng chăm sóc trọng thương của Phấn Đại, một tiếng gào kia lọt vào lỗ tai Phấn Đại, nàng chỉ cảm thấy thống khoái vô cùng.

Mà Kim Trân trong Như Ý viện, chỉ dựa bên cửa sổ, nhìn về hướng Kim Ngọc viện trào phúng, chỉ nói đại phu nhân cũng có ngày hôm nay, xem ra phong thủy đúng là xoay chuyển. Không khỏi vì mình mà cảm thấy may mắn.

Về phần lão thái thái, một tiếng "tai tinh" làm nàng nhớ tới một người: "Triệu ma ma." Nàng đứng dậy, "Người nhanh đến sái phòng ở hậu viện xem Tử Dương đạo trưởng thế nào rồi."

Triệu ma ma vội vàng rời đi, rồi khi trở về, sắc mặt tái nhợt.

"Làm sao vậy? Lão thái thái cũng bắt đầu khăn khăn trông theo."

Chợt nghe âm thanh run run của Triệu ma ma nói: "Lão thái thái, Tử Dương đạo trưởng hẳn... đã chết."

"Cái gì?" Lão thái thái kinh hãi, ngã ngồi trên giường nhỏ, "Đã chết?"

"Ôi! Ngài phải chú ý thất lung này." Triệu ma ma nhanh chóng khuyên, "Là bị cắt cổ."

Lão thái thái từ từ hồi phục lại tinh thần, tự cân nhắc một hồi, lại hỏi: "Hắn có lưu lại cái gì hay không?"

Triệu ma ma gật đầu, "Trên đất có tám chữ viết bằng máu."

"Viết gì?"

"Tai tinh không trừ, Phụng phủ đại nạn."

Tám chữ này như một cái chùy lớn mãnh liệt đâm vào tâm lão thái thái, nàng nhớ tới Phụng Tử Hạo từng chỉ vào Phụng Vũ Hành nói, từ khi người trở về thì từng người từng người trong nhà đều bị thương, hay thật sự là tai tinh tới quấy phá?

Tin Tử Dương chết đã được lão thái thái phong tỏa, trừ Phụng Căn Nguyên, không ai biết Tử Dương đạo trưởng đã chết, càng không có người thứ ba biết hẳn viết bằng máu tám chữ kia. Dừng lời của Phụng Căn Nguyên nói: "Chuyện cho tới giờ, cho dù nàng là tai tinh, chúng ta không đuổi được."

Một đêm hỗn loạn trong Phụng phủ cũng không ảnh hưởng tới Đồng Sinh hiền của Phụng Vũ Hành, vì cách khá xa, lời chửi bậy thê lương của Trầm thị không truyền đến. Nhưng nàng vẫn lăn qua lộn lại không ngủ được, chung quy cảm thấy có việc muốn phát sinh, lại không nghĩ ra là chuyện gì.

Đến khi ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng "bùm", Phụng Vũ Hành lập tức xoay người dậy, chạy vội đến chỗ âm thanh kia!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Phát hiện mới trong hiệu thuốc không gian

Ngoài cửa sổ, Vong Xuyên bị trọng thương rơi xuống, khi ngửa đầu nhìn Phụng Vũ Hành, khóe miệng còn lộ vết máu.

Phụng Vũ Hành cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía, ban đêm yên tĩnh, mọi nơi không tiếng động.

Nàng vẫn lo lắng, nhẹ nhàng gọi: "Ban Tẩu, chặn phía sau."

"Thuộc hạ đã biết." Trông không khí, không biết từ chỗ nào bay tới một câu, sau lại không có tiếng động gì. Lúc này nàng mới an tâm, giúp Vong Xuyên trở lại phòng.

Vong Xuyên nghe thấy Phụng Vũ Hành gọi Ban Tẩu thì sửng sốt, rõ ràng là không nghĩ tới Ban Tẩu lại đến bên cạnh Phụng Vũ Hành. Đến khi nghe thấy âm thanh trả lời của đối phương, lúc này mới hiểu hóa ra vị Phụng nhị tiểu thư này đã chiếm một phần lớn như vậy trong lòng cửu hoàng tử.

Nếu là Ban Tẩu, tâm cảnh giác của Vong Xuyên cuối cùng cũng buông xuống, không chờ Phụng Vũ Hành mở miệng hỏi thì chủ động nói: "Toàn bộ cô nương đều an toàn rồi đi, tổng cộng là mười hai người, được gửi nuôi trong một căn nhà. Trên đường nô tỳ hồi kinh thì bị người đuổi giết, vẫn đuổi tới kinh thành, hình như... cũng vào Phụng phủ."

Tâm của Phụng Vũ Hành trầm xuống, nàng không biết khinh công của Vong Xuyên rốt cuộc tốt bao nhiêu, nhưng cho dù không xuất thần đẹp như tranh giống như Ban Tẩu, ít nhất cũng không kém nhiều lắm, nếu không Huyền Thiên Minh không thể an bài đến bên cạnh người nàng. Khinh công tốt như vậy mà một đường bị người đuổi giết vào tận trong phủ, chỉ sợ đối phương không phải là người dễ đối phó.

"Ta biết rồi." Nàng gật đầu, "Trước không nói cái này nữa, để ta xem thương thế của ngươi."

Phụng Vũ Hành đốt đèn, kiểm tra miệng vết thương của Vong Xuyên.

Vai trái trúng một mũi tên, may mắn là không có độc. Cánh tay phải có một lỗ hồng, rất sâu, da thịt đều bị bong ra, Nghiêm trọng nhất là lưng nàng trúng một chưởng, chỉ sợ một chưởng kia của đối phương đã dùng nội lực, chấn động tám mạch của Vong Xuyên.

"Đến đây." Nàng đỡ Vong Xuyên đến nhuyễn tháp, "Ngồi trước đi, ta vào dược thất lấy thuốc. Ta và phụ thân đều phái người cùng đi Tiêu Châu, truy giết người tám phần là thủ hạ ám vệ của hắn. Nếu đối phương cố ý thử, những vết thương trên người này có chút phiền phức."

Vong Xuyên áy náy một hồi: "Nô tỳ làm phiền tiểu thư rồi."

"Nói nhảm cái gì." Nàng khiển trách Vong Xuyên, "Ngươi và Hoàng Tuyên đi theo ta, ta coi các ngươi như tỷ muội của mình, nếu mù quáng đi theo ta, vậy chỉ còn là quan hệ chủ tớ."

Vong Xuyên cảm kích một hồi, rồi không nói nữa.

Phụng Vũ Hành xoay người đi vào dược thất, sau khi vào thì trực tiếp vào hiệu thuốc không gian.

Ngoại thương của Vong Xuyên thì chữa trị tốt, chỉ là một chưởng kia sợ là phải điều dưỡng cho tốt. Nàng tìm một ít viên đan sâm, mặt khác lại tìm thuốc tây điều dưỡng ngũ tạng, lại mang theo thuốc chích gây tê, mang theo cồn tiêu độc và kim khâu giải gấu, lúc này mới ra khỏi không gian.

Lần trước cho Huyền Thiên Minh bình phun chỉ còn một chút, nhưng nàng tiếc dùng, chung quy nghĩ phải để lại, về sau bên ngoài có chuyện khẩn cấp lại lấy ra dùng. Hiện tại, dù sao cũng là ở nhà, dùng kim tiêm gây tê cũng như nhau.

Sau khi về phòng, tự mình lấy nước, để Vong Xuyên uống thuốc trước, rồi đem những thứ thuốc này nói cho Hoàng Tuyên biết mỗi ngày phải uống bao nhiêu, để mỗi đúng giờ cho chính nàng uống.

Vong Xuyên nhìn viên thuốc kỳ lạ trong bình sứ nhỏ, trong lòng có vô số nghi vấn, lại nhin xuống không hỏi.

Đến khi Phụng Vũ Hành bày ống tiêm và kim tiêm ra, rốt cuộc Vong Xuyên không nhịn được: "Tiểu, tiểu thư, ngươi lấy ra cái gì vậy? Còn cái vừa rồi mà ta uống là thuốc sao? Vì sao không đáng?"

Người có thói quen uống thuốc Đông y, dĩ nhiên sẽ không thấy viên thuốc Tây đáng, huống chi có hai loại thuốc có vỏ bọc đường.

Phụng Vũ Hành đã sớm tìm lý do cho đồ của mình: "Năm đó khi ta ở đại sơn tây bắc, từng gặp qua một bị kỳ nhân Ba Tư, hắn ẩn cư trong núi sâu, mỗi lần ta vào núi hái thảo dược và nấm đều có thể thấy hắn. Người Ba Tư kia là một đại phu, thuốc dùng và dụng cụ đều rất cổ quái, nhưng lại có hiệu quả kỳ diệu. Ta đi theo học ba năm, đến khi hắn rời Đại Thuận, mấy thứ này đều đưa cho ta."

Vong Xuyên không nghĩ ngờ, liên tục cảm thán Phụng Vũ Hành đúng là có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ tốt đẹp.

"Nội thương của ngươi ta chỉ có thể cho ngươi dùng thuốc từ từ điều tiết, từ từ một chút, đêm nay vết thương bên ngoài nhất định phải xử lý tốt, ngày mai ngươi theo ta ra phủ dâng hương, để ngươi một mình ở lại ta rất lo."

Vong Xuyên không biết chuyện Phụng gia ra ngoài, Phụng Vũ Hành vừa dùng cồn rửa sạch miệng vết thương cho nàng, vừa cùng nàng nói những chuyện phát sinh nhiều ngày nay.

Tiêu Châu cách kinh thành không xa, ra roi thúc ngựa thì hơn nửa ngày là tới. Vong Xuyên không nghĩ mình rời đi mới mấy ngày, lại có nhiều chuyện tình phát sinh như vậy. Đặc biệt Phụng Vũ Hành còn tiến cung gặp được Vân phi, không khỏi liên tục cảm thán: "Vân phi nương nương chịu vì tiểu thư nói chuyện, vậy sau này tiểu thư không cần lo."

Phụng Vũ Hành khó hiểu: "Vân phi rất khó gần sao?" Tuy trong cung vừa thấy, khắp nơi Vân phi đều vì nàng mà nói chuyện, nhưng Phụng Vũ Hành không cho rằng Vân phi thực sự là người dễ đối phó. Phía dưới khuôn mặt tuyệt mỹ kia như đang che dấu rất nhiều bí mật, chống lưng cho người ở ngoài ngàn dặm.

"Đâu chỉ là khó gần." Vong Xuyên khẽ lắc đầu, "Người ngoài căn bản không thể tiếp xúc, đến cả đương kim Thánh thượng, chỉ sợ nhiều năm cũng chưa từng thấy Vân phi."

"Hả?" Đúng là ngoài dự kiến của Phụng Vũ Hành, "Hoàng thượng đều không gặp?" Vậy còn gọi gì là phi?"

"Nghe nói từ khi Vân phi nương nương sinh hạ cửu hoàng tử, thì càng ngày càng ru rú trong nhà, người người nói Hàn Nguyệt cung càng ngày càng yếu lạnh, cho dù là Hoàng thượng đến, cũng không sưởi ấm được riêng cung điện lớn kia."

"Ngươi thấy Vân phi đối xử với hai vị điện hạ rất tốt." Không giống như người già cô độc.

Vong Xuyên cười khổ, "Cũng chỉ còn hai vị điện hạ có thể tùy ý thấy. Nhưng tuy trong cung có Hoàng hậu, nhưng mấy năm gần đây tính tình của Vân phi nói một không nói hai không chịu sửa. Nếu nàng nói một người không tốt, cho dù đối phượng rêu rũa sa trường vì nước giết địch, cũng không chiếm được khuôn mặt tươi cười của Hoàng thượng. Nếu nàng nói một người không xấu, cho dù người kia có phạm thượng tác loạn, Hoàng thượng cũng sẽ không trách mắng nặng một câu."

Phụng Vũ Hành nghe Vong Xuyên nói, lại liên tưởng đến ngôn hành ban ngày của Vân phi, rất nhanh mắt đã thấy khớp nhau.

Đúng vậy, Vân phi đúng là như vậy!

Bỗng nàng bắt đầu hâm mộ nữ tử này, tuy không biết đối phượng đã từng xảy ra chuyện gì, cho nên ngay cả Hoàng thượng nàng cũng không muốn gặp. Nhưng vẫn có người sùng nàng đến thế, sùng ái như vậy, cho dù nàng sống ở thế kỷ XXI, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, không thể ngóng trông.

Nàng lắc đầu, không nghĩ đến Vân phi nữa, vì Vong Xuyên xử lý vết thương, khi tiêm thuốc gây tê thì nói với Vong Xuyên: "Lúc tiên có đau một chút, ngươi kiên nhẫn một chút, chỉ là gây tê thôi, không ảnh hưởng đến việc nói chuyện với ngươi."

Vong Xuyên gật đầu, ở niên đại này, ma phí tán không tốt lắm, thuốc tiêm gây tê nàng chưa từng nghe qua. Nhưng Vong Xuyên tin tưởng Phụng Vũ Hành, càng tin tưởng ánh mắt của chủ tử nàng, Huyền Thiên Minh.

Gây tê, làm sạch vết thương, khâu lại, Phụng Vũ Hành chăm chú làm từng trình tự nàng quen thuộc từ trước, chỉ là bên người thiếu y tá chuyển dụng cụ.

Vong Xuyên nhìn vết thương sâu trên đầu vai cánh tay mình bị một chiếc kim quai dị chọc vào, vừa mới tiêm thứ này mà cánh tay bắt đầu run lên, đến khi kim chọc lại lần nữa thì không thấy đau đớn. Mà những nơi có thể cử động thì vẫn đều cử động được, không bị ảnh hưởng, không khỏi sợ hãi than đại phu Ba Tư kia rất thần kỳ.

"Tốt rồi." Một kim cuối cùng hạ xuống, Phụng Vũ Hành giúp Vong Xuyên mặc y phục, lúc này mới nói: "Mấy ngày nay không được chạm vào nước, không thể vận động quá mạnh. Cũng may chúng ta chỉ đi ra ngoài dâng hương, ngươi đi theo ta, không cần xen vào chuyện gì."

Vong Xuyên gật đầu, "Nô tỳ biết, đa tạ tiểu thư, chỉ là... Cánh tay này mất bao lâu sẽ không tê nữa?"

Phụng Vũ Hành tính toán, "Một canh giờ sau sẽ khôi phục như lúc ban đầu, giữa trưa hôm sau ta sẽ giúp ngươi gỡ xuống, bình thường muốn làm gì thì để Hoàng Tuyền giúp ngươi. Ngoài ra," Nàng nghiêm túc nói với Vong Xuyên, "Trừ Hoàng Tuyền, chuyện ta khâu vết thương lại cho ngươi không thể bị kẻ nào phát hiện, hôm nay những thứ ta lấy ra cũng không thể nói cho bất cứ kẻ nào."

Vong Xuyên có chút khó xử: "Không thể nói với chủ tử sao?"

Phụng Vũ Hành nghĩ, "Nếu Huyền Thiên Minh hỏi, vậy ngươi cứ nói." Chuyện hiểu biết của nàng không thể lừa được Huyền Thiên Minh, huống chi nàng đã có một ý tưởng muốn phát triển kỹ thuật y học hiện đại đặc biệt của Tây y ở cổ đại, dựa vào mình thì không được, Huyền Thiên Minh là sự giúp đỡ rất tốt.

Bận việc cả đêm, chờ khi Phụng Vũ Hành vào được thất chuyển những thứ này về hiệu thuốc không gian, đã qua nửa giờ dần.

Nhanh chóng đuổi Vong Xuyên đi nghỉ một lát, thì nàng lại vào hiệu thuốc kiểm tra vật tư dự trữ.

Vừa mới chuyển đồ vào, Phụng Vũ Hành có một phát hiện kỳ lạ. Lại nói tới, sau khi đến Đại Thuận, tuy nàng không dùng nhiều được phẩm lắm, nhưng mỗi lần dùng qua thì có thói quen ghi lại trong sổ sách điện tử của hiệu thuốc. Máy tính trong không gian không có mạng, chỉ có thể mở ra để quản lý hệ thống xuất nhập của hiệu thuốc, chỉ cần nàng nhàn rỗi sẽ giống như kiếp trước, lại kiểm tra hiệu thuốc một vòng.

Nhưng gần đây Phụng Vũ Hành phát hiện, rõ ràng nàng đã dùng một ít được phần, không biết khi nào lại tự động bổ sung đầy đủ.

Tỷ như bình phun gây tê lúc trước nàng lấy từ trong quân đội, một thùng chỉ có mười hai bình, nàng cho Huyền Thiên Minh một lọ, hẳn phải còn mười một bình mới đúng, nàng cũng chưa lấy ra cho Vong Xuyên dùng, vì sao hiện tại nàng mở thùng ra, bên trong lại có đầy đủ mười hai bình?

Nàng lại đi xem gói thuốc trắng vị, rõ ràng đã lấy một gói pha nước uống, lại có một gói to trở lại trong hộp, những viên thuốc bên trong vẫn còn đầy, chỉ có thuốc trị động mạch vàng và thuốc mới đưa cho Vong Xuyên uống còn chưa bổ sung lại.

Nàng kinh ngạc không hiểu, bỗng nhiên nghĩ đến thuốc chữa móng tay của Mãn Hi, nhanh chóng chạy đến phòng nghỉ. Quả nhiên, dùng bao nhiêu lại bổ sung lại bấy nhiêu, ngay cả nước rửa móng cũng vậy.

Phụng Vũ Hành bỗng nhiên sinh ra một loại mong chờ, chẳng lẽ trong không gian có chức năng tự động bổ sung? Nàng quyết định ngày mai lại đến xem những thuốc hôm nay dùng có tự động khôi phục lại không, nếu thật sự có chức năng này, vậy ngày sau đã giúp nàng thực hiện kế hoạch lớn!

Tự nhiên có kinh hi làm Phụng Vũ Hành một đêm không ngủ, từ không gian đi ra, chợt nghe hạ nhân trong viện đã đi lại.

Nàng đẩy cửa ra, phát hiện trời cũng vừa mới tờ mờ sáng mà thôi, cảm thấy giao thông cổ đại không tiện lợi, đi ra ngoài thật sự là một chuyện phiền toái.

Kỳ thật, một đêm này trong Phụng phủ, cũng không có vài người có thể ngủ. Đặc biệt là Phụng Cẩm Nguyên, ám vệ được phái đi Tiêu Châu hồi phủ ban đêm, mang cho hắn một tin tức không lường trước được: "Khi thuộc hạ đuổi tới, biệt viện Tiêu Châu đã không còn một bóng người, những nữ đồng đều được rời đi rồi."

Phụng Cẩm Nguyên kinh hãi, hắn không rõ rốt cuộc là ai lại cùng hắn cướp đoạt những nữ đồng vô dụng này.

"Trên đường đi thuộc hạ thấy một nữ tử khả nghi, một đường đuổi sát tới kinh thành, ở giữa từng giao thủ, vai trái của đối phương và cánh tay phải đều bị trúng tên và đao nghiêm trọng, giữa lưng còn trúng một chưởng."

"Người nọ là ai?"

"Không dám chắc chắn."

"Vậy có điểm hoài nghi?"

"Thuộc hạ nghi ngờ... là nha đầu bên người nhị tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đầu năm, đến cả heo cũng nói tiếng người?

Được biết, lần này Phụng gia đi chùa Phổ Độ dâng hương, là một quy mô lớn nhất từ trước tới nay. Trừ Phụng Phần Đại bị thương nặng ra, gồm cả Trầm thị đang có thương tích và Phụng Tử Hạo bị liệt, Phụng Cẩm Nguyên trùng hợp có ba ngày nghỉ, có thể cùng đi.

Khi đoàn người Phụng Vũ Hành đi đến đại môn Phụng phủ, vài ma ma sức lực lớn nâng Trầm thị lên xa ngựa, phía sau là Mãn Hi, Bảo Đường theo sát phía sau.

Hôm nay nàng dẫn Vong Xuyên đi theo, Hoàng Tuyền đi cạnh Tử Duệ, Tôn ma ma chăm sóc Diêu thị, Thanh Ngọc phải ở lại cùng Trương công công tiếp tục kiểm tra sổ sách, ngoài ra có hai nhất đẳng nha đầu cũng đi ở nhà.

Mấy người các nàng phân ra ngồi hai xe ngựa, riêng Phụng Vũ Hành ngồi cùng Tôn ma ma và Diêu thị, Tử Duệ và Hoàng Tuyền được nàng đưa đến bên An thị và Tường Dung.

Chùa Phổ Độ cách kinh thành bốn mươi dặm ở giữa sườn núi, xe ngựa chạy nhanh, có lẽ phải đi từ hai đến ba canh giờ.

Người Phụng gia bị thức trắng một đêm, lên xe ngựa không lâu đều mơ màng ngủ, Phụng Vũ Hành thấy hốc mắt của Diêu thị thâm đen, thì khuyên nàng: "Mẫu thân chợp mắt một lát đi."

Điều thị lắc đầu không chịu, thỉnh thoảng lại nhấc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, "Ta chỉ lo lắng cho Từ Duệ, sợ hấn làm phiền An đi nương người."

"Từ Duệ rất hiểu chuyện." Nàng kéo tay đang vén rèm của Điều thị về, "Mẫu thân không cần lo lắng, nếu An đi nương không chăm sóc tốt cho Từ Duệ được, sao có thể nuôi dưỡng Trường Dung lúc nhỏ như vậy."

"Đúng vậy." Tôn ma ma cũng nói theo: "Từ trước đến nay, tính tình của An đi nương rất ôn hòa, đối xử rất tốt với nhị thiếu gia."

Điều thị buông tiếng thở dài, "Ta biết tính nàng rất tốt, chỉ là gần đây trong phủ xảy ra không ít chuyện, ta sợ trong lòng Từ Duệ không được tự nhiên." Nàng nhìn Phượng Vũ Hành nói: "Người biết không, hôm qua người chưa về, Phấn Đại và Từ Hạo thật sự nói không dễ nghe, Từ Duệ phản bác tại chỗ. Ta sợ bởi thế hấn sẽ có địch ý với các ca ca tỷ tỷ trong phủ, Trường Dung lại là hài tử tốt."

Chưa chờ Phượng Vũ Hành mở miệng, Tôn ma ma lại cướp lời khuyên nàng: "Nhị thiếu gia chúng ta là hài tử hiểu chuyện, sao lại không thể ai đối tốt với hấn ai không? Lại nói, tiểu hài tử nhà ai, nói ngày hôm nay thì mai đã quên rồi, sẽ không mang thù."

Phượng Vũ Hành nhẹ cười hỏi Tôn ma ma: "Ma ma rất hiểu tâm tư của tiểu hài tử, nay tuổi cũng lớn rồi, không biết ma ma có con cháu không?"

Nàng vừa hỏi, Tôn ma ma giật mình không kịp phòng bị, sinh ra cảm giác sợ hãi một chút, đến Điều thị cũng cảm thấy. Nhưng cũng không thấy kỳ lạ, ngược lại an ủi nàng: "Ma ma, A Hành không biết gì cả, người đừng trách nàng." Sau đó lại chủ động giải thích với Phượng Vũ Hành: "Tôn ma ma có một đứa con trai và con dâu đã qua đời nhiều năm trước, chết trong một đám hỏa hoạn."

Phượng Vũ Hành lộ vẻ mặt đau thương, ân hận nói: "A Hành không biết, ma ma đừng trách." Rồi nghĩ, lại hỏi: "Vậy có để lại cháu cho ma ma không?"

Tôn ma ma lắc đầu, "Không có, không có." Biểu tình cực kỳ mất tự nhiên.

Điều thị chỉ nghĩ nàng nhớ con, không thấy gì, Phượng Vũ Hành lại xem trong mắt ghi trong lòng. Nàng vẫn cho rằng chủ tử sau lưng Tôn ma ma không thể là người Phượng gia, như vậy rốt cuộc là ai? Người Trầm gia sao? Có lẽ cứ giữ lại nàng để tìm được cách liên lạc.

Nàng lại không nói lời nào, chuyện với Điều thị rồi nhắm mắt ngủ bù. Trên người Vong Xuyên có thương tích, không thể cử động nhiều, một lát của chớp mắt theo. Dù sao nàng biết trong tối vẫn có Ban Tẩu đi theo, cho dù có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn thì Ban Tẩu vẫn có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Phượng Vũ Hành.

Cứ lắc lư như vậy cũng không biết đã đi bao lâu rồi, chỉ là đang chiêm bao, Phượng Vũ Hành cảm thấy vốn đang xóc nảy bỗng nhiên dừng lại. Nàng mở mắt ra, còn nghĩ rằng đã đến chùa Phổ Độ, xóc mạnh lên nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện hóa ra xe ngựa đến một giao lộ và một đoàn người khác chặn đường nhau.

Đường vốn không rộng, để hai nhà đi song song quả thật có chút chật chội, nhưng nếu cẩn thận lái xe, cũng sẽ không phát sinh va chạm gì, cho dù có va chạm, hơn nữa phu xe chỉ chú ý đánh ngựa cũng chưa nói.

Như vậy cũng không sao, nhưng có hai chiếc xe bị va chạm nặng một chút, làm người đang ngủ trong xe bị đánh thức. Vì thế người nọ không đếm xỉa gì, kéo căng cổ họng kêu la: "Là người nào không có mắt cản đường của ta? Còn không cút nhanh sang một bên cho ta! Đúng là trời lật, gì vậy, không biết tốt xấu."

Mi tâm Phượng Vũ Hành vừa nhú lại, phiền chán buồn mình.

Điều thị hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Nàng bắt đầu giải thích: "Trầm mập kia, lại cãi nhau với người."

Điều thị không biết Trầm mập mà nàng nói là ai, làm Vong Xuyên còn bổ sung thêm: "Là đại phu nhân và người bên ngoài xảy ra tranh chấp."

Phượng Vũ Hành cảm thán, Vong Xuyên đúng là tri kỷ phiên dịch cổ ngữ! Nàng đến cổ đại lâu như vậy, tuy ngày thường nói chuyện đã chú ý, tận lực ra vẻ nho nhã, nhưng đôi khi tính tình khơi dậy, vẫn cảm thấy tiếng thông thường nói đã hơn.

Đối với chuyện Trầm thị đánh nhau với người, người Phượng gia đã nhìn quen, căn bản không có người đi ra hòa giải. Trầm thị kia không tiện đứng, nhiều nhất cũng chỉ ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên mắng một trận rồi xong, mọi người đều chờ tại chỗ.

Ai biết sức chiến đấu của Trầm thị đúng là không phải khoáng lạc, vết thương không nhẹ như lửa đốt, chửi ầm lên qua cửa xe ngựa mắt chừng một nén hương còn chưa dùng miệng, hơn nữa càng mắng càng khó nghe: "Cũng không mở mắt chó của các người xem là xe ngựa nhà ai, xe ngựa Phượng phủ cũng để các người chen chúc? Một đám dân đen, nói là chó còn chưa chắc chắn, ta thấy các người ngay cả chó cũng không bằng!"

Đối phương vẫn nhẫn nại rốt cuộc cũng bộc phát, Phượng Vũ Hành nghe thấy giọng nói trong vạt của một tiểu cô nương nói Trầm thị: "Đầu năm nay, đến cả heo cũng nói tiếng người à?"

Hay! Nàng thấy có chuyện vui, dứt khoát xóc màn xe lên ngồi bên ngoài xem náo nhiệt.

Những người khác trong xe ngựa cũng lục tục xóc màn xe lên, muốn nhìn người dám ngang nhiên mắng Trầm thị là heo rốt cuộc là người thế nào.

Phượng Vũ Hành đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy người Trầm thị phát sinh va chạm ở trên một chiếc xe ngựa, nhìn qua cũng biết là tiểu cô nương mười ba,

mười bốn tuổi chống tay ở thắt lưng, làn da trắng trẻo nhẵn mịn, một đôi mắt to trong veo như nước lợ ra tia rực rỡ, áo xanh trên người, tư thế oai hùng hiên ngang.

Cô nương kia đang lườm cửa sổ xe ngựa của Trầm thị, vẻ mặt ghét bỏ: "Đúng là đáng thương, tụng kinh này giờ, còn chưa chịu dừng đúng không? Người xem lại người cứ ở trong đó người không ra mặt không lối, mắng bản thân còn thờ hờn hển, lớn tuổi sợ lạnh chắc chắn rất khó coi?"

Phượng Vũ Hành thì vui vẻ, tay tiếp đón Diêu thị và Vong Xuyên: "Các người mau ra đây xem đi, rất phấn khích đó!"

Diêu thị bất đắc dĩ, cảm thấy nữ nhi của mình ít khi vui vẻ như vậy, không đành lòng làm mất hứng của nàng, cùng Vong Xuyên đi ra ngoài.

Lần đầu tiên Trầm thị bị một tiểu cô nương mắng như vậy, tức giận đến nỗi muốn đi ra bóp chết đối phương. Đáng tiếc, hai đầu gối đang sung sướng thoải mái nhắc nhở nàng hôm qua bị khuất nhục trong hoàng cung, nàng muốn động tay cũng không động tay được.

"Các người không biết đỡ ta một phen à?" Con tức không có chỗ nào phát tiết, thì đổ lên đầu hạ nhân, ba hạ nhân bên người đồng loạt lắc đầu, Ngọc La dẫn đầu nói: "Đại phu nói, chân phu nhân bị thương nặng, không thể đi lại dễ dàng."

Mãn Hi cũng bổ sung: "Lão gia cũng nói, để chúng nô tỳ hầu hạ tốt phu nhân nghỉ ngơi trong xe ngựa, chưa đến chùa Phổ Độ thì vạn lần không được xuống xe."

Bảo Đường gật đầu: "Lão thái thái cũng dặn dò như thế."

Trầm thị không thể xuống xe ngựa, trong lòng ghen ghét, cảm thấy khắp thiên hạ đều bắt nạt nàng. Vì thế trực tiếp kêu to trong xe ngựa, tiếng la hét vang lên, tức khắc từng đàn chim trong rừng đều kinh hãi bay đi.

Phượng Vũ Hành cảm thán: "Khí thế này, thật trâu bò!"

Lúc này, chợt nghe thấy âm thanh cao quý ồm ồm xuyên qua âm thanh ma quỷ của Trầm thị, chỉ hai chữ: "Và miệng."

Lập tức có một thị vệ xông tới trước xe ngựa Trầm thị, vén rèm lên rồi túm Trầm thị ra, ngay sau đó tất cùng lúc, tất "bốp bốp bốp" như cái như cánh quạt, độ mạnh yếu làm Phượng Vũ Hành bủi môi.

Trầm thị quả thật vị mười bàn tay này đánh cho mê muội, hai mắt nổ đom đóm không nói, đối phương dừng lại không đánh nàng vẫn choáng váng, đến khi nha đầu đỡ nàng xuống mới chấm dứt.

Nàng thật sự không rõ, trước kia lúc phong làm đương gia chủ mẫu Phượng phủ, đi đến đâu không phải là người trước người sau vây quanh, chỉ cần ngồi là không bị người ta hăm dọa nhìn, vì sao gần đây nàng luôn bị đánh? Ở nhà bị đánh, trong hoàng cung bị đánh, hiện tại ra ngoài vẫn bị đánh?

Mơ màng mờ mắt, hiện ra một khuôn mặt đã sưng lên, mắt bị híp lại chỉ còn một khe hở.

"Người dám đánh ta?" Trầm thị không cam lòng, không quan tâm khoe miệng có tơ máu, tiếp tục khàn giọng kêu: "Ta là chính thất phu nhân của tả tướng đương triều Phượng Cần Nguyên, người lại dám đánh ta?"

Cô nương đang đứng trên xe ngựa còn nói: "Dừng để Phượng đại nhân mất mặt, người như người đứng là loại thứ bậc thấp kém, tự giới thiệu còn không biết xấu hổ, thật sự là dọa người."

Bên này đã động thủ, người Phượng phủ thấy thế sẽ không thể không để ý tới. Huống chi Trầm thị đã chửi vấy ra danh hào Phượng phủ, đối phương vẫn can đảm như thế, khi đánh có thể không riêng gì Trầm thị, mà là mặt mũi Phượng gia.

Phượng Cần Nguyên tự đỡ lão thái thái đi đến bên này, An thị và Hàn thị, còn có Kim Trân cũng đi theo. Phượng Vũ Hành nghĩ, rồi mang theo Diêu thị đi qua.

Chợt nghe lão thái thái Phượng gia nói từ xa: "Ta đúng là không quản giáo, ác phụ kia sao đến chỗ nào cũng gây chuyện vậy? Đúng là phiền phức."

Trầm Ngu đi theo phía sau, trong lòng cũng có ý nghĩ giống lão thái thái, nếu nàng có thương tích giống Phượng Từ Hạo, có chết cũng không xuống xe với người này. Từ trước mẫu thân này chỉ điều võ dương oai trong phủ thì cũng thôi, nhưng nàng lại không biết chừng mực, đưa tay ra xa như vậy, họa đều gây vào hoàng cung rồi. Vì lòng tham, vì lợi ích Trầm gia, ngay cả tiền đồ của nữ nhi thân sinh cũng đã thua lỗ, có mẫu thân như vậy, muốn dùng gì nữa?

Bên này, Phượng Cần Nguyên chỉ khuyên lão thái thái: "Mẫu thân bớt giận, dù sao đi nữa cứ nhìn nàng lúc này."

"Ai." Lão thái thái lại than thở, "Mặt mũi Phượng gia đều bị nàng làm mất hết."

Trầm thị thấy Phượng Cần Nguyên và lão thái thái đi đến bên này, nháy mắt tìm được tâm phúc, ngã trên đất khóc: "Lão gia! Lão thái thái! Nên làm chủ cho ta! Con dâu bị người đánh chết rồi!" Vừa nói vừa chỉ vào nữ tử trên xe ngựa đối diện tiếp tục mắng: "Chính là tiểu tiện nhân kia, nàng mắng ta là heo!"

Lão thái thái muốn nói đánh chết là xứng đáng, người cũng không chỉ là heo sao! Nhưng dù sao việc này có liên quan đến thể diện Phượng gia, không nên biểu hiện tốt quá mức. Liền chuẩn bị nói vài câu, tốt xấu cũng đừng để đối phương quá uy phong, gia quyến của quan nhất phẩm đương triều ầu ầu

bên đường, đây là tội chết.

Nhưng chưa đợi lão thái thái mở miệng, chỉ thấy Phụng Căn Nguyên kinh ngạc nhìn cô nương trên xe ngựa kia: "Vũ Dương quận chúa?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ta bảo Hoàng bá bá róc xương lóc thịt con heo người

Lúc này Vong Xuyên cũng tiến đến bên cạnh Phụng Vũ Hành, hạ giọng nói cùng nàng: "Vũ Dương quận chúa là con vợ cả của Văn Tuyên vương phủ, khuê danh là Huyền Thiên Ca." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Văn Tuyên vương là đệ đệ ruột của đương kim Thánh thượng, cũng là vị huynh đệ còn sống duy nhất trên đời."

Phụng Vũ Hành đã hiểu, chẳng trách lại có khí thế như vậy.

Kỳ thật Phụng Căn Nguyên đã chuẩn bị tâm lý trước, nếu sáng sớm Trầm thị nói ra danh hào mặt mũi Phụng phủ, đối phương lại không hề bận tâm mừng nằng như cũ, vậy chỉ có thể có hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất, đối phương là người trong giang hồ, căn bản không hiểu Phụng phủ có ý nghĩa gì, trường hợp thứ hai, cũng chính là trường hợp Phụng Căn Nguyên không muốn thấy nhất: đối phương có phẩm giai cao hơn hẳn.

Nghĩ rằng hần thân là tả tướng đương triều, là đại quan nhất phẩm, có thể nói cả văn võ bá quan trong triều không có ai được hần để vào mắt.

Nhưng lại có một trường hợp tồn tại cực kỳ đặc biệt: Hoàng thân.

Mà gần đây ngày nào hần cũng chọc phải hoàng thân.

Không phải chứ, lại nữa rồi.

"À, Phụng bá bá, rốt cuộc ngài cũng chịu lộ diện." Vũ Dương quận chúa trên xe ngựa cũng có phần không muốn gặp Phụng Căn Nguyên, "Bản quận chúa còn tưởng ngài vẫn trốn trong xe ngựa, mặc phu nhân của ngài mắng mầu phi ta."

Phụng Căn Nguyên vừa nghe, đầu cũng lớn dần, ý của Vũ Dương quận chúa là, Văn Tuyên vương phi cũng ngồi trong xe ngựa?

Hần nhanh chóng diu lão thái thái cùng tiến lên, thì lễ với Vũ Dương quận chúa: "Không biết lúc này quận chúa..."

"Được rồi, đừng làm mấy thứ lễ nghi vô dụng đó." Hần chưa nói xong đã bị Vũ Dương quận chúa ngắt lời, "Mẫu phi ta nói quan lại không phù hợp với mấy nghi thức này, vậy ta hỏi người, con heo này dựa vào đâu mà giờ chân mắng chúng ta? Thấy bản quận chúa dễ bắt nạt hay là thấy mẫu phi ta dễ bắt nạt? Hoặc muốn khiêu chiến uy tín của phụ vương ta? Chúng ta vào hoàng cung đều có thể ngồi trong xe ngựa, bản quận chúa lớn như vậy, Hoàng bá bá còn không nhớ trách mắng, dựa vào đâu mà ra ngoài cung bị một con heo bắt nạt?"

Nàng mở miệng ngậm miệng chỉ có một con heo, Phụng Căn Nguyên và lão thái thái nghe thấy, huyết thái dương đều giật giật, nhưng lại không dám nói gì.

Chứ chưa nói người mở miệng mắng chửi trước là Trầm thị, hơn nữa mỗi lời mắng còn khó nghe hơn so với Vũ Dương quận chúa, cho dù là lỗi của Văn Tuyên vương phủ người ta, thần tử bọn họ chỉ là cánh tay nhỏ làm sao dám véo đệ ruột trên đùi Hoàng thượng? Như vậy không phải bị làm căng sao!

Phụng Căn Nguyên không nói hai lời, quỳ xuống phía xe ngựa, thêm lão thái thái cũng quỳ xuống. Bọn họ cùng quỳ, những người khác trong Phụng gia cũng không thể đứng, nhanh chóng quỳ theo. Chợt nghe Phụng Căn Nguyên dẫn đầu nói: "Không biết là vương phi và quận chúa, thần Phụng Căn Nguyên thay Trầm thị bồi tội với vương phi, quận chúa, mong vương phi khoan thứ."

Lão thái thái cũng nói theo: "Do lão phụ quân giáo không nghiêm, mong Vương phi thứ cho Phụng gia tội bất kính."

Lúc lão thái thái nói lời này, âm thanh có chút run rẩy, hiện tại nàng bắt đầu hoài nghi tai tỉnh của Phụng gia không phải là Phụng Vũ Hành, mà là Trầm thị. Tựa như chuyện hôm nay, có liên quan gì đến người nhà Phụng Vũ Hành đâu? Trầm thị chính là một tai họa!

Người trong xe ngựa không nói lúc lâu.

Mà Trầm thị vốn âm ỉ lại ủ rũ trông mong, nàng lại chọc phải một phi, tuy chỉ là vương phi, nhưng nàng làm phu nhân quan nhất phẩm nhiều năm thế này, cũng không phải không biết gì. Văn Tuyên vương là đệ đệ của đương kim Thánh thượng thì chưa nói, chỉ là hần sinh chín người con trai, không có nữ nhi, thì trong Văn Tuyên vương phủ lại có quận chúa là con vợ cả, dường như rất sủng ái, nghe nói đợi đến khi cập kê mười lăm tuổi sẽ phong làm công chúa.

Nhưng chỉ có một nhân vật như vậy, bị nàng mắng, lại còn mắng rất khó nghe như vậy. Thậm chí còn tệ hơn, ngồi trong xe ngựa còn có mẹ của người ta! Văn Tuyên vương phi!

Trầm thị cảm thấy mạng của mình không còn bao lâu nữa.

"Trầm thị?" Rót cuộc, từ trong xe ngựa có âm thanh truyền ra, vẫn trầm ổn cao quý như vậy, "Phượng tướng, Trầm thị này là thiếp của người?"

Phượng Cần Nguyên chán ghét liếc Trầm thị, bắt đầu nói: "Là chính thê của thần."

"Hả?" Văn Tuyên vương phi phát ra một tiếng nghi hoặc, "Chính thê của Phượng gia không phải là Diêu Thiên Nhu sao? Năm đó khi Diêu thái y gả nữ nhi vào Phượng phủ người, ta còn tự mình tới cửa tặng nàng đồ trang sức. Vì sao vài năm không thấy chính thê của người đã thay người rồi?"

Trầm thị oán hận đến ngứa răng, nhiều năm như vậy, vì sao trong mắt người bên ngoài nàng vẫn là thê thiếp?

Phượng Cần Nguyên cũng có chút xấu hổ, cho tới nay chuyện ở hậu viện hẳn không giải thích tốt ra bên ngoài. Cho dù Diêu gia thế nào, dù sao Hoàng thượng không hạ chỉ đến nữ nhi đã xuất giá, nhà bọn họ lại vội vàng đuổi người ta xuống đường, còn đưa đến đại sơn ba năm, trước mắt lời này nên nói thế nào?

"Hừ." Thấy hắn không nói hồi lâu, âm thanh từ xe ngựa truyền ra, "Thiên Nhu tốt như vậy mà người không cần, lại nâng người như vậy ngồi lên vị trí chủ mẫu, xin hỏi Phượng tướng, trong nhà không thể trị, sao có thể trị quốc?"

Những lời này nói ra rất nặng nề, Phượng Cần Nguyên cũng nhíu mày, giận tái mặt trả lời: "Thần chỉ là văn nhân, đối với chuyện ở hậu viện đúng là không quá để ý, thỉnh vương phi thứ lỗi. Nhưng việc trong triều, thần luôn luôn nghiêm túc."

"Thật không?" Vương phi kia hoàn toàn không quan tâm Phượng Cần Nguyên không vui, ngược lại nói chuyện với nữ nhi nhà mình, gọi: "Thiên Ca." Nàng gọi khuê danh Vũ Dương quận chúa, "Trước đó vài ngày, Hoàng bá bá còn nói nhớ người, chờ chúng ta từ chùa Phổ Độ về kinh thành, người nhớ phải tiến cung đi thăm."

"Mẫu phi yên tâm. Thiên ca đã nhớ. Hoàng bá bá thương Thiên Ca nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh chửi chút nào, nhớ trước đây phụ vương thấy ta bước bình mắng hai câu, Hoàng bá ba tức giận đến nổi hai tháng sau không chịu để hắn vào triều. Nếu Hoàng bá bá biết hôm nay có người chỉ vào mũi Thiên Ca mắng là tiện nhân, nhất định sẽ róc xương lóc thịt người nọ."

"Quận, quận chúa!" Trầm thị bị dọa đến choáng váng, "Quận chúa, ta sai rồi, ta không chửi, ta chỉ mắng mình ta thôi! Ta là tiện nhân, ta là đại tiện nhân!"

Làm sao Trầm thị còn lo cho thể diện, làm sao nàng còn mặt mũi! Chọc phải phi tử thì còn có đường sống, nhưng nếu đắc tội Hoàng thượng, thì không chỉ là nàng chết, chỉ sợ Trầm Ngự và Từ Hạo cũng không thể sống!

"Quận chúa!" Trầm thị gào khóc, "Ta biết sai rồi, xin quận chúa và vương phi khai ân, ta thật sự biết sai rồi. Hu hu..."

Vũ Dương quận chúa không nhìn được nữa, "Mẫu phi, một con heo khóc trước mặt ta, rất ghê tởm."

Âm thanh của Văn Tuyên vương phi lập tức truyền ra: "Vậy cho nàng chạy về chuồng heo đi."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có hai gã thị vệ tiến lên, rồi kéo Trầm thị vào xe ngựa.

Phượng Cần Nguyên bị lời nói của Vũ Dương quận chúa dọa sợ, lão thái thái đã sớm ngã ngồi trên mặt đất.

Ai cũng biết Hoàng thượng sủng ái Vũ Dương quận chúa, tuy sủng chưa đến mức bằng cửu hoàng tử, nhưng cũng không phải người dễ khiêu khích! Giống như lời của quận chúa người ta, Hoàng thượng đều không nở mắng nàng, hôm nay để Trầm thị nắn, dựa vào đâu?

"Thần, khấu đầu xin vương phi, quận chúa khoan thứ." Phượng Cần Nguyên cảm thấy mặt mũi bị người ta giẫm đạp dưới lòng bàn chân, đường đường là đại quan nhất phẩm, lại vì nữ nhân trong nhà mà phải chịu sự khuyển nhục như vậy.

Lúc này, trong đầu lão thái thái đột nhiên sáng lên, "Đúng rồi, Diêu thị đâu!" Nàng dùng khuỷu tay huych vào eo Phượng Cần Nguyên, "Nhanh, nhanh gọi Diêu thị ra thỉnh an vương phi."

Phượng Cần Nguyên cũng phản ứng, nhỏ giọng nhanh chóng phân phó hạ nhân, "Mời Diêu di nương ra." Diêu thị có giao tình với rất nhiều quý nhân trong kinh, cái này hẳn biết. Dù sao mấy đời Diêu gia làm ngự y, căn cơ quá sâu.

Phượng Vũ Hành thấy động tác nhỏ này, bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Dựa vào đâu mà Trầm thị chọc thủng cái sọt thì mẫu thân của nàng phải thu dọn tàn cục? Cha nàng và nãi nãi nghĩ tốt thật!

"Mẫu thân." Nàng cầm lấy ống tay áo Diêu thị, "Người ta hỏi gì thì người nói cái đó, ăn ngay nói thật, không vì bất cứ kẻ nào mà che giấu."

Diêu thị do dự, nhưng vẫn gật đầu, "Được, ta nghe A Hành."

Có hạ nhân đến đưa Diêu thị đến trước mặt vương phi, Vũ Dương quận chúa kia nhìn Diêu thị trong chớp lát, chủ động ngồi xuống, sau đó thân thiết hỏi Diêu thị: "Ngày là đi Nhu trước đây?" Nàng ra đời sớm hơn hai năm so với Phượng Vũ Hành, khi đó Diêu gia còn hưng thịnh, Diêu thị và Văn Tuyên vương phi qua lại thân thiết, sau khi Vũ Dương quận chúa sinh ra, mỗi tháng nàng có nhìn thấy vài lần. Đến ba năm trước bỗng đi tây bắc, mới cắt đứt liên hệ.

Giờ phút này nghe Vũ Dương gọi nàng là dì Nhu, nước mắt Diêu thị róc rách rơi xuống, làm khó đứa trẻ này lại có thể nhớ rõ.

"Dì Nhu đừng khóc mà!" Vũ Dương quận chúa nôn nóng lau nước mắt cho Diêu thị, "Dì Nhu, đã nhiều năm người không đến thăm Thiên Ca, còn tưởng người không thích ta."

"Hài tử gốc." Nước mắt của Diêu thị căn bản không thể dừng được, "Mỗi ngày dì Nhu đều nhớ người, chỉ là mấy năm dì Nhu ở nơi xa, không về kinh thành."

Trong xe ngựa truyền đến một tiếng thở dài, rốt cuộc có tiểu nha đầu kéo màn xe lên. Chỉ thấy từ bên trong, một phu nhân mặc thường phục đi ra, được Vũ Dương ở dưới nâng xuống xe ngựa.

Nàng lớn hơn Diêu thị vài tuổi, cho tới giờ hai người đều là tỷ muội đồng tâm, cửu biệt gặp lại, bốn mắt ôn nhau gào khóc.

Trong lúc nhất thời, người xung quanh đều lau nước mắt.

Trong lòng lão thái thái Phụng gia hối hận với quyết định lúc trước đã quá qua loa, nay ngẫm lại, Trầm gia có thể mang đến cho Phụng gia tài phú, nhưng Diêu thị có thể chống đỡ cái khác cho Phụng gia Cẩn Nguyên!

"Muội muội không cần nói gì hết, tỷ tỷ đều biết hết." Rốt cuộc tiếng khóc đã ngừng, Văn Tuyên vương phi kéo tay Diêu thị, hung hăng trừng Phụng gia Cẩn Nguyên một cái, lại nghiêng đầu, nhìn chỗ Phụng Vũ Hành và Phụng Tử Duệ.

Diêu thị nhanh chóng vẫy các nàng, thấy Phụng Vũ Hành dắt Phụng Tử Duệ đến gần, lúc này mới nói: "Tỷ tỷ người xem, A Hành và Tử Duệ đã lớn rồi."

Phụng Vũ Hành chưa bao giờ gặp qua Văn Tuyên vương phi và Vũ Dương quận chúa, trước khi nguyên chủ rời Phụng phủ thì là đại tiểu thư con vợ cả, mỗi ngày Phụng gia đều sắp xếp giờ học cho nàng. Hơn nữa, nguyên chủ cũng thích y học, chỉ cần có điểm không rõ thì đều đến Diêu gia quán quýt lấy Diêu lão thái y học y thuật, sao có thời gian đi la cà với Diêu thị.

Khi đó Diêu thị cũng thường xuyên nhắc tới Văn Tuyên vương phủ với nàng, nhưng tính tình kia của nguyên chủ, cho tới giờ không tranh nhân thế, lại càng không thích giao tiếp với quyền quý, hơn nữa đều chỉ người qua loa, căn bản là không quá thân mật.

Cũng không nghĩ, nay lại ngay tại đây, linh hồn của Phụng Vũ Hành nàng thay nguyên chủ gặp mặt.

Nàng dắt Tử Duệ từ từ hạ bái, không xa không gần, mở miệng: "A Hành bái kiến quận chúa tỷ tỷ, bái kiến vương phi."

Văn Tuyên vương phi cười nói: "Đứa trẻ này, gọi Thiên ca là tỷ tỷ, sao lại gọi ta là vương phi."

Diêu thị cũng nói: "A Hành, gọi là dì Lam."

Nàng lại hạ bái lần nữa: "A Hành bái kiến dì Lam."

Phụng Tử Duệ cũng học theo bộ dáng của nàng hành lễ, cũng hai tay ôm quyền, như một tiểu đại nhân, làm Văn Tuyên vương phi vừa khóc vừa cười.

Cuối cùng tưởng niệm nhiều năm ly biệt cũng bớt đi, lúc này mắt lạnh lại nhìn mọi người Phụng gia, sắc mặt trầm xuống. Vương phi lại bắt đầu kiêu ngạo: "Năm đó gia phụ đột nhiên phát bệnh, là do bàn tay vàng của Diêu thái y, đưa hần từ quỹ môn quan trở về. Từ đó về sau, Diệp gia chúng ta đã coi Diêu gia là ân nhân, Phụng gia tướng, chuyện này chắc người biết?"

Thần kinh Phụng gia Cẩn Nguyên run lên, Diệp gia? Người đứng đầu của Văn Lộc thư viện, đế sư Diệp Vinh?

Nháy mắt mồ hôi lạnh đã làm ướt đầm toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Tình địch của Phụng Vũ Hành

Chính phi của Văn Tuyên vương gia là chính nữ của đế sư Diệp Vinh, chuyện này ai cũng biết, nhưng Diệp Vinh từng phát bệnh được Diêu Hiến cứu, người biết chuyện này không nhiều, khi đó Phụng gia Cẩn Nguyên chưa cưới Diêu thị, dĩ nhiên sẽ không biết.

Nay vừa nghe, vị tả tướng đại nhân này lại nghĩ thêm một ý nghĩ: Diệp gia coi Diêu gia là ân nhân, vậy tại sao lúc trước Diêu gia phạm tội, Diệp gia cũng không vì thế mà cầu tình?

Dựa vào giao tình giữa Văn Tuyên vương phi và Diêu thị, chắc chắn ân tình này không thể giả, vậy, thì chỉ có một nguyên nhân.

Phượng Cận Nguyên cảm thấy sau gáy có hơi lạnh tỏa ra, chẳng lẽ, Diệp gia biết tội trạng kia căn bản không gây tổn hại đến căn cơ của Diêu gia?

Hiển nhiên lão thái thái cũng nghĩ tới cái này, nàng và Phượng Cận Nguyên vội nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy hối hận.

Quyết định lúc trước quả bừa bãi! Thật sự là không cẩn thận!

"Phượng tướng." Văn Tuyên vương phi mở miệng lần nữa, không nhắc lại lời trước đó, chỉ nói: "Ta đã không gặp Thiên Nhu nhiều năm, có rất nhiều điều muốn nói, ba người mẫu tử Thiên Nhu ngồi trong xe của ta. Phượng tướng, người có ý kiến gì không?"

Phượng Cận Nguyên nào dám ý kiến gì, ước gì Diêu thị có thể thay hắn nói vài lời hay, nhưng lại muốn Phượng Vũ Hành đi theo, lập tức tức giận.

Ái nghĩ lúc này Phượng Vũ Hành lại nói: "Di Lam và mẫu thân ôn chuyện, chúng ta không làm phiền, A Hành dẫn Thiên Ca tỷ tỷ ngồi trong xe ngựa của ta được không?"

Vũ Dương cười hi hi gật đầu: "Được, rất được."

Rốt cuộc hai đội người ngựa có thể lên đường lần nữa, đã chậm trễ một lúc, giờ cũng chậm rồi, đám xa phu phải đánh xe nhanh hơn, toàn lực đi đến chùa Phổ Độ.

Nhắc tới Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca, thật sự là người vốn dễ gần, lên xe ngựa đã xông vào Phượng Vũ Hành kể khổ: "Hành muội muội người thật xấu xa, trước kia mẫu phi nói trong nhà di Nhu có một tiểu muội muội vô cùng xinh đẹp, vì thế ta rất chờ mong, trông chờ ngày nào đó di Nhu lại tới nhà ta có thể dẫn người đi cùng. Người không biết, mấy hậu bối họ Huyền chúng ta chỉ có mình ta là nữ, từ nhỏ đến lớn đều chơi với mấy tiểu tử này, phiền chết mất. Nhưng cho dù là một lần người cũng không đến." Nàng nói xong, bắt đầu đùa nghịch hai ngón tay của mình, đáng thương làm người ta đau lòng.

Phượng Vũ Hành cảm thấy tính tình của Huyền Thiên Ca rất giống tính cách của mình, đặc biệt khi nàng mắng Trầm thị bằng tiếng thông thường, nghe ra thoải mái hơn so với cổ nhân lấy từ đặt câu. Lập tức không chú ý nữa, ôm lấy Huyền Thiên Ca giao lưu tình cảm.

Một đám rốt cuộc cũng tới chùa Phổ Độ, Huyền Thiên Ca gõ đầu gối của Phượng Vũ Hành: "Hóa ra người chính là cô nương mà cửu ca chọn, A Hành, ta rất ngưỡng mộ người đó!"

Chùa Phổ Độ là chùa thuộc về hoàng thất Đại Thuận, ở giữa sườn núi Phổ Độ cách kinh thành khoảng bốn mươi dặm, trên đỉnh núi Phổ Độ còn có am (1) Phổ Độ, hương khói nhiều như nhau.

(1) Am cũng là chùa, nhưng am chỉ chùa của ni cô.

Hai nhà đại quyền quý đi vào chùa Phổ Độ dâng hương, trong chùa cực kỳ coi trọng, chia người để sắp xếp việc ăn ở của hai nhà.

Sau khi Phượng Vũ Hành cáo biệt Huyền Thiên Ca, lập tức dắt Từ Duệ đến bên người Diêu thị, giao Từ Duệ vào trong tay Diêu thị, lại để Hoàng Tuyên đi theo, đồng thời dặn dò Diêu thị: "Trong chùa nhiều người, mẫu thân chú ý Từ Duệ."

Diêu thị cười nàng thái quá, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng: "Yên tâm."

Dọc đường xe ngựa xóc nảy, miệng vết thương của Vong Xuyên không được tốt lắm, Phượng Vũ Hành lại tiêu độc cho nàng, ngoài da thoa một chút thuốc, cố ý để Vong Xuyên ở trong phòng dọn dẹp, chỉ mang theo Hoàng Tuyên và người nhà ra ngoài đường ăn cơm chay.

Đây là bữa cơm thứ nhất sau khi Phượng gia đến chùa Phổ Độ, lão thái thái thấy mọi người đến đông đủ, lúc này mới mở miệng nói: "Hôm nay đi xe mệt nhọc, chủ trì trong chùa sắp xếp cho chúng ta dâng hương vào ngày mai, đồng thời còn muốn đốt đèn cầu bình an." Nàng vừa nói đã sắp xếp việc này, vừa nhìn thoáng qua Phượng Trầm Ngư và Phượng Từ Hạo, trong lòng có chút không thoải mái, trầm giọng nói: "Các người nhất định không được có tranh chấp! Làm trưởng tử chính nữ, phải ra dáng gương mẫu."

Phượng Cận Nguyên cũng nói tiếp: "Sau khi vết thương của Từ Hạo đã tốt thì đi thư viện, vi phụ lại chuẩn bị cho người ở Tiêu Châu bên kia lần nữa." Hắn vừa nói vừa nhìn Diêu thị, ánh mắt mang theo chút khẩn cầu.

Diêu thị lại là dáng vẻ cúi đầu như cũ, hoàn toàn bất vi sở động.

Nhưng Trầm thị lại bắt đầu kích động, luôn miệng nói: "Đúng, nhất định phải chuẩn bị tốt, ra bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần Từ Hạo có tiền đồ." Vừa nói vừa bắt lấy tay Phượng Từ Hạo, "Mẹ phải dựa vào người và Trầm Ngư."

Phượng Cận Nguyên hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ quay đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn Trầm thị đã bị đánh thành đầu heo.

Cũng như vậy, Phượng Trầm Ngư cũng mặt lạnh xuống, cảm thấy phải tính kế vài phần.

Một bữa cơm, ăn trong sự im ắng nặng nề, ngay cả Hàn thị hay nói cười khanh khách, cũng bị Phượng Cận Nguyên ngăn cản vì phải chú ý đức hạnh trong chùa miếu.

Rốt cuộc, mọi người đều đã ăn no, dường như đã được giải phóng, thở dài một hơi.

Sau khi ăn xong đều tự giải tán, Phụng Vũ Hành đi chậm một chút, chú ý đến tám người đến dùng bữa sau đó. Đi đầu là một nam một nữ chắc là huynh muội, cũng không biết có phải do nàng quá mẫn cảm hay không, cảm thấy hai người kia nhìn đến nàng, ánh mắt mang theo địch ý rõ ràng.

Phụng Vũ Hành tìm hai người kia trong trí nhớ nguyên chủ, lại không thu hoạch được gì.

Sau bữa trưa, Huyền Thiên Ca bắm lấy Phụng Vũ Hành hỏi nàng cách chinh phục cửu hoàng tử, Phụng Vũ Hành lại nhớ tới hai huynh muội mới gặp trước đó kia, nên hỏi Huyền Thiên Ca: "Hôm nay trong chùa có thêm thế gia quý tộc nào đến dâng hương nữa không?"

Huyền Thiên Ca thấy nàng hỏi mới sùng sốt một chút, sau đó hỏi lại: "Người thấy bọn họ rồi?"

Phụng Vũ Hành nhủ mảy: "Người nói bọn họ là ai?"

Huyền Thiên Ca nói rõ với nàng: "Là vua khác họ duy nhất của Đại Thuận triều chúng ta, quận chúa của An Định vương gia và Chất thiếu gia."

Vừa nghe nhắc tới An Định vương, Phụng Vũ Hành cũng có ấn tượng, nàng nhớ ngày Chu phu nhân đến đưa sinh lễ, từng nhắc qua độc nữ của An Định vương vừa ý Huyền Thiên Minh, kết quả bị Huyền Thiên Minh đốt cháy An Định vương phủ.

Chả trách nàng có thể cảm giác được địch ý nồng đậm, hóa ra là tình địch!

"A Hành người không cần sợ." Huyền Thiên Ca vỗ vỗ vai nàng, "Mặc dù An Định vương kia cũng thừa kế vương vị, nhưng hắn không sinh con trai. Nay tuổi cũng lớn, thân thể càng ngày càng không khỏe, rõ ràng không có người nối nghiệp. Huống chi thân hắn kỳ thực không có thực quyền vương gia, lại là phong vương khác họ, so với Văn Tuyên vương phủ hoàn toàn là hai cấp bậc."

Phụng Vũ Hành nói với nàng, "Thật ra ta không sợ, chỉ cảm thán mệnh lực của cửu ca người. Vậy thôi."

Hai cô nương còn nói chuyện vui về hồi lâu, đến khi Văn Tuyên vương phi bên kia cửu nha hoàn đến mời Huyền Thiên Ca trở về, lúc này nàng mới lưu luyến không rời, cáo biệt Phụng Vũ Hành, lúc gần đi lại nói: "Chờ khi trở về kinh thành, ta giới thiệu cho người vài tỷ muội tốt. Tháng sau là Nguyệt Tịch, trong cung mở hoan yến, năm nay người về kinh thành, nhất định phải đi."

Phụng Vũ Hành phản ứng hồi lâu mới nghĩ ra Nguyệt tịch là cách gọi khác của Trung thu, hóa ra bất tri bất khác một chút, nàng đã đến thời đại này lâu như vậy.

Tiền Huyền Thiên Ca, rồi chuẩn bị đi thăm Tử Duệ và Điều thị, Vong Xuyên nghỉ ngơi một hồi, lại ăn chút ít, cuối cùng thể lực cũng khôi phục lại. Phụng Vũ Hành cho nàng dùng thuốc giảm đau, giúp nàng giảm bớt mệt mỏi.

Hai người chuẩn bị ra khỏi phòng, đã thấy Hoàng Tuyên đang ôm Tử Duệ đang ngủ đến đây. Phụng Vũ Hành nhìn, không thấy Điều thị, liền hỏi: "Mẫu thân ta đâu?"

Hoàng Tuyên nhỏ giọng nói: "Phu nhân và Tôn ma ma đi đưa điểm tâm cho lão thái thái và Trầm thị."

Phụng Vũ Hành khó hiểu: "Sao điểm tâm phải để các nàng đưa?"

Hoàng Tuyên giải thích nói: "Là mang từ trong nhà đến. Buổi tối hôm qua Tôn ma ma nói vài năm nay lão thái thái không quen ăn điểm tâm trong miếu, từ trước đều do Trầm thị chuẩn bị tốt ở nhà mang đi, năm nay Trầm thị bị như vậy dĩ nhiên không thể chuẩn bị được, rồi cùng phu nhân thương lượng làm một ít suốt đêm."

Mí mắt Phụng Vũ Hành bỗng rạo rực, một loại dự cảm bất an đánh úp lại.

"Các nàng đi bao lâu rồi?"

"Một lát rồi." Hoàng Tuyên đáp.

Phụng Vũ Hành nhanh chóng nhận lấy Tử Duệ, tự mình ôm đến giường của mình, đắp chăn cho hắn, lúc này mới nói với Hoàng Tuyên: "Người đi đến nơi của Trầm thị ở, đừng để nàng đưa điểm tâm. Đi nhanh đi, Tử Duệ ở đây không thể không có người."

Hoàng Tuyên không hỏi vì sao, chỉ gật đầu, xoay người nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Phụng Vũ Hành lôi kéo Vong Xuyên: "Đi, chúng ta đi đến chỗ lão thái thái."

Nàng không cho rằng Tôn ma ma dẫn Điều thị làm điểm tâm lúc hơn nửa đêm thật sự chỉ cho lão thái thái ăn, nếu đối phương thừa dịp lúc Điều thị không chú ý, động tay động chân trên điểm tâm, chỉ sợ tội này sẽ bị Điều thị gán cho.

Sắc mặt hai người u buồn, một đường vội vã, nửa đường lại bị Phụng Trầm Ngư ngăn cản.

Sắc mặt Phụng Trầm Ngư rất lo lắng, vừa thấy Phụng Vũ Hành chạy tới đã giữ chặt nàng, gấp gáp nói: "Nhị muội muội, người biết y thuật, nhanh đến xem tam muội muội."

"Hả?" Phụng Vũ Hành sững sốt, thuận miệng hỏi: "Tướng Dung làm sao vậy?"

Phụng Trầm Ngư lắc đầu, "Ta cũng không biết, phụ thân nói để ta chăm sóc mấy vị muội muội, rồi ta chuẩn bị đến phòng mọi người nhìn một cái. Nhưng vừa rồi phát hiện sắc mặt của tam muội muội rất kém, đỏ người trên mặt giường cũng không động đậy."

Phụng Vũ Hành nhíu mày, "An di nương đâu?"

Trầm Ngư nói: "Ồ chỗ tổ mẫu rồi. Nhị muội muội mau nhìn một chút đi."

Phụng Vũ Hành thấy Trầm Ngư như vậy không giống đang giả vờ, nghĩ ngợi, rồi dặn Vong Xuyên: "Ta đi theo đại tỷ tỷ một chuyến, ngươi đi đến bên kia trước."

Vong Xuyên gật đầu, vội vàng rời đi.

Phụng Vũ Hành đi theo Trầm Ngư vào phòng Tướng Dung, quả nhiên, vẻ mặt Tướng Dung tiêu tụy nằm trên giường, tinh thần suy sụp.

"Làm sao vậy?" Nàng đi nhanh hai bước đến gần Tướng Dung, tay nàng áp lên trán một chút, nóng.

"Sao nhị tỷ tỷ đến đây?" Tướng Dung thụ sủng nhược kinh. So với khuôn mặt kinh diễm của Phụng Trầm Ngư, nàng càng thích khí chất độc đáo của nhị tỷ tỷ, theo một chút đã thích. "Ta chỉ hơi mệt, nằm nghỉ ngơi là được rồi."

Phụng Trầm Ngư nói tiếp: "Tướng Dung, thân thể không thoải mái cũng không nên cố gắng, nhị muội muội biết y thuật, có nàng ở đây chăm ngời, ta cũng yên tâm"

Phụng Tướng Dung nhìn Trầm Ngư một cái, thân nhiên nói: "Đa tạ đại tỷ tỷ quan tâm."

Phụng Vũ Hành không nói gì, chỉ ở cổ tay Tướng Dung bắt mạch một lát, rồi mới yên lòng.

"Không sao, chỉ hơi nóng thôi, ngươi nằm nghỉ một lát, để nha đầu đun ít nước ấm uống. Ta còn muốn đi thăm tổ mẫu, chờ khi trở về, lấy ít thuốc cho ngươi."

"Không cần phiền đâu." Tướng Dung nghĩ đến phải uống canh thuốc đắng thì chống đối, "Nhị tỷ tỷ có việc nhanh đi đi, Tướng Dung không sao."

"Nghỉ ngơi tốt, quay về ta lại đến thăm ngươi." Phụng Vũ Hành không nói nhiều, đứng dậy muốn đi.

Trầm Ngư cũng đi theo, "Ta đi cùng nhị muội muội, đứng lúc đến thăm mẫu thân."

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng, đi thẳng ra tiểu viện, mới lại thấy âm thanh của Trầm Ngư. Chính là lúc này, cũng không còn là loại người từ bi, thương xót, mà là âm lãnh nói: "Bất cứ cái gì cũng phải lưu lại đường sống, thì ai cũng đều tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Trúng kế

Phụng Vũ Hành liếc Trầm Ngư một cái, khóe môi mỉm cười.

Đây là khuôn mặt thật sự sao?

"Đại tỷ tỷ, chúng ta cũng vậy."

Hai người tách nhau ra ở ngã rẽ, Phụng Vũ Hành chỉ ngó vài cái chỗ Trầm thị ở, cũng không nhìn đến Hoàng Tuyên, rồi vội vàng đi qua chỗ lão thái thái.

Lúc nàng đến đó, lão thái thái đang ngồi ngay ngắn ở ghế trên, nói chuyện cùng Diêu thị và An thị. Khi nàng đi vào, chỉ nghe thấy lão thái thái nói: "Nói đến Diệp gia ở Tiêu Châu, đúng là tự hào của Đại Thuận. Thiên Nhi, ngươi và Văn Tuyên vương phi có giao hảo, đây là chuyện rất tốt."

Diêu thị nghe ra là lão thái thái có ý muốn nàng nói tốt Phụng Tử Hạo, nhưng nàng không muốn quản chuyện này, nên chỉ cười cho có lệ, không nói gì.

Lão thái thái có chút xấu hổ, lại vừa ngẩng đầu, thấy Phụng Vũ Hành đi đến, lập tức khuôn mặt lại tươi cười vẫy tay gọi nàng: "Cháu gái ngoan, mau tới đây."

Phụng Vũ Hành từ từ tiến lên, trong lúc đó nhận được ánh mắt yên tâm của Vong Xuyên đang đứng sau Diêu thị, lòng của nàng cuối cùng cũng buông

xuống. Xem ra Diêu thị chạy vội tới chỗ lão thái thái, bên Hoàng Tuyền chắc không cần tốn sức.

"Thất lung đau của tổ mẫu có giảm bớt chút nào không?" Nàng mỉm cười đi lên, thấy điểm tâm trên bàn lão thái thái, "Đây là điểm tâm trong miếu sao? Đúng là khéo léo."

Lão thái thái lắc đầu cười: "Trong miếu sao có thể có điểm tâm ngon như vậy, đây là do Diêu di nương của người mang từ trong nhà đến." Vừa nói vừa tự chuyển cho Phụng Vũ Hành, "Đến đây, nếm thử đi."

Diêu thị cũng nói theo: "Vốn muốn mang cho đại phu nhân một ít, nhưng nghĩ tới tình trạng của nàng.. Chỉ sợ sẽ không ăn điểm tâm ta làm, nên cũng không đi."

Lão thái thái gật đầu: "Chỗ của nàng không cần người lo, đói không chết là được."

Phụng Vũ Hành cầm điểm tâm trong tay, khi đưa tới bên miệng, ngẫm cần hai miếng, nhưng chưa phát hiện ra khác thường.

Nàng vừa ăn điểm tâm vừa tính toán trong lòng, không lẽ nàng quá nhạy cảm?

Lại nhìn chỗ Tôn ma ma, chỉ thấy lão phụ nhân kia đứng bên người Diêu thị, cúi đầu, trên mặt không có khác thường rõ ràng, chỉ là hai bàn tay cứng đờ nắm lấy ống tay áo.

Phụng Vũ Hành biết, đây là biểu hiện của khẩn trương.

Trong phòng bắt đầu nói chuyện phiếm, An thị thuận miệng hỏi: "Sao không thấy Từ Duệ? Tam tiểu thư rất thích Từ Duệ, cứ muốn dẫn Từ Duệ cùng đi chơi."

Thần kinh của Phụng Vũ Hành chấn động, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng: Trúng kế.

Điều hồ ly son.

Nàng vội vàng đứng dậy, thi lễ với lão thái thái, nói: "Cháu gái nhớ còn một số việc nữa, nên cáo lui trước."

Lão thái thái cũng không giữ lâu, chỉ nói với nàng ban đêm có gió núi lạnh, dùng nhiều chăn một chút.

Vong Xuyên đi theo Phụng Vũ Hành, thấy nàng đi rất nhanh về phía trước, không khỏi hỏi: "Tiểu thư, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Phụng Vũ Hành vừa đi vừa nói: "Trước mắt vẫn chưa biết, ta chỉ có một dự cảm không tốt, chúng ta mau trở về nhìn Từ Duệ."

Vong Xuyên cũng khẩn trương theo, khi các nàng đi ra, Từ Duệ một mình ngủ trong phòng, Hoàng Tuyền đi đến chỗ Trầm thị. Cho dù có hết sức trở về nhanh, nhưng vẫn có một khoảng thời gian ngắn.

Hai người vội vã trở lại chỗ ở, mới vào sân, chỉ thấy Hoàng Tuyền lo lắng đi đi lại lại ở cửa, thấy các nàng đã trở về, nhanh chóng chạy lên, lôi Phụng Vũ Hành chạy vào trong phòng.

Tâm Phụng Vũ Hành "bùm bùm" nhảy dựng lên, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, đã xảy ra chuyện.

Ba người vào nhà, Hoàng Tuyền xoay tay đóng cửa lại, sau đó lại kéo người đến bên giường, nói: "Nô tỳ đến chỗ Trầm thị ở gần đón phụ nhân, chờ một lát, phát hiện phụ nhân không đi bên đó, nên vòng về. Nhưng đi về một lúc thì phát hiện, không thấy nhị thiếu gia nữa." Vừa nói vừa cầm một tờ giấy trên gối đưa cho Phụng Vũ Hành, "Nhưng lại có thêm thứ này."

Phụng Vũ Hành nhận lấy tờ giấy, vừa mở ra đã thấy trên đó viết: Muốn cứu đứa trẻ, đến canh bốn ra sau núi.

Chữ viết mạnh mẽ đanh thép, chắc chắn là từ tay của nam nhân.

Phụng Vũ Hành hít sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Rất rõ ràng, hiện tại Từ Duệ bị người ta bắt cóc, hơn nữa nàng có thể xác định được, người muốn bắt cóc Từ Duệ, đối phương tuyệt đối không phải vì cầu tài.

"Tiểu thư, có muốn nô tỳ ra ngoài tìm hay không?" Hoàng Tuyền có chút sốt ruột, "Có lẽ bây giờ vẫn chưa đi xa, nếu không để Ban Tầu đi tìm đi?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Không cần. Trước tiên chuyện này không cần lộ ra, mục đích của đối phương là muốn dẫn ta đến sau núi, tạm thời Từ Duệ chắc là an toàn. Như vậy..." Nàng dặn dò hai nha đầu nói: "Ban đêm ta mang Hoàng Tuyền đến sau núi, Vong Xuyên ở lại trông nhà."

Vong Xuyên gật đầu, nàng biết trên người mình có thương tích, đi ra ngoài sợ thành phiền toái, nên cũng không thắc mắc. Huống chi trong tối còn có Ban Tầu, nàng vẫn rất yên tâm.

Ba người lại thương lượng một lát, chợt nghe từ trong viện truyền đến tiếng nói chuyện.

Phụng Vũ Hành đứng dậy nhìn, thấy là Diêu thị và Tôn ma ma đã trở lại, thì nhanh chóng đến trước mặt Diêu thị nói cùng nàng: "Từ Duệ chơi mệt nên đã đi ngủ trước, mẫu thân không cần lo lắng, bữa tối ta sẽ để hạ nhân mang vào trong phòng ăn, đêm nay Từ Duệ ở lại chỗ ta."

Điều thị nghĩ, th cảm thấy nhất định là Từ Duệ lại quán lấy Phụng Vũ Hành, bắt đắ dĩ cười nói, "Người cứ chiều hần. nhiều đứa trẻ vẫn còn đnh người như vậy." Nhưng cũng không nói thêm gì, dẫn Tôn ma ma trở về phòng.

Phụng Vũ Hành nhớ đến bệnh của Tường Dung, xoay người đưa tay vào trong tay áo, từ không gian lấy ra một gói thuốc hạ sốt, để Hoàng Tuyền đưa qua cho Tường Dung.

Chờ đến tối là một quá trình dài, rốt cuộc đã đến đêm, hai người Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền đi đến sau núi.

Còn có thể loáng thoáng nghe thấy những cao tăng chưa ngủ đang gõ mõ trong chùa, vốn là thánh địa yên tĩnh tốt lành, đúng là làm con người ta thấy vọng đau khổ.

Phụng Vũ Hành chưa bao giờ sợ người phiền phức, cũng đã sớm chuẩn bị tốt khi đối phụng xuống tay với người bên nàg, nàg cũng sẽ không tự trách mình không quản lý tốt Từ Duệ, chỉ từ những giáo huấn, sai lầm tổng kết thành kinh nghiệm, lần sau có nguy hiểm còn có thể có nhiều phụng án đối phó hơn.

Ánh trăng bạc rực rỡ, chỉ chút những vì sao trên trời, bầu trời đêm vốn đang đẹp lại bị hai người di chuyển sau đỉnh núi chớp mắt như trăng lặn sao rơi.

Bốn phụng tám hướng xuất hiện một đám hắc y nhân che mặt bao vây lấy Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền, đao kiếm trong tay phát ra một ánh sáng lạnh lẽo, làm người không thể nhìn thẳng.

Phụng Vũ Hành không biết những người này có phải cùng là những người bên bờ sông hay không, chỉ cảm thán mình gần đây thường xuyên đối diện với đao quang kiếm ảnh, đúng là họa vô đơn chí (1).

(1) Họa vô đơn chí: Họa đến dồn dập.

Hoàng Tuyền và nàg vẫn lưng tựa lưng phân thành hai bên như trước, một người cầm đầu ép hai bên Từ Duệ, đứng đối diện với Phụng Vũ Hành.

Nàng thấy hai mắt đứa trẻ kia vẫn nhắm mê man, nên biết nhất định là bị người cho dùng thuốc mê, mi tâm không khỏi nhíu lại.

"Phụng nhị tiểu thư." Rốt cuộc lúc này đối phụng như bọn cướp thực thụ, một thanh đao đặt trên cổ Phụng Từ Duệ, bắt đầu đàm phán với Phụng Vũ Hành, "Dùng mạng của người đổi mạng cho đứa trẻ này, Phụng nhị tiểu thư cảm thấy có lời không?"

"Quả nhiên là nhắm vào ta." Nàng nhếch môi khinh thường, "Nếu biết ta là nhị tiểu thư của tướng phủ, sao các hạ còn dám lớn mật làm chuyện này, không sợ Phụng gia trả thù sao?"

"Ha ha ha ha!" Người nọ như nghe phải một câu chuyện cười, cười lớn, "Hừ! Phụng gia muốn trả thù cũng phải có bản lĩnh. Huống chi, Phụng nhị tiểu thư còn sống thì có gì tốt đẹp, nếu người đã chết, người cảm thấy phụ thân của người là bị phản báo thù cho người, hay là ngậm cao hứng?"

Lời này nói ra không phải giả, Phụng Vũ Hành không thể phản bác, nhưng nàg vẫn cười như cũ, câu nệ nhắc nhở đối phụng: "Phụng gia có thể cười trộm, nhưng các hạ cũng đừng quên, sau lưng ta còn có một Ngự vương phủ!"

Lời kia vừa thốt, Phụng Vũ Hành không chờ lâu, quát một tiếng vào không trung: "Ban Tẩu! Cứu người!"

Chỉ thấy trong không trung, không biết từ chỗ nào hiện ra một bóng dáng quý mị, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt kẻ cầm đầu bắt cóc. Kẻ bắt cóc trước đó còn kiêu ngạo đàm phán điều kiện chớp mắt đã bị mất đầu, mà Phụng Từ Duệ đã rơi vào trong tay quý ảnh kia, lại nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã biến mất.

Đám người bị mặt còn chưa phản ứng lại, sững sốt một chút, lúc này mới có người hô lớn: "Giết!"

Lập tức, gần hai mươi hắc y nhân ra sức tiến lên về phía Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền.

Lúc này và lần trước khác nhau, lần trước là đánh lén, các nàg không có phòng bị, hơn nữa bên người không có Ban Tẩu, nhân số nhiều hơn hiện tại. Hơn nữa đối phụng còn mang theo độc tiễn, khó lòng phòng bị.

Nhưng bây giờ không giống vậy, Phụng Vũ Hành đã chuẩn bị hết, chẳng những cho mình và Hoàng Tuyền ăn một loại thuốc có thể giải trăm độc do chính nàg chế tạo ra, thậm chí nàg còn cầm súng gậy tê trong tay.

Huống chi, hiện tại cạnh nàg có Ban Tẩu. Âm vệ như cái bóng của nàg, vô hình không tiếng động, lại vĩnh viễn ở một nơi bí mật nào đó bảo hộ nàg.

Ba người và hai mươi người, đánh cũng không cần cố hết sức. Phụng Vũ Hành beets Từ Duệ đã được Ban Tẩu đem đến nơi an toàn, cảm thấy không còn bận tâm gì, sau khi dùng súng gậy tê bắn vào một người, dứt khoát đoạt đao của người nọ.

Đáng tiếc, nàg căn bản không biết đao pháp, đến cả Ban Tẩu cũng nhíu mày. Hoàng Tuyền kéo nàg về phía sau: "Tiểu thư, người ném đao đi."

Nàng cũng hiểu mình dùng đao quá khó khăn, vì thế vứt đao đi, nàg vẫn có thói quen dùng súng gậy tê.

Vài người bị hạ xuống, hắc y nhân bị đánh không còn lại bao nhiêu người. Đối phụng thấy mình không địch lại, sờ tay vào ngực không biết sẽ lấy cái gì.

Ban Tầu và Hoàng Tuyền hiển nhiên có kinh nghiệm ở phương diện này, Hoàng Tuyền vừa thấy động tác của đối phương lập tức nói: "Không thể để bọn họ phóng ám khí!"

Mà Ban Tầu, lúc Hoàng Tuyền nói đồng thời lại quý mị nhẹ nhàng đi qua, giải quyết hơn phân nửa, mà ngoài ra còn ba người, còn lại là bị Phụng Vũ Hành dùng súng gây tê bắn trúng.

Không lâu sau, đám người bị nạt này đã được giải quyết. Phụng Vũ Hành vốn muốn kiểm tra trên người bọn họ một chút xem có phát hiện gì mới không, kết quả lại phát hiện hai người Ban Tầu và Hoàng Tuyền đứng tại chỗ chăm chăm nhìn nàng.

"A..." Nàng cúi đầu nhìn mình, "Có gì không đúng sau?"

Hoàng Tuyền lau mồ hôi một lúc, "Tiểu thư người sử dụng ám khí gì mà lợi hại như vậy?"

Ban Tầu không nói lời nào, cũng nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hành, chờ nàng trả lời.

Phụng Vũ Hành không nói một lời, thấy hai người không muốn bỏ qua, đành phải đáp: "Chỉ là một loại châm tẩm ma phi tán." Sau đó chỉ vào người nói với Ban Tầu: "Bị ta bắn trúng nhưng vẫn chưa chết đâu, chỉ là mê man thôi, người muốn giết không?"

Ban Tầu không nói hai lời, thi triển thân pháp dạo một vòng, cũng không biết hấn ra tay thế nào, tóm lại đến khi hấn dừng chân rồi nói với các nàng: "Hiện tại không có ai sống."

Phụng Vũ Hành bắt đầu đi: "Hắn là phải để lại một người để nghiêm hình bức cung."

Ban Tầu lắc đầu, "Người của Diêm Vương điện, trên người của bọn họ có dấu hiệu." Nói xong, cũng không biết hấn đi từ đâu bé Phụng Từ Duệ về.

Phụng Vũ Hành nhận lấy đứa trẻ, chợt nghe từ hướng các nàng đến có tiếng người truyền đến, còn có thể nhìn thấy ánh lửa thấp thoáng.

Hoàng Tuyền sửng sốt, "Sợ là có người đến đây."

Đang nói, thì nghe được ở bên kia có người gọi: "Nhị tiểu thư! Người ở đâu? Nhị tiểu thư!"

Còn có âm thanh kêu lên làm người ta tức giận: "Kẻ bắt cóc nhị tiểu thư, đừng làm tổn thương tiểu thư nhà ta, người muốn bao nhiêu bạc chúng ta cũng ra hết, chỉ cần nhị tiểu thư còn sống!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Mẹ nó, người mới bị mất tích

Một đêm này, Phụng phủ trừ Trầm thị và Phụng Từ Hạo bị thương, điều động tất cả, chỉ vì tìm kiếm tung tích của Phụng Vũ Hành và Phụng Từ Duệ, lão thái thái lại sai người nâng nhuyễn y đi theo.

Kể ra thì, hai người tỷ đệ Phụng Vũ Hành bị người bắt cóc là do Phụng Trầm Ngu phát hiện ra trước, nàng chỉ nói mình đi ngủ đến nửa đêm bỗng cảm thấy lồng ngực khó chịu buồn bực, rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng dậy dẫn theo nha hoàn tìm Phụng Vũ Hành giúp đỡ. Nhưng đến chỗ Phụng Vũ Hành mới phát hiện, bên trong chỉ có Vong Xuyên trông nhà, không có người khác.

Thậm chí Phụng Trầm Ngu còn chưa hỏi tình hình một câu, cứ cao cổ hống lớn tiếng la lên: "Không tốt! Có người bắt cóc nhị muội muội!"

Một tiếng gào này, làm toàn thể Phụng phủ bừng tỉnh.

Phụng Cẩm Nguyên dẫn theo tất cả người Phụng gia ra sau núi tìm kiếm, chỉ vì Phụng Trầm Ngu nói, phía trước đều có tăng nhân của chùa, kẻ bắt cóc không có khả năng đi từ phía trước.

Nhưng ra sau núi cũng tìm hơn nửa buổi tối, vậy mà nửa bóng dáng người đều không phát hiện.

Mọi người Phụng phủ đi xuống rừng, thấp được làm nửa sườn núi sáng như ban ngày, sắc mặt Phụng Trầm Ngu tái nhợt, một bàn tay gất gao che ngực, trên mặt hiện một mảng lo lắng, thậm chí trong mắt còn chứa nước mắt.

"Làm sao bây giờ? Không tìm thấy nhị muội muội thì phải làm sao bây giờ?" Trong lời nói tràn đầy thân thiếu, nghe như thật sự đau lòng muội muội tỷ tỷ.

Phụng Từ Duệ đã uống thuốc Phụng Vũ Hành cho, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, lúc này cũng đứng một chỗ cùng An thị, An thị nắm chặt tay Tường Dung, sợ vạn nhất cũng làm mất con gái của nàng.

Tướng Dung vẫn nhìn Phượng Trầm Ngư, hơn nửa ngày mới nói nhỏ bên tai An thị: "Sao chúng ta lại không tìm ở chỗ ở? Một đường này cứ đi theo đại tỷ tỷ."

An thị ngần ra, lại cẩn thận nhớ lại một chút, còn đúng như Tướng Dung nói, dọc đường đi, biểu hiện của Trầm Ngư cực kỳ lo lắng, mọi người đều đi theo bước chân nàng tìm kiếm, phạm vi cũng không rộng.

Nàng muốn nhắc nhở Phượng Căn Nguyên sẽ đến chỗ ở tìm, lại nghe thấy Hàn thị ẩn ý nói: "Nửa đêm bị người bắt cóc, cho dù tìm thấy hay không, chỉ sợ danh dự của nhị tiểu thư..."

An thị nhủ mảy, nàng biết, vì thương Phấn Đại, tám phần là Hàn thị này hận Phượng Vũ Hành.

Kỳ thật không cần Hàn thị nhắc nhở, đạo lý này ai cũng hiểu. Một cô nương trong nhà nửa đêm bị bắt cóc, cho tới giờ còn không tìm được, ý này là gì? Cho dù Phượng Vũ Hành bình an vô sự trở về, nói ra thì ai tin?

Lão thái thái lại thở dài một tiếng, ngira mặt lên trời nói: "Đây là Phượng gia ta tạo nghiệt gì vậy!"

Phượng Căn Nguyên nhanh chóng khuyên nàng: "Mẫu thân đừng vội, không phải còn đang tìm sao." Nhưng nói là nói vậy, hấn vẫn không rõ ràng như cũ. Phái ra bốn gã ám vệ đi thăm dò, không ai tra được tin tức gì.

Trầm Ngư che mặt nhẹ khóc, nhưng ánh mắt không ngừng tìm kiếm bốn phía. Chỉ tiếc, ánh lửa cháy sáng trong bóng đêm mờ mịt, làm sao có nửa bóng dáng của Phượng Vũ Hành.

Kỳ thật bọn họ không biết, lúc này chỗ mọi người Phượng phủ đang đứng, đúng là chỗ mà lúc trước ba người Phượng Vũ Hành đánh nhau với đám hắc y nhân. Chẳng qua trong nháy mắt, tất cả vội vàng đến, lại vội vàng đi, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, lại ẩn trong bóng đêm nên không dễ dàng phát hiện ra dấu vết khác, làm sao có thể tìm thấy nửa điểm khác thường.

An thị thấy Phượng Căn Nguyên không có chủ ý, không khỏi bối rối, "Lão gia." Nàng đi lên phía trước, "Chúng ta tản ra đi tìm, vừa rồi chỉ lo sau núi, nhiều chỗ còn chưa đi tìm mà!"

Phượng Trầm Ngư mang theo tiếng khóc nói: "An đi nương, đây là con đường có khả năng nhất, trước núi của tăng nhân gác đêm, kẻ bắt cóc nhất định phải chạy ra sau núi."

An thị không muốn tranh chấp với Phượng Trầm Ngư, chỉ nhắc nhở Phượng Căn Nguyên và lão thái thái: "Nhị tiểu thư đi theo một nhà chúng ta đến đây, bây giờ không thấy người, Ngự vương phủ mà truy cứu thì ai nhận trách nhiệm này được?"

Vì con trai, con gái đồng thời mất tích mà Diêu thị gần như suy sụp, lúc này cũng mở miệng, không nhu nhược như trước nữa, mà khi mở miệng, âm thanh lộ ra vô số sắc bén: "Nếu Phượng gia không thể toàn lực tìm A Hành và Từ Duệ về, ta đây sẽ đi xin Văn Tuyên vương phủ hỗ trợ. Vong Xuyên, Tôn ma ma! Chúng ta trở về!"

Diêu thị làm bộ muốn đi, lão thái thái nóng nảy, "Dùng hết toàn lực! Sao có thể không dùng hết sức! Đó là cháu trai và cháu gái của ta, tối nay quật ba thước đất cũng phải tìm ra người cho ta!"

Lão thái thái đã biểu hiện thái độ, Phượng Căn Nguyên lại phải ra lệnh: "Sưu Sơn! Không chừa lại bất cứ ngõ ngách nào!"

Mọi người Phượng gia đang định tản ra, thì thấy từ hướng chùa Phổ Độ có vài vị tăng nhân xách đèn lồng đi tới, mãi đi đến trước mặt Phượng Căn Nguyên, lúc này mới dừng bước khó hiểu hỏi: "A di đà Phật, xin hỏi thí chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao đêm khuya không ngủ mà lại điều động gia quyền đến tận đây?"

Phượng Căn Nguyên vốn không muốn kinh động đến tăng nhân trong chùa, dù sao không phải là chuyện đảng hoàng, cho dù tối nay không tìm thấy Phượng Vũ Hành đã mất tích, hấn cũng muốn phong tỏa tin tức để từ từ tìm kiếm. Đúng là không được, dứt khoát xưng tật bỏ mình, tóm lại không thể truyền ra tin tiểu thư Phượng gia bị bắt cóc như vậy. Nếu không, chẳng những danh dự Phượng gia bị tổn hại, thì hấn cũng không có cách giao phó cho Ngự vương phủ bên kia!

Nhưng có người cố tình không nghĩ như vậy, Hàn thị thấy ánh mắt Phượng Trầm Ngư ra hiệu, đi lên từng bước trước mặt Phượng Căn Nguyên mở miệng, báo với tăng nhân kia nói: "Không dối gạt đại sư, là tối nay, nhị tiểu thư của chúng ta bị người bắt cóc, chúng ta đang không tìm được."

Phượng Căn Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Hàn thị, Hàn thị sợ tới mức rớt cổ lại. Phượng Trầm Ngư lại nói tiếp: "Phụ thân đừng trách Hàn đi nương, trước mặt đại sư sao có thể nói dối, đó là đã phạm vào điều kiêng kị."

Kim Trân nhìn mọi người, trong lòng không ngừng tính toán. Nàng tính Phượng Vũ Hành rốt cuộc có gặp chuyện không may hay không, nếu thực sự đã xảy ra chuyện, địa vị có thể bị ảnh hưởng hay không. Rốt cuộc sau này mình nên đứng bên nào? Đúng là một vấn đề.

Nhưng càng nghĩ, lại cảm thấy cho dù Phượng Vũ Hành như thế nào, chỉ bằng quan hệ giữa Diêu thị và Văn Tuyên vương phi hôm nay, nàng cảm thấy vừa mặt hơn so với Trầm thị. Ít nhất trước mặt người bên Phượng Vũ Hành sẽ không thất thế, nếu có thể nhanh chóng tìm nàng về, có lẽ tình huống có thể nghịch chuyển.

Vì thế, Trầm Ngư vừa nói hết, nàng cũng nói theo một câu, cũng hỏi Trầm Ngư: "Rốt cuộc tại sao đại tiểu thư lại chắc chắn nhị tiểu thư bị bắt cóc?" Vừa

hỏi vừa nghi hoặc nhìn Vong Xuyên, lại nói: "Không phải người là nha đầu ở bên người nhị tiểu thư sao? Người hẳn là biết nhị tiểu thư và nhị thiếu gia rốt cuộc đã đi đâu."

Vong Xuyên lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, khuôn mặt nổi lên tia lạnh lùng khó có thể cười nổi, sau đó thì lễ với Phụng Căn Nguyên và lão thái thái, nói: "Vấn đề này Kim Trân di nương hỏi rất hay, nô tỳ cũng thấy kỳ lạ, vì sao đại tiểu thư một mực chắc chắn nhị tiểu thư và nhị thiếu gia của chúng ta bị tặc nhân bắt cóc?"

Lời này nói ra làm tất cả mọi người sững sốt, bao gồm cả Diêu thị.

Chỉ thấy nàng cầm cánh tay của Vong Xuyên, gấp gấp hỏi: "Vong Xuyên, người nói A Hành và Từ Duệ không bị mất tích?"

Lời này là vị tăng nhân kia thay nàng trả lời: "A di đà phật, hóa ra chư vị thí chủ tập tập ở đây tìm người. Nhưng lão nạp không hiểu, rõ ràng có hai vị tiểu Phụng thí chủ vẫn đều ở trong Phật đường tụng kinh, vì sao các người lại tìm kiếm sau núi?"

Một câu của tăng nhân, đôi lạy là một tiếng chất vấn sắc nhọn của Phụng Trầm Ngư: "Người nói gì?"

Tăng nhân kia lập lại một lần nữa, Phụng Trầm Ngư theo bản năng mỉa mai: "Không thể."

Kim Trân đứng gần nàng hơn chút, mở miệng hỏi: "Vì sao đại tiểu thư lại nói là không thể?" Giờ phút này nàng thấy mình cực kỳ may mắn khi đứng trong hàng ngũ, nhị tiểu thư đứng là có bản lĩnh phi thường.

"Trầm Ngư." Phụng Căn Nguyên cũng giận tái mặt, hẳn cảm thấy đêm nay con gái của hắn luôn nghe lời từ nhỏ, đến giờ đã lớn lại thấy không thích hợp.

Phụng Trầm Ngư tỉnh táo một chút, nhanh chóng nói: "Ta lo lắng cho nhị muội muội." Nói xong, lại không cam lòng hỏi tăng nhân kia: "Người nói là vị tiểu Phụng thí chủ, là nhị muội muội và nhị đệ đệ?"

Tăng nhân đáp: "Là một vị cô nương khoảng mười tuổi, và một tiểu nam hài năm, sáu tuổi."

Diêu thị thở dài ra một hơi: "Đúng rồi! Chắc chắn là A Hành và Từ Duệ." Nàng nhất thời sốt ruột, không cố kỵ gọi nhị tiểu thư và nhị thiếu gia, rõ ràng là gọi tên của hai đứa con.

Hàn thị nghe xong, trong lòng không thoải mái, nhắc nhở nói: "Diêu tỷ tỷ đừng làm hỏng quy củ."

Lão thái thái khoát tay chặn lại, phiền muộn trong lòng nháy mắt đã biến mất: "Thôi! A Hành và Từ Duệ chuyển nguy thành an, đây là chuyện tốt, quy củ trước hết để sang một bên."

Vong Xuyên thức thời sửa lại lão thái thái: "Sao lại là chuyển nguy thành an, nhị tiểu thư và nhị thiếu gia vốn tụng kinh trong Phật đường, làm sao mà có nguy hiểm được. Là do nửa đêm đại tiểu thư đi vào phòng nhị tiểu thư, thấy trong phòng không có người, đã cao giọng hô to nhị tiểu thư bị bắt cóc, nô tỳ đúng là trăm tư không thể lý giải nổi."

Phụng Trầm Ngư bị nàng nói, á khẩu không trả lời được, thấy Phụng Căn Nguyên trừng mắt với nàng, lúc này mới vội vã biện giải cho mình: "Tình thế của con nhất thời cấp bách, ai có thể nghĩ nhị muội muội tụng kinh ban đêm?"

Vong Xuyên lại nói: "Nhị tiểu thư nói, gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, nàng từ tây bắc về kinh không lâu, nên vì gia đình cố gắng một phần, lúc này mới dẫn nhị thiếu gia tụng kinh cầu phúc suốt đêm." Vừa nói vừa nhìn mọi người, "Đến chùa Phổ Độ, không phải vì cầu phúc cho Phụng gia sao?"

Nói một hồi, làm mọi người mặt đỏ tai hồng.

Phụng Căn Nguyên thấy người đã có tung tích, nhanh chóng hạ lệnh tất cả đi về.

Mọi người được tăng nhân kia dắt đến Phật đường trong chùa Phổ Độ, quả nhiên nhìn thấy Phụng Vũ Hành và Phụng Từ Duệ quỳ gối trên đệm hương bồ, hay tay tạo thành chữ thập thành tâm cầu phúc. Bên cạnh các nàng, còn có một tiểu hòa thượng đang gõ mõ tụng kinh.

Không bao lâu sau, kinh văn đọc hết một đoạn, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Phụng Vũ Hành kéo Từ Duệ xoay người lại, nhìn thấy tất cả mọi người trong Phụng phủ đều đứng ở cửa Phật đường nhìn đến chỗ nàng, trên mặt không khỏi nổi lên cười lạnh.

Nghĩ nàng bị bắt cóc sao?

Có người cười trộm sao?

Rất xin lỗi, để các người thất vọng rồi.

Nàng dắt Từ Duệ đi ra ngoài cửa, ra về kinh ngạc hỏi Phụng Căn Nguyên: "Cha, sao các người lại ở trong này? Cũng đến tụng kinh sao?"

Phụng Căn Nguyên khó có thể tin nhìn nữ nhi này, nói thật, hẳn vẫn hoài nghi lời nói của Vong Xuyên, cho dù các tăng nhân kia đều là chứng cứ, nhưng hắn vẫn hoài nghi. Khi thấy Phụng Vũ Hành, lại đứng là không nhìn ra sơ hở gì.

"A Hành vẫn cầu phúc ở Phật đường?" Hắn hỏi con gái trước mặt.

Phượng Vũ Hành gật đầu: "Đúng vậy. Từ lúc bắt đầu tối thì luôn ở trong này, các vị đại sư có thể làm chứng. Vì sao cha lại hỏi như vậy?"

Phượng Cẩn Nguyên lắc đầu, "Không sao là tốt rồi."

Phượng Vũ Hành hỏi lại: "Cha nghĩ A Hành sẽ có chuyện gì?"

Phượng Cẩn Nguyên ngăn người, không đáp.

"Khuya rồi, người đi nghỉ sớm đi." Phượng Cẩn Nguyên không muốn nói chuyện với nàng, xoay người rời đi.

Đến khi về phòng của mình mới có áo vệ hiện thân, đứng trước mặt hần cung kính nói: "Chủ tử, sau núi phát hiện ra hai mươi thi thể, toàn bộ đều là sát thủ của Diêm Vương điện."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Mục đích chính đến chùa Phổ Độ dâng hương

Sau khi Phượng Vũ Hành về phòng, ba người Vong Xuyên, Hoàng Tuyền và Ban Tẩu đều đứng trước mặt nàng.

Kể ra thì, nàng rất hài lòng với năng lực xử lý hiện trường của hai người Hoàng Tuyền và Ban Tẩu, Ban Tẩu nói với nàng, người Phượng gia đứng ngay ở hiện trường đánh nhau nhưng không phát hiện nửa điểm khác thường, thì đã biết trong khoảng thời gian ngắn này, hai người đã làm bao nhiêu việc.

Mà chính nàng thì ôm Từ Duệ giấu ẩn đến giữa bụi cỏ, sau đó dùng không gian đi về chùa. Lại dùng thuốc trong không gian để Từ Duệ tỉnh lại, cũng dặn Từ Duệ phải phối hợp diễn với nàng.

Về phần tăng nhân trong chùa phối hợp, kỳ thật cũng không coi là phối hợp, đến giờ tiểu hòa thượng gõ mõ kia cũng không thể hiểu được trong quá trình hần nhắm mắt tụng kinh, rốt cuộc sao lại bỗng xuất hiện một cô nương. Mà tăng nhân kia ra sau núi đi tìm Phượng gia, đã nhận một tràng hạt bồ đề ngàn năm mà Phượng Vũ Hành lấy ra từ trong không gian.

Nàng tình cờ đánh giá đạo hạnh của loại tăng nhân này, chỉ là trước kia, đây là bồ đề ngàn năm giá trị cao, bây giờ ở niên đại này chỉ sợ đã tăng lên không ít, đối với tăng nhân thật ra là báu vật vô giá.

"Lúc xử lý thi thể có lưu lại dấu vết không?" Nàng mở miệng hỏi hai người.

Ban Tẩu gật đầu nói: "Thuộc hạ cố ý lưu lại đủ để áo vệ của Phượng Cẩn Nguyên phát hiện ra dấu vết, về phần những người khác trong Phượng gia, tuyệt đối không thể nào phát hiện ra."

Phượng Vũ Hành gật đầu, tốt lắm, nàng muốn để Phượng Cẩn Nguyên biết được, giết người, nàng không phải sẽ không làm chuyện này. Cho dù chủ mưu rốt cuộc là ai đi chăng nữa, nàng phải nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên: nếu là người làm, vậy người không đánh lại ta; nếu không phải người làm, ta đây nói cho người biết, có người muốn giết khuê nữ của người, để người xử lý.

Đây là lần thứ hai Hoàng Tuyền đi theo Phượng Vũ Hành bị tập kích, nàng nhớ rõ lần trước cứu hoàng tử phân tích nói là người Trầm gia, nên nghi ngờ hỏi Phượng Vũ Hành: "Dựa vào tiểu thư quan sát, lần này và lần trước đều do cùng một kẻ làm sao?"

Phượng Vũ Hành bĩu môi, "Xem ra thì là vậy."

Vong Xuyên đã thấy tất cả các phát sinh, không khỏi nhắc nhở mấy người: "Xem ra, cho dù đại tiểu thư Phượng gia có phải là chủ mưu hay không, thì cũng là đồng phạm, biểu hiện của nàng tối nay chính là biết kế hoạch lần này, cố ý lật tẩy chuyện tiểu thư chúng ta không có trong phòng là có thật, sau đó dẫn người Phượng gia ra sau núi đi tìm."

Phượng Vũ Hành cười lạnh, đại tỷ tỷ này của nàng, mặt Bò Tát, tâm rắn rết, người như vậy nếu đúng là được ngồi lên hậu vị, chỉ sợ khắp thiên hạ đều bị nàng tính kế.

"Ban Tẩu." Nàng hạ âm thanh xuống, bắt đầu sắp xếp một việc khác.

"Có thuộc hạ."

"Đi thăm dò xem Tôn ma ma có con cháu hay không, nếu có, lại điều tra con cháu này có làm việc ở Trầm gia hay có liên quan đến Trầm gia hay không."

Ban Tẩu gật đầu, "Thuộc hạ đã rõ." Quay lại nói với Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Các người bảo vệ tốt chủ tử." Dứt lời, rồi lác mình biến mất.

Hai người Hoàng Tuyền, Vong Xuyên không biết chuyện của Tôn ma ma, trước mắt nghe thấy Phụng Vũ Hành nhắc tới, không khỏi nghi hoặc.

Hoàng Tuyền hỏi: "Tiểu thư nghi ngờ Tôn ma ma? Không phải nàng là ma ma hồi môn của phu nhân sao?"

"Hồi môn thì sao?" Phụng Vũ Hành cảm thán, "Năm tháng thay đổi, lòng người cũng biến chuyển."

Ngày tiếp theo, chùa Phổ Độ sắp xếp nghi thức dâng hương đốt đèn cho Phụng gia.

Người Phụng gia thành kính quỳ lạy trước mặt Phật tổ, người người lẩm bẩm. Phụng Vũ Hành mắt lạnh nhìn hết tất cả, chỉ nói Phật tổ phổ độ chúng sinh, lại không biết có độ được chúng sinh trong lòng có ác niệm hay không. Cả một nhà đến bái Phật, nói ra thì đúng là châm chọc.

Nghi thức đốt đèn dâng hương tiến hành từ sáng sớm đến sau giờ Ngọ giờ Mùi, sau khi kết thúc, mọi người đã sớm đổi, bụng kêu vang.

Trong lúc đó, Phụng Vũ Hành lại nhìn quận chúa của An Định vương gia và chất thiếu gia. Ánh mắt của quận chúa kia vẫn bắn thẳng địch ý sâu đậm với nàng như cũ, làm Phụng Vũ Hành dờ khóc dờ cười.

Sau khi ăn cơm xong, Phụng Cẩm Nguyên thông báo với mọi người ở lại trong chùa nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai lên đường hồi kinh, lúc này mọi người với tự giải tán.

Lão thái thái ở lại.

Phụng Cẩm Nguyên biết lão thái thái muốn hỏi gì, nên chủ động nói: "Mẫu thân yên tâm, tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa. Sáng mai, trong am trên đỉnh núi sẽ có nữ ni cô xuống đưa Trầm thị lên, Phụng phủ sẽ thông báo với bên ngoài là Trầm thị ở lại trong am cầu phúc vì Phụng gia."

Lão thái thái thở dài một hơi, gật đầu, "Việc này ngươi làm đúng, nếu lại tiếp tục giữ Trầm thị kia ở lại trong phủ, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện lớn."

"Đúng vậy, sở dĩ con sắp xếp cả nhà đến chùa Phổ Độ dâng hương, cũng vì tìm cho Trầm thị một lý do rời phủ, như vậy cũng để lại mặt mũi cho Trầm Ngự và Từ Hạo."

Lão thái thái nhớ đến chuyện Văn Tuyên vương phủ, con tức đã ẩn đi không khỏi lại tái phát, "Nàng ở trong nhà ương ngạnh thì cũng thôi, vạn lần không ngờ lại trêu chọc đến Văn phi, nay lại đắc tội với cả Văn Tuyên vương phủ, cục diện rối rắm này ngươi cần phải xử lý thích đáng."

Phụng Cẩm Nguyên cũng muốn nổ đầu, hít vào một tiếng, "Mẫu thân cũng thấy thái độ của Văn Tuyên vương phi rồi, làm sao nói tốt như vậy được. Còn có cả Vũ Dương quận chúa kia, từ nhỏ đã giống cừu hoàng tử, là yêu tinh gây họa, mà lại được Hoàng thượng sủng ái."

Lão thái thái không cho rằng không có cách nào, "Không phải Diêu thị và nàng quan hệ rất tốt sao? Nay xử lý Trầm thị, ngươi và Diêu thị cũng đúng lúc hoàn hợp, sau khi các nàng trở về, ngươi cũng chưa đến viện đó chứ?"

Ý của lão thái thái rất rõ ràng, đó là nữ nhân của ngươi, ngươi cứ ngủ cùng.

Nhưng Phụng Cẩm Nguyên lại lắc đầu, "Để Trầm thị ở lại trong am là chuyện bất đắc dĩ, nhưng vị trí chủ mẫu của nàng cũng không thể tháo xuống. Dù sao vẫn còn Phụng Trầm Ngự, đó mới là hy vọng chân chính của Phụng gia."

Lão thái thái nắc nheo: "Vớ vẩn! Ai bảo ngươi gỡ đi vị trí chủ mẫu của Trầm thị, ta chỉ muốn ngươi thường xuyên đến phòng Diêu thị ngồi. Căn cơ của Diêu gia rất sâu, nay A Hành và cừu hoàng tử lại chắc chắn chuyện hôn nhân, ngươi không thể bỏ mặc mẹ của các nàng, Văn Tuyên vương phi bên kia và Diêu thị ra vào nhiều mới tốt."

Phụng Cẩm Nguyên bắt đầu đi gật đầu, "Con sẽ hết sức."

Hai người mẫu tử trò chuyện trong phòng, lại không nghĩ rằng ở cửa sổ ngoài phòng, Trầm Ngự đang đi dạo vài bước, nghe được tiếng thì thảo.

Trầm thị sẽ vĩnh viễn ở lại trong miếu, tuy trên danh nghĩa vẫn là chủ mẫu, nàng vẫn là chính nữ, nhưng dù sao không được ở trong phủ, danh bất chính ngôn bất thuận, sau này đại tiểu thư nàng còn thể diện gì trước mặt người bên ngoài?

Sắc mặt của Trầm Ngự tái nhợt, thất tha thất thểu về phòng của mình. Còn đang suy nghĩ, đi về một hướng, đi tìm Phụng Từ Hạo.

Dù sao sự tình liên quan đến nẫu thân của các nàng, khi nàng tâm phiền ý loạn, dù sao ca ca này cũng phải đưa là một chủ ý.

Lạ không nghĩ rằng, mới đến cửa phòng Phụng Từ Hạo, đã gặp sai vật của hắn ngăn cản: "Đại tiểu thư không thể vào."

Phụng Trầm Ngự nhíu mày: "Vì sao? Ta tìm ca ca có việc gấp."

Gã sai vật vẫn lắc đầu, "Việc gấp cũng không được, hiện tại đại tiểu thư không có cách nào vào đâu."

Phụng Trầm Ngự nổi giận, mạnh tay đẩy gã sai vật ra: "Tránh ra!"

Gã sai vật không nghĩ rằng đại tiểu thư yêu kiều lại bỗng bật phát tính tình, bị đẩy mạnh một cái, mà Phụng Trầm Ngự đã đi vào trong phòng.

Người bên trong vạn lần không nghĩ tới có người kiên quyết đi vào, chợt nghe thấy Phụng Tử Hạo gào lên một tiếng: "Cút ngay cho lão tử!"

Phụng Trầm Ngư liếc mắt nhìn đến giường của Phụng Tử Hạo đang ôm một tiểu ni cô, không để ý tiểu ni cô kia rung rung giãy dụa, một đôi tay không an phận đang lay động.

Nàng sững sờ tại chỗ, tức giận đến nổi nước mắt lưng tròng.

Lão Thiên gia, vì sao lại cho nàng một ca ca và mẫu thân như vậy? Nói nàng có mệnh phụng hoàng, là mẫu nghi thiên hạ. Nhưng rốt cuộc muốn nàng dựa vào đâu làm mẫu nghi thiên hạ? Chỉ bằng khuôn mặt này? Chỉ bằng phụ thân nàng là thừa tướng?

Nhưng nàng không lên cùng mẫu thân và ca ca, có hai người kia, con đường mẫu nghi thiên hạ của nàng còn rất nhiều vất vả?

"Trầm, Trầm Ngư..." Phụng Tử Hạo không nghĩ người tới là thiên tiên muội muội của hắn, nhất thời xấu hổ không thôi, muốn buồn tiểu ni cô ra lại có điểm luyến tiếc. "Sao người lại tới?"

Tiểu ni cô cầu xin nhìn Trầm Ngư, Phụng Trầm Ngư căn bản không có tâm tư quản người khác, thấy Phụng Tử Hạo, càng ngày càng cảm thấy tuyệt vọng, chỉ bỏ lại một câu: "Phụng Tử Hạo, sao ta lại có ca ca như người vậy?" Rồi xoay người bước đi.

Nha hoàn Ý Nguyệt theo sát phía sau Trầm Ngư, hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Tử Hạo, hai tay gắt gao nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, răng trên cắn môi dưới, trong lòng ghen uất một nỗi hờn dỗi.

Ý Nguyệt này năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn hai tuổi so với Trầm Ngư, nhưng không ai biết, lúc nàng mười hai tuổi trở thành người trong phòng đại thiếu gia Phụng Tử Hạo. Khi đó Phụng Tử Hạo không ra phủ đến trường, trong kinh thành nổi danh là đại thiếu gia quần áo lụa là, lại thích những vị tiểu cô nương nhỏ tiểu, Ý Nguyệt luôn mơ làm thiếu phụ nhân, lại không nghĩ rằng, nhiều năm trôi qua như vậy, một nha đầu từng bị Phụng Tử Hạo thu vào phòng, nếu không phải nàng luôn hầu hạ bên người Phụng Trầm Ngư, ngay cả tên nàng là gì, Phụng Tử Hạo cũng đã quên.

Chủ tớ hai người tám ự, ai cũng yên tĩnh qua một buổi chiều, thẳng đến bữa tối, Phụng Trầm Ngư đuổi Ý Nguyệt đi, tự mình vào phòng bếp làm một bát canh, tự mình bê qua.

Trên đùi Trầm thị đều có vết thương, trên thân cũng có vết thương bị Huyền Thiên Minh quật bằng roi, chỉ nằm trên giường không muốn động đậy. Ba nha đầu Ngọc Mãn Đường thay phiên nhau trông coi trong phòng, chỉ sợ cảm xúc nàng đột nhiên kích động muốn ra ngoài gây sự.

Lúc Trầm Ngư đến đó, Trầm thị đang mất Mãn Hi vì rót nước quá nóng, ồn ào: "Sao ta lại là chủ mẫu Phụng gia, tiểu tiện chân các người đừng cho rằng ta không còn quản việc trong nhà chính là thất thế. Hừ! Lão thái thái sống được đến vài năm? Ta chịu đựng cũng sẽ chịu đựng đến khi nàng chết! Việc nội bộ của Phụng gia sớm muộn gì cũng trở lại trong tay ta."

Nếu trước đây Trầm thị nói như vậy, Trầm Ngư còn có thể khuyên nhủ nàng không nên câu gắt linh tinh, nhưng hiện tại hoàn toàn không có tâm tư như vậy, chỉ cảm thấy vết sẹo trên mặt Trầm thị cực kỳ xấu cũng cực kỳ ghê tởm. Còn một thân mập mạp này, vừa thấy có thể để nàng nhớ lại hôm qua Vũ Dương quận chúa mắng Trầm thị là heo.

Hiện tại nàng cũng hiểu Trầm thị là heo, heo vẫn không có đầu óc.

Có mẫu thân và ca ca như vậy, còn nói gì đến tiền đồ của nàng? Còn vọng tưởng mẫu nghi thiên hạ cái gì!

"O kia Trầm Ngư!" Trầm thị nói xong thì thấy Trầm Ngư mang một bát canh đi vào, mặt mày nở hoa mừng rỡ, "Trầm Ngư tới đâu! Mẫu thân nhớ người."

Phụng Trầm Ngư cường chế khó chịu trong lòng, đi nhanh hai bước đến gần Trầm thị nói: "Thấy mẫu thân chưa ăn bữa tối, nữ nhi tự mình xuống bếp làm bát canh chay, mang tới cho mẫu thân nếm thử."

Mãn Hi muốn bê canh, Trầm thị không cho, cảm động tự mình bê canh tới. "Con gái của ta tự làm canh cho ta, ta tự mình nhận."

Trong lòng Trầm Ngư run rẩy một hồi.

"Trầm Ngư của ta rất ngoan." Trầm thị vừa cầm thìa vừa nhắc, "Từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có Trầm Ngư nghe lời nhất, ta nhớ rõ trước đây, mỗi lần người bị bệnh, ta gấp đến nổi chóng mặt. Khi đó phụ thân người không phải là thừa tướng, trong nhà không có đại phu, ta không phải chủ mẫu, không có quyền nửa đêm phái hạ nhân ra phủ mời đại phu, đành vào vào viện của Diêu thị quý, xin phụ thân người ra nhìn người."

Trầm thị vừa nói vừa múc một thìa canh, mặt mỉm cười đưa lên bên miệng mình...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Hành Hành, đến đây

"Mẫu thân!" Khi Trầm thị gần như đã đưa thìa kề môi, đúng lúc thấy Trầm Ngự có vẻ mặt lo lắng, không khỏi khuyên nài: "Con gái ngoan, không cần lo lắng, đám cưới của người sẽ không bỏ qua cho Phụng Vũ Hành, nàng nhất định không sống đến lúc xuất giá mười lăm tuổi."

Đáy lòng Phụng Trầm Ngự đảo lộn một hồi, trong mắt tràn đầy vương vấn, nàng là hy vọng của mẫu thân luôn vì nàng đi lên phụng vị mà loại bỏ những chướng ngại vật, nên lại muốn ngăn cản Trầm thị uống bát canh kia: "Con gái mới nhớ ra quên cho muối vào trong canh, mẫu thân đừng uống vội, con gái nấu lại lần nữa." Vợ vàng đoạt lấy bát canh trong tay Trầm thị, tháo chạy khỏi phòng.

Trầm thị chưa hiểu là có chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn Trầm Ngự rồi đi lẩm bẩm nói: "Con gái ngoan của ta, tất cả những thứ tốt đều nên là của người. Tiền bạc của mẫu thân này, toàn bộ đều để lại cho người."

Ban đêm, giờ hội, Ban Tẩu đã trở lại.

Hắn đem một thứ tới trước mặt Phụng Vũ Hành, Phụng Vũ Hành cầm lên xem, là một chiếc trâm cài tóc cũ.

"Ma ma kia có cháu gái mười lăm tuổi, là tiểu thiếp phòng thứ chính của tam lão gia Trầm gia. Thuộc hạ lấy cây trâm cài tóc của nàng, hình như đã cũ, giống như là đồ của trước đây."

Phụng Vũ Hành gật đầu, quả nhiên là vậy.

Nàng cảm thấy Tôn ma ma phản bội chắc chắn sẽ có nguyên nhân, bằng không là ma ma hồi môn đi theo Diêu thị của Diêu gia, sao có thể vừa mới ba năm đã chuyển qua người khác.

Chỉ là Tôn ma ma này che giấu đứa cháu gái nhỏ của mình rất kỹ, nuôi đến mười lăm tuổi, Diêu thị lại không hề biết.

Nàng trả trâm cài tóc lại cho Ban Tẩu, phân phó hắn: "Đêm hôm nay đưa cây trâm này cho Tôn ma ma."

"Tuân mệnh." Ban Tẩu gật đầu, còn muốn nói gì đó, thần sắc bỗng vừa động, sau đó lên tiếng nói: "Điện hạ tới." Dứt lời, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy đâu.

Phụng Vũ Hành kinh ngạc đứng sờ tại chỗ, Vong Xuyên cười đẩy nàng: "Ban Tẩu nói điện hạ tới, tiểu thư mau đi ra xem đi."

Lúc này nàng mới phản ứng lại, nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài hai bước, rồi đứng lại, quay người hỏi Vong Xuyên: "Một thân y phục của ta có được không?"

Lời kia vừa thốt ra, chính nàng còn khinh bỉ mình. Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, nam nhân có đóa tử liên ở mi tâm lại cứ thế kéo tâm của nàng?

Có lẽ vấn đề này vĩnh viễn không có đáp án, nhưng thật ra trong lòng nàng rất rõ ràng, ngay tại đêm nàng vừa mới tới thế giới này, ngay lúc nàng phát tay cáo biệt hắn, trong phút chốc, tâm đã bắt đầu lưu luyến.

"Mặc cái gì cũng đẹp." Sau cửa sổ có âm thanh truyền đến, nàng chưa quay người lại nhưng môi đã nở nụ cười.

Từ âm thanh quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa sổ đang rộng mở, dưới gốc cây đại thụ cách đó không xa, có tử bào nam tử ngồi trên xe lăn, mặt nạ hoàng kim kia vẫn che mặt như cũ, ngay lập tức nàng lại có thể nhìn thấy đóa tử liên kia qua cái lỗ nhỏ.

"Hành Hành, lại đây."

Âm thanh này tựa như có ma lực, Phụng Vũ Hành bị mê hoặc chạy vội tới bên cửa sổ, thân hình nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, nhấc làn váy chạy tới chỗ hắn.

"Sao người tới?" Ánh mắt nàng trong suốt tỏa sáng, thần thái linh động lấp lánh, thu vào trong mắt Huyền Thiên Minh, tựa như những vì tinh tú, trong phút chốc làm tim người ta đập thành thịch.

"Ta đến thăm người." Hắn giữ chặt tay nàng, một chốc đã đem người ngồi trên tay vịn của xe lăn, sau đó một tay vỗ, xe lăn dứt khoát bay lên, đi lên hướng đỉnh núi.

Phụng Vũ Hành chỉ nghe bên tai vù vù tiếng gió, cả người như ngồi trên chiếc thảm bay trải nghiệm hành trình kỳ diệu.

Một tay nàng ôm cổ Huyền Thiên Minh, tay kia duỗi ra, phấn khích trên ghẹo những nhánh cây ven đường, y hệt đứa trẻ.

Huyền Thiên Minh chưa bao giờ thấy đáng vẻ như vậy của nàng, vừa thấy ngạc nhiên, vừa thấy như vậy mới là bộ dáng của tiểu hài tử mười hai tuổi.

Hai người cứ như vậy trong đêm, lúc nương theo khinh công bay lên giữa không trung, bốn mắt nhìn nhau, nhìn ra mấy phần nhu tình.

Rốt cuộc lên đến đỉnh núi, xe lăn vững vàng hạ xuống, hắn vận khí thu công, trên trán có một lớp mồ hôi.

Theo bản năng nâng tay áo lên lau cho hấn, Huyền Thiên Minh sững sốt một chút, nhưng không trốn, đến khi Phượng Vũ Hành lau sau hấn mới nói: "Lần đầu tiên thấy một cô nương dùng tay áo lau mồ hôi cho người ta."

"À... Chắc là nên dùng khăn tay?" Nàng sờ sờ trên người, "Không mang khăn tay." Ngược lại không tiếp tục đề tài này, từ đáy lòng cảm thán: "Quá đã! Huyền Thiên Minh, các người gọi cái này là khinh công?"

Hấn rất thích cảm giác khi nàng gọi hấn là Huyền Thiên Minh, tuy tên là của hấn nhưng lại cực kỳ xa lạ, nàng thường xuyên gọi, rốt cuộc lại tìm được cảm giác thân thuộc lần nữa.

Trên đời này, cũng chỉ có nàng gọi hấn như thế, Huyền Thiên Minh, phải, rất thích.

Phượng Vũ Hành từ tay vịn của xe nhảy xuống, vui vẻ đi vài vòng quanh đỉnh núi, khi dừng lại nhìn về phía Huyền Thiên Minh, chỉ cảm thấy những lo lắng chồng chất trong mấy ngày liền đều trở thành hư không. Trong mắt chỉ còn tóc hấn bay theo gió, đóa tử liên như ẩn như hiện dưới ánh trăng đêm.

Nàng nghĩ, một đại cô nương thích một nam hài tử, chắc là chịu thiệt phải không? Còn nhớ ở kiếp trước, bạn bè nói với nàng, trong tình yêu, ai động tâm trước là người thua trước.

Nhưng nay nàng, lại thua tâm phục khẩu phục.

"Người muốn học không?" Huyền Thiên Minh bị nàng nhìn chăm chú đành bất đắc dĩ, "Ta nói là khinh công, nếu người muốn học, ta có thể dạy người."

Phượng Vũ Hành lại lắc đầu, "Không học, quá khó. Người thấy mỗi ngày của ta đấy, những người trong Phượng phủ đã đủ ép ta rồi, ta còn muốn xem sách được, còn muốn nghiên cứu được liệu, còn muốn cửa hàng bên ngoài phát triển, làm sao có thời gian học khinh công đây."

Nàng có chút buồn bực, nhưng mà giấy lát lại thoải mái, chạy lên lôi kéo tay áo Huyền Thiên Minh như vậy quý, nói: "Nhưng mà ta cũng muốn lĩnh hội công phu."

Huyền Thiên Minh gật đầu, "Lúc trước khi ở trong núi, thấy người dùng một tay bắn mấy viên đá, đã biết không phải người không có bản lĩnh."

Nàng cười hi hi, lấy tay chọc vào mặt nạ hoàng kim của hấn: "Cũng không phải chỉ là một chút bản lĩnh đâu! Tuy hiện tại thân thể ta có điểm yếu nhược, nhưng mà đều là tạm thời, về sau ta ăn nhiều một chút, mỗi ngày dành thời gian luyện tập một chút, rất nhanh có thể khôi phục lại. Tuy không thể khôi phục nhanh tới trạng thái cao nhất, nhưng khi đánh nhau, sẽ không quá vướng chân Hoàng Tuyền các nàng."

Huyền Thiên Minh không phải quá hiểu lời của nàng, cái gì gọi là khôi phục tới trạng thái cao nhất? Ý của nàng là thân thủ từng rất tốt, hiện tại lại thụt lùi?

Nhưng vẫn gật đầu, nói với nàng: "Đã có căn bản, nên đừng bỏ bê, tùy lúc không ai có thể bảo vệ người, tóm lại vẫn nên phòng trừ vạn nhất. Cuối cùng ta chỉ lo lắng chuyện xảy ra với người, hôm nay nghe Ban Tẩu kể lại đêm qua gặp người của Diêm Vương điện, lo lắng cho người, nên mới chạy đến."

Nàng để Ban Tẩu ra ngoài làm việc, nếu Trầm gia ở trong kinh thành, vậy Ban Tẩu dĩ nhiên phải về kinh.

Phượng Vũ Hành tuyệt đối không tức giận chuyện Ban Tẩu nói cho Huyền Thiên Minh chuyện của mình, ngược lại, hấn không yên tâm về nàng nên mới chạy đến đây nên cực kỳ vui vẻ.

"Người muốn thử hay không?" Nàng nghịch ngợm lui về phía sau hai bước, bảo trì khoảng cách nhất định với hấn.

"Thử cái gì?" Huyền Thiên Minh nhẹ giật mình, lập tức phản ứng lại. Hóa ra nha đầu kia muốn so đấu với hấn? Nhưng thấy thế nào cũng là hấn bắt nạt tiểu hài nhi.

Nhưng không đành lòng làm mất hứng của nàng, nên gật đầu, "Được." Chỉ bởi nàng hoạt động gân cốt thôi.

Phượng Vũ Hành cao hứng bắt đầu chiêu thức, lòng bàn chân vừa trượt, vừa nhấc lên đã chuyển động ra phía sau hấn.

Phản ứng của Huyền Thiên Minh cũng không chậm, lập tức vỗ xe lăn, nghiêng người thoát ra thật xa.

Chợt nghe Phượng Vũ Hành hô lên: "Không được dùng khinh công!" thì người đã lao tới đánh.

Huyền Thiên Minh học cổ võ, Phượng Vũ Hành chưa từng tiếp xúc những chiêu thức trong sách võ thuật.

Mà Phượng Vũ Hành sử dụng là kỹ thuật cận chiến và bắt giữ trong lục quân ở thế kỷ XXI, quan trọng chế phục hoặc đánh chết mục tiêu trong thời gian ngắn. Chiêu thức đầy đủ là một bộ quân thể quyền, lại được nàng cải biến một chút, ứng dụng càng thêm linh hoạt.

Huyền Thiên Minh càng đánh càng giật mình, tuy Phượng Vũ Hành đứng như nàng nói, tiểu thân thể này không chịu đựng được, khí lực nhỏ nên hấn không muốn tiếp xúc với cánh tay của nàng, sợ nàng bị thương, nhưng những chiêu thức nàng xuất ra, đến nay đều là những chiêu thức hấn mới thấy lần đầu.

Chiêu thức của Phượng Vũ Hành không hề hoa lệ, càng chưa nói đến đẹp mắt. Bình thường, hơn một nửa nữ hài tử luyện võ đều lựa chọn khinh công hoặc kiếm thuật, đều là những công phu xinh đẹp, nhưng Phượng Vũ Hành xuất ra hoàn toàn là cận chiến. Mỗi một chiêu thức đều tàn nhẫn vô cùng, lại xảo diệu, thực dụng.

Huyền Thiên Minh tin rằng, nếu điều kiện thân thể của Phượng Vũ Hành được đề cao, chỉ một thân công phu này, cho dù là cao thủ võ công thượng thừa nàng đều có thể đánh ngang tay. Huống chi, hình như, hần cảm thấy công phu của nha đầu kia tuy thoát nhìn không có nội công tâm pháp hỗ trợ, nhưng trên thực tế, khẳng định những chiêu này sẽ phù hợp để tu luyện nội lực, chỉ là trước mắt nàng chưa luyện thành.

Hai người đánh hơn một trăm hiệp mới cùng thu thế, Phượng Vũ Hành hơi mệt, hay tay chống đầu gối thở hổn hển, vừa thở vừa xoa tay với Huyền Thiên Minh: "Không được, không được, thân thể yếu đuối này vừa đánh đã mệt rồi. Người đề ta nghỉ ngơi đã, còn có nhiều chiêu thức chưa dùng tới đâu." Nói xong ngồi trên đất, tự nghỉ ngơi.

Hần đưa xe lăn tới bên cạnh nàng, chốc đã lấy áo choàng phía sau mình choàng lên người nàng, "Gió núi ban đêm lạnh, người mới đổ mồ hôi, cẩn thận cảm lạnh." Suy nghĩ tiếp, lại nói: "Người chắc là có luyện nội công phải không?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, cho dù là cổ đại hay người hiện đại, chỉ cần tập võ thì đều biết, chỉ trông chờ vào chiêu thức bên ngoài thì vô dụng, trọng yếu còn phải phối hợp bên trong.

Điểm này, cổ nhân gọi là nội công tâm pháp, mà ở hiện đại, ai cũng đều biết: Khí công.

"Bộ võ này của ta tổng hợp nhiều chiêu thức bắt giữ, bên trong còn kết hợp một bộ quân thể quyền." Nàng có thể nhìn ra Huyền Thiên Minh đang tò mò, thì chủ động giảng giải cho hần, "Đều là kỹ thuật cận chiến, không có gì để xem đâu, nhưng mỗi chiêu đều rất thực dụng. Mà phối hợp với những chiêu thức này là nội công, ta gọi nó là khí công."

"Khí công?" Hần suy nghĩ một chút, tự mình lý giải phân tích: "Ta thấy khi người đánh, lực đạo rất mạnh, cái gọi là khí công, nếu luyện thành, người bình thường khi tiếp chiêu, chỉ sợ cánh tay sẽ bị chặt đứt?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Không khác lắm, là muốn xem đã luyện tới trình độ nào. Nhưng mà cho dù ta luyện thành, đánh với người vẫn còn rất kém." Nàng không thể không thừa nhận cổ võ bác đại tinh thâm, "Các người đều dùng khinh công, còn có cả binh khí dài, nếu kết hợp thì ta chịu thiệt, rút ra từ hai lần đánh này."

Huyền Thiên Minh tỏ vẻ gật đầu đồng ý, lại nhìn này, trong mắt mang theo một tia tò mò, chuyện vừa chuyện, dứt khoát hỏi nàng: "Người học với ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Huyền Thiên Minh, đuổi muỗi cho ta

Vấn đề này Huyền Thiên Minh hỏi Phượng Vũ Hành.

Nàng học với ai? Nàng học với các sĩ quan quân đội trong lục quân.

Nhưng lời này có thể nói sao?

Dĩ nhiên là không thể.

"Cái đó..." Nàng kiểm soát cây trên mặt đất vẽ linh tinh, "Để ta suy nghĩ đã."

"Phượng Vũ Hành bản lĩnh của người đứng là lớn, lá gan cũng không nhỏ nhỉ?"

"... Học cùng với một vị cao nhân lánh đời trên núi Đại Sơn, phải, chính là vị kỳ nhân Ba Tư cho ta những thứ thuốc kỳ lạ và các dụng cụ y học." Nàng tìm được lý do, "Người cũng biết, những vị kỳ nhân đó đều rất kỳ lạ."

Điểm này giống với ý nghĩ của Huyền Thiên Minh, hơn nữa, cho dù hần muốn phản bác cũng không thể phản bác được.

Từ ngày hần hồi kinh đã phái Bạch Trạch điều tra nha đầu này, kết quả chỉ là những sự kiện trước đó ba năm từ lúc nàng sinh cho đến lúc chín tuổi, sau ba năm không có gì.

Nàng sống ở trong một cái thôn nhỏ phía tây bắc Đại Sơn, mỗi ngày vào núi hái thuốc, gặp được ai, có chuyện gì, không ai biết.

Huyền Thiên Minh bỗng có chút hối hận, theo bản năng mở miệng: "Kỳ thật lúc người ở tây bắc, ta cũng đang ở đó đánh giặc. Nếu ta có thể đi vào trong núi kia sớm hơn một chút, có phải đã có thể sớm thấy người hay không?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Cũng chỉ có ngày đó, người mới có khả năng nhìn thấy ta, đây là số mệnh."

Hần tự động lý giải ý nghĩ của nàng "Đây là do vận mệnh an bài", lại không biết ý của nàng là: Cho dù người nhìn thấy ta sớm một ngày, thì đó cũng

không phải là ta.

"Đúng rồi." Hân nhớ tới chuyện chính, "Cổ chủ sau lưng đám sát thủ ở Diêm Vương điện đã tra ra được, là tam lão gia của Trầm gia Trầm Vạn Lương. Đại tiểu thư Phụng gia và Trầm Vạn Lương thường xuyên tiếp xúc, nàng chắc là biết một loạt kế hoạch này, cũng tiếp ứng cho Trầm Vạn Lương."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Ta cũng đã nghĩ tới, Tôn ma ma bên người mẫu thân ta có vấn đề, ta để Ban Tẩu đi thăm dò suốt đêm, điều tra được cháu gái duy nhất của Tôn ma ma là tiểu thiếp phòng thứ chín của Trầm Vạn Lương."

"Người phải cẩn thận mọi chuyện." Hân không cho rằng người Phụng gia có thể để ý đến chuyện của Phụng Vũ Hành, nhưng nếu người bên nàng xuống tay, là gần gũi sẽ không kịp phòng. "Đêm nay ta không đi, ở cạnh người, cho đến ngày mai người trở về kinh thành."

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn con người thâm thúy dưới mặt nạ của hân, ngồi trên đỉnh núi, giống lúc trước ở tây bắc Đại Sơn, nàng và hân chờ Bạch Trạch đưa lão đại phu kia rời núi, hai người cũng ngồi dưới đất. Chỉ là khi đó hân bị thương nặng, mà nàng, đối với thế giới này tràn ngập lạ lẫm và tò mò.

"Thật ra ta thích ở Đại Sơn phía tây bắc." Nàng nói với hân: "So với kinh thành, ta càng thích cuộc sống đơn giản trong sơn thôn. Người là người ta gặp đầu tiên, ý nghĩa khác nhau."

Hân vẫn không hiểu rõ lời nàng nói, nhưng thấy trong mắt nàng có sự cố chấp.

"Có cơ hội, ta sẽ dẫn người về." Đây là coi như hứa hẹn. "Đi thôi." Hân thấy nàng vươn tay, "Gió mát, về phòng ngủ."

Lại vận khinh công giống như lúc lên núi, một mạch đưa nàng trở về, Vong Xuyên vẫn chờ ở cửa, thấy Huyền Thiên Minh ôm Phụng Vũ Hành trở về, nhanh chóng mở cửa, sau khi thấy hai người vào nhà, lúc này mới lại đóng cửa, tiếp tục canh giữ bên ngoài.

Phụng Vũ Hành đi xuống, nhìn hân hỏi: "Người nói người không đi, vậy người đang ở đâu?" Nhìn lại gian phòng này, lại nói: "Nếu không ta để Vong Xuyên tìm một nhuyển ý đến, người chịu được không?"

Huyền Thiên Minh bật cười, "Nha đầu ngốc, người không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của người?"

Nàng gật đầu, "Biết, nhưng sớm muộn gì ta cũng gả cho người, huống chi có ai sẽ biết đêm nay người tới? Ta để người ngủ ở nhuyển ý, trong lòng người biết là được."

Tay Huyền Thiên Minh vuốt tóc nàng, "Nhanh chóng đi rửa mặt rồi ngủ đi, người an tâm mà ngủ, ta ở ngay bên cạnh người."

Phụng Vũ Hành ngoan ngoãn rửa mặt đi ngủ, lúc lên giường còn không quên nhắc nhở hân: "Nếu người không đi, vậy thì đuổi muỗi cho ta đi."

Huyền Thiên Minh không nói gì.

Có cảm giác này, Phụng Vũ Hành ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, cũng bị tiếng heo kêu lên đánh thức.

Khi mở mắt ra, Huyền Thiên Minh đã sớm không còn, nàng không biết người nọ đi khi nào, rõ ràng là ngồi xe lăn, lại vẫn có thể hành động tự nhiên không tiếng động như cũ, Phụng Vũ Hành tự nhận không làm được việc này.

"Buông ra! Buông ra!" Con heo gào lên liên tiếp, nàng nghe ra là Trầm thị, không khỏi đau đầu, gọi một tiếng: "Vong Xuyên!"

Vong Xuyên đã dậy sớm canh ngoài cửa, lập tức đẩy cửa đi vào, "Tiểu thư đã tỉnh!"

"Ừ." Phụng Vũ Hành dụi mắt, nhìn ra bên ngoài, trời còn chưa sáng hẳn. "Mới sáng sớm, Trầm thị kêu cái quái gì thế?"

"Kêu trong một lát rồi, nghe thấy nàng kêu linh tinh cái gì mà phải về nhà, không ở lại chỗ này, nô tỳ vẫn chưa đi qua xem." Vong Xuyên vừa đáp, vừa giúp nàng dọn giường, "Nước rửa mặt đã chuẩn bị tốt, tiểu thư rửa mặt trước đi."

"Huyền Thiên Minh đi khi nào?" Nàng đi đến bên chậu rửa mặt.

Vong Xuyên không quen có người gọi trực tiếp tên tự của chủ hoàng tử, nhưng lại nghĩ khi ở riêng hai người này chắc cũng xưng hô như vậy, thì cũng biết được thêm thú vị mới. "Đến cuối giờ dần mới đi."

Phụng Vũ Hành ngẩn người, cuối giờ dần, vậy không bao lâu sau thì nàng tỉnh dậy. Không khỏi tự trách mình vì sao không dậy sớm một chút, dù là sớm một chút, vẫn có thể nhìn thấy hân.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!" Trong viện có âm thanh của Từ Duệ truyền đến, lập tức "rầm" một cái, cửa bị đứa trẻ kia mở ra. "Tỷ!" Về mặt Từ Duệ kinh hãi, bỗng bỏ nhào vào lòng Phụng Vũ Hành.

Nàng đang rửa mặt, vẫn chưa lau khô nước, vừa lo lắng hoảng loạn lấy khăn mặt từ Vong Xuyên, vừa hỏi Từ Duệ: "Sao vậy?"

Từ Duệ ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt hơi trắng, "Tỷ tỷ, thật đáng sợ! Mẫu thân rất đáng sợ!"

Nàng sừng sốt giật mình, mẩu thân, chắc là nói Trầm thị.

"Nàng làm sao?"

"Vừa rồi mẩu thân cắn một nha hoàn, cắt đứt một miếng thịt, miệng đầy máu, thịt vẫn còn trên miệng, rất đáng sợ!"

Khi Từ Duệ nói chuyện, âm thanh cũng run lên theo.

Phượng Vũ Hành cũng ghê tởm, nhả mảy. Đây là biểu hiện nổi điên của Trầm thị sao?

"Đi, chúng ta đi xem sao." Nàng dắt tay Từ Duệ ra sân, đi đến nơi ở của Trầm thị, mới phát hiện ra trong viện có vài ni cô thân thể khỏe mạnh, chỉ là nàng Trầm thị đang hôn mê nhét vào nhuyễn kiệu. Sau đó hướng Phượng Cẩn Nguyên dùng nghi lễ tạo thành chữ thập, rồi đưa kiệu đi.

Lúc này người Phượng gia đều tề tụ, Phượng Cẩn Nguyên tuyên bố: "Đại phu nhân Trầm thị tự nguyện đi đến am Phổ Độ cầu phúc cho Phượng gia, từ nay về sau vĩnh viễn không về phủ. Các người dọn dẹp một chút, rồi chuẩn bị xuất phát."

Thế nàng mới biết, hóa ra là Phượng gia quyết định. Trục xuất Trầm thị khỏi phủ môn, lại dùng thanh danh cầu phúc bảo vệ địa vị chủ mẫu của nàng, đồng thời cũng bảo vệ vị trí chính nữ của Trầm Ngư, đúng là tính toán tốt.

Giống như Trầm thị, Mãn Hi nhìn Phượng Vũ Hành, tự hỏi một chút, lúc này quỳ trên đất, nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Nô tỳ nguyện ý ở lại am Phổ Độ hầu hạ phu nhân, xin lão gia ân chuẩn."

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, đồng ý thỉnh cầu của Mãn Hi.

Phượng Vũ Hành nhìn Mãn Hi, biết suy nghĩ trong lòng nàng, không phát ra tiếng, dùng khẩu hình nói: "Đa tạ." Rồi sau đó tay đưa vào trong tay áo, từ trong không gian lần mò một lát, hai cái bình nhỏ đã cầm trong tay. Nàng xoay người đưa bình nhỏ cho Vong Xuyên, "Tìm cơ hội đưa cho Mãn Hi, hỏi xem mẩu thân nàng ở đâu. Người nói với nàng, đúng thời hạn ta sẽ phái người mang thuốc đưa đến đây, để nàng an tâm."

Vong Xuyên gật đầu đáp ứng.

Người Phượng gia bắt đầu tự dọn dẹp, chưa đầy một lát đã tập trung ở cửa núi, chuẩn bị lên xe.

Văn Tuyên vương phi vẫn muốn ở lại trong chùa hai ngày, Diêu thị chủ động nói lời từ biệt với nàng, Phượng Vũ Hành và Vũ Dương quận chúa cũng nói lời từ biệt, hai người ước hẹn sau khi hồi kinh lại gặp lại.

Khi chuẩn bị lên xe, huynh muội An Định vương gia cũng đi chùa Phổ Độ dâng hương, đi tới trước mặt một nhà Phượng gia. Chỉ thấy vị quận chúa kia nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Nghĩ rằng có duyên với Phượng đại nhân, từ nhỏ bản quận chúa đã đến chùa Phổ Độ dâng hương, ngẫu nhiên lúc này, lại gặp Phượng đại nhân."

Phượng Cẩn Nguyên thi lễ, rồi nói: "Thanh Nhạc quận chúa." Thái độ lãnh đạm xa cách, khác hoàn toàn với lúc gặp Văn Tuyên vương phi.

Thanh Nhạc quận chúa kia cũng không thấy kỳ lạ, chỉ cười nhẹ nói: "Mấy ngày nữa là đại thọ của mẫu phi ta, đến lúc đó sẽ đưa thiệp mời đến quý phủ, mong rằng có thể hân hạnh được đón tiếp phu nhân Phượng phủ và mấy vị thiếu gia, tiểu thư."

Phượng Cẩn Nguyên cũng mỉm cười nói: "Thiệp mời của vương phi, Phượng phủ sẽ nhận. Xin quận chúa yên tâm, chắc chắn Phượng gia sẽ chuẩn bị thọ lễ."

"Vây đi, đa tạ Phượng đại nhân." Thanh Nhạc quận chúa kia cũng không nói nhiều, hàn huyên vài câu rồi xoay người rời đi, lúc gần đi vẫn không quên cho Phượng Vũ Hành một ánh mắt tràn ngập địch ý và khiêu khích.

Nàng nhếch lông mày, đón nhận ánh mắt kia, thu hết thần sắc của Thanh Nhạc quận chúa.

Trên đường hồi phủ, vì thiếu Trầm thị, thật sự yên tĩnh hơn nhiều. Xe ngựa vốn để Trầm thị ngồi đã bị Phượng Cẩn Nguyên tặng cho Hàn thị ngồi, làm Hàn thị một đường cười quẩn rũ.

Phượng Vũ Hành vẫn chọn ngồi cùng Diêu thị và Tôn ma ma, Tôn ma ma rất không tự nhiên, không dám nhìn Phượng Vũ Hành.

Sáng nay tỉnh lại, Tôn ma ma đã cảm thấy có thứ gì đó trong tay, nàng cúi đầu nhìn, lại phát hiện không biết khi nào trong tay đã cầm một chiếc trâm cài tóc. Mà chiếc trâm cài tóc kia sao nhìn rất quen, chớ nàng xoa nhẹ mắt, hoàn toàn tỉnh táo mới giật mình, đó là của đứa cháu gái nhỏ khi xuất giá mình đã lên đưa cho nàng. Tuy rằng đã cũ, nhưng là thứ đáng giá nhất của nàng. Đó là năm khi Diêu thị xuất giá, phu nhân Diêu gia đã đưa cho nàng.

Tôn ma ma rất sợ, nàng không biết vì sao thứ của cháu gái lại bỗng ở trong tay mình, nhưng nghĩ đến mấy ngày gần đây giúp tam gia Trầm gia làm vài chuyện, trong lòng không khỏi run sợ.

Nhị tiểu thư Phượng Vũ Hành không bao giờ có tính hiền lành, từ lúc trên đường hồi kinh thì nàng phát hiện, nhị tiểu thư bây giờ và ba năm trước đây hoàn toàn khác nhau. Nếu không phải nhớ tới cháu gái nhỏ của mình, nàng tuyệt đối muốn đối địch với Phượng Vũ Hành.

Lần trước là chuyện vu cở hình nhân thế mạng, Phụng Vũ Hành không bắt nàng, nàng còn nghĩ rằng mình đã che dấu được. lần này lại liên hợp với Phụng Trầm Ngư giúp Trầm Vạn Lương làm nội ứng dẫn tầm mắt của Phụng Vũ Hành và Diêu thị rời khỏi Tử Duệ, nàng nghĩ sẽ không có chuyện gì, nhưng trăm cái tóc lại đập tắt tâm lý may mắn của nàng.

Không phải là không chuyện gì, mà là có chuyện, hơn nữa là chuyện lớn.

Phụng Vũ Hành thấy biểu tình trên mặt Tôn ma ma thay đổi trong phút chốc, không khỏi cười lạnh một cái.

Mất thấy Diêu thị đã ngủ say, nàng nói nhẹ: "Có một số chuyện ta đã biết rõ, phải có chừng có mực, không nên ép ta đường cùng."

Một câu, Tôn ma ma nghe thấy mà một thân mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, đoàn xe dừng lại trước cửa Phụng phủ. Khi xuống xe Phụng Vũ Hành có cảm giác kỳ lạ, giống như trong không khí có cái gì bỗng biến mất.

Nàng biết, là Huyền Thiên Minh luôn âm thầm bảo vệ nàng đã rời đi. Không khỏi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trong không trung, không tiếng động, nói: "Hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tứ tiểu thư đang thổ lộ với nhị cô gia tương lai sao?

Người Phụng gia khi đi dẫn theo Trầm thị, trở về lại không thấy bóng người. Phụng Căn Nguyên đồng loạt thông báo với các hạ nhân trong nhà, rất nhanh, tất cả mọi người đều biết, đại phu nhân tâm tồn thiện niệm, vì cầu phúc cho người nhà, tự nguyện ở lại am Phổ Độ.

Phụng Vũ Hành không muốn tốn nhiều lời với người Phụng gia, kéo Diêu thị và bọn hạ nhân về Đồng Sinh hiền, nhưng mới quay người đã bị Phụng Căn Nguyên gọi lại.

Nàng biết Phụng Căn Nguyên có điều muốn nói với mình, nên để Diêu thị dẫn theo Tử Duệ về trước.

Thấy Diêu thị các nàng đi xa, lúc này mới quay đầu hành lễ qua loa với Phụng Căn Nguyên, cười hỏi: "Phụ thân gọi A Hành lại có việc gì?"

Phụng Căn Nguyên nhìn đứa con gái này, không nói hồi lâu.

Hai lần, hai lần hấn phái ám vệ ra ngoài, tin tức hồi báo đều có liên quan đến đứa con này.

Hấn tin rằng tin tức của ám vệ sẽ không sai, đến nay cũng không rõ Phụng Vũ Hành muốn mười mấy tiểu nha đầu kia ở Tiêu Châu làm gì, càng không hiểu có hơn hai mươi sát thủ của Diêm Vương điện chẳng những không may mắn làm nàng bị thương, mà tất cả lại chết trong tay nàng.

Từ khi Phụng Vũ Hành hồi kinh, Trầm thị bị tấn công liên tiếp, Trầm gia muốn trừ khử Phụng Vũ Hành, dĩ nhiên hấn hiểu đạo lý đó. Hấn cũng biết giá thuê sát thủ của Diêm Vương điện rất đắt, nếu không có nhà đại phú như Trầm gia, vậy tiền trả ra rất lãng phí.

Cho dù trong mắt hấn Phụng Vũ Hành là dạng người gì, Trầm gia bỏ tiền mua người giết con gái của Phụng Căn Nguyên hấn, món nợ này chắc chắn phải thanh toán.

Chỉ là đứa con gái này, hấn không thể không đề phòng.

Phụng Vũ Hành thấy Phụng Căn Nguyên gọi nàng lại, mà đã lâu không chịu nói, thì biết trong lòng phụ thân này chắc chắn đang cân nhắc cái gì đó. Nàng cũng không quấy rầy hấn, chỉ lặng lẽ đứng, thong dong mà bình tĩnh.

"A Hành." Rốt cuộc, Phụng Căn Nguyên đã mở miệng, nói: "Phụ thân hy vọng con có thể nghĩ cho nhiều người trong nhà, dù sao Phụng gia hòa thuận thì tương lai của con mới sáng sủa."

"Hả?" Phụng Vũ Hành nghĩ hấn muốn hỏi chuyện đạo tặc đêm đó, nhưng nàng đã quên, cho đến giờ, trong lòng phụ thân của nàng luôn chỉ có bản thân, đều chỉ có tiền đồ của Phụng gia. Nàng lạnh mặt, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo, "Ta chưa bao giờ chủ động gây chuyện, chỉ mong đừng chọc vào ta."

"Con là con cháu của Phụng gia, phải có bộ dáng của con gái Phụng gia!" Phụng Căn Nguyên cảm thấy đứa con gái này đúng là không thêm chút muối nào.

"Vậy mong phụ thân có bộ dáng của phụ thân trước đã!" Nàng thẳng thừng trừng mắt nhìn Phụng Căn Nguyên, một bụng tức giận bùng lên, "Mong phụ thân lúc con cái bị tổn thương, phải xuất phát từ góc độ của một phụ thân trước đã, quan tâm an toàn của con cái một chút, mà không phải mở miệng

ngậm miệng cứ Phụng gia, Phụng gia! Chờ một ngày con của ngài đều bị người giết sạch, ta sẽ nhìn xem ngài lấy nhà ở đâu!"

Nàng ném ra lời này, xoay người bước đi.

Phụng Căn Nguyên tức giận đến run lên, hai tay đang buông lại nắm chặt, lặp đi lặp lại vài lần, vẫn là bại trận, chỉ nói về phía tấm lưng kia: "Ngày mai ta sẽ sắp xếp cho Tử Duệ một tiên sinh dạy võ lòng."

Nàng nghe thấy, khoát tay về phía sau, chưa nói gì.

Trở lại Đồng Sinh hiền, đám hạ nhân rất vui vẻ, đều đi lên vây lại hỏi: "Nhị tiểu thư vẫn tốt chứ? Nhị tiểu thư có ăn quen đồ ở trong chùa hay không? Nhị tiểu thư, nô tỳ nấu ăn ngon lắm, đang mang cái này tới, phu nhân và thiếu gia còn đang chờ ngài ăn cơm."

Trong lúc nhất thời, người đang bị Phụng Căn Nguyên ảnh hưởng mà lạnh lùng, tâm tình lập tức hồi phục.

Xem đi, Đồng Sinh hiền của nàng, hạ nhân của chính nàng, vẫn tốt hơn.

Khi ăn cơm, nàng nói với Tử Duệ: "Ngày mai phụ thân sẽ mời tiên sinh dạy võ lòng đến phủ, Tử Duệ sẽ bắt đầu học võ lòng."

Đứa trẻ rất vui vẻ, hưng phấn nói, trong thư phòng của hắn có rất nhiều sách và văn chương, hắn đã sớm muốn có thể đọc chúng.

Điều thị và Phụng Vũ Hành cũng rất vui đối với nhiệt tình học tập của đứa trẻ này, Điều thị vỗ nhẹ đầu Tử Duệ, nói: "Chờ con lớn lên, phải đi thư viện Văn Lộc ở Tiểu Châu đọc sách, tương lai thi đỗ công danh."

Phụng Vũ Hành có suy nghĩ khác với nàng: "Cũng không nhất định phải thi đỗ công danh, Tử Duệ hoạt bát hiếu động, hay là thích tập võ, tỷ tỷ cũng sẽ ủng hộ."

Điều thị bắt đầu nói: "Con chiều nó quá."

"Chỉ là con trai thôi!" Nàng vỗ vỗ Tử Duệ, "Cho dù khoa khảo nổi danh, vẫn nên chinh chiến sa trường, chỉ cần là chuyện đệ làm được, tỷ tỷ đều ủng hộ."

Phụng Tử Duệ rất vui vẻ, tỷ tỷ hắn nói có thể như vậy, không khỏi nói: "Đệ rất thích đọc binh thư, tỷ tỷ, đệ có thể học binh pháp sao? Đệ cũng muốn học công phu, học giỏi là sau này có thể bảo vệ tỷ tỷ và mẫu thân, ai cũng không thể bắt nạt các người."

"Đương nhiên có thể." Phụng Vũ Hành đồng ý, "Phụ thân mời tiên sinh phụ trách dạy đệ học võ lòng, học chữ là đệ có thể tùy ý xem binh thư, không biết, tỷ tỷ lại mời tiên sinh chuyên dạy binh pháp cho đệ được không?" Còn nghĩ thêm, lại nói với Tử Duệ, "Nếu muốn học võ, mỗi ngày đều phải rời giường sớm, đệ có thể làm sao?"

Đứa trẻ dùng sức gật đầu: "Có thể!"

"Tốt lắm." Phụng Vũ Hành nhìn Hoàng Tuyền nói: "Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm và buổi chiều hai lần, người phụ trách dạy võ cho Tử Duệ. Bắt đầu từ cơ bản nhất, không vội thành công, phải học đến nơi đến chốn."

Hoàng Tuyền lập tức đồng ý, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đã nhớ."

"Thời gian cụ thể thì người và Tử Duệ thương lượng, à, ta cũng muốn luyện tập, gần cốt phải linh hoạt."

Điều thị nhìn bộ dáng xoa tay của Phụng Tử Duệ thì cảm thấy đáng yêu, nên cũng không quản hắn học tập binh pháp. Hiện tại nàng rất tin tưởng Phụng Vũ Hành, chỉ cần Phụng Vũ Hành nói có thể, Điều thị đều không nghi ngờ.

Ăn cơm xong, Điều thị mang Tử Duệ đi nghỉ, Phụng Vũ Hành thì đến chỗ phòng kho tìm Thanh Ngọc và Trương công công.

Lúc nàng đến đó, Thanh Ngọc đang cầm sổ sách muốn ra ngoài, thấy Phụng Vũ Hành đến, chạy nhanh đến kéo nàng vào phòng: "Nô tỳ đang muốn đi tìm tiểu thư."

Trương công công còn thi lễ với Phụng Vũ Hành: "Nô tài bái kiến vương phi."

"Công công đừng đa lễ." Phụng Vũ Hành biết Trương công công này là bạn cùng lớn lên với Hoàng thượng, lại là người hầu hạ Huyền Thiên Minh nhiều năm, đối với hắn là rất tôn trọng. "Hôm qua ta đã gặp điện hạ, điện hạ từng nhắc đến chân công công phát sinh bệnh, khi tái phát sẽ đau đớn khó nhịn, A Hành nghĩ muốn nhìn xem cho công công."

"Ôi! Thế này không được!" Trương công công cảm động tốt đỉnh, "Đã phiền điện hạ và vương phi còn nhớ tới, đây là bệnh cũ của nô tài, không có gì đáng ngại."

Phụng Vũ Hành đi lên phía trước, giúp Trương công công ngồi trên ghế, "Công công đừng khách khí với ta, từ nhỏ ta đã đi theo ngoại tổ học y, tuy vài năm nay không ở kinh thành, nhưng kiến thức vẫn chưa bỏ bê." Nàng vừa nói vừa lấy tay ấn chân Trương công công.

Trương công công thấy việc không thể tránh, thì cũng không từ chối nữa, chỉ là hốc mắt hơi ươn ướt, kích động nói: "Nô tài nhất định là tốt số, đi theo

Hoàng thượng không bao lâu đã được tin tưởng, sau lại đi theo điện hạ, điện hạ đối xử với nô tài rất tốt. Nay vương phi cũng đối xử với nô tài như vậy, vậy ra kiếp trước nô tài đã tu luyện phúc khí rồi!"

Phượng Vũ Hành vừa kiểm tra chân hắc, vừa cười nói: "Đó là vì công công rất tốt, làm việc ôn hòa, cho nên Hoàng thượng và điện hạ đều tín nhiệm ngài." Nàng đề mấy chỗ huyết vị, lại làm thông vài kinh mạch, lúc này mới nói với Trương công công, "Chứng bệnh của ngài tên là phong thấp, là một loại bệnh ở các đốt ngón tay, xương cốt, cơ thể, mạch máu, khi phát bệnh có vẻ kín đáo chậm chạp, quá trình mắc bệnh có vẻ dài. Muốn trị tận gốc không dễ dàng, nhưng ta làm giảm đau cho ngài thì có thể."

Trương công công nghe không hiểu là chứng bệnh gì, chỉ nghe nói có thể chữa, thì mừng rỡ đứng lên: "Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, vương phi có điều không biết, khi hai cái đùi này tê thì đúng là đau mạng, đặc biệt lúc thời tiết lạnh xuống, quả thực không thể đi đường."

Phượng Vũ Hành gật đầu, nàng dĩ nhiên biết, bệnh phong thấp hầu như là bệnh về tuổi.

"Buổi tối ta tự điều chế được liệu tốt điều trị bệnh cho công công, công công cứ yên tâm." Nàng đứng dậy, cho Trương công công một nụ cười an tâm.

Thanh Ngọc thấy chuyện của Phượng Vũ Hành đã xong, lúc này mới mở miệng nói: "Tiểu thư, nô tỳ và Trương công công đã kiểm tra toàn bộ sổ sách rồi."

Trương công công cũng đứng lên, lau mặt, bắt đầu nghiêm túc, "Toàn bộ sổ sách đã bị động tay động chân, nô tài và Thanh Ngọc cô nương đã làm lại sổ sách lần nữa, tính tổng ba gian cửa tiệm, đại phu nhân Trầm thị của Phượng gia tổng cộng đã tham ô cất giấu hai mươi vạn lượng bạc."

Thanh Ngọc nói tiếp: "Cái này còn chưa tính đồ cổ trong Kỳ Bảo Trai. Bởi vì đồ cổ quá nhiều, dự đoán không tốt lắm, chúng ta chỉ có thể đếm vật còn thiếu." Thanh Ngọc nói xong, đưa sổ sách mới làm cho Phượng Vũ Hành.

Phượng Vũ Hành xem không hiểu lắm, chỉ tùy ý trả lại không quan co. "Ta tin các người." Nàng xoay người ra khỏi phòng, Thanh Ngọc và Trương công công cũng đi theo sau, "Thanh Ngọc, đi mời An đi nương và Hàn đi nương đến Đồng Sinh hiền, nói ta có việc muốn thương lượng cùng các nàng."

"Vâng." Thanh Ngọc đáp lại rồi vội vàng đi.

Lúc này, bên chỗ Hàn thị, Phượng Phấn Đại giờ cánh tay gãy xương về phía Hàn thị lớn tiếng chửi bậy: "Người chỉ là đồ con lừa!"

Hàn thị tức giận đến run run, "Ta là mẫu thân con!"

"Mẫu thân?" Tròng mắt Phượng Phấn Đại trừng lên, "Có mẫu thân như người để làm gì? Người mang cho ta cái gì? Chỉ biết dùng công phu dụ dỗ của người thông đồng với phụ thân, nhưng sao người không nghĩ khi gối đầu bên phụ thân nói hai câu lời hay cho ta?"

"Sao con biết ta chưa nói?" Nước mắt Hàn thị đều rơi xuống, nàng đúng là làm thiệp, đúng là xuất thân của nàng không tốt, nhưng con gái ruột của nàng cứ vậy mà mắng nàng, nói mặt mũi của nàng phóng tới chỗ nào?

"Người nói rồi thì sao phụ thân còn đối xử với ta như vậy? Ta là con gái của hắc! Trước mặt hắc ta bị người bẻ gãy tay! Sao ngay cả nói hắc cũng không nói cho ta một câu? Ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một cái? Ta rốt cuộc có phải con ruột của hắc hay không? Ta là do người trộm với người khác sao?"

Phượng Phấn Đại không quan tâm đến lời vừa thốt ra, Hàn thị sợ tới mức nhanh chóng bịt miệng nàng lại, "Con nói cái gì đó? Không muốn sống nữa hay sao? Con đương nhiên là con ruột của phụ thân con! Cái này mà còn dám nói ra bên ngoài, vậy con chính là muốn chết!" Hàn thị cũng tức giận, "Phấn Đại ta nói cho con biết, ở trong cái phủ này, mặt con có đại tỷ tỷ Phượng Trầm Ngư, giữa con có nhị tỷ tỷ Phượng Vũ Hành, con còn nghĩ gì nữa, chết tâm đi! Còn không biết sao, đại phu nhân đã bị đưa đến miếu, chỉ sợ đời này sẽ không về được phủ, đây là kết cục nếu đối đầu với Phượng Vũ Hành! Con suy nghĩ kỹ đi."

"Cái gì?" Phượng Phấn Đại kinh hãi, dùng sức bỏ tay Hàn thị đang bịt miệng mình ra: "Nàng bị đưa vào miếu? Vì sao? Không phải Trầm gia rất có tiền sao? Không phải nàng có đại tỷ tỷ tương lai làm Hoàng hậu sao?"

"Con ngậm miệng lại cho ta!" Hàn thị tức giận đến gan cũng đau, đứa con gái này của nàng sao lại học theo tính khí của Trầm thị, miệng không thể ngăn cản. "Có tiền thì sao? Cũng không nhìn xem nàng trêu chọc ai. Cho dù là cửu hoàng tử thì vẫn là trong cung Vân phi, người nào nàng chọc vào mà tốt? Cho dù là phụ thân con, cũng không thể trêu vào như nhau! Đừng cho rằng ta không biết tâm tư của con với cửu hoàng tử, thu hồi sớm cho ta!"

"Ta không thu! Ta chỉ thích cửu hoàng tử! Ta muốn gả cho hắc!" Phượng Phấn Đại nổi điên lên đem điều trong lòng nói ra.

Lại nghe ở cửa phòng truyền đến âm thanh: "Tứ tiểu thư đang thổ lộ với nhị cô gia tương lai sao?"

P.s: Mọi người chờ lâu rồi đúng không? Hôm nay mình cũng không định làm, nhưng mà làm sao phụ kỳ vọng của mọi người được. Trong chương này, và bắt đầu từ chương này mọi nhân vật sẽ xưng hô theo độ thân thiết và cấp bậc, ví dụ Diêu thị và 2 đứa con thì xưng là "ta-con", còn 2 đứa con sẽ xưng "con-ngài", "ta-người" thì không có cảm giác tôn trọng, còn với Phượng Cần Nguyên sẽ là "ta-ngài": cảm giác xa cách, "ta-người" thì có vẻ không ổn. Tương tự thì mình sẽ chuyển cho phù hợp với từng tuyến. Nên là khi đọc không ai thắc mắc về cách xưng hô bỗng dưng bị dôi nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Đi thôi! Chúng ta đi đòi tiền!

Âm thanh bất chợt làm linh hồn nhỏ bé của Hàn thị bị dọa không ít, Phụng Phần Đại cũng sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đang đứng ở trước cửa phòng là nhất đẳng nha hoàn của Đồng Sinh hiền, Thanh Ngọc.

"Xem ra nô tỳ tới không đúng lúc, Hàn di nương và tứ tiểu thư cứ trò chuyện trước, nô tỳ chờ ở ngoài sân." Thanh Ngọc lạnh mặt vờ lui ra bên ngoài.

"Chờ đã!" Hàn thị nhanh chóng gọi người lại, "Ra là Thanh Ngọc cô nương! Ôi người xem sao người lại nói vậy, người tới đây nhất định là có việc, nào có chuyện để người chờ." Ngừng lại một chút, rồi lại nói: "Cánh tay của tứ tiểu thư bị thương, nên tính tình có hơi nóng nảy, Thanh Ngọc cô nương nghe thấy cái gì thì đừng để trong lòng!"

Thanh Ngọc cười miễn cưỡng, "Nhị tiểu thư để nô tỳ đến mời Hàn di nương đến Đồng Sinh hiền một chuyện, còn phải đi mời An di nương nữa."

"Ôi!" Hàn thị sùng sốt, "Nhị tiểu thư có thể có chuyện gì?"

Thanh Ngọc nhìn Phụng Phần Đại một cái, nói: "Trước mặt nhị tiểu thư, lão thái thái và lão gia đều từng đáp ứng, chờ ba gian cửa tiện của Diêu di nương kiểm tra sổ sách rõ ràng, nếu có lợi nhuận sẽ chia đều cho lão thái thái, lão gia, còn cả tam tiểu thư và tứ tiểu thư. Nay sổ sách đã kiểm tra rõ ràng, tiểu thư muốn mời hai vị di nương đi qua."

Vừa nghe thấy được chia tiền, Phụng Phần Đại lộ vẻ trẻ con, gấp rút thúc giục Hàn thị: "Người nhanh đi đi."

Hàn thị quay đầu trừng mắt nhìn nàng, lại nói cùng Thanh Ngọc: "Cô nương đi trước một bước, ta đi theo sau."

Thanh Ngọc gật đầu, "Vây nô tỳ đi trước một bước." Dứt lời, xoay người rời đi.

Hàn thị thấy Thanh Ngọc đã đi xa, lúc này mới bước vài bước đến bên người Phụng Phần Đại, tức giận đến nỗi giậm chân: "Miệng không thể cản! Thanh Ngọc kia là nhất đẳng nha hoàn bên người Phụng Vũ Hành, mới đến chưa bao lâu mà không thấy vẻ kiêu ngạo càng ngày càng tăng sao. Lời nói vừa rồi mà bị nàng nói cho Phụng Vũ Hành biết, thì tự con chịu."

"Hừ." Phần Đại cũng biết lời nói kia nghe không tốt, khẽ hừ một tiếng không thèm nhắc lại. Nhưng vẫn muốn nhớ đến, lại không nhận được dẫn Hàn thị: "Lát nữa nếu Phụng Vũ Hành chia bạc, người nhớ nên lấy nhiều thêm chút. Bên An di nương còn có cửa tiệm của mình, tương lai Tường Dung không lo của hồi môn. Còn ta không có cái gì hết!" Vừa nói vừa liếc oan Hàn thị một cái, "Một chút bản lĩnh đúng là không có."

Hàn thị bị con gái trách mắng, trong lòng ủy khuất cực độ, lại biết đúng là mình không có bản lĩnh, không có khả năng lo của hồi môn cho Phần Đại.

"Phụng gia chính là gia đình bạo ngược." Phần Đại nâng cánh tay đau từng trận, buồn rười rượi nói, "Một khi gặp nhân vật lợi hại thì không biểu lộ tính khí."

Hàn thị tức giận: "Đó là hoàng tử! Con thấy Phụng gia có thể có nổi nóng sao?"

Vừa nói đến cửu hoàng tử, Phần Đại lại nổi tính trẻ con: "Dựa vào đâu mà việc hôn nhân là của nàng? Đều là thứ nữ, dựa vào đâu lại cho nàng cuộc hôn nhân như vậy? Ta nhớ rõ trước đó, hôn sự là cho chính nữ."

"Vậy thì sao?" Hàn thị đi vội vã, lại không thể không khuyên Phần Đại: "Cho dù Phụng Vũ Hành không lấy chồng, thì cũng chưa tới lượt người. Nếu người ta muốn lấy chính nữ, thì cũng là Phụng Trầm Ngư!"

"Chính nữ trong nhà không phải là thay phiên nhau ngồi hay sao?" Phần Đại không phục lắm bả: "Nếu là thay phiên nhau ngồi, thì sớm muộn gì có một ngày có thể chuyển đến ta! Ta không sợ chờ đợi." Lại nhìn Hàn thị, cả giận: "Trước kia người chỉ biết lấy lòng Trầm thị, cuối cùng thì có gì tốt? Còn không bằng nhỏ giọt từ kẽ tay Phụng Vũ Hành đâu! Được rồi được rồi, nhanh đi đi, nhớ rõ lấy nhiều bạc một chút mới là chuyện chính."

Hàn thị bị Phần Đại đuổi ra ngoài, tính cách ồ ạt của Phần Đại đã làm nàng có một tia dự cảm bi quan. Kiêu ngạo ương ngạnh, giống với Trầm thị. Trầm thị tuy có nhà mẹ đẻ tốt, vẫn rơi vào kết cục này, vậy Phần Đại có cái gì? Một thứ nữ, Phụng gia có thể là chỗ dựa của nàng sao?

Hàn thị suy nghĩ phức tạp, tâm tình lại không yên đi đến Đồng Sinh hiền, đồng thời còn lo lắng chuyện phối hợp với Trầm Ngư buổi tối hôm đó có thể bị Phụng Vũ Hành truy cứu hay không.

Rốt cuộc khi đi đến Đồng Sinh hiền, nha đầu canh giữ ở cửa Đồng Sinh hiền thì lễ với nàng, dẫn nàng đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên Hàn thị đến chỗ này, không khỏi âm thầm cảm: Quá khí thế.

Tuy rằng đã biết đây căn bản là một tòa phủ đệ, nhưng tận mắt đến thì lại là một loại tâm tình khác. Chẳng trách Phán Đại không cam lòng, đều là thứ nữ, sao lại khác nhau lớn như thế, ai có thể cam tâm chứ?

Khi nàng vào viện Phụng Vũ Hành, An thị đã sớm đến rồi, đang nói chuyện trời đất với Phụng Vũ Hành. Nói một câu cười một câu, thoạt nhìn nào nhiệt ẩm áp.

Hàn thị muốn gia nhập vào, nhưng mới mở miệng, chiều mỉm cười còn chưa xuất ra, chỉ thấy Phụng Vũ Hành vốn đang thân thiện lại lạnh xuống, sau đó nhìn về phía nàng nói: "Hàn di nương đến rồi!"

Hàn thị vừa mở miệng lại thu hồi, xấu hổ gật đầu, rồi thi lễ: "Bái kiến nhị tiểu thư."

"Ừ." Phụng Vũ Hành cũng chưa nói "Không cần khách khí", đương nhiên nhận cái thi lễ này của nàng, sau đó lại nói: "Hôm nay gọi hai vị di nương đến đây, chỉ yếu là ta muốn nói sổ sách bên này đã kiểm tra xong, mấy năm nay sổ tiền đại phu nhân nuốt ước chừng hai mươi vạn lượng bạc. Lúc trước ta nói tiền này là muốn hiếu kính tổ mẫu và phụ thân, ngoài ra còn muốn chia thêm một ít cho hai vị muội muội. Nếu mọi người đều có phần, vậy xin mời hai vị di nương cùng ta đi gặp tổ mẫu, mời tổ mẫu làm chủ đem những thứ thuộc về chúng ta đến đây."

Hàn thị vừa thấy nàng đi thẳng vào chủ đề, nhanh chóng gật đầu: "Được! Được!"

Phụng Vũ Hành lại nhắc nhở hai người: "Nay đại phu nhân ở lại trong chùa, sổ sách này mà làm không tốt sẽ thành khoản không đầu, mong hai vị di nương nghĩ biện pháp."

Nàng nói là hai vị di nương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hàn thị, ánh nhìn làm Hàn thị sợ hãi trong lòng.

"Nhất định rồi, nhất định." Nhanh chóng đi đến bên người An thị, "An tỷ tỷ chúng ta cùng giúp nhị tiểu thư đem bạc về."

Phụng Vũ Hành sửa đứng cho nàng, "Là giúp các ngài tự đem bạc về." Tiếp đó không chờ Hàn thị lại trả lời, liền nhắc chân đi lên phía trước, "Đi thôi, tối nay tổ mẫu lại dùng bữa tối."

Vì thế, một hàng ba người, đi đến Thư Nhã viên.

Lúc các nàng đến đó, lão thái thái đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, một tiểu nha hoàn đang bóp chân cho nàng.

Thấy ba người cùng đến, tiểu nha hoàn rõ ràng là chần chờ một chút. Lão thái thái thấy bàn tay đang bóp chân đang ngừng một lát, không khỏi nhăn mày: "Đề tâm một chút." Chân vừa động, đoán rằng tiểu nha đầu kia đã ngồi trên đất.

Trong lòng Phụng Vũ Hành hừ lạnh, đi nhanh hai bước, mở miệng nói: "Chân tổ mẫu không thoải mái sao?"

Lão thái thái vừa nghe thấy âm thanh của Phụng Vũ Hành, nhanh chóng mở mắt, khoát tay để tiểu nha đầu kia lui xuống, sau đó khuôn mặt bắt đầu tươi cười hỏi nàng: "Sao A Hành lại tới?" Nhìn lại phía sau nàng, An thị và Hàn thị cũng đi theo, "Sao các người lại cùng đến đây?"

An thị và Hàn thị tiến lên vấn an lão thái thái, chỉ thấy Phụng Vũ Hành cũng đi lên phía trước, tay véo hai cái lên đùi lão thái thái, "Ừm, không có bệnh gì nhiều, nếu tổ mẫu cảm thấy không thoải mái, A Hành quay về lấy ít thuốc tới."

"Ừ! Tốt, tốt." Lão thái thái thích nghe Phụng Vũ Hành nói đưa thuốc tới cho nàng, trong mắt nàng, thuốc trong tay Phụng Vũ Hành là thuốc do kỳ nhân cho, chẳng những hiệu quả tốt, dùng cũng tiện lợi. "Cháu gái ngoan, mau ngồi xuống. Các người cũng đừng đứng nữa, ngồi đi." Thái độ nói chuyện của nàng với An thị, Hàn thị rõ ràng lạnh nhạt hơn, đang không ngừng suy nghĩ rốt cuộc ba người này cũng đi với nhau là có ý gì.

Phụng Vũ Hành không để nàng đoán nhiều, chủ động nói rõ ý đồ đến đây: "Cháu gái cùng An di nương, Hàn di nương đến đây, là muốn mời tổ mẫu làm chủ cho chúng ta."

"Làm chủ?" Lão thái thái sững sốt, "Làm chủ chuyện gì?"

An thị chủ động trả lời: "Lão thái thái, là như vậy, bên nhị tiểu thư đã kiểm tra sổ sách rõ ràng. Từ mấy năm nay, đại phu nhân tham ô những cửa tiệm này tổng cộng hai mươi vạn lượng bạc."

Hàn thị cũng phụ họa theo: "Đúng vậy! Lão thái thái, là hai mươi vạn lượng bạc đó! Đây không phải là số tiền nhỏ, lúc ta nghe nói đã suýt dọa chết! Lá gan của đại phu nhân cũng thật lớn!"

Phụng Vũ Hành cũng nói theo: "Không biết có phải là mẫu thân đã giao tiền cho công trung hay không?" Lại nhìn những bài trí trong phòng lão thái thái, tự lắc đầu, "Không phải. Nếu công trung có hơn hai mươi vạn lượng bạc, sao tổ mẫu còn dùng đồ tiết kiệm như vậy?"

Nàng cố ý nói như vậy, thật ra trong phòng lão thái thái cũng không tiết kiệm, mấy năm nay, Trầm thị và Trầm Ngự vì nịnh bợ nàng, không thể không tặng đồ đến bên này. Nhưng đưa nhiều, tổng cộng cũng không hơn Kim Ngọc viện của Trầm thị.

Vì thế Hàn thị lại mở miệng, "Cũng không phải! Lão thái thái, ngài không thể không chú ý bên Kim Ngọc viện, Kim Ngọc viện của nàng ta đúng là một tòa núi những đồ quý giá chồng lên nhau! Cả sảnh đường đều là vàng ngọc cả!"

Khi lão thái thái nghe thấy An thị nói ra hai mươi vạn lượng này, cũng đã choáng váng. Nàng nghĩ Trầm thị tham ô, lại không nghĩ rằng ác phụ kia tham ô

như vậy. Hơn nữa Phụng Vũ Hành và Hàn thị so sánh phòng của nàng và Kim Ngọc viện của Trầm thị đối lập, thật sự càng làm nàng tức giận hơn.

"Ác phụ!" Lão thái thái tức giận đến cắn răng, "Nàng giao cái gì cho công trung? Hằng năm đều kêu khổ nói công trung không có tiền, ta nhớ rõ lần trước không phải Phấn Đại nói vài may vá đều là loại bình thường sao? Nếu thật sự là nộp lên hai mươi vạn, sao có thể tiền may vá bằng gấm Tứ Xuyên đều không có?"

"Đúng vậy." Bất đầu nhắc tới chuyện này thì Hàn thị ủy khuất, "Lão thái thái ngài nên làm chủ thay cho bọn tiểu bối! Mấy năm nay đại phu nhân ở trên không thiếu lần bắt nạt đám tiểu thư thiếu gia. Lần trước bát thuốc của nhị thiếu gia..."

"Được rồi." Lão thái thái nghĩ đến bát thuốc đó thì lại tức giận, nghĩ đến vì bát thuốc kia mà phải thu nạp Kim Trân, thì càng tức giận, "Như Ý viện bên kia cũng là người của nàng, không biết còn có thể gây ra sóng gió gì hay không."

Phụng Vũ Hành cười khuyên lão thái thái, "Chuyện này nói sau, ít nhất trước mắt coi như Kim Trân di nương yên tĩnh. Còn nữa, trước kia nàng làm việc trong viện mẫu thân không thiếu chuyện bị đánh phạt, chắc là sẽ không một lòng với mẫu thân đâu."

"Hừ." Lão thái thái hừ lớn một tiếng, "Dù sao nàng cũng không dám." Nhìn lại Phụng Vũ Hành, chủ động hỏi: "Chuyện đó, A Hành cháu có tính toán gì không?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "A Hành tính sáng sớm mai sẽ nói qua với các trưởng bối trong phủ, bạc này A Hành không cần, toàn bộ sẽ hiếu kính tổ mẫu và phụ thân, đồng thời lại chia ra một phần cho tam muội và tứ muội muội. Chỉ là nay..."

An thị nói tiếp: "Nay đại phu nhân ở lại trong miếu, bạc này nên đòi ai đây?"

Hàn thị cũng ủy khuất nói: "Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy? Lão thái thái, đó là hai mươi vạn lượng bạc đó! Còn cả hiếu kính ngài một phần nữa."

Lão thái thái nghĩ, quay đầu gọi Triệu ma ma: "Người đi gọi Trầm Ngự tới."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Người gọi là Phụng Trầm Ngự hay là Thẩm Trầm Ngự(*)?

(*) Vì vài giây ngu si nên bây giờ phải đổi loạn lên đây. Thật ra thì lúc mình đọc truyện tranh thì ban đầu thấy ghi "Thẩm" là "Trầm" nên mình cũng ghi theo. Giờ thì hay rồi, không lẽ lại để "Trầm Trầm Ngự"?

Lúc Phụng Trầm Ngự đến đó, đã nghe Triệu ma ma nói qua, tuy muốn đi thật chậm để cho mình tranh thủ thời gian tự hỏi, nhưng khi đến Thư Nhã viện, nàng vẫn không nghĩ cẩn thận được việc này rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

Nàng không biết lão thái thái gọi nàng để làm gì? Chẳng lẽ muốn nàng bàn giao lại Kim Ngọc viện, bồi thường viện đó cho Phụng Vũ Hành sao? Đây là ý nghĩ mà Phụng Trầm Ngự có thể nghĩ đến nhất.

"Thình an đại tiểu thư." Trầm Ngự vừa tiến vào, An thị và Hàn thị chủ động đứng lên. Hàn thị không dám nhìn Phụng Trầm Ngự, trong thời điểm này, nàng cảm thấy vẫn nên vớt cái quan hệ có vẻ tốt với Trầm Ngự đi. Cho dù ngày sau, vị đại tiểu thư này sẽ phát triển cái gì, dù sao nàng cũng phải vớt những thứ hỗn độn đi.

"Hai vị di nương không cần đa lễ." Trầm Ngự vẫn cái tính hiền lành như cũ, khiêm tốn đỡ An thị và Hàn thị lên, thấy các nàng đều đã đứng lên, lúc này mới hạ bái với lão thái thái, "Trầm ngự bái kiến tổ mẫu."

"Mau đứng lên." Lão thái thái nhanh chóng đỡ Triệu ma ma nâng Trầm Ngự dậy, "Ngồi xuống rồi nói chuyện." Cho dù nàng bất mãn với Thẩm thị bao nhiêu, đứa cháu gái này, trong mắt của lão thái thái nàng cũng như Phụng Vũ Hành đều là tâm tư của nàng. Trước mắt Phụng Vũ Hành uy phong, Phụng Trầm Ngự không thể đắc tội, nhưng nàng là hy vọng ngày sau của Phụng gia, gia tộc Phụng thị có thể vùng lên hoàn toàn hay không, đều để lên Phụng Trầm Ngự.

"Không biết tổ mẫu gọi Trầm Ngự đến, là có chuyện gì?" Trầm Ngự ngồi ngay bên cạnh Phụng Vũ Hành, hỏi lão thái thái, "Vừa nãy có nghe Triệu ma ma nói qua, chỉ là Trầm Ngự không rõ, nay mẫu thân đang ở trong am Phổ Độ cầu phúc cho Phụng gia, tổ mẫu gọi Trầm Ngự tới thì làm nên gì?"

Ý của nàng rất rõ, các người đưa mẹ ta ra ngoài, hiện tại không thể để ta không có một xu chứ? Xa là một cô nương chưa xuất giá sao có thể có tiền?

Dĩ nhiên lão thái thái không nghĩ như vậy, nàng có thể đối xử tốt với Trầm Ngự, nhưng tuyệt đối không thể nuông chiều Thẩm thị, càng không thể buông tha Thẩm gia. Trên đường từ chùa Phổ Độ trở về, Phụng Cẩm Nguyên và nàng bàn ít chuyện về Thẩm gia, lúc đó nàng mới biết hóa ra buổi tối ngày đó

có chuyện, chẳng qua đã bị cao thủ bên người Phụng Vũ Hành dọn dẹp, nhưng Thẩm gia sau lưng thuê sát thủ đã hoàn toàn bị lão thái thái ghi hận.

"Trầm Ngưng nếu muốn biết chuyện này, vậy tổ mẫu sẽ không vòng vo nữa. Mẫu thân cháu vẫn chưa giao một đồng cho công trung, ở đây ta đã kiểm tra sổ sách ở công trung viết không rõ ràng. Nếu nàng đang ở trong am chưa về, Trầm Ngưng, cháu báo với Thẩm gia một tiếng, Thẩm thị tham ô tiền để Thẩm gia trả. Tổng cộng là hai mươi vạn lượng bạc, trong vòng ba ngày đưa đến Phụng phủ, một văn tiền cũng không thể thiếu."

"Cái gì?" Phụng Trầm Ngưng vạn lần không nghĩ rằng lão thái thái lại muốn đòi tiền từ Thẩm gia, nhất thời cả kinh, "Những lời này của tổ mẫu là thật sao?"

Lão thái thái hơi không vui, nàng chỉ để Thẩm gia thay Thẩm thị đã tham ô nhờ tiền ra thôi, sao cháu gái này lại có phản ứng như vậy?

"Tất nhiên là thật." Lão thái thái trầm mặt xuống, "Trầm Ngưng cháu còn nhỏ, chưa lấy chồng, chưa quản lý chuyện trong nhà, dĩ nhiên sẽ không biết quy củ này. Thẩm thị tham ô để cho ai, trong lòng Thẩm gia đều biết, nay để bọn họ nhờ tiền ra cho Phụng gia, nhớ đến vài cậu của cháu mà nói chuyện."

"Nhưng mẫu thân đã là người Phụng gia rồi! Nàng gả đến Phụng gia, chính là người của Phụng gia, cho dù nàng tham ô là chuyện sai, cũng không nên lấy từ Thẩm gia mà hoàn lại."

"Lời nói của ta, cháu nghe không rõ sao?" Lúc này lão thái thái nổi giận thật sự, vỗ mạnh lên bàn, "Trầm Ngưng, nghe không rõ thì ta sẽ nói thẳng cho cháu, mẹ cháu tham ô tiền, tất cả đều đem cho Thẩm gia! Thẩm gia dùng tiền này để mở rộng làm ăn, nịnh bợ quyền quý, lại còn..." Nàng muốn nói lại còn thuê sát thủ giết con gái của Phụng gia, nay ta phải đòi tiền về, thì sao? Thì làm sao?

Nhưng lão thái thái không nói, không có nghĩa là Phụng Vũ Hành không nói, chỉ thấy nàng quay qua nhìn Phụng Trầm Ngưng, ẩn ý nói: "Lại còn kết giao với nhân sĩ giang hồ làm khó xử Phụng phủ. Đại tỷ tỷ, đừng kêu oan thay Thẩm gia, tỷ đem hết những lời này nói cho bọn hắn, ta nghĩ Thẩm gia nhất định sẽ hiểu rõ đạo lý đó."

Phụng Vũ Hành và lão thái thái nói một hồi, thông minh như An thị, dĩ nhiên nghe hiểu được đạo lý trong đó. Hóa ra chuyện đêm đó đúng là do Thẩm thị làm! Đúng là lòng muông dạ thú.

"Lão thái thái." An thị mở miệng, "Ta nghĩ Thẩm gia cũng sẽ trả lời hợp lý, và lại, bọn họ buôn bán ở kinh thành, lại tiếp nhận nhiều việc mua bán với hoàng thất, nếu không có Phụng phủ chúng ta giúp đỡ, chỉ sợ nửa bước khó đi. Nay đại phu nhân ở trong am Phổ Độ..." Nàng đem chuyện hướng về Phụng Trầm Ngưng, "Dù sao đại tiểu thư cũng phải tìm lời nói với Thẩm gia mới là đúng."

Lời này rõ ràng là nhắc nhở Phụng Trầm Ngưng, nghĩ lại mẹ người đi, nghĩ lại phú quý của Thẩm gia đi.

Phụng Trầm Ngưng bị ghen nói không ra lời.

Cho đến giờ, đại phú quý của Thẩm gia là ngọn núi để ba mẹ con các nàng dựa vào, Thẩm gia có tiền, thì Phụng phủ mới coi trọng những người nhỏ bé như các nàng. Hai mươi vạn? Đừng nói đến hai mươi vạn, mấy năm nay Thẩm gia đắp vào Phụng phủ đến hai trăm vạn, sao lại thấy Phụng gia đòi? Thẩm thị chỉ tham ô hai mươi vạn, chỉ là cân bằng sắc mặt cho Phụng gia thôi!

Phụng Trầm Ngưng hung hăng nhìn Phụng Vũ Hành, nàng biết, tất cả mọi chuyện đều do muội muội này gây ra.

"Đại tỷ tỷ sao nhìn ta như vậy?" Phụng Vũ Hành nở nụ cười, "Lời nói của tổ mẫu đại tỷ tỷ vẫn không nghe ra chứ? Vậy sẽ là đại nghịch bất đạo đó. Đại Thuận triều rất nặng đạo hiếu, nếu hành vi lần này của đại tỷ tỷ mà bị truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đối với tiền đồ của đại tỷ tỷ. Đại tỷ tỷ vẫn nên vì mình mà nghĩ lại đi."

Nói một hồi, lại nhắc nhở Phụng Trầm Ngưng.

Đúng vậy, nàng phải nghĩ vì bản thân. Không thể dựa vào mẫu thân, càng không thể dựa vào ca ca, nàng chỉ có thể dựa vào phụ thân. Mà mẹ của phụ thân là lão thái thái, nàng chỉ có thể làm lung lạc người quan trọng nhất, có thể giữ được tiền đồ và bản thân bình an.

Thôi vậy, nàng sẽ nhịn, chờ ngày sau một bước lên mây, lúc đó nhất định phải thanh toán món nợ này.

Trầm Ngưng hung hăng liếc oan Phụng Vũ Hành một cái, sau đó hành lễ với lão thái thái: "Cháu gái đã hiểu, xin tổ mẫu yên tâm, cháu gái quay về sẽ báo với các cậu, để các cậu mau chóng đem bạc đến quý phủ."

"Ừ." Lão thái thái hài lòng gật đầu, "Cháu có thể nghĩ như thế, cũng không uổng phí một mảnh tâm của Phụng gia cho cháu." Rốt cuộc tâm của lão thái thái cũng thả lỏng, nàng đúng là sợ Trầm Ngưng không đáp ứng. Phải biết rằng, hai mươi vạn này không cần sung vào công trung, Phụng Vũ Hành nói, đều phân chia cho các nàng.

Lão thái thái tính toán, nàng một phần, Phụng Cẩm Nguyên một phần, Tương Dung và Phần Đại các nàng một phần. Thì phải nói là, hai mươi vạn bạc này nếu chia đều thành bốn phần, mỗi phần năm vạn. Tương Dung và Phần Đại dĩ nhiên sẽ ngại, nhưng Phụng Cẩm Nguyên là con trai nàng, với tính cách của Phụng Cẩm Nguyên, không cần nàng mở miệng, cũng chắc chắn sẽ đưa một phần cho nàng. Tính toán như vậy, chính nàng có thể có mười vạn lượng. Mười vạn lượng đó!

Lão thái thái càng nghĩ càng vui vẻ, ngay lúc này, lại nghe thấy Phụng Vũ Hành nói: "Vấn đề bạc đã giải quyết, vậy chúng ta nói chuyện Kỳ Bảo Trai bị đòi đồ cổ."

Phụng Trầm Ngưng cắn răng nói từng chữ: "Nhị muội muội, Thẩm gia không phải bảo khó vô hạn!"

"Ồ?" Phụng Vũ Hành buồn bực, "Đại tỷ tỷ gọi là Phụng Trầm Ngự hay là Thẩm Trầm Ngự vậy? Sao hiện tại chúng ta đang ở Phụng gia tìm thứ này thứ kia, tỷ lại luôn miệng nói đỡ cho Thẩm gia? Thẩm gia trộm đồ của Phụng gia, tỷ như là thù địch của Phụng gia thì cũng thôi, trái lại sao lại chỉ trích chúng ta?"

Hàn thị cũng nói theo một câu: "Đúng vậy, đại tiểu thư, chúng quý ngài là người của Phụng gia."

Phụng Vũ Hành lại nói: "Vừa rồi sau khi hồi phủ, phụ thân còn nói với ta, ta là con gái của Phụng gia, chỉ có Phụng gia là tốt, tương lai ta gả đến nhà chồng mới có thể diện. Chẳng lẽ đại tỷ tỷ không cho là như vậy?"

Hai người họp xướng, làm Phụng Trầm Ngự á khẩu không trả lời được.

"Vậy rốt cuộc nhị muội muội muốn như thế nào?" Trầm Ngự tức giận đến gan cũng đau.

"Cũng không muốn thế nào cả." Phụng Vũ Hành đùa nghịch móng tay, ẩn ý nói: "Chỉ là nhớ ra lúc quay về gặp lại Ngự vương điện hạ đã nói với hân một tiếng, hình như trong kinh có người phú quý lui tới với người trong giang hồ rất chặt chẽ, cũng đã lấy tiền tài để thuê sát thủ ám sát người nhà của mệnh quan triều đình, xin điện hạ giúp đỡ điều tra."

"Phụng Vũ Hành!" Rốt cuộc Trầm Ngự bỏ lớp cái trang xuống, chỉ thẳng vào Phụng Vũ Hành mắng: "Tiện nhân! Không có chứng cứ, ngươi dựa vào đâu mà nói Thẩm gia thuê người giết người? Ngươi tính là cái thứ gì?"

"Ồ!" Phụng Vũ Hành vui vẻ, "Ta nói Thẩm gia thuê sát thủ khi nào? Lại nói sát thủ tới giết ta khi nào? Đại tỷ tỷ, tỷ không đánh đã khai. Còn nữa, ta là con gái của Phụng gia, tỷ nói ta là gì vậy?"

Hai tỷ muội này đối chọi gay gắt, từng câu làm lão thái thái tức giận không thể thở nổi. Tùy tay cầm chén trà vứt xuống đất, "choang" một tiếng, chén trà vỡ toang, lúc này tranh cãi âm ỉ mới dừng lại.

"Trầm Ngự!" Lão thái thái thất vọng cực điểm đối với Phụng Trầm Ngự. Trong mắt nàng, đứa cháu gái lớn này luôn là người ôn nhu, có một tấm lòng từ bi như Bồ Tát. Sao trong phút chốc đó, nàng lại thấy bóng dáng Thẩm thị trên người Trầm Ngự? Chẳng lẽ có mẫu thân thế nào, con gái cũng như vậy? "Cháu làm ta quá thất vọng."

Lão thái thái lắc đầu, không muốn nhìn Phụng Trầm Ngự nữa.

Phụng Trầm Ngự ủy khuất cực độ, chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "Vì sao tổ mẫu không nói nhị muội muội không đúng?"

Lão thái thái thấy nàng không biết hỏi cái còn chỉ lỗi người khác, không khỏi tức giận thêm vài phần: "Nhị muội muội của cháu mỗi lời đều là thật! Trầm Ngự, cháu bị Thẩm gia làm mờ mắt sau? Sao cháu không nhìn xem một nhà đó là dạng tốt xấu gì? A Hành nói đều đúng, bọn họ ý mình có tiền mà hoành hành. Hôm nay ta nói luôn ở trong này, Trầm Ngự cháu nói với người Thẩm gia, đừng tưởng rằng Phụng phủ không biết cái gì, bọn họ làm gì bên ngoài thì ta mặc kệ, nhưng nếu cầm đao nhọn tiến vào Phụng phủ ta, đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Lời này của lão thái thái vừa nói ra, Phụng Trầm Ngự mới bắt đầu mất hồn.

Hóa ra lão thái thái biết, vậy có nghĩa là phụ thân của nàng cũng biết. Rốt cuộc các nàng biết bao nhiêu? Cũng biết nàng làm nội ứng của Thẩm gia sao?

Tâm Trầm Ngự càng ngày càng trầm, vừa mới kích động cũng dần bình tĩnh xuống.

An thị họp thời đề thêm một câu: "Đại tiểu thư, rốt cuộc ngài là người của Phụng gia đấy."

Đúng vậy! Nàng là người của Phụng gia! Tương lai cho dù có nhiều tiền đồ, Thẩm gia đều không thể giúp một việc, là chung thân đại sự của nàng còn cần Phụng gia làm chi.

Trầm Ngự tức giận dần hòa hoãn lại, nước mắt trên mặt cũng từ từ hết.

Rốt cuộc, nàng từ từ tiến lên, quỳ xuống trước mặt lão thái thái: "Cháu gái đã biết sai rồi, chính là theo lời của tổ mẫu, cháu gái đã bị Thẩm gia làm mờ mắt, xin tổ mẫu yên tâm, về sau sẽ không như vậy nữa."

Lão thái thái gật đầu, "Cháu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

Phụng Vũ Hành cũng nở nụ cười, "Nếu đại tỷ tỷ đã thông suốt, vậy mau liên lạc với Thẩm gia đi." Nàng nói xong, rồi lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, "Đây là đồ cổ đã thiếu trong Kỳ Bảo Trai, nếu Thẩm gia không thể trả đủ, ta sẽ báo mất với quan phủ, án vật bị mất sẽ bị xử lý. Đến lúc đó, nếu lại có cái gì từ Thẩm gia hay Kim Ngọc viện bị phát hiện ra, thì đó là tang vật."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Không phải con gái của người thích giày sao?

Phượng Trầm Ngư bị bắt phải tiếp nhận cục diện rối rắm này mà Thâm thị để lại, thấy Phượng Vũ Hành lại không còn yêu cầu gì, nhanh chóng cáo từ với lão thái thái, nói quay về sẽ viết thư.

Nàng vừa đi, Hàn thị rõ ràng thở nhẹ ra, dường như vừa đánh thắng một trận, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Tiền đều đã quay về, nói cách khác, Phần Đại của nàng lại có thêm bạc, khoảng chừng là năm vạn lượng đó!

Phần Đại là thứ nữ, thứ nữ xuất giá thì nhà mẹ đẻ sẽ không cho nhiều của hồi môn, mà nàng lại không có chỗ lấy ra tiền bạc, năm vạn lượng này có thể nhiều hơn của hồi môn mà Phượng gia có thể đưa ra.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Hàn thị nhìn về phía Phượng Vũ Hành cũng bắt đầu nịnh nọt, vui vẻ tiến lên một bước, mở miệng nói: "Thiếp thân đa tạ nhị tiểu thư thêm đồ cho tứ tiểu thư."

Phượng Vũ Hành khoát tay, "Có mấy đôi giày còn con mà thôi, lại còn là đồ ta đã đi, Hàn di nương không cần để trong lòng."

"Hả?" Lời nàng vừa thốt ra, không chỉ có Hàn thị sững sốt, An thị và lão thái thái cũng giật mình. Hàn thị hỏi thêm: "Nhị tiểu thư nói giày gì?"

Phượng Vũ Hành giải thích: "Tiền tài đều là vật ngoài thân, tứ muội muội đường đường là thiên kim của tả tướng đại nhân, dĩ nhiên sẽ không ham vui và dính hơi tiền. Cho nên, Hàn di nương, ngài cũng không cần cảm tạ ta, về sau mọi đôi giày ta đã đi qua sẽ nhớ đưa cho tứ muội muội thưởng thức."

Hàn thị nghe xong u mê, nó thích giày? Đặc biệt là thích giày của người khác đã đi qua?

Nhưng nàng có thể phản bác gì đây? Phượng Vũ Hành nói, ngày ấy Phần Đại chạy đến vén váy nàng là vì nó thích giày. Nếu bây giờ phản bác, vậy chẳng khác nào nói cho mọi người biết căn bản ý của Phần Đại không nói về giày.

Tuy việc này ai cũng hiểu, Phần Đại đã bị trừng phạt, nhưng nếu thừa nhận trước mặt mọi người, thì vẫn không được.

Hàn thị ngậm bồ hòn nghẹn khuất, lại nghĩ một phen tiền mình cũng không mang về được, sau khi trở về không chừng có rất nhiều lời khó nghe của Phần Đại đang chờ nàng, lại càng thêm nghẹn khuất.

Phượng Vũ Hành mặc kệ nàng, tự làm bậy không thể sống, hai mẹ con các người lúc nói chuyện làm việc sao không nghĩ đến tương lai?

Nàng quay người nói với lão thái thái và An thị: "Tứ muội muội tự nguyện không nhận phần đồ cưới đó, ta lại không muốn tự cầm. Nghĩ rằng phụ thân cũng không thêm chút tiền tài ấy, vậy chia đều cho tổ mẫu và tam muội muội vậy. Cũng coi như ta làm tròn phận con cháu, dùng hết tâm ý làm tỳ tỳ."

Nàng có thể nói như vậy, lão thái thái dĩ nhiên mừng rỡ không khép miệng được, liên tục nói: "Được! Được! Cháu gái ngoan của ta thật hiểu chuyện."

An thị cũng đã thấy dòng nước đã đổi, Phượng Vũ Hành đã cho Tường Dung năm vạn ngân lượng, cho nên không thể không muốn một phần của nàng. Nên cũng dựa theo thời thế nói: "Xin nhị tiểu thư giúp tam tiểu thư tính thêm vào một phần hiếu tâm! Tam tiểu thư cũng hiếu kính lão thái thái một phần, đây đều là do lão thái thái kiếm tiền vất vả, nên nhận lấy đi!

Lão thái thái nhìn cháu gái và tiểu thiếp đều hiểu chuyện như vậy, không khỏi cảm thán liên tục: "Đều là những đứa trẻ có hiếu! Điều là hài tử ngoan!" Đồng thời cũng không quên trả lại cho An thị một ân điển: "Người yên tâm, về sau lúc Tường Dung xuất giá, ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng."

An thị nhanh chóng cúi người cảm tạ.

Lại chỉ có Hàn thị, đứng ở một bên xấu hổ không thôi.

Chuyện sổ sách cuối cùng cũng có thu hoạch, Phượng Vũ Hành về Đồng Sinh hiên trước, để Thanh Ngọc và Trương công công sửa tốt lại một lần, cũng làm thêm một quyển sổ dự bị để giao cho lão thái thái, coi như để lại bằng chứng. Đùng đến lúc đó Thâm gia không nhận sổ sách, nàng còn lấy bằng chứng đến.

Rồi khi trở về, đã đến giờ ăn cơm buổi chiều. Buổi chiều nàng ăn muộn, chưa quá đói, cũng chỉ ăn qua loa một bát, sau đó phân phó Hoàng Tuyền và Thanh Ngọc: "Các người lấy khế đất tiệm trang sức, bây giờ đi đến đó xem xét. Thanh Ngọc để ý một chút, xem cửa tiệm còn cần tu sửa cái gì không, nếu không có, chọn ngày gần đây thu xếp trang trí rồi khai trương. Ngoài ra, về sau ba gian cửa tiệm này đều do Thanh Ngọc phụ trách quản lý, mỗi ngày người đều chạy qua xem một lần, mỗi tháng giao nhận tiền bạc với chương quầy. Ta sẽ không phải chạy qua chạy lại."

Thanh Ngọc biết đây là tín nhiệm của Phượng Vũ Hành đối với mình, lập tức cảm động không thôi, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện."

"Ừ." Phượng Vũ Hành gật đầu, lại nói: "Ngày mai Trương công công phải đi về, Thanh Ngọc, thời gian người tiếp xúc với Trương công công khá nhiều, vậy thay ta chăm sóc nhiều hơn. Đêm nay ta sẽ luôn ở trong được thất, ngoài việc phải tìm cho Trương công công chút thuốc dán bên ngoài, còn phải chuẩn bị một ít dược liệu đặc thù đưa tới Bách Thảo dược. Hôm nay các người để ý tiệm trang sức, ngày mai đầu giờ Ngọ thì đến Bách Thảo đường đi, đưa những dược ta đã chuẩn bị sang bên đó, rồi để cho Vương Lân thu xếp trang trí khai trương."

Thanh Ngọc và Hoàng Tuyền đều đáp ứng mọi chuyện, cũng không hỏi Phụng Vũ Hành chuẩn bị được liệu đặc thù là gì, vội vã đi đến tiệm trang sức.

Phụng Vũ Hành dẫn Vong Xuyên tìm mấy đôi giày cũ của nàng rồi đưa đến chỗ Phụng Phấn Đại, sau đó chui vào được thất, bắt đầu cân nhắc những vật phẩm cần chuẩn bị ở Bách Thảo đường.

Thuốc dán của Trương công công thì dễ rồi, nàng lấy chút cao phong thấp là được, máu chốt là chỗ Bách Thảo đường, nàng đã muốn làm Bách Thảo được khác trước kia, vậy nhất định phải làm chút gì đó.

Phụng Vũ Hành vào hiệu thuốc không gian, dạo một vòng bên trong, vẫn dừng lại ở quầy thuốc Trung pha chế sẵn.

Thuốc Tây không thể để lộ ra ngoài dễ dàng được, nàng cảm thấy thuốc Tây chỉ dùng để cấp cứu bệnh gì đó, Trung y có thể trị tận gốc. Huống chi, công việc luôn phải tiến hành từ chất lượng, dù sao không thể lập tức lấy những thứ tốt nhất ra, về sau muốn nâng lên thì lại khó khăn.

Lần trước sau khi phát hiện ra hiệu thuốc không gian có chức năng tự động bổ sung, Phụng Vũ Hành để ý nhiều hơn, nay đã xác định được chính xác, nàng dùng thuốc cũng an tâm hơn chút.

Từ lúc dọn vào ở trong được thất của Đồng Sinh hiền, Phụng Vũ Hành đã tích trữ rất nhiều bình sứ nhỏ và giấy mỡ bò để đóng gói, trước mắt là đúng lúc cần dùng.

Nàng xé một ít thuốc Trung pha chế sẵn thường dùng đã đóng gói ra, phân vào trong từng bình sứ nhỏ, từng chiếc bình sứ đều có dán tên và kem theo giấy giới thiệu. Nàng vừa phân thuốc vừa viết, vừa vận phân thành mười loại thuốc cần dùng, mỗi loại cũng chia ra thành mười phần, đây là để cho Bách Thảo đường buôn bán, rồi nghĩ chờ Thanh Ngọc các nàng trở về, thì thu xếp để các nha đầu biết chữ viết. Bản giải thích viết tay, trước mắt chỉ có thể làm như vậy.

Nàng mang thuốc pha chế sẵn, còn có cả thuốc viên, có cả thuốc viên pha nước uống, mỗi một loại đều không tìm thấy ở thời đại này. Phụng Vũ Hành nghĩ, nếu có người hỏi, thì giải thích rằng học phương pháp với một sư phụ Ba Tư kỳ lạ, sau đó tự nàng chế thành. Về phần phương pháp chế tác, đương nhiên là bí mật.

Những thứ này đã chuẩn bị tốt, nàng mang theo những được phẩm này từ không gian đi ra, lúc này, Thanh Ngọc và Hoàng Tuyền đã trở lại từ cửa tiệm.

Phụng Vũ Hành gọi hai người vào trong phòng, đưa mấy thứ này cho Thanh Ngọc: "Đây đều là thuốc có công hiệu giống canh thuốc của Đông y, thậm chí hoàn hảo hơn so với thang thuốc là thuốc pha chế sẵn. Công hiệu và cách dùng, còn có các hạng mục cần chú ý ta đã viết lại ở bên trên, ngươi mang đến cho Vương Lâm, để hắn bày ra trên quầy thuốc mà bán. Về phần định giá, để hắn căn cứ vào công hiệu thuốc, đối chiếu với phương thuốc cùng loại cần bao nhiêu được liệu, sau đó mỗi bình nâng gấp năm lần."

"Hả?" Thanh Ngọc kinh hãi, lắp bắp, "Gấp năm lần? Vậy là bao nhiêu tiền vậy? Sẽ có người mua sao?"

"Yên tâm." Phụng Vũ Hành đã dự tính trước, "Trong Bách Thảo đường không phải có đại phu khám bệnh sao, lúc khai trương để đại phu lấy mỗi loại một bình, dựa theo biểu hiện của bệnh mà tặng miễn phí cho bệnh nhân, những người này uống được, dĩ nhiên sẽ thay chúng ta đi tuyên truyền. Thứ tốt không sợ không ai biết hàng, đầu năm nay, người có tiền khá nhiều."

Hoàng Tuyền gật đầu, "Tiểu thư nói đúng, thang thuốc đang làm gì có ai muốn uống. Đừng nói là các đại quan, quý nhân, cho dù là ta, nếu được chọn loại thuốc này, lúc có bệnh ta cũng sẽ không uống canh thuốc đắng."

Thanh Ngọc cứng lưỡi, "Hoàng Tuyền tỷ, ngươi rất có tiền đó."

Hoàng Tuyền nhăn mày với nàng: "Nha đầu chết tiệt, rất nhanh ngươi cũng có tiền." Thấy bộ dạng Thanh Ngọc không hiểu, lại bổ sung: "Ngươi giúp nhị tiểu thư quản lý ba gian cửa tiệm, còn sợ tiểu thư không đưa nhiều tiền công cho ngươi à!"

Thanh Ngọc sững sờ, "Nhưng ta không muốn tính nhiều tiền công đâu."

Phụng Vũ Hành cũng cười, "Ngươi không tính là chuyện của ngươi, cho hay không là chuyện của ta. Ta không phải người keo kiệt, các ngươi thanh tâm đi theo ta, vậy có phúc thì mọi người cùng hưởng."

Thái độ của nàng làm Thanh Ngọc vô cùng cảm kích, Hoàng Tuyền cũng cảm thấy vị Phụng nhị tiểu thư này và điện hạ nhà nàng thập phần xứng đôi.

Ngày tiếp theo, toàn thể người Phụng gia sắp sửa tiễn Trương công công của Ngự vương phủ đến cửa phủ, Phụng Cẩm Nguyên phân phó riêng cho hạ nhân chuẩn bị xe ngựa tốt.

Đối với khách khí của Phụng Cẩm Nguyên, Trương công công kia không chút nào ngượng ngùng, ngược lại, được nhận là điều đương nhiên.

Phụng Cẩm Nguyên cũng không cùng ý so đo, nhân vật giống như Trương công công, hẳn dĩ nhiên hiểu là không nên trêu chọc vào.

Sáng sớm, Phụng Vũ Hành đã đem cao phong thấp cho Trương công công, tổng cộng là mười miếng, nếu dùng hiệu quả, nàng sẽ lại chuẩn bị nhiều hơn.

Trương công công sao có thể khinh thường miếng thuốc dán này, cũng thắc mắc thế nào làm ra được, nhưng lại ngại hỏi, chỉ là đối với Phụng Vũ Hành ngàn ân vạn tạ, cảm thấy hài lòng và phần đối với vương phi tương lai này. Xem ra ánh mắt của cửu hoàng tử thật sự không sai, chả trách lần trước trở

về, Chu phu nhân đều khen nhà đầu kia.

Rốt cuộc đã tiễn Trương công công đi, tiên sinh dạy vỡ lòng mà Phụng Căn Nguyên mời đến cho Phụng Tử Duệ đã đến. Theo như Phụng Căn Nguyên giới thiệu, vị tiên sinh này đều đã dạy vỡ lòng cho rất nhiều con cháu của đại quan, quý nhân, nổi danh hàng đầu ở kinh thành.

Ở cửa phủ, Phụng Vũ Hành đối với loại tiên sinh này cũng không quá hy vọng, loại người này hơn nửa đều là lão bánh quẩy (1), bọn họ chỉ có là bản sự không lớn. Cũng may Tử Duệ chỉ học vỡ lòng, mục đích chính của nàng là để tiên sinh dạy Tử Duệ biết chữ, các khác, sau này từ từ nói.

Bọn hạ nhân dẫn tiên sinh và Tử Duệ trở về Đồng Sinh hiên, Phụng Vũ Hành chuẩn bị xin phép lão thái thái đi Bách Thảo được xem xét cùng Thanh Ngọc, nhưng chưa đợi nàng mở miệng, chỉ thấy ở ngoài cửa có một cô nương đang đứng, cười hi hi với nàng.

Lão thái thái sáng mắt, nhận ra người trước: "Ồ! Đó không phải là Vũ Dương quận chúa sao?" Rồi giả vờ hành lễ.

Vũ Dương ngoài cửa thấy tư thế này, nhanh chóng chạy tới ngăn lão thái thái lại: "Phụng lão thái thái đừng đa lễ, hôm nay ta tới tìm A Hành, đúng lúc giúp nàng xin phép trong nhà, tỷ muội chúng ta ra ngoài đi dạo được không?"

"Được! Đương nhiên là được!" Lão thái thái dám nói không sao, người ta là quận chúa, con của chính thất. Huống chi, nàng chỉ ước gì Phụng Vũ Hành đi lại nhiều với Vũ Dương quận chúa, như vậy cũng làm dịu đi mối quan hệ giữa Văn Tuyên vương phủ và Phụng gia.

Ngay cả Phụng Căn Nguyên cũng cười gật đầu: "Quận chúa và A Hành có quan hệ tốt, là phúc khí của A Hành chúng ta."

Vũ Dương lười nghe Phụng Căn Nguyên giở giọng, kéo Phụng Vũ Hành bỏ chạy ra khỏi Phụng phủ, Vong Xuyên nhanh chóng đuổi kịp phía sau.

Đi một mạch đến chỗ rẽ trên phố, cước bộ của Vũ Dương mới dừng lại, sau đó chỉ vào vài người cách đó không xa: "A Hành, thấy không? Đó là chính là mấy vị tỷ muội mà hôm nay ta muốn giới thiệu với muội..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Váy của người còn không đáng giá bằng một cái chén của ta

Phụng Vũ Hành nhìn theo hướng ngón tay của Vũ Dương, quả nhiên nhìn thấy ba nữ tử khác đang đứng trước một tiệm bánh bao ở góc đường, trong đó có một cô nương mặc váy dài màu vàng nhạt đang nhận lấy bánh bao tiểu nhị đưa đến tay, không chú ý hình tượng, giữa đường cái đồng người, cần xuống một miếng.

Nàng rút rút khóe miệng, thầm nghĩ bằng hữu của Huyền Thiên Ca, quả nhiên cũng không trái ngược!

Huyền Thiên Ca kéo Phụng Vũ Hành đến trước mặt ba người kia, có một tiểu nha đầu lập tức chạy tới, thở hổn hển thầm oán: "Quận chúa người chạy nhanh quá! Chỉ phút chốc đã không thấy tăm hơi đâu, nô tỳ không đuổi kịp người!"

"Sao không nói mình vội về, đi đứng chậm chạp đi?" Huyền Thiên Ca vừa đùa giỡn tiểu nha đầu kia, vừa kéo Phụng Vũ Hành và nói ba vị cô nương kia: "Đây là con gái của nhà di Nhu ta Phụng Vũ Hành, chính là cửu tẩu tương lai của ta!"

Một đầu Phụng Vũ Hành đầy hắc tuyến.

"Oa!" Cô nương bánh bao kia nuốt miếng bánh bao còn lại, rồi vội vã mở miệng nói: "Người chính là Phụng Vũ Hành đã thu phục được cửu điện hạ à?" Vừa nói vừa vờn bàn tay bóng nhảy ra: "Xin chào, ta tên là..." Khi nói chuyện, bông ý thức được bàn tay thật sự bất lịch sự, nhanh chóng thu hồi rồi lau hai cái lên váy, lại giơ lên một lần nữa. "Ta tên là Phong Thiên Ngọc, cha ta là hữu tướng đương triều, chính xác là đối đầu với cha người."

Hắc tuyến trên trán Phụng Vũ Hành lại tuôn ra, thầm nghĩ bằng hữu của Huyền Thiên Ca này chính xác là gì vậy? Vội vàng vờn tay ra nắm rồi lắc lắc vài cái, "Váy sao, con gái của đối thủ, xin chào."

"Ha ha." Phong Thiên Ngọc cười hi hi nói, "Chơi vui thật! Hai thừa tướng, một họ Phụng, một họ Phong."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Ta thật mong gió lớn nhà ngươi có thể thổi bay phụng hoàng nhà chúng ta thôi, thổi bay càng xa càng tốt."

Phong Thiên Ngọc chớp mắt mấy cái, "Phụng hoàng bị thổi bay, người cũng không bay theo sao?"

"Không." Phụng Vũ Hành nhếch khóe môi, "Ta là vương phi Ngự vương phủ, phụng hoàng chạy hay không có liên quan gì đến ta."

"Đúng." Một cô nương khác mặc váy màu hồng nhạt gật đầu, đồng ý mười phần lời nói của Phụng Vũ Hành, "Có thể đồng cam là duyên phận, có thể

cộng khổ đã có thể coi là tình phân. Phụng gia đối với A Hành thế nào ai mà chẳng biết, dựa vào đâu mà rơi xuống vực còn muốn để A Hành cũng hạ thấp theo?" Nàng vừa nói vừa cùng Phụng Vũ Hành chào hỏi: "Ta tên là Nhâm Tích Phong, con gái của phủ tướng quân Bình Nam."

Phụng Vũ Hành cũng cười với nàng, chào: "Ta đã nghe điện hạ nhắc qua, điện hạ nói Nhâm đại tướng quân sử dụng binh pháp vô cùng tinh diệu, lần này hẳn đi tây bắc bình định cũng mụn sức không ít."

Nhâm Tích Phong cười hi hi khoát tay, "Cửu điện hạ đúng là quá khách khí, cha ta mới tán dương hẳn là anh hùng thiếu niên đấy." Nhâm Tích Phong này nhìn Phụng Vũ Hành, thấy thế nào cũng cảm thấy thân thiết, "Thật ra trước kia cũng ta cũng đã gặp qua, nhưng mà ngươi không nhớ rõ, ta cũng không nhớ rõ."

Phụng Vũ Hành suy nghĩ, "Hình như là lúc còn bé được người trong nhà bế gặp mặt?"

Nhâm Tích Phong gật đầu, "Cũng không phải. Hôm qua Thiên Ca đến quý phủ thăm ta, nhắc tới ngươi, cha ta đã nói lúc nhỏ, Điều thái y đến thăm phủ tướng quân của người, chính là bế ngươi đến. Khi đó ngươi mới tám tháng, ta cũng mới chính tháng."

Phụng Vũ Hành muốn nói, đúng là thanh mai trúc mã mà! Chưa đợi nói chuyện vui đùa, chợt nghe Huyền Thiên Ca nói: "Trước hết các ngươi dừng việc ăn nói đã, để Phù Dung đón tiếp A Hành đã!" Nàng vừa nói vừa kéo một cô nương có vẻ khiếp đảm tiến lên, "Phù Dung, nói chuyện đi."

Cô nương tên Phù Dung kia nhìn Phụng Vũ Hành, cười ngại ngùng, "Phụng tiểu thư, ta tên Bạch Phù Dung."

Phụng Vũ Hành thấy cô nương này không giống như những người khác từ nãy giờ toàn gọi nàng là A Hành, sắc mặt không tốt như người bên ngoài, nha hoàn bên người cũng bình thường, không thể so sánh với hạ nhân ở vương phủ và phủ tướng quân. Trong lòng nàng phán đoán vài phần, hơn phân nửa là phụ thân của cô nương này không có bậc quan cao, năng lực không quá tốt, cũng không thể cho nha đầu kia nhiều tự tin lắm.

Mặc kệ thế nào, nếu cô nương này có thể chơi với vài vị lẫn lộn này, hẳn cũng không phải là nhà bình thường.

"Gọi là A Hành là được rồi!" Phụng Vũ Hành vừa nói vừa vươn tay nắm véo mặt cô nương kia, chao ôi, mặt bánh bao, tròn vo, đùa thích thật.

"Mẹ kiếp!" Vừa nói cô nương kia ngại ngùng, ai ngờ khuôn mặt vừa bị véo lập tức hiện nguyên hình, "Huyền Thiên Ca, bằng hữu ngươi gọi tới quả nhiên đều thích mặt trẻ con, mỗi người lần đầu gặp đều sờ mặt ta."

"Hả..." Phụng Vũ Hành nhìn vài vị bên cạnh, "Vây, các ngươi cũng làm như vậy?"

Nhâm Tích Phong gật đầu, "Có trách thì trách mặt nàng quá giống bánh bao, ngươi nói người trưởng thành ai mà không muốn sờ hả!"

Phong Thiên Ngọc cũng phụ họa nói: "Lúc trước ta tiện tay đưa lên, kết quả bị nha đầu kia cắn một miếng."

Phụng Vũ Hành đỏ mặt, quả nhiên, quả nhiên tất cả bằng hữu của Huyền Thiên Ca đều cùng một đường.

Huyền Thiên Ca cười đến đau bụng, chỉ vào Phù Dung trên đường: "Ngươi hoặc đoan trang, hoặc đánh đá rõ ràng. Thoạt nhìn như con cừu nhỏ thực tế là con sói xám lớn, ngươi có mệt hay không vậy?"

Bạch Phù Dung không hề biết mệt, "Mẹ ta nói, không giả làm con cừu non gà không được. Không tin thì nhìn các ngươi xem, trừ A Hành, ai có người muốn?"

Nàng phân tích rất chính xác, câu nói đầu tiên đã làm mọi người như bị giật điện. Sau đó chợt nghe Bạch Phù Dung nói với Phụng Vũ Hành: "A Hành à, đừng giống các nàng nha! Các nàng đều là sói. À, còn gì nhỉ, gia đình ta không giống với các nàng, cha ta chỉ là thợ làm trang sức trong cung, không có cấp quan. Còn ta, nhờ có mấy vị đại tiểu này không chê, nên mỗi ngày cùng các nàng ăn uống vớ vẩn."

Phụng Vũ Hành đối với Bạch Phù Dung này khá hài lòng! Chưa từng miễn cưỡng vì người giật dây phía sau mà còn có thể sống tiêu sái như vậy, đây mới chính là bản thân.

Mấy vị cô nương rất hợp nhau, lúc này liền quyết định đi Tiên Nhã lâu ăn mừng.

Huyền Thiên Ca thu xếp nàng mời khách, Bạch Phù Dung hưng hăng nói nàng muốn uống trà Long Tĩnh và tôm bóc vỏ.

Kết quả sau khi mấy nha đầu đến Tiên Nhã lâu, trừ những đồ ăn bên ngoài, chương quây còn bày ra chiều mỗi món ăn đều tặng một thứ, khiến các nàng mơ hồ.

Huyền Thiên Ca tóm lấy tiểu nhị đem đồ ăn tới hỏi: "Các ngươi muốn làm gì? Bản quận chúa có tiền cũng không thể bị các ngươi lừa gạt?"

Kết quả tiểu nhị kia nói: "Quận chúa, đồ ăn này không phải là cho ngài, mà là chương quây hiếu kính vương phi. Chương quây nói, vất vả vương phi mới đến một lần, nhất định phải đem những món ăn rượu ngon lên cho vương phi thưởng thức."

Mấy người này giờ mới hiểu, hóa ra đây là báo cáo thực đơn cho Phụng Vũ Hành!

Bạch Phù Dung lập tức cười không giữ hình tượng, vừa gõ đùi vừa chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "A Hành, ngươi mau hỏi xem ăn không hết có thể đóng gói không? Mẹ ta rất thích đồ ăn ở Tiên Nhã lâu, nhưng bình thường ta không mua nổi! Hỏi nhanh một chút, nếu được các ngươi lấy ít bao đựng,

gói vào để ta mang về."

Phượng Vũ Hành chưa uống nước xong, suýt nữa đã làm mình sặc. Bất đắc dĩ nhìn tiểu nhị kia: "Có nghe thấy không, đồ ăn trên bàn làm thêm một phần, để Bạch đại tiểu thư mang về."

Tiểu nhị không hề nghĩ ngợi, lập tức đáp: "Tiểu nhân tuân mệnh!" Rồi chạy đi nhanh như chớp.

Huyền Thiên Ca một tay nâng cằm, một tay cầm tóc Phượng Vũ Hành, "A Hành à A Hành, cừu ca ta từ trước đến giờ vẫn tính toán đối với huynh đệ ruột của mình, cho dù là thất ca đến ăn cơm đều phải trả tiền. Đây chính là ngoại lệ đầu tiên ta đến Tiên Nhã lâu nha!"

Phượng Vũ Hành gấp một miếng cừu trực tiếp cắn, vừa cắn vừa hỏi nàng: "Vậy người nói Huyền Thiên Minh đến ăn cơm có muốn trả tiền hay không?"

Huyền Thiên Ca nói: "Đương nhiên là không cần."

"Cái này không được." Phượng Vũ Hành dương dương tự đắc miếng thịt cừu trong tay, "Hắn ăn cơm không trả tiền, vì sao ta phải trả? Hiện tại tiền tiêu vặt của ta còn do hắn cho, cho dù ta trả tiền, vậy cũng như hắn trả, có gì khác nhau sao?"

Huyền Thiên Ca gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Nhân Tích Phong và Phong Thiên Ngọc hướng về nàng bật lên ngón tay cái. Mà Bạch Phù Dung đứng lên: "Ta đi xem bàn khác có đồ gì ăn ngon không, nếu không cần trả tiền, vậy chúng ta cứ ăn nhiều một chút."

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài nhả gian, vừa ra khỏi cửa, đúng lúc tiểu nhị dưới tầng bê đồ ăn lên, mà nhả gian bên cạnh cũng đúng lúc có vị cô nương vội vã ra ngoài.

Ba người không thể nào nhanh nhạy được, phanh lại thì đã đụng vào nhau.

Tiểu nhị sợ tới mức quăng bát canh xuống đất, nhưng nước canh vẫn văng lên váy của cô nương ở nhả gian bên.

Phượng Vũ Hành nhìn chiếc váy trắng kia vị váy bẩn một chút dầu mỡ, cũng bắt đầu đau lòng.

Lại nói tiếp, bắt đầu sự cố này, trách nhiệm lớn nhất là ở Bạch Phù Dung, là khi nàng đi đường chỉ lo quay đầu nói chuyện với bọn tỷ muội, lúc này mới xem nhẹ đường phía trước. Mà cô nương cách vách cũng bị tiểu nhị chặn tầm mắt nàng, thế nên mới đụng vào nhau.

Bạch Phù Dung cũng nhận ra mình không tốt, nhanh chóng giải thích với người ta: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, đều là do ta không tốt, váy của vị tiểu thư này ta nhất định sẽ bồi thường, ngài nhìn xem có bị hỏng hay không đã."

Đây vốn là lời xin lỗi thành khẩn chân thành, ai biết cô nương cách vách kia không nghe, vung tay lên, "bốp bốp", tát Bạch Phù Dung và tiểu nhị kia.

Bạch Phù Dung bị đánh đến ngây người, còn tiểu nhị kia trực tiếp quỳ xuống không ngừng bồi tội.

Mà bên này, bốn người Phượng Vũ Hành cũng đều đứng lên. Bạch Phù Dung bị đánh, cho dù chuyện này mới đầu là do ai, nhưng nếu đã giải thích và hứa bồi thường, đối phương dựa vào đâu mà động thủ đánh người?

Phượng Vũ Hành thấy bóng dáng cô nương kia có điểm quen thuộc, đến gần một chút thì thấy, hóa ra không phải là người ngoài, mà là Thanh Nhạc quận chúa của Định An vương phủ.

"Thanh Nhạc quận chúa?" Bạch Phù Dung lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ, cũng lập tức nhận ra.

Thanh Nhạc quận chúa kia nhìn Bạch Phù Dung, vẻ mặt ghét bỏ, "Ta tưởng là ai, con gái của một tên thợ mà cũng xứng nói chuyện trước mặt bản quận chúa?"

Tuy bình thường Bạch Phù Dung đi theo Huyền Thiên Ca các nàng đều là cử chỉ buru hãn, nhưng nàng cũng biết dù sao gia thế mình không bằng người bên ngoài, ra ngoài cửa có thể hết sức không gây chuyện thì sẽ không gây chuyện. Hôm nay đúng là nàng không đúng, làm bẩn váy của người ta, người ta là quận chúa, mình còn ăn nhờ ở đậu còn chưa tính.

Lập tức không so đo vừa bị tát, chỉ cúi đầu tiếp tục giải thích: "Thanh Nhạc quận chúa, rất xin lỗi, đều do ta không đúng, váy của ngài ta nhất định sẽ bồi thường."

"Người bồi thường?" Thanh Nhạc khinh miệt cười rộ lên, "Người bồi thường được sao? Nhìn xem dáng vẻ người ăn mặc keo kiệt thế kia, cho dù là mười năm bổng lộc của phụ thân người, cũng không bồi thường nổi một cái váy này của bản quận chúa."

Thật ra lời Thanh Nhạc nói là thật, một thợ chế tạo có thể có bao nhiêu bổng lộc, đúng là mười năm cũng không mua nổi cái váy của nàng.

Bạch Phù Dung dĩ nhiên biết điểm này, nhanh chóng nói: "Quận chúa không cần lo lắng, ta có thể ra ngoài mượn. Cho dù là bao nhiêu bạc, ta sẽ đưa cho ngài."

Thật không?" Thanh Nhạc cười lạnh nhìn về phía Bạch Phù Dung, "Một vạn lượng, người đi mượn đi."

"Cái gì?" Bạch Phù Dung thật sự đã bị chọc tức giận, "Xin hỏi quận chúa chiếc váy này có gì đặc biệt? Lại muốn một vạn lượng?"

Không chờ Thanh Nhạc trả lời, chợt phía sau, âm thanh của Phụng Vũ Hành vang lên, nói với tiểu nhị đang quỳ kia: "Đi mời chương quây của các người lên, nói bát canh tốt nhất của Tiên Nhã lâu đã bị Thanh Nhạc quận chúa làm vỡ, mời Định An vương phủ đền đổi chiếu giá và bồi thường ba vạn lượng bạc trắng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: A Hành, khí phách!

Thanh Nhạc quận chúa xoay mạnh qua, đối mắt với Phụng Vũ Hành, một cỗ oán khí liền bốc lên.

"Ta tưởng ai, hóa ra là một thứ nữ nhỏ nhỏ của Phụng gia." Giữa lời nói của Thanh Nhạc mang theo miệt thị nồng đậm. "Một cái bát ba vạn, tiểu thứ nữ, người tính thế nào vậy?"

Phụng Vũ Hành khoanh tay trước ngực, cũng trừng mắt nhìn Thanh Nhạc quận chúa, nói: "Ta cũng tưởng là ai, hóa ra là quận chúa của vương gia khác họ. Một cái vấy một vạn, quận chúa khác họ, người tính thế nào vậy?"

"Người, bản quận chúa là như thế tính!" Hai tay của Thanh Nhạc chống vào thắt lưng, chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "Thứ nữ nhỏ nhỏ, nhìn thấy bản quận chúa không quỳ xuống hành lễ, đây là quy củ của Phụng gia người?"

"Ồ!" Vừa nghe lời này, Huyền Thiên Ca không thích, "Con gái của một vương gia khác họ, người nhìn thấy bản quận chúa sao lại không quỳ?"

Lúc này Thanh Nhạc mới nhìn đến Huyền Thiên Ca vẫn đứng sau Phụng Vũ Hành, không khỏi nhủ mảy. Tuy đều là quận chúa, nhưng ý nghĩa tuyệt đối không giống. Người ta đúng là con cháu của Huyền gia, phụ thân mình chỉ là cá được phong vương gia, căn bản không có nửa điểm thực quyền. Nay Huyền Thiên Ca làm khó dễ, đúng là làm cho nàng có chút xấu hổ.

Từ lúc Huyền Thiên Ca lên tiếng, Phong Thiên Ngọc và Nhâm Tích Phong cũng ở phía sau tiến lên, chợt nghe Phong Thiên Ngọc nói: "A Hành đúng là thứ nữ của Phụng gia, nhưng ta là chính nữ của Phong gia. Xin hỏi vị quận chúa này, người muốn nói gì với hữu tướng phủ Phong gia chúng ta sao?"

Nhâm Tích Phong cũng mở miệng nói: "Ta ở Bình Nam tướng quân phủ cũng rất muốn nghe Thanh Nhạc quận chúa chỉ giáo, hoặc ta có thể mời cha ta đến Định An vương phủ một chuyến, nghe xem Định An vương nói như thế nào. Bạch Phủ Dung là tỷ muội của chúng ta, cho dù gia thế của nàng như thế nào, chúng ta đều là hậu thuẫn của nàng. Còn có A Hành, mặc dù nàng là thứ nữ Phụng gia, nhưng người đừng quên, nàng cũng là chính phi Ngự vương tương lai."

Phụng Vũ Hành bỗng nở nụ cười, che miệng cười khanh khách, sau đó nhéo đầu tỷ muội bên cạnh nói: "Quận chúa là người hay quên, nghĩ không ra cũng là chuyện bình thường, nhưng mà không sao, ta quay về để Huyền Thiên Minh lại đốt Định An vương phủ một lần nữa, nhắc nhở Thanh Nhạc quận chúa một chút. Quận chúa người không cần khách khí, Huyền Thiên Minh không chê mệt."

Nàng cứ đem đại danh Ngự vương đề lên miệng, người nghe thấy dĩ nhiên sẽ hiểu một đôi có hôn ước tình cảm tốt bao nhiêu. Thanh Nhạc quận chúa tức giận đến nỗi phổi muốn nổ tung, nhưng tình huống trước mắt đều là người không dễ chọc. Con tức của nàng không có chỗ phát, liếc mắt thấy tiểu nhị còn đang quỳ trên mặt đất, thì nàng chân lên định đạp xuống.

Nhưng một chân này vừa nâng lên, lại bỗng thấy chỗ đầu gối như bị cái gì đánh vào, nửa chân của nàng đau đến tê người, chân vốn đang giơ lên đã ngừng lại giữa không trung.

Nàng quay đầu nhìn, mới phát hiện, vừa rồi đúng là Phụng Vũ Hành tùy tay ném một cái thìa lên đùi nàng, vậy lực đại cũng không thể nào lớn như vậy, cứ như một tảng đá đập xuống, làm chân của nàng vừa xót vừa đau.

Thanh Nhạc không cam lòng, chân không nâng được thì còn có tay. Lưng uốn cong, rồi tóm tiểu nhị kia từ mặt đất đứng lên, sau đó giơ tay, "bốp bốp" tát hai cái.

Tiểu nhị của điểm đau phát khóc, nhưng lại không thể đắc tội vị quận chúa này, nước mắt ứa khuất chảy ròng.

Thanh Nhạc quận chúa đánh có hơi thích, đẩy tiểu nhị kia về phía trước, rồi quay đầu lại khiêu khích nhìn về phía Phụng Vũ Hành.

Nhưng nàng không nghĩ là làm được, lần này mới phát hiện, không biết lúc nào, Phụng Vũ Hành đã bắt gờ đi đến trước mặt mình, sau đó học bộ dáng của nàng, một tay tóm lấy cổ áo nàng, vung tay lên, "bốp bốp bốp", ba cái bạt tai hướng đến mặt nàng vùn vụt đi xuống.

Thanh Nhạc quận chúa bị Phụng Vũ Hành tát, nàng chết cũng không thể tưởng tượng được một thứ nữ nhỏ nhỏ của tướng phủ lại có lá gan lớn như vậy, dám động thủ đánh nàng. Hai má đau nóng rát, muốn đánh trả, lại nghe Phụng Vũ Hành nói: "Đừng tưởng rằng vừa rồi khi người đánh ba cái thì ta không phát hiện ra, nếu không phải người vờn một chân cái nhau với Phủ Dung, sao có thể xảy ra chuyện này. Thanh Nhạc quận chúa, mời người xem thời điểm mà cảnh giác cao độ, nhìn xem người chọc đến là người nào! Hôm nay ta nói cho người biết, Phụng Vũ Hành ta là nửa chủ nhân của Tiên

Nhã lâu này, hạ nhân của nhà ta đã bị bắt nạt, ta tuyệt đối không thể giả vờ không để ý. Ba cái tát này ta trả lại cho ngươi, để ngươi nhớ cho kỹ."

Làm sao Thanh Nhạc có thể nghe lọt lời của nàng, đặc biệt là cái câu "nhà chủ nhân của Tiên Nhã lâu" kia lại càng kích thích nàng. Trong tay, không biết như thế nào lại rút ra một cây chùy thủ!

Nhâm Tích Phong lớn lên trong tướng quân phủ từ nhỏ đã luyện võ, mắt thấy có độc, nhìn hết tất cả, nhanh chóng nhắc nhở: "A Hành cẩn thận."

Phượng Vũ Hành ngay một khắc Thanh Nhạc rút chùy thủ ra, dứt khoát uốn lưng.

Chỉ thấy eo nhỏ của nàng uốn thành chín mươi độ, chùy thủ của Thanh Nhạc đã đâm đến, bỏ nhào vào.

Phượng Vũ Hành tức giận không thôi, phía dưới chân vừa động, đá thẳng vào bụng của Thanh Nhạc.

Nàng có thể né tránh được Thanh Nhạc, còn Thanh Nhạc tuyệt đối không thể tránh thoát Phượng Vũ Hành. Cú đá này thực sự chắc chắn, làm Thanh Nhạc khom người lại vì đau. Phượng Vũ Hành quay đầu bỏ xuống lưng nàng, dứt khoát đánh Thanh Nhạc thành nửa quỳ trên đất.

Chợt nghe Huyền Thiên Ca nói: "Bình thân."

Sau đó chân Phượng Vũ Hành vừa nhấc, lại dừng thẳng người này lên.

Thanh Nhạc vừa đau vừa tức, chỉ kém chưa học máu. Lại ngẩng đầu, hung tợn nhìn Phượng Vũ Hành nói: "Ngươi thật to gan!"

Phượng Vũ Hành nhìn lại nàng: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ. Thanh Nhạc quận chúa, ta vô tình đối lập cùng ngươi, tiếc rằng ngươi lại từng bước bức người. Ngươi thì sao, nói chuyện hay làm việc phải lo lắng trước sau, ngươi có biết ngươi đánh thắng được đối phương không mà ra tay. Nếu ngươi muốn so gia thế, được, chúng ta ở đây, một đại diện cho hữu tướng phủ, một đại diện cho Bình Nam tướng quân phủ, tiểu nữ tử bất tài, cũng có thể đại diện cho Ngự vương phủ. Ta hỏi ngươi, dựa vào đâu mà kiêu ngạo trước mặt chúng ta? Ngươi trên chộc được ai?"

Thanh Nhạc bị nàng nói đến á khẩu không thể trả lời, từ trong nhĩ gian nàng đi ra có vị đường huynh kia và vài đệ tử phú quý khác nàng cũng đều không có ngọn lửa kiêu ngạo. Phượng Vũ Hành nâng những người này lên, đúng là bọn họ ai cũng không thể trêu vào.

Không thể trêu vào thì phải làm sao giờ? Chỉ có thể trốn. Vị đường huynh kia tiến lên, ôm quyền về phía Phượng Vũ Hành, nói nhẹ: "Thật có lỗi." Sau đó Thanh Nhạc đã đi xuống lầu. Đi xa rồi còn có thể nghe thấy Thanh Nhạc kêu gào: "Phượng Vũ Hành ngươi chờ đó cho ta! Sớm muộn gì có một ngày ngươi sẽ phải hối hận!"

Phượng Vũ Hành bật cười, mặc kệ nàng, chỉ hô to với phía dưới lầu: "Chường quày, đừng quên để Thanh Nhạc quận chúa cầm bát đi bồi thường. Cho nàng đánh, thì thu năm lượng bạc đi!"

Tiểu nhị bị đánh kia lau nước mắt nói lời cảm tạ với Phượng Vũ Hành, dọn dẹp bát vỡ rồi nhanh chóng xuống lầu.

Một bữa cơm ngon lành, bị Thanh Huyền làm mất hứng. Huyền Thiên Ca liền bảo tiểu nhị gói những đồ ăn này vào hộp cho Bạch Phù Dung mang về. Bạch Phù Dung bị Thanh Nhạc tát một cái, tâm tình cũng kém đi, nghiêng rằng nghiêng lợi lại được nhiều thêm hai gói đồ ăn, thế mới miễn cưỡng bình phục tâm tình.

Ở một hướng khác trong tửu lâu, cũng ở trong một nhĩ gian, Huyền Thiên Hoa cầm chén trà tựa lưng vào ghế ngồi xem náo nhiệt.

Từ lúc Thanh Nhạc lấy thân phận ra áp bức người lừa bịp tổng tiền Bạch Phù Dung, mãi cho đến khi Phượng Vũ Hành ra mặt phản lại Thanh Nhạc, lại đến khi Phượng Vũ Hành đánh Thanh Nhạc, một loạt quá trình đều bị hắn thu vào mắt. Vị này luôn là hoàng tử hiền lành tao nhã mà không khỏi lắc đầu cười khổ, chỉ nói có phải là người một nhà chưa vào cửa hay không, hắn vốn nghĩ rằng cứ để luôn tùy hứng làm bậy cả đời này phỏng chừng sẽ không tìm được nhân duyên thích hợp, lại không nghĩ rằng, kết quả là, người ta tìm thấy nhà đầu tùy hứng làm bậy giống hần.

Đây, chính là cái mà mọi người thường gọi là duyên phận?

Trong ánh mắt Huyền Thiên Hoa hiện lên mấy phần chờ mong, hắn có chút tò mò nhị tiểu thư Phượng gia này, không biết còn có thể có chuyện gì phát sinh trên người nàng nữa.

Chỗ Phượng Vũ Hành, vài tỷ muội ra khỏi Tiên Nhã lâu, ở bến tàu nhỏ chia nhau ra về nhà. Trước khi đi Phượng Vũ Hành giữ chặt Huyền Thiên Ca hỏi nàng: "Nghe nói qua mấy người nữa Định An vương phi muốn làm mừng thọ?"

Huyền Thiên Ca nghĩ, gạt đầu, "Hình đúng thế, hằng năm đều tổ chức."

"Ngươi đi không?"

"Ta không đi." Huyền Thiên Ca khinh miệt hừ một tiếng, "Các nàng gọi đó là vương phủ à, ngày thường cũng không nghe nói có giao tình sâu sắc với nhà nào, thì ý vào tước vị Định An vương mà tự cao tự đại, đáng tiếc, không có người nổi nghiệp. Ta không đi cho các nàng thể diện đâu."

Phượng Vũ Hành cũng buồn bực, "Lẽ ra là thừa kế vương vị, Định An vương lại không có con trai, sẽ không nghĩ biện pháp khác?" Tỉ như giới thiệu một người kế vị, thì chẳng phải là bình thường sao?

Huyền Thiên Ca nói với nàng: "Ai có thể để hấn làm như vậy? Trước kia Định An vương cũng nghĩ tới, để đưa trê là con thừa tự kế thừa vương vị, nhưng hoàng bá bá nói, không tính con thừa tự. Sau đó Định An vương lại náo loạn diễn trò vương phi đổi con, mười mấy năm trước đã bị hoàng bá bá dùng lấy máu nghiêm thân chọc thủng trò kịch, hơn nữa nói với hấn, thừa kế vương vị phải có hôn sinh huyết mạch, nếu lại cả gan dám làm lẫn lộn huyết thống vương thất, vậy sẽ bẻ gãy cái đỉnh mũ Định An vương của hấn. Sau đó hấn liền thành thật, cũng không dám nghĩ chủ ý gì nữa, ngoan ngoãn chờ chết già. Hiện tại chính đồn bồi dưỡng con cháu bên người, nghe nói là muốn làm ăn, nghĩ chắc là vì hấn muốn để lại đường lui cho đám chính nữ thứ nữ."

Phượng Vũ Hành cảm thấy không sai, nghĩ chắc đương kim Thánh thượng căn bản không muốn gặp vị vua khác họ này.

"Này?" Huyền Thiên Ca buồn bực nhìn Phượng Vũ Hành, "Sao ngươi muốn hỏi chuyện mừng thọ của đám các nàng? Không phải là muốn đi đấy chứ?"

Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Là ngày ấy ở trong chùa, lúc trở về Thanh Nhạc nói với cha ta."

Huyền Thiên Ca nghĩ, nói: "Trước kia Phượng phủ không phải người khác, chỉ là tặng chút lễ tượng trưng. Đại tỷ tỷ Phượng Trầm Ngư của ngươi, như bảo bối của Phượng gia, hấn là cảm thấy thọ yến của Định An vương phủ không đủ cấp bậc, chờ cung yến để bộc lộ. Về phần hai muội muội kia, nghe nói là vì quá nhỏ, không thích hợp để đi. Năm nay ngươi đã trở lại, không biết Phượng phủ tính sao." Huyền Thiên Ca vừa tính toán vừa nói với nàng: "Nếu năm nay Phượng gia muốn ngươi đi, ta đây sẽ đi cùng ngươi một chút, đỡ có ai bắt nạt ngươi."

Phượng Vũ Hành khoát tay: "Không cần. Nếu ngay cả một Định An vương phủ cũng không được, tương lai ta làm sao tiến vào Ngư vương phủ!"

Huyền Thiên Ca giờ ngón tay cái lên: "Khí phách!"

Phượng Vũ Hành khí phách dẫn theo Vong Xuyên khí phách trở về Phượng phủ, vừa mới vào cửa, chỉ thấy quản gia Hà Trung đi lên đón: "Nhị tiểu thư, ngài đã về."

Nàng dừng chân, "Có việc gì?"

Hà Trung nói: "Lão thái thái gọi tam tiểu thư đến Thư Nhã viên, hiện tại đang chờ nhị tiểu thư ngài về!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hoàng cung không được thì đến vương phủ

Lúc Phượng Vũ Hành đến đó, Tường Dung đang ngồi trên ghế ở chính đường, đầu cúi thấp, hai tay đan chéo vào nhau, hơi khấn trương, nhưng lại thấp thoáng niềm vui.

Lão thái thái híp mắt hồi ở chủ vị, Kim Trân nửa quỳ nửa ngồi bên chân nàng để bóp chân. Nàng vừa bóp, bỗng thấy lão thái thái vừa nói: "Ai, trước đây Thẩm thị đúng là được hưởng thụ, lại nuôi người thành một nha đầu biết đầm bóp. Người cũng thật là, có tay nghề này còn không sớm tìm đến trước mặt ta."

Kim Trân mang dáng vẻ dụ ngoạn, nửa úy khuất nói: "Thiếp thân kính trọng lão thái thái đã lâu, nhưng vẫn không dám tiến lên. Thiếp thân xuất thân không tốt, sợ bẩn mặt lão thái thái."

Lão thái thái đúng là biết dùng người nói ngọt đúng lúc, nghe Kim Trân nói như thế, nhanh chóng nói tiếp: "Nói đến xuất thân, người là nha đầu được nuôi trong Phượng phủ chúng ta, ít nhất đã hiểu rõ. Không giống Hàn thị kia, xuất thân từ nghề diễn phong nguyệt, đó mới đúng là người đánh mất mặt mũi của Phượng phủ."

Kim Trân nghe lão thái thái nói, vui mừng trong lòng, quay đầu, đúng lúc thấy Phượng Vũ Hành đi vào, nhanh chóng đứng dậy hành lễ: "Thỉnh an nhị tiểu thư."

Lão thái thái vừa nghe là Phượng Vũ Hành đến, mắt không mở ra trước mà cười nói theo thói quen: "A Hành a! Cháu đã về rồi?"

Phượng Vũ Hành cười đi lên, "Vâng, đã phiền tổ mẫu lo lắng rồi."

"Tổ mẫu là lo lắng cho cháu, không lo cho cháu thì còn có thể lo cho ai hả! Mau tới đây ngồi." Lão thái thái lôi kéo tay Phượng Vũ Hành, để nàng ngồi vào đệm ở tay ghế.

"Sao rồi, đi chơi của Thiên Ca quận chúa không tồi chứ?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Cũng được, chúng ta đến Tiên Nhã lâu ăn cơm, còn gặp vài vị tỷ muội."

"Ồ!" Lão thái thái vừa nghe còn có các tỷ muội khác, nhanh chóng hỏi: "Là cô nương nhà ai vậy?"

Phượng Vũ Hành cười đáp: "Có tiểu thư Bạch Phù Dung của Bạch xảo tượng (1), có tiểu thư dòng chính Phong Thiên Ngọc của hữu tướng đại nhân, còn có cả tiểu thư dòng chính Nhâm Tích Phong của Bình Nam tướng quân phủ."

(1) Xảo tượng: thợ thủ công lành nghề. "Xảo" là kỹ thuật giỏi, "tượng" là thợ thủ công.

Lão thái thái gật đầu, "Ừ", bằng hữu của Thiên Ca quận chúa quả nhiên đều là người có gia cảnh tốt. Tiểu thư dòng chính của Bình Nam tướng quân phủ thì không cần phải nói, Hữu tướng Phong đại nhân tuy đối lập với phụ thân người trong triều, nhưng gia thế kia cũng tương đương với Phượng phủ chúng ta. Về phần Bạch xảo tượng trong cung..."

Lão thái thái ngừng một chút, Phượng Vũ Hành chờ lão thái thái đánh giá Bạch Phù Dung. Nàng vẫn luôn cho rằng Huyền Thiên Ca có thể trở thành tri kỷ của Bạch Phù Dung, nhất định không chỉ là về tính cách tốt. Nếu chỉ cần tính cách tốt, chỉ sợ một nữ nhi của thợ thủ công căn bản không có cơ hội gặp gỡ với quận chúa. Sở dĩ bây giờ có thể thân đến vậy, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Quả nhiên, ở lâu chỗ lão thái thái thì sẽ biết chút tin tức: "Bạch gia tuy chỉ là thợ thủ công, nhưng là thợ thủ công được Hoàng thượng coi trọng. Đặc biệt năm đó lúc lão Thái hậu còn tại thế, Bạch xảo tượng luôn được lão Thái hậu coi trọng mà chế tạo trang sức. Mấy năm nay, tất cả các nương nương mọi phẩm cấp đều được sở hữu đồ trang sức cho Bạch xảo tượng chế tạo, trong vương phủ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Chính nữ của Bạch gia kia Bạch Phù Dung, cung yến hàng năm đều có một phần của nàng. Hoàng thượng thưởng cho Thiên Ca quận chúa những thứ tốt dĩ nhiên cũng có không ít của nàng ta, giống như con gái nuôi mà cung chiều, so với Thanh Nhạc quận chúa của vương gia khác họ kia thì được sủng ái hơn."

Phượng Vũ Hành gật đầu, chẳng trách, từ nhỏ Bạch Phù Dung đều chơi với những đứa trẻ hoàng thất, giao tình dĩ nhiên là tốt. Nghĩ đến việc hôm nay Thanh Nhạc làm khó dễ, hẳn là có liên quan đến chuyện Bạch Phù Dung được sủng ái.

"A Hành à." Trong lời nói của lão thái thái có chứa ẩn ý sâu xa: "Có thể gặp gỡ các vị tiểu thư này, cháu cần phải nắm chắc cơ hội đi lại nhiều với các nàng. Cháu cũng là đứa trẻ của Phượng gia, vinh nhục của Phượng gia cũng liên quan chặt chẽ đến cháu."

Phượng Vũ Hành chỉ cười nhưng không nói.

Lão thái thái thấy nàng căn bản không tiếp lời, phần nộ thu lại lời nói, ngược lại nói đến nguyên nhân gọi Phượng Vũ Hành và Phượng Tường Dung đến Thư Nhã viên: "Vừa rồi Định An vương phủ sai người đưa tới thiệp mời, ba ngày sau mừng thị Định An vương phi, theo thường lệ mời quý phủ chúng ta đến thêm náo nhiệt."

Phượng Vũ Hành nhớ tới lời hôm nay Huyền Thiên Ca và nàng nói, vì thế hỏi lão thái thái: "Năm trước Phượng gia cũng có người đi sao?"

Lão thái thái nhún vai, "Làm sao mà có người đi, đưa một ít lễ vật là được."

Phượng Vũ Hành "à" một tiếng, "Vậy năm nay tổ mẫu muốn A Hành và Tường Dung đi một chuyến?"

Lão thái thái cười, vỗ tay nàng: "Cháu gái ngoan của ta đúng là thông minh. Vốn trường hợp như vậy thì Phượng gia chúng ta khinh thường không đi, Định An vương không phải là huyết mạch hoàng thất, Hoàng thượng không phải thực sự đối đãi với bọn họ, trong kinh thành, đa số người quyền quý có danh dự uy tín cũng không cho Định An vương mặt mũi. Nhưng trước kia cháu không phải là không ở trong kinh sao, ta sẽ không giữ quy tắc nữa, cháu vừa trở về, phải tiếp xúc nhiều một chút với các phu nhân, tiểu thư, tốt xấu cũng đối mặt trước mặt các nàng, cũng để cho người ta biết nhị tiểu thư Phượng phủ đã trở lại."

Phượng Vũ Hành sửa lại lời không đúng của lão thái thái: "Không phải là nhị tiểu thư, phải gọi là thứ tiểu thư. Nếu ở bên ngoài còn gọi nhị tiểu thư, người khác không biết còn không phân biệt được đâu chính nữ, đâu thứ nữ Phượng gia, cái này không tốt cho đại tỷ tỷ lắm."

Lão thái thái xấu hổ một hồi, rơi vào đường cùng thì nói chuyện vòng vo: "Ngoài ra còn có Tường Dung, trước kia nàng và Phấn Đại còn nhỏ tuổi, trường hợp như vậy dĩ nhiên là không cần đi. Trước mặt đều đã mười tuổi, cũng nên đi lại nhiều. Vốn Phấn Đại cũng nên đi, nhưng không phải nàng bị thương sao." Lão thái thái nhắc tới vết thương của Phấn Đại, theo bản năng nhìn thoáng qua Phượng Vũ Hành, chỉ thấy Phượng Vũ Hành giương đôi mắt to vô tội về phía nàng, không khỏi xấu hổ vài phần. "Vậy... coi như cháu mang muội muội ra ngoài thêm kiến thức."

Phượng Vũ Hành không cực tuyện, gật đầu, "Được. A Hành sẽ dẫn theo tam muội muội đi Định An vương phủ một chuyến." Đúng lúc, nàng rất muốn nhìn xem nơi Huyền Thiên Minh đã đốt là dạng gì.

Lão thái thái thấy Phượng Vũ Hành đã đáp ứng, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đúng là sợ Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Các người không đi đến đó, vì sao lại muốn ta đi", vậy nàng quá mất mặt. Người của Định An vương phủ lúc tới cửa đã cố ý nói ra nhị tiểu thư hàng năm không ở trong kinh thành, hy vọng có thể qua thăm phủ, tốt xấu gì người ta cũng là vương phủ, chính nữ Phượng gia và các phu nhân không nề tình còn chưa nói, nếu một thứ nữ cũng mời không đến, vậy truyền ra sẽ không tốt lắm.

"Ta muốn gọi người đi may cho các cháu một bộ đồ mới, sang thu rồi, thời tiết chuyển lạnh, y phục nên làm thêm mấy bộ mới." Lão thái thái bắt đầu nói tốt: "Đặc biệt là A Hành, mới trở về không lâu, trong viện nếu thiếu cái gì, cháu nhất định phải nhớ nói rõ với tổ mẫu đó! Trước mặt ác phụ Thẩm thị kia không ở trong nhà, cháu thiếu cái gì thì lấy từ chỗ tổ mẫu, trăm ngàn lần đừng khách khí với tổ mẫu."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Tổ mẫu thương cháu gái lẽ đương nhiên, A Hành sao lại khách khí với tổ mẫu chứ." Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tường Dung, "Tam muội muội, muội mới đi chứ?"

Tường Dung nửa ngày không nghe nói chuyện, bỗng thấy Phượng Vũ Hành gọi nàng, còn hoảng sợ, cũng không hiểu Phượng Vũ Hành đang nói cái gì, dù sao nhị tỷ tỷ nàng hỏi, nàng của chỉ gật đầu theo, đứng vậy đấy.

Lão thái thái hiểu ý của Phụng Vũ Hành, lập tức cũng tỏ thái độ: "Tuồng Dung cũng giống vậy, thiếu cái gì thì nói với tổ mẫu, tổ mẫu đều thương."

Tuồng Dung nhanh chóng đứng lên hành lễ, "Đa tạ tổ mẫu."

Phụng Vũ Hành cũng đứng lên hành lễ, nói: "A Hành đa tạ tổ mẫu đã quan tâm."

Lão thái thái cười rồi đề các nàng ngồi: "Các cháu đều là những đứa trẻ làm người ta bớt lo lắng, không giống con của Hàn thị sinh."

Vì Phụng Phần Đại bị chinh trước mặt cửu hoàng tử, lão thái thái bắt đầu phiền chán nàng. Vốn là thứ nữ không được sủng ái, còn không biết quy củ của mình, các tỷ tỷ đều thành thật, nàng xông lên thì có bản lĩnh gì? Bị người bề gãy cánh tay à? Xứng đáng.

"Đại tiểu thư không đi sao?" Kim Trân vẫn không lên tiếng, lúc này lại thêm một câu, "Lão thái thái sao không cho đại tiểu thư đi cùng."

Lão thái thái vốn cảm thấy thủ pháp bóp chân của Kim Trân khá được, cho nàng vài phần hòa nhã, lúc này nghe thấy Kim Trân nói đề Trầm Ngự đi theo, không khỏi giận tái mặt: "Phụng gia một lần phái ra hai vị tiểu thư còn chưa đủ? Còn phải phái Trầm Ngự đi nữa? Định An vương phủ kia rốt cuộc có bao nhiêu mặt mũi?"

Kim Trân nhanh chóng giải thích: "Lão thái thái hiểu lầm ý của thiếp thân rồi, ý thiếp thân là, lần trước đại phu nhân đắc tội với Vân Phi nương nương, trong cung lại hạ ý chỉ Phụng án, lệnh cường chế năm năm đại tiểu thư không thể vào cung!"

"A!" Theo bản năng, lão thái thái "a" lên một tiếng, Kim Trân vừa nói như vậy, nàng cũng chưa nghĩ đến chuyện đó. Nếu năm năm Trầm Ngự nhất định không thể vào cung, vậy yến hội ngoài cung cũng không có bao nhiêu, Định An vương phủ nếu không có ích, vậy cũng là vương phủ, so với các phủ môn khác thì tốt hơn. Có lần cân nhắc này, lão thái thái lập tức sửa lại chủ ý, "Triệu ma ma, nhanh, phân phái nha đầu đi nhanh, gọi Trầm Ngự đến cho ta."

Triệu ma ma nhanh chóng đi xuống phân phó hạ nhân, chưa đầy giây lát, Phụng Trầm Ngự đi vào dẫn theo một nha đầu lanh lẹ.

Còn chưa chờ nàng hành lễ, lão thái thái vội vã nói: "Trầm Ngự à, chuẩn bị tốt một chút, ba ngày sau Định An vương phi chúc thọ, cháu với nhị muội muội và tam muội muội cháu đi qua một chuyến!" Nói xong còn dặn Triệu ma ma: "Nói với xướng may bên kia, cũng làm cho đại tiểu thư bộ đồ mới."

"Từ từ đã." Phụng Trầm Ngự nhanh chóng gọi Triệu ma ma lại, sau đó khó hiểu hỏi lão thái thái: "Tổ mẫu, chúc thọ của Định An vương phi, hàng năm đều không cần Trầm Ngự đi mà?"

Lão thái thái hít vào một tiếng, "Năm nay không giống. Cháu đi cùng hai vị muội muội một chuyến, coi như ra ngoài giải sầu."

Trầm Ngự có chút không vui, "Vì sao phải giải sầu? Tâm tình của cháu gái rất tốt, không có gì là không thoải mái cả."

Kim Trân bên cạnh thêm một câu: "Thiếp thân bái kiến đại tiểu thư. Đại tiểu thư, ý của lão thái thái là nói, để đại tiểu thư đến vương phủ mở mang một chút."

Lời nàng Phụng Trầm Ngự càng không thích nghe, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn Kim Trân đều mang theo sự ghét bỏ, "Kim Trân, ta là chính nữ Phụng gia, Phụng phủ chúng ta cũng là phủ môn có uy tín danh dự, sao còn muốn đến một vương phủ khác họ để mở mang?"

Kim Trân cũng không so đo ánh mắt bất thiện kia, lại càng không tính toán nàng gọi trực tiếp đại danh của mình, vẫn mỉm cười nói: "Cửa phủ của Phụng gia dĩ nhiên là cao, nhưng lão gia của chúng ta không thích náo nhiệt, cho nên trong nhà chưa từng làm yến hội gì, đại tiểu thư muốn nhìn thấy các phu nhân, tiểu thư của quý phủ khác cũng không dễ dàng."

"Đúng." Lão thái thái nói theo: "Trầm Ngự à! Tổ mẫu biết cháu ủy khuất, nhưng cháu không thể vào cung năm năm à! Nếu thọ yến của Định An vương phi không đi, ngoài cung lại không có yến hội gì tốt. Về phần Văn Tuyên vương phủ..." Nàng nói xong nhìn Phụng Vũ Hành một cái, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Mẫu thân cháu đều đã đắc tội vương phi và quận chúa người ta như vậy, nghĩ đến cháu đi cũng không có sắc mặt hòa nhã lắm."

Sắc mặt của Phụng Trầm Ngự đã kém tới cực điểm, hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành, nàng cảm thấy mình lưu lạc đến tình cảnh này, tất cả đều do Phụng Vũ Hành làm hại.

Vốn còn muốn nói không đi, lại thấy Kim Trân nhắc tới câu nữa: "Vừa rồi lúc đưa thiếp mời người ta nói, thọ yến ngày hôm đó, thất hoàng tử cũng sẽ đến."

Chớp mắt, ánh mắt Phụng Trầm Ngự sáng ngời!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Không liều chết thì sẽ không phải chết

Rốt cuộc Phụng Trầm Ngư nghe nói thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa cũng sẽ tham dự thọ yến của Định An vương phi, xấu hổ đáp ứng sẽ đi Định An vương phủ một chuyến.

Về mặt then thùng này của nàng không tránh được ánh mắt của Phụng Vũ Hành, còn nghĩ đến bộ dáng thần nhiên của Huyền Thiên Hoa giống như thần tiên, bất kể thế nào cũng không hợp với Phụng Trầm Ngư.

Cuối cùng chuyện tham gia thọ yến đã quyết định, Phụng Vũ Hành lại nhớ tới cung yến Trung thu mà Huyền Thiên Ca từng nhắc tới lúc ở trong chùa. Nên gọi Vong Xuyên: "Đi xem mấy xấp vải Huyền Thiên Minh đưa, nhìn xem cái nào thích hợp làm đồ mùa thu, làm cho ta một bộ để chuẩn bị Trung thu rồi mặc."

Vong Xuyên thấy rốt cuộc Phụng Vũ Hành cũng nhớ ra có vải để dùng, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nếu tiểu thư mà không dùng mấy tấm vải này, thì nô tỳ phải nhắc nhở ngài một chút."

"Sao nào?" Phụng Vũ Hành khó hiểu, "Đây đều là vải dệt đất tiền, ta thực sự không nỡ bỏ ra dùng."

Vong Xuyên nói với nàng: "Quý giá cũng chỉ là đối với người bên ngoài, thiên hạ này không có gì mà điện hạ muốn lại không có cả. Nếu điện hạ đem những thứ tốt nhất cho tiểu thư, vậy dĩ nhiên là hy vọng tiểu thư sẽ sử dụng mà mặc, chứ đừng lưu trữ đầy đống hòm. Tiểu thư, ngài cứ yên tâm mà mặc, không còn vải dùng thì điện hạ vẫn có thể lấy ra."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Được, ta thấy tấm vải này cũng thật đẹp mắt, vậy người chọn làm y phục mùa thu đi, làm hai bộ. À đúng rồi, đừng quên để lại vài thừa để làm khăn tay, ta đã đáp ứng cho Trương Dung và Phần Đại rồi."

Vong Xuyên nhắc nhở Phụng Vũ Hành: "Tiểu thư, ngài còn đồng ý làm cho tam tiểu thư một đôi giày, nói là tặng nàng để đi lúc xuất giá."

Phụng Vũ Hành không quên, "Nàng mới mười tuổi, chưa xuất giá đâu, bây giờ làm thì mất công, chờ đến khi mười tuổi, chân lại dài hơn, đến lúc đó đi không được. Nếu không thì như vậy, người lại chọn kiểu vải nào đó để thay thế và phù hợp với Trương Dung, rồi cũng làm cho nàng một bộ y phục."

Vong Xuyên bắt gặp đau lòng, dù sao mấy thứ này đúng là cứu hoàng tử đều có cách lấy ra, tiểu thư tặng lễ thì cứ việc tặng, rốt cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, ở trong Phụng phủ ngọt ngào thì vẫn có người bạn tốt để chơi cùng.

"Ba ngày sau đi Định An vương phủ chúc thọ, tiểu thư có muốn chuẩn bị lễ vậy hay không?" Vong Xuyên rất cẩn thận.

Phụng Vũ Hành lại lắc đầu, "Mấy thứ này Phụng gia đã chuẩn bị rồi, chúng ta không cần quan tâm." Suy nghĩ tiếp rồi bổ sung: "Những thứ kia của ta đều không có cái gì để tặng cho người khác hết."

Vong Xuyên nghĩ lại cũng đúng, Thanh Nhạc quận chúa của Định An vương phủ kia cũng không phải là cô nương tốt, nhớ về năm đó, nàng đã biết rõ tình hình, cứu hoàng tử đã dính thân với nhị tiểu thư Phụng gia, còn mặt dày để phụ thân nàng đến thỉnh cầu Hoàng thượng tử hôn, một cô nương trong nhà, không biết da mặt đã dày đến mức nào. Nay tiểu thư nhà mình không cho nàng mặt mũi, vậy là đúng.

Sáng sớm ba ngày sau, lão thái thái sắp xếp đưa cho ba vị tiểu thư bộ đồ mới, phân phó cho các hạ nhân đưa tới các viện.

Phụng Vũ Hành nhìn năm bộ y phục mùa thu, hài lòng gật đầu, "Xem ra lão thái thái hẳn lại bị bớt đi chút tiền, nếu đổi lại Thẩm thị, không chừng còn lấy vài rách để lừa bịp ta."

Vong Xuyên vừa giúp nàng chọn y phục vừa nói: "Dù sao lão thái thái đã sống đến tuổi này, ai khinh ai trọng vẫn có thể phân chia rõ ràng. Chứ không thể giống Thẩm thị luôn ham món lợi nhỏ, thiệt thòi lớn."

Hai người chọn đi chọn lại, lựa chọn một bộ y phục màu xanh da trời, vải gấm mỏng vừa phải, phù hợp với lúc mới vào thu.

Lại từ những đồ trang sức mà Huyền Thiên Minh đưa tới lấy ra một bộ trang sức phù hợp với y phục, Phụng Vũ Hành để Vong Xuyên búi tóc, lại cài thêm cây trâm hoa mai, cả người thoát nhìn cực kỳ thanh thuần đẹp mắt.

Chỉ là vấn đề trang điểm có hơi rắc rối một chút, Phụng Vũ Hành không quen dùng đồ trang điểm ở cổ đại, cứ cảm thấy trang điểm lên lại nhìn rất giả, nhưng tham gia yến hội lại không thể để mặt mộc.

Nàng suy nghĩ, rồi đuổi Vong Xuyên đi, tự mình vào trong không gian, từ ngăn kéo lấy ra túi đồ trang điểm, từ nước tẩy trang đến mút tán kem, lại đến kem CC, rồi tán phấn hồng tự nhiên, thế này mới từ không gian đi ra.

Về phần trang điểm màu mè, Phụng Vũ Hành rất ít khi trang điểm. Hơn nữa theo nàng, làn da mười hai tuổi, để ý một chút cũng không sai, nhưng cần bản không cần cố ý trang điểm. Trang điểm đậm, sẽ trông già đi, mất tuổi gốc.

Cho dù như vậy, từ phòng đi ra, Phụng Vũ Hành vẫn làm Vong Xuyên kinh ngạc một chút. Nàng đang không biết tiểu thư nhà nàng rốt cuộc dùng gì để trang điểm, vì sao thoát nhìn như không trang điểm, nhưng thực sự đẹp hơn cho với ban đầu.

Vong Xuyên chịu đựng sự tò mò không hỏi, nàng đi theo Phụng Vũ Hành càng lâu lại càng phát hiện có rất nhiều thứ mình không thể lý giải, vị tiểu thư nhà nàng luôn có thể lấy ra những thứ kỳ lạ, đặc biệt là dược liệu. Đưa đến Bách Thảo đường là những viên thuốc kỳ lạ, nghe nói cho vào trong nước ấm là có thể uống thuốc ngọt, trước kia nàng chưa từng nghe nói qua. Dù sao mặc kệ là cái gì, nhị tiểu thư đều nói là học ở chỗ vị kỳ nhân Ba Tư đó, từ từ Vong Xuyên đều đem hết tất cả những thứ không thích hợp quy vào vị kỳ nhân Ba Tư.

Phượng Vũ Hành đã sắp xếp thỏa đáng tất cả, rồi chuẩn bị dẫn theo Vong Xuyên xuất phát. Khi vừa đến chỗ nguyệt lượng môn nối tiếp vào Phượng phủ, thì nhìn thấy Tường Dung đang đi tới chỗ này.

Phượng gia làm cho đứa nhỏ kia là một bộ y phục đúng sắc mùa thu, nút thắt ở eo được cột chặt, làm lộ rõ vòng eo.

Thấy Phượng Vũ Hành đi ra, Tường Dung rất vui vẻ, nhanh chóng đi nhanh hai bước hành lễ với nàng: "Nhị tỷ tỷ! Tường Dung đang muốn đi tìm tỷ."

Phượng Vũ Hành cười, kéo tay Tường Dung, "Y phục của Tam muội muội rất vừa vặn."

Tường Dung có chút ngượng ngùng nói: "Đây chỉ là dính chút ánh sáng của nhị tỷ tỷ, nếu không phải nhị tỷ tỷ ở chỗ tổ mẫu thay Tường Dung nói chuyện, chỉ sợ tổ mẫu sẽ không làm y phục cho Tường Dung."

Phượng Vũ Hành vỗ tay nàng an ủi: "Không sao. Muội ở đây thêm mấy năm nữa, nhẫn nại một chút, ngày lành còn đang ở phía sau." Vừa nói vừa hỏi Vong Xuyên: "Ta nói dùng vải điện hạ đưa tới làm y phục, đã cho người tới cắt y phục chưa?"

Vong Xuyên nhanh chóng đáp: "Chờ khi tiểu thư trở về từ Định An vương phủ, thì sẽ có thợ may riêng của Ngự vương phủ tới đo cho ngài. Nô tỳ chọn gấm lưng nhân, làm ra đúng lúc vào mùa, tiểu thư có thể mặc ngay." Vừa nói vừa nhìn Tường Dung bên cạnh: "Nhị tiểu thư phân phó, làm cho tam tiểu thư và tứ tiểu thư chiếc khăn tay, ngoài ra nô tỳ lại chọn thủy vân đoán, tặng riêng tam tiểu thư một bộ đồ mùa thu, trước khi may còn muốn mời tam tiểu thư đến Đồng Sinh hiên một chuyến, để đo kích cỡ."

Tường Dung vừa nghe đã choáng váng? Đó là ngũ bảo chi nhất đó!

"Nhị tỷ tỷ." Nàng vừa mừng vừa sợ, "Nhị tỷ tỷ nói là làm cho ta một bộ y phục?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy."

"Đừng đừng đừng!" Tuy rất thích tấm vải đó, nhưng Tường Dung vẫn cảm thấy nó quá xa xỉ, "Ngũ bảo quý giá như thế nào Tường Dung biết, nhị tỷ tỷ có thể dùng vải thừa làm khăn tay cho Tường Dung, Tường Dung cũng đã rất cảm kích. Tương lai cho dù Tường Dung gả cho ai, có thứ như vậy, đều rất hãnh diện. Tường Dung không dám cầu y phục tốt như vậy, rất phí vải."

Phượng Vũ Hành thở dài, "Tường Dung, muội là muội muội của ta, tuy không phải từ trong một bụng mẹ chui ra, nhớ tới ba năm trước khi rời phủ, An di nương lén lút đưa vào túi áo Tử Duệ ít bạc vụn, nhân tình này tỷ tỷ xin nhận."

Tường Dung vẫn không thuận theo, "Một ít bạc vụn sao có thể so với vải ngũ bảo kia được, nhị tỷ tỷ, Tường Dung không cần, tỷ giữ lại để làm nhiều y phục thì tốt hơn, tương lai gả đến Ngự vương phủ coi như cũng đủ hãnh diện."

Vừa nghe lời này, Vong Xuyên nở nụ cười, "Tam tiểu thư, ngài đứng là lo lắng quá rồi. Nhị tiểu thư chúng ta còn chưa qua cửa, Ngự vương điện hạ đã bỏ ra nhiều thứ tốt đến đây như vậy, ngài còn sợ nhị tiểu thư qua cửa bị khinh bỉ? Lại nói tiếp, Ngự vương điện hạ là hoàng tử, phụ hoàng và mẫu phi đều ở trong cung, nhị tiểu thư đi qua là chủ mẫu duy nhất trong phủ, không cần nhìn ánh mắt của cha mẹ chồng, phía dưới điện hạ cũng không thu thiếp thất thông phòng, vậy trong vương phủ chỉ mình nhị tiểu thư định đoạt."

Vong Xuyên nói như thế, một mặt là nói cho Tường Dung nghe, một mặt cũng nói với Phượng Vũ Hành, cửu hoàng tử là người sạch sẽ, tuyệt đối không ham muốn nuôi nữ nhân khác.

Tường Dung rất thông minh, vừa nghe một chút đã hiểu dụng ý của Vong Xuyên, cười cười nhìn Phượng Vũ Hành, thở dài: "Nhị tỷ tỷ thật sự có phúc khí tốt."

Phượng Vũ Hành cũng nở nụ cười, đây là loại không thể không chế cười. Nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha: "Hắn muốn nuôi tiểu thiếp, ta cũng sẽ từng bước mà đuổi đi!"

Vong Xuyên và Tường Dung lại trêu nàng một lát, Phượng Vũ Hành vẫn kiên trì, Tường Dung cũng không nhắc lại là không cần y phục nữa, chỉ cảm kích với Phượng Vũ Hành, nói: "Tuy Tường Dung còn nhỏ, tùy tiện, trong nhà cũng không giúp được nhị tỷ tỷ cái gì, nhưng nếu nhị tỷ tỷ có việc, cho dù là công việc chân tay, Tường Dung cũng nguyện ý làm."

Phượng Vũ Hành cười nàng ngốc, rốt cuộc mọi người là thiên kim, sao có thể để nàng làm công việc chân tay được. Nhưng mà đối với Tường Dung, Phượng Vũ Hành cảm thấy đứa trẻ này rất thông minh, vẫn luôn nuôi trong Phượng phủ như thế này đúng là lãng phí, nếu có cơ hội, sẽ dẫn nàng ra ngoài nhiều để trải nghiệm.

Mấy người một đường vừa cười vừa nói đi ra khỏi đại môn Phượng phủ, lúc các nàng đến đó, Phượng Trầm Ngự cũng vừa từ trong viện đi ra.

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa đang đứng, một chiếc bình thường, một chiếc là dùng gỗ cây tử đàn làm thành. Tường Dung nhỏ giọng giải thích: "Đó là xe ngựa riêng của đại tỷ tỷ, lần trước đi chùa dâng hương, vì phụ thân nói phải đơn giản, giản lược tất cả, nàng mới không ngồi."

Phượng Vũ Hành gật đầu, nàng có nghe nói Thẩm thị đều làm cho Trầm Ngự và Tử Hạo xe ngựa riêng, chẳng qua là lần đầu nhìn thấy. Quả nhiên là cao cấp, cũng không phải nàng và Tường Dung có thể so sánh được.

Lại nhìn Trầm Ngự kia, hôm nay lại mặc một thân y phục hoa hồng nhạt, choàng bên ngoài là chiếc áo vải voan cùng màu, cổ mở ra không nhỏ, đường

cong của chiếc cổ và xương quai xanh có thể nhìn thấy rõ ràng, đường cong tuyệt đẹp, làn da non mịn trắng không tí vết. Làn váy hoa rất dài, phía sau đuôi váy dài chừng ba thước, làm dáng đi của Phụng Trầm Ngư càng thêm ung dung, ôn nhu. Mái tóc nàng không búi, chỉ dùng dây buộc đơn giản, rủ xuống trước ngực, trên mặt trang điểm tinh tế, toàn bộ người rất giống điệp trùng hoàng hậu, làm người ta vừa thấy, mắt đã sáng ngời.

Chỉ là trang điểm như vậy thấy thế nào cũng không giống như đi tham gia thọ yến của người ta, chỉ giống như nàng là chủ nhân của một yến hội bình thường. Đặc biệt, y phục này và đuôi váy phía sau, đẹp mắt chỉ là đẹp mắt, lại làm người ta cảm thấy có điểm không đúng với tuổi và thân phận của nàng, nếu là nương nương trẻ tuổi trong cung mặc như vậy, vậy thật sự là muốn để người ta tán dương.

Phụng Vũ Hành liếc mắt nhìn Trầm Ngư một cái, trong lòng nổi lên một câu: "Không liều chết thì sẽ không chết." Phụng Trầm Ngư này mang hết đã tâm mặc lên người. Nàng rất chờ mong, khi Định An vương phi và Thanh Nhạc quận chúa nhìn thấy một thân này của Trầm Ngư, sẽ là về mặt gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ta đến xem vương phủ đã từng bị hôn phu đốt cháy

Nhưng mà lần này Trầm Ngư mặc gì cũng không quan trọng bằng chuyện của Phụng Vũ Hành, nàng chỉ lôi kéo Tường Dung đi về phía xe ngựa bình thường kia, khi chuẩn bị đi vào trong xe, thì nghe thấy Trầm Ngư nói: "Bằng không hai vị muội muội ngồi chung với ta đi, bên trong khá rộng, chiếc kia để bọn hạ nhân ngồi là được."

Phụng Vũ Hành nhú mày, hiện tại ý muốn nói chiếc xe bình thường này chỉ đáng để hạ nhân ngồi?

"Đa tạ đại tỷ tỷ đã mời, nhưng không cần, chúng ta là thứ nữ nho nhỏ, chen chúc cùng bọn hạ nhân là được rồi." Nàng ném những lời này ra, vén màn vào xe. Tường Dung cũng cúi người với Trầm Ngư, đi vào theo Phụng Vũ Hành. Đi sau là Vong Xuyên và nha đầu của Tường Dung, bốn người đồng loạt vào xe, dứt khoát để Trầm Ngư bên ngoài.

Phụng Trầm Ngư nắm chặt quả đấm, trừng mắt nhìn qua màn vào trong xe, căm giận rồi tự đi vào trong xe ngựa từ đàn kia.

Hai chiếc xe ngựa đồng thời chạy tới Định An vương phủ, lần đầu tiên Tường Dung được tham dự nơi như vậy, hơi khấn trương, ngồi trong xe vẫn nắm chặt khăn tay.

Còn Phụng Vũ Hành nhắm hai mắt lại, rõ ràng đang ngủ thêm. Nhưng thực tế, nàng vẫn đang nghĩ, sẽ vẽ một kiểu đồ, dùng quãng hàn ti làm hai bộ áo ngủ để mặc. Nàng mặc một bộ, lại cho Diêu thị một bộ.

Nghĩ đi nghĩ lại, đã đến Định An vương phủ.

Khi các nàng đến, đã có nhiều phu nhân, tiểu thư tụ tập ở cửa nói chuyện tán gẫu. Vừa thấy xe ngựa của Phụng gia đến, đều dừng nói lại, nhìn qua hai chiếc xe ngựa.

Khi màn của hai chiếc xe ngựa cùng vén lên, Tường Dung vẫn đi theo phía sau Phụng Vũ Hành, vẫn là bộ dạng rụt rè như cũ, đầu cũng không dám nâng.

Phụng Vũ Hành không cảm thấy gì, được hạ nhân vén màn nâng xuống xe, sau đó quay đầu nhìn Phụng Trầm Ngư.

Chỉ thấy vẻ kiêu ngạo của vị đại tiểu thư này không phải cao bình thường, đầu tiên là xa phu phía dưới đặt cho nàng cái ghế để chân, sau đó là hai nha hoàn Ý Lan và Ý Nguyệt xuống xe trước, Ý Lan một bên nâng người đi xuống, Ý Nguyệt quay lại nâng đuôi váy cho nàng.

Phụng Vũ Hành đánh giá kiểu nghi thức này, đã hiện lên kiểu hôn lễ Tây Âu ở thế kỉ XXI. Không khỏi giật giật khóe miệng, Phụng Trầm Ngư đứng là đang tìm đường chết cho mình.

Ba vị tiểu thư Phụng gia lần đầu tham gia yến hội ở Định An vương phủ, lại nói tiếp, coi như là lần đầu tiên Phụng gia chính thức thả nữ nhi ra ngoài.

Trước kia Phụng Vũ Hành không ở trong kinh nên dĩ nhiên là không có phần tham gia, Tường Dung và Phấn Đại còn nhỏ nên cũng không có tư cách, mà còn Phụng Trầm Ngư như là báu vật của Phụng gia bị giấu trong phủ, bên ngoài chỉ nghe phong thanh là Phụng gia có tiểu thư dòng chính tuyệt đẹp tạo nhĩ, còn chưa nhìn thấy bộ dạng thế nào.

Nay ba người vừa đứng trước cửa phủ, lập tức đã nổi lên những tiếng xì xào trong không khí.

Đương nhiên, âm thanh này là về Phụng Trầm Ngư.

Phụng Trầm Ngư rất đẹp, vẻ đẹp này không quá kiêu diễm cũng không nhạt nhòa, đối với khiêu thẩm mỹ của mọi người thì là trung tâm, làm người ta vừa thấy đã không nhịn được mà kinh ngạc.

Đặc biệt hôm nay đã chuẩn bị tí mỉ như thế, lần đầu tiên Phượng Trầm Ngư đã bộc lộ ra, đúng là làm mọi người phải than sợ.

Trong phút chốc, có người không nhìn được, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận: "Đó là đại tiểu thư Phượng gia sao? Ông trời của ta, đó là người sao? Sao có thể đẹp như vậy?"

Còn có người nói: "Người con gái này của Phượng gia nghe nói lúc sinh hạ, trên trời có ánh sáng mờ, dĩ nhiên không phải là người thường."

"Nghe nói trước kia là thứ nữ, sau mẫu thân nàng được lên chức, thế nên mới thành chính nữ?"

"Vậy chính nữ ban đầu đâu?"

Rốt cuộc đề tài đã chuyển qua người Phượng Vũ Hành, có người biết chuyện cũ của Phượng gia chỉ vào Phượng Vũ Hành nhỏ giọng nói: "Đó là chính nữ ban đầu, đáng tiếc ngoại tổ của nàng gây họa, Phượng gia sợ bị liên lụy, trong đêm đó đã đuổi đại phu nhân ban đầu ra đường, đưa mẫu thân Phượng Trầm Ngư lên chức vị."

"À." Có người thêm vào, "Ta cũng biết chuyện này. Trước kia Diêu gia từng đến quý phủ chúng ta, năm đó Diêu gia nở mày nở mặt thế nào, nay cửa phủ bụi đã bám đầy."

"Diêu phủ không có người mới vào ở sao?"

"Không có. Nghe nói phủ đệ vẫn của Diêu gia, cũng không bị Hoàng thượng thu hồi."

"Các người tới chúc thọ mẫu phi của ta, sao không vào viện làm việc chính đi, đứng ở cửa làm loạn cái gì?" Mọi người đang nghị luận bị một âm thanh ngắt lời, nhìn lại, chỉ thấy Thanh Nhạc quận chúa kia đang từ trong phủ đi ra ngoài cửa.

Thanh Nhạc nói một câu, làm tất cả mọi người ở đây im lặng, một đám mặt cười đi vào phủ môn. Lá gan hơi lớn thì vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, sợ bỏ lỡ trò hay sắp bắt đầu.

Phượng Trầm Ngư nhìn Thanh Nhạc, trên mặt mỉm cười, chủ động đi lên hai bước, nói: "Trầm Ngư bái kiến Thanh Nhạc quận chúa." Cúi người nhẹ nhàng, cũng không bị mất lễ tiết, cũng không mất phần cao quý.

"Hừ!" Thanh Nhạc không chút khách khí hừ lạnh một tiếng, đánh giá cao thấp một thân này của Trầm Ngư, sau một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng nói: "Hóa ra là đại tiểu thư Phượng phủ, ta còn tưởng là tân nương tử nhà ai muốn đến Định An vương phủ chúng ta xin tiền thưởng." Câu nói châm chọc cực điểm.

Phượng Trầm Ngư bị nàng nói thế, trên mặt nóng lên, trong lòng tức giận lại không được phát tác, chỉ xấu hổ nói: "Quận chúa thật biết nói đùa."

Mà Thanh Nhạc kia đã đem ánh mắt rời khỏi người Trầm Ngư, nhìn về phía Phượng Vũ Hành.

Kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, từ sau chuyện ở Tiên Nhã lâu, Phượng Vũ Hành đối với vị Thanh Nhạc quận chúa này mà nói, sẽ không chỉ là tình địch, còn có vẻ mặt thù hận.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt của Thanh Nhạc quận chúa lóe ra nẩy phần ánh lửa, Phượng Vũ Hành lại cười như một đóa hoa, thu thập ánh mắt tàn nhẫn kia vào trong túi, sau đó từ từ tiến lên, cũng không thăm hỏi gì, dừng lại, trực tiếp nói chuyện với Thanh Nhạc: "Đã lâu không thấy! Khuôn mặt này của ngươi không còn sưng lên nữa, tốt hơn nhiều rồi đấy."

Thanh Nhạc tức giận đến nỗi hai hàm răng run lên, hai tay đã sớm nắm chặt, đặc biệt muốn một quyền đánh vào mặt Phượng Vũ Hành, nhưng nàng cảm thấy bản thân không thể đánh lại người ta.

"Phượng Vũ Hành!" Thanh Nhạc tranh cãi vô ích, "Ngươi chờ đó cho ta, dám đến Định An vương phủ ta, thì chịu đựng cho tốt."

"Được đó." Phượng Vũ Hành nhún nhún vai, "Sẽ chờ." Nói xong, nâng chân bước vào trong phủ môn, vừa đi vừa nói: "Định An vương phủ à, ngưỡng mộ đã lâu, cuối cùng ta cũng đến xem sau khi bị hôn phu của ta thiêu cháy biến thành dạng gì."

Nàng không đề cập đến thì thôi, nhắc tới cái này trên mặt Thanh Nhạc càng không nhìn được, mắt thấy sắp xông lên liều mạng với Phượng Vũ Hành, lại nghe thấy Trầm Ngư nói nhỏ với nàng: "Xin quận chúa thứ lỗi, tính khí nhị muội muội này của ta, người trong nhà cũng không có biện pháp với nàng."

Một câu này, ý nói cho Thanh Nhạc biết, người Phượng gia cũng không thích tính tình của Phượng Vũ Hành, cho nên nếu ngươi có chiêu gì thì cứ xuất ra, Phượng gia sẽ không vì nàng làm chỗ dựa.

Thanh Nhạc dĩ nhiên hiểu được, liếc mắt nhìn Trầm Ngư, gật đầu: "Vậy thì, đa tạ Phượng đại tiểu thư nhắc nhở."

Nói xong, cũng theo bước chân Phượng Vũ Hành đi vào phủ. Còn để lại Trầm Ngư, cũng không có người tiếp đón, chỉ có thể phần nộ tự mình đi vào.

Một màn ở cửa làm Tường Dung sợ hãi, nàng đi nhanh hai bước đến bên người Phượng Vũ Hành, nhỏ giọng hỏi: "Nhị tỷ tỷ, chúng ta hình như đã đắc tội với quận chúa của Định An vương phủ rồi."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy! Đại tỷ tỷ của muội ăn mặc như tân nương tử, làm sao giống bộ dáng chúc thọ người ta."

Tường Dung vội vã hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?" Giống như nhị tỷ tỷ và quận chúa ồn ào hả?

"Bài ca rau trộn." (1) Phụng Vũ Hành cười hi hi nói với nàng, "Đừng sợ, trời có sụp xuống thì đã có đại tỷ tỷ chống đỡ, chúng ta chỉ là thứ nữ nhỏ nhoi, không có người cố ý cản trở chúng ta."

(1) Bài ca rau trộn: mình không hiểu câu này lắm. Dù sao đừng để ý câu này không quan trọng lắm.

Có nha đầu vương phủ dẫn đường, mấy người nói xong một đường thì đi vào trong hoa viên của Định An vương phủ.

Lúc này đã có rất nhiều người đã tụ tập, bàn dưa và trái cây cũng đã xếp trong hoa viên. Đoán là, thọ yến hôm nay tổ chức ở trong này.

Phụng Vũ Hành nhìn mấy phu nhân và các tiểu thư cùng xúm lại một chỗ, chỉ thấy rất nhiều ánh mắt nhìn về phía nàng. Sau đó có lá gan lớn lại bắt đầu nghị luận: "Các người nói thiên kim son đã có phải là vị kia không? Ta thấy bộ dạng đi đứng, không giống một đóa trẻ son thôn đồn đãi bên ngoài."

"Đương nhiên là không giống rồi, tốt xấu gì trước kia người ta cũng là chính nữ của Phụng đại nhân."

Phụng Vũ Hành vô tình nghe được những lời vô bổ này, lôi kéo Tường Dung đi dạo xung quanh. Dạo qua một vòng rồi, nàng phát hiện mấy vị tỷ muội cũng chưa tới, ngay cả phẩm gia thấp nhất là Bạch Phù Dung cũng chưa lộ diện. Nghĩ đến lời của Huyền Thiên Ca, khinh thường việc cho vương phủ khác họ này mặt mũi.

Lại đi dạo, nàng phát hiện một hiện tượng thú vị, hình như mọi người đến chúc thọ hôm nay có vẻ thân thiện.

Tỷ như một cô gái trang điểm xinh đẹp đi tới cùng chào hỏi với Tường Dung: "Không biết hai vị là tiểu thư nhà ai? Chúng ta chào hỏi chút đi, ta là con gái của Mai An phường trong kinh, tên là Lý Tâm."

Phụng Vũ Hành nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra Mai An phường là nơi nào, Tường Dung thay nàng nói: "Hóa ra là con gái của Mai An phường, ta rất thích điểm tâm Mai An phường làm." Sau đó lôi kéo Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành hỏi lại, "Cửa tiệm điểm tâm sao?"

Tường Dung gật đầu, "Không quá lớn, điểm tâm làm ra ăn rất được."

Không bao lâu, lại có một cô nương đi tới, "Hai vị là tiểu thư của Phụng phủ? Trời ơi ta có thể nhìn thấy tiểu thư nhà đại quan viên! Chào các người, nhà ta là mở Bát bảo trai, tên là Bình An."

Phụng Vũ Hành nhỏ giọng hỏi Tường Dung: "Bát bảo trai bán gì?"

Tường Dung nói với nàng: "Một tiệm chuyên làm đồ ăn chay."

Phụng Vũ Hành không nói gì.

Gặp mặt vài người, hầu như đều là con gái phu nhân của người làm ăn, nếu không thì là gia quyến của quan viên tứ phẩm.

Cuối cùng hai người dừng chân tại nơi thanh tĩnh, Phụng Vũ Hành không khỏi cảm thán: "Tốt xấu gì cũng là vương phủ, sao đều mời những người mặt mũi còn không bằng mặt bàn vậy?" Lại cảm thấy y phục này của mình, "Ta thấy tổ mẫu làm cho chúng ta y phục hơi tốt quá, không xứng ở đây."

Tường Dung cũng cảm thán, "Hôm qua Kim Trân đi nương còn nói người đưa thiệp có nhắc tới thất hoàng tử." Lúc nàng nói đến thất hoàng tử, mặt đỏ hồng lên, "Tình huống như thế này sao xứng để thất hoàng tử xuất hiện."

Phụng Vũ Hành dùng khuỷu tay hích cánh tay Tường Dung, thăm dò: "Tiểu nha đầu, tâm đã động xuân rồi?"

Mặt Tường Dung càng đỏ hơn: "Nhị tỷ tỷ, tỷ nói cái gì vậy!" Rồi sau đó quay ra chỗ khác, giả bộ tức giận.

Phụng Vũ Hành nở nụ cười nhìn nàng một hồi, chỉ thấy đám người phía trước tụ tập lại đi đến chỗ nàng, loáng thoáng nghe có người nói: "Ồ đâu, ở đâu! Con gái của nhà Phụng tướng. Tuy là thứ nữ, nhưng cũng là thứ nữ của đại quan nhất phẩm! Chúng ta mau đi qua tìm."

Còn có người nói: "Đúng vậy. Vị chính nữ kia ăn mặc như bàn chuyện cưới xin, lớn lên như thiên tiên, ta nhìn qua cảm thấy rất khó gần."

Thế nên cứ như vậy, Phụng Vũ Hành và Phụng Tường Dung lại bị vây quanh.

Nhưng mà, lúc này đây Phụng Vũ Hành đang cảm thấy vui vẻ, chợt thấy cô nương của Mai An phường vờn tay về xung quanh một vòng, sau đó nói: "Nhìn thấy không, toàn bộ hoa viên này đều đã tu sửa lại, nghe nói trước kia so với bây giờ khí thế hơn nhiều, đáng tiếc, lại bị cửu hoàng tử lấy lửa đốt sạch!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Phụng Trầm Ngư nổi giận

Bởi vì một câu này, Phụng Vũ Hành nhìn nhiều cái vườn này vài lần. Sau đó đưa ra đánh giá chỉ là: Tầm thường! Quá tầm thường!

Nghĩ đến một nhà Định An vương này cũng không có gì gọi là thường thức, loại sở thích đại chúng tầm thường này hoàn toàn không có mục đích thường thức thanh cao, phá hoa phá cây chưa nói, còn cô tình sắp xếp màu sắc không cân xứng. Đồ thẩm và hồng phấn để cùng một chỗ, thấy thế nào cũng giống đang cãi nhau. Cũng không biết các nàng nói hoa viên này so với trước đây như thế nào, Huyền Thiên Minh kia đốt lửa cũng hơi lớn.

Nhắc tới cửu hoàng tử, lập tức có người hâm mộ nhìn về phía Phụng Vũ Hành, về mặt nhìn nói: "Phụng nhị tiểu thư thật sự có phúc khí tốt, ngày đó cửu hoàng tử đặt sinh lễ đến Phụng phủ, người trong kinh thành đều biết, nghe nói cửu hoàng tử còn tặng cho nhị tiểu thư một tòa nhà?"

Phụng Vũ Hành chỉ cười không nói.

Lại có người nói: "Chỉ là tòa nhà thì nói làm gì, nghe nói trong sinh lễ có ngũ bảo là quảng hàn ti, gấm lương nhân, thủy vân đoán, nhục da sa và nhuyễn yên la! Hơn nữa không chỉ có một, mà có rất nhiều!"

Nữ hải tử nhà nào đều thích vải đẹp, vừa nghe nói tới ngũ bảo, ánh mắt một đám đều đắm đắm.

Phụng Vũ Hành không muốn cùng các nàng thảo luận nhiều về sinh lễ của mình, vì thế chủ động mở miệng, lại dẫn vấn đề cũ về: "Các người nói hoa viên này đã sửa lại sau khi bị đốt, vậy vương phủ của Định An vương bị đốt cháy, chắc là không vui về gì?"

Có một tiểu thư của quan tứ phẩm biết chút tin tức, chủ động mở miệng: "Đương nhiên là không vui rồi! Năm đó Định An vương rất tức giận vào cung, đem một tờ giấy cáo trạng cửu hoàng tử bẩm báo trước mặt Hoàng thượng."

"Hoàng thượng nói sao?" Mọi người tò mò đồng thời hỏi.

Tiểu thư tứ phẩm kia tiếp tục nói: "Hoàng thượng nói lại với Định An vương, ngay cả một cái vương phủ người cũng không trông giữ được, còn không biết xấu hổ mà cáo trạng người này với trẫm?"

"Ha ha ha ha!" Lời này chọc cười tất cả mọi người, Phụng Vũ Hành cũng nở một nụ cười theo.

"Còn chưa hết!" Vị tiểu thư kia thấy mọi người cổ vũ, cũng hưng trí, "Định An vương vì một câu này của Hoàng thượng, về sau hạ lệnh chiêu mộ rất nhiều thị vệ trông giữ vương phủ, nghe nói có mấy trăm người! Sau đó Hoàng thượng xử hán tội đóng quân riêng."

Ha ha!

Lúc này Phụng Vũ Hành trực tiếp cười vang lên, cuối cùng nàng cũng biết cái tính cách của Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Ca là do ai, hóa ra là do di truyền huyết thống!

Các nàng bên này nói chuyện cười ồn ào, ở hành lang gấp khúc đối diện, Phụng Trầm Ngư đi theo Thanh Nhạc đứng đối mặt không biết đang nói gì. Phụng Vũ Hành thuận mắt nhìn lại, chỉ thấy Trầm Ngư đứng dưới hành lang, hai cánh tay ôm trước người, dễ thấy là đang lạnh.

Nghĩ lại thì đúng thật, trời đã vào thu, đứng dưới ánh nắng mặt trời thì hoàn hảo, nếu đứng ở chỗ râm mát, thì có thể sẽ bị cảm lạnh. Trầm Ngư có tình mặc đẹp, vẫn mặc y phục mỏng, cổ áo còn mở ra không nhỏ. Mà Thanh Nhạc cũng không biết nói gì cùng nàng, nói nửa ngày không dứt cũng không muốn thả Trầm Ngư đi.

Tường Dung kéo góc áo Phụng Vũ Hành, nhỏ giọng hỏi: "Nhị tỷ tỷ, các nàng đều vội tới chúc thọ Định An vương phi, sao có thể nghị luận chuyện trong phủ người ta được chứ?"

Phụng Vũ Hành buông tay, "Nghĩ đến hằng năm đều như vậy, bằng không mọi người nhìn nha hoàn trong vương phủ đi, rõ ràng đều đã nghe thấy, cũng không thấy ai quan tâm, ngay cả biểu tình khác thường cũng không có."

Tường Dung hít sâu một tiếng, "Xem ra thanh danh của Định An vương phủ này thật sự không tốt, trước kia mọi người không hay xuất môn, cũng không có bằng hữu, không nghĩ thế giới bên ngoài và trong nhà... Thật đúng là giống y nhau."

Phụng Vũ Hành nở nụ cười, "Đúng vậy, nhà nhà đều có quyền tranh đấu, Phụng phủ suốt ngày không thể bình an, Định An vương phủ này cũng không tốt. Nếu bọn họ quá tốt, sao có thể có những lời chê bai này."

Nàng nhích lại phía sau, dựa vào một gốc cây nhỏ, nâng tay ngắt hai bông hoa bên cạnh, nhìn Phụng Trầm Ngư và Thanh Nhạc, thầm nghĩ hai người này ở cùng một chỗ, chỉ sợ đang trao đổi không phải là chuyện tốt, tám phần là lại có liên quan đến nàng. Mấy ngày nay Phụng Trầm Ngư tích lũy oán khí muốn có cái gì đó để phát tiết một chút, không biết Thanh Nhạc và nàng có ăn khớp với nhau hay không.

Dưới hành lang bên kia, Thanh Nhạc và Phụng Trầm Ngư thật ra đã nói xong, chỉ là Phụng Trầm Ngư muốn đi, đều bị Thanh Nhạc giữ lại.

Trong lòng Trầm Ngư đều biết, tuy nói kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, nhưng nay rõ ràng Thanh Nhạc có địch ý không nhỏ đối với nàng, hai người chỉ có thể là cộng sự, nhưng không có cách nào sống chung.

Nàng muốn đi, nàng không muốn nhìn Thanh Nhạc, ánh mắt dừng lại trong hoa viên bắt đầu tìm kiếm.

Thanh Nhạc thấy Phượng Trầm Ngư đang tìm gì đó, không khỏi hỏi: "Người đang tìm gì vậy?"

Trầm Ngư nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trả lời có lệ: "Không có gì."

Hoa đào thu nở thật sự rất đẹp, đặc biệt hoa trong Định An vương phủ, toàn bộ đều rất đẹp, lại xứng với vô số tiểu thư phu nhân yêu kiều tới đây hôm nay, trong lúc nhất thời thật sự làm người ta đau mắt.

Thọ yến của Định An vương phủ đã chuẩn bị bắt đầu, mọi người trong phủ nha bắt đầu tự ngồi xuống vị trí của mình.

Tướng Dung và Phượng Vũ Hành được sắp xếp ngồi cùng nhau, mà Trầm Ngư lại bị sắp xếp bên đối diện.

Phượng Vũ Hành nghe thấy một cô nương lạ mặt bên cạnh than thở: "Ai, đối diện đều là chính nữ." Lúc này mới hiểu ra, hóa ra bốn chữ "chính thứ khác nhau" ở cổ đại thâm sâu cỡ nào.

Thọ yến lần này, khách nam khách nữ đều mở tiệc chiêu đãi, khách nữ ngồi trong hoa viên, khách nam ở trong tiền viện.

Đến khi tất cả mọi người ngồi xuống, có tiểu nha đầu mang đến mỗi bàn dưa và trái cây, trà bánh, Phượng Vũ Hành ngạc nhiên phát hiện, các bàn khác đều có hoa quả, điểm tâm, nước trà cũng có, chỉ có một bàn của nàng là có chút ít hoa quả và điểm tâm, không có nước trà. Hơn nữa hoa quả so với người khác còn khó nhìn hơn, như là lấy riêng dưa chuột xiên vẹo và táo thối ra vậy.

Thấy Tướng Dung nhú mày, nàng cười an ủi nói: "Không sợ, từ từ nhìn xem Định An vương phủ này có thể đùa giỡn ra loại yêu quái gì."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe âm thanh nha hoàn vang lên: "Định An vương phi đến!"

Theo một tiếng này, chủ vị đi từ con đường nhỏ ở bên sườn ra, một thân mặc trang phục y như quý phi ở giữa đám hạ nhân từ từ đi tới. Bước chân kia vững vàng, cùng với tiếng hát lí khúc, bước chân như đi diễn tuồng, con đường ngắn, cứ thế nàng đi mất nửa nén hương.

Chờ khi vương phi kia đi lên chỗ chủ vị, đám khách mới cùng đứng dậy, xoay người hướng về phía chủ vị hạ bái, cùng nói: "Tham kiến vương phi, chúc vương phi niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều(1)!"

(1) Niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều: Năm nào cũng như ngày hôm nay, tuổi nào cũng như hiện tại. Ý muốn nói: Dù tuổi nào năm nào cũng trẻ, đẹp như năm nay.

Định An vương phi thập phần hài lòng về sự rầm rộ của đám khách nhân, đặc biệt hôm nay bên trong có khách là chính nữ của đại quan nhất phẩm đương triều, điều này làm cho nàng cảm thấy có mặt mũi. Không khỏi hưởng thụ hồi lâu, mới lưu luyến nâng tay: "Đều bình thân đi."

Phượng Vũ Hành bật cười, bình thân? Nàng đúng là có dũng khí dùng từ.

Sau khi ngồi xuống mới nhìn đến vương phi đoan trang kia, liếc mắt một cái nàng suýt nữa đã khóc.

Đây là mẹ của Thanh Nhạc quận chúa? Sao so với lão thái thái của Phượng gia còn già hơn? Chẳng những già, sắc mặt cũng làm cho người ta ghê tởm, người thì gầy, một thân trang phục trắng lóa, hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Tướng Dung cũng hiểu vương phi này thật sự rất khó coi, không khỏi quay đầu đi không nhìn lại.

Cùng là vương phi, Định An vương phi này và Văn Tuyên vương phi, khí thế thật sự kém rất nhiều.

Ngay lúc tỷ muội hai người này quan sát Định An vương phi, đồng thời, Định An vương phi cũng để ý đến mấy đứa trẻ của Phượng gia lần đầu tham gia thọ yến của nàng, chủ yếu là chính nữ Phượng gia.

Khi ánh mắt Định An vương phi dừng lại ở một thân ảnh hồng nhạt vô cùng điểm lệ, hai hàng lông mày vốn đã khó coi của nàng nhíu lại, dùng một câu không có đầu óc nói ra: "Đó là tân nương từ nhà ai vậy?"

Có tiểu thư đang uống nước chưa nuốt xuống, bị những lời này làm sặc.

Tân nương tử! Vương phi so sánh rất chính xác, rất giống hình dung của Thanh Nhạc quận chúa.

Phượng Trầm Ngư biết là nói nàng, sắc mặt trầm xuống, đứng dậy nói: "Dân nữ Phượng Trầm Ngư."

Định An vương phi hơi sững sốt, Phượng Trầm Ngư? Nàng chính là chính nữ Phượng gia?

Lại nhìn cẩn thận, không khỏi thầm khen, bộ dạng thật sự rất đẹp, ngay cả nàng cũng là nữ giới đều mang theo ánh mắt kinh ngạc như mọi người cảm thấy Phượng Trầm Ngư này thật sự rất đẹp.

Nhưng cho dù bộ dạng người có đẹp, ở thọ yến của ta ăn mặc như vậy cũng quá đáng rồi?

Sắc mặt Định An vương phi cũng khó coi: "Hóa ra là đại tiểu thư Phụng gia, Phụng đại tiểu thư ăn mặc như vậy mà xuất môn, Phụng đại nhân cũng không ngăn lại?"

Lúc Định An vương phi vừa thốt lên, phu nhân và các tiểu thư ngồi phía dưới cũng bắt đầu nghị luận. Đại tiểu thư Phụng gia làm mình thành như vậy, rõ ràng là không cho Định An vương phi mặt mũi! Bộ dạng của nàng đẹp rồi thì thôi, Định An vương phi vừa già vừa xấu, Phụng Trầm Ngư lại mặc như vậy tới cửa, rõ ràng là cố ý nhục nhã vương phi người ta.

Phụng Trầm Ngư cũng ủy khuất, lần đầu nàng gặp Định An vương phi, quý mới biết đường đường là vương phi mà là bộ dạng của một bà già. Hon nữa, nàng ăn mặc là vì thể diện của Phụng gia, huống chi, cũng không phải để lão thái xem.

"Trong nhà rất coi trọng thọ yến của vương phi, trước khi đi đã được dặn riêng ba tỷ muội chúng ta nhất định phải mặc trang phục tham dự, thế mới tôn trọng Định An vương phi." Trầm Ngư cũng không ngạc nhiên, nàng vẫn luôn giúp Thẩm thị hòa giải, kiểu lời bào chữa này nàng vẫn có thể làm được.

Quả nhiên, nói như vậy, thì Định An vương phi thích nghe. Nhanh chóng để Trầm Ngư mau ngồi xuống, sau đó nhìn nha đầu bên người một hồi, bắt đầu biểu diễn ca múa.

Phụng Vũ Hành chọn hai quả không tính là quá kém, mình ăn một quả, đưa cho Tường Dung một quả, sau đó xuyên qua vũ đàn nhìn náo nhiệt bên Trầm Ngư.

Có phu nhân và các tiểu thư vội cùng Trầm Ngư gần gũi, các nàng mặc kệ Trầm Ngư rút cuộc cho Định An vương phi bao nhiêu mặt mũi, các nàng chỉ biết đây là chính nữ của đại quan nhất phẩm đương triều, phải nịnh bợ.

Vì thế người kính trà, người đưa trái cây, có người đưa điểm tâm, thậm chí còn đưa ngân phiếu và trang sức. Trong lúc nhất thời, chỗ Trầm Ngư thành nhân vật đứng đầu, nhìn lại ánh mắt Định An vương phi kia đã đỏ hồng.

Phụng Trầm Ngư đối với người chủ động tìm tới cửa, lấy khuôn mặt cười hiền lành vô hại, tự nhiên hào phóng, khuôn mặt Bồ Tát lại hiện lên.

Nhưng Phụng Vũ Hành nhìn thấy trong mắt nàng không có kiên nhẫn.

Không phải sao, đều là gia đình thương nhân, nếu không thì chỉ là quan viên tứ phẩm, ngũ phẩm, Phụng Trầm Ngư để ý mới là lạ, chẳng qua nàng vì duy trì hình tượng của mình mà ngại trở mặt.

Nhưng nàng nhìn thì có thể, rút cuộc vẫn là giống Thẩm thị mập, có phụ nhân ăn nói liêu lĩnh, bỗng đứng dậy, sau đó chỉ thẳng vào phụ nhân kia cao giọng nói: "Lớn mặt! Người sao có thể trà trộn đến vương phi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Giới thiệu đối tượng cho Phụng Trầm Ngư

Tiếng quát này của Phụng Trầm Ngư đã làm nàng hoàn toàn trở thành tiêu điểm trong nháy mắt.

Định An vương phi đã sớm nhận ra nổi bật của mình bị Trầm Ngư tước đoạt, trước mắt thấy nàng lại gây rối, sắc mặt không khỏi trầm lại.

Thanh Nhạc quận chúa ngồi cạnh nàng bẻ ngón tay hung tợn lắm bầm: "Quả nhiên Phụng gia đều là tiện nhân."

Sau khi phụ nhân mập bị Trầm Ngư mắng, lúc này nét mặt cũng không nhịn được nữa, chống tay vào eo nói với Trầm Ngư: "Người đứng là đại tiểu thư Phụng phủ, nhưng phu quân nhà ta cũng là quan triều đình tam phẩm. Ta thấy bộ dạng của người tốt, thế nên mới có ý tốt nói cho người vài mối hôn nhân. Hằng năm con trai ta tham gia cuộc thi ở Văn Lộc thư viện đều có thể tiến vào trong số năm mươi người đứng đầu, không chừng khoa khảo năm sau có thể giành Trạng Nguyên trở về, đến lúc đó người thích treo cao chúng ta còn không muốn đâu!"

Phụng Trầm Ngư tức giận đến xanh mặt, nói con trai người có thể chen vào năm mươi hạng đầu thì có thể thành Trạng Nguyên? Cho dù là Trạng Nguyên cha ta vẫn là thừa tướng, đời này nhà các người vẫn chưa thể lật mình!

Lời nói đã đến bên miệng, ánh mắt lại thoáng nhìn, chỉ thấy một thân ảnh mặc áo bào trắng từ hoa viên trong tiền viện nổi lên với hành lang gấp khúc đã đi tới. Lời nói đến miệng lại nuốt vào, trên mặt thay đổi thành ủy khuất nồng đậm, nước mắt đảo quanh: "Cái này phải do cha mẹ xem mệnh và có người làm mai, tuy phu nhân có ý tốt, nhưng dù sao Trầm Ngư vẫn là cô nương chưa lấy chồng, phu nhân nhắc chuyện như vậy với ta, bảo thể diện của ta ở đâu rồi?"

Trầm Ngư giương khuôn mặt Bồ Tát này lên diễn một màn mưa hoa lệ, lập tức bắt được mảnh đồng tình.

Mọi người đều nghĩ, đúng vậy, người ta là một cô nương mới lớn, người muốn làm mai cho người ta thì đi nói với đại nhân, nói trực tiếp với cô nương này làm gì, đây cũng không hợp quy củ.

Hướng chỉ... có phu nhân tốt bụng bên vực kẻ yếu mở miệng nói chuyện thay Phụng Trầm Ngu: "Điền phu nhân." Nàng gọi nữ nhân mập kia: "Con trai người có thể thành Trọng Nguyên hay không còn chưa biết, người ta là Phụng đại tiểu thư là con gái của thừa tướng đương triều, các người chỉ là một quan viên tam phẩm lại muốn treo cao đại quan nhất phẩm, có phải không biết tốt xấu quá hay không."

"Ta khinh!" Nữ nhân mập không vui ý, "Người chỉ là thiếp của quan tứ phẩm, có tư cách gì mà ghét bỏ nhà ta quan nhỏ?"

"Ồ!" Phu nhân bên vực kẻ yếu kia lại nói: "Điền phu nhân người đã quên rồi, hôm qua phu quân nhà ta vừa mới được Hoàng thượng thăng quan chính tam phẩm, so với tam phẩm các người cao hơn đây!"

Phía dưới tranh cãi ầm ĩ rồi cuộc làm Đình An vương không nhìn được, chỉ nghe thấy "rầm" một tiếng, nàng đập một tay lên bàn, làm dĩa và trái cây đều nát hết. Ca múa cũng gì vương phi giận dữ mà ngừng lại, trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh không tiếng động.

"Rốt cuộc các người tới đây làm gì?" Đình An vương phi đen mặt trừng mắt nhìn Phụng Trầm Ngu, "Phụng đại tiểu thư, ta khuyên người sau này xuất môn vẫn nên đem khăn che mặt, đồ phải làm người xung quanh nhớ thương." Không chờ Phụng Trầm Ngu phản ứng lại, lại hướng về các phụ nhân đang cãi nhau, nói: "Ân ân oán oán trong quan trường của lão gia các người, tự về nhà mà cãi nhau, đừng lại mất uy phong ở Đình An vương phủ của ta!"

Vừa thấy Đình An vương phi tức giận, hai bị phu nhân quan lại cũng không còn dằn vặt kiêu ngạo nữa, đều đứng dậy hành lễ bồi tội: "Vương phi giáo huấn đúng."

Trầm Ngu cũng mở to đôi mắt dầm nước hành lễ với Đình An vương phi: "Đều là lỗi của Trầm Ngu, xin vương phi trách phạt."

Đúng lúc này, chợt nghe thấy âm thanh ôn nhã nói: "Ngày đại thọ của Đình An vương phi, sao lại trách phạt."

Mọi người thuận theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy trên con đường nhỏ trong hoa viên, có một công tử dẫn theo hai gã thị vệ, khoanh tay mà đến, một thân áo bào trắng, đầu đội mũ bạch ngọc phát, khuôn mặt mỉm cười ôn hòa, ôn nhuận thanh cao như vậy, làm người ta nhìn một cái, tâm đều bình tĩnh lại.

Trong mắt Phụng Trầm Ngu hướng tới một hướng, Đình An vương phi kia cũng đứng đứng lờ lợ kéo Thanh Nhạc quận chúa muốn ngồi xuống.

Thấy người nọ khoát tay ngăn lại, nói với Đình An vương phi: "Bỏn vương chỉ đại diện cho hoàng thất vội tới chúc thọ Đình An vương phi, vương phi không cần khách khí."

Thanh Nhạc quận chúa kéo tay áo Đình An vương phi, nhỏ giọng nói: "Địa vị của người không thấp hơn hẳn, muốn hạ thấp phong thái sao?"

Lúc này Đình An vương phi mới ổn định, hướng về phía người tươi cười nói: "Đa tạ Thuận vương điện hạ, rất hân hạnh được đón tiếp, thật sự đã làm Đình An vương phủ thêm mặt mũi cho kẻ hèn này!"

Người tới không phải ai khác, đúng là Thuận vương Huyền Thiên Hoa.

Phụng Vũ Hành thấy Huyền Thiên Hoa, lại nhìn Phụng Trầm Ngu, cảm thấy giờ phút này rốt cuộc Phụng Trầm Ngu có điểm then chốt của một cô nương mười bốn tuổi, nhưng lại không giống trước, mà là già dặn.

Không khỏi cảm thán, Phụng Trầm Ngu nhìn trúng Huyền Thiên Hoa, không biết tình cảm này nếu bị Phụng Cẩm Nguyên phát hiện, sẽ có cảm nghĩ gì. Nhiệm vụ của Trầm Ngu là làm Hoàng hậu, Huyền Thiên Hoa này... và ngôi vị hoàng đế có liên quan gì không?

Thấy thế nào cũng không liên quan, một người nho nhã đến như thế, sao có thể yêu thích ngôi vị cửu ngũ kia.

Phụng Vũ Hành nhún vai, lại nhón một quả cho vào miệng.

Mà lúc này, những phu nhân và tiểu thư ở đây cùng đứng dậy, bắt đầu hành lễ với Huyền Thiên Hoa.

Nàng không thể không buông trái cây trong tay ra, cũng đứng dậy, cùng mọi người đồng loạt nói: "Thuận vương điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế." Sau đó mắt liếc thoáng nhìn, dường như thấy được tâm của các cô nương và thiếu phụ đều bị Huyền Thiên Hoa bắt được.

Huyền Thiên Hoa đã sớm quen loại tình huống này, hơi bất vì sở động, chỉ khoát tay, ngữ khí ôn hòa nói: "Đều đứng lên đi."

Thế này mọi người mới đứng dậy, các tiểu thư ngày thường rụt rè lúc này cũng không để ý thể diện, đều đem ánh mắt mãnh liệt hướng lên người Huyền Thiên Hoa. Có phu nhân gan lớn cũng chung vui, phóng điện về phía Huyền Thiên Hoa.

Phụng Trầm Ngu nhìn những người này, trong lòng ghen một câu không thể hô lên: "Các người thật không biết xấu hổ!" Nàng không cam lòng, chủ động tiến lên hai bước, thi lễ với Huyền Thiên Hoa, dịu dàng nói: "Nhiều ngày không thấy, Thuận vương điện hạ vẫn ổn chứ?"

Lời kia vừa thốt ra, lập tức thu được một đồng ánh mắt ghen tị.

Lời nói mập mờ như thế, nghe vào tai người bên ngoài, thì là hai người vốn đã quen biết, hơn nữa đã gặp mặt trước đó không lâu.

Trong kinh ai mà không biết Thuần vương điện hạ là vị hoàng tử thứ bảy vô cùng ôn nhã, người này trong lòng các phu nhân tiểu thư là thần tiên trên trời cao, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh thường chơi đùa, Phụng Trầm Ngu người dựa vào đâu mà dám xúc phạm tiên nhân?

Khi tất cả mọi người đang oán thầm Phụng Trầm Ngu, Thuần vương Huyền Thiên Hoa còn nghiêm túc nhìn nữ tử đối diện nói chuyện với hắn, ánh mắt mang theo sự tìm kiếm, nhưng cũng nhìn hồi lâu.

Tướng Dung không kiềm chế được, trộm kéo tay áo Phụng Vũ Hành, lo lắng nói: "Thất hoàng tử sẽ không nhìn trúng đại tỷ tỷ chứ?"

Thật ra tâm tư như vậy không chỉ mình Tướng Dung có, các phu nhân tiểu thư khác cũng lo lắng như vậy. Thất hoàng tử tuy là người hiền lành, nhưng cứ nghiên cứu một cô nương cả buổi như vậy, cho tới giờ vẫn chưa từng nghe nói.

Phụng Vũ Hành lắc đầu với Tướng Dung: "Không thể. Theo hiểu biết của ta về thất hoàng tử này, hắn là người tuy nhìn vô hại, nhưng muội tuyệt đối không thể đem những biểu hiện bên ngoài của hắn và thực tế gộp lại làm một, không tin..." Nàng hất cằm về phía Huyền Thiên Hoa, "Muội nhìn đi."

Quả nhiên, khuôn mặt tìm tòi nghiên cứu một khắc của Huyền Thiên Hoa đã rất nhanh có kết quả, chợt nghe hắn nhìn Phụng Trầm Ngu khó hiểu hỏi: "Xin hỏi ngài là tiểu thư nhà à? Bốn vương và người đã từng quen biết?"

Ha ha!

Tướng Dung cười vang lên.

Đại tỷ tỷ của nàng nói lời hàm hồ như vậy, vốn tưởng rằng vị Thuần vương gia này tốt xấu gì cũng cho mỹ nhân mặt mũi, lại không nghĩ rằng người ta căn bản không nhớ nàng là ai.

Các phu nhân tiểu thư khác cũng nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn Phụng Trầm Ngu bằng ánh mắt đồng tình.

Trên mặt Phụng Trầm Ngu cũng không nhịn được, nhưng k thể cùng Huyền Thiên Hoa bốc hỏa, chỉ có thể cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, lại nói thêm: "Ta là chính nữ của Tả tướng Phụng phủ, ta tên Phụng Trầm Ngu, vài ngày trước đó Thuần vương điện hạ có đến phủ, chúng ta đã gặp qua."

Nàng nhắc tới chuyện này, mọi người đã nghĩ tới, đúng thế! Mấy ngày trước Thuần vương phải đến Phụng phủ một chuyến, nhưng người ta đi cùng Ngu vương, hình như là đưa vị hôn thê của Ngu vương về nhà.

Huyền Thiên Hoa đã nghĩ ra, vì thế gật đầu cười, "Tiểu thư nói vậy, bốn vương nhớ ra rồi, hôm nay Phụng đại tiểu thư cũng tới chúc thọ Định An vương phi sao?"

Phụng Trầm Ngu thấy Huyền Thiên Hoa tán gẫu với nàng, cảm thấy rất vui vẻ, không khỏi tiến lên hai bước, thân thiện nói: "Đúng vậy! Không biết hôm nay điện hạ cũng tới đây, Trầm Ngu đã sớm đi vắng an điện hạ."

Huyền Thiên Hoa chỉ thân nhiên nói: "Phụng đại tiểu thư đã về rồi." Ngay sau đó nhìn xung quanh một hồi, nghi hoặc nói: "Phụng gia chỉ có mình đại tiểu thư đến sao? Đệ muội của bốn vương có đến không?"

Vừa nghe Huyền Thiên Hoa nhắc tới Phụng Vũ Hành, mặt Phụng Trầm Ngu lạnh lại, vẫn nói: "Nhị muội muội và tam muội muội cũng đến." Dù sao cũng không cam lòng chuyển đề tài lên người Phụng Vũ Hành, Trầm Ngu nhanh chóng mời Huyền Thiên Hoa: "Điện hạ cũng đến chúc thọ Định An vương, vậy mời ngồi!"

Lời này của nàng làm Định An vương phi rất hài lòng, đúng vậy! Hôm nay nàng mới là nhân vật chính, người Phụng gia các người nhanh tránh sang một bên cho ta!

Huyền Thiên Hoa cũng gật đầu, cùng Định An vương phi nói: "Thọ yến vương phi hằng năm, phụ hoàng đều đã phái một trong các huynh đệ chúng ta đến chúc thọ vương phi. Năm nay bốn vương đến đây, cũng như phụ hoàng và mẫu hậu tự mình chọn lễ vật, đã giao cho chương vụ ở tiền viện, chúc vương phi phúc thọ an khang."

Định An vương phi cười đến mặt đều nở hoa, vốn nếp nhăn đã làm xấu mặt, lúc nàng càng xấu hơn, nàng lại cứ hồn nhiên, một mặt cười chổng chất nếp nhăn, "Đa tạ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, cũng tạ vương gia! Vương gia mau ngồi!" Nàng vừa nói vừa chỉ về bên sườn, chủ tọa của mình tặng cho Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa chưa tiến lên, chỉ khách khí nói: "Hôm nay là thọ yến của vương phi, nên ngồi trên. Bốn vương thực ra chỉ là vương gia, đến đây chúc thọ vương phi, uống vài ngụm trà rồi trở về. Vương phi mời ngồi, bốn vương ở dưới nói chuyện với đệ muội vài câu." Hắn nói xong, đầu xoay qua, tìm được chính xác chỗ của Phụng Vũ Hành, nâng bước đi qua, vừa đi vừa nói: "Trước đi đến, cửu đệ còn nói với ta mang cho muội chút điểm tâm từ trong cung do ngự trù mới tới làm, khi xuất môn ta đã bảo hạ nhân đưa đến Đồng Sinh hiên của muội rồi."

Một câu, chẳng những nói lên hắn và Phụng Vũ Hành mới thật sự quen biết, càng nói với mọi người, cửu đệ của hắn đối với vị vương phi chưa qua cửa này coi trọng bao nhiêu, ngay cả đầu bếp mới trong cung làm điểm tâm ngon đều nhớ đem đến cho nàng.

Phụng Vũ Hành cũng cười trả lời hắn: "Đa tạ thất ca." Một tiếng thất ca, quan hệ lại gần hơn từng bước.

Ánh mắt ghen tị của các phu nhân tiểu thư này từ chỗ Phụng Trầm Ngu, nháy mắt chuyển tới chỗ Phụng Vũ Hành, nhưng ghen tị một lát thì cảm thấy

hai người này thật ra là quan hệ thân thích, cửu hoàng tử và thất hoàng tử vốn là đều là thất lũng của Vân phi nương nương, cùng có tình cảm huynh đệ, dĩ nhiên sẽ gần gũi hơn với Phụng Vũ Hành.

Vì thế, ghen tị vừa dòi đi lại vòng trở về.

Mà lúc này, Phụng Trầm Ngư vẫn mặt dày rời vị trí của mình, hé ra khuôn mặt hưng phấn lại thẹn thùng đi qua chỗ Phụng Vũ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Gãy đàn cho nô tài

Lúc này ca múa lại tiếp tục, chỉ là ánh mắt của mọi người không hề tập trung trên người các vũ cơ tuyệt mỹ, các nàng đều đang đoán, rốt cuộc Thuần vương Huyền Thiên Hoa và nhị tiểu thư Phụng gia nói gì? Nghe phong thanh hai người trò chuyện, làm cho người ta rất hâm mộ.

Mà trên thực tế, Huyền Thiên Hoa cũng đang hỏi Phụng Vũ Hành: "Vì sao trên bàn muối, ngay cả chén trà nhỏ cũng không có?"

Phụng Vũ Hành trả lời như chuyện đương nhiên: "Không được người ta chào đón thôi." Lại nói tiếp, nàng và Huyền Thiên Hoa cũng chỉ gặp mặt hai lần mà thôi, nhưng tự nhiên lại thân thiết gần gũi. Cảm giác này của Huyền Thiên Hoa bẩm sinh đã có, cảm giác xuất trần xa cách vẫn không ảnh hưởng việc các nàng ở cùng một chỗ. Nàng gọi hắn là thất ca, gọi là trượng nghĩa mà lại tự nhiên.

Huyền Thiên Hoa bảo hạ nhân đưa nước trà lên trước mặt Phụng Vũ Hành, lại rót thêm một chén, đưa cho Phụng Tường Dung.

Tường Dung không nghĩ rằng Huyền Thiên Hoa còn chú ý đến nàng, trong lúc nhất thời lúng túng, khi nhận lấy chén trà, tay cứ run lên.

Phụng Vũ Hành bất đắc dĩ xoa nhẹ, "Tường Dung, muối cố gắng một chút cho ta."

Tường Dung ảo não cúi đầu, nàng cũng muốn đấu tranh, nhưng đối mặt với Huyền Thiên Hoa, căn bản không thể tranh đấu nổi.

Huyền Thiên Hoa không biết có chuyện gì, trên mặt vẫn là nụ cười ấm áp, cười không ngừng làm hai má Tường Dung càng ngày càng hồng.

Phụng Vũ Hành cảm thấy mình phải nói gì đó để thoát khỏi cục diện xấu hổ này, vì thế mở miệng hỏi Huyền Thiên Hoa: "Quy định đến chúc thọ Định An vương phi là luân phiên các hoàng tử sao? Năm nay đúng lúc đến phiên của huynh?"

Huyền Thiên Hoa lắc đầu, thả nhẹ âm thanh một chút, "Cũng không phải là luân phiên, ai muốn đến thì đến, nhưng tóm lại là có người đại diện, nên ta đến đây." Tự giải thích xong, lại nói với nàng: "Mình nhi để ta nói với muội, thọ yến trong Định An vương phủ không có gì vui, nếu muội thích náo nhiệt, vẫn là cung yến vào Trung Thu vẫn đỡ hơn."

"Ta đã nghe Thiên Ca nói rồi." Nàng uống một ngụm trà, ánh mắt híp lại, Phụng Trầm Ngư đang đi đến gần.

"Điện hạ." Trầm Ngư đi hơi nhanh, lúc dừng lại vẫn đang thở gấp, cũng cố điều chỉnh hơi thở rồi chào hỏi với Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa gật đầu, tươi cười không có biểu cảm gì khác, "Phụng đại tiểu thư."

"Điện hạ không cần khách khí như vậy, gọi ta là Trầm Ngư là được rồi." Có tiểu nha đầu mang cho nàng một cái bàn và ghế dựa, Trầm Ngư ngồi xuống, lại xê dịch về hướng Huyền Thiên Hoa.

Nhưng Huyền Thiên Hoa hiển nhiên không có ý bắt chuyện cùng nàng, vẫn tiếp tục nói chủ đề ban nãy với Phụng Vũ Hành, "Từ nhỏ Thiên Ca đã giống Minh nhi, là một yêu tinh gây họa, các ca ca chúng ta cũng không thiếu lần dọn dẹp cục diện rồi rắm cho nàng."

Phụng Vũ Hành cười, "Các huynh chắc rất thương muội muội. À, ngày đó ở Tiên Nhã lâu ta đã thấy thất ca, chính là lúc đi ăn cùng Thiên Ca, còn có Phù Dung các nàng nữa."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, "Ta cũng thấy muội. Có thể vì tiểu nhị nhà mình làm chỗ dựa, đúng là chủ tử tốt." Ý hẩn là chuyện cãi nhau giữa nàng và Thanh Nhạc ngày ấy.

Còn chưa chờ Phụng Vũ Hành trả lời, chợt nghe Trầm Ngư thêm miệng vào, không để mình là người ngoài nói: "Nhị muội muội gọi điện hạ là thất ca à! Ta dĩ nhiên cũng sẽ gọi theo là thất ca, thất ca sẽ không để ý chứ?"

Huyền Thiên Hoa sững sốt, nhìn về phía Phụng Trầm Ngư, trong ánh mắt lộ ra sự khó hiểu: "A Hành gọi ta là thất ca, vì nàng và Minh nhi có quan hệ. Dưới bốn vương chi có hai đệ đệ, ý của Phụng đại tiểu thư là... người và bát đệ của ta..."

"Không có không có!" Phụng Trầm Ngư hơi nóng nảy, đương nhiên, nàng sốt ruột cũng không phải vì nghĩ đến chuyện Phụng Cẩn Nguyên từng dẫn

nàng, Phượng gia đã xác định lập trường, tuyệt đối không thể biểu hiện gì với một gã nam tử. Nàng thầm nghĩ đã có nam tử trong lòng sao có thể có quan hệ với những người khác, càng thêm biểu đạt cõi lòng với Huyền Thiên Hoa: "Trầm Ngư và bát điện hạ chưa từng gặp qua, thất ca nhất định phải tin tưởng Trầm Ngư."

Huyền Thiên Hoa vẫn rất khó hiểu, "Người làm gì để bốn vương tin tưởng người, mà người cứ gọi là thất ca? Bốn vương đã sớm nói, A Hành gọi là thất ca đó là vì nàng là đệ muội của bốn vương, nếu người không có tăng quan hệ này, thì phải dựa vào hoàng thân, bốn vương phải về cung xin ý chỉ của phụ hoàng một chút."

Phượng Trầm Ngư gấp đến độ mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy Thuận vương điện hạ thoát nhìn rất thiện tâm, nhưng lời nói gian xảo không có lối thoát. Tuy nàng đã tận dụng mọi thứ, căn bản cũng không thể tìm ra khe hở.

Trầm Ngư cảm thấy thật sự xấu hổ, đứng lên, cúi người với Huyền Thiên Hoa, xoay người bước đi.

Ai ngờ vừa mới đi được hai bước đã bị Huyền Thiên Hoa gọi lại, sau đó xoay người nhặt lên một cái hà bao rơi trên đất đưa cho Trầm Ngư: "Phượng đại tiểu thư rơi đồ này."

Trầm Ngư mặt đỏ đến nỗi sắp xuất huyết, cũng không quay lại mà đi tiếp, chỉ nói bằng âm thanh rất nhỏ: "Là tặng cho điện hạ." Sau đó lần váy đi khuất vào đám đông.

Huyền Thiên Hoa bắt đầu đi lác đác, đưa hà bao cho Phượng Vũ Hành: "Cầm lại đưa cho nàng, hoặc là đưa cho phụ thân muội, nói chuyện lần này bốn vương không so đó với nàng, nếu lại tiếp tục, mời Phượng tướng đại nhân tự mình đến nói chuyện với bốn vương."

Phượng Vũ Hành gạt đầu, nhận lấy, cầm hà bao trong tay nhìn một hồi, không khỏi bĩu môi, "Phượng gia kỳ thác vào nàng hy vọng lớn như vậy, sao không ai dạy tốt nữ công cho nàng." Vừa nói vừa đưa cho Trương Dung xem: "Muội nhìn chiếc kim này đi, thô to đến nỗi có thể nhìn xuyên qua bên trong." Nàng vừa nói vừa bắt đầu nhìn từ khe hở do chiếc kim tạo thành, nhìn vào bên trong.

Huyền Thiên Hoa bật cười, "Muội đúng là nhiều chuyện."

Trương Dung lại giải thích cho nàng: "Nữ công đều phải học từ nhỏ, trước đây đại tỷ tỷ là thứ nữ, tuy bộ dạng xinh đẹp hơn so với những đứa trẻ khác, nhưng trong nhà cũng không trông cậy vào nàng, càng chưa nói đến chuyện bồi dưỡng."

Phượng Vũ Hành suy nghĩ, "Cũng đúng, khi đó có đủ tiền sinh suốt ngày vây quanh ta, đáng tiếc, ta không có hứng thú với mấy thứ kia."

Huyền Thiên Hoa cũng biết một chút, "Chỉ sợ hứng thú của muội đều đặt ở chỗ ngoại công, nếu Điều thân y ở trong kinh thành ngăn ngại thêm vài năm đầu, chỉ sợ muội sẽ càng lợi hại."

Hắn nghe Huyền Thiên Hoa kể sơ qua chuyện gặp Phượng Vũ Hành ở Đại Sơn, cũng ngạc nhiên đối với cô nương còn nhỏ tuổi mà có thể tinh thông và nắm vững y thuật như thế. Chỉ là đối với việc nghe qua chuyện gặp được vị kỳ nhân Ba Tư lại không để trong lòng, chỉ cho là những chiêu thức ấy do ngoại tổ chân truyền.

Khi hai người nói chuyện, một màn ca múa dĩ nhiên đã thay đổi. Lúc này trên sân khấu đều là mười vũ cơ khác trước, bất luận là phục sức hay khí chất đều cao hơn một bậc, nếu không phải giờ phút này đứng giữa sân chờ biểu diễn, tùy tiện nhặt ra một người, hoàn toàn không thua gì các tiểu thư khuê các ở đây.

Phượng Vũ Hành thấy vũ cơ đứng trong sân chậm chạp, bất động, lông mày nhíu lại, trực giác nói cho nàng biết, chỉ sợ là có trò hay muốn lên sân.

Huyền Thiên Hoa không có ý ở lại hoa viên nơi các nữ quyến, chào Phượng Vũ Hành, yên lặng rời sân.

Mà Định An vương phi kia, ánh mắt vẫn không rời Huyền Thiên Hoa, lúc này thấy hắn rời sân, cũng không nói gì với mình, trong lòng lại thấy không thoải mái. Nhìn Phượng Vũ Hành, trực giác nói hôm nay những đứa trẻ của Phượng gia đến thật sự ai cũng chúng mắt.

Nàng uống một ngụm trà xanh, để một lúc nhìn thoáng qua, thấy đa số khách nhân đều cảm thấy kỳ lạ đối với đội ca múa trên sân, lúc này mới nổi lên một nụ cười quý dị, mở miệng nói: "Chư vị cảm thấy, mười vũ cơ trên sân này như thế nào?"

Nghe nàng hỏi như vậy, lập tức có người nịnh nọt trả lời: "Đây là vũ cơ được nuôi trong Định An vương phủ à? Dĩ nhiên là không tầm thường."

Bên cạnh có người phụ họa: "Cũng không hán! Một tiểu dáng của cả đám, thật sự đẹp."

Định An vương phi đối với những lời cổ vũ rất hài lòng, đắc ý gật đầu, lại nói: "Những vũ cơ này từ lúc ba tuổi đã được nuôi trong vương phủ, ngày thường không cần làm gì cả, chỉ một lòng một dạ ca múa. Nói là vũ cơ, thật ra không khác gì những tiểu thư trong nhà là mấy."

Mọi người phía dưới gật đầu theo, trong vương phủ nuôi vũ cơ, việc này không coi là lạ.

Lúc này, có hai nha hoàn cùng nhau nâng thất huyền cầm đến, để bên cạnh sân múa.

Chợt nghe Định An vương phi lại nói: "Nhưng nói ra thì, nô tỳ chính là nô tỳ, nuông chiều bồi dưỡng các nàng, cũng không bằng các thiên kim tiểu thư đã tài đa nghệ. Đừng thấy các nàng múa đẹp, nhưng đánh đàn, lại không được, cho nên điệu múa tiếp theo này..." Nàng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Phượng Vũ Hành, "Mời nhị tiểu thư Phượng gia gảy một bản vì các vũ cơ được không?"

Mọi người ồ lên.

Đề nghị tiểu thư tướng phủ gảy đàn cho nô tài? Tuy nghị tiểu thư kia là thứ nữ, nhưng nô tỳ của vương phủ người cũng không thể so với thứ nữ tướng phủ đâu!

Phượng Vũ Hành không có phản ứng gì nhiều, chỉ ngậm "à" một tiếng, vốn đang ở đây chờ nàng.

Nàng vẫn ngồi uống nước trà như vũ, người chỉ nhìn đến chỗ Định An vương phi, lại không nói gì.

Định An vương phi chờ một lát, thấy Phượng Vũ Hành không có phản ứng, không khỏi nhăm mảy, không vui hỏi: "Phượng nghị tiểu thư, có thể gảy đàn cho vũ cơ của Định An vương phủ là phúc khí của người, người không nên không biết tốt xấu."

Phượng Vũ Hành vẫn không để ý đến nàng, chỉ chú ý tới Thanh Nhạc và Phượng Trầm Ngư đang nhìn nhau, sau đó gật đầu với nhau. Nàng liền biết, chỉ sợ chủ ý này là từ hai nữ nhân kia gây ra.

Nàng đứng lên, không đi về phía trước, chỉ mở miệng hỏi Định An vương phi một câu: "Ý vương phi là nói, hôm nay nếu có thể gảy một bài, là vinh dự ngất trời?"

Định An vương phi gật đầu, "Đương nhiên."

Phượng Vũ Hành bỗng tỉnh ngộ: "Hóa ra là như vậy. Tuy nói ta thật sự không cảm thấy đánh đàn cho một đám nô tỳ có vinh quang gì đáng giá, nhưng nếu vương phi nói như vậy, vậy chắc là vinh quang rồi!" Sau đó lại nhìn Phượng Trầm Ngư, nói: "Đại tỷ tỷ, vậy xin mời!"

"Hả?" Phượng Trầm Ngư sững sốt, không hiểu nàng có ý gì.

Phượng Vũ Hành giải thích với nàng, cũng giải thích với mọi người: "Từ khi ta trở lại kinh thành, phụ thân thường xuyên dặn ta, ta là thứ nữ trong nhà, cho dù là trong nhà hay bên ngoài, đều không thể tranh giành với đại tỷ tỷ. Tốt đều phải để đại tỷ tỷ, thể diện phải lưu lại cho đại tỷ tỷ, vinh quang dĩ nhiên cũng muốn đại tỷ tỷ hưởng. Nếu vương phi một mực chắc chắn đây là chuyện vinh quang nhất, vậy đại tỷ tỷ đừng khách khí, đây là dặn dò của phụ thân." Nàng nói xong, không quên hỏi lại Định An vương phi một câu: "Vương phi chắc sẽ không khó xử phụ thân ta chứ?"

Định An vương phi bị nghẹn không biết tiếp lời như thế nào, nếu nàng muốn cho Phượng Vũ Hành một viên đạn, thì phải làm khó xử Phượng Cẩn Nguyên. Tuy nàng là vương phi, nhưng Định An vương phi không tiền không quyền, lại không nhận được sự chào đón của Hoàng thượng, người ta là Phượng tướng nhưng có thực quyền của thừa tướng!

Suy nghĩ vài điểm, không khỏi nhìn thoáng qua Thanh Nhạc quận chúa.

Thanh Nhạc cũng mặc kệ chuyện này, trực tiếp đứng lên nói với Phượng Vũ Hành: "Cho người đàn là cho người thể diện, Phượng Vũ Hành người đừng không biết xấu hổ!"

Lời này nàng nói rất khó nghe, Tử Dung đều không nghe nổi, miệng mới muốn nói thấy Phượng Vũ Hành, lại bị nàng ngăn lại. Chợt nghe Phượng Vũ Hành nói: "Vừa rồi ta cũng nói, gia phụ đã sớm dặn dò, cho dù là ở nhà hay bên ngoài, thể diện đều phải để cho chính nữ Phượng gia, cũng là đại tỷ tỷ của ta. Nếu Thanh Nhạc quận chúa cứ cố chấp chuyện đánh đàn này là thể diện, ta đây rất yên tâm, tặng lại cho đại tỷ tỷ." Nàng trừng mắt nhìn Thanh Nhạc, trong ánh mắt mang theo khinh thường, "Quận chúa Định An vương phủ, dường như không hề bác bỏ lời dạy của thừa tướng. Vương phi, ngài nói đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lén gặp nam nhân

Định An vương phi có thể nói gì? Như Phượng Vũ Hành nói, Thanh Nhạc không thể chống lại quyền lực của Phượng Cẩn Nguyên. Nếu Phượng Vũ Hành đưa Phượng Cẩn Nguyên ra, các nàng lại cứ kiên trì chỉ sợ không tốt lắm.

Vì thế nàng sửa lại: "Vậy mời đại tiểu thư Phượng gia gảy một bản đi!"

Phượng Trầm Ngư hận không thể lập tức rời khỏi đây, nàng thân là chính nữ Phượng gia, chưa từng chịu qua khuất nhục này.

Nhưng mà, nàng cũng không nghĩ rằng khuất nhục này do Định An vương phi mang lại, tất cả mọi tội lỗi, đều do Phượng Vũ Hành.

Hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành, Trầm Ngư đứng dậy, mang theo khuôn mặt ủy khuất đến thất huyền cầm. Tiếng đàn này, nàng đã khổ luyện nhiều năm như vậy, chờ đến một nơi long trọng kinh diễm tứ phương mà trở tài, vậy mà lại trình diễn cho một đám vũ cơ nặt mũi không bằng các phu nhân tiểu thư.

Phượng Vũ Hành cũng mặc kệ nàng có ủy khuất hay không, tự mình tạo nghiệt tự mình chịu.

Cầm kỹ của Phượng Trầm Ngư rất được, khá tốt. Nhiều năm như vậy, Phượng gia bồi dưỡng tài nghệ cho Phượng Trầm Ngư hơn nửa đời thất bại, chỉ riêng có cầm kỹ nàng mới thực sự học được.

Rốt cuộc chính nữ của đại quan nhất phẩm, bình thường không thể ra ngoài dự tiệc, ngay cả các phu nhân tiểu thư gặp mặt một lần cũng không dễ, thì lại càng không nói đến chuyện có thể chính mắt nhìn, chính tai nghe được Trầm Ngư gảy đàn.

Vốn là để chuẩn bị gảy đàn trước mặt người khác ở nơi kinh diêm tứ phương, cứ như vậy lại thành đàn cho vũ nữ, tiếng đàn của Trầm Ngư vừa kiêu ngạo lại hàm chứa ai oán thù hận.

Phượng Vũ Hành, hôm nay ngơ ngác cho ta sự si nhục, ngày sau nhất định trả lại gấp bội.

Lúc này, bên Phượng Vũ Hành, có tiểu nha đầu bưng trà bánh tới, hình như đang định để lên bàn, lại không hiểu sao, tay cầm bị lệch, đổ hết lên người Tường Dung.

Tường Dung hơi hoảng sợ nhảy dựng lên, nhanh chóng lấy tay ngăn nước, nhưng vẫn chậm bước, toàn bộ nước trà đều ngấm vào y phục.

"Nô tỳ biết sai rồi, xin tiểu thư tha thứ cho nô tỳ!" Tiểu nha đầu kia nói rất lưu loát, dứt khoát quỳ trên đất vừa cầu xin tha thứ vừa dập đầu, làm Tường Dung mềm lòng.

"Đứng lên đi." Tường Dung bất đắc dĩ để nha đầu kia đứng lên, lại nhìn một thân bị ngấm nước, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới tốt.

Phượng Vũ Hành nhìn nha đầu đang quỳ kia, trực giác nói với nàng, đây cũng không phải là sự cố ngoài ý muốn. Một khi kế hoạch của hai người Phượng Trầm Ngư và Thanh Nhạc mà không thành tất sẽ sinh kế khác, chỉ sợ một kế này lại lợi dụng Tường Dung.

Quả nhiên, nha đầu kia vừa mới mở miệng thì nói: "Y phục của tiểu thư không thể mặc nữa, bây giờ thời tiết đang lạnh, mặc y phục ẩm ướt dễ nhiễm phong hàn. Mời tiểu thư cùng nô tỳ đi đổi y phục."

Tường Dung có chút khó xử, nhìn Phượng Vũ Hành, thấy Phượng Vũ Hành gật đầu với nàng, lúc này mới đi theo nha đầu kia.

Phượng Vũ Hành vẫn ngồi trước bàn ăn hoa quả, xem nhảy múa, khi ánh mắt nhìn về phía Thanh Nhạc quận chúa thì phát hiện đối phương cũng đang nhìn lại nàng. Trong ánh mắt kia là một tư thái như đang xem kịch vui, như đã định lần này Phượng Vũ Hành nhất định bị ngã xuống.

Nàng dĩ nhiên không biết Thanh Nhạc lại gây rối thêm chuyện gì, đã có chút chờ mong, thật muốn nhìn xem rốt cuộc vị quận chúa hại người này có chỉ số thông minh cao bao nhiêu.

Chưa đầy một lát, lại có một nha đầu xa lạ đi tới, dừng lại ngay bên người Phượng Vũ Hành, rồi hành lễ, nhỏ giọng nói: "Ngài là nhị tiểu thư Phượng gia phải không? Vị tiểu thư kia vừa mới đi thay y phục nói mời ngài qua giúp nàng một chút."

Phượng Vũ Hành trầm ngâm: Nói đến là đến.

"Được rồi." Nàng đứng dậy, xoay người về phía Thanh Nhạc quận chúa, nhếch môi cười khê, lại nhỏ giọng nói với Vong Xuyên bên người: "Ngươi cứ ở đây chờ, ta tự đi." Rồi sau đó đi theo nha đầu kia theo hướng Tường Dung rời đi.

Hai người một đường đi đến sau hoa viên là một gian nhà giữa, nha đầu dẫn đường vẫn cúi đầu, cũng không nói gì, đi qua ba gian phòng rồi dừng lại, quay đầu nói với Phượng Vũ Hành: "Vị tiểu thư kia ở bên trong, mời Phượng nhị tiểu thư đi vào."

Phượng Vũ Hành nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tam muội muội này của ta, từ nhỏ đã nhát gan, nghĩ chắc là không quen bị nha hoàn xa lạ hầu hạ, nên mới gọi ta đến."

Thấy nàng chủ động nói chuyện, nha đầu kia cũng đáp lại, cười nói: "Đúng vậy, Phượng nhị tiểu thư và tam tiểu thư tỷ muội tình thâm, Phượng tam tiểu thư nói lúc ở nhà đều được nhị tiểu thư chăm sóc, cho nên chuyện thay y phục vẫn để nhị tiểu thư giúp có vẻ tốt hơn."

Phượng Vũ Hành gật đầu, chủ động lấy tay mở cửa ra, vừa mở vừa nói: "Nhưng từ nhỏ ta đã rời kinh thành, nay trở về phủ, mới gặp mặt tam muội muội một lần, nàng thấy ta đã luôn sinh ra cảm giác khiếp sợ xa cách, thật không biết có lá gan thể nào mà lại tìm ta giúp nàng thay y phục."

Nàng nói hết lời này, nâng bước chân đi vào trong phòng, cũng không quan tâm sắc mặt nha đầu phía sau đã trắng bệch, trong lòng chỉ tính toán rốt cuộc sẽ có chuyện gì phát sinh tiếp.

Nha đầu dẫn đường kia cũng không cùng vào với Phượng Vũ Hành, sau khi nàng vào trong phòng thì bên ngoài đã đóng cửa lại.

Phượng Vũ Hành "hả?" một tiếng, khi quay đầu lại, lại nghe thấy tiếng khóa cửa bên ngoài.

Nàng bật cười, hóa ra là có chủ ý này.

"Vì sao các ngươi lại khóa cửa?" Nàng diễn cho đủ, còn quay lại vỗ vài cái lên cửa, "Mau mở cửa ra!"

Đáng tiếc, ngoài cửa sao còn có người, nha đầu kia đã sớm nhấc váy chạy xa.

Phượng Vũ Hành xoay người lại, khoe miệng mỉm cười, ở trong phòng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía sau tấm bình phong trong phòng.

Sau tấm bình phong ẩn hiện làn khói, nàng nhẹ bước lên phía trước, xuyên qua ngoại đường đi vào trong phòng, dừng lại ở một góc bình phong. Thò đầu nhìn vào, chỉ thấy ở giữa có một thùng nước nóng, nổi lên một nam tử không mặc y phục nhắm mắt ngồi. Y phục đã cởi bỏ hết, giày và tất đều để ở một chỗ.

Phượng Vũ Hành nghĩ lúc mình và nha hoàn kia nói chuyện, khi mở cửa, nam tử vẫn bảo trì trạng thái nhắm mắt. Lại nhìn hồ hấp vẫn đều đều của hắn, ngón tay còn gõ xuống có tiết tấu, chắc hẳn không bị người ta hạ mê được.

Vậy thì phải sớm biết màn kịch này, chờ nàng cắn câu.

Nàng cười lạnh, cố ý ở ngoài bình phong tạo ra chút động tĩnh.

Quả nhiên, nam tử đang tắm kia giật mình, có chút khẩn trương, cũng hơi ngờ vực.

Nàng đứng không nhúc nhích, lại đem toàn cảnh trước tấm bình phong thu hết vào đáy mắt, sau đó dùng chân đo khoảng cách.

Không bao lâu, chợt nghe ngoài cửa có bước chân vội vã đến gần. Phượng Vũ Hành tai thính, nghe tiếng đã nhận ra, người tới chia thành hai nhóm, hai người phía trước là đi đầu, đi sau mới là nhóm nhiều hơn.

Nghĩ chắc là người khởi xướng dẫn theo quần chúng đến xem náo nhiệt.

Rất nhanh, tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, chợt âm thanh của Thanh Nhạc, người đứng đầu ngọn sóng vang lên: "Người nói Phượng nhị tiểu thư ở trong này làm gì? Lén gặp nam nhân? Đáng ghét! Định An vương phủ ta là nơi nào? Lại có thể làm ra loại chuyện xấu xa đến thế!"

Thanh Nhạc kia vừa nói vừa đi vào trong phòng, nam nhân đang tắm có chút hoảng! Kịch đã được an bài tốt trước đó còn chưa xong, nữ nhân kia còn chưa tới trước mặt hắn, sao Thanh Nhạc quận chúa lại vào được?

Hắn gấp gáp, vẫn nghĩ phải hoàn thành nhiệm vụ, nhớ rõ mới nghe thấy sau bình phong có âm thanh, chắc nữ nhân kia đã đứng ở nơi đó, vì thế trực tiếp từ trong thùng nước đứng lên muốn dùng tay bắt lấy Phượng Vũ Hành.

Nhưng tay dò xét mãi, lại không bắt được cái gì, rõ ràng vừa rồi còn thấy bóng người chóp lên, nhưng tay hắn vừa mới đi qua lại chỉ nắm được không khí.

Trong lòng nam nhân nói kỳ lạ, nhưng lúc này, bước chân Thanh Nhạc lại gần, vừa đi vừa nói: "Không phải nói là len gặp nam nhân sao? Người đâu?"

Sau đó có nha đầu đáp lời: "Quận chúa có muốn vào trong phòng nhìn không?"

Thanh Nhạc đề cao âm thanh, dùng âm thanh có thể để mọi người nghe thấy hô to: "Trong phòng? Vậy không phải là trong phòng ngủ sao? Phượng nhị tiểu thư len gặp nam nhân đã lên tới giường rồi?"

Mất thấy Thanh Nhạc đi đến đây, nam nhân kia không còn biện pháp, chỉ có thể lùi lại về trong thùng nước.

Hắn vừa mới ngồi trở lại, Thanh Nhạc cũng đến gần. Nhưng làm sao có bóng dáng của Phượng Vũ Hành, nàng không khỏi nhăn mày, nhỏ giọng hỏi nam nhân kia: "Người đâu?"

Nam nhân lắc đầu, "Thuộc hạ không biết, còn không phát hiện người quận chúa ngài dẫn tới ở đâu. Có phải ngài đến sớm hay không?"

Thanh Nhạc hỏi nha đầu bên cạnh, "Rốt cuộc nàng đã vào hay chưa?"

Nha đầu nhanh chóng đáp lại: "Đã vào rồi, cô tỷ tận mắt thấy Phượng nhị tiểu thư đi vào, còn khóa bên ngoài nữa."

Thanh Nhạc gấp giọng nói: "Mau, tìm trong phòng xem."

Tiểu nha đầu gật đầu, xoay người trở về gian ngoài.

Thanh Nhạc chuẩn bị xoay người lại, dặn dò nam nhân kia hai câu, rồi nàng trở về, bỗng bị người có ý đẩy một chút.

Không chỉ có thế, lại có người từ phía sau cởi thắt lưng y phục của nàng, sau đó tóc bị gỡ xuống, còn vứt áo của nàng đi.

Thanh Nhạc chỉ cảm thấy nhoáng một cái, mình như bị quỷ cuốn lấy, y phục lộn xộn, tóc rối tung, điểm chết người là cổ áo như bị kéo hồng, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Sau đó tay con quỷ kia còn tăng thêm lực, nàng đứng không vững, ngã vào thùng nước.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", toàn bộ người của Thanh Nhạc quận chúa chìm vào trong thùng nước bị đẩy vào ngực nam tử kia.

Hai người kinh hãi, quay đầu nhìn, ngay cả bóng dáng của quý cũng không thấy.

Tiểu nha đầu đang tìm Phụng Vũ Hành ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh thì chạy qua, vừa chạy vừa hỏi: "Quận chúa người sao vậy?"

Nhưng đúng lúc này, nhóm nhiều người đã đến ngoài cửa. Từ Định An vương phi dẫn đầu, đi theo sau là Phụng Trầm Ngự và chúng khách nhân đều vào trong phòng, có thể nghe thấy Trầm Ngự nói: "Nhị muội muội sẽ không làm ra loại chuyện này, xin vương phi tin ta."

Định An vương phi hừ lạnh một tiếng, "Ta chỉ tin tưởng hai mắt của mình! Nhị tiểu thư Phụng gia không ở trên bàn tiệc xem ca múa, lại chạy đến hậu đường làm gì?"

Lúc nói chuyện, mọi người đã đi qua gian ngoài rồi chạy vội vào trong phòng. Chỉ thấy một tiểu nha đầu đang đứng ở bình phong, hai tay ôm mắt, giống như bị cái gì làm sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Định An vương phi quát to: "Nô tỳ lớn mật, người ở đây làm gì?"

Trong lòng Phụng Trầm Ngự vui vẻ, biểu hiện của nha đầu kia giống như các nàng đã thiết kế, đúng là bộ dạng khi nhìn thấy Phụng Vũ Hành và nam tử kia cùng tắm.

Nàng đi sát theo sau nói: "Người nhìn thấy gì?"

Nha đầu kia bị dọa đến đần độn, chỉ run run nói không ra lời, chỉ vào phía sau bình phong, trên mặt đều là hoảng sợ.

Định An vương phi nóng vội, cất bước đi lên phía trước, Trầm Ngự và đám khách nữ phía sau đều đi theo xem.

Nhưng vừa thấy, tất cả mọi người chấn động.

Chỉ thấy người Thanh Nhạc quận chúa của Định An vương phủ bị ướt hết, y phục bị tuột một nửa, cùng nam tử không mặc y phục ôm nhau ngâm trong thùng nước tắm. Hình ảnh kia, động tác kia, vẻ mặt kia, quả thật... rất làm người ta suy nghĩ xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hoặc là giả, hoặc là chết

"Chuyện này..." Định An vương phi tròn tròn mắt!

Không phải nói nàng tới bắt gian Phụng Vũ Hành sao? Vì sao lúc đến nơi lại biến thành con gái của nàng?

Từ tất cả mọi người đến Vong Xuyên thấy người bên trong không phải là Phụng Vũ Hành, không khỏi thảm nhẹ nhàng thở ra. Phụng Vũ Hành đi không cho nàng theo, nàng đúng là sợ có chuyện xảy ra, quay về bị Ngự vương trách tội, thì phải là tội chết!

"Mẫu phi!" Vẻ mặt Thanh Nhạc ủy khuất, muốn đứng lên, nhưng cảm thấy hình tượng thật sự chướng tai gai mắt, không thể không ở trong nước điều chỉnh tư thế tiếp tục chờ.

Nhưng nàng vừa động, lại cố tình động phải nam nhân không nên ở cùng một chỗ nhất. Chợt nghe thấy nam tử trong thùng nước kêu lên đau đớn, sắc mặt ửng đỏ lên.

"Con mau đứng lên cho ta!" Định An vương phi tức giận, một tay đẩy nha đầu bên người tiến lên: "Mau kéo quận chúa lên cho ta, phủ thêm y phục vào."

Ai có thể cầm y phục trong tay chứ, một đám nha hoàn cũng bó tay.

Chợt nghe Thanh Nhạc hô lên: "Ta bị người đẩy vào! Có người đẩy ta!"

Nhưng ai có thể tin? Vào lúc các nàng ở trong phòng này, trừ một nha đầu đang đứng ngoài bình phong, sao còn có người khác?

Thanh Nhạc kêu xong cũng nhận ra điểm ấy, nhãn châu chuyển động, lập tức ánh mắt tàn nhẫn nhìn đến nha hoàn kia: "Chính là nàng!" Tay nàng chỉ thẳng: "Chính nàng đã đẩy ta vào trong nước!"

Tiểu nha đầu sợ hãi, sao có thể nghĩ rằng bị Thanh Nhạc cắn ngược lại, mau chóng biện giải: "Không phải! Quận chúa, không phải nô tỳ đẩy người! Căn bản không có ai đẩy người!"

Đám khách nữ cũng không phải người ngốc, một nha đầu lại lợi hại, có thể đẩy Thanh Nhạc kiêu ngạo ương ngạnh còn có võ công, vào trong nước? Vậy không phải là trúng chọi đá sao!

Nhưng Thanh Nhạc muốn tìm kẻ chết thay, các nàng cũng không vạch trần được, chỉ có thể một đám trừng mắt xem trò hay.

Định An vương phi dĩ nhiên cũng biết Thanh Nhạc đang tìm người gánh tội thay, vì thế nhanh chóng phối hợp diễn: "Người đâu! Áp giải nha đầu lớn mặt này xuống! Loạn côn đánh chết!"

"Oa!" Nha đầu kia bắt đầu khóc, "Nô tỳ oan uổng! Nô tỳ oan uổng! Quận chúa để nô tỳ tìm Phụng nhi tiểu thư bên ngoài, sau đó nô tỳ chợt nghe thấy bên trong có tiếng động, vừa tiến đến nơi thì nhìn thấy quận chúa đã ở trong nước! Chuyện không liên quan đến nô tỳ! Nô tỳ oan uổng!"

"Mau mang đi!" Định An vương phi quả thực tức điên rồi, trừng mắt nhìn Thanh Nhạc, thờ hờn hển.

Phụng Trầm Ngư cũng thấy kỳ lạ, vì sao chuyện lại biến thành như vậy, nàng nhìn khắp xung quanh, lo lắng tìm trong đám người.

Có vị không biết là tiểu thư nhà ai nhìn thấy nàng như vậy, không khỏi hỏi: "Phụng tiểu thư đang tìm ai vậy?"

Trầm Ngư thuận miệng trả lời: "Nhị muội muội của ta không biết đã đi đâu?"

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe thấy ngoài cửa có âm thanh vang lên: "Đại tỷ tỷ, ta và Tường Dung ở trong này."

Mọi người thay đầu, chỉ thấy Phụng Vũ Hành và Phụng Tường Dung đã thay y phục đi đến bên này, phía sau là một nha đầu trong vương phủ và nha đầu của Phụng Tường Dung.

Vong Xuyên nhanh chóng đón trước: "Tam tiểu thư đã đổi được y phục?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy." Nói xong, quay đầu trừng mắt nhìn nha đầu Định An vương phủ một cái, "Hạ nhân của Định An vương phủ đúng là hấp ta hấp tấp, nước trong chén trà đều đổ hết lên người tam muội muội của ta, may mà trong phủ đã chuẩn bị trước bộ đồ mới, thế mới không làm tam muội muội của ta quá dọa người." Nàng lại nhìn Định An vương phi, nói: "Đa tạ vương phi đã chuẩn bị y phục, tam muội muội của ta mặc rất vừa."

Lời này của nàng làm cho Định An vương phi không biết trả lời thế nào, vừa tức giận lại xấu hổ.

Lúc này Trầm Ngư mở miệng, là hỏi nha đầu của vương phủ đi phía sau: "Vừa rồi các người đi đến đâu vậy?"

Nha đầu kia nhút nhát đáp: "Cách vách nhà chính."

Trầm Ngư hỏi lại: "Nhị tiểu thư Phụng gia cũng ở trong đó?"

Nha đầu kia gật đầu, "Nhị tiểu thư đến giúp tam tiểu thư thay y phục."

"Đại tỷ tỷ đoán sẽ nhận được câu trả lời thế nào?" Phụng Vũ Hành nhìn Trầm Ngư, "Y phục của Tường Dung đã sẵn, ta giúp nàng đi đổi, lúc ấy đại tỷ tỷ đang gây đàn, không có cách nào gọi tỷ."

Nhắc đến gây đàn, sắc mặt Trầm Ngư lại đen vài phần, ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành lộ ra sự oán hận không che dấu.

Lúc này, có nha đầu lấy áo choàng, rút cuộc cũng đưa Thanh Nhạc quận chúa ra khỏi thùng nước.

Thanh Nhạc ở trong nước, lạnh run lên, nhưng cũng không quên tìm Phụng Vũ Hành tính toán, chỉ vào nàng mắng: "Ngươi là tiện nhân không biết xấu hổ! Nhất định là ngươi đẩy ta vào! Vốn người trong phòng phải là ngươi!"

Phụng Vũ Hành hoàn toàn khó hiểu, "Ta luôn ở cách vách giúp tam muội muội thay y phục, vì sao quận chúa lại nói oan ta?" Nói xong, rồi hỏi nha đầu phía sau, "Trên đường đi ngươi có từng thấy ta vào gian phòng này không?"

Nha đầu kia lắc đầu, "Phụng nhị tiểu thư đi vào vẫn chưa đi ra ngoài."

Thanh Nhạc tức giận thiếu chút nữa không thở nổi, "Rút cuộc ngươi là nha đầu nhà ai? Ngươi nói giúp ai vậy?"

Nha đầu kia sợ tới mức quỳ xuống, "Quận chúa, nô tỳ không biết gì cả! Thanh Liên tỷ tỷ chỉ nói để nô tỳ cố ý đổ trà bánh lên váy tam tiểu thư, sau đó dẫn tam tiểu thư đến đây thay y phục, cái khác không hề dặn nô tỳ!"

Lời kia vừa thốt ra, mọi người đều ngân âm "à" dài lên, chỉ nói hóa ra chuyện là như vậy.

"Ăn nói bừa bãi!" Định An vương phi trừng mắt nhìn nha đầu kia, "Lôi ra ngoài, đánh chết!"

Nha đầu kia bị dọa choáng váng, không hiểu vì sao nàng bị đánh chết, càng không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, trong thời điểm này dù là sinh mạng của ai, Định An vương phi chỉ ước gì có kẻ chết thay để sửa lại án sai cho Thanh Nhạc.

Nhưng phản kháng sao có thể dễ dàng yên ổn như vậy?

"Thanh Nhạc quận chúa phải làm sao đây?" Phượng Vũ Hành nhìn Thanh Nhạc, ẩn ý nói, "Quận chúa và người ta cùng lên gặp nhau cũng không hề chọn thời điểm, nay nhiều ánh mắt cùng nhìn thấy như vậy, nghĩ muốn che miệng mọi người lại, xử lý như vậy hẳn là không tốt lắm?"

Có người không vừa mắt Thanh Nhạc chen vào nói: "Thông thường xảy ra chuyện này, chỉ sợ quận chúa chỉ có thể gả cho người nọ."

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Đi nhiên còn một con đường khác."

Lại có người chen vào nói: "Nhưng còn một con đường khác chính là đâm đầu chết."

"Các người đều cầm miệng lại cho ta!" Thanh Nhạc sắp nổi điên rồi, quay đầu chỉ vào nam nhân trong thùng nói: "Sao người còn ở nơi này?" Lại cao giọng hô to: "Người đâu! Đem tặc nhân này ra ngoài cho bản quận chúa, chém đầu! Chém đầu!"

"Ngày đại thọ của Định An vương phi, ai ở trong phủ nói những lời đầy huyết tính như thế?" Chợt nghe một âm thanh từ ngoài phòng vang lên, cũng không dùng sức là bao, lại vẫn cứ đi vào trong tai mọi người trong lúc hỗn loạn.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa dẫn theo một đám khách nam thông thả mà bước đến. Người bên cạnh thất hoàng tử, chính là Định An vương đã bước qua tuổi năm mươi.

Thấy đám khách nam đến, chớp mắt một âm thanh nổ ra trong đầu Thanh Nhạc: "Xong rồi!"

Chỉ thấy Định An vương mắt tròn trừng, tiến lên vài bước, "bốp bốp" tát Thanh Nhạc hai cái bạt tai. Khi còn trẻ hẳn là võ tướng, lực đạo rất lớn, hai bàn tay không những làm Thanh Nhạc ngã trên mặt đất, khóe miệng bị đánh đến chảy máu.

Thanh Nhạc ủy khuất nhìn hắn: "Phụ vương, con oan uổng."

"Mặt mũi của bốn vương đều bị các người làm mất hết rồi!" Định An vương tức giận xốc bình phong lên, nam nhân kia còn đang ngâm mình trong thùng nước sợ tới mức chỉ hận mình không bị chết đuối.

"Người đâu!" Định An vương ra lệnh một tiếng, lập tức có hai gã thị vệ tiến lên. Hắn chỉ vào nam nhân trong thùng nước nói: "Lôi người này ra ngoài, ngũ mã phanh thây!"

"Vương gia tha mạng!" Nam nhân kia bị dọa choáng váng, "Vương gia! Chuyện này không liên quan đến ta! Đều do quận chúa an bài, thuộc hạ cũng không biết vì sao tự quận chúa đi vào! Vương gia! Thuộc hạ là thủ vệ vương phủ nhiều năm, xin vương gia tha cho thuộc hạ một mạng!"

"Định An vương." Huyền Thiên Hoa lại mở miệng, một câu, đã đem tất cả tinh thần tập trung vào hắn, "Cho dù người này sống hay chết, danh dự của Thanh Nhạc quận chúa đều đã bị tổn thương nghiêm trọng. Theo như bốn vương thấy, không bằng thành toàn cho hai đứa trẻ, cũng coi như hôm nay Định An vương phủ song hỷ lâm môn." Hắn vừa nói vừa nhìn Định An vương phi: "Vương phi xin yên tâm, bốn vương sẽ báo cáo việc này với phụ hoàng, cũng mời phụ hoàng tự mình tứ hôn, vương phi và vương gia sẽ chờ để chuẩn bị hỷ yến cho quận chúa đi!"

Hắn nói xong, ống tay vung lên, xoay người dẫn theo hạ nhân rời đi.

Định An vương muốn gọi Huyền Thiên Hoa về, nhưng Thanh Nhạc lại gắt gao bám lấy áo bào của hắn, khóc nháo nói: "Phụ vương! Con gái không cần gả cho hắn! Con gái thích Ngự vương điện hạ, xin phụ vương thành toàn!"

Phượng Vũ Hành cười nói, "Thanh Nhạc quận chúa coi Phượng gia ta không có người phải không? Người và người ta như vậy, có trên dưới một trăm ánh mắt nhìn thấy, ngay cả Thuần vương điện hạ đều đã tận mắt nhìn thấy, người lại còn mong ngóng Ngự vương? Xin hỏi quận chúa, người muốn cùng ta tranh giành vị trí chính phi Ngự vương, hay là cam nguyện làm tiểu thiếp?"

Suy nghĩ của Thanh Nhạc lúc này đã sớm không rõ ràng, theo bản năng trả lời nàng: "Bản quận chúa dĩ nhiên phải làm chính phi!"

Phượng Vũ Hành tròn mắt nhìn thẳng vào Định An vương, âm thanh sắc bén: "Vương gia nghe thấy không? Hiện tại ta cần đuổi theo, đưa Thuần vương điện hạ trở lại, để Thuần vương sửa lại lời nói trước mặt hoàng thượng, nói Thanh Nhạc quận chúa đã tắm cùng với nam tử, nhưng tâm nàng vẫn hướng về Ngự vương, xin Hoàng thượng làm chủ ban cho nàng vị trí chính phi Ngự vương, đồng thời, mời Ngự vương tự mình tới cửa Phượng gia ta giải trừ hôn ước."

Thanh Nhạc kéo áo bào của Định An vương đau khổ cầu xin: "Phụ vương mau đáp ứng nàng đi!"

Định An vương tức giận nâng chân, đạp mạnh Thanh Nhạc ra.

Định An vương phi sợ hãi nhanh tiến lên ôm lấy Thanh Nhạc, đồng thời cùng Thanh Nhạc làm khó dễ: "Con gái của người bị bắt nạt, người lại còn đánh nàng nữa? Có phụ thân như người sao?"

Định An vương sao còn có tâm tư với hai mẹ con đang làm rối loạn này, sốt ruột nói: "Tiểu thư Phượng gia, việc này ngàn lần không thể! Thanh Nhạc đã nói ra lời này là bốn vương dạy không đúng, xin tiểu thư Phượng gia đừng để trong lòng, cũng đừng coi là thật."

"Dựa vào đâu mà không coi là thật?" Thanh Nhạc khóc nháo nói: "Con muốn gả cho Ngự vương, từ nhỏ con đã thích Ngự vương, phụ vương, vì sao người không cho con gả?"

Thanh Nhạc cứ làm loạn như vậy, các phu nhân tiểu thư ở đây đều không nhìn được, đều nói Phụng Vũ Hành bị tổn thương và bắt công: "Tuy người là quận chúa, nhưng cũng không thể không nói đạo lý như vậy. Chứ đừng nói tới Ngự vương và Phụng nhị tiểu thư đã có hôn ước, cho dù là không có, bộ dạng này của chính người, sao có thể xứng đôi với Ngự vương điện hạ."

"Đúng vậy, Định An vương phủ đúng là bắt nạt người."

Phụng Vũ Hành cũng lạnh mặt, nhìn Định An vương, hừ lạnh một tiếng: "Vẫn nghe nói Định An vương uy phong, cũng không nghĩ rằng hôm nay gặp mặt lần đầu lại là tình huống như vậy. A Hành bất tài, lọt mắt xanh của Ngự vương điện hạ, lại dẫn đến bị Thanh Nhạc quận chúa oán hận như thế. Vương gia, việc hôm nay ta chắc chắn sẽ nói rõ với phụ thân khi hồi phủ, cũng phải người báo cho Ngự vương điện hạ biết. Cho dù Phụng gia ta không phải vương hầu, lại không phải người nhân nhượng bị ức hiếp nhục nhã. Còn chuyện vừa rồi Định An vương phi bắt tỷ muội chúng ta gây đàn cho nô tài, ta cũng sẽ nhớ kỹ!"

Nói xong, lôi kéo tay Tường Dung, hướng về phía hai nha hoàn nói: "Chúng ta hồi phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Lựa chọn của Phụng gia

Phụng Vũ Hành cảm thấy, nếu cả nhà Định An vương phủ đều không biết xấu hổ, vậy nàng tất nhiên sẽ không để lại mặt mũi cho các nàng. Nàng không sợ Phụng Cẩm Nguyên khoanh tay đứng nhìn chuyện này, dù sao đã không còn là nhắm vào cá nhân nàng, mà là Định An vương phủ khiêu khích Phụng gia. Phụng Cẩm Nguyên là thừa tướng cao quý, há lại có thể ngồi yên?

Nàng rời đi, cũng như đã chấm một dấu chấm tròn hoàn hảo cho bức họa thọ yến Định An vương phi. Ai cũng không còn tâm tư nghe nhạc xem múa, mọi người đều tiến lên hành lễ cáo từ với Định An vương phi, có phụ nhanh lạnh mồm lạnh miệng cười nói: "Hôm nay đến một chuyến cũng không uống, chẳng những được nghe đại tiểu thư gây đàn cho vũ cơ, còn thấy được chuyện tốt của Thanh Nhạc quận chúa."

Lập tức có người phụ họa: "Chờ chuyện vui của quận chúa đã ổn thỏa, vương phi cũng đừng quên mời chúng ta chén rượu mừng."

Định An vương phi tức giận rống to: "Cút đi! Cút hết cho ta!"

Nàng không mắng thì cũng chẳng sao, vốn người không lên tiếng cũng không vui, mọi người đều tỏ ý: "Cút thì cút! Sau này mời thì chúng ta còn chưa chắc đã đến đâu! Xem thọ yến năm sau Định An vương phủ người chỉ có thể mời vài người, đừng đến lúc đó ngay cả chương quẩy bánh báo cũng không vui để thể nữ đến động viên! Hừ!"

Từ một tiếng hừ lạnh này, mọi người nhanh chóng giải tán, khách nam cũng chấp tay nói lời từ biệt với Định An vương. Trong nháy mắt, hậu đường lớn chỉ còn lại một nhà Định An vương và vài nô tỳ.

Định An vương nhìn một phòng hỗn độn, chỉ thấy trước mắt đều biến thành màu đen, sâu xa u tối, cảm giác không thể cứu vãn ập đến.

Hắn nhìn thê nữ bên cạnh, đặc biệt khi nhìn lại bộ dạng Thanh Nhạc chật vật, chân không nhìn được, lại đá một cước.

Hai chân liên tục, Thanh Nhạc bị Định An vương đá đến hộc máu.

Mắt Định An vương phi cũng choáng váng, thấy Định An vương thật sự nổi giận, ngay cả khóc cũng không dám khóc ra tiếng.

"Nghịch chướng!" Định An vương chỉ thẳng vào Thanh Nhạc, "Người là nghịch chướng đến đòi nợ!"

Phụng phủ.

Trong chính đường ở Thư Nhã viên, lúc này Phụng Trầm Ngư ghé vào lòng lão thái thái gào khóc, Phụng Cẩm Nguyên cũng ngồi bên cạnh chỉ kém không thờ dài.

Phụng Vũ Hành và Tường Dung ngồi đối diện với hắn, Tường Dung hơi sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn phụ thân.

"Tổ mẫu, phụ thân, nhất định phải làm chủ cho Trầm Ngư!" Trầm Ngư vừa khóc vừa nói hét khua nhục ở Định An vương phủ, "Trầm Ngư khổ luyện cầm kỳ nhiều năm, là vì cái gì? Lúc trước phụ thân cũng đã nói, cầm kỳ của Trầm Ngư tuyệt đối không thể dễ dàng để lộ ra ngoài, phải giữ lại... Nhưng hôm nay, ngay tại Định An vương phủ, nhị muội muội ép con gây đàn cho vũ cơ. Phụ thân, Trầm Ngư thấy rất ủy khuất!"

Trầm Ngư chưa bao giờ khóc thương tâm như lúc này, cảm giác dường như sắp không sống nổi, không khí trầm xuống, cảm giác như ngay sau đó nàng

sẽ run rẩy ngã xuống đất.

Lão thái thái đau lòng nàng, càng không ngừng giúp nàng xoa lưng, Trầm Ngự lại càng khóc to hơn.

Phượng Cần Nguyên vỗ mạnh vào bàn, trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Phượng Vũ Hành cau mày, hết sức khó hiểu hỏi lại phụ thân nàng: "Phụ thân, ngài nói lời này là có ý gì?"

Phượng Cần Nguyên không muốn nhìn thấy nhất là bộ dạng vô tội của nàng, hung tợn nói: "Từ khi ngươi trở về, trong phủ chúng ta chưa từng yên tĩnh. Hôm nay vì phụ hồi ngươi, rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu muốn báo thù chuyện bị đuổi ba năm trước đây, ngươi cứ đồ lên vì phụ, tội gì phải làm khó để đại tỷ tỷ ngươi?"

Trầm Ngự nói: "Nhị muội muội, trước kia muội là chính nữ, ta luôn yêu kính muội. Cho dù sau này muội rời kinh, nhưng cũng không liên quan đến ta, vì sao muội phải hại ta như vậy?"

Phượng Vũ Hành nhìn hai cha con cùng hát xướng, trong lòng nổi lên buồn bực. Nàng buông chén trà trong tay, nhìn thẳng Phượng Cần Nguyên, nửa ngày không nói gì. Ngay lúc Phượng Cần Nguyên bị nàng trừng, thật sự không được tự nhiên lại muốn hỏi một câu, lúc này nàng mới trầm tĩnh mở miệng, cũng nói: "Tuy chuyện này rất buồn cười, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở phụ thân, A Hành không phải là không có tình người, ba năm trước đã để mặc các người tùy ý nhào nặn, ba năm sau nếu vẫn muốn tiếp tục hắc bạch bất phân, vậy sẽ không cho ta một lời giải thích hợp lý." Nàng quay đầu, sắc bén nhìn Trầm Ngự, "Xin hỏi đại tỷ tỷ, sao lại nói ta ép tỷ gây đàn cho vũ cơ? Ta lại hỏi tỷ, phụ thân có phải đã từng nói, thứ nữ không thể tranh đoạt nổi bật của chính nữ phải không?"

Trầm Ngự không đáp, lão thái thái đáp lại, "Đã nói qua như vậy, nhưng gây đàn cho vũ cơ sao gọi là nổi bật?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Tổ mẫu nói đúng, A Hành cũng cho rằng như thế, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Định An vương phi, điểm này một người ở đây ai cũng có thể chứng minh. Nhưng Định An vương phi cố tình nói vũ cơ trong phủ nàng không giống người bình thường, được nuôi dưỡng như tiểu thư, còn nói con gái Phượng gia có thể đàn cho vũ cơ của vương phủ nàng, là thể diện ngất trời. Năm A Hành chín tuổi đã bị đưa đến vùng núi hẻo lánh, thật sự không biết trong kinh thành đã biến hóa như vậy, Định An vương phi nói chắc như đinh đóng cột, ta không thể không tin."

Phượng Cần Nguyên bình tĩnh lại, hỏi Trầm Ngự: "Định An vương phi đúng là như A Hành thuật lại, từng nói như vậy?"

Trầm Ngự ngẩn người, bất đắc dĩ gật đầu. Nàng không thể không nói thật, đây đều có mấy chục phu nhân tiểu thư chính tai nghe thấy, Phượng Cần Nguyên chỉ cần tùy tiện phái người nghe ngóng là có thể hỏi ra.

"Hừ!" Lão thái thái nổi giận, "Chỉ là một vương phủ khác họ, lại dám nói mạnh miệng như thế?"

Phượng Vũ Hành lại nói: "Không chỉ có thế. Nghĩ chắc phụ thân và tổ mẫu còn chưa nghe nói chuyện sau đó, Thanh Nhạc quận chúa kia và một nam tử gặp riêng ở nhà sau, bị mọi người phá vỡ chuyện tốt, khi mọi người đi vào, y phục của Thanh Nhạc quận chúa không chỉnh tề và nam tử kia ngâm mình trong thùng nước tắm, nam tử kia ngay cả quần áo cũng chưa mặc, Thanh Nhạc quận chúa còn dám vu oan nói A Hành lên gặp người khác, nói là nàng đi vào để bắt ta."

"Cái gì?" Lúc nàng Phượng Cần Nguyên cũng kích động, "Các nàng xếp đặt Phượng phủ ta bắt thành?"

"Còn nữa!" Phượng Vũ Hành nói nhiều hơn, "Chuyện tốt không chỉ có khách nữ thấy được, khách nam cũng đều ở đó. Thất diện hạ lúc gần đi còn nói sẽ báo cáo với Hoàng thượng tứ hôn cho Thanh Nhạc quận chúa và nam tử kia, nhưng Thanh Nhạc quận chúa lại năn nỉ Định An vương, để hắn nói với Hoàng thượng, nói là nàng không cần gả cho nam tử kia, nàng phải gả cho Ngự vương, phải làm chính phi."

"Khẩu khí thật lớn!" Lão thái thái tức giận run lên, "Chính phi Ngự vương là A Hành nhà chúng ta, làm sao đến phiên quận chúa khác họ kia!"

"Phòng chừng ý của Định An vương phủ là để Ngự vương phủ và Phượng gia chúng ta giải trừ hôn ước!" Phượng Vũ Hành khề thờ dài một tiếng, thấp thỏm bất đắc dĩ nói: "Rốt cuộc ngươi ta là vương phủ, năm đó chẳng phải biết rõ A Hành và cửu hoàng tử đã có hôn ước mà còn đi thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn sao?"

Phượng Vũ Hành nói xong, thành công đổi hướng từ mình bật đến Định An vương phủ.

Trầm Ngự thấy phụ thân và tổ mẫu đang chỉ trích Phượng Vũ Hành biến thành công khai lên án Định An vương phủ, không khỏi lại khóc nức nở, ủy khuất kêu lên một tiếng: "Phụ thân."

Phượng Vũ Hành không chờ phụ thân nàng nói chuyện, sau đó hỏi một câu: "Phụ thân, một vương gia không có thực quyền, sao lại dám bắt nạt con gái của thừa tướng đương triều như vậy? Đem con gái Phượng gia so sánh với nô tài trong vương phủ, Định An vương phủ đặt đại quan nhất phẩm đương triều ở vị trí kia sao? Xin phụ thân làm chủ cho tỷ muội chúng ta!"

Phượng Cần Nguyên gật đầu, khuyên Trầm Ngự: "Con yên tâm, món nợ này nhất định vì phụ nhớ kỹ, tòa Định An vương phủ kia, Phượng gia ta và hắn không đội trời chung!"

Trầm Ngự muốn nói ta không cho ngươi ghi hận Định An vương phủ, ta muốn ngươi ghi hận Phượng Vũ Hành! Nhưng rốt cuộc không thể nói như vậy, nếu phụ thân nàng đã nhận định là lỗi của Định An vương phủ, nếu nàng đem mũi nhọn chỉ vào Phượng Vũ Hành lần nữa, vậy tất sẽ tạo thành cục diện tỷ muội không yêu thương nhau. Nàng không thể ở trước mặt phụ thân biểu hiện mặt không tốt, chỉ có thể cúi đầu, ủy khuất "ạ" một tiếng, lại thừa dịp

Phượng Cẩn Nguyên không để ý, hung hăng trừng mắt Phượng Vũ Hành một cái.

Lão thái thái cảm thấy cảm xúc trong Trầm Ngư không thích hợp, vừa cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn kia của nàng, trong lòng không khỏi run lên.

Phượng Vũ Hành không phải người lương thiện, mọi người đều biết. Huống chi căn bản Phượng Vũ Hành vốn không có ý giả vờ giả vịt, ai làm nàng không thoải mái, ai cùng nàng kết thù, nàng báo thù tại chỗ, tuyệt đối không ướt át bản thủ.

Nhưng cho tới giờ Trầm Ngư đều mang khuôn mặt Bồ Tát trước mặt người khác, trước kia nàng cảm thấy cháu gái này có tính tình tốt, chỉ có nhân tài tâm địa từ bi như vậy mới xứng làm chi mẫu của một nước. Nhưng hôm nay, lại phát hiện Phượng Trầm Ngư không phải người nhu thuận như nàng tưởng tượng, sau lưng chỉ sợ có tâm tư tàn nhẫn giống Phượng Vũ Hành.

Lão thái thái hơi hoảng, nàng không phải sợ Trầm Ngư công tâm kẻ, nếu sau này nhất định đi vào con đường mẫu nghi, quá thiện lương sao có thể đi. Nàng sợ là thứ Trầm Ngư có không phải là tâm kế, mà là có đầu óc tâm tư ác độc không thể dùng giống Thẩm thị, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng không phải là hy vọng của Phượng gia, ngược lại trở thành tai họa của Phượng gia!

Việc hôm nay, làm Phượng Cẩn Nguyên trở về Tùng viên phải suy nghĩ sâu xa hơn. Trong lời của Phượng Vũ Hành nhắc nhở hần, dựa vào đâu mà một vương gia khác họ không có thực quyền lại dám không để Phượng phủ hần vào trong mắt? Nói đi nói lại, không phải là vì Phượng gia không có một ngọn núi để dựa vào. Tuy Phượng Vũ Hành và Ngự vương có hôn ước, nhưng Ngự vương kia bao nhiêu chuyện tốt đều chỉ cho cá nhân Phượng Vũ Hành, đối với Phượng gia hần, một chút thể diện cũng chưa cho. Người hiểu chuyện thậm chí sẽ biết, Ngự vương phủ không vừa mắt Phượng gia, đừng nói là Phượng gia không có chuyện, cho dù tương lai có chuyện, người ta không bỏ đá xuống giếng là may rồi, căn bản khoogn thể trông cậy giúp đỡ.

Hần cảm thấy, có một số việc, đến lúc phải quyết định.

"Người đâu." Âm thanh trầm thấp của Phượng Cẩn Nguyên vang lên, bên ngoài lập tức có gã sai vặt đẩy cửa tiến vào, "Chuẩn bị xe ngựa."

Gã sai vặt sững sốt, trước mắt trời đã là canh hai, hơn nửa đêm còn muốn xuất môn? Nhưng rốt cuộc không dám hỏi nhiều, đáp lại phải chuẩn bị xe.

Sau khi gã sai vặt kia lui ra, chợt nghe Phượng Cẩn Nguyên thấp giọng gọi: "Ám vệ."

Lập tức có bóng người thoáng hiện, đứng giữa thư phòng.

"Lần trước để người đi điều tra tam hoàng tử, có điều tra được gì không?"

Ám vệ gật đầu, "Năm ngày trước, tam hoàng tử từng gặp hữu tướng Phong đại nhân, nhưng Phong đại nhân không gặp. Hai ngày sau, Phong đại nhân tìm đến nhị hoàng tử. Ngoài ra, tam hoàng tử có ý đồ sớm âm thầm nuôi dưỡng binh mã, nhiều lần trưng binh tinh ngoài, hiện tại theo tin tức đáng tin cậy, đã có hơn ba vạn quân."

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, "Tốt lắm, có tiền đồ."

"Đại nhân muốn đến Tương vương phủ của tam hoàng tử?"

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, "Đúng lúc phải đi bên đó một chuyến, Phượng gia ta vô luận thế nào cũng không trốn thoát khỏi trận tranh đoạt này, nếu không biểu hiện thái độ, chỉ sợ... theo thời gian thì đã quá muộn!"

Ám vệ không nói thêm nữa, chợt người lóe lên, lại biến mất trong không khí.

Phượng Cẩn Nguyên rời phủ suốt đêm, lặng lẽ vào trong Tương vương phủ của tam hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Xem vận mệnh

Trong Càn Khôn điện, Thiên Vũ đế cầm quyền sách trong tay, hỏi người giám sát Khâm Thiên giám đang quỳ trước mặt: "Trước không phải nói là có phượng tinh giáng thế hay sao, nay giáng thế hướng nào rồi?"

Người giám sát kia trình trọng đáp: "Phượng tinh đã vào kinh thành, đang từ từ hiện ra, để phượng hoàng đi vào quỹ đạo vững chắc từng bước đi lên, trong vòng mười năm nếu không có thay đổi gì, có thể... tiến lên chủ vị."

Người giám sát càng nói về sau càng nhỏ, phượng tinh mới tiến vào chủ vị, có nghĩa là phượng tinh cũ phải nhường chỗ. Mà tân phượng tinh đối ứng với hoàng, cũng không phải Thiên Vũ đại đế bây giờ, chính xác là chủ nhân mới.

Tân chủ đăng cơ, cựu hoàng... băng hà.

Thiên Vũ đế gật đầu, "Sinh lão bệnh tử chính là nhân sinh luận hồi, trẫm cũng không sợ chết, chỉ là nghĩ phải thêm vài năm nữa, tốt xấu gì thì đứa trẻ kia cũng phải đi trên con đường vững vàng... Ngươi lui xuống đi."

"Vâng." Người giám sát Khâm Thiên giám nhẹ khom người rồi lui ra.

Thiên Vũ đế lại buông quyển sách trong tay ra, nỉ non tự nói: "Minh nhi, trẫm không biết rốt cuộc nha đầu con chọn có bản lĩnh hay không, nếu Phượng gia có thể làm hại nàng, có lẽ, cũng không thành đại sự được."

Chợt gió động, Thiên Vũ đế phát tay, đám cung nhân lui ra. Đến khi Càn Khôn điện chỉ còn một mình hấn, một hình bóng chớp lên trong không gian, xuất hiện giữa đại điện.

"Bệ hạ." Người nọ quỳ một gối xuống, bẩm báo: "Phượng tướng đi vào Tương vương phủ."

Thiên Vũ đế nhíu mày tức giận, "Đúng là không biết tốt xấu! Có Minh nhi mà vẫn chưa đủ, hấn đúng là quá vọng tưởng muốn đại nữ nhi lên Phượng vị sao? Hừ! Trẫm rất muốn xem, hấn chọn lão tam thì sẽ có bao nhiêu tiền đồ!"

Lại vung tay lên, ám vệ kia đã biến mất không thấy.

"Người đâu!" Thiên Vũ đế đứng lên, "Bãi giá Nguyệt Hàn cung!"

Đây là lần thứ ba mươi sáu trong một năm Thiên Vũ đế đến Nguyệt Hàn cung, mỗi một lần hấn đề nhớ rõ ràng, mỗi lần trở về hấn đều về lên cây cột trong tâm điện Chiêu Hòa một vạch trắng.

Dọc đường đi, Thiên Vũ đế ngồi trên kiệu đuổi, lấy tay chống đầu, hỏi đại thái giám Chương Viễn bên người: "Ngươi nói xem lần này Vân phi có gặp trẫm hay không?"

Chương Viễn lau mồ hôi lạnh, trả lời: "Hoàng thượng, xem vận mệnh đi!"

Bốp!

Thiên Vũ đế đập một cái trên đầu Chương Viễn: "Đúng là lá gan càng ngày càng lớn! Sao ngươi không thể nghĩ tốt cho trẫm chứ?"

Chương Viễn thật sự ủy khuất: "Nô tài sao lại không nghĩ tốt cho Hoàng thượng! Nô tài ước gì đại môn Nguyệt Hàn cung mỗi ngày rộng mở vì Hoàng thượng. Nhưng tính cách của Vân phi nương nương không phải là ngài không biết, đã bao nhiêu năm rồi, nàng mới mở cửa cho ngài một lần."

"Vạn nhất lần này lại phá lệ thì sao?"

"Cho nên nô tài mới nói phải xem vận mệnh thế nào thôi!" Chương Viễn vừa nói vừa đếm đầu ngón tay: "Điện Chiêu Hòa của ngài đã bị vẽ đầy bảy cây cột, hiện tại là cây cột thứ tám, bây giờ đang mùa thu, nghĩ cũng sắp đầy rồi..."

Bốp!

Lại bị đánh lên đầu.

Chương Viễn ôm đầu nói: "Hoàng thượng, nếu ngài đánh nô tài đến choáng váng, vậy sẽ không có người đắc lực hầu hạ ngài đâu."

"Vậy trẫm sẽ gọi Trương Quảng trở về!"

"Ôi Hoàng thượng! Ngài muốn gọi sư phụ của nô tài về, vậy cửu điện hạ sẽ không có người hầu hạ."

Thiên Vũ buồn hừ một tiếng, trừng mắt liếc Chương Viễn, "Vậy lại để ngươi lại mấy ngày, chờ ngày trẫm già đi, xem ngươi còn có ích lợi gì."

Chương Viễn rất thông minh, nhanh chóng tỏ thái độ: "Mặc kệ Hoàng thượng ở đâu, nô tài sẽ đi theo."

Thiên Vũ hiếm khi bị nô tài này chọc cười vài phần, khi kiệu đuổi đến gần Nguyệt Hàn cung, sắc mặt lại trầm xuống.

"Nếu không trẫm không đi nữa." Thiên Vũ bắt đầu do dự.

Chắc Chương viễn đã sớm quen Thiên Vũ tự dằn vặt, cũng không kêu kiệu dừng lại, chỉ theo thói quen tính khuyên hấn: "Đi thử xem, vạn nhất được vào."

Thiên Vũ gật đầu, "Vạn thử xem."

Nhưng sự thật chứng minh, không có vạn nhất. Đại môn Nguyệt Hàn cung nhiều năm như một luôn đóng chặt, cho dù Chương Viễn tiến lên gọi bao nhiêu, tiểu cung nữ bên trong đều chỉ đáp một câu: "Vân phi nương nương nói, không gặp Hoàng thượng."

Chương Viễn không còn biện pháp, chỉ có thể lui về phía Hoàng thượng, cột trong điện Chiêu Hòa ta cùng lắm lại nhiều thêm một vết."

Thiên Vũ cũng không nổi giận, chỉ huy các thái giám: "Đi Tây Biên! Đi qua Nguyệt đài bên kia."

Các thái giám nâng kiệu đuổi rồi rời đến Nguyệt đài bên kia, chỗ kia có cái cửa nhỏ, Thiên Vũ nhớ rõ có mấy lần chỗ này không có người gác, nếu hấn cẩn thận một chút, sẽ không kinh động đến ám vệ của Nguyệt Hàn cung, có thể đi vào.

Hấn hạ kiệu ở cánh cửa nhỏ, bảo mọi người lui đi, một mình lách qua cửa. Quả nhiên hôm nay lại không có người gác, Thiên Vũ vui vẻ, chuẩn bị đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên từ bên trong có một bóng người áo trắng bay ra.

Hấn lui về phía sau vài bước, giận tái mặt.

"Hừ! Người biết người người ngăn đón chứ?"

Thân ảnh áo trắng kia dừng lại, là một nữ tử mặt lạnh, trong tay cầm kiếm, mặt không thay đổi nhìn Thiên Vũ đế.

"Hoàng thượng."

"Biết trẫm là Hoàng thượng, người còn dám ngăn cản?"

"Xin Hoàng thượng thứ tội. Tại hạ chỉ phục tùng một mình Vân phi nương nương, nếu Hoàng thượng xông vào, chỉ có thể đập qua xác tại hạ."

Thiên Vũ thất bại.

Hấn không phải không thể xông vào, hấn tự tin rằng ám vệ của mình so với cô nương này của Nguyệt Hàn cung mạnh hơn nhiều. Nhưng hấn cũng biết, một khi xông vào, chỉ sợ Vân phi sẽ không muốn gặp hấn nữa. Hấn có thể chịu được không gặp người trong lòng, lại không thể chịu được người chuyển thành thù. Cả đời hấn rong ruổi sa trường, tung hoành thiên hạ, yên ổn Càn Khôn, trấn áp giang sơn, duy chỉ có Vân phi là không như vậy.

"Thôi." Hấn khoát tay, mệt mỏi trở lại ngồi trong kiệu đuổi, "Người nói với Vân phi, nàng phải bảo trọng thân thể, nay thời tiết chuyển lạnh, không có việc gì thì đừng đến Nguyệt đài ngắm trăng, cũng đừng ăn chút thức ăn sống nguội gì đó. Nếu có một ngày nàng nghĩ thông suốt, muốn gặp trẫm, cho dù trẫm đã sắp vào mộ, cũng nhất định sẽ đứng lên vì nàng." Nói xong, Thiên Vũ đế vốn có thần thái hồng hào bỗng như già đi mười tuổi, năm tháng vội vàng làm thân thể thay đổi, đáng vẻ già nua đã hiện rõ.

"Hoàng thượng." Thiên Vũ đế chuẩn bị đi, nữ ám vệ áo trắng kia gọi hấn một tiếng, lập tức nói: "Nương nương có chuyện muốn tại hạ đưa cho ngài."

"Hả?" Tinh thần Thiên Vũ lại khôi phục lại, thân mình nhô ra phía trước, gấp giọng hỏi: "Nàng muốn nói chuyện gì với trẫm?"

Nữ tử áo trắng đáp: "Nương nương nói, ánh mắt cửu điện hạ không sai, nàng cũng chỉ có thể giúp đến đây."

Thiên Vũ sững sốt một chút, rồi sau đó kinh ngạc nói: "Hóa ra không phải là cùng trẫm nói chuyện." Cô đơn lại ập đến lần nữa, tay giơ lên, kiệu đuổi thay đổi phương hướng. "Trở về nói với nương nương các người, chỉ cần nàng vui vẻ, muốn gì trẫm cũng làm được. Trẫm sẽ chờ chờ tốt mình nhi, còn cả nhà đầu kia nữa."

Nói xong, kiệu đuổi đi trước, một lát sau đã rời khỏi phạm vi Nguyệt Hàn cung.

Dọc đường Chương Viễn không nói nữa, hấn biết lúc này Hoàng thượng cần yên tĩnh, sự yên tĩnh này kéo dài đến buổi lâm triều ngày mai sẽ khôi phục lại bình thường.

Sau nửa canh giờ, tại Hinh Lan cung.

Bộ Bạch Bình quý phi múc từng muỗng từng muỗng hương liệu vào trong lư hương, hương liệu kia không biết chế từ cái gì, ngửi thấy có thể làm cho người ta đắm chìm giữa sương sống, dùng vài lần sẽ nghiện.

Ở bên nàng có thái giám khom người bẩm báo: "Hoàng thượng lại đi Nguyệt Hàn cung, Vân phi vẫn không gặp."

Bộ Bạch Bình nhún vai cười, "Vị Hoàng thượng này của chúng ta, rất thích cây nho không ăn được kia. Vân phi chính là nắm được tính tình của hấn, nhiều năm như vậy mà dám không gặp."

Thái giám kia cũng nói theo: "Hoàng thượng đợi nhiều năm như vậy, theo nô tài thấy, ngày lành của Vân phi kia cũng không tới vài năm."

"Hừ!" Bộ Bạch Bình bỗng kêu lên đau đớn, cầm hộp hương liệu ném tất cả vào trong lư hương. Trong nháy mắt, hương khí đầy trời, làm người choáng váng.

Có tiểu cung nữ nhanh chóng dọn dẹp lư hương, Bộ Bạch Bình trở về tấm điện, tọa trên tháp. "Nàng sẽ không có ngày lành sao? Hơn bảy năm qua, Hoàng thượng vẫn đối với nàng như vậy. Hậu cung này đều đã thành lãnh cung, Vân phi không gặp hấn bảy năm, thì hấn bảy năm không tiến vào hậu cung nửa bước, đây là thủ kiệt vì Vân phi!"

Sáng sớm hôm nay, Phụng Vũ Hành thức dậy rất sớm, thay đổi trang phục trên người, đi đôi giày vải mềm, bắt đầu chạy quanh Đồng Sinh viên.

Vong Xuyên đi theo, vừa chạy vừa thấy kỳ lạ hỏi nàng: "Tiểu thư không ngủ được sao?" Vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn trời, "Vừa mới tờ mờ sáng mà."

Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Về sau đều phải canh giờ chạy bộ, chạy vòng quanh Đồng Sinh hiên năm vòng, sau đó lại huấn luyện trọng lực lần nữa, ta muốn nhanh chóng rèn luyện thân gân cốt này."

Vong Xuyên không phải là không biết một tòa Đồng Sinh hiên này, năm vòng đó! Nhị tiểu thư muốn chạy đến chết luôn sao. Nhưng nghĩ lại, dự tính ban đầu cũng tốt, đề thân thể khỏe mạnh không phải là chuyện xấu, nhị tiểu thư vốn đã có võ công, nếu có thể nâng cao phần nội lực, tương lai lúc gặp nguy hiểm sống chết, thì lại nắm chắc nhiều hơn.

Vì thế không khuyên nhủ, chỉ là nói với Phượng Vũ Hành: "Về sau mỗi ngày nô tỳ cùng luyện tập với tiểu thư."

Phượng Vũ Hành không từ chối, luyện tập nhiều luôn tốt. Vừa chạy vừa nghĩ tới Tử Duệ, không nhịn được hỏi Vong Xuyên, "Hoàng Tuyền huấn luyện Tử Duệ lúc nào?"

Vong Xuyên đáp: "Thức dậy sớm hơn ngài nửa canh giờ."

"Hả..." Nàng hơi lo lắng, "Tử Duệ thức dậy thế nào?"

"Mỗi ngày nhị thiếu gia đều chủ động gọi Hoàng Tuyền dậy, chứ không phải là Hoàng Tuyền..."

Được rồi, Phượng Vũ Hành cảm thấy kiêu ngạo vì Tử Duệ.

"Tiểu thư nói huấn luyện trọng lực là gì?" Vong Xuyên không hiểu thuật ngữ mà Phượng Vũ Hành nói.

Vấn đề này Phượng Vũ Hành không trả lời ngay, chỉ chạy hơn một vòng, không biết từ đâu xuất hiện thêm hai bao cát buộc trên đùi, bốn vòng sau đều mang thêm bao cát chạy bộ.

Sau khi kết thúc năm vòng, không biết nàng lại lấy từ đâu ra hai cuộn dây thừng kỳ lạ, buộc lên thân cây, hai tay luân chuyển đan xen.

Sau đó, kiếm trong rừng một tảng đá lớn cầm trong tay, tay nâng lên nâng xuống hai trăm cái, hai tay luân phiên.

Nhảy éch, nằm ngửa, gập bụng...

Một loạt hành động kỳ lạ, cuối cùng Vong Xuyên cũng hiểu kế hoạch luyện tập của tiểu thư nhà nàng.

Suốt một canh giờ, tương đương hai giờ ở hiện đại, Phượng Vũ Hành đã hoàn thành việc tập luyện buổi sáng, đồng thời nói với Vong Xuyên: "Cũng luyện tập buổi tối một lần nữa, mỗi ngày đều như vậy. Ngoài ra, bữa sáng ta chỉ ăn trứng chim luộc, cơm trưa và bữa tối phải có thịt bò, loại thượng hạng, hiểu không?"

Vong Xuyên vừa lau mồ hôi vừa gật đầu, "Nô tỳ đi phân phó phòng bếp." Sau đó quay người đi, chỉ thấy trước cửa viện, Phượng Tường Dung mang theo nha đầu của mình đi đến, "Ồ, tam tiểu thư đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Gieo nhân nào gặt quả nấy

Phượng Vũ Hành cũng đã thấy Tường Dung, nhưng mũi nàng khá tốt, cũng ngửi thấy được một mùi thơm trong không khí.

Ánh mắt lập tức nhìn đến hộp cơm trong tay nha đầu được dẫn theo, "Mang đến đồ ăn gì ngon thế?"

Vong Xuyên nhắc nhở nàng: "Vừa rồi nói chỉ ăn trứng chim."

"Đó là ta nói bữa sáng, chưa nói không thể ăn giữa buổi." Phượng Vũ Hành tự mình tìm đủ loại lý do, "Tường Dung, có phải An di nương lại làm điểm tâm không?" An thị làm điểm tâm rất ngon, không chỉ có nàng thích ăn, Diêu thị và Tử Duệ cũng thích ăn.

Thấy nàng thích, Tường Dung rất vui vẻ, nhanh chóng cầm lấy hộp cơm mở ra để Phượng Vũ Hành xem: "Có bánh đậu xanh, bánh ngọt phù dung, có cả bánh nhân hoa quế, cũng có cả đậu phộng giòn mà Tử Duệ thích nhất."

Phượng Vũ Hành rất vui: "An di nương đúng là tốt." Nàng rất muốn ngay lập tức cầm bánh đậu xanh cho vào miệng, nhưng nhìn thấy Vong Xuyên đang dùng ánh mắt giám sát nàng, nghĩ một lúc, tay vừa vươn ra lại rút về. "Vong Xuyên, người đi đưa cho nẫu thân ta và Tử Duệ một chút đi. Đừng quên để phần bánh đậu xanh cho ta." Sau đó ngược tay kéo Tường Dung: "Tỷ hỏi muội, bình thường ở trong viện nhân rồi thì làm gì?"

Tường Dung suy nghĩ, "Làm nữ công, gần đây đang thiếu khăn tay cho di nương."

"Có thể dậy sớm không?"

Tường Dung không hiểu ý nàng, "Dậy sớm sao?"

"Lúc trời tờ mờ sáng ấy."

"Dậy sớm như vậy để làm gì?" Tường Dung không hiểu, "Nhị tỷ tỷ có chuyện sao?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Không có gì, chỉ là rèn luyện thân thể, nếu muội có thể dậy sớm, thì cứ đến đây, chúng ta cùng luyện tập. Tỷ dạy võ cho muội được chứ?"

Vừa nghe vậy Tường Dung vui vẻ, gật đầu liên tục, "Được được! Không mong lợi hại bao nhiêu, thân thể có thể khỏe mạnh là được rồi."

Phượng Vũ Hành nói khái quát, "Vậy thì có thể. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi, về sau mỗi ngày vào đầu giờ dần, muội đến Đồng Sinh hiên, cùng tỷ chạy bộ."

Như vậy nàng đã tìm cho mình một người bầu bạn, đến khi Vong Xuyên đi đưa điểm tâm đã trở về, hai tỷ muội vẫn đang nghiên cứu kế hoạch ngày mai.

Vong Xuyên nghe thì cảm thấy buồn cười, rốt cuộc nhị tiểu thư nhà mình vẫn là một đứa trẻ, đứa trẻ đều cần tìm người bầu bạn.

Nàng lại không biết, Phượng Vũ Hành tìm bạn, chủ yếu, nàng vẫn muốn cho Tường Dung một cuộc sống yên ổn. Không mong Tường Dung có thể lĩnh hội học võ, nói chung thân thể của nữ tử khỏe mạnh hơn một ít cũng không phải chuyện xấu.

Trong tòa Phượng phủ này, người có thể thân thiết với Phượng Vũ Hành không nhiều, đối với muội muội này vốn không quá thân thiết, nhưng chỉ là mỗi lần thấy nàng, trí nhớ của nguyên chủ bắt đầu không thể khống chế. Hình ảnh trước đây lại hiện lên trong đầu lần nữa, Tường Dung tròn tròn nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, nàng chỉ có thể thấy chỉ là một cái bánh bao đi theo sau mình, muốn gần gũi lại không dám gần gũi, muốn nói lại không thể nói.

Nghĩ vậy, trong lòng nguyên chủ thích muội muội này, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào, hơn nữa Phượng gia có quy định cho chính nữ, phải đem hai đứa trẻ ngăn cách ra không được chơi cùng một chỗ.

Hôm nay Tường Dung lại không có việc gì, nên nàng giữ lại cùng ăn điểm tâm.

Phượng Vũ Hành nói với Tường Dung, trứng chim có thể bổ sung cho thân thể một loại chất tên là albumin(1) gì đó, có lợi cho thân thể. Đặc biệt là người đang tiến hành tập luyện thân thể, thì phải càng bổ sung albumin.

(1) Albumin: là một chất gồm các protein đơn giản và các protein này thường không chứa glyxin, là protein quan trọng nhất của huyết thanh, tan được trong nước và bị kết vón khi bị đun nóng. Protein trong lòng trắng trứng là một hỗn hợp của các albumin. Vì thế khi luộc trứng, lòng trắng bị kết lại là do tính chất của albumin.

Tường Dung không thực sự hiểu, nhưng nàng biết, nhị tỷ tỷ nói gì cũng đúng. Vì thế Phượng Vũ Hành ăn như thế nào, thì nàng ăn như thế, ăn xong còn không quên hỏi Phượng Vũ Hành: "Vậy còn buổi trưa? Buổi trưa ăn gì?"

Phượng Vũ Hành cực kỳ khẳng định nói với nàng: "Thịt bò."

Tường Dung khề thở dài, "Nói thật, muội đi theo An di nương coi như là tốt. Di nương có cửa hàng sinh lễ, tuy không kiếm được nhiều, mỗi tháng cũng sẽ dôi ra một chút. Trước kia khi mẫu thân còn ở trong quý phủ, chi phí ăn mặc của chúng muội đều bị cắn xén, phụ thân và tổ mẫu cần bản không hỏi han. An di nương tự mình đưa tiền cho hạ nhân ra bên ngoài mua đồ ăn tốt hơn, nấu trong phòng bếp trong tiểu viện của muội. Nếu không phải như vậy, chỉ sợ loại thịt bò này nọ, mấy tháng đều không được ăn một lần."

Phượng Vũ Hành hỏi nàng: "Vậy Phấn Đại đâu? Hàn thị không có sinh lễ gì mà." Vừa hỏi xong thì chính nàng đã có đáp án, "Phấn Đại chắc không chịu khổ gì, Phượng Cần Nguyên sủng Hàn thị, vậy sẽ không bạc đãi các nàng."

Tường Dung gật đầu, "Đúng vậy, phụ thân đối xử rất tốt với các nàng." Nàng cũng không cảm thấy kỳ lạ khi Phượng Vũ Hành gọi trực tiếp tên của phụ thân, An thị đã sớm nói với nàng, cho dù là nhị tỷ tỷ làm như thế nào, nàng chỉ cần để ý mà nhìn nghe, trước mặt người thứ ba trăm ngàn lần không thể nói ra ngoài. "Nhưng bây giờ có kém đi." Tường Dung nghĩ lại, "Từ khi có Kim Trân di nương, phụ thân dường như không đi qua viện Hàn di nương. Nghe nói sau khi Phấn Đại bị thương ở tay, phụ thân còn chưa thăm nàng một lần, bởi vậy Phấn Đại vừa tốt lên vẫn nóng nẩy."

Điểm này Phượng Vũ Hành cũng đã nghe Vong Xuyên nói qua, tính cách của Phấn Đại giống Thẩm thị đến mười phần, chỉ là rốt cuộc nàng còn nhỏ tuổi, trời mới biết sau này lớn lên có thể trở giỏi hơn thầy mà thắng lợi hay không.

Hai tỷ muội ném qua điểm tâm lại nói chuyện, chốc lát, có hạ nhân dẫn theo một ma ma và một nha đầu đi đến.

Phượng Vũ Hành thấy người lạ, nhưng thấy Vong Xuyên trông cửa bên ngoài tiếp đón hai người đó rất thân quen, lapjất ức hiểu ra, tám phần là người của Ngự vương phủ.

Quả nhiên, Vong Xuyên tự mình dẫn người vào nhà, hai người kia lập tức quỳ xuống hành lễ với Phụng Vũ Hành, mở miệng là ra: "Nô tỳ thỉnh an vương phi."

Gọi nàng là vương phi, đúng là người của bên Ngự vương phi.

Vong Xuyên nhanh chóng giới thiệu: "Tiểu thư, đây là thợ may riêng trong phủ, vội tới đo người may y phục cho tiểu thư và tam tiểu thư."

Tướng Dung không nghĩ rằng người tới đo đạc đã nhanh đến rồi, vội thủy vân đoán may thành y phục, nàng chỉ sợ chính mình tiếc không mặc, muốn treo lên mới đẹp.

Thợ may đo rất nhanh vì hai vị tiểu thư đều nhỏ người, Vong Xuyên cũng đưa hai tấm vải giao cho các nàng mang đi.

Trong lòng Tướng Dung vui vẻ không có chỗ truyền đi, vội vàng cáo từ Phụng Vũ Hành, nói phải đi về nói với An di nương một tiếng, để nàng cũng cùng vui.

Phụng Vũ Hành không ngăn cản, rốt cuộc chỉ là tiểu hài tử mười tuổi, có tâm tình như vậy là đúng.

Sau khi Tướng Dung đi về, nàng lại nghĩ đến một chuyện. Cúi đầu nhìn đôi giày trên chân mình, sáng nay chạy bộ thấy không thoải mái, dứt khoát phân phó hạ nhân đi lấy đôi mới đến, sau khi thay giày cũ rồi đưa cho Vong Xuyên: "Cầm lấy đem đến cho Phấn Đại, nói ta thưởng cho nàng."

Vong Xuyên nhin cười một lát rồi nói: "Lần trước tiểu thư đưa giày, Hàn di nương vốn không dám đưa cho tứ tiểu thư xem, chắc là sợ tứ tiểu thư lại nổi giận."

"Mặc kệ nàng." Phụng Vũ Hành nhún vai cười, "Lần này người tự mình đưa tận tay Phấn Đại, cũng nói với nàng, đây chính là dùng sinh lễ đổi lấy, để nàng từ từ thưởng thức, tỷ ta có rất nhiều."

"Nô tỳ đã hiểu." Vong Xuyên mang theo giày xoay người ra khỏi phòng.

Phụng Vũ Hành gần như có thể đoán ra phản ứng của Phấn Đại khi nhìn thấy đôi giày, chẳng qua cũng không liên quan đến nàng, gieo nhân nào gặt quả nấy, Phụng Phấn Đại kia còn nhỏ tuổi mà tâm tư ác độc, nàng thực sự dễ bị bắt nạt lắm sao?

Đêm nay, không biết Ban Tẩu từ đâu trở về, đưa cho Phụng Vũ Hành một gói điểm tâm to, sau đó nói với nàng: "Điện hạ đến đại doanh Phong Thai nhiều này ở ngoại ô kinh thành, khi trở về mua trên đường."

Phụng Vũ Hành đối với hành động của Ban Tẩu rất khó nắm bắt, không khỏi xoa trán: "Ban Tẩu, một ngày trời người đi bao nhiêu chỗ vậy? Nếu ta gặp nguy hiểm người có thể thuận tiện đến sao?"

Ban Tẩu trả lời như chuyện đương nhiên: "Chủ tử ở trong phủ, đôi khi Ban Tẩu sẽ đi đến chỗ vương gia. Một khi chủ tử rời phủ, Ban Tẩu sẽ như hình với bóng."

Phụng Vũ Hành gật đầu, như thế rất tốt.

"Trương công công để thuộc hạ nói với chủ tử, nói là thuốc dán lần trước chủ tử cho dùng rất tốt, hẳn quý tạ ân điển của vương phi."

Chuyện này Phụng Vũ Hành cũng rất vui vẻ, tự cân nhắc một lát rồi nói: "Lát nữa ta lại làm thêm chút thuốc dán, người đưa cho Trương công công."

"Vâng." Chủ tử ta có thể hỏi ngài "làm" là làm bằng cách nào không? Ban Tẩu khịt khịt cái mũi, rốt cuộc vẫn ngừng lại không nói, thân chợt lóe, trở lại vào bóng tối quen thuộc của hắn.

Phụng Vũ Hành mở gói điểm tâm ra, cầm một miếng bánh mềm không biết là nhân gì, cho vào miệng ăn ngọt, trong lòng cũng ngọt ngào.

Cảm giác ngọt ngào này vẫn ngọt đến sáng sớm ngày thứ hai chạy bộ cùng Tướng Dung, khoe miệng nàng vẫn cười tươi làm Tướng Dung chạy theo cũng nở nụ cười, nụ cười này, cũng làm quên đi sự mệt mỏi khi vận động, tuy vẫn có mấy lần gần như không kiên trì được, nhưng chạy vòng quanh Đồng Sinh hiên này năm vòng, tốt xấu gì cũng coi như vẫn có thể chịu được.

Sau điểm tâm, hai tỷ muội dẫn theo Từ Duệ và Điều thị đến Thư Nhã viên thỉnh an lão thái thái. Các nàng tới sớm, lão thái thái vừa mới dọn dẹp xong, Triệu ma ma tươi cười nói: "Nhị tiểu thư đúng là có hiếu nhất."

Phụng Vũ Hành mỉm cười trả lời: "Đâu có, tam muội muội và ta cùng đến."

Lão thái thái nhanh chóng đáp lại: "Gần đây trời lạnh, buổi tối ngủ có lạnh không?"

Nàng lắc đầu, "Đa tạ tổ mẫu đã quan tâm, không lạnh đâu. Bệnh đau thắt lưng của tổ mẫu, thời tiết đã trở lạnh, nên càng phải chú ý mới được." Vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một miếng thuốc dán, "Nghĩ chắc chỗ thuốc dán lần trước tổ mẫu dùng cũng sắp hết, A Hành lại mang theo một chút đến, khi tổ mẫu không khỏe thì lấy một tấm mà dán lên."

Lão thái thái vừa thấy thuốc dán này thì vui vẻ, mau chóng để Triệu ma ma nhận lấy, liên tục khen ngợi nàng: "A Hành đúng là tri kỷ của chúng ta."

Bên này đang nói chuyện, trong viện, Hàn thị, An thị và Kim Trân cùng đi đến, ở xa phía sau còn có Phụng Trầm Ngư.

Lão thái thái thấy tất cả mọi người đến đây, nhanh chóng ngồi thẳng lên. Nàng thích cái cảm giác một đồng người quỳ gối trước mặt hành lễ với nàng, càng thích cái cảm giác hư vinh khi mình từ từ nói "Đều đứng lên đi". Nếu lão gia có thể nhìn thấy tất cả, tuổi trẻ phải chịu tù nhục kia mới được bù lại. Nghĩ như vậy, liền quyết định khi nào rảnh nhất định phải đề xuất với Phụng Cần Nguyên, tìm một lý do về quê một chuyến, để những người đó nhìn thấy cảnh vật Phụng gia như thế nào.

Cần nhắc một lúc, mọi người đều đã vào đến phòng. Phụng Vũ Hành nhìn thấy Hàn thị vẫn còn cúi đầu, mắt nhìn giầy, giống như đang lẩn tránh điều gì. Nàng để ý một chút, cẩn thận nhìn một lát mới phát hiện, hóa ra nửa bên mặt trái của Hàn thị bị sưng, mặt chẳng những bị sưng lên, dường như kiểu tóc hôm nay cũng không giống bình thường, có những lọn tóc rủ xuống trán, có thể nhìn thấy phía dưới tóc ẩn hiện vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Trả nợ

Phụng Vũ Hành cảm thấy, dường như khoảng thời gian gần đây có vẻ nàng đã từ từ về với mọi người trong Phụng phủ, đã muốn chủ động cho những người này ngọt ngào. Trong lòng có một ngọn lửa âm ỉ bùng lên, sau khi chờ tám người này ngồi xuống, chợt nàng mở miệng nói: "Sao mặt Hàn di nương lại bị sưng lên vậy? Trán cũng có vết máu, là do đánh nhau với người khác sao?"

Mũi của Hàn thị sưng chút nữa bị lệch!

Chuyện đánh nhau với người khác là loại chuyện chỉ có Thẩm thị làm, nếu nàng có làm thì cũng biết để tâm đến thể diện của mình và Phấn Đại. Chỉ là khuôn mặt này... Đã cố gắng che giấu như thế, vậy mà vẫn không thoát được ánh mắt của Phụng Vũ Hành.

Nàng bắt đầu dĩ giải thích: "Không có, là do ban đêm ta không cẩn thận bị ngã."

"À." Phụng Vũ Hành như đang suy nghĩ, "Cái trán kia bị ngã thì đúng rồi, chỉ là nửa bên mặt đều bị sưng lên, Hàn di nương ngã rất kỳ lạ đó!"

Lão thái thái cảm thấy giọng điệu của Phụng Vũ Hành hơi kỳ lạ, cũng không nghĩ gì hơn, chỉ trừng mắt nhìn Hàn thị một cái, nói: "Nhiều người mà ban đêm còn có thể bị ngã, là do Phụng gia chưa cho người nha đầu gác đêm sao?"

Hàn thị nhanh chóng đứng dậy trả lời lão thái thái, nói: "Đều là do chính thiếp thân không cẩn thận, đã phiền lão thái thái thương xót."

Lão thái thái nhìn khinh thường, làm sao nàng có tâm tư để thương xót một tiểu thiếp.

Hàn thị thấy lão thái thái không thêm nhắc lại, nhanh chóng về chỗ ngồi, đầu cúi càng thấp hơn.

Lúc này, Phụng Trầm Ngư đứng lên, nhận lấy một cái hòm trong tay nha hoàn rồi đưa cho lão thái thái: "Tổ mẫu, lần trước nhị muội muội đòi bạc, cháu gái đã đòi các cữu cữu rồi. Đây là ngân phiếu hai mươi vạn lượng, xin tổ mẫu xem qua."

Lão thái thái vừa nghe tới, ánh mắt chợt lóe lên, bạc đã đến rồi, ở đó có hơn phân nửa đều là của nàng đó!

Nhanh chóng để Triệu ma ma nhận lấy hòm, mở hòm ra, không thừa không thiếu, đúng hai mươi vạn lượng.

Lão thái thái gật đầu, "Ừ, chuyện này Trầm Ngư cháu làm không sai. Phải nhớ rằng, cháu luôn là con gái của Phụng gia, Thẩm gia kia lại giàu có, nhưng cũng chỉ là thương nhân, tương lai vận mệnh của cháu là nắm giữ Phụng gia trong tay, cho nên, việc gì cũng phải ưu tiên Phụng gia trước."

Trầm Ngư cúi người hành lễ: "Cháu gái nhớ rõ."

Phụng Vũ Hành nhếch môi mở miệng nói: "Tổ mẫu nói đúng, đây là bạc của Phụng gia, cũng không phải là A Hành đòi Thẩm gia."

Lão thái thái giả vờ để Triệu ma ma đưa hòm ngân phiếu cho Phụng Vũ Hành, đồng thời nói: "A Hành, rốt cuộc là tiền do cửa hàng các cháu kiếm được, vẫn nên do cháu chi phối!"

Phụng Vũ Hành nhu thuận đẩy tay Triệu ma ma ra một phen, nói: "Hai mươi vạn này, có năm vạn là cho tam muội muội thêm đồ cưới, còn lại đều là của tổ mẫu. Đương nhiên, phần của phụ thân sẽ chuyển cho tổ mẫu là được, không cần qua tay A Hành."

Lão thái thái rất hài lòng với Phụng Vũ Hành về chuyện tiền bạc, ôm chiếc hòm như ôm bảo bối, cực kỳ không tình nguyện đưa ra ngân phiếu năm vạn lượng cho Triệu ma ma để đưa cho An thị.

An thị nhanh chóng vội quỳ xuống dập đầu tạ ơn lão thái thái, đồng thời lại tạ ơn Phụng Vũ Hành.

Hàn thị ở một bên thu hết vào trong mắt, ánh mắt đỏ bừng vì ghen tị. Trong lòng không ngừng mắng Phụng Phấn Đại, nếu không phải ngày ấy nàng ồn ào, thì trong hôm tiền này cũng có một phần là của các nàng! Nay bạc không có, chỉ được đổi thành một ít đôi giày cũ, Phấn Đại còn tức giận với nàng, nàng cảm thấy rất không có công lý.

"Nhị muội muội." Chuyện ngân phiếu giải quyết xong, Trầm Ngự lại nói với Phụng Vũ Hành: "Muội đòi đồ cổ thì hôm nay Thẩm gia sẽ phái người đưa đến Kỳ Bảo trai, đến lúc đó còn mời nhị muội muội qua kiểm kê."

Phụng Vũ Hành sửa lại cho đúng: "Không phải là ta đòi đồ cổ, là bị mẫu thân trộm đi đồ cổ." Nàng nhấn mạnh thêm chữ "trộm", thấy ánh mắt Phụng Trầm Ngự trốn tránh. "Đại tỷ tỷ yên tâm, quay về ta sẽ phái người hiểu biết đi kiểm kê." Nói xong, quay qua nói với Vong Xuyên: "Lát nữa người đến Ngự vương phủ, xin điện hạ phái người hiểu biết về đồ cổ đến Kỳ Bảo trai."

Vong Xuyên gật đầu đáp ứng.

Phụng Trầm Ngự vừa nghe lời này, mi tâm lại nhíu lại.

Lão thái thái thấy tiền đã chia xong, thì chuyện đề tài, lại muốn nói chuyện với Diêu thị: "Thiên Nhu à!" Nàng trực tiếp gọi khuê danh của Diêu thị, "Có chuyện này ta vẫn muốn thương lượng với người."

Diêu thị nhìn nàng, theo thói quen định mở miệng nói "Mẫu thân có chuyện gì sao?". Nhưng lời nói đến bên miệng, thì chợt nhớ mình không còn là đương gia chủ mẫu nữa, rốt cuộc không còn tư cách gọi nàng một tiếng mẫu thân. Nay nàng là thiếp, giống An thị và Hàn thị gọi là lão thái thái. Vì thế, lời nói vừa chuyển, không mang theo cảm xúc nói: "Lão thái thái có chuyện cứ phân phó là được."

Lão thái thái thấy nàng lạnh nhạt, cảm thấy không thoải mái một chút, nhưng đây lại là thời điểm không thể đắc tội nàng, đành phải thờ hờn hển, điều chỉnh cảm xúc của mình, mới lại nói: "Tử Hạo đường thương ở nhà một thời gian rồi, lúc này nên trở về Tiêu Châu."

Diêu thị gật đầu, "Vâng."

Hả? Lão thái thái ngẩn ra, không nghĩ rằng Diêu thị phản ứng như vậy. Trong ấn tượng của nàng, Diêu thị luôn là người nói nhiều chuyện tốt, hơn nữa còn là người nhân từ duy nhất trong Phụng gia. Chỉ cần Phụng gia có nhu cầu, trong nhà không cần đề xuất, chính nàng sẽ vận dụng quan hệ của Diêu gia giúp Phụng gia làm việc. Nhưng hôm nay...

Nàng không có cách nào, không thể không nói thẳng: "Người xem có thể nói với Văn Tuyên vương phi không, để Tử Hạo trở về Văn Lộc thư viện?"

Diêu thị chớp mắt mấy cái, "Vậy phải để lão gia đến thăm Văn Tuyên vương phủ! Không biết lão thái thái và thiếp thân có cùng ý nghĩ?"

Lão thái thái tức giận tròn mắt, dứt khoát nói thẳng: "Ý của ta là, người và Văn Tuyên vương phi quan hệ tốt, Văn Lộc thư viện là của Diệp gia, người có thể giải thích với Văn Tuyên vương phi, cần gì phiền Căn Nguyên đến thăm vương phủ?"

Diêu thị lắc đầu, "Chuyện này thiếp thân thật sự không có cách. Lão thái thái có điều không biết, Văn Tuyên vương phi đúng là có quan hệ tốt với thiếp thân, nhưng chính vì thiếp thân có quan hệ tốt với nàng, cho nên đối với việc ba năm trước thiếp thân bỗng bị chuyển thành tiểu thiếp Phụng phủ, hơn nữa ba người còn bị đưa đến Đại Sơn tây bắc, đến nay đều luôn canh cánh trong lòng. Lần trước gặp gỡ ở chùa Phổ Độ, thiếp thân khuyên can mãi nàng mới bớt giận."

Lão thái thái bối rối: "Nếu đã bớt giận, vì sao không thể giúp đỡ?"

Diêu thị chấp thuận đáp: "Văn Tuyên vương phi không có cách nào đối với chuyện của ta, nàng muốn điều tra nhưng cũng không thể, chỉ có thể tự mình hờn dỗi. Nhưng giữa ban ngày vô cơ bị đại phu nhân chỉ vào mũi mắng, còn mắng cả quận chúa Thiên Ca được Hoàng thượng sủng ái nhất, lão thái thái còn muốn thiếp thân đi cầu xin thế nào? Ngày ấy nếu không phải do thiếp thân ngăn cản, Văn Tuyên vương phi sẽ dứt khoát đổi xe ngựa hồi kinh, trực tiếp tiến cung cáo trạng."

Lão thái thái vừa nghe xong thì mở hồ, chuyện ngày ấy qua đi nàng cũng không dám nghĩ đến. Lời Thẩm thị mắng ra đều khó nghe! Đừng nói là vương phi người ta, ngay cả dân chúng bình thường cũng không chịu nổi. Nói đến đây, họa này là do Thẩm thị gây nên, nay Diêu thị nói như vậy, nàng còn thể diện gì mà cầu Diêu thị giúp Tử Hạo.

"Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?" Lão thái thái nỉ non tự nói.

Diêu thị nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, đành phải mở miệng: "Thiếp thân không còn biện pháp nào cả, nếu lão thái thái có chủ ý, còn mời ngài đưa ra."

Đột nhiên mí mắt của lão thái thái nhảy lên, sao nàng cảm thấy ba năm trôi qua, chẳng những Phụng Vũ Hành thay đổi, ngay cả Diêu thị cũng đã thay đổi rồi? Nay mồm mép Diêu thị đều sắp theo kịp Phụng Vũ Hành rồi, ba câu hai câu đều có thể làm người hoảng sợ.

Nàng không biết, tình người Phụng gia hơi hột, đã ngấm vào Phụng Vũ Hành một chút, tâm ý của Diêu thị đã sớm nguội lạnh.

Nói tới đây, dường như lại không có gì hay để nói, mọi người trầm mặc một hồi.

Lão thái thái nhìn những người này, càng nhìn càng phiền lòng, cứ nghĩ Tử Hạo của nàng nên làm sao bây giờ! Đó lại là cháu ruột duy nhất của nàng!

Phượng Vũ Hành lại cố tình gây ngột ngạt lúc này: "Lần trước phụ thân nói mời danh y chữa bệnh cho đại ca ca, không biết đã tìm được chưa."

Một câu, làm lão thái thái sắp hồng mắt rồi, thật sự ngồi không được nữa, dứt khoát phát tay: "Các người đều về đi."

Mọi người đứng dậy cáo lui, khi chuẩn bị đi, Kim Trân không biết sao, bước đi chậm lại, đột nhiên dùng tay ôm ngực, khuôn mặt phập phồng.

Hàn thị ở ngay bên cạnh nàng, thuận miệng hỏi: "Người làm sao vậy?"

An thị cũng nói theo: "Sắc mặt kém như vậy? Có phải nghỉ ngơi không tốt hay không?"

Hàn thị hừ lạnh một tiếng, "Sao có thể nghỉ ngơi không tốt được, mỗi tối đều ở cùng lão gia, ta thấy, nghỉ ngơi không tốt phải là tỷ muội chúng ta mới đúng."

Đề Hàn thị nói nhiều như vậy, tâm trạng của Kim Trân cũng bình thường lại một chút, nhanh chóng nói tiếp: "Đã phiền hai vị di nương lo lắng, ta không sao, chắc do hôm qua đi ngủ muộn."

Nàng vốn tìm lý do trả lời cho có lệ, nhưng vào trong lỗ tai Hàn thị lại là một tầng ý nghĩa khác: "Đúng vậy, mỗi ngày lão gia đều đến, người có thể ngủ sớm mới là lạ đấy!"

Lão thái thái không thích nhìn Hàn thị nhất, tức giận đập tay lên mặt bàn: "Mặt đã ngã thành như vậy, không về dưỡng tốt trong viện, còn lái nhái cái gì? Quá khư người như thế nào chính mình còn không rõ lắm sao? Cũng chỉ có tính tình An thị không so đo với người, bằng không sao để cho người tiếp tục kiêu ngạo trong phủ!"

Lão thái thái tức giận, Hàn thị cũng không nói gì nữa, rầu rĩ rời Thư Nhã viên.

Phượng Vũ Hành nhìn Kim Trân một cái, nhìn khuôn mặt bình thân của nàng cất giấu sự khản trương và sợ hãi, dường như đoán ra chút gì đó.

Vì ba cửa tiệm đều khai trương, Thanh Ngọc cả ngày làm việc không thấy bóng người. Mấy người Phượng Vũ Hành trở về Đồng Sinh viên, Từ Duệ trực tiếp trở về viện của mình, đi theo tiên sinh tập viết. Diêu thị có chút lo lắng hỏi Phượng Vũ Hành: "Hôm nay ta nói có phải quá nặng hay không? Trước kia ta không nói chuyện như vậy, nhưng từ khi trở về kinh, cũng không biết làm sao nữa, tâm tính này nhưng sao đã trầm xuống rồi."

Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Bởi vì Phượng phủ căn bản không phải nơi yên tĩnh, tâm chúng ta tuy đã yên, người ta cũng sẽ không như ý chúng ta. Hôm nay mẫu thân rất được, các nàng là người không biết xấu hổ, vì sao chúng ta còn muốn để lại mặt mũi cho các nàng?"

Diêu thị lại nói: "Thật ra ta không phải nhằm vào lão thái thái, chỉ là nghĩ đến Phượng Từ Hạo lại nửa đêm động đến phòng con, thì ủy khuất thay con. Phụ thân con cố tình không nói chuyện này với con, nhà này quả nhiên là không thể phân biệt được sai trái!"

Phượng Vũ Hành cười, cho dù Diêu thị vì cái gì, hôm nay biểu hiện của nàng cũng là tiến bộ rất lớn, người luôn bị áp bức sẽ trưởng thành trong nghịch cảnh.

Nàng đưa Diêu thị về viện, lại dặn hạ nhân hầu hạ chu đáo, lúc gần đi còn nhìn thoáng qua Tôn ma ma, sau mới trở về tiểu viện của mình.

Vong Xuyên đề nghị với nàng: "Nếu phải một nha đầu đi, Thanh Ngọc đang giúp đỡ mở cửa tiệm, trước mắt nô tỳ sẽ đến chỗ điện hạ tìm người nghiệm thu đồ cổ, bên người tiểu thư không thể không có người hầu hạ."

Phượng Vũ Hành nghĩ rồi nói: "Không vội, về sau từ từ tìm."

Vong Xuyên cũng không nói gì nữa, rồi chuẩn bị dọn dẹp một chút để ra phủ, khi quay người, đã thấy Kim Trân dẫn nha đầu vội vã đến bên này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Người không nên có ý đồ Xấu với ta

Kim Trân sẽ đến, Phượng Vũ Hành đã đoán ra từ sớm, thậm chí Kim Trân còn để nha hoàn của mình ở ngoài cửa, tiến vào chính đường thì tự đóng cửa lại, sau đó quỳ xuống trước mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy kỳ lạ gì.

Vẫy tay để Vong Xuyên đi làm việc, chờ Vong Xuyên rời khỏi đây, lúc này mới tập trung chú ý lên người Kim Trân.

"Làm gì vậy? Mau đứng lên đi." Nàng chỉ mời đứng lên, nhưng vốn không có ý định đỡ dậy.

Trên mặt Kim Trân mang theo sự sợ hãi rõ ràng, vừa quỳ vừa tiến lên hai bước ôm lấy đùi Phượng Vũ Hành: "Xin nhị tiểu thư cứu ta, ta biết nhị tiểu thư nhất định có biện pháp, xin nhị tiểu thư cứu mạng!"

Phượng Vũ Hành nhủ mảy, đưa tay xuống cầm lấy cổ tay Kim Trân, chỉ một lát đã kiểm chứng được suy đoán trong lòng.

"Nhiều hơn hai tháng, xét thấy thì là ba, bốn tháng, rõ ràng không phải là của cha ta."

Kim Trân xấu hổ không chịu nổi, nhưng trước mặt Phượng Vũ Hành thực sự không thể giấu diếm, đành gạt đầu thừa nhận: "Nhị tiểu thư hiểu rõ tất cả, Kim Trân không dối gạt nhị tiểu thư, đứa bé này đúng là không phải của lão gia, cho nên tuyệt đối không thể sinh hạ."

"Vì sao?" Phượng Vũ Hành nhìn Kim Trân, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu, "Vậy không phải người đến xin ta tìm biện pháp sinh ra một đứa trẻ giống cha ta sao?"

Kim Trân lắc đầu, "Không phải, giấy không bọc được lửa, một ngày nào đó đứa trẻ sẽ trưởng thành, nếu bình thường hẳn hoàn toàn giống ta, nhưng nếu giống người nọ... Cho dù Phượng gia không nghi ngờ, người nọ cũng muốn nghi ngờ. Ta quá hiểu hẳn, đến lúc đó nhất định sẽ có cơ hội vơ vét tài sản, ta phải suốt ngày lo lắng đề phòng trốn đông trốn tây, thà không sinh ra." Nàng nói xong, ngừng đầu, khẩn thiết cầu xin Phượng Vũ Hành: "Nhị tiểu thư biết y thuật, xin nhị tiểu thư cho ta một toa phurong tử để bỏ đứa bé này đi."

"Ra ngoài xin đại phu không phải là được rồi sao, loại chuyện bậy bạ này ta không làm." Cho dù nàng không thích Kim Trân, lại càng không muốn ở cùng với nàng nói chuyện, nhưng động tay loại bỏ một đứa bé, đúng là nghiệp chướng.

"Đại phu bên ngoài không thể tin!" Kim Trân kiên định nói: "Loại chuyện này tuyệt đối không thể để ra ngoài, cho nên ta mới đến cầu xin nhị tiểu thư."

"Nếu ta nói với phụ thân thì sao?" Nàng buồn cười nhìn Kim Trân, "Người sao lại chắc chắn ta sẽ giúp người?"

Kim Trân hoảng hốt một hồi, sau đó nói: "Sẽ không đâu. Nhị tiểu thư giữ lại nô tỳ, có còn hơn không có ai gió thổi bên gối(1) lão gia. Từ khi được lão gia thu phòng, nô tỳ đã quyết định đứng bên cạnh nhị tiểu thư. Nô tỳ biết nhị tiểu thư nắm giữ căn khôn, nô tỳ sẽ luôn vâng dạ, không dám lơ đãng."

(1) Hán Việt là "Xuy chẩm biên phong". Nghĩa đen: gió thoảng thổi bên gối. Nghĩa trong truyện: giọng tâm sự đêm khuya nghe như gió thổi bên tai.

Phượng Vũ Hành dĩ nhiên biết tâm tư này của Kim Trân, nàng giữ Kim Trân lại, cũng đúng theo như lời đối phurong nói, là muốn có người tâm sự bên gối Phượng Cần Nguyên. Nhưng đứa trẻ này... "Người cứ về đi, ta còn nghĩ đã."

Chưa đáp ứng, cũng chưa nói là không đáp ứng, chỉ đuổi Kim Trân về Như Ý viện trước. Dù sao cũng là một sinh mệnh, tuy nàng là Phượng Vũ Hành, cũng không thể qua loa.

Vong Xuyên trở về vào ban chiều, nói với Phượng Vũ Hành rằng bên Kỳ Bảo Trai đã kiểm kê xong, không có vấn đề gì, chỉ là... "Khi nô tỳ mang người đến Kỳ Bảo Trai, người của Thẩm gia đang khiêng rương đồ vào bên trong, khiêng vào một rương, lại từ bên trong khiêng ra một rương, nói là trước đó rương này bị lấy sai."

Phượng Vũ Hành bật cười, Thẩm gia này đúng là nực cười, đến đây rồi mà còn có ý đồ đánh trái trước mắt nàng. Nghĩ chắc là sau khi nàng đã nói qua muốn mời người của Ngự Vương phủ đến kiểm tra, Trầm Ngự lại nhanh chóng thông báo với đối phurong đối hàng!

Cho dù thế nào, nay chuyện cửa tiệm đã được giải quyết, cuối cùng là bỏ lại cho nàng một khối tâm sự.

Vong Xuyên xuống trừ hạ ăn cơm, vừa ăn xong thì trở về, chỉ thấy có tiểu nha đầu canh giữ ở Liễu viên đi tới, đến trước mặt Phượng Vũ Hành nói: "Nhị tiểu thư, có hạ nhân Tùng viên đến đây, nói là lão gia gọi ngài tới."

Phượng Vũ Hành không rõ thế nào, lại vẫn dẫn theo Vong Xuyên chuẩn bị đến Tùng viên một chuyến.

Mà ở Tùng viên lúc này, Phượng Cần Nguyên đang tiếp một vị khách đến thăm.

Vị khách này không phải là ai khác, mà là Định An vương Quả Mẫn Đạt.

Định An vương ngồi ngay ngắn ở ghế khách, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ để chén nước trà hần chưa động đến, chỉ là giữa phòng để hai chiếc rương, mặt thành khăn nói: "Đây là một chút tâm ý, mong Phượng đại nhân vui lòng nhận cho."

Phượng Cần Nguyên vung tay lên: "Vương gia, đây là ý gì?"

Định An vương hơi xấu hổ: "Ngày ấy vương phủ trong phủ ta mừng thọ, ba vị tiểu thư Phượng phủ có thể cùng tham dự, thật sự là đã cho bốn vương mặt mũi. Tiếc rằng nha đầu kia của nhà ta đã nuông chiều đến hư rồi, nói chuyện làm việc không phân nặng nhẹ, làm cho nhị tiểu thư Phượng gia bị tội nhục, bốn vương đây... Ail Là tới bồi tội."

Phượng Cần Nguyên cũng lắc đầu nói: "Hạ quan còn nghe nói Định An vương phi bắt chính nữ Trầm Ngự của ta vì quý phủ đệm nhạc cho đám vũ cơ, còn nói con gái Phượng gia có thể đệm đàn cho vũ cơ, là thể diện ngất trời cho nàng?"

Định An vương sừng sốt, hẳn chỉ biết là Thanh Nhạc đã diễn trò khôi hài, nhưng không biết trước đó còn có chuyện gảy đàn này. Trước mặt Phượng Cần Nguyên hỏi đến, thật sự hần xấu hổ vạn phần.

"Sao lại thế. Tiểu thư Phượng gia kim chi ngọc diệp, một đám vũ cơ sao xứng để Phượng tiểu thư gảy đàn? Đúng là làm càn!"

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, "Đúng là làm càn. Vương gia, hạ quan nhận thiệp mời của vương phủ, có ý tốt để ba đứa con gái mang theo thọ lễ đến chúc thọ, nhưng một bị hạ nhân làm bẩn váy, một bị bắt gây đàn cho vũ cơ, còn một bị Thanh Nhạc quận chúa làm xấu hổ. Vương gia có hiềm khích gì với Phượng phủ ta?" Phượng Cẩn Nguyên vừa nói vừa đứng lên, "Nếu Phượng gia ta có chỗ không đúng, mong vương gia minh xét, hạ quan chắc chắn sẽ bồi tội. Nhưng con gái trong nhà đều chưa lấy chồng, mong rằng vương gia, vương phi và quận chúa giữ lại cho các nàng chút thể diện."

Hắn vừa nói như vậy, trên mặt Định An vương không nhị được, không khỏi mắng trong lòng Thanh Nhạc và vương phi một lát. Nhưng trên mặt vẫn vui vẻ với Phượng Cẩn Nguyên, nhanh chóng đứng lên, trả lời: "Phượng đại nhân nói gì vậy, Định An vương phủ ta và Phượng gia luôn giao hảo, tại sao lại nói đến hiềm khích! Ai! Đều do nữ nhân trong nhà không biết tốt xấu, bốn vương trở về nhất định trách phạt thật nặng, mong Phượng đại nhân thông cảm" Nói xong, vừa chấp tay, vừa cúi người cho Phượng Cẩn Nguyên một cái vương gia chi tôn.

Phượng Cẩn Nguyên cũng hiểu khi chuyển biến tốt thì nắm bắt, dù sao người ta cũng đã nâng lễ vào cửa, lại ăn nói khép nép, hắn không thể tự cao tự đại quá.

Vì thế cười ha ha theo, nói: "Chuyện nữ nhân trong nhà, hạ quan sao lại so đo với vương gia."

Lúc này Định An vương với nhẹ nhàng thở ra, ngồi về ghế khách lần nữa, đưa trà lên uống một ngụm.

Nhưng bồi tội xong, Định An vương cũng không có ý định ra về. Phượng Cẩn Nguyên tiếp chốc lát, cũng nhìn ra manh mối, không khỏi hỏi: "Vương gia còn có việc gì?"

Định An vương xấu hổ nở nụ cười gượng, rồi mới nói: "Không gạt Phượng đại nhân, hôm nay bốn vương tới đây, đúng là còn có một chuyện muốn nhờ."

"Hả? Không biết hạ quan có thể giúp vương gia chuyện gì?"

Định An vương lại uống một ngụm trà lớn, ngâm một lát, lại nói: "Chính là sự việc tiểu nữ gây rối, Phượng đại nhân có điều không biết, ngày ấy có thất điện hạ ở đó, đã thấy được nhưng lại nói... Nhưng lại nói là phải về bẩm báo Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tứ hôn cho Thanh Nhạc. Ai! Người nọ chỉ là một gã thị vệ trong phủ, Thanh Nhạc sao có thể gả cho hắn?"

"Vậy ý vương gia là..." Phượng Cẩn Nguyên lạnh mặt, chuyện ngày ấy hắn đã sớm phai người hỏi thăm, rõ ràng Thanh Nhạc muốn vu hãm Phượng Vũ Hành. Quận chúa trong phủ người không thể gả, chẳng nhẽ để con gái Phượng gia ta gả sao? Nghĩ thì như vậy, tức giận lại giấu đi: "Tình tình của Thất điện hạ cả ta và ngài đều biết, nhìn qua thì hiền lành, cũng không có việc gì có thể thương lượng với thất điện hạ. Chỉ sợ chuyện này, hạ quan thật sự bất lực."

Định An vương sao có thể để hắn nói một câu mà từ bỏ, nhanh chóng nói: "Có thể mời nhị tiểu thư thương lượng với thất điện hạ mà! Bốn vương nghe nói nhị tiểu thư và thất điện hạ rất thân thiết, còn gọi thất điện hạ là thất ca."

Phượng Cẩn Nguyên nhui mày, càng ngày càng cảm thấy Định An vương gia đúng là không biết xấu hổ. "Vương gia, quận chúa và thị vệ kia tâm đầu ý hợp, vì sao vương gia không thành toàn, không nên cảm gây đánh uyên ương đâu?"

Định An vương vỗ đùi, "Sao có thể là tâm đầu ý hợp!"

"Vậy thì là gì?" Phượng Cẩn Nguyên trừng mắt hỏi lại Định An vương, "Không phải là tâm đầu ý hợp, vậy sao lại có chuyện đó phát sinh?"

Định An vương bị ghen nói không ra lời, ngắc ngứ cả buổi, thì nhả ra một câu: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, đều là tiểu nữ không hiểu chuyện, mong Phượng đại nhân có thể giúp bốn vương một lần, nếu sự tình thành công, bốn vương chắc chắn sẽ hậu tạ."

Phượng Cẩn Nguyên căn bản không cần Định An vương hậu tạ, đây là vương gia không có nửa điểm quyền lực, ngay cả quyền vào triều của hắn cũng bị Hoàng thượng tước đoạt, còn có thể hậu tạ cái gì. "Chỉ sợ việc này thì ta phải thương lượng với nhị nha đầu kia."

Hắn vừa mới nói xong, ngoài cửa có gã sai vặt tiến vào, khom người nói: "Lão gia, nhị tiểu thư đến."

Định An vương nóng vội, bắt đầu thốt lên: "Mau truyền!" Lập tức cảm nhận được ánh mắt của Phượng Cẩn Nguyên, đành hậm hực ngâm miệng.

"Đề nhị tiểu thư vào đi." Phượng Cẩn Nguyên từ từ nói.

Lập tức, gã sai vặt rời đi, chỉ lát sau, Phượng Vũ Hành dẫn theo Vong Xuyên đi vào.

Đi vào trong phòng thì nhìn thấy Định An vương đang ngồi ở ghế khách, lại thấy trong phòng có hai chiếc giường, trong lòng đã tính toán sẵn.

"Con gái báỉ kiến phụ thân, báỉ kiến vương." Trên khuôn mặt nàng không có cảm xúc rõ ràng, theo quy tắc hành lễ vấn an.

Phượng Cẩn Nguyên đã sớm quen kiểu của Phượng Vũ Hành, Định An vương phi kia cũng đã lĩnh giáo tính tình của Phượng Vũ Hành ở thọ yến, lập tức không hề so đo. Định An vương còn lấy lòng nói: "Nhị tiểu thư không cần đa lễ."

Phượng Vũ Hành chỉ nói: "Vương gia khách khí." Cũng chưa liếc mắt nhìn Định An vương một cái, "Không biết phụ thân gọi A Hành đến đây là có việc gì?"

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, "Không phải vì phụ có việc, là Định An vương có việc muốn thương lượng cùng con."

"Hà?" Phượng Vũ Hành khó hiểu, "Ta là thứ nữ vô phẩm vô gia, sao xứng thương lượng chuyện với vương gia, phụ thân đừng đùa A Hành. Nếu không có chuyện gì quan trọng, A Hành sẽ trở về." Nàng nói xong xoay người muốn đi.

Định An vương bước xa một bước, trực tiếp lôi kéo Phượng Vũ Hành ở lại.

Phượng Vũ Hành nháy mắt một cái, cánh tay mạnh mẽ run lên, hất cánh tay từng chinh chiến nhiều năm của Định An vương ra!

"Vương gia xin tự trọng!" Nàng lạnh giọng nói, ánh mắt sắc bén vạn phần.

Định An vương bị nàng dọa sợ, vạn lần không nghĩ rằng nhị tiểu thư Phượng gia có võ công, không khỏi nhìn Phượng Vũ Hành vài lần.

Phượng Vũ Hành nhủ thầm: "Vương gia sao nhìn dân nữ như vậy, rốt cuộc là ý gì? Tuổi dân nữ còn nhỏ hơn so với Thanh Nhạc quận chúa, vương gia không nên có ý xấu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Vương gia, nhà người gặp chuyện không may

Đối với sự thất lễ của Định An vương, Phượng Cẩn Nguyên cũng rất mất hứng, đứng dậy nhắc nhở: "Xin vương gia thận trọng."

Định An vương nhanh chóng lui lại mấy bước, nhìn Phượng Vũ Hành nói: "Phượng nhị tiểu thư xin dừng bước, bản vương đúng là có việc muốn giúp đỡ, còn mời Phượng nhị tiểu thư ra tay hỗ trợ."

"Ta chỉ là một thứ nữ nhỏ, có thể giúp vương gia cái gì?"

"Việc này..." Định An vương có chút khó xử, chuyện của Thanh Nhạc nói ra rất khó nghe, huống chi Phượng Vũ Hành được coi là người chịu tổn thất, ngay cả chính Định An vương cũng cảm thấy không thể nói nổi. Nhưng dù sao đó cũng là con gái của hắn, tuy tức giận, dù sao cũng phải tìm đường cho con gái. "Xin Phượng nhị tiểu thư nói tốt trước mặt Thuận vương điện hạ vài câu, để điện hạ đừng đem chuyện ngày ấy... báo cáo với Hoàng thượng." Định An vương cảm thấy gương mặt già nua của mình đều bị Thanh Nhạc làm mất mặt hết.

Phượng Vũ Hành còn cố tình hỏi thêm: "Chuyện ngày ấy? Ngày ấy thế nào? Là chuyện gì?"

Định An vương hơi bực mình, "Chính là ngày thọ yến của vương phi... chuyện ở hậu đường."

"À, chính là chuyện Thanh Nhạc quận chúa cùng tấu với một nam tử bị tất cả mọi người nhìn thấy."

Phượng Vũ Hành nói một câu, Định An vương nuốt nửa tức muốn rồi đi, trong lòng nói người rõ ràng đã biết, có cần phải nói trắng ra như vậy không?

"A Hành thật sự không rõ vương gia nghĩ như thế nào." Phượng Vũ Hành lạnh mặt, xoay người nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Chắc phụ thân cũng đã hỏi thăm chuyện ngày ấy, lúc ấy Thanh Nhạc quận chúa nói trước mặt mọi người, nàng không cần gả cho nam tử nàng tấu chung kia, nàng phải gả cho hôn phu của con gái, cũng chính là Ngự vương điện hạ. Hôm nay Định An vương gia tự mình đến phủ, còn muốn để con gái đến trước mặt Thái điện hạ cầu tình, chẳng lẽ là đang ép con gái cho vị trí chính phi Ngự vương sao?"

"Không có!" Định An vương không cần đợi Phượng Cẩn Nguyên trả lời, nhanh chóng biểu đạt, "Nhị tiểu thư yên tâm, Thanh Nhạc bên kia bản vương sẽ quản giáo nghiêm, tuyệt đối không để cập đến hôn sự của nhị tiểu thư và Ngự vương."

"Thật không?" Phượng Vũ Hành buồn bực nhìn Định An vương, "Vương gia ngày chắc chắn có thể giữ được Thanh Nhạc quận chúa? Vì sao năm kia vương gia còn bị Thanh Nhạc quận chúa giật dây quỷ xuống trước mặt Hoàng thượng xin từ hôn? Dân nữ biết ngài là vương gia, chúng ta phủ nhỏ cửa nhỏ dĩ nhiên không thể so với vương phủ, cho nên cha ta nhẫn nhịn. Nay Thanh Nhạc quận chúa còn luôn miệng la hét phải gả cho Ngự vương, phụ thân..." Nàng nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Ngài là thừa tướng! Vì sao phải chịu tội nhục này?"

Nàng đem tội nhục của mình gieo lên người Phượng Cẩn Nguyên, mà Phượng Cẩn Nguyên thấy nàng nói vậy cũng hiểu rằng Định An vương phủ thật sự khinh người quá đáng, không nhận được cũng chất vấn Định An vương: "Rốt cuộc vì sao vương gia lại gây khó xử cho Phượng gia ta khắp nơi?"

Định An vương có miệng không thể biện minh, con tức vẫn luôn trấn áp trong lòng bỗng nổi lên, dưới con thịnh nộ chỉ vào thẳng Phượng Cẩn Nguyên... "Người đừng có không biết tốt xấu! Ta đường đường là Định An vương, người chỉ là một thừa tướng dưới phẩm gia của ta, có tư cách gì điều võ dương oai trước mặt bản vương?"

Phượng Cẩn Nguyên bật cười, "Vương gia, nếu bản tướng nhớ không lầm, là vương gia chủ động tìm tới cửa, hơn nữa vương gia đừng quên, nơi này là Phượng phủ của ta! Người điều võ dương oai là người!"

"Người..." Định An vương tức giận đập mạnh. "Được! Được lắm! Phụng Cẩn Nguyên, người đừng quá đắc ý. Hôm nay bốn vương đến phủ là cho người mặt mũi, đừng tưởng rằng bốn vương không dám đến trước mặt Hoàng thượng cáo trạng người!"

"Vậy mời vương gia đi chào! Chắc là Thất điện hạ đã giải thích rõ việc vui của Thanh Nhạc quận chúa với Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng cũng đang chờ gặp ngài, để tứ hôn cho Thanh Nhạc quận chúa."

Phụng Vũ Hành cũng nở nụ cười, "Vương gia tức giận như vậy làm gì, quý phủ sắp có việc vui, phải vui vẻ mới đúng."

Định An vương bị hai cha con kẻ xướng người hát nổi giận lôi đình, còn không chờ hần tiến lên một bước để phát tác, tiếng của gã sai vật ngoài cửa vang lên, nói: "Lão gia! Có thị vệ của Định An vương phủ cầu kiến."

"Hả?" Định An vương sùng sốt, thuận miệng nói: "Có chuyện gì?"

Gã sai vật đẩy cửa tiến vào, đi theo sau là thị vệ của Định An vương phủ. Thị vệ kia cũng không nhìn Phụng Cẩn Nguyên, vẻ mặt lo lắng nói với Định An vương: "Vương gia không tốt rồi, ngài mau về phủ xem đi! Vương phủ chúng ta lại bị cửu hoàng tử đốt cháy!"

"Cái gì?" Định An vương kinh hãi, Phụng Cẩn Nguyên cũng kinh hãi, Phụng Vũ Hành không nhận được, bật cười hi hi. Định An vương thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành nói: "Người cười cái gì?"

Phụng Vũ Hành mở to đôi mắt vô tội nhìn hần: "Vương gia, ta ở nhà mình cười một cái, ngài nóng nảy làm gì?"

Phụng Cẩn Nguyên không muốn nhìn hai người này đấu võ mồm nữa, dứt khoát hạ lệnh đuổi khách: "Vương phủ có chuyện lớn như vậy, vương gia sao còn có tâm tình đấu võ mồm cùng con gái bốn tướng? nàng mới mười hai tuổi!" Người là lớn đầu rồi lại cùng với tiểu nha đầu mười hai tuổi cãi nhau, người cũng không ngại khó coi nhĩ.

Định An vương cũng phản ứng lại, vung tay áo, vội vàng rời đi.

Gã sai vật ở Tùng viên đi theo hai người hộ tống rời phủ, trong thư phòng rốt cuộc chỉ còn hai cha con.

Phụng Cẩn Nguyên nhìn đứa con gái thứ hai của hần, không nhận được hỏi: "Ngự vương điện hạ đốt cháy Định An vương phủ, trước đó con cũng biết?"

Phụng Vũ Hành thành thật lắc đầu, "Thật sự không biết."

Phụng Cẩn Nguyên bắt đắc dĩ cười khổ, "Chắc là điện hạ muốn làm người hết giận."

"Cũng là muốn Phụng gia hết giận." Phụng Vũ Hành nhìn Phụng Cẩn Nguyên nói: "Ngày đó ở thọ yến Định An vương phủ, không chỉ mình A Hành bị ủy khuất, đại tỷ tỷ và tam muội muội đều bị ủy khuất. Không nói đến đại tỷ tỷ có tuyệt kỹ gây đàn lại gây cho một đám nô tài, còn tam muội muội, tuy là thứ nữ, nhưng lại vô cớ bị hạ nhân làm bẩn váy bằng nước trà thì tính sao?"

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu, "Vi phụ biết, các con đều tức giận, hôm nay vi phụ cũng chưa cho Định An vương sắc mặt hòa nhã. Con phải hiểu, vi phụ làm như thế, cũng là để cho áp lực lớn."

Phụng Vũ Hành cũng cảm kích điểm này, hôm nay thái độ của Phụng Cẩn Nguyên làm nàng rất hài lòng. Vì thế cho cái mặt tươi cười: "Phụ thân yên tâm, nếu Định An vương đúng là muốn đến trước mặt Hoàng thượng gây khó dễ, A Hành chắc chắn sẽ thỉnh cầu Ngự vương điện hạ giúp đỡ chuyện trong nhà một ít. Nhưng mà chắc Định An vương cũng không có khả năng so đo với chúng ta, nhà hần còn chưa biết đốt thành dạng gì nữa."

Phụng Cẩn Nguyên cảm thán: "Từ nhỏ tính cửu hoàng tử vẫn như vậy, chỉ mong sau này hần đối xử với con có thể không giống vậy một chút. Con hãy nhớ, không cần chọc giận hần, người nọ hi vọng vô thường, ai biết hôm nay hần đối xử tốt với con, ngày sau có thể đột nhiên trở mặt hay không."

"Đa tạ phụ thân, con gái đã nhớ kĩ." Những lời này Phụng Vũ Hành nói rất khẩn thiết, từ khi trở về vương phủ, cuối cùng Phụng Cẩn Nguyên cũng có chút bộ dạng của người cha. "À, đúng rồi." Nàng bỗng nghĩ tới một việc, từ trong tay áo, lấy ra một cái hà bao đưa cho Phụng Cẩn Nguyên: "Đây là lúc ở thọ yến, đại tỷ tỷ đưa cho Thuần vương điện hạ. Nhưng Thuần vương điện hạ không muốn, để con gái mang về đưa cho phụ thân, còn nói chuyện lần này hần sẽ không so đo với đại tỷ tỷ, nhưng nếu có lần tiếp theo, xin mời ngài tự mình nói chuyện với Thuần vương điện hạ."

Phụng Cẩn Nguyên tức giận nhìn chằm chằm hà bao kia, Trầm Ngự không am hiểu nữ công, hà bao này có đường kim mũi chỉ không được tự nhiên, vừa thấy đã biết là từ tay nàng. Nhưng hần rõ ràng đã cảnh báo Trầm Ngự, trước khi Phụng gia có lập trường thì không thể tự tiện lui tới cùng nam tử, vì sao Trầm Ngự không nghe lời khuyên bảo của hần?

Tay nhận lấy hà bao, phát tay nói với Phụng Vũ Hành: "Con trở về đi!" Hần cảm thấy hơi loạn, sớm biết bộ dáng của Thuần vương điện hạ sẽ có rất ít nữ tử có thể vững tâm, nhưng hần vạn lần không nghĩ rằng, người biết rõ con đường sau này của mình là Trầm Ngự, vì sao lại động tâm với người nọ?

Khi Phụng Vũ Hành trở lại Đồng Sinh hiên, Hoàng Tuyền vừa mới từ Phổ Độ am về, nàng phải đi đưa thuốc cho Mãn Hi, đồng thời cũng mang về tin tức Mãn Hi truyền lại: "Tiểu thư, Mãn Hi nói hai người trước Thẩm gia từng đến Phổ Độ am, nhưng ni cô trong am không cho bọn họ gặp mặt. Nhưng mà buổi tối Thẩm thị lại không để Mãn Hi ở lại gác đêm, ban đêm Mãn Hi trộm đến phòng Thẩm thị xem, thấy trong phòng có ánh nến sáng nửa gian."

Phụng Vũ Hành cười lạnh, người Thẩm gia sao có thể nhìn Thẩm thị chịu khổ ở trong am, luôn nghĩ biện pháp đưa người ra bên ngoài. Cũng không biết

bọn họ dùng biện pháp gì, biện pháp này có phải hy sinh những người khác để thay thế hay không.

Lúc này, trong viện Hàn thị, cánh tay đã dần chuyển biến tốt của Phụng Phấn Đại đã không còn nằm một chỗ trên giường. Đại phu buộc cho nàng mảnh vải trên cổ, nàng hay dùng vải bó quần cánh tay, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Hạ nhân trong phòng đã sớm bị đuổi đi, chỉ còn lại hai người Hàn thị.

Hàn thị ngồi trên ghế, nhìn sự nôn nóng của Phấn Đại, có hơi sợ nàng.

Lần trước Vong Xuyên đem giấy đến trước mặt Phấn Đại, cũng nói thẳng giấy này vốn dùng năm vạn lượng bạc đổi lấy, Phấn Đại đã phát điên, Vong Xuyên đi rồi thì đánh nàng. Rốt cuộc nàng là mẫu thân, thương Phấn Đại, nhưng không dám đánh lại, bị Phấn Đại đánh trúng vài cái, trán bị thương, mặt cũng bị sưng lên, Hàn thị rất lo lắng nếu bị Phấn Đại gây khó dễ.

Nhưng lần này, Phấn Đại dường như có ý tưởng mới, đi lại trong phòng vài vòng rồi dừng lại, sau đó nhìn Hàn thị, không ngừng cân nhắc.

Hàn thị muốn nói nàng rất cuộc đang suy nghĩ gì, lúc này Phấn Đại chủ động mở miệng, nói: "Di nương, thừa dịp bây giờ Thẩm thị không ở trong phủ, có phải ngươi nên nắm chặt một chút, sinh con trai cho phụ thân?"

Trong lòng Hàn thị vừa động, lại lập tức thờ dãi: "Từ khi có Kim Trân, phụ thân ngươi đã bao ngày không đến viện này?"

"Việc do người làm, chỉ cần ngươi muốn, chung quy sẽ có biện pháp."

Phụng Phấn Đại vắt óc muốn để Hàn thị có một đứa bé, mà bên kia, Phụng Cẩm Nguyên lần đầu tiên phá vỡ ý nghĩ đi Như Ý viện theo thói quen, khi đến nơi nghỉ ngơi, đứng là đi về hướng Đồng Sinh hiên.

Hắn nhờ lão thái thiếp có nói trước đó vài ngày, Diêu thị cũng là vợ hắn, có thể không nâng thành chủ mẫu, nhưng không thể không quan tâm mọt chút.

Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy biểu hiện trước mặt Định An vương hôm nay, đã làm cho Phụng Vũ Hành để lại ấn tượng tốt, thừa dịp này hắn lại cho Diêu thị một quả táo ngọt, có lẽ quan hệ với con gái cũng có thể hòa hợp một chút.

Còn nữa, cửu hoàng tử kia trước đây là tùy hứng, nhưng hiện tại đã trưởng thành, lại vô cớ đi đốt vương phủ luôn không còn điểm nào có thể nói nổi. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, thì chỉ có một khả năng.. Hoàng thượng bày mưu đặt kế. Chỉ có Hoàng thượng đứng đầu, cửu hoàng tử mới có khả năng đốt sạch không kiêng nể gì. Ngày mai hắn sẽ phái người đi hỏi thăm, rốt cuộc Định An vương phủ bị đốt thành dạng gì.

Phía sau Đồng Sinh hiên, Phụng Vũ Hành và Phụng Từ Duệ không ngủ, Diêu thị cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Tôn ma ma bên ngoài tiến vào, vội vã nói với nàng: "Phụ nhân, lão gia đến đây."

"Cái gì?" Diêu thị hoảng sợ, theo bản năng hỏi: "Hắn tới làm gì?"

Tôn ma ma quay đầu nhìn bên ngoài trời đã tối, đoán: "Chẳng lẽ đêm nay lão gia muốn đến đây nghỉ ngơi?"

Diêu thị cũng không biết thế nào, trong lòng nổi lên một trận ghê tởm. Nàng vì Phụng Cẩm Nguyên sinh con, nhưng ở giữa đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vậy mà nam nhân kia còn muốn đến đây ngủ cùng nàng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

"Đề Thanh Linh báo với nhị tiểu thư." Diêu thị lạnh mặt phản phó, đồng thời áo khoác ngoài đã cởi ra lại mặc lên.

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa có âm thanh của Phụng Cẩm Nguyên vang lên... "Thiên Nhu, ngủ rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chung quy chuyện vẫn chưa thành

Hơn ba năm, Phụng Cẩm Nguyên lại vào cửa phòng Diêu thị, căn bản lại không có người đưa hắn vào trong phòng. Diêu thị ngồi trên ghế bên ngoài phòng, nhìn Phụng Cẩm Nguyên, vừa không chào đón, cũng không tỏ ra thân thiện, thậm chí ngay cả nét tươi cười trên mặt đều không có.

Phụng Cẩm Nguyên bắt đầu cảm thán, xem ra ba năm nay, lạnh không chỉ là tâm con gái hắn, ngay cả người vợ cả chân chính này cũng không còn cảm tình đối với hắn.

Không khỏi nhớ đến Kim Trân và Hàn thị nhiệt tình, hắn bắt đầu hơi hối hận khi vào Đồng Sinh hiên. Nhất là khi qua Liễu viên đến nguyệt lương môn, nha đầu canh cửa còn gặng hỏi hồi lâu với tiến vào, sau đó còn đi theo phía sau, nhìn hắn như nhìn một tên trộm. Mà hắn lại đang cần một người dẫn đường, bằng không cho tới lúc này vẫn chưa đặt chân vào phủ đệ, thực sự là sẽ lạc đường.

"Nàng... gần đây khỏe không?" Phụng Căn Nguyên không biết nên nói gì, không có người để ý đến hắn, hắn tự mình ngồi xuống, sau đó tự rót cho mình một chén trà nhỏ.

Diêu thị gật đầu, "Đa tạ lão gia quan tâm, mọi thứ ta đều tốt." Ngay cả hai chữ "thiếp thân", nàng cũng không nguyện tự xưng.

"Bình thường ngủ sớm như vậy sao?" Hắn nhìn bên ngoài, tuy trời đã tối hẳn, những thiếp thất khác lúc này hẳn là đang chờ hắn đi qua, làm sao có chuyện ngủ sớm như vậy, ngay cả An thị cũng đều chờ mong hắn, người vợ cả này từ trước có cảm tình rất tốt, nay lại trở nên lạnh lùng như vậy.

"Ta có thói quen ngủ sớm." Diêu thị hỏi một câu, đáp một câu, đơn giản rõ ràng, tuyệt đối không nói lời thừa.

"Vậy hôm nay ngủ muộn một chút!" Phụng Căn Nguyên dứt khoát nói rõ, "Nàng trở về nhiều ngày rồi, ta cũng không đến thăm, là sơ sẩy của ta, đêm nay ở đây cùng nàng, chúng ta đã rời xa nhiều năm, chắc là nàng cũng có nhiều chuyện muốn nói với ta."

Diêu thị lại lắc đầu, "Ta cũng không có gì muốn nói với lão gia, lão gia nên trở về đi."

"Hả?" Phụng Căn Nguyên sững sốt, "Nàng không hiểu ý của ta à?"

"Lão gia cũng không hiểu ý của ta sao?" Diêu thị cùng đối diện, trong ánh mắt đều không có một chút cảm tình.

"Ta không hiểu!" Phụng Căn Nguyên giả ngu, sau đó đứng dậy, nhưng tay lại kéo Diêu thị, dứt khoát kéo vào trong phòng.

Diêu thị sao có sức lực như hắn, bị kéo một cái đã lao đảo, không tự chủ đi theo hắn vào phòng. Trong lòng nàng hơi rối rắm, vốn đã chuẩn bị tốt chủ ý hoàn toàn cự tuyệt chuyện này với Phụng Căn Nguyên, nhưng nếu đối phương ép buộc, dù sao nàng cũng là con dâu Phụng gia, sao có thể từ chối. Không khỏi sốt ruột, chỉ mong Phụng Vũ Hành có thể mau xuất hiện cứu nàng, nhưng lại nghĩ, nào có chuyện con gái ngăn cản phụ thân không cho ngủ cùng phòng với mẫu thân? Tâm liền nặng nề hơn.

"Lão gia." Nàng vì bản thân mà tranh chủ lần cuối, "Thân thể ta không được thoải mái, không thể hầu hạ lão gia."

Phụng Căn Nguyên vốn không để ý tới nàng, xong xuôi sẽ gỡ y phục của Diêu thị xuống, ngay lúc này, cửa phòng bị người đẩy mở ra.

Hắn đang muốn tức giận, chợt nghe âm thanh của đứa trẻ vang lên: "Phụ thân! Là phụ thân đến đây sao? Từ Duệ rất nhớ phụ thân!"

Trong chớp mắt, đùi đã bị Phụng Từ Duệ ôm lấy. Đứa trẻ đó gần đây hơi béo, khuôn mặt có thịt hơn, tròn trịa rất đáng yêu.

Phụng Căn Nguyên nhìn con trai đáng yêu như vậy, cũng hết giận một nửa, nhanh chóng cúi xuống ôm Từ Duệ lên, hỏi hắn: "Sao Từ Duệ lại chạy tới đây?"

Phụng Từ Duệ nói: "Bọn hạ nhân nói phụ thân đến Đồng Sinh hiên, Từ Duệ vừa trở về phủ cũng không thấy phụ thân, trong lòng rất sợ, nên xin tỷ tỷ dẫn Từ Duệ đến đây. Phụ thân không thích Từ Duệ à?"

Phụng Căn Nguyên nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành đi theo sau, sao có thể không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng Phụng Từ Duệ nói, là hắn kéo Phụng Vũ Hành đến, vậy hắn sẽ không thể trách cứ, chỉ có thể véo mặt Từ Duệ, dỗi lòng nói: "Sao có thể, vi phụ rất thích Từ Duệ."

"Tốt quá rồi!" Từ Duệ hôn một cái lên mặt Phụng Căn Nguyên, đôi mắt to chớp chớp, làm Phụng Căn Nguyên ngẩn người.

Hắn có nhiều con như vậy, khi coi trọng Phụng Vũ Hành nhất, thì tính Phụng Vũ Hành vốn thanh đạm, không thân cận nhiều với hắn. Sau lại sủng Trầm Ngư và Từ Hạo, nhưng khi Trầm Ngư lớn thành một đại cô nương, thì không thể gần hắn nhiều hơn. Mà Phụng Từ Hạo, trừ chuyện sống phóng túng gây tai họa, sẽ không làm những chuyện như vậy.

Nay được Từ Duệ hôn một cái như vậy, hắn rốt cuộc dâng lên vài phần cảm động. Hóa ra vẫn có đứa con làm người ta vui mừng như thế, hóa ra hắn không chỉ có thể làm một người cha nghiêm khắc, mà còn được con trai hôn mặt một cái mà vui vẻ như vậy.

Trong lúc nhất thời, được bọn trẻ quấy rầy mà cảm giác không thoải mái lập tức tan thành mây khói.

Hắn trực tiếp ôm Từ Duệ trở lại gian ngoài, vừa chơi đùa với con trai vừa hỏi hắn một chút bài học. Từ Duệ có hỏi tất đáp, mà lại học một biết mười, làm Phụng Căn Nguyên vớt chuyện Diêu thị ra sau đầu.

Cuối cùng Diêu thị thở dài nhõm một hơi, nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành, trong lòng sợ một lúc.

Phụng Vũ Hành tiến lên cầm tay Diêu thị, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân đừng sợ, phụ thân ngồi không được lâu sẽ phải lập tức đi ngay."

Diêu thị khó hiểu, nhưng rất nhanh, nghi hoặc này đã có đáp án... "Lão gia." Nha đầu Thanh Linh từ bên ngoài tiến vào, hành lễ với Phụng Căn Nguyên, "Bên Hàn di nương phái một nha đầu đến đây, nói có chuyện muốn nói cùng lão gia."

Phụng Căn Nguyên nhíu mày, "Đêm nay ngủ lại Đồng Sinh hiên, Hàn di nương ngay cả quy củ ấy cũng không hiểu sao?"

Phụng Vũ Hành nhanh chóng nói: "Hàn di nương ở quý phủ nhiều năm, không có khả năng không hiểu quy củ như vậy, hay là có chuyện quan trọng không thể trì hoãn, không bằng phụ thân hỏi nha đầu kia vào hỏi một chút."

Phượng Cần Nguyên gạt đầu, Thanh Linh mới dẫn nha đầu kia vào.

"Lão gia." Nha đầu kia tiến lên quỳ xuống đất, ánh mắt đỏ lên, khóe mắt rướm lệ.

Phượng Cần Nguyên nhủ mảy, có chút phiền chán nói: "Khóc sụt mướt làm gì?"

Tiểu nha đầu nhanh chóng nói: "Xin lão gia đến xem qua Hàn di nương!"

"Hàn di nương làm sao vậy?" Phượng Vũ Hành cướp lời phụ thân hỏi.

"Buổi trưa hôm nay Hàn di nương bắt đầu ăn không ngon, cứ kêu đau đầu. Vốn nghĩ rằng đi ngủ sẽ tốt hơn, nhưng lúc này, chẳng những không chuyển biến tốt, còn càng ngày càng nặng hơn. Di nương khó chịu nằm trên sạp, mơ màng gọi "lão gia". Xin lão gia đi thăm Hàn di nương!"

Phượng Vũ Hành trong lòng cười thầm, ngoài miệng khuyên nhủ: "Phụ thân mau trở lại đi! Thân thể Hàn di nương yếu kém, hay là sinh bệnh nặng."

Rốt cuộc là do Phượng Cần Nguyên sủng Hàn thị nhiều năm, tuy hiện tại có người mới là Kim Trân, nhưng tình cảm nhiều năm vẫn là ở Hàn thị. Trước mắt vừa nghe Hàn thị bị bệnh, rốt cuộc hẳn ngồi không được, đặt Tử Duệ xuống, đứng dậy nói với Diêu thị: "Ta đi xem đã, ngày khác đến chỗ nàng."

Diêu thị cúi đầu không nói gì, Phượng Cần Nguyên cảm thấy đối xử với nàng hơi thua thiệt, muốn tiến lên cầm tay Diêu thị, nha đầu đang quỳ kia lại thúc giục: "Lão gia nhanh chút, bên này xa, nô tỳ thật sự sợ Hàn di nương không chống đỡ được!"

Một câu đã làm cho động tác của Phượng Cần Nguyên ngừng lại, trở ra ngoài, nha đầu kia nhanh chóng đứng lên đi theo.

Đến khi bọn họ đã đi xa, lúc này Diêu thị mới hỏi Phượng Vũ Hành: "Con sớm biết bên Hàn di nương đang có chuyện đến đây?"

Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Lúc con đến bên này, Hoàng Tuyên đã nói với con."

Diêu thị gạt đầu, "Chắc Hàn thị cũng đã nhìn chăm chăm việc này, như vậy ta sẽ không phải sợ nữa, nói vậy thì lần sau phụ thân con đến đây tiếp, nàng vẫn sẽ ngăn cản."

Phượng Vũ Hành không nói thêm nữa, cảm thấy tính toán chuyện này với Kim Trân mới tốt một chút. Hàn thị cứu được một lần nhưng không thể cứu lần thứ hai, tóm lại lần sau phải chuẩn bị phía Kim Trân, dù sao nàng làm con gái không thể mình bạch ngăn cản phụ thân ngủ lại Đồng Sinh hiên.

Lại nói Hàn thị kia, trang điểm già bệnh rốt cuộc cũng lừa được Phượng Cần Nguyên đến viện của nàng. Đã lâu phu quân vào cửa nữ nhân, vừa thấy Phượng Cần Nguyên đến, đã lập tức khóc.

Vốn ngày thường nàng mảnh mai, giờ phút này khóc ủy khuất trên giường, quả nhiên đã khóc nát tâm Phượng Cần Nguyên.

Hắn chuẩn bị tiến lên ôm ái thiếp vào lòng, không đoán rằng hôm nay không phải ngày hoàng đạo sinh hoạt vợ chồng, chỉ nghe bên ngoài lại có nha đầu rất cẩn thận gọi to: "Lão gia!"

Hàn thị tức giận ôm cổ Phượng Cần Nguyên, làm nũng nói: "Chuyện gì cũng không cho đề ý, đêm nay lão gia là của ta."

Phượng Cần Nguyên thích nhất giọng điệu này của nàng, lập tức xoa đầu, "Được! Cái gì cũng không đề ý." Nói xong, tay vừa định gỡ bỏ áo trong của Hàn thị.

Kết quả bên ngoài, âm thanh của nha đầu kia lại vang lên: "Lão gia, tam lão gia của Thẩm gia đến, đang chờ ngài ở Tùng viên."

Rốt cuộc Phượng Cần Nguyên đẩy Hàn thị ra, người cũng trào xuống sạp, bất đắc dĩ nói: "Ngày khác lại đến năm nàng, Thẩm Vạn Lương kia tự mình đến phủ, chỉ sợ đúng là có việc." Dứt lời, nâng bước rời khỏi phòng.

Hàn thị tức giận cắn răng, cầm gối ném xuống đất, ở cửa truyền đến âm thanh của Phượng Phấn Đại: "Phụ thân đã đến cửa ngòi cũng không giữ được! Trước kia còn tưởng rằng ngòi có bản lĩnh ôm lấy nam nhân, nay ngay cả năng lực ấy cũng mất sao?"

"Con cầm miệng lại cho ta!" Hàn thị cũng tức giận, "Phượng Phấn Đại ta nói cho con biết, muốn vinh hoa phú quý tự con tranh giành đi! Muốn cứu hoàng tử kia cũng tự mình cướp lấy! Con có bản lĩnh! Con có bản lĩnh thì phải thắng được Phượng Vũ Hành và Phượng Trầm Ngư, nếu con không có năng lực, cũng đừng lôi ta ra trước đầu!"

"Ngươi cho rằng ta không nghĩ đến?" Phấn Đại vọt vào, xoay người nhặt gối ném lại vào người Hàn thị, "Ta muốn là chính nữ, ta có cái gì không muốn? Xét đến cùng còn không phải là vấn đề của ngươi? Thẩm thị có thể lên vị trí đương gia chủ mẫu, dựa vào đâu mà ngươi không thể? Phượng gia có thể dựa vào Phượng phủ để làm ăn với hoàng đế, Hàn gia các ngươi ngay cả con sâu đều không có? Xuất thân không tốt thì lúc trước ngươi không nên đặt chân vào cửa Phượng phủ, lại liên lụy ta cũng bị khinh bỉ theo, ngươi là mẫu thân kiểu gì vậy? Không bằng ngươi chết đi!"

Phượng Phấn Đại không quan tâm, kêu la một trận, động tác mạnh hơn nữa, cánh tay lại bắt đầu đau. Tay đau xót thì nàng khóc, vừa khóc vừa mắng Hàn thị: "Ta còn bị nam tử ta thích nhất bẻ tay, nếu ngươi có địa vị trong Phượng phủ, cho dù hẳn là vương gia làm sao dám đối xử với ta như vậy? Ngươi không có bản lĩnh của nữ nhân, làm con gái ngươi là ta đúng là thất bại tám đời!"

Hàn thị cảm thấy trong lồng ngực có vị ngai ngái trào lên, nàng liều mạng muốn áp xuống, nhưng thế nào cũng không áp chế được. Một ngụm máu phụ ra, ngay sau đó, người ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Phủ Định An vương đâu rồi?

Do Hàn thị ngất đi, toàn bộ người trong viện đều hỗn loạn, Phụng Phấn Đại đã biết mình gây họa, nhưng không muốn tiến lên xem bệnh tình mẫu thân nàng như thế nào, dứt khoát quay đầu chạy ra ngoài.

Mà bên phía Tùng viên, Phụng Cần Nguyên ngăn người đối diện với Thẩm Vạn Lương mang theo ba trăm vạn lượng ngân phiếu.

Ba trăm vạn, hẳn rất muốn ba trăm vạn này. Trước mắt tiền đã dùng nhiều nơi, Phụng phủ cũng khá tốt, nhưng bên Tam hoàng tử không thể không tỏ ra chút thực lực. Nhưng tiền Thẩm gia đưa tới, chắc chắn sẽ có điều kiện.

"Tỷ phu." Thẩm Vạn Lương tận tình khuyên bảo, "Tỷ tỷ của ta tật xấu không ít, Thẩm gia chúng ta đều biết, nhưng cho dù ngài không niệm tình vợ chồng nhiều năm, cũng phải nghĩ cho Trầm Ngự!"

"Trầm Ngự vĩnh viễn là chính nữ Phụng gia." Phụng Cần Nguyên rất kiên quyết về điểm này.

Thẩm Vạn Lương lại lắc đầu, nói: "Tỷ phu không phải là không biết vị nhị tiểu thư Phụng gia kia lợi hại bao nhiêu, Trầm Ngự đoạt vị trí chính nữ của nàng, nàng sắp xếp chỉ để trở về trả thù. Thấy nàng thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ sợ sẽ ăn tươi Trầm Ngự ngay cả xương cốt cũng không tha. Huống chi, ngôi vua để dành kia, cửu hoàng tử vốn không có hi vọng, nếu Phụng gia nhất định chỉ có thể bảo vệ một đứa con gái... Vẫn nên bảo vệ Trầm Ngự cho tốt."

Sắc mặt Phụng Cần Nguyên trầm xuống, "Đây là người đang nhúng tay vào chuyện nhà của Phụng gia?"

"Tiểu đệ không dám." Thẩm Vạn Lương nhanh chóng khom người, "Tiểu đệ chỉ vì lo lắng cho tỷ phu. Đứa trẻ Trầm Ngự đã trở nên xinh đẹp như vậy, năm đó lại có lời nói của Tử Dương đạo nhân, tỷ phu vạn lần không thể buông tha cho nàng!"

Phụng Cần Nguyên bị hắn nói đến khó chịu, nhưng thực tế trong lòng hắn cũng cùng suy nghĩ với Thẩm Vạn Lương. Trước mắt Phụng Vũ Hành đang có khí thế, cửu hoàng tử kia rốt cuộc cũng không có được ngôi vị cửu ngũ, cho dù nàng có chỗ dựa là Ngự vương, Thuận vương, hơn nữa lại có Văn Tuyên vương phủ thì sao? Một ngày kia Thánh thượng băng hà, tân đế lại há có thể dung túng cho cửu hoàng tử tiếp tục làm bậy?

Hắn nhận ngân phiếu dứt vào tay áo, nói với Thẩm Vạn Lương: "Việc này ta đã có tính toán, người cứ trở về trước đi."

Thẩm Vạn Lương vừa thấy Phụng Cần Nguyên nhận lấy ngân phiếu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khẳng định lấy tiền là được rồi. Hắn cũng là người thông minh, tuyệt đối không làm những việc ám sát như trước, nếu Phụng Cần Nguyên có lời này, vậy thì trở về chờ đợi, chắc không bao lâu nữa, tỷ tỷ của hắn cũng nên hồi phủ.

Sau khi Thẩm Vạn Lương rời đi, ám vệ lại hiện thân trước mặt Phụng Cần Nguyên, Phụng Cần Nguyên hỏi hắn: "Bên Phủ độ am vẫn yên tĩnh?"

Ám vệ đáp: "Sau khi gặp người Thẩm gia một lần, đại phu nhân đã không khóc nháo nữa, ban ngày còn có thể đi theo đám ni cô cùng làm chút việc."

Phụng Cần Nguyên gật đầu: "Xem ra đệ đệ kia của nàng đến là có chủ ý bảo mệnh cho nàng. Thôi, người lui xuống trước đi."

Ám vệ lắc mình đã không còn thấy nữa.

Phụng Cần Nguyên cân nhắc trở lại bên Hàn thị, nhưng sau khi ra khỏi Tùng viên, bước chân không không chế được đến Như Ý viện. Rốt cuộc Kim Trân còn trẻ, như một sợi dây lôi kéo Phụng Cần Nguyên, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Khi hắn đến Như Ý viện, Kim Trân vừa nhận được tin Hàn thị bị Phấn Đại làm tức giận đến ngất đi, trước mắt thấy Phụng Cần Nguyên trông không giống như biết chuyện gì, thì biết hẳn nhất định còn chưa nghe nói. Nhanh chóng dặn nha đầu canh cửa: "Lát nữa mặc kệ ai tới, mặc kệ chuyện gì, cũng không được quấy rầy lão gia. Nếu có người khóc nháo, dứt khoát lôi ra ngoài cho ta, lôi đi rất xa."

Nha đầu gật đầu đáp ứng, âm thanh của Phụng Cần Nguyên cũng vang lên: "Hơn nửa đêm rồi, sao nàng còn chưa ngủ?"

Kim Trân nhanh chóng thay đổi khuôn mặt cười, âm thanh mềm mại trả lời hắn: "Nếu thiếp thân đã ngủ, thì không có người chờ lão gia nữa." Vừa nói vừa ôm lấy thắt lưng của Phụng Cần Nguyên, đưa người vào phòng.

Chỉ là hôm nay Phụng Cần Nguyên không chuyên tâm, Kim Trân tự nhận bản thân có bản lĩnh, lại vẫn không thể bắt chuyện được với Phụng Cần Nguyên.

Nàng dứt khoát ngồi dậy, vừa bóp chân cho Phụng Căn Nguyên vừa hỏi hần: "Có phải lão gia đang có tâm sự hay không?"

Phụng Căn Nguyên cân nhắc một lát, nắm lấy cổ tay của Kim Trân, nhìn cánh tay có một vết sẹo lớn, hỏi: "Sao lại có cái này?"

Trong lòng Kim Trân có chút lo lắng, lập tức giờ lên khuôn mặt ủy khuất: "Trước kia làm sai chuyện, bị đại phu nhân in lên."

"In lên?" Phụng Căn Nguyên nhíu mày, "Nàng dùng cái gì để in lên?"

Kim Trân nói với hần: "Dùng một khối sắt nung đỏ, đại phu nhân chuyên in dấu phạt hạ nhân, ai không vâng ý nàng, thì nàng nung nó trong chậu than, hay chọn nơi y phục có thể che được mà in."

Phụng Căn Nguyên có một cổ tức giận trào lên, ngồi phất dậy, hồi lâu không nói gì.

Ngay lúc Kim Trân cảm thấy hần đang đau lòng cho mình vì bị Thẩm thị làm bồng thành như vậy, đang chuẩn bị nói vài câu, chợt nghe Phụng Căn Nguyên nói: "Cho tới giờ nàng ấy vẫn có cái tính đó, lúc ở nhà cũ Thẩm gia cũng dữ dằn, con gái chỉ có mình nàng ấy, bị nuông chiều hư rồi, nàng cũng đừng quá ghi hận nàng ấy."

Kim Trân chớp chớp mắt, có điểm không thể phản ứng lại lời nói của Phụng Căn Nguyên. Đây là nói tốt cho Thẩm thị? Nhưng... vì sao? Thẩm thị không phải đã đưa vào miếu rồi sao? Chẳng lẽ đang muốn khơi động tro tàn?

"Lão gia nói đúng." Nàng là nữ nhân thông minh, Phụng Căn Nguyên nói như vậy dĩ nhiên hần sẽ có đạo lý, giờ phút này phải theo, "Từ trước đến nay thiếp thân chỉ là nô tỳ của đại phu nhân, đã làm sai chuyện gì thì nên nhận phạt, sao dám ghi hận."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Nàng có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, nàng yên tâm, ngày sau ta sẽ không bạc đãi nàng. Tương lai nàng cũng nên vì Phụng gia ta khai chi tán diệp, sinh một trai một gái, chắc chắn ta sẽ đối xử tốt với chúng."

Kim Trân vừa nghe lời này, thì bên trong có một trận buồn nôn trào lên. Nàng quay đầu đi chỗ khác ra vẻ thẹn thùng, cuối cùng là đã cưỡng chế cảm giác buồn nôn kia lại.

"Ngủ đi." Phụng Căn Nguyên kéo nàng vào chăn, hai người ôm tâm sự đi ngủ.

Chỉ là Kim Trân làm sao ngủ được, Phụng Căn Nguyên truyền đến tin tức kia chỉ sợ Thẩm thị muốn xoay người, đây cũng không phải chuyện tốt.

Sáng sớm ngày tiếp theo, còn chưa chờ Phụng Vũ Hành đi thỉnh an lão thái thái, Kim Trân đã vội vàng tìm đến. Phụng Vũ Hành vừa thấy như vậy, phỏng chừng bản thân cũng không đến Thư Nhã viên được, nên nói với Điều thị để nàng cáo lỗi với lão thái thái, sau đó dẫn Kim Trân trở về phòng.

"Nhị tiểu thư." Kim Trân thực sự sốt ruột, "Lần trước thiếp thân nói chuyện với nhị tiểu thư, nhị tiểu thư có thể quyết định chưa?"

Phụng Vũ Hành nhíu mày, "Ta nói rồi, đó là một sinh mệnh, mặc dù ta biết y thuật, nhưng là vì cứu người, mà không phải là giết người."

"Đứa trẻ này chưa coi như là một cá thể." Kim Trân vội vã giải thích, "Là ta tự nguyện, có thể coi là tội nghiệt thì cũng là tự ta tạo nghiệt, không tính lên đầu nhị tiểu thư." Nàng lại nghĩ, dứt khoát nói: "Nhị tiểu thư chỉ cần cho loại bỏ cái thai này cho ta, ta... ta biếu nhị tiểu thư một phần đại lễ."

"Hả?" Phụng Vũ Hành cảm thấy kỳ lạ, nhưng lập tức nghĩ đến đêm qua Ban Tẩu nói với nàng có người Thẩm gia vào Phụng phủ, lại nói chuyện với Phụng Căn Nguyên một hồi, trong lòng nàng đã có tính toán, tám phần là có liên quan đến Thẩm thị, Kim Trân hẳn đã biết chút gì đó. "Người cứ trở về đi, ta còn muốn suy nghĩ thêm."

"Nhị tiểu thư." Kim Trân bắt đầu nói: "Nhị tiểu thư phải nhanh một chút!" Vừa nói vừa vỗ bụng mình, "Nếu để lâu... chỉ sợ không giấu được."

Phụng Vũ Hành gật đầu, rồi đuổi Kim Trân đi.

Cái thai đã hơn hai tháng, không có nhiều thời gian để nàng do dự. Bằng không chờ đến ba tháng đã bắt đầu lộ bụng, chỉ sợ giấu cũng không thể giấu được. Huống chi sau ba tháng mà lại cùng được vật loại bỏ, nguy hiểm cũng lớn hơn.

Nàng bắt đầu đi "ái" một tiếng, giúp Kim Trân nạo thai xem ra nhất định phải làm, dù sao chuyện của Kim Trân một khi bị bại lộ, đối với nàng mà nói cũng không có lợi gì. Chỉ là hiện tại thiếu một cơ hội, đứa nhỏ này không thể bỏ đi không công, lại không biết đại lễ theo như lời Kim Trân là gì.

"Ban Tẩu." Nàng gọi một tiếng, Ban Tẩu lập tức xuất hiện. Vài lần Phụng Vũ Hành đều muốn hỏi bình thường Ban Tẩu hẳn rất cuộc ẩn thân nơi nào và ngủ chỗ nào, đồng ý là âm vệ không muốn lộ diện, nên cũng ngừng. "Người đi chùa Phổ Độ đi, xem bên Thẩm thị có động tĩnh gì không."

Ban Tẩu gật đầu, hỏi câu: "Bây giờ?"

"Đúng, bây giờ."

"Vậy chủ tử ngài cũng không nên ra phủ."

Phụng Vũ Hành xoa trán, "Đã biết."

Ban Tầu biến mất không thấy nữa, nàng nhìn trái phải một lát, chắc chắn Ban Tầu đã đi xa, nên mới gọi Vong Xuyên đến, "Nhanh đi, đổi y phục bình thường, chúng ta đến Định An vương phủ xem một chút."

Vong Xuyên bĩu môi, "Vừa rồi là ai đáp ứng Ban Tầu không ra khỏi phủ?"

"Không có chuyện gì đâu!" Phụng Vũ Hành vỗ bả vai Vong Xuyên, "Chúng ta lại không ra khỏi kinh thành, ban ngày ban mặt sao có thể có nguy hiểm."

Vong Xuyên ngẫm lại cũng đúng, trong kinh thành nơi nơi đều có người của cửa hoàng tử, bên Định An vương phủ lại có trạm gác ngầm, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nàng có thể tùy lúc gọi người đến bảo vệ Phụng Vũ Hành. Vì thế cũng đáp ứng, về phòng thay y phục, đi theo Phụng Vũ Hành ra khỏi Phụng phủ.

Cho đến khi đi trên đường cái ở kinh thành, Phụng Vũ Hành mới biết được chuyện Định An vương phủ bị đốt cháy có ảnh hưởng thế nào. Phở lớn ngõ nhỏ chẳng những có những người hành tẩu lui tới bàn luận sôi nổi, ngay cả trở thành chuyện xưa để tiên sinh kể chuyện ở quán trà. Có người không trả nổi tiền trà vẫn muốn nghe chuyện xưa, đều ghé vào cửa sổ của trà lâu, sợ bỏ lỡ mỗi một chi tiết.

Phụng Vũ Hành nghe xong một lát, lắc đầu cười nói: "Chuyện xưa chỉ là chuyện xưa, nói ngoa thì cũng không thể đốt cháy toàn bộ Định An vương phủ đến lông không tha, vậy lửa hơi lớn rồi!"

Bên cạnh có người đi đường nghe thấy nàng nói, không đồng tình nói: "Vị tiểu thư này có điều không biết, hôm qua hỏa hoạn lớn bắt đầu từ đầu buổi trưa mới đốt, đốt mãi sau nửa đêm, ngựa mà Định An vương phủ nuôi đều cháy sạch không thừa một con."

Tinh thần Phụng Vũ Hành tỉnh táo: "Người nọ đâu? Ngựa đều chết cháy hết, người chạy thế nào?"

"Nghe nói Thanh Nhạc quận chúa cháy sạch tóc, Định An vương phi cũng bị đốt cháy hết lông mày." Người nọ vừa nói vừa lắc đầu. "Rốt cuộc có phải sự thật hay không cũng không biết được."

Phụng Vũ Hành không hề hỏi nhiều, kéo Vong Xuyên đi nhanh hơn đến Định An vương phủ. Nàng rất chờ mong kiệt tác của Huyền Thiên Minh, nếu trận hỏa hoạn lớn cháy lâu như mọi người nói, vậy Định An vương phủ còn lại cái lông gì?

Hai người dường như chạy một mạch đến Định An vương phủ, ước chừng không lâu sau đã đến nơi, Phụng Vũ Hành nhìn trái nhìn phải, phóng mắt nhìn lại, nơi này đúng là một mảnh trống trải, nàng thấy kỳ lạ, hỏi Vong Xuyên: "Đi nhầm đường sao?"

Vong Xuyên lắc đầu: "Đúng rồi, là nơi này."

"Vậy vương phủ đâu?"

Vong Xuyên chỉ vào nơi có một đồng người vây quanh: "Vốn phải là ở nơi nào đó."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tính cách nóng nảy

Phụng Vũ Hành đi chuyển đến chỗ đông người, chợt nghe thấy mọi người thảo luận: "Nghe nói vàng thật không sợ lửa, các người nói xem trong tro bụi này có tìm được vàng hay không? Tốt xấu gì cũng là tòa vương phủ, chúng quy không thể ngay cả vàng cũng không có."

"Có vàng cũng không tới lượt chúng ta! Không biết sau khi đốt xong còn có một đội quan binh đi vào khám xét sao, có vàng thì cũng bị người ta lấy đi rồi!"

"Ai, đáng tiếc, một tòa vương phủ lớn như vậy, nói không có là không có."

Phụng Vũ Hành dụi nhẹ mắt, trừng mắt nhìn một mảnh phế tích trước mặt... À, chính xác hơn là một đám tro bụi trên nền đất, hỏi Vong Xuyên: "Đây là Định An vương phủ?"

Vong Xuyên cũng cứng lưỡi, "Đúng... vậy..."

Được rồi! Phụng Vũ Hành xoa trán, đúng thật là một cọng lông cũng không tha, ngay cả cánh cửa đá chạm khắc cũng đều bị đập hết.

"Rốt cuộc Huyền Thiên Minh và Định An vương phủ có thù lớn thế nào mà đốt thành như vậy. Trước kia đốt vườn nhà người ta còn có thể sửa chữa, bây giờ... Nếu muốn về ở, chỉ sợ phải gọi người đến xây lại?"

Vong Xuyên nói với nàng: "Điện hạ nhất định là muốn làm tiểu thư hết giận, ngày ấy chuyện phát sinh ở thọ yến Định An vương phi, điện hạ không thể

không biết. Định An vương phủ bắt nạt tiểu thư như vậy, điện hạ nhin được mới là lạ."

Khỏe miệng Phụng Vũ Hành co giật... Tính cách nóng nảy.

Đang xúc động, chợt nghe từ phía sau trên đường cái, có một đám trẻ ăn mày lạnh lợi chạy tới, vừa chạy vừa hát nói: "Phụng thừa tướng, thật ngạc nhiên, tức phụ đổi đi đổi lại. Chính nữ ai cũng có thể làm, nay lại muốn bỏ Trầm Ngự!"

Tương vương phủ

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ nhìn từ cánh tay xuống chỗ ngồi Phụng Căn Nguyên, hơn nửa ngày đều không nói lời nào. Người này từ nhỏ đã có tướng mạo uy vũ khí phách, mặc dù lúc nào cũng không có biểu cảm gì, thoạt nhìn cũng như đang tức giận. Huống chi Huyền Thiên Dạ vốn không cười, quanh thân luôn bao phủ một bầu không khí âm trầm, làm cho người ta phát lạnh.

Phụng Căn Nguyên mới ngồi không lâu, đã cả thấy sau gáy có một luồng gió lạnh thổi vù vù, giống như có ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau hắn, quay đầu nhìn lại thì không thấy nửa bóng người.

Rốt cuộc, Huyền Thiên Dạ cũng nói chuyện, khác hẳn so với Huyền Thiên Minh kia lộ vẻ bốc đồng không tập trung, âm thanh của Huyền Thiên Dạ lạnh tựa hàn băng ngàn năm, từng chữ như mang theo băng nhọn... "Phụng tướng, bốn vương muốn mượn mệnh phụng của Trầm Ngự không sai, nhưng người đã từng thấy qua nhà ai có phụng hoàng là thứ xuất chưa?"

Phụng Căn Nguyên gầy này đứng lên, mồ hôi lạnh lộp bộp chảy xuống, "Tương vương điện hạ yên tâm, Trầm Ngự là chính nữ Phụng gia, điểm này vĩnh viễn không thay đổi."

"Phải không?" Huyền Thiên Dạ trừng mắt nhìn Phụng Căn Nguyên, "Chắc Phụng tướng không bên chuyện ngoài đường, người đi ra ngoài nghe ngóng một chút, ngay cả ăn mày xin cơm bên đường đều nói Phụng gia người muốn thay đổi chính nữ, vì sao Phụng tướng lại có thể nói chắc như đinh đóng cột như thế?"

Đầu Phụng Căn Nguyên tê dại, đồn đãi bên ngoài không phải hắn không biết, nhưng vừa muốn nghĩ biện pháp định ngăn lại, thì có người đã truyền vào Tương vương phủ rồi!

"Điện hạ, thần nhất định sẽ nhanh chóng dẹp bỏ lời đồn, có chết cũng phải bảo vệ vị trí chính nữ của Trầm Ngự." Rồi nghĩ thêm, rõ ràng nói: "Mẫu thân Trầm Ngự đang ở trong chùa cầu phúc cho Phụng gia, cũng mới có mấy ngày, gần đây thần sẽ phái người đón nàng về."

"Ừ." Lúc này Huyền Thiên Dạ mới thu hồi khí thế, "Chính nữ muốn danh chính ngôn thuận, mẫu thân của nàng có thể là chết, nhưng chung quy sẽ không có chuyện gì xảy ra trong chùa chứ?"

Phụng Căn Nguyên liên tục gật đầu, đồng thời tay đưa vào trong tay áo, đem ba trăm vạn ngân phiếu mà hôm qua Thẩm Vạn Lương đưa tới, đưa cho Huyền Thiên Dạ, "Thần biết Tương Vương điện hạ nay đang là lúc cần dùng tiền bạc, tâm tư này mong điện hạ nhận lấy."

Ánh mắt Huyền Thiên Dạ nhìn ngân phiếu được đưa lên, tâm tình cũng chuyển biến tốt, "Phụng tướng đang làm cái gì vậy?"

Phụng Căn Nguyên lại chuyển lên phía trước: "Thần đã là tùy tùng của điện hạ, nên vì điện hạ phân ưu, mong điện hạ không ghét bỏ."

Huyền Thiên Dạ không hề khách khí với hắn, tay nhận ngân phiếu đưa vào trong lòng, lại nói: "Lời nói của bốn vương, người trở về nghĩ lại cho tốt, ngoài ra, bốn vương và người đã cùng một phe, cũng không hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi lời đồn đãi về đứa con gái mệnh phụng kia của người. Phụng tướng là tá thừa tướng đương triều, ngày sau còn có rất nhiều chỗ cần dựa vào đại nhân."

"Điện hạ sao nói vậy, có thể vì điện hạ phân ưu là việc của thần."

Từ Tương vương phủ về nhà, Phụng Căn Nguyên trực tiếp đến Thư Nhã viên. Hôm nay muốn thương lượng với lão thái thái một chuyện, lão thái thái nhanh chóng phản phó hạ nhân: "Đi đi, gọi thiếu gia tiểu thư và các di nương đến Thư Nhã viên, nói là ta có chuyện quan trọng muốn nói."

Khi phái người tới Đồng Sinh hiên, hai người Phụng Vũ Hành và Vong Xuyên cũng vừa mới trở về, nhận được tin thì nhanh chóng thay y phục rồi chạy tới Thư Nhã viên. Nàng cân nhắc, lúc này lão thái thái gọi các chủ tử trong phủ, tám phần là có liên quan đến đồng dao trên đường hôm nay, chỉ là không biết Phụng gia sẽ làm gì.

Chưa đến nửa canh giờ, người Phụng gia đã tề tụ tại Thư Nhã viên, chỉ thiếu mỗi Hàn thị.

Lão thái thái không vui hỏi Phấn Đại đang nâng cánh tay: "Hàn thị đâu?"

Bộ dáng Phấn Đại nhu thuận đáp: "Hai ngày nay thân thể Hàn di nương không được tốt, sáng nay không thể dậy được."

"Hà?" Phụng Căn Nguyên khó hiểu, "Buổi tối hôm qua ta còn đến thăm nàng, không phải vẫn tốt sao, sao bệnh không thể dậy được? Đã mời đại phu chưa?"

Phấn Đại nhanh chóng giải thích: "Lúc phụ thân đi rồi di nương mới bệnh nặng hơn, quý phủ không còn Khách Khanh đại phu..."

"Vậy sao còn chưa đi mời?" Phụng Căn Nguyên hơi nổi giận, rốt cuộc hắn yêu người thấp kia, vì sao bị bệnh một đêm mà chưa thu xếp người mời đại

phủ?

Đang chuẩn bị trách Phấn Đại vài câu, lão thái thái lại nói: "Nếu cả đêm cũng chưa mời đại phu, chắc không phải là bệnh đòi mạng, cứ để nàng chờ, chính sự quan trọng hơn."

Có lời này của lão thái thái, Phụng Cần Nguyên cũng không nói thêm gì, đành ngậm miệng, bỗng lão thái thái lại nói: "Hôm nay gọi các người đến, chủ yếu là có hai việc muốn nói." Lão thái thái nhìn xung quanh mọi người trong phòng một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Phụng Tử Hạo, chậm rãi nói: "Vết thương của Tử Hạo cũng đã khỏi, phụ thân cháu an bài cho cháu ở Tử Nham thư viện ở Tề Châu, năm ngày sau sẽ sai người đưa cháu đi Tề Châu."

Phụng Tử Hạo khó chịu một tiếng, trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Lão thái thái thấy hắn coi như đã nghe lời, lặng lẽ gật đầu, lại nói: "Chuyện thứ hai, là Thẩm thị ở lại Phổ Độ am cầu phúc cho Phụng gia đã nhiều ngày, sắp tới sẽ hồi phủ. Dù sao cũng người trong nhà cầu phúc trở về là đại sự, mang theo những mong ước từ trong chùa, chúng ta phải chuẩn bị tốt một chút."

Trong lòng Phụng Vũ Hành cười lạnh, nói trắng ra không phải là Thẩm thị muốn trở lại, để mọi người chuẩn bị ra nghênh đón sao.

Không chỉ nàng nghĩ như vậy, trong lòng mọi người đang ngồi trừ Kim Trân đã biết, những người khác đều cảm thấy ngoài ý muốn. Đặc biệt là Phụng Phấn Đại, Thẩm thị tro tàn lại cháy làm đầy lòng nàng dâng lên lòng đố kỵ hừng hực. Nàng như nghe thấy âm thanh mộng chính nữ tan biến, không khỏi lại trách Hàn thị không có cơ hội.

Trầm Ngư không có phản ứng đặc biệt, chỉ nói với Phụng Tử Hạo: "Lần này ca ca đi học nhất định không được phụ sự kỳ vọng của tổ mẫu và phụ thân nữa, Tử Nham thư viện tuy không thể so với Vân Lộc thư viện, nhưng có chút danh tiếng."

Nghe nàng nói như vậy, Phụng Cần Nguyên không khỏi trợn mắt nhìn Diêu thị, chỉ đồ thừa nữ nhân này không chịu nói vài lời hay cho Tử Hạo trước mặt Văn Tuyên vương phi, bằng không hẳn đường đường là con trai tả tướng sao ngay cả Vân Lộc thư viện cũng không vào được?

Ánh mắt này bị Phụng Vũ Hành đúng lúc nhìn thấy, nàng cũng không ho khan, chỉ mở miệng trầm tĩnh nói: "Đại ca ca cũng phải bảo trọng thân mình, lại nói, thân thể bệnh tật của đại ca cũng làm tổ mẫu và phụ thân lo lắng đấy."

Chứng bệnh kia của Phụng Tử Hạo vẫn đều là nút thắt trong lòng người Phụng gia, Phụng Cần Nguyên không phải không tìm danh y, nhưng ai tới xem đều lắc đầu. Khả năng có con nối dõi của Phụng Tử Hạo gian nan, đây là chuẩn đoán chính xác của tất cả đại phu.

Sắc mặt lão thái thái cũng khó coi, ho nhẹ hai tiếng, không muốn lại tiếp tục đề tài này, còn nói tiếp chuyện Thẩm thị hồi phủ: "Người một nhà chúng ta trừ ngày Tết, cũng rất ít vui vẻ cùng một chỗ, nên mượn cơ hội Thẩm thị hồi phủ lần này mà ăn một bữa cơm đoàn viên." Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Phấn Đại: "Đề Hàn thị chăm sóc tốt bản thân, không để ngay cả sức lực ăn cơm cũng không có."

Phấn Đại gật đầu vâng dạ, còn lại mọi người cũng không ai lên tiếng.

Lúc trước rõ ràng chính miệng Phụng Cần Nguyên nói Thẩm thị sẽ không hồi phủ, thế mà mới qua mấy ngày, lại lật lọng?

Phụng Cần Nguyên cũng biết nên mặt mũi có chút băn khoăn, nhưng nghĩ đến áp lực từ Tương vương phủ chồng chất như núi, hẳn không thể không làm như vậy.

Rốt cuộc Trầm Ngư là người mở ra cục diện xấu hổ, chỉ nghe âm thanh mềm mại tinh tế của nàng nói: "Nói đến bữa cơm đoàn viên, Trầm Ngư có một chủ ý."

"Hả?" Lão thái thái rất vui khi có người tán gẫu, nhanh chóng hỏi nàng: "Trầm Ngư có chủ ý gì?"

Trầm Ngư nói: "Nhị muội muội là đứa trẻ duy nhất trong phủ có hôn ước, sau này gả đến Ngự vương phủ, sẽ là chủ nhân trong phủ. Không bằng tiệc đoàn viên lần này để nhị muội muội lo liệu một phen, trái phải đều là người trong nhà, là sai là đúng, là tốt là xấu chúng ta cũng không có cơ hội mà thường thức, cũng là cho nhị muội muội một cơ hội đề thử."

Lời nàng nói ra hợp tình hợp lý, nghe thấy lại cực kỳ có tình tứ muội, lão thái thái vừa lòng nở nụ cười, không nhịn được mà gật đầu: "Không hổ là chính nữ trong phủ, tâm tư của Trầm Ngư rất chu đáo, có thể vì muội muội mà lo lắng, cũng rất khó có được."

Phụng Cần Nguyên cũng đồng ý lời nói của Trầm Ngư, nói với Phụng Vũ Hành: "Vậy A Hành con lại vất vả một ít, chuẩn bị yến tiệc này đi. Từ ngày hôm nay, vì phụ sẽ phái người đưa mẫu thân con về, cũng không mời người ngoài, chỉ có mình người nhà chúng ta, con ước chừng lượng đồ ăn là được rồi. Không cần quá áp lực, Trầm Ngư nói đúng, đều là người một nhà, ngon hay không thì cũng không ai kiểm tra con."

Phụng Vũ Hành có thể nói gì nữa, chỉ có thể giương ra khuôn mặt tươi cười, đáp ứng: "Con gái tuân mệnh."

Trên đường về Đồng Sinh hiên, Diêu thị hơi lo lắng, "Cho con lo liệu tiệc đoàn viên, sao ta thấy sẽ gặp phải chuyện không may?"

Phụng Vũ Hành cười nói: "Không có chuyện thì đúng là lạ." Nàng nâng tay Diêu thị lên: "A Hành sẽ không bị các nàng tính kế, mẫu thân cứ ngồi chờ xem diễn là được rồi."

Tuy trong lòng Diệu thị lo lắng nhiều thì cũng không có biện pháp, con gái của nàng là đứa trẻ có chính kiến, nếu nàng nói để xem diễn, vậy cứ xem đi.

Khi trở về viện của mình, Ban Tẩu cũng đã trở lại, hắn nói với Phụng Vũ Hành: "Nghe nói người Thẩm gia vài lần đi qua Phổ Độ am, đều vụng trộm gặp Thẩm thị. Thẩm thị kia nay hiền lành hơn so với trước, ban ngày cũng sẽ đi theo các ni cô cùng nhau nấu ăn. Nhưng đến ban đêm, nguyệt trang lập tức sẽ biến mất, tính tình vẫn nóng nảy như vũ, đối với nha đầu Mãn Hi không đánh thì mắng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Người cần ta à

Trong lòng Phụng Vũ Hành đã có tính toán, chắc là Thẩm gia ra chủ ý cho nữ nhân kia, bọn họ có thể giúp Thẩm thị tạo ra điều kiện để trở về Phụng phủ, nhưng là chính nàng chờ rất lâu mới được. Chỉ là không biết bên ngoài Thẩm thị thu hồi tính tình, sau khi hồi phủ có thể bảo trì bao nhiêu ngày.

"Chủ tử." Ban Tẩu không rời đi, tiếp tục nói. "Thuộc hạ biết được phụ thân ngài gần đây có tiếp xúc với tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ, chắc là việc tranh giành ngôi vị, Phụng gia đã tỏ rõ lập trường."

Phụng Vũ Hành nhăn mặt nhíu mày: "Huyền Thiên Minh biết không?"

Ban Tẩu gật đầu: "Điện hạ đã biết."

"Nhắc đến thì điện hạ các người là phe nào?" Phụng Vũ Hành có chút kỳ lạ, trước mắt Huyền Thiên Minh xem ra đúng là không có hy vọng trở thành thái tử, vậy dù sao hắn cũng phải có thái độ ủng hộ ai, giúp đỡ ai. Thất hoàng tử sao? Không có khả năng.

Ở chuyện này, Ban Tẩu lại lắc đầu, nói với Phụng Vũ Hành: "Thuộc hạ không biết. Ngày thường điện hạ chỉ thân nhất với thất điện hạ, nhưng thất điện hạ đã tỏ rõ bản thân vô tâm với ngôi cửu ngũ."

"Vậy cứ như thế, hắn vốn không có đứng về phía nào?" Phụng Vũ Hành sững sốt, dường như đang cân nhắc một ít lời nói. Nàng không muốn miệt mài theo đuổi lúc này, về chuyện của Huyền Thiên Minh, nàng tin tưởng một ngày nào đó người nọ tự mình nói cho nàng. "Không còn việc gì nữa, người làm việc của người đi." Nàng xua tay đuổi Ban Tẩu, đối phương lại vốn không nhìn động tác đuổi người của nàng. Phụng Vũ Hành hơi sững sốt, "Àch... Ban Tẩu, người vẫn còn việc?"

Ban Tẩu nhìn Phụng Vũ Hành, ánh mắt không tốt... "Nghe nói lúc thuộc hạ đi Phổ Độ am, chủ tử đã ra khỏi phủ?"

Phụng Vũ Hành xoa trán, "Ta chỉ là đi xem Định An vương phủ một chút."

"Nhưng chủ tử đã đáp ứng, lúc không có thuộc hạ sẽ không ra phủ."

"Ta không ra khỏi kinh thành, thì sẽ có chuyện gì được? Lại nói không phải còn có Vong Xuyên sao, hơn nữa chủ tử ta không phải là người không nha!" Phụng Vũ Hành nâng cánh tay chỉ rõ sức lực của mình, "Người xem, tự ta đối phó với ba, bốn người cũng không thành vấn đề."

Ban Tẩu nhíu mày: "Thật sự không thành vấn đề sao?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, trịnh trọng nói với hắn: "Thật sự không thành vấn đề."

"Được rồi." Ban Tẩu vù một cái đã không thấy đâu, chỉ nghe trong không khí bay tới một câu: "Vậy thủ hạ đi tìm Vong Xuyên nói chuyện."

"..." Vong Xuyên bảo trọng!

Buổi tối hôm nay, Phụng Vũ Hành sau khi tiến hành huấn luyện thường xuyên, thì định ngủ một giấc, sau đó phát hiện căn bản không ngủ được, lại đi ra. Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tiếp tục vào hoa viên luyện võ một lát.

Nàng cảm thấy mình sắp bị mất ngủ, hoàn toàn do bị Ban Tẩu kích động. Nếu tố chất thân thể nàng tốt như kiếp trước, Ban Tẩu sẽ không lo lắng cho an nguy của nàng như vậy. Nói đi nói lại, vẫn là nàng không đủ cường đại.

Tâm tình cứ như vậy, khi Phụng Vũ Hành luyện được một bộ quân thể quyền thì rất vui vẻ, chợt nghe trong không khí, âm thanh muốn đánh người của Ban Tẩu lại vang lên: "Chủ tử, khinh công của ngài hơi kém."

Nàng hít hít cái mũi, khinh công sao? Hơi gian nan nha!

Trong không gian vừa động, lại cảm thấy như có động tĩnh từ xa bay thẳng đến. Đầu tiên nàng cả kinh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cảm thấy động tĩnh kia càng ngày càng gần, mang theo làn gió nhẹ, đánh thẳng tới nàng.

Nhưng Ban Tẩu lại không có phản ứng, đúng, chính xác mà nói, là không có ý cứu nài, ngược lại cười một tiếng, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Phượng Vũ Hành tự "à" một tiếng, sau đó thân hình vừa động, dứt khoát chui vào trong hoa viên.

Chợt nghe người phía sau "hừ" một tiếng, cũng đuổi theo.

"Không được vận khinh công!" Người phía trước vừa chạy vừa hô, "Vận khinh công là người thua!"

Người phía sau cũng phải bác lại: "Ta đi đứng không tốt."

Soạt!

Phượng Vũ Hành cảm thấy Huyền Thiên Minh người này am hiểu nhất chính là không biết xấu hổ! Người đi đứng không tốt, nhưng người ngồi xe lăn vận khinh công, so với người ta chạy xe ngựa còn nhanh hơn!

Đúng vậy, người tới đúng là Huyền Thiên Minh, từ lúc Phượng Vũ Hành thấy phản ứng của Ban Tẩu đã đoán ra. Chỉ có Huyền Thiên Minh đến đây, thì tên Ban Tẩu thôi mới có thể mặc kệ sống chết của nàng, trước khi đi còn chê cười nàng nữa.

Tâm chơi đùa của Phượng Vũ Hành nổi lên, mắt thấy Huyền Thiên Minh đã đuổi kịp đến đây, nàng lại chuyển chọn những góc mà chui vào. Khe hở của núi giả, giữa bụi hoa, tóm lại cái gì có thể làm trở ngại đường đi của xe lăn nàng đều lựa chọn.

Huyền Thiên Minh hận cắn răng, "Nàng bắt nạt người tàn tật!"

"Chỉ là bắt nạt huynh thôi!" Nàng vừa chạy vừa cười, "Có bản lĩnh thì huynh cắn ta đi!"

Người đằng sau hết chỗ nói, nha đầu kia rốt cuộc có biết mình đang nói gì không? Cắn nàng? Hấn cắn nàng cái gì chứ?

Rốt cuộc người nào đó hết thể lực trước không chống đỡ nổi, hành động từ từ trì hoãn. Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng, võ xe lăn một phát đã bắt được người, "Nàng tiếp tục chạy đi!"

Phượng Vũ Hành mệt đến nỗi phổi muốn nổ tung, "Không được không được! Ta mới rèn luyện vài ngày, thể lực chưa khôi phục."

Hắn đã sớm nghe nói nha đầu kia mỗi ngày sớm hay muộn cũng đều chạy bộ, vốn đêm nay muốn tới thăm nàng, còn mang theo điểm tâm ngon, ai ngờ đã trễ thế này nàng vẫn ở trong hoa viên!

"Hơn nửa đêm không ngủ, nàng luyện tà công gì vậy?" Trong lòng hắn hơi tức giận, sau lưng Phượng Vũ Hành đánh "bốp" một cái.

Phượng Vũ Hành kêu "a" một chút, gãy này trong tay hắn, "Mất ngủ không được sao?" Nàng trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, "Chàng đưa tới ám vệ kia xem thường chủ tử ta, ta không luyện nhiều cho hắn xem, thì đúng là bị hắn coi thường."

Huyền Thiên Minh bật cười, "Nàng vốn sẽ không giống Ban Tẩu."

"Chỉ là tạm thời thôi." Phượng Vũ Hành chuyển động, "Kỹ thuật phải luyện nhiều, ta không am hiểu khinh công, dĩ nhiên sẽ không so được với hắn. Nhưng nếu luận cái khác, Ban Tẩu chưa chắc là đối thủ của ta."

Huyền Thiên Minh rất hứng thú với "cái khác" này, hỏi nàng: "Nàng am hiểu gì?" Nghĩ một lúc, nói: "À, y thuật." Y thuật của Phượng Vũ Hành cao minh, điểm này hắn phải thừa nhận.

Ai ngờ nha đầu kia lại lắc đầu, "Không phải." Nhưng rốt cuộc là cái gì thì không chịu nói: "Về sau từ từ chàng sẽ biết, lập tức biết đáp án sẽ không có ý nghĩa gì." Nói xong, nghĩ đến tòa Định An vương phủ kia, không nhịn được hỏi: "Chàng hành động tàn nhẫn như vậy? Định An vương phủ bị chàng đốt không còn gì."

Huyền Thiên Minh từ chối cho ý kiến: "Bởi các nàng bắt nạt vợ ta."

"Ai là vợ chàng! Còn chưa qua cửa đâu!" Nàng sửa lại cho đúng, khoe miệng không từ chủ được mà cười. Nhanh chóng quay đi không để cho hắn thấy, miễn cho người này quá đắc ý.

Nhưng biến hóa nhỏ này lại không thể qua nổi ánh mắt Huyền Thiên Minh, cảm thấy ngán ngạo một hồi, lại nhớ tới lúc ở tây bắc Đại Sơn, lần đầu hai người gặp nhau, nha đầu kia chính là vừa thấy đã nhìn hắn vụng trộm chảy nước miếng, tâm tư nhỏ cất giấu trong bộ dáng nhỏ nhắn, thông minh nghịch ngợm.

"Huyền Thiên Minh." Phượng Vũ Hành quay đầu, thần thái trong mắt sáng lên, "Nếu buổi tối chàng rảnh, có thể lên đến đây dạy ta chơi với roi được không?" Nàng không tình thông vũ khí lạnh, cũng chưa từng nghĩ sẽ học cái gì, lại chỉ cảm thấy Huyền Thiên Minh lúc dùng roi đánh người có điểm đặc biệt xuất sắc. "Chờ ta luyện tập tốt, lúc chàng đánh người thì mang theo ta, hai ta cùng nhau đánh, như thế nào?"

Đề nghị này Huyền Thiên Minh cảm thấy rất được, vì thế đưa tay cầm tay hướng dẫn Phượng Vũ Hành, lại kéo xe lăn đến sau người nàng, tự tay làm nẫu, cũng nói với nàng: "Tiên pháp cơ bản nhất chủ yếu có triển, luân, táo, phao, vân vân, sau khi luyện vững, là có thể luyện bộ võ. Hơn nữa là trợ thủ đắc lực có thể thay phiên sử dụng, lúc chơi đùa uy vũ sinh phong, cũng đến là hùng vĩ."

Phượng Vũ Hành tỏ vẻ đồng ý: "Chẳng những khi chơi đùa uy phong, chủ yếu loại này dễ mang theo, tính ẩn áp cũng mạnh, lực đá kích lại lớn, rất hữu dụng."

Hắn bắt đầu đi hỏi nàng: "Nàng học xong là chuẩn bị lên chiến trường hay sao vậy?"

Phượng Vũ Hành đáp thật lòng còn thật lòng hơn: "Để ngựa vạn nhất."

Được rồi! Hắn cảm thấy nha đầu kia đôi khi ý tưởng đúng là không sai, chỉ là... Tưởng tượng hơi xa, sự thật lại vô cùng thêm thắm...

"Ách... cứu mạng! Huyền Thiên Minh, mau! Mau giúp ta gỡ ra, ta không thờ được!" Nha đầu kia vùng roi lên, tự quần lên cổ mình.

Hắn cười nàng: "Nếu không vớt nàng đi như hòn sỏi."

Hai người trêu chọc đùa giỡn nhau, cũng để cho Phượng Vũ Hành thực hành đại khái tiên pháp. Huyền Thiên Minh đối với năng lực học tập của nàng rất tán thưởng, nha đầu kia không phải là có trí tuệ bình thường, nhớ ngày đó khi hắn luyện roi, chiêu thức căn bản luyện ba ngày mới nhớ được đại khái, Phượng Vũ Hành lại có thể không cần đến một buổi tối lại đạt tới trình độ này, không thể không làm cho hắn cảm thán.

Hai người ước định mỗi đêm đều ở trong hoa viên luyện công, Huyền Thiên Minh nhìn trái nhìn phải, phát hiện tuy đã vào thu, nhưng trong vườn có không ít muỗi, không khỏi đề nghị: "Nếu không ta đón nàng đến luyện ở võ trường Ngự vương phủ?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu: "Hẹn hò đều là nam tử tìm đến nữ tử, ta vội vàng đuổi tới thì tính sao."

"Hả?" Hắn sửng sốt, "Hẹn hò?" Nha đầu chết tiệt kia còn nghĩ chuyện hẹn hò này?

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, hơn nửa đêm ước hẹn, không phải hẹn hò thì là gì?

Vì thế, Huyền Thiên Minh cũng kéo môi nở nụ cười tà mị, "Được, ta đây sẽ đến tìm nàng."

Cảm giác này, Phượng Vũ Hành dứt khoát ngủ luôn qua giờ luyện tập ngày hôm sau, định tỉnh ngủ thì đến chăm sóc lão thái thái.

Chờ nàng tỉnh lại thì đã là buổi trưa, không khỏi thán oán Vong Xuyên: "Sao không gọi ta sớm?"

Vong Xuyên bắt đầu đi để đồ xuống: "Nô tỳ gọi rồi, không đánh thức được."

Được rồi! Nàng xoa trán, giống như buổi sáng luôn nằm mơ, trong mơ đều là một câu kia của Huyền Thiên Minh "Được, ta đến tìm nàng", nàng có thể tỉnh mới lạ.

"Tiểu thư dậy ăn cơm trưa đi." Vong Xuyên giúp nàng dọn dẹp chăn đệm, ngày mai Thẩm thị sẽ hỏi phủ, còn phải thu xếp bữa cơm đoàn viên nữa.

"Đúng nha." Phượng Vũ Hành mới chợt nhớ còn có việc như vậy, "Đúng là phiền toái." Nàng cảm thấy kỹ xảo hại người của Phượng Trầm Ngự đúng là sửa cũ thành mới, không thể bỏ việc được sao? Nếu không thì vẫn gọi sát thủ đến đánh nhau với nàng cũng được, cái việc nấu cơm này đúng là phiền toái.

Không còn biện pháp, nếu đã đáp ứng thì phải làm. Sau khi tự mình sắp xếp thỏa đáng, Phượng Vũ Hành dẫn theo Vong Xuyên vào đại trù phòng trong phủ nhìn một vòng. Vốn hạ nhân ở trù phòng là Thẩm thị luôn bày mưu đặt kế, đều đối xử rất lạnh nhạt với Phượng Vũ Hành, nhưng từ khi đi ra từ Ngự vương phủ, địa vị của Phượng Vũ Hành trong lòng các hạ nhân ở đây không hề kém Trầm Ngự.

Thấy Phượng Vũ Hành tự mình đến đây, hạ nhân đồng loạt đứng lại, người đầu tiên sau khi vấn an, rồi nói: "Hôm qua đã nghe nói nhị tiểu thư muốn tự mình đến thu xếp yến hội ngày mai, xin nhị tiểu thư yên tâm, đám nô tài nhất định phối hợp với nhị tiểu thư thu xếp bàn tiệc cho tốt."

"Đều nghe ta?" Phượng Vũ Hành nhếch lông mày.

"Đều nghe nhị tiểu thư."

"Được, vậy đám các người đều đi xuống hết đi! Cách phòng bếp càng xa càng tốt."

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Thẩm thị hỏi phủ

Đám nô tài bị Phụng Vũ Hành đuổi ra khỏi trù phòng, ai cũng không hiểu nhị tiểu thư có ý gì, một đám đứng ngẩn người trong sân.

Lúc này Phụng Vũ Hành mới nói với Vong Xuyên: "Những điều vừa nói ngươi nhớ rồi chứ?"

Vong Xuyên gật đầu, "Đã nhớ, lúc này chắc Hoàng Tuyền đã đến chỗ Bách Thảo đường, với tốc độ phối được của bên kia, chắc không bao lâu sau sẽ trở về."

"Tốt." Phụng Vũ Hành lại nói: "Vậy ngươi cũng đi mời người đi, cứ theo như lời ta nói. Phòng bếp này ngươi cũng thấy rồi đấy, to như vậy, muốn dẫn bao nhiêu người trong lòng ngươi tự tính toán."

Vong Xuyên nhìn thoáng qua phòng bếp này, xoay người rồi đi.

Lúc này Phụng Vũ Hành mới đi ra ngoài sân, nhìn một vòng đám hạ nhân này, âm thanh lạnh lùng nói: "Yến tiệc đoàn viên ngày mai ta đã có an bài, các người... nghỉ."

Nàng nói đã có an bài thì đúng là có an bài, sau khi đuổi đám hạ nhân đi, không bao lâu sau, Hoàng Tuyền đã dẫn theo tiểu nhị của Bách Thảo đường đến, cùng một bao được liệu đặt lên bệ. Lại chờ không lâu, rau xanh cũng có người đưa đến, còn có một đồ tể đi theo, sau khi nói chuyện gì đó với Phụng Vũ Hành, thật thà nói: "Tiểu thư yên tâm đi, loại thịt bò này cam đoan là hàng mới, sáng sớm ngày mai tiểu nhân sẽ đưa đến quý phủ."

Phụng Vũ Hành đối với an bài như vậy rất hài lòng, lại thương lượng cùng người mà Vong Xuyên đưa đến một canh giờ, cầm lấy thực đơn đã được nàng chỉnh sửa, rồi mới về Đồng Sinh hiền nghỉ ngơi. Mà phòng bếp này, đều bị Vong Xuyên và Hoàng Tuyền nhìn chăm chăm.

Lúc chạng vạng, nàng lại qua nhìn trù phòng một lần, tất cả cũng không có điều gì bất ổn, Hoàng Tuyền và Vong Xuyên còn quyết định ban đêm ở trù hạ gác đêm, đảm bảo thực phẩm được an toàn.

Đêm đó, Huyền Thiên Minh đứng hện tới, chỉ nghe trong hoa viên Đồng Sinh hiền từng tiếng roi vang lên, mang theo lá rụng đầu thu, bay lượn khắp khung trung.

Rốt cuộc, Thẩm thị hồi phủ.

Toàn bộ người Phụng gia dậy thật sớm, một đám trang điểm ăn diện, lúc tới gần trưa, có nô tỳ tới thông báo tới các viện của các di nương tiểu thư nhanh chóng tới cửa nghênh đón, xe ngựa của đại phu nhân đã vào kinh thành.

Vì Thẩm thị rời phủ lấy lý do là cầu phúc cho Phụng gia, cho nên khi nàng trở về, đối với Phụng phủ mà nói là chuyện vinh quang, ngay cả lão thái thái đều mặc một bộ đồ mới, trên đầu còn quết dầu hoa quế bóng loáng.

Phụng Cẩm Nguyên mới từ triều trở về, dứt khoát mặc quan bào cùng mọi người chờ đợi.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chạy từ từ chạy đến, dừng trước cửa Phụng phủ. Bên trái buồng xe lộ ra một cái biển gỗ, trên đó viết một chữ "Phụng".

Diêu thị, An thị, Hàn thị cùng Kim Trân tiến lên đầu tiên, vì là thiếp thất, nên các nàng phải quỳ xuống nghênh đón Thẩm thị.

Chờ màn xe được hạ nhân vén lên, bốn người đồng loạt quỳ trên mặt đất, đồng thanh nói: "Thiếp thân cung nghênh đại phu nhân hồi phủ."

Người xuống trước vẫn là người hầu hạ bên người Thẩm thị Mãn Hi, Phụng Vũ Hành nhìn riêng Mãn Hi vài lần, nhìn bên ngoài cũng chưa thấy vết thương, chắc thủ đoạn đánh nô tỳ của Thẩm thị vẫn toàn diện, chuyên chọn nơi không lộ ra ngoài mà xuống tay mà lại đau, có thể tránh ánh mắt của người khác.

Mãn Hi xuống xe, lập tức xoay người đỡ người trong xe. Chỉ thấy Thẩm thị mập mạp từ trong xe đi ra, một thân tố y, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm ngọc trắng, cả người thoạt nhìn thanh tịnh.

Cho tới giờ lão thái thái chưa từng thấy Thẩm thị như vậy, không khỏi sửng sốt một chút, qua hồi lâu mới nhận ra người, rồi sau đó liên tục gật đầu, xem ra Phổ Độ am trên núi đúng là nơi thanh tu tốt, ngay cả Thẩm thị luôn làm mọi người bức bối có thể tu thành như vậy, thật sự khó được.

Khi Thẩm thị xuống xe, không nói hai lời liền nhanh chóng khom người nâng bốn người đang quỳ dậy, tay cầm lấy cổ tay Diêu thị và An thị, rồi nói: "Chúng muội muội mau đứng lên đi, làm đại lễ này làm gì, mau đứng lên đi."

Bốn người được Thẩm thị đỡ dậy, Thẩm thị cho các nàng một nụ cười hiền lành, sau đó đi qua, đi phía trước hai bước, đến trước mặt lão thái thái, quỳ gối xuống: "Con dâu vẫn an mẫu thân, sự phụ trong Phổ Độ am vẫn nhớ mẫu thân, nhờ con vẫn an mẫu thân."

Lão thái thái rất vừa lòng biểu hiện của Thẩm thị, chỉ cảm thấy từ lúc con dâu này vào cửa, nàng chưa thấy nhìn nàng thuận mắt như vậy.

"Mau đứng lên đi." Rốt cuộc lão thái thái vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, chỉ nâng tay, Triệu ma ma chỉ động tiến lên nâng Thẩm thị dậy. Chợt nghe lão thái thái lại nói: "Con ở trong am cầu phúc vì Phụng gia, đồng thời cũng có thể tu thân dưỡng tính, cũng là phúc phận của con và tạo hóa. Chỉ mong con có thể đề phúc phận này duy trì lâu dài, cũng không uống một mảnh tâm tư của Phụng gia ta."

Thẩm thị thuận khéo khom người: "Con dâu ghi nhớ lời mẫu thân dạy bảo."

Khóe miệng lão thái thái hơi run rẩy, cho rằng giọng nói chuyện của Thẩm thị, ban đầu còn cảm thấy mới mẻ, nói nữa, nàng lại bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, chung quy cảm giác người trước mắt căn bản không phải Thẩm thị.

"Thiếp thân bái kiến lão giá." Thẩm thị lại chuyển hướng Phụng Căn Nguyên, "Thiếp ở trong am đã tụng kinh trăm lần vì lão gia, cầu nguyện cho lão gia bình an, thắng vận."

Phụng Căn Nguyên cũng ngạc nhiên đối vs thay đổi của Thẩm thị, cảm động gật đầu, "Nàng có thể như vậy, ta an tâm."

Bọn họ hàn huyên xong, mới đến lượt mấy đứa trẻ vấn an Thẩm thị.

Về mặt từ mẫu của Thẩm thị nhìn mấy đứa trẻ, trước nói với Trầm Ngự và Từ Hạo: "Các con là huynh trưởng đại tỷ, sẽ phải có dáng vẻ của huynh tỷ, ngày thường phải yêu thương đệ muội, bên ngoài cũng phải quan tâm đệ muội nhiều hơn, biết không?"

Trầm Ngự và Từ Hạo cùng nói: "Con gái/Con trai đã nhớ."

Thẩm thị gật đầu, rồi mới chuyển sang Phụng Vũ Hành, phá lệ kéo tay Phụng Vũ Hành, lời nói thâm thúy: "Mẫu thân ở am đã cầu nguyện riêng cho A Hành chúng ta, con là đứa trẻ đầu tiên có hôn ước ở Phụng gia chúng ta, mẫu thân cầu Bồ Tát phù hộ con và Ngự vương điện hạ tương lai tốt đẹp."

Phụng Vũ Hành nhìn Thẩm thị, chỉ cảm thấy giờ phút này người này có nét mặt hiền hòa, tấm lòng nhân từ, lại nói với nàng một hồi như vậy, thật sự là làm cho người ta có vài phần cảm động. Đáng tiếc... Đáng tiếc rốt cuộc chỉ là giả vờ, trong ánh mắt không giấu đi cừu hận điên cuồng.

Nàng bắt đầu dĩ cười khổ, khom người với Thẩm thị: "Đa tạ mẫu thân."

Thẩm thị vỗ vỗ tay nàng, lại xoa đầu Từ Duệ, hỏi chút chuyện học vỡ lòng, lại nói tốt với Trương Dung, rốt cuộc, ánh mắt rơi xuống cánh tay vẫn còn treo trên cổ của Phấn Đại: "Mẫu thân cũng không biết làm thế nào để giúp con giảm bớt cánh tay đau này." Thẩm thị vừa nói, thế nhưng còn rơi xuống một giọt lệ, "Mấy ngày nay mẫu thân dốc lòng với Phật, mới hiểu được đã làm rất nhiều chuyện sai, nay rất hận không thể thay tội cho Phấn Đại."

Rốt cuộc Phụng Phấn Đại còn nhỏ, bị nàng dọa sợ hãi, nhìn Thẩm thị chảy nước mắt, nhưng cũng khóc lên, vừa khóc vừa chui vào trong lòng Thẩm thị: "Mẫu thân, Phấn Đại rất nhớ người."

Phụng Vũ Hành nổi da gà một trận, rõ ràng đã thấy sự phiền chán trong mắt Thẩm thị.

Phấn Đại khóc xong, Thẩm thị ngược lại đi trấn an Kim Trân: "Mấy ngày nay ít nhiều có muội chiếu cố lão gia, trước kia ta có chỗ đối xử với muội không tốt, muội đừng để trong lòng. Trước mắt đều là tỷ muội một nhà, so với trước khác nhau." Nói xong Kim Trân, lại trấn an Hàn thị: "Sắc mặt của muội thật sự không tốt, thân mình không thoải mái cần phải gọi đại phu đó!"

Cuối cùng, trọng điểm rơi trên người Diêu thị, chỉ thấy Thẩm thị tiến lên vài bước, chốc lát đã ôm chặt Diêu thị, lệ trong mắt tuôn rơi... "Tỷ tỷ, ta nên gọi tỷ là Diêu tỷ tỷ mới đúng, tỷ tỷ nhập phủ sớm hơn so với ta, cũng không nghĩ nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện như vậy. Mấy ngày nay tâm tính ta kiêu ngạo, luôn làm khó xử tỷ, Diêu tỷ tỷ đừng trách ta."

Thẩm thị vốn mập, khí lực cũng lớn, Diêu thị bị nàng ôm đến thở cũng lao lực, nhanh chóng nói với nàng: "Không trách ngài, sao thiếp thân có thể trách cứ đại phu nhân. Phu nhân đừng như vậy, để bọn hạ nhân chê cười."

Thế này Thẩm thị mới buông Diêu thị ra, sau đó cùng với ánh mắt tán thưởng của lão thái thái và Phụng Căn Nguyên, theo mọi người cùng đến Mẫu Đơn viện dùng bữa.

Phấn Đại đi cuối cùng lau nước mắt một phen, kích động lúc trước nháy mắt đã thu lại, chỉ thấy nàng trừng mắt nhìn Hàn thị, âm thanh lạnh lùng nói: "Thẩm thị đã đổi tính, chỉ sợ phong thủy trong phủ đã quay lại, người đứng là vô dụng!"

Ánh mắt tàn nhẫn làm cho Hàn thị run run, sắc mặt trắng bệch vài phần.

Hôm nay lão thái thái tươi cười đầy mặt, chạy vào trong, chờ riêng Thẩm thị, mà Thẩm thị kia đã sửa tác phong ngày xưa, không còn điệu võ dương oai, quy củ theo sau lão thái thái, từng bước cũng không vượt qua.

Lão thái thái không khỏi gật đầu liên tục, nếu Thẩm thị có thể duy trì như vậy, chắc chắn Phụng gia rất có phúc.

Mọi người vào Mẫu Đơn viện rồi ngồi xuống, đám hạ nhân bắt đầu bày tiệc, lão thái thái nói với Thẩm thị: "Bàn tiệc hôm nay là do A Hành thu xếp, cũng là vì để nàng học cách quản gia. Dù sao tương lai gả vào Ngự vương phủ cũng là chủ mẫu, cũng không thể lúc ở nhà mẹ đẻ không học được cái gì."

Phụng Căn Nguyên cũng nói: "Nếu bàn tiệc có gì không ổn, nàng là mẹ cả phải chỉ bảo nàng."

An thị nghe xong lời này, không khỏi cúi đầu bắt đầu bất đắc dĩ than nhĩ, chỉ nói là để Thẩm thị chỉ điểm, vậy còn không phải càng chỉ điểm càng loạn, khi nào thì Thẩm thị tham gia việc nhà vậy, nhiều năm rồi nếu không phải do Trầm Ngự đứng ra sắp xếp cho nàng, không chừng nàng đem cái nhà này thành bộ dạng nào đó rồi.

Thẩm thị cũng khiêm tốn, trả lời Phụng Căn Nguyên: "Thiếp thân chỉ sợ không hiểu quy củ trong vương phủ, sợ dạy dỗ sai. Chắc không gấp lắm, A Hành mới mười hai tuổi, đợi đến khi mười bốn tuổi, không bằng lão gia mời một mả mả trong cung đến, cuối cùng dạy bảo một năm, A Hành cũng có

tiền đồ hơn."

Phượng Cần Nguyên cảm thấy Thẩm thị nói có lý, không khỏi khen: "Cũng là nàng suy nghĩ chu đáo."

Thẩm thị hé miệng nở nụ cười, suýt nữa làm Phượng Vũ Hành cười ra tiếng.

Thật sự là, loại hành động này, cho dù là Hàn thị hay Kim Trân, đều làm người khác yêu thương, nhưng Thẩm thị này... Quên đi, coi chừng thế giới này, không ai có cùng khí chất với nàng.

Nàng thu hồi ánh mắt, thấy một nha hoàn cuối cùng mang một khay đồ ăn cuối cùng đặt lên bàn, dự đoán, chỉ sợ lát nữa, sẽ có một trò hay được trình diễn.

Rất nhanh mười sáu món ăn, tám món rau trộn, một nồi nước, cộng thêm một bát cháo được đặt trước mặt mọi người.

Mọi người thấy một bàn đồ ăn này, chỉ cảm thấy bàn tiệc ngày thường đều có thứ này thứ kia, nhưng sao mấy thứ trên bàn lại so với bình thường không quá khác nhau vậy? Khẽ ngửi, còn có hương vị kỳ lạ...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Có bệnh thì uống thuốc

Phượng Vũ Hành chuẩn bị một bàn đồ ăn này, món chính làm từ nguyên liệu phổ biến, cách làm đẹp đẽ, hình thức đẹp mắt, chủ yếu là hương vị độc đáo. Có hương vị của nguyên liệu thức ăn, còn mang theo mùi thuốc nhàn nhạt. Loại mùi thuốc này trừ việc trong thuốc có vị đắng chất, bay ra hương vị ngọt thuần nhất, xen lẫn vào thức ăn, lại làm cho mười ngón tay của người ta muốn động.

"Đây là..." Trước hết An thị tỏ vẻ ngạc nhiên, nàng muốn nói sao lại có vị thuốc, nhưng lại cảm thấy hương vị dường như không giống thuốc, sao có thể dễ ngửi như vậy được?

Phượng Vũ Hành lập tức giải thích nghi hoặc của nàng: "Đây là một bàn dược thiện."

"Dược thiện?" Lão thái thái sững sốt, nhớ khoảng hai năm có một lần nàng sinh bệnh, đại phu cũng cho nàng thử liệu pháp dược thiện, để cho nàng uống một bát cháo dược vào buổi sáng mỗi ngày, nhưng nấu với cháo, so với canh thuốc đáng còn khó uống hơn. Từ đó về sau, trong định nghĩa của nàng, dược thiện và thuốc không khác nhau, dược thiện là thuốc. Trước mắt Phượng Vũ Hành cho các nàng một bàn thuốc là sao?

Lại nhìn kỹ, cảm thấy cái gọi là dược thiện này so với năm ấy nàng ném qua thì không giống, đúng, cũng có một bát cháo, nhưng bát cháo ngao trắng tinh này, vừa nhìn đã khiến người ta thêm nhỏ dãi.

"Dược thiện cái gì, không phải là dược sao." Phượng Tử Hạo hừ một tiếng, châm chọc nói: "Mẫu thân cầu phúc vì người trong nhà, hồi phủ đã bị cho uống thuốc, Phượng Vũ Hành người có tư tưởng gì?"

Mọi người ai cũng không nói chuyện, trừ đám người Diêu thị tin tưởng Phượng Vũ Hành, còn lại những người khác đều cùng nghi vấn.

Phượng Vũ Hành cũng không so đo với Phượng Tử Hạo, chỉ đứng lên, tự mình múc một chén canh nhỏ long cốt quả trám cho mọi người, vừa đem com vừa giải thích một bàn thức ăn tinh mỹ này: "Dược thiện là văn hóa Trung y thực liệu (1), tinh hoa này là đem các cây thuốc Đông y có giá trị nấu ăn phối hợp cùng nhau để chế biến thành món ăn, do đó khi làm ra có hương vị ngon như thực phẩm. Đó gọi là ngụ y vụ thực, chỉ là đem các vị thuốc làm rau, lại đem rau làm thuốc, thuốc mượn năng lực của rau, rau trợ uy thuốc, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh."

"Nói đi nói lại đều không phải là thuốc sau!" Phượng Tử Hạo thập phần khinh thường, "Ta không uống thuốc, Triệu Hạ, đồ ăn bình thường đến."

Không có người để ý tính tình của Phượng Tử Hạo, mọi người đều bị lời giải thích của Phượng Vũ Hành hơi động tâm. Huống chi các món ăn này nhìn qua rất tinh mỹ, hương vị rất thơm, nếu thật sự có thể ăn ngon đồng thời có năng lực dưỡng sinh kiện thể, cơ sao không ăn?

Lão thái thái nhìn bát canh trước mặt, cảm thấy hứng thú hỏi Phượng Vũ Hành: "Đây gọi là canh gì?"

Nàng đáp: "Canh long cốt quả trám." Thật ra nhiều dược liệu không tìm thấy ở Đại Thuận, cây quả trám này không tìm thấy ở niên đại này, nhưng hiệu thuốc không gian của nàng có, lấy ra không thành vấn đề."

Lão thái thái hiển nhiên nghe không hiểu tên này, chỉ làm nàng dễ nghe, vì thế lại hỏi: "Vậy nó có công hiệu gì?" Vừa hỏi vừa uống một ngụm, sau khi uống vào cảm thấy vị ngon thơm ngát, mùi thảo dược và mùi thịt trộn lẫn vào nhau, quả thực còn lưu lại dư vị. Lão thái thái không khỏi uống nhiều thêm mấy ngụm.

Phượng Vũ Hành thấy nàng thích uống, nhanh chóng giải thích nói: "Canh này tuy nhìn qua như không có tác dụng gì, nhưng nó có thể nhuận phế sinh tân,

có tác dụng giải độc thanh mát. Vào mùa thu có thể dễ dàng giảm nóng, dùng để hạ hỏa không thể tốt hơn nữa."

Nàng nói như vậy, mọi người đều cảm thấy mới mẻ, đều thấy lấy thìa ăn.

Thẩm thị không khỏi khen Phụng Vũ Hành: "A Hành đúng là có năng lực, thấy con như vậy, mẫu thân cũng an tâm, chắc sau này gả đến Ngự vương phủ cũng sẽ không có tình huống không chống đỡ được."

Phụng Vũ Hành cười, lại dùng thìa đưa gấp cho mỗi nữ nhân trên bàn một miếng thịt dê, đồng thời nói: "Thịt dê nướng Đông y, xào lẫn với đương quy, sinh địa, đại táo, rất có hiệu quả đối với thân thể, có khả năng làm sắc mặt người ta hồng nhuận dung nhan đẹp đẽ, không những có được làn da nhẵn nhụi, còn có thể làm da thịt người ta trắng hồng, giàu độ đàn hồi."

Các nữ nhân vừa nghe lời này, nhanh chóng đem thịt dê nhét vào miệng, chỉ cảm thấy miếng thịt tan ra, hương vị tươi ngon, như là chưa từng nếm vị thịt dê.

Phụng Vũ Hành cười đem một phần trứng bò câu ngân nhĩ trình trọng cho Phụng Tử Hạo: "Đại ca ca, đây là đồ ăn dành riêng cho ca ca."

"Cho ta?" Phụng Tử Hạo thét lớn một tiếng, "Ta không bệnh, không uống thuốc."

Phụng Cẩm Nguyên rốt cuộc không nghe nổi nữa, phịch một cái buông đôi đũa trong tay, khiển trách nói: "Tử Hạo, nếu con lại càn quấy, thì rút về Kiếm Lăng hiến cho ta đi!"

Phụng Tử Hạo sợ nhất là cha hắn, vừa thấy cha tức giận, nhanh chóng ngậm miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bát trứng bò câu ngân nhĩ kia, hắn dường như có thể kết luận lời nói kế tiếp của Phụng Vũ Hành, tuyệt đối không phải lời hay.

Quả nhiên... "Trứng bò câu ngân nhĩ, ngân nhĩ bồi bổ sức khỏe và trứng bò câu bổ thận, hơn nữa nhân hạnh đào bổ dương, âm dương song bổ, đối với thân thể đại ca ca rất có lợi."

Phụng Tử Hạo bị nói đến mặt đỏ tai hồng, tức giận chỉ thẳng vào Phụng Vũ Hành: "Người rốt cuộc có phải nữ hài tử hay không? Loại này cũng không biết xấu hổ nói ra bên ngoài!"

Phụng Vũ Hành khó hiểu, "Loại bệnh của ca ca đều không biết xấu hổ, ta vì sao phải ngược? Đại ca ca đừng quên, bệnh này của ca ca là A Hành chuẩn đoán sớm nhất, y giả vô kỵ, sao ta không thể nói?"

Trong lòng Phụng Cẩm Nguyên có một cảm giác khó chịu nổi lên, con gái thứ hai của hắn thật sự là không buông tha một cái gì làm cho hắn không có mặt mũi! Con trai trưởng duy nhất thành cái dạng này, nay đều đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Lão thái thái cũng không biết làm sao, Phụng Tử Hạo có bệnh kia là thật, nghĩ rằng không thể lảng tránh được, không bằng phải ăn nhiều dược thiện của Phụng Vũ Hành một chút, không chắc có thể khỏe lại không.

Nghĩ như vậy, rồi nói với Tử Hạo: "Nhị muội muội của ngươi là có một tấm lòng tốt, mau ăn chút đi! Nếu thực sự hiệu quả như lời nói, về sau chứ đưa cách làm cho trù hạ làm mỗi ngày!"

Trong lòng Phụng Tử Hạo tức giận, lại không dám nổi giận, chỉ phải kiên trì nhận lấy chén, lại đặt ở bàn căn bản không muốn nhúc nhích.

Phụng Cẩm Nguyên trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Nghiệp chướng!"

Thẩm thị nhanh chóng khuyên nhủ: "Tử Hạo không hiểu chuyện, lão gia đừng tức giận với nó, sau này thiếp thân nhất định dốc lòng dạy bảo, thiếp thân tin tưởng, Tử Hạo nhất định sẽ sửa đổi tốt."

Phụng Cẩm Nguyên không muốn bắt bẻ mặt mũi Thẩm thị, dù sao hôm nay biểu hiện của nàng cho tới giờ vẫn rất khéo, hắn cũng rất hy vọng Thẩm thị này có thể vẫn duy trì, lại giáo dục Tử Hạo một lần nữa, để hắn hiểu được tình hình những người này. Vì thế gạt đầu, không nói gì nữa.

Phụng Vũ Hành mắt nhìn Trầm Ngự, phát hiện Trầm Ngự vẫn cúi đầu, cũng không nói gì, cũng không thân cận cùng Thẩm thị, trước kia am hiểu việc hòa giải, hiện tại cũng đến phiên Thẩm thị làm. Đối với ca ca nàng bị treo cột sống, một chút phản ứng nàng đều không có.

Lão thái thái mời mọi người ăn cơm, lại nói với Phụng Vũ Hành: "Cháu lại giới thiệu đồ ăn bên cạnh đi."

Phụng Vũ Hành cười, giải thích đơn giản: "Rau trộn tim heo, cùng thiên ma, bách tử nhân, đương quy và táo chua, giúp dễ ngủ, giải trừ mệt mỏi; ngó sen thập cẩm, làm giải khát, giải nóng trong, bổ khí huyết; tương vừng trộn miến gà, bổ can thận, đen râu tóc, chống lão hóa..."

Mỗi món ăn nàng đều miêu tả một lần, làm mọi người đang ngồi dường như đều tranh ăn, ngay cả Phụng Cẩm Nguyên đều cảm thấy rất hứng thú.

Trong đồ ăn này, hơn nửa là dược liệu Bách Thảo đường vận chuyển tới, những trong mỗi món ăn đều có một ít nguyên liệu đặc thù nàng lên lấy ra từ trong không gian, còn có đôi một chút. Tỷ như nhân sâm, trong không gian có nhân sâm năm trăm năm, cộng hiệu tất nhiên tốt hơn nhiều so với nhân sâm thâm thường.

Hắn thị vốn thân mình không tốt, nghe xong công hiệu của món ăn, không khỏi mỗi loại đều ăn nhiều hơn, có lẽ tác dụng tâm lý chiếm một phần nguyên

nhân, nằng cảm thấy khí lực của mình khôi phục không ít, cũng không còn cảm giác chóng mặt mơ hồ như trước.

Mà Thẩm thị, đã sửa lại hình tượng ăn com mạnh mẽ như trước, từng miếng ăn nhả nhặn, còn vừa ăn vừa không ngừng khen hương vị thức ăn ngon miệng, lão thái thái lại ăn vui vẻ, ngay cả nói cũng không nói gì hơn.

Ai cũng không thể nghĩ rằng, đang ăn, đột nhiên trong không gian, cả người Thẩm thị hơi ngã về đằng sau.

Phượng Vũ Hành ngồi bên người nàng phản ứng nhanh, theo bản năng dùng tay đỡ, nhưng Thẩm thị quá nặng, lần này còn làm Phượng Cẩn Nguyên cùng nhau ngã trên mặt đất.

Sau đó, Thẩm thị không sao, nhưng toàn thân bắt đầu co rút, khoe miệng sùi bọt mép, một hồi qua đi, lại bắt đầu nôn mửa.

Phân Đại cảm thấy ghê tởm, nhanh chóng thối lui phía sau Hàn thị, không muốn nhìn Thẩm thị.

Những người khác cũng sợ hãi, hoàn toàn nghĩ không rõ đồ ăn ngon vì sao lại phát sinh loại chuyện này.

"Đi mời đại phu! Nhanh đi mời đại phu!" Lão thái thái dùng quyền trượng gõ xuống mặt đất rống to, lập tức có hạ nhân chạy ra ngoài.

Mọi người ở đây đều luống cuống tay chân, Trầm Ngự ngồi trước bàn đột nhiên cũng lấy tay nâng đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, hơi thở mong manh nói: "Đầu của ta đau quá, rốt cuộc là sao thế này?"

Phân Đại đột nhiên nói ra một câu: "Chắc không phải là do ăn thuốc chứ?"

Lão thái thái sững sờ, lập tức nghĩ tới một bàn dược thiện này, trong lòng thất thán. Nhưng lại cảm giác một chút tình trạng thân thể của mình, lại phát hiện cũng không có gì khác thường? Thức ăn rất ngon miệng, nằng cảm thấy ăn rất ngon, có tác dụng khác đâu.

Hàn thị cũng thấy kỳ lạ, nhỏ giọng nói thầm: "Dược thiện chắc không phải là vấn đề chứ? Ta ăn thấy hiệu quả mà."

"Người biết cái gì?" Phân Đại thấp giọng mắng nàng một câu: "Không cần nói lung tung."

Nhưng tuy mọi người cảm thấy dược thiện không thành vấn đề, nay Thẩm thị và Trầm Ngự đều có phản ứng, vậy không thể không cẩn thận đứng lên. Trong lúc nhất thời, ai cũng không dám ăn, đương nhiên, cũng không ăn vô nữa, bởi vì Thẩm thị nôn thật sự ghê tởm.

Có hạ nhân vội vàng dọn dẹp, Phượng Cẩn Nguyên đem áo bào cởi xuống giao cho gã sai vặt, chỉ chốc lát sau đã có hạ nhân đưa đến bộ mới.

"Hóa ra là người độc chết chúng ta!" Phượng Tử Hạo lại làm khó dễ, lúc này nảy sinh đúng lý hợp tình, chỉ thấy hần chỉ vào Thẩm thị trên đất lớn tiếng nói: "Mẫu thân ta vừa mới hồi phủ, người đã làm ra thế này, Phượng Vũ Hành người có ý đồ gì?"

Phượng Cẩn Nguyên cũng giận tái mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "A Hành, con cho vì phụ lời giải thích."

Phượng Vũ Hành nháy mắt mấy cái: "Đồ ăn mọi người cũng đã ăn, các người cảm thấy có vấn đề sao?"

Ở điểm này, mọi người vẫn rất thành thật, trừ Thẩm thị thì một nhà đều lắc đầu.

Lão thái thái nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: "Người đâu! Gọi quân sự trừ hạ tới!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Người Phượng phủ các người cũng có kim mệnh

Khi người ở trừ phòng đến Mẫu Đơn viện, Thẩm thị đã được người nâng vào nằm trong phòng, Trầm Ngự cũng được nâng đầu dựa vào nệm ý nghĩ ngơi.

Quân sự trừ phòng vừa thấy một trận này, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỵ xuống kêu oan: "Lão thái thái, lão gia, chuyện không liên quan đến bọn nô tài! Nhị tiểu thư đuổi người trong trừ phòng ra ngoài, bữa com này... là tự nhị tiểu thư gọi đầu bếp tới làm!"

"Việc này..."

Mọi người vừa nghe lời này thì sững sờ, vốn còn muốn giúp đỡ Phượng Vũ Hành thì tâm bắt đầu chệch về phía Thẩm thị. Lão thái thái ôm ngực, nằng cảm thấy miệng thở hồn hển, không phải đồ ăn thật sự có vấn đề chứ?

Phượng Cẩn Nguyên giận dữ, đập vỡ chén trà nhỏ, chỉ thẳng vào Phượng Vũ Hành nói: "Nói! Người bỏ cái gì vào trong đồ ăn?"

Phượng Vũ Hành nhún vai: "Được!"

"Được gì?"

"Vừa rồi lúc giới thiệu món ăn đã nói qua."

"Ta hỏi được được!"

"Vì sao phụ thân nói ta bỏ độc được vào?" Nàng vô cùng khó hiểu, "Phụ thân đã tìm người kiểm chứng sao? Đại phu đã đến rồi sao? Có người tận mắt thấy sao? Phụ thân ngài không có bằng chứng, mà đã nói con gái hạ độc trong đồ ăn, vậy xin hỏi phụ thân, vì sao các người ăn cũng chưa có việc gì, chỉ có mẫu thân và đại tỷ tỷ xảy ra vấn đề?"

"Có thể là chúng ta còn chưa đến lúc phát bệnh." Phấn Đại thốt ra nói: "Chỉ là mẫu thân và đại tỷ tỷ thể chất kém, phản ứng cũng nhanh hơn, nói không chừng đến buổi tối, chúng ta đều..."

"Tứ muội muội nói đúng là hữu mô hữu dạng." Phượng Vũ Hành nhếch lông mày, "Thật không hiểu ta là con gái Phượng gia, trăm phương ngàn kế độc chết cả nhà, đối với ta rốt cuộc có điểm gì tốt. Ta có phụ thân là thừa tướng, sao phải làm một nhĩ?"

Nàng nói như vậy, Phượng Cẩm Nguyên cũng hiểu ra vài phần đạo lý, lúc này An thị mở miệng, nhắc nhở Phượng Cẩm Nguyên: "Bằng không gọi đầu bếp của nhị tiểu thư đến hỏi một chút."

"Đúng!" Lão thái thái lại lên tiếng, "Nhanh lên, gọi toàn bộ những người nấu cơm hôm nay đến đây!"

Hạ nhân lên tiếng trả lời rồi đi, khi trở lại, phía sau dẫn theo mười hai người xa lạ.

Phượng Cẩm Nguyên nhìn những người này, bỗng nhiên có một cảm khác không tốt ập đến trong bụng, nhưng hắn lại thật sự không biết cảm giác này đến từ đâu, rồi hỏi quản sự nhà mình: "Người nhìn một cái đi, bàn tiệc hôm nay, là do bọn hắn?"

Quản sự kia quay đầu cẩn thận phân biệt, chỉ một lát sau đã gật đầu khẳng định, "Bẩm lão gia, đúng vậy, chính là bọn hắn."

Phượng Cẩm Nguyên phát tay để quản sự đi xuống, khi nhìn mười hai đầu bếp kia, mí mắt phải bắt đầu không khống chế được mà giật giật.

Mười hai người trung niên kia, đi đầu là một người phong thái bất phàm, nhìn thấy người Phượng gia không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không có cảm giác của một đầu bếp, chỉ là ôm quyền hơi khom người, nói: "Bái kiến Phượng tướng đại nhân." Đã nói xong, căn bản không vãn an các phu nhân tiểu thư.

Mười một người phía sau cũng giống hắn, hơi khom mình hành lễ, cũng nói: "Bái kiến Phượng tướng đại nhân." Cũng không để ý phu nhân tiểu thư.

Lão thái thái hơi tức giận, buồn bực hừ một tiếng, rồi chuẩn bị khiển trách hai câu, đã thấy Phượng Cẩm Nguyên đột nhiên khoát tay, cắt ngang lời lão thái thái muốn nói, sau đó chủ động nói: "Xin hỏi tiên sinh làm việc ở nơi nào? Vì sao đến Phượng phủ ta làm một gã trừ công?"

Hắn thấy người này nhìn quen mắt, lại thấy gương mặt này khí độ văn tú nội liễn, cũng đã đoán hắn tuyệt đối không phải là đầu bếp. Về phần mười một người phía sau, đúng là đầu bếp không sai, nhưng tuyệt đối không phải là đầu bếp bình thường.

Còn nghĩ thêm, những người này là được Phượng Vũ Hành mời đến, Phượng Vũ Hành làm sao có được đầu bếp, tám phần là người ở Tiên Nhã lâu của cửu hoàng tử.

Phượng Cẩm Nguyên chỉ cảm thấy đầu tê dại một trận, tính tình kia của Huyền Thiên Minh, cho dù người ở Tiên Nhã lâu động tay động chân trong đồ ăn, chẳng lẽ hắn còn có lá gan muốn tính toán cùng người ta? Đừng nói là Thẩm thị chỉ nôn một hồi, cho dù là đúng, Huyền Thiên Minh ở trong cung cũng giết người giữa ban ngày, Định An vương phủ bị hắn đốt cháy sạch chỉ còn lại một mảnh tro tàn, một đại phu nhân của Phượng phủ, người ta để vào mắt mới là lạ.

Hắn tính kế trong lòng, nếu là người của Tiên Nhã lâu, chuyện này làm thế nào cũng không thể kết cừ oán với cửu hoàng tử, tính toán đã sớm vứt đi.

Nhưng trước sau như thế này, sau khi nam tử khí độ bất phàm báo danh hào của mình, Phượng Cẩm Nguyên vẫn sợ tới mức chân run run, chỉ nói mình nghĩ quá đơn giản.

"Tại hạ Mạc Bất Phàm, vốn là một là một thầy thuốc ngao du giang hồ, mấy tháng trước được Thánh thượng tán thưởng, lưu lại trong cung chuyên phối chế dược thiện cho Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và Văn phi nương nương. Sau vài vị này, mấy tháng đó tại hạ cũng phối dược thiện ở ngự trù."

Sau gáy Phượng Cẩm Nguyên lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, làm lão thái thái cũng không thể nói. Nàng nên sớm dự đoán được, cho dù Phượng Vũ Hành làm chuyện gì luôn giữ lại chiêu sau, đầu bếp nhà mình, bắt đầu dùng đầu bếp ngoài, thông minh cẩn thận như Phượng Vũ Hành, sao có thể để người khác nắm đuôi.

"Phượng tướng." Mạc Bất Phàm lại mở miệng, "Lúc tại hạ đến đây, nghe nói dược thiện hôm nay làm độc đại phu nhân và đại tiểu thư quý phủ?"

"Đúng vậy!" Phụng Tử Hạo suy nghĩ đơn giản, còn không ý thức được Mạc Bất Phàm, cướp lời nói: "Người đã thừa nhận đồ ăn do các người làm, vậy phải cho Phụng gia chúng ta một lời giải thích!"

"Người câm miệng lại cho ta!" Phụng Căn Nguyên hung hăng mắng Phụng Tử Hạo một câu, rồi sau đó nói với Mạc Bất Phàm kia: "Tiên sinh không có việc gì, chỉ sợ ở đây có chút hiểu lầm."

Hắn là thừa tướng, trong cung có vị tâm phúc chuyên làm được thiện, Phụng Căn Nguyên đương nhiên biết chuyện này. Mạc Bất Phàm này không có phẩm giai, lại không phải quan dưới hắn, ở trong cung có địa vị độc đáo, Phụng Căn Nguyên nói chuyện là khách khí có thừa. Mấu chốt là, người này làm cho Hoàng thượng Hoàng hậu còn không sợ, dù sao hai vị kia đều là người phân rõ phải trái, nhưng hắn còn quân com của Vân phi! Có thể để Hoàng thượng an bài đến bên người Vân phi, vậy ra rất coi trọng, rất đáng tin!

Mạc Bất Phàm nghe Phụng Căn Nguyên nói như vậy, không khỏi cười, nói: "Ta đã nói, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương ba ngày trước vừa mới dùng được thiện Tịch Phổ, sao đến Phụng gia ăn thì có người bị bệnh?"

Lời này ai cũng đều có thể hiểu được, người ta ý nói là, Hoàng thượng Hoàng hậu có thể ăn, người Phụng gia các người so với Hoàng thượng thì quý giá hơn?

Phụng Căn Nguyên bồi cười, "Hiểu lầm, đều hiểu lầm."

Phụng tướng." Sắc mặt Mạc Bất Phàm bắt đầu nghiêm túc, "Hôm nay để ta đến Phụng phủ, là Thuận vương điện hạ và Ngự vương điện hạ đồng thời cầu xin Hoàng thượng, nói là đại phu nhân Phụng gia hồi phủ, mời tại hạ mang theo ngự trù đến quý phủ chuẩn bị đồ. Bàn tiệc hôm nay có đồ ăn mà ba ngày trước Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đã dùng qua, thực đơn tự tại hạ điều phối, sử dụng các nguyên liệu nấu ăn toàn bộ đều từ trù phòng của ngự trù phòng vận chuyển đến, được liệu lấy từ Bách Thảo được đường của Phụng phủ, được liệu trước khi tại hạ bỏ vào trong nồi, đều đã qua tay tại hạ, tự tại hạ kiểm tra qua rồi mới ném vào trong nồi. Phụng tướng cảm thấy, là tại hạ có vấn đề, hay những đầu bếp chuyên làm ngự thiện cho Thánh thượng có vấn đề?"

Phụng Căn Nguyên đỏ mặt, "Đều không có vấn đề."

"Ừm." Mạc Bất Phàm gật đầu, lát sau nghĩ hoặc, "Vậy trước mắt là ý gì? À, không phải là đại nhân bất mãn an bài của Thuận vương điện hạ và Ngự vương điện hạ? Chao ôi! Vậy Phụng tướng đúng là phụ lòng hảo ý của hai vị vương gia."

Vừa nghe chuyện này có phần của Huyền Thiên Hoa, Phụng Trầm Ngự vốn đang nằm trên nhuyễn ý giả vờ, luôn miệng nói: "Chắc là hiểu lầm thật, vừa rồi ở dùng cơm ở trong vườn, chỉ sợ thân thể ta yếu đuối, bị gió thổi, nên mới đau đầu, hiện tại đã không sao rồi."

Lần trước Phụng Căn Nguyên nhận lấy hà bao mà Phụng Vũ Hành đưa cho, thì hiểu rằng nàng có tâm tư với Huyền Thiên Hoa, trước mắt thấy Trầm Ngự tỏ thái độ như thế, sao còn không rõ là ý gì. Nhưng hắn lại không thể phát tác, dù sao Trầm Ngự cũng không có việc gì, còn hơn nàng tiếp tục đau đầu.

Nhưng Thẩm thị còn nằm trên sạp, như vậy không giống giả vờ, Phụng Căn Nguyên hơi xấu hổ, án này rốt cuộc phá thế nào?

Mọi người ở đây giằng co, hạ nhân Phụng gia cuối cùng cũng mời đại phu đến. Đại phu này ở kinh thành có chút danh tiếng, không phải là giao tiếp lần đầu với Phụng gia, vừa thấy Phụng Căn Nguyên đã nhanh chóng quỳ xuống dập đầu.

Phụng Căn Nguyên không có thời gian chịu lễ, gấp giọng nói: "Mau xem cho phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đại phu kia đáp ứng, đứng dậy đi tới mép sạp.

Lúc này Thẩm thị đã chuyển biến tốt, còn lại một bộ dạng mặt mệt mỏi, sắc mặt khó coi, từng trận ghê tởm vẫn ngẫu nhiên trào lên.

Đại phu kia cầm cổ tay Thẩm thị qua khăn tay, chỉ bấm một lát "Ồ" một tiếng, sau đó cẩn thận bấm lại lần nữa, rồi mới đứng dậy, hỏi Phụng Căn Nguyên: "Phụng đại nhân, phu nhân quý phủ có phải ăn độc vật không sạch sẽ?"

Lời kia vừa thốt ra, mọi người lại cả kinh. Trước đó còn tưởng rằng Thẩm thị tác quái, đại phu và đầu bếp trong hoàng cung đi ra sao có thể hạ độc Phụng phủ, nhưng trước mắt đại phu nhắc đến hai chữ "độc vật", rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diệu thị vội vã hỏi: "Sao đại phu lại nói như thế?"

Đại phu kia đáp: "Nếu không phải ăn độc vật, thì dùng được vật gì để gây nôn ra?"

"Gây nôn?" Phấn Đại theo bản năng xuất khẩu nghi vấn, lại nhìn Thẩm thị một cái, phát hiện Thẩm thị như một câu của đại phu, nhanh chóng dạo qua một vòng, lập tức ý thức được nơi này nhất định có vấn đề.

Phụng Căn Nguyên nói: "Đại phu có chuyện mời nói rõ."

Đại phu kia liền nói thẳng: "Đại phu nhân quý phủ phát bệnh khẳng định là có nôn mửa chứ? Đó là do trước đó đại phu nhân có dùng được vật gây nôn, loại được này ăn một chút, chưa tới nửa nén hương sẽ làm cho người ta nôn mửa, nhẹ hơn thì co giật. Nhưng trong bụng có gì đều nôn ra sẽ không sao, bình thường đều dùng để giải độc khẩn cấp."

Mạc Bất Phàm kia tự cân nhắc một lát, tiến lên hai bước: "Phượng tướng, tại hạ bất tài, y thuật có Thánh thượng thưởng thức, có thể để tại hạ chẩn cho đại phu nhân?"

Mạc Bất Phàm có thể nói vậy, Phượng Cần Nguyên đương nhiên vui, nhanh chóng nghiêng người để hắn đi qua.

Mạc Bất Phàm đi tới bên cạnh Thẩm thị, cũng không bắt mạch, trực tiếp bắt lấy bàn tay mập của Thẩm thị.

Phượng Từ Hạo bên cạnh thấy vậy, không khỏi quát to ra tiếng: "Ngươi làm gì vậy? Xem bệnh thì xem bệnh, sao muốn cầm tay mẫu thân ta?"

Phượng Cần Nguyên mắng hắn: "Đừng nói bậy!"

Mà lúc này, âm thanh Mạc Bất Phàm cũng truyền đến... "Kỳ lạ, Phượng tướng mời xem, vì sao đại phu nhân phải làm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Cho Thẩm thị thêm một liều mãnh dược

Lời nói của Mạc Bất Phàm làm mọi người cảm thấy kỳ lạ, đều vây lại xem tay gấu của Thẩm thị bị hắn giơ lên. Chỉ thấy Mạc Bất Phàm chỉ vào kẽ móng tay ở ngón trỏ hỏi: "Chư vị nhìn xem đây là cái gì?"

Mọi người vừa thấy, hóa ra trong móng tay của Thẩm thị có một ít bột phấn trắng bên trong, một lượng không lớn, chỉ còn sót một ít.

Mạc Bất Phàm lấy ngón châm trên người thử bột phấn, ngón châm không có biểu hiện gì, hắn giải thích nói: "Không coi là độc dược, ngón châm cũng không kiểm tra được." Vừa nói vừa đưa một ít phấn lên mũi người thử, rồi sau đó nói: "Đây chính là dược gây nôn, chắc đại phu nhân dùng cái này."

Lão thái thái tức giận đến nổi huyết áp lại xông lên, nàng thấy không tốt, nhanh chóng đưa tay vào trong cổ tay áo, rút cuộn lấy dược bình sứ nhỏ mà Phượng Vũ Hành cho nàng, đổ một ít rồi đưa vào trong miệng. Chỉ một lát sau mới cảm thấy huyết mạch dần dần ổn định, cảm giác hôn mê cũng đã giảm bớt.

Mạc Bất Phàm chú ý tới hành động của lão thái thái, chủ động tiến lên giúp lão thái thái bắt mạch, lại nhìn dược trong bình sứ kia, không khỏi cảm thán: "Lão thái thái huyết mạch không ổn định, gặp nóng nảy tức giận sẽ bị tăng cao, nhẹ thì hôn mê, nặng thì trí mạng. Cũng may là có kì dược này, bằng không thật sự là nguy hiểm cực điểm. Lại không biết lão thái thái có kì dược này từ chỗ nào? Chỉ sợ cho dù năm đó Điều thần y còn ở kinh thành, cũng khó điều phối ra!"

Lão thái thái vừa nghe lời này, trong lòng lại bắt đầu nhớ đến Phượng Vũ Hành, "Đây là do nhị tôn nữ cho lão thân, à, chính là nhị tôn nữ có hôn ước cùng với Ngự vương điện hạ." Khi nàng nói lời này cảm thấy thập phần kiêu ngạo, "Tôn nữ này của lão thân, là một tiểu thần y đó!"

Mạc Bất Phàm gật đầu, xoay người, chính xác tìm được vị trí đúng của Phượng Vũ Hành, hành lễ với nàng: "Hóa là Vương phi diệu thủ."

Phượng Vũ Hành cười, còn thi lễ nói: "Mạc tiên sinh quá khen, Điều thần y trong miệng tiên sinh, sợ là ngoại tổ của ta."

Mạc Bất Phàm "À" một tiếng, liên tục nói: "Thảo nào, thảo nào."

Bên này hần hàn huyền, còn Phượng Cần Nguyên lại trừng mắt nhìn Thẩm thị giả chết mà muốn nổ cả phổi. Hắn thấy kỳ lạ nữ nhân này sao đột nhiên tính tình lại xoay chuyển, cho dù ở am Phổ độ, độ hóa cũng hơi nhanh. Hóa ra đều là giả vờ, hóa ra tất cả đều là một màn kịch.

"Ngươi đứng lên cho ta!" Vừa nói, tay vừa động, một phen túm cổ áo của Thẩm thị.

Thẩm thị gào lên, từ giường lập tức nhảy lên, chỉ vào Phượng Vũ Hành chửi ầm: "Tiện nhân! Vì sao ngươi lại không chết ở tây bắc Đại Sơn? Trở về làm gì? Ngươi vừa trở về, cuộc sống của chúng ta liền rối loạn! Đều do ngươi! Là ngươi hại vị trí của Trâm Ngự bất ổn, là ngươi hại Từ Hạo bệnh nặng! Ngươi là đồ tiện nhân! Ngươi đáng chết!"

Bộp!

Lão thái thái dùng trượng đập mạnh, dùng mười phần lực đạo, một trượng dứt khoát đập vào đầu Thẩm thị, Thẩm thị chưa kịp kêu, liền hôn mê bất tỉnh.

Mạc Bất Phàm nghe thấy một câu cuối cùng của Thẩm thị, cảm thấy kỳ lạ, tiến lên cầm cổ tay Phượng Từ Hạo. Phượng Từ Hạo vội vàng giật ra, nhưng bất kể thế nào cũng không thể thoát được tay Mạc Bất Phàm.

Phượng Cần Nguyên nhìn ra dụng ý của Mạc Bất Phàm, vốn muốn ngăn lại, nhưng thật sự muốn để hắn chẩn trị cho Từ Hạo một phen, vì thế trầm giọng cảnh cáo Phượng Từ Hạo: "Không được lộn xộn!"

Mạc Bát Phàm nhanh chóng có được kết quả, khó hiểu hỏi Phụng Căn Nguyên: "Tại hạ đã sớm nghe nói nhị tiểu thư Phụng gia ba năm trước đây đã rời kinh thành đến Tây Bắc, giữa khoảng thời gian chưa bao giờ về. Mà chứng bệnh của vị thiếu gia là hai năm gần đây mới bị, không liên quan đến nhị tiểu thư quý phủ? Vì sao phu nhân Phụng gia lại nói như thế?"

Phụng Căn Nguyên "ai" một tiếng, khoát tay, "Chuyện của Phụng gia ta, thật sự làm tiên sinh chê cười rồi." Nói xong nhìn về phía Phụng Vũ Hành: "A Hành trước hết nên mời Mạc tiên sinh đến Đồng Sinh hiền ngồi đi, chuyện bên này giao cho vị phụ xử lí."

Không chờ Phụng Vũ Hành mở miệng, Mạc Bát Phàm chủ động cáo từ: "Nếu trong nhà đại nhân có việc, tại hạ sẽ không ở lâu, cũng phải về phục mệnh Hoàng Thượng và còn hai vị điện hạ nữa." Hắn nói xong, rồi hành lễ, lại chào Phụng Vũ Hành, mang theo mười một đầu bếp rời khỏi Phụng phủ.

Đại phu bên ngoài kia được mời tới thấy Mạc Bát Phàm đã đi, cũng thức thòi rời đi, ngay cả tiền khám bệnh cũng không dám đòi.

Lão thái thái nghe Mạc Bát Phàm nói trở về phục mệnh, vẫn là phục mệnh ba vị nhân vật như vậy, chỉ thấy trước mắt từng chút biến thành màu đen, tay chỉ run run, quyền trượng đập loạn trên mặt đất.

"Mẫu thân, giữ sức khỏe." Phụng Căn Nguyên tiến lên đỡ lão thái thái, lại không để ý Thẩm thị vừa ngã xuống đất, ngay cả Phụng Tử Hạo và Phụng Trầm Ngư cũng không nghĩ phải nâng mẫu thân bọn họ dậy.

Lão thái thái cầm lấy tay Phụng Căn Nguyên, trong lời nói lộ ra tuyệt vọng: "Động vào Vân phi, động vào Văn Tuyên Vương phi, vậy còn chưa đủ, nay... nàng đã chọc lên đầu Hoàng Đế rồi!"

Phụng Căn Nguyên cũng biết sự việc lần này ồn ào lớn, không khỏi thầm oán Phụng Vũ Hành: "Người trong cung đến đây, sao con không nói sớm?"

Phụng Vũ Hành dứt khoát xem thường cha nàng: "Vốn không muốn để phụ thân tham dự vào việc này, coi như ta dùng mặt mũi riêng cầu hai vị điện hạ, là toàn tâm toàn ý muốn đón gió cho mẫu thân, lại muốn để cả nhà được một lần ăn được thiện đúng vị, điều trị thân mình. Ai nghĩ lại thành ra việc như vậy?" Giọng nàng không vui, "Đại phu đã đến chẩn đoán rõ bệnh tình, Mạc tiên sinh lại phát hiện trong móng tay mẫu thân có bột phấn, nếu mẫu thân làm sạch sẽ, cái gì cũng tra ra được, vậy chắc phụ thân sẽ đổ trách nhiệm lên lưng A Hành, hay là Thuần Vương điện hạ và Ngự Vương điện hạ?"

Phụng Căn Nguyên chưa đợi nói tiếp câu sau, Trầm Ngư mặc kệ: "Nhị muội muội sao lại đem lỗi đổ lên người Thuần Vương điện hạ? Thuần Vương liên quan gì đến chuyện này?"

"Thuần Vương kia mắc mớ gì đến đại tỷ tỷ?" Nàng buồn cười nhìn Trầm Ngư, "Mạc Bát Phàm là do Thuần Vương và Ngự Vương mời từ trong cung ra, đúng rồi, chuyện này Hoàng Thượng cũng có phần, phụ thân, Hoàng Thượng có phải cũng phải chịu trách nhiệm hay không?"

"Câm miệng!" Phụng Căn Nguyên tức giận đến điên rồi, "Nói gì thì ra ngoài mà nói, các người muốn để Phụng gia chết không có chỗ chôn sao?" Hắn nói xong nhìn trằm ngư: "Nơi này không có chuyện của con, về phòng đi!"

Trầm Ngư ủy khuất, còn muốn nói gì đó, nhưng Phụng Căn Nguyên giận tái mặt quả thật làm nàng sợ hãi, không còn cách nào, chỉ có thể cúi người, không cam lòng rời đi. Lúc vừa ra khỏi phòng còn ném lại câu: "Thuần Vương điện hạ vô tội."

Phụng Vũ Hành sực cười ra tiếng, chỉ nói người này, một khi đã rơi vào lưới tình, lí trí đều đã ở bờ vực rồi.

Nàng vô tình ở lâu như thế, mắt nhìn Thẩm thị, lạnh lùng nói: "Thật không hiểu, phụ thân đưa người như vậy hỏi phủ rút cuộc có ý gì? Tổ mẫu nói đúng, người này ngay cả Hoàng Thượng cũng đã đắc tội."

Nói xong, kéo Tử Duệ, gọi Diêu thị, xoay người bước đi.

Lão thái thái run rẩy nói: "Căn Nguyên, Mạc tiên sinh kia rất được Hoàng Thượng coi trọng?"

Phụng Căn Nguyên trả lời, "Đâu chỉ là coi trọng, Hoàng Thượng vô cùng coi trọng hắn, không nghe chính hắn nói sao, chẳng những được thiện của Hoàng Thượng, Hoàng Hậu do hắn điều phối, ngay cả Vân phi bên kia, hắn cũng quản."

"Xong rồi!" Lão thái thái thất hồn: "Xong rồi!"

Phụng Căn Nguyên nhìn trỏ khỏi hải vừa rồi, nhìn Thẩm thị trên đất, bỗng nghĩ tới một câu của Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ... "Chính nữ muốn danh chính ngôn thuận, mẫu thân của hắn có thể chết, nhưng nói chung vút ở chùa thì là chuyện gì?"

Hắn cắn răng, nháy mắt đã quyết định.

Trong Đồng Sinh hiền...

Vong Xuyên mang khay đồ ăn vào trong phòng Phụng Vũ Hành, "Tiểu thư, đây là do Mạc tiên sinh trước đó cho đầu bếp làm nhiều hơn để phân lại cho ngài. Trước đó ở Mẫu Đơn viện cũng ăn ít, nó tỳ nghĩ tiểu thư nhất định đang đói, đã hâm nóng lại rồi."

"Vong Xuyên đúng là tri kỷ của ta!" Phụng Vũ Hành như bỏ nhào vào bàn, "Sao lại ăn ít, ta vốn chưa ăn. Ai, đáng tiếc một bàn cơm và đồ ăn ngon, đáng tiếc được liệu tốt của ta. Đúng rồi, mẫu thân và Tử Duệ cũng chưa ăn, có để lại cho bọn họ ăn chưa?"

Vong Xuyên cười giúp nàng xới xom: "Tiểu thư ăn nhanh đi, phu nhân và thiếu gia bên kia đã để Hoàng Tuyền mang đi rồi, trù phòng của chúng ta vẫn còn giữ chút đồ ăn, tối nay cũng đủ."

Phượng Vũ Hành gạt đầu, lại nghĩ, nói: "Về sau Đồng Sinh hiện chúng ta phải thường xuyên uống được thiện, các người cũng cùng ăn, ta sẽ tự mình đưa thực đơn cho đầu bếp, cũng dạy bọn họ phải làm thế nào."

Vong Xuyên nhanh chóng đa tạ nàng: "Đi theo tiểu thư đúng là có phúc khí."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có tiểu nha đầu đến, rụt rè bẩm báo: "Tiểu thư, Kim Trân di nương nói có việc cầu kiến."

Phượng Vũ Hành quay đầu vẫn còn nghĩ đến thịt dê, suy nghĩ, nói: "Đề nàng vào đi."

Rất nhanh, Kim Trân đã được nha đầu kia dẫn vào. Tiểu nha đầu cũng coi như thức thời, lập tức xoay người ra khỏi phòng, từ bên ngoài khép cửa phòng vào.

Kim Trân bước nhanh đến trước mặt Phượng Vũ Hành, cũng không hành lễ, hé ra khuôn mặt khóc tang bất đầu, "Nhị tiểu thư, lần trước chuyện nô tỳ nói, ngài đã nghĩ xong chưa?"

Phượng Vũ Hành cầm chiếc đĩa không dừng, vừa ăn vừa tiếp đón Kim Trân: "Ta thấy người cũng chưa ăn nó, ngồi xuống cùng ăn đi, cơ thể người khẳng định đang đói."

Kim Trân lắc đầu, "Làm sao nuốt trôi, trong đầu nô tỳ tất cả đều là chuyện của đứa nhỏ, xin nhị tiểu thư giúp nô tỳ." Nàng nói xong, lại bước lên phía trước hai bước, đề thấp âm thanh nói: "Thẩm thị bị lão gia nhốt tại Kim Ngọc viện, lúc này không phải là phạt giam nàng, mà làm hoàn toàn giam giữ."

"Hả?" Phượng Vũ Hành nhìn nàng, "Hoàn toàn giam giữ là ý gì?"

Kim Trân đáp: "Từ phòng ngoài khóa lại, hơn nữa phân phó hạ nhân không được đưa đồ ăn. Ta lên hỏi một tiểu nha đầu quen biết trước kia, nha đầu kia nói, trong phòng Thẩm thị cũng chỉ có một bình trà lạnh, còn cái gì cũng không có. Bây giờ đang thu, nhưng đệm chăn trong phòng nàng bị đổi thành đồ mùa hè, cũng không cho hạ nhân đổi lại."

Phượng Vũ Hành chớp mắt mấy cái, cha nàng vì đảm bảo cho Trầm Ngư, rốt cuộc cũng dùng đến chiêu này sao?

Kim Trân lại nói: "Chắc nhị tiểu thư cũng nghĩ đến dụng ý của lão gia, nhưng mà, trước đó Thẩm thị bị đưa vào trong am, lão thái thái từng nói nàng vĩnh viễn không thể hồi phủ. Nhưng mới qua vài ngày đã đón về, có thể thấy Thẩm gia ảnh hưởng rất lớn. Nay cơ hội khó có được, muốn để Thẩm thị không thể tro tàn lại cháy, nhất định phải cho nàng thêm một liều được mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chúc mừng phụ thân

Đêm nay, theo thường lệ Phượng Cẩn Nguyên ngủ lại Như Ý viện, chỉ là Kim Trân hầu hạ hẳn không chủ động giống như ngày trước, cả người tinh thần chán ghét, hoàn toàn không có bộ dạng hưng trí.

Phượng Cẩn Nguyên không khỏi thấy kì lạ, liền hỏi nàng: "Có phải thân thể nàng không thoải mái hay không?"

Kim Trân dùng giọng điệu than thở: "Mấy tối gần đây không biết làm sao nữa, cảm thấy cả người mệt mỏi, cơm cũng không ăn vào, cảm thấy rất buồn nôn."

Phượng Cẩn Nguyên mắt sáng lên: "Đã bao lâu rồi?"

Kim Trân nghĩ, "Hơn mười ngày trước có phản ứng, buổi tối mấy ngày gần đây hơi nghiêm trọng."

Vừa nghe lời này của Kim Trân, Phượng Cẩn Nguyên đã vui vẻ, nhìn chăm chăm Kim Trân cười một trận, lập tức cất cao giọng nói: "Phượng gia ta lại thêm người rồi!"

Kim Trân sững sốt, cũng nhanh chóng cao hứng: "Ý lão gia là..." Tay nàng che bụng mình, "Thiếp thân... đã có?"

"Chắc chắn là có." Phượng Cẩn Nguyên rất tin tưởng vào năng lực của mình, từ lúc thu Kim Trân, ngày qua ngày đều ngủ bên cạnh, Kim Trân tuổi trẻ, sao có thể không có. "Ngày mai mời đại phu vào phủ xem cho nàng, nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, cũng không cần sáng sớm mỗi ngày đi thỉnh an lão thái thái, nàng sẽ không đề ý lúc này."

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Phải chờ tới buổi sáng ngày mai mới có thể mời đại phu ư? Thân thể thiếp đang nôn nóng, rất muốn biết trong bụng có thật đã có

cốt nhục lão gia hay không, lão gia..." Nàng lại thi triển công phu đánh người: "Hiện tại mời đại phu được không?"

Phượng Cần Nguyên cũng cao hứng, cũng nóng vội, nhưng trước mắt đã nửa đêm, hần nhìn sắc mặt Kim Trân không tốt lắm, khuyên nàng nói: "Người ta bây giờ đang ngủ, giờ này ra ngoài mời đại phu, chờ đại phu tới cửa, thì đã qua nửa đêm. Nàng không lo lắng vì bản thân cũng phải nghỉ cho đứa nhỏ, nghe lời đi, ngủ một giấc, tỉnh dậy thì sẽ có đại phu tới."

Kim Trân vẫn không nghe theo, lại quấy rầy Phượng Cần Nguyên nói: "Không cần ra ngoài mời, không phải nhị tiểu thư là đại phu có sẵn sao!"

Nàng vừa nói ra, Phượng Cần Nguyên cũng nghĩ tới. Đúng rồi, y thuật của Phượng Vũ Hành trong ba năm qua dường như có tiến bộ lớn, có năng lực phối dược đặc biệt, ngay cả Mạc Bất Phàm kia cũng kinh ngạc không thôi. "Được." Hần đứng lên khoác thêm áo, đi tới cửa gọi nha hoàn gác đêm: "Đến Đồng Sinh hiên, mời nhị tiểu thư đến bên này, nói ta có chuyện quan trọng."

Tiểu nha đầu mơ mơ màng màng đáp ứng, lại mơ mơ màng màng chạy về phía Đồng Sinh hiên.

Kim Trân ngồi trên giường, nghe thấy Phượng Cần Nguyên phân phó người đi mời Phượng Vũ Hành, cuối cùng trái tim cũng thả lỏng xuống.

Đồng Sinh hiên cách Phượng phủ không gần, lúc Phượng Vũ Hành đến đó, Phượng Cần Nguyên đã hơi mệt, nhưng Kim Trân cũng rất có tinh thần, càng không ngừng nói chuyện với hần đứa bé trong bụng là nam hay nữ. Nói đi nói lại, sự chờ mong trong lòng Phượng Cần Nguyên cũng càng lớn thêm, cho nên khi Phượng Vũ Hành tiến vào trong phòng, còn chưa chờ nàng mở miệng, Phượng Cần Nguyên lập tức đi ra: "A Hành mau tới, xem cho Kim Trân di nương của con một chút, nàng tám phân là có thai."

Phượng Vũ Hành và Kim Trân liếc nhau một cái, trên mặt không có biểu tình đặc thù gì, bước lên phía trước, nói với Kim Trân: "Nằm thẳng xuống, đưa tay cho ta."

Kim Trân nghe theo.

Phượng Vũ Hành bấm mạch của nàng không bao lâu sau mới gạt đầu, nói với Phượng Cần Nguyên: "Chúc mừng phụ thân."

"Thật sự có?" Phượng Cần Nguyên mặt mày hớn hờ, "A Hành con không chẩn sai chứ?"

Phượng Vũ hành xem thường, "Nếu phụ thân không tin ta, thì gọi ta đến đây làm gì? Đã trễ rồi, con gái đã sớm ngủ."

"Không phải là không, sao lại không tin. Y thuật A Hành nhà chúng ta đã được Mạc tiên sinh khen ngợi, vì phụ sao có thể không tin." Phượng Cần Nguyên trong lòng vui vẻ, cũng không so đo nhiều với Phượng Vũ Hành.

Phượng Vũ Hành lại hỏi Kim Trân một câu: "Nguyệt tín tháng trước là vào ngày nào?"

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Mùng năm."

"Ừ." Nàng gạt đầu, "Đã ba mươi lăm ngày rồi."

Phượng Cần Nguyên mừng rỡ Kim Trân: "Đã nhiều ngày rồi, nàng cũng không biết cẩn thận một chút." Hần tính toán trong lòng, ba mươi lăm, đó không phải là ngày hần vừa mới thu Kim Trân vào phòng sao? Bắt đầu cảm thấy hài lòng.

Nhưng chưa kịp nghĩ, Phượng Vũ Hành lại nhíu mày, tay vẫn bắt mạch cho Kim Trân, trầm tư hồi lâu.

"Nhị tiểu thư?" Kim Trân sợ hãi hỏi: "Là... là đứa trẻ có vấn đề gì sao?"

Phượng Cần Nguyên vừa nghe lời này, lập tức khẩn trương, cũng hỏi theo: "Biểu hiện của con là có ý gì?"

Phượng Vũ Hành nhìn về phía Phượng Cần Nguyên, giải thích nghi hoặc của hần: "Nữ nhân có thai cần trạng thái vui vẻ, có thể đảm bảo thai nhi khỏe mạnh. Nhưng con gái bắt mạch cho Kim Trân di nương, lại phát hiện Kim Trân di nương có vẻ suy nghĩ nhiều, khúc mắc nan giải."

Phượng Cần Nguyên sững sốt, hỏi Kim Trân: "Nàng có khúc mắc gì?"

Kim Trân khẽ thở dài khẽ thở dài, không nói chuyện không nói gì, chỉ cúi đầu, tiếp theo một giọt lệ rơi xuống.

Phượng Vũ Hành khuôn mặt này, cũng không ở lại thêm, đứng dậy cáo từ, cũng dặn Phượng Cần Nguyên: "Phụ thân khuyên bảo di nương, ngày mai lại mời đại phu đường thai đến xem."

Sau khi nàng đi, Phượng Cần Nguyên đau lòng ôm Kim Trân vào lòng, lúc này mới lại hỏi lần nữa: "Rốt cuộc nàng có khúc mắc gì? Tuổi còn trẻ, sao lại suy nghĩ nhiều?"

Kim Trân ngửa đầu nhìn hần, khóc như mưa hoa lê, bộ dáng nhỏ kia muốn người thương xót bao nhiêu có bấy nhiêu. Phượng Cần Nguyên không muốn hỏi lại nữa, đã nghĩ lại yêu thương mỹ thiếp này cho tốt, nhưng lại muốn bảo vệ đứa trẻ trong bụng nàng, không thể không cố nén nội tâm kích động.

Kim Trân nhìn ra tâm ý của hần, trong lòng không khỏi có vài phần an ủi. Cho dù dùng biện pháp gì, lung lạc tâm nam nhân mới là chuyện quan trọng hơn, nàng nhanh chóng mở miệng nói với hần: "Thiếp thân đúng là có khúc mắc, khúc mắc này... Thật ra là ở trên người đại phu nhân."

"Thẩm thị?" Phụng Căn Nguyên nhăn mặt, "Nàng để ý ác phụ kia làm gì?"

Kim Trân nói: "Thiếp thân tin vào nhân quả luân hồi, ngày đó chén thuốc của đại phu nhân là nhân, thiếp thân là quả. Cho dù mong muốn ban đầu của nàng như thế nào, thiếp thân cũng do đó mà từ một nô tỳ trở thành người có thể hầu hạ lão gia, nay lại có cốt nhục của lão gia. Ta cùng với nàng chủ tớ nhiều năm, chung quy cảm thấy không đi cảm tạ nàng một tiếng, sợ là về sau sẽ... sẽ không có cơ hội."

Phụng Căn Nguyên nghe nàng nói như vậy, không khỏi cảm thán vạn lần, "Nàng là muốn cảm tạ, ác phụ kia bình thường lại vốn không biết tích đức cho bản thân."

"Lão gia." Kim Trân khuyên hân: "Cho dù đại phu nhân hành động thế nào, thì nàng đều đã nhận lấy kết quả, nhưng thiếp thân muốn vì lão gia và đứa trẻ trong bụng tích đức. Lão gia để thiếp thân tháo gỡ khúc mắc này, từ nay về sau ta là ta, nàng là nàng, sẽ không vướng bận nữa."

Phụng Căn Nguyên bắt đầu dĩ vãng, "Ngày xưa nàng ta đối xử với nàng như vậy, nàng còn nhớ nhưng nàng ta, thật sự là nữ tử tốt."

"Kim Trân đa tạ lão gia đã khen."

"Nàng muốn chấm dứt thế nào?"

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Sáng sớm ngày mai, ta đến Kim Ngọc viện của đại phu nhân dập đầu một cái. Cứ ở trong sân, dập đầu với nàng ở trong phòng, nói thêm mấy câu, vậy là được rồi."

"Ừ." Phụng Căn Nguyên cảm thấy như vậy vẫn được, vừa không phá vỡ lệnh không cho bất luận kẻ nào gặp Thẩm thị như ban đầu, cũng sẽ không cho Thẩm thị cơ hội làm hại đứa trẻ trong bụng Kim Trân, "Vậy ngày mai gọi thêm vài nha đầu đến cùng nàng, trăm ngàn lần không cần tiến vào trong phòng của nàng ta."

"Thiếp thân đã biết."

"Ngủ đi."

Rốt cuộc hai người ôm nhau mà ngủ, chờ mãi hô hấp của Phụng Căn Nguyên dần đều đều, khóe môi Kim Trân lúc này thế này mới gọi lên một tia cười lạnh. Đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng, thầm nghĩ: "Con ta, không phải là mẫu thân không cần con, mà là con chọn sai phụ thân."

Ngày tiếp theo, Phụng Căn Nguyên vào triều từ sáng sớm, Kim Trân tiễn hân đi, rồi gọi hai nha hoàn bên người cùng đến Kim Ngọc viện.

Trước khi đi Phụng Căn Nguyên còn nói cho với nàng không cần ở chỗ Thẩm thị lâu, chờ hân trở về, sẽ cùng mọi người trong phủ tuyên bố việc này.

Sau khi Phụng Căn Nguyên đi, nàng lại ăn một viên thuốc kỳ lạ.

Đó là do Phụng Vũ Hành cho nàng, dĩ nhiên nàng không biết cái này ở thế kỉ XXI được gọi là thuốc sinh non, chỉ nhớ Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Thuốc này sau khi ăn, chưa tới nửa canh giờ sẽ có phản ứng, người phải nắm rõ thời cơ. Ngoài ra, sau này ta sẽ tự mình điều trị thân thể cho người, đảm bảo năng lực sinh đẻ của người."

Có một câu cuối cùng của Phụng Vũ Hành, cuối cùng Kim Trân hoàn toàn yên lòng. Sở dĩ nàng tìm Phụng Vũ Hành, thứ nhất là không muốn cho người thứ ba biết, thứ hai cũng hi vọng Phụng Vũ Hành có thể đảm bảo thân thể của nàng.

Trước mắt lại không có gì đáng ngại, Kim Trân bước nhanh về phía Kim Ngọc viện.

Lúc nàng đến đó, cửa của Kim Ngọc viện có hai nha đầu đang canh giữ, vì Phụng Căn Nguyên đã nói trước, nha đầu kia cũng không ngăn cản Kim Trân, chỉ nói với nàng: "Nhất định phải cẩn thận chút, cảm xúc của đại phu nhân không bình thường."

Kim Trân chỉ sợ Thẩm thị quá bình thường, quá lý trí, nàng muốn chính là Thẩm thị nổi điên, người chỉ đúng lúc nổi điên mới dễ làm ra chuyện tình quá khích.

Nàng dẫn theo hai nha đầu vào trong viện, vì giam Thẩm thị, Phụng Trầm Ngư đã bị chuyển đến viện khác ở, nay Kim Ngọc viện không có phồn thịnh như trước, tuy rằng thoát nhìn vẫn trắng lè như cũ, lại luôn luôn tràn ngập không khí thận trọng. Nàng không khỏi cảm khái, nghĩ tới mình từ khi vào Phụng phủ ở trong viện này, từ nhỏ đến lớn đều hầu hạ một mình chủ tử là Thẩm thị, nhẹ thì bị phạt, nặng thì bị đánh, dạng khổ gì chưa từng ăn qua? Nay, nàng cũng có thể một mình có một tiểu viện trong Phụng phủ, cũng có thể ở trên giường hầu hạ một chủ tử lớn nhất trong phủ, chỉ là người thành toàn không phải là Thẩm thị, mà là Phụng Vũ Hành.

Nàng mặc kệ dụng ý ban đầu của Phụng Vũ Hành là gì, tóm lại, là Phụng Vũ Hành đưa nàng vào thư phòng Tùng viên, cũng để một mình nàng ở bên trong đối mặt với Phụng Căn Nguyên đã uống thuốc, tuy rằng là âm kém dương sai, nhưng rốt cuộc là để nàng chiếm được tiện nghi.

Nghĩ như vậy, người đã đi đến cửa gian phòng đang giam Thẩm thị. Nàng dừng lại, nhìn đến Mãn Hi đứng ở trước cửa, ngăn người: "Ta nghe nói Ngọc La và Bảo Đường đều bị bán ra ngoài, sao người còn ở đây?"

Mãn Hi cười mà không đáp, chỉ đi lên phía trước, thì lễ với Kim Trân: "Nô tỳ bái kiến di nương."

"Mau đứng lên." Dù sao cũng là nha đầu bị Thẩm thị đánh chửi, Kim Trân còn có chút cảm tình đối với Mãn Hi, thấy nàng hành lễ với mình, nhanh chóng tiến lên đỡ dậy.

Lúc này, chợt nghe Mãn Hi nhỏ giọng nói: "Khóa cửa ta đã nói lỏng, tự ngươi cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nhạc Vô Ưu

Kim Trân là người rất thông minh, một câu của Mãn Hi đã làm cho nàng hiểu đối phương nhất định đã sớm là người của Phượng Vũ Hoành. Nàng suy nghĩ, cũng đúng, loại người như Thẩm thị chỉ có tìm đường chết, cẩn thận như Phượng Vũ Hành, sao có thể không sắp xếp người ở bên nàng.

Trong lòng đã tính toán, rồi nàng không nói thêm nữa, lui về sau hai bước, quỳ xuống trước cửa phòng Thẩm thị.

Mãn Hi đứng ở bên cạnh, chợt nghe Kim Trân lớn tiếng nói vào trong cửa phòng: "Phu nhân, ta là Kim Trân, từ nha đầu từ nhỏ đã đi bên người nàng. Kim Trân đến thăm ngài, phu nhân, ngài đã chịu khổ rồi!"

Trong phòng không có động tĩnh gì, Kim Trân dừng lại một lát, lại nói: "Phu nhân, ta đã mang thai cốt nhục của lão gia, Kim Trân từ nhỏ đã đi theo phu nhân, nay có việc vui, thứ nhất đã nghĩ phải cùng nói với phu nhân một tiếng, để phu nhân cùng vui mừng."

Choang!

Bên tông có âm thanh đồ sứ rơi xuống đất, khóe môi Kim Trân nhếch lên, tiếp tục nói: "Kim Trân có thể hầu hạ lão gia, thật ra rất cảm động và nhớ nhung ân điển của phu nhân. Đêm qua biết mình có thai, cái đầu tiên nghĩ đến chính là vội tới dập đầu tạ ơn với phu nhân, nếu không có phu nhân nhắc, thì hôm nay Kim Trân đã không được ân sủng. Đa tạ phu nhân ban cho Kim Trân đứa trẻ này, đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân!" Nàng nói xong, dập đầu một cái trên đất, lỗ tai lại dựng thẳng lên, nghiêm túc nghe động tĩnh trong phòng.

Từng lời Kim Trân đều nói mang thai, từng lời đều nói đứa trẻ, làm sao Thẩm thị chịu được loại kích thích này, lập tức tức giận thét chói tai. Vốn một ngày một đêm không ăn gì đã đói đến không còn khí lực, trước mắt lại đột nhiên giống như tràn đầy sinh khí, ném đồ đạc ngay trong phòng.

Kim Trân hơi nhú mày, nghĩ thầm người có ném sạch trong phòng cũng không được, vì thế lại nói: "Phu nhân phải bảo trọng thân thể, lão gia để thiếp thân an tâm dưỡng thai, chỉ sợ không thể thường xuyên đến thăm phu nhân, xin phu nhân nhất định phải bảo vệ cái thai này, đứa trẻ này sau khi sinh ra còn muốn gọi là một tiếng mẫu thân. Đêm qua đã mời nhị tiểu thư đến khám qua, nhị tiểu thư nói... chắc là nam hài."

Nàng cố ý bỏ thêm một câu như vậy, quả nhiên, người trong phòng đã điên lên, bắt đầu dùng sức đẩy cửa, vừa đẩy vừa quát to: "Ta giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Trong lòng Kim Trân vừa động, lại lớn tiếng hô một câu: "Phu nhân ngài nói gì? Phu nhân ngài nhớ Kim Trân sao? Kim Trân cũng tưởng nhớ ngài!"

Rầm!

Rốt cuộc cánh cửa kia bị thân hình mập mạp của Thẩm thị đẩy ra.

Cùng lúc đó, Kim Trân chỉ cảm thấy bụng khuấy lên một trận, giống như có cái gì đó rơi xuống.

Nàng nhanh chóng đứng dậy, đỡ Thẩm thị mà đi lao đảo, vừa đi vừa nói chuyện: "Phu nhân ngài làm sao vậy? Phu nhân ngài... A!"

Thẩm thị đẩy mạnh, Kim Trân đứng lúc ngã xuống đất.

Chợt nghe Thẩm thị khàn cổ kêu gào: "Tiện nhân! Đồ hồ ly! Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết nghiệt chủng trong bụng ngươi!" Vừa nằng vừa đá lên người Kim Trân hai cái.

Kim Trân cũng không trốn, cắn răng chịu đựng, đến khi bọn nha hoàn kéo Thẩm thị ra, nàng hơi cúi đầu, dưới thân có một vũng máu, thể này mới nhẹ nhõm thở ra, lập tức gào lên một tiếng... "Con của ta!"

Trong Kim Ngọc viện, tiếng kêu thê lương thảm thiết của Kim Trân truyền khắp ngõ ngách trong phủ. Một lát sau, mọi người đã đến đông đủ.

Thẩm thị đã bị hạ nhân hợp lực áp tải vào trong phòng, giờ phút này Mãn Hi tự quỳ gối trong viện, đối diện với lão thái thái nói: "Kim Trân di nương mang thai, cảm động và nhớ nhung ân tình của đại phu nhân, đến báo tin vui cho phu nhân. Kết quả đại phu nhân lại phá hỏng cửa chạy ra, đẩy Kim Trân di nương ngã xuống đất, còn... còn đạp vào bụng của nàng nữa."

Kim Trân ngã trong vũng máu, hơi thở mong manh, Phượng Vũ Hành bắt tay cho nàng, vẻ mặt trầm trọng.

Giờ phút này lão thái thái cũng chưa mắng chửi Thẩm thị, vẻ mặt lo lắng hỏi Phụng Vũ Hành: "Sao rồi? Đứa trẻ còn có thể giữ được không?"

Phụng Vũ Hành muốn nói người mù rồi sao? Một vũng máu, có thể giữ cái rắm!

Nhưng ngoài miệng vẫn nề mặt, ai thán một tiếng, nói: "Đừng hi vọng, hai cái đập của mẫu thân quá mạnh, mỗi cú đều chạm vào người đứa trẻ này, đứa trẻ rõ ràng là bị mẫu thân đá ra ngoài cơ thể mẹ."

"Cháu đừng gọi nàng là mẫu thân!" Lão thái thái tức giận hét lớn một tiếng, lại chỉ vào những đứa trẻ khác nói: "Các cháu nhớ kỹ cho ta, ai cũng không được gọi nàng là mẫu thân nữa! Phụng gia chúng ta, không mẫu thân như vậy!"

"Lão thái thái." Kim Trân yếu ớt kêu một tiếng: "Ngài nhất định phải làm chủ cho thiếp thân!"

Phụng Vũ Hành vội vàng thêm một câu: "Thân mình của di nương quá yếu, đừng mở miệng nói chuyện nhiều, yên tâm, người còn trẻ, về sau vẫn còn cơ hội sinh dưỡng."

Lão thái thái gật đầu: "A Hành nói đúng, việc sinh dưỡng của người, chuyện này ta không trách người, muốn trách thì trách ác phụ Thẩm thị kia!" Nàng nặng nề gõ quyền trượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lúc này, ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng!"

Đêm đó, mọi người của Phụng phủ nhận được tin Thẩm thị bệnh nặng, Kim Ngọc viện như nhà giam, trừ nha đầu canh giữ bên ngoài, còn lại ai cũng không thể tiếp cận nửa bước, ngay cả Phụng Trầm Ngư và Phụng Tử Hạo cũng bị lệnh cường chế tuyệt đối không thăm hỏi.

Mà đêm nay trong Như Ý viện, Phụng Cẩm Nguyên, lão thái thái và Phụng Vũ hành đều tập trung cạnh giường của Kim Trân, Phụng Cẩm Nguyên mặt bình tĩnh hỏi Phụng Vũ hành: "Thật sự là nam thai?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đêm qua mạch tượng là biểu hiện của nam thai, vốn muốn chờ hôm nay phụ thân mời đại phu tới để đại phu tuyên bố."

Lão thái thái tức giận thở hổn hển, "Đây cũng không phải là đứa trẻ đầu tiên mà Thẩm thị làm hại!"

Phụng Cẩm Nguyên biết nàng nói chuyện của Hàn thị năm ngoái, không khỏi cắn răng, "Mẫu thân yên tâm, lúc này, con tuyệt đối không nhân nhượng."

Kim Trân thút thít khóc nức nở, cầm tay áo Phụng Cẩm Nguyên đau khổ cầu xin: "Lão gia rất xin lỗi, đều là lỗi của thiếp thân, thiếp thân không bảo vệ tốt con của chúng ta, xin lão gia để thiếp thân cùng đi với đứa trẻ này!"

Phụng Cẩm Nguyên chưa thấy Kim Trân ở bộ dạng này, nhanh chóng an ủi nàng, nói: "Không được nói lung tung, không phải A Hành đã nói sao, thân thể của người không sao, con về sau vẫn có thể có."

Lão thái thái cũng nói theo: "Người còn trẻ, vẫn có cơ hội."

Kim Trân nhìn lão thái thái, vẻ mặt, hỏi lỗi: "Thiếp thân rất xin lỗi Phụng gia, thiếp thân quá vô dụng, ngay cả đứa trẻ cũng không bảo vệ được."

Phụng Vũ Hành nhanh chóng khuyên nhủ: "Coi như là đẻ non thiếu tháng, cũng không thể khóc. Chờ trở về ta tự mình cho người chút thuốc, bồi bổ người, nửa năm sau thân mình cũng sẽ xong."

Về mặt của Kim Trân là cảm kích, là cảm kích thật, "Đa tạ nhị tiểu thư, được của nhị tiểu thư là được tốt nhất trên đời này." Lại nhìn Phụng Cẩm Nguyên: "Thiếp nhất định sẽ giúp lão gia sinh con trai, chỉ chính là..." Nước mắt của nàng lại rớt xuống, "Đứa trẻ này không làm gì sai."

Phụng Cẩm Nguyên cũng hiểu là quá oan uổng, rõ ràng Kim Trân hảo tâm đi tạ ơn Thẩm thị, kết quả bị ác phụ kia đập rơi đứa trẻ. Nhưng đó là con của hắn!

Nghĩ như vậy, con tức trong lòng Phụng Cẩm Nguyên trào lên, chỉ thấy bỗng nhiên hắn đứng dậy, một lời không nói đã xoay người bước đi, ngay cả lão thái thái phía sau gọi hắn hai tiếng cũng không để ý.

Ngày tiếp theo, Hoàng Tuyền truyền lời nói của Mãn Hi: "Mãn Hi nói, hôm qua Phụng tướng chạy tới Kim Ngọc viện hành hung Thẩm thị kia. Hiện tại Thẩm thị mặt mũi bầm dập, bệnh nặng nằm trên giường, Phụng gia cũng không mời đại. Nhưng mà lúc ấy đại tiểu thư cũng đến Kim Ngọc viện, Phụng tướng chỉ vào Thẩm thị nói, không có người mẫu thân này, con vẫn vĩnh viễn là chính nữ."

Phụng Vũ Hành cười: "Quả nhiên Phụng Cẩm Nguyên đánh có chủ ý, cũng không biết, về sau vĩnh viễn không có chủ mẫu, hay chuẩn bị nâng một nhân vật lợi hại vào."

Hai ngày sau, Phụng Tử Hạo bị tống ra khỏi cửa, đi học ở Tử Nham thư viện ở Tề Châu.

Đây đúng là đại thiếu gia quần áo lụa là, đến khi rời khỏi gia môn cũng chưa nhớ tới hỏi thăm một câu về mẫu thân hắn, chỉ nhớ cọ cọ bên người Trầm Ngư, làm Trầm Ngư tức giận vùng tay áo trở về viện.

An thị ở bên người Diêu thị bắt đắc dĩ hít sâu: "Thật không biết Thẩm thị này rốt cuộc dùng phương pháp gì dưỡng ra hai hài tử như vậy."

Diêu thị trấn an nàng nói: "Cũng may con gái chúng ta đều hiểu chuyện, ta thấy Tường Dung mỗi sáng sớm đều đến Đồng Sinh hiền cùng chạy bộ với A

Hành, chắc tỷ muội này mong muốn ở cùng một chỗ nói chuyện."

Nhắc tới cái này, An thị vui mừng, luôn miệng nói: "Nhị tiểu thư ít nhiều có thể dẫn theo Tường Dung chúng ta, tỷ tỷ cũng biết Tường Dung rồi, từ trước đến nay đều nhất gan, trước đây mỗi ngày nàng đều nói thích nhị tỷ tỷ, nhưng ngay cả một câu cũng không dám nói với nhị tiểu thư. Nay nhị tiểu thư có thể đối xử tốt với Tường Dung như vậy, ta thật sự cảm kích từ đáy lòng."

Rốt cuộc cũng tiễn Phụng Tử Hạo đi, mấy ngày Phụng phủ hiện lên quang cảnh yên tĩnh.

Suốt ngày Phụng Trầm Ngư ngồi trong đình ở hoa viên đánh đàn, tổng tiếng đàn không cảm thấy đau thương, chỉ thấy xuất hiện từng hương vị âm mưu dương mưu.

Mà Phụng Vũ Hành, bắt đầu giả nam trang, gọi là Nhạc Vô Ưu, cứ định kỳ đến Bách Thảo đường ngồi chẩn bệnh. Mà nàng giả nam nhi, trừ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền và Thanh Ngọc bên ngoài, trong Bách Thảo đường cũng chỉ có chương quầy Vương Lâm biết rõ.

Bởi vì Phụng Vũ Hành cũng không thường đến, đã nhiều ngày Vương Lâm không thấy nàng, gần đây nhất là Vương Lâm luôn nói với Thanh Ngọc để chủ nhân đem thêm thuốc viên và thuốc pha nước đến đây, nhưng Thanh Ngọc luôn đuổi hẩn đầu tiên: "Tự ngươi đi nói với tiểu thư đi."

Hôm nay Vương Lâm nhìn thấy Phụng Vũ Hành, nào có đạo lý buông tha nàng, cứ không ngừng đi lại xung quanh bên cạnh Phụng Vũ Hành, đến khi Phụng Vũ Hành bắt đầu cảm thấy chóng mặt, mới bắt đầu hỏi hẩn: "Ngươi không ra ngoài trông coi cửa tiệm, chạy quanh ta làm cái gì?"

Wang Lâm đau khổ hé mắt ra cầu nàng: "Chủ nhân, lần trước ngài lấy mấy thuốc viên và thuốc pha nước uống gì đó, khi nào thì có thể bổ sung tiếp?"

Phụng Vũ Hành hỏi hẩn: "Bán hết rồi?"

Wang Lâm thả lỏng: "Chưa đến mười ngày đã bán hết. Ban đầu mọi người cũng không tin phục, sau khi Thanh Ngọc cô nương giảng giải phương pháp, đại phu ngồi ngay trong gian chính chọn mấy bệnh nhân tặng thuốc vài lần, không quá hai ngày đã có hiệu quả." Vương Lâm cảm thán: "Thuốc của chủ nhân thật sự rất thần kì, toàn bộ đại phu trong tiệm đều không nói nên lời, người được uống thuốc đã thấy hiệu quả nhanh."

Phụng Vũ Hành không có cách giải thích với Vương Lâm, thành phần thuốc pha chế sẵn so với thuốc canh đắng mà nói, lượng thuốc đương nhiên sẽ lớn hơn nhiều. Nhưng đối với việc Vương Lâm nói nàng bổ sung hàng, nàng không đáp ứng: "Thuốc chế sẵn này rất phiền toái, dược liệu cần thiết so với phương thuốc bình thường cũng nhiều hơn, cho nên các người bán cũng quý trọng một chút. Sau này mỗi tháng ta sẽ lấy ra một lượng cố định cho Bách Thảo đường, trong tháng bán hết, cũng chỉ có thể đến tháng sau mới bổ sung."

Nói xong, định đứng lên đi lên phía trước chẩn bệnh, một góc rèm cửa bị nhấc lên, đã thấy ở trước cửa lớn Bách Thảo đường, có người vài phần quen mắt đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Ta đánh người một gậy thì làm sao?

Người đi vào Phụng Vũ Hoành chưa từng thấy, lại có vài phần quen mắt, nhưng vì đang giả nam trang nên Vong Xuyên nói nhỏ bên tai nàng: "Tam lão gia Thẩm gia, Thẩm Vạn Lương."

Thảo nào!

Lúc này Phụng Vũ Hoành mới biết tại sao lại thấy quen, Thẩm Vạn Lương này và Phụng Tử Hạo có bộ dạng vài phần giống nhau, cùng mặt mày Thẩm thị cũng rất giống, nhưng không biết, hẩn đến Bách Thảo đường làm gì.

Wang Lâm làm việc ở kinh thành nhiều năm, dĩ nhiên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra quần áo của Thẩm Vạn Lương không tầm thường nhất định là đồ của quý nhân, bình thường người như vậy tới cửa, chương quầy đều tự mình tiếp đón.

Vì thế nhanh chóng tiến lên, cúi người với Thẩm Vạn Lương, nói: "Vị lão gia này, ngài muốn chẩn bệnh hay bốc thuốc?"

Thẩm Vạn Lương cũng không dây dưa, nói thẳng ý đồ đến: "Nghe nói chỗ các người có bán một loại viên thuốc có tác dụng kì diệu?"

"Đúng vậy! Tác dụng kì diệu thì không dám, nhưng so với các phương thuốc bình thường thì có hiệu quả nhanh hơn, hơn nữa dùng rất tiện, dễ dàng mang theo." Vương Lâm trả lời không kiêu ngạo không khiêm nhường, vừa không khoe khoang khoác lác công hiệu của viên thuốc, lại đem những ưu việt nói ra. Phụng Vũ Hoành âm thầm gật đầu, chỉ nói nhãn lực của mình chọn chương quầy coi như không sai.

Thẩm Vạn Lương nhìn Vương Lâm một cái, Thẩm thị đã chiếm ba gian cửa tiệm của Diêu gia nhiều năm, trong cửa tiệm có mấy tiểu nhị hẩn dĩ nhiên là biết, tuy nói không quan tâm bên này, nhưng cũng thường xuyên ngấm quan sát.

Đĩ nhiên hấn biết Vương Lâm này là do một tay Phụng Vĩ Hoành đưa lên, nhưng là giấđ ạp bả vai bà con Thẩ gia đi lên, cho nên không khôĩ có sắc mặt không hoà nhấ. Thết lớn một tiếng, mở miệg nói: "Lấy tất cả các việ thuốc trị ngoạ thươg và nội thươg đến, ta mua hết."

Vương Lâm suốt ngày ở trong cửa hàng, người nào chưa thấy qua, trước kia không ai lập tức nói muốn mua hết thuốc, nhưng từ khi có thuốc việ và thuốc pha nước uống, thì ngày nào lại không có cường hào như vậy. Hấn cũng nghiêmtúc, nhất quấ: "Vĩ lão gia này, thật xin lỗi, thuốc việ và thuốc pha nước uống đều đã hết hơn mười ngày nay, nếu ngài muốn mua, chỉ có thể đợi đầu tháng sau lại đến. Hơn nữa cũng thể mua hết, sau khi ngồi ở chính đường cho đại phu chẩn bệnh, mới có thể ấn định lượng thuốc mua."

Lông mây Thẩ Vạn Lương nhú lại muốn phát tác, ngay lúc này, chỉ thấy sau rèm buồng tối của Bách Thảo dược, một thiếu niệ anh tuấn đi ra. Thiếu niệ kia nhìn qua rất nhỏ tuổi, nhưng khi đối diện với ánh mắt, lại như người trưởng thành nội liêm ôn trọng. Hấn không khôĩ sừng sốt một chút, chợt nghe Vương Lâm chủ động giới thiệu cho hấn: "Đây là đại phu chẩn bệnh mới tới của Bách Thảo đường chúng ta, họ Nhạc, tên Vô Ưu."

"Nhạ Vô Ưu?" Thẩ Vạn Lương lập lại cái tên này một lần, lại lắc đầu, "Ta không đến chẩn bệnh, chỉ mua thuốc, hơn nữa cần loại thuốc kì hiệu này của các người."

Vương Lâm lại nói với hấn: "Thật sự không còn."

"Vậy người nói chỗ thuốc này đến từ đâu, nói cho ta biết, ta tự đến lấy."

"Ồi!" Vương Lâm cười nói, "Tiểu nhấ nói thật, sợ là ngài đến cũng tay không."

"Buồn cười!" Thẩ Vạn Lương hừ nhẹ một tiếng, "Ta cũng không tin, trên đời còn có thứ dùng tiền cũng không mua được?"

"Thật sự là có." Vương Lâm nói: "Chủ nhấ chúng ta nói, thuốc việ và thuốc pha nước uống mỗi tháng chỉ cung cấp số lượng nhất định, không mua được cũng chỉ có thể sử dụng phương thuốc bình thươg. Ngài muốn chỗ dược này đến từ đâu, vậy chỉ có thể nói chuyện với chủ nhấ chúng ta."

Nghe hấn nhắc tới chủ nhấ, trong lòng Thẩ Vạn Lương nóng nảy một hồi, chủ nhấ, chủ nhấ không phải là Phụng Vĩ Hoành sao! Để hấn tìm Phụng Vĩ Hoành lấy thuốc, thật sự là so với lên trời còn khó hơn.

"Vậy không có biện pháp nào sao?" Rốt cuộc là có việ cầu người, thái độ lúc này cũng dịu xuống, đúng là mang theo vài phần khẩn cầu nói với Vương Lâm: "Người giúp ta nghĩ biện pháp đi."

Lúc này, Phụng Vĩ Hoành đang giả Nhạ Vô Ưu lên tiếng: "Cũng không phải là không có biện pháp, không bằng mời bị lão gia này miêu tả bệnh tình một phen, để tại hạ nghĩ biện pháp cho ngài."

Thấy Phụng Vĩ Hoành mở miệg, Vương Lâm nhanh chóng lui qua chẩn bệnh, Phụng Vĩ Hoành ngồi ở bên trong, hấn ngồi ở bên ngoài, chợt nghe Thẩ Vạn Lương nói với Phụng Vĩ Hoành: "Ngoạ thươg của bệnh nhấ không quan trọng, chủ yếu là nội thươg, bị cao thủ giang hồ đánh thươg tâm phế, nay dĩ nhiên không thể ngủ, rất thanh tỉnh, nhưng không thể hoạt động."

Đương nhiên Phụng Vĩ Hoành biết hấn nói ai, lúc này Thẩ gia đến xin thuốc, nhưng lại chỉ đích danh muốn thuốc việ của nàng, lại nghe hấn miêu tả chứng bệnh, không phải cho Thẩ thị thì còn có thể cho ai? Trong lòng không khôĩ thẩ mắg một câu "Không biết xấu hổ."

Nhưng nàng tự nhận mở cửa tiệm chính là người làm ăn, có tiền tới cửa, lại là khách hàng lớn, có thể dùng tiền che đạo lý.

Vĩ thế nàng gậđ đầu, nói với Thẩ Vạn Lương: "Ta là đại phu chẩn bệnh mới tới, trước đó chươg quắ đã để riêng lại một ít việ thuốc cho ta để dùng khẩn cấp, trong đó có mấy việ có thể trị nội thươg, có thể chia ra bán một ít cho bị lão gia này, chẳng qua giá thành thì..."

"Tiền không thành vấn đề." Thẩ Vạn Lương vung tay lên chặn ngang lời nói của Phụng Vĩ Hoành, Thẩ gia hấn không thiếu nhất chính là tiền, chỉ cần có thể cứu sống Thẩ thị, đừng để nàng chết không minh bạch như vậy, trả bao nhiêu tiền đều đáng giá.

"Tốt." Một bàn tay Phụng Vĩ Hoành mò vào trong tay áo, tùy tiện lấy ra năm việ thuốc trợ tìm ra. "Năm trăm lượng một việ, tổng cộng năm việ, đây là số lượng ta có."

"Năm trăm lượng một việ?" Tuy Thẩ Vạn Lương có lòng chuẩn bị, cũng biết thiếu niệ trước mặt này tâm có điểm đen, hấn có tiền nhưng cũng không phải không có vương pháp như vậy. "Rốt cuộc người là gì vậy?"

Phụng Vĩ Hoành thu tay lại, "Chỉ là bảo tâm hoàn mà Bách Thảo đường hay bán, vị lão gia này nếu không tin, ta cũng không có cách nào. Nhưng Bách Thảo dược ở kinh thành nhiều năm như vậy, chúng ta ngồi ở chỗ này, cũng là do chươg quắ tự mình dẫn ngài đến, nếu không sẽ là một tên lừa đảo."

Nàng trả lời cái đạo lý này, Thẩ Vạn Lương muốn thươg lượng một chút với nàng, lại mất mặt mũi. Dù sao Thẩ gia hấn có tiền, ngày thươg vung tiền hào phóng, nay còn vì cứu ty tử hấn, trong lúc sống còn, hấn còn không biết xấu hổ mà mặc cả?

Roi vào đường cùng, từ tay áo lấy ra năm tấm ngân phiếu đưa cho thiếu niệ trước mặt, "Năm trăm lượng một phiếu, tổng cộng năm phiếu."

Phụng Vĩ Hoành nhận lấy ngân phiếu, nhìn thoắg qua, rồi đưa việ thuốc trong tay đi, còn gọi Vương Lâm: "Chươg quắ, miễn phí cho lão gia này bình dưng thuốc."

Một câu tặng miễn phí của nàng, làm Thẩm Vạn Lương tức chết, cầm bình sứ mà Vương Lâm đưa rồi đi ra Bách Thảo đường.

Thấy hấn đi xa, Vương Lâm không khỏi gợn ngón cái lên về phía Phụng Vũ Hoàn: "Chủ nhân, mảnh khoé bíp người này ngài không kém vị chường quây bị giam mười năm kia đâu!"

Phụng Vũ Hoàn lắc đầu, "Cũng không phải, người nọ bán hàng giả, ta bán đồ thật, chẳng qua chào giá cao mà thôi. Nhưng cũng do người này khác, bình thường các người không thể làm như vậy, người vừa này và ta có chút ân oán, chẳng qua ta trả thù riêng mà thôi."

Vương Lâm nhanh chóng lên tiếng trả lời: "Chủ nhân nói đúng, ngài yên tâm, chúng tiểu nhân làm việc thành thật, sẽ không để Bách Thảo đường đi xuống."

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, rất vừa lòng lời nói của Vương Lâm, ban ngày ngồi tại Bách Thảo được, xem không dưới hai mươi bệnh nhân, mới mang theo Vong Xuyên đôi y phục rồi đi từ cửa sau.

Huyền Thiên Minh đi đại doanh đã nhiều ngày, nàng cũng chỉ có thể tự mình luyện roi, đêm đó luyện xong hai lần rồi nhìn sắc trời cũng không khác biệt lắm, liền ngoắc tay vào khoảng không, trong chỗ tối, Ban Tầu hiểu ý, yên lặng đi theo nàng ra khỏi Đồng Sinh hiên.

Phụng Vũ Hoàn đi Kim Ngọc viện, tốc độ nhanh chóng, Ban Tầu rầu rĩ hỏi: "Đi làm gì?"

Nàng nhẹ giọng nói: "Đi giúp ám vệ của Phụng Cẩm Nguyên tăng cường phòng ngự."

Ban Tầu không lên tiếng, đến khi vào phạm vi Kim Ngọc viện, cũng không biết từ lúc nào hấn đi một vòng quanh viện, nói với nàng: "Chỗ này ám vệ của Phụng tướng có hai gã, một gã trong sân, một gã trên nóc nhà."

"Ừ." Phụng Vũ Hoàn đến cũng không có ý tránh hai ám vệ kia, dù sao nàng không tự tay đến giết Thẩm thị, huống chi, nàng vốn không tin Phụng Cẩm Nguyên ngay cả chuyện nàng có võ công cũng không biết, vậy chức Thừa tướng của hấn không ngồi nhiều năm như vậy.

Phụng Vũ Hoàn liền nghênh ngang vào sân như vậy, nha đầu gác đêm bên ngoài là Mãn Hi, vừa thấy nàng đến, nhanh chóng vãn an. Nàng cũng không thân cận với Mãn Hi nhiều, chỉ nói: "Người làm chuyện của người, ta ngồi đây một lát."

Mãn Hi cúi người, lại trở về trước phòng Thẩm thị.

Cứ như vậy, một nhị tiểu thư Phụng gia, cộng thêm trong tối có ba cao thủ, tề tụ ở Kim Ngọc viện.

Ám vệ bên kia vốn canh trong sân Phụng Cẩm Nguyên thật sự là không rõ đường đi của Phụng Vũ Hoàn, nhị tiểu thư này hơn nửa đêm chạy đến bên này, lại chỉ ngồi ở trong sân ngấm trăng, đây là tình huống như thế nào?

Nhưng mà ám vệ này không có hành động thiếu suy nghĩ, bên người Phụng Vũ Hoàn có cao thủ bọn họ đã sớm biết, hơn nữa biết rõ võ công của Ban Tầu mạnh hơn bọn họ rất nhiều, đừng nói hai đấu một, chính là mười đấu một, cũng không phải đối thủ của người ta.

Vì thế hai hoà nhân biết rõ mà không thông báo, làm gì sống gì, ai cũng không quấy rầy ai.

Đến giờ Sứ, rốt cuộc có chỗ lạ.

Chỉ nghe trong không gian hình như có vật thể xoẹt qua, lỗ tai Phụng Vũ Hoàn khẽ nhúc nhích, thân hình nhanh chóng đi về phía sườn trái, trong chớp mắt, một mũi tên nhọn suốt qua tai nàng. Nhưng không có âm thanh mũi tên đâm vào một chỗ hay rơi xuống đất, nàng đang nghĩ, thì nghe thanh âm của Ban Tầu vang lên: "Không tồi, vẫn tránh được."

Nàng không nói gì.

Người rút cuộc là ám vệ sao, lúc nguy hiểm không phải nghĩ bảo hộ ta như thế nào, còn dám khảo nghiệm tốc độ phản ứng của ta.

Phụng Vũ Hoàn không hề nghĩ ngợi, nâng tay chỉ vào trong.

Đáng tiếc, Ban Tầu nhìn không hiểu.

Chỉ một lần, vài tên hắc y nhân từ trên không đáp xuống giữa sân. Đối phương hành động rất nhanh, rút kiếm liền đâm về phía Phụng Vũ Hoàn, không có cách nào khác, ai bảo nàng là người duy nhất bại lộ bên ngoài.

Nhưng mà Phụng Vũ Hoàn cũng nghiêm túc, mấy ngày nay ý thức luyện tập đã làm thân của mình phát triển theo hướng tốt, mặc dù so với kiếp trước vẫn chênh lệch, nhưng so với lúc ở kinh giao bị ép nhảy sông thì không thể so sánh.

Nàng không dùng roi, tuy Huyền Thiên Minh đưa cho nàng nhuyễn tiên đang giắt trên thắt lưng, nhưng gần đây thời gian luyện tập ngắn ngủi, thứ hai nàng cũng không muốn bại lộ quá mức trước mặt người khác. Vì thế vẫn như cũ từ trong tay áo lấy ra ngâm châm gây tê, để giữa khe ngón tay, nghênh địch mà đánh.

Trước kia nàng không quen cùng với người có binh khí dài so chiều, nhưng trải qua một khoảng thời gian được Huyền Thiên Minh chỉ điểm, loại đấu pháp này nàng dĩ nhiên thuần thục. Năm, sáu hắc y nhân tiến sát nàng, hơn mười chiêu, vẫn để Phụng Vũ Hoàn chiếm thế thượng phong, thậm chí có

một người đã ngã trên mặt đất, bắt đầu mê man.

Lúc không để ý, ngay cửa sổ trong phòng Thảm thị mở ra, có một thân ảnh lặng lẽ từ cửa sổ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Làm người đều thất bại, thành quỷ có thể thắng sao?

Phượng Vũ Hoành đến Kim Ngọc viện này chính là xem người của Thảm gia đưa thuốc vào ban đêm, sao có thể mặc kệ động tĩnh chỗ cửa sổ.

Chỉ thấy thân thể nàng nhanh chóng xoay tròn, còn lại năm người vây thành nửa vòng tròn, sau đó ngón tay nhanh nhẹn bắn ra, mấy ngân châm rời tay, lại thêm hai hắc y nhân ngã xuống.

Sau đó các sát thủ đều hôn mê, không biết Phượng Vũ Hoành bắn ra ám khí gì, lại không thể nhìn rõ, khi tiếp xúc thì đã gục xuống.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không dám tới gần nàng.

Mà lúc này, Ban Tẩu đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó rốt cuộc không nhìn được, như quỷ ảnh lay động đến gần, song kiểm hiện ra, trong nháy mắt đã tóm được ba người.

Phượng Vũ Hoành vỗ vỗ bả vai Ban Tẩu, "Chúng ta vào trong phòng nhìn xem, chú ý lúc đánh, cướp được về cho ta, ngày mai còn có thể bán lại với giá hai ngàn năm trăm lượng."

Khỏe miệng Ban Tẩu giật giật, ngày đó chủ tử của hắc lữ gạt Thảm Vạn Lương hơn hai ngàn lượng bạc! Viên thuốc này tuy rằng cũng rất quý, ngày thường Bách Thảo đường bán bao nhiêu tiền hắc không phải không biết, cũng phải mười lượng bạc một viên, đến chỗ này thì tăng gấp ngàn lần. Người ta mua xong rồi còn không cho bệnh nhân uống, còn phải cướp về bán lại lần nữa...

Trong Phúc Phi gian, hai người đương nhiên đi vào nơi Thảm thị nằm. Thảm thị kia bị ám vệ của Phượng Cảnh Nguyên phế đi tâm mạch, giờ giống như một con quỷ mập nằm trên giường khóc, Phượng Vũ Hoành thấy nàng sống nhiều nhất cũng phải hai, ba ngày, bị thương nặng như vậy, mấy viên thuốc kia sao có thể duy trì được. Chắc là Thảm gia kia cũng không còn biện pháp, cái gì cũng có thể thử lúc tuyệt vọng.

Người trong phòng không nghĩ rằng sáu gã sát thủ cũng chưa giải quyết được người bên ngoài, nhưng lại bại lộ hành tung của mình, không khỏi sốt ruột. Vài lần muốn tới gần Thảm thị đều không thành, trong đó có một lần đã đến bên giường, viên thuốc nắm chặt trong tay, chuẩn bị cho vào miệng Thảm thị, lại bị Ban Tẩu túm lại rút về.

Gương mặt Thảm thị tuyệt vọng, ban đầu còn mang theo hy vọng phối hợp hé miệng, sau mấy lần cũng đã tuyệt vọng. Sau khi Ban Tẩu túm người trở về, nàng dùng hết khí lực nói bằng giọng khàn khàn: "Mặc kệ ta, đi đi!"

Người nọ che mặt, chỉ lộ đôi mắt, vừa nghe lời này, đôi mày bỗng chốc đã đỏ lên. Muốn quay lại liều mạng với người đi cùng Phượng Vũ Hoành, nhưng trong lòng biết rõ mình vốn không đánh lại người ta.

Roi vào đường cùng lại nhìn thoáng qua Thảm thị trên giường, cắn răng, nhảy ra cửa sổ, bỏ chạy.

Phượng Vũ Hoành không quan tâm Thảm thị, vội vã hỏi Ban Tẩu: "Thuốc đều đã lấy lại rồi sao?"

Ban Tẩu đưa một cái bình sứ nhỏ trong tay ra cho Phượng Vũ Hoành: "Là cái này. Trong tay người nọ còn nắm một viên, ghê tởm như vậy, chắc cũng không thể muốn."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Coi như ta lỗ năm trăm lượng."

Ban Tẩu muốn bộc phát rồi.

Lúc này nàng mới chú ý Thảm thị bên kia, chỉ thấy gương mặt của người trên giường đã không còn bộ dạng gì, cũng không biết Phượng Cảnh Nguyên đánh nàng như thế nào, như đánh đến gãy đi, ngay cả xương gò má đều lõm xuống, hai hốc mắt cũng lõm lại, thoạt nhìn có điểm giống với dung mạo đã chỉnh sửa của người châu Âu thế kỉ XXI.

Thảm thị cũng nghiêng đầu nhìn qua Phượng Vũ Hoành, ánh mắt giống như chùy thủ có độc, hận không thể róc xương róc thịt nàng.

"Người..." Thảm thị liều mạng dùng lực, liều mạng nguyên rủa Phượng Vũ Hoành: "Một ngày nào đó, ngươi sẽ gặp báo ứng. Phượng Vũ Hoành, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nàng lại nở nụ cười, nụ cười này giống như một đóa hoa địa ngục, đẹp đến cực điểm, nhưng cũng toả ra hơi thở chết chóc.

"Làm người đều thất bại, người dựa vào đâu thì cho rằng làm quý có thể thắng?"

Khi từ trong phòng đi ra, sát thủ trong viện đã xử lý không còn một mảnh, ngoài việc trong không khí từng trận huyết tinh bên ngoài, thì hoàn toàn không nhìn ra có dấu vết đánh nhau.

Phượng Vũ Hoành ngửa đầu cười, nói với không khí: "Thù hạ của phụ thân, làm việc cũng sạch sẽ lưu loát, rất tốt."

Trong tối, ám vệ của Phượng Cần Nguyên thiếu chút nữa bị lệch mũi. Chỉ nói tự người đánh đến nghiêng, nói vào trong nhà liền vào, để lại một đồng thi thể nửa chết nửa sống và hôn mê, chúng ta có ý tốt giúp người dọn dẹp, vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có.

Phượng Vũ Hoành cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, dẫn theo Ban Tẩu trở về Đồng Sinh hiền.

Hôm nay xem như nàng chính thức bại lộ thân thủ trước mặt ám vệ của Phượng Cần Nguyên, không vì cái gì khác, chính là cho phụ thân nàng rõ ràng, sau này cho dù nói chuyện hay làm việc, đều phải lo lắng hơn ba phần, đừng tưởng rằng người của Đồng Sinh hiền nàng là có thể tùy tiện nắm bóp như quả hồng mềm. Ở Tây Bắc ba năm, Phượng Vũ Hoành nàng đã sớm không còn là Phượng Vũ Hoành lúc trước.

Ngay khi Phượng Vũ Hoành rời Kim Ngọc viện nửa khắc, một gã ám vệ tham dự vào sự kiện sát thủ lúc trước đứng trước mặt Phượng Cần Nguyên, đem mọi chuyện phát sinh bẩm báo lại chi tiết.

Sau khi Phượng Cần Nguyên trầm mặc một hồi lâu, không có hỏi về Thẩm thị cùng Thẩm gia, chỉ hỏi ám vệ kia: "Theo như người thấy, công phu của nhị tiểu thư như thế nào?"

Ám vệ kia cân nhắc một lát, đưa ra một từ: "Quý dị."

"Hả?" Phượng Cần Nguyên khó hiểu, "Quý dị ở chỗ nào?"

Ám vệ lại nói: "Võ thuật kì lạ, thống nhất thành một thể, không phối hợp quá sâu với nội lực, lại dùng một loại ám khí độc đáo phối hợp thì không chê vào đâu được. Thuộc hạ tập võ hơn hai mươi tư năm, chưa bao giờ gặp qua loại đấu pháp này, lại càng không biết thuộc môn phái nào."

Phượng Cần Nguyên suy nghĩ một lát, trầm trầm: "Nàng từng nói chính mình đã gặp một vị kỳ nhân Ba Tư ở Đại Sơn-Tây Bắc, vị kỳ nhân kia dạy nàng phương pháp chế thuốc, cũng làm cho y thuật của nàng càng ngày càng tiến bộ. Nếu người nói võ công của nàng quý dị, cũng chỉ có thể giải thích là vị kỳ nhân kia nhất định đã dạy nàng."

Ám vệ không tham dự đề tài này, công phu của Phượng Vũ Hoành ở trong lòng hắn là một câu đố, không thể lý giải.

Ngày tiếp theo, Phượng Vũ Hoành chủ động đi một chuyến đến Như Ý viện, dẫn theo hai bọc thuốc nhỏ, còn có hơn hai mươi túi thuốc pha nước, toàn bộ đều là thuốc phụ khoa pha chế sẵn, để dùng điều dưỡng thân thể sau đẻ non.

Lúc nàng đến đó, Kim Trân đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cũng không biết suy nghĩ cái gì, một bàn tay ôm bụng, ánh mắt không có điểm nhìn. Nên khi nàng vào trong phòng, Kim Trân cũng không biết có người đi vào.

Là tiểu nha đầu nhắc nhở nàng: "Nhị tiểu thư đến."

Lúc này Kim Trân mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Phượng Vũ Hoành, cả người thả lỏng một chút đứng lên.

Phượng Vũ Hoành khoát tay, để nha đầu hầu hạ Kim Trân nằm xuống, nàng dẫn theo Vong Xuyên đi đến bên giường Kim Trân, cũng không nói nhiều, nàng cúi tay của nàng lên bắt mạch.

"Tốt." Phượng Vũ Hoành buông cổ tay Kim Trân ra, "Thân thể khôi phục coi như không xấu, chỉ là thuốc bỏ thai vẫn dễ dàng còn sót lại trong cơ thể, lượng còn sót lại này sẽ tạo thành một loại bệnh tật đi theo người."

Kim Trân gật đầu, "Ta biết."

"Được rồi." Phượng Vũ Hoành lấy thuốc đưa vào trong gối nàng, "Ta mang cho người ít thuốc đến, nên uống như thế nào đều đã viết trên giấy, quay về tự người nhìn. Cái thuốc pha nước kia sau khi uống, đại khái ba ngày sẽ chảy một lượng máu tương đương với nguyệt tín, ba ngày sau sẽ giảm bớt dần dần, chắc bảy ngày sẽ hoàn toàn sạch sẽ. Uống xong thuốc ta lại đến xem người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là sẽ không có chuyện gì."

"Sau này ta còn có thể mang thai sao?" Kim Trân lo lắng nhất chính là chuyện này.

Phượng Vũ Hoành cũng không hù dọa nàng, thành thật nói: "Có thể. Lần trước ta đã nói qua, nửa năm sau có thể mang thai, cũng không phải lừa người."

Rốt cuộc Kim Trân hoàn toàn yên lòng đứng lên làm bộ sẽ dập đầu với Phượng Vũ Hoành, lại bị Phượng Vũ Hoành ngăn cản. Kim Trân chưa từ bỏ ý định, thành khẩn nói: "Hôm nay ngày lành của ta đều do nhị tiểu thư mang đến, nay nhị tiểu thư chẳng những giúp ta, lại cho ta ân điển như thế, Kim Trân phải dập đầu với nhị tiểu thư mới đúng."

Phượng Vũ Hoành bắt đầu đi: "Ta muốn vài cái vái đầu của người thì có ích lợi gì."

Kim Trân phản ứng lại: "Vây nhị tiểu thư muốn ta làm gì? Chỉ cần nhị tiểu thư nói, ta nhất định sẽ làm được."

Phượng Vũ Hoành nghĩ, thật đúng là có chuyện muốn thương lượng với nàng, nhân tiện nói: "Chuyện này là về Diêu di nương và phụ thân ta."

Kim Trân sững sốt, lập tức hiểu, nhanh chóng nói: "Nhị tiểu thư yên tâm, lão gia đi nơi khác thì ta mới ngăn cản, nhưng bên Đồng Sinh hiền ta nhất định không ngăn cản, ta cam đoan vì Diêu di nương tạo cơ hội, để lão gia đi nhiều hơn."

Phượng Vũ Hoành đen mặt, "Ngươi hiểu ngược rồi."

"Ngược?" Kim Trân khó hiểu.

Phượng Vũ Hoành lại nói: "Không phải là để ngươi đưa phụ thân đến chỗ Diêu di nương, mà là để ngươi canh chừng giúp, một khi phụ thân ta muốn đi Đồng Sinh hiền, ngươi phải đem ra mọi biện pháp cũng phải mời lại người về Như Ý viện."

"Chuyện này... vì sao?" Kim Trân hoàn toàn không thể lý giải nổi, cho dù là thiếp thân vẫn là nhà giữa, được lão gia sủng hạnh mới là chuyện tốt nhất mà!

"Bởi vì mẫu thân ta không muốn hầu hạ hần." Nàng nói rõ, "Nàng ở Tây Bắc đã lâu, không muốn tham dự chuyện tranh thủ tình cảm với thê thiếp trong phủ. Huống chi nàng có nam có nữ, tranh cãi cũng không có ý nghĩa. Tóm lại ngươi nhớ kỹ lời hôm nay cho ta, ta đã giúp ngươi an bài nha đầu đắc lực bên người, ngươi gặp chuyện cũng có người thương lượng."

Kim Trân gật đầu đáp ứng, chuyện khác nàng không làm được, nhưng chuyện này về Phượng Cẩn Nguyên, nàng cảm thấy bản thân vẫn có sở trường, hẳn là sẽ không để Phượng Vũ Hoành thất vọng. Còn việc Phượng Vũ Hoành an bài nha đầu đắc lực bên người, thì cao hứng hẳn lên, "Không đối gât nhị tiểu thư, ta thật sự còn thiếu hạ nhân đắc lực, ngày thường có việc gì cũng không biết để ai đi làm." Nàng nói xong, liền nghĩ tới Mãn Hi hầu hạ bên người Thẩm thị, không khỏi hạ giọng hỏi: "Mãn Hi là người của nhị tiểu thư?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, ngày ấy nàng là người nói muốn Mãn Hi và Kim Trân phối hợp, nay Kim Trân hỏi như vậy, một chút cũng không thấy kì lạ.

"Thẩm thị không sống được nữa, nghe nói ám vệ của lão gia đã đánh nàng hồng hết lực phủ ngũ tạng, ta thấy chuyện cũng đã một hai ngày, đến lúc đó Mãn Hi của nhàn hạ, không bằng nhị tiểu thư để Mãn Hi đến bên ta đi! Chúng ta cùng nhau lớn lên, so với người khác gần gũi hơn."

Nàng nói vậy là nhắc nhở Phượng Vũ Hoành, đúng vậy, Thẩm thị vừa chết, Mãn Hi sẽ có an bài khác, đưa đến chỗ Kim Trân là thích hợp nhất.

Vì thế gật đầu đáp ứng, chuẩn bị nói hai câu, lại nghe thấy tiểu nha đầu ngoài cửa nói: "Kim Trân di nương, tứ tiểu thư đến thăm ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thẩm thị chết

Khi Phấn Đại tiến vào, đi theo phía sau nàng là nha đầu đang bụng trong tay một cái khay, phía trên đặt một chén canh.

Chờ các nàng đến gần, Phượng Vũ Hoành hít hít cái mũi, một cỗ mùi xạ hương dày đặc xông vào mũi, còn có hỗn hợp mùi hoa hồng, độc tính làm người phải cứng lưỡi.

Nàng không khỏi liếc Phấn Đại một cái, nha đầu kia điên rồi sao?

Hiển nhiên Phấn Đại không nghĩ tới Phượng Vũ Hoành lại ở chỗ này, bước một nửa liền sững sốt, nha đầu đi sau thiếu chút nữa đụng phải người nàng.

Phượng Vũ Hoành nở nụ cười: "Tứ muội muội sao vậy? Ngươi dừng lại nhanh quá, bát canh phía sau có thể bị uống phí tâm tư rồi."

Phấn Đại cảm thấy trong lời nói của nàng có hàm ý khác, vốn hữu tâm lại run lên vài cái.

Chỉ là hương vị trong canh Phượng Vũ Hoành có thể đoán ra, còn Kim Trân thì không rõ là gì, còn cảm thấy vô cùng dễ ngủ, không khỏi hỏi Phấn Đại: "Tứ tiểu thư mang canh tới cho ta uống sao?" Nàng có chút thụ sủng nhược kinh: "Thiếp thân đa tạ tứ tiểu thư quan tâm."

Trong lòng Phấn Đại mà biết hôm nay Phượng Vũ Hoành ở đây, khẳng định nàng sẽ không đem bát canh này ra ngoài, làm không tốt còn bị vạch trần. Không khỏi trừng mắt nhìn Kim Trân một cái, lại nói với Phượng Vũ Hoành: "Không biết nhị tỷ tỷ ở đây, ta không có việc gì, chỉ là đến thăm qua, các người cứ tán gẫu đi."

Phấn Đại xoay người, quay người hơi vội, trực tiếp làm bát canh trong tay nha đầu phía sau đổ trên mặt đất.

Bốp!

Phấn Đại không thương tiếc đưa tay tát nha hoàn kia một bạt tai: "Phế vật, ngay cả bát canh cũng không cầm được."

Tiểu nha đầu vừa khóc vừa dọn dẹp mảnh sứ, Kim Trân vừa nhìn trò khôi hài này, bỗng nhiên đem lực chú ý đến chỗ nước canh.

Phượng Vũ Hoành cười, "Tứ muội muội sao không cẩn thận như vậy, chẳng qua cho dù thế nào, tứ muội muội có thể có phần hiếu tâm này là chuyện tốt. Kim Trân di nương, nguoi cũng đừng quên khen nhiều tứ muội muội trước mặt phụ thân, nói với phụ thân tứ muội muội mang canh cho nguoi, chẳng qua lại bị nàng làm đổ."

Kim Trân gật đầu, "Nhị tiểu thư nói đúng, thiếp thân nhất định nói tốt về tứ tiểu thư, nhất định sẽ nói với lão gia."

Phấn Đại tức giận, nhắc chân bước đi, nàng chịu không nổi nhất là cái giọng kỳ quái này của Phượng Vũ Hoành, nhưng cũng kỳ quái là cửu hoàng tử vô cùng tốt với nàng, thật là việc lạ.

Phượng Vũ Hoành giao cho Kim Trân một ít việc cần chú ý, rồi đứng dậy rời đi. Kim Trân đuổi theo nàng hỏi: "Bát canh đó của tứ tiểu thư có phải là có vấn đề?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Đúng là có vấn đề, trong canh bỏ một lượng lớn xạ hương và hoa hồng, lượng kia từ xa đều có thể ngửi thấy, có thể thấy được nàng đã không chờ kịp muốn thay thế Thẩm thị, sinh ra đã là một đứa trẻ chưa được đối xử công bằng."

Kim Trân có chút lo lắng: "Lần này ít nhiều có nhị tiểu thư ở đây, bằng không chỉ sợ ta chạy trời không khỏi nắng rồi!"

Phượng Vũ Hoành, nghĩ, cùng nàng nói: "Ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp an bài Mãn Hi đến đây, về sau chỗ viện Hàn thị sẽ ở trong nội tâm nguoi, các nàng đưa tới thứ này thứ kia vạn lần không được ăn. Những người khác đến thì không ngại, lão thái thái và phụ thân một lòng muốn có đứa trẻ, sẽ không hại nguoi, An thị vinh nhục không tranh, nguoi đừng lo."

Kim Trân nhớ trong lòng, nói lời cảm tạ với Phượng Vũ Hoành.

Trên đường về Đồng Sinh viên, Phượng Vũ Hoành gặp được Mãn Hi. Nha đầu kia đứng ở một cái đường nhỏ lo lắng nhìn xung quanh, vừa thấy hai người Phượng Vũ Hoành đến, nhanh chóng mở miệng nhẹ kêu một tiếng: "Nhị tiểu thư! Vong Xuyên cô nương!"

Phượng Vũ Hoành theo âm thanh nhìn đến, thấy Mãn Hi gọi các nàng, liền mang theo Vong Xuyên đến bên kia.

Vừa thấy các nàng đến gần, Mãn Hi đi hai bước tiếp đón, sau đó quỳ trên đất dập đầu lạy ba cái với Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành bảo Vong Xuyên nâng người dậy, nàng nhìn móng tay của Mãn Hi, đã không cần sơn nữa, so với người thường cũng không khác lắm.

Nàng gật đầu, mở miệng trước nói với Mãn Hi: "Mẫu thân nguoi bên kia ta cũng đã định kỳ phái người mang thuốc qua, bệnh của nàng so với nguoi nặng hơn, phải kiên trì mấy tháng."

Mãn Hi đã vô cùng cảm động, vươn tay cho nàng xem móng tay của mình: "Nhị tiểu thư thật sự là diệu thủ, móng tay này của nô tỳ đã vô cùng tốt rồi, cuối cùng đã bỏ đi tâm bệnh mấy năm, trong lòng nô tỳ rất cảm kích nhị tiểu thư, đa tạ đại ân của nhị tiểu thư." Lại hành lễ với Phượng Vũ Hoành, rồi mới nhìn bốn phía, nhỏ giọng đi vào vấn đề chính: "Kim Ngọc viện nay như một nơi bỏ đi, không có người tiến vào cũng không có người ra, Thẩm thị không thể ăn cơm, ngay cả miếng nước cũng không uống. Nàng vẫn cố nhịn, suốt ngày trừng mắt không chịu nhìn. Nhưng nô tỳ thấy, chỉ sợ nhịn không quá hai ngày."

Trong lòng Phượng Vũ Hoành đã có tính toán, lại nói với Mãn Hi: "Từ khi Thẩm thị đi Phở Độ am, nguoi cũng ăn không ít khổ cực, cái này ta sẽ nhớ kỹ."

Mãn Hi nhanh chóng xua tay: "Cái này không tính là gì, nô tỳ vốn là nha hoàn của Thẩm thị, huống chi nếu không phải lúc trước nô tỳ chủ động yêu cầu ở lại trong am chiếu cô nàng, trước mắt cũng sẽ giống Ngọc La và Bảo Đường bị bán ra ngoài!"

Phượng Vũ Hoành hỏi nàng: "Nguoi và Kim Trân quan hệ thế nào?"

"Coi như tốt." Mãn Hi nói với nàng: "Kim Trân lòng dạ cao ngạo, nhưng chúng ta có phần tình lớn lên từ nhỏ."

Nghe nàng nói như vậy, Phượng Vũ Hoành cũng thả lỏng: "Chờ chuyện Thẩm thị bên kia chấm dứt, ta nghĩ cách an bài nguoi đến chỗ Kim Trân, hai nguoi có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Mãn Hi biết Kim Trân nay cũng làm việc vì Phượng Vũ Hoành, rất cao hứng: "Đa tạ nhị tiểu thư an bài. Nếu tiểu thư không còn chuyện gì khác, nô tỳ sẽ nhanh chóng trở về."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, để nàng rời đi.

Đêm nay, hồi lâu không thấy Tôn ma ma đi lại, lại có động tĩnh. Hơn nửa đêm không ngủ, nhẹ nhàng đi ra ngoài, phương hướng đi thẳng đến Liễu viên bên kia, chắc là muốn đi ra Đồng Sinh viên.

Phượng Vũ Hoành đã lưu ý Hoàng Tuyền dùng thân thủ yên lặng đuổi theo, rồi không để ý tới. Một lão ma ma, có Hoàng Tuyền nhìn chăm chăm, tất

nhien không thể dậy nổi sóng gió gì lớn.

Nàng rút nhuyễn tiên bên hông ra, ở trong vườn vui vẻ luyện tập, đến khi xong một bộ võ, mới ngừng lại, hướng về một phương hướng kêu lên: "Nếu đã đến đây, còn trốn làm gì!"

Chợt nghe ở hướng đó có tiếng người cười, bóng cây lập tức khẽ động, trong nháy mắt, một người một ghế dừng trước mặt nàng.

Phượng Vũ Hoành có thói quen nhìn đến đâu từ liên trên mi tâm hần, cẩn thận nhìn một cái, liền an tâm vài phần.

Ai nói nam nhân mặt đẹp thì vô dụng, đúng là đẹp mắt mà!

Hai người ai cũng không thèm nói chuyện, song tiên ẩn ý đối chọi, tiên pháp của Phượng Vũ Hoành so với Huyền Thiên Minh mới lạ hơn nhiều, thường sẽ bị hấn phá chiêu. Nhưng nàng cũng không nổi giận, chiêu phá lại một chiêu nữa, dần dần tiến vào cảnh đẹp.

Rốt cuộc hai người cũng dừng lại, nay Phượng Vũ Hoành mặt sẽ không bắt động nữa, chỉ là khí mạch hơi loạn, nhưng cũng điều chỉnh lại rất nhanh.

Nàng nắm lấy tay xe lăn hần ngồi xuống, roi của mình đã thu hồi bên hông, lại bắt đầu đùa nghịch cái của Huyền Thiên Minh.

Huyền Thiên Minh thật không biết nói gì, "Ta đã cho ngươi một cái, còn muốn lấy nốt cái này hả?"

"Cái này ta không cần." Nàng chỉ vào nó, "Vật như vậy ta cũng không có cách đeo vào hông. Đúng rồi, " đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Nguyệt Tịch yển là đúng vào buổi tối mười lăm tháng tám sao?"

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Đúng vậy, hằng năm Hoàng Hậu đều sắp xếp, quan viên chính tứ phẩm có gia quyến đều có phần tham gia."

Phượng Vũ Hoành lấy tay nâng cằm: "Trước kia Phượng gia là ai đi?"

Huyền Thiên Minh nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi rời kinh ba năm, nữ quyến Phượng gia hình như chỉ có lão thái thái đi. Còn ba năm trước, mẫu thân Điều thị của ngươi cùng Phượng Căn Nguyên tiến cung."

Từ trong trí nhớ của nguyên chủ Phượng Vũ Hoành nhớ lại, hình như là có chuyện như vậy, muốn nghĩ nhiều hơn nhưng không nghĩ ra cái gì.

"Ta không nhớ rõ lắm." Nàng lắc đầu, "Khi đó ta vốn không để ý đến chuyện trong phủ, lại càng không tham gia yến hội gì."

"Năm nay ngươi muốn trốn cũng không được." Huyền Thiên Minh tà mị cười, "Ngự vương phi tương lai, phụ hoàng cũng chờ để mở mạng tâm mắt."

Nàng xoa trán, "Hoàng Thượng cái gì mà chưa từng thấy, còn phải dùng ta mở mắt sao."

"Ừ, hần chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là dạng nha đầu gì có thể vào pháp nhãn của ta."

Nàng liền cảm thấy người này rất không biết xấu hổ! Cười hi hi bắt đầu đẩy xe lăn, "Chúng ta đúng là có duyên, nghe nói trong Nguyệt Tịch yển, Thanh Nhạc quận chúa sẽ bị tứ hôn?"

Huyền Thiên Minh cũng cười, "Đúng là rất thú vị, phụ hoàng có nói như vậy, chắc còn làm một trận âm ỉ. Ai, chỉ chớp mắt, nha đầu các ngươi đều bị tứ hôn, ngay cả đại tỷ tỷ ngươi tự nhận là giống thiên tiên, lão tam đã giữ cho nàng vị trí chính thê. Chắc chắn." Hần lắc đầu, "Ánh mắt Phượng gia cũng không tồi."

Nghe hần nhắc tới, Phượng Vũ Hoành không khỏi nhớ tới trước đó Hoàng Tuyền cùng nàng tám chuyện: "Nghe nói tam hoàng tử đã sớm có chính phi."

"Cũng không hẳn." Huyền Thiên Minh nhún vai, "Chẳng qua là chính phi kia thân thể không tốt, đã nằm trên giường hai năm, phỏng chừng bệch càng ngày càng nặng, hần muốn Trầm Ngự nhập phủ trợ giúp hần lấy được càn khôn, vậy chính phi kia cũng phải hương tiêu ngọc vắn."

"Ngươi theo ai?" Rốt cuộc nàng hỏi đến cái này, "Giữa các hoàng tử, rốt cuộc ngươi ngả về phía ai?"

Huyền Thiên Minh tựa lưng vào mặt ghế, "Ta theo ai cũng được, trừ một người duy nhất không có khả năng là lão tam."

"Vì sao?"

Hần cười nhưng không nói.

"Huyền Thiên Minh cái vẻ mặt này của ngươi là phiền nhất!" Phượng Vũ Hoành tức giận rút roi đánh vào người hần.

Người nọ người chụp lấy xe lăn nhanh chóng lui về phía sau, hai người cứ như vậy một đuổi một chạy ngẫu nhiên đánh nhau, ước chừng đánh đến hùng đông.

Khi Phượng Vũ Hoành ăn điểm tâm đã mệt rồi, Vong Xuyên liền cười nàng: "Nếu không thì đừng để điện hạ đến đây nữa."

Nàng híp mắt nhìn Vong Xuyên: "Từ lúc theo ta, tính ngươi càng ngày càng giống Hoàng Tuyền."

Nàng vừa nói như vậy, Vong Xuyên cũng cân nhân một lát, sau đó nói: "Thừa nhận là theo tiểu thư có vẻ thoải mái, không giống như lúc ở cùng điện hạ, không khí luôn áp lực."

Vong Xuyên cùng Phụng Vũ Hoành ăn điểm tâm, mỗi ngày Trương Dung chạy xong thì về viện của mình thay quần áo bình thường, sau đó sẽ ở đường đến Thư Nhã viên đợi Phụng Vũ Hoành, cùng nàng thảnh thơi lão thái thái.

Hôm nay hai tỷ muội theo thường lệ cùng nhau vào Thư Nhã viên, Hàn thị và An thị cũng vừa đến, Kim Trân còn đang dưỡng thân nên không thể xuống. Phụng Trầm Ngu sáng sớm cũng đã ngồi ở đại sảnh cùng lão thái thái nói chuyện.

Trương Dung tiến đến gần người Phụng Vũ Hoành, nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ tỷ, mí mắt phải của ta cứ giật, cảm giác như sắp gặp chuyện không may."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe phía sau có bước chân vội vàng truyền đến. Các nàng quay đầu, người tới đúng là Mãn Hỉ, chỉ thấy Mãn Hỉ truyền đạt ánh mắt với Phụng Vũ Hoành, sau đó chạy vào chính đường, lên tiếng nói với lão thái thái: "Lão thái thái, đại phu nhân nàng... đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tang lễ

Tin Thẩm thị chết cũng không làm người trong Phụng phủ cảm thấy ngoài ý muốn, màn kịch nàng tự tìm đường chết vừa mới xảy ra hôm nào, thái độ của Phụng Cẩm Nguyên vẫn còn ở đó, chỉ là muốn cảm thán, vốn tưởng rằng mang nàng từ trong miếu về thì tro tàn lại cháy, lại không nghĩ rằng, chỉ là hồi quang phản chiếu.

Một câu của Mãn Hỉ, Trầm Ngu đang cầm chén trà nói chuyện với lão thái thái bỗng đứng lên, cũng không quan tâm chén trà bị nghiêng, nước ra bắn vào y phục, chạy như điên ra ngoài.

Lão thái thái nóng nảy, sợ Trầm Ngu thương tâm quá độ lại xảy ra chuyện gì, vội quát mọi người: "Còn không mau qua xem! Đừng để Trầm Ngu chạy loạn!"

Lúc này mọi người mới phản ứng, vội chạy sang Kim Ngọc viện.

Rốt cuộc Trầm Ngu chạy nhanh, sớm bước từng bước đến trước Thẩm thị, nhìn đến mẩu thân vốn mập mạp béo tròn, nay như người bị gọt mấy lớp thịt, thân thể tuy không đến mức khô quắt lại, nhưng cũng không thấy vẻ mập mạp ngày xưa. Đặc biệt khuôn mặt kia, xương gò má lõm xuống, sống mũi bị gãy, thịt trên khuôn mặt có chút xanh, chết không nhắm mắt, trông mất như muốn bay ra ngoài.

Tình trạng Thẩm thị chết rất kinh khủng, lòng không cam chịu đều viết hết lên mặt.

Nhưng còn có thể thế nào nữa?

Trầm Ngu lao đảo tiến lên, quỳ xuống bên mép giường Thẩm thị.

Nàng có chút hối hận, vì sao nàng có thể lãnh tình như vật khi Thẩm thị bị nhốt tại Kim Ngọc viện này, ngay cả đến thăm cũng chưa từng đi qua. Đây là mẩu thân nàng, sinh ra nàng nuôi nấng nàng, sao nàng có thể phiền chán đến mức phải tự sinh tự diệt?

Nước mắt Trầm Ngu lách tách rơi xuống, đối với Phụng Cẩm Nguyên sinh ra một loại oán hận cùng sợ hãi.

Run rẩy cầm tay Thẩm thị, cơ thể đã ko còn độ ấm, Trầm Ngu đột nhiên "Oa" một tiếng liên khóc, từ nhỏ đến lớn duy trì hình tượng rụt rè ôn trọng, nếu không chú ý hình tượng, ôm lấy thi thể Thẩm thị khóc lớn như một đứa trẻ.

Sau khi mọi người tới cũng không khỏi thổn thức một trận, An thị nâng tay gạt lệ, Diêu thị cũng thảm than một tiếng, đối với Trầm Ngu sinh ra mấy phần đồng tình.

Lão thái thái là người cuối cùng đi vào, chỉ nhìn thoáng qua liền xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Sai người đến cửa cung chờ, bãi triều thì gọi Cẩm Nguyên trở về. Báo với quân gia, chuẩn bị tang sự."

Lão thái thái ra lệnh một tiếng, toàn phủ bắt tay làm việc.

Dù sao bình thường Thẩm thị đối với người chẳng ra sao, từ Trầm Ngu, ai cũng sẽ không vì việc nàng mất mà cảm thấy cực kỳ bi ai. Thậm chí mọi người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc Thẩm thị đã chết, tốt xấu gì trong phủ cũng sẽ an tĩnh lại.

Diêu thị không vui nhìn, nàng là người từ đại gia tộc đi ra, dĩ nhiên hiểu được, trong phủ tuyệt đối không thể vĩnh viễn không có chủ mẫu, Thẩm thị ra đi ý là chủ mẫu kế tiếp sắp đến, chỉ là chủ mẫu kia thân hay sơ, thì không biết được.

Phượng Cần Nguyên về phủ, mới tiến vào phủ môn, chỉ thấy Trầm Ngự lập tức bỏ nhào tới trước mặt hắn, quỳ xuống đất gọi: "Phụ thân!" Mặt Trầm Ngự sưng lên vì khóc, cũng không có để ý mình đẹp hay xấu, chỉ tiếp tục rơi lệ cầu xin: "Phụ thân, mẫu thân đã qua đời, cầu phụ thân để ca ca trở về đưa mẫu thân đoạn đường cuối cùng!"

Phượng Cần Nguyên không muốn Phượng Từ Hạo đưa Thẩm thị, hắn thậm chí biết đại nạn của Thẩm thị còn muốn Từ Hạo tiến bước. Nhưng hôm nay Trầm Ngự cầu xin hắn như vậy, cũng không hiểu sao thần kinh hắn run rẩy một chút, năm đó Thẩm thị đối tốt với lão gia và hắn, chiếu cố lão thái thái, còn giúp hắn vào kinh đi thi.

Phượng Cần Nguyên không khỏi thở dài một tiếng, đỡ Trầm Ngự nói: "Được, vì phụ phái người đón Từ Hạo, người đừng khóc nữa."

Bởi vì Thẩm thị chết, thiếp thất và bọn trẻ ở Phượng gia đều được phát đồ tang, cả Kim Trân bị đẻ non cũng phải mặc. Thân thể Hàn thị cũng không được điều dưỡng tốt, mặc vào một thân đồ tang trắng, sắc mặt càng thêm trắng bệch. Phượng Cần Nguyên vài lần muốn hỏi một chút bệnh của Hàn thị, lại cảm thấy dù sao Thẩm thị cũng mới chết, hắn muốn bao nhiêu cũng phải có kiêng kị, nghĩ cũng tuân cho Thẩm thị cũng không muốn đi.

Linh đường đặt tại Kim Ngọc viện, quản gia Hà Trung làm việc vô cùng lưu loát, từ bên ngoài mời đến một đám người chuyên xử lý tang sự, thu xếp chưa đến một canh giờ, đã dựng lên một cái linh đường.

Phượng Cần Nguyên mời một đại phu đến khám qua, nhận định Thẩm thị thật sự đã chết, lúc này mới công bố ra ngoài.

Cho dù Thẩm thị ở trong phủ thế nào, nhưng dù sao nàng cũng là chủ mẫu Phượng gia, lão thái thái nói: "Tổ chức tang sự lớn!" Đây không phải là cho Thẩm thị mặt mũi, mà là bù đắp cho Trầm Ngự.

Hà Trung dẫn người làm quan tài tới cửa, xin chỉ thị của Phượng Cần Nguyên, rồi quyết định làm một cái quan tài bằng gỗ đàn hương quý trọng nhất cho Thẩm thị.

Đêm đó, tất cả tiểu bối canh giữ linh đường Thẩm thị.

Khuya chuông gõ mõ cả một ngày, đến khi trong linh đường chỉ còn vài hạ nhân cùng tiểu thư thiếu gia canh giữ, cuối cùng im lặng một ít.

Trầm Ngự quỳ gối đốt tiền giấy trong chậu than, cảm xúc đã không xúc động như ban ngày, thậm chí khuôn mặt cũng đã được trang điểm, khôi phục sự tinh xảo ban đầu.

"Mẫu thân." Trầm Ngự đưa tiền giấy tới trước chậu than, như là ní non tự nói, hoặc như đang nói với người bên ngoài: "Phụ thân nói, Trầm Ngự vĩnh viễn là chính nữ Phượng gia, cho dù phát sinh chuyện gì, cho dù tương lai vị trí chủ mẫu là do ai ngồi, người kia đều chỉ xem như vợ kế, con nàng sinh ra, là chính nữ và con trưởng kế, cũng không thể so sánh với Trầm Ngự." Trầm mặc một lát, lại mở miệng nói: "Mẫu thân an tâm đi, không cần lo lắng Trầm Ngự và ca ca, người hại chúng ta, sẽ không có kết cục tốt."

Linh đường vốn đã âm khí dày đặc, khi Trầm Ngự nói chuyện oán khí rất nặng, làm cho người ta nghe thấy mà lông mao dựng đứng.

Phấn Đại ôm cánh tay, vốn hơi lạnh lạnh, nghe Trầm Ngự nói vậy thì tức giận, đứng dậy muốn đi, lại bị nha đầu Ý Nguyệt của Trầm Ngự ngăn cản: "Tứ tiểu thư muốn đi đâu? Tôi nay phải canh giữ linh đường cho phụ nhân, đây là mệnh lệnh của lão thái thái."

Phấn Đại trừng mắt nhìn nàng, "Ta muốn đi vệ sinh."

Ý Nguyệt làm động tác mời: "Tứ tiểu thư mờ, nô tỳ cùng tứ tiểu thư đi."

Phấn Đại tức giận đến nỗi muốn cho nha đầu kia một cái tát, càng muốn mắng nàng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, nhưng rốt cuộc có Trầm Ngự ở đây, trong lòng nàng có đại hoá, cũng không dám phát tác lúc này.

Nàng lại quỳ ở linh đường, không bao giờ nhắc đến chuyện đi vệ sinh nữa.

Trầm Ngự cuối cùng cũng đốt hết tiền giấy, rồi chậu than quỳ xuống bên cạnh. Phượng Vũ Hoành đứng dậy tiến lên, một lần nữa cảm tạ tiền giấy, đốt tiếp thay Trầm Ngự.

"Lại nói tiếp, đúng là thế sự vô thường." Nàng nói đầy ẩn ý, lại nói tới chuyện Diêu gia năm đó, "Ai có thể nghĩ đến danh môn vọng tộc lại phải ra quan trường như vậy, cho nên mới nói, hôm nay không thể nói trước được ngày mai, ngày mai thấy mặt trời, coi như là một ngày mới. Giống như mẫu thân ngài, khi A Hành vừa trở về, ngài không phải rất khí phách sao, sao có thể nghĩ rằng hôm nay lại bệnh nặng bỏ mình. Cho nên mới nói, thế sự vô thường, đúng là thế sự vô thường!"

Nàng liên tục nói "thế sự vô thường", nói xong đầu tóc Phượng Trầm Ngự đều run lên. Đây là đang nhắc nhở nàng, thế sự vô thường, trước kia Phượng Vũ Hoành được coi trọng nhường nào, Diêu thị trước kia, ai dám bắt nạt? Diêu gia trước kia, Hoàng Thượng đều phải nể vài phần. Còn nay thì sao?

Cho nên mới nói, ai có thể cam đoan Phượng Trầm Ngự nàng nhất định vẫn là chính nữ Phượng gia? Vạn nhất nhảy ra một ông thầy tướng số vương bát đần, đột nhiên chỉ vào Phấn Đại mệnh phượng hoàng thì phải làm sao?

Nghĩ như vậy, Trầm Ngự bắt đầu kinh hãi từng trận.

Chẳng qua khi cân nhắc lại, nàng đã mười bốn tuổi, năm sau sẽ cập kê, chắc trong nhà đã bắt đầu vì tương lai của nàng mà tính toán, rồi lại nhần nhin.

Trong lời nói Phụng Vũ Hoành chẳng những nhắc nhở Trầm Ngư, đồng thời còn nhắc nhở Phan Đại.

Đúng vậy, Phụng Vũ Hoành đang tốt lành làm chính nữ, chỉ vì Diêu gia có chuyện thì biến thành thứ nữ. Nếu Thẩm gia cũng xảy ra chuyện, Trầm Ngư có phải sẽ biến thành thứ nữ? Đến lúc đó Hàn thị lại nỗ lực, nói không chừng có thể sẽ ngồi vào vị trí chủ mẫu, mệnh chính nữ của nàng, chắc là không xa.

Mọi người gác đêm đến canh ba giờ Mẹo mới đi nghỉ ngơi, Tử Duệ sớm đã mệt, Tường Dung thương hấn, sau nửa đêm để Tử Duệ dựa vào người nàng. Lúc đứng dậy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lại quỵ xuống.

Phụng Vũ Hoành nhanh chóng đỡ lấy người, từ trong tay áo lấy ra hai thanh chocolate đưa cho Tường Dung và Tử Duệ mỗi người một thanh. Tử Duệ đã nếm qua cái này, cũng không thấy mới mẻ, Tường Dung lần đầu thấy, chỉ thấy đen tuyền, cũng không biết là gì, còn tưởng là thuốc.

Chỉ thấy Tử Duệ nhét vào miệng, thấy vẻ mặt đều là bộ dạng thoải mái, làm sao còn có vẻ thống khổ. Không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, học bộ dáng của Tử Duệ cũng đưa chocolate vào miệng, sau đó liền ngạc nhiên.

Nhị tỷ tỷ của nàng chính là chiếc hộp bảo bối! Từ đó Tường Dung luôn cố định ý niệm này!

Mọi người đều tự trở về viện nghỉ ngơi, vẫn ngủ đến trưa mới thức dậy ăn cơm, ăn xong mới đến Kim Ngọc viện làm việc.

Rốt cuộc Phụng Cẩm Nguyên là một thừa tướng, chủ nẫu trong phủ qua đời, còn thiếu người đến cúng viếng sao?

Từ sáng sớm đã có người tới cửa, đến khi bọn trẻ nghỉ ngơi một lần nữa trở lại Kim Ngọc viện, người chờ đến cúng viếng đã xếp hàng ở cửa phủ.

Quản gia Hà Trung chạy việc không ngừng nghỉ, càng không ngừng đi lại trong đám người.

Phụng Cẩm Nguyên bao phủ vẻ mặt đau thương, đối với người tới một lòng cảm tạ.

Đúng lúc này, ngoài cửa phủ đột nhiên vang lên một tiếng hô to: "Mẫu thân ơi!" Sau đó, chỉ thấy một người trẻ tuổi nghiêng ngả lao vào, một đường chạy đều đều: "Mẫu thân! Ngài chết sao thảm như vậy! Con mới đi mấy ngày, thiên sát tinh Phụng Vũ Hoành sao đã hại chết người rồi!"

Người tới không ai khác, chính là Phụng Tử Hạo.

Chỉ là lời nói của hấn làm cho người ta nghe không nổi, Phụng Vũ Hoành liền đứng gần Phụng Cẩm Nguyên mặc kệ là chỗ nào, không khỏi xem thường hỏi: "Phụ thân, lời này của đại ca ca là ai dạy hấn?"

Phụng Cẩm Nguyên bị con trai không cho một chút mặt mũi nào, tức giận nắm chặt hai nắm đấm, tức giận quát to: "Nghịch súc! Đừng có nói bậy!"

Nhưng Phụng Tử Hạo là người hồ đồ! Hấn còn để ý sao. Trong mắt hấn, Thẩm thị chính là bị Phụng Vũ Hoành hại chết, từ lúc Phụng Vũ Hoành hồi phủ, Thẩm thị và Trầm Ngư bị khi dễ không phải không ai nói với hấn, ngay cả chính hấn cũng đã lĩnh giáo sự lợi hại của Phụng Vũ Hoành. Cho tới nay cũng chưa có cơ hội báo thù, nay mấy đi mẫu thân cực kỳ bi ai, lá gan bé nhỏ đều ghen ở một chỗ.

Chỉ thấy Phụng Tử Hạo tiến vào linh đường, cũng không thăm viếng, lại không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm, cầm trong tay, điên cuồng muốn chém Phụng Vũ Hoành!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Phóng hoả

Lúc này trong linh đường không những có người Phụng gia, mà còn nhiều người ngoài đến cúng viếng đồng liêu Phụng Cẩm Nguyên.

Chuyện Phụng Tử Hạo náo loạn vừa rồi mọi người không nghĩ tới, không khỏi sững sờ tại chỗ, tiến không được lùi cũng không xong.

Phụng Vũ Hoành muốn trốn thoát loạn kiếm của Tử Hạo quả thực rất dễ dàng, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là Phụng Tử Hạo bất nạt nàng, nàng cũng không thể để mọi người cảm thấy nàng bất nạt Tử Hạo. Vì thế thất tha thất thểu, vô cùng chật vật lẩn trốn.

Quản gia Hà Trung vừa thấy tình huống này, sao có thể chờ chủ tử phân phó, nhanh chóng thu xếp rồi mời bọn quan viên đến cúng viếng ra ngoài.

Bên này vừa đưa người ra ngoài, trong linh đường, Phụng Tử Hạo đã giơ kiếm bức Phụng Vũ Hoành đến trước quan tài.

Phụng Vũ Hoành vừa trốn vừa la lớn: "Đại ca ca ngươi làm gì vậy? Mẫu thân bị bệnh chết, có liên quan gì đến A Hoành?"

"Bệnh chết!" Phụng Tử Hạo vốn không tin, "Là do ngươi làm hại, đều bị ngươi làm hại! A..." Phụng Tử Hạo điên cuồng rống to một tiếng, nhắm mắt giờ thanh kiếm lên, cứ như vậy mà chém mạnh về phía trước...

Có thể khí lực quá lớn, Tử Hạo không thu thế được, đứng không vững, lao đảo ngã lên bàn thờ, trái cây và điểm tâm rơi tứ tung.

Trầm Ngự vốn cảm thấy ca ca nàng chém Phụng Vũ Hoành xem rất nghiền, nhưng lúc này thấy Phụng Tử Hạo làm hỏng quan tài của Thẩm thị, còn ngã lên bàn thờ, hương đều bị chém đứt, lòng nàng lập tức vẩn lại. Rốt cuộc trong quan tài kia là mẫu thân ruột của bọn họ, Trầm Ngự xông lên phía trước ngăn cản Tử Hạo đang tiếp tục nổi điên, cũng không nghĩ rằng, sau khi bàn thờ bị đổ, nền trắng đỏ bén vào hoa tang được kết từ vải trắng, lửa bùng bùng lên, nháy mắt đã lan đến váy Trầm Ngự.

Phụng Vũ Hoành đã sớm trốn được, nhìn lửa cháy, cao giọng hô to: "Mau cứu hỏa! Cháy nhà rồi!"

Mọi người đều hoảng hốt, linh đường bị đốt không phải là chuyện tốt, hơn nữa Trầm Ngự là trung tâm đám cháy, quần áo bị thiêu, Phụng Cẩm Nguyên hoảng đến độ một tay kéo khăn tang của hạ nhân chụp lên người Trầm Ngự lôi đi. Tay bị bỏng thương mấy chỗ hoàn toàn không để ý, nghĩ muốn dập tắt lửa trên người Trầm Ngự.

Cũng may trong Kim Ngọc viện có giếng nước, hạ nhân phản ứng rất nhanh nói ra giếng lấy nước dập lửa, trong khoảng thời gian ngắn đã dập ngọn lửa xuống.

Nhưng lửa đã tắt, khói lại rất nặng, bên trong linh đường thâm vô cùng, chỉ còn cái quan tài bị đốt sạch một góc vuông, còn lại các tế phẩm đều biến thành tro tàn.

Phụng Cẩm Nguyên không để ý đến Tử Hạo, dẫn Trầm Ngự ra.

Lửa trên người Trầm Ngự đã tắt, nhưng quần áo lại cháy không ra gì.

Có nha hoàn mang cho nàng áo choàng, Trầm Ngự vội vàng kiểm tra chân tay mình, đồng thời ngẩng đầu hỏi nha đầu kia: "Mặt của ta, nhìn xem có bị thương không?"

Nàng chưa hỏi xong, vừa ngẩng đầu nhìn vào mặt nha hoàn, tiểu nha hoàn sợ tới mức lui mạnh về phía sau hai bước, chỉ thẳng vào mặt Phụng Trầm Ngự, nói: "Đại tiểu thư, lông mày của người..."

Phụng Vũ Hoành cũng chạy tới, giống như rất thân thiết hỏi Trầm Ngự: "Đại tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Sau đó cũng nhìn thoáng qua lông mày của nàng, biểu tình so với nha hoàn kia còn khoa trương hơn: "Cái này... Đại tỷ tỷ, tỷ bị hủy dung rồi!"

Tâm Phụng Trầm Ngự rơi "bộp", trầm xuống, vừa nãy nàng cảm thấy hình như ngọn lửa có lan đến khuôn mặt, tuy đã bị nàng lấy tay ngăn cản, trên trán vẫn có cảm giác đau.

Tay nàng đưa lên chỗ lông mày sờ, trụi lủi, không có cái gì cả.

"Lông mày của ta?" Trầm Ngự sợ tới mức muốn khóc cũng không khóc được, nắm lấy Phụng Vũ Hoành hỏi: "Lông mày của ta đều không còn gì sao?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Một cái lông đều không còn."

Phụng Cẩm Nguyên cũng chú ý đến Trầm Ngự bị đốt cháy hết lông mày, lại không hỏi Trầm Ngự cái gì, ngược lại hỏi Phụng Vũ Hoành: "Con có biện pháp nào để lông mày của đại tỷ tỷ con dài ra không?"

Phụng Vũ Hoành nhìn phụ thân nàng, nửa ngày không nói chuyện.

Phụng Cẩm Nguyên tức giận đến cắn răng: "Ta đang hỏi ngươi đó!"

"Phụ thân." Ánh mắt Phụng Vũ Hoành lạnh xuống, "Chủ mẫu quý phủ mất, ta theo quy định canh giữ linh cữu, đại ca ca từ thư viện trở về, chưa hỏi một tiếng, đã giờ kiểm lên muốn giết ta, vì sao phụ thân không hỏi ta có bị thương hay không? Vì sao phụ thân không quan tâm một chút nữ nhi của ngươi suýt bị giết chết? Chẳng lẽ phụ thân cũng giống đại ca ca, cho rằng mẫu thân chết do A Hoành? Vậy A Hoành muốn xem thi thể mẫu thân một chút, đến lúc đó nếu có gì cần phụ thân phối hợp, còn xin phụ thân không cần từ chối."

Nàng nói xong, đứng lên phát tay áo bước đi.

Đúng lúc này, chợt nghe ở cửa Kim Ngọc viện truyền đến một tiếng thông báo cực vang dội: "Thuần vương điện hạ đến! Ngự vương điện hạ đến!"

Cước bộ của Phụng Vũ Hoành ngừng lại, gương mặt nhìn hai người đi vào viện, một người một thân áo trắng, một người theo thường lệ mặc tử bào. Một tao nhã, một tà mị lãnh冽.

Phụng Trầm Ngự muốn điên rồi, cầm áo choàng trên người che mặt, theo bản năng ní non nói: "Thuần vương điện hạ? Thuần vương đến đây? Đừng để người thấy mặt ta! Đừng để người thấy mặt ta!"

Huyền Thiên Hoa tai thính, nghe được những lời này, sau đó nhìn Trầm Ngự ngồi dưới đất kỳ quái nói: "Vì sao không thể để bốn vương nhìn thấy mặt"

ngươi?"

Lúc này mọi người Phụng phủ mới phản ứng thình an hai vị hoàng tử, đều quý xuống hành lễ, Huyền Thiên Hoa nâng tay: "Đều đứng dậy đi, hôm nay bốn vương cùng hoàng đệ đến Phụng phủ cúng viếng, không cần mấy cái nghi thức này."

Phụng Cẩm Nguyên cùng mọi người đứng dậy, lại không biết đề hai vị này cúng viếng thế nào.

Linh đường đều đã đốt thành như vậy, tang sự này của Phụng gia, buổi sáng vốn còn có mặt mũi, nay chỉ sợ thành trò cười trong kinh thành.

Huyền Thiên Hoa không để ý đến Phụng Cẩm Nguyên, hẳn vẫn để ý vị cô nương đang ngồi dưới đất, lại hỏi câu: "Vị cô nương này sao phải như vậy?"

Phụng Cẩm Nguyên suy nghĩ, bỗng trầm giọng nói với Trầm Ngư: "Buông tay của ngươi ra! Lúc này có nhị vị điện hạ ở đây, ai cho ngươi vô lễ!"

Phụng Vũ Hoành trong lòng hiểu, Phụng Cẩm Nguyên đang muốn đánh mất ý nghĩ trong đầu Trầm Ngư.

Nhưng Trầm Ngư sao có thể ở trước mặt Huyền Thiên Hoa lộ trò hề như thế, cái gì cũng không chịu nói, quay người định rời đi, lại bị Phụng Cẩm Nguyên bảo hạ nhân ngăn lại. Sau đó đưa Trầm Ngư đến, trước mặt Huyền Thiên Hoa, gỡ tay nàng xuống.

"Không được!" Trầm Ngư hét thảm một tiếng, rút cuộc, khuôn mặt này bị Huyền Thiên Hoa thấy được.

"Ha!" Huyền Thiên Minh không thể nhịn được, cười ra tiếng.

Huyền Thiên Hoa nhìn Trầm Ngư nghiên cứu cả buổi, sau đó hỏi: "Hạ nhân của Phụng phủ?"

Phụng Cẩm Nguyên rất vừa lòng hiệu quả này, nhanh chóng nói với Huyền Thiên Hoa: "Điện hạ chê cười rồi, đây là chính nữ Trầm Ngư của thần."

Lúc này Trầm Ngư rất muốn khóc, không quan tâm gì hướng về phía Huyền Thiên Hoa hô: "Điện hạ! Điện hạ ngài đã gặp qua ta, ta vốn không phải cái bộ dạng này, vừa rồi lừa ở linh đường đốt lòng mày ta, điện hạ yên tâm, lòng mày sẽ nhanh dài ra, xin điện hạ trăm ngàn lần đừng ghét bỏ Trầm Ngư!"

"Câm miệng!" Phụng Cẩm Nguyên giận dữ mắng Trầm Ngư, lại nói với hạ nhân: "Mau dẫn đại tiểu thư đi!"

Hạ nhân lập tức kéo Phụng Trầm Ngư về viện, Phụng Trầm Ngư vừa bị kéo đi vừa thê lương kêu: "Điện hạ phải tin ta! Lòng mày của ta rất nhanh sẽ dài ra!"

Huyền Thiên Hoa nhìn Phụng Cẩm Nguyên, còn nghiêm túc hỏi hân: "Phụng tướng có muốn cho bốn vương một lời giải thích không?"

Phụng Cẩm Nguyên trán đỏ mồ hôi lạnh, "Xin điện hạ trăm ngàn lần đừng trách, vừa rồi linh đường đột nhiên bị cháy, Trầm Ngư bị dọa."

Âm thanh hân vừa dứt, còn chưa chờ Huyền Thiên Hoa nói, chợt nghe đằng sau Phụng Tử Hạo được hạ nhân đỡ hô to một tiếng: "Xin Thuận vương điện hạ làm chủ cho mẫu thân ta!"

Phụng Tử Hạo như một trận gió đi đến, chuẩn bị quý gối trước mặt Huyền Thiên Hoa cáo trạng Phụng Vũ Hoành, nhưng đột nhiên trước mắt có cái gì vụt qua, chưa đợi hân có phản ứng, hung hăng trước ngực hân, lực đạp lớn đá bay Phụng Tử Hạo ra ngoài. Khi rơi xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra, nháy mắt người đã ngất.

"Đại thiếu gia!" Hạ nhân trong phủ sợ hãi, nhanh chóng tiến lên xem xét vết thương.

Phụng Cẩm Nguyên cũng gấp gấp, nhưng hân không dám nhìn, ngược lại dẫn theo mọi người Phụng phủ, còn liên lụy lão thái thái mới tiến vào viện quý trên đất.

Roi, chỉ có cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh mới hay dùng roi, lúc này Huyền Thiên Minh hạ thủ nặng như vậy, Phụng Cẩm Nguyên biết, nhất định chuyện trước đó đã bị người ta biết.

"Xin Ngự vương điện hạ khai ân." Hân cũng không dám biện giải, trời mới biết cửu hoàng tử này mà điên lên thì có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể một mặt cầu xin tha thứ, tốt xấu gì cũng phải bảo trụ Tử Hạo một cái mạng.

Huyền Thiên Minh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hân, chỉ nói về phía Phụng Vũ Hoành: "Đi theo bốn vương lâu như vậy, sao ngươi vẫn làm cho người khác tức giận?"

Nàng nhàu mày, một ánh mắt sắc như đao nhìn Huyền Thiên Minh, ý tứ trong ánh mắt chính là: "Huyền Thiên Minh ngươi nói thêm câu nữa nhất định sẽ chết."

Người nọ hiển nhiên biết tính tình Phụng Vũ Hoành, cũng vừa nhìn đã hiểu ngụ ý ánh mắt đao này, vì thế câu tiếp theo lập tức liền biến thành: "Có người muốn giết ngươi, ngươi nên dùng tốc độ nhanh nhất giết chết đối phương, người như thế chết dưới tay của ngươi, vậy ngươi chỉ là phòng vệ, cho dù là bị người bầm bóa vào trong hoàng cung, bốn vương cũng sẽ ở trước mặt phụ hoàng thay ngươi giảng đạo lý này."

Huyền Thiên Hoa nói tiếp, âm thanh vẫn hiền lành như cũ, ý tứ cùng Huyền Thiên Minh không khác biệt: "Ngự vương phi tương lai bị ám sát, chuyện này đúng lúc bị bốn vương bắt gặp, buổi tối khi tiến cung chắc chắn bầm bóa với phụ hoàng."

Lão thái thái vừa nghe lời này, đầu óc ong ong nổ tung, cảm thấy hình như thời gian thay đổi liên tục! Đã chết một Thảm thị, nhưng con nàng sinh ra và nàng cũng làm chuyện giống nhau!

Phượng Cần Nguyên nhanh chóng cầu hai vị hoàng tử tha thứ: "Xin hai vị điện hạ bớt giận! Con trai thần vừa mất mẫu thân, hấn bị kích thích quá lớn, lúc này cảm xúc không khống chế được, cũng không phải thật sự muốn ám sát nhị muội muội của hấn! Xin hai vị điện hạ minh giám."

"Hừ!" Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng, "Phượng đại nhân thật đúng là thú vị, vài năm sau bốn vương cùng người trở thành thân thích, theo lý còn phải kêu ngài một tiếng nhạc phụ. Nhưng nhạc phụ tương lai ngài lấy lòng bốn vương có điểm quá mức như vậy, có thể đưa người thân tới để bốn vương luyện tiên pháp thì thế nào?"

Hấn vừa nói vừa vung nhuyễn tiên trong tay, ở trong viện nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người lão thái thái.

Phượng Vũ Hoành nhanh chóng mở miệng nói: "Không có thể nào! Phụ thân sao lại đem tổ mẫu đẩy lên trước? Tổ mẫu lớn tuổi như vậy sao có thể chịu được một roi của người? Huyền Thiên Minh, cho dù cha ta muốn làm như vậy, ta cũng tuyệt đối không đồng ý!"

Lão thái thái sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng không chịu nổi, nghe Phượng Vũ Hoành nói như thế, đúng là nghĩ đến Phượng Cần Nguyên cũng muốn lấy nàng làm bia chắn, không khỏi dữ tợn trừng mắt liếc Phượng Cần Nguyên một cái.

Phượng Cần Nguyên đúng là oan uổng, trong lòng mắng Phượng Vũ Hoành sinh sự việc không đâu châm ngòi ly gián, nhưng lại giương mắt nhìn về phía Huyền Thiên Minh đằng sau chiếc mặt nạ, lời nói đến bên miệng lại nuốt vào.

Hấn không dám

Quản gia Hà Trung ở bên cạnh đợi nửa ngày, giờ phút này rốt cuộc không chờ được, đi đến bên người Phượng Cần Nguyên nhỏ giọng nói: "Lão gia không tốt rồi, xác phu nhân bị cháy hồng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Không tốt

Theo trận đại hỏa mà Phượng Tử Hạo gây ra, thông qua một góc bị chém vào trong quan tài, lửa bên ngoài đã dập tắt, ai cũng không thể nghĩ rằng lửa còn tiếp tục đốt trong quan tài. Trước mắt mọi người vọt vào khai quan mới phát hiện, Thảm thị đã bị cháy sạch chỉ còn lại có một nửa.

Lão thái thái sợ tới mức lão đảo một cái ngồi trên đất, quyền trượng trong tay cũng ném đi, hai mắt đăm đăm, giống như một pho tượng.

Triệu ma ma nóng vội, kêu với Phượng Vũ Hoành: "Nhị tiểu thư, mau đến xem lão thái thái."

Phượng Vũ Hoành đi qua, từ trong tay áo lấy ra một túi ngân châm, châm vào sau gáy lão thái thái, lão thái thái mới tỉnh lại, lập tức gào khóc thất thanh: "Phượng gia này rốt cuộc đã tạo nghiệt gì? Tại sao lại bị trời phạt hả?"

Huyền Thiên Minh còn đồng tình nói với nàng: "Lão thái thái đừng nóng vội, ngày mai bốn vương mời một pháp sư tới Phượng gia lập đàn cầu nguyên, nhất định giúp ngài điều tra rốt cuộc đã tạo nghiệt gì."

Phượng Cần Nguyên muốn mắng người lại không dám, chỉ có thể phân phó Hà Trung nhanh chóng lại đi mua quan tài mới một lần nữa, về phần người, dù sao cũng đặt trong quan tài, người ngoài không thấy là được.

Phượng Vũ Hoành nâng lão thái thái dậy, an ủi nàng nói: "Việc đã đến nước này, tổ mẫu đừng quá bi thương. Tuy A Hoành cũng không rõ đại ca và mẫu thân có thù hận gì, lại muốn hạ độc thủ như thế. Mẫu thân đã qua đời, đại ca ca còn đốt thi thể."

Lão thái thái đi bên này đường chợt nghe đến việc này, không khỏi trừng mắt nhìn Phượng Cần Nguyên một cái, vì Phượng Vũ Hoành nói câu công đạo: "Chuyện này trách A Hoành sao? Đều là cốt nhục của người, đều là cháu trai cháu gái của ta, người không thương nằng thì ta thương! Trong lúc tang lễ ta không cùng người so đo, chờ xử lý mọi việc, người nhất định phải cho ta câu trả lời, ta muốn hỏi một chút, rốt cuộc là ai nói gì với Tử Hạo?"

Lão thái thái gào lên, Phượng Cần Nguyên cũng nhận ra, nhất định là có người nửa đường nói cho Tử Hạo một ít thị phi, cho nên Tử Hạo mới nhận định mẫu thân hấn là do Phượng Vũ Hoành hại chết.

Lại nói tiếp chuyện này, Phượng Vũ Hoành đúng oan uổng, nay Ngự vương và Thuần vương đều ở trong này, tuy hấn không tình nguyện, cũng phải xuống nước với nhị nữ nhi của hấn!

Nghĩ đến đây, Phượng Cần Nguyên liền đến chỗ Phượng Vũ Hoành xem, cảm xúc hơi bình phục, lời hay ý đẹp nói với nàng: "Trước đó vì phụ cũng bị tức đến hồ đồ, không lo đến ủy khuất của con. A Hoành con xem ở trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, thông cảm cho vị phụ. Hôm nay việc này tất

cả đều là lỗi của đại ca con, chớ tang lễ chấm dứt, vì phụ tự mình đưa hấn đến bồi tội cho con."

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Được! Đến lúc đó cũng xin phụ thân nói thật với A Hoành, rốt cuộc là ai giật dây đại ca ca làm như vậy. Nếu phụ thân tra không ra, vậy A Hoành cũng có thể tự mình đi điều tra."

Phượng Cẩm Nguyên nhanh chóng nói: "Nhất định sẽ tra ra kết quả." Vừa nói vừa nhìn về phía hai vị hoàng tử: "Để hai vị điện hạ chê cười rồi, trước mắt linh đường bị hủy, chắc là cũng viếng cũng không thể, không bằng điện hạ tới phòng khách đi nghỉ ngơi trước một chút, thần sai người bố trí linh đường lần nữa."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, "Vậy Phượng đại nhân sắp xếp xử lý chuyện trong nhà đi, ta cùng với hoàng đệ đến phòng khách ngồi."

Phượng Cẩm Nguyên cúi người mời, sau đó ánh mắt nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, ý là để nàng tiếp đón một chút.

Ai biết Phượng Vũ Hoành căn bản không muốn đi, chỉ nói với hai người: "Ta lưu lại bên cạnh chiếu cố tổ mẫu, nếu không Huyền Thiên Minh tự người đưa thất ca đến Đồng Sinh hiền ngồi đi, Từ Duệ còn ở bên kia, người giúp ta chiếu cố một chút."

Mùi Phượng Cẩm Nguyên suýt chút nữa bị lệch, ta cho người tiếp đón khách nhân, kết quả người để khách nhân tự mình chiếu cố bản thân không nói, còn để người ta giúp người trông trẻ.

Nhưng chưa đợi hấn phản bác, chỉ thấy Huyền Thiên Minh vô cùng thống khoái gật đầu: "Lúc chuẩn bị đi còn mang theo điểm tâm mà tiểu tử kia thích ăn, thất ca hấn lại có một bộ sách ngoại quốc được tiến cống, đúng lúc muốn đưa cho hấn."

"Vậy mau đi đi!" Nàng phát tay với hai người, "Thất ca đi tốt."

Huyền Thiên Hoa cười, chủ động giúp Huyền Thiên Minh đẩy xe lăn, dẫn theo bọn thị đi cùng rồi khỏi Kim Ngọc viện.

Thấy hai người hấn rời đi, một nhà Phượng gia cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phượng Cẩm Nguyên nhanh chóng phân phó hạ nhân nâng Phượng Từ Hạo về Kiềm Lăng hiền, nhanh chóng mời đại phu đến xem vết thương, lại liếc mắt thấy Hàn thị sợ mức không dám đứng lên, không khỏi nhủ mảy: "Trước kia cũng không thấy nàng nhát gan như vậy, làm cái gì vậy hả? Mau đứng lên."

An thị ở bên cạnh đỡ Hàn thị, liền cảm thấy toàn thân Hàn thị đều phát run, liền mở miệng nói: "Chỉ sợ thân thể muối muối còn không điều dưỡng tốt, lại bị kinh hải như vậy, lại nặng thêm."

Lão thái thái phiền chán xua tay đuổi hàn thị: "Mau về viện người nằm đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Hàn thị chưa kịp nói tạ ơn, đã được hạ nhân đỡ rời khỏi linh đường.

Nàng đứng là bị dọa, vừa thấy Huyền Thiên Minh đến đã dọa nàng choáng váng. Phấn Đại vì vậy mà đánh mắng nàng, nàng nhìn thấy Huyền Thiên Minh như phản xạ có điều kiện đã muốn học máu.

Rời Kim Ngọc viện, cả người Hàn thị đều dựa vào người nha đầu từ viện mình mang đến, theo bản năng ní non nói: "May mắn vừa rồi Phấn Đại không ở bên cạnh, nếu nàng biết cứu hoàng tử đến đây, không chừng đã nháo thành cái gì rồi."

Nha đầu kia đột nhiên ngẩn ra, lập tức mở miệng gấp giọng nói: "Di nương, người nhanh đi, chúng ta mau trở về."

"Làm sao vậy?" Hàn thị khó hiểu, nha đầu luôn hướng đến ôn trọng như thế lại đột nhiên vội vàng xao động như vậy?

Nha đầu kia dậm chân: "Tứ tiểu thư lúc này là không ở bên cạnh, nhưng khó nói tin tức cứu hoàng tử đến không truyền đến viện chúng ta? Chỉ sợ lúc này đã rơi vào tai tứ tiểu thư rồi!"

Hàn thị giật mình, "Không tốt!"

Bên nàynàng vội vã chạy về viện mình, linh đường bên kia, Phượng Cẩm Nguyên trực tiếp ra lệnh Hà Trung làm lại linh đường ở Mẫu Đơn viện một lần nữa. Nơi này đốt thành cái dạng này, sao còn có thể dùng.

Lão thái thái buồn bực hừ một tiếng, không cam lòng nói: "Mẫu Đơn viện đang tốt lành, cho màu trắng vào lại dính xui." Nói xong lại nhìn về phía Phượng Cẩm Nguyên, đột nhiên hỏi câu: "Vậy cứu hoàng tử giờ rồi có phải đã dọa người choáng váng rồi hay không? Còn muốn đem ta làm bìa đỡ, sao người lại mặc kệ để người ta đem nương người quát chết?"

Phượng Cẩm Nguyên sợ tới mức vén áo bào quỳ xuống, "Mẫu thân vạn lần không thể nói như vậy, con thà tự mình chịu roi, cũng không thể để mẫu thân nửa điểm thương tổn!" Vừa nói vừa nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ: "A Hoành, vì phụ biết chuyện hôm nay làm người lạnh tâm, nhưng người có thể nể tình phần cốt nhục thân tình, không cần phải giật dây Ngự vương điện hạ quát người nhà mình?"

Phượng Vũ Hoành lại buồn bực: "Ta giật dây khi nào? Là đại ca ca tự mình chạy tới, còn hô hào cái gì mà để Huyền Thiên Hoa giải oan cho mẫu thân hấn? Phụ thân chẳng lẽ không nghe thấy sao?"

Phượng Cẩm Nguyên đương nhiên nghe được, bất đắc dĩ nắm chặt tay, "Từ Hạo đều bị mẫu thân hấn chiều hư rồi." Nói xong, lại nghĩ tới vốn muốn cùng Phượng Vũ Hoành nói một chuyện: "A Hoành, vì phụ cũng phải nhắc nhở người, hai vị kia dù sao cũng là hoàng tử, là vương gia, sao người có thể mở

miệng ngậm miệng liền gọi thẳng tọc danh như vậy?"

Không đợi Phụng Vũ Hoành trả lời, lão thái thái tức giận trước: "Người quan tâm chính sự không được à? A Hoành cùng cừu hoàng tử cảm tình tốt, người không thấy lúc nàng gọi tọc danh của người cừu hoàng tử vẫn là một bộ dáng hưởng thụ sao? Người không nghe thấy A Hoành cùng thất hoàng tử từng câu từng chữ gọi là thất ca? Bên trong A Hoành vẫn là một đứa trẻ, người đừng quản nàng lại thành vô liêm sỉ giống Tử Hạo!"

Phụng Vũ Hoành bị mắng té tát, chỉ phải gật đầu, không nói cái gì nữa.

Phụng Vũ Hoành nhặt quyền trượng của lão thái thái lên, một lần nữa giao trả vào tay nàng. Hôm nay nàng đối với biểu hiện của lão thái thái thập phần vừa lòng, nàng có thể nhìn ra được giờ phút này lão thái thái nói ra không phải vì nịnh bợ nàng để có được cái gì ưu việt, mà là lão thái thái thực sự nghĩ như vậy.

Nắm quyền trượng trong tay lần nữa, cảm xúc của lão thái thái cũng bình tĩnh rất nhiều, không khỏi giữ chặt tay Phụng Vũ Hoành, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng. "A Hoành, tổ mẫu tuổi đã lớn, cái nhà này cũng không quản được. Về sau người cách xa đại ca một chút, đừng để hấn điền lên rồi lại làm người bị thương."

Phụng Vũ Hoành gật đầu, "Tổ mẫu yên tâm, A Hoành sẽ cẩn thận."

Lão thái thái lại nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hoành, bắt đầu đi lác đầu, ánh mắt từ từ nhìn ra bên ngoài, tựa như đang cân nhắc cái gì.

Lúc này, Huyền Thiên Hoa giúp Huyền Thiên Minh đi đến Đồng Sinh hiền, có nha đầu dẫn đường đưa bọn họ đến chỗ Nguyệt Lượng môn ở Liễu viện, sau đó lùi xuống dưới: "Điện hạ, phía trước chính là Đồng Sinh hiền."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, ôn hòa nói với nha đầu kia: "Chúng ta tự mình đi vào là được rồi, người về đi."

Mặt nha đầu kia trong phút chốc liền đỏ lên, cúi người với hai người, ôm mặt một đường từ từ rời đi.

Nha đầu canh cửa ở Đồng Sinh hiền dĩ nhiên biết người đến là ai, lúc này có hai người đã đến bên này thông báo trước. Trước mắt thấy người đã đến gần, nhanh chóng tiến lên hành lễ, sau đó dẫn bọn họ đến chỗ nhóm chủ tử tụ tập.

Sáng sớm hôm nay Điều thị đã đi qua chỗ Phụng phủ, buổi trưa trở lại Đồng Sinh hiền chăm sóc Tử Duệ, ngay lúc Huyền Thiên Minh bọn họ đến phía trước, nàng đang muốn đi tiếp, Hoàng Tuyền lại chạy tới kể chuyện ở linh đường một cách đơn giản mà tóm tắt chuyện chính yếu một lần.

Điều thị kinh hãi, hỏi thêm: "A Hoành có bị thương hay không? Người nói Tử Hạo động kiếm? Có làm thương A Hoành chúng ta hay không? Lửa đốt lớn không? Vong Xuyên sẽ bảo hộ A Hoành không có việc gì chứ?"

Lời này đúng lúc bị hai người Huyền Thiên Minh nghe thấy, không khỏi nói: "Nghe thấy không, đây mới là mẹ ruột."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, nhưng mà cũng phản bác hấn: "Cũng không phải ai cũng bị mẫu thân nuôi hòng, mẫu phi chúng ta đối với ta mà nói, giống như mẹ ruột vậy."

Huyền Thiên Minh đồng dạng đáp: "Tất nhiên rồi! Nương ta có thể giống với người khác sao!"

Hai người hấn nói chuyện cũng không kiêng dè người bên ngoài. Điều thị và Hoàng Tuyền sớm nghe thấy, Điều thị kéo Tử Duệ chạy tới, làm hành động quỳ xuống van an bọn hấn, lại bị Huyền Thiên Hoa đi trước một bước ngăn lại.

"Phu nhân không cần như thế."

Huyền Thiên Minh cũng đi theo nói: "Ngài là mẫu thân của A Hoành, nếu ta nhận lễ của ngài, A Hoành sẽ cần ta."

Điều thị xấu hổ một trận, cái gì mà cần hấn?

Phụng Vũ Duệ thấy Huyền Thiên Minh rất là vui vẻ, tiểu hài tử cũng không biết sợ, chạy chậm đi đến trước mặt Huyền Thiên Minh, sôi nổi nói: "Điện hạ rất lợi hại, ngài đến thăm tỷ tỷ của ta sao?"

Nay hấn mập hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, thập phần đáng yêu.

Huyền Thiên Minh kéo đứa trẻ này đứng trước xe lăn sờ mặt, nói với hấn, "Ta đã thăm tỷ tỷ người rồi, hiện tại là tới thăm người."

Nói xong, thị vệ phía sau liền đưa một bọc điểm tâm to vào tay Tử Duệ.

Lúc này, có nha đầu một đường đi đến bên người Hoàng Tuyền, nhỏ giọng nói với nàng: "Tứ tiểu thư đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Phong ba ở Đồng Sinh hiên

Mỗi đêm tin tức Huyền Thiên Minh đều đến Đồng Sinh hiên, chuyện này Diêu thị cũng biết, hần chỉ tới dạy võ cho Phụng Vũ Hoàn. Nàng vội vã đến tiền viện xem Phụng Vũ Hoàn, cũng không quá khách khí nói với Huyền Thiên Minh: "Điện hạ ở đây ngồi trước, thiếp thân dẫn Từ Duệ đến tiền viện."

Huyền Thiên Minh dĩ nhiên biết tâm tư của nàng, liền an ủi một câu: "Phu nhân yên tâm, Hành Hành không sao."

Diêu thị gật đầu, tiến lên bế Từ Duệ trên người Huyền Thiên Minh xuống.

Đứa trẻ kia luyến tiếc, giương tay nhỏ bé hướng về phía Huyền Thiên Minh, Huyền Thiên Minh nhéo mặt hần: "Tùy mẫu thân ngươi thôi, ngày khác ca ca có thể lại đến thăm ngươi."

"Vậy điện hạ ca ca phải giữ lời đấy." Tiểu hài tử luôn dặn Huyền Thiên Minh nhất định phải đến thăm hần, lúc này mới lưu luyến không rời cùng Diêu thị rời Đồng Sinh hiên.

Huyền Thiên Hoa nhìn một màn này, khóe môi vẫn mỉm cười, "Hoá ra khi Minh nhi đối tốt với một cô nương từ trong tâm, cũng sẽ làm người cảm thấy ấm áp."

Huyền Thiên Minh nhếch lông mày: "Thật không?"

Huyền Thiên Hoa cười nhưng không nói.

Hoàng Tuyền dẫn Thanh Linh cùng đi theo Diêu thị, bản thân ở lại cùng Huyền Thiên Minh nói chuyện: "Điện hạ, tứ tiểu thư Phụng gia đang đến chỗ này, phỏng chừng là đến chỗ ngài."

Hần gật đầu, lại suy nghĩ, nói với Huyền Thiên Hoa: "Thất ca đi theo ta, lát nữa xem trò hay."

Hần đối với Đồng Sinh hiên rất quen thuộc, nơi này vốn là của hần, dĩ nhiên biết trong hoa viên Đồng Sinh hiên ở phía bắc có một cái hồ nước không lớn, giữa hồ xây một cái đình, chỉ là cũng không xây dựng đường đến chỗ đình kia, cũng không giống như có thuyền để đến đó.

Cho nên thật ra cái đình này chỉ là làm cho có lệ, để đó cho đẹp mắt.

Chẳng qua hôm nay Huyền Thiên Minh cảm thấy có thể lợi dụng nơi này một chút, khóe môi hần cười tà mị, rồi sau đó vỗ mạnh xe lăn, cả người bay lên trời.

"Thất ca thả tự tìm nơi tốt đi, trò hay rất nhanh sẽ được trình diễn." Khi hần nói chuyện, roi trong tay cũng vung lên, mang theo một mảnh diệp roi kín trên mặt hồ.

Vốn đang ngày thu lá rụng vô cùng nhiều, hồ nước không quá lớn, những chiếc lá này sau khi rơi phủ kín, nếu không nhìn kỹ, thì vốn cũng không nhìn ra phía dưới là nước.

Huyền Thiên Minh rất vừa lòng hiệu quả này, sau khi đáp xuống đình liền chộp mắt, trong lòng tính canh giờ, chưa đầy một lát, liền thấy có động tĩnh rất nhỏ từ bên kia hoa viên truyền đến.

"Các người ở lại chỗ này." Theo sự chỉ dẫn của Hoàng Tuyền, lúc đến hoa viên bên này Phấn Đại phân phó nha hoàn tùy thân, "Ở chỗ này chờ, không được tiến lên một bước."

Hai nha hoàn ngoan ngoãn ngừng chân, nhìn cũng không dám đi lên phía trước xem. Các nàng biết rõ tâm tư tứ tiểu thư, dưới đáy lòng là cực kỳ trợ trờ, nhưng dù sao cũng là hạ nhân, mặc dù có suy nghĩ đó, cũng không thể biểu hiện ra, còn phải làm theo lời nói của Phấn Đại. Bọn nha đầu chỉ ngóng trông nhị tiểu thư nhanh chóng trở về, đừng để lúc này bị tứ tiểu thư chiếm tiện nghi.

Lúc này, Phấn Đại đã đến gần bờ hồ. Nàng vốn không biết nơi này thật ra là một cái hồ, còn tưởng rằng chỉ là một tầng lá khô rơi xuống đất.

Nàng phóng mắt nhìn vào trong đình, chỉ thấy tử bào nam tử nổi danh ngẩng mặt tựa vào xe lăn, mặt nạ hoàng kim trên mặt như phát ra tinh quang, hấp dẫn nàng không tự chủ được bước lên phía trước.

Phụng Phấn Đại cảm thấy, không có nam nhân nào vẫn có thể lãnh tĩnh, lần trước cánh tay bị thương của nàng, là vì hứa trước đám đông cho Phụng Vũ Hoàn mặt mũi, nay nơi này một người không có, nàng cũng không tin bằng một lòng say mê của nàng, cứu hoàng tử kiathật sự sẽ thờ ơ?

Tiểu cô nương từng bước đi về phía trước, khóe miệng người trong đình cong lên trên tức, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính bước chân.

Khi đêm tới bước thứ năm, chợt nghe "Bùm" một tiếng, Phụng Phấn Đại rơi xuống nước.

Cái hồ này thoạt nhìn không lớn, nhưng nước rất sâu, lấy vóc người của Phấn Đại, ít nhất phải thêm hai lần mới có thể với tới.

Một cú ngã này của nàng, ngay cả kêu cứu cũng không kịp, muốn giãy dụa nhưng cánh tay bị bèo quần lấy cũng không thể sử dụng thêm khí lực, ùng ục vài cái lại không có động tĩnh nữa.

Huyền Thiên Minh nhìn chăm chăm ra bên ngoài hồ một hồi, vốn không nghĩ tìm người cứu nàng. Nhưng Huyền Thiên Hoa một bên xem kịch không chịu được, rốt cuộc điều người cứu mạng, sao có thể mặc kệ được.

Vì thế gọi một tiểu thái giám đi theo từ phủ ra, chỉ vào hồ nước, "Đi cứu người!" Lại quay về chỗ đình Huyền Thiên Minh hô: "Phượng gia đang có tang sự, đệ tội gì lại cho người ta thêm một cái quan tài."

Chợt nghe người trong đình đáp: "Vậy không phải đúng lúc sao, đỡ phải làm lần thứ hai."

Huyền Thiên Hoa không nói gì, như vậy mà đúng lúc sao.

Lúc này Hoàng Tuyền cũng chạy đến, cao giọng nói: "Điện hạ, đã có hạ nhân đi mời bọn Phượng tướng đến bên này, bên này điện hạ muốn xử lý như thế nào?"

Lúc này tiểu thái giám lôi Phấn Đại lên, chỉ là nha đầu kia uống nhiều nước, ngất rồi.

Huyền Thiên Minh nhìn thoáng qua, nói: "Đề ở đây, đề phụ thân của nàng vội tới nhất xác nàng."

Huyền Thiên Hoa không phản bác lại, hắn cũng sinh vài phần tò mò đối với Phượng gia. Phụ mẫu thế nào mà có thể nuôi dưỡng ra đám nữ nhân như vậy hả? Có người hướng đến hắn, có người hướng đến Minh nhi, còn có người đại náo lĩnh đường đốt thi thể mẫu thân mình, thật sự là làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Mấy người đợi chốc lát, chỉ thấy cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào, là âm thanh của một nữ nhân cao giọng kêu: "Phấn Đại! Phấn Đại!"

Sau đó có giọng nam nặng nề khiển trách nàng: "Nàng câm miệng lại cho ta!"

Lập tức, được một nha đầu dẫn đến, đám người Phượng Cẩn Nguyên đi qua một ngọn núi giả ở hoa viên, vội vàng đi tới hướng này.

Người cầm đầu đúng là Hàn thị, chỉ thấy một đường nàng vừa khóc vừa gọi, rốt cuộc khi nhìn thấy Phấn Đại nằm trên đất, "Oa" một tiếng liền khóc.

Huyền Thiên Hoa sau lui lại mấy bước, tới gần Phượng Cẩn Nguyên nói: "Mời Phượng tướng giải thích."

Phượng Cẩn Nguyên đau đầu một trận, hắn phải giải thích như thế nào? Hắn làm sao mà biết Phấn Đại này rảnh rồi nhàn hạ chạy đến bên này làm gì? Vừa rồi tiểu nha đầu đi mời nói từ tiểu thư đến Đồng Sinh hiền tìm cứu hoàng tử, chẳng lẽ Phấn Đại đối Huyền Thiên Minh...

"Oẹ!" Nôn một trận, Phượng Phấn Đại dần tỉnh lại, nôn ra vài ngụm nước bọt, lúc này mới mơ mơ màng màng mở to mắt.

Nàng chỉ nhớ bản thân tới tìm Huyền Thiên Minh, sau đó không cẩn thận rơi xuống hồ, nơi này trừ bản thân và nha hoàn mang theo vốn không có người bên ngoài, nam tử lại chỉ có một mình Huyền Thiên Minh.

Nay trước mắt thấy có người, tầm mắt nàng chưa hoàn toàn hồi phục, thấy không rõ lắm, nhưng lại biết là một nam tử. Vậy hắn là cứu hoàng tử? Là cứu hoàng tử cứu nàng!

"Điện hạ!" Phấn Đại thất thanh khóc rống, ôm cổ người trước mặt, nước mũi nước mắt rơi xuống kẻ: "Phấn Đại rất nhớ Ngự vương điện hạ, Phấn Đại biết điện hạ cũng thích Phấn Đại, hu hu, điện hạ không cần nhị tỷ tỷ, Phấn Đại gả cho người. Điện hạ..."

Thái giám bị ôm cổ kia xấu hổ một trận, sống chết đẩy Phượng Phấn Đại ra kêu lên: "Nô tài có ý tốt cứu người lên, Phượng tử tiểu thư ở đây làm gì?"

Tiếng nói đặc trưng của thái giám vừa ra khỏi miệng, Phấn Đại cũng bừng tỉnh vài phần, không khỏi sững sờ tại chỗ, nhìn chăm chăm người đẩy mình ra, có chút hoảng hốt.

Phượng Cẩn Nguyên sớm bị lời nói của Phấn Đại làm nổi trận lôi đình, không khỏi đi lên phía trước, một tay lấy kéo nữ nhi từ dưới đất lên, "Bốp bốp" đánh hai cái.

Phấn Đại bị hấn đánh mông, nhưng cũng đánh tỉnh, trong lúc nhất thời, sợ tới mức không biết phải nói gì.

Phượng Vũ Hoành đứng trong đám người lúc này đi lên phía trước hai bước, nhìn Phấn Đại, kỳ quái hỏi nha đầu thủ vệ đi theo tới: "Từ tiểu thư là sao đi vào Đồng Sinh hiền? Viện ta khi nào để người tùy tiện ra vào?"

Nha đầu kia nhanh chóng quỳ trên đất giải thích: "Từ tiểu thư nói, là nhị tiểu thư để nàng đến đây tặng đồ cho Ngự vương điện hạ, còn bảo nô tỳ không cần làm chậm trễ chuyện của nhị tiểu thư."

Phượng Vũ Hoành liền thấy kỳ lạ: "Từ muội muội, khi nào ta cho muội đến tặng đồ cho điện hạ? Sau khi điện hạ tới ta chưa từng gặp qua muội?"

Phấn Đại mặt đỏ bừng, người bị Phượng Cẩn Nguyên xách trên tay, chân đều cách mặt đất. Nước trên người từng giọt rơi xuống đất, thành một vũng nước hồ có cá bèo.

Một tay Phụng Cẩn Nguyên để Phấn Đại trở lại mặt đất, Hàn thị lại đi qua lần nữa, lại bị Phấn Đại đẩy ra: "Người cách ta xa một chút! Đồ vô dụng!"

Hàn thị bị mắng không dám lên tiếng nữa, chỉ liên tiếp khóc nức nở.

Phụng Cẩn Nguyên không có cách nào, nhìn Huyền Thiên Hoa, lại nhìn Huyền Thiên Minh vẫn đang ngồi như cũ trong đình, vén áo quỳ xuống, những người khác trừ Phụng Vũ Hoành cũng quỳ theo.

Chợt nghe Phụng Cẩn Nguyên nói: "Trong nhà thần nhiều ngày nay thật sự quá hỗn loạn, đã chọc điện hạ nhiều phiền toái như vậy, ác nữ này thần không có cách nào quản giáo, mặc cho Ngự vương xử trí."

Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng: "Vừa rồi bốn vương còn nói cho các người gia làm thêm cái tang sự nữa, cũng đỡ phải làm lần thứ hai, thất ca lại khuyên bốn vương nói nhà các người đã đủ thảm, tội gì thêm một cái quan tài nữa. Nhưng bốn vương vẫn cảm thấy có thêm một cái cũng bớt lo, Phụng tướng ngài thấy sao?"

Tâm Phụng Cẩn Nguyên bỗng nảy lên, ý của Huyền Thiên Minh là muốn xử tử Phấn Đại, dù sao cũng là nữ nhi của hắn, tuy rằng là thứ nữ không thể yêu thương, nhưng việc này nếu truyền ra ngoài, thể diện của Phụng gia phóng ở đâu?

Hắn cúi đầu về phía Huyền Thiên Minh, nói: "Xin ngự vương điện hạ nể mặt thần, cho nha đầu kia một con đường sống đi."

Một ánh mắt lạnh của Huyền Thiên Minh bắn tới: "Phụng tướng, cùng một lỗi mà sai hai lần, vậy không phải là sai, mà là khiêu khích."

Phụng Cẩn Nguyên nhanh chóng nói: "Thần xin hứa, chờ tang sự trong phủ xong xuôi, lập tức đem nha đầu kia tống ra khỏi phủ, từ nay về sau nàng không phải là nữ nhi Phụng gia, sinh tử đều không liên quan đến Phụng gia. Xin điện hạ đáp ứng." Hắn lại dập đầu lần nữa, xong rồi còn hướng về phía Huyền Thiên Hoa cũng dập đầu một cái.

Huyền Thiên Hoa bắt đầu đi lắc đầu, "Đứa trẻ ở Phụng gia thật đúng là không giống người thường." Dứt lời, hướng về phía Huyền Thiên Minh kêu một tiếng: "Nói vậy linh đường mới cũng dựng xong rồi, chúng ta đi thắp nén hương, rồi trở về đi."

Huyền Thiên Minh vỗ mạnh xe lăn, nháy mắt bay từ trong đình ra, vầng vàng đáp xuống trước mặt Huyền Thiên Hoa. "Cứ làm như Phụng tướng nói đi." Lại quay đầu nhìn Phụng Vũ Hoành: "Hành Hành của chúng ta hành hành thật sự là mệnh khổ, chẳng những phải chịu bị trượng bối bắt nạt, ngay cả muội muội cũng có thể treo lên đầu nàng. Đáng thương quá, còn muốn ở trong cái nhà này nghỉ ngơi ba năm, thật không biết rốt cuộc Phụng tướng có thể giao cho bốn vương một Vương phỉkhôe mạnh hoạt bát hay không."

Phụng Cẩn Nguyên nhanh chóng biểu hiện: "Xin vương gia yên tâm, Phụng gia chắc chắn đối xử tử tế với A Hoành."

"Hừ." Huyền Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, Thuận vương đẩy xe lăn đi, đi đến viện trước.

Phấn Đại chưa từ bỏ ý định, ý tứ lộ liễu, ở phía sau hô lên: "Điện hạ! Điện hạ ngài không thể không muốn ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Thẩm gia và Phụng gia, ân đoạn nghĩa tuyệt

Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy có một nữ nhi như vậy thật sự là quá dọa người, dưới con thịnh nộ vung tay áo nói: "Đưa tứ tiểu thư trở về phòng, phái người nghiêm cẩn trông coi, tuyệt không cho phép nàng ra cửa phòng nửa bước!"

Hàn thị kinh hãi, nghĩ đến những ngày mà Phụng gia xử phạt Thẩm thị, trong nháy mắt, tựa hồ thấy được tương lai tương đồng giữa Phấn Đại và Thẩm thị... "Lão gia!" Nàng ôm lấy chân Phụng Cẩn Nguyên, "Lão gia ngài không thể đối xử như vậy với Phấn Đại! Nàng vẫn là tiểu hài tử, cái gì cũng không hiểu, lão gia không thể đem Phấn Đại giống đại phu nhân giết chết như vậy!"

"Giết chết?" Phụng Vũ Hoành kinh hãi, "Mẫu thân bị giết chết?"

"Làm càn!" Phụng Cẩn Nguyên một cước đá Hàn thị ra thật xa, trong lòng lại không có nửa điểm tình cảm đối với ái thiếp, "Phụng gia ta sao lại có mẹ con như các người? Người đâu! Giam hai nàng lại cho ta!"

Lập tức có hạ nhân tiến lên lôi Hàn thị và Phấn Đại đi, rốt cuộc tiếng ồn ào xa dần, Phụng Cẩn Nguyên quay đầu nói với Phụng Vũ Hoành: "A Hoành người yên tâm, việc hôm nay vì phụ chắc chắn cho người một cái công đạo."

Hắn hứa dĩ nhiên là vì Phấn Đại đã náo loạn, Phụng Vũ Hoành cười, còn hành lễ với cha nàng, nói: "VẬY A Hoành đa tạ phụ thân, phụ thân còn có thể vì cha A Hoành một cái công đạo mà xử trí đại ca ca, A Hoành thật đúng là thụ sung nhược kinh." Liếc mắt chỉ thấy Phụng Cẩn Nguyên mặt trở nên trắng, nàng lại nói: "Phụ thân mau ra trước viện đi, đừng để hai vị điện hạ đợi lâu."

Phượng Cần Nguyên bắt đắ dĩ gặt đầu, vợi vàng rời dĩ.

Thấy Phượng Cần Nguyên mang theo người rời dĩ, Diêu thị và An thị còn có Tường Dung và Từ Duệ đều xông tới, Từ Duệ không rõ rốt cuộc dĩ xảy ra cái gì, liền hỏi Phượng Vũ Hoành: "Tứ tỷ tỷ vì sao lại nói chuyện như vậy với điện hạ ca ca?"

Phượng Vũ Hoành xoa đầu của hần nói: "Bởi vì tứ tỷ tỷ của đệ sống đủ rồi."

Diêu thị khuyên nằng: "Con đừng hù dọa tiểu hải tử."

Lúc này nằng mới trầm giọng nói: "Một ngày nào đó Từ duệ sẽ trưởng đại, sự xấu xa trong Phượng phủ này sớm muộn cũng có ngày nó biết rõ."

An thị cũng một bụng tức giận, "Tình tình kia của Phấn Đại mười phần giống Thẩm thị, trong phủ vừa náo loạn một trận, thật không biết về sau sẽ là tình trạng gì."

Phượng Vũ Hoành cười lạnh, "Quản tình huống của nó làm gì, chúng ta cứ sống cuộc sống của mình." Nói xong, kéo Tường Dung Từ Duệ dĩ đến sảnh đường, Diêu thị và An thị cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Linh đường ở Mẫu Đơn viện nhi lại được dựng lần nữa, Huyền Thiên Hoa thấp ba nén hương, Huyền Thiên Minh lấy có chân dĩ đứng không tiện, bèn ở bên cạnh quan sát.

Phượng Cần Nguyên dĩ nhiên không dám dĩ ý, có thể có hai vị điện hạ đến thấp nhang dĩ là rất nề tình, nếu không phải hôm nay có chuyện náo loạn này, mặt mũi Phượng gia hần trên thực tế sẽ vinh dự rất nhiều. Nghĩ như vậy, lại dĩ với hai nữ nhân kia thất vọng đến cực điểm.

Huyền Thiên Hoa cảm hương cảm lư, lại cùng với lão thái thái và Phượng Cần Nguyên nói: "Nén bi thương." Hai người nhanh chóng cảm tạ Huyền Thiên Hoa.

Thăm viếng xong thì chuẩn bị rời dĩ, Huyền Thiên Hoa quay người lại, dĩ thấy nữ tử nổi danh một thân tổ y từ ngoài chân thành dĩ đến.

Hần sừng sốt một chút, chờ nằng kia đến gần mới phát hiện, đứng là người thay trang phục còn vẽ thêm lông mi Phượng Trầm Ngư.

Trầm Ngư dĩ vào linh đường, cũng không cùng Phượng Cần Nguyên và lão thái thái chào hỏi, trực tiếp thẳng Huyền Thiên Hoa mà đến, dĩ tới trước mặt hần cúi người, dùng âm thanh hết sức dĩ nghe nói: "Trầm Ngư đa tạ thất điện hạ có thể đến thăm viếng mẫu thân, phần tâm ý này của điện hạ, Trầm Ngư nhớ kỹ."

Huyền Thiên Hoa lại lắc đầu, một chút mặt mũi chưa cho, trực tiếp bắt đầu: "Phượng đại tiểu thư khách khí rồi, trong nhà đệ muội xảy ra chuyện, bốn vương và Minh nhi đến dĩ một chuyến là phận sự." Ta vì Phượng Vũ Hoành nên mới đến, vốn không liên quan tới người.

Trầm Ngư thập phần xấu hổ, lại không phát tác được, chỉ có thể cười, không hề lên tiếng. Ánh mắt lại nâng lên, nhìn thẳng Huyền Thiên Hoa, trong mắt tình yêu cuộn cuộn, không áp chế được.

"Trầm Ngư." Phượng Cần Nguyên thật sự không nhìn được nữa, "Hai vị điện hạ sẽ hỏi phủ, con tránh ra dĩ."

Trầm Ngư ngăn ra, theo bản năng mở miệng: "Điện hạ muốn dĩ nhanh như vậy sao? Không bằng ở lại trong phủ dùng cơm dĩ."

Huyền Thiên Hoa khó hiểu hỏi nằng: "Rốt cuộc Phượng gia các người là hi tiếc hay tang sự?" Sau đó không nói nhiều, quay người đẩy xe Huyền Thiên Minh bước dĩ.

Trầm Ngư sừng sờ ở tại chỗ, chợt nghe người ngồi ở xe lăn phía trước phát ra tiếng cười châm biếm, cất cao giọng nói: "Phượng đại tiểu thư, lông mày của người vẽ bên cao bên thấp rồi!"

Phượng Trầm Ngư nhanh chóng lấy tay che mặt, lại phát hiện thất điện hạ người ta căn bản là không quay đầu nhìn nằng một cái, đáy lòng không khỏi chua chát.

Phượng Cần Nguyên nhìn bộ dáng này của Trầm Ngư, đáy lòng bắt đầu cảm khái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Có đôi khi hần thực sự hoài nghi có phải chính mình dĩ tạo nghiệt hay không, vì sao này một đám dĩ trẻ đều như vậy không làm người bớt lo? Ủ, cũng có người bớt lo, tỷ như Tường Dung, còn có An thị, mẫu tử họ chưa từng gây phiền toái cho hần.

"Trầm Ngư." Phượng Cần Nguyên đến gần hai bước, đứng ở bên người Trầm Ngư, mắt nhìn phía trước, đề thấp âm thanh nói với nằng. "Con phải hiểu chuyện gì nên làm và không nên làm, chuyện như vậy, vì phủ không muốn có lần sau."

Tâm Trầm Ngư bỗng trầm xuống, không cam lòng hỏi: "Người phụ thân chọn nhất dĩ định phải là tam hoàng tử sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng tam hoàng tử dĩ có chính phi!"

"Chính phi là chính phi, chỉ cần con nghe lời, tất nhiên sẽ là hoàng hậu trong lai."

"Vì sao không thể là thất điện hạ?"

Phượng Cần Nguyên lại nhú mày, bắt đắc dĩ nói: "Chuyện trên triều đình con không hiểu đâu, nhưng vì phụ sẽ không hại con, vì người chọn một cái đích, mở rộng con đường. Trầm Ngự con nhớ kỹ, con là phượng mệnh, tương lai là mẫu nghi thiên hạ."

Mẫu nghi thiên hạ, này bốn chữ lại như ma chú khắc vào tâm Trầm Ngự. Tâm tư đang rục rịch kia cuối cùng cũng thu hồi lại một ít, sắc mặt dần bình thản, rốt cuộc có thể sử dụng âm thanh nhẹ nhàng nói với Phượng Cần Nguyên: "Nữ nhi nhớ rõ."

Rốt cuộc, tang sự của Phượng gia lại bắt đầu xử lý như thường, nữ quyền trong phủ lại đến linh đường thủ linh lần nữa, Phượng Cần Nguyên cùng lão thái thái tiếp đãi các khách.

Rất nhanh đến bữa tối, Thẩm gia người đến. Cầm đầu là Thẩm Vạn Lương, đi theo sau là Thẩm gia đại lão gia Thẩm Vạn Kim, cùng nhị lão gia Thẩm Vạn Thuận.

Lão thái thái nhìn ba người hùng hổ đi đến bên này, liền biết người đến không có ý tốt, cũng đề phòng theo. Tang sự của Thẩm thị đủ lộn xộn, Phượng gia đã trở thành trò cười trong kinh, nếu lúc này người nhà mẹ đẻ lại đến gây loạn một hồi, vậy Phượng Cần Nguyên xuất môn gặp người như thế nào đây?

Lão thái thái nhỏ giọng nhắc nhở Phượng Cần Nguyên: "Cố gắng đừng tranh chấp với bọn họ, về sau đóng cửa thì cãi nhau thế nào cũng được, đừng ở đây lại mất thể diện."

Phượng Cần Nguyên gật đầu, đạo lý này hẳn hiểu, nhưng người Thẩm gia có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?

Rõ ràng là không thể.

Chỉ thấy Thẩm Vạn Lương, người có tiếng nói nhất Thẩm gia bước nhanh về phía trước, bịch một tiếng liền quỳ gối trước linh vị Thẩm thị, cái miệng hướng về phía quan tài mới dời kia thất thanh khóc: "Tỷ tỷ! Tỷ chết thật thê thảm!" Hắn vừa khóc, vừa đốt ba nén hương, lúc quay người đối diện với Phượng Cần Nguyên, trong mắt tất cả đều là lừa gạt: "Nguyên nhân cái chết của tỷ tỷ ta, Phượng đại nhân có thể giao phó cho ta được không?"

Tiếng "tỷ phu" hẳn không gọi, vừa mở miệng chỉ là "Phượng đại nhân", hiển nhiên đã vạch rõ ranh giới với Phượng gia.

Phượng Cần Nguyên cũng nổi giận trong bụng, hoàng tử thì hẳn không giải quyết được, nhưng Thẩm gia hẳn không để vào trong mắt, lập tức trả lời: "Mọi người đều biết Thẩm thị bị bệnh nặng bỏ mình, người muốn giao phó cái gì?"

"Bệnh nặng?" Thẩm Vạn Lương hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Vì sao bệnh nặng mà người không mời đại phu đến xem bệnh cho nàng?"

Phượng Cần Nguyên hỏi ngược lại: "Làm sao người biết ta không mời? Phượng gia ta tuy tiền tài không bằng Thẩm gia các người, nhưng cũng không phải ngay cả tiền mời đại phu xem bệnh cũng không trả nổi."

Đại lão gia Thẩm gia Thẩm Vạn Kim rốt cuộc cũng không nhịn được mở miệng nói chuyện: "Trước giờ thân thể muội muội ta cực tốt, làm sao lại đột nhiên sinh bệnh nặng phải mất mạng? Phượng Cần Nguyên, hôm nay nếu người không nói rõ, đừng trách ta không khách khí với người!"

"Làm càn!" Lão thái thái cũng nổi giận, trực tiếp hỏi Thẩm Vạn Kim: "Không khách khí? Người có biết đang nói chuyện với ai không? Đây là người đang uy hiếp với quan nhất phẩm đương triều! Ta nói cho các người biết, chỉ bằng một câu nói này của người, nếu làm gì sai lầm phía sau Cần Nguyên, tất cả Thẩm gia các người đều phải bị tổng giam!"

Thẩm Vạn Lương tròn tròn mắt lườn ca ca của hắn một cái, quay đầu nói với lão thái thái: "Đại ca ca nhà ta thương tâm quá độ, có chỗ thất lễ, xin lão thái thái thứ lỗi, chỉ là chúng ta không tiếp thu nổi nguyên nhân cái chết của muội muội, kính xin Phượng gia có thể cho lời giải thích."

Lúc này, Trầm Ngự đứng một bên không lên tiếng, nhìn ba vị cữu cữu của nàng, rung rung nước mắt, bi thương nói: "Cữu cữu, phụ thân không lừa các người, mẫu thân chính xác là bị bệnh nặng, trong nhà mời nhiều đại phu, ngay cả thái y trong cung cũng mời hai lần, nhưng... đều không trị khỏi!"

Thẩm Vạn Lương nhìn Trầm Ngự, rất lâu không nói. Dường như hắn không tin những lời này là từ cháu gái ngoại mà hắn yêu thương từ nhỏ, từ trước đến giờ cũng lấy mẫu thân nàng làm trọng, tại sao lúc này lại tròn mắt nói dối?

Chuyện tình của Thẩm thị, người khác không biết, còn Thẩm Vạn Lương hẳn trong lòng biết rất rõ. Rốt cuộc Phượng gia làm gì, mặc dù không chính mắt nhìn thấy, cũng đoán được bảy tám phần, huống chi, hắn còn từng tự mình tìm thuốc cho Thẩm thị, còn phái người đi đưa thuốc, chẳng qua những người đưa thuốc kia cũng chết ở Phượng phủ.

Hắn không nhịn được khỏi Trầm Ngự: "Cháu có biết cháu đang nói gì không? Cháu có biết người đang nằm trong quan tài là ai không?"

Trên mặt Trầm Ngự càng lộ vẻ thê lương, "Dĩ nhiên ta biết, đó là mẫu thân của ta, là người mười tháng mang thai và sinh hạ ta."

"Vậy sao cháu còn nói như vậy?"

"Nhưng nơi này cũng có cha ta!" Trầm Ngự vừa nói ra, nước mắt cũng lập bịch rơi xuống, "Cữu cữu, mẫu thân là do bệnh chết, Trầm Ngự làm chứng."

Thẩm Vạn Lương nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cũng chảy xuống.

Hắn biết, Trầm Ngư đang muốn bảo vệ mình.

Đúng vậy! Người cháu ngoại này cho tới bây giờ đều thông minh, Phụng gia cho nàng con đường huy hoàng như vậy, con đường kia là cảm dỗ lớn đủ để nàng vứt bỏ tất cả. Nếu như hy sinh mẫu thân mà có thể giữ được tương lai của nàng, vì sao Trầm Ngư không làm chứ?

"Thôi." Thẩm Vạn Lương cảm thấy mệt mỏi, vốn đang có nhiệt huyết vì muội muội báo thù cũng đã trở lại như cũ. Hắn xoay người đối diện với hai vị ca ca, nói: "Chúng ta thấp cho tỷ tỷ nén hương, từ nay về sau, Thẩm gia và Phụng gia... ân đoạn nghĩa tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Hai ân điển

Thẩm Vạn Kim và Thẩm Vạn Thuận tuy là ca ca, nhưng luôn luôn xem Thẩm Vạn Lương làm đầu, không chỉ ở mặt ý phải nghe theo hắn, mà cuộc sống cũng phải nghe theo hắn.

Hai người thấy Thẩm Vạn Lương đều phải kìm chế lại, cũng không cứng rắn nữa, đi lên trước mặt linh cửu Thẩm thị thấp ba nén hương, chợt nghe Thẩm Vạn Lương lại hỏi Phụng Căn Nguyên: "Xin hỏi Phụng tướng, tỷ tỷ phải ở đây mấy ngày?"

Nói là như vậy, ba ngày đưa tang, nhưng Phụng gia lui tới với nhiều người, hoãn đến ngày thứ năm hoặc thứ bảy cũng có thể.

Phụng Căn Nguyên cũng không tính để quan tài Thẩm thị ở trong nhà nhiều, chỉ nói: "Ngày mai là ngày thứ ba, khiêng linh cửu về quê hạ táng."

Thẩm Vạn Lương không có gì nghi ngại, chỉ nói với Phụng Căn Nguyên: "Chắc là Phụng tướng cũng không có thời gian đưa tang về quê, quý phu cũng đều là thân thể thiên kim, không nên mệt nhọc, không bằng để huynh đệ chúng ta đưa tỷ tỷ đoạn đường cuối cùng đi."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Cũng được. Vậy làm phiền."

Thẩm Vạn Lương khoát tay, cuối cùng lại nhìn thoáng qua Trầm Ngư, chỉ nói: "Tự bảo trọng bản thân." Sau đó xoay người, dẫn theo hai ca ca bước nhanh rời đi.

Bọn họ vừa mới rời đi, thì âm thanh thông báo bên ngoài viện lại vang lên, nói: "Vũ Dương quận chúa đến!"

Mọi người Phụng gia cuối cùng đem suy nghĩ theo Thẩm gia thu trở về, ghé mắt vào trong viện nhìn. Chỉ thấy Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca dẫn theo ba vị quý tiểu thư khác đi đến linh đường.

Ba người kia người bên ngoài không biết, Phụng Vũ Hoành đã nhận thức bọn họ, đúng là hảo tỷ muội của nàng Phong Thiên Ngọc, Nhâm Tích Phong, còn có Bạch Phù Dung.

Bát quận chúa đến, người Phụng gia dĩ nhiên là toàn thể nghênh đón. Lão thái thái đi trước, Phụng Căn Nguyên đuổi theo sau, nghênh đón Huyền Thiên Ca, nữ quyến quý lạ, Phụng Căn Nguyên cũng hành đại lễ, nói: "Bái kiến Vũ Dương quận chúa."

Huyền Thiên Ca nhanh chóng tiến lên đỡ lão thái thái dậy, khách khí nói: "Lão phu nhân đừng làm đại lễ này."

Lão thái thái cảm kích: "Vũ Dương quận chúa có thể đến, thật sự là vinh hạnh của Phụng gia."

"Lão thái thái sao ngài lại nói vậy." Huyền Thiên Ca vừa nói vừa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành: "Trong nhà A Hoành xảy ra chuyện lớn như vậy, tỷ muội chúng ta sao có thể không đến." Nói xong, giới thiệu vài vị cô nương phía sau cho lão thái thái: "Vị này là chính nữ của quý phủ hữu tướng Phong đại nhân Phong Thiên Ngọc, vị này là chính nữ của phủ Bình Nam tướng quân Nhâm Tích Phong, còn có vị này, là nữ nhi của Bạch xảo tượng gia, Bạch Phù Dung."

Ba người cũng tiến lên, khách khí chào hỏi lão thái thái, Huyền Thiên Ca lại nói: "Chúng ta đi thấp nén hương cho đại phu nhân đã mất của quý phủ."

Nói xong, dẫn theo ba tỷ muội đi vào linh đường, mỗi người thấp ba nén hương, mới đi ra cùng Phụng Căn Nguyên nói: "Phụng đại nhân xin nén bi thương."

Phụng Căn Nguyên cũng lộ vẻ cảm kích, "Đa tạ quận chúa, đa tạ các vị cô nương. Vừa rồi Thuận vương và Ngư vương điện hạ đều đã tới, Bình nam tướng quân và Phong đại nhân còn có Bạch tiên sinh sáng sớm cũng đã đến phủ, nay bốn vị lại tự mình đến, bốn tướng vô cùng cảm kích."

Phong Thiên Ngọc tiếp nói đến: "Phụng đại nhân nói lời này khách sáo rồi, chưa nói đến giao tình vài thập niên của các phụ bối, thì tỷ muội chúng ta và A Hoành kia cũng thật tâm giao hảo. Như vừa rồi quận chúa nói, trong nhà A Hoành có chuyện, chúng ta không thể không đến."

Lời này của nàng ý rất rõ ràng, chúng ta đến Phụng phủ, là cho Phụng Vũ Hoành mặt mũi, với Phụng gia người nửa điểm cũng không quan hệ.

Phụng Căn Nguyên có chút xấu hổ, cũng không biểu hiện ra, đành phải hàn huyên.

Lão thái thái lại cảm thấy trên mặt có ánh sáng, mặc kệ các vị này tới vì ao, các nàng đều vào cửa Phụng phủ, sau này nói ra cũng là mặt mũi Phụng gia.

Mà lúc này Phụng Căn Nguyên cảm giác như đang ở trong ảo giác, giống như ba năm về trước. Khi đó Phụng gia tuy là thừa tướng phủ, nhưng y vẫn không hơn Thần y tế thể cứu nhân Diêu gia. Từ Hoàng Thượng đến dân chúng, người nào không phải đối với Diêu gia khen ngợi có thừa. Mặc kệ Phụng phủ có chuyện gì, người tôn quý cũng sẽ nể mặt Diêu Hiền mà đến Phụng phủ một chuyến, tựa như hiện tại, Vũ Dương quận chúa vì Phụng Vũ Hoành cũng đến Phụng phủ. Người của Văn Tuyên vương phủ, đã bao nhiêu năm chưa từng tới cửa!

Lão thái thái trong lòng cảm thán, đây mới là bộ dáng của chính nữ! Đây mới là sự lựa chọn chính nữ tốt nhất!

Lại nhìn Trầm Ngự, một mình đứng ở nơi đó, không ai quan tâm nàng. Bởi vì quan hệ của Thẩm thị, mấy năm nay nàng không đi lại với mấy hảo hữu đứng đắn, Thẩm gia nhận thức những người không phải là thương nhân thì là tiểu quan nhà nghèo, Trầm Ngự đi theo cũng không đặt được lên mặt bàn.

Nàng biết, đây cũng không phải lỗi của Trầm Ngự, đều do Thẩm thị, chẳng những mấy năm nay không cho Trầm Ngự bầu không khí giao tiếp tốt, lại làm hại Trầm Ngự trong vòng năm năm ngay cả hoàng cung còn không thể nào vào được, Thẩm thị, thật sự là ma chướng của Phụng gia!

"Lão phu nhân." Bạch Phù Dung vẫn đứng bên cạnh rót cuộc mở miệng, trong tay lấy một cái hộp nhỏ đưa tới trước mặt lão phu nhân, "Bạch gia chúng ta không có bản sự gì lớn, gia phụ không có chức quan, có thể đi vào Phụng phủ cũng là cùng A Hoành giao hảo, là phúc khí của Phù Dung phúc khí. Hôm nay lần đầu tới cửa, có chút lòng thành tặng cho lão phu nhân, là một bộ khuyên tai tự tay gia phụ làm, mong rằng lão phu nhân không chê."

Lão thái thái nhận được kinh hi lớn thiếu chút nữa hôn mê!

Bạch xảo tượng tự tay đánh chế trang sức, nhưng là vật có thể làm cho các nương nương tranh nhau đầu rơi máu chảy! Từ trước đến nay cho dù là ngủ ngày nàng đều mơ thấy mộng đẹp như vậy, nay thế nhưng được nữ nhi thân sinh của Bạch xảo tượng đưa đến trước mắt mình!

"Cái này..." Lão thái thái dường như nói không thành câu, run run tiếp nhận chiếc hòm kia, mở ra vừa thấy, đúng là một bộ khuyên tai vàng. Công nghệ cũng không thấy phức tạp, cũng không khảm bảo thạch, nhưng chính là này vật thoát nhìn bình thường, cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện ra bất luận là từ kéo tơ vàng rồi đánh bóng đến trạm trở, đều đại tới cảnh giới làm người ta xem đến thỏa mãn. Trong thiên hạ, chỉ sợ trừ Bạch xảo tượng thì không ai có thể làm ra được thể này, cũng không ai có thể trạm trở vàng sáng bóng đến thể này.

"Lão phu nhân thích là tốt rồi." Bạch Phù Dung rất vừa lòng biểu tình của lão thái thái, nàng chỉ biết, phụ thân chưa từng làm gì khiến người ta thất vọng.

Lão thái thái kích động mở miệng: "Thích! Thích! Một đời này có thể có được đồ của Bạch xảo tượng làm, đó là sự kiện vô cùng vinh hạnh!"

Nhâm Tích Phong cũng tiến lên từng bước, nói lão thái thái: "Giống như Phù Dung, Tích Phong vào Phụng phủ cũng không thể đến tay không." Nàng từ trong tay nha hoàn nhận lấy cái hộp, "Đây là áo choàng chế từ da chồn tía phương Bắc trong nhà cũ cũ, tổng cộng có hai kiện, mẫu thân một kiện, cái này Tích Phong đưa tới tặng cho lão phu nhân."

Lão thái thái lại kích động, tay đều run run theo, chồn tía! Đó là thứ khó tìm trên toàn Đại Thuận, hôm nay sao đều đến trong tay mình.

Chưa đợi nàng kích động trong, Phong Thiên Ngọc cũng đem một hộp gỗ nhỏ tiến lên: "Đây là noãn tâm ngọc, bất luận xuân hạ thu đông, để trước ngực sẽ ấm áp, nhất là để dưỡng thân. Đây là thứ năm đó Thái Hậu ban thưởng, mẫu thân không dùng cũng không bỏ được, hôm nay được phó thác đến đây tặng cho lão phu nhân, mong lão phu nhân bảo trọng thân thể, phúc thị an khang."

Ba vị tiểu thư quý tộc đưa lễ xong, chỉ còn người dẫn đầu Huyền Thiên Ca.

Trong lòng lão thái thái chờ mong, ba vị tiểu thư trước đó ra tay đều là vật bất phàm, nàng chẳng những có khuyên tai của Bạch xảo tượng, còn có được áo choàng chồn tía, cuối cùng ngay cả vật Thái Hậu ban thưởng cũng đều ở trong tay, Vũ Dương quận chúa này chính là người hoàng tộc, nàng sẽ đưa mình cái gì đây?

Huyền Thiên Ca nhìn lão thái thái, dường như từ ánh mắt của nàng có thể nhìn ra tâm tư không đồng nhất, không khỏi cười, "Hôm nay bốn tỷ muội chúng ta tới cửa, thứ nhất là thăm viếng đại phu nhân quý phủ, thứ hai... Ta nói thật, cũng là muốn cho A Hoành thể diện. Mẫu thân ta từ ba năm trước bắt đầu buồn bực không vui vì chuyện của Diêu di, từ lần trước lúc gặp nhau trên đường đến chùa Phổ Độ, sau khi hồi phủ lại đau thương không ngừng. Chúng ta không biết A Hoành ở Phụng gia được bao lâu, nhưng tóm lại hy vọng lão phu nhân có thể đối xử tốt với tỷ đệ A Hoành và Diêu di nhiều hơn, chiều cố nhiều hơn. Đây không chỉ vì tình nghĩa giữa tỷ muội chúng ta, còn là vì ý tứ người trong nhà, năm đó Bình Nam tướng quân chinh chiến lại bị thương, nếu không phải có Diêu thần y cứu chữa, chỉ sợ đã quy thiên, hữu tướng Phong đại nhân và Bạch gia đã nhận nhiều ân huệ của Diêu gia, cho nên chúng ta hy vọng A Hoành có thể sống tốt, coi như giúp đỡ người trong nhà chưa gặp nhiều năm thương nhớ."

Phụng Căn Nguyên nghe lời nói của Huyền Thiên Ca, không khỏi hồi tưởng cùng nàng, cứ tưởng không nghĩ đến, quả nhiên hẳn nhớ tới năm đó Diêu Hiền đem Bình Nam tướng quân đang cận kề cái chết kéo trở về. Còn có Phong gia, Bạch gia, thậm chí những người có tên tuổi trong kinh, bao gồm là người đang ở ngôi cửu ngũ trong hoàng cung, người nào là chưa chịu chi ân của Diêu Hiền? Có tiền có quyền không đáng sợ, một thân y diệu thủ hồi xuân, mới là đáng sợ nhất!

Nghĩ như vậy, rồi lại bắt đầu cân nhắc Phụng Vũ Hoàn. Nếu Diêu thị vẫn là chủ mẫu, nay Phụng gia sẽ có quang cảnh như thế nào?

Trầm Ngự nhìn ra suy nghĩ biến hoá của Phụng Căn Nguyên, không khỏi gọi nhỏ hân một tiếng: "Phụ thân."

Phụng Căn Nguyên hoàn hồn, nhìn Trầm Ngự, nổi lòng liền thu lại. Lại như thế nào, cũng không bằng tiền đồ sau này của Trầm Ngự, người luôn phải có lựa chọn lấy hoặc bỏ, nếu hân bảo áp Trầm Ngự ở nơi này, thì không khỏi lại thiên về một hướng.

Lão thái thái sau khi Huyền Thiên Ca nói thì cũng tỏ thái độ: "Xin quận chúa yên tâm, các vị tiểu thư cũng xin yên tâm, lão thân sẽ không bạc đãi A Hoàn, Phụng gia cũng sẽ không bạc đãi ba người mẫu tử Diêu thị."

Diêu thị đứng ở một bên, tay kéo Tử Duệ, nghe Huyền Thiên Ca nói, lại nhìn biểu hiện mấy người. Ký ức cuộn cuộn kéo đến, nước mắt tràn ra.

"Được rồi." Huyền Thiên Ca gật đầu, "Hôm nay bản quận chúa đến không mang theo lễ vật gì, nhưng có hai ân điển, không biết lão phu nhân và Phụng đại nhân có bằng lòng hay không?"

"Nguyên ý!" Lão thái thái nhanh chóng nói tiếp. Buồn cười, ân điển của Vũ Dương quận chúa, tuy tiện có được sao.

Phụng Căn Nguyên cũng nhanh chóng chấp tay hạ bái: "Thần, đa tạ quận chúa."

"Tốt." Huyền Thiên Ca gật đầu, chậm chạp nói: "Ân điển thứ nhất, là dành cho thứ tử Phụng gia Phụng Tử Duệ."

Diêu thị vừa nghe, nhanh chóng lôi Tử Duệ tiến lên, chuẩn bị quỳ xuống, lại được Huyền Thiên Ca ngăn lại, "Diêu di không cần cùng khách khí với Thiên Ca, ân điển là dành cho Tử Duệ." Nói xong, nhìn về phía Phụng Căn Nguyên: "Ngoại tổ ta, cũng chính là hiệu trưởng của Văn Lộc thư viện ở Tiêu Châu đã đáp ứng, chờ tang sự Phụng gia xong xuôi thì đưa Tử Duệ tới Tiêu Châu, ngoại tổ ta tự mình thu nhận đệ tử, dạy dỗ học tập."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Sư đệ của Hoàng Thượng

Lời này vừa nói ra, ngay cả Phụng Vũ Hoàn cũng kinh hãi.

Nàng đến thời đại này lâu như vậy, sao có thể chưa nghe đến đệ sư Diệp Vinh. Đó là một người văn võ toàn tài, cho dù tuổi già, nhưng thân thể xương cốt lại cường tráng mà các tráng niên ba mươi không thể đuổi kịp hân. Đương kim Hoàng Thượng tôn hân làm sư phụ, trong thiên hạ có bao nhiêu thư viện đều thờ pho tượng Diệp Vinh. Có thể được Diệp Vinh thu nhận đồ đệ, đối với Tử Duệ mà nói đúng là tạo hoá của trời!

Diêu thị không để ý sự ngăn cản của Huyền Thiên Ca, kiên quyết kéo Tử Duệ dập đầu ba cái với Huyền Thiên Ca. Phụng Vũ Hoàn cũng đi lên phía trước, nhìn Huyền Thiên Ca, từ tận đáy lòng nói: "Đa tạ."

Lão thái thái và Phụng Căn Nguyên cũng đi theo dập đầu, mặc kệ Tử Duệ là con trai trưởng hay là con vợ kế, Phụng gia có một đệ tử của Diệp đệ sư, vậy ở trước mặt đương kim Thánh Thượng cũng sẽ có vài phần thể diện. Phải biết rằng, cả đời Diệp Vinh cho tới giờ chỉ có một đệ tử duy nhất, đó là Hoàng Thượng! Phụng Tử Duệ, từ nay về sau hân chân chính là sư đệ của Hoàng Thượng, không ai có thể với tới.

Trong lòng Phụng Căn Nguyên bốc hỏa, chỉ nói năm đó Diêu gia gặp chuyện không may, Diệp gia chưa từng giúp đỡ, nay lại nhận Tử Duệ, vậy là đang tuyên cáo với thiên hạ Diệp gia và Diêu gia ân chưa đoạn, nghĩa không đứt, cũng nói cho đương kim Thánh Thượng biết, đó là thái độ của Diệp gia!

Lão thái thái bỗng nhiên sinh ra một ý, nay Thẩm thị đã chết, nếu Diêu thị trở về vị trí chủ mẫu, đối với Phụng gia mà nói, cũng không sai.

Huyền Thiên Ca nhìn thoáng qua mọi người, lại mở miệng lần nữa: "Về phần ân điển thứ hai..." Nàng bước lên phía trước, kéo tay Diêu thị, "Diêu di, phụ hoàng ta nói, người Diêu gia được tham gia thi Hương."

"Thật sao?" Tin tức này ngay cả Diêu thị cũng không dám tin. Diêu gia đã đắc tội lớn như vậy, thế nên nàng mới bị Phụng phủ đuổi ra đường ngay trong đêm, sớm nghĩ đến nhà mẹ đẻ không có ngày xoay người, lại không nghĩ rằng vẫn có thể cho tiểu bối cơ hội tham gia khoa khảo.

"Dĩ nhiên là thật." Huyền Thiên Ca cười nói với nàng: "Phụ hoàng đem riêng tin tức này nói cho ta biết, để ta nói cho Diêu di vui một chút, về phần Hoang Châu bên kia, sáng nay Thánh chỉ đã phát xuống." Huyền Thiên Ca vừa nói vừa nhìn về phía Phụng Căn Nguyên: "Tuy nói ân điển này không liên quan trực tiếp với Phụng gia, nhưng có phải, Phụng đại nhân cũng nên cao hứng vì Diêu gia chứ!"

Trong đầu Phụng Căn Nguyên loạn rồi, trong lúc nhất thời thực sự có điểm nghĩ không ra, vì sao chuyện đã ba năm, cục diện nhưng lại biến đổi thành như hôm nay?

Phụng Tử Duệ có thể được đệ sư Diệp Vinh thu nhận, con cháu Diêu gia ngay cả khoa khảo cũng có thể tham gia, đây là muốn làm gì? Diêu gia muốn xoay người sao?

Hắn thu hồi tâm tư, nhanh chóng đáp lại lời Huyền Thiên Ca: "Thần dĩ nhiên là cao hứng, đa tạ quận chúa đã chuyển đạt, thần chắc chắn sẽ tiến cung tạ ơn Hoàng Thượng."

Huyền Thiên Ca gật đầu, "Tỷ muội chúng ta cũng ở lại lâu rồi, sẽ không quấy rầy thêm nữa. Hôm nay bọn tỷ muội mang đến tặng lão phu nhân chút hạ lễ, đều là nữ hài tử, chắc là Phụng đại nhân cũng sẽ không trách tội."

Phụng Cẩm Nguyên nói: "Tất nhiên rồi."

"Vậy chúng ta không ở lại lâu." Nàng gật đầu với Phụng Vũ Hoành, rồi dẫn vị tỷ muội rời đi, hạ nhân bên ngoài lại giương giọng thông báo: "Trương vương điện hạ đến!"

Thông báo cứ liên tiếp vang lên trong Phụng phủ, Phụng Cẩm Nguyên là đại quan nhất phẩm, người đến thăm viếng đều là người có uy tín danh sự, người nào tới cũng phải thông báo. Nhưng tam hoàng tử khác với những người khác, hắn có thể đến, đối với Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái vô cùng cảm kích mà nói, đó là sự coi trọng.

Trầm Ngư nghe thấy tin tức Trương vương đến phủ, trong lòng xoắn lại.

Người này đối với nàng mà nói, là tương lai của nàng, là người nàng sẽ kết hôn, cùng nàng sống cả đời. Nhưng đến bây giờ hình dáng Trương vương cao thấp thế nào nàng cũng không biết, đầu óc toàn khuôn mặt của Thuần vương.

Trương vương giá lâm, mọi người lại ở trong viện nghênh đón lần nữa, trừ Huyền Thiên Ca còn đứng bên ngoài, những người khác đều quỳ trên đất.

Huyền Thiên Ca nhìn người Phụng gia liền cảm thấy buồn cười, nàng sao có thể không biết Phụng Cẩm Nguyên có tâm tư này, chỉ là tam ca nàng...

"Đều đứng lên đi!" Đang suy nghĩ, Huyền Thiên Dạ tới gần, khoát tay, để mọi người Phụng phủ đứng lên.

Huyền Thiên Ca phát tay cùng hắn chào hỏi: "Tam ca."

Huyền Thiên Dạ gật đầu, "Thiên Ca cũng lúc còn nhỏ, hay đến Phụng phủ chơi. Vài ngày trước tam ca đã phái người mang theo chút hoa quả phụng Nam, đi về gọi người đưa vào phủ đi."

"Đa tạ tam ca, Thiên Ca thích nhất là hoa quả phụng Nam."

Hai huynh muội hân huyên một lúc, Huyền Thiên Ca dẫn theo mấy người cáo từ rời đi, Huyền Thiên Dạ đi vào lĩnh đường thấp hương, ánh mắt dừng trên người Trầm Ngư hồi lâu.

Trầm Ngư bị hắn nhìn không dám nhìn thẳng, lại cũng không có cảm giác tim đập mạnh.

Người Huyền gia đều có bộ dạng đẹp, cho dù là cửu hoàng tử bị huỷ dung, khí độ vẫn bất phàm.

Nhưng Huyền Thiên Dạ này, Trầm Ngư lại thực sự không cảm thấy hắn sao xuất chúng. Dáng người, tướng mạo, thế nào cũng thấy không có gì đặc biệt, chỉ là gương mặt lạnh luôn giương ra kia, làm cho hắn có vài phần uy nghiêm.

Lại nghĩ tới thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa, chỉ cảm thấy đó mới là nam tử tốt nhất trên đời, có khí độ nho nhã, có nụ cười ướm át, âm thanh nói chuyện như gió xuân phả vào mặt, làm người ta không tự giác muốn thân cận.

Ánh mắt Huyền Thiên Dạ vẫn còn dừng ở chỗ Trầm Ngư, còn suy nghĩ của nàng đều không biết đã bay đi đâu rồi.

Chợt nghe Huyền Thiên Dạ hét lớn một tiếng, phát tay áo xoay người rời đi.

Lão thái thái một lòng đi theo, nhanh chóng nháy mắt với Phụng Cẩm Nguyên để hắn tự mình đi tiễn.

Kỳ thật không cần lão thái thái nói, Phụng Cẩm Nguyên dĩ nhiên là muốn đích thân tiễn Trương vương.

Hai người đang đi, thẳng đến cửa phủ, Huyền Thiên Dạ mới lạnh giọng nói với Phụng Cẩm Nguyên: "Nghe nói trưởng tử của Phụng đại nhân hôm nay lại náo loạn đến phải chê cười."

Phụng Cẩm Nguyên bất đắc dĩ, thật sự là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Lúc Phụng Tử Hạo làm âm ỉ bị người nhiều nhìn thấy như vậy, chỉ sợ trước mắt toàn kinh thành đều chê cười truyền đi.

Thấy hắn lộ ra cái dạng này, Huyền Thiên Dạ buồn bực một trận, "Phụng tướng nếu ngay cả đứa trẻ nhà mình quản không được, thì sao có thể làm nên đại sự cho bốn vương?"

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng khom người nói: "Xin điện hạ yên tâm, thần nhất định xử lý tốt chuyện trong nhà, tuyệt sẽ không để điện hạ gặp phiền toái."

"Vậy Phụng đại nhân phải chú ý nhiều một chút, muốn đẹp bên ngoài tất phải yên bên trong, đạo lý này không cần bốn vương nói thêm nữa, đừng để

trưởng tử người làm hồng đại sự. Còn có, "hắn trăm ngàn, lại nhìn thoáng qua vào Phụng, mới nói: "Người vừa rồi là Trâm Ngư?"

Phụng Căn Nguyên gật đầu: "Đúng vậy."

"Ừ, đúng là tuyệt sắc. Bốn vương nói thật với Phụng tướng, tâm nữ nhi của người không ở trên người bốn vương, nhưng người, phải làm nàng biết nên làm những gì tốt cho bốn vương. Nhớ an phận, đừng có tâm tư khác, làm loạn đại sự của bốn vương."

Nói xong câu cuối cùng, Huyền Thiên Dạ mang theo đám hạ nhân xoay người bước đi.

Phụng Căn Nguyên cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm lưng. Tương vương nhìn ra tâm tư Trâm Ngư sao? Chờ khi tang lễ kết thúc, hắn sẽ phải giáo huấn Trâm Ngư và Tử Hạo một phen, đừng như lời Tương vương, bị Trâm Ngư và Tử Hạo làm hồng đại sự.

Một ngày này, từ sớm đến tối đều nghênh đón rồi lại tiễn đi, cửa Phụng gia sắp bị người đập hỏng rồi, bữa tối dùng chậm hai canh giờ.

Sau khi ăn xong, thể lực lão thái thái không chống đỡ được, về nghỉ ngơi trước, chỉ chừa ít hạ nhân thủ lĩnh, những người khác đều tự hồi viện. Thảm gia bên kia cũng phái người đến, giải thích giờ Dần sẽ vào Phụng phủ, đưa tang Thảm thị.

Vì hôm nay Huyền Thiên Ca mang đến hai ân điển, Điều thị kích động nhất thời cũng chưa ngủ được, Phụng Vũ Hoành liền vào phòng Điều thị bởi nàng nói chuyện, hai người trò chuyện tới sáng mới chớp mắt được một lát, cũng chưa kịp hípc mắt, đã bị Hoàng Tuyền gọi dậy: "Phu nhân, tiểu thư, dậy thôi, người Thảm gia đã đến của Phụng phủ."

Thảm thị có người Thảm gia đưa tang, Phụng phủ bên này giảm đi không ít chuyện, lĩnh cửu được khiêng lên, sau khi người canh giữ nói một bài tế, liền nâng quan tài đi ra xe ngựa bên ngoài.

Phụng Tử Hạo cũng được hạ nhân giúp đỡ vội tới bái biệt Thảm thị, thấy quan tài nâng lên xe, Phụng Tử Hạo hu hu khóc.

Hắn vừa khóc, làm Trâm Ngư cũng khóc theo.

Thảm Vạn Lương nhìn hai đứa trẻ này, cảm thấy chua xót, liền chuẩn bị khuyên vài câu, lại nghe Phụng Tử Hạo kia vừa khóc vừa nói: "Mẫu thân không còn, về sau ai cho Tử Hạo bạc đây?"

Một câu, suýt nữa làm Thảm Vạn Lương học máu.

Hắn quay người, hướng về phía Phụng Căn Nguyên ôm quyền, nói: "Phụng tướng, nay Thảm gia ta ai cũng không trách, tỷ tỷ ta không để ý dạy dỗ con mình, mong rằng từ nay về sau Phụng tướng quản giáo bọn họ nghiêm hơn, đừng để giống như trước. Ngoài ra, Thảm gia ta cũng sẽ mau chóng đem tài sản rút khỏi kinh thành, dọn về quê, sau này... Chỉ sợ khó gặp lại."

Phụng Căn Nguyên cũng rất xúc động, dù sao nhiều năm nay, cho dù nói như thế nào, Thảm thị lúc ban đầu, đối Phụng gia là có đại ân.

Hắn hít một tiếng, nói: "Đọc đường các người đi cẩn thận một chút, chuyện sau này ai có thể đoán được. Lão gia kia nếu có chuyện gì khó xử cứ việc sai người đến đây, dù sao các người vẫn là cửu cửu của Tử Hạo và Trâm Ngư."

Thảm Vạn Lương không nói gì nữa, phát tay, mang theo đội ngũ đưa tang rời đi.

Chuyện này qua đi, tâm vài vị di nương Phụng gia cũng lạnh dần.

Đường đường là đương gia chủ mẫu, sau khi chết lại không có người Phụng gia đưa tang, để nhà mẹ đẻ người ta nâng quan tài đưa về nhà, cái này là chuyện gì?

Chủ mẫu đã như thế, nếu là có một ngày đến lượt các nàng...

Hàn thị bị phạt đóng cửa, bởi vì đưa tang Thảm thị mới theo hạ nhân đứng ở trong đám người. Nàng vốn rất muốn van cầu Phụng Căn Nguyên, để hắn thả Phấn Đại, nhưng vừa thấy Thảm thị thể lương như vậy, lại cảm thấy lo lắng của mình không giúp gì được cho Phấn Đại.

Chuẩn bị về viện của mình, lại nghe thấy Phụng Căn Nguyên đột nhiên gọi nàng một tiếng: "Hàn thị!"

Nàng vui vẻ, nghĩ đến Phụng Căn Nguyên rốt cuộc không đành lòng không để ý nàng, nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lại theo thói quen mang thêm một tầng mỉa mai.

Nhưng Phụng Căn Nguyên trước mắt như người xét xử, làm sao có tâm tình thương thức của mị nhân của nàng, chỉ lạnh giọng nói với nàng: "Người về viện thu dọn đồ của Phấn Đại, trước buổi trưa hôm nay, ta sẽ an bài người đưa nàng đến thôn trang ngoại thành."

"Cái gì?" Hàn thị kinh hãi, "Lão gia ngài đây là..."

"Không nói nữa." Phụng Căn Nguyên lộ vẻ mệt mỏi, "Chính nàng trông quả xấu, cũng chỉ có thể tự mình ăn." Nói xong, lại nhìn về phía các vị di nương khác, "Các người nhớ kỹ việc hôm nay, mặc dù không còn chủ mẫu, nhưng dù sao các thiếu gia tiểu thư vẫn do các người nuôi dưỡng, đừng nuôi dưỡng như Phấn Đại, lại làm ta thương tâm."

Di nương nhóm đầu đồng ý, Phụng Vũ Hoành lại dương cằm hỏi Phụng Cẩm Nguyên một câu: "Phụ thân công bằng hôm qua nói cho ta đâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tin kỳ quái

Phụng Vũ Hoành nhắc tới như vậy, mọi người lại nhớ lại chuyện hôm qua Phụng Tử Hạo điên cuồng đuổi theo muốn chém nàng.

Lão thái thái tỏ thái độ trước: "Cẩm Nguyên, bảo Tử Hạo giải thích với A Hoành, ngoài ra, chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy!"

"Ta không xin lỗi!" Phụng Tử Hạo hô lớn: "Dựa vào cái gì mà muốn giải thích với nàng? Mẫu thân chính là bị nàng hại chết!"

Phụng Vũ Hoành cũng không tức giận, liền trở mắt nhìn Phụng Cẩm Nguyên, nhìn chăm chăm làm Phụng Cẩm Nguyên đau đầu từng trận.

Thế cục hiện nay không thích hợp, Thẩm thị đã chết, Diêu gia có dấu hiệu vực lại, hân vừa phải bảo vệ Trầm Ngư, lại không thể đắc tội Phụng Vũ Hoành. Lại nhìn Tử Hạo, Phụng Cẩm Nguyên đột nhiên cảm thấy trường tử này cho dù có hân che chở, nhưng lại không có tác dụng gì. Thân mình phế thành như vậy, tương lai không thể nối dõi tông đường cho Phụng gia, còn luôn gây rắc rối, liên lụy Phụng gia làm trò cười cho người khác. Ác tử như thế, hân còn có tác dụng gì?

"Người đã không chịu giải thích, vì phụ cũng không bắt buộc." Phụng Cẩm Nguyên nhìn Tử Hạo, bỗng nhiên nói một câu như vậy. Sau đó gọi quản gia Hà Trung: "Chuẩn bị xe, đưa thiếu gia đuổi theo người Thẩm gia, nói thiếu gia tự nguyện trở về quê nhà thủ lăng cho mẫu thân." Nói xong, nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hoành, không nói gì, liền nâng bước hướng Tùng viên rời đi.

Phụng Tử Hạo hoàn toàn tròn tròn mắt, để hân đi thủ lăng? Cũng không cho hân đi học sao?

Hân muốn gọi Phụng Cẩm Nguyên trở lại mong hân đổi ý, nhưng vừa quay đầu, lại thấy được ánh mắt thương hại của Phụng Trầm Ngư. Thương hại tiếp theo là tuyệt vọng, sau đó liền hành lễ trước lão thái thái, rồi cũng xoay người rời đi.

Lần này Phụng Tử Hạo thật sự sợ hãi, vội vàng cầu cứu lão thái thái: "Tổ mẫu, ta..."

"Đừng nói gì nữa." Lão thái thái cắt đứt lời nói của hân, "Liên theo lời của phụ thân người. Hà Trung, chuẩn bị xe đi."

Lão thái thái nói xong, liền để Triệu ma ma nâng về viện của mình. Theo sau là nhóm nữ quyến từng bước rời đi, đến cuối cũng chỉ còn lại Phụng Vũ Hoành đang đứng tại chỗ.

Phụng Tử Hạo liền nhớ tới chuyện nhận lỗi, nhanh chóng nói với Phụng Vũ Hoành: "Nhị muội, ta sai rồi, ta thật sự biết lỗi rồi. Muội xin phụ thân đừng để ta đi thủ lăng được không?"

Phụng Vũ Hoành nhìn Phụng Tử Hạo như thế này liền thấy buồn cười, hân thật đúng là con của Thẩm thị, một chút đầu óc cũng không có.

"Đại ca, có thể thủ lăng cho mẫu thân chính mình là chuyện hạnh phúc cỡ nào? Người chẳng lẽ không nhớ mẫu thân thân sinh của người sao? Đừng quên, người làm đổ một cây đuốc, khiến xác của nàng cháy sạch chỉ còn một nửa, muội muội nhắc nhở người, đến trước mộ phần của mẫu thân nhớ đốt nhiều tiền giấy chút, đỡ phải đến nửa đêm mẫu thân đến đòi mạng người."

Nàng hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Phía sau, Phụng Tử Hạo liêu mạng quát to, dù sao hân cũng đang bị thương nặng, làm sao có thể chống lại hạ nhân thân thể cường tráng bình thường, một lát sau đã bị nhét vào xe ngựa. Phấn Đại còn có cơ hội thu thập quần áo, Phụng Tử Hạo này ngay cả một cái lông trong Phụng phủ cũng không thể mang đi.

Phụng Vũ Hoành trên đường trở về Đồng Sinh hiền một chút cũng không cảm thấy thoải mái, Thẩm thị mất, Phụng Tử Hạo mất, Phấn Đại phải bị đưa đi, nhưng là vì sao, sợi dây trong lòng nàng càng ngày càng thắt lại?

Phụng Cẩm Nguyên cũng không lập tức trở lại Tùng viên, mà nửa đường lại rẽ sang, đi thẳng đến Thư Nhã viên của lão thái thái.

Lúc hân đến đó, lão thái thái còn chưa trở về, dùng qua nửa chén trà, mới nhìn thấy Triệu ma ma đang đỡ lão thái thái vào phòng.

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng đứng dậy tự mình giúp lão thái thái ngồi xuống, lão thái thái biết hân nhất định có điều muốn nói, vung tay lên, chúng hạ nhân rời đi. Cho đến khi Triệu ma ma đóng cửa từ bên ngoài, lúc này mới mở miệng hỏi: "Người để Tử Hạo đi thủ lăng, nói vậy cũng là đã nghĩ thông một số chuyện rồi?"

Phụng Cẩm Nguyên bất đắc dĩ than một tiếng, gật đầu nói: "Không nghĩ ra cũng không có cách nào, thế cục trước mắt biến hóa như vậy, nếu Tử Hạo

lại cứ làm bừa thế này, tam điện hạ bên kia cũng không bỏ qua."

Lão thái thái nhắc tới một vấn đề máu chó: "Thẩm thị vừa đi, quý phủ liền không có chủ mẫu, người tính như thế nào? Cưới người khác, hay là nâng một người lên?"

Phượng Cần Nguyên trầm mặc trong chốc lát, đáp: "Con tạm thời không có suy nghĩ lập chủ mẫu khác."

Lão thái thái không bắt buộc hẳn, chỉ là giúp đỡ phân tích nói: "Tạm thời quan sát trước cũng tốt, Thẩm thị đã chết, không phải là hạ xuống, mặc kệ tương lai chủ mẫu là ai, Trầm Ngư đều vĩnh viễn là chính nữ. Chỉ là Điều gia bên kia, hiện giờ thực làm ta thấp thỏm lo âu!"

"Con cũng cảm thấy nguy hiểm." Hoàn toàn đoán không ra nước cờ của Hoàng Thượng!

"Mặc kệ thế nào, hiện tại không nguy hiểm đến lợi ích của Trầm Ngư, ta chủ trương bảo đảm A Hoành." Lão thái thái vừa nói vừa tính kế, "Cửu hoàng tử tuy nói không có khả năng, nhưng không có nghĩa là thất hoàng tử không có khả năng. Tuy hẳn từng trước mặt Hoàng Thượng nói không cần ngôi vị Hoàng Đế, nhưng chuyện tương lai ai có thể nói chính xác. Huống chi, Từ Duệ vừa đi đến Tiêu Châu, đã trở thành thân sư đệ duy nhất của hoàng thượng! À" Nàng nghiêm túc nhìn Phượng Cần Nguyên, "Trước tiên không cần lo lắng chuyện chủ mẫu, quan sát Điều gia, nếu bọn họ thật sự trở lại, người nhất định phải nâng Điều thị lên lần nữa."

Phượng Cần Nguyên thật lâu đều không lên tiếng, nhưng trong lòng luôn luôn suy nghĩ.

Lão thái thái lo lắng thật sự chu toàn, hẳn cũng nghĩ như vậy, một khi Điều gia bên kia có động tĩnh, đưa Điều thị trở lại làm chủ mẫu là lựa chọn tốt nhất. Như vậy, Phượng Từ Duệ lại trở thành trưởng tử, hẳn cũng có thể cho cửu hoàng tử bên kia một câu trả lời thỏa đáng.

"Con đều nhớ kỹ, mẫu thân nghĩ trước, con sẽ suy nghĩ lại." Phượng Cần Nguyên hướng lão thái thái hành lễ, vội vàng rời đi.

Lão thái thái đưa một bàn tay lên vỗ vỗ khuyên tai được tặng sáng nay, lại đem tay kia đưa tới trước ngực, cảm thụ được độ ấm của noãn tâm ngọc, trong lòng hy vọng thời tiết nhanh lạnh chút, như vậy nàng mới có thể diện áo choàng chồn tía kia.

Nay nàng cũng không sợ mùa đông vừa đến bệnh ở thất lưng lại tái phát, chỉ cần có Phượng Vũ Hoành ở đây, các loại bệnh gì cũng có thể trị hết! Không khỏi vì bản thân mà bất đầu đắc ý, nàng làm như vậy, cũng không đắc tội hai bên, bảo vệ Trầm Ngư, lại không làm trái tim Phượng Vũ Hoành băng giá, đúng là nhất tiễn song điêu.

Ngay giữa trưa, một trận gào khóc thảm thiết vang lên, Phượng Phấn Đại bị hạ nhân trời lại nhét vào trong xe ngựa, nhưng khi xe ngựa nghênh ngang đi, Phượng Phấn Đại nghiêng rãng nghiêng lợ trong lòng âm thầm thế... Phượng gia, ta nhất định sẽ trở về! Khuất nhục mà các người cho ta, ngày sau chắc chắn trả lại gấp bội lần, tựa như Phượng Vũ Hoành trả thù, ta cũng noi theo, cho một đám các người sống không bằng chết.

Thẩm thị, Từ Hạo và Phấn Đại rời đi, làm Phượng gia trong thời gian ngắn đã yên tĩnh trở lại.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy, có một số việc đã buông thả đủ rồi, đây là thời điểm nên giải quyết.

Thừa dịp Điều thị chăm Từ Duệ ngủ trưa, nàng gọi Tôn ma ma đến viện mình, ngay dưới bóng cây táo, đưa một túi bạc vụn cho Tôn ma ma.

Tôn ma ma sừng sốt, tựa hồ như hiểu ra, nhìn Phượng Vũ Hoành, dứt khoát quỳ xuống.

"Lão nô tạ nhị tiểu thư không giết." Chuyện của nàng không gạt được Phượng Vũ Hoành, điểm này từ lúc Tôn ma ma nhìn thấy trăm cái tóc thì trong lòng đã rõ, hống chi từ chùa Phổ Độ về Phượng Vũ Hoành còn đã chú ý nàng. Chỉ là mấy ngày nay cũng không thấy nàng đuổi đi, những ngày như vậy đối với Tôn ma ma mà nói, quả thực so với địa ngục còn khổ hơn. Mỗi ngày đều cảm thấy là ngày cuối cùng, mà ngày tiếp theo đều có thể nhìn thấy mặt trời mọc. Không hề ngạc nhiên, chỉ là trong lòng run sợ.

"Ta sờ đi không giết người, là nhớ đến tình chủ tớ nhiều năm của người với mẫu thân ta." Phượng Vũ Hoành nhìn Tôn ma ma, cũng bùi ngùi, "Ta cũng biết người vì con cháu, nhưng không thể để người ở lại Phượng gia, ít bạc vụn này của ta là một chút tâm ý, người cầm đi đi. Đừng chào hỏi mẫu thân ta, ta sẽ nói với nàng."

Tôn ma ma khóc, nặng nề dập đầu với Phượng Vũ Hoành ba cái, lau nước mắt rồi xoay người rời đi.

Vong Xuyên thấy Tôn ma ma đã đi xa, nỉ non nói: "Tiểu thư không giết nàng, nhưng nàng đối với Thẩm gia cũng không còn giá trị lợi dụng. Huống chi, ở giữa đã thất thủ vài lần, người như vậy, tự khắc sẽ có người xử trí."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Cho nên, cần gì làm ô uế tay chúng ta." Nàng đứng lên, hít sâu một hơi, không phải là nàng tàn nhẫn vô tình, mà là có một số việc, thật sự không thể đồng tình. "Đừng rồi." Nàng gọi Vong Xuyên, "Người theo ta vào được thất một chút."

Một chủ một hầu vào được thất, Phượng Vũ Hoành cầm lấy trên bàn có vẻ như là một tập viết đưa cho Vong Xuyên: "Đây là sổ tay ta đã sửa lại, toàn bộ viết các bệnh của bệnh nhân phải chữa thế nào, còn có một ít kiến thức về thuốc và phương pháp chẩn bệnh. Hai ngày này Từ Duệ phải đi Tiêu Châu, đến lúc đó người đi cùng hẳn, tìm cho mười hai nha đầu kia một vị tinh thông về dược lý dạy học, vừa dạy các nàng tập viết, vừa dạy chút kiến thức dược lý căn bản. Người lại từ mười hai nha đầu kia chọn ra một người ôn trọng, đưa tập này giao cho nàng, chờ các nàng học xong là có thể dựa theo cái này mà luyện tập. Sau này nếu ta có thể đi Tiêu Châu, cũng sẽ tự mình đi xem."

Vong Xuyên nhận lấy quyển sổ, trong lòng tính ngày, "Đến lúc trở về, Nguyệt Tịch đến, nô tỳ nếu không trở lại, tiểu thư nhất định phải dẫn theo Hoàng

Tuyền tiên cung. Trong hoàng cung Ban Tầu không vào được, tiểu thư tự mình cẩn thận."

Phượng Vũ Hoành bật cười, "Tiểu thư nhà ngươi cũng không thật sự là quả hồng mềm, huống chi, Nguyệt Tịch yển không phải là khách nam khách nữ ngồi cùng một chỗ sao, Huyền Thiên Minh cũng ở đó mà!"

Nàng vừa nói như vậy, Vong Xuyên cũng thật sự buông lỏng, không hề lo nhiều.

Lúc chạng vạng, Huyền Thiên Ca phái người đến, nhắc Từ Duệ nhanh chóng đến Tiêu Châu, để sư Diệp Vinh chuẩn bị ngay đêm Nguyệt Tịch làm lễ thu nhận Từ Duệ làm đệ tử, cáo chiếu toàn bộ thư viện.

Điều thị vừa nghe lời này, nhanh chóng thu xếp cho Từ Duệ.

Phượng Vũ Hoành cũng không hiểu quy định đến trường bá sư có cái gì, đứng ở một bên không giúp được gì, chỉ có thể lôi kéo Từ Duệ gương mặt nhìn Điều thị đi qua đi lại.

Điều thị vừa sắp xếp vừa cảm thán: "Hai người các con đó, cuối cùng cũng đều làm ta thả tâm. A Hoành có cửu hoàng tử nhớ thương không cần phải nói, nay Từ Duệ cũng có tiền đồ tốt như vậy, ông ngoại các ngươi nếu biết, nhất định sẽ rất cao hứng."

Từ Duệ đối với ông ngoại có ấn tượng rất mơ hồ, dù sao lúc đó hắn còn quá nhỏ, nhưng luôn nghe Điều thị và Phượng Vũ Hoành nhắc tới, liền có mấy phần chờ mong đối với ông ngoại.

"Về sau Từ Duệ có tiền đồ, nhất định sẽ đối tốt với ông ngoại." Tiểu hài tử ngẩng cổ lên nói với Phượng Vũ Hoành: "Tỷ tỷ nếu có rảnh, về sau nhớ đến Tiêu Châu thăm đệ, Từ Duệ nhất định cố gắng thành công, tương lai mặc kệ tỷ tỷ như thế nào, Từ Duệ sẽ nuôi tỷ tỷ."

Một câu của tiểu hài tử, nhưng lại làm cái mũi Phượng Vũ Hoành cay cay.

Không khí ám áp tràn ngập hy vọng ở Đồng Sinh hiền, so với Kim Ngọc viện phú quý nhất lại giống như một toà nhà chết, ngay cả Trầm Ngư cũng rời đi, đến Vũ Phụng đường ở.

Giờ phút này, trong tay Trầm Ngư cầm một phong thư được đóng kín hỏi nha đầu Ý Nguyệt: "Ai đưa tới?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Nữ nhân đồng mệnh tương liên

Ngày hôm đó Trầm Ngư dùng bữa tối ở bên ngoài phủ.

Người gửi lá thư này tỏ rõ mời nàng đến một phòng ăn trang nhã tại lầu hai của Minh Nguyệt Lâu trong thành, cũng không viết rõ ai là người hẹn gặp.

Ý Nguyệt chỉ nói với Trầm Ngư là hạ nhân gác cổng đưa tới, người truyền tin là một đứa bé, vừa giao lá thư này đến cửa Phụng phủ liền chạy đi.

Ý Nguyệt cũng không đồng ý để Trầm Ngư xuất môn lúc này, dù sao trời đã trễ rồi, huống chi còn không biết người nào hẹn gặp, lỡ như là bẫy, chẳng phải sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng Trầm Ngư kiên trì ra phủ. Nàng cảm thấy người viết phong thư này nhất định là một vị cố nhân, hơn nữa, vị cố nhân sắp sửa gặp mặt này nhất định sẽ khiến cuộc sống của nàng có một chút cải biến.

Ý Nguyệt không có biện pháp, không thể làm gì khác ngoài việc cùng Trầm Ngư đi ra ngoài. Một chủ một tớ ngồi trên xe ngựa chạy tới Minh Nguyệt Lâu. Đến nơi đã sớm có tiểu nhị đứng chờ, thấy các nàng tới liền nhanh chân qua chào hỏi một câu: "Người là Phụng tiểu thư?"

Trước khi ra khỏi cửa Trầm Ngư chỉ dùng một chiếc sa mỏng để che mặt, nghe câu hỏi của tiểu nhị liền gật đầu, theo sự hướng dẫn của tiểu nhị đi đến một gian phòng trang nhã.

Nàng đến chỗ hẹn đã thấy một người ở bên trong uống trà. Đó là một nữ tử, thân vận áo tơ trắng, đầu đội đầu lạp, thân hình gầy gò.

Nàng phân phó Ý Nguyệt ở ngoài cửa coi chừng, một mình đi vào, chợt nghe thấy nữ tử đội đầu lạp nói: "Phụng đại tiểu thư có thể tới nơi đã hẹn, chắc là vẫn có mấy phần dũng khí."

Người vừa mở miệng, Trầm Ngư lập tức nghe ra tiền nhân là ai, nàng hướng về phía đối phương thi lễ, nói: "Hoá ra là Thanh Nhạc quận chúa."

Đối phương buông chén trà trong tay, khẽ gật đầu một cái, nói với Trầm Ngư: "Ngồi đi."

Lúc này Trầm Ngự mới ngồi vào chỗ đối diện Thanh Nhạc, tiện tay tháo sa móng của mình ra, sau đó nói với Thanh Nhạc: "Gián phòng này hiện chỉ có hai chúng ta, quận chúa tội gì còn mang theo đầu lạp?"

Thanh Nhạc run lên, nắm hai bàn tay thật chặt, chột nghe nàng cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta không còn lựa chọn khác, chỉ sợ cả đời này cũng không dám lấy đầu lạp xuống."

Trầm Ngự sùng sốt, lập tức nghĩ đến chuyện Định An vương phủ bị đốt cháy. "Người bị bỏng mặt?" Câu hỏi vừa thoát ra đã cảm thấy có gì không đúng. Thanh Nhạc mang đầu lạp, nhưng khăn che mặt cực mỏng. Nàng ngồi ở đối diện vừa nhìn thấy là hiểu ngay khuôn mặt Thanh Nhạc cũng không có gì thay đổi. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trầm Ngự thấy không được đúng lắm, tăng cường hỏi thêm một câu.

Thanh Nhạc khẽ cắn môi, hung tợn nói: "Là nhị muội muội người ban tặng, ta bị đốt rụi tóc." Dứt lời liền gạt đầu lạp trên đầu xuống.

Trầm Ngự sợ ngây người, hoá ra dưới đầu lạp của Thanh Nhạc là một cái đầu bị đốt trụi tóc. Mái tóc trước đây của nàng hôm nay một cọng cũng không còn, trên da đầu có ba vết thương xấu xí vẫn còn vết máu, quả thật ác tâm muốn chết.

Trầm Ngự cảm thấy buồn nôn nhưng đều cường chế nhịn xuống.

Thanh Nhạc lại tự giễu nói: "Nhìn nhiều hóa quen, lúc ban đầu thấy mấy vết này trên đầu, ta thiếu chút nữa muốn đem đầu mình chặt bỏ. Người biết không? Tóc ta không dài ra được nữa, phụ vương mời đến rất nhiều đại phu, người người đều nói không thể dài ra."

Vành mắt Thanh Nhạc hơi phấp hờng, một nữ tử bị đốt thành như vậy, cả đời này nàng không còn chỗ dựa vào.

Nhưng nàng vốn là quận chúa! Phụ thân tuy là vương gia khác họ, nhưng rốt cuộc so với các cô nương nhà khác còn tôn quý hơn rất nhiều. Chỉ là chưa từng nghĩ có lúc rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay... "Đều là do Phượng Vũ Hành, ta nhất định phải giết nàng!"

Phượng Trầm Ngự rất thông minh, nàng biết Thanh Nhạc gọi nàng ra đây nhất định không chỉ đơn giản là kẻ khổ như vậy. Giao tình của hai người họ chưa nói tới hai chữ thân thiết, đối phương nếu như muốn kẻ khổ cũng không tìm đến nàng. Nghĩ đến đây, hẳn là Thanh Nhạc muốn cùng nàng liên thủ lần nữa, đem Phượng Vũ Hành từ trên đài cao mạnh mẽ kéo xuống.

Trầm Ngự biết, đã nghe tâm sự bí mật của đối phương, nhất định phải dùng bí mật của mình để trao đổi, như vậy mới đổi lấy được một tình hữu nghị.

Vì vậy nàng chủ động đổ trà vào chén trà nhỏ trong tay, lại không uống mà đưa khăn thấm nước trà. Thấm xong trước mặt Thanh Nhạc lau lông mày của mình. Một lát sau, hai hàng lông mày đã bị nàng lau sạch sẽ, trụi lủi một mảng cái gì cũng không có.

Thanh Nhạc sợ ngây người. Gương mặt của Phượng Trầm Ngự trước nay luôn là đối tượng mà nữ nhân đổ kỵ, so với gương mặt không có lông mày trước mặt này vốn không thể nào có chung một mối liên hệ.

Trầm Ngự nhìn thấy biểu tình trên mặt Thanh Nhạc, biết việc mình làm đã đạt hiệu quả, vội vàng đem thả tóc xuống trước trán, che đi lông mày. "Là Phượng Vũ Hành ban tặng, ta hôm nay cùng quận chúa cũng có bộ dáng giống nhau."

Thanh Nhạc kỳ quái: "Sao người lại thế này? Nàng biến người thành dạng này thế nào?"

Trầm Ngự cười khổ: "Quận chúa chắc cũng nghe nói tang sự của mẫu thân ta xảy ra chuyện?"

"Chuyện ca ca người phóng hỏa?"

"Phải." Trầm Ngự gạt đầu, lại nói: "Nhưng nào có đạo lý con trai ruột có ý phóng hỏa, còn không phải đại ca ta biết mẫu thân bị Phượng Vũ Hành hại chết, lúc đó mới không khống chế được ý niệm muốn giết chết nàng, cũng không biết nghĩ đốt trụi linh đường, đốt lông mày của ta. Quận chúa ngài nói xem, món nợ này ta không tìm Phượng Vũ Hành, chẳng lẽ lại tìm ca ca ta tính sao?"

Thanh Nhạc tán thành ý tưởng của nàng: "Dĩ nhiên là muốn tìm Phượng Vũ Hành tính toán. Ca ca người làm cũng không sai, đổi lại là ta, cũng phải băm thây nàng thành trăm đoạn mới giải hận. Đúng rồi, lông mày này của người còn có thể dài ra lại sao?"

Trầm Ngự cười khổ: "Hỏi qua đại phu, tuy rằng có thể dài lại, nhưng lần đầu thế này, quá trình cũng dài ra, chỉ ít trong vòng một năm là không có hy vọng gì. Nếu muốn được như ngày trước, chậm thì cũng phải đến ba năm. Đến tận ba năm, năm nay ta đã mười bốn, ba năm nữa, đã qua tuổi tốt nhất để xuất giá. "Nàng có ý nói nghiêm trọng một chút, vì chỉ là muốn hòa theo tâm tình của Thanh Nhạc. Thật ra lông mày của nàng, không quá nửa năm có thể mọc dài, qua bảy, tám tháng là có thể khôi phục như ban đầu.

Thanh Nhạc càng nghe càng tức, liền nghĩ đến tóc của mình: "Chỉ ít của người còn có thể mọc lại, ta lại chỉ có thể vĩnh viễn ở cái dạng này."

Trầm Ngự nhận ra hai người nói chuyện đến đây đã nhận thức thành công. Vì vậy không đợi Thanh Nhạc nói rõ ý đồ, Trầm Ngự liền chủ động mở miệng nói: "Kỳ thực Trầm Ngự cùng quận chúa vốn không có gì động chạm, hôm nay lại có chung một kẻ thù, quận chúa sao không cùng Trầm Ngự liên thủ, đòi lại tất cả những gì thuộc về chúng ta."

Thanh Nhạc thấy Trầm Ngự nói rất có lý, cũng không ngại thừa nước đục thả câu, gật đầu nói: "Hôm nay ta tới tìm người cũng là có ý này, dù sao người và nàng đều ở Phượng phủ, so với ta thì biết rõ cuộc sống của nàng hơn. Còn nữa, mấy năm nay ta làm quận chúa không phải chỉ có cái mặc không, cũng có chút thế lực của mình, ta với người, nội ứng ngoại hợp, còn có chuyện sợ Phượng Vũ Hành?"

Chuyện thu thập Phụng Vũ Hành có người giúp đỡ khiến Phụng Trầm Ngự thật cao hứng. Vì vậy nàng nhanh chóng gật đầu nói: "Quận chúa yên tâm, ngày sau quận chúa cần Trầm Ngự ta phối hợp cái gì, xin cứ việc phân phó. Chỉ là chúng ta phải liên lạc như thế nào? Đèn phở truyền tin.. khẳng định không được."

Điều này Thành Nhạc đã sớm có dự định, hướng Trầm Ngự nói: "Minh Nguyệt Lâu này là tài sản của vương phủ ta, ta có tin tức gì sẽ phái người đưa đến nơi đây, người cũng phái nha đầu đắc lực bên mình chuyên cần chạy qua bên này. Nếu người có sắp xếp, cứ giao cho chương quỹ là được."

Đến tận đây, Thanh Nhạc và Trầm Ngự chính thức kết liên minh, mà toàn bộ những điều này, Phụng Vũ Hành đương nhiên không biết. Nàng đang theo Điều Thị cùng chuẩn bị cho Từ Duệ đi Tiêu Châu.

Điều thị nhanh chóng quyết định để Từ Duệ đi, thứ nhất là có thái độ tích cực với thư viện bên kia, thứ hai nàng cũng muốn Từ Duệ rời đi đất Phụng gia thị phi này, sợ cái nơi không an bình này lại sinh ra con thiếu thân mà quý nào đó.

Đối với việc lần này, Phụng Vũ Hành rất tán đồng. Nàng luôn cảm thấy cái chết của Trầm thị, việc Phụng Từ Hạo và Phụng Phấn Đại rời khỏi Phụng phủ cũng không có cách nào làm cho Phụng phủ này an ổn, Phụng Trầm Ngự cũng không phải bị mất cái răng nanh mà nuốt xuống bụng. Mẫu thân và ca ca nàng rơi vào kết quả như vậy, nếu nàng không làm chút gì, vậy thì không phải Phụng Trầm Ngự.

Phụng Vũ Hành đương nhiên không sợ thủ đoạn mà Phụng Trầm Ngự nhắm vào mình. Nhưng nàng sợ họa nhắm vào Điều thị và Từ Duệ, nàng kỳ thực rất muốn Điều thị và Từ Duệ cùng đến Tiêu Châu, nhưng Từ Duệ nói hấn là một nam tử hán, tại sao có thể đi đâu cũng mang mẫu thân đi cùng được. Vì rên đức năng lực độc lập của hấn, ý tưởng này đành phải thôi.

Ngay khi sáng sớm, dùng một ít điểm tâm, tất cả người Phụng gia đứng ở cửa Phụng phủ.

Lần này cũng là việc vui, Phụng Từ Duệ gia nhập Văn Lộc thư viện, được đề cử thụ nhận làm đệ tử, đây là vinh hạnh lớn, ngay cả Phụng Cẩm Nguyên đứng ở cửa phủ nhẹ vỗ vỗ lên đầu Từ Duệ đều thấy được trên mặt phát ra ánh sáng.

Hấn rốt cuộc vẫn là phụ thân, tiền đồ của con cái, cao hơn so với phẩm quan của hấn luôn làm người ta kích động. Hấn xoa đầu Từ Duệ, vỗ vè: "Đến nơi nhất định phải nghe lời, không thể lười biếng, không thể đi theo những đứa trẻ hư học những chuyện không tốt. Con là đệ tử chân chính, không chỉ đi theo sơn trường học tập, còn phải học cách chăm lo cuộc sống. Một ngày làm thầy suốt đời làm cha, đừng giống như mấy đệ tử khác lúc nào cũng đòi đồ ăn sư, phải biết mà buông bỏ."

Từ Duệ nửa hiểu nửa không gật đầu, cái đầu nhỏ lại chuyển sang hướng Phụng Vũ Hành.

Nàng đi lên trước, đem những lời của Phụng Cẩm Nguyên nói lại lần nữa cho Phụng Từ Duệ nghe, sau đó bảo: "Lời nói của phụ thân đệ cần phải ghi nhớ, bây giờ không hiểu, sớm muộn cũng có ngày đệ có thể hiểu ra." Đối với những lời này của Phụng Cẩm Nguyên, Phụng Vũ Hành rất tán đồng, thậm chí cảm thấy đây là lời nói có ích nhất của cha nàng từ trước tới nay. "Từ Duệ, đệ lớn rồi, sau này không thể thường xuyên về nhà, cho nên ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận hơn trước. Sư phụ đệ cũng chính là phụ thân đệ, bất kể là chuyện gì, đi thỉnh cầu sư phụ giúp giải quyết một phần là biện pháp tốt nhất."

Từ Duệ nghiêm túc gật đầu, chào Phụng Vũ Hành và Phụng Cẩm Nguyên. "Từ Duệ ghi nhớ, đa tạ phụ thân và tỷ tỷ dạy bảo, mong phụ thân bảo trọng thân thể." Nói xong lại chuyển sang lão thái thái: "Từ Duệ không thể ở bên cạnh tổ mẫu tận hiếu, mong tổ mẫu không trách tội."

Lão thái thái nước mắt cũng rơi xuống, đều là đưa đến Văn Lộc thư viện, so với Từ Hạo năm đó cảm động hơn nhiều.

Điều thị ôm Từ Duệ khóc một trận, Phụng Vũ Hành phải vắt và lăm mới tách hai người ra, lại đáp ứng Từ Duệ đợi qua thất tịch nhất định sẽ đến Tiêu Châu thăm hấn. Lúc này mới đưa đứa trẻ lên xe ngựa.

Nhìn xe ngựa một đường đi xa, Phụng Cẩm Nguyên lại đem những lời lão thái thái nói hôm qua điểm qua một lượt. Hấn bắt đầu sinh ra một loại hy vọng, hy vọng Điều gia không sao, như vậy hấn liền có thể đem Điều thị trở lại, như vậy Phụng Vũ Hành cùng Phụng Từ Duệ lần nữa trở thành trưởng tử chính nữ Phụng gia, chính nữ là Ngự vương phi, trưởng tử lại là sư đệ chân chính của đương kim hoàng thượng, thật muốn bao nhiêu vinh dự liền có bấy nhiêu.

Xoay người một cái, Phụng Cẩm Nguyên để ý đến ánh mắt của lão thái thái. Hấn biết, lão thái thái và hấn có suy nghĩ giống nhau.

Tiến Từ Duệ đi, mọi người đang chuẩn bị về phủ, bỗng thấy có một xe ngựa ở xa đang từ từ tiến tới.

Lão thái thái "A" lên một tiếng, nhận ra xe ngựa kia là từ đâu tới, vội vàng mở miệng: "Từ từ, hình như kia là xe ngựa trong cung."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thiệp mời cung yến

Mọi người Phụng phủ quay đầu nhìn, quả nhiên xe ngựa kia chạy thẳng đến chỗ bọn họ, chậm rãi dừng trước cửa Phụng phủ.

Từ sau màn xe vén lên, có một cô nương mặc cung trang đi ra.

Lão thái thái sờ đi nhận ra xe ngựa này, vì hàng năm lúc này trong cung đều phái xe ngựa đưa thiệp mời cho các đại phủ trong kinh, trong xe ngựa đều là một tiểu cung nữ thanh tú, còn về thiệp mời, đó là thiệp mời Nguyệt Tịch yến do Hoàng Hậu nương nương tự tay đóng Phụng ấn.

Nói như vậy, loại thiệp này được đưa đến các gia đình, trong nhà tổ mẫu, chủ mẫu và trưởng tử chính nữ đều có phần tham gia.

Mà năm vừa rồi Phụng gia có lão thái thái đại diện, trước kia Diêu thị cũng đã từng đi, lại không biết năm nay trên thiệp sẽ mời người nào.

Lão thái thái hơi kích động tiến lên nghênh đón, chủ động chào hỏi cùng tiểu cung nữ: "Ôi, năm nay đưa thiệp mời cho Phụng gia vẫn là vị cô nương này, một năm không gặp. cô nương thật sự càng ngày càng đẹp."

Tiểu cung nữ kia lập tức cười sáng lạn, bước xuống xe ngựa, cúi người hành lễ với lão thái thái: "Nô tỳ bái kiến Phụng lão thái thái, bái kiến Phụng đại nhân."

Lão thái thái nhanh chóng tự mình đỡ lấy: "Đừng khách khí."

Phụng Cẩm Nguyên cũng mỉm cười gật đầu: "Hôm nay Phụng gia đang có việc vui, vừa tiễn thứ tử đi Tiêu Châu bái sơn trường Diệp Vinh làm sư, cô nương lại đến đây đưa thiệp mời, không bằng vào phủ ngồi đi, uống chén trà nhỏ rồi đi!"

Cung nữ kia vừa nghe lời này, vội vàng chúc Phụng Cẩm Nguyên: "Diệp sơn trường là ân sư của đương kim Thánh Thượng! Nhị tiểu gia Phụng gia thật sự là có phúc, chắc là do Phụng đại nhân dạy dỗ, thật sự chúc mừng Phụng đại nhân."

Lời hay ai cũng thích nghe, nha đầu nào từ trong cung mà chả nói những câu như vậy, nói mấy câu đã làm người Phụng phủ mặt mày hớn hở.

Nhưng mà nàng cự tuyệt vào phủ uống trà, chỉ đem một phần thiệp mời đưa cho lão thái thái: "Đây là thiệp Hoàng Hậu nương nương tự mình mời, Nguyệt Tịch yến năm nay Phụng gia còn mời thêm vài vị, lão thái thái chuẩn bị sớm đi." Lại nói với Phụng Cẩm Nguyên: "Theo lệ thường, Hoàng Hậu nương nương chỉ mời nữ quyến, các đại nhân vẫn để Hoàng Thượng mời."

Lão thái thái tiếp nhận thiệp mời, lại cùng cung nữ kia hàn huyên vài câu, rồi mới để đối phương rời đi.

Chờ xe ngựa kia đi xa, lão thái thái nhìn tò mò không mở thiệp ra, chỉ nói với mọi người: "Các người cứ đến Thư Nhã viên của ta đi, Cẩm Nguyên con tự lo việc mình, chuyện hậu viện nữ nhân không cần con quan tâm."

Phụng Cẩm Nguyên gật đầu, nâng bước trở về Tùng viên. Còn lại mọi người tất nhiên một đường đi theo lão thái thái đến Thư Nhã viên.

Mãi cho đến khi vào Thư Nhã viên, một đám đều đã ngồi, lão thái thái mới mở thiệp ra.

Nhắc tới thiệp mời, ba năm trước lão thái thái đi cùng Diêu thị, vì Phụng Vũ Hoành chưa đến mười tuổi, không tiện tham gia cung yến.

Gần ba năm qua, đều mời lão thái thái và Trầm Ngư, Thẩm thị không có ai để ý, nhưng Trầm Ngư cũng được người Phụng gia che dấu nên cũng chưa vào cung.

Quy củ là như vậy, Hoàng Hậu nương nương điểm danh người mời, có thể tìm lý do để không đi, Hoàng Hậu cũng chỉ khách khí, còn cho bọn quan viên chút mặt mũi, về phần người có tới hay không, nhiều người như vậy, nàng mới không cần nhọc lòng nhớ đến. Nhưng nếu người không được mời, vạn lần cũng không được đi vào, đừng nói đến cửa cung không vào được, cho dù đi vào, nếu bị phát hiện, vậy là tội lớn.

Mà lúc này, khi lão thái thái mở thiệp mời ra, lại bị cái tên nho nhỏ trên đó làm sợ hãi một chút.

Chỉ thấy trên đó trừ nàng ra, còn mời cả Phụng Vũ Hoành và Phụng Tường Dung.

Quan trọng là, hai người cháu này của nàng được người ta chỉ mặt điểm tên, không giống năm vừa rồi, chỉ nói "Mời tổ mẫu Phụng phủ, chính nữ đến hoàng cung dự tiệc."

Viết như vậy, trên thiệp chỉ có chữ tổ mẫu, chủ mẫu và chính nữ, còn ngày hôm nay, thì lại viết là "Mời tổ mẫu Phụng phủ, thứ nữ Phụng Vũ Hoành, tam nữ Phụng Tường Dung cùng nhau vào cung dự tiệc", ý này là...

Lão thái thái đem ánh mắt nhìn hai đứa cháu gái, nói là mời Phụng Vũ Hoành, nàng cũng không ngạc nhiên lắm, những ngay cả Tường Dung cũng được mời, vậy là ý gì? Lúc nào mà tên của Tường Dung đã được treo ở trong cung rồi?

Tất cả mọi người không lẽ lão thái thái có ý gì, Diêu thị thấy lão thái thái nhìn Phụng Vũ Hoành, lại không cảm thấy gì, chắc là thiệp mời có phần Phụng Vũ Hoành. Nhưng An thị thấy lão thái thái còn chú ý cả Tường Dung, liền ngồi không yên, hỏi thử: "Lão thái thái, trên thiệp viết gì vậy?"

Lão thái thái hồi phục tinh thần, mở miệng nói: "Giống năm vừa rồi, mời lão thân dự tiệc, ngoài ra, còn điểm riêng tên, mời A Hoành và Tường Dung cùng đi."

"Điểm tên?" Người hỏi là Trầm Ngự, nàng không rõ ý điểm tên này, "Là nói để thứ nữ tiến cung sao?"

Lão thái thái không giải thích, cầm thiệp trong tay đưa cho Triệu ma ma, "Các người truyền nhau xem đi."

Triệu ma ma đưa thiệp mời theo thứ tự để mọi người thấy một lần, sau khi xem xong mọi người đều có biểu tình giật mình, rồi mới trả về trong tay lão thái thái.

"Đã xem rõ hết chưa?"

Mọi người gật đầu, có người vui mừng, có người tịch mịch.

Vui mừng dĩ nhiên là Diêu thị và An thị, Kim Trân chỉ cảm thấy mới mẻ, dù sao cũng không liên quan đến nàng. Mà tịch mịch, khẳng định là Trầm Ngự và Hàn thị.

Bởi vì Thẩm thị, Trầm Ngự bị phạt ba năm không thể vào cung. Cung yến trước đây nàng vì bảo trì vẻ thần bí, cho tới giờ cũng chưa đi. Mà năm nay nàng thật sự muốn đi, nhưng đã muộn rồi.

"A Hoành và Tường Dung chuẩn bị đi." Lão thái thái thu hồi nghi ngờ trong lòng, nàng chú ý quan sát biểu hiện của An thị và Tường Dung, xem ra các nàng cũng không biết tại sao Tường Dung được điểm tên. Còn nghĩ, nghe nói Phụng Vũ Hoành và Tường Dung có quan hệ thân thiết, chưa biết chừng Phụng Vũ Hoành nói tốt với cửu hoàng tử, nếu là vậy, cũng không có gì đáng trách. Mấy đứa trẻ của Phụng gia được coi trọng trong cung, tóm lại là chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, lão thái thái lại bớt sầu hơn, ánh mắt nhìn Tường Dung càng thêm hiền lành.

Nhưng tất cả trong mắt Trầm Ngự, đều chói mắt. Tất cả huy hoàng rực rỡ từng là của nàng, nay đều bị hai thứ nữ chia sẻ rồi, làm sao nàng cam tâm đây?

Lão thái thái nhìn ra tâm tư của Trầm Ngự, cũng không còn cách khác, đành phải an ủi nói: "Chuyện của Trầm Ngự, về sau để phụ thân người nghĩ cách, xem có thể hoà hợp quan hệ với Vân phi không." Nàng càng nói càng nhỏ, chính mình cũng không lo lắng. Muốn hoà hợp quan hệ với Vân phi? Sau mười năm Hoàng Thượng còn chưa hoà hợp được với Vân phi, dựa vào cái gì Phụng gia có thể nghĩ cách?

Trầm Ngự nặn ra hai giọt nước mắt, đứng dậy cúi lạy: "Đa tạ tổ mẫu lo lắng."

Lão thái thái gật đầu, để Trầm Ngự ngồi xuống, rồi mới nói với Diêu thị: "Trước kia người cũng từng tham dự cung yến, quy củ gì cũng đã biết, thì giúp A Hoành và Tường Dung thu xếp, đừng để hai đứa trẻ quên mất cấp bậc lễ nghĩa."

Chuyện này đối với Diêu thị là việc phải làm, nhanh chóng đứng dậy đáp ứng.

Phụng Vũ Hoành nhìn Tường Dung bên người là một bộ dáng vừa khấn trương vừa hưng phấn thì cảm thấy thú vị, lại nhìn Trầm Ngự đối diện với vẻ mặt ghen ghét, cảm thấy rất thoải mái. Vì thế nàng quyết định cho Trầm Ngự thêm một liều: "Nghe nói Nguyệt Tịch yến không chỉ có nữ quyền tham gia mà các triều thần cũng tham gia, các hoàng tử cũng cùng tham dự, vậy chẳng phải tất cả các khách nam khách nữ đều ngồi cùng bàn tiệc sao?"

"Đúng vậy." Lão thái thái giải thích nói: "Bởi vì Nguyệt Tịch là ngày đoàn viên, cho nên cũng sẽ không quy củ như vậy, giống như bữa cơm Tết, khách nam khách nữ không phân biệt."

Phụng Vũ Hoành cẩn thận nghe xong, lại bát quái nói: "Trừ Ngự vương và Thuần vương thường xuyên gặp mặt, Tương vương điện hạ ở tang lễ mẫu thân cũng đã gặp một lần, còn các hoàng tử khác còn chưa thấy!"

Tường Dung cũng không nhận được muốn tham dự đề tài, liền nhỏ giọng nói: "Trong cung có bao nhiêu hoàng tử vậy?"

"Cái này ta biết." Phụng Vũ Hoành bắt đầu tán gẫu, "Ngự vương là nhỏ nhất, cho nên khẳng định có chín vị hoàng tử, không có công chúa, Vũ Dương quận chúa là cô nương duy nhất của Huyền gia."

Lão thái thái cũng gật đầu: "A Hoành nói đúng đấy, các người muốn vào cung, vậy nói chút chuyện hoàng gia cũng tốt, đỡ đến lúc đó cái gì cũng không biết, lại làm xấu mặt Phụng gia."

Tường Dung vội vàng đứng dậy thi lễ: "Tổ mẫu giáo huấn đúng, Tường Dung nhất định sẽ theo nhị tỷ và Diêu di nương học hỏi nhiều hơn, sẽ không làm Phụng gia mất mặt."

Lão thái thái lúc này mới vừa lòng, phát tay, "Về đi, trở về chuẩn bị cho tốt, tính ra cũng không còn bao nhiêu ngày."

Mọi người cùng đứng dậy, hành lễ cáo từ lão thái thái.

Lúc Phụng Vũ Hoành ở trong viện đi ra, kéo Tường Dung tám năm, chỉ là âm thanh nói chuyện hơi lớn... "Tường Dung người biết không? Thật đúng là buồn cười, đứng nhìn Thuần vương điện hạ bình thường không mặc đồ trắng thì là đồ xanh, lại một bộ dáng thanh nhã, nhưng thực tế ta nghe nói hắn thích dùng màu đỏ! Đặc biệt là màu đỏ y phục nữ tử, có thể làm hắn nhìn bằng hai con mắt."

Tường Dung chỉ là đứa trẻ, cảm thấy Phụng Vũ Hoành nói như chuyện thật, không khỏi cười cùng nàng thảo luận.

Hai tỷ muội vừa đi vừa nói, toàn bộ đã lọt vào trong tai Phụng Trầm Ngư.

Màu đỏ, thất diện hạ thích màu đỏ!

Giờ khắc này, trong đầu của nàng chỉ có một câu như vậy, từ từ mọc rễ, giặt dây nàng lập tức phải Ý Nguyệt đến Minh Nguyệt Lâu một chuyến, mời Thanh Nhạc quận chúa gặp ở Minh Nguyệt Lâu lúc chạng vạng.

Phụng Vũ Hoành kéo Tường Dung và An thị cùng trở về Đồng Sinh hiên, cả Điều thị cùng vào viện của nàng.

Hoàng Tuyền đem hai kiện y phục lấy ra, vài nha hoàn cùng bày ra trước mặt mọi người.

Một bộ y phục Thủy Vân Đoán, một bộ trường bào Lương Nhân Cẩm. Vừa lúc mặt trời mùa thu chiếu vào, hai bộ y phục này vừa hiện lên, chỉ cảm thấy tiểu viện sáng rực, làm người ta hoảng hốt không dám nhìn thẳng mà luyến tiếc rời tầm mắt.

Đừng nói An thị và Tường Dung, đến Phụng Vũ Hoành cũng cảm thấy quá đẹp, thảo nào cổ nhân gọi tám vải này là quốc bảo, không ngờ đều là vài vóc, vào tay thợ may tốt, lại hoá mất như thế này.

Thủy Vân Đoán, khi ánh mặt trời chiếu vào, cảm thấy trên y phục luôn có mây bay ẩn hiện, như sương như khói, phảng phất tiên cảnh. Hoàng Tuyền nói: "Khi trăng lên, có thể chiếu ra sóng nước dập dềnh, nhìn như một mặt hồ."

Lương Nhân Cẩm, ban ngày nhìn thấy, liếc mắt đã nhập tâm, bất luận trong người có lo lắng nóng nảy thì xiêm y trước mặt này có thể làm bình tĩnh nổi lòng. Hoàng Tuyền lại nói: "Ban đêm xuống, xiêm y này làm người cùng giới cảm tâm tình nguyện cung kính thần phục, nếu khác phái, tâm tất sinh ái mộ, cũng không mang theo tà dâm"

Cái này là quốc bảo.

An thị không biết nói cảm tạ Phụng Vũ Hoành thế nào, chỉ lúi cúi Tường Dung nói: "Đại ân của nhị tiểu thư, mẹ con chúng ta không có gì hồi báo, sau này cho dù có chuyện gì, chúng ta đều đứng phía sau nhị tiểu thư, dùng hết sức lực."

Phụng Vũ Hoành cũng khách khí nhiều, chỉ dặn Hoàng Tuyền làm y phục tốt, đem kiện Thủy Vân Đoán kia giao cho nha hoàn của Tường Dung. Sau đó lại nói: "Chờ Tường Dung xuất giá, tỷ tỷ sẽ cho muội một bộ giá y."

Chạng vạng ngày hôm đó, Trầm Ngư và Thanh Nhạc hai người ngồi đối diện trong một nhả gian ở Minh Nguyệt Lâu, chợt nghe Trầm Ngư dùng âm thanh cầu xin nói với Thanh Nhạc: "Cầu quận chúa nghĩ cách vào đêm Nguyệt Tịch, mang ta vào cung dự tiệc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tiến cung

Chuyện Trầm Ngư không thể vào cung, Thanh Nhạc biết, nhưng nàng không rõ tại sao Trầm Ngư lại nhất định phải tiến cung. "Nguyệt Tịch yến tuy long trọng, nhưng cũng không phải là không thể đi được. Dù sao trước nay người cũng không tới, hà tất năm nay nhất định phải đi?"

Trầm Ngư đã sớm nghĩ lý do: "Phụng Vũ Hoành cũng là lần đầu tiên tham gia cung yến, dù coi như đã chuẩn bị một cách cẩn thận cũng có thể xảy ra sơ sót, huống chi loại sơ hở này có thể để chúng ta nắm trong tay. Quận chúa chẳng lẽ không muốn nhìn thấy nàng xấu mặt như thế nào sao?"

Lời của Phụng Trầm Ngư thành công khơi mào hứng thú trong lòng Thanh Nhạc. Thanh Nhạc suy nghĩ một chút liền nghĩ một chủ ý: "Hôm diễn ra cung yến, người mặc đồ tối một chút, giả trang thành nô tỳ của ta, ta có thể mạo hiểm một lần dẫn người vào cung."

Trầm Ngư rất hưng phấn, vội vàng gật đầu đồng ý: "Quận chúa yên tâm, ta tự có chừng mực."

Thanh Nhạc nói: "Nếu như có người nhận ra người, ta cũng sẽ không bảo vệ người."

Trầm Ngư gật đầu: "Tuyệt đối không làm liên lụy đến quận chúa."

Hai người hẹn ngày Nguyệt Tịch hôm đó Trầm Ngư đến thôn trang ngoại thành của Định An vương chờ trước. Lúc sắp ra về, Thanh Nhạc nhắc nhở Trầm Ngư một câu: "Hoàng Hậu nương nương sợ nhất là mèo."

Trầm Ngư yên lặng ghi nhớ.

Nguyệt Tịch nói đến là đến, lúc Phụng Vũ Hoành còn đang suy nghĩ nên tìm cơ hội tốt nhìn kỹ chân của Huyền Thiên Minh một chút, Điều thị nói cho nàng biết: "Tối nay chính là Nguyệt Tịch." Đồng thời đưa hai kiện y phục trắng tinh xảo: "Vốn cũng muốn chuẩn bị cho hai con hoa phục tốt, nhưng dù

sao Thảm thị mới vừa qua đời, các con mặc diễm lệ lại không được hợp lắm. Ta và An đi nương thương lượng, cuối cùng chọn ra được hai món này, một kiện thủy thanh, một kiện trắng bạch, vừa với các con."

Phượng Vũ Hoành ngậy người tính ngày, không phải sao, hôm nay là mười lăm tháng tám.

Điều thị nói với nàng: "Cung yến là vào buổi tối, cho nên tiệc đoàn viên ở quý phủ sẽ vào buổi trưa, ta thấy lão thái thái bên kia không chuẩn bị gì cả, chắc năm nay không có ý định tham gia, vậy thì chỉ có hai con. Ta từng nói cho con về quy củ trong cung, con nhớ chưa?"

Điều thị không yên lòng, lại nhắc nhở nàng: "Con và Thiên Ca có giao tình, vào hoàng cung hãy ở cùng Thiên Ca, con có chuyện gì Lam đi có thể giúp con."

Nghe Điều thị nhắc tới Văn Tuyên vương phi, Phượng Vũ Hoành cũng vừa nghĩ tới, liền khuyên Điều thị: "Mẫu thân một ngày cũng thường không ra ngoài. Nay Từ Duệ không có nhà, người cũng không có chuyện gì, không bằng để cho Hoàng Tuyên cùng người đến Văn Tuyên vương phủ một chút, Lam đi cũng rất nhớ người."

Điều thị cười khổ: "Ta dù sao cũng chỉ là thiếp, đâu thể nói ra khỏi phủ liền có thể đi."

"Mẫu thân có thể nói đi xử lý cửa tiệm, hoặc dứt khoát nói thẳng. Chỉ sợ lão thái thái ước gì người đi Văn Tuyên vương phủ nhiều một chút."

Điều thị gật đầu một cái: "Qua Nguyệt Tịch rồi hãy nói."

Phượng Vũ Hoành không nói gì nữa, đợi một hồi hai tỷ muội thử xiêm áo, lúc này mới đồng loạt đi đến Thư Nhã viên bên kia.

Tiệc đoàn viên hôm nay diễn ra ở Thư Nhã viên bởi vì lão thái thái nói linh đường của Thảm thị dựng ở Mẫu Đơn, nàng nghĩ liền thấy không ổn, cho nên dứt khoát không đi bên kia.

Mọi người ngồi vào bàn tiệc, Phượng Cần Nguyên nhìn một bàn thức ăn bình thường, nói một câu: "Nhìn thế nào cũng cảm thấy không được bằng được thiện A Hoành chuẩn bị ngày hôm đó."

Lão thái thái đồng ý: "Không bằng ngày khác, A Hoành làm thêm một bữa nữa đi?"

Phượng Vũ Hoành nghe rồi cười: "Được thiện hôm đó A Hoành chẳng qua chỉ là giúp thôi, đều do ngự trù cùng Mạc tiên sinh làm, hơn nữa còn là tịch phổ cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ngự dụng, đâu phải nói ăn là có thể ăn."

Lão thái thái nghe vậy thấy cũng có lý, không khỏi lại oán giận Thảm thị: "Nếu không phải Thảm thị ngày đó náo loạn, cơ hội ngàn năm có một đáng ra phải ăn thật ngon vậy mà lại uống mất."

Phượng Cần Nguyên nói: "Quá khứ cho qua đi, dù gì Mạc tiên sinh cũng không bấm báo với Hoàng Thượng, nếu không, chỉ sợ Phượng gia ta đã đắc tội."

Lão thái thái liền tiếp ca thán, An thị vội vàng hoà giải: "Hôm nay là Nguyệt Tịch, chúng ta không nên nói những chuyện này."

"Đúng vậy." Lão thái thái cũng phản ứng kịp: "Hai hài tử này tối nay vào cung, chúng ta không thể làm ảnh hưởng tâm tình." Vừa nói vừa hỏi Phượng Vũ Hoành: "Các người cũng đều chuẩn bị đầy đủ?"

Phượng Vũ Hoành đáp: "Tổ mẫu yên tâm, Điều di nương đã nói qua quy củ trong cung cho chúng ta, lễ vật cho Hoàng Hậu nương nương, Văn phi nương nương còn có mấy vị tỷ muội tốt cũng đều chuẩn bị xong."

Phượng Vũ Hoành rất cẩn thận, vào cung một lần không tới thỉnh an Văn phi nương nương là không được. Còn nữa, tang lễ của Thảm thị, bốn người Huyền Thiên Ca tới Phượng phủ, mỗi người đều ra tay hào phóng, quà cũng đưa lão thái thái nhưng thực tế đều là vì nàng, hy vọng lão thái thái Phượng gia có thể nể mặt mấy thứ này, từ nay về sau đối tốt nàng một chút. Cho nên Phượng Vũ Hoành cùng các nàng gặp lại, không thể không có một chút bày tỏ.

Dĩ nhiên Phượng Vũ Hoành nào có những món đồ tốt như vậy, Phượng gia cho tới bây giờ cũng chưa cho nàng đồ gì tốt, những thứ đồ kia đều là đồ Huyền Thiên Minh mang tới cửa.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy cái gì cũng không sánh bằng lễ vật người ta đưa tới, dứt khoát kiểm tâu thiên phong, sử dụng sở trường của bản thân.

"A Hoành thật chu đáo." Nghe nói chẳng những chuẩn bị lễ vật cho Hoàng Hậu nương nương, ngay cả Văn phi nương nương và mấy vị tỷ muội cũng đều chuẩn bị, lão thái thái rất hài lòng, không khỏi hỏi một câu: "A Hoành chọn đồ từ sảnh lễ? Trời ạ, những chuyện như vậy phải để công trung phủ chuẩn bị chứ, sao ngươi không nói sớm?"

Phượng Vũ Hoành cười: "Tổ mẫu lo lắng quá rồi, bất kể là Hoàng Hậu còn có Văn phi, vật gì tốt chẳng nhẽ chưa từng xem qua, chúng ta sao có thể có món đồ tốt hơn. Là A Hoành ở được thất điều phối một chút thuốc dưỡng thân, coi như là một phần tâm ý, tin rằng nương nương sẽ không chê cười." Thật ra thì đâu phải là mấy loại thuốc bình thường, đồ từ tay Phượng Vũ Hoành nàng đưa ra, có khi nào kém đâu? Chẳng qua nàng không muốn nói với Phượng phủ.

Lão thái thái vốn là kẻ tham tiền keo kiệt, cảm thấy Phượng Vũ Hoành không cần công trung chuẩn bị lễ vật là tốt nhất, nếu không lại phí chút bạc.

Một nhà cười cười nói nói, liền chuẩn bị dùng com, lão thái thái nhìn một vòng, ca thán một tiếng: "Trầm Ngư còn chưa nguyện ý ra khỏi cửa sao?"

Mấy ngày gần đây, Trầm Ngư buồn bực ở trong viện không chịu ra, lão thái thái cho người hỏi qua, quay về chỉ nói đại tiểu thư tâm tình không tốt.

Lão thái thái suy nghĩ nhất định là bởi vì không thể vào cung, tâm tình lúc này không được thoải mái. Suy nghĩ một chút cũng là do hai thứ muội được điểm tên mời, nằng lại là chính nữ, sao có thể vui vẻ?

Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy khó chịu: "Trầm Ngư cũng bị chiều hư rồi."

Phượng Vũ Hoành lại mở miệng khuyên giải: "Phụ thân không nên trách đại tỷ tỷ, đều là từ tai hoạ mầu thân mà ra, đại tỷ tỷ vô cớ bị liên lụy còn chưa nói, hôm nay lại là Nguyệt Tịch, chắc là... thương nhớ mầu thân."

Nàng vừa nói như vậy, Phượng Cẩn Nguyên cũng không tiện nói gì nữa. Thầm thị dù sao cũng là mầu thân thân sinh của Trầm Ngư, muốn nàng ngay lập tức vui vẻ sau khi mầu thân qua đời cũng quá là không có tình người.

Vì thế không nhắc lại nữa, người một nhà bắt đầu ăn com.

Trong lúc ăn, lão thái thái vẫn có một chút không cam lòng, lại hỏi Phượng Vũ Hoành: "Những thứ được thiện kia, A Hoành cũng không làm một chút sao?"

Phượng Vũ Hoành cười đáp: "Cũng không phải là không, đơn giản vẫn có thể làm, hơn nữa ta cũng biết rõ toàn bộ cách điều chế, nếu như tổ mẫu thích ăn, A Hoành đặc biệt tìm đầu bếp chế biến lại, giống như ngự trù giúp Mạc tiên sinh hỗ trợ A Hoành làm được thiện cho tổ mẫu được không?"

Lão thái thái vừa nghe lời này liền vui vẻ: "Được! Đương nhiên là được!" Sau đó lại nhìn Kim Trân một chút, nói: "Để Kim Trân bồi bổ thân thể một chút, nàng còn trẻ, sau này còn phải khai chi tán diệp cho Phượng gia."

Lão thái thái nói lời này, trong lòng Hàn thị liền không thấy thoải mái. Phấn Đại bị đưa đi, hiện nay nàng không có gì để dựa vào, nhưng nếu có thể lại sinh một đứa bé, vậy thì không giống nữa.

Phượng Vũ Hoành nghe lão thái thái nhắc tới Kim Trân liền thuận miệng: "Kim Trân di nương vừa sinh thiếu tháng, muốn thân thể tốt hơn phải bồi bổ tốt. Nhưng mỗi bồi bổ thân thể thôi là chưa đủ, tâm tình cũng phải luôn vui vẻ mới tốt." Vừa nói vừa nhìn Phượng Cẩn Nguyên: "Di nương trước kia là nha đầu thân cận bên cạnh mầu thân, hình như còn có ba người khác?"

Phượng Cẩn Nguyên suy nghĩ một chút: "Bán mất hai, còn một người hiện coi chừng ở Kim Ngọc viện."

Lão thái thái cũng nghĩ tới: "Nha hoàn tên Mãn Hi phải không?"

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu.

Ngay sau đó Phượng Vũ Hoành đề nghị: "Nghĩ đến bốn người các nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm hẳn cực kì tốt, không bằng để Mãn Hi đến chỗ Kim Trân di nương, ngày thường có thể cùng di nương trò chuyện, tâm tình di nương sẽ tốt hơn rất nhiều."

Lão thái thái cũng thấy có lý, lập tức đáp ứng.

Kim Trân ngồi ăn com, hướng ánh mắt cảm kích tới Phượng Vũ Hoành, nói cảm tạ lão thái thái và Phượng Cẩn Nguyên.

Một bữa com đoàn viên ngày Nguyệt Tịch, ăn uống cũng coi như hoà thuận vui vẻ.

Ban đêm, Phượng Vũ Hoành và Phượng Tường Dung được toàn thể Phượng phủ dặn lên dặn xuống, lên xe ngựa vào cung, Phượng Cẩn Nguyên một mình lên chiếc xe ngựa khác. Khách nam và nữ quyền khác vào cung không cùng cửa, dĩ nhiên con đường cũng khác nhau.

Hai người các nàng mang theo một nha đầu, Phượng Vũ Hoành mang theo Hoàng Tuyền, Tường Dung mang theo nha đầu Minh Châu.

Xe ngựa đi xa Phượng Phủ, cuối cùng Tường Dung cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vốn không quá khắt trương, nhưng các nàng nói đi nói lại, lại khiến ta khắt trương. A... đúng rồi..." Nàng nhớ tới một việc: "Nhị tỷ tỷ, Tường Dung không chuẩn bị lễ vật riêng cho Hoàng Hậu nương nương. An di nương nói rằng lão thái bên kia cũng không nói lời nào, chúng ta lại không có vật gì tốt mang tới, coi như tính với phụ thân làm một phần."

Phượng Vũ Hoành vỗ tay Tường Dung, "Ta chuẩn bị cho Hoàng Hậu nương nương hai phần, tính đưa cho muội."

"Đa tạ Nhị tỷ tỷ, lúc ăn com nghe tổ mẫu nói đến lễ vật, ta còn một mực lo lắng, sợ phụ thân chuẩn bị đồ không tính chúng ta."

Phượng Vũ Hoành cười: "Yên tâm đi, chúng ta không chuẩn bị gì, phụ thân cũng sẽ tính phần của chúng ta. Hẳn không sợ chúng ta mất mặt, nhưng khẳng định sẽ suy nghĩ vì mặt mũi của Phượng gia."

Hai người cùng trò chuyện, không lâu sau liền đến cửa cung.

Nữ quyền đi bộ về phía cửa Tây, hàng năm đều như thế. Lúc các nàng đến, cửa cung đã tập trung các phu nhân tiểu thư, chờ kiểm tra thiệp mời tiến

cung.

Phượng Vũ Hoành không muốn quá nhiều người chú ý lúc hai người xuống xe. Dù sao có thể tham gia cung yến, đều là các phu nhân cùng tiểu thư nhà quan gia, bất luận từ thân phận hay đã gặp qua mà nói, đều không thể so sánh với thọ yến ở Định An Vương phủ.

Nàng lôi kéo Tường Dung đến chỗ binh lính, vừa nhìn quanh xem có mấy người Tích Phong tỷ muội không. Đừng hy vọng có thể thấy mặt Huyền Thiên Ca ở nơi này, nàng ta là người hoàng thất, đâu cần phải xếp hàng vào cung.

Các nàng đang nhìn, lúc này trên quan đạo có một xe ngựa phi nhanh đến, tốc độ có chút nhanh, mang theo một trận cát bụi.

Các tiểu thư yêu cầu lập tức lấy khăn tay che miệng mũi lại, đều cau mày nhìn, chỉ thấy chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa môn cách đó không xa, màn xe bị vén lên, chỉ thấy một nữ tử đầu quấn khăn lụa đi xuống, theo sau còn có một nha đầu mặc hồng y.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bộ gia (1)

Mọi người ai nấy đều nhận ra, kẻ dùng vải lụa làm khăn trùm kín đầu kia, chính là Thanh Nhạc quận chúa, khó trách lại lớn lối đến như vậy. Tuy nói, trước mắt đứng ở bên ngoài, các quan viên, quý phu nhân cùng các tiểu thư luận địa vị đúng thật thấp hơn nhiều so với Thanh Nhạc quận chúa. Nhưng nếu thật sự so sánh mà nói, Hoàng Thượng cũng sẽ không hướng về kẻ mà nửa điểm quyền lực cũng không có, huống chi hôm nay ngay cả vương phủ cũng không còn nói chi đến vương gia và quận chúa. Suy cho cùng các nàng là người có tư chất, mà người có tư chất thì không nên cùng người không có tư chất so đo.

Vì vậy, mọi người chỉ nhìn một cái, rồi rồi rít không hện mà cùng nhau quay đầu đi, việc ai người ấy làm.

Ánh mắt của Phượng Vũ Hoành, thế nhưng lại luôn tập trung đặt ở trên người nữ tử mặc hồng y sau lưng Thanh Nhạc, mặc dù nàng kia một mực cúi đầu, dung nhan thoát nhìn có đen một chút, mặc cho tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận đó chính là nha hoàn của Thanh Nhạc quận chúa, Nhưng nàng biết chắc người đó, đích thị là Phượng Trầm Ngư.

Nàng sớm đã biết Phượng Trầm Ngư sẽ nghĩ biện pháp để trà trộn vào cung cấm, nàng cứ nghĩ rằng đôi phương sẽ đi cầu tam hoàng tứ giúp đỡ, nhưng lại không hề nghĩ rằng sẽ thông đồng cùng Thanh Nhạc quận chúa đến đây.

Thanh Nhạc xuống ngựa cũng chẳng thèm xếp hàng, cứ thế chạy thẳng vào đến cửa cung, chuẩn bị trực tiếp tiến vào cung, nhưng nào ngờ lại bị một ma ma ngăn cản lại.

Thanh Nhạc, khó chịu cau mày: "To gan!"

Vị kia ma ma cũng không phải dạng người gan thỏ, bà quanh năm đều ở trong thâm cung, thiên nhan của Hoàng thượng, Hoàng hậu đều ngày ngày thấy qua, há dễ cho một xấu quận chúa khác họ dọa sợ. Nghe thấy Thanh Nhạc lớn giọng như thế, ma ma kia phụt một tiếng cười vui vẻ rồi mở miệng nói: "Thanh Nhạc quận chúa, lão nô chính là phụng mệnh của Hoàng hậu nương nương, ra lệnh phải ở chỗ này kiểm tra thiệp mời của các nữ quyền tiến cung. Nếu như quận chúa muốn xông vào, lão nô cũng không thể làm gì, đành phải bẩm báo lại việc này cho Hoàng hậu nương nương biết vậy."

Thanh Nhạc lại nhăn mày, chuẩn bị mở miệng nói lại đôi câu, thì đã thấy Phượng Trầm Ngư sau lưng đưa thiệp mời đến.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, bộ dạng hôm nay của Phượng Trầm Ngư đã làm nàng kiểm chế lửa giận quá sức rồi, cũng không thể để nó bùng nổ lại sinh ra thêm chuyện nữa.

Thấy có nha hoàn đưa thiệp mời đến, lão ma ma ngược lại hứng thú nhiều hơn, nhìn Trầm Ngư mà buông mắt xuống, trong lòng lại thêm vài phần tính toán.

Một nha đầu nhỏ nho, mà ăn mặc so với chủ tử còn nổi bật hơn, thật sự không biết nàng đến để làm gì. Nhưng mà Thanh Nhạc trước giờ thích ra oai sinh sự, chắc là lại đặc biệt an bài nhằm hiển nghệ trong cung yến.

Lão ma ma không nghĩ nhiều nữa, ngược lại nhận lấy thiệp mời kiểm tra một chút, sau đó nhìn Thanh Nhạc mà vui vẻ nói: "Theo lý mà nói, quận chúa ngài vẫn nên xếp hàng. Người nhìn xem, phía sau biết bao nhiêu phu nhân và tiểu thư đang chờ, lão nô nhận kiểm tra thiệp mời của ngài trước thật sự là có chút không công bằng cho lắm. Nhưng bất quá ngài là quận chúa, vậy thì coi như phá lệ một lần vậy, hy vọng sang năm quận chúa có thể đến sớm hơn một chút, cũng sẽ tiết kiệm được thời gian xếp hàng hơn." Vừa nói xong, đưa thiệp mời trả về. Thanh Nhạc hừ lạnh một tiếng, liền vội vàng đem Phượng Trầm Ngư vào xếp hàng.

Phượng Vũ Hoành thấy các nàng đi ra, liền thu hồi tầm mắt, Phượng Tường Dung nhỏ giọng hỏi: "Thanh Nhạc quận chúa vì sao lại phải quấn vải che đầu như vậy? Ăn mặc như vậy thật khó coi."

Phượng Vũ Hoành bật cười: "Nàng ta không giấu không được. Ta nghe nói trong trận họa hoạn ở Định An vương phủ kia, nàng bị cháy rụi cả tóc đó, mà tóc thì làm sao có thể mọc nhanh được cơ chứ."

Tường Dung sau khi nghe xong liền liên tưởng đến hình ảnh Thanh Nhạc trọc đầu, không kiềm được mà bật cười ra tiếng

Mà lúc này, Phượng Vũ Hoành cũng đã tìm thấy bọn người Nhâm Tích Phong đang đứng, nên vội vàng kéo Tường Dung đi đến đó.

Nhâm Tích Phong, Phong Thiên Ngọc và Bạch Phù Dung đứng chung một chỗ, thấy Phượng Vũ Hoành đang đi đến nên đặc biệt vui vẻ. Phượng Vũ Hoành liếc các nàng tỏ vẻ giận dữ rồi nói: "Nhìn bộ dạng các người đứng chung một chỗ, rõ là cùng nhau đi đến đây, vậy tại sao lại không kêu ta đi cùng một tiếng?"

Bạch Phù Dung liền cười kéo tay nàng lại: "Ai nói bọn ta cùng đi nào? Chúng ta chen ngang đội ngũ xếp hàng để đứng chung đó." Vừa nói vừa xoay người về phía sau nhìn một vị phu nhân mà nói: "Mỹ đi, lại phiền người cho ta thêm hai chỗ được không?"

Nàng kia, người được gọi Mỹ đi, hiển nhiên là vô cùng quen thuộc với Bạch Phù Dung, liền vội bước lùi về sau hơn nửa bước để cho Phượng Vũ Hoành cùng Tường Dung đứng chen vào. Hai nàng vội vàng quay lại nói lời cảm ơn với vị phu nhân kia, song lại hướng về phía đội đang xếp hàng sau lưng cùng nhau chào hỏi, và nói tiếng cảm ơn mọi người.

Mọi người nhường nhịn, tương trợ nhau, bầu không khí cũng dịu dàng hài hòa hơn rất nhiều.

Phượng Vũ Hoành giới thiệu Tường Dung với ba vị ti muội tốt của nàng, xong lại nói bên tai nàng: "Một lát nữa khi vào yến tiệc, muội có thể thấy Vũ Dương quận chúa nữa, muội cũng đã gặp nàng vài lần rồi đây."

Tường Dung lần đầu tiên có thể biết nhiều người đến như vậy, mà một người lại một người đều đích thực là thiên kim tiểu thư, nhất thời làm nàng có chút khản trương, chỉ biết khéo léo gật đầu mỉm cười.

Phượng Vũ Hoành cũng không có cách nào khác: "Tam muội của ta là người khá nhút nhát, cũng rất ít khi ra khỏi nhà dạo chơi, các người chớ để bụng đó!"

Mấy người ti muội vừa nói vừa cười vui vẻ, bất tri bất giác đã đến trước thềm Thước Viễn môn. Ngay lúc này, trên đường vào cung có chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay lao đến, tốc độ so với xe ngựa nhà Thanh Nhạc, còn nhanh hơn nhiều, làm cho bụi bay kéo dài đằng đằng, làm cho vị ma ma đang tra xét thiệp mời kia cũng phải ho khan hai tiếng.

Nhưng kì lạ là vẫn không có người nào đổi với chuyện này sinh ra dị nghị, Phượng Vũ Hoành thấy hơi kì quái, chẳng phải mấy vị phu nhân tiểu thư ở đây đều rất hay nhiều lời đó sao?

Bạch Phù Dung khẽ kéo tay áo nàng, nhỏ giọng nói: "Là xe ngựa của Bộ gia đó."

Phượng Vũ Hoành không hiểu: "Bộ gia?"

Nhâm Tích Phong quay người lại nói: "A Hoành nhà ta hồi kinh không lâu, dĩ nhiên là không hề hay biết mấy năm này trong kinh có những biến hóa lớn. Bộ gia này vốn chỉ làm vài chức quan nhỏ lẻ, quan chức cao nhất cũng chỉ là lục phẩm thôi. Mãi cho đến ba năm trước, chính nữ Bộ gia từ một tiếp dư nhỏ nhỏ leo thăng lên vị trí quý phi nương nương. Bộ gia liền một bước lên mây xanh."

Bạch Ngọc cũng tiếp lời: "Cha của Bộ quý phi hôm nay đã đảm nhiệm chức vụ Lại Bộ Thượng Thư, là quan lớn chính nhị phẩm."

Mọi người đang nói chuyện, liền thấy xe ngựa Bộ gia cũng dừng lại ngay chỗ Thanh Nhạc quận chúa bước xuống, màn xe khẽ nâng, bên trong có một cô gái bước xuống xe, một bộ y phục tím không gió mà bay, mái tóc dài như thác đổ, làn da nõn nà, khuôn mặt như tranh vẽ. Vốn có thể là giai nhân như nhược như nước, nhưng mặt lại lạnh như băng, đáng đứng kiêu ngạo khinh người, như nước xanh trong đầm băng.

Bạch Phù Dung nhỏ giọng bỏ tức cho Phượng Vũ Hoành cùng Tường Dung: "Đó chính là cháu gái ruột của Bộ quý phi, Bộ Nghệ Thường."

Lại thấy vị kia ma ma thấy Bộ Nghệ Thường, so với Thanh Nhạc lại nhiệt tình hơn vài phần, sớm bước lên chủ động hành lễ, thậm chí thiệp mời cũng không xem, liền vội vã mời Bộ Nghệ Thường tiến vào cung.

Bộ Nghệ Thường thế nhưng chẳng thèm để ý đến bà, chỉ đảo mắt nhìn một vòng chúng nhân đang xếp hàng, ánh mắt dừng lại trên người người Phượng Vũ Hoành.

Chỉ thấy nàng chậm rãi chớp hàng mi, buông bước chân đi đến bên Phượng Vũ Hoành, cho đến khi gần nàng mới dừng chân, đứng ngông nghênh nhìn một lúc lâu, mới bắt đầu lên tiếng: "Người chính là người đã thu thập con tiểu tiện nhân Thanh Nhạc?"

Phượng Vũ Hoành cũng nhìn xoáy thẳng vào nàng, trong mắt không chứa một tia hàng quang bén nhọn, nhưng lại mang cái gì đó giống với Huyền Thiên Minh, thái độ bất cần hỗn thế, cả người trên dưới đều cùng tản mát ra một loại cao quý bức người nhưng lại khinh thường mà lười biếng.

Bộ Nghệ Thường nhíu chặt mày liễu, nhưng liền nghe Phượng Vũ Hoành mở kim khẩu ra nói trước: "Cô nương lời này nên tìm Huyền Thiên Minh mà hỏi đi." Nàng ngay cả Ngự vương điện hạ cũng chẳng thèm kêu, cứ thế nói thẳng tên. Chỉ là Bộ Nghệ Thường kia ngoài mặt không có nửa điểm biến hóa, thế nhưng Phượng Vũ Hoành nhìn ra được, trong con ngươi đen láy của nàng, không tự chủ mà co rút lại vài nhịp.

"Hay lắm." Bộ Nghê Thường bỗng nở nụ cười thật tươi tắn, cảm khẽ nhếch lên, nhìn lại khí thế ngông cuồng tự đại nhiều hơn lúc trước mấy phần.

Nhưng cứ thế vẫn trong lòng vẫn sinh ra điểm thất bại như cũ, từ trước đến giờ nàng khinh thường hết thấy mọi thứ, dưới con mắt này chỉ toàn sự kiêu ngạo thể nhưng lại không thể quấy nhiễu thu thập được Phượng Vũ Hành kia, người có thái độ bất cần, không xem ai vào mắt, càng ở ba từ cuối "Huyền Thiên Minh" đã làm nàng thua ngay tại trận.

Bộ Nghê Thường trong lòng đầy phiền não, xoay người rời đi, tiến thẳng vào cửa cung.

Mấy tiểu cô nương thật sự không rõ nội tình, Phong Thiên Ngọc nhỏ giọng hỏi Phượng Vũ Hoàn: "Ta chỉ nghe nói Bộ Nghê Thường và Thanh Nhạc kia luôn luôn không hợp nhau, thế sao hôm nay lại thấy như có địch ý đối với người?"

Phượng Vũ Hoàn nhún nhún đôi vai nhỏ: "Ai mà biết được."

Trong khi đang nói chuyện, lão ma ma muốn kiểm tra thiệp mời của các nàng. Một người cùng nhau đưa thiệp mời ra. Sau khi lão ma ma xem thiệp liền nói vài câu lời khen, lại đến Phượng Vũ Hoàn, khi tự mình mở thiệp mời ra xem một chút,

ngay lập tức lại kinh hãi: "Ngự... Ngự vương phi? Trời ơi!" Lão ma ma lúc này hết sức ảo não và sợ hãi: "Đều do lão nô có mắt không trông, làm sao lại dám đề Ngự vương phi chờ lâu đến như vậy chứ? Lão nô thật sự là đáng chết mà, xin vương phi tha cho lão nô." Vừa nói liền hoảng loạn mà quỳ xuống.

Phượng Vũ Hoàn vội vàng ngăn động tác của bà, nàng nhìn ra lão ma ma này thật lòng là ảo não và sợ hãi, trong lòng không kiềm được mà mắng Huyền Thiên Minh một chút, tất cả cũng tại cái danh tiếng của hán mã ra, làm người người nghe đến như là thấy quỷ vậy.

"Ma ma mau đứng dậy, ta chẳng qua chỉ là có hôn ước với Ngự vương điện hạ, còn chưa danh chính ngôn thuận bước qua cửa."

"Qua cửa là chuyện sớm hay muộn thôi." Lão ma ma cười nói: "Người nào mà không biết Ngự vương điện hạ rất coi trọng vương phi! Chuyện này trong cung ai ai cũng đều biết, vương phi không cần phải khiêm tốn." Vừa nói liền vừa tự mình dẫn mấy người vào bên trong cửa cung, sau đó liền vội vàng kêu một nha đầu dẫn đường đang đứng xếp hàng chờ lệnh: "Mau! Mau dẫn Ngự vương phi cùng các vị tiểu thư đi Lưu Ly viên đi."

Tiểu nha đầu vừa nghe ba chữ Ngự vương phi đã vô cùng hỗn loạn và sợ hãi, vội vội vàng vàng tiến tới quỳ xuống đất dập đầu. Phượng Vũ Hành cũng vội ngăn cản, mặc nàng dập đầu ba cái mới nói: "Được rồi! Mau dẫn chúng ta đi vào thôi."

Sau khi đã cách Thước Vĩn môn xa một chút, Bạch Phù Dung cười nói: "Trời ạ! A Hoàn, quả nhiên đi theo người lẫn lộn luôn có thịt ăn mà."

Phượng Vũ Hoàn bắt đầu nói: "Thịt thì không có, nhưng bắt quá có thuốc để ăn các người có muốn lấy hay không đây?"

"Thuốc? Thuốc gì?" Một tiểu cô nương mắt đồng thời sáng rực lên, ở phương diện y thuật mà nói Phượng Vũ Hoàn liền đại biểu cho Điều gia, mà thuốc của Điều gia tuyệt đối không để người khác thất vọng.

Phượng Vũ Hoàn nói cho các nàng biết: "Ta cũng đã để trong xe ngựa rồi, chờ lúc kết thúc yến tiệc ta tặng cho các người, các người trực tiếp mang về phủ là được. Thuốc là do chính tay ta điều chế, dùng một ít hoa cỏ trà, có công dụng dưỡng da, có thể giải nhiệt hạ hỏa, còn có thể giúp mắt sáng ngời, tóc mọc ra ngày càng mượt hơn. Các người có thể dùng để thay thế uống trà mỗi ngày, bảo quản tốt, dùng một thời gian sẽ mang lại kết quả tốt."

Mấy tiểu cô nương càng nghe càng đặc biệt cao hứng, loại trà như vậy, thật sự các nàng chưa bao giờ nghe qua, đừng nói đến trong lòng các nàng trông đợi như thế nào.

Phượng Vũ Hoàn lại nói với Nhâm Tích Phong: "Nghe nói Nhâm tướng quân khi trời trở lạnh việc đi đứng có chút khó khăn do bệnh cũ, ta vì hán mã chuẩn bị chút thuốc cao dán, lát cũng sẽ cho người mang về. Nếu tướng quân vẫn còn khó chịu, ta cũng có thể đích thân tự mình đến để xem thử một chút. Hiện tại ông ngoại ta không có ở trong kinh thành, tuy ta còn non nớt, nhưng có thể tự nhận y thuật tuyệt đối không tệ."

Nhâm Tích Phong nghe những lời này, càng thêm cảm kích, nắm chặt tay Phượng Vũ Hoàn nói: "Cảm ơn người, ta cũng không muốn nhiều lời, phụ thân cả người luôn đau đớn chính là tâm bệnh lớn nhất của nhà ta. Có A Hoàn người nói những lời này, cha ta biết được, chắc chắn sẽ rất cao hứng."

Phong Thiên Ngọc lúc này suy nghĩ một chút lại nói: "Nói đến chinh chiến, đại ca ruột của Bộ quý phi cũng nắm trong tay một phần tư binh quyền của Đại Thuận ta, mấy năm nay vẫn luôn một mực đóng quân tại biên giới phía Đông, ước chừng cũng đã hai năm chưa có hồi triều."

Nhâm Tích Phong gật đầu một cái nói: "Bộ gia dựa vào cũng chính là vị Bộ Thông tướng quân đang ở biên cương kia, chứ cũng không phải dựa vào nhị phẩm Bộ đại nhân gì đó. Mà nhắc tới thì, A Hoàn, người họ cũng cùng người có chút dây mơ rễ má đó..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121-2: Bộ gia (2)

Phượng Vũ Hoành cố gắng lục soát trí nhớ của nguyên chủ, không nghĩ tới mình và Bộ gia kia có quan hệ sâu xa gì đó với nhau.

Nhâm Tích Phong giải thích nghi hoặc của nàng: "Vốn chuyện này ta cũng không rõ lắm, cũng là trước đó vài ngày nghe mẫu thân ta nhắc đến thôi. Người nói lúc người sinh ra, Điều thần y đang trị thương cho anh ruột của Bộ Bạch Bình, cũng chính là cha của Bộ Nghê Thường, Bộ Bạch Kỳ. Lúc ấy Bộ Thông cũng ở đây, hẳn hơn hẳn tám tuổi, nghe nói lúc ấy nhìn rất khôi ngô tuấn tú. Điều thần y khi biết mẫu thân người bình an sinh hạ được người nên đã vui mừng quá độ, đưa cho Bộ Bạch Kỳ rất là nhiều thuốc tốt. Khi ấy Bộ Thông còn nhỏ tuổi, nhìn Điều thần y vui vẻ như thế cũng cao hứng theo, còn khuyên náo lên nói nhất định sau này sẽ cưới người làm vợ."

Phượng Vũ Hoành vỗ trán, cái này rõ ràng không phải là quan hệ sâu xa, nó chính xác là một đóa đào hoa vận.

Nhưng mà chuyện này cũng rất hấp dẫn các nàng, lời nói của Nhâm Tích Phong thật sự làm các nàng cảm thấy hứng thú, rồi rít gục nàng nói nhanh lên, vì vậy Nhâm Tích Phong lại nói: "Điều thần y còn tưởng rằng chẳng qua là câu nói đùa, ai nghĩ Bộ Thông kia luôn để trong lòng, lúc A Hoành người sáu tuổi, hẳn liền xin phụ thân mình đến cửa cầu hôn người. Lúc đó người thân là chính nữ Phượng gia, trong mắt của Phượng gia thì Bộ gia lúc ấy không đáng để vào mắt, cha người tất nhiên là không bao giờ đồng ý chuyện này. Bộ Thông vì thế mà uất ức rất lâu, cho đến khi người bị Phượng gia đưa ra khỏi kinh thành, Bộ gia đột nhiên chuyển mình, Bộ Thông liền xin Hoàng Thượng một nhánh binh mã, tự nguyện ra biên cương phía Đông giết giặc."

Phượng Vũ Hoành tắc lưỡi, hoá ra là một gã si tình?

Phong Thiên Ngọc nhắc nhở mọi người: "Chuyện này cũng không cần nhắc lại, người nào không biết A Hoành đã sớm cùng cửu hoàng tử có hôn ước, Bộ gia kia cũng chỉ là mơ mộng ban ngày, tám phần là nghĩ hôn ước kia cửu hoàng tử không để trong lòng, lúc ấy mới cả gan mà làm như vậy."

Phượng Vũ Hoành cũng gật đầu: "Đúng vậy, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, dù sao ta cũng không nhớ. Nhưng mà, trước kia Huyền Thiên Minh không coi ta ra gì sao, món nợ này ta sẽ cùng hắn tính toán tốt một chút."

Phong Thiên Ngọc im miệng, nàng lại gây họa sao?

Dưới sự dẫn đường của cung nữ, mọi người một đường đã đến Lưu Ly viện để cử hành cung yến. Nhưng đi được nửa bước, Phượng Vũ Hoành dừng lại, sau đó đẩy Tường Dung về phía trước, nói với ba người: "Các người mang tứ muội ta đi trước đi, ta phải qua bên kia thỉnh an Vân phi nương nương trước đã. Khó khăn lắm mới vào cung một chuyến, phải đi thăm một chút người có khỏe hay không đã."

Tất cả mọi người hiểu, Bạch Phù Dung chủ động kéo Tường Dung đến bên người, lại quay qua nói với cung nữ dẫn đường kia: "Người phụng bồi Phượng tiểu thư đi Nguyệt Hàn Cung đi, đường vào Lưu Ly viện chúng ta biết, đi theo mọi người vào cùng là được."

Cung nữ thật sự không muốn đi đến Nguyệt Hàn cung, người bên kia lúc nóng lúc lạnh không nói, người thường đến gần một chút thì sẽ tự dưng hoảng sợ. Hơn nữa vị Vân phi đó, tính tình cáu kỉnh, chỉ sợ chưa kịp lại gần đã bị đánh đòn rồi.

Nhưng trước mắt Phượng Vũ Hoành phải đi, nàng cũng không còn cách nào, người này chính là chính là Ngự vương phi tương lai, vào cung đi bái kiến mẫu thân của tương công tương lai cũng là điều hiển nhiên, nàng cũng chỉ biết nhắm mắt gật đầu một cái, rồi chuẩn bị mang Phượng Vũ Hoành đổi đường đi Nguyệt Hàn cung.

Phượng Vũ Hoành đương nhiên nhìn thấu nha đầu này không tình nguyện, nàng cũng không có ý làm khó một tiểu cung nữ, liền mở miệng nói: "Không cần đâu, người mang các vị tiểu thư tiến vào Lưu Ly viện đi, ta và nha hoàn này lần trước đã theo chân cửu hoàng tử đến, đường đến Nguyệt Hàn cung ta cũng thuộc mấy phần."

Tiểu cung nữ vừa nghe xong thì vui mừng, xác nhận lại đường với Hoàng Tuyền một phen, chắc rằng các nàng thật sự biết đường, lúc này mới mang đám người Bạch Phù Dung tiến vào Lưu Ly viện.

Phượng Vũ Hoành cùng Hoàng Tuyền, đi về Nguyệt Hàn cung, Hoàng Tuyền hỏi nàng: "Tiểu thư, người có chuẩn bị lễ vật gì cho Vân phi nương nương không?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái: "Ồ trong tay áo ta, vật nhỏ thôi, không dễ thấy."

Hoàng Tuyền nghe vậy mới yên lòng, vừa đi vừa nói: "Trong cung mọi người ai ai đều rất sợ Vân phi, nhưng thật ra Vân phi tốt vô cùng, đối với hai vị điện hạ cũng đặc biệt yêu thương. Chẳng qua tính tình hơi lạnh lùng, lại không muốn gặp Hoàng Thượng."

Phượng Vũ Hoành cũng bắt đầu dĩ, tính tình Vân phi có chỗ nào lãnh cảm đâu? Rõ ràng là quái dị. Một cái phi tử mà không thèm nhìn mặt Hoàng Thượng, còn không bị biếm vào lãnh cung, mà thậm chí nhiều năm như vậy còn được cung chiều, xem ra không thể trách Vân phi kỳ lạ, Hoàng Thượng cũng kì lạ không kém. Nàng lại nghĩ đến kiếp trước có danh ngôn rất đúng, chẳng lẽ không có được mới thật sự là tốt nhất?

"Đúng rồi". Nàng vừa nhớ tới những gì bọn Nhâm Tích Phong nói chuyện: "Việc liên quan đến Bộ gia, người hiểu được bao nhiêu?"

Hoàng Tuyền suy nghĩ một chút, nói: "Cũng không nhiều, chỉ biết là Bộ Thông đóng tại biên giới phía đông Đại Thuận, trong tay có một phần tư binh mã. Lúc ban đầu đúng là do vị tiếp dư kia một bước lên làm Bộ quý phi, nên Bộ gia mới có thể khởi gia. Nhưng hôm nay xem ra, Bộ Bạch Bình - Bộ quý phi cũng phải dựa vào Bộ Thông thôi. Hoàng Thượng từ đó đến tận bây giờ cũng đều chỉ yêu một mình Vân phi nương nương, điều này ngay cả Hoàng Hậu cũng đành chấp nhận, nhưng cũng không hề bạc đãi Bộ quý phi, nên cái gì Bộ quý phi đều có, duy chỉ một thứ này không có, đó là đứa bé của riêng mình."

"Không có hài tử, vậy là không có tương lai." Phượng Vũ Hoành biết rõ đạo lý trong đó, "Bộ Nghê Thường chính là muội muội ruột của Bộ Thông, tuổi

tác của nàng cũng gần Phụng Trầm Ngư, nhưng nàng đã có hôn sự?"

Hoàng Tuyền nói: "Bộ Nghê Thường được hứa hôn với tứ hoàng tử - Huyền Thiên Dịch, hình như định sang năm sẽ xuất giá."

Hai người nói chuyện được một lúc, thoáng cái đã đến gần Nguyệt Hàn cung.

Phụng Vũ Hoành nhìn cung điện cao ngạo mà lạnh lẽo này nhưng lại vô cùng tinh mỹ, không kiềm chế được sinh ra mấy phần cảm khái.

Nàng không biết Vân phi cùng Hoàng Thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không có ý định hỏi chuyện này với Huyền Thiên Minh, chỉ là một phi tử có thể làm được đến bước này, gần mười năm không tiếp nhận Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thế nhưng vẫn chiều chuộng sủng nịnh nàng đến mức này, quả thật là kì tích.

Nàng và Hoàng Tuyền đi đến trước cửa Nguyệt Hàn cung, bên trong cung nữ thấy các nàng đến cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ tiến lên phía trước hành lễ: "Nô tì thỉnh an vương phi."

Phụng Vũ Hoành cũng quen với việc người bên Huyền Thiên Minh và nơi này há mồm ngậm miệng cũng đều kêu nàng là vương phi, nên cũng không ngăn lại, chỉ nói: "Hôm nay tham gia Nguyệt Tịch yến, trước khi vào tiệc muốn vấn an Vân phi nương nương, không biết có được hay không?"

Cung nữ kia cũng tươi cười nói: "Dĩ nhiên là được rồi, nương nương sớm biết vương phi sẽ đến, sáng sớm đã để cho nô tì ra nghênh đón người."

Phụng Vũ Hoành ngăn người, ngay cả việc nàng đến đây Vân phi cũng lường trước được sao? Nhưng mà suy nghĩ lại một chút, cũng không có gì kỳ lạ, chỉ cần là người có lễ độ, vào cung sẽ đến thỉnh an mẹ chồng tương lai thôi.

Nàng đi theo tiểu cung nữ kia vào bên trong, Vân phi vẫn thích ngồi ở trên Nguyệt đài kia. Tiểu cung nữ đi vào thông báo một lúc, rồi nói với Phụng Vũ Hoành: "Vương phi mời vào." Nhìn lại Hoàng Tuyền có chút ngưng ngượng nói: "Hoàng Tuyền cô nương cùng nô tì đợi ở bên này được chứ?"

Hoàng Tuyền trước kia từng là người của Nguyệt Hàn cung, nàng thậm chí còn làm ẩn vệ cho Vân phi hai năm, trong cung này người nào mà không nhận ra nàng. Nàng dĩ nhiên cũng hiểu quy củ của Vân phi, chỉ gật đầu một cái, không nhiều lời dù chỉ một chữ.

Phụng Vũ Hoành một mình vào Quan Nguyệt đại điện, chỉ thấy hôm nay Vân phi mặc bộ hoa phục màu phù dung, vẫn là khuôn mặt mười phần giống với Huyền Thiên Minh, khí chất lười biếng, ngồi trên bậc thang Quan Nguyệt đài, tay cầm một chiếc cốc lưu ly, đang uống thứ gì đó.

Mùi Phụng Vũ Hoành hít vào, ngửi một lần là biết, là rượu.

Nàng tiến lên mấy bước, quỳ trước mặt Vân phi: "Nhi tức thỉnh an mẫu phi, nhiều ngày không đến thăm mẫu phi, mẫu phi vẫn khoẻ chứ?"

Nàng vẫn dùng danh xưng do chính Vân phi chấp thuận lần trước mà gọi, cảm giác thân thiết lập tức kéo đến.

Vân phi lần này hết sức hài lòng, gật đầu một cái, chìa tay ra với nàng: "Đừng có lúc nào cũng quỳ, chỗ này của mẫu phi không có người ngoài, đến đây, ngồi đi."

Phụng Vũ Hoành thuận theo đi tới, duỗi tay ra, từ trong không gian trực tiếp lấy ra một vật mà nàng chuẩn bị: "Đây là lễ vật chuẩn bị cho mẫu phi, không biết mẫu phi có thích hay không?"

Vân phi sớm nghe Huyền Thiên Minh nhắc y thuật cao minh của Phụng Vũ Hoành cùng những thứ đồ kì lạ, cũng biết nàng từng cùng kỳ nhân Ba Tư có duyên sư đồ, hôm nay thấy Phụng Vũ Hoành cầm một vật kỳ quái, không kiềm được mà sinh mấy phần mong đợi.

"Là cái gì vậy? " Vân phi cầm trong tay, đem hộp gỗ mở ra, nhưng phát hiện đồ vật bên trong chỉ lớn bằng lòng bàn tay. Nàng cầm vật kia trong tay, cũng không biết nó làm bằng vật liệu gì, trên nắp nam vô số đá quý tinh mỹ, đẹp đến mức người ta không nỡ buông tay xuống. "Phía trên, những thứ này đều là đá quý sao?" Tuy là từ trước đến giờ Vân phi luôn lạnh nhạt với mọi thứ cũng không nhận được mà đi hỏi một câu, lại dùng tay sờ một cái, mặt đánh nhãn bóng, từng góc cạnh chạm trở tinh tế.

"Đá quý gì cũng có." Phụng Vũ Hoành chỉ viên đá phía trên nói: "Mẫu phi người nhìn đi, hồng ngọc, lục tuyền thạch (đá turquoise), thạch anh vàng, thạch anh tím, còn có cả vàng, bạc, ở giữa là đá mắt mèo." Nàng vừa nói vừa chỉ vào một chỗ nói với Vân phi: "Mẫu phi ấn vào chỗ này."

Vân phi kinh ngạc, theo lời nàng, ngón tay nhấn vào chỗ kia khẽ ấn xuống, đột nhiên, vật nhỏ trong tay mở ra, rồi sau đó nàng phát hiện, vật nhỏ trong tay xuất hiện mỹ mạo của một mỹ nhân.

Vân phi hoảng sợ thiếu chút nữa ném thứ này đi, nhưng nhìn kĩ dung nhan kia có vài phần quen mắt, không kiềm được nhìn thêm mấy lần, đột nhiên phát hiện - "Đây không phải là ta sao?" Dưới tình thế cấp bách, ngay cả bốn cung cũng quên tự xưng: "Đây là... gương?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu, vật này ở thế kỷ XXI rất phổ biến, bên ngoài khám nam các loại hòn đá nhỏ, bên trong là hai mặt gương, một cái theo đúng tỉ lệ bình thường, một cái dùng để phóng to. Trước kia nàng cảm thấy đẹp mắt nên mua mấy cái, ném ở trong ngăn kéo được phòng. Trước khi vào cung thì quyết định đem vật này đưa cho một mình Vân phi, nữ nhân mà, tất nhiên vui vẻ rồi, huống chi cái niên đại này vốn không có loại gương này, gương đồng đều là mơ mơ màng màng, mặt nước thì lại không chiếu rõ.

"Con dâu từng có duyên sư đồ với kì nhân Ba Tư, trước khi lão nhân gia sắp trở về, thì cho con dâu vài thứ tốt, con dâu nhìn chiếc gương này vừa nhỏ lại vừa tinh xảo, liền nghĩ phải mang đến cho mẫu phi." Ba Tư, một đất nước chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bị nàng cầm ra làm thứ càn, mười lần như

một.

Vân phi thích vô cùng, lại phát hiện mặt khác của chiếc gương còn có công dụng phóng to, không kiểm chế được mà xúc động nói: "Thợ thủ công Ba Tư thật khéo léo, kỳ vật bậc này cũng có thể tạo ra. Lại nói, Đại Thuận ta người có thứ này chắc không nhiều lắm đâu?"

Phượng Vũ Hoành cam đoan nói: "Duy nhất chỉ có mình mẫu phi có thôi."

Vân phi lại càng vui vẻ hơn, kéo Phượng Vũ Hoành nói: "Từ nay về sau Minh nhi mà nếu có khi dễ con, con liền tiến cung nói cho ta biết, ta cùng thất ca ngưởi nói, hẳn chắc chắn phải nghe chúng ta."

Phượng Vũ Hoành che miệng khẽ cười, đúng là tâm nữ nhân, quả nhiên phải dựa vào lễ vật mà duy trì.

"Đa tạ mẫu phi." Nàng khôn khéo nói cảm ơn, sau đó nhớ tới lần trước Vân phi tỏ thái độ rõ ràng chỉ thân với Diêu gia, liền đem chuyện Tử Duệ được thu làm đệ tử chân truyền của Diệp Vinh, còn có tiểu bối Diêu gia có thể tham gia khoa khảo, tất cả đều nói cho Vân phi nghe.

Nhưng không nghĩ rằng, Vân phi chỉ khẽ hừ một tiếng, nói: "Người nhà họ Diêu lúc này sẽ không thêm thi khoa, không tin thì chờ mà xem."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Tiểu hoàng tôn

Phượng Vũ Hoành kinh ngạc một trận: "Vì sao người nhà họ Diêu lại không tới?"

Vân phi vỗ mu bàn tay nàng: "Sau này con sẽ biết..." Chỉ một câu nói, làm tâm Phượng Vũ Hoành nhộn nhạo đủ loại. "Đúng rồi, Nguyệt Tịch yến năm nay, nếu con đã đến, dĩ nhiên sẽ gặp phải cháu gái ruột của Bộ Bạch Bình."

"Bộ Nghê Thường?"

"Đúng." Vân phi gạt đầu, khoé miệng nổi nụ cười lười biếng. "Nha đầu kia từ khi theo ca ca nàng tập võ, thì không coi ai ra gì? Nghĩ đến, dù con không chủ động trêu chọc, nàng cũng muốn tỉ thí với con một phen, đây chính là màn kịch quan trọng trong cung yến hàng năm."

Từ Nguyệt Hàn cung đi ra, Phượng Vũ Hoành buột miệng hỏi Hoàng Tuyền: "Màn kịch quan trọng trong cung yến là luận võ?"

Hoàng Tuyền nói cho nàng biết: "Đâu chỉ luận võ, cái gì cũng so. Cái gọi là cung yến, chẳng qua là để các phu nhân tiểu thư còn có các thiếu gia có cơ hội biết đến nhau, bọn tiểu bối biểu diễn tài nghệ, các trưởng bối có chọn lựa tốt để chọn con dâu, con rể nào đó."

Nàng chớp mắt mấy cái, "Vậy ta hẳn là không cần phải làm gì đúng không? Ta cũng đính hôn rồi đấy!" Cuối cùng cũng cảm thấy việc đính hôn là chuyện tốt.

Hoàng Tuyền đành thở dài một hơi: "Chỉ mong không ai khiếu khích! Các tiểu thư thiếu gia ấy nhìn như người bình thường, nhưng ai cũng có tâm kế đầy mình."

Đi tới đi lui, bất chợt, bước chân Phượng Vũ Hoành dừng lại. Hoàng Tuyền ngăn ra, lỗ tai lập tức khẽ nhúc nhích, ánh mắt bỗng nhìn về phía bên trái.

Hai người nàng đều nghe thấy động tĩnh ở chỗ kia, cùng nhau nhìn sang. Vốn tưởng rằng là người không có ý tốt, ai ngờ nhìn sang thì phát hiện trên một cây đại thụ nhỏ ven đường, lại treo một hài tử. Đó là một nam hài, trông có vẻ bốn, năm tuổi, béo nịch, trắng trẻo, thập phần đáng yêu. Lúc này hẳn đang bị treo ở trên nhánh cây quơ quơ, hình như sắp rơi xuống.

"Mau cứu người." Phượng Vũ Hoành phân phó Hoàng Tuyền, nhưng lời vừa dứt, Hoàng Tuyền chưa kịp động dậy, chỉ thấy nhánh cây kia không lưu tình chút nào bị bẻ gãy, hài tử ngã xuống đất rầm một tiếng, lập tức truyền đến tiếng khóc lớn "Oa".

"A! Nó ngã xuống rồi." Hoàng Tuyền cũng có chút gấp, cảm thấy đứa trẻ này rất quen.

"Chúng ta đi qua nhìn xem." Phượng Vũ Hoành chạy đến chỗ đứa trẻ rơi xuống. Nàng chưa bao giờ thích lo chuyện bao đồng, là loại người chết cũng không đỡ bả lão qua đường, nhưng lại không thể kháng cự được với tiểu hài nhi, đặc biệt tiểu hài tử đáng yêu như vậy.

Hoàng Tuyền chạy theo Phượng Vũ Hoành đến chỗ đó, khi đến gần, mới thấy rõ hình dạng hài tử, hẳn toàn thân cảm phục, ngọc đeo bên hông rú xuống.

"Tiểu hoàng tôn?" Hoàng Tuyền cuối cùng cũng nhận ra đứa trẻ này, không khỏi nóng nảy, "Sao người ở đây một mình? Cả hạ nhân cũng không có sao?"

Đứa trẻ này rõ ràng thấy chân ngã bị thương, đau đến xanh mặt, cũng không thêm khóc, mà liều mạng bám lấy Phượng Vũ Hoành.

"Trước tiên xem vết thương của nó đã." Phụng Vũ Hoành không để Hoàng Tuyền tiếp tục hỏi, mặc kệ đứa trẻ này là ai, nàng là đại phu, cứu người là nguyên tắc thứ nhất.

Phụng Vũ Hoành giữ chặt tay hải tử an ủi hẳn: "Không phải sợ, tỷ tỷ là đại phu, để tỷ tỷ giúp người xem vết thương nặng như thế nào."

Hoàng Tuyền vỗ trán: "Tiểu thư, sai bồi phận rồi."

"A..." Hình như là, "Cái gì đây, người mau xem ở gần đây có hạ nhân đi theo nó không, rồi kêu người đi mời thái y."

Hoàng Tuyền nhìn Phụng Vũ Hoành, không yên lòng để nàng một mình ở đây, nhưng vết thương của tiểu hoàng tôn không thể không chữa, không còn cách nào khác đành dặn nàng: "Tiểu thư tự cẩn thận." Sau đó thì triển thân thủ, nhanh chóng đi xa.

Phụng Vũ Hoành khẽ đặt tay trên đùi đứa trẻ, nỗ lực kiểm tra vết thương, nhưng tay nàng vừa mới chạm vào thì đứa trẻ liền oa oa kêu to, nàng biết xương đã bị chấn thương, tay đưa vào trong tay áo, lấy kéo và bình phun giảm đau từ trong không gian ra.

"Ngoan, tỷ tỷ giúp người cắt bớt ống quần, phun cho người chút thuốc thì sẽ hết đau." Nàng an ủi đứa trẻ, đồng thời, tay một khắc không ngừng bắt đầu cắt ống quần đứa trẻ, sau đó phun thuốc giảm đau lên, năm giây sau, tiếng khóc của hải tử cuối cùng cũng giảm dần. "Không còn đau nữa, đúng không?"

Vâng. "Tiểu nam hải gật đầu vô cùng đáng thương, bàn tay nhỏ kéo lấy tay áo Phụng Vũ Hoành, "Tỷ tỷ, tỷ là thần tiên sao? Vì sao tỷ vừa phun vật này một cái, ta lập tức không còn đau nữa?"

Nàng buồn cười véo mặt của đứa trẻ này, chọc nó cười khanh khách.

"Ngoan, để tỷ tỷ xem thử vết thương của người." Nàng nói, đưa tay nắn chân của đứa trẻ, di chuyển vài cái đã đưa ra kết luận, "Gãy thì không gãy, nhưng chắc nứt khe xương." Nàng vô cùng bất đắc dĩ nhìn đứa trẻ này: "Người chẳng phải hoàng tôn sao? Vì sao không có hạ nhân đi theo? Còn nữa, sao người trèo lên trên cây cao như vậy làm gì?"

Tiểu hải tử đưa ngón trỏ để ở trên môi, làm động tác đừng lên tiếng với nàng: "Suyt, đừng nói cho người khác, đây là ta vụng trộm tới nơi này ngắm trăng."

"Ngắm trăng?" Phụng Vũ Hoành hoàn toàn không thể hiểu rõ tâm tư của một đứa trẻ, "Chạy tới nơi này ngắm trăng làm gì?"

Đứa trẻ này trả lời rất hồn nhiên: "Mọi người đều nói ở chỗ Vân nương nương là nơi ngắm trăng tốt nhất, chỗ này cách cung Vân nương nương khá gần, ta leo cao có thể thấy mặt trăng đẹp nhất."

Đây là suy luận gì?

Phụng Vũ Hoành bất đắc dĩ, "Mặt trăng nhìn ở đâu cũng như nhau, sau này không được làm tiếp chuyện nguy hiểm như vậy." Nàng vừa nói vừa giúp đứa trẻ xử lý đơn giản vết thương trên chân, "Trước tiên tỷ tỷ giúp người cố định lại chân, người ngàn lần không thể lộn xộn, chờ lát nữa thái y đến đây để bọn hắn mang người đi nghỉ ngơi, chuyện còn lại cứ giao cho thái y là được rồi. Vết thương này của người, thể nào cũng phải ba tháng mới có thể xuống đất nhẹ không?"

Nàng còn tưởng rằng đứa trẻ này sẽ vì vấn đề ba tháng mới có thể xuống giường cùng nàng quần quýt một chút, nhưng không nghĩ tới, tiểu hoàng tôn này lại nhìn chăm chăm động tác của Phụng Vũ Hoành mở to hai mắt khó hiểu hỏi: "Tỷ tỷ, tay áo của tỷ là hộp bảo bối sao? Sao cái gì cũng biến ra được thế?" Hắn nhìn vị tỷ tỷ xinh đẹp này trong chốc lát lấy ra cây kéo, trong chốc lát lấy ra một cái bình nhỏ, chốc lát lại lấy ra hai cái ván cứng, còn có mảnh vải... Trong tay áo của một vị cô nương có thể chứa nhiều mấy thứ thế này sao?

Phụng Vũ Hoành cũng hơi sửng sốt, chỉ vội vã cố định chân cho đứa trẻ này, lại quên mất đứa trẻ không rõ nguồn gốc này... "Không phải người nói tỷ tỷ là tiên nữ sao." Nàng dứt khoát đánh lừa, "Mấy thứ này đều là tỷ tỷ biến ra nha! Nhưng không cho phép người nói với bất kỳ người nào, nếu nói ra thì ma pháp của tỷ tỷ sẽ không còn linh nữa." Vừa nói vừa lấy ra một khối chocolate nhét vào trong miệng tiểu hoàng tôn, đúng chặn miệng của người.

"Được." Đứa trẻ ngậm chocolate, ngạc nhiên gật đầu, "Phi Vũ sẽ không nói với bất kỳ ai, tỷ tỷ yên tâm đi!" Đây là đường gì thế, ăn ngon thật, "Phi Vũ giữ bí mật cho tỷ tỷ, sau này tỷ tỷ vẫn có thể cho Phi Vũ ăn loại đường ngon này sao?"

Nàng gật đầu, "Chỉ cần người không nói với bất kỳ người nào, tỷ tỷ sẽ thường xuyên cho người đường." Thấy đứa trẻ nghiêm túc đáp lại, lúc này nàng mới lại hỏi: "Người tên là Phi Vũ? Huyền Phi Vũ?"

"Đúng vậy. Ta là..." Hải tử đếm trên đầu ngón tay, "A, nhị hoàng tử, chính là Nguyên vương, ta là nhi tử Nguyên vương. Tỷ tỷ, tỷ là ai?"

Trong đầu Phụng Vũ Hoành điểm qua một lần, Nguyên vương, nàng chưa từng thấy. "Ta là... Người đã nói như thế thì không được gọi ta là tỷ tỷ."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta là tiểu thê tử chưa qua cửa của cửu thúc người..."

"A?" Đứa trẻ này cũng sợ ngây người, "Tỷ tỷ người cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, cửu thúc của ta cũng già hơn, hành vi này của hắn gọi là gì?"

Phượng Vũ Hoành nghĩ một lát, "Trâu già gặm cỏ non."

"Tỷ tỷ người không cần gả cho lão ngư có được không? Chờ Phi Vũ trưởng thành người gả cho Phi Vũ đi! Người đừng quên, chúng ta còn có bí mật chung nha!"

Phượng Vũ Hoành vỗ trán, không hổ là người Huyền gia, tuổi còn nhỏ chỉ biết giằng điều kiện và uy hiếp.

"Suýt." Bỗng, nàng chặn lời đứa trẻ, nhỏ giọng nói: "Có người tới, nhớ kỹ, bí mật của tiên nữ không thể nói với người khác đấy!"

Huyền Phi Vũ dùng tay nhỏ mập mập che miệng lại, liếc mắt gật đầu.

Trong thời gian chỉ như chớp mắt, tại một đầu đường nhỏ khác có một đám người chạy tới, dẫn đầu là Hoàng Tuyền, theo sau là một đôi vợ chồng nhìn qua không tới ba mươi, còn có thái y, và đám người thái giám cung nữ ma ma.

Phụ nhân kia mặc cung trang vừa chạy vừa khóc, đợi đến lúc nhìn thấy Huyền Phi Vũ càng khóc lớn nhào lên phía trước... "Vũ nhi của ta!"

Phượng Vũ Hoành bị dọa nhanh chóng dùng tay cân nàng lại: "Vương phi tuyệt đối không nên đề lên chân tiểu hoàng tôn, có thương tích!"

Người tới đứng là Nguyên vương phi, nàng nghe xong lời này mới chú ý tới Phượng Vũ Hoành, trên đường đi cũng nghe Hoàng Tuyền nói tình huống ở bên này, lập tức nhận ra nàng: "Người chính là Cửu đệ muội? Thực sự đa tạ muội cứu Phi Vũ nhà ta."

Phượng Vũ Hoành thầm nghĩ người không quen biết, thế nhưng không giải thích gì, chỉ nói: "Cứu vẫn không cứu kịp, chúng ta vừa phát hiện tiểu hoàng tôn, người cũng đã ngã từ trên cây xuống. Ta chỉ làm chút biện pháp khẩn cấp, những thứ khác còn phải chờ thái y đến." Nàng vừa nói vừa cùng thái y nói qua chút tình huống: "Thương tổn ta đã kiểm tra qua, là nứt xương, ta dùng thuốc giảm đau, lại dùng ván cứng cố định, các người phải người dùng kiểu đặt tiểu hoàng tôn nằm ngang khiêng đi, sau đó xử lý tiếp."

Thái y cũng là người nhanh nhẹn, vừa nghe nàng tự thuật vừa đi sang một bên kiểm tra thương tổn của Huyền Phi Vũ. Vừa xem thấy không khỏi kinh hãi: "Cô nương dùng là thuốc giảm đau gì vậy? Sao mà thần kỳ như vậy? Nứt xương đau không kém gãy xương!"

Mọi người vừa nghe, dồn dập nhìn vết thương trên chân của Huyền Phi Vũ, chợt nghe Huyền Phi Vũ nói: "Không đau chút nào, chỉ là rất tê, cái chân này không có cảm giác."

Phượng Vũ Hoành nói với hân: "Thuốc tê hết sẽ rất đau, đến lúc đó người không được khóc nhè."

Huyền Phi Vũ cười hi hi, cười đến mức Nguyên vương Huyền Thiên Lăng vẫn đứng ở bên cạnh đánh giá Phượng Vũ Hoành cuối cùng yên lòng, không khỏi hướng Phượng Vũ Hoành chấp tay thi lễ: "Đa tạ Phượng cô nương xuất thủ cứu giúp, bản vương vô cùng cảm kích. Tương lai nếu như có gì cần bản vương giúp, xin Phượng cô nương không cần khách khí."

Phượng Vũ Hoành nhìn lại hân, chỉ cảm thấy vị nhị hoàng tử này không có tà khí của cửu hoàng tử, cũng không có vẻ giận dữ của tam hoàng tử, càng không có tiên khí của thất hoàng tử. Con người hân thoát nhìn là loại thành thật, tướng mạo hàm hậu giản dị, khiến người ta có thể sinh ra mấy phần muốn thân cận.

Phượng Vũ Hoành cũng đáp lễ lại, nói, "Nhị điện hạ quá khách khí, chỉ nhắc tay cứu giúp thôi, tiểu hoàng tôn đáng yêu như thế, ai cũng sẽ không ngồi thể yên thờ ơ."

Vị thái y kia không có được đáp án mình muốn, vô cùng không cam lòng, cũng không quản hai vị chủ tử có đang hàn huyên hay không, vội vã thúc giục hỏi Phượng Vũ Hoành: "Rốt cuộc cô nương dùng loại thuốc gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Trâm đầu phượng

Phượng Vũ Hoành biết đây là bệnh chung của các đại phu, liền đưa bình phun sương trong tay cho hân: "Đây là thuốc phun giảm đau, lấy được từ trong tay của một vị kỳ nhân Ba Tư nhiều năm trước. Một chai này vừa mới cho tiểu hoàng tôn dùng một chút, ngài cứ giữ lấy, thuốc này dùng một lần hiệu quả kéo dài đến sáu canh giờ, sau đó lại phun lên, hoàng tôn quá nhỏ, hân không chịu nổi đau đâu."

Huyền Phi Vũ vừa học được thao tác khi Phượng Vũ Hoành dùng nói cho thái y kia: "Cứ phun như vậy! Ấn lên cái này, phun vào đùi ta, phun xong sẽ không đau."

Nguyên vương và Nguyên vương phi vô cùng cảm kích Phượng Vũ Hoành, Nguyên vương phi thậm chí còn muốn tháo vòng tay đang đeo xuống để tặng cho Phượng Vũ Hoành. Phượng Vũ Hoành từ chối không nhận, Nguyên vương liền khuyên vương phi của hân: "Chờ Vũ nhi đỡ hơn, chúng ta tự đến cửa cảm tạ cũng không muộn, bây giờ trước tiên đưa Vũ nhi về phủ quan trọng hơn."

Một đám người lập tức bắt đầu ép Huyền Phi Vũ, đến khi nàng kiêu đưa đứa bé về vương phủ, đứa bé kia còn vuron cổ gọi Phượng Vũ Hoàn: "Tiên nữ tỷ tỷ! Tỷ nhất định phải đến Nguyên vương phủ thăm ta! Nhất định đó!"

Nguyên vương phi không khỏi cười hắc: "Con phải gọi là thăm thăm."

Chợt đứa nhỏ lại hô lên: "Thăm thăm cái gì chứ, về sau ta sẽ kết hôn với nàng!"

Phượng Vũ Hoàn bắt đầu nhìn chiếc kiệu xa dần, sau đó quay qua nói với Hoàng Tuyền: "Người đừng đem những lời đứa bé kia nói với Huyền Thiên Minh! Tốt xấu gì hắn cũng là thúc thúc, đừng để đến lúc đó nổi điên đánh nhau với một đứa trẻ con."

Huyền Tuyền càng bắt đầu đi: "Điện hạ không phải ác bá, đánh nữ nhân nhưng không đánh tiểu hài tử, lại càng không đánh tiểu hài tử nhà mình."

Lúc này nàng mới thả lỏng, "Huyền Phi Vũ rất đáng yêu."

Hoàng Tuyền lại nhắc nhở nàng: "Nhưng mà ta không nói cũng không có nghĩa là người khác không nói, chỉ sợ lúc này điện hạ đã biết." Vừa nói vừa chỉ dưới Nguyệt Hân cung. "Ngay chỗ bên ngoài cửa cung của Vân phi nương nương, tiểu thư cảm thấy chuyện này giấu được sao?"

Phượng Vũ Hoàn ngẫm lại cũng thấy đúng, liền không rối loạn nữa, đi theo Hoàng Tuyền bước nhanh về phía cung yến trong Lưu Ly viện.

Vốn dĩ các nàng tiến cung coi như là sớm, nhưng gặp chút chuyện nên vào muộn, lúc Phượng Vũ Hoàn đến đó, trong Lưu Ly viện đã đầy người, khách nam trên trái, nữ quyền bên phải, có người đã nâng chén trao đổi, các nữ nhân cũng tụm năm tụ ba ở một chỗ nói chuyện phiếm.

Phượng Vũ Hoàn vẫn để ý ở cửa, thấy Phượng Vũ Hoàn đến, nhanh chóng chen lấn đi ra, đến gần vội vã hỏi: "Tiểu hoàng tôn không có chuyện gì chứ?"

Nàng lắc đầu, "Không có chuyện gì." Tin tức truyền nhanh thật.

Phượng Vũ Hoàn nhẹ nhàng thở ra, "Không có chuyện gì là tốt rồi. Tiểu hoàng tôn của nhị hoàng tử, Hoàng Thượng rất thích, hôm nay người giúp hắn, coi như là tạo hoá của người. Mau đi vào ngồi đi, vị phụ thấy Tể tướng Dung vẫn ở một chỗ với Thiên Ca quận chúa các nàng."

Phượng Vũ Hoàn gật đầu: "Nữ nhi cũng đến bên kia ngồi, phụ thân cũng ngồi đi." Nói xong, cúi người, xoay người bước đi.

Phượng Vũ Hoàn nhìn cánh nữ nhi hân rời đi, bỗng cảm thấy Phượng Vũ Hoàn thật ra càng như là người Diêu gia. Tuy nói đứa trẻ đều giống bên nội ít hay nhiều, nhưng nữ nhi này cho dù là diện mạo hay tính cách, gần như là cùng một khuôn mẫu với Diêu Hiền khác ra.

Năm đó Diêu Hiền cũng té thế cứu nhân như thế này, phổ độ chúng sinh, chỉ trong kinh thành, toàn bộ Đại Thuận có khối người đều đã chịu ân huệ của Diêu gia hân. Nay Phượng Vũ Hoàn bắt đầu bắt đầu đi trên con đường xưa của Diêu Hiền, hôm nay cứu tiểu hoàng tôn, còn có ngày mai, từ nay trở đi, đợi đến một ngày người nàng cứu càng ngày càng nhiều, đại danh của Phượng Vũ Hoàn sẽ giống như ngoại tổ phụ của nàng. Phượng Vũ Hoàn không biết rốt cuộc hân nên cao hứng, hay cần lo lắng.

Khi Phượng Vũ Hoàn đến bên người Huyền Thiên Ca các nàng, Huyền Thiên Ca đang cùng Bạch Phù Dung trên đùi Tể tướng Dung, nói nàng vừa thấy thất hoàng tử đến đã đỏ mặt. Thấy Phượng Vũ Hoàn trở lại, nhanh chóng lôi kéo nàng cùng hội thăm Tể tướng Dung, tra khảo đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn của Tể tướng Dung đỏ đến độ muốn xuất huyết rồi.

Lúc này, Phong Thiên Ngọc kéo mấy người vào một chỗ, nhỏ giọng nói một tin bất quá: "Hàng năm Hoàng Thượng đều xuất ra những phần thưởng giống nhau để thưởng cho các khách nữ, nghe nói năm nay là một chiếc trâm đầu phượng."

Phượng Vũ Hoàn không rõ: "Cách thức thưởng như thế nào? Một người một chiếc?"

Bạch Phù Dung cười nàng: "Thưởng thế nào thì lại đây! Hàng năm cung yến không phải đều có tỷ thí tài nghệ sao, tài năng đứng nhất sẽ được thưởng."

Huyền Thiên Ca càng bắt đầu. từ từ nói ra lai lịch của trâm đầu phượng kia: "Trâm đầu phượng đã được truyền mấy đời, đều đã được sáu vị hoàng hậu mang qua. Mỗi người đều nói, ai có được cái này, vậy chính là hoàng hậu tương lai."

Nhâm Tích Phong cảm thán: "Vậy tương đương với một thánh chỉ sống rồi!"

Tể tướng Dung có điểm lo lắng: "Nếu thật là như vậy, trâm đầu phượng còn không phải bị người người tranh nhau sao?"

Một câu, lại khơi mào đề tài của các nàng.

Phượng Vũ Hoàn lại không để ý đến trâm đầu phượng kia, ánh mắt của nàng dừng ở trên người Thanh Nhạc đang thấp giọng nói chuyện với nữ tử hồng y kia.

Phượng Vũ Hoàn đứng ở một vị trí thực khéo léo, đứng ở một cái cột đá, vừa vặn chặn tầm mắt của Phượng Vũ Hoàn. Ngày thường nhân duyên của Thanh Nhạc không tốt, Định An vương phủ lại bị cửu hoàng tử đốt một trận, được vào cung yến, cũng không có người chủ động đến nói chuyện với nàng. Trâm Ngư vẫn cúi đầu nói chuyện với Thanh Nhạc, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua chỗ khách nam bên kia, đều dừng lại trên người Huyền Thiên Hoa.

Nàng lại nhìn phía các hoàng tử, từ một đến chín, không thiếu ai, Huyền Thiên Minh vẫn ngồi trên xe lăn, đeo mặt nạ hoàng kim, cầm chén rượu trong tay, cũng không uống, cứ như vậy mà lười viếng dựa vào, khoe môi hơi nhếch lên, đoá từ liên giữa trán ẩn hiện, mị hoặc chứng sinh.

Huyền Thiên Hoa thân y phục trắng, ngồi bên cạnh Huyền Thiên Minh, chỉ nghiêng đầu với một vị hoàng tử khác nàng chưa thấy qua nói chuyện. Thần thái lạnh nhạt, khí phách xuất trần.

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ vẫn vẻ mặt cau có như cũ, trong vòng ba trọng đều làm cho người ta phát lạnh khắp người.

Nhị hoàng tử Huyền Thiên Lăng vẫn là bộ dáng hàm hậu, thấy Phượng Vũ Hoành nhìn qua, còn nâng chén về phía hắn, chân thành gật đầu, sau đó uống một hơi, uống hết chén rượu.

Phượng Vũ Hoành cũng nâng cái chén trên bàn, cũng nhấp một ngụm coi như đáp lễ. Sau đó nhìn về phía Huyền Thiên Minh, thấy người nọ nhếch môi cười nhìn nàng, không khỏi ném một ánh mắt đao. Hành động nhỏ này làm đám người Huyền Thiên Ca buồn cười.

Rốt cuộc, nhân vật chính của cung yến đã đến.

Đại thái giám hô to một tiếng giữa không trung, để hậu đi lên. Đi theo phía sau là đám phi tần, có một người cao ngạo giống Bộ Nghi Thường, Bộ quý phi, cũng có những quý nhân tiếp dư cả năm không được thấy quân nhan một lần, lại chỉ thiếu mỗi Vân phi.

Mọi người giữa sảnh lập tức đứng dậy, quỳ gối với một rống một phượng trên cao kia, nhất tề hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Thiên Vũ Huyền đế cúi đầu nhìn mọi người, khoát tay: "Các khanh bình thân!"

"Tạ vạn tuế!" Mọi người mới đứng dậy.

Phượng Vũ Hoành chưa từng gặp Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cẩn thận nâng đầu nhìn, lại phát hiện ánh mắt của Thiên Vũ đế cũng nhìn thẳng nàng. Hai ánh mắt âm âm chạm nhau giữa không trung, mi tâm Phượng Vũ Hoành vừa nhú, chỉ nói không hổ là ngôi cửu ngũ, nếu nàng không có chuẩn bị, chỉ sợ vừa đấu mắt với Thiên Vũ đế đã bại trận.

Mà Thiên Vũ Huyền chiến cũng cả kinh, hắn chỉ biết lão cửu tìm nha đầu này là cháu ngoại của Diêu Hiền, tuổi nhỏ đã có một thân kiến thức y thuật. Cũng không nghĩ rằng, nha đầu kia còn có dũng khí đối mắt, nhưng cũng không bị bại trận. Tâm không khỏi hơi động, lời nói của Nhuyễn thiên giám kia lại bay lượn trong lòng hắn nữa.

Phượng tinh lâm thế, Tây Bắc, tất cả đều ăn khóp như vậy.

Nếu theo tử vi sở thuật là nha đầu này, thật ra... thật sự rất tốt.

Thiên Vũ thu hồi ánh mắt, cùng Hoàng Hậu ngồi xuống long ý, váy dài vung lên, lập tức có thái giám cao giọng hô: "Nguyệt Tịch yến bắt đầu!"

Dứt lời, nhạc vang, múa lên.

Chúng hoàng tử và các đại thần lần lượt kính rượu để hậu, đám nữ quyến cũng hữu ái nâng chén.

Phượng Vũ Hoành đi theo hàn huyền một hồi, cảm thấy vô nghĩa, Huyền Thiên Ca bên người dùng cánh tay húc vào khuỷu tay nàng: "Này! Có người tìm người kia."

Nàng vừa nhấc đầu, chỉ thấy nhị hoàng tử Huyền Thiên Lăng nâng chén rượu đi tới chỗ này. Vì thế nhanh chóng đứng dậy, chủ động hành lễ với đối phương, chợt nghe đối phương gấp giọng nói: "Đệ muội ngàn lần đừng khách khí như vậy, về sau chúng ta là người một nhà, ta là nhị ca muội, muội khách khí với ta làm gì."

Phượng Vũ Hoành cười, "Vương gia sao lại nói vậy, đừng nói hiện tại A Hoành còn chưa gả đi, cho dù sau này được gả, Ngự vương điện hạ cũng là đệ đệ, đệ đệ hành lễ với ca ca là đúng rồi."

Huyền Thiên Lăng thấy nha đầu kia vẫn nhu thuận như lúc nhỏ, khuôn mặt hàm hậu cười lên. "Đệ muội hôm nay cứu Vũ nhi, ta làm ca ca trong lúc nhất thời cũng không biết nên cảm tạ như thế nào mới tốt, trước hết kính một ly rượu nhạt, ngày khác chắc chắn đến Phượng phủ nói lời cảm tạ."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, "Vừa mới nói người một nhà không cần khách khí, A Hoành cứu chất nhi của mình, vậy không phải là chuyện nên làm sao. Huống chi muội còn là ngoại tôn nữ của Diêu Hiền, bản lĩnh khác thì không có, trị bệnh cứu người cũng là từ nhỏ được ngoại tổ phụ dốc lòng dạy."

Huyền Thiên Lăng giờ về phía nàng một chén rượu, không nói gì nữa, ngửa đầu, một hơi uống cạn chén rượu.

Theo cục diện được Huyền Thiên Lăng mở ra, từ đại hoàng tử Huyền Thiên Kỳ, đến bát hoàng tử Huyền Thiên Nhan theo thứ tự đều bắt đầu kính rượu Phượng Vũ Hoành. Lý do của bọn họ rất đơn giản, chỉ là muốn nhận thức đệ muội tương lai một chút.

Cho dù đám hoàng tử này có lý do như thế nào, cũng không quản bọn họ tranh đấu long ý đầu rơi máu chảy bao nhiêu, nhưng mỗi người trong lòng đều biết, Hoàng Thượng sủng ái nhất là người con thứ chính Huyền Thiên Minh, cho nên bề ngoài phải giả vờ. Huống chi, đối với các ca ca này mà nói,

Huyền Thiên Minh đã không còn hy vọng kế thừa, ở trước mặt phụ hoàng đối xử với hắn tốt một chút, đối với chính mình cũng không có ảnh hưởng. Cho nên, kính rượu Phụng Vũ Hoành cũng chân thành hơn vài phần.

Một màn này bị lọt vào mắt Thiên Vũ đế, không khỏi mỉm cười gật đầu, cất cao giọng nói: "Giữa huynh đệ với nhau, phải thương yêu nhau, các con quan tâm đệ đệ nhiều hơn, đây là điều nên làm."

Cuối cùng cũng đuổi được mấy toont hân này, Phụng Vũ Hoành lau mồ hôi, trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh cười đến tà mị, không tiếng động mắng câu: Ngu ngốc.

Sau đó đứng dậy, cùng Văn Tuyên vương phi trò chuyện một lát.

Cuối cùng hàn huyên đều đã hàn huyên xong, chỉ thấy trên đài cao kia, Hoàng Hậu nương nương vẫn chưa mở miệng nói chuyện, sau khi ca múa kết thúc nở một nụ cười mầu nghi thiên hạ, nói với mọi người: "Hàng năm đều mở hi tiệc như vậy hai lần, một lần là Nguyệt Tịch, một lần là Đại Niễn. Bản cung khó được nhìn thấy nhiều tiểu bối tề tụ ở một chỗ, trong lòng rất vui vẻ. Người già đi, luôn hy vọng các tiểu bối đều có tiền đồ, đều có thể có mối lương duyên giai xứng, cho nên cung yến hàng năm, trọng điểm vẫn rơi trên người các tiểu bối. Năm nay vẫn như vậy, có tài nghệ gì cứ biểu diễn, đoạt được ba hạng đầu bản cung đều thưởng, Hoàng Thượng còn có thể trong mười hạng đầu cảm kỳ thi họa ca múa mà chọn người đứng đầu, thưởng thêm vật đặc biệt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Bộ Nghệ Thường khiêu khích

Về vật đặc biệt này, rất nhiều người trước đó đã nhận được một ít tin tức, trong chốc lát tinh thần quần chúng phấn chấn hẳn.

Phụng Vũ Hoành chú ý tới Trầm Ngư đang hỏi Thanh Nhạc gì đó, sau đó Thanh Nhạc lại trả lời, tiếp tục là sắc mặt kinh hãi của Trầm Ngư, tựa hồ sẽ hét chói tai. Vẫn là Thanh Nhạc bịt kín miệng nàng, lúc này mới không làm nàng quá bại lộ. Nhưng nhất cử nhất động vẫn dẫn không ít người chú ý tới, Trầm Ngư sợ tới mức vội cúi đầu xuống.

Phụng Vũ Hoành dịch chuyển ghế tựa đằng sau, nàng cảm thấy chuyện tỷ thí này không có một cọng lông quan hệ với mình, Hoàng Hậu người ta đã nói, là vì để bọn tiểu bối có mối lương duyên giai xứng, nàng là người đã đính hôn chỉ cần đi theo xem nào nhiệt thôi.

Những nàng không nghĩ muốn vào giúp vui, thì lại có người cố tình không muốn để nàng thanh nhàn. "Cảm kỳ thi họa ca vũ tiền", bảy loại tỷ thí, sáu loại đầu đều hấp dẫn các tiểu thư yêu kiều tham gia, cho phép chia Lưu Ly viện chia thành sáu sân khấu tỷ thí, mỗi sân khấu đều tụ tập đầy người.

Lại chỉ có duy nhất ở ngoài Lưu Ly viện vắng vẻ lạ lùng so với trên sân khấu, trừ một người ở ngoài, căn bản không còn ai đến chỗ kia.

Mà vị nữ tử kia đang đứng so tên trong sân khấu, quay đầu nhìn qua chỗ Phụng Vũ Hoành, sau đó vương ngón trỏ, ngạo nghễ chỉ thẳng nàng.. "Người, lại đây so với ta."

Phụng Vũ Hoành nhìn nàng kia, bỗng nở một nụ cười. Nụ cười kia mang theo vài phần hiểu rõ, vài phần tà mị, vài phần lười biếng, còn có phần không thấy quan trọng.

Quả nhiên lời nói của Văn phi đã đúng, chất nữ của Bộ quý phi, cho dù nàng không làm gì đối phương, đối phương cũng sẽ chủ động chọc đến.

Phụng Vũ Hoành cười như vậy thật sự làm cho Bộ Nghệ Thường cảm thấy chói mắt, ánh mắt không khỏi tàn nhẫn, lại lần nữa nói với Phụng Vũ Hoành: "Người, đến đây tỷ thí bắn cung với ta!"

Phụng Vũ Hoành không hiểu, đứng dậy bước lên phía trước vài bước, phía sau có rất nhiều người muốn đi xem nào nhiệt.

"Nghe nói vị này là tiểu thư của thượng thư phủ Bộ Nghệ Thường, vừa rồi Hoàng Hậu nương nương nói biểu diễn tài nghệ là muốn cho tiểu bối chúng ta tìm cơ hội để có mối lương duyên giai xứng. Nếu ta nhớ không lầm, tiểu thư Bộ gia đã đính hôn với tử điện hạ rồi mà? Thật không hiểu Bộ tiểu thư vẫn cố ý muốn tỷ thí bắn cung tốt cùng có dụng ý gì, chẳng qua ta cũng không muốn tham gia tỷ thí gì cả, cho dù Bộ tiểu thư đối xử với tử điện hạ như thế nào, A Hoàng vẫn nên vì mặt mũi cử điện hạ mà suy nghĩ."

Âm thanh khi nàng nói chuyện không nhẹ, đủ để cho mọi người xem nào nhiệt nghe thấy rõ ràng. Mà đế hậu trên cao sớm đã xuống sân đi xuyên qua đám người, thường cổ vũ một ít cho bọn tiểu bối, làm cho Lưu Ly viện này vui vẻ hoà thuận.

Khi Phụng Vũ Hoành nói chuyện, Thiên Vũ dẫn theo Hoàng Hậu cũng đi tới gần, Hoàng Hậu nghe Phụng Vũ Hoành nói, khoé môi không khỏi mỉm cười, "Thảo nào chỉ thích nha đầu kia, quả là giống Minh nhi ở cái tính."

Thiên Vũ cũng gật đầu: "Đâu chỉ giống Minh nhi, nhìn nàng, có thể làm trăm nhớ lại thời còn trẻ." Thiên Vũ nói xong, sắc mặt trầm xuống, "Chỉ mong sau này đứa nhỏ đừng bất chúc."

Hoàng Hậu an ủi hẳn: "Không đâu, chỉ có tính tùy hứng thôi, đứa trẻ này ta thấy là đứa rất có tinh thần."

Đế hậu hai người nói nhỏ tất nhiên không ai có thể nghe thấy, lúc này trên sân khấu, Phụng Vũ Hoành nói mấy câu đã kích thích hoàn toàn ý chí chiến đấu của Bộ Nghê Thường. Nếu nói trước đó chính nàng khiêu khích, nếu Phụng Vũ Hoành không thể tỷ thí, nàng sẽ dễ dàng nói Phụng Vũ Hoành không dám. Nhưng hiện tại, Bộ Nghê Thường kiên quyết quyết tâm, không tỷ thí không được.

Trong đám người vây xem, vài vị hoàng tử đã ở đó, Huyền Thiên Hoa giúp Huyền Thiên Minh, tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch thông thả bước đến, hai tay chấp phía sau, đề thấp âm thanh nói: "Vương phi tương lai của cửu đệ, đúng là nhanh nhẹn nhanh nhẹn!"

"Thật không?" Huyền Thiên Minh hí hóp mắt nhìn nàng, đám người vốn chắn trước mắt hẳn không biết từ lúc nào đã tự động tránh xa, tạo cho ẩn một con đường nhỏ. "Ta cả thấy Hành Hành nói rất đúng, đứa trẻ như vậy, sao lại là nhanh nhẹn nhanh nhẹn. Từ ca đừng dùng từ để nghe khen nàng, sẽ kiêu ngạo."

Huyền Thiên Dịch hừ lạnh một tiếng, không hề đáp lời, trong khi nhìn Bộ Nghê Thường ánh mắt dần theo chút băng hàn, lời nói của Phụng Vũ Hoành đã thành công để lại trong lòng hẳn một dấu vết.

"Người hay nói nhiều, động thủ sẽ không chịu nổi một chiêu." Bộ Nghê Thường cũng cười, nhìn Phụng Vũ Hoành nói: "Có công phu khua môi múa mép, không bằng lập cung tên, cùng bốn tiểu thư tỷ thí một trận."

Nhâm Tích Phong nhìn không nuốt nổi, bước vài bước đứng trước mặt Phụng Vũ Hoành, cảm tức Bộ Nghê Thường: "Ngươi là nữ nhi của nhà võ tướng, bắt nạt đứa trẻ của nhà quan văn, không ngại xấu mặt? Muốn tỷ thí, bốn tiểu thư với ngươi!" Nàng là nữ nhi của Bình Nam tướng quân, luận đấu võ dĩ nhiên sẽ không cam lòng yếu thế.

Nhưng Bộ Nghê Thường vô cùng chứng mắt Nhâm Tích Phong, vừa lắc đầu vừa nói, "Thủ hạ bại tướng liên tục ba năm, năm thứ tư ngươi vẫn còn muốn xấu mặt? Nhâm Tích Phong, ta không xuống tay được."

Nhâm Tích Phong bị nàng nói đến mặt đỏ tai hồng, quả thật, nàng liên tục thua ba năm. Luận về bắn cung, Bộ Nghê Thường xuất thần nhập hóa, nàng dường như hoài nghi đối phương vì tỷ thí hàng năm mà tập luyện.

Phụng Vũ Hoành lại không biết còn có chuyện như vậy, nhìn Nhâm Tích Phong một cái, lúc này thấy biểu tình của Nhâm Tích Phong thì đã hiểu Bộ Nghê Thường nói đều là sự thật. Suy nghĩ nàng vừa chuyển, đúng là nổi lên vài phản hứng thú.

"Cửu điện hạ từng hỏi ta một câu." Cười tủm tỉm quay đầu nhìn Huyền Thiên Minh, "Điện hạ hỏi: 'Hành Hành, ngoại trừ y thuật, rốt cuộc ngươi còn am hiểu gì nữa? Lúc ấy ta trả lời hẳn, bí mật mà muốn tiết lộ từng thứ, tất cả đáp án đều bị tiết lộ, chơi không vui.'" Nàng xoay người đối diện với Bộ Nghê Thường: "Hôm nay vốn không muốn tỷ thí, nhưng Bộ tiểu thư lại nhiệt tình khó cưỡng, vậy ta sẽ vì cửu điện hạ mà tiết lộ một trong những đáp án đó, thoả mãn tính hiếu kỳ của hẳn!"

Bộ Nghê Thường hừ lạnh một tiếng: "Nói nhiều." Sau đó nâng bước vào trong sân, có thái giám đưa cung đến, nàng cầm cung trên tay, chỉ vào hồng tâm cách đó hai mươi bước, nói: "Chiếu theo quy định, ba mũi tên định thắng bại."

Phụng Vũ Hoành cũng đi lên phía trước, nhìn hồng tâm kia, lắc đầu liên tục: "Quá gần."

"Cái gì?" Bộ Nghê Thường dường như đã nghĩ Phụng Vũ Hoành này điên rồi. Một nữ nhi của thừa tướng tỷ thí bắn cung với nữ nhi của tướng quân, nàng còn bất bệ?

"Vậy đưa xa ra chút!" Tứ hoàng tử đã mở miệng, nhìn Bộ Nghê Thường, mặt không thay đổi nói: "Tỷ thí với nhau, đều là cháu Huyền gia ta đã định, sao lại hẹp hòi như vậy." Hẳn nhìn hồng tâm, cao giọng nói: "Đem xa mười bước."

"Được!" Bộ Nghê Thường cũng đầy hứng trí, gạt đầu với tứ hoàng tử, hai người vô cùng ăn ý.

Có thái giám tiến lên đem bia ngắm kia lùi ra sau mười bước, sau đó nhìn về phía Bộ Nghê Thường, thấy Bộ Nghê Thường gạt đầu rồi mới trở về.

"Lúc này có thể rồi chứ?" Bộ Nghê Thường lại khiêu chiến Phụng Vũ Hoành.

Ai ngờ Phụng Vũ Hoành vẫn lắc đầu, "Ai, quá gần, thật sự là quá gần. Bộ tiểu thư nếu chỉ mời ta chơi, vậy A Hoành thật sự không thể bụng bôi."

Mọi người ồ lên.

Ba mươi bước, hai cô nương tỷ thí, đã đủ xa rồi.

Hoàng Hậu nhìn cũng có chút lo lắng, không khỏi mở miệng thảo luận với Thiên Vũ: "Nha đầu Phụng gia kia có phải tự tin quá không? Nghe nói cô nương Bộ gia từ nhỏ đã đi theo Bộ Thông tập võ, nhưng chưa từng nghe qua trong nhà Phụng tướng mời võ sư?"

Thiên Vũ cười lắc đầu: "Bình thường càng là người không hề chú ý đến, lại càng có thể chiếm thế thượng phong cuối cùng. Nữ nhi này của Phụng gia nàng cũng không phải không biết, bị Phụng Cần Nguyên ném đến Đại Sơn tây bắc khoảng ba năm, nghe nói kỳ ngộ bá tử một vị kỳ nhân Ba Tư, một tay dạy nàng còn cao minh hơn Diêu lão nhân nữa, trời mới biết kỳ nhân Ba Tư kia có võ hay không."

Hoàng Hậu còn có chút lo lắng, nhìn lại sân khấu, chỉ thấy trên sân thái giám đã đem bìa ngấm lui lại về phía sau mười bước.

"Bốn mươi bước, vậy là đủ rồi." Hoàng Hậu vì Phụng Vũ Hoành mà lau một tầng mồ hôi, nàng đứng là sợ Phụng Vũ Hoành thua, chẳng những bản thân mất mặt, điểm chết người là đánh mất Huyền Thiên Minh, trời mới biết Huyền Thiên Minh nóng giận có làm cung yến hôm nay bị hỏng hay không!

Bộ Nghi Thường sinh một bụng tức giận với Phụng Vũ Hoành. Khoảng cách bốn mươi bước, nàng không phải là chưa từng luyện, cũng không thể cam đoan bách phát bách trúng. Đừng nói cái hồng tâm hình tròn kia, ngay cả bìa ngấm mà làm không tốt thì cũng không "sờ" đến được.

Tần nhãn nhìn Phụng Vũ Hoành một cái, nàng thật sự không tin, một thứ nữ của nhà quan văn, còn có thể mạnh hơn nàng sao?

Nghĩ như thế, Bộ Nghi Thường cầm cung đi đến giữa sân, lòng nàng đầy suy nghĩ bốn mươi bước đã là cực hạn, Phụng Vũ Hoành nếu không hài lòng vậy nhất định là đầu óc có bệnh.

Thật ra, từ Huyền Thiên Minh, Huyền Thiên Hoa và Thiên Vũ đại đế, tất cả mọi người và Bộ Nghi Thường đều có chung một suy nghĩ, ngay cả Tường Dung và Huyền Thiên Ca các nàng cũng vì Phụng Vũ Hoành mà rịn một tầng mồ hôi. Nhâm Tích Phong thầm nói với Phụng Vũ Hoành: "A Hoàng, không cần miễn cưỡng, tuy ta thua nàng vài năm, nhưng không sao, dù sau chúng ta chỉ là nữ nhân trong nhà, dùng cung tên tám phần cả đời cũng không dùng, coi như cùng nàng biểu diễn cho Hoàng Thượng xem. Người đừng so với nàng, không đáng."

Phụng Vũ Hoành nổi giận!

Không phải nổi giận với Nhâm Tích Phong, mà là nổi giận với Bộ Nghi Thường.

Chỉ thấy nàng đi lên phía trước hai bước, trợn mắt, chỉ vào bìa rồi quát: "Bắn cung, chỉ dùng bắn chết ngoại địch chiến trường! Người từng nghe nói có ngoại địch nào người nào đứng ở nơi gần như vậy cho người bắn? Bộ gia người cầm binh ngăn địch, chẳng lẽ dạy người chỉ là nhất định phải chờ giặc đến gần trong vòng bán kính bốn mươi bước, mới có thể bắn tên?"

Khi nàng nói chuyện, nhưng câu hỏi, lại là những câu không cần câu trả lời. Nghi vấn chính là khẳng định, khẳng định chính là răn dạy. Bộ Nghi Thường đột nhiên hoảng hốt một trận, giống như người trước mặt nói chuyện với nàng không phải là Phụng Vũ Hoành, mà là ca ca quân quy sâm nghiêm kia Bộ Thông.

Thời gian trôi qua, Phụng Vũ Hoành đã chỉ vào thái giám di chuyển bìa lớn tiếng nói: "Lùi về phía sau! Muốn tỷ thí, một trăm bước trở lên! Tên bay trăm bước, một ván định thắng bại!"

Xôn xao!

Tất cả mọi người điên rồi, Thiên Vũ đế trừng mắt nhìn. Huyền Thiên Minh nhú mày, Huyền Thiên Hoa khom lưng, hỏi hân: "Đệ muội thật sự làm sao?"

Khoé miệng Huyền Thiên Minh run rẩy một trận, "Làm sao ta biết."

Trên trán Hoàng Hậu chảy mồ hôi, hỏi thẳng Thiên Vũ: "Muốn ngăn cản các nàng không? Hai nhà đỡ bị mất mặt."

Thiên Vũ cũng trầm tư trong chốc lát, nhìn chằm chằm Phụng Vũ Hoành hồi lâu. Chỉ cảm thấy trên người nha đầu kia không chỉ có tinh thần không chịu thua, dường như đúng là theo lời nàng nói, có rất nhiều đáp án chưa được tiết lộ. Hân cũng tò mò, một cô nương mười hai tuổi, đến tốt cùng có thể mang đến cảm giác phấn khích gì?

"Tốt!" Bỗng trong không gian, Thiên Vũ cao giọng mở miệng, một chữ "tốt" chấn vang tứ phương.

Các cuộc tỷ thí đều dừng lại, mọi người tụ tập đến sân bắn cung.

Chợt nghe Thiên Vũ nói: "Hôm nay trăm vốn chuẩn bị phần thưởng đặc biệt cho người đứng đầu cảm kỳ thi họa ca vũ bắn cung, nếu so với các sân khác cũng phấn khích như vậy, vậy chọn phần bắn cung này!"

Hoàng Hậu phối hợp đem trăm đầu phụng giơ lên trước mặt, "Cô nương Bộ gia và Phụng gia, nếu ai thắng trận bắn cung này, trăm đầu phụng này, bắn cung tự mình đưa lên trước mặt người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bản lĩnh của Phụng Vũ Hoành

Trăm đầu phụng vừa xuất hiện, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ lên. Một ngọn lửa ước ao, đổ kị hùng hực thiêu đốt, trực tiếp muốn đốt Phụng Vũ Hoành và Bộ Nghi Thường thành tro bụi.

Người người đều biết ý nghĩa của trâm đầu phượng là thế nào, truyền mấy đời, được sáu vị Hoàng Hậu đời trước cái qua, nếu người nào có được nó, không phải đồng nghĩa với công cáo thiên hạ năng chính là Hoàng Hậu tương lai sao?

Nhưng hai người này..

Trong lúc nhất thời, mọi người nghị luận sôi nổi.

Cô nương Phượng gia hứa hôn với cửu hoàng tử, cô nương Bộ gia hứa hôn với tứ hoàng tử, mọi người đều biết cửu hoàng tử sau khi đánh giặc bị thương, con nối dõi vô vọng, ngôi vị hoàng đế không thể truyền cho người như vậy làm.

Như vậy nói cách khác..

Ồ!

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch.

Chẳng nhẽ ý Hoàng Thượng chính là tứ hoàng tử? Có khả năng này, nếu không không thể nào tứ hôn chất nữ của Bộ quý phi cho hần, huống chi, ca ca của Bộ Nghệ Thường đóng quân ở phía đông, trong tay lại nắm một phần tư binh quyền Đại Thuận.

Phượng Cẩn Nguyên gắt gao nắm tay thành nắm đấm, hần không nghĩ rằng chuyện sẽ diễn biến thành như vậy, vẫn chưa từng xác minh thái độ của Hoàng Thượng, chẳng lẽ tới nay, muốn dùng cách này lập trữ? Phượng gia hần đứng về phía Tam hoàng tử, nếu quả thật là như vậy, Phượng gia nên đi nơi nào?

Hần theo bản năng nhìn về phía tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ, đã thấy người nọ vẫn là một bộ mặt giận dữ như cũ, tâm tình không chút ảnh hưởng chuyện đế hậu ban thưởng, thậm chí còn hơi gắt đầu dùng ánh mắt yên tâm khi hần nhìn sang.

Lòng Phượng Cẩn Nguyên từ từ bình ổn trở lại.

Đúng vậy, hần quá nóng nảy, đương kim Hoàng Thượng mới năm mươi, cho dù lập thái tử, cũng vẫn còn cơ hội lật bàn. Nếu đã lựa chọn, Phượng gia cũng đã không còn đường lui, giống như các nhà quyền quý khác, các bên chỉ có thể thận trọng, không có đường cũng muốn mở một con đường để đi.

Phượng Cẩn Nguyên có thể suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại có một người khác vô cùng gấp gáp. Không ai khác chính là Phượng Trầm Ngư được vị Tử Dương đạo sĩ phán mạng mệnh phượng.

Trâm đầu phượng, đồ của nàng sao lại có thể rơi vào trong tay của người khác? Nàng gấp đến độ muốn nhảy dựng lên, nhưng hiện tại thân phận của nàng là nô tỳ của Thanh Nhạc, làm có thể nhắc chân một cái là có quyền. Huống chi Bộ Nghệ Thường và Phượng Vũ Hành so tài bắn cung, cũng không phải đánh đàn, tuy nàng có tư cách tham dự, có năng lực thì sao? Ngay cả giường cung cũng không biết phải làm như thế nào, đừng nói làm tên bắn ra.

Phượng Trầm Ngư giận đến độ ánh mắt cũng có thể phun ra lửa, mặt cũng thay đổi, đúng lúc đó Thanh Nhạc nhắc nhở nàng: "Chú ý thân phận của ngươi." Nàng cắn răng, cố đè nén lửa giận trong lòng, không thể không cúi thấp đầu xuống. Vào giờ phút này, nàng hận chết mẫu thân Thẩm thị của nàng, nếu không phải vì ác phụ đó, sao lại có ý chỉ cấm nàng năm năm không thể vào cung? Vào cung cũng không thể quang minh chính đại đứng trước mặt mọi người? Nàng là Phượng Trầm Ngư, là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, nhưng lại rơi vào hoàn cảnh như thế này, thật không cam lòng!

Tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch còn đang, vốn còn không chê trách ngôn ngữ khích tướng của Phượng Vũ Hoàn với Bộ Nghệ Thường, nhưng ai ngờ sự tình thay đổi trong nháy mắt, so với một trận tỷ thí bình thường, với có trâm đầu phượng làm phần thưởng, ý nghĩa đã bất đồng rồi.

Huyền Thiên Dịch quả là muốn khen ngợi Bộ Nghệ Thường, nha đầu này đúng là phúc tinh của hần! Nếu Bộ Nghệ Thường thật sự có thể thắng lấy được trâm đầu phượng, vậy thì tương đương với việc thế tử tương lai của hần là Hoàng Hậu. Cho dù từ trước đến nay hần chưa từng cảm thấy hoàng thượng có ánh mắt tốt nhìn hần, nhưng giờ phút này Huyền Thiên Dịch lại bắt đầu ảo tưởng có thể là phép khảo nghiệm mà phụ hoàng dành cho hần, nếu không không thể trên sân chỉ có hai người tỷ thí đoạt trâm. Lão cửu bị đá thương, con cháu vô vọng, thì ra là phụ hoàng nhìn trúng hần, vẫn là nhìn trúng hần!

Huyền Thiên Dịch càng nghĩ càng kích động, thần thái trong mắt rạng rỡ, ánh mắt nóng rực đến độ có thể bay ra một con rồng. Hần luôn mong đợi ngôi vị hoàng đế kia, hôm nay lại có thể tiến triển, không khỏi nhìn về phía Bộ Nghệ Thường cho nàng một ánh mắt tán thưởng cùng nụ cười khích lệ.

Nhưng trong lòng Bộ Nghệ Thường rất đau khổ!

Bốn mươi bước với nàng còn có chút khó khăn, Phượng Vũ Hành lại muốn cách xa trăm bước.

Mắt nhìn thái giám đem bia ngắm ra xa một trăm bước, ngay cả hồng tâm nàng còn không nhìn thấy nói gì bắn cung? Một cô nương có thể có bao nhiêu khí lực? Tuy từ nhỏ nàng đã luyện cưỡi ngựa bắn cung, rốt cuộc cũng không có võ công mạnh mẽ như nam nhân, Phượng Vũ Hành, là đang dùng nàng làm trò tiêu khiển sao?

Ánh mắt nhìn Phượng Vũ Hành, lại thấy Phượng Vũ Hành nhìn bia ngắm được tiểu thái giám đem ra xa, rồi gắt đầu một cái, có vài phần hài lòng nói: "Không kém nhiều lắm, nhưng đây cũng chỉ là một buổi tỷ thí mang tính biểu diễn, ta cũng sẽ không yêu cầu cao hơn."

Bộ Nghệ Thường cơ hồ bị nàng làm cho học máu.

Thôi! Nàng cũng không tin, nàng không bắn được thì Phụng Vũ Hành có thể bắn, một tiểu như nhà quan văn có thể mạnh hơn nàng sao? Không ngoại trừ việc cả hai cuối cùng đều bắn không trúng, chẳng qua chỉ là so sánh ai bắn xa hơn thôi.

Nghĩ như vậy, Bộ Nghê Thường sinh ra mấy phần tin tưởng, cầm cung tên trong tay một lần nữa, nói với Phụng Vũ Hành: "Phụng tiểu thư, bây giờ có thể bắt đầu chưa?"

Phụng Vũ Hành gật đầu: "Mời người lớn tuổi trước."

Phụt!

Mọi người cười vang lên.

Hoàng Hậu cũng nhíu mày nhìn theo: "Đúng thật là giống Minh nhi."

Bộ Nghê Thường cảm thấy đây chẳng qua là chiến thuật của Phụng Vũ Hành, muốn nhiễu loạn lòng nàng, để cho nàng không thể phát huy hết.

Nàng cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng Phụng Vũ Hành nông cạn.

Sau đó giờ cung lên, hướng về phía bia ngắm xa xa dường như không nhìn rõ, hít sâu vài lần, điều chỉnh tâm trạng đến trạng thái tốt nhất, sau đó kéo căng dây cung, chỉ nghe "vèo" một tiếng, mũi tên nhọn rời dây cung, bay thẳng tới hồng tâm.

Tất cả mọi người đều nín thở, ánh mắt cùng nhìn theo mũi tên.

Bộ Nghê Thường trong lòng yên lặng cầu nguyện mũi tên có bắn xa hơn một chút, nàng đã sử dụng khí lực lớn nhất, chỉ vì có thể để mũi tên bắn ra xa hơn.

Nhưng mũi tên rơi xuống đất cách đó sáu mươi bước không hơn không kém.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy mấy tên thị vệ chạy lên trước, tra xét một phen sau cùng bẩm báo với Thiên Vũ đế: "Bẩm Hoàng thượng, bắn xa sáu mươi ba bước, lệch khỏi quỹ đạo hồng tâm một thước ba trượng."

Phụt!

Huyền Thiên Minh không chút khách khí cười ra tiếng, Huyền Thiên Lăng cũng cười, chẳng qua là trông hẩn phúc hậu, cười rồi lên cũng không chói mắt như Huyền Thiên Minh.

Nhưng dù không chói mắt cũng là cười, sắc mặt Bộ Nghê Thường khó coi, mặt Huyền Thiên Dịch cũng đen lại: "Nhị ca và cửu đệ không bằng xem thử tài bắn cung của cô nương Phụng gia trước, sau đó giễu cợt cũng không muộn."

Huyền Thiên Minh gật đầu một cái, "Được, chờ Hành Hành nhà chúng ta bắn trúng, bốn vương khen vẫn kịp."

Huyền Thiên Dịch muốn nói hẩn bị thần kinh à, khoảng cách xa như vậy, nam tử luyện võ cũng không thể bắn trúng, nha đầu Phụng gia kia có thể thành công mới là lạ.

Nhưng Huyền Thiên Minh không phải dạng người tự đắc, đối với Phụng Vũ Hành, tuy hẩn cũng cảm thấy có phần mạo hiểm, nhưng nha đầu kia từ trước tới nay chưa từng mạnh miệng, chỉ cần nàng có thể nói ra, nhất định có biện pháp làm được.

Đối với điểm này, Huyền Thiên Hoa cũng rất tin tưởng vào Phụng Vũ Hành, liền mở miệng khuyên Huyền Thiên Dịch một câu: "Từ ca xem một chút đi, coi như là thưởng thức một cuộc biểu diễn bắn cung kịch tính."

Huyền Thiên Dịch hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Khi mọi người đưa mắt nhìn về phía sân, Phụng Vũ Hành đã cầm cung tên trong tay.

Nàng kém hơn Bộ Nghê Thường hai tuổi, nữ hài tử đang phát triển, kém một tuổi có thể kém hơn rất nhiều, thế nên nàng cầm cung đứng đó, tạo ra một loại cảm giác, Bộ Nghê Thường kia đang bắt nạt một đứa trẻ con.

Phụng Cẩm Nguyên thấy lo lắng, hẩn cũng không phải là lo lắng cho Phụng Vũ Hành bắn không trúng, mà ngược lại, hẩn bắt đầu lo lắng nhờ Phụng Vũ Hành bắn trúng thì phải làm sao bây giờ?

Ám vệ không chỉ từng nói với hẩn một lần, trên người Phụng Vũ Hành có võ công, hơn nữa không kém lắm, chẳng những không kém thậm chí còn quý dị đến mức ám vệ còn không nhìn ra.

Phụng Cẩm Nguyên tuy có lúc không nhìn thấy Phụng Vũ Hành, nhưng hẩn cũng hết sức hiểu Phụng Vũ Hành... nha đầu này trước giờ chưa từng mạnh miệng.

Nếu Phụng Vũ Hành bày ra điều kiện kia, hẩn tin rằng Phụng Vũ Hành có thể bắn mũi tên này thành công. Cho nên hẩn đang rối rắm, nếu trăm đầu phụng quả thật đưa cho Phụng Vũ Hành, vậy Hoàng Thượng rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ thật sự đem ngôi vị hoàng đế cho cửu hoàng tử?"

Trong lúc Phụng Cẩm Nguyên còn đang suy nghĩ, Phụng Vũ Hành bên kia tra tên.

Mọi người ngạc nhiên, nhị tiểu thư Phụng gia chẳng những tra tên, nàng còn đồng thời lên ba mũi tên!

Muốn làm gì đây?

Ánh mắt Huyền Thiên Minh híp lại, tựa hồ hắn đã đoán được dụng ý của nha đầu này.

Phụng Vũ Hành khẽ mím môi, cho Huyền Thiên Minh một ánh mắt an tâm, sau đó kéo căng dây cung, ngắm tầm bia một hồi, trong vòng năm giây, vèo một tiếng, ba mũi tên cùng lúc bắn ra.

Không khí khẩn trương đến cực điểm, Bộ Nghê Thường còn cho là Phụng Vũ Hành sẽ thất bại, ba mũi tên dứt khoát bắn ra đánh cược xem vận khí tốt có thể bắn ra xa một chút hay không.

Nhưng những nam tử biết bắn cung cũng như Nhâm Tích Phong luyện võ lại thấy rõ kỹ thuật.

Chỉ thấy ba mũi tên bắn ra cùng một thời điểm, nhưng đến hai mươi bước bỗng chia làm ba đoạn trước sau. Tốc độ lúc bắt đầu có chút chênh lệch, tức khắc đã tự điều chỉnh được.

Hai mắt Thiên Vũ đề sáng lên, nhìn ba mũi tên tách ra trong nháy mắt, cả người cũng run rẩy theo.

Hoàng Hậu tất nhiên không hiểu về bắn cung, nhưng theo Thiên Vũ đề mà khẩn trương.

Huyền Thiên Dịch chỉ cảm thấy tình thế hiện tại không đúng lắm. Ba mũi tên của Phụng Vũ Hành quá mức quý dị, một cỗ nguy cơ nồng đậm bắn tới, trực giác nói cho hắn biết lần này Bộ Nghê Thường chỉ sợ là thua rồi.

Lúc này âm thanh của Huyền Thiên Minh vang lên, lần đầu tiên không có thái độ lười biếng, ngược lại thập phần hăng hái, nhìn theo mũi tên, như vì mọi người ở đây giải thích quy tắc của ba mũi tên: "Ba tên cùng lúc bắn ra, hai mươi bước mũi tên chia ra ba đoạn, mũi tên đầu tiên yếu, mũi tên thứ hai nhanh, mũi tên thứ ba mạnh. Thuận theo hai mươi bước, bốn mươi bước đầu, mũi tên đầu tiên yếu dần, mũi tên thứ hai sẽ đẩy đuổi mũi tên đầu, xu thế hỗ trợ."

Ba mũi tên của Phụng Vũ Hành giống như có lỗ tai dài, thật sự như những gì Huyền Thiên Minh nói, tại thời điểm bốn mươi bước, mũi tên thứ hai thoáng cái "âm" một tiếng đã đẩy đến đuổi mũi tên thứ nhất. Mũi tên phía trước tốc độ chậm dần lại bay nhanh mà mũi tên thứ ba phía sau vẫn duy trì tốc độ cùng tiến lên.

Huyền Thiên Minh tiếp tục nói: "Sáu mươi bước mũi tên thứ nhất bị chậm dần, mượn lực mũi tên thứ hai đẩy lên mười bước. Bảy mươi bộ hai mũi tên yếu đi, mũi tên thứ ba bộc phát sức mạnh, áp sát mũi tên thứ hai, đẩy lên mũi tên đầu, mũi tên đầu lại bắt đầu nhanh. Cái thứ hai, thứ ba, loại."

Hắn nói xong một hơi, hai mũi tên phía sau rơi xuống mặt đất, cuối cùng còn lại mũi tên thứ nhất vẫn duy trì tốc độ như cũ lao về phía trước.

"Tám mươi bước, chín mươi bước, trúng." Huyền Thiên Minh vừa dứt lời, mũi tên cắm phập vào bia ngắm, không nghiêng lệch, chính giữa hồng tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Bắn cung cũng là phi, người đánh thử xem?

Edit: Shamin

Chương 126: Bắn cung cũng là phi, người đánh thử xem?

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, hồi lâu chưa thở ra, cho đến khi làm bản thân nghẹn chết, cũng không biết ai là người đầu tiên vỗ tay.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay như sấm dậy, Thiên Vũ đại đế không ngớt lời khen ngợi: "Hay! Hay! Hay!" Ba chữ hay, giống Vân phi lúc trước, làm Phụng Vũ Hoành tuyệt đối khẳng định.

Phụng Vũ Hoành xoay người nhìn Huyền Thiên Minh, chỉ thấy người nọ gợn ngón tay cái về phía nàng. Nàng đặc ý vài phần, có thể được người mình thích thừa nhận, đó là cảm giác không thể biểu đạt bằng vui sướng nhất.

Nàng vận khí công khôi phục một chút, bình thường bắn cung trăm bước khẳng định không thể được, chỉ có thể dùng phương pháp đã học được khi huấn luyện ở kiếp trước. Tuy coi như là dùng mưu, khi bắt đầu thi triển cũng cực kỳ kích thích.

Trên sân, thị vệ sớm đã chạy đến bên cạnh bia ngắm, dứt khoát đưa bia ngắm kia dâng đến trước mặt Thiên Vũ đại đế, "Hoàng thượng mời xem, tiểu thư Phụng gia bay qua trăm bước, ngắm trúng hồng tâm."

Thiên Vũ đại đế nhiều năm mới thấy nụ cười khoa trương như vậy, đêm nay là vì Phụng Vũ Hoàn, chỉ thấy hắn liên tiếp gật đầu, sau đó ngoắc Phụng Vũ Hoàn: “Nha đầu, lại đây.”

Phụng Vũ Hoàn nhanh chóng đi qua, quỳ gối xuống: “Dân nữ Phụng Vũ Hoàn khấu kiến Hoàng thượng.”

Thiên Vũ đế vui vẻ đến nỗi miệng không ngừng cười, tự mình tiến lên nâng người dậy, sau đó nhìn chằm chằm một lát, lại nói: “Sao lại xưng dân nữ? Con là vợ của Minh nhi trẫm, mặc dù chưa qua cửa, nhưng sớm muộn gì cũng là người một nhà. Nghe nói con đã gọi Vân phi là mẫu phi, cũng gọi Hoa nhi là thất ca, vậy cứ gọi trẫm là phụ hoàng!”

Chúng khách mời hôm nay đến nhất trí cho rằng đầu óc mình không đủ dùng, lượng tin tức đặc sắc quá lớn không thể mở rộng thêm! Hoàng đế Đại Thuần từ khi nào lại trở nên bình dị gần gũi như vậy? Không phải hắn hay nổi giận sao? Không phải hắn hi vọng vô thường sao? Không phải hắn sát phạt quyết đoán lãnh huyết vô tình sao? Vì sao buổi tối hôm nay lại đảo điên hoàn toàn như thế?

Đương nhiên, người ghen tị nhất là Bộ Ngự Thường! Cùng là con dâu chưa qua cửa, Hoàng thượng chỉ cho Phụng Vũ Hoàn gọi hắn là phụ hoàng, cũng chưa nhìn mình một cái. Mất tà của nàng trông nhìn tứ hoàng tử, trong mắt lộ ra một câu nghi vấn: Đây là ý gì?

Tứ hoàng tử dĩ nhiên không có khả năng giải thích nghi hoặc của nàng, đừng nói Bộ Ngự Thường không biết, ngay cả hắn là con cũng không biết. Nhưng mà, cho tới giờ Hoàng thượng đều quan tâm lão cửu, từ nhỏ đến lớn, lão cửu muốn gì chả có? Nghĩ đi nghĩ lại, có thể quật chết quý phi, ngay cả mắng phụ hoàng cũng chưa mắng một câu, hắn là tiền lệ, cũng không biết có gì kỳ lạ.

Mà Phụng Vũ Hoàn khuôn mặt đang mỉm cười nhìn về phía Thiên Vũ đế, bộ dáng nhu thuận, so với phong thái hiên ngang trên sân vừa rồi như hai người, giờ khắc này, nàng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, khi nghe được trưởng bối thừa nhận mình, hiện ra khuôn mặt vui vẻ lại thẹn thùng, nụ cười mang theo vài phần kiều ngạo. Phụng Vũ Hoàn quỳ xuống dập đầu, nói: “Con dâu tạ long ân phụ hoàng.”

Cùng lúc đó, trong đám người có một người đi ra, chính là Tả tướng Phụng Căn Nguyên.

Nữ nhi nhận được đại ân như thế, hắn là phụ thân, nếu có ở đây, nào có đạo lý không cùng tạ ơn. Vì thế nhanh chóng cũng quỳ trên, đầu nặng nề: “Thần tạ long ân Thánh thượng.”

Thiên Vũ đại đế gật đầu, lại nhìn Phụng Căn Nguyên hỏi: “Cháu ngoại của Diêu lão nhân, trẫm nhớ là chính nữ Phụng gia các người mà nhỉ? Cung yến mấy năm nay đều không có chính nữ Phụng gia tiến cung, trẫm vốn tưởng Phụng ái khanh không xem trọng những thứ này, nhưng hôm nay xem ra, là trẫm hiểu lầm Phụng tướng. Nữ nhi tốt như vậy nên cất đi, đồ phải có người xem mặt, cùng Minh nhi của trẫm cướp con dâu.”

Một câu, làm Phụng Căn Nguyên đang quỳ trên mặt đất hiện lên khuôn mặt già nua đỏ bừng, một lát sau lại trắng bệch.

Hắn thật sự không hiểu rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì, chuyện ba năm trước đây rõ ràng trong cung đã làm khó dễ lưu đầy Diêu gia, một đêm hắn đã tỏ thái độ, Hoàng thượng còn rất cao hứng, nhưng hôm nay hình như đã đem chuyện ba năm trước hoàn toàn quên, sao có thể... trọn mắt nói dối chứ?

Không chỉ Phụng Căn Nguyên nóng nảy, Phụng Trầm Ngư đứng sau Thanh Nhạc cũng sắp hồng rồi. Chính nữ, hai chữ này chính là đánh vào mặt nàng! Nàng đường đường là chính nữ lại bôi đen mặt giả dạng nô tỳ trà trộn vào cung, nhưng Phụng Vũ Hoàn rõ ràng là thứ nữ, mà mọi người cố tình nhờ rõ nàng ta là chính nữ ban đầu, vậy Trầm Ngư nàng rốt cuộc là cái gì?

Trong lòng nàng hận ý cuộn cuộn, cắn răng hỏi Thanh Nhạc: “Chuyện chúng ta chuẩn bị, rốt cuộc có thành công không?”

Thanh Nhạc cũng hận Phụng Vũ Hoàn, đặc biệt nhìn một đầu tóc của các cô nương, nàng càng hận. Vì thế cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trầm Ngư: “Phải thành công.”

Thiên Vũ chờ cả buổi không thấy Phụng Căn Nguyên trả lời, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói với Hoàng hậu: “Đưa trâm đầu phụng cho con dâu, trí nhớ Phụng tướng không tốt lắm, không nhớ chính nữ trong nhà rốt cuộc là ai, nhưng trẫm không thể giống hắn, nhớ nhầm con dâu.”

Nói một hồi, làm toàn thân Phụng Căn Nguyên đỏ mề mề. Thiên Vũ đế người này tâm tình bất định, hắn cũng sợ ngôi cửu ngũ này mất hứng kéo hắn ra ngoài chém. Tục ngữ nói gần vua như gần cọp, hắn là hổ, vẫn là con hổ hi vọng vô thường.

Hoàng hậu nương nương vẫy tay về phía Phụng Vũ Hoàn, Phụng Vũ Hoàn nhu thuận tiến lên, quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu tự tay đem trâm đầu phụng cài vào búi tóc của Phụng Vũ Hoàn, sau đó khen: “Thật sự là đẹp, giống như toạ ra cho con vậy.” Một câu nói làm người ta miên man bất định.

Phụng Vũ Hoàn lại cảm tạ Hoàng thượng Hoàng hậu, khi ngẩng đầu, đã thấy Thiên Vũ đế nhìn mình, trong mắt có thêm một tầng ý thích thú.

Nàng cân nhắc một lát, rồi nở nụ cười, bước lên phía trước, nói nhỏ với Thiên Vũ trước mặt: “Phụ hoàng yên tâm, con dâu chắc chắn sẽ bảo hộ tốt trâm đầu phụng, sẽ không làm phụ hoàng thất vọng.” Lại lúc đi trở về, trên mặt lại là nụ cười nhu thuận vô hại. Từ khảo nghiệm của Hoàng đế, Phụng Vũ Hoàn coi như đã qua.

Trâm đầu phụng là thứ tốt, đồng thời cũng là củ khoai lang bỏng tay, thứ này cũng như việc trao ngọc tỷ, ai có được nó, tương đương với việc có được thiên hạ.

Mà phụng đầu sai này cài trên đầu Phụng Vũ Hoàn, nhưng nàng lấy một phu quân không có năng lực sinh con là cửu hoàng tử, giờ khắc này, có bao

nhiều người đánh chủ ý lên trâm cài của nàng, Phụng Vũ Hoành chỉ suy nghĩ một chút đã thấy đầu to ra.

Hoàng đế rút cuộc là hoàng đế, sẽ không vô duyên vô cớ đưa những thứ như thế này, lại càng không vô cớ đưa ra một quyết định.

Đây là khảo nghiệm của nàng, nếu nàng qua được, đối với nàng tốt, đối với Huyền Thiên Minh cũng tốt, tương lai hai người đều có thể có vô vàn huy hoàng. Nếu nàng không qua nổi, vậy đối với Hoàng thượng mà nói, con dâu như vậy, không cần cũng được. Hắn sùng cử tử của hắn, nhưng không thấy giang sơn của mình làm trò đùa.

Về phần Huyền Thiên Minh có má không thể có con nối dõi như mọi người đồn đoán, Phụng Vũ Hoành căn bản sẽ không quá tin tưởng. Huống chi, nàng là đại phu, là thánh thủ kết hợp Trung y và Tây y, nàng còn mang theo hiệu thuốc không gian đối với người niên đại này giống như thần tiên điện phủ, còn bệnh gì chữa không hết? Tuy Huyền Thiên Minh thực sự bị thương nguồn giống, nàng cũng có thể dựa vào đôi tay kỳ diệu của mình mà cho hắn hồi sinh!

Sợ cái lông!

Con dâu nói như thế, Thiên Vũ đế càng nhìn càng thích. Không khỏi bắt đầu ảo tưởng ngày Minh nhi hắn đại hôn, có lẽ Vân phi cũng sẽ lộ diện. Hắn đã bao năm không gặp rồi? Khuôn mặt kia, hắn nằm mơ cũng nhớ đến.

Màn biểu diễn hay nhất ở cung yến đã hạ màn, lấy sự kinh người tể thế mà khắc vào tâm mỗi người.

Bộ Nghê Thường không còn mặt mũi ở lại Lưu Ly viên, dứt khoát hồi phủ. Mà ngồi ở trên cao, có một người, chỉ nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hoành, nhìn như lục phủ ngũ tạng của nàng đều lộ hết lên.

Người nọ chính là cô ruột của Bộ Nghê Thường, quý phi Bộ Bạch Bình.

Bộ Bạch Bình lúc này, biểu tình như đào mộ tổ tiên nhà nàng, mặt tái đi. Hoa phi ngồi bên cạnh nàng có tình không muốn sống nói với nàng: “Bộ tỷ tỷ đúng là có phúc khí! Chất nữ của Bộ gia có thể bắn xa như vậy, đúng là nữ trung hào kiệt!”

Từ trước đến giờ Hoa phi là người khó ưa nhất, không chỉ một người, mà đặc biệt ở trước mặt Bộ Bạch Bình, đã nhiều năm rồi, cũng không biết sao, Hoa phi chưa từng cho nàng nghe được một câu hài lòng. Bộ Bạch Bình từng cho rằng, Hoa phi này là do Hoàng hậu tuyển riêng tới làm nàng ngọt ngào.

So với hiện tại, nếu Bộ Nghê Thường thắng, lời này của Hoa phi dĩ nhiên không phải bói móc, nhưng cái sai ở chỗ Bộ Nghê Thường bị thua!

Quý phi nương nương nổi giận, bỗng nhiên đứng dậy, cũng không quản đang trong tình huống gì, hướng đến khuôn mặt đang cười sáng lạn của Hoa phi tát hai cái.

Hoa phi kia cũng thật buồn cười, đã nhanh ba mươi tuổi rồi, nhưng bị Bộ Bạch Bình đánh đã “hu hu” khóc lớn.

Cảnh khóc nháo này, vốn là sân ca múa cũng không ca múa nổi nữa, đám vũ cơ đều lui ra, ánh mắt mọi người hướng lên phía đài cao, nhìn Bộ quý phi và Hoa phi diễn trò.

Bộ Bạch Bình cảm thấy bản thân hôm nay đã bị nhục nhã tới cực điểm, chẳng qua Hoa phi là chỗ phát tiết của nàng, hận ý chân chính đều ở chỗ Phụng Vũ Hoành.

Nhưng nàng rút cuộc là trường bối, chung quy không thể trong tình huống này mà trực tiếp làm khó dễ Phụng Vũ Hoành, trong lúc nhất thời lửa giận không có chỗ phát, Hoa phi lại tiến gần.

Nhưng Hoa phi khóc, còn vừa khóc vừa ưỡn khuỷu nói: “Chất nữ Bộ gia của tỷ thua, trong lòng tỷ không thoải mái cũng không thể đánh ta! Bộ tỷ tỷ, rút cuộc ta làm sai cái gì?” Khóc lóc rồi bắt đầu kéo đến chỗ Hoàng thượng Hoàng hậu: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Cẩm nhi rất oan uổng! Bộ tỷ tỷ dựa vào đầu mà bá đạo như vậy, nói đánh liền đánh?”

Bộ Bạch Bình giành trước một câu: “Chỉ bằng ta là quý phi, người chỉ là phi!”

Lời nàng vừa dứt, chợt nghe một âm thanh vang lên, cũng không biết là từ đâu truyền đến, vang lên thăm thẳm, vô căn vô tế (1), âm thanh quỷ mị, lại uyển chuyển dễ nghe.

Âm thanh kia nói... “Bản cung cũng chỉ là phi, Bộ Bạch Bình, người đánh thử xem!”

Bộ Bạch Bình đột nhiên ngẩn ra, Thiên Vũ đại đế và Hoàng hậu cũng ngẩn ra. Thiên Vũ hoàng trông khôi hài nhất, cả người lập tức đứng lên, sau đó cứ như hình ảnh tạm dừng, không nhúc nhích, ngay cả miệng cũng vẫn duy trì một tư thế.

Âm thanh này... Vân... Vân Phiến Phiến?

Thiên Vũ đại đế không thể tin được lỗi tai mình, bao nhiêu năm rồi hắn chưa nghe giọng nói của Vân phi? Đã bao nhiêu năm chưa thấy mặt Vân phi? Chẳng nhẽ Nguyệt Tịch yến năm nay, nữ nhân không có lương tâm chết tiết kia ở Nguyệt Hàn cung kia không chờ được, muốn rang ngoài đi dạo sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Thần y xuất thủ

Rất nhanh, Thiên Vũ chỉ biết mình quá ngây thơ rồi. Hắn đợi cả buổi, lại chỉ nghe thấy âm thanh của Vân phi, vốn không thấy bóng người.

Ngay lúc mọi người bắt đầu cảm thấy vừa rồi nhất định thánh lực sinh ảo giác, âm thanh của Vân phi mới lại vang lên lần nữa, cũng nói: "Bản cung ra ngoài đi dạo, đi dọc đường ở Lưu Ly viên này, đúng lúc nghe thấy cuộc tranh luận. Xem ra mấy năm nay, trong cung thay đổi thật bất ngờ! Năm đó chỉ là một tiếp dư nho nhỏ, năm nay ngay trong cung yên còn dám đánh người. Chắc chắn, thật sự dọa ngoài, bản cung và Hoàng thượng nhiều năm không gặp, còn muốn ôn chuyện, hiện tại cũng không dám nữa. Bản cung cũng là phi, không nghĩ rằng sẽ bị đánh. Hoàng thượng, nó tì đi đây."

Nàng ném ra một đồng lời, sau đó ước chừng nửa nén hương mọi người cũng không nghe thấy âm thanh của Vân phi lần nữa, cho đến khi Huyền Thiên Minh cao giọng nói: "Phụ hoàng, mẫu phi ta đi rồi."

Huyền Vũ đại đế mới hồi phục tinh thần lại, cũng không hề nghĩ ngợi, cầm chén rượu trong tay, ném mạnh tới trán Bộ Bạch Bình.

Lực đạo một lần ném này, Bộ Bạch Bình không tránh kịp, bị đập vỡ đầu, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trong đám người phía dưới, Lại bộ thượng thư Bộ Chính Phong quỳ xuống, liều mạng đập đầu cầu xin: "Hoàng thượng bớt giận! Xin bớt giận!"

Nhưng Thiên Vũ sao có thể không tức giận được, mỗi ngày hắn đều nhớ nhung, luôn mong chờ một lần được gặp Vân phi. Trên cột Triệu Hoà điện đã đầy hoa, hắn cảm thấy bản thân đến một ngày không chờ nổi nữa. Rốt cuộc hôm nay Vân phi kia lại có đi dạo, lại bị Bộ Bạch Bình dọa chạy.

Tuy trong lòng hắn hiểu rõ, Vân Phiển Phiển sao có thể sợ Bộ Bạch Bình được, Vân Phiển Phiển ngay cả hắn còn không sợ, nàng sợ Bộ Bạch Bình làm gì? Nhưng người ta chính là tìm lí do này, vì thế, hắn cũng có chỗ phát tiết.

Tựa như Bộ Bạch Bình lấy Hoa phi làm nơi trút giận, Thiên Vũ giờ phút này hận không thể đem nàng treo lên rồi đánh. Bộ Chính Phong cầu tình cái rắm gì, hắn đánh không nghiền sao có thể phát tiết tức giận này trong lòng!

Vì thế, Bộ Bạch Bình xúi xẻo, người đã hôn mê, vẫn bị Thiên Vũ xách lên, sau đó giơ lên cao, mạnh tay ném vào đại điện.

Phượng Vũ Hoàn tính toán, lần này nếu thực sự bị ném nữa, Bộ Bạch Bình không chết cũng gãy nát xương, nàng nhìn ra, Thiên Vũ chỉ dùng nội lực.

Bộ Chính Phong quỳ phía dưới, mắt thấy nữ nhi từ trên cao rơi xuống, có vẻ như rơi xuống chỗ mình quỳ. Hắn không kịp tránh, "Rầm" một tiếng đã bị Bộ Bạch Bình đè lên.

Đường đường là Lại bộ thượng thư, là quan lớn, cứ như vậy bị nữ nhi thân sinh đè chết, một tiếng kêu cũng chưa thể phát ra.

Một cung yên đang tốt đẹp, nháy mắt biến thành hiện trường án mạng, kẻ hành hung vẫn là đương kim Thánh thượng.

Ai dám nói cái gì nữa?

Có thái giám tiến vào rửa sạch hiện trường, Bộ Chính Phong được nâng ra ngoài, mặt đất được nước rửa một hồi, rất nhanh đã khôi phục như lúc ban đầu. Nếu không có hai ma ma nâng Bộ Bạch Bình đang hôn mê bên cạnh, mọi người còn tưởng rằng vừa rồi tất cả đều là ảo giác.

"Hoàng thượng." Giờ khắc này, dám cùng Hoàng thượng nói chuyện cũng chỉ có Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không có cách nào, lỗi lầm trầm trọng chung quy không thể thờ ơ với tất cả mọi người trong này, nàng tận lực làm âm thanh của mình có vẻ nhu hoà đi một chút, nói với hắn: "Hoàng thượng bớt giận, thân thể ngài không tốt, Mạc tiên sinh nói ngài không thể quá tức giận." Lại ghé sát một chút, âm thanh thay đổi uyển chuyển: "Chuyện hậu cung quay về nói sau, trước tiên tiếp tục cung yên đã. Tốt xấu gì hôm nay cũng là Nguyệt Tịch."

Trong lòng Thiên Vũ hừng hực lửa giận sao áp chế được, cảm thấy máu trong người chạy tán loạn! Mắt thấy khuôn mặt nghiêm nghị đỏ bừng, người lung lay dao động, suýt nữa ngã quỵ.

Mọi người phía dưới quá sợ hãi, đều quỳ xuống hô to: "Hoàng thượng bớt giận!"

Mạc Bất Phàm lúc này cũng không biết từ đâu chạy tới, thúc giục thái giám đỡ Thiên Vũ ngồi lên ghế, sau đó một tay bắt mạch, lại lấy từ trong túi áo một viên thuốc nhét vào miệng hắn: "Hoàng thượng cố nhịn, không được nóng nảy."

Hoa phi cũng khóc cũng không hơn ai, từ lúc có động tĩnh quỷ dị của Vân phi nàng đều im lặng, giờ phút này cùng tiến lên, một đám phi tần vây xung quanh thân thể Hoàng thượng.

Tình hình này làm Phượng Vũ Hoàn nhũn mảy, bệnh này của Hoàng thượng và lão thái thái không có gì khác nhau, cao huyết áp nghiêm trọng, nhất là khi chịu kích thích thì đột nhiên tăng cao, trước mắt bị nhiều người vây quanh như vậy, không thông khí được, có thể tốt lên mới lạ.

Chưa đầy một lúc, Mạc Bất Phàm từ trong đám người đi đến, vội vàng đến trước mặt Phụng Vũ Hoàn: "Vương phi, thuốc ngày ấy lão thái thái quý phủ uống ngài có mang trên người không?"

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, lúc nào chả mang theo.

Ai cũng nhanh chóng chấp tay thi lễ với nàng: "Xin Vương phi giúp đỡ."

Phụng Vũ Hoàn cũng không kiêu tình, nâng bước đi lên đài cao.

Phụng Vũ Hoàn ở một bên nhìn, bỗng sinh ra một loại ảo giác. Nhị nữ nhi của hắn từng bước tiêu sái đi lên đài cao, không phải là xem bệnh cho Hoàng thượng, mà là... cùng dâng cơ với tân hoàng.

Hắn lắc đầu mạnh một chút, nhanh chóng thu hồi suy nghĩ.

Mà lúc này, Phụng Vũ Hoàn chạy tới đám người, chột nạng hô to: "Tránh ra hết!" Sau đó nói với Mạc Bất Phàm: "Mạch máu của Hoàng thượng đang tăng, chứng bệnh này vô cùng nguy hiểm, nếu muốn cứu người, không khí phải được lưu thông."

Mạc Bất Phàm nhìn Hoàng hậu gật đầu, "Phụng Vũ tiểu thư nói đúng."

Hoàng hậu nhanh chóng phân phó mọi người: "Toàn bộ lui ra phía sau, không được tới gần Hoàng thượng." Sau đó lại nhìn Phụng Vũ Hoàn, trong mắt lộ ra mấy phần mong chờ. Ngoại tôn nữ của Diêu lão nhân! Người Diêu gia có khi nào làm người ta thất vọng đâu.

Phụng Vũ Hoàn không nói thêm gì, bước nhanh tới trước mặt Hoàng thượng, tay trái bắt mạch, tay phải xoa vết bết phụng hoàng ở cổ tay trái, nhanh chóng lấy từ bên trong loại thuốc giảm huyết áp.

"Phụ hoàng." Nàng ghé sát nhẹ giọng mở miệng, "A Hoàn cho ngài thuốc này, mở miệng được là tốt rồi, không cần cố nuốt."

Thiên Vũ đế cũng không ngắt hoàn toàn, còn có thể nghe thấy lời Phụng Vũ Hoàn nói, lại không có phản ứng gì.

Nàng cũng không hỏi nhiều, ánh mắt Thiên Vũ đế nhìn nàng, liền biết đối phương nghe được. Vì thế nhanh chóng nhét thuốc giảm huyết áp nhét vào miệng hắn, quan sát chốc lát, sắc mặt Thiên Vũ lại bình thường, tay nàng vẫn bắt mạch cho Thiên Vũ, luôn luôn quan sát, cho đến một nén hương, mạch tượng cũng bình ổn, lúc này mới yên lòng.

"Phụ hoàng." Âm thanh nàng nhẹ nhàng, nghe thân thiết gần gũi, "Hiện tại ngài thử chuyển động đầu xem có được không?"

Thiên Vũ theo lời nàng lắc phải lắc trái, ngẩng lên cúi xuống, xác định mình không hôn mê nữa, rốt cuộc mới mở miệng nói chuyện: "Trẫm đã mắc nợ nhân tình còn chưa trả, nay còn thêm cái nữa."

Phụng Vũ Hoàn bật cười, "A Hoàn là con dâu tương lai của phụ hoàng, nhân tình này cho dù ngài mắc nợ, cũng là nợ Cửu điện hạ."

Lời này làm Thiên Vũ rất hài lòng, không khỏi cao giọng cười ha ha.

Phụng Vũ Hoàn thấy hắn đúng là không sao nữa, lúc này mới cùng Mạc Bất Phàm đỡ người dậy, một lần nữa ngồi lại trên long ý.

Phụng Vũ Hoàn đưa bình sứ trong tay cho Thiên Vũ, trong đó tổng cộng có mười viên thuốc giảm huyết áp hiệu quả nhanh, đây đều là do hằng ngày nàng phân chia ra, để ở một tầng quầy trong hiệu thuốc, dễ dàng để nàng tùy thời tùy chỗ dùng.

Thiên Vũ nhìn bình nhỏ kia, hỏi nàng: "Vừa rồi cho trẫm uống chính là cái này?"

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, "Con dâu từng bái một vị kỳ nhân Ba Tư làm thầy, dạy cho con dâu rất nhiều phương pháp chế tạo kỳ dược. Đây là một loại thuốc được gọi là thuốc giảm huyết áp nhanh, chuyên dùng khẩn cấp khi máu lên não, hiệu quả rất nhanh."

Thiên Vũ nghe không hiểu lắm, dù sao cũng biết đó là thuốc tốt khi bệnh nặng bộc phát, liền cẩn thận thu vào.

Mạc Bất Phàm ở bên cạnh bổ sung: "Lão thái thái Phụng gia cũng có chứng bệnh này, lần trước thần đến Phụng gia làm cơm thuốc, từng tận mắt thấy lão thái thái phát bệnh, cũng là do uống thuốc khẩn cấp Vương phi điều chế để cứu mạng."

Thiên Vũ lại cảm khái: "Lúc trước trẫm không biết sao Diêu lão nhân hắn lại có y thuật tốt như vậy, nay trò giỏi hơn thầy, A Hoàn tuổi còn nhỏ, nhưng y thuật lại không thua ngoại công con."

Phụng Vũ Hoàn được khen có chút ngượng, chỉ nói nàng vì có không gian mới có thể thỉnh thoảng lấy ra thuốc tốt, nếu không có hiệu thuốc không gian kia, đừng nói là để nàng làm thuốc viên ở thời đại này, cho dù là thuốc Trung pha chế sẵn, chỉ sợ nàng rất vất vả.

Tinh thần Thiên Vũ tốt lên rất nhiều, Hoàng hậu đề nghị: "Nếu không hôm nay cung yến tạm đến đây thôi, Hoàng thượng nghỉ ngơi cho tốt."

Thiên Vũ lại khoát tay chặn lại: "Tiếp tục! Trẫm không thể làm mất hứng của mọi người!"

Hoàng hậu lại khó xử hỏi: "Vây Bộ quý phi..."

"Hừ!" Thiên Vũ nắm tay, cố gắng không chế cảm xúc của mình, "Đưa nàng ta về cung đi, ai cũng không được để ý đến nàng!"

Hoàng hậu gạt đầu, phát tay để hạ nhân đi làm. Mà đối với vị Bộ đại nhân uống mạng kia, là đề tài không ai dám nói.

Mọi người đang quỳ phía dưới đều được Hoàng hậu bảo đứng dậy, nhìn Hoàng thượng dĩ nhiên đã khôi phục như lúc ban đầu, liền cảm thấy trò khôi hài vừa rồi như ảo giác. Vân phi ở Nguyệt Hân cung nhiều năm chưa từng ra ngoài sao lại có thể đi ra? Lại bộ thượng thư sao có thể bị nữ nhi của mình để chết? Sau này chỗ dựa quyền cao chức trọng trong cung của Bộ quý phi sao có thể lập tức đổ rồi?

Đúng là ảo giác, nhất định là ảo giác, bằng không Hoàng thượng một khắc trước còn bất tỉnh, một khắc sau lại có tinh thần ngồi ở trên kia?

Khi ánh mắt mọi người nhìn về phía Phụng Vũ Hoàn, mới nhận ra sự kiện vừa rồi là chân thật.

Nhị nữ nhi Phụng gia, Ngự Vương phi tương lai, ngoại tôn nữ của thần y Điều hiển, ngay cả Mạc Bất Phàn đều bó tay với bệnh nặng này, mà ở trong tay nàng lại có thuốc chữa bệnh.

Nhất thời, một tràng nghị luận sôi nổi, một phu nhân quan nhất phẩm nói với nữ nhi của nàng: "Nghe nói Phụng tiểu thư trong kinh thành mở Bách Thảo đường, bên trong sẽ bán một ít thuốc viên và thuốc pha nước gì đó, tất cả đều là thuốc hiệu quả nhanh. Ngày khác con đi mua một ít, ở nhà đề phòng cũng tốt."

Các phu nhân tiểu thư có cùng ý nghĩ với nàng ta không ít, ngay cả Thanh Nhạc cũng hỏi Trầm Ngự: "Người nói xem, Phụng Vũ Hoàn có thể chữa được tóc của ta không?"

Phụng Trầm Ngự đã sớm đổ kị đến phát bệnh, làm sao có thể cho Thanh Nhạc sắc mặt hoà nhã, lúc này liền đã kích nàng: "Cho dù có thể, nàng ta cũng sẽ không chữa cho người."

Thanh Nhạc giận dữ, lập tức quên mất đang ở đâu, cầm lấy một cái chén ném ra phía trước.

"Choang" một tiếng, chén lưu ly rơi xuống đất, vỡ tan.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn nàng, sững sờ nhìn quận chúa khác họ làm người khác không thích này, thì cảm thấy nàng cùng khăn màu quần tóc vừa khó coi vừa buồn cười. Người xấu tác quái, đều là bộ dạng này, im lặng làm quần chúng không tốt sao? Không nên lấy phương thức này nhắc nhở mọi người biết sự tồn tại của nàng?

Thiên Vũ để lúc này cũng chú ý tới Thanh Nhạc, nhưng cùng lúc đó, cũng làm hắn nhớ tới tới nay còn có một việc. Vì thế vuốt yết hầu, cất cao giọng vang khắp đại điện: "Nguyệt Tịch hôm nay, còn có một việc vui trăm muôn cùng chư vị chia sẻ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Tứ hôn

Giờ này khắc này, Thanh Nhạc thập phần hối hận vì cử chỉ xúc động của mình, vốn cung yến hôm nay đã loạn như vậy, chuyện này nếu không có người nhắc tới, Hoàng thượng chắc là sẽ quên. Đáng tiếc, người nhắc nhở, lại chính là nàng.

"Thanh Nhạc quận chúa." Thiên Vũ gọi một tiếng Thanh Nhạc, một tiếng này, không chỉ Thanh Nhạc phải nín thở, Định An vương cũng liên tục lắc đầu.

Nhưng nín thở cũng không còn cách nào khác, hoàng mệnh khó cãi, bọn họ cũng không có lá gan của Huyền Thiên Minh mà muốn làm gì thì làm.

Thanh Nhạc bắt đầu đi đứng dậy tiến lên, quỳ xuống giữa đại điện: "Thanh Nhạc quy kiến Hoàng thượng."

Thiên Vũ nhìn quận chúa bên dưới này, trong lòng cười lạnh. Lúc ấy Định An vương phủ gây chuyện, mặc dù hắn không có ở đó, cũng biết được mọi chuyện. Thanh Nhạc này có ý đồ hãm hại nữ nhân của nhi tử bảo bối của hắn, kết quả bị Phụng Vũ Hoàn tính kế, đúng là báo ứng!

Đối với chuyện chỉ hôn cho Thanh Nhạc, Thiên Vũ vô cùng thích thú. Vì thế lại hỏi: "Nam tử cùng tâm đầu ý hợp với người, đã đến đây chưa?" Hắn nhớ đã để Hoàng hậu mời người nọ đến.

Lúc này chợt nghe bên phải khách nam có âm thanh vang lên: "Nô tài đã đến!" Sau đó chỉ thấy một nam tử khoẻ mạnh chạy đến, quỳ xuống cạnh Thanh Nhạc, "Nô tài Vương Nặc, khấu kiến Hoàng thượng!"

Ánh mắt Thanh Nhạc hung hăng liếc người này, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Thiên Vũ gạt đầu, nhìn Vương Nặc một trận, đột nhiên cười ha ha. Sau khi cười xong lại mở miệng nói: "Xứng! Quả nhiên xứng! Xem ra ánh mắt của

Thanh Nhạc không sai."

Định An vương cảm thấy mặt mình vì Hoàng thượng mà bị co rút!

Vương Nặc kia là người khoẻ mạnh, là thị vệ trong vương phủ, trên người có võ. Đồng ý là có tài, nhưng không thể quá bậy bạ. Người này mặc dù không tính là loại khó coi nhất, nhưng so với chữ đẹp hoàn toàn không chạm đến ranh giới, càng miễn bàn ở cầm hấn có một vết sẹo, nghe nói là khi tập võ thì bị thương. Thanh Nhạc lại nói ngày thường cũng như hoa như ngọc, nói xứng này xứng nọ, sao có thể xứng chứ?

Nhưng Hoàng thượng nói xứng, lại có ai dám đưa ra điểm dị nghị? Vì thế mọi người trong sân cùng phụ họa: "Có thể được lang quân như ý như thế này, Thanh Nhạc quận chúa thật sự là có phúc khí tốt!"

Thanh Nhạc ảo não muốn điên rồi, nhưng nàng có thể nói cái gì? Nếu không thừa nhận là tình đầu ý hợp, vậy thì chỉ là nhầm lẫn? Vậy đã không phải là không khí vui mừng nữa, mà là tội.

Thiên Vũ để nhìn một lát phản ứng của mọi người, lại thường thức vẻ mặt xanh xao của Thanh Nhạc, quá thích thú, rồi mới lại mở miệng lần nữa: "Một đôi tình đầu ý hợp, đây là chuyện tốt. Định An vương, sao ngươi không nói sớm với trẫm?"

Định An vương vừa nghe Hoàng thượng gọi tên, nhanh chóng đứng dậy đến bên người Thanh Nhạc quỳ xuống: "Thần... Thần không muốn thêm phiền toái cho Hoàng thượng."

"Ôi trời!" Thiên Vũ vung tay lên, "Việc này sao lại phiền toái? Ngươi là Vương gia khác họ, Thanh Nhạc là quận chúa, ở trong lòng trẫm nha đầu kia và Thiên Ca có phân lượng như nhau."

Mọi người nhìn Hoàng thượng trợn mắt nói dối, một đám lựa chọn không chú ý từ "như nhau" này.

Như nhau? Như nhau mới là lạ.

Thanh Nhạc lại muốn vì mình tranh thủ lần cuối, chỉ thấy nàng dập đầu với Thiên Vũ, cầu xin nói: "Thanh Nhạc còn muốn ở nhà tận hiếu với phụ vương mẫu phi hai năm, xin Hoàng thượng thành toàn."

Thiên Vũ nghiêm mặt: "Nhỏ gì nữa? Trẫm nhớ rõ tháng mười vừa rồi ngươi mới sinh nhật, qua hai tháng nữa đến tuổi cập kê mười lăm. Nữ tử Đại Thuận đến tuổi cập kê xuất giá là chuyện đại hỷ. Hôm nay trẫm vì hai người các ngươi tứ hôn, ngày thành thân định vào sinh nhật mười lăm tuổi của Thanh Nhạc, làm cùng với lễ cập kê luôn! Ngươi là quận chúa, cưới quận mã nhập phủ là chuyện bình thường, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng phụ vương và mẫu phi ngươi không ai chiều cố. Đúng rồi, Định An vương, ngươi thấy thế nào?"

Định An vương còn nói được cái gì nữa, Hoàng thượng nói đi nói lại mấy lần, căn bản không để con đường thương lượng. Vì thế đành phải dập đầu: "Thần, tạ long ân Hoàng thượng."

Thanh Nhạc cũng theo phụ thân nàng cúi đầu xuống, cắn răng nói: "Thanh Nhạc, tạ Hoàng thượng tứ hôn."

Trên điện có ba người đang quỳ, mọi người đang chờ tiếng tạ ơn thứ ba rồi tiếp tục thưởng thức ca múa, nhưng lúc này, nghe thấy nam tử cường tráng kia gào to: "Thần xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban."

Một câu làm tứ phía khiếp sợ.

Thanh Nhạc càng chấn kinh.

Thanh Nhạc lúc này đã nghĩ, nháo đi, ngươi tốt nhất nháo đến khi Hoàng thượng tức giận, sau đó một đao chém ngươi là tốt nhất. Bản quận chúa cho dù không lấy chồng cả đời, cũng không muốn gả cho cậu nô tài như ngươi.

Nhưng mà, Thiên Vũ cũng không vì vậy mà tức giận, hấn hứng thú nhìn Vương Nặc kia hỏi: "Ngươi không muốn cưới Thanh Nhạc quận chúa sao?"

Vương Nặc gật đầu: "Nô tài không muốn."

"Vì sao?"

"Bởi vì..." Vương Nặc nhìn thoáng qua Thanh Nhạc, "Bởi vì nàng ta quá xấu." Lúc nói, bỗng tay đưa về phía Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc không có chuẩn bị, bị Vương Nặc giật mạnh khăn xuống.

Một quả đầu trọc nhảy mắt lộ ra bên ngoài, trên đầu có một khối thịt lộ dữ tợn lại ghê tởm lộ ra trước mắt mọi người, có phu nhân thể lực kém thậm chí bắt đầu nôn khan.

Huyền Thiên Ca "phụt" một cái đã vui lên, kéo tay áo Phượng Vũ Hoàn, "Do nam nhân của ngươi đốt."

Phượng Vũ Hoàn gật đầu, "Ngươi nhìn kỹ đi, giống như tàn phá nghệ thuật."

Tướng Dung không nhìn nổi nữa, lấy khăn tay che miệng, xoay người cũng nôn hai cái.

Phượng Vũ Hoành nâng cảm thương thức cái đầu trọc của Thanh Nhạc, bệnh nghề nghiệp lại tái phát... Ừm, không khó chữa, chỉ là cho dù chữa khỏi, có một bệnh loại được gọi là "Bệnh viêm da không tái tạo" cũng phải đi cùng cả đời với Thanh Nhạc. Đến lúc đó da đầu nhỏ như móng tay, từng cái từng cái bong ra, cho đến khi chết.

"A!" Đột nhiên, Thanh Nhạc kêu lên một tiếng sợ hãi dọa mọi người run lên. Chỉ thấy hai tay nàng ôm đầu liều mạng muốn che đi, nhưng sao có thể che hết được. Một cái đầu trọc không còn một cọng tóc, đã sớm khắc vào lòng người, ở đáy lòng mọi người đã khắc hình thượng này của Thanh Nhạc quận chúa suốt đời.

"Hoàng thượng!" Vương Nặc chỉ vào đầu Thanh Nhạc nói: "Xin Hoàng thượng khai ân! Nô tài mà có vợ như vậy, ban đêm đều gặp ác mộng!"

Định An vương tức giận, đứng dậy, đá một cước vào Vương Nặc... "Cho dù nữ nhi của ta toàn thân đều cháy hết, nàng cũng vẫn là quận chúa, không tới lượt người ghét bỏ!"

Thiên Vũ cũng thu hồi thái độ trêu tức, sắc mặt giận dữ lại trở về trên khuôn mặt, ánh mắt trừng Vương Nặc: "Một nô tài mà cũng lớn mặt như thế, Định An vương sau này phải quản giáo nô tài cho tốt!"

Định An vương nhanh chóng lại quỳ: "Thần tuân chỉ."

"Thôi!" Thiên Vũ vung tay, "Hôm nay là Nguyệt Tịch, lại là ngày lành từ hôn cho Thanh Nhạc, trẫm không muốn cùng so đo với các người, đừng vô duyên vô cớ làm hỏng không khí."

Phượng Vũ Hoành tròn mắt, không khí đã sớm bị ngại phá có được không? Ngại đã quên ngại ném chết Lại bộ thượng thư sao?

"Tháng mười ngày Thanh Nhạc cập kê, là ngày đại hôn của các người, đến lúc đó, trẫm chắc chắn đưa đến một phần hậu lễ!" Thiên Vũ nói một câu, cuối cùng cũng hạ câu chuyện này xuống.

Wang Nặc kia tập võ mỗi ngày để động khí, nhưng không dám lơ đãng, cũng quỳ xuống tạ ơn.

Đầu óc Thanh Nhạc hỗn loạn, theo bản năng nhìn về phía Huyền Thiên Minh. Nhưng vốn cũng không nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy quay đầu nhìn hướng khác.

Thanh Nhạc xoay người trở lại, chỉ thấy Phượng Vũ Hoành làm mặt quỷ với Huyền Thiên Minh, vốn ngày thường chỉ cười khê, làm mặt quỷ lại rất đáng yêu. Đặc biệt, một đầu tóc đen kia của Phượng Vũ Hoành, làm Thanh Nhạc ghen tị muốn điên lên rồi.

Nàng cũng không biết mình làm thế nào mà trở về chỗ được, đến khi Trầm Ngư giúp nàng ngồi xuống, lại ở bên tai nàng thì thầm một câu, lúc này mới khôi phục lại tinh thần.

Thấy gia sự của Định An vương đã xử lý xong, mọi người cảm thấy không khí cung yến hôm nay thật sự quý dị, tốt nhất vẫn sớm chấm dứt, cứ như vậy mà tiếp tục, không chừng sẽ lại xảy ra chuyện nữa.

Cũng có người không kiềm chế được, chủ động đẩy mạnh các hạng mục trong cung yến lên: "Hoàng hậu nương nương, ngày trước thần có được một bức tượng quý, hôm nay Nguyệt Tịch đặc biệt tiến cung tặng nương nương, mong nương nương quốc sắc thiên tư, thường khai bất tạ, vĩnh thịnh bất suy."

Phượng Vũ Hoành hiểu, đây là bắt đầu tặng lễ cho Hoàng hậu.

Nàng xoay người hỏi Hoàng Tuyên: "Mọi chuyện đều làm tốt rồi chứ?"

Hoàng Tuyên gật đầu: "Tiểu thư yên tâm."

Nàng nhếch miệng nở một nụ cười, ánh mắt ném qua chỗ Phượng Trầm Ngư, chỉ thấy đang cúi xuống nói với Thanh Nhạc cái gì đó, trên mặt hiển nhiên kích động.

Thanh Nhạc quần khăn trùm đầu lần nữa, không được tinh tế như trước, lộn xộn một ống, sao còn nửa điểm khí thế quận chúa nữa.

Nàng nhẹ kéo tay áo Tường Dung, ghé sát nói với nàng: "Lát nữa trong cung yến này sẽ có trò hay, mở to mắt để xem đi."

Tường Dung khó hiểu, "Còn trò hay? Nhị tỷ tỷ, hôm nay Tường Dung đúng là được mở rộng tầm mắt, hoá ra trong cung yến còn kích thích như vậy, chuyện giết người cũng đã diễn ra, còn có tiết mục hay nữa sao?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Trước đó màn biểu diễn không liên quan tới ta, trận sau, mới là quan trọng."

Tường Dung vốn không hiểu rõ lời Phượng Vũ Hoành nói là có ý gì, nhưng nàng có một năng lực, chính là chủ động cho rằng mọi thứ nhị tỷ tỷ nói đều đúng. Vì thế ngồi ngay ngắn, chờ xem kịch vui.

Huyền Thiên Ca xuất hiện, từ lúc bắt đầu tặng lễ, ánh mắt Thanh Nhạc luôn nhìn về phía bàn của các nàng. Nàng chọc chọc Phượng Vũ Hoành: "Nữ nhân kia nhìn người hà?"

Phượng Vũ Hoành xem thường, "Bằng không thì nhìn người à!"

"Vậy khẳng định không phải, ta thấy ta luôn luôn hiền lành, không bắt nạt kẻ yếu, ánh mắt ác độc của nàng ta không đến chỗ ta được."

Phượng Vũ Hoành giật giật khoe miệng, Huyền Thiên Ca người nói lời này không sợ cắn vào đầu lưỡi sao?

Nguyên Tịch cung yển của Đại Thuận, cũng không biết là bắt đầu từ năm nào, đã tự động tặng lễ vật cho Hoàng hậu. Nếu Thái hậu còn thì cũng phải đưa cho Thái hậu, còn Hoàng thượng thì không cần.

Nói như vậy, lễ vật quý giá đều cho đại thần có tiền đưa, nữ quyền bên này chỉ đưa chút lễ vật nhỏ coi như là có ý.

Phượng Cẩn Nguyên là một Thừa tướng, dĩ nhiên là muốn làm gương trước, sau khi người thứ nhất tặng lễ vật trở lại chỗ ngồi, Phượng Cẩn Nguyên đứng lên, mang theo một hộp gỗ đến giữa đại điện, quỳ lạy Hoàng hậu, đồng thời nói: "Thần đại diện cho Phượng gia hiến một viên thất thái thạch, dâng lên để Hoàng hậu nương nương thưởng thức."

Tất cả mọi người hí hóp mắt nhìn, thất thái thạch? Nó là cái quý gì?

Một đám người vương dãi cổ để nhìn đến chỗ Phượng Cẩn Nguyên.

Chỉ thấy Phượng Cẩn Nguyên vừa từ từ mở hộp trong tay ra, vừa giải thích thất thái thạch cho mọi người, hần nói: "Thất thái thạch hình thành từ thiên nhiên, thuộc loại ngọc, nhưng trên mặt toả ra bảy màu, thất thái thạch có thể hình thành dạng đoá hoa, thoát nhìn giống như một đoá hoa bảy màu..."

Nói xong, hộp gỗ đã hoàn toàn mở ra, tất cả mọi người được hần giải thích mà thấy hứng thú, bao gồm Hoàng thượng và Hoàng hậu. Thiên Vũ để thích kỳ trân, Hoàng hậu cũng thích thưởng thức vật mới, hai người cùng nắm tay từ long ý ngồi dậy, đi phía trước vài bước, ánh mắt nhìn thẳng vào hộp gỗ kia.

Nhưng mà, Phượng Cẩn Nguyên vốn đang đắc ý, một khắc hộp gỗ mở ra thì choáng váng... trong hộp trống không.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Đại tỷ, tỷ cho rằng có hỉ tang à?

Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đầu nổ một cái, sau lưng liền đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt nghi ngờ nhìn Phượng Vũ Hoành. Nếu không phải có Hoàng thượng ở đây, hần nhất định phải đối mặt hỏi một chút chuyện này là như thế nào.

Hần vốn chỉ mang theo một vật kiện tầm thường đưa lên Hoàng hậu, bởi không có Thẩm gia giúp đỡ, Phượng gia quả thật không có vật gì tốt. Nhưng Phượng Vũ Hoành sau khi được ban trăm đầu phượng, lặng lẽ tìm hần, nói: "Nữ nhi từng được sư phụ Ba Tư tặng cho một món đồ chỉ bảo, nữ nhi biết phụ thân chưa tìm được món đồ hợp ý, không bằng phụ thân cầm nó đi, vật này quý hiếm vô cùng, phụ thân coi như là lễ vật đại diện cho toàn thể Phượng gia ta. Hoàng hậu nương nương thấy cũng sẽ hết sức vui vẻ."

Sau đó Phượng Vũ Hoành nói về thất thái thạch này như những gì hần nói trước mặt mọi người một lần.

Phượng Vũ Hoành có chút đồ tốt, điểm này Phượng Cẩn Nguyên không chút nào hoài nghi. Vốn trước khi tới hần muốn hỏi Phượng Vũ Hoành có vật nào thích hợp hay không, chẳng qua là xấu hổ không muốn mở miệng. Cho nên khi Phượng Vũ Hoành mang đồ vật đến trước mặt hần, hần không chút do dự nhét vào trong tay áo. Huống chi Phượng Vũ Hoành còn nói qua phản ứng đặc biệt của mọi người khi lần đầu tiên nhìn thấy thất thái thạch, càng kiên quyết Phượng Cẩn Nguyên nhất định lúc hiến vật quý mới được mở ra, tránh bị người khác nghi ngờ.

Nhưng bây giờ hần mới biết, mình lại bị nữ nhi tính toán, đã bị trúng kế. Hôm nay Hoàng thượng đã phát giận, mặc dù lúc này đã hơi nguội, sắc mặt cũng tốt hơn. Nhưng hần đã làm quan nhiều năm, làm bạn với vua cũng nhiều năm, sao có thể không biết tính tình vị đế vương này, nhìn như mây mù đã tan, nhưng thực ra trong nội tâm đang nổi gió chuyển thành phong ba, càng đáng sợ!

Phượng Cẩn Nguyên biết, trước mắt nếu không có cách gì, chỉ sợ sẽ chọc Thiên Vũ nổi cơn thịnh nộ. Nhìn những gì mới vừa xảy ra liên quan tới vị Vân phi kia, hần sợ kết quả của hần cũng không khác gì vị Lại bộ thượng thư.

Trán của Phượng Cẩn Nguyên cũng đổ mồ hôi, dứt khoát vung áo bào quỳ xuống sau đó nghiêng đầu sang hướng khác nhìn Phượng Vũ Hoành. Nữ nhi này của hần không phải mới được Hoàng thượng cho phép gọi một tiếng phụ hoàng hay sao, vậy hần cũng khai nàng ra, chỉ mong nữ nhi này miệng lưỡi nhanh nhẹn, có thể trốn vạy tránh được một màn này.

Phượng Cẩn Nguyên mở miệng, khi chuẩn bị lên tiếng, cùng lúc Phượng Vũ Hoành cũng tự đứng lên, Phượng Cẩn Nguyên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, khẩu khí này vừa mới ra, một câu nói của Phượng Vũ Hoành, liền khiến hần dựng đứng.

Chợt nghe nàng nói... "Ô? Mới vừa nãy đại tỷ cảm thấy thái thạch thường thức, không trả lại cho phụ thân sao?"

Bùm!

Đầu Phụng Cảnh Nguyên nháy mắt nổ tung.

"Con... con nói bậy bạ gì đó?" Hắn chỉ vào Phụng Vũ Hoàn, tay cũng run run. "Đại tỷ của con vốn không vào cung, nó cảm khi nào?"

"Không tới?" Tay Phụng Vũ Hoàn đột nhiên chỉ vào một hướng: "Thế kia là ai?"

Tất cả mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Phụng Vũ Hoàn, chỉ thấy ngón tay nàng nhắm thẳng vào vị trí của Thanh Nhạc quận chúa. Mà đứng sau Thanh Nhạc, một nha hoàn mặc y phục đỏ về mặt hoàng sợ lùi về phía sau.

Dù thế nào Phụng Trầm Ngư cũng không nghĩ rằng Phụng Vũ Hoàn phát hiện ra nàng. Nàng muốn chạy, nhưng nơi này là hoàng cung, đừng nói là chạy, chỉ rời khỏi vị trí ngồi nữa bước cũng khó.

"Phụ thân, thái thạch ở trên người đại tỷ, đích nữ nhi nhìn thấy tỷ ấy cảm ngắm nghía, còn tưởng tỷ ấy biết nặng nhẹ, sau khi xem để lại chỗ cũ, không nghĩ tới tỷ tỷ giữ lại."

Hoàng hậu tức giận... "Phụng đại nhân! Bốn cung nếu nhớ không lầm đã nói, vị đích nữ Phụng gia này, trong vòng năm năm không thể vào cung. Rốt cuộc Phụng gia các người đem ý chỉ của bốn cung để đâu rồi?"

Phụng Cảnh Nguyên sao lại không hiểu sự tình lúc này, Trầm Ngư xuất hiện ở chỗ này, luôn đứng sau lưng Thanh Nhạc, rõ ràng là Thanh Nhạc mang nàng vào cung. Hắn thật sự rất hận! Tại sao mấy đứa con nhà hắn đều không thể cho hắn yên tâm?

"Xin nương nương thứ tội." Trừ những lời này, hiện tại hắn không biết nên nói những gì, nhưng lại cân nhắc, cảm thấy chuyện oan ức này không thể để Phụng gia một mình gánh vác, thế nào cũng phải tìm cái đệm lưng. Vì vậy Phụng Cảnh Nguyên lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Nhạc: "Xin hỏi Thanh Nhạc quận chúa, tại sao ép đích nữ Phụng gia ta vào cung?"

Hắn dùng từ "ép", Thanh Nhạc chưa kịp phát tác nhưng trực tiếp khiến Định An vương giận điên lên: "Phụng Cảnh Nguyên, người nói bậy bạ cái gì đó?"

Phụng Cảnh Nguyên sợ Hoàng hậu, nhưng hắn không sợ Định An vương, đối phương vừa hỏi, cũng đem hỏa khí của hắn bùng lên: "Bốn tướng không nói bậy! Đích nữ nhà ta có ý chỉ của Hoàng hậu trong tay, vốn không thể nhập cung, nhưng Vương gia người nhìn xem, hôm nay chẳng những nó vào cung, lại còn làm tỷ nữ của Thanh Nhạc quận chúa. Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Mấy câu nói của Phụng Cảnh Nguyên phui sạch mọi vấn đề, kéo một nhà Định An vương xuống.

Định An vương liền nhìn nha hoàn lạ mặt bên cạnh Thanh Nhạc. Hôm nay Phụng Cảnh Nguyên nói vậy hắn mới nhớ tới, cũng không sai, y phục màu đỏ, trừ khuôn mặt hơi đen, mặt mày diện mạo so với đại tiểu thư Phụng gia ở thọ yến Định An Vương phi ngày ấy giống nhau như đúc.

Hắn sững sờ tại chỗ, cũng nhìn về phía Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc hung hăng liếc Phụng Trầm Ngư, vội vàng đứng dậy quỳ xuống giải thích trước mặt Hoàng thượng: "Hoàng thượng, là Phụng Trầm Ngư cầu xin Thanh Nhạc mang nàng tiến cung. Thanh Nhạc căn bản là không đồng ý. Nhưng nàng sống chết cầu xin, có đuổi cũng không đi."

Thiên Vũ nhìn Thanh Nhạc một cái, rồi nhìn Trầm Ngư một cái, cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu: "Phụng ái khanh, trẫm nhớ đương gia chủ mẫu trong phủ mới vừa qua đời vài ngày trước đó?"

"Đúng vậy." Phụng Cảnh Nguyên cúi đầu trả lời.

Thiên Vũ hỏi nữa: "Vị chủ mẫu kia là mẫu thân thân sinh của đích nữ Phụng gia?"

Phụng Cảnh Nguyên có chút hồ đồ không hiểu vì sao Hoàng thượng hỏi thế, vội vàng đáp lại: "Dạ phải."

Thiên Vũ đột nhiên nổi giận, xoay người đi trở về long ý, khi ngồi xuống, tay đập xuống bàn, trực tiếp lật một bàn hoa quả rượu.

Mọi người đồng loạt run lên, rồi rít quỳ xuống.

Lại nghe Thiên Vũ nói: "Trẫm không quan tâm ý chỉ kia của Hoàng hậu, chỉ muốn hỏi một chút đích nữ của người, mẫu thân thân sinh vừa mới qua đời, còn chưa đầy một tháng. Nàng là đích nữ, mặc y phục màu đỏ tới tham gia cung yến?"

Đầu Phụng Cảnh Nguyên lần nữa phát nổ lần nữa.

Lúc nhìn thấy Trầm Ngư xuất hiện ở nơi này, trừ khiếp sợ hắn còn cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng lắm. Hoàng thượng nói hắn mới kịp phản ứng, chính là một thân y phục màu đỏ. Trầm Ngư chẳng những vào cung mà còn mặc y phục đỏ. Trái lại hai trong ba nữ nhi của hắn, mặc dù các tiểu thư khác đều cố gắng khiến mình trở nên xinh đẹp, các nàng vẫn hai thân tố y mà tiến cung, ngay cả trang sức trên đầu cũng là màu trắng. Trầm Ngư chính là nữ nhi ruột của Trầm thị, điều này khiến người khác có ý nghĩ gì về nàng?

Phượng Cẩm Nguyên giận dữ lớn tiếng quát Trầm Ngự còn đang sững sờ tại chỗ: "Người còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau ra đây quỳ xuống nhận tội với Hoàng thượng."

Trầm Ngự sợ tới mức đầu choáng váng, giống như một khúc gỗ đi đến giữa đại điện, quỳ xuống.

Phượng Cẩm Nguyên lại dập đầu, âm thanh cũng run rẩy: "Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, đều là do thần quân giáo không nghiêm, cầu xin Hoàng thượng khai ân tha cho nó lần này."

Phượng Trầm Ngự cũng dập đầu, sợ tới mức không dám nâng lên.

Phượng Vũ Hoành nhìn tỷ tỷ và phụ thân quỳ, liền cảm thấy mình đứng không hay lắm. Phượng Vũ Hoành đưa ánh mắt nhìn Tường Dung, hai tỷ muội song song bước tới, cũng quỳ xuống như Trầm Ngự.

Thiên Vũ hít sâu một hơi, nói với Phượng Vũ Hoành: "Chuyện này cùng Hoành Hoành không liên quan, con mau dậy đi. Đứa bé kia cũng là người nhà con sao? Để nàng đứng lên đi, các con đứng ở bên cạnh."

Phượng Vũ Hoành và Tường Dung hai người ai cũng không dám đứng dậy, chỉ thấy Phượng Vũ Hoành ngẩng đầu lên định nói, Phượng Cẩm Nguyên cho rằng nàng muốn mở miệng xin tha thứ, kết quả Phượng Vũ Hoành lại nói một câu: "Hoàng thượng, trước hết để đại tỷ giao thất thái thạch ra, đó là vật phụ thân chuẩn bị cho Hoàng hậu nương nương, không thể để phụ thân mất tín."

Phượng Cẩm Nguyên không biết nên mắng nữ nhi này hay nên khen nàng giỏi, thất thái thạch có thêm cái nữa cũng không bằng nói giúp Phượng gia! Tỷ tỷ của người tự ý vào cung chính là tội chết, huống chi nàng còn mặc một y phục đỏ. Đại Thuận lấy chữ hiếu làm đầu, Hoàng thượng tự mình chất vấn chuyện này, chuyện này mà cũng được sao?

Lòng hần tràn đầy mong muốn Phượng Vũ Hoành nói thêm mấy câu, nhưng nha đầu kia sau khi nói về chuyện thất thái thạch cũng không mở miệng, trực tiếp đứng lên trên.

Phượng Cẩm Nguyên tức giận thiếu chút nữa muốn trốn đi.

Lúc này Hoàng hậu cũng đang tức giận lên tiếng, nói với ma ma bên cạnh: "Đi xuống, lục soát người."

Ma ma trong cung không giống với người trong phủ chỉ biết hầu hạ người như vậy, những người này có thể hầu hạ thì hầu hạ, nhưng đồng thời, cũng có thể thu thập người.

Phượng Trầm Ngự không biết nguyên nhân bên trong, vẫn còn kêu mình oan uổng, nhưng Phượng Cẩm Nguyên hiểu, lần này Hoàng hậu nổi giận thật sự, chỉ sợ Trầm Ngự lần này phải chịu khổ.

Hắn không dám nhìn hình ảnh kia, bắt đầu dĩ quay đầu đi, sau đi chợt nghe Trầm Ngự gào to, hai ma ma bên người nàng vừa lục soát xong, rốt cuộc tìm thấy một vật bên hông.

Một ma ma đưa lên trước mặt Đế Hậu: "Lão nô tìm được vật này trên người Phượng đại tiểu thư."

Đế Hậu đồng thời nhìn, chỉ thấy ma ma dâng lên một khối đá, lớn bằng bàn tay, giống như đá hoa, có bảy cánh hoa, mỗi cánh mang một màu sắc khác nhau, dưới ánh sáng trong Lư Ly điện hoà với ánh trăng, trong sáng như thần vật.

Hoàng hậu kinh hãi: "Thực sự có vật này? Phượng tướng lấy được ở đâu?"

"Bẩm Hoàng hậu, món đồ này là một vị sư phụ Ba Tư tặng cho nữ nhi của thần. Loại bảo vật này Phượng gia không dám độc hường, liền chọn đúng ngày Nguyệt Tịch mang vào cung tặng Hoàng hậu nương nương." Giờ phút này Phượng Cẩm Nguyên cũng không dám nói lung tung. Phượng Trầm Ngự bị hai ma ma đứng bên cạnh ép quỳ xuống, hắn đau lòng, có chút muốn nói đỡ nhưng lại sợ chọc giận Hoàng thượng, cũng chỉ có thể coi như không thấy.

Hoàng hậu thấy hắn trả lời thì rất hài lòng, đưa tay nhận lấy thất thái thạch trong tay ma ma, vuốt vuốt, càng lúc càng vui mừng. Vì vậy liền chủ động khuyên Hoàng thượng: "Coi như nhìn vào viên đá này, trước hết tha cho Phượng gia đi."

Thiên Vũ khó chịu hừ một tiếng: "Làm sao chỉ có thể nê một viên đá?"

Hoàng hậu hiểu rõ tính khí Thiên Vũ, vội vàng sửa lại lời nói: "Là nê mặt nhị tiểu thư Phượng gia."

Thiên Vũ lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, liền nghe Hoàng hậu nói tiếp: "Tội chết có thể tha, tội sống khó thoát!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Trộm long tráo phụng

Thật ra Trầm Ngư cũng không hề hay biết, thất thái thạch kia ở trên người mình từ lúc nào, nàng rõ ràng là...

"Đích nữ Phụng gia!" Còn chưa đợi nàng tiếp tục suy nghĩ, liền nghe Hoàng hậu nương nương lạnh mặt nói: "Lén vào hoàng cung đã là trọng tội, nhưng Bồn cung nề mặt Phụng gia kính đáng kỳ thạch bảy màu nên xử lý nhẹ, ngươi và Thanh Nhạc cùng đến đây, vậy thì ra ngoài cửa cung quỳ phạt đi."

Thanh Nhạc vừa nghe ngay đến nàng cũng bị liên lụy, giận đến mức muốn xé Trầm Ngư ra, nhưng ở đây nhiều con mắt như vậy, ai ai cũng đều nhìn thấy nàng dẫn Trầm Ngư tiến cung, nàng còn có thể nói gì nữa đây?

Tuy đã bị phạt quỳ, nhưng dù sao cũng phải tặng lễ vật. Vì vậy nàng bước lên vài bước, đem vật trong tay đưa lên: "Thanh Nhạc không như Phụng đại nhân có đồ tốt, nhưng cái này là khối Quan Âm hoàng ngọc cũng là ngọc cực tốt được đánh chế tạo thành, nương nương yêu thích Phật thuyết, chỉ mong vị Quan Âm hoàng ngọc này của Thanh Nhạc có thể lọt vào mắt nương nương."

Có một ma ma tiến lên đem chiếc hộp trong tay Thanh Nhạc nhận lấy, sau đó Thanh Nhạc lùi về phía sau, liền chuẩn bị đi theo Trầm Ngư chịu phạt.

Nhưng ai mà ngờ được rằng, khi ma ma đến gần bên Hoàng hậu, mở cái hộp ra, liền nghe một tiếng "A", Hoàng hậu liền trực tiếp chui vào ngực của Thiên Vũ đế mà trốn.

Thiên Vũ đế cũng không giữ nổi bình tĩnh, nhìn vào trong hộp kia giận dữ hỏi: "Bên trong kia là vật gì?"

Thanh Nhạc tỏ vẻ khó hiểu: "Rõ ràng là một bức tượng Quan Âm bằng hoàng ngọc thôi."

"Làm càn!" Thiên Vũ đế vung tay áo, vận nội lực, tạo ra một trận gió lớn, dứt khoát đánh bay cái hộp kia ném đến trước mặt Thanh Nhạc.

Tất cả mọi người trong đại điện đều vây lại xem, chỉ thấy trong hộp kia nào có cái gì gọi là tượng ngọc Quan Âm, đó rõ ràng chính là xác của con mèo chết. Con mèo kia rất đặc sắc, mắt và tai đều chảy máu, thân thể còn hơi co rút, chắc chắn là chỉ vừa mới chết.

Hoàng hậu, sống đến nay sợ nhất là mèo, mèo sống đã sợ, nói chi mèo chết còn đáng sợ hơn. Chi lo nay bị kinh sợ, lại phải nằm liệt giường ít ngày.

Mọi người rói rít đưa mắt về phía Thanh Nhạc, thực sự không nghĩ rằng đêm nay trăng tròn ngày mười lăm tháng tám, nàng đưa con mèo chết tới làm gì?

Mà lúc này, Thanh Nhạc và Trầm Ngư đều tròn mắt nhìn nhau.

Các nàng căn bản cũng không hiển lễ cho Hoàng hậu một con mèo đã chết, con mèo này vốn dĩ phải ở trong tay Phụng Vũ Hoàn mới đúng, nhưng không biết tại sao lượn một vòng lại nằm trong tay các nàng?

Thanh Nhạc đưa mắt về phía Trầm Ngư, nhưng chỉ thấy mặt nàng ta cũng mờ mịt khó hiểu, tự biết có hỏi cũng vô ích.

Hoàng hậu sợ mèo, thế nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại đưa mèo làm lễ vật, hay hơn lại là một con mèo chết... Mặt mày Thanh Nhạc hết xanh lại trắng, chân mềm nhũn, chưa gì đã ngã xuống sàn.

Thiên Vũ đế gầm lên giận dữ... "Lôi ra ngoài!"

Định An vương vội nói một tiếng trách cứ Thanh Nhạc: "Hoàng hậu nương nương để cho các người đến cửa cung quỳ, còn không mau đi!" Quỳ trước cửa cung dù sao cũng là tốt hơn, có trời mới biết được đằng sau câu "Lôi ra ngoài" của Thiên Vũ đế có kèm theo chữ "Chém" hay không?

Thiên Vũ thấy Trầm Ngư và Thanh Nhạc đều bị thái giám và ma ma áp giải đi, chỉ bức bội hừ một tiếng, cũng không truy cứu nữa. Dẫu sao mặt mũi của Định An vương hẳn có thể không cho, nhưng Phụng Căn Nguyên dù sao cũng là Thừa tướng đương triều, trên triều đình bàn chuyện chính sự, hẳn cũng có chút chỗ đứng. Đánh chó ít ra cũng phải nề mặt chủ, cho dù có không ưa thích Phụng Trầm Ngư đi nữa, thì cũng phải cho Phụng Căn Nguyên chút mặt mũi.

Tướng Dung đứng ở bên người Phụng Vũ Hoàn, xem náo nhiệt một lúc, cuối cùng nàng biết nhị tỷ tỷ nói "Xem kịch vui" là ý gì!

Quả nhiên là một tiết mục thú vị nha, đại tỷ thế nhưng lại dám mặc y phục đỏ thắm lên tham gia cung yến, đây thật là... Nàng chợt nhớ ra, chả phải trước đó vài ngày, ở chỗ lão thái thái bình an, nhị tỷ tựa hồ nói câu gì mà Thất điện hạ thích màu đỏ các loại, chẳng lẽ...

Tướng Dung đưa mắt lặng lẽ nhìn đến chỗ Huyền Thiên Hoa, lại phát hiện, Huyền Thiên Hoa lúc ấy cũng đang nhìn về phía này, nàng không kiềm được mà đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

Mạc Bất Phàm cho Hoàng hậu uống một viên định thần, nên cũng tạm thời đè ép kinh hãi. Phụng Căn Nguyên liếc Định An Vương một cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Vương gia, Thanh Nhạc quận chúa tự tiện làm chủ đem nữ nhi của ta mang vào cung, nếu Hoàng hậu nương nương đã không truy cứu việc này, ta cũng không nhiều lời nói thêm. Nhưng vì sao quận chúa lại đem hung vật như vậy vào cung? Còn nói là hiến lễ vật cho Hoàng hậu? Phiền Vương gia giải thích một chút?"

Trên đất, xác mèo chết cũng đã được cung nhân dọn dẹp xong, thế nhưng hình ảnh con mèo rơi ra đất như thế, một màn này ai cũng không cách nào

quên. Hôm nay cung yến thật đáng giá, chẳng những có người chết, lại còn có người tặng xác mèo chết, những quý tộc ở đây cùng các tiểu thư chỉ sợ cả đời cũng chưa thấy được, thế nhưng hôm nay lại hội đủ trong này.

Lời tra hỏi của Phụng Cẩn Nguyên làm cho Định An vương không thể dập đầu với Thiên Vũ đế lần nữa: "Thánh thượng minh giám...!"

"Minh giám?" Thiên Vũ đế nhíu mày, "Thế này còn chưa rõ ràng sao? Định An vương, trầm vừa mới cho Thanh Nhạc quỳ cúi, còn thành toàn cho nàng với người tình tâm đầu ý hợp. Thậm chí hần ta còn vì diện mạo xấu xí của nàng mà cự tuyệt không cưới, trầm lại khổ tâm làm chủ giúp cho nàng. Thế nhưng các người lại không một điểm cảm kích trầm, còn hù dọa Hoàng hậu của vua trầm như vậy hả?"

Định An vương tức giận đến nỗi lông mày đều dựng ngược lên, bao nhiêu năm rồi, chỉ cần sự tình một chút dính đến Định An vương phủ của hần, Hoàng thượng xưa nay chưa từng ngó đến hần. Chuyện hôm nay rõ ràng còn có điểm kỳ lạ, hoàng thượng có thể tra, nhưng lại một mực không chịu tra, lại dứt khoát chụp cho hần cái mũ tội danh này.

Hần tức không nhịn nổi, chuẩn bị sắp lý luận với Hoàng thượng, nhưng chợt nghe Phụng Vũ Hoàn lại đã mở miệng, là nói với hần: "Tốt nhất không nên biện bạch gì thêm, sự việc ra sao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, đi về hỏi Thanh Nhạc quận chúa một chút thì sẽ tỏ tường, Hoàng thượng chán chán không oan uổng ngài."

Định An vương sao có thể không đoán được Thanh Nhạc cùng Trầm Ngự kia có điểm gian giao, hần chỉ là tức giận về thái độ này của Hoàng thượng. Nhưng nghe Phụng Vũ Hoàn nói lời này, lại nhìn sang bên kia nơi chín vị hoàng tử họ Huyền đang nhìn, lại phát hiện cho dù mình có bao nhiêu oán giận, kỳ thực cũng vô dụng thôi. Nếu như hần là Văn Tuyên vương, là bảo đệ của Hoàng thượng, dù cho cùng Hoàng thượng âm ỷ vài câu đánh một trận, tất cả đều được, nhưng hần khác họ, cùng lão Huyền gia không liên quan, nói nhiều một câu đều có khả năng ảnh hưởng đến sự sống chết của hần.

Sau khi nghĩ thông suốt, lập tức hít một hơi thật sâu, thở dài, hướng Thiên Vũ đế dập đầu: "Đứa trẻ Thanh Nhạc này bởi vì hồi trước trong phủ có cháy lớn, bị trọng thương không nói, còn bị kinh sợ cực độ. Đôi khi thần trí không rõ ràng lắm, mình làm cái gì chính mình cũng không biết. Nghĩ đến lúc chuẩn bị lễ vật chắc là bệnh lại tái phát, vậy nên mới làm cho nương nương hoàng sợ, mong Hoàng thượng tha tội."

Chỉ mấy câu nói, đem sai lầm của Thanh Nhạc đẩy tới trận lửa lớn kia.

Phụng Vũ Hoàn cảm thấy hết sức buồn cười, không kiềm được nhìn Huyền Thiên Minh một chút, thấy hần đang tựa lưng vào xe đẩy, một tay bưng chén rượu, một tay vịn vào cây roi dây gai của hần, miệng thao thao nói: "Ai buộc chuông thì người đó cỡi chuông, Thanh Nhạc quận chúa bị bệnh như vậy cũng do trận lửa lớn kia mà ra, chắc hần cũng vì một trận lửa lớn mà tốt hơn. Như vậy đi, bốn vương liên vát và chút, Định An Vương các người hiện tại đang ở đâu, nói ta nghe một chút, nay mai bốn vương lại đi thả một mối lửa nhỏ, vì Thanh Nhạc quận chúa mà chữa bệnh."

"Không cần! Không cần... Không cần đâu!" Trong lòng Định An vương chỉ muốn khóc. Người một nhà họ Huyền này người nào đều giống người này? Lão tử không phân rõ phải trái, nhi tử của hần cũng không phân rõ phải trái. Đặc biệt tên nhi tử nhỏ nhất này, tất cả phải nhìn tâm tình của hần, căn bản nguyên chính là "Hần hài lòng". Bây giờ cái gì mà giúp Thanh Nhạc chữa bệnh? Trị bệnh cho nương nương thì có!

An định vương chỉ muốn vắng tục, nhưng bây giờ tuyệt không dám, chỉ đành không ngừng cầu xin Huyền Thiên Minh.

Phụng Vũ Hoàn giờ ngón cái với Huyền Thiên Minh, không tiếng động mà dùng miệng tạo khẩu hình mà nói: "Giỏi lắm!"

Thiên Vũ đế nhìn một màn này trên điện, coi như đành đảm nhiệm vai người tốt vậy, cùng một phe với Định An Vương khuyên nhi tử hần: "Quên đi, ngày mai trầm phái ngự y qua xem bệnh cho Thanh Nhạc một chút là được rồi, nhà bọn hần cũng chỉ còn lại thôn trang ở ngoại thành thôi, chắc là cũng không bỏ được để chữa bệnh cho nữ nhi."

Bên trong cung điện tất cả mọi người đều bật cười, tro mắt nhìn Định An vương bị cặp phụ tử hoàng thất này tính toán, đều đồng thời nghĩ đến đến hai chữ: Đáng đời!

Đúng rồi, không chỉ có phụ tử, còn có một cô con dâu góp vui.

Không ngờ người luôn luôn nghiêm túc như Tả tướng Phụng Cẩn Nguyên, lại có thể sinh ra nữ nhi thú vị như vậy.

Định An vương cũng dở khóc dở cười, Hoàng thượng nói lời này ngầm ý là: Nếu như hần nhận thì hần là người "Chữa bệnh cho nữ nhi cả toà thôn trang đều không nữ", hần nếu như không nhận, nghĩa là: "Ta đồng ý dùng thôn trang ở ngoại thành chữa bệnh cho nữ nhi, Cứu hoàng tử, ngài đốt đi". Nhận cũng không được, không nhận cũng không xong, hần thật sự mất hết mặt mũi mà.

Định An vương tâm can khó chịu, không ngừng thăm mắng Thanh Nhạc trong bụng. Nữ nhi này từ nhỏ đến lớn không cho hần bớt lo lắng, đặc biệt cũng không biết tại sao nhìn trúng Huyền Thiên Minh kia, làm cho cả vương phủ gặp kiếp nạn lớn như vậy.

Chẳng qua lần này có thể kéo Phụng Trầm Ngự xuống nước chung, Định An vương bỗng nhiên cảm thấy cũng không chịu thiệt một mình. Thanh Nhạc từ nhỏ đến lớn mặt mũi bị ném đi cũng không chỉ một lần, nhưng Phụng gia kia giấu nàng như giấu như bảo vật. Bây giờ cư nhiên làm ra chuyện như vậy... Hần nhìn Phụng Cẩn Nguyên, chỉ có thể nói này năm mươi bước cười một trăm bước, kỳ thực không ai tốt hơn ai đâu.

"Định An vương!" Sau khi Hoàng hậu hoàn hồn tỉnh lại bỗng nhiên mở miệng, "Bổn cung tiếp quản lục cung bao nhiêu năm nay, mình tranh ám đấu cũng tạo không ít thù hận. Tuy rằng không biết là khi nào đắc tội Định An vương phủ, nhưng chắc rằng nhất định là bổn cung có chỗ suy nghĩ không chu toàn, bằng không hôm nay Thanh Nhạc quận chúa cũng không nhân cơ hội trả thù bổn cung như thế. Định An..." Nàng gắng sức chống thân mình nhìn về phía Định An vương: "Bất luận bổn cung nếu có chỗ nào đắc tội, hôm nay Thanh Nhạc cũng đã thay Định An vương phủ báo thù được rồi, bổn cung sợ mèo nhất trên đời, mong rằng ngày sau có thể bỏ qua cho bổn cung."

Định An Vương bị dọa nằm trên mặt đất không dám đứng lên, trong miệng liên tục không ngừng: "Thần không dám! Thần không dám...!"

"Bồn cung lại nhìn thấy người cực kì dám!" Hoàng hậu nương nương nổi giận.

Nhắc đến cũng phải nói, nhiều năm như vậy rất ít người có thể nhìn thấy nương nương của Đại Thuận chân chính nổi giận, tuy nói nàng đúng là Hoàng hậu, nhưng đa phần mọi thời điểm đều cũng chỉ phối hợp cùng Thiên Vũ đế. Đại Thuận cần phải có một vị Hoàng hậu, hậu cung có chủ, triều đình mới ổn định, dân tâm cũng có thể an. Cho nên, chỉ là, nàng có thân phận, cũng có quyền lợi, nhưng biết mình cũng không phải người trong tâm can của Hoàng thượng. Nàng lại rất thông minh, không chiếm được cảm tình, vậy thì cam tâm tình nguyện cùng Thiên Vũ đế duy trì một loại quan hệ hợp tác. Vị trí kia của nàng cũng có thể yên ổn mà ngồi, đạo lý cũng là nằm ở đây.

Hoàng hậu cực ít khi nổi giận, đúng hơn mà nói, nàng sẽ không bộc lộ cảm xúc và suy nghĩ, lúc cùng Thiên Vũ đế đàm tọa, khi nói chuyện cũng biết điểm dừng.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nổi giận! Thật sự nổi giận rồi!

"Bồn cung sợ mèo nhất, thiên hạ này ai nấy đều biết. Nếu như Định An vương phủ là cảm thấy bồn cung những năm này hậu vị ngồi quá yên ổn, thật sự muốn khiêu khích, vậy thì phóng ngựa đến đây." Dứt lời, mẫu nghi thiên hạ đập mạnh xuống bàn, mãnh liệt đứng dậy phẩy tay áo một cái, được Mặc Bất Phàm đỡ rồi bỏ mặc Thiên Vũ đế cùng một đám quần thần, rời khỏi Lưu Ly viên.

Định An vương quỳ trên mặt đất, lòng như tro nguội. Hắn biết, Định An vương phủ xong rồi.

Quả nhiên, sau khi Hoàng hậu bỏ đi Thiên Vũ đế cũng tuyên chỉ, hắn đã kiên quyết giữ cho nàng vị trí kia vậy thì danh chính ngôn thuận quyết tâm báo thù cho nàng... "Người đâu! Truyền ý chỉ của trẫm, Định An vương từ khi tấn phong vương vị đến nay, không giúp ích được cho xã tắc, không tương trợ được chúng dân, dạy nữ nhi không nên, hãm hại Hoàng hậu. Bắt đầu từ bây giờ, tước bỏ vương vị, giáng thành thứ dân. "

Một lời buông ra, tất cả xem như đã định.

Phượng Vũ Hoàn giật giật khóe miệng, nhưng cũng không cười nổi.

Đây là hoàng quyền, một câu nói cho người ân điển, một câu nói cho người vào vực sâu vô tận.

Dù sao nàng cũng chẳng phải sinh sống ở thời phong kiến, không trực tiếp nhìn thẳng vào cơ cấu quyền lợi như vậy, vẫn khiến tâm nàng rung động không nhỏ.

Nàng ngẩng đầu lên, đưa mắt thẳng tắp nhìn vị hoàng đế trên kia. Chính là một người như vậy, một câu nói, thì có thể chi phối tất cả thần dân Đại Thuận này. Không ai có thể may mắn thoát khỏi hắn, cũng không ai có thể phản kháng hắn.

Trong lòng nàng có chút buồn hoang, thu hồi ánh mắt, lấy tay khế đặt trên ngực mình, chỉ cảm thấy ở hướng nào đó, đang có hai luồng ánh mắt rơi trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Phượng Vũ Hoàn, ta giết người

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Chương 131: Phượng Vũ Hoàn, ta giết người

Trong nháy mắt Phượng Vũ Hoàn cũng đã đem tâm tư của mình mà điều chỉnh cho tốt lại, sắc mặt khôi phục như thường.

Nhưng cho dù có như thế, vẫn không thể tránh được ánh mắt của hai người.

Một là của Huyền Thiên Minh, một cái khác rõ ràng là của Huyền Thiên Hoa.

“Gần đây có phải quay lại doanh trại bên kia hay không? “ Huyền Thiên Hoa quay đầu sang, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lúc này, Định An Vương đang dập đầu với Thiên Vũ đế một cái cuối cùng, coi như kết thúc cuộc đời Vương gia của hắn.

“Ừ!” Sắc mặt Huyền Thiên Minh hơi trầm xuống, đổi thành một chút nghiêm nghị.

Trên đại điện, đã có người “mời” Định An Vương ra ngoài, Đại Thuận triều chỉ có duy nhất một vị Vương gia khác họ tại vị, nhưng tại trong Nguyệt Tịch yến năm nay, mất tất cả.

Mà vị quận mã vừa được phong Vương Nặc kia, cũng theo một nhà Định An Vương rơi xuống mà mất địa vị để như trở bàn tay, chỉ còn dư lại tiểu thê tử xấu xí.

“Hôm nay Bộ gia chịu một kiếp nạn này, chắc chắn Bộ Thông bên kia cũng nên trở về rồi. Đại doanh bên kia ta không giúp được gì, chính người làm việc đều phải cẩn thận. Còn nha đầu kia... Chỉ sợ cũng không có mấy ngày yên ổn.”

“Hừ!” Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng. “Cuộc sống của nàng có lúc nào tốt? Không có chuyện gì, Thất ca yên tâm.”

Vũ Hoành tất nhiên không biết hai người này đang nói cái gì, chỉ là chú ý tới bọn hắn cùng đưa mắt đến phía bên mình, mang theo thân thiết, trong lòng có chút hơi ấm lên.

Một hồi cung yến nào đến như vậy, dù như thế nào cũng không tiến hành nổi nữa.

Mọi người dồn dập đứng dậy quỳ xuống, chờ Thiên Vũ để tuyên bố cung yến kết thúc.

Thiên Vũ để cũng mất tinh thần, vung tay lên, mọi người đều lui, rồi lại nhìn thấy Phụng Vũ Hoành cũng cùng mọi người chuẩn bị rời đi thì gọi một tiếng: “Hoành nha đầu, đầu trộm vẫn còn hơi đau nhức, con trước tạm ở lại đây một lúc đi!”

Phụng Vũ Hoành không biết Thiên Vũ để giữ một mình nàng lại là có dụng ý gì, nàng cũng đành ổn định lại bước chân đáp: “Dạ!” Sau đó liền thấy Phụng Cẩm Nguyên đưa ánh mắt xin giúp đỡ đến, nàng thừa biết, phụ thân muốn nàng mở miệng cầu tình vì Trầm Ngự.

Phụng Vũ Hoành cũng không cần để tâm đến chuyện Trầm Ngự gây ra cục diện hỗn loạn này, tuy nói cùng là người nhà họ Phụng, có thể hoàng gia rõ ràng cũng sẽ không xử tội đó đến trên đầu nàng, nàng cũng không cần phải đi làm chuyện cho người ta chán ghét.

Thấy Phụng Vũ Hoành căn bản không tiếp ánh mắt của mình, Phụng Cẩm Nguyên gấp gáp, không khỏi nhỏ giọng gọi: “A Hoành.” Nàng cau mày, liếc mắt nhìn, chỉ cảm thấy vị phụ thân này quả thực không biết xấu hổ. Phụng Cẩm Nguyên thân là Tả tướng đương triều một triều làm sao có thể là người không có đầu óc, chuyện đã đến nước này chẳng lẽ còn không nhìn ra Trầm Ngự và Thanh Nhạc xứng diễn tuồng gì? Vậy mà vẫn cứ muốn nàng, kẻ bị hại này đi cầu tình. Thiên vị kiêu này, trời đất cũng khó mà thấu.

“Phụ thân.” Nàng mở miệng, nhỏ giọng lạnh tanh, không mang theo một chút tình cảm nào, “Nếu như con mèo kia xuất hiện trong tay của ta, người sẽ làm như thế nào?”

Phụng Cẩm Nguyên ngẩn ra, trong lúc nhất thời không thể đáp lại.

Đội hán hoàn hồn nhìn lại cũng là lúc thấy nhị nữ nhi Phụng Vũ Hoành của hắn đã chậm chậm đi đến cao vị, thiên nhan đang ngồi trên ngai cửu ngũ chí tôn kia đang mang theo nụ cười như từ phụ nhìn nàng.

Vào giờ phút này, Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy bản thân cứ như người ngoài, hải tử kia căn bản cũng không phải nữ nhi của hắn, hắn cũng chưa từng cho nàng được chút nào tình cảm phụ tử nên có.

Hắn khom người bước về sau, như chạy trốn rời khỏi Lưu Ly viên, bước nhanh đuổi theo đám người, ẩn vào trong đó.

Ánh mắt mang theo dư quang của Thiên Vũ nhìn Phụng Cẩm Nguyên rời đi một chút, rồi lập tức thu hồi, cứ y như không thấy gì cả, lại đối với Phụng Vũ Hoành mà nói: “Hoành nha đầu, con bồi trẫm một chút.”

Trăng tròn ngày rằm, kinh đô Đại Thuận bốn mùa rõ ràng, trong đêm Trung Thu từng làn gió thổi mạnh khiến người ta run lạnh bầy.

Thái giám thân cận Chương Viễn của Hoàng đế đem một cái áo choàng cho Thiên Vũ để mặc thêm, cũng có tiểu cung nữ choàng cho Phụng Vũ Hoành một cái, nàng vẫn yên lặng mà đi theo phía sau Thiên Vũ để, cứ thế đi đến bên ngoài Nguyệt Hàn cung.

Thiên Vũ để rốt cuộc dừng bước, khoát tay, Chương Viễn đã biết thiên ý dẫn theo một đám cung nhân cùng với Hoàng Tuyền lui về phía xa, chỉ để lại hai người Phụng Vũ Hoành và Thiên Vũ để.

Phụng Vũ Hoành đối với chuyện của Thiên Vũ để cùng Vân Phi có chút hiếu kỳ, một người là phi tử bốc đồng như vậy cư nhiên còn có thể được Thiên Vũ để nhớ thương nhiều năm như vậy, nếu như nói trong hai người này không xảy ra sự cố gì đặc biệt, thì nói gì nàng cũng không tin.

Đêm nay Thiên Vũ để giữ nàng lại, lại còn mang tới Nguyệt Hàn cung này, Phụng Vũ Hoành ngầm suy đoán, có thể là vị hoàng đế này trong ngày thường cũng không có người nào để có thể nói chuyện, đặc biệt chuyện liên quan tới Vân Phi. Thêm cái tính cách kia của tên Huyền Thiên Minh, chắc chắn Thiên Vũ để cũng không có cách nào tâm sự với hắn chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ mình con dâu tương lai là nàng có thể chen miệng vào được.

Phụng Vũ Hoành mang theo một trái tim đầy tò mò tiến lên phía trước vài bước, ánh mắt trông chờ mà nhìn Thiên Vũ để, mong chờ vị nhân gia này có thể cùng nàng thảo luận một chút.

Ai ngờ được rằng, Thiên Vũ đế chân thành quay đầu nhìn nàng, mở miệng hỏi một câu: “Chân của Minh nhi, có thể chữa được hay không?” Phụng Vũ Hoàng sững sờ, phản ứng nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc mà trả lời: “Đương nhiên là chữa được.”

“Ha ha ha!” Thiên Vũ đế bất chợt cười ha hả: “Trẫm thừa biết, trẫm thừa biết cái bọn thái y ngoài kia đều là lang băm, chỉ có y thuật của hậu nhân Diêu gia mới đáng tin cậy.”

Phụng Vũ Hoàng nháy mắt mấy cái, hậu nhân của Diêu gia? À, cũng phải, nói thế này cũng không tính là sai. Tuy còn chưa từng thấy người Diêu gia, nhưng theo ký ức của nguyên chủ, Diêu gia ở Hoàng Châu xa xôi kia so với Phụng Vũ Hoàng, thì nơi đó nhân tình nồng ấm hơn nhiều. Đặc biệt đối ngoại công Diêu Hiến của nàng, càng là người mà Phụng Vũ Hoàng nàng đặc biệt muốn nhìn thấy.

“Thái y nói với trẫm, chân Minh Nhi không thể chữa được nữa, trẫm cực kỳ đau lòng.” Ánh mắt Thiên Vũ đế lần nữa nhìn về phía Nguyệt Hàn cung, chỉ là tự mình ní non, âm thanh nghiêm nghị, “Nhưng Minh nhi nói với trẫm, hẳn nhất định lại có thể đứng lên lần nữa, chỉ cần hấn lấy con. Cho nên, đây chính là nguyên nhân trẫm đáp ứng Minh nhi cưới nữ nhi Phụng Vũ Hoàng.”

Phụng Vũ Hoàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Chắc là, đối với hôn nhân này, thì ra Hoàng thượng là không thích. Hẳn chỉ là vì có thể để cho Huyền Thiên Minh tốt lên, không thể không gặt đầu.

Nàng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói một câu: “A Hoàng là nữ tử Diêu gia.”

Thiên Vũ đế gật đầu, hiển nhiên vô cùng vừa lòng với câu trả lời này của nàng, trên mặt cũng coi như giãn ra hòa hoãn hơn rất nhiều.

Đã nhắc tới bệnh của Huyền Thiên Minh, Phụng Vũ Hoàng rất muốn nghe Hoàng thượng hỏi nàng một chút về cái chỗ kia có chữa được hay không, dù sao bên ngoài lưu truyền đến mức có bài có bản, nàng cũng không có được câu trả lời thật sự của Huyền Thiên Minh, trong lòng luôn luôn không rõ.

Nhưng chờ cả ngày, Thiên Vũ đế cũng chỉ là nhìn Nguyệt Hàn cung, căn bản không nhắc lại đến cái khác.

Nàng không nhịn được, chủ động hỏi một câu: “Mặt của Thiên Minh...”

“Cái đó không quan trọng”, Thiên Vũ đế vung tay lên: “Chỉ cần chữa khỏi chân của Minh nhi, trẫm cũng không lo lắng điều gì.”

Phụng Vũ Hoàng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nàng cố ý hỏi đến gương mặt dưới mặt nạ vàng kia, nhưng câu trả lời của Thiên Vũ đế như cho nàng ăn viên thuốc an thần. Lại nghĩ đến, nơi kia sẽ không có chuyện gì đâu.

Hai người không nói gì nữa, Phụng Vũ Hoàng bồi tiếp Thiên Vũ đế nhìn Nguyệt Hàn cung. Đến nửa đêm Thiên Vũ đế mới hạ chỉ hồi Chiêu Hợp điện.

Phụng Vũ Hoàng thì bị Mạc Bất Phàm mời đi đến bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương lần nữa.

Nàng biết bắt mạch chẳng phải là mục đích chính, Mạc Bất Phàm nhất định là lại muốn từ tay nàng dụ dỗ lừa gạt ra chút thuốc tốt. Hoàng hậu là do sợ quá mức, thuốc an thần điều chỉnh tâm trạng nàng dĩ nhiên là có, nhưng cũng không phải cứ lấy ra là có.

Tro mắt nhìn ánh mắt chờ mong của Mạc Bất Phàm, Phụng Vũ Hoàng hơi thi lễ với Hoàng hậu trên giường phụng, nói: “Hôm nay tiến cung vốn là tham gia yến tiệc, A Hoàng không ngờ lại có thể xảy ra chuyện như vậy, được phẩm như thế này thật sự không có chuẩn bị. Không bằng sau khi trời sáng, Mạc tiên sinh phái người đến Bách Thảo Đường đi mua một ít thôi.” Mạc Bất Phàm dờ khóc dờ cười, chỉ nói vị Ngự Vương phi tương lai này thật là không buông tha bất cứ điểm nào vì Bách Thảo Đường kia của nàng tìm kiếm cơ hội gây dựng thương hiệu. Nếu cả thiên hạ đều biết ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phải qua đó mua thuốc, một gian được đường còn không biết sẽ nổi tiếng đến mức.

Trải qua một hồi trì hoãn cùng Hoàng hậu, Phụng Vũ Hoàng rốt cuộc có thể rời khỏi hoàng cung, lúc này trời cũng đã sáng rồi.

Vì cung yến đêm qua, nên hôm nay được bãi bỏ không cần lâm triều, Phụng Vũ Hoàng vừa ra cửa cung lập tức nhìn thấy xe ngựa của Phụng Vũ Hoàng dừng ở bên ngoài, ở ngoài thùng xe sáng loáng mang theo một bài chữ “Phụng”.

Đưa nàng ra tới cửa cung tiểu cung nữ cười nói: “Nhất định là chờ đón Vương phi về nhà, lưu lại trong cung cả đêm, Phụng đại nhân chắc cũng đang rất mong chờ.”

Tiểu cung nữ chẳng qua là thuận miệng nói lời hàn huyên, nàng căn bản cũng không biết người của Phụng gia trên thực tế là một loại quan hệ ra sao, chỉ nói có nữ nhi chưa có trở về, người nhà tự nhiên là muốn chuẩn bị xe tới đón.

Phụng Vũ Hoàng không lạc quan như vậy, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn thẳng hai người Phụng Trầm Ngự và Thanh Nhạc đang quỳ ở trước cửa cung.

Trầm Ngự một thân quần đỏ vừa bản vừa nhả nhúm, vốn là tóc dài mỹ lệ như thác nước buông rơi, nay tóc dài cũng cực kỳ rối loạn, quỳ cả đêm, hai chân sớm chóng đỡ không được thân mình nữa rồi, cũng không có cách nào đứng thẳng dậy được, gần như xem phải ngồi sững trên mặt đất. Son phấn đen trên mặt sớm cũng nhả một mảnh, có nơi thì hiện ra da trắng, có nơi lại còn đen hơn trước, thoạt nhìn y hệt một gương mặt quỷ, nơi nào còn có dáng vẻ dòng chính nữ Phụng gia trong truyền thuyết đẹp tựa thiên tiên.

Lại nhìn Thanh Nhạc, một cái đầu trọc nhìn muốn buồn nôn hiện ra, trên đầu kết mũ, dính nước mưa nên chảy xuống nửa bên gò má, nàng cũng không còn khí lực để cúi, cứ như vậy mặc kệ cho nó chảy, từ má đến cổ, cổ áo cũng dính ướt.

Nhưng tinh thần của Thanh Nhạc rõ ràng tốt hơn nhiều so với Trầm Ngự, Trầm Ngự chỉ có thể nhìn chăm chăm mặt đất, mắt sớm đã vô thần, như chẳng phải vì đây là cửa hoàng cung, chỉ sợ nàng sớm đã ngủ rồi. Mà Thanh Nhạc thể nhưng quý thẳng tắp, một đôi mắt đầy lửa hận trừng thẳng về phía cửa cung, hai cánh tay nắm chặt thành nắm đấm, bộ mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Mỗi ma ma canh giữ cạnh hai người họ, một người ngồi uống nước trà, vừa nhìn dáng vẻ Thanh Nhạc vừa khinh thường nói: “Người trừng mắt vào trong đó cũng vô dụng, hoàng cung này, từ nay về sau, cả đời còn lại của người cũng không thể nào tiến vào nửa bước, Đại Thuận chúng ta cũng không còn nhân vật nào tên Định An Vương. Thanh Nhạc cô nương, người vẫn là nên hy vọng trong cung sớm truyền đến ý chỉ, miễn cho người tiếp tục phạt quý, chứ nếu lại quý nữa... Chà chà, trước đây là kim chi ngọc điệp, làm sao đầu gối kia chịu nổi dằn vặt như vậy nha.”

Ma ma trong cung bất kể là đánh phạt hay quở trách, mắt đều không chớp dù chỉ một lần, nói đến là đến. Mấy câu nói đó, chọc thẳng vào vết sẹo kia của Thanh Nhạc, Thanh Nhạc nghe mà tức giận đến độ toàn thân cũng run cầm cập.

Còn phần Trầm Ngự, ma ma lưu lại không ít tình cảm, đặc biệt chiếc xe ngựa của Phụng Vũ phủ kia còn dừng ở bên cạnh, Định An Vương bị biếm làm thứ dân, điều đó cũng không đại biểu cho Tả tướng Phụng Vũ Cẩn Nguyên cũng mất thế lực. Trong cung người từ trước đến giờ đều nhìn ánh mắt, hiểu được biến ảo, mặc dù đối với Thanh Nhạc nói móc cực điểm, nhưng vẫn chưa cho Trầm Ngự nửa điểm mặt mũi.

Phụng Vũ Hoành đi đến nơi các nàng đang quý hai bước, vốn đang quở trách Thanh Nhạc, lão ma ma nhìn thấy nàng đi đến, vội đặt chén trà trong tay xuống bàn, đứng lên chạy một đường tiếp đón. Còn chưa đến gần đã bày ra một khuôn mặt tươi cười, nịnh hót nói: “Lão nô thỉnh an Ngự Vương phi!”

Một tiếng Ngự Vương phi, đã làm Trầm Ngự và Thanh Nhạc đồng loạt ngưng mắt quay lại nhìn nàng.

Trải qua chuyện cung yến lần này, trải qua việc Hoàng thượng Hoàng hậu công khai ủng hộ đứa con dâu tương lai này, trải qua việc Thiên Vũ đế trực tiếp đề Phụng Vũ Hoành mở miệng gọi hần một tiếng “Phụ hoàng”, còn ai dám không tiếp nhận là chính phi của Cừu hoàng tử cơ chứ?

Phụng Vũ Hoành cũng không khách khí, nhìn lão ma ma này hành đại lễ, lúc này mới nhẹ nhàng tay: “Ma ma xin đứng lên.”

Lão ma ma chưa kịp đứng dậy, đúng lúc này, cách đó không xa bất chợt có giọng nữ bén nhọn gầm lên... “Phụng Vũ Hoành! Ta giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Người nói ai phế nhân?

Một tiếng kêu này làm tất cả mọi người giật nảy mình, Hoàng Tuyền trong chớp mắt liền nhảy đến trước mặt Phụng Vũ Hoành để bảo vệ nàng, chỉ thấy Thanh Nhạc vốn đang quý trên mặt đất tức khắc lao lên, tay phải nhanh chóng từ trên đầu Phụng Vũ Trầm Ngự rút một cây trâm cài tóc, chạy thẳng tới Phụng Vũ Hoành, đâm tới.

Phụng Vũ Hoành tránh cũng chả thềm tránh, cứ nhìn Thanh Nhạc kia điên điên khùng khùng, nàng cũng đã thấy Hoàng Tuyền khởi động, môi nàng khẽ mỉm cười, chỉ thấy Thanh Nhạc đã bị Hoàng Tuyền một cước đá bay thật xa.

Phụng Vũ Trầm Ngự lần đầu tiên nhìn thấy nha đầu bên người nàng động thủ, trước đây chỉ biết Ngự vương phủ đưa tới hai nha đầu đều biết võ công, nhưng nàng tuyệt không nghĩ họ lại dũng mãnh đến như vậy.

Nàng kinh ngạc nhìn Phụng Vũ Hoành, nhìn vị muội muội này ánh mắt trong trẻo đến lạnh lùng nhưng lại đầy quả cảm, bất chợt liền cảm thấy bản thân giống như chưa từng quen biết người này. Bất kể là dòng đích nữ Phụng Vũ Hoành trước đây hay là thứ nữ Phụng Vũ Hoành bây giờ, dường như cũng không nên như vậy.

Nàng không chỉ ra được Phụng Vũ Hoành có có điểm nào đó không đúng, chỉ là đáy lòng dần dần có một loại tuyệt vọng dâng lên.

Vị muội muội này, nàng tựa hồ... đâu không lại.

Thanh Nhạc quý một đêm, bây giờ lại bị Hoàng Tuyền đạp một cước, sớm đã hôn mê trong lúc bay ra ngoài. Lúc rơi xuống đất chỉ có rầm một tiếng, ngay cả một người tiến lên đỡ nàng cũng không có.

Ma ma kia không quan tâm việc Hoàng Tuyền tại cửa cung động cước đá người chút nào, nàng là lão nhân trong cung đã lâu, hai người Hoàng Tuyền và Vong Xuyên này nàng đã từng thấy. Chính xác đó là nha hoàn mà Văn phi đã từng dùng, ai dám đắc tội?

Nàng cười ha ha nhìn Phụng Vũ Hoành, không để ý tí nào đến Thanh Nhạc đang hôn mê, chỉ cung kính nói: "Vương phi là muốn xuất cung sao? Có muốn lão nô an bài xe ngựa đưa ngài về hay không?" Vừa nói vừa đưa mắt nhìn xe ngựa của Phụng Vũ gia đáng đứng đợi cách đó không xa.

Phụng Vũ Hoành cười, ma ma trong cung quả nhiên đều là người có thể nhìn ra môn đạo, nàng cũng không khách khí: "Cũng tốt, vậy làm phiền ma ma."

"Vương phi đừng nói vậy." Ma ma kia nhanh chóng hành lễ, xoay người liền sai người chuẩn bị.

Khi Phụng Vũ Hoành ngồi xe ngựa trong cung về đến nhà, đã là giờ Thìn. Chuyện phát sinh trên cung yến đêm qua, Phụng Cẩm Nguyên mang theo Tử Dung hồi phủ trước, sau đó đã thuật lại với mọi người. Bây giờ Trầm Ngự còn quỳ bên ngoài cửa cung, lão thái thái vốn là muốn Phụng Cẩm Nguyên qua xem thử, nhưng Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy nếu hấn mà làm không tốt sẽ để Hoàng hậu tức giận càng lớn hơn, cũng chỉ có thể điều động xe ngựa đi đón, bản thân đành phải ở trong phủ yên lặng chờ đợi.

Đáng tiếc, sáng sớm nữ nhi hấn đợi đã trở về nhưng cũng không phải là Trầm Ngự, người hấn quan tâm nhất, mà là Phụng Vũ Hoành.

"Có thấy đại tỷ tỷ của ngươi hay không?" Phụng Vũ Hoành vừa tiến vào cửa phủ, Phụng Cẩm Nguyên trực tiếp liền tiến lên đón, mở miệng bèn hỏi một câu như vậy.

Nàng hơi giật mình, cả đêm không ngủ, đúng có chút mệt mỏi, Phụng Cẩm Nguyên trực tiếp hỏi một câu như vậy đã kéo lên lửa giận nơi đáy lòng nàng vẫn ăn nhấm... "Nữ nhi ở lại trong cung cả đêm, phụ thân cũng không nói một câu quan tâm sao?"

Phụng Cẩm Nguyên nhú mày lại, không khách khí nói: "Chẳng phải ngươi trở về là không có chuyện gì sao! Còn đại tỷ ngươi bị phạt quỳ gối ở cửa cung, làm sao có thể so được với ngươi, người được Hoàng thượng lưu lại chẩn bệnh."

Nàng cũng cau mày nhìn về phía Phụng Cẩm Nguyên, trong đầu có bốn chữ như vạn mã lao theo rít gào... không biết xấu hổ!

"Không nhìn thấy!" Nàng lười phải nói nhảm với hấn, dẫn theo Hoàng Tuyên xoay người liền đi về Đông Sinh Hiên.

Phụng Cẩm Nguyên cũng cả đêm không ngủ, có chút nổi nóng cáu gắt, thấy Phụng Vũ Hoành mà lại lớn mật lớn gan nói chuyện như vậy với hấn, tức giận gầm lên một tiếng: "Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Phụng Vũ Hoành mà thêm đề ý sao, làm như không nghe, dứt khoát rời đi. Nhưng đi chưa được mấy bước đã bị một tiểu nha đầu từ đường nhỏ chạy đến ngăn cản... "Nhị tiểu thư, lão thái thái mời người đến Thư Nhã viên một chuyện!" Lời nói mang theo khách khí và mừng rỡ, so với Phụng Cẩm Nguyên là hai thái độ một trời một vực.

Phụng Vũ Hoành gật đầu, dẫn theo Hoàng Tuyên cùng nha đầu kia đi vòng đến Thư Nhã viên, lúc đi lại gần đến Phụng Cẩm Nguyên liền nói: "Phụ thân nếu còn gì muốn hỏi, không bằng cùng A Hoành thỉnh an tổ mẫu, đại tỷ thân là dòng đích nữ Phụng gia, nhưng tự hạ mình đi làm đi làm nha hoàn cho Thanh Nhạc cô nương, thật không biết nhà chúng ta trong kinh thành rốt cuộc có địa vị gì."

Phụng Cẩm Nguyên biến sắc, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, mắt thấy Phụng Vũ Hoành đã theo nha hoàn đi đến Thư Nhã viên, bắt đắc dĩ giậm chân một cái, cũng đi theo.

Ngược lại với Phụng Cẩm Nguyên một lòng lo cho Trầm Ngự, lão thái thái và hết thảy người ở Thư Nhã viên vì Phụng Vũ Hoành hồi phủ mà mặt mày hớn hở. Triệu ma ma trước tiên tới nghênh tiếp, đều không chú ý đến sự có mặt của Phụng Cẩm Nguyên ở phía sau, trước tiên hướng Phụng Vũ Hoành hành đại lễ: "Lão nô thỉnh an nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư trong cung bận rộn cả đêm, nhất định mệt mỏi muốn chết rồi, lão thái thái trời còn chưa sáng liền sai người nấu sẵn canh bồ câu non, cho nhị tiểu thư bồi bổ thân mình."

Trên mặt Phụng Vũ Hoành cũng cười xán lạn, nói với Triệu ma ma: "Đã làm phiền tổ mẫu rồi, trong phủ này chắc cũng chỉ còn tổ mẫu là thương ta nhất!"

Triệu ma ma mời nàng vào đại sảnh, đồng thời thuận theo lời của nàng mà nói: "Lão thái thái yêu thương nhị tiểu thư là thật lòng, không chỉ nấu sẵn canh bồ câu non, còn định vào trong kinh tìm thợ may tốt nhất, chờ nhị tiểu thư hồi phủ sau đó cắt cho người vài bộ đồ mới nha."

"Thật sao?" Phụng Vũ Hoành hơi khó hiểu, "Vì sao gấp gáp may thêm đồ mới như vậy?"

Nói chút chuyện phiếm, hai người đã vào đến chính sảnh, lão thái thái đang ngồi ở trên ghế chủ vị, một gương mặt cười rộ hiện hòa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, nàng chưa kịp hỏi thì lão thái thái chủ động bị nói: "A Hoành nhà chúng ta thắng được trăm đầu phụng, tất nhiên là muốn vì chiếc trâm kia mà làm xiêm y thích hợp đẹp mắt nhất."

Thì ra là lo nghĩ cái này.

Phụng Vũ Hoành thâm nhếch khóe môi, cúi người hạ bái với lão thái thái: "Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu, phiền tổ mẫu nhớ thương, là tôn nữ không tốt."

Lão thái thái vội liếc mắt ra hiệu cho Triệu ma ma. Triệu ma ma vội tiến lên đỡ Phụng Vũ Hoành dậy, chợt nghe lão thái thái lại nói: "A Hoành có chỗ nào không tốt, được Hoàng thượng Hoàng hậu yêu thương là phúc phận của con, cũng là phúc khí Phụng phủ chúng ta. Con có thể giành cho Phụng gia thể diện lớn như vậy, ta và phụ thân con vì con mà cao hứng."

"Thật sao?" Phụng Vũ Hoành nhẹ xoay người, nhìn người đã vào tới phòng khách Phụng Cẩm Nguyên: "Chỉ sợ phụ thân cũng không cảm thấy đây là thể diện?"

"Hừ!" Phụng Cẩm Nguyên dùng sức vung tay áo một cái, cũng không đoái hoài tới việc thỉnh an lão thái thái, dứt khoát ngồi vào ghế bên cạnh, trừng Phụng Vũ Hoành cả giận nói: "Chỉ biết một mình làm náo động, nhưng hoàn toàn không để ý tới đại tỷ ngươi, Phụng gia ta không có đứa con như ngươi!"

"Cần Nguyên!" Lão thái thái chỉ lo thái độ này của Phụng Cần Nguyên sẽ làm Phụng Vũ Hoành nổi giận, vội quát bảo ngưng lại: "A Hoành là A Hoành, giành thể diện chính là giành thể diện, con kéo Trầm Ngư vào làm gì?" Thấy Phụng Cần Nguyên vẫn là sắc mặt tức giận, bà lại nói tiếp: "Trâm phụng là vật gì? Bây giờ Thánh thượng ban nó cho A Hoành, đối với Phụng phủ mà nói, chẳng phải phúc khí trời cho là cái gì? Con làm cha, không khen thì thôi vậy, sao còn muốn răn dạy?"

Nghe lão thái thái nhắc tới trâm phụng, lúc này sự tức giận của Phụng Cần Nguyên mới giảm đi một chút. Nói thật, lúc Phụng Vũ Hoành có kia trâm đầu phụng kia, hẳn cũng chán động. Đặc biệt là khi Phụng Vũ Hoành bắn ra ba mũi tên kia, không chỉ triệt để diệt trừ khí thế của Bộ Nghệ Thường cũng đã làm cho tất cả mọi người ở đó thán phục.

Hắn không quên được biểu tình một đám quan chức lúc đó nhìn hắn, tuy phức tạp, nhưng hắn biết, ai nấy đều vì hắn có thể sinh ra một nữ nhi như vậy mà hâm mộ đến ghen tị. Mà chính hắn, sau khi chán động thì nghỉ hoặc nhiều hơn.

Cho dù hắn có nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được, Phụng Vũ Hoành sống trong núi lớn chỉ có ba năm sao có thể có thay đổi lớn đến như vậy? Chẳng những thay đổi tính tình, tâm địa cũng thay đổi, nhưng một thân công phu giới thể này, rốt cuộc đến từ đâu?

Nhệ thu tâm tư, liếc nhìn Phụng Vũ Hoành lần nữa, hơi hòa hoãn. "A Hoành thắng trâm đầu phụng, dĩ nhiên là vì Phụng Gia mà vinh danh, nhưng..." Hắn cứ nghĩ tới chuyện của Trầm Ngư thì trong lòng lại khó chịu: "Đại tỷ tỷ người bây giờ vẫn còn quỳ trước cửa cung, người trong cung yển có được thể diện lớn như vậy, sao cũng không biết vì đại tỷ tỷ người cầu xin đôi ba câu?"

Phụng Vũ Hoành hít sâu một hơi, nằng rất ít khi nổi giận, nhưng đối mặt với vị phụ thân không biết xấu hổ của cái thân xác này, ngay lúc này nằng thật muốn bay lên phía trước tát mạnh hắn mấy bạt tai.

"Phụ thân, làm người phải biết cái gì là thỏa mãn. Ta tuy được Hoàng thượng Hoàng hậu sủng ái, nhưng nếu không biết điều, lòng tham không đáy, Phụng gia cái gì cũng không giữ được." Ánh mắt nằng dần bắt đầu ác liệt hơn, "Ta thắng trâm đầu phụng, Hoàng thượng ban thưởng, Hoàng hậu nương nương tự tay cài lên cho ta, Hoàng thượng lại cho phép ta gọi hắn phụ hoàng. Vinh dự như vậy, nhưng Phụng gia thậm chí ngay cả xe ngựa cũng không cho ta ngồi, việc này, chỉ sợ đã truyền vào trong cung rồi."

Lão thái thái sùng sờ, "Xe ngựa gì?"

Phụng Cần Nguyên có chút xấu hổ, nhưng lại cảm thấy mình làm không có gì sai, vì vậy nói: "Nhi tử phái xe ngựa tại cửa cung chờ đón Trầm Ngư."

"Kia A Hoành làm sao trở về?" Lão thái thái dường như nghĩ tới điều gì: "Con chỉ phái xe ngựa đi đón mình kẻ bị quỳ phạt Trầm Ngư, nhưng lại không phái một chiếc nữa đi đón A Hoành?"

Phụng Cần Nguyên cúi đầu không nói.

Phụng Vũ Hoành nói: "Thưa tổ mẫu, lão ma ma ở cửa cung thấy tôn nữ tội nghiệp, nên đã chuẩn bị xe rồng tiễn tôn nữ về phủ. Bằng không... chỉ sợ tôn nữ phải đi bộ mà về nhà."

"Hồ đồ!" Lão thái thái tức giận gõ mạnh cây trượng lên đất: "Trầm Ngư là do tự Hoàng thượng giáng tội, A Hoành là do chính miệng Hoàng thượng khen thưởng, bên nào nặng bên nào nhẹ, sao con không hiểu?"

Phụng Cần Nguyên bị lão thái thái mắng có chút phiền não, không khỏi cãi lại: "Sao không hiểu? Nhưng cho dù khen thưởng, nằng cũng chỉ thứ nữ! Cầm giữ trâm đầu phụng thì sao? Cứu hoàng tử cũng là phé nhân không có hy vọng gì với hoàng vị! Phụng gia ta muốn bảo vệ nữ nhi là ai, nằng thân sẽ không quên chứ?"

Hắn nhắc nhở như vậy, lão thái thái ngả ra phía sau, trong lòng gọn sóng lại bắt đầu thiên vị. Đúng vậy! Nằng chỉ cao hứng Phụng Vũ Hoành có được trâm đầu phụng, nhưng quên rằng Cứu hoàng tử kia cùng hoàng vị là vô vọng!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong chính sảnh càng đè nén. Lão thái thái cùng Phụng Cần Nguyên tâm niệm luân chuyển, đặc biệt lão thái thái, con người chuyển loạn, tâm tư phức tạp.

Đêm qua, nằng nghe Phụng Cần Nguyên nói tới chuyện xảy ra trên cung yển, tất cả tâm tư đều bị chiếc trâm đầu phụng kia hấp dẫn. Nằng biết, có trâm đầu phụng, đã tương đương có một nửa thiên hạ. Hoàng thượng đến nay không lập Thái tử, nhưng trên cung yển năm nay lại thưởng trâm đầu phụng, đây phải chăng là đang ngầm nhận định Thái tử tương lai?

Đối với nằng mà nói, bất kể là Phụng Trầm Ngư hay là Phụng Vũ Hoành, hoặc cho dù là Tường Dung hay Phần Đại cũng được, chỉ cần là con cháu Phụng gia, mặc kệ trường thứ, có trong tay trâm cái đầu phụng, đó đều là vinh quang của cả nhà Phụng gia.

Cho nên nằng không để ý tới Trầm Ngư đang quỳ gối ở cửa cung, một lòng nịnh bợ Phụng Vũ Hoành, nhưng bây giờ con trai của nằng lại nhắc nhở như vậy, lão thái thái lại cảm thấy so với tưởng tượng của nằng thì mọi thứ không được tốt đẹp như vậy.

Nằng theo bản năng đưa mắt sang Phụng Vũ Hoành, liền muốn hỏi một chút đêm đó nằng ở lại, Hoàng thượng còn nói thêm gì hay không.

Chỉ thấy Phụng Vũ Hoành giờ khắc này mặt mày đầy đen lại, ánh mắt sắc bén như đao, thân mình từ trên ghế đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Phụng Cần Nguyên.

Phượng Cẩn Nguyên chỉ cảm thấy một loại cảm giác áp bách chưa từng có, từng bước, từng bước một theo bước chân của Phượng Vũ Hoành mà đến, y hệt như trên cung yển khi nàng bắn ra ba mũi tên ấy, mà hần thì biến thành hồng tâm, Phượng Vũ Hoành càng ngày càng gần, hô hấp của hần càng lúc càng khó khăn.

"Phụ thân..." Rốt cuộc, nàng đi tới trước mặt Phượng Cẩn Nguyên, tay chống góc bàn, thân thể nghiêng về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn ép thẳng tới... "Vừa rồi người nói ai là phế nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Nhị tiểu thư thật tà môn

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Chương 133: Nhị tiểu thư thật tà môn

Phượng Cẩn Nguyên, từ trước đến nay chẳng qua là cảm thấy nữ nhi này rất khác so với ba năm trước khi rời phủ, tính tình lãnh đạm thì thôi, nay lại mang thêm mấy phần ngoan độc. Hần biết nàng biết võ công, biết nàng thông thạo y thuật, nhưng cũng chưa từng giống như bây giờ, trong lòng càng sinh ra thêm vài phần sợ hãi đối với nữ nhi do mình sinh ra này.

Theo bản năng người liền ngửa về phía sau, muốn cùng mặt của Phượng Vũ Hoành tạo ra khoảng cách, nhưng người cũng dựa vào lưng ghế dựa, Phượng Vũ Hoành mang đến cho hần một loại cảm giác khủng bố và áp bách lại ngày càng tăng.

"A Hoành." Lão thái thái nhìn ra có điểm không đúng, muốn khuyên mấy câu, nhưng nhìn Phượng Vũ Hoành đang toát ra vẻ mặt đầy lạnh lùng, nàng chỉ là nhìn một chút đã đồ mồ hôi lạnh. Chỉ gọi một tiếng, liền không biết nói lời gì tiếp theo.

Trong chốc lát, bầu không khí trong sảnh phòng hết sức quỷ dị. Lão thái thái và Phượng Cẩn Nguyên hai người đều bị Phượng Vũ Hoành hù dọa đến sợ. Không ai dám nói gì cả, nhưng chỉ cần người tinh tế chút nhận định sẽ thấy hai người này đang khẽ run rẩy thân mình, tìm Phượng Cẩn Nguyên đập thành thịch, cả mi tâm cũng nhũn lại.

"Phụ thân." Cuối cùng Phượng Vũ Hoành lại nói, "Người làm Thừa tướng nhiều năm, cũng không biết lời nào có thể nói, lời nào không nên nói. Càng cũng không biết những lời nào thì nên nói trước mặt người nào, lời nào tuyệt không nên nói trước mặt người nào. Nữ nhi thật thể hiểu nỗi, người ngu ngốc như vậy, làm sao có thể leo lên được vị trí Tả tướng đương triều?"

"Người..." Phượng Cẩn Nguyên vừa thẹn vừa giận, hần là đại quan nhất phẩm đương triều, trừ Hoàng thượng cùng mấy vị hoàng tử ra, chưa từng có ai dám lên mặt khiển trách hần như thế? Mà hôm nay, lại bị nữ nhi của hần khoét ra vết cắt như thế này, mặt mũi này của hần... nên vút đi đâu? "Nghiệt súc!" Hần trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hoành, há miệng run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai mắt vì giận mà trợn ngược lên trên.

Phượng Vũ Hoành có thể bị hần hù cho sợ sao? Người phụ thân này không biết xấu hổ nàng còn có thể chấp nhận, với bên ngoài còn có thể vì đối phương mà lưu lại cho hần một chút tôn nghiêm của trưởng bối. Nhưng hần dám mắng Huyền Thiên Minh, điều này, nàng tuyệt không nhịn!

"Nữ nhi ta đây đúng là nghiệt súc, còn phụ thân nhục mạ con rồi tương lai của người, lại coi cái gì?" Người đã không làm được phụ thân, thì cũng đừng yêu cầu ta giả được nhi nữ.

"Ta là phụ thân người!" Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đứa con này từ trước đến nay chưa coi hần như phụ thân, tuy là ba năm trước hần từ bỏ ba mẫu tử nàng, nhưng hôm nay ba người Diêu thị cũng đã hồi phủ, nếu như là tiểu bối, Phượng Vũ Hoành hần phải mang trong lòng cảm kích hần mới đúng, sao lại mãnh liệt một lòng muốn trả thù đến như vậy? "Không sai, người là phụ thân." Mặt của Phượng Vũ Hoành lại tiến gần đến phía trước chút, làm cho Phượng Cẩn Nguyên không còn chỗ để trốn. "Nhưng có thể phụ thân cũng đã quên, ngài là con dân của Đại Thuận, là thần tử của Hoàng thượng. Kẻ bề tôi, dám nhục mạ con vua, là trọng tội khám nhà diệt tộc, phụ thân vậy mà lại muốn đem toàn tộc Phượng gia cùng người đồng loạt quỳ trên đoạn đầu đài?"

Từng câu từng chữ của nàng vang lên như có sức mạnh, lời nói khiến Phượng Cẩn Nguyên tuyệt không thể phản bác được, dọa lão thái thái sắc mặt trắng bệch.

Triệu ma ma đứng ở một bên bị dọa đến cả tim cũng sắp ngừng đập, âm thầm nghĩ nhị tiểu thư thật tà môn, rất là tà môn a!

Mắt thấy lão thái thái thở ra một hơi thì sắp thở không thông, Triệu ma ma không nghĩ được biện pháp nào nữa, đành phải nhắm mắt phá vỡ cục diện bế tắc, ngộp ngạt này nói: "Lão thái thái, xin ngài phải bảo trọng thân thể!"

Phượng Vũ Hoành nghe rõ ràng, một bên nhếch khóe môi, hung ác trợn mắt nhìn Phượng Cẩn Nguyên, trong ánh mắt ý tứ cảnh cáo đến cực điểm.

Nhưng rất nhanh nàng liền ngồi thẳng lại, chớp mắt đã thu hồi hết lệ khí, lại chuyển hướng lão thái thái, trên mặt mang theo vạn phần ân cần... “Tổ mẫu, ngài đây là bị sao thế?”

Trong nháy mắt lão thái thái hoảng hốt, chỉ cảm thấy sự việc vừa rồi thật tất cả đều là ảo mộng, Phụng Vũ Hoành không tức giận đối với Phụng Căn Nguyên, vẫn là người cháu gái ngoan sẽ vì nàng suy nghĩ, sẽ vì nàng chữa bệnh.

Triệu ma ma không ngừng giúp lão thái thái thuận khí, thấy Phụng Vũ Hoành chạy tới, liền chủ động nói: “Nhị tiểu thư mau nhìn một chút, lão thái thái như là nghẹt thở, thở không ra hơi.” Trong lúc bà nói chuyện với Phụng Vũ Hoành, cũng không dám nhìn nàng, đầu tóc tê dại từng trận, chỉ sợ Phụng Vũ Hoành lộ ra cái ánh mắt đáng sợ lúc này.

Nhưng rất nhanh, Phụng Vũ Hoành bây giờ cùng lúc trước như hai người khác nhau, bây giờ đứng tại đây, chỉ là một tôn nữ quan tâm thân thể sức khỏe của tổ mẫu.

Chỉ thấy nàng vươn tay ra, tiến về phía sau cổ của lão thái thái mà vỗ vỗ, cũng không biết vỗ trúng huyệt đạo nào, mà lão thái thái đang nghẹn thở thoáng cái đã thông thuận lại.

“Tổ mẫu, người trăm ngàn lần phải bảo trọng thân thể, cho dù phụ thân chọc ngài nổi giận, ngài cũng phải nhịn!” Một câu nói, đẩy cái nghẹn thở này của lão thái thái lên trên đầu Phụng Căn Nguyên.

Lão thái thái còn nói được gì, trong lòng trên dưới đều đang run rẩy vài lần, không cam lòng cũng phải thuận theo Phụng Vũ Hoành mà gật đầu.

Bất kể nói thế nào, lời nói trước đó của Phụng Căn Nguyên, đúng là đã quá với thân phận Thừa tướng của hắn. Nếu như không bàn đến quan hệ cha và con trong đó, thì những lời của Phụng Vũ Hoành nói, tuyệt đối không sai.

“Căn Nguyên, lời nói của con nên thân trọng lại.” Lão thái thái nhắm mắt nói một câu như vậy, thấy Phụng Căn Nguyên khẽ gật đầu một cái, lúc này mới hơi yên lòng. Lại nhìn Phụng Vũ Hoành, thấy mặt nàng đều mang theo sự thân thiết, nên cũng đánh bạo hơn nói một câu: “Con cũng đừng nóng giận với phụ thân con, hẳn cả đêm không ngủ, cũng đều do nhớ mong tỷ muội các con đó nha. “Phụng Vũ Hoành tựa tiểu phi tiểu, “Cũng đúng! Phụ thân nóng lòng thương con, A Hoành thật rất cảm động, nhưng mà thật không biết tại sao đại tỷ cả người hồng y đi làm tỷ nữ bên cạnh Thanh Nhạc cô nương nữa? Có nghĩ việc này sẽ làm liên lụy đến phụ thân, liên lụy đến Phụng phủ hay không.” Nàng nói chuyện không mang theo một tia ưu tư, nàng lại theo thói quen bày ra khuôn mặt lãnh đạm, hung bạo, khiến lòng người nghe như ngội lạnh.

Lão thái thái lo sợ Phụng Căn Nguyên tiếp lời sẽ chọc giận Phụng Vũ Hoành, nên tranh nói đề giảng hòa: “Đại tỷ tỷ con cũng vì một lòng nóng nảy vì không được mời vào cung, tất cả cũng đều do cái ả Thẩm thị kia, cho dù đến chết cũng không hề giữ lại cho con cái của mình nửa điểm đức độ.”

Phụng Căn Nguyên theo bản năng cũng gật đầu, ánh mắt không hề nhìn Phụng Vũ Hoành, chỉ theo lời của lão thái thái nói: “Một nhà chúng ta thật đều bị cái ả ác phụ đó liên lụy!”

Trong mắt Phụng Vũ Hoành bắn ra một chút khinh miệt, tường ngăn chúng nhân đẩy nhau, đây đúng là tác phong Phụng gia.

Lúc này, trong sân có một tiểu nha đầu vội vã đi vào, cúi người hành lễ với ba người, sau đó nói: “Lão thái thái, lão gia, đại tiểu thư đã trở về!”

Vừa nghe xong lời này, Phụng Căn Nguyên bỗng nhiên đứng lên: “Trầm Ngự trở về rồi sao?”

Lão thái thái khẩn trương hỏi: “Thế nào? Có bị thương không?”

Tiểu nha đầu kia đáp rất lưu loát: “Đại tiểu thư là được hạ nhân đỡ mới tiến vào được, trên đùi dường như có thương tích, đã về lại viện của mình nghỉ ngơi.”

Phụng Căn Nguyên vội vàng nói: “Sai người đi mời đại phu đến!” Vừa nói vừa đi ra ngoài, “Ta qua nhìn một chút.”

Thấy hắn vội vã như vậy, lão thái thái cũng ngồi không yên, từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn Phụng Vũ Hoành dùng giọng thương lượng nói: “Chúng ta cũng qua xem thử chứ?”

Phụng Vũ Hoành gật đầu, chủ động đưa tay nâng lão thái thái, “Tổ mẫu muốn đi, tôn nữ dĩ nhiên phải phụng bồi. Chỉ là tổ mẫu vạn lần không nên cùng phụ thân tức giận, làm bản thân bị tổn thương cũng không tốt.”

Lão thái thái nghe Phụng Vũ Hoành nói như vậy làm da đầu cũng tê dại, rõ ràng là bị nàng dọa, sao đã biến thành bị con trai ruột mình chọc tức chứ? Cháu gái này trọn mắt nói dối, nàng cuối cùng là thành giáo một hai.

Phụng Trầm Ngự hồi phủ, kinh động tất cả mọi người trong phủ. Những người kia bao gồm các di nương và bọn tiểu hài tử thật ra là đang muốn đến Thư Nhã viên đề thỉnh an lão thái thái nhưng khi nghe tin liền lập tức chuyển hướng, rồi rít cùng nhau đi đến sân viện của Trầm Ngự, mọi người đều biết, Trầm Ngự trở về, lão gia và lão thái thái chắc chắn sẽ tự mình đi thăm.

Lão thái thái đi chậm nhất, Phụng Vũ Hoành cùng Triệu ma ma cũng đỡ nàng vào gian phòng của Trầm Ngự, lúc này thì Diêu thị, An thị, Hàn thị, Kim Trân cùng với Tưởng Dung cũng đã đến.

Diêu thị mặt đầy quãng thâm, nhìn qua liền biết cả đêm qua không ngủ. Phụng Vũ Hoành biết nàng là vì lo lắng cho mình, vội vàng quay qua nở một cái cười trấn an, Diêu thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng. Lúc này, Trầm Ngự nằm ngồi trên giường, dung mạo tiêu tụy, đang từ từ nức nở.

Phượng Cẩn Nguyên đứng ở bên giường, mắng nàng cũng không được, thương nàng cũng chẳng xong, đi tới đi lui, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nữ nhi này hẳn là dốc hết tất cả hy vọng, rõ ràng cũng đã đem con đường tương lai phía trước của nàng, vẽ ra nói rõ cho nàng biết, ai nghĩ được nàng chính là không chịu yên phận, lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Lúc trước không thể vào cung cũng tất cả đều tại Thẩm thị mà ra nên không thể trách được trên đầu Trầm Ngu, nhưng chuyện trong cung yئن hôm qua, Trầm Ngu gây họa cũng quá lớn rồi.

Phượng Vũ Hoành thấy mọi người ai cũng không nói chuyện, không khỏi khẽ ho hai tiếng, mang nghi ngờ ra nói: “Trong cung yئن hôm qua cũng không tiện hỏi nhiều, bây giờ đại tỷ đã hồi phủ, muội muội cũng tò mò dám hỏi một câu, đại tỷ tỷ cái trang thành nha hoàn như vậy lên tiền cung, rốt cuộc là dụng ý gì?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy Trầm Ngu một thân hồng y này quá chói mắt, theo lời Phượng Vũ Hoành hỏi, tất cả mọi người đều dồn dập đưa ánh mắt nhìn hoặc nhìn.

Hàn thị là mẫu thân của Phần Đại, trong lòng luôn có oán khí rất lớn, tính khí cũng không thiên kiều bá mị giống như trước kia, hôm nay bất kể là nhìn thấy nữ nhi nào trong phủ, đều cảm thấy chính do là các nàng khắc chế tiền đồ của Phần Đại, tàn nhẫn gần không thể tự mình xé nát những cái gì mà dòng chính nữ, thứ nữ, để Phần Đại độc nhất duy tôn là đứa trẻ trong phủ này.

Phượng Vũ Hoành hỏi đến y phục Trầm Ngu đang mặc, đã thành công kích thích đến tâm lý cũng như thần kinh của nàng, chỉ thấy Hàn thị nàng bỗng nhiên cười to khanh khách, cũng không mị hoặc như trước, mà là mang theo mấy phần âm u: “Mẫu thân của đại tiểu thư đã qua đời, có phải đại tiểu thư rất cao hứng hay không?”

An thị lại nhũu mày, quay đầu nhìn Hàn thị hồi lâu, cúi đầu nói nhỏ với Diêu thị: “Nữ nhân này tám phần mười là điên rồi.”

Lão thái thái cũng cho là như vậy, mà Trầm Ngu càng khóc càng lớn, nện từng quyền trên nền đất, chỉ vào Hàn thị lớn tiếng nói: “Người đâu! Đưa ả điên này trở về viện của mình cho ta!”

Hàn thị cũng không biện bạch, chỉ tiếp tục cười khanh khách như vậy, cười đến nổi trong lòng Phượng Cẩn Nguyên cũng sợ hãi.

Hắn cũng đã lâu không đến thăm viện của Hàn thị, từ sau khi Phần Đại rời khỏi phủ, hắn cứ cảm thấy có chút thiết thòi cho Hàn thị, nên đã luôn tận lực tránh, nhưng không ngờ hôm nay Hàn thị lại biến thành bộ dạng như vậy.

Tiếng cười của Hàn thị dần dần một xa, lão thái thái lúc này mới mở miệng: “Trầm Ngu! Tuy lời nói của Hàn thị nghe có chút không xuôi tai, nhưng đạo lý lại không sai. Người dám lên tiền cung về tình thì có thể tha thứ bỏ qua, nhưng cả người hồng y đồ rực như vậy...”

“Rốt cuộc mặc cho ai xem?” Không đợi Lão thái thái nói hết câu, Phượng Vũ Hoành đã cướp lấy lời, chỉ một câu nói đã chỉ ra điểm then chốt: Trầm Ngu ăn mặc thành bộ dạng như vậy, đúng là muốn cho ai nhìn thấy?

Phượng Cẩn Nguyên không ngốc, từ lúc đêm qua về phủ, sau đó đem những hành động của Trầm Ngu nghĩ tới nghĩ lui phân tích một hồi.

Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa khí chất thiên tiên, lại rất ít khi cùng đại thần tiếp xúc, hắn cũng nhớ loáng thoáng người ta đồn đại qua... Thất hoàng tử hình như yêu màu đỏ, nếu như vậy thì có thể liên tưởng đến việc Trầm Ngu diện thành một bộ hồng sắc như này, tất sẽ không khó giải thích.

Chẳng qua là Trầm Ngu rõ ràng cũng không hề tiếp xúc quá nhiều với Thất hoàng tử được mấy ngày, cứ coi như tâm hồn thiếu nữ, xuân tâm nháo nhào đi, cũng không thể có cơ hội thời gian đề hỏi thăm đối phương những chuyện vặt vãnh như việc thích màu gì được. Như vậy, nhất định có người cố ý nói việc này ra để cho Trầm Ngu nghe, mới thúc đẩy nàng mặc một thân như thế đi vào cung.

Hắn đột nhiên đưa mắt nhìn Phượng Vũ Hoành, còn chưa kịp nói chuyện, đã liền nghe Phượng Vũ Hoành chủ động đón nhận ánh mắt của hắn, nói: “Đại thuận triều chúng ta lấy chữ hiếu làm đầu, đại tỷ tỷ phạm vào tội kỵ như vậy, phụ thân nên trách phạt như thế nào đây? Đúng rồi! Đại tỷ còn trộm kỳ thạch bảy màu vốn là vật mà phụ thân hiến cho Hoàng hậu nương nương đó, suýt chút nữa đã đưa phụ thân vào chỗ chết, thật không biết từ đầu đến cuối phụ thân đã đắc tội gì đại tỷ, nếu khúc mắc không làm sáng tỏ, không chừng phụ tử hai người sẽ kết thù với nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Trợ Thiên tử, Lệnh thiên hạ

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Liên quan đến chuyện phát sinh trên cung yến, không phải người nào Phụng gia cũng biết cặn kẽ những chuyện này, Phụng Cẩm Nguyên nghiêng người hướng Trầm Ngu, lúc nói chuyện tự nhiên có vài điểm xoi mói. Nghe Phụng Vũ Hoành vừa nói như thế tất cả mọi người mới vỡ lẽ ra, thì ra Trầm Ngu không chỉ mặc y phục đồ vào cung, lại còn làm ra chuyện ăn cắp Thất Thái thạch!

An thị nhìn Trầm Ngu bắt đầu dĩ lắc đầu: "Đại tiểu thư muốn vào cung chúng ta cũng thông cảm được, nhưng vì sao muốn hãm hại lão gia như thế? Phải biết đây chính là ở trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu đó! Chỉ một chút sai lầm nhỏ thôi chính là tội chết mất đầu!"

Mọi người ai nấy đều gật đầu đồng ý, trong lòng Phụng Cẩm Nguyên thừa biết người mà Trầm Ngu vốn muốn hãm hại chính là Phụng Vũ Hoành, đáng tiếc mưu mẹo thua người ta một bậc, tính tới tính lui thành ra lại bị Phụng Vũ Hoành tính kế ngược lại.

"Là phụ thân sơ suất không cất giữ đồ cẩn thận, người không nên trách lầm đại tỷ tỷ của người." Phụng Cẩm Nguyên nói lời này vốn là muốn trừ mắt với Phụng Vũ Hoành một cái, nhưng lại nhớ đến sự việc lúc này ở Thư Nhã viên vẫn làm cho hắn có chút run sợ, ánh mắt di chuyển một nửa đã miễn cưỡng lộn vòng thu trở lại.

Về mặt Phụng Vũ Hoành thập phần ủy khuất, nhìn Phụng Cẩm Nguyên nói: "Vì sao phụ thân lại nói như vậy chứ? A Hoành chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ, làm sao dám có can đảm trách cứ đại tỷ tỷ? Phụ thân là muốn đem A Hoành đặt ở chỗ nào?"

"Người..." Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy đưa con gái này càng ngày càng không thể nói nổi, nữ nhi của hắn thì thôi coi như không nói đi, thế nhưng lại giống Cửu hoàng tử, đều có khả năng đổi trắng thay đen, nói vuông thành tròn, mà ánh mắt cũng không hề biết chớp nửa điểm là gì.

Phụng Vũ Hoành nhìn phụ thân mình sắc mặt thiên biến vạn hóa, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười. Đường đường là Tả tướng một triều, lại không quản nổi một cái nội viện trong phủ, hắn cho rằng đại trượng phu một lòng vì nước mới là giỏi giang, nhưng hắn không biết, gia không hợp - vạn sự giai bất hưng(1).

(1) Vạn sự giai bất hưng: ý bảo việc gia đình không êm xuôi thì có làm bất cứ chuyện gì cũng đều không thành.

Điều thị đứng cùng với An thị, nhìn nữ nhi mình và Phụng Cẩm Nguyên đối chọi gay gắt, nhưng tựa như không thấy gì, thỉnh thoảng hạ giọng cùng An thị đàm luận đôi câu, hoàn toàn không để ý tới sự việc này.

Trong mắt của An thị chứa đầy ngạc nhiên. Xem ra uống gió tây bắc ba năm, không chỉ mình Phụng Vũ Hoành thay đổi, nay Điều thị cũng đã dần lột xác.

"Phụ thân." Kê vẫn ngồi trên tháp nước nở này giờ, Phụng Trầm Ngu, rốt cuộc mở miệng nói chuyện, gương mặt bôi đen đã lau đi gần hết, chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt. "Bây giờ mẫu thân đã không còn trên nhân thế, dòng đích nữ này của Trầm Ngu có làm hay không cũng chẳng quan trọng nữa, thỉnh phụ thân cho nhị muội muội vị trí đích nữ này đi, Trầm Ngu... Trầm Ngu không tranh."

Khi nàng nói xong lời này, hai hàng lệ như châu như ngọc lăn dài trên má, rú xuống trên chân bông vải cảm, Phụng Cẩm Nguyên nhìn đến từng trận đau lòng.

Lão thái thái thở dài tuyệt vọng nói: "Người đang nói gì vậy? Dòng đích nữ chính là dòng đích nữ, sao có đạo lý đổi đi đổi lại?"

Lời vừa thốt ra lão thái thái đã có chút hối hận, chỉ biết mình nói sai rồi, lại nhìn mọi người trong phòng, trừ Trầm Ngu và Phụng Cẩm Nguyên ở ngoài, không ai không kinh ngạc nhìn về phía nàng, trong ánh mắt đều lộ vẻ bất ngờ: Ồ? Thế dòng đích nữ Phụng gia này không phải cũng đã đổi đi đổi lại rồi sao?

Lão thái thái quay đầu đi chỗ khác không dám nhận ánh mắt của mọi người, Trầm Ngu ngừng một lúc, tiếng nước nở lại vang lên: "Phụ thân, Trầm Ngu bây giờ không còn cái gì nữa, dòng đích nữ này, không làm cũng được."

"Hò ngôn!" Phụng Cẩm Nguyên giận dữ: "Con chính là đích nữ Phụng gia, điểm này vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ thay đổi!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Phụng Cẩm Nguyên nhắc nhở Trầm Ngu, "Con không có mất đi thứ gì hết, phải nhớ kỹ, trước đây như thế nào, sau này như cũ làm vậy! Tất cả những gì con mất đi, cuối cùng cũng sẽ trở về như cũ!"

Trong mắt Trầm Ngu lóe lên một tia sáng, trông đợi nhìn Phụng Cẩm Nguyên: "Trâm đầu phụng kia..."

"Hừ!" Phụng Vũ Hoành cũng chẳng khách khí gì phát ra một tiếng cười lạnh. Hóa ra là chủ ý này sao?

Trầm Ngu vẫn tiếp tục nói, nói đến mức câu nào cũng đều có lý: "Ai nấy đều biết trâm đầu phụng đại diện cái gì. Chiếc trâm ở trong cung thì thôi đi, nhưng nay đã đưa ra ngoài... điều này... điều này Tam hoàng tử sẽ nói như thế nào đây?"

Nàng vừa nói như thế, Phụng Cẩm Nguyên cũng không nhịn được tự hỏi.

Trầm Ngu nói quả không sai, trâm đầu phụng đại diện cho cái gì không ai là không biết, Phụng Trầm Ngu thân mang phụng mệnh, đây cũng chẳng phải bí mật gì, tuy nói chưa hề hoàn toàn công khai, nhưng trong phạm vi nhỏ vẫn có không ít người trong lòng đều rõ.

Bây giờ trâm đầu phụng xuất thế, lại rơi vào trong tay Phụng Vũ Hoành, điều này làm cho Phụng gia sớm đã quyết định hoàn toàn ủng hộ tam hoàng

tử phải nói như thế nào đây?

Phượng Cần Nguyên theo bản năng nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, Phượng Vũ Hoành cũng mang theo ánh mắt trào phúng nhìn về phía hấn, còn không chờ hấn mở miệng, Phượng Vũ Hoành đã chủ động nói: "Phụ thân chắc là không bắt nữ nhi tự tay giao tặng trăm phượng cho đại tỷ tỷ chứ nhỉ?"

Giờ đây Diêu thị nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: "Đó chính là vật Hoàng thượng ban thưởng, sao có thể chuyển giao người khác?"

Phượng Cần Nguyên không dám trừng Phượng Vũ Hoành, nhưng lại dám trừng Diêu thị: "Phụ đạo nhân gia, người thì biết cái gì chứ? Ở đây bao giờ đến phiên người nói chuyện hả?"

"Lúc trước Phượng gia là dùng tám cái đại kiện như thế nào nhắc mẫu thân ta vào phủ, phụ thân quên rồi sao?" Trên mặt Phượng Vũ Hoành từng từng lớp lớp lệ khí u ám dâng lên.

Phượng Cần Nguyên không dám nhìn nàng, nhưng trong lòng lại nén giận, không khỏi phun ra một câu: "Lúc trước là lúc trước!"

"Phải không?" Phượng Vũ Hoành có chút tức giận, "Xem ra sau này phụ thân nói cái gì, chỉ nên tin lúc đó thôi, quay đầu lại không được phép tin là sự thật nha."

"A Hoành." Lão thái thái không nhìn nổi, "Đừng bắt hoà với phụ thân người." Thanh âm không lớn, rõ ràng không có sức lực gì.

Phượng Vũ Hoành tiến về phía lão thái thái cười một tiếng, "Vây tổ mẫu phân xử đi."

"Phân xử cái gì? " Phượng Cần Nguyên ngồi ở trên giường với Trầm Ngư, vừa an ủi Trầm Ngư vừa cố nói: "Thứ trong tay người vậy sẽ là của người, người dĩ nhiên có thể chuyển giao cho người khác!"

"Phụ thân đây là muốn cướp đoạt sao?" Phượng Vũ Hoành tiến lên hai bước nhìn Phượng Cần Nguyên, chỉ cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười, "Phụ thân cướp đồ của nhi nữ mình, thật là truyện lạ từ thiên cổ đến nay! Như vậy, trong tay A Hoành toàn là đồ người khác đưa cho, ngay cả cái sân viện cũng do người ta tặng cho. Phụ thân ngài thích thứ gì, đều có thể mạnh mẽ cướp đoạt hết sao?" Vừa nói vừa nhìn về phía Trầm Ngư: "Đại tỷ tỷ chỉ cần một cái trăm đầu phượng vô vị này thôi sao? Ta đây còn một cái Đồng Sinh hiền khí phái hơn tiểu viện của người nhiều lần, người có muốn cướp đoạt luôn không?"

"Làm càn!" Phượng Cần Nguyên tức đến muốn phun ra lửa: "Sao ta có thể sinh ra một đứa con như người cơ chứ?"

"Về chuyện này thì ngài không thể trách được ta à nha." Phượng Vũ Hoành nhếch môi cười lạnh, cười đến nỗi Phượng Cần Nguyên mặt đỏ bừng lên, "Trước lúc ngài sinh ra ta, không hề cùng ta thương lượng qua, bây giờ lại hối hận, có thể trách ai được chứ."

Phượng Cần Nguyên quay đầu đi chỗ khác, tưởng có thể mắng Phượng Vũ Hoành nhiều lời, ai ngờ lời chưa kịp ra khỏi miệng đã phải nuốt trọn trở về, bây giờ hấn thật không có dũng khí để nói chuyện với nữ nhi này, đôi khi thật hoài nghi đây rốt cuộc có phải nữ nhi của hấn hay không? Trong trí nhớ của hấn, Phượng Vũ Hoành trước kia không phải bộ dạng này.

Ngược lại hấn an ủi Trầm Ngư: "Không cần so đo với nó, con yên tâm, là của con sớm muộn cũng là của con."

Trầm Ngư lau nước mắt gạt đầu, lại nghe thấy Phượng Vũ Hoành tiếp lời: "Thật sao? Phụ thân ngài không nên hối hận."

Nàng nói xong, quay người lại, khom người với lão thái thái một cái: "A Hoành không thích ở nơi này nữa, nên đi về trước. Tổ mẫu chú ý thân thể nhiều hơn, ngày mai A Hoành đến thỉnh an sẽ bắt mạch cho tổ mẫu."

Trong lòng lão thái thái có chút khoan khoái, cháu gái này tuy ác liệt chút, nhưng nói tóm lại, vẫn rất tốt với nàng. Lão thái thái đúng là thích vàng bạc châu báu mà Trầm thị hay đưa đến. Nhưng sau khi A Hoành trở về, dần dần cũng đối với những thứ đó bắt đầu phai nhạt dần, chỉ mong Phượng Vũ Hoành có thể thường xuyên kê được cho nàng thôi.

Lão thái thái cảm khái mấy phen, nhìn bóng lưng của Phượng Vũ Hoành, rồi lại nhìn đến Trầm Ngư vẫn đang thút thút ở trên giường, quay qua chuyển mắt đến Tường Dung bên này.

Nhưng khi nhìn đến một cái đĩa cà kinh, cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, trên mặt của Tường Dung đã có mấy phần vẻ mặt giống như Phượng Vũ Hoành. Lạnh như băng, vô tình, còn có... sự tuyệt vọng.

An thị chú ý đến lão thái thái đang nhìn kỹ Tường Dung, trong lòng hơi kinh ngạc, bước nhẹ lên trước che chở Tường Dung, che đi ánh mắt của lão thái thái.

Tường Dung cũng hơi rù đầu, trong mắt sắc lạnh càng sâu. Nàng xưa này đều biết, trong Phượng phủ này thân tình ấm lạnh, nàng hy vọng càng nhiều, thì thất vọng càng cao. Nay nàng đã bắt đầu tuyệt vọng rồi.

Nàng từ sau lưng An thị đi ra, cũng khom người với lão thái thái một cái, không để ý tí nào đến Phượng Cần Nguyên, liền đánh bộ đuổi theo Phượng Vũ Hoành vừa mới đi ra không xa.

Nhưng cũng chưa chờ nàng đi được bao xa, chợt nghe bên ngoài có tiếng hô to truyền đến... "Thánh chỉ đến!"

Mọi người Phụng gia thất kinh, Phụng Căn Nguyên đứng lên đầu tiên, khẩn trương nhìn thoáng qua Trầm Ngư.

Trầm Ngư cũng sợ hãi, nàng cả đêm quỳ bên ngoài cửa cung, có trời mới biết Hoàng thượng Hoàng hậu đã hết giận hay chưa? Hay lại muốn hạ một đạo thánh chỉ nữa để xử phạt nàng.

"Phụ thân..." Nàng nom nớp lo sợ mồ hôi, kéo nhẹ ống tay áo của Phụng Căn Nguyên, gương mặt đầm đìa tái nhợt đến đáng thương.

Phụng Căn Nguyên vỗ vỗ mu bàn tay nàng, "Trầm Ngư yên tâm, phụ thân là Tể tướng đương triều, Hoàng thượng chắc chắn cũng sẽ không quá mức hà khắc. Con ngồi lại trong phòng chờ, vì phụ ra ngoài xem thử."

Dưới sự dẫn dắt của Phụng Căn Nguyên, trừ Trầm Ngư còn ở viện, tất cả mọi người Phụng phủ đều đến tiền viện.

Bọn hắn đi ra muộn, lúc vừa đến đã thấy Phụng Vũ Hoành cùng với vị đại thái giám truyền chỉ kia đang trò chuyện cùng nhau.

Phụng Căn Nguyên nhìn thái giám kia liền sững sờ, là Chương Viễn? Đạo thánh chỉ này là gì mà lại có thể phái Chương Viễn đích thân đến truyền?

"Chương Viễn công công cả đêm đã không hề nghỉ ngơi rồi, nay lại phải đến đây truyền chỉ, thật là cực khổ cho ngài."

"Vương phi khách khí quá rồi, là chính Hoàng thượng có việc phân phó, chúng ta làm nô tài chính là máu chảy đầu rơi cũng phải tận trung tận lực vì người mà làm việc!"

Chương Viễn là thái giám thân cận nhất bên người Thiên Vũ đế, điều đó nói lên rằng không phải là chuyện đại sự thì hắn sẽ không đích thân đi truyền chỉ, hôm nay Phụng phủ thật không biết là được nhận thánh chỉ gì.

Phụng Căn Nguyên bước nhanh về phía trước, đến bên người Chương Viễn đang muốn hàn huyên vài câu, vốn là đang cùng với Phụng Vũ Hoành nói nói cười cười, bỗng thấy hắn đến liền sững sờ lên, thánh chỉ cầm trong tay run lên, cất giọng nói: "Phụng gia nhị tiểu thư Phụng Vũ Hoành tiếp chỉ!"

Phụng Căn Nguyên ngẩn ra, không phải là truyền chỉ cho Phụng Trầm Ngư sao?

Lão thái thái liền liếc mắt nhìn Phụng Vũ Hoành một cái, trực giác nói cho nàng biết, đạo thánh chỉ này chắc chắn là khen thưởng Phụng Vũ Hoành, từ khi Phụng Vũ Hoành hồi kinh đến nay đều xuất nhân tâm, chuyện nào không phải chuyện tốt? Cái tin tức nào chẳng phải tin tức tốt? Bây giờ cũng vậy, đạo thánh chỉ này, sẽ là gì nữa đây chứ?

Phụng Căn Nguyên cũng nhanh chóng điều dắt mọi người trong phủ quỳ xuống nghe chỉ, Chương Viễn mở thánh chỉ ra, bắt nhịp bắt điệu tuyên đọc lên. Vẫn là lời nói khách sáo ấy, trình tự vẫn là đạo trình tự ấy, đúng như mọi người nghĩ nội dung là khen Phụng Vũ Hoành trong buổi yến tiệc hôm qua tài hoa hơn người, tài bản cung tình diệu xuất chúng.

Nhưng khi đọc đến một nửa, thì thị vệ đứng sau lưng Chương Viễn này giờ bỗng tiến lên phía trước, trong tay nâng lên một cây cung.

"Độc cung chi bảo trấn quốc của Đại Thuận - Hậu Nghệ cung, nay ban thưởng cho Phụng gia nhị tiểu thư Phụng Vũ Hoành. Người sở hữu cung này, có thể vào ra đại doanh, hiệu lệnh tam quân, trợ thiên tử, lệnh thiên hạ!"

Cả Phụng phủ nào loạn xôn xao!

Phụng Vũ Hoành cũng sững sờ, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn chiếc cung ấy.

Thân cung khắc từ cổ ngọc hắc hàn(2), băng thiên làm dây cung, trên nam nhiều bảo thạch quý hiếm, khi được người nắm ở trong tay, toàn thân sáng bóng, như có một đoàn sương mù hắc quang lượn lờ phía ở trên. mạng hơi thờ thần thánh, lại thần bí.

(2) Ngọc hắc hàn: Ngọc đen mang theo hàn khí.

"Vương phi, xin tiếp chỉ nhận thần cung!" Chương Viễn ra hiệu cho thị vệ nâng cung đến trước mặt của Phụng Vũ Hoành, "Đây là Hoàng thượng ban thưởng, thỉnh Vương phi nhất định cất kỹ. Còn nữa Hoàng thượng còn có lời chuyển cáo Vương phi, trăm đầu phụng và Hậu Nghệ cung đều là trấn quốc chi bảo của Đại Thuận chúng ta, xin Vương phi phải cất giữ kỹ lưỡng, cũng tuyệt không được chuyển tặng người khác! Bất kỳ kẻ nào chỉ cần mơ ước đến trăm đầu phụng, thì sẽ giống như tội tộm cắp."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Hoàng hậu ban thưởng

Một đạo thánh chỉ, liền đem cái ý nghĩ có được trăm đầu phụng triệt để đánh nát.

Phượng Vũ Hoành cười cười giờ đôi tay qua đỉnh đầu, chợt nghe thị vệ kia trầm giọng dặn dò một câu: "Vương phi nhất định phải cẩn thận."

Dứt lời, đem cỗ cung thả vào trong tay của Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành nhận được Hậu Nghệ cung, chỉ cảm thấy cung này nặng vô cùng, nếu không phải là nàng đã sớm có chuẩn bị, chỉ sợ lần này thật đúng là chưa chắc có thể tiếp được cung.

Nàng ngẩng đầu lên, liền thấy trong mắt của thị vệ kia đầy sự tán dương. Trong lòng nàng cũng hiểu rõ, quốc bảo Hậu Nghệ cung này tuyệt không phải vật phẩm.

Quả nhiên, thấy nàng nâng cung trong tay, Chương Viễn cũng gật đầu, trông vẻ thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại cất giọng nói: "Hậu Nghệ cung là thánh vật Đại Thuận, cung này được khắc từ bảo ngọc hắc hàn thượng cổ mà thành hình, nặng 186 cân, Tiên hoàng lúc khai quốc, đã dùng cung này bắn giết giặc ngoại xâm, khai hoang bờ cõi, lập ra Đại Thuận triều của ta. Từ đó, Tiên hoàng khai quốc đã có ý chỉ truyền thừa đời sau, phạm kẻ ai có được cung này, bất luận nam hay nữ, đều có thể tự do ra vào bốn phương quân doanh Đại Thuận, làm tướng lĩnh hiệu lệnh tam quân, trợ giúp Thiên tử bình định thiên hạ!"

Phượng Vũ Hoành hí mắt nhìn Chương Viễn, khoe môi khẽ nhếch lên ý cười, nàng tựa hồ hình như hiểu được là do Thiên Vũ đế cùng Huyền Thiên Minh lo nàng ở đây bị đám đầu trộm đuôi cướp này bắt nạt nên vì nàng mà suy nghĩ.

Phượng Vũ Hoành biết, trong cung yến đêm qua, mình đã bộc lộ tài năng, bắn ra nhất cung tam tiễn kia khiến cho tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp không ít, cho dù có là Huyền Thiên Minh đi nữa, cũng đã phải nhìn nàng với con mắt khác xưa. Nếu Thiên Vũ đế thật lòng yêu thương đứa con này của hắn, tất nhiên hắn cũng sẽ hiểu, chỉ có mình Phượng Vũ Hoành nàng mới xứng đáng với nhi tử hắn thương yêu nhất.

Chương Viễn vừa nói xong, lại nhìn Phượng Vũ Hoành một lần nữa, trên mặt hiện nụ cười hỏi nàng: "Vương phi đã nhớ kỹ rồi chứ?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Đã nhớ, A Hoành tạ long ân Hoàng thượng." Nàng nâng cung lên, trịnh trọng dập đầu.

Chương Viễn đối với biểu hiện của Phượng Vũ Hoành vô cùng hài lòng, lúc này lại nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên, nhưng thứ hắn chứng kiến chỉ là khuôn mặt âm tình bất định của vị Tả tướng đại nhân dưới một người người mà trên vạn người này.

Trong lòng hắn cười thầm, nhiều năm qua Tả thừa tướng vẫn duy trì trạng thái trung lập, tưởng rằng chính mình bảo vệ Phượng phủ rất tốt, nhưng hắn tuyệt không biết rằng, ban đầu Hoàng thượng cực kì xem trọng hắn, nhưng từ giây phút Phượng gia đoạt lại vị trí chủ mẫu của nữ nhi Diêu gia, đuổi khỏi hoàng thành, tất cả cũng đã chấm, hết.

"Mời công công đến đại sảnh ngồi một chút, uống chén trà nóng!" Sau khi Phượng Vũ Hoành nhận cỗ cung và thánh chỉ xong, mọi người trong Phượng phủ cũng đứng dậy theo, lão thái thái động chủ tiên lên mời Chương Viễn, cũng không ngừng nháy mắt với Phượng Cẩn Nguyên.

Thực chất cũng không cần lão thái thái ra hiệu, Phượng Cẩn Nguyên đương nhiên biết mình phải nịnh bợ Chương Viễn công công một chút. Nhưng mà Chương Viễn này đã có thể an ổn đi theo bên người Thiên Vũ đế nhiều năm như vậy, nào phải là hạng người mà bất luận đại thần nào cũng có thể dễ dàng nịnh bợ được. Cho dù là hoàng tử đi nữa, thái độ của hắn cũng rất rõ ràng, bên nào nặng bên nào nhẹ.... hắn đều phân rõ.

Đối với lời mời của lão thái thái, Chương Viễn chỉ khách khí khoát tay từ chối, nói: "Đa tạ lão thái thái, chúng ta còn phải trở về phục mệnh cho thánh thượng, tuyệt không dám phiền mọi người. À! Đúng rồi..." Hắn nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên mà nói: "Lúc chúng ta đi ra cũng thấy có một đội cung nhân đang chuẩn bị đi về phía Phượng phủ, hỏi thăm một chút thì biết Hoàng hậu nương nương hạ ý chỉ tặng lễ vật cho đại tiểu thư Phượng gia. Phượng đại nhân cũng nên chuẩn bị trước một chút, để Phượng đại tiểu thư đi ra tiếp chỉ."

Chương Viễn nói xong, hành lễ với người Phượng gia, Phượng Cẩn Nguyên lại vội dẫn mọi người chấp tay đáp lễ, Chương Viễn còn chưa ra cửa phủ được mấy bước chân. Chưa chờ hắn xoay người gọi Trần Ngự, thì có một gã sai vặt, vội vàng chạy đến nói: "Lão gia, có thêm một chiếc long xa lại đến Phượng phủ chúng ta."

Phượng Cẩn Nguyên nhanh chóng phân phó hạ nhân: "Mau, mau đi báo đại tiểu thư ra đây."

Hắn thật không biết Chương Viễn nói Hoàng hậu nương nương tặng lễ vật cho đại tiểu thư là có ý gì? Đêm qua Trần Ngự đã phạm phải lỗi lớn, Hoàng hậu không buồn giận, giáng thêm tội cho nàng và Phượng phủ đã là đại ân điển rồi, làm sao lại có thể tặng lễ cho Trần Ngự được cơ chứ?

Trong lòng lão thái thái hoang mang, một tay nắm lấy Diêu thị một tay kia kéo lấy An thị hỏi các nàng: "Các người nói xem Hoàng hậu nương nương tặng lễ vật gì cho Trần Ngự?"

Diêu thị cùng An thị lắc đầu, đồng thanh nói: "Thiếp thân thật sự không biết." Một người so với một người chỉ là đáp lại cho có lệ, một người lại so ra với một người lại không hề mang theo cảm tình.

Lão thái thái vừa tức vừa bất đắc dĩ, thật chỉ muốn đem hai cái thiếp này lôi ra mà trút giận nhưng một người là thân sinh ruột của Phượng Vũ Hoành, một người là An thị mẫu thân của Tương Dung, cả hai đều có quan hệ vô cùng tốt với Phượng Vũ Hoành, thật là chọc ai cũng chọc không nổi.

Trong lòng đầy hỏa khí không có chỗ trút, lão thái thái nhìn trái ngó phải hai bên, cuối cùng quát mắng một nha hoàn nói: "Đi nói với Hàn thị tự mình quỳ trong viện, không cần ra tiếp chỉ cùng mọi người!"

Tiểu nha đầu hoảng hốt mà chạy, Phượng Vũ Hoành cười thầm trong bụng, cảm cung tiến lên trước mặt lão thái thái nói: "Tổ mẫu đừng nổi giận, chắc là

Hoàng hậu nương nương cảm thấy đêm qua trừng phạt đại tỷ tỷ hơi nặng, nên nay đưa vài thứ bồi thường! Dù sao phụ thân cũng là Thừa tướng đương triều mà."

Lão thái thái nghe vậy mới thoáng yên lòng, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút hoang mang, nhưng tốt xấu gì Phượng Vũ Hoành cũng có thể nói chuyện được với nàng một chút, nàng vội tóm chặt lấy tay Phượng Vũ Hoành, thăm thài hỏi: "Thật vậy sao? Nếu thật niệm tình cha người là Thừa tướng đương triều, vậy sao lúc việc của Thẩm thị náo loạn đến như vậy, sao không hề thấy thánh ân chiếu xuống một chút?" Suy nghĩ một chút, lại tự mình trấn an nói: "Mà cũng đúng lần trước là Vân phi, nhưng lần này lại là Hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương trước giờ đều là người hòa nhã rộng lượng, làm sao có thể so với Vân phi được cơ chứ." Nói xong, lại cảm thấy hơi hối hận, lôi kéo tay Phượng Vũ Hoành luôn mồm nói: "Ta không có ý tứ gì khác, không phải ý nói Vân phi hẹp hòi, không tốt, cháu gái ngoan, người vạn lần không được để trong lòng, muôn vạn lần không được giận tổ mẫu nha."

Phượng Vũ Hoành đã rõ, vị tổ mẫu này đã bắt đầu sợ nàng. Không chỉ tổ mẫu sợ, Phượng Cẩm Nguyên cũng có chút sợ, chỉ là nếu so ra với lão thái thái thì hẳn còn cô chút sức lực mà kiên trì, cũng không quên duy trì uy nghiêm của một người làm cha.

Nhưng hiện tại nàng không quan tâm những chuyện đó, người nhà họ Phượng này thật tâm yêu thương cũng tốt mà sợ hãi tránh xa nàng cũng tốt, tất cả cũng là bọn hắn tự chuốc phiền phức. Phượng Vũ Hoành nàng từ trước đến giờ tuyệt không có kiểu "Người không xâm phạm ta ta không xâm phạm người". Cũng chỉ là cái nguyên tắc chó má thôi, đối với toà Phượng phủ này, việc nàng có có muốn phạm đến ai hay không, đều được quyết định bởi tâm trạng của nàng. Nếu nàng vui vẻ, chẳng ngại ra ngoài giờ trò một chút. Vậy còn nàng đang mất hứng? Vậy càng ra ngoài bởi móc tính vài cái tâm kè. Nàng cũng đã xác định được rõ ràng, trong cái phủ này, ngoài những người thân cận thật tâm với nàng ra, tất cả những kẻ khác đều không đáng một điểm đồng tình.

Thoáng suy tư một chút, Trầm Ngự đã được vài nha đầu đỡ đi ra. Một thân hồng y nàng cũng đã thay ra, mặt cũng lau hết sạch sẽ, duy chỉ còn cặp mắt sưng đỏ do khóc quá nhiều là có thể nhắc nhở mọi người về chuyện nàng đã làm đêm qua.

Lão thái thái muốn cùng Trầm Ngự trò chuyện, dù sao đây cũng là đứa con mà Phượng gia ký thác kỳ vọng, nàng yêu thương bao năm nay, bây giờ thấy Trầm Ngự thảm thương như vậy, làm sao mà không đau lòng cơ chứ?

Nhưng trong tay nàng còn đang nắm tay của Phượng Vũ Hoành, cứ như vậy buông ra mà đi quan tâm Trầm Ngự, có cảm giác không ổn cho lắm.

Đang lúc lão thái thái còn đang do dự, thì long xa đã đi tới trước cửa Phượng phủ. Hai tiểu cung nữ xuống xe trước, lại vén màn xe lên, mời một vị ma ma xuống.

Điều thị liếc một cái đã nhận ra người kia, nhờ giọng cùng An thị nói: "Vị đó chính là Đồng ma ma, người thân cận nhất luôn bên người Hoàng hậu nương nương, là thiếp thân đã hầu hạ bên người gần ba mươi năm nay."

An thị sáng tỏ nói: "Tỷ tỷ trước đây nhất định là gặp không ít bọn cung nhân, chỉ tiếc rằng bây giờ..."

"Không có gì tiếc cả." Điều thị khẽ cười lắc đầu, "Chỉ cần A Hoành và Tử Duệ của ta sống an ổn, sống thật là tốt, ta đây sao cũng được."

An thị gật đầu an ủi nói: "Tỷ tỷ đừng lo! Nhị tiểu thư và nhị thiếu gia đều là người mang tương lai sáng rực, tỷ tỷ ngày sau phúc phận không thể đo đếm được."

Trong thời gian hai người nói chuyện, lão ma ma kia cũng đã đem theo cung nữ bước vào cửa phủ.

Trong tay mỗi cung nữ đều nâng hai chiếc hộp, mặt ma ma kia nghiêm túc, đứng giữa viện, nhìn mọi người chung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Phượng Vũ Hoành, mặt rù xuống cuối cùng ầm lên chút, dần theo một chút ý cười hướng Phượng Vũ Hoành gật đầu, sau đó lại nghiêm mặt, cất giọng nói: "Hoàng hậu nương nương có thưởng, Phượng gia đại tiểu thư Phượng Trầm Ngự nhận thưởng!"

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự nghe thấy Trầm Ngự được ban thưởng, Phượng Cẩm Nguyên, lão thái thái và Phượng Trầm Ngự cuối cùng cũng thả tâm được một chút.

Những người khác đều đem theo tâm thái muốn xem náo nhiệt chờ mong, lúc này cũng đều quỳ xuống chờ tiếp chỉ, chợt nghe lão ma ma nâng giọng: "Hoàng hậu nương nương nói, chỉ là thưởng chút vặt vãnh thôi, cũng không cần hạ ý chi." Vừa nói vừa khoát khoát tay với hai tiểu cung nữ đằng sau: "Mang lên đây đi!" Sau đó nhìn Trầm Ngự lại nói: "Đây là hai hộp phấn hoa do Tây Cương tiến cống, vô cùng trân quý, hàng năm trong cung nhận đến ba trăm sáu mươi lăm hộp."

Phụt! Ha ha...

Tướng Dung đã không nhịn nổi nữa, đành bật cười thành tiếng.

An thị bị dọa phải nhanh tay bịch lấy miệng của nàng, lão ma ma thấy vậy cũng không nói gì, nhưng Phượng Cẩm Nguyên đã quay lại hung hãn trừng mắt với hai nàng.

Tướng Dung nghẹn đến mức đỏ mắt tía tai, muốn cười lại không dám cười. Một năm ba trăm sáu mươi lăm hộp? Ô! Thế chẳng phải một ngày cho một hộp sao, thật là trân quý!

Ma ma kia đối với phản ứng của Tướng Dung dường như vô cùng hài lòng, đằng hắng giọng lại một chút rồi nói tiếp nói: "Nói đến sự trân quý, thì loại phấn hoa này đặc biệt vì màu sắc của nó. Nó là một loại phấn đen đặc biệt, thoa nó lên một cái, cả mặt đều sẽ biến thành đen toàn bộ, còn bóng loáng, rất phù hợp sở thích của Phượng gia đại tiểu thư."

"Phụng mệnh Hoàng hậu nương nương truyền khẩu dụ...!"

Vừa nghe lời này, mọi người trong Phụng Gia đều nhanh chóng quỳ thẳng lại chút, chột nghe ma ma kia nói: "Phụng gia đại tiểu thư trời sinh thích bôi đen hết mặt, bốn cung thuận theo sở thích, nay tặng cho Phụng gia đại tiểu thư năm mươi hộp phấn đen Tây Cương. Từ nay về sau, Phụng gia đại tiểu thư Phụng Trầm Ngự chỉ cần bước ra ngoài cửa phủ nửa bước, bắt buộc phải bôi đen hết mặt, bằng không ắt theo tội kháng chỉ mà xử lý. Phụng gia đại tiểu thư phải nhớ rõ lĩnh chỉ?"

Phụng Trầm Ngự bây giờ chỉ muốn chết!

Nàng kiều ngạo nhất chính là khuôn mặt này. Có thể nói khuôn mặt này chính là sinh mệnh của nàng, lúc trước chính là nhờ gương mặt này mà nàng được Từ Dương đạo trưởng phân Phụng mệnh, đời này nhất định sẽ là mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nương nương lại muốn nàng chỉ cần vừa ra khỏi cửa thì bắt buộc phải bôi đen hết mặt, chuyện này là sao đây?

Phụng Trầm Ngự thần sắc quật cường, hy vọng lại nổi lên trên mặt, nàng quay lại đem theo ánh mắt đầy sự ủy khuất hướng về Phụng Cẩm Nguyên, chột phát hiện Phụng Cẩm Nguyên chỉ là cúi đầu quỳ, không hề liếc mắt nhìn nàng. Lại tiếp tục quay qua nhìn lão thái thái, phát hiện lão thái thái cũng y như phụ thân của nàng, chỉ một mặt cúi đầu xuống quỳ, nửa điểm đều không dám phản kháng.

Nàng không còn biện pháp nào hết, vừa suy nghĩ được mấy câu định nói ra để minh bạch cho bản thân, nhưng chỉ vừa ngẩng đầu lên, đã thấy lão ma ma đó cũng đang đưa mắt quàng tới bên nàng, đồng thời mang theo thanh âm nghi ngờ mờ mờ nói: "Sao? Vậy là Phụng gia đại tiểu thư muốn kháng chỉ bất tuân?"

Phụng Trầm Ngự đành rùng mình mấy cái, đầu gối từng trận đau đớn truyền đến, thương tổn quỳ cả đêm lại bắt đầu phát tác hoành hành.

Nàng bắt đầu dĩ gục đầu xuống, cái gì mà kháng chỉ? Nàng dám kháng sao?

"Dân nữ, tuân chỉ, nhận thưởng." Nàng giơ tay cao khỏi đầu, y hệt lúc vừa rồi Phụng Vũ Hoành nhận chỉ từ Chương Viễn vậy. Tiếc rằng, một cái nhận là chỉ bảo trấn quốc Đại Thuận, một cái nhận là năm mươi hộp phấn hắc tiền cống hàng năm hơn ba trăm.

Hai tên cung nữ mạnh tay đặt hai hộp phấn lớn vào tay Trầm Ngự, nhìn thì là hai hộp lớn, nhưng bên trong thực tế là vô số hộp nhỏ, hơn nữa chỉ tính riêng trọng lượng hộp gỗ thôi đã khá nặng rồi, mà cứ như vậy rơi xuống trên tay Trầm Ngự, Trầm Ngự chỉ cảm thấy cánh tay mình trầm xuống, suýt nữa tuột tay ném rớt.

Lão ma ma vội vàng nhắc nhở nàng: "Đại tiểu thư nên cầm cho chắc vào, vì nếu lỡ tay mà đánh đổ, Hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ rất tức giận."

Trầm Ngự chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức nâng hai hộp gỗ lên cao vững vàng, nước mắt cứ thế trực trào, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu.

Lão ma ma thấy nàng đã đỡ vững tay, lúc này mới thở mồn gật đầu, lại nói: "Phụng gia đại tiểu thư đã vui mừng đến khóc như vậy khi được lãnh thưởng, vậy lão nô trở về cung phục mệnh với Hoàng hậu nương nương đây. À đúng rồi..." Nàng quay mặt nói với Phụng Vũ Hoành: "Hoàng hậu nương nương thật sự rất thích và nhớ Vương phi, lúc lão nô xuất cung, nương nương còn dặn dò nhất định phải căn dặn Vương phi rằng rồi thì phải tiến cung cho nàng nhìn thử, Hoàng thượng và nương nương đều rất nhớ ngài."

Phụng Vũ Hoành tươi cười ngẩng đầu, lộ ra hai hàng răng trắng ngoan ngoan nói với ma ma: "A Hoành đã nhớ rõ, đa tạ nương nương mong nhớ."

Phụng gia lão thái thái theo thói quen lại tiếp câu: "Mời ma ma vào sảnh đường ngồi một chút, uống cốc trà nóng!"

Ma ma kia nhìn cũng chưa thèm nhìn lão thái thái, chỉ khoát tay chặn lại, xoay người đã đi đến ngoài cửa phủ.

Long xa vừa rời đi, chột nghe được nha đầu bên cạnh Trầm Ngự thét chói tai... "Đại tiểu thư! Ngài làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dị Chích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Lời yêu cầu quá đáng

Cuối cùng Phụng Trầm Ngự không kiên trì nổi, ngã xuống đất.

Việc này đã dọa lão thái thái và Phụng Cẩm Nguyên hoảng sợ, hai người vội vàng xông tới, động vào tay Trầm Ngự, cùng kêu lên: "Trầm Ngự! Trầm Ngự!"

Đáng tiếc bất kể gọi như thế nào, Trầm Ngự vẫn không mở mắt, bất tỉnh hoàn toàn.

Phượng Cần Nguyên gầm lên một tiếng: "Kẻ nào đi mời đại phu? Sao còn chưa tới?"

Lập tức có gã sai vặt chạy tới, bắt đầu dĩ nói: "Lão gia, đại phu đã sớm tới, nhưng Thánh chỉ từng cái từng cái lại đến, đại phu kia vẫn đứng ở bên ngoài cửa phủ không dám đi vào."

Phượng Cần Nguyên giận dữ: "Còn không mau mang người tới cho ta!"

"Dạ!" Gã sai vặt đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài, không lâu lắm, một lão đại phu tay ôm hòm thuốc tới.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy mình không cần thiết phải ở lại, vì vậy đi tới bên người Diêu thị, kéo tay của nàng, nói một câu với lão thái thái: "Đại tỷ tỷ ngã bệnh cần tình dưỡng, A Hoành cũng không quá rầy." Nàng khom người một cái, kéo Diêu thị đi ra khỏi viện."

An thị nhìn thấy cảnh này, vội vàng nói: "Thiếp cũng mang tam tiểu thư rời khỏi đây."

Lão thái thái không muốn để ý các nàng, phát phát tay: "Đều lui ra đi."

An thị vội vàng kéo Tường Dung đi ra ngoài.

Tường Dung bước nhanh mấy bước đuổi theo Phượng Vũ Hoành, mở miệng nhẹ hỏi: "Nhị tỷ tỷ, tỷ một đêm không trở lại, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Phượng Vũ Hoành nhìn thấy trên mặt Tường Dung đầy vẻ quan tâm, trong lòng liền tràn đầy sự ấm áp. Mặc dù nàng cái gia đình này, nhưng vẫn có một số người sẽ khiến nàng cảm thấy gần gũi.

Nàng giơ tay lên, xoa xoa gương mặt của Tường Dung: "Tiểu nha đầu gần đây mập lên rồi." Rốt cuộc trên khuôn mặt của nữ hài cũng có nét cười: "Tường Dung yên tâm, nhị tỷ tỷ không sao."

Lúc này Tường Dung mới thở phào nhẹ nhõm. "Đêm qua lúc muội ra khỏi cung, muốn đợi nhị tỷ tỷ ở cửa cung, nhưng nói gì phụ thân cũng không đồng ý. Sau khi trở về phủ, phụ thân lập tức phái xe ngựa đến cửa cung chờ đại tỷ tỷ. An đi nương muốn mượn thêm một cỗ xe đi đón nhị tỷ tỷ, lại bị phụ thân phát hiện, nhốt chúng ta trong phủ, không cho phép bất kì ai ra ngoài." Tường Dung đang nói sắc mặt chợt lạnh, do dự một hồi mới mở miệng nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ tỷ, Tường Dung ghét phụ thân."

An thị bị dọa sợ, vội vàng nhìn chung quang một vòng, sau đó dặn dò: "Nhỏ giọng một chút, cũng không nhìn đây là nơi nào, loạn ngôn."

Phượng Vũ Hoành cho An thị một nụ cười an ủi: "Di nương yên tâm, A Hoành không có bản lĩnh gì lớn, nhưng vẫn có thể bảo hộ Tường Dung."

An thị nhủ thầm, cầm tay Phượng Vũ Hoành lên: "Không phải lo lắng cho Tường Dung, là lo lắng cho ngài. Nhị tiểu thư là người thông minh, cái này thiếp biết, nhưng dù thế nào đi nữa cũng chỉ là một cô nương, hai năm nữa sẽ xuất giá, chuyện tình trong phủ biến hoá, ai mà biết được đột nhiên có chuyện gì kéo tới. Nhị tiểu thư làm việc phải cẩn thận thêm nữa."

Diêu thị cũng gật đầu theo: "An đi nương con nói đúng, A Hoành, phụ thân con làm Thừa tướng nhiều năm như vậy cũng không phải làm không, lần sau không thể ngay trước mặt hấn tranh cãi."

Phượng Vũ Hoành biết hai người này thật tâm muốn tốt cho mình, cũng không nói gì nhiều, chỉ cho các nàng một nụ cười an ủi, rồi kéo Diêu thị về Đồng Sinh hiên.

Người ở Đồng Sinh hiên sáng sớm nghe tin Phượng Vũ Hoành trở về, cháo trắng và thức ăn đã chuẩn bị xong. Nàng vừa vào phòng, Thanh Ngọc liền bụng thức ăn vào.

Diêu thị dặn nàng com nước xong liền nghỉ ngơi sớm một chút, không muốn làm gì nữa, thấy Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái, lúc này mới dặn dò Thanh Ngọc chăm sóc nàng, sau đó mang theo nha hoàn của mình trở về viện.

Thanh Ngọc đưa cho Phượng Vũ Hoành chén nước, lúc này mới nói: "Tiểu thư một đêm không ngủ, cũng không cần ăn đồ nhiều dầu mỡ, cháo trắng và chút thức ăn là tốt nhất cho dạ dày."

Phượng Vũ Hoành nhìn Thanh Ngọc một chút, không khỏi cười: "Chạy ở bên ngoài lâu như vậy, người cũng gầy đi rồi. Bạc hàng tháng ta đưa người không ít chứ? Sao không ăn nhiều một chút."

Thanh Ngọc có chút ngượng ngùng nở nụ cười, vừa bày biện chén đĩa vừa nói: "Tiểu thư trên nô tỳ rồi, rõ ràng là mập ra, xiêm áo trong phủ làm lúc mới tới bây giờ cũng không thể mặc rồi."

Phượng Vũ Hoành nhìn nàng, chợt nhớ tới một chuyện nói: "Kể từ khi Tôn ma ma rời phủ, Vong Xuyên lại cùng Từ Duệ đi Tiêu Châu, Đồng Sinh hiên này không có người quản. Hôm nay là Nguyệt Tịch, ta quên thưởng cho các người bộ đồ mới."

Thanh Ngọc giúp nàng múc cháo, nhìn nàng uống một hộp, lúc này mới tiếp tục nói: "Những chuyện này không để tiểu thư phiền lòng, mấy ngày trước nô tỳ đã tự làm chủ, tặng cho mỗi người ở Đồng Sinh hiên thêm bộ đồ mới, đồng thời lập ra trưởng phòng mới ở Đồng Sinh hiên, tạm thời từ nay nô tỳ quản lí sổ sách, lại quan sát bên ngoài để bồi dưỡng người mới, thấy ai thích hợp thì mang vào phủ để tiểu thư nhìn một chút, nếu cảm thấy có thể, thì lưu lại giúp một tay, người của Đồng Sinh hiên chúng ta hiện nay quá ít."

Phượng Vũ Hoành đối với Thanh Ngọc càng ngày càng hài lòng, nha đầu này chẳng những thành thạo trên phương diện làm ăn, tâm tư cũng rất nhỏ. Nàng không phải là người sinh ra lớn lên ở Đại Thuận, có rất nhiều quy củ của thời đại này nàng cũng không hiểu nhưng Thanh Ngọc lớn lên ở đây, có nhiều chuyện Phượng Vũ Hoành không nghĩ tới thì Thanh Ngọc cũng có thể chủ động thay nàng suy nghĩ cũng như hoàn thành, thật sự đã giúp nàng tiết kiệm được nhiều tâm tư.

"Chuyện trong viện mong tiểu thư chỉ điểm" Phượng Vũ Hoành đối với Thanh Ngọc rất yên tâm. "Hiện tại Vong Xuyên ở bên ngoài, tính tình Hoàng Tuyền như vậy nên ta cũng không trông cậy hơn vào nàng, người hao tâm thêm chút, cần thêm người thì cứ thu xếp, chỉ là thuê thêm người thì phải cẩn thận, khế ước bán thân nhất định phải nắm trong tay, ngoài ra cũng phải điều tra hồ sơ bên phía quan phủ một lần."

Thanh Ngọc thận trọng gật đầu một cái: "Tiểu thư yên tâm, những chuyện này nô tỳ đều hiểu."

Phượng Vũ Hoành suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Để ý cần nhắc thêm hai nhất đẳng nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn. Nhất đẳng nha hoàn người tự tay chọn, nhị đẳng từ dưới cần nhắc lên hoặc là người mới tới."

Nàng đã sớm giao quyền cho Thanh Ngọc, để Thanh Ngọc chỉ dạy một nhóm nha đầu biết chữ, vừa dạy việc sổ sách cửa hàng, vừa hiểu rõ và quen thuộc Phượng phủ. Nàng ở nơi này, không thể thiếu người bên cạnh, huống chi mong muốn của Phượng Vũ Hoành không chỉ giới hạn ở Phượng phủ. Một ngày nào đó nàng phải làm đại sự, hôm nay bồi dưỡng thêm người, sau này cũng sẽ trở thành bằng hữu của nàng.

"Nô tỳ nhớ rõ." Thanh Ngọc đáp ứng việc này, "Hai ngày nay nô tỳ tự tay chọn, chọn trúng người sẽ mang tới chỗ tiểu thư trước, tiểu thư nhìn lại một chút."

Hầu hạ Phượng Vũ Hoành ăn cơm xong, Thanh Ngọc liền bê mâm ra khỏi căn phòng, Hoàng Tuyền vừa lúc từ bên ngoài đi vào, cùng Thanh Ngọc cười đùa mấy câu liền vào phòng, đem một phong thư đơn giản đưa cho Phượng Vũ Hoành: "Vong Xuyên dùng bồ câu đưa tin. Đây là bồ câu trong Vương phủ, chúng nhận thư chỉ biết đường về phủ thôi. Bạch Trạch vừa đưa tới, tiểu thư mau mở ra xem."

Phượng Vũ Hoành cầm thư vừa nhận mở ra, liền thấy phía trên đúng chữ viết của Vong Xuyên: "Mọi thứ ở Tiêu Châu đều thuận lợi, chuyện tiểu thư giao cũng đã làm xong, thiếu gia Từ Duệ rất được thư viện coi trọng, bây giờ nô tỳ hồi kinh, tiểu thư đừng lo."

Lúc này nàng mới yên lòng, tiện tay đưa lá thư cho Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền liếc mắt nhìn, nói: "Tiêu Châu thuận lợi là tốt rồi. Nhưng mà tiểu thư bồi dưỡng những nha đầu kia làm cái gì?" Phượng Vũ Hoành cười cười, đầu óc Hoàng Tuyền luôn không tinh tế bằng Vong Xuyên, muốn nàng luyện võ cũng ổn nhưng nếu khởi động trí não, nàng còn kém xa một bậc.

"Bồi dưỡng một ít nha đầu tinh thông y thuật, tương lai có một ngày, chúng ta có thể mở rộng Bách Thảo đường khắp Đại Thuận."

Hoàng Tuyền tắc lưỡi: "Tiểu thư, ngài đang nghĩ đến chuyện làm ăn?"

Nàng bật cười: "Coi như là làm ăn đi! Chẩn bệnh bốc thuốc là muốn kiếm tiền, nhưng Hoàng Tuyền người phải biết tương lai có một ngày, Bách Thảo đường của chúng ta mở rộng khắp Đại Thuận mỗi châu một phủ, vậy người muốn biết gì, muốn nắm gì, chẳng phải tương đương vô số con mắt?"

Hoàng Tuyền chợt hiểu ra: "Tiểu thư dụng tâm kín đáo, Hoàng Tuyền thụ giáo."

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái, đối với Hoàng Tuyền nói: "An tâm chờ Vong Xuyên trở lại, mỗi ngày của chúng ta đều không buồn chán nữa. Các người đi theo ta, cuối cùng ta sẽ không để các người thất vọng."

Hoàng Tuyền dĩ nhiên tin lời của Phượng Vũ Hoành. Các nàng đi tới Phượng phủ lâu như vậy, nhị tiểu thư lúc nào đã làm cho các nàng thất vọng? Đặc biệt là cung yên đêm qua ba mũi một hồng tâm kinh động của nhị tiểu thư, quả thực đã đóng dấu vào lòng mọi người. Hoàng Tuyền biết, nếu không phải nhị tiểu thư đã sớm cùng Ngự vương có hôn ước, chỉ sợ hôm nay số người muốn cầu thân đập bằng cửa Phượng phủ.

Phượng Vũ Hoành dùng qua bữa liền bắt đầu ngủ. Mặc cho người Phượng gia náo nhiệt vì chuyện Trầm Ngự đột nhiên té xỉu, nàng đều không nghe không thấy, một lòng trầm đầu ngủ ngon.

Cho đến nửa đêm canh ba, lúc Hoàng Tuyền đến bên giường hẹp đánh thức nàng, nói: "Tiểu thư, lão thái thái tới."

Phượng Vũ Hoành mơ mơ màng màng nghe không hiểu: "Ai tới?"

Hoàng Tuyền nói lại một lần: "Lão thái thái, lão thái thái Phượng gia tới Đồng sinh hiên, nói nhất định phải gặp tiểu thư."

"Bây giờ là giờ gì?" Nàng xoa xoa mắt, vô cùng không tình nguyện xuống đất đứng dậy.

"Vừa qua giờ Dần." Hoàng Tuyền cũng rất không vui, vừa giúp Phượng Vũ Hoành mặc y phục vừa oán giận nói: "Hơn nửa đêm, không biết con gió nào đưa Phượng lão thái thái tới."

Phượng Vũ Hoành bĩu môi: "Bất kể chuyện gì, nàng đến đây cũng không phải là một con gió tốt. Nếu như quá mức, chúng ta sẽ cho nàng một bức tường đến gió cũng không lọt."

Nàng chuẩn bị xong, cùng Hoàng Tuyền đi đến chính đường, vừa lúc nha đầu đỡ lão thái thái đi vào.

Phượng Vũ Hoành hài lòng, nàng đưa ra quy định, phía dưới thì hành coi như không tệ, cho dù là lão thái thái Phượng gia cũng không thể nghiêng ngàng từ Liễu viện bên kia đi vào Đồng Sinh hiền.

"Tổ mẫu." Bất kể như thế nào, ở trước mặt lão thái thái vẫn phải giữ cho nàng mặt mũi. Phượng Vũ Hoành bước nhanh về phía trước, đỡ lấy lão thái thái từ tay Triệu ma ma, liếc mắt thấy Triệu ma ma bộ dáng mệt mỏi, không khỏi cười thầm. Cùng là người lớn tuổi, ai có thể chịu được giày vò như vậy? "Đã trẻ thế này, tổ mẫu có việc gấp sao? Cũng không thiếu người, Đồng Sinh hiền quá xa, sao tổ mẫu không cho người tới gọi A Hoành, tổ mẫu như vậy vạn nhất mệt mỏi thì biết thế nào."

Lão thái thái không để ý hàn huyên cùng nàng, trực tiếp nói rõ: "Bệnh tình của Trầm Ngư không thấy tốt lên, mời mấy đại phu cũng chỉ lắc đầu, thuốc cũng đã dứt nhưng nàng vẫn một mực hôn mê. A Hoành, tổ mẫu cũng không còn cách nào, đều là người một nhà, con tạm quên đi chuyện cũ, tới xem cho nàng một chút được không?" Lão thái thái nói chuyện trong giọng nói mang theo sự cầu xin.

Trên mặt Phượng Vũ Hoành hiện một tầng khổ sở, nhìn lão thái thái mở miệng nói: "Tổ mẫu, ngài cũng biết phụ thân đối với A Hoành rất có thành kiến, loại việc chẩn bệnh như vậy luôn có vạn nhất xảy ra, vạn nhất A Hoành chẩn bệnh sai hay không tốt, phụ thân trách tội xuống, chỉ sợ A Hoành lại bị đuổi về núi Tây Bắc."

"Nó dám!" Lão thái thái nóng nảy, "A Hoành, con yên tâm, có tổ mẫu làm chủ cho con, phụ thân con sẽ không dám, chỉ cần con có thể đi xem tỷ tỷ con một chút, cho dù xảy ra điều gì, tổ mẫu cũng nhất định đứng ở phía con."

Phượng Vũ Hoành mang vẻ mặt cảm kích: "Tổ mẫu đối với A Hoành thật tốt quá."

Lão thái thái nắm tay của nàng, run rẩy nói: "Cháu gái ngoan, vậy là con đáp ứng tổ mẫu?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái: "Dạ, có tổ mẫu vì A Hoành làm chủ, A Hoành nhất định chẩn bệnh cho đại tỷ tỷ thật tốt."

Lời này nói ra, trong mắt nàng lộ ra một tia giảo hoạt chỉ Hoàng Tuyền mới nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Ta liệu chết với người

Lúc Phượng Vũ Hoành cùng lão thái thái đi xem Trầm Ngư, Phượng Cẩn Nguyên cũng ở đấy, mà phụng bồi Phượng Cẩn Nguyên suốt đêm là Kim Trân.

Thấy các nàng tới, Kim Trân vội đứng dậy hành lễ. Lão thái thái không có tâm tư để ý Kim Trân, chỉ hỏi một câu: "Trầm Ngư thế nào rồi?"

Phượng Cẩn Nguyên bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Vẫn chưa tỉnh." Lại liếc Phượng Vũ Hoành một cái, lạnh lùng hỏi: "Người tới làm gì?"

Nàng lộ mặt kinh sợ, né tránh sau lưng lão thái thái, âm thanh khiếp sợ: "Tổ mẫu." Nhưng mà trong mắt, nào có lấy nửa điểm kinh sợ.

Phượng Cẩn Nguyên liền muốn cho nàng một cái tát, lòng nói người đừng có giả bộ, nhưng cuối cùng không dám.

Lão thái thái gõ quyền xuống đất một cái, cả giận nói: "Là ta đưa A Hoành tới xem bệnh cho Trầm Ngư, con có ý kiến gì?"

Lão thái thái lên tiếng, Phượng Cẩn Nguyên nào dám, hơn nữa bệnh tình của Trầm Ngư đã thay mấy đại phu cũng không chữa được, nếu như Phượng Vũ Hoành có thể xem qua một chút, nói không chừng có chuyển biến tốt.

Hắn rũ mi mắt xuống, lùi về phía sau, nhường đường cho Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành ném cho cha nàng một ánh mắt, cất bước đi tới chỗ Trầm Ngư. Phượng Cẩn Nguyên có chút không yên lòng, dặn dò: "Người nhất định phải xem cẩn thận."

Nàng liếc mắt: "Người khác chữa không hết, vậy phải thì phải chữa ngựa chết thành ngựa sống." Dứt lời, không đợi Phượng Cẩn Nguyên nói, tay của nàng đã đặt lên cổ tay Trầm Ngư đồng thời dùng một tay khác ra hiệu cho Phượng Cẩn Nguyên chớ lên tiếng.

Phượng Cẩn Nguyên lập tức ngừng nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Phượng Vũ Hoành, bộ dáng giống như chỉ sợ nàng sẽ hại Trầm Ngư.

Phượng Vũ Hoành đối với phụ thân này ngày càng chán ghét, quyết định lúc bắt mạch cho Trầm Ngư sẽ dùng chút lực. Dùng chút lực không cần gấp gáp, nàng tự nhiên có thể cảm giác rõ ràng cổ tay Trầm Ngư run lên, giống như có phản kháng với lực đạo này.

Nàng cảm thấy hết sức thú vị, lại bóp thêm lần nữa... Ừm, dùng thêm sức, nếu không thì dùng móng tay vậy! Chơi đùa một phen, Phượng Vũ Hoành đã hiểu, cái gì mà mấy đại phu cũng không thể chữa được? Cái này chính là: "Người không thể gọi là bất tỉnh nếu chỉ giả bộ ngủ." Phượng Trầm Ngư đang

giả bệnh. Người ta khôn muốn tỉnh, dĩ nhiên thuốc gì cũng không được. Trong lòng nàng bày mưu, trên mặt mang theo một vẻ mặt ngưng trọng. Nhẹ nhàng đặt cô tay Phụng Trầm Ngư xuống, để vào trong chăn, lúc này mới xoay người, lắc đầu với lão thái thái: "Bệnh này của đại tỷ... thật khiến người ta ưu tâm." Lão thái thái và Phụng Căn Nguyên đồng thời tiến lên một bước. Phụng Căn Nguyên cướp lời trước: "Rốt cuộc là bệnh gì?"

Phụng Vũ Hoành đáp lời: "Tật hoá công tâm, oán khí trong lòng không thể phát ra, làm tắc nghẽn trung khu thần kinh, nên mới làm bệnh tình của đại tỷ không thể chuyển biến."

Lão thái thái nghe không hiểu lắm, nhưng đầu sao lời của Phụng Vũ Hoành so với các đại phu khác có căn cứ hơn, cũng trực tiếp chỉ ra chứng bệnh. Phải biết rằng, những đại phu được mời trước đó đều nói không rõ ràng, thậm chí còn xoa tay, một câu căn dặn cũng không để lại rồi đi.

"Cũng may là ta gọi A Hoành tới đây, bằng không không đã khiến bệnh tình của Trầm Ngư không thể cứu rồi." Đối với việc đi gọi Phụng Vũ Hoành tới, lão thái thái hết sức kiêu ngạo.

Phụng Căn Nguyên cũng không so đo quá nhiều, trực tiếp hỏi Phụng Vũ Hoành: "Chữa như thế nào đây?"

Phụng Vũ Hoành lộ ra sắc mặt khó xử.

Phụng Căn Nguyên nóng nảy: "Có chuyện gì ngại cứ việc nói thẳng, chỉ cần có thể khiến Trầm Ngư tỉnh lại, ngại ra điều kiện gì, vi phạm cũng sẽ đáp ứng ngại."

"Thật không?" Nàng nhếch môi: "Phụ thân cũng không nên nói quá lên như vậy, vạn nhất A Hoành nói muốn mẫu thân ta ngồi lại vị trí chủ mẫu Phụng gia lần nữa thì làm sao bây giờ?"

Phụng Căn Nguyên sững sốt, vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ dứt khoát nói như vậy, không phải là phải khách khí nói với hân: Nữ nhi vì người ta mà xuất thủ, là vinh hạnh, vạn lần không dám đòi thưởng từ phụ thân?

Thật là... không thể hiểu nổi đứa con gái này.

Nhìn sắc mặt Phụng Căn Nguyên biến ảo, Phụng Vũ Hoành liền cười: "Phụ thân chớ lo, A Hoành sẽ không đưa ra yêu cầu này. Đừng nói phụ thân khổ sở, chính là mẫu thân cũng không thể vui lòng."

"Hừ! Chuyện trong nhà lúc nào đến lượt nàng nói không vui?" Phụng Căn Nguyên lửa giận bùng lên, "Chỉ là một thiệp thất, như vậy là phúc phận của nàng."

"Nói như vậy, phụ đã thân đáp ứng?" Phụng Vũ Hoành chớp mắt nhìn hân, lại thấy cha nàng quay đầu đi chỗ khác.

"Căn Nguyên!" Lão thái thái ngăn lại giảng hoà: "Con là phụ thân, lại không thoải mái nói chuyện với nữ nhi được sao? Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, con đau lòng vì Trầm Ngư không phải giả, nhưng cũng không thể bạc đãi A Hoành." Nàng tiến lên hai bước, nắm lấy tay Phụng Vũ Hoành: "A Hoành, ngày mai tổ mẫu mở kho phòng, vật nào tốt con có thể chọn, làm thêm mấy bộ y phục mùa thu nữa, nhân tiện làm thêm ít y phục mùa đông. Đợi khi nào thời tiết bắt đầu lạnh, có đồ mới cũng để con chọn trước có được không?"

Đối với bồi thường như vậy, Phụng Căn Nguyên rất hài lòng, vội vàng gật đầu theo.

Phụng Vũ Hoành cười, có làm chủ mẫu hay không, nàng nói ra chỉ thử dò xét thái độ Phụng Căn Nguyên mà thôi. Tâm tư Diệu thị nàng hiểu, những năm này, đã sớm bỏ qua ý niệm đồng sàng cộng chẩm(1) với Phụng Căn Nguyên.

(1) Đồng sàng cộng chẩm: Cùng chung chăn gối, tức là ngủ cùng nhau.

Nàng cười gật đầu: "Hết thấy đều nghe theo an bài của tổ mẫu." Phải để lại thể diện cho lão thái thái.

Lão thái thái vô cùng vui vẻ, nàng cảm thấy ở trong nhà này, bản thân nàng cũng có thể gây khó dễ đối với đứa cháu gái thứ hai này. Phụng Vũ Hoành không để lại mặt mũi cho bất kỳ ai, nhưng lại nể mặt nàng, điều này làm cho lòng hư vinh của nàng nháy mắt bành chướng vô số lần.

Phụng Căn Nguyên thúc giục nàng: "Nếu đã đáp ứng, thì mau nói xem làm thế nào để chữa bệnh cho đại tỷ của ngại đi."

Phụng Vũ Hoành gật đầu một cái, sắc mặt trở nên trịnh trọng, thấy lão thái thái và Phụng Căn Nguyên cũng đổ mồ hôi.

"Bệnh tình của đại tỷ hết sức hiếm thấy, trị không tận gốc tỷ tỷ sẽ không tỉnh lại nữa. Dùng nhiều dược liệu quý báu không được, là do nàng không thể tỉnh lại."

"Vậy làm thế nào có thể khiến nó tỉnh lại?"

"Hạ châm!" Phụng Vũ Hoành kiên định nói: "Đem kim châm đâm vào trong cơ thể người mắc bệnh, dùng thủ pháp vẽ tròn và chọc để kích thích huyết vị trên cơ thể, rồi mới đạt tới hiệu quả trị bệnh."

Lão thái thái cảm thấy nàng nói hết sức chuyên nghiệp, vừa nghe vừa gật đầu liên tục.

Phụng Căn Nguyên lại hỏi: "Muốn hạ châm ở vị trí nào? Ngại vừa nói nó có oán khí trong lòng, chẳng lẽ muốn hạ châm ở tim?" Hân có chút lo lắng:

"Có phải quá mạo hiểm không?"

Phượng Vũ Hoành lắc đầu: "Đĩ nhiên không dùng phương pháp mạo hiểm như vậy, tặc ngữ có câu tay đứt ruột xót, châm này của ta chỉ hạ lên mặt, liền thông tâm phế, sẽ làm đại tỷ tỷ dần tỉnh lại."

Nghe nàng nói như thế, Phượng Cần Nguyên cũng có chút an tâm: "Vậy ngươi mau hạ châm đi."

Phượng Vũ Hoành xoay người, gập đầu với Hoàng Tuyền một cái. Hoàng Tuyền tiến lên hai bước đặt hòm thuốc lên trên bàn. Nàng lấy ra bộ ngân châm châm cứu từ bên trong, rồi lại phân phó Hoàng Tuyền: "Chuẩn bị rượu trắng nồng, chuyển cây nến qua bên này."

Thật ra nàng rất ít khi dùng loại phương pháp khử độc nguyên thủy này, trong không gian có rượu cồn, chẳng qua là nàng không muốn lộ trước mặt mọi người.

Lão thái thái thấy nàng làm việc thận trọng, không khỏi thấy hài lòng thêm mấy phần, liền tiếp tán dương: "Phải nói đúng là hài tử trong phủ, đúng là A Hoành của chúng ta làm việc tốt nhất, có thể tăng thêm thể diện trong nhà."

Phượng Vũ Hoành cảm kích trả lời: "Đa tạ tổ mẫu tán dương." Lại đổi lấy cái hũ lạnh của Phượng Cần Nguyên.

Lão thái thái vội vàng trốn mắt nhìn Phượng Cần Nguyên. Chính nàng cũng không hiểu, đứa con trai này sao lại không muốn gặp A Hoành? Mặt mũi của phụ thân cũng không chịu giữ? Không nể chút mặt mũi thì phải làm sao?

Lại không biết, ở trong lòng Phượng Cần Nguyên, vốn hấn cũng có chút áy náy với nữ nhi, không muốn đối mặt quá nhiều. Mà hiện tại, hấn dường như e ngại, chỉ cần có thể không nói chuyện với Phượng Vũ Hoành, hấn tình nguyện cả đời cũng không muốn đề ý tới nàng.

Rất nhanh, Hoàng Tuyền và hạ nhân trong viện đã chuẩn bị xong mọi thứ. Phượng Vũ Hoành bấm trầm trừ độc, nắm lấy tay Phượng Trầm Ngư, chỉ thấy trong lòng bàn tay lạnh lẽo đã đổ mồ hôi, lại cẩn thận quan sát, mi tâm của Trầm Ngư cũng hơi nhú lên, lông mi hơi run run.

Trong lòng nàng cười thầm, giả bộ bệnh sao? Một kim của ta châm chết ngươi, xem ngươi có chịu dậy không?

Ngân trầm trừ độc bằng rượu mang theo một cỗ mùi đặc biệt, có thể khiến cho mọi người vừa ngủ đã liên tưởng đến chứng bệnh. Giống như ở hiện đại, người ta vừa ngủ thấy mùi của nước tiểu độc trong bệnh viện đã nghĩ đến châm cứu, như là phản xạ có điều kiện.

Nàng cầm chặt tay của Trầm Ngư, đề ngừa khi nàng hạ châm, đối phương tránh đi. Trong lòng thầm quyết định, hôm nay không chọc cho đã, quyết không dùng tay.

"Bộ châm pháp này tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín châm cùng châm trên mười ngón tay, tổ mẫu và phụ thân nhìn là được rồi, một khi đại tỷ đang tỉnh lại, phải đề nàng lại. Bốn mươi chín châm phải làm đi làm lại mới hiệu quả, bằng không chỉ sợ kiểm củi ba năm thiếu một giờ. Cho dù đại tỷ tạm thời tỉnh lại cũng sẽ không hiểu gì mà lại hôn mê bất tỉnh."

Phượng Cần Nguyên nghiêm túc gập đầu, lão thái thái phân phó một nha đầu: "Ngươi vào trong giường đi, lát nữa giúp đề lại đại tiểu thư." Sau đó, nàng và Phượng Cần Nguyên hai người chia ra hai bên, tùy lúc chuẩn bị phối hợp với Phượng Vũ Hoành hạ châm.

Phượng Vũ Hoành thấy tất cả đã sắp xếp xong, khoe miệng nổi lên một nụ cười mà như không cười, hai ngón tay cầm châm, dường như không báo trước, dứt khoát đâm vào đầu ngón trỏ của Trầm Ngư.

Chợt nghe Trầm Ngư vốn đang hôn mê đột nhiên gào lên một tiếng, giãy dụa muốn rút tay ra.

Phượng Vũ Hoành khẩn trương dặn dò mấy người bên cạnh: "Mau đề nàng lại! Châm pháp không thể loạn, không thể trì hoãn, nếu không sẽ thành kiểm củi ba năm thiếu một giờ đó!"

Phượng Cần Nguyên, lão thái thái và nha hoàn trên giường cùng ra tay, muốn đề lại Trầm Ngư đã vùng dậy.

Phượng Cần Nguyên vừa đề vừa nói: "Trầm Ngư! Con không nên cử động! Trăm ngàn lần không nên cử động! A Hoành đang cứu mạng con, con phải nhẫn nhịn!"

Lão thái thái cũng phụ họa: "Ít nhiều gì thì nhị muội con cũng là thần y, con đã hôn mê suốt trưa, nếu không có A Hoành, tổ mẫu... tổ mẫu thực sự sợ con vẫn không tỉnh lại!"

Khi hai người nói chuyện, cái châm thứ hai của Phượng Vũ Hoành lại đâm xuống. Một châm này so với cái vừa rồi càng dùng thêm sức, toàn bộ ngân châm cũng chưa tiến vào thịt trong một nửa.

Trầm Ngư đau đến kêu to, tiếng kêu giống như tiếng giết heo, cả người ở trên giường thóp mặt giãy loạn, lão thái thái mặt mũi đỏ mồ hôi.

Động tác của Phượng Vũ Hoành không dừng lại, cổ tay tung lên, một cây ngân châm rồi lại một cây tiếp theo, mỗi lần hạ đều đâm thêm nhiều lần trên tay Trầm Ngư.

Dần dần, tiếng kêu của Trầm Ngư yếu đi, cũng không còn khí lực giãy dụa, Phượng Cần Nguyên sợ hãi nhìn, không khỏi thấy kì lạ hỏi Phượng Vũ Hoành: "Có phải ngươi làm hỏng rồi không? Vì sao bộ dáng Trầm Ngư như lại vừa hôn mê?"

Trong lòng Phụng Vũ Hoành hừ lạnh một tiếng, trong miệng lại nói: "Phụ thân đừng vội, nếu bảy bảy bốn mươi chín châm hạ xong mà đại tỷ tỷ còn không tốt, A Hoành còn có một bộ chín chín tám mươi mốt châm pháp, có thể lại thi triển trên tay đại tỷ tỷ một lần nữa."

Vừa nghe lời này, cả người Trầm Ngự chấn động mạnh, hét lớn... "Không cần! Ta khoẻ lắm! Ta thật sự khoẻ lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Chỉ sợ là chuỗi kiếp nạn

Rốt cuộc, châm xong bảy bảy bốn mươi chín châm, Trầm Ngự đỏ mồ hôi ướt đầm nệm giường, lão thái thái và Phụng Căn Nguyên với cái nha đầu kia cũng mệt mỏi chết khiếp.

Chỉ thấy Phụng Vũ Hoành vừa cho Hoàng Tuyền thu lại châm, vừa xoa tay, đồng thời ầm ỹ nói: "Đúng là chứng bệnh kỳ lạ, nếu A Hoành hạ châm chậm chút nữa, chỉ sợ cả đời này đại tỷ tỷ vẫn không tỉnh lại được."

Lão thái thái sau một hồi lo lắng, không khỏi trừng mắt nhìn Phụng Căn Nguyên: "May mà ta đi gọi A Hoành đến đây, nếu con còn mõi lang băm nữa, làm chậm trễ Trầm Ngự thì con hối hận cũng không kịp."

Phụng Căn Nguyên cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, đặc biệt sau khi Trầm Ngự mở mắt thì lộ ra ánh mắt phẫn hận, như là bọ cạp độc muốn châm chết Phụng Vũ Hoành, sao có thể giống người vừa tỉnh lại sau hôn mê?

Hắn dường như hiểu được gì đó, nhìn đôi tay bị châm nát của Trầm Ngự, cả người hắn liền rung mình một cái... chẳng lẽ Trầm Ngự giả bệnh, mà chính mình và lão thái thái đều nghe Phụng Vũ Hoành nói, nữ nhi đau khổ?

Phụng Vũ Hoành nhìn ánh mắt Phụng Căn Nguyên dần dần thanh tỉnh, biết rằng hắn đã thông suốt, khoẻ mõi không khỏi nhếch lên.

Phụng gia này, thật sự là càng ngày càng thú vị đây!

"Phụng Vũ Hoành!" Phụng Căn Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhi này, kìm nén không thể tự tay bóp chết nàng, "Người thật tàn nhẫn!"

Lời này nói nhỏ, chỉ là đến kẻ răng miến cường nuốt vào.

Phụng Vũ Hoành giương đôi mắt linh động chớp chớp nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười ghen ghét như thuốc phiện mê người lại có độc, mở miệng nói: "Thì sao?"

Đúng vậy! Thì sao?

Phụng Căn Nguyên hắn cho dù đoán ra Trầm Ngự giả bệnh, nhưng hắn có thể phá sao? Trầm Ngự dám thừa nhận sao?

Hai cha con này trừ việc vu oan, thì cái gì cũng không làm được. Trầm Ngự không làm gì đã trúng bốn mươi chín châm, bên ngoài còn phải mang ơn đối với người hạ châm, việc này làm bọn họ nghĩ lại đều muốn tức giận.

"Được rồi." Lão thái thái được Triệu ma ma hầu hạ sau mặt, sau đó mở miệng nói: "Nếu Trầm Ngự đã tỉnh, ta đây an tâm rồi." Nàng phân phó hạ nhân trong phòng: "Các người bồi y phục tốt cho đại tiểu thư đi, đệm chăn cũng đổi, đều bị mồ hôi làm ẩm hết rồi. Trước hết tắm rửa cho tỉnh táo, miễn lại bị phong hàn."

Bọn hạ nhân gật đầu tuân lệnh, bắt đầu công việc lù bù lên.

Lão thái thái lại nhìn Phụng Vũ Hoành, trong ánh mắt tất cả đều là sự cảm kích: "Thật sự là đã vất vả cho A Hoành rồi, hôm qua đã một đêm không ngủ, lại còn gọi người, trong lòng tổ mẫu thật sự áy náy."

Phụng Vũ Hoành trấn an nàng: "Tổ mẫu đừng nói như vậy, đừng nói người bệnh là đại tỷ tỷ, chính là người bên ngoài, chỉ cần một câu của tổ mẫu, A Hoành nhất định sẽ ra tay tương trợ."

Lão thái thái cảm thấy vô cùng có thể diện, liên tục khen A Hoành tốt, sau đó tay Phụng Vũ Hoành cùng nhau đi ra sân.

Để lại hai cha con Phụng Căn Nguyên và Trầm Ngự, Phụng Căn Nguyên đặc biệt muốn hỏi Trầm Ngự một chút có phải giả bệnh hay không. Mà khi hắn nhìn đến vẻ mặt phẫn hận của Trầm Ngự, liền cảm thấy không nhất thiết phải hỏi lại. Đáp án là chắc chắn rồi, chỉ là không biết tại sao Trầm Ngự phải giả bệnh như vậy.

Trở lại Đồng Sinh hiên, Hoàng Tuyền vẫn ghen cười rút cuộc bùng nổ, ôm một gốc cây cỏ thụ trong viện rồi cười to.

Phượng Vũ Hoành kiên nhẫn chờ nàng cười xong, mới mở miệng: "Đã lắm sao?"

Hoàng Tuyên dùng sức gât đầu lia lia: "Quá đã! Tiểu thư chiều này của ngài vô cùng độc, nếu Vương gia biết nhất định cũng sẽ tán dương ngài như thế."

Phượng Vũ Hoành xoa trán, độc? Cái này cũng được tán dương? Ngự vương phủ các người tán dương người đứng là khác biệt!

Ngày tiếp theo, Phượng Vũ Hoành ngủ thẳng tới trưa. Khi tỉnh lại, Diêu thị đang ngồi cạnh giường nàng, trong tay cầm một kiện y phục.

Nàng ngồi dậy, xoa mắt, "Sao mẩu thân lại ở đây? Mấy thư này là gì?"

Diêu thị cười, "Làm cho con và Tử Duệ mỗi đứa một kiện y phục, còn thêm chút xiu nữa là xong."

"Không phải trong phủ đều làm y phục rồi sao? Mẩu thân phí tâm làm gì?" Tay nàng sờ mảnh vải bông trắng kia, vô cùng mềm mại, so với đồ trong phủ đưa tới đúng là tốt hơn rất nhiều.

"Đây là của An di nương con cho người ra ngoài chọn, vải không nhiều lắm, chỉ đủ cho ba đứa các con mỗi người một kiện." Diêu thị buông việc trong tay, đưa tay vuốt ve tóc của Phượng Vũ Hoành, "Trước kia ở trong núi ăn ở không tốt, mái tóc của con vừa bị vàng đi lại còn thưa. Nay mái tóc chẳng những đẹp hơn, bộ dáng cũng đã trở mã thành một mỹ nhân rồi."

Phượng Vũ Hoành nghe ra được ý khác trong lời nói của Diêu thị, nhìn chăm chăm nàng một lát, nghiêm mặt nói: "Mẩu thân có chuyện cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy."

Diêu thị thở dài, giữ chặt tay nàng: "A Hoành, có một số việc mẩu thân không muốn hỏi, nhưng ghen ở trong lòng thật sự khó chịu, sau này nếu có người ngoài hỏi đến, cũng không biết nên trả lời thế nào."

"Mẩu thân muốn hỏi ta lúc nào học được kỹ năng bán cung?" Nàng biết, tuy biểu hiện ở cung yến Diêu thị không tận mắt thấy, nhưng trong phủ không có khả năng không ai nói chuyện phiếm, Diêu thị là người luôn tâm sự, chắc cũng nghi hoặc.

Nàng bày ra một lý do thông dụng: "Học được từ kỳ nhân Ba Tư."

"Thực sự là kỳ nhân Ba Tư sao?" Diêu thị bắt đầu hỏi trực tiếp.

Phượng Vũ Hoành cười, "Mẩu thân, người tin thì có, không tin thì vốn sẽ không có. Ta là nữ nhi của người, sẽ không hại người."

Diêu thị thấy nàng không muốn nhiều lời, có thể đưa ra một lý do như vậy, thật ra cũng vì ngày sau trước mặt người khác nàng có một lý do để giải thích hợp lý.

Nàng bắt đầu đi, nhưng cũng không hề truy cứu, chỉ nói: "Ta là mẩu thân của con, chỉ mong điều tốt đẹp."

Tiến bước Diêu thị, Phượng Vũ Hoành không thể không cân nhắc qua.

Diêu thị đã nghi ngờ nàng, một câu "kỳ nhân Ba Tư" gạt được người khác, lại không lừa được mẩu thân đã cùng sinh hoạt tại son thôn.

Hôm nay chỉ là hỏi một chút, nếu sau này càng nhiều luân quần trong lòng, chỉ sợ sẽ kết lại trong lòng càng lớn.

Xem ra, phải nghĩ biện pháp giữ khoảng cách với Diêu thị, đưa nàng đi Tiểu Châu bồi Tử Duệ?

Trong lòng Phượng Vũ Hoành đã có chủ ý, nhưng cũng hiểu việc này không thể. Trước mắt không xác định được nhiều nhân tố, việc hàng đầu là phải cam đoan Diêu thị bình an, sự rời đi của nàng là mẩu chột, chuyện này cần phải nghiên cứu thêm.

Giữa trưa, Thanh Ngọc truyền đến một tin tức: "Bộ gia đại tang, hiện tại toàn bộ kinh thành đều nghị luận đại sự của Lại bộ thượng thư Bộ đại nhân."

Lúc này nàng mới nhớ đến đêm cung yến đó Lại bộ thượng thư bị chính nữ nhi đề chết, chỉ sợ đó là kiểu chết buồn bức nhất trên đời này?

"Tang sự làm rất lớn à?" Nàng vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện với Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc rót cho nàng chén trà gât đầu trả lời: "Tốt xấu gì cũng là quan lớn, huống chi còn có thể diện của Bộ quý phi, sao không thể khí phái chứ. Đêm qua trong Kỳ bảo trai có người mua một khối Hàm Thiên, sau đó nô tỳ phái người hỏi thăm, đúng là Bộ gia sai người đi mua."

Cái gọi là Hàm Thiên, thật ra chỉ là một loại vật bồi táng cổ đại, để đặt trong miệng. Hàm Thiên vì là chất ngọc, có hình dạng một con ve, ngụ ý tinh thần bất tử, tái sinh lại. Bình thường kẻ có tiền cực kỳ chú ý, người Bộ gia đến Kỳ Bảo trai mua Hàm Thiên, có thể thấy tang sự của Bộ đại nhân làm cực kỳ lớn.

"Bộ gia có động tĩnh gì không?" Nay người đi lại bên ngoài nhiều nhất là Thanh Ngọc, Phượng Vũ Hoành dần dần tạo thành thói quen hỏi thăm Thanh Ngọc, khi làm việc thì tìm Vong Xuyên và Hoàng Tuyên đi làm.

"Tiểu nhị ở Kỳ Bảo tria nghe hai người đến mua Hàm Thiên nói chuyện phiếm, hình như nói là Bộ gia đã gửi thư đến vị đại tướng quân đang ở biên quan

xa xôi, muốn hắn trở về chịu tang."

Phượng Vũ Hoành cảm thấy hứng thú với tin tức này, cũng thực vừa lòng biểu hiện của vị tiểu nhị ở Kỳ Bảo trai kia, nàng nói với Thanh Ngọc: "Thường cho tiểu nhị có tin tức kia hai lượng bạc, đồng thời người nói với bọn hắn, nghe được việc gì thì đừng nói ra bên ngoài, trừ người và ta ta, bất luận kẻ nào đi hỏi thăm tin tức đều phải dựa vào thẻ bài của ta." Nàng vừa nói vừa vừa đem thẻ bài ở thắt lưng mà trước khi tiến cung lão thái thái đã đưa riêng cho nàng và Tường Dung, đưa cho Thanh Ngọc: "Người giữ cẩn thận, tạm thời cứ dùng đi, về sau tìm được vật thích hợp ta sẽ đưa thay thế."

Thanh Ngọc là nha đầu cực kỳ thông minh, Phượng Vũ Hoành nói mấy câu nàng liền hiểu: "Tiểu thư muốn bồi dưỡng tổ chức ngầm, yên tâm, nô tỳ chắc chắn sẽ dẫn dò tốt người của ba cửa tiệm, đồng thời cũng sẽ lưu ý bồi dưỡng chuyên môn người thích hợp để xếp vào."

"Nay chuyện bên ngoài đều do người thu xếp, ta rất yên tâm. Chỉ là người lưu ý phải tìm người không có bận tâm việc gì, tựa như vừa nói chuyện tổ chức ngầm, cũng phải xem có muốn thật sự làm không. Ở phương diện chọn người phải chọn người thông minh, nhưng tướng mạo cũng không được quá kì. Nếu không thể đẹp, cũng không thể khó coi, tốt nhất là loại người xen lẫn trong đám người cũng vẫn không thể tìm ra mới tốt, như vậy mới không để người ta lưu lại ấn tượng quá sâu, để sử dụng nhiều lần."

Thanh Ngọc gật đầu: "Nô tỳ nhớ kỹ. Hôm qua tiểu thư nhắc muốn thêm một vài người thì nô tỳ đã lựa chọn, buổi trưa ngày mai có thể dẫn đám người tới để tiểu thư lựa chọn."

"Không cần ta chọn, người cứ trực tiếp mang người tốt vào phủ là được. Ta tin tưởng người." Nàng không muốn việc gì cũng phải ra tay, luôn cho người phía dưới một ít không gian trưởng thành, thậm chí là sai lầm, cũng là một loại trưởng thành. Nàng để Thanh Ngọc bồi dưỡng đám người đó, chính là vì có một ngày dù nàng không ở đây, các nàng cũng có thể vì nàng mà chống đỡ một bầu trời.

Đối với sự tín nhiệm của Phượng Vũ Hoành, Thanh Ngọc vô cùng cảm kích, thậm chí là kích động.

Nàng vốn sẽ không tình nguyện chỉ làm một nha hoàn hầu hạ bình thường, Phượng Vũ Hoành trọng dụng nàng như thế, dường như có thể đem tiềm lực của nàng kích phát hoàn toàn, để nàng làm một mình, tìm lại được sự tự tin vốn có.

Chủ tử như vậy, Thanh Ngọc tin tưởng, trừ Phượng Vũ Hoành, đời này cũng không tìm ra người thứ hai.

Chủ tử hai người còn nói một lát, Thanh Ngọc liền rời phủ làm việc. Phượng Vũ Hoành gọi Hoàng Tuyền tới, phân phó nói: "Nghĩ cách đi thăm dò Bộ Thông, tin tức càng nhiều càng tốt."

Hoàng Tuyền gật đầu đáp ứng, lại nhắc nhở nàng nói: "Vẫn vẫn nói với Điện hạ để hỏi thăm, hay là mượn người bên đó để điều tra."

Phượng Vũ Hoành khẽ thở dài một tiếng: "Đi đi, xung quanh chúng ta trước mắt không có người."

Nhìn Hoàng Tuyền vội vàng rời đi, Phượng Vũ Hoành không khỏi có chút sốt ruột. Ở đây không có các phương tiện thông tin và giao thông nhanh chóng, thành lập một mạng lưới tin tức đúng là trọng yếu!

Bộ Thông, cái tên kia nghe nói là nam tử có vài phần khúc mắc với nàng sẽ hồi kinh, vì sao tin tức này nàng nghe xong có chút hoảng hốt?

Ngày ấy trên cung yến nghe thấy trước đó Bộ Thông có liên quan tới nguyên chủ, nàng còn cho là chuyện xưa tốt đẹp, thậm chí là mang theo tính bát quái đi nghe.

Nhưng hôm nay, trực giác nói cho nàng biết, Bộ Thông hồi kinh, đối với Phượng phủ hay đúng hơn là với Phượng Vũ Hoành nàng mà nói chỉ sợ là một chuỗi kiếp nạn...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bạch y quỷ ảnh

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Sáng sớm hôm sau, nữ quyến của Phượng phủ đều tề tụ đông đủ tại Thư Nhã viên cùng thỉnh an lão thái thái.

Trầm Ngư cũng được hai nha đầu thân cận Ý Lâm, Ý Nguyệt ngồi ở bên cạnh cùng bầu bạn, bên cạnh nàng cũng được hầu hạ nước trà, nhưng tay nàng thì lại đang bị sưng đỏ rất đau đớn nên trước sau không dám chạm tay vào.

Phượng Vũ Hoành tựa sát trên nệm êm bên chân lão thái thái, đặt tay lên cổ tay, đang bắt mạch cho lão thái thái.

Mỗi lần như thế, lão thái thái đều cảm thấy Phụng Vũ Hoành thật là hữu dụng. Trong nhà có một tôn nữ hiểu y thuật, dù sao cũng tốt hơn nuôi Khách Khanh đại phu, cũng đỡ phải làm ra cái chuyện trước kia như với Tử Duệ.

"Thân thể tổ mẫu không có gì đáng ngại." Bất mạch trong chốc lát, Phụng Vũ Hoành thả tay xuống trấn an lão thái thái, "Tuy đã vào thu, nhưng thất lung ngay vùng eo và chân của người đã được che chắn rất tốt, khí mạch đều thông thuận, cũng không có dấu hiệu trở bệnh nặng hơn."

Lão thái thái nghe lời nàng nói, lòng thoáng thoải mái, đều dốc lực mà khen nài: "Vẫn là A Hoành của chúng ta giỏi nhất."

Nhưng Phụng Vũ Hoành lại mở miệng nhắc nhở lão thái thái: "Nhưng tổ mẫu phải chú ý gan nóng nha! Gần đây tổ mẫu động khí khá nhiều, không nên làm lửa giận công tâm."

Lão thái thái bắt đầu dĩ thử dãi, động khí khá nhiều? Không nhiều mới là lạ.

Hàn thị ngồi ở phía dưới tròn tròn mắt, giọng nói khó nghe bất quá nói: "Chuyện trong phủ này, hết một chuyện lại sinh ra thêm một chuyện, chuyện nói chuyện, không động khí mới là chuyện lạ." Vừa nói vừa trừng mắt với Trầm Ngự: "Đại tiểu thư, ngài nói xem có đúng hay là không?"

Trầm Ngự cúi đầu, cố ý bỏ qua Hàn thị.

Hàn thị thấy thế cũng không muốn buông tha, lại nói tiếp: "Đặc biệt là đôi tay như hoa như ngọc của đại tiểu thư nha, đúng là thật tình làm cho lão thái thái lửa giận công tâm! Ấy da, Cũng phải nói, chuyện hôn mê cũng không phải ai cũng tùy tiện muốn hôn mê là hôn mê đâu, làm không khéo, người chịu thiệt thòi vẫn là bản thân mình."

Từ khi Hàn thị mở miệng, tất cả mọi người đều cảm thấy không thoải mái. Trước đây Hàn thị là thiên kiều bá mị, hiện tại là Hàn thị, nhưng mang theo một chút quái khí mà muốn tiếp cận Phụng Vũ Hoành.

Trầm Ngự bị nàng nói lửa giận đã giống như núi lửa đang muốn phun trào, nhưng hiện tại chỉ có thể cố gắng đè nén lại, chẳng qua đối với Hàn thị thì có chút không đồng tình mà nói: "Bản thân ta thật sự là có bệnh, Hàn di nương cũng không cần đòi trắng thay đen như vậy."

"À." Hàn thị đề cao giọng, "Ta đòi trắng thay đen? Ta nói đại tiểu thư giả bệnh bao giờ?"

"Người..." Trầm Ngự cảm thấy hiện tại Hàn thị cứ như một người phụ nữ đánh đá điêu ngoa, nàng cũng không muốn nhiều lời với cái hạng nữ nhân chanh chua này. Vì thế lại cúi đầu, ngậm miệng lại

Hàn thị nhìn Trầm Ngự, lạnh giọng cười khẩy, "Tay bị châm thành cái dạng kia, thật sự không biết sau này có thể hồi phục hay không nữa. Đại tiểu thư từ nhỏ đã khổ luyện cầm kỹ, hôm nay tay như bị phế, vậy cầm kỹ khổ luyện nhiều năm, chỉ sợ cũng không như sông đổ biển đầy chứ?"

Tâm Trầm Ngự chợt trầm xuống, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Người nói thế có ý gì?" Lại nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, "Tay ta sẽ không thể hồi phục sao?"

Phụng Vũ Hoành liếc mắt xem thường, "Thật cũng không ngờ Hàn di nương cũng có thể làm đại phu nha, nếu là vậy.... vậy đại tỷ cứ tin lời nàng ấy nói đi."

"Đủ rồi!" Lão thái thái sớm không nghe lọt tai lời nói của Hàn thị, "Thư Nhã viên này thật sự chứa không nổi người, dứt ngay về sân viện của người đi. Ngay cả thân phận đều quên mất, cư nhiên tự xưng thiếp thân cũng không thêm nói, không phải là người đang có mưu đồ đó chứ?"

Hàn thị dù gan lớn thế nào cũng không dám đối nghịch với lão thái thái, đành gượng ép cuối đầu, cũng không dám nói thêm điều gì nữa.

Lão thái thái quay lại nhìn tay của Trầm Ngự, trong lòng cũng có một chút lo lắng, không kiềm được mở miệng hỏi Phụng Vũ Hoành: "Tay của đại tỷ tỷ người..."

"Tổ mẫu yên tâm." Nàng cho một nụ cười trấn an, "Chậm thì nửa tháng, nhanh thì một ngày, tay của đại tỷ tỷ sẽ lại như cũ thôi."

Lão thái thái lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Trầm Ngự nghe cũng yên lòng.

"Trầm Ngự à!" Lão thái thái nói, "Lần này người bất ngờ phát bệnh, nhưng may mắn có A Hoành ở đây, nếu không có nàng, chỉ sợ đến nay người cũng không tỉnh lại được, người cần phải hảo hảo cảm tạ nhị muội muội người thật tốt."

Phụng Vũ Hoành hận đến cắn răng nghiền lợi, nàng một lòng chỉ muốn giết chết Phụng Vũ Hoành, làm sao có thể tạ ơn nàng ta? "Xin tổ mẫu suy nghĩ sâu xa một chút mới phải, nhị muội muội dù sao cũng mới chỉ mười hai tuổi, tuy là hậu duệ Diêu gia, được Diêu lão thân y chân truyền, chẳng qua lúc đó là còn bé. Về phần vị kỳ nhân Ba Tư kia, thật ra cũng chỉ là người ngoại tộc không rõ xuất xứ, không nên tin mới tốt, càng không nên ý lại, lỡ như có gì sai sót lại tang thân trong tay người nhà mình lại không hay."

Khi nàng nói xong lời này, bởi vì chán ghét Phụng Vũ Hoành, cho nên giọng nói cũng không tốt đẹp gì. Lão thái thái nghe xong lại giận sôi khí... "Người đây là đang giáo huấn ta? Hôm đó người hôn mê bất tỉnh, ta với phụ thân người túc trực cả đêm, mới biết bao nhiêu đại phụ đến, thế nhưng người vẫn

không hề tỉnh dậy. Ta không còn biện pháp đành phải đi mời nhị muội muội người xem sao, người quả thật cũng là do chính tay A Hoành hạ châm cứu tỉnh. Không biết cảm kích thì thôi đi, sao còn có thể nói ra được lời như thế? Thật không biết điều! Quá không biết điều!"

Trầm Ngư cả kinh, lập tức ý thức được mình đã nói nặng lời, nàng thật là hận Phụng Vũ Hoành đến chết, nhưng hôm nay người nói chuyện cùng nàng là lão thái thái, nàng sao lại có thể phát tiết trên người tổ mẫu, cả phụ thân cũng phải nhường nhịn tổ mẫu ba phần?

Ý thức được điểm ấy, Trầm Ngư vội vàng đứng dậy, đi thẳng hướng lão thái thái mà quỳ xuống nói: "Xin tổ mẫu thứ tội! Trầm Ngư mới tỉnh lại không lâu, đầu óc còn có chút hỗn độn, vừa rồi quả thực là Trầm Ngư hồ ngôn loạn ngữ!" Lại ngẩng đầu, trên mặt treo hai chuỗi nước mắt, bộ dạng đó muốn bao nhiêu đau lòng có bấy nhiêu đau lòng, lão thái thái làm sao có thể nỡ tiếp tục oán trách nàng?

"Mau dậy đi." Nàng đành chờ đợi một hồi, "Ta biết thân thể người vừa hồi phục không lâu, không trách được người. Chỉ là nhị muội muội người thực sự một lòng hảo tâm, người hẳn phải cảm tạ nàng."

Phụng Vũ Trầm Ngư trong lòng nằng nặc lão thái thái một trận, cái lão bà bà này sống đã quá lâu rồi nên đầu óc cũng có chút hồ đồ rồi phải không? Vậy mà lại bị đưa nhỏ lớn lên ở đả nãi làm cho mê muội, còn bảo vệ ả ta như vậy.

Lão thái thái đã tỏ rõ thái độ như vậy, nàng cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành nén giận, đối với Phụng Vũ Hoành nói: "Như vậy, cảm tạ nhị muội muội." Lúc nói chuyện, cũng không nhìn Phụng Vũ Hoành lấy một cái.

Lão thái thái cảm thấy thái độ của Trầm Ngư không tốt, liền chuẩn bị lại nói nàng hai câu, nhưng vào lúc này, có nha đầu từ bên ngoài chạy vào, cầm trong tay một tấm vải thiếp màu trắng.

Triệu ma ma nhanh chóng tiến lên nhận lấy thiếp, nói vài câu với nha đầu kia, sau đó mới quay đầu nói với lão thái thái: "Là Bộ phủ đưa thiếp tang. Bộ gia Lại Bộ Thượng Thư đại tang, người trong phủ chúng ta nên đi cúng viếng không?" Nàng vừa nói vừa đưa thiếp cho lão thái thái xem.

Lão thái thái nhận lấy, vừa nhìn vừa nói: "Nên đi, lúc trước lo việc tang Thảm thị, Bộ gia đại nghi từ cũng từng đến."

Phụng Vũ Hoành nghe, đã trong lòng tính toán một phen. Bộ gia đại nghi từ? gọi là... Bộ Bạch Kỳ? Năm đó ngoại tổ phụ của nàng Diêu Hiền chính là trong lúc đang trị thương cho Bộ Bạch Kỳ này mà nghe được tin tức nàng ra đời.

"Đại nghi từ kia của Bộ gia, thật sự cũng là một người thật thà đáng hoàng, chúng ta..." Lời của lão thái thái nói tới đây thì không nói được nữa, thanh âm dừng lại, tay cũng run một cái. Theo bản năng nhìn Phụng Vũ Hoành, chỉ liếc mắt một cái, lại vội thu hồi ánh mắt ngay.

Phụng Vũ Hoành cảm thấy buồn cười, chủ động mở miệng hỏi đi: "Trên thiếp tang kia chắc cũng là có đề tên A Hoành đấy chứ?"

Lão thái thái cũng có vài phần lúng túng gật đầu, nhưng rút thiếp tang về trong tay, "Đúng vậy, trong thiếp có lời mời A Hoành."

"Ha ha." Nàng không nhịn được cười lên tiếng, "Thiếp tang lại còn chỉ danh mời? Bộ gia đây đang làm gì sự sao?" Bình thường chỉ có hi thiếp mới có thể đặc biệt chỉ tên ai được mời, thiếp tang chỉ dùng gia tộc làm đơn vị mời.

Lão thái thái cảm thấy Bộ gia quá mức, nhưng nàng cho là quá mức cũng không phải là việc Bộ gia đề tên chỉ đích danh người được mời, mà là trên thiếp cư nhiên sáng loáng viết: Thỉnh thứ nữ Phụng gia Phụng Vũ Hoành đi Bộ phủ dập đầu tạ tội với Bộ thượng thư. Lời nói như vậy ngay cả nàng cũng không dám cùng vị tôn nữ này mà nói nha. Có trời mới biết vị tôn nữ này sẽ làm ra chuyện gì. Huống chi, Bộ thượng thư chết thì và A Hoành nhà nàng có quan hệ gì?

"Bộ gia thật là khinh người quá đáng!" Lão thái thái buông tay vứt thiếp tang trên bàn, "A Hoành không cần để ý."

An thị cũng gật gật đầu, "Bộ thượng thư chức quan chẳng qua nhị phẩm, lão gia nhà chúng ta lại là chính nhất phẩm, họ lấy gì mà chỉ đích danh muốn tiểu thư Phụng gia chúng ta đi cúng tang ma?"

Diêu thị cũng đã mở miệng, lời nói so với An thị còn lý lẽ hơn... "Trong triều không có quy củ này."

Mọi người đối với lời nói hai nàng đều hết sức tán đồng, cũng cùng gật đầu, nhưng chỉ có Phụng Vũ Trầm Ngư xiết chặt lông mày, vẫn nói: "Tuy chức quan Bộ thượng thư không như phụ thân, nhưng rốt cuộc trong cung còn có vị quý phi nha!"

Lão thái thái vừa nghe lời này, lại bắt đầu suy nghĩ một lần nữa.

Đúng là, một vị Thượng thư còn chưa đủ đề lên mặt với Thừa tướng, nhưng vị quý phi trong cung kia lại là một chuyện khác. Tuy ai nấy đều biết Bộ thượng thư là bị quý phi đề chết, mà quý phi thì lại bị hoàng thượng tự tay ném xuống, hơn nữa còn là bởi vì đắc tội với Văn phi. Nhưng mặc dù như thế, trong cung cũng từ đầu đến cuối không có truyền ra tin tức quý phi giáng vị, tựa hồ cuộc sống hiện tại của nàng so với trước đó cũng không khác nhau là mấy. Nói đến đây thật sự là có một chút phức tạp.

Lão thái thái theo bản năng liền hướng Phụng Vũ Hoành nhìn thử, nhưng chỉ thấy một thân hình ung dung tự tại, mặt không có nửa điểm lo âu, cứ như chuyện này nàng không hề hay biết đến.

Thấy lão thái thái nhìn đến, Phụng Vũ Hoành cũng mở miệng, chủ động nói: "Tổ mẫu không cần lo lắng, A Hoành đến Bộ phủ một chuyến là được. Dù sao đi nữa, ngày ấy Bộ đại nhân chết A Hoành cũng là tận mắt nhìn thấy, không đi cúng viếng một chút, trong lòng cũng sẽ thấy khó chịu."

Nghe nàng nói như thế, lão thái thái lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn thật sợ vị tôn nữ này cố chấp không chịu đi, đến lúc đó không biết lại có chuyện gì xảy ra đây.

"A Hoành thật là hiểu chuyện." Nàng từ trong thâm tâm nói: "Nếu như hài tử trong phủ này đều có thể giống như ngươi thì tốt rồi."

Phượng Vũ Hoành đã lấy đó làm lý do rồi, Tường Dung đang ngồi bên cạnh cũng không thể không đi, vì thế đứng dậy, hướng Lão thái thái nói: "Tường Dung cũng nghĩ như nhị tỷ tỷ."

Lão thái thái gật đầu liên tục, "Vậy thì cũng cùng đi thôi, tổ mẫu tự mình mang theo các ngươi đến Bộ phủ." Nói rồi nhìn về phía Trầm Ngư: "Ngươi cũng phải cùng đi."

Cách Thư Nhã viên, Diêu thị lôi kéo Phượng Vũ Hoành chỉ mới đi được vài bước, chờ tất cả mọi người đều đã tản hết lúc này mới nói: "Những người khác trong Bộ gia cũng không cần nói đến, con cũng có thể ít nhiều cũng biết một chút. Chỉ là con trai lớn duy nhất của vị Bộ thượng thư Bộ Bạch Kỳ kia, nhiều năm qua cũng cùng với nhà mẹ đẻ ta giao hảo khá tốt. Hôm nay hẳn đã là Bộ lang trung ngũ phẩm, hẳn..."

Phượng Vũ Hoành thấy Diêu thị nói có chút gấp gáp, dứt khoát tiếp lời: "Hắn có một đứa con trai tên là Bộ Thông, trước kia từng cầu cha hắn đến Phượng phủ cầu thân cùng ta."

Diêu thị gật đầu: "Ngươi còn nhớ?"

Nàng dĩ nhiên không nhớ, cũng là nghe người khác nói, chẳng qua cũng không muốn giải thích thêm gì, chỉ tùy ý gật đầu: "Ý tứ của mẫu thân con đều hiểu, người yên tâm, A Hoành đã được đính hôn cho Cửu hoàng tử, tuyệt đối không c.ùng người khác nảy sinh tâm tình khác."

Diêu thị khẽ thở ra một hơi, "Tóm lại con đến Bộ gia nói chuyện làm việc cũng phải cẩn thận chút, ta có cảm cảm giác tang sự này sợ là không đơn giản như vậy."

Đến Bộ gia cũng viếng sẽ định lúc sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Vũ Hoành từ sớm đã mặc một thân quần áo trắng đến Thư Nhã viên để đón lão thái thái, tự mình bồi lão thái thái đi đến cửa phủ.

Tường Dung cũng đã sớm đợi ở cửa, ba người mới vừa chạm mặt, chỉ thấy Tường Dung nhìn một phương hướng khác lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Mấy người vương mắt nhìn lại xem, chỉ thấy một cái bóng trắng từ đằng xa, mặt họa như quỷ đang liếc sang bên này...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Luận thế lực xem ai hơn ai

Lão thái thái bị bóng trắng kia dọa cho sợ hãi, chân liên tiếp phải lùi về sau hai ba bước mới đứng vững, túm chặt Triệu ma ma run rẩy hỏi: "Đó... là thứ gì vậy?"

Tường Dung cũng bị dọa sợ, tay nắm chặt Phượng Vũ Hoành run lẩy bẩy.

Phượng Vũ Hoành neho neho mắt để nhìn rõ hơn, nhìn bạch y quỷ ảnh kia đang lướt mà đến "À", vỗ vỗ tay Tường Dung trấn an, xong lại quay người về phía lão thái thái mà nói: "Tổ mẫu đừng sợ, là đại tỷ tỷ."

Lão thái thái vừa nghe lời này, vội vàng xoa xoa con mắt cẩn thận quan sát... Không thể nào! Một thân quần dài thuần trắng, tóc dài buông xuống vai, trên tóc mai còn có đóa bạch hoa. Sắc mặt cũng cực kỳ tiêu tụy, nhợt nhạt đến đáng sợ.

Tường Dung thì không hiểu, "Đại tỷ tỷ làm cái gì vậy?"

Lão thái thái tức giận đến mức gõ cây quyền trượng xuống đất ầm ầm hai tiếng: "Trầm Ngư! Ngươi ăn mặc thành cái bộ dạng như quỷ hồn này là muốn đi đâu?"

Trầm Ngư chậm chậm tiến lên, nhẹ nhàng lễ, lúc này mới nói: "Tôn nữ tất nhiên là đi đến Bộ gia cùng tổ mẫu cúng viếng Bộ Thượng Thư đại nhân."

"Đi? Ai bảo ngươi ăn mặc thành cái bộ dạng này hả?"

"Đi đưa tang đương nhiên phải mặc đồ trắng!" Trầm Ngư trả lời đương nhiên, "Ngày ấy Thượng thư đại nhân chết trên điện, Trầm Ngư là tận mắt nhìn thấy, mấy ngày nay chỉ cần nhắm mắt lại có thể nghĩ đến tình cảnh ngày đó, thật sự là vô cùng sợ hãi, đến nỗi ngủ mơ cũng thấy ác mộng. Trầm Ngư đã nghĩ ngay, nếu như không hảo hảo cúng viếng Bộ đại nhân, chỉ sợ... Tâm bệnh khó giải!"

Nàng vừa nói như thế, lão thái thái cũng không còn gì có thể trách tội.

Nghĩ một chút cũng đúng thôi, một đại cô nương chưa lấy chồng, trơ mắt nhìn một người chết ở trước mặt, thật sự là bị kinh sợ đến mức nào.

Lão thái thái vốn còn buồn bực Trầm Ngu, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành đồng tình và thương tiếc, không khỏi tiến lên hai bước ôm chặt Trầm Ngu vỗ lưng an ủi nàng, "Tôn nhi ngoan của ta, đừng sợ đừng sợ, hôm nay cùng nhau đi thấp cho Bộ thượng thư đại nhân nén nhang là coi như nhẹ nhõm an tâm..." Thanh âm êm dịu, cứ giống như là một bà bà hiền lành đang dỗ dành cháu nhỏ.

Phượng Vũ Hoành mất thì cười mà trong lòng là một bụng khinh thường, lão thái thái này tham tài tham vật, xưa nay không có chủ kiến nghiêm chỉnh, nàng và Phượng Căn Nguyên là một ruột, mọi trông mong đều đặt hết tâm tư trên người Trầm Ngu, hy vọng ngày nàng ấy ngồi trên ghế phượng làm mẫu nghi thiên hạ.

Phượng Vũ Hoành lôi kéo Tường Dung xoay người đi ra ngoài cửa phủ, hai chiếc xe ngựa đã đứng ở bên ngoài chờ đợi. Một chiếc là xe bình thường, ngày thường vẫn hay đi, một chiếc là xe ngựa tím lam từ gỗ Đàn Hương xa hoa chuyên dành cho Trầm Ngu đi lại.

Nàng kéo Tường Dung ngồi lên kia chiếc thông thường, sau đó, Trầm Ngu cũng cùng lão thái thái tay trong tay đi ra, chợt nghe Trầm Ngu ngỏ lời mời lão thái thái: "Tổ mẫu lên xe của tôn nữ ngồi đi."

Đây vốn câu nói nịnh hót bà nhưng khi nghe đến tai lão thái thái, bà lại đặc biệt có cảm giác khó chịu. Trong phủ này, nữ nhân tôn quý nhất chính là bà, tại vì sao mà cái xe ngựa tốt như thế này lại không phải của riêng bà?

Nhưng tội này bà nhưng cũng không quy đến Trầm Ngu trên người, mà đang trong lòng chửi bới ả Thẩm thị.

Mất thấy lão thái thái sắc mặt không được tốt, Trầm Ngu lập tức hiểu được tâm tư bà, vì thế tay vừa đỡ lão thái thái vừa nói: "Chiếc xe ngựa này là lễ vật sinh nhật năm đó mẫu thân đưa cho ta, những năm này tôn nữ vẫn luôn không rời dùng đến. Thứ nhất là do vật liệu gỗ này quý giá, thứ hai cũng luôn nghĩ Trầm Ngu tuổi còn nhỏ cũng không thể sử dụng thứ tốt nhất này, luôn nghĩ một ngày nào có thể đưa cho tổ mẫu, những vật cao quý như thế này phải do tổ mẫu sử dụng mới là tốt nhất. Nếu tổ mẫu không chê, người mau nhận lấy đi, hôm nay Trầm Ngu là phải dính lấy tổ mẫu để được ngồi trên xe ngựa này đó!"

Từ lúc Thẩm thị chết đến nay, lão thái thái đã lâu rồi không có đồ tốt gì, hôm nay vừa nghe Trầm Ngu nói sẽ đưa nàng chiếc xe ngựa này, tinh thần lập tức sáng khoái. Trên mặt nụ cười càng thêm sâu, nếp nhăn đua nhau chen chúc một chỗ, luôn mồm nói: "Tốt! Tốt! Vẫn là Trầm Ngu cực kỳ có hiếu tâm!"

Trầm Ngu cúi đầu mỉm cười, nhưng trong lòng mắng lão thái thái một phen.

Hai chiếc xe ngựa của Phượng gia, mang theo bốn người một đường hướng Bộ phủ mà đi.

Không tới nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại, lúc vừa nhắc màn che lên, là từng đợt từng đợt tiếng kinh vang vọng, trước mắt là tọa phủ đệ so với Phượng phủ còn có phần phái hơn.

Bộ gia đại tang, cửa phủ treo đầy vải trắng pháp phối, mọi lúc đến hơn mười tên hòa thượng tụng kinh siêu độ.

Lúc Hoàng Tuyền đỡ Phượng Vũ Hoành xuống, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nàng nói: "Tất cả Bộ gia đều đang ở ngoài cửa, như là đang đợi người."

Phượng Vũ Hoành lưu ý quan sát, quả nhiên, một đám người Bộ gia đều ra cửa phủ nghênh tiếp, nàng cũng có thể nhận ra được Bộ Nghệ Thường ở bên trong, một đám thân thái vừa cung kính vừa lo lắng.

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Phượng lão thái thái đã đi lên phía trước, đi theo phía sau là Trầm Ngu. Người nhà họ Bộ nhìn thoáng qua các nàng, duy chỉ một nam tử, người cùng Phượng Căn Nguyên tuổi không sai biệt lắm tiến lên hai bước thì những người còn lại tất cả đều mang theo địch ý.

Nam tử kia cúi chào Phượng lão thái thái, chủ động nói: "Phượng lão phu nhân có thể tự mình đến thăm, quả thật Bộ gia rất lấy làm vinh hạnh."

Lời vừa thốt ra, người nhà họ Bộ phía sau cũng truyền ra vài tiếng hừ nhẹ, Rõ ràng là xem thường. Nam tử trên mặt không nhịn được, xoay người lại về sau trừng mắt một cái, người nhà họ Bộ cũng sợ hãi một chút, cả đám cúi đầu xuống.

Trong lòng Phượng Vũ Hoành cũng có khẳng định, người đó chắc chắn là cha ruột của Bộ Nghệ Thường và Bộ Thông, người cùng Diêu gia có ân tình, huynh trưởng của Bộ quý phi, Bộ Bạch Kỳ.

Trong lúc này suy nghĩ, Bộ Bạch Kỳ kia cũng là nhìn đến nàng, vừa xem thấy trong ánh mắt sinh ra mấy phần cảm khái, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu, xem như chào hỏi.

Phượng Vũ Hoành thì lễ một cái, chợt nghe lão thái thái nói: "Bộ thượng thư ra đi đột ngột, quả thực khiến người ta thổn thức. Hôm nay lão thân dẫn theo ba tôn nữ đồng loạt đến thấp cho Thượng thư đại nhân nén nhang, Căn Nguyên lúc hạ triều chắc cũng sẽ một đường đi ngang qua đây."

Bộ Bạch Kỳ nhanh chóng khom người nói cảm tạ, liếc mắt một cái, nhìn đến Trầm Ngu một thân quần áo trắng phau, đặc biệt trên tóc mai cài một đoá bạch hoa, lại gọi lên hân cho hân nhớ đến phụ thân đã mất.

Hắn một lần nữa đối với Trầm Ngu cúi đầu thật sâu: "Đa tạ Phượng đại tiểu thư."

Trầm Ngu cũng đáp lễ lại, tùy tiện nói: "Bộ đại nhân khách khí, đây là điều cần phải làm. Hôm nay Bộ gia đại tang, chuyện này so với bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn, chư vị chỉ cần ở trong phủ được rồi, không cần tất cả mọi người ra tập trung chỗ này chờ đợi chúng ta."

Bộ Bạch Kỳ sững sốt một chút, không biết Trầm Ngu câu nói này có ý gì, trong lúc nhất thời giật mình tại chỗ.

Phượng lão thái thái cũng cùng có ý nghĩ với Trầm Ngu, thuận theo nói tiếp: "Được rồi, mau mau trở lại linh đường thôi!"

Này vừa mới dứt lời, bỗng nghe trong đám người Bộ gia truyền đến vài tiếng cười nhạo. Phượng lão thái thái mặt hơi trầm xuống, còn chưa kịp phát tác, chợt nghe được trên đầu đường phía sau có âm thanh the thé hô lên... "Quý phi nương nương đến!"

Lần này, Phượng Vũ Hoành cùng Tường Dung đều thấy buồn cười.

Lão thái thái và Trầm Ngu tự mình đa tình đã đạt tới cảnh giới cao nhất rồi!

Chúng nhân cùng xoay người, đối diện quan đạo trước cửa phủ, tức thì nhìn thấy từ phía tây đi tới một chiếc long xa khí thế, đứng trên long xa là hai cung nữ bạch y, phía dưới là hai gã thái giám đi theo, tiếng hô vừa rồi chính là của thái giám.

Người nhà họ Bộ cùng với chúng nhân đến đây cũng viếng vẫn không được vào phủ mà cùng nhau quỳ xuống, Phượng lão thái thái cũng kéo Trầm Ngu quỳ xuống, đồng thời liếc mắt ra hiệu Phượng Vũ Hoành.

Từ trước đến nay Phượng Vũ Hoành cũng không hề so đo mấy loại hình thức nghi lễ này, cũng kéo Tường Dung quỳ xuống, sau đó khề nâng mắt, chỉ thấy long xa kia dừng lại, từ bên trong khiêng ra cái cang.

Quý phi trọng thương nằm trên cang là Bộ Bạch Bình, được hai thái giám đốc sức nâng lên, từ trên long xa từ từ đi xuống.

Bộ Bạch Bình bị Thiên Vũ đề quăng từ điện xuống rất mạnh, tuy có cha nàng làm đệm lót lưng, nhưng vẫn thương tổn tới xương cốt toàn thân, thế cho nên xuất cung đến đưa tang cho cha cũng chỉ có thể nằm trên cang cứu thương mặc người nâng đỡ.

Người nhà họ Bộ thấy cảnh này, mặt ai cũng đều đen như tro, Bộ Bạch Kỳ đau xót muối muối, theo mọi người hành lễ vãn an sau đó liền đứng lên, vài bước chạy vội tới Bộ Bạch Bình đang nằm trên cang, nước mắt lưng tròng nói: "Nương nương."

Bộ Bạch Bình thấy người thân của mình cũng xúc động, nước mắt ròng ròng, chỉ nói: "Ca ca, là ta có lỗi với phụ thân."

"Nương nương đừng nói như vậy." Bộ Bạch Kỳ ngắt lời nàng, "Việc đã đến nước này, Bộ gia ai cũng không trách."

Bộ Bạch Bình cũng toàn thân áo trắng, trên đầu còn buộc tết khăn tang, chỉ nghe ca ca nàng nói được câu "Ai cũng không trách" nhưng kích thích đến thần kinh của nàng. Chỉ thấy nàng đột nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý trên thân đau đớn, mạnh mẽ cắn răng chống đỡ thân mình, ánh mắt thẳng hướng Phượng Vũ Hoành liền bắn tới.

Bộ Bạch Kỳ thầm nói không tốt, liền muốn nói chút gì kéo đề tài ra, chợt nghe âm thanh the lương của Bộ Bạch Bình cất lên... "Nàng! Giết nàng! Giết nàng!" Kêu khàn cả giọng.

Nàng vừa kích động, làm hở vết thương trên người, Bộ Bạch Bình đau đến độ toát mồ hôi lạnh.

"Nương nương không nên kích động! Bảo trọng thân thể quan trọng hơn!" Người nhà họ Bộ vây quanh, vừa khuyên vừa dùng ánh mắt trừng Phượng Vũ Hoành.

Chuyện cung yến ngày ấy ai cũng biết, nguyên nhân là Phượng Vũ Hoành bắn cung thắng Bộ Nghê Thường, tất nhiên thân là cô cô ruột, giận không chỗ phát tát, liền giận chó đánh mèo, đánh Hoa phi, ai ngờ lại "dọa" Vân phi sợ hãi không dám đi ra. Nghe thì đúng là cũng không liên quan lắm, nhưng nói cho cùng, thì vẫn là do Phượng Vũ Hoành gây ra.

Về đến Bộ gia lại được Bộ Nghê Thường thêm mắm dặm muối, nên ai cũng cho rằng kẻ đầu sỏ hại chết Thượng thư Bộ đại nhân chính là Phượng Vũ Hoành. Bây giờ quý phi nương nương lại bị tức thành thế này, bọn tiểu bối làm sao có thể nhịn được, lập tức có mấy thiếu niên hơn 10 tuổi vọt tới muốn động thủ đánh Phượng Vũ Hoành. Mà Bộ Nghê Thường kia cũng giương ánh mắt độc ác nói với Bộ Bạch Bình: "Cô cô, thù tổ phụ chúng ta nhất định phải báo."

Mấy tên thiếu niên đó xông lại làm cho Phượng lão phu nhân sợ hãi, nhưng lại không dám tiến lên can, chỉ có thể hét lên... "A Hoành cẩn thận!"

Thế nhưng Phượng Vũ Hoành không thêm nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chú Bộ Bạch Kỳ, trong mắt mang theo nồng đậm khinh thường.

Bộ Bạch Kỳ giận đến đỏ bừng mặt, liền tiếng lên khiển trách... "Tất cả trở lại cho ta! Các ngươi muốn làm gì?"

Hắn là con trai duy nhất của Bộ thượng thư, Thượng thư vừa đi, trong nhà này tự nhiên do hắn chủ quản, một tiếng này cường độ rất lớn, mấy người thiếu niên lao vào Phượng Vũ Hoành cũng miễn cưỡng dừng lại.

Chợt nghe Phượng Vũ Hoành cất giọng không cao không thấp nói: "Ngoan ngoan trở về là tốt, sẽ không chịu thiệt thòi gì. Ta dám cam đoan, đừng nói là các ngươi, cho thêm tám, mười người nữa, cũng không gây thương tổn được đến ta."

Lão thái thái nổi giận: "Bộ gia các người muốn làm gì?" Nàng nhìn về phía Bộ quý phi, không hiểu nói: "Xin hỏi quý phi nương nương, Bộ thượng thư chết và A Hoành nhà chúng ta có liên hệ gì?" Lão thái thái lần đầu dùng giọng điệu này nói chuyện với đại nhân vật lớn, nói không sợ là nguy hiểm, nhưng cũng có chút đã nghiền. Chẳng phải lá gan của nàng trở nên lớn, cũng chẳng phải nàng yêu thương Phụng Vũ Hoành, mà là nàng nhớ tới vị Bộ quý phi này là bị hoàng thượng tự tay ném xuống đê chết Thượng thư, mà A Hoành nhà nàng là được chính Hoàng thượng cho phép gọi một tiếng phụ hoàng, dưới quan hệ như vậy, nàng hiển nhiên phải biết đứng về phe ai, ai là người có thể lực sau lưng lớn hơn.

Bộ Bạch Bình mở to mắt trừng Phụng Vũ Hoành, căn bản là không đem Phụng lão thái thái để trong mắt: "Liên quan gì sao? Bản cung nói có chính là có!"

Bộ Nghệ Thường cũng ở bên cạnh phụ họa: "Phụ thân, lẽ nào chúng ta không nên báo thù cho tổ phụ sao?"

"Ca ca! Người hại chết phụ thân ở ngay trước mắt, ca còn chờ gì?"

Bộ Bạch Kỳ bị hai người này bó tay, quý phi không thể mắng, vậy cũng chỉ có thể chửi nữ nhi của mình. Hắn liều mạng lôi Bộ Nghệ Thường một phen, kéo người đến phía sau mình: "Ngậm miệng người lại cho ta!"

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh bí ẩn truyền đến... "Đúng vậy! Thượng thư đại nhân bị quý phi nương nương đê chết, Bộ gia nếu không báo mối thù này, Thượng thư đại nhân ở dưới cử tuyền làm sao có thể nhắm mắt đầu thai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Hoành Hoành, có phải người bị kẻ khác khi dễ?

Thanh âm này vừa phát ra, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Phụng Vũ Hoành. Chỉ thấy nàng sớm đã đứng dậy, đứng ung dung, nhìn thẳng vào Bộ quý phi, trong ánh mắt ấy cuối cùng lại mang theo chút lửa giận bất bình: "Thượng thư đại nhân nửa đời vì nước, vì Đại Thuận tận tâm tận lực, đến khi già chẳng những không thể an hưởng tuổi già, lại vẫn bị nữ nhi của mình đê chết, thật là... làm người ta tổn thất."

Khi nàng nói ra lời này, bi thương cũng dần hiện lên khuôn mặt.

Người nhà họ Bộ ai ai cũng sửng sốt đến bất động, có một vài tiểu hài tử không hiểu chuyện khi nghe Phụng Vũ Hoành nói như vậy, trong lòng cũng có chút mong lung khó tả.

Bọn hắn căn bản cũng không hiểu sao Bộ Nghệ Thường cùng Bộ quý phi lại đem cái chết của Thượng thư Bộ đại nhân đổ hết lên đầu của vị tiểu thư họ Phụng này, cũng giống như mọi người đều nói, Thượng thư đại nhân là bị Bộ quý phi đê chết, mà người ném quý phi nương nương, là đương kim Thánh thượng, chẳng lẽ muốn bọn họ đi tìm Hoàng thượng mà nói lý lẽ?

Mất thấy người nhà họ Bộ đang bắt đầu thay đổi cảm xúc, Bộ quý phi tức giận đến lực phủ ngũ tạng đau nhói, "Phụng Vũ Hoành!" Nàng gần như nghiến răng ken két, "Nha đầu miệng lưỡi bén nhọn, sự việc rốt cuộc nguyên nhân ra sao, trong lòng người hiểu rõ nhất!"

Bộ Nghệ Thường cũng hung hăng nói: "Người không nên quá phách lối!"

Bộ Bạch Kỳ không dám nói quý phi, chỉ đành quát lớn nữ nhi của mình: "Chuyện này chưa đến phiên người mở miệng"

Phụng Vũ Hoành lại gạt đầu với Bộ Nghệ Thường và Bộ quý phi, nói: "Đúng là ta hiểu rõ nhất! Chuyện này nguyên nhân là do Bộ cô nương tìm ta so tiền thuật, ta phản đối nhiều lần, nhưng nàng kiên quyết hùng hổ dọa người. Đến khi ta thắng tài bản cung, trong lòng quý phi nương nương buồn bực nóng nảy, lúc này mới đắc tội Hoa phi, chọc Vân Phi cùng Hoàng thượng nổi giận." Nàng nói chuyện, bất chợt nhìn chăm chú vào Bộ Bạch Kỳ, lại chỉ ngón tay về phía quý phi và Bộ Nghệ Thường, nghiêm mặt nói: "Đầu sỏ của mọi chuyện đều ở đây, Bộ lang trung người còn chờ cái gì?"

Toàn bộ người Bộ gia đều hít một hơi khí lạnh không nên lời, trước đây chỉ nghe vị nhị tiểu thư Phụng gia này từ nhỏ đã bị đưa vào son thôn mặc sống chết, bên ngoài cũng gọi nàng thiên kim son dã. Thế nhưng qua đêm cung yến hôm trước, Phụng Vũ Hoành dùng ba mũi tên khẳng định bản thân mình, khiến ai ai cũng khiếp sợ. Đặc biệt hôm nay, người nhà họ Bộ xem như lĩnh giáo trình độ ngôn ngữ của nàng, quả là nữ nhi phù Thừa tướng, khí thế ép người, để cho bọn hắn cả thảy đều cảm thấy bị đè nén.

Phụng Vũ Hoành nói đến nỗi Bộ Bạch Kỳ cũng phải cầm nín tại chỗ, kỳ thực trong lòng hắn cũng biết rõ chuyện này không trách được Phụng gia, nhưng bất hủ đắc tội Bộ quý phi, định tội nữ nhi duy nhất của mình, thật tâm là hắn không làm được chuyện này! Trong lúc nhất thời, đều cảm thấy vạn phần lúng túng, không cách nào để kéo về được nữa.

Tất cả mọi người ở đây cũng không ai dám lên tiếng, mà người đến đây cũng vướng bị chặn ở cửa phủ càng ngày càng nhiều, ngay lúc này chỉ nghe trong Bộ phủ có âm thanh già nua trầm thấp khàn khàn nhưng không mất uy nghiêm truyền đến... "Đủ rồi!" Chỉ hai chữ, người nhà họ Bộ cùng xoay người lại, hướng về phía phát ra thanh âm cùng khom người hành lễ, ngay cả quý phi Bộ Bạch Bình cũng ngậm miệng, nhìn tới nơi ấy, thần sắc cung kính.

Phụng Vũ Hoành quay đầu nhìn, chỉ thấy từ cửa phủ một vị lão thái thái đi ra, tuổi lớn hơn tổ mẫu nàng năm, sáu tuổi, một thân tang phục trắng phau,

trên đầu quán một vòng vải trắng, sắc mặt bi ai, nhưng con ngươi bóng lờng, trong tay cũng chống cây quyền trượng, bước chân nặng nề hữu lực, khí thế phát ra lập tức khiến Phụng lão thái thái bị đè ép.

Bộ Bạch Kỳ gọi lão thái thái một tiếng: "Mẫu thân."

Chỉ thấy Bộ gia lão thái thái sau khi đứng vững, hung hăng liếc Phụng Vũ Hoành, rồi sau đó lại quay mặt trầm giọng nói: "Hôm nay là ngày gì? Vậy mà các ngươi làm loạn đến bước này, các ngươi xứng là người Bộ gia sao?"

Lão thái thái giận dữ, người nhà họ Bộ cũng không ai dám lên tiếng.

Phụng lão thái thái dường như bị khí thế của đối phương dọa sợ, có chút không được tự nhiên. Phụng Vũ Hoành tiến đến bên người nàng nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, ngài là mẫu thân của đại quan nhất phẩm, cho dù Bộ lão thái thái này mang trên mình cáo mệnh, nhưng tổ mẫu cũng không cần cúi đầu trước mặt bà ta."

Phụng lão thái thái vừa nghĩ cũng đứng, đối phương bởi vì có nữ nhi làm quý phi, giúp nàng cầu xin cái cáo mệnh, nhưng đến cùng con trai của nàng là đại quan nhất phẩm, cao hơn một giai thượng thư chết đi kia, vì sao phải khiêm tốn?

Nghĩ thông suốt điểm này, đầu Phụng lão thái thái lại nâng lên một chút.

Bộ lão thái thái cũng không dám dùng cáo mệnh tự xưng, chủ động khom người với Phụng lão thái thái: "Phụng gia có thể tới cũng viếng vong phu, quả thật làm vinh hạnh Bộ gia."

Quý phi vẫn chưa mở miệng rốt cục lại không nhận được, trừng Phụng Vũ Hoành nói: "Muốn đi vào cúng viếng cũng được, nhưng ngươi phải quỳ xuống mà bò vào cho bốn cung, bò đến đụng đầu vào linh đường!"

Khi nàng nói xong lời này dùng mười phần lực, cổ họng cũng khàn đi, khí thế quý phi lập tức bày ra, dọa mọi người một trận.

Phải quỳ bò cho đến khi đầu đụng vào linh đường, đại lễ như thế, mà lại rơi trên một vị tiểu cô nương khác họ?

Trong lúc nhất thời, trong đám người đến đây cúng viếng nghị luận sôi nổi, đều chỉ Bộ quý phi lấy thế đè người, Bộ gia đối với chuyện này hoàn toàn không có lý.

Đại thái giám bên người quý phi bất chợt hét cao... "Yên lặng!" Đám người trong nháy mắt yên tĩnh lại.

"Phụng Vũ Hoành." Bộ quý phi không chịu được nữa, một lần nữa nằm lại trên sàng, "Bản cung là hoàng phi cao quý, thế nào, bắt ngươi quỳ cũng không quỳ được sao?"

Phụng lão thái thái bắt đầu khó chịu, nàng là trưởng bối, không nhìn thấy thì không sao, nhưng hôm nay đã đi theo, không thể để người khác bắt nạt tôn nữ của Phụng gia.

Phụng lão thái thái chuẩn bị nói vài câu, thế nhưng ống tay áo lại bị một bàn tay nhỏ níu chặt lại, nàng ngoái đầu nhìn thì ra là Trầm Ngư.

"Tổ mẫu, từ trước đến giờ nhị muội muội đều thông minh, sẽ tự có biện pháp, nếu người mà dính vào chuyện này, họa may lại liên lụy đến gia tộc."

Lão thái thái nghe Trầm Ngư nhắc nhở, miệng đang há to lập tức đóng trở lại. Đúng rồi! Phụng Vũ Hoành lúc nào chịu thiệt thòi? Lúc này nàng không thể nói chuyện, vừa nói chuyện, sợ là Bộ gia càng không buông tha.

Quý phi áp bức ở ngay trước mắt, người ở đây đều nôn nóng muốn nhìn kết quả, Bộ Bạch Kỳ vạn nhất bắt đắc dĩ, đành phải nhẹ giọng cầu viện Bộ lão thái thái: "Mẫu thân, ngài khuyên nhủ quý phi nương nung, hôm nay là đại tang phụ thân, vẫn nên làm việc ổn thỏa một chút!"

Bộ lão thái thái xoay đầu qua chỗ khác, không để ý Bộ Bạch Kỳ chút nào.

Nhưng vào lúc này Phụng Vũ Hoành tiến lên vài bước, đi tới bước trước mặt lão thái thái, nhìn Bộ gia mọi người một vòng, sau đó nói: "Quý phi nương nung là quý nhân, cũng là trưởng bối, muốn A Hoành quỳ, vậy A Hoành tự nhiên sẽ quỳ. Chỉ là A Hoành có một chuyện không rõ, còn muốn cùng Bộ đại nhân và Bộ lão phu nhân lĩnh giáo một hai."

Bộ Bạch Kỳ vội vàng nói: "Mời nói."

Gương mặt Phụng Vũ Hoành hiện lên một chút kinh ngạc, "A Hoành thật sự không hiểu, là nữ nhi thân sinh của Thừa tướng đại quan nhất phẩm mà phải làm đại lễ như vậy với Thượng thư đại nhân quan nhị phẩm, vậy ban đầu mẫu thân ta qua đời, tại sao toàn bộ hải tử Bộ gia không dùng đại lễ như vậy mà đến lĩnh cửu mẫu thân ta?"

Bộ Bạch Kỳ sững sờ, lúc trước tang lễ của Đại phu nhân Phụng phủ, nhưng Bộ gia chỉ có mình hấn đến.

Phụng Vũ Hoành nói tiếp: "Nếu đã không có, vậy chuyện cũ coi như qua, nhưng ngày giỗ của mẫu thân ta năm sau, Bộ đại nhân phải nhớ kỹ cho ta mang theo bọn nhỏ cùng nhau đi dập đầu trả nợ. Chắc là phụ thân ta khoan hồng độ lượng, chắc sẽ không so đo những cái dập đầu muộn một năm." Nàng nói xong, rồi cất bước xoay người, tiến lên hai bước về phía đại môn Bộ gia, đi thẳng tới vị trí cửa phủ rồi dừng lại, sau đó vén váy lên, làm bộ quỳ xuống.

Nhưng vào lúc này, ngay trên quan lộ Bộ quý phi vừa đến, lại có một chiếc long xa từ từ đi đến.

Long xa kia còn khí phái hơn của quý phi, kích thước cũng lớn hơn, dàn giáo hoàng kim ngọc, bên ngoài dùng một loại màn trướng mỏng, bao phủ toàn xe. Màn trướng lụa mỏng màu xanh nhạt, như lộ ra nguyệt quang thần bí, khe khẽ người nhìn một cái thì không tự giác bị hấp dẫn tất cả thần kinh, hồn cũng như rơi vào trên long xa ấy, tầm mắt không tài nào rời đi được.

Lúc này, đầu gối Phụng Vũ Hoành đã cong nửa dơi, mắt thấy sắp quỵ trên nền đất. Bộ lão thái thái bất chợt bước nhanh về phía trước, một tay bắt lấy tay Phụng Vũ Hoành, cản trở thế quỵ, đồng thời nói: "Từ từ."

Phụng Vũ Hoành nhếch môi nghiêng đầu, nhìn nàng lúc này đều toát lên một loại thần sắc quý dị, mắt nhìn thẳng Bộ lão thái thái tâm ác độc co quắp vài lần.

"Quý phi nương nương có chỉ, A Hoành sao không thể quỵ?" Nàng thân nhiên mở miệng, còn nở một nụ cười nói, "Lão thái thái mau mau buông tay, bằng không quý phi nương nương trách tội xuống, A Hoành cũng không dám đương nổi."

"Phụng gia tiểu thư quá lời rồi." Bộ lão thái thái túm chặt cánh tay của nàng chỉ là không cho nàng quỵ, "Quý phi nương nương vừa rồi chẳng qua nói đùa một câu, không thể coi là thật."

"Thật vậy sao?" Phụng Vũ Hoành lúc này mới đứng dậy, nhìn về phía mọi người ở Bộ phủ, lại liếc nhìn kia long xa đã sắp đến gần, cuối cùng, tầm mắt rơi trên người Bộ Bạch Bình, cất cao giọng nói: "Bộ lão phu nhân nói quý phi nương nương đang đùa với A Hoành, chẳng lẽ nương nương vất vả ra ngoài phủ một chuyến, chỉ vì nói đùa một câu sao? Chuyện thật lạ. A Hoành sẽ nhớ rõ chuyện lạ này kể lại cho phụ hoàng và mẫu phi, bọn họ thường ở thâm cung, chắc chắn cũng đã chán chết rồi, vừa vặn có thể đem chuyện lạ như vậy để bọn họ giải sầu, đa tạ Bộ quý phi vì phụ hoàng và mẫu phi phân ưu."

Nàng vừa xuất khẩu thành câu, từ trên xuống dưới nhà họ Bộ, tim ai nấy đều đập thành thịch, ngay cả Bộ Bạch Bình cũng có chút hồi hện.

Sao nàng có thể quên chuyện này chứ, Phụng Vũ Hoành là do chính miệng Hoàng thượng chấp nhận cho nàng gọi một tiếng phụ hoàng nha, còn có vị bá chủ một phương kia trong hậu cung Vân phi chấp nhận nàng gọi mẫu phi!

Bây giờ Phụng Vũ Hoành lời luôn cả phụ hoàng và mẫu phi của nàng ra, Bộ gia ai còn dám nói cái gì nữa bây giờ?

Phụng lão thái thái cảm thấy đặc biệt thỏa mãn! Nàng chỉ biết, vị nhị tôn nữ này xưa nay đều sẽ không ăn thiệt, không chỉ không chịu thiệt, còn đặc biệt am hiểu phản tương nhất quân(*), đem tất cả người vốn ngao mạn đề xuống. Lần nào cũng là kịch hay không hồi kết, lần này cũng không hề ngoại lệ.

(*) *Phản tương nhất quân: nghịch chuyển thế cuộc.*

Tướng Dung cũng cảm thấy nhị tỷ tỷ nàng làm việc quá tuyệt vời! Cứ như táng thẳng mặt Bộ gia vài cái! Các người gọi quý phi nhà các người ra dọa người sao? nhà chúng ta lại đem Hoàng thượng và Vân phi ra, cả hai người, người nào cũng đều có thể lấy cái mạng của các người đó nha.

Cũng chỉ có Phụng Trầm Ngư cắn răng nghiêng lợi, trong lòng vô cùng thất vọng. Nàng thật sự hy vọng, Bộ quý phi có thể bắt Phụng Vũ Hoành quỳ bò vào đến linh cữu cùm đầu vào linh đường! Nàng còn hết sức hy vọng Phụng Vũ Hoành tức giận uất ức đến nổi hộc máu mà chết. Phải, đúng vậy, Phụng Vũ Hoành chết rồi mới tốt, nếu nàng còn sống, chính mình sẽ vĩnh viễn không có ngày nổi danh!

Trầm Ngư nắm chặt cả hai tay giấu trong lớp áo, ánh mắt âm trầm nhìn xoáy thẳng vào Bộ Nghê Thường. Dưới cái nhìn của nàng, Bộ Nghê Thường tuyệt đối có giá trị hơn so với Thanh Nhạc. Một Thanh Nhạc phế đi, cũng không có nghĩa là nàng không tìm được đồng đảng. Chỉ cần Phụng Vũ Hoành còn sống, nàng tin chắc rằng, không tốn thời gian dài, kinh thành lớn như vậy chắc chắn sẽ luôn có đồng đạo cùng nàng nói chuyện.

Ngay lúc Trầm Ngư nhìn đến, Bộ Nghê Thường cũng chú ý tới nàng, ánh mắt hai người đan xen nhau, người xưa có câu "Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu". Điều này hoàn toàn đúng.

Trong lòng Bộ lão thái thái lo lắng, liếc nhìn long xa đã dừng lại, vội vàng giục Bộ Bạch Kỳ: "Mau mời Phụng gia vào phủ."

"Dạ." Bộ Bạch Kỳ vừa mới trả lời, lại nghe long xa kia phát ra âm thanh quái khí mị hoặc chứng sinh...

"Hoành Hoành, có phải người bị kẻ khác bắt nạt?"

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Cùng một tên quan nhị phẩm thì có nhân tình gì?

Thanh âm quen thuộc khiến Phụng Vũ Hoành kéo cong khoé môi cười nhẹ, cũng làm tâm người Bộ gia chìm xuống hết mức.

Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, sao hấn lại tới đây?

Người Bộ gia tuyệt đối không ngờ Cửu hoàng tử sẽ đến cúng viếng, bởi vì Bộ Thượng thư chết có liên quan trực tiếp đến mẫu phi Huyền Thiên Minh là Văn Phiến Phiến, ai cũng có thể sẽ đến, nhưng hấn không thể.

Cũng có thể do hấn là người làm việc không theo lễ thường nhất, càng không hấn không tới thì lại càng tới.

Bộ Bạch Kỳ hết cách rồi, dẫn theo toàn bộ Bộ gia quỳ xuống trước chiếc long xa ấy, hấn dẫn đầu nói: "Khấu kiến Ngự Vương điện hạ."

Rèm long xa được vén lên, một chiếc xe đẩy bay ra trước tiên, người ngồi trên đó một thân mặc tử y đeo mặt nạ vàng chính là Huyền Thiên Minh. Theo sau hấn xuống long xa là một nam tử như thiên tiên mặc áo bào màu xanh, thì ra là Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Bộ Bạch Kỳ nhanh chóng bổ sung một câu: "Thuần vương điện hạ thiên thiên tuế."

Mọi người cùng lặp lại câu nói tương tự, Bộ lão thái thái tim nhảy lên tới cổ, trực giác nói cho nàng biết, hai vị hoàng tử này chắc chắn không phải đến cúng viếng.

Nhưng lúc này, lời nói Bộ Bạch Kỳ đã ra khỏi miệng... "Hai vị điện hạ có thể tới cúng viếng cho gia phụ, Bộ phụ cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Chỉ thấy Huyền Thiên Minh nhíu mày đề cao giọng hỏi một câu: "Đến cúng viếng?"

Phượng Vũ Hoành buồn cười nhìn một màn kịch sắp diễn ra, ánh mắt rơi trên hoa phục màu tím của Huyền Thiên Minh, hấn thích mặc áo màu tím là thói quen cả thiên hạ đều biết. Trang phục như vậy sao có thể đến cúng viếng được, thấy vậy Bộ gia và Phượng Trâm Ngự, cứ phải nghĩ thế.

Huyền Thiên Minh hỏi một câu, Bộ Bạch Kỳ hấn cũng không hiểu ý của Huyền Thiên Minh, lại không dám hỏi ngược lại, chỉ đành khoanh tay đứng tại chỗ, một câu cũng khoogn nói được.

Đến lúc này Huyền Thiên Hoa mở miệng giải thích: "Bộ đại nhân hiểu lầm rồi, bốn vương và cửu đệ đi đến đại doanh ở kinh giao, vừa khéo gặp gỡ ở đây. Nghe nói đệ muội theo lão phu nhân Phượng gia đến Bộ phủ cúng viếng, nên quyết định qua đây xem một chút."

Trán của Bộ Bạch Kỳ toát đầy mồ hôi lạnh, chỉ trách miệng mình lắm lời, nói nhiều sai nhiều.

Huyền Thiên Minh cũng mở miệng, dùng âm thanh quái gở như cũ nói: "May mà bốn vương đi qua, bằng không A Hoành nhà chúng ta phải chẳng sẽ bị người ta bắt nạt đến chết." Hấn vừa nói vừa vẫy tay với Phượng Vũ Hoành, nàng đi lên phía trước, nhét bàn tay nhỏ của mình vào bàn tay hấn. Chợt nghe Huyền Thiên Minh quay qua hỏi Bộ quý phi: "Bộ Bạch Bình, có phải người cảm thấy năm như vật không được thoải mái? Hay muốn nhắm mắt mà nằm?"

Phượng Vũ Hoành suýt bật cười lên tiếng, nhanh chóng cúi thấp đầu, tốt xấu gì cũng phải cho Bộ gia chút thể diện.

Nhắm mắt lại nằm, đó chẳng phải người chết sao.

Đường đường là quý phi bị hấn mĩa mai một câu mà nói không nên lời, Huyền Thiên Minh lại tiếp tục bổ sung một câu: "Bản vương có thể tác thành tâm nguyện cho người."

Bộ Bạch Bình bị dọa mặt mũi trắng bệnh, nàng còn nhớ rõ năm ấy Huyền Thiên Minh một roi quát chết sủng phi Hoành thượng thích nhất, roi đó hạ thật vô tình, cả mặt cũng chưa nháy một cái.

Đáng sợ hơn là, Hoành thượng cũng không trách hấn một câu, lại sai người qua loa mang sủng phi ra chôn. Ân sủng ngày xưa như mây khói phù vân, ngay cả mẫu tộc của sủng phi ấy cũng bị liên lụy, toàn tộc bốn mươi lăm khẩu, không một ai còn sống.

Nàng thừa biết, trong lòng Hoành đế, nữ nhi và nhi tử không thể đánh đồng với nhau, đặc biệt là nữ nhân như nàng, kẻ không có con trai.

Bộ gia một người cũng không dám lên tiếng, các hài tử nhỏ tuổi nhất cũng bị người bên cạnh lấy tay che kín miệng, chỉ sợ nói một câu không đúng chọc giận một vị ôn thần.

Nhưng họ cũng thấy rõ ôn thần trước mặt họ cũng chả thèm ngó đến Bộ gia bọn họ, chỉ một lòng nói chuyện với nhi tức nhà mình thôi. Chỉ là lời nói ra làm người khác ghen ghét... "Một tên quan nhĩ phẩm đã chết, người lạnh chanh đến viếng làm gì?"

"Đi bái nhân tình."

"Phụ thân người là đại quan nhất phẩm, Thừa tướng đương triều, hấn cùng một tiểu quan nhĩ phẩm có nhân tình gì?"

"Không thể nói như vậy, tất cả đều là thần tử dưới chân thiên tử, phải biết sống hoà thuận với nhau!"

"Nếu người đều chết hết, hấn sống chung với ai? Ta thấy Phượng Cần Nguyên cũng sống quá lâu rồi đó."

Phượng Vũ Hoành liếc mắt nhìn hấn một cái: "Ồ trước mặt người ngoài nói chuyện chú ý một chút."

"Ừ, dù sao Phụng gia người cũng đã cho Bộ gia hán đủ mặt mũi rồi, nhưng người ta cho bọn hán thể diện mà bọn hán không cần, vậy cũng không cần phải đi vào. Đi về, lấy Hậu Nghệ cung của người, ta dẫn người vào đại doanh dạo chơi."

Hai người nói chuyện như chồn không người, nhưng lời nói lại lộ ra rất nhiều tin tức. Đặc biệt câu cuối cùng, tất cả mọi người đều nghe ra bảo vật trấn quốc Hậu Nghệ cung ở trong tay Phụng Vũ Hoành, tin này làm cho toàn bộ người Bộ gia đều hít một hơi khí lạnh.

Bộ Nghệ Thường lại vô cùng phần hận!

Thì ra một trận so tài tiền thuật kia, Phụng Vũ Hoành không những thắng một cái trăm đầu phụng mà đến kỳ vật trấn quốc Hậu Nghệ cung cũng rơi vào tay nàng.

Mất thấy Bộ gia lão thái thái lườm nàng, Bộ Nghệ Thường cúi đầu, nàng biết, bản thân thua thật sự quá thảm rồi.

"Không." Phụng Vũ Hoành lại mở miệng nói, tay không ngừng lôi kéo cánh tay Huyền Thiên Minh mà lắc lắc: "Cũng đã đến đây rồi, nên vào thắp một nén hương. Dù sao ngày ấy Thượng thư đại nhân chết trước mặt ta, không đi thắp nén hương trong lòng luôn bất an."

"Cũng tốt." Huyền Thiên Minh không nhìn người khác như cũ, trong mắt hán tất cả chỉ có duy nhất vị hôn thê chưa qua cửa này. "Nhưng nếu như người muốn đi vào, thì phải đem khí độ hoàng thất mà vào, đừng để bản vương mất mặt, càng đừng làm cho phụ hoàng mất mặt!"

"Ta biết rồi." Nàng nở nụ cười yếu ớt, lời nói ngoan ngoãn.

Huyền Thiên Minh ngồi thẳng dậy, đưa tay xoa xoa đầu nàng, chợt nghe Bộ Nghệ Thường truyền đến thanh âm: "Điện hạ không cảm thấy Phụng gia nhị tiểu thư quá kiêu ngạo sao?"

Huyền Thiên Minh không thêm so đo với nàng, cũng không tức giận, vẫn nhìn Phụng Vũ Hoành hỏi ngược lại: "Bản vương tình nguyện sủng nịnh nàng thành thế này, thế nào, người có ý kiến gì?"

Khuôn mặt Bộ Nghệ Thường hiện lên vẻ đố kỵ, trong mắt lại hiện lên sự quật cường. Cùng là nữ nhân đính ước với hoàng tử, vì sao Tử hoàng tử đối với nàng, thái độ thua xa Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, như vậy.

Nàng không cam lòng!

Lại nói đến đây, Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Hoa cũng không định sẽ ở chỗ này lâu, hai người cùng dặn dò Phụng Vũ Hoành vài câu, lúc này mới một trước một sau lên long xa.

Tất cả mọi người đều quý xuống đất đưa tiễn, chờ đến khi long xa bắt đầu chậm rãi cất bước, người nhà họ Bộ mới thở phào một hơi.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe được trong long xa kia càng đi càng xa lại có thanh âm của Huyền Thiên Minh nói rõ ràng: "Người nhà họ Bộ, các người cần phải nhớ đến Phụng phủ dập đầu cho Đại phu nhân qua đời, từ cửa phủ vào đứng đến trước bài vị, một bước cũng không thể thiếu."

Tiếp theo, Huyền Thiên Hoa cũng dùng thanh âm xuất trần mà nói, thanh âm nhưng lại nhắc nhở Bộ Nghệ Thường... "Nữ hài tử không cần có lòng háo thắng quá mạnh, bởi vì đôi khi càng là sự việc mình chắc chắn sẽ thua một cách thảm hại nhất."

Bộ Nghệ Thường gục đầu xuống, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Huyền Thiên Minh đối xử với Phụng Vũ Hoành, càng nghĩ càng thấy uất ức.

Mà vị quý phi Bộ Bạch Bình kia, sớm đã mất khí thế lúc trước, nuốt cổ họng đau nhói nằm ở trên cang, mục nhan hướng lên trời cao, trong mắt là một mảnh trống rỗng.

Mà người lúc này cảm thấy thỏa mãn đã ghiên nhất là Phụng lão thái thái. Nàng vốn cảm thấy Cửu hoàng tử chỉ là nhằm vào Phụng gia thôi, nhưng bây giờ mới biết, đối tượng hán nhắm đến là người không tốt với Phụng Vũ Hoành. Bộ gia thì đã làm sao? Quý phi thì thế nào? Còn không phải bị mắng xối xả! Còn không phải bị chinh đón cho á khẩu không trả lời được!

Nàng càng nghĩ càng thấy có Phụng Vũ Hoành bên cạnh Phụng gia càng ngày càng phát dương quang đại, liền kéo đứa nhỏ vào lòng ngực mình an ủi một phen, thoáng nhìn lại ở giữa sân, lại chứng kiến Phụng Trầm Ngư đang mất hồn mà nhìn phụng hướng long xa đi xa, trên mặt càng hiện lấp lờng điểm ửng hồng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới Phụng Căn Nguyên từng đề cập tâm tư của Trầm Ngư, không khỏi trầm mặt xuống dưới, lôi kéo Trầm Ngư một phen, cuối cùng cũng kéo lại suy nghĩ của nàng.

Ái nghĩ được, Bộ quý phi lúc này cũng chú ý tới Trầm Ngư, chỉ thấy thần sắc nàng cân nhắc nhìn đến nửa ngày, mới nghi hoặc mà mở miệng: "Người nhà họ Phụng là gan ai cũng lớn như vậy sao?"

Nghe nàng nói chuyện như vậy, Bộ lão thái thái trừng mắt liếc nàng, nhỏ giọng quát lên: "Phụ thân người đã không còn, đừng có lại sinh sự thêm nữa."

Bộ Bạch Bình cảm thấy ủy khuất, "Mẫu thân, rõ là vị đại tiểu thư Phụng gia này dám kháng chỉ!"

Một câu nói, tất cả mọi người sững sờ, không ai rõ Bộ quý phi nói vậy là có ý gì.

Phượng Vũ Hoành lại nhìn Bộ quý phi nhưng chỉ cười không nói, nhất quyết khoanh tay đứng nhìn làm lòng lão Phượng thái thái mát lạnh, nàng nghĩ tới, Hoàng hậu nương nương có ý chỉ, Trầm Nư chỉ cần xuất môn ra phủ, nhất định phải tô phấn đen lên mặt, thế nhưng hôm nay...

"Quý phi nương nương mình giám!" Trầm Nư cũng là người thông minh, nghĩ chút liền quỳ xuống, "Trầm Nư cũng chẳng phải có ý kháng chỉ, chỉ là hôm nay là tang lễ Thượng thư đại nhân, Trầm Nư một thân thuần trắng tang phục còn có tóc mai hoa bạch sắc hoa, thực sự không thích hợp tô son kẻ phấn! Nương nương có thể người nhìn cho rõ, Trầm Nư hôm nay chưa thoa một chút phấn son, một tâm đến vì Thượng thư đại nhân mà thấp nển hương."

Bộ Bạch Bình vốn định nói lại hai câu, nhưng Bộ lão thái thái đã dành nói trước... "Tâm ý Phượng gia đại tiểu thư lão thân nhận, thỉnh chư vị mau mau vào phủ, đề Bạch Kỳ pha trà bồi tội." Vừa nói vừa trừng mắt về phía Bộ Bạch Bình, trong ánh mắt toàn là cảnh cáo.

Bộ Bạch Bình cũng không phải người ngu, tự nhiên rõ ràng cái gì gọi là có chừng có mực. Phượng gia dù sao cũng đã đề lên đầu Bộ gia rồi, cho dù có nàng làm quý phi thì sao, cũng chỉ là một quý phi không có con, trong cung so với một tiếp dư thì... khác gì nhau? Nói cho cùng, Bộ gia bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào con trai độc nhất của đại ca Bộ Bạch Kỳ là Bộ Thông mà thôi.

Nàng bắt đầu đi nằm lại cẳng cừu thương, khoát tay, thái giám đốc sức nhắc nàng vào bên trong phủ.

Phượng gia cũng cùng vào Bộ phủ, Tường Dung đi sau cùng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Nàng cảm thấy chắc chắn phải về rèn luyện lòng can đảm một chút, đặc biệt là những lúc nàng cùng nhị tỷ tỷ ra ngoài, chứ không lần nào cũng gặp chuyện như thế này nàng chắc sẽ bị dọa chết mất.

Rót cuộc vào linh đường, bởi vì tất cả người của Bộ phủ đều đi ra cửa nghênh tiếp quý phi, chỉ lưu lại chút hạ nhân, nhưng tiền giấy vẫn đốt không ngừng, đốt đến nỗi trong linh đường đều là mùi tiền vàng mã đầy cộm.

Người nhà họ Bộ trở lại linh đường, liền thay vị trí cho bọn hạ nhân, Phượng lão thái thái mang theo ba vị cô nương cùng nhau tiến lên nhận hương đốt, cầm hương vào trong lư hương linh tiền. Cứ nghĩ mọi việc thuận lợi, nhưng khi đến phiên Phượng Vũ Hoành cầm hương, bất chợt không biết từ nơi nào chạy ra một tiểu hài tử, thoáng cái đã đụng vào trên người nàng.

Tay run một cái, hương rơi mất.

Nàng cũng không để tâm tư đi đón nhang hương rót xuống, mặc cho nó rơi trúng đám vàng mã mà hừng hực bóng cháy.

Hạ nhân của Bộ gia nhanh chóng tiến lên dập tắt ngọn lửa, Bộ Bạch Kỳ quát mắng đứa nhỏ: "Đây là nơi nào? Cho phép người chạy tán loạn khắp nơi sao?"

Hài tử bị dọa oa oa khóc lớn, Phượng Vũ Hoành không để ý chút nào, chỉ là nói: "Cũng chỉ là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, Bộ lang trung chớ trách hần. Chỉ là hài tử nhất định phải coi chừng, đặc biệt ở nơi này, vừa rồi chỉ là đánh rơi nhang, nếu đụng ngã chậu than, vậy chính là đại sự không tốt. Lúc trước linh đường mẫu thân ta chính là vậy bị thiêu hủy, a, nói đến mới nhớ, là cả thi thể cũng cháy hổng a?"

"Phượng tiểu thư xin nói chuyện ý tứ chút!" Bộ lão thái thái nổi giận.

Phượng Vũ Hoành lại cười cười, cũng không biện giải, chỉ là nói: "Lời thật cũng không dễ nghe, lão phu nhân thứ lỗi."

Nàng một lần nữa cầm hương lại cho tốt, sau liền lui vài bước, liền chuẩn bị đứng ở bên cạnh chờ Phượng lão thái thái trở về. Thời điểm nàng lui về sau, thì cái tiểu hài tử vừa va vào nàng giờ chân ra cố ý gạt chân nàng ngã, nàng nâng bước chân lên liền chân chửi một lúc rút chân lại, thân mình lay nhẹ, chỉ cảm thấy cánh tay có người đỡ một cái, sau đó một cái thanh âm mang theo oán khí giận dữ trên đỉnh đầu vang lên: "Cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Trúng tà

Vì việc tuyển thêm người làm cùng không khá thi lắm, nên từ giờ, sau chương này, tôi lại làm một mình. Vì vậy, thời gian đăng cũng sẽ lâu một chút và không cố định. Có thể 1 ngày 2 chương là chuyện bình thường, cũng có thể 1 tuần 2,3 chương. Vì vậy, mong mọi người vẫn tiếp tục theo dõi thêm 2,3 năm nữa là thời gian dự kiến xong truyện. Cảm ơn mọi người.

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Chương 143: Trúng tà

Phượng Vũ Hoành nhủ chặt mi tâm, năng lực phân biệt âm thanh của nàng cực kỳ đặc biệt, chỉ cần là âm thanh mà nàng nghe qua một lần, tuyệt đối không bao giờ nhầm lẫn. Giống như câu "Cẩn thận" này, nàng không cần ngừng đầu lên cũng đã biết người nói là ai.

Nhẹ nhàng rút cánh tay về, nhẹ cúi người, biểu tình trên mặt ung dung ổn định, “A Hoành tham kiến Trương vương điện hạ.”

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ!

Lập tức, mọi người cùng quỳ bái lần nữa.

Huyền Thiên Dạ khẽ gio tay, nói: “Đều đứng lên đi! Hôm nay là đại tang của Bộ Thượng thư, những lễ nghĩa này miễn hết đi.” Vừa nói, vừa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, “Người không sao chứ?”

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: “Đa tạ điện hạ quan tâm, không sao.”

Huyền Thiên Dạ cũng không nhiều lời, nhưng chủ động đỡ Phụng Vũ Hoành một cái, đỡ nàng đến bên cạnh, rồi mới tiến lên phía trước dâng hương cho Bộ Thượng thư.

Hắn là người muốn làm đại sự, tuy nói thái độ của Bộ gia rõ ràng không ủng hộ hắn, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm chút chuyện.

Phụng Vũ Hoành lui về đến bên cạnh lão thái thái, nhỏ giọng nói: “Tổ mẫu, chúng ta nên trở về thôi.”

Lão thái thái nhìn thấy hành động của Huyền Thiên Dạ cũng hoảng hốt trong chốc lát, khi Phụng Vũ Hoành nói chuyện với kéo nàng về thực tại: “Ừ, hương cũng đã dâng rồi, đến lúc chúng ta hồi phủ rồi.”

Nàng chủ động chào hỏi Bộ Bạch Kỳ, lúc này mới dẫn theo ba tôn nữ ra khỏi linh đường.

Hôm nay người đến cúng viếng nhiều, Bộ gia không thể quản lý hết toàn bộ được, sau khi hàn huyên cũng không thể đưa tiễn, chỉ là ngay lúc đi đến tiền viện, Bộ Nghệ Thường không biết từ đâu xông ra, ngăn bước chân của Phụng Vũ Hoành.

“Bộ tiểu thư.” Phụng Vũ Hoành cười nhạt nhìn sang, nàng biết, có mấy người chưa gặp Phật Tổ sẽ không chịu quay đầu hỏi cái, “Hình như người cảm thấy tang lễ của Bộ gia hôm nay thiếu một chút nào loạn nhỉ?”

“Hừ!” Đáy mắt Bộ Nghệ Thường hiện lên một tia tàn nhẫn, “Phụng Vũ Hoành người nhớ kỹ, sớm muộn cũng có ngày ta sẽ giẫm nát người dưới chân, ngày đó người sẽ phải bò cúi đầu dưới chân ta xưng thần.”

“Ồ!” Phụng Vũ Hoành cũng có chút tức giận, “Xin hỏi Bộ gia tiểu thư, người nói như thế, là dựa vào đâu? Dựa vào vị cô cô Bộ quý phi vừa đề chết Bộ Thượng thư? Hay dựa vào vị hôn phu tương lai Tứ hoàng tử của người? Nếu như là Tứ hoàng tử, vậy ta sẽ nhớ rõ để đem chuyện này hỏi phụ hoàng một chút.” “Người...” Bộ Nghệ Thường phát hiện, Phụng Vũ Hoành chỉ cần mở miệng ra là nàng đã thua rồi. Chưa cần đến việc nói chuyện kia với Hoàng thượng, chỉ cần người ta mở miệng ngậm miệng gọi phụ hoàng, đã hoàn toàn áp chết khí thế của nàng. Cùng là con dâu của Hoàng thượng, mà người ta được phép gọi “phụ hoàng”, còn nàng thì sao?

Bộ Nghệ Thường cảm giận trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hoành, đỏ cả mặt lên, không thêm nhắc lại. Nhưng ngay lúc quay lưng bước đi, lại nhìn sâu vào Trầm Ngự, ánh mắt ngụ ý cùng chung chí hướng.

Phụng Vũ Hoành lão thái thái tức giận hừ một tiếng, cũng không giữ thể diện cho Bộ Nghệ Thường, thậm chí còn nói: “Con cháu Bộ gia đều được giáo dục như thế này à?”

Trong lòng Bộ Nghệ Thường tức giận, nhưng dù sao cũng không dám phát tác lên Phụng Vũ Hoành, một khi nàng phát tác, đó chính là nàng tự nhận không có giáo dục. Nàng tức giận đến sắp nghẹt thở, gần như là một đường từ từ rời đi, trong lòng đang mong chờ đại ca Bộ Thống nhanh chóng trở về, vị ca ca kia từ nhỏ đã yêu thương nàng nhất, nhất định sẽ làm chủ cho nàng.

Phụng Vũ Hoành ra ngoài phủ bị Bộ Nghệ Thường trì hoãn một lát, nên cuối cùng cũng ra được đến cửa phủ, tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ cũng dâng hương xong, đã nhanh chân đuổi theo đến cửa.

Trầm Ngự cúi thấp đầu, gò má hiện một tầng ửng đỏ nhàn nhạt. Lòng nàng tràn đầy hy vọng rằng Huyền Thiên Dạ đuổi theo là giữ lấy nàng, nói chuyện cùng với nàng, nhưng nàng thất vọng rồi, người nọ vừa mở miệng chính là nói với Phụng Vũ Hoành: “Có muốn bốn vương đưa người về không?”

Trầm Ngự kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Huyền Thiên Dạ, nhưng tầm mắt của đối phương vẫn dừng trên người Phụng Vũ Hoành, không nhìn đến nàng.

Lão thái thái cảm thấy không đúng lắm, nghi hoặc nhìn chằm chằm Huyền Thiên Dạ và Phụng Vũ Hoành. Đã thấy Phụng Vũ Hoành vẫn chỉ là bộ thần sắc lãnh đạm thường có, trên mặt mang theo sự thờ ơ như Cửu hoàng tử, lúc đầu nói với Huyền Thiên Dạ: “Phụng Vũ Hoành có xe ngựa, không nhọc lòng tam ca.”

Nàng mở miệng một câu tam ca, ý đang nhắc nhở Huyền Thiên Dạ về quan hệ của hai người. Nhưng Trầm Ngự không cho rằng như thế, chưa xót buột miệng nói: “Nhị muội muội và Tam điện hạ đúng là thân thiết.”

Phụng Vũ Hoành chỉ cảm thấy người tỷ tỷ này quả thực không biết điều, mà Huyền Thiên Dạ thì lại đưa một cái ánh mắt mang theo phiền chán và ghét bỏ liếc qua, Trầm Ngự tức giận đến mức nước mắt nghẹn nơi hốc mắt, nàng lại chuẩn bị dùng bộ dạng khiến người khác đau lòng yêu thương, mong Huyền Thiên Dạ động lòng.

Nhưng tiếc là Huyền Thiên Dạ không hề liếc mắt nhìn nàng, chỉ lo nói chuyện với Phượng Vũ Hoành: “A Hoành quá khách khí với bốn vương rồi, thật ra đường bốn vương hồi phủ cũng đi ngang qua Phượng phủ, cảm thấy tiện đường nên hộ t

Nhưng tiếc là, Huyền Thiên Dạ không hề liếc mắt nhìn nàng, chỉ lo cùng Phượng Vũ Hoành nói chuyện: “A Hoành khách khí quá mức với bốn vương, thật là đường bốn vương về cũng là đi ngang qua Phượng phủ, muốn cùng người về thôi.” Phượng Vũ Hoành vẫn lắc đầu, biểu thị không cần.

Huyền Thiên Dạ cũng không nhiều lời hơn, chỉ gật đầu, giấu đi khuôn mặt luôn tức giận từ trước đến giờ của mình, lộ ra một chút tươi cười ánh mắt lấy lòng mỹ nhân. Rồi sau đó lại cùng Phượng lão thái thái chào hỏi, cất bước rời đi.

Phượng lão thái thái cũng sợ ngại người, nàng tin chắc rằng, ở Phượng gia hẳn tuyệt không cùng người khác qua lại, có chăng là chỉ Phượng Cẩm Nguyên, cùng lắm là thêm Trầm Ngư coi như ngoại lệ! Thế nhưng tại sao hôm nay lại cùng với Vũ Hoành thân thiết đến như vậy?

Nàng đặc biệt muốn hỏi Phượng Vũ Hoành đôi câu cho rõ, nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh nhạt và lười biếng của nàng, lời nói chưa kịp ra khỏi miệng đã bị nuốt trở lại, chỉ đành nói câu: “Chúng ta hồi phủ thôi.”

Vừa dứt lời, Trầm Ngư là người động đậy đầu tiên. Chỉ thấy nàng như trốn chạy về phía xe ngựa, không để ý nha hoàn đỡ liền tự mình trèo lên chui vào toa xe.

Lão thái thái biết tâm tình nàng hiện đang không tốt, cũng không cùng nàng so đo tính toán, sau đó cũng cùng lên.

Phượng Vũ Hoành dẫn Tường Dung và bọn nha hoàn lên một chiếc xe ngựa khác, trên đường hồi phủ Tường Dung nói câu: “Sao ta luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện?”

Phượng Vũ Hoành cười vỗ vỗ cánh tay của nàng, an ủi nói: “Là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua. Có chuyện chúng ta đón lấy, không phải sợ.”

Tường Dung gật đầu, trong bụng trấn định chút, nhưng vẫn có lo lắng, “Nhị tỷ tỷ cẩn thận nhiều hơn một chút, lại không nói Bộ gia, ta cứ cảm thấy đại tỷ tỷ không đúng lắm.”

“Vậy chúng ta coi như nhìn một chút trò hay, xem nàng sẽ dàn dựng được tiết mục đặc sắc đến đâu.” Phượng Vũ Hoành ném câu này xong cũng không thèm nhắc lại, Tường Dung cũng có thể nhìn ra chuyện này làm sao nàng không thể không có cảm giác, Phượng Trầm Ngư ngày ấy giả bộ bệnh bất tỉnh cũng đã không được bình thường, hôm nay bị kích thích một màn như thế, chỉ sợ trò hay nàng đang mong đợi rất nhanh sẽ đến thôi.

Xe ngựa chạy chậm chậm đến cửa Phượng phủ, hạ nhân trong phủ đã sớm ở ngoài cửa chuẩn bị nghênh tiếp. Thấy đoàn xe, như ong vỡ tổ mà dâng tới kia chiếc xe ngựa từ đàn, trước đỡ lão thái thái đi ra, sau lại tiếp tay đỡ Trầm Ngư.

Phượng Vũ Hoành cùng Tường Dung cũng được nha hoàn của cả hai người đỡ xuống, chân vừa rơi tiếp đất, chợt nghe được chiếc xe đằng trước bên cạnh truyền đến một tiếng “A” sợ hãi!

Tường Dung nhát gan, bị dọa run rẩy toàn thân, lập tức phản ứng kịp: “Là giọng của đại tỷ.”

Phượng Vũ Hoành cười thầm, thiết nghĩ: Đến rồi!

Quả nhiên, theo tiếng hét chói tai kia, chợt nghe từ trong toa hành khách ra Trầm Ngư mang theo tiếng khóc nức nở hô lên... “Mẫu thân! Mẫu thân ngài không cần đứng trước xe, để Trầm Ngư xuống được không?”

Tường Dung bị dọa lui về sau hai bước, bị Phượng Vũ Hoành giữ chặt tay: “Đừng sợ.”

Câu kia của Trầm Ngư cũng dọa lão thái thái hoảng sợ một phen, chợt giật mình cả kinh, lớn tiếng nói: “Chớ có nói bậy!” Một tiếng này lớn đến mức cũng làm cho chính nàng kinh ngạc, so với việc quát mắng Trầm Ngư, không bằng cho mình thêm can đảm. Ban ngày gặp quý, chuyện này là sao? Thế nhưng Trầm Ngư vẫn không ngừng gào thét, trong chốc lát gọi mẫu thân, trong chốc lát lại gọi lên tổ phụ, nói cái gì... “Trầm Ngư cũng rất nhớ tổ phụ, Trầm Ngư hàng năm cũng sẽ ở từ đường dâng hương cho tổ phụ, tổ phụ ngài không cần tiếp tục lo lắng chuyện trong nhà, trong nhà tất cả đều tốt, tất cả đều tốt!”

“Rốt cuộc người đang nói lung tung cái gì đó?” Lão thái thái thật sự nổi giận. Tổ phụ? Đó chẳng phải phu quân của nàng sao? Chết nhiều năm rồi, sao lại nhắc tới? “Mau đỡ đại tiểu thư xuống!”

Bị lão thái thái khiển trách, bọn nha hoàn nhắm mắt đem Trầm Ngư từ trong toa hành khách mà kéo ra. Đám người mới phát hiện được, bộ dạng của Trầm Ngư sớm đã không còn như trước!

Xiêm y thì rối loạn, tóc cũng buông xoã rối loạn, đóa bạch hoa trên tóc mai sớm cũng không biết vứt đi nơi nào, thậm chí một chiếc giày cũng rơi mất.

Nha hoàn nhanh chóng dùng áo choàng che chân Trầm Ngư lại, Trầm Ngư lại càng thêm hoang mang sợ hãi: “Tổ phụ! Tổ phụ ngài đừng trách Trầm Ngư, Trầm Ngư cũng rất nhớ người. A! Đừng qua đây! Đừng qua đây...!”

Theo một tiếng gào thét này, Trầm Ngư cứ như người điên, xô đẩy hết đám hạ nhân ra, một mạch chạy thẳng vào trong viện mình.

Lão thái thái giậm chân một cái: “Mau đuổi theo nhìn thử!” Mời đại phu, mau mời đại phu!”

Tướng Dung nhút nhát hỏi Phụng Vũ Hoành: “Đại tỷ tỷ phải chăng nhìn thấy oan hồn?”

Nàng nhún vai cười, “Chỉ cần trong lòng có tà niệm, thì oan hồn gì cũng sẽ thấy được thôi.”

Nàng vừa nói xong nói, lão thái thái đã đi tới, mặt lo lắng nói: “A Hoành, đại tỷ tỷ người như vậy là làm sao?”

Nàng đáp thẳng thắn: “Trúng tà.” Vừa nói vừa đưa mắt nhìn phương hướng Phụng Trầm Ngự chạy, dần dần dời tầm mắt đặt ở trên người nha hoàn Ý Nguyệt đang chạy theo phía sau nàng. Ý Nguyệt kia cũng vừa vặn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người đụng nhau, Ý Nguyệt thoáng hoảng hốt, chân rối loạn vấp ngã lăn ra. “Hử!” Nàng phì cười, “Tổ mẫu, bệnh này của đại tỷ chỉ sợ đại phu bình thường tuyệt không thể trị được!”

Lão thái thái sớm đã bị Trầm Ngự dọa cho sợ hãi, lúc này lại nghe lời nói của Vũ Hoành mang theo chút ý vị khác, mạnh mẽ hỏi một câu: “Vậy người có thể trị được không?”

Nàng lắc đầu: “Ta cũng chỉ là một đại phu bình thường, tất nhiên là trị không được.”

“Vậy thì nên làm như thế nào mới tốt? Vậy thì nên như thế nào tốt đây!” Lão thái thái gấp đến chảy nước mắt.

Triệu ma ma ở bên cạnh nhắc nhở: “Lão thái thái, vẫn là mau mau phái người đến cửa cung đợi lão gia! Thỉnh lão gia mau chóng hồi phủ, thương lượng một chút xem bệnh cho đại tiểu thư mới đúng.”

Lão thái thái gật đầu liên tục, phân phó hạ nhân: “Các người nhanh đến cửa cung đi đón lão gia, cứ nói trong nhà có việc gấp, để lão gia hạ triều lập tức trở về phủ.”

Bọn hạ nhân vâng lời, lão thái thái không để ý tới việc khác, mang theo Triệu ma ma cùng đuổi theo Trầm Ngự đi vào trong phủ.

Phụng Vũ Hoành lôi kéo tay Tướng Dung cùng vào phủ, “Đi, chúng ta cũng đi xem nào nhiệt.”

Một đoàn người đuổi mãi đến sân viện của Trầm Ngự, lúc các nàng đi vào, Trầm Ngự đã sớm ru rú trên giường, chân găm che đầu, không ngừng run cầm cập.

Lão thái thái đứng ở bên giường không dám tới gần, không ngừng mà hỏi: “Trầm Ngự, rốt cuộc người sao thế này?”

Qua hồi lâu, Trầm Ngự cũng có chút lấy lại bình tĩnh, thử thò đầu ra khỏi chăn, trông về lăm bầm lầu bầu, ánh mắt nhìn chung quanh, nhưng không rơi trên thân bất kỳ người nào, chuyên chọn chỗ không có người nhìn.

Lão thái thái chỉ cảm thấy khắp người phát run, nữ nhân một phòng để nàng cảm thấy âm khí quá nặng, nhanh chóng hỏi thăm: “Người đi mời lão gia về chưa?”

Người dưới bắt đầu đáp: “Lão phu nhân, chỉ sợ hiện tại còn chưa tới cửa cung.”

“Mở cửa sổ ra! Tất cả mở ra!” Lão thái thái trong lòng buồn bực, ở trong phòng này nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Trầm Ngự lại giọng run rẩy nói câu: “Ta... thấy mẫu thân và tổ phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Điều dân tố cáo

Lão thái thái đặt mông ngồi ở ghế trên, thất lưng chột đau một trận.

"Người nói nhìn thấy ai?"

Trầm Ngự run lấy lấy nói: "Ta nhìn thấy mẫu thân và tổ phụ." Vừa nói vừa đi lại trong phòng nhìn xung quanh, trên mặt đều là hoảng sợ, "Tổ phụ nói người nhớ Trầm Ngự, nhớ cả nhà chúng ta. Mẫu thân nói nàng bị chết oan, bà ấy ở một mình rất cô đơn." Trầm Ngự nói xong liền rơi lệ, "Bộ đáng tổ phụ rất tang thương, Trầm Ngự nhớ tổ phụ nhất! Oà..."

Trong phòng, Trầm Ngự gào khóc thất thanh, lão thái thái vốn đã bị dọa lại nghe tiếng khóc như vậy đã thấy thương tâm.

Phụng lão gia từ qua đời mười năm, khi đó Trầm Ngự đã bốn tuổi, dĩ nhiên là nhớ.

Than thở một lát, mọi người trong nhà chạy đến đây. Điều thị, An thị, Hàn thị và Kim Trân đồng loạt chạy vào phòng, chân Hàn thị vừa rảo bước tiến vào thì âm thanh cũng vang lên... "Ồi đại tiểu thư của ta! Ngải làm sao vậy?"

Mọi người ác cảm một trận, Hàn thị này từ khi Phấn Đại rời phủ, tính tình thay đổi rất nhiều, ẩn hiện có điểm giống Thẩm thị năm đó.

Hôm nay không ai so đo với Trầm Ngu, toàn tâm toàn lực nàng đi, chỉ có một người thích ý phối hợp với nàng... "Ta nhìn thấy tổ phụ! Nhìn thấy mẫu thân!"

Hàn thị run rẩy, ngậm miệng không nói.

An thị nhú mày, cùng Điều thị nhìn nhau một cái, ai cũng không nói gì.

Điều thị đi đến trước mặt Phụng Vũ Hoành, ánh mắt như có câu hỏi. Nàng kéo tay Điều thị, ghé tai nhỏ giọng nói vài câu, mi tâm Điều thị càng nhíu lại hơn.

"Có phải đại tiểu thư trúng tà hay không?" Hàn thị không nhịn được, lại nói một câu, vậy mà lại cùng với lời nói trước đó của Phụng Vũ Hoành không mưu mà hợp.

Tâm lão thái thái cũng căng thẳng, hiện tại lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trầm Ngu vẫn hồ ngôn loạn ngữ như cũ, một lát gọi mẫu thân, một lát lại gọi tổ phụ, ầm ĩ làm mọi người đau đầu theo. Mời đại phu đến khám cũng chưa nói ra được cái gì, chỉ nói là một cỗ tà hoả, hẳn không chữa được.

Lão thái thái phát tay mời đại phu đi, mỗi lần thất lưng lại phát đau.

Điều thị quay người lại, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ đang mở rộng ra bên ngoài, sau một lúc lâu, thầm thở dài một tiếng, nhỏ giọng nỉ non: "Nếu có thể, ta không muốn ở đây chờ đợi."

Lời này người khác không nghe thấy, nhưng Phụng Vũ Hoành nghe được. Nàng mỉm cười, tâm tình tốt lên... "Mẫu thân, sẽ có một ngày như vậy."

"Ca ca hình như sinh bệnh, ta thấy ca ca bị bệnh." Trầm Ngu lại bắt đầu mê sảng, vẻ mặt càng thêm kích động, "Tổ phụ nhớ ta, mẫu thân cũng nhớ ta, tổ phụ, người đừng trách tổ mẫu không thăm ngải, thật ra chuyện trong phủ quá nhiều, tổ mẫu cũng là bất đắc dĩ thôi!"

Lão thái thái bị nàng nói nhiều liên hoảng hốt, nhưng chung quy vẫn đứng. Từ lúc vào kinh thành, nàng chưa bao giờ về nhà. Lúc trước đưa linh cữu về là do bọn tiểu bối làm, lão nhân không trách nàng chứ?

Trầm Ngu làm ầm ĩ khoảng hai canh giờ, ngày hôm nay trong triều lại có nhiều việc, Phụng Cẩm Nguyên chậm chạp chưa về. Đến khi Trầm Ngu nháo đến mệt mỏi rồi thiếp đi, hẳn mới vội vàng vào phòng.

Lúc này, lão thái thái đã tụng kinh hai canh giờ sau khi nội tâm giãy dụa, rốt cuộc quyết định: "Ngày hai mươi tám tháng tới là minh thọ của phụ thân con, con thu xếp tính ngày lành, về Phụng Đồng huyện tế tổ."

Một câu của lão thái thái, đã đưa ra cái quyết định trọng đại. Trầm Ngu đang mê man trên giường, mí mắt hơi động, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Đêm đó, Ý Nguyệt đuổi hạ nhân trong viện ra ngoài, một mình bồi Trầm Ngu trong phòng.

Trầm Ngu bày một cái lư hương trên bàn, tự tay thấp ba nén hương, quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, rồi mới nói: "Mẫu thân, thù của người Trầm Ngu nhất định sẽ báo, ca ca cũng nhất định sẽ từ Phụng Đồng huyện trở lại kinh thành một lần nữa. Tất cả những thứ chúng ta mất đi, Trầm Ngu sẽ lấy lại hết. Mẫu thân, ngải chờ xem, Phụng Vũ Hoành, phải chết!"

Ý Nguyệt nâng Trầm Ngu đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Đại thiếu gia bên kia đều đã chuẩn bị tốt, đang chờ chúng ta trở về."

Trong mắt Phụng Trầm Ngu hiện ra tia tàn nhẫn, gắt gao nhìn chằm chằm Ý Nguyệt... "Nếu không phải vì đối phó Phụng Vũ Hoành, ta nhất định sẽ đánh chết ngươi!"

Ý Nguyệt hoảng sợ quỳ xuống, "Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi. Là lúc trước đại thiếu gia cường bức nô tỳ, nên nô tỳ mới..."

"Được rồi." Trầm Ngu càng nghe càng phiền não, nếu không phải do Thẩm thị chết làm nàng mất chỗ dựa, nàng thực không nghĩ đến tên ca ca chuyên làm xằng bậy kia. "Nhớ kỹ, ngươi là nha đầu trong phòng ta, tuy là ca ca thích ngươi, chỉ cần ta không gật đầu, hẳn cũng không thể."

"Nô tỳ biết, nô tỳ thề sống chết cũng sẽ hầu hạ tiểu thư, cả đời quyết không ruồng bỏ."

"Ừ." Trầm Ngu gật đầu, tay đỡ Ý Nguyệt dậy, "Đại ca của ta tính tình thế nào ta hiểu rõ, chắc rằng trong lòng ngươi cũng hiểu, nha đầu bị hắn thu vào thành dạng gì, ta không nói, ngươi cũng có thể nghe một hai điều. Cho nên, Ý Nguyệt, có ta ở đây, ngươi có thể có ngày lành, nếu không có ta, kết cục của ngươi cũng giống nha đầu kia."

Ý Nguyệt thờ hồn hèn hai cái, cố gắng làm nổi lòng bình phục. Nàng biết điều Trầm Ngu nói, đại thiếu gia Phụng gia có tính tình gì mọi người trong phủ đều biết, nàng chỉ có thể dựa vào đại tiểu thư, có thể cho Phụng Tử Hạo tình ngộ, có thể bảo vệ bản thân.

Ỗ Nguyệt thi lễ thật sâu với Trầm Ngư: "Nô tỳ tạ đại ân tiểu thư."

"Nếu chuyện lần này có thể thành, ta sẽ làm chủ, gả người cho đại ca làm thiếp." Đây là hứa hẹn của Trầm Ngư với Ỗ Nguyệt. Đưa một nha đầu đến bên người Phụng Tử Hạo, có năng lực tính kế Phụng Vũ Hoành, mới làm ăn này với nàng mà nói, tính sao cũng không chịu thiệt.

Tay Ỗ Nguyệt đưa vào trong tay áo, lấy ra một hộp gỗ: "Đây là tiểu thư Bộ gia đưa."

Trầm Ngư chưa xem qua đã thu hộp gỗ vào tay áo, trên mặt nổi lên nụ cười lạnh, "Phụng Vũ Hoành, người kiêu ngạo kết cục làm nhiều người tức giận. Một Thanh Nhạc bị hủy cũng không sao, đằng sau sẽ có Thanh Nhạc thứ hai Thanh Nhạc thứ ba, người chờ tiếp chiêu đi."

Sau rằm tháng sau, toàn bộ Phụng phủ đều chuẩn bị hồi hương tế tổ, ngay cả trong triều Phụng Căn Nguyên cũng cáo nghỉ phép.

Đến cuối tháng, Thanh Ngọc dẫn mười nha đầu đứng trước mặt Phụng Vũ Hoành, mấy nha đầu này diện mạo cũng không tính là xuất chúng, nhưng ăn mặc sạch sẽ nhanh nhẹn, thoạt nhìn khiến người ta thư thái.

Phụng Vũ Hoành đối với con mắt chọn người của Thanh Ngọc rất vừa ý, ngay lúc này chọn thêm hai nhất đẳng nha hoàn và hai nhị đẳng nha hoàn. Còn lại ở lại Đồng Sinh hiền, theo sự an bài của Thanh Ngọc.

Hiện nay ở Đồng Sinh hiền, Thanh Ngọc nghiêm nhiên trở thành đại quản sự, trong ngoài đều quản, tuy nhiều việc, nhưng nàng lại rất thích.

Phụng Vũ Hoành ban tên phân biệt cho hai nhất đẳng nha hoàn là Thanh Lan và Thanh Sương, Thanh Sương ở lại bên người, Thanh Lan đưa đến bên cạnh Diêu thị, thay thế vị trí của Tôn ma ma.

Bên này nàng an bài xong, chỉ thấy Hoàng Tuyền cười hi hi chạy vào, người còn chưa đến gần thì tiếng đã vang lên, vui vẻ nói... "Tiểu thư người xem ai về rồi này!"

Nói xong nghiêng người, Phụng Vũ Hoành liền thấy đi theo phía sau nàng là Vong Xuyên với bộ dạng mệt mỏi.

"Nô tỳ khấu kiến tiểu thư." Vong Xuyên xuất môn nhiều ngày, vừa thấy Phụng Vũ Hoành đã kích động, đặc biệt nghe Hoàng Tuyền kể sự tích phần khích của Phụng Vũ Hoành mấy ngày nay, liền ảo não tiếc nuối bản thân không về sớm. Nàng rất muốn nhìn kỹ thuật ba mũi tên ở Nguyệt Tịch yển!

"Mau đứng lên." Phụng Vũ Hoành đứng dậy, chủ động nâng Vong Xuyên, "Một đường vất vả."

"Không vất vả." Khuôn mặt Vong Xuyên hiện lên một nụ cười, mắt ngày liền chạy đi làm việc nàng giao, mặt phờ phạc đã đen hơn trước.

Thanh Ngọc thấy Vong Xuyên trở về cũng kích động, vừa đón tiếp vừa giới thiệu vài nha đầu. Đám tiểu nha đầu đều rất thông minh, thấy Vong Xuyên và Phụng Vũ Hoành hai người thân thiện, liền biết vị cô nương này là tri kỷ của chủ tử, vì thế đều hạ bái, nhu thuận kêu: "Vong Xuyên tỷ tỷ hảo." Sau đó lại quay về phía Hoàng Tuyền: "Hoàng Tuyền tỷ tỷ hảo."

Hai người cười được các nàng thi lễ, sau đó đều tự hàn huyên vài câu, Thanh Ngọc dẫn bọn nha đầu mới làm quen với Đồng Sinh hiền và Phụng phủ, Vong Xuyên lưu lại báo cáo chuyện ở Tiêu Châu với Phụng Vũ Hoành.

Nàng nói: "Nhị thiếu gia rất được Vân Lộc thư viện coi trọng, sơn trưởng vì ngài ấy mà làm lễ bái sư rất long trọng, nhị thiếu gia chúng ta quả thực không thua kém ai, ngày bái sư liền trả lời câu hỏi sơn trưởng đưa ra, đáp án vô cùng phần khích."

Phụng Vũ Hoành nghe xong cũng vui mừng. Tử Duệ đọc sách cũng không nhiều, nhưng có trụ cột là nàng và Huyền Thiên Minh cùng nhau dạy dỗ. Đặc biệt đối với binh pháp, nàng tin rằng, trong những đứa trẻ cùng tuổi, Tử Duệ tuyệt đối là người nổi bật.

Nói qua chuyện Tử Duệ, Vong Xuyên lại nói với Phụng Vũ Hoành: "Nô tỳ đến Tiêu Châu liền bắt tay tìm được một vị cô nương vừa tinh thông y thuật vừa là người biết đối nhân xử thế, cô nương kia tên Nhạc Nghênh Thiên, năm nay mười bảy tuổi, hỗ trợ việc trong một gian y quán ở nơi đó, nô tỳ lấy có bốc thuốc, kết bạn với nàng. Bởi vì trên mặt nàng có một khối bớt, cho nên tính tình tự ti, không tiếp xúc với quá nhiều người, nhưng đối với y lý được lý thì vô cùng tinh thông."

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Người làm việc là ta yên tâm"

Vong Xuyên lại nói: "Nô tỳ nói với nàng chuyện của chúng ta, nàng cũng đáp ứng giúp bồi dưỡng những tiểu nha đầu này, bản ghi của tiểu thư cũng giao cho nàng, nàng xem xong tán dương tiểu thư là kỳ nhân!" Vong Xuyên nhớ tới biểu tình của Nhạc Nghênh Thiên khi nhìn đến bản ghi kia, không khỏi thêm sùng bái Phụng Vũ Hoành.

"Chuyện bên kia người cứ nhìn chăm chăm, khi cần đi qua đi lại giữa Tiêu Châu và kinh thành, dù sao có Tử Duệ ở bên kia, người cũng có lý do đi qua."

Vong Xuyên trịnh trọng đáp ứng, "Nô tỳ hiểu."

Ngày xuất phát từ Phụng gia đến Phụng Đồng huyện, là ngày mừng mười tháng chín.

Từ kinh thành đến Phụng Đồng huyện phải đi mất mười ngày, nếu đi chậm hoặc trên đường phải dừng lại, thì thời gian lâu hơn.

Lão thái thái chuẩn bị rất nhiều đồ mang theo, chỉ để chờ đồ hiến tế, ước chừng đã dùng đến hai xe ngựa.

Vừa ra đến trước cửa, mọi người tề tụ ở Thờ Nhã viên nghe lão thái thái dặn dò công việc. Hàn thị vịn khăn tay chờ lão thái thái nói xong rồi nói: "Nếu hồi hương tế tổ, người không đầy đủ sao được, tứ tiểu thư cũng có thể cùng đi."

Lão thái thái hét lớn một tiếng, trách mắng: "Đứa nhỏ phạm sai lầm, sao có mặt mũi gặp tổ tiên?"

"Đại tiểu thư cũng không thiếu lỗi."

"Tứ tiểu thư lại có thể so với đại tiểu thư?" Ánh mắt lão thái thái đã muốn lòi ra rồi. Thật ra nàng vốn định nói: "Ngươi sinh thứ nữ cũng dám do với đích nữ?" Nhưng nghĩ đến Phụng Vũ Hoành còn ngồi ở đây, nói đích thứ linh tinh không thể không thấy xấu hổ mà nói ra. "Còn nhiều lỗi nữa, ngươi cũng không đi nữa."

Hàn thị bị mắng đến phát tức, vịn khăn tay không thêm nhắc lại.

Lão thái thái đứng lên, Triệu ma ma phủ kiện áo khác lông cừu lên người nàng, chuẩn bị thu xếp cùng mọi người đi, lúc này, một tiểu nha đầu vội vã chạy vào, không kịp thở, ngay cả lễ tiết cũng không kịp làm, lớn tiếng nói: "Không xong rồi! Cửa phủ bị một đám điều dân chặn đứng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Trả nợ máu

Mọi người đang chờ đồng loạt vội vàng chạy tới cửa phủ, lúc đến đó, chỉ thấy ngoài cửa ít nhất có hai mươi người xúm lại kêu la, có nam có nữ, toàn mộ đều là người trung niên, chỉ cất tiếng hô to... "Giết người đền mạng! Món nợ máu của Phụng gia vẫn còn!"

Phụng Căn Nguyên khoanh tay đứng ở ngoài cửa, thần sắc uy nghiêm, mấy người gây sự cũng không dám tiến lên, nhưng tiếng kêu vẫn vang lên liên tiếp, vẫn không ngừng.

Điểm chết người là, ngay trước đại môn Phụng gia có một cái cang, trên đó bày ra "người chết" đang nằm trên đó, cơ thể có thể miễn cưỡng che đậy, nhưng giày rơm cũng không biết đã động dấy bao nhiêu lần.

Sáng nay lúc đến Thờ Nhã viên tập trung là Vong Xuyên đi cùng với Phụng Vũ Hoành, Hoàng Tuyền không biết từ đâu chạy tới, tiến đến bên nàng ghé tai nhỏ giọng nói: "Ban Tầu nói, là Bách Thảo đường xảy ra chuyện."

Phụng Vũ Hoành nhú mày một chút, một cổ phiến chán mãnh liệt tự sinh ra, "Đã biết." Nàng lạnh giọng ném một câu, lập tức tách đám người ra, chủ động đứng bên người Phụng Căn Nguyên.

Cũng không biết là nàng xuất hiện đột ngột quá mức, hoặc sự thù địch quá mạnh tác động quá mạnh mẽ, mấy điều dân vốn còn đang ảm ỉ sau khi nhìn thấy nàng, nhưng lại không hèn mà cùng ngậm miệng lại, một đám cẩn thận lại mang theo chút sợ hãi nhìn đến nàng.

Có một người trong đó bỗng lên tiếng, cuối cùng phun một câu từ miệng ra... "Thuốc viên của Bách Thảo đường gây chết người, Phụng gia phải trả nợ máu!"

Phụng Vũ Hoành sắc bén thoáng nhìn, người nợ sợ tới mức tức khắc ngậm miệng, chợt nghe Phụng Căn Nguyên bên người nói: "A Hoành, là chuyện xảy ra ở Bách Thảo đường, ngươi nên giải quyết với dân chúng."

Nàng cũng chưa nhìn cha nàng, chỉ lạnh giọng đáp lại: "Phụ thân yên tâm, dĩ nhiên A Hoành sẽ không bỏ đen biển phủ Phụng gia." Nói xong, lại tiến lên hai bước, đối diện với đám người ồn ào này nhìn một vòng, khoé môi mở ra, âm thanh lạnh lùng, nói: "Nếu Bách Thảo đường có chuyện, các ngươi không đến vây Bách Thảo đường, chạy đến trước cửa Phụng phủ làm gì?"

Mọi người đều ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, nhìn đến nửa ngày, cuối cùng đẩy một nhân vật đại biểu đến cùng đối thoại. Là một hán tử hơn ba mươi tuổi, bộ dạng cao lớn thô kệch, lúc này cố ý lộ ra vẻ mặt hung tợn, phô trương nhất có thể tiến lên từng bước, quát Phụng Vũ Hoành: "Bách Thảo đường là nơi làm ăn của Phụng gia, dĩ nhiên phải tìm Phụng gia mà nói! Nếu ngươi là chủ quản Bách Thảo đường, vật mời ngươi nói cho rõ ràng, viên thuốc các ngươi bán ăn vào gây chết người, món nợ này phải tính thế nào?"

Tinh thần Phụng Vũ Hoành vui vẻ, "Sao ngươi biết ta là chủ quản? Ta chỉ là một cô nương mười hai tuổi, sao có thể quản lý một gian cửa tiệm lớn như vậy?"

Hán tử cao lớn thô kệch kia rõ ràng chỉ số thông minh không đủ, theo bản năng ném ra một câu: "Chủ nhân nói cho chúng ta biết!"

Tinh thần Phụng Vũ Hoành vẫn tỉnh táo... "Chủ nhân là ai?"

Trong đám người có người lập tức ý thức được đã nói hớ, nhanh chóng chộc đại hán kia, đại hán lập tức phản ứng lại, lật lọng nói: "Chủ nhân gì? Không có chủ nhân? Ta nói là có lắng nghe nói cho chúng ta biết, chường quầy Bách Thảo được chính là Phụng gia nhị tiểu thư."

Phụng Vũ Hoành vẫn vui vẻ, cũng không so đo với bọn họ, cúi đầu liếc mắt nhìn người chết, lại nói: "Nâng người chết của các người, theo ta đến Bách Thảo đường." Nói xong, lại cao giọng, nói với dân chúng đang vây xem bên đường và mọi người Phụng gia: "Có muốn đi xem náo nhiệt thì cứ đi theo, đến lúc đó xin chú ý chứng kiến, nhìn xem rốt cuộc là đúng như lời bọn họ nói thuốc viên Bách Thảo đường uống vào gây chết người, hay là có người có ý đồ xấu mượn cơ có ý sinh sự."

Trong dân chúng lập tức có người hưởng ứng, nói là muốn cùng đi đến Bách Thảo đường. Điều dân ồn ào này cũng không ra gì, đến cửa Phụng phủ náo loạn, rốt cuộc là lấy chuyện Bách Thảo đường để nói, người ta muốn đi đến bên kia cũng không phải không có lý.

Vì thế có hai nam nhân tiến lên khom lưng nâng cáng đi, Điều thị vừa nghe bên Bách Thảo đường có chuyện, trong lòng hơi hoảng, lúc này nhanh chóng tiến lên, đến bên người Phụng Vũ Hoành nhỏ giọng nói: "Cứ để đây giải quyết đi, trước cửa Phụng gia xảy ra chuyện, phụ thân con sẽ không có lý nào ngồi yên đâu."

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, "Mẫu thân, hẳn đúng là không có lý nào ngồi yên."

Điều thị cau mày, vô luận thế nào cũng lo lắng khi Phụng Vũ Hoành đi đến Bách Thảo đường, nghĩ một lúc, quay người nói với lão thái thái: "A Hoành là nhị tiểu thư trong phủ, cho dù con vợ cả chi là thứ, chuyện này vẫn đánh lên thể diện của Phụng gia. Lão thái thái trợ mắt nhìn A Hoành một mình chịu ủy khuất, bị một đám điều dân vu hãm sao?"

Từ lúc Điều thị hồi kinh tới nay, cho tới giờ không yêu cầu trong phủ điều gì, cũng thu hồi khí thế làm đương gia chủ mẫu trước kia, luôn luôn có bộ dáng phục tùng liêm mục, cùng thế vô tranh. Nay đã mở miệng, còn nói có đạo lý như vậy, lão thái thái sao có thể tùy ý để Phụng Vũ Hoành một mình đi. Nhanh chóng theo lời Điều thị quyết định: "Chúng ta cùng đi qua, đem theo cả xe ngựa, chuyện xử lý tốt rồi sẽ lập tức khởi hành."

Vì thế, Phụng gia một hàng từ từ đi theo đám điều dân làm loạn bước vào Bách Thảo đường.

Lão thái thái và Trầm Ngự cùng ngồi trong xe ngựa gỗ tứ đàn, vừa đi vừa an ủi Trầm Ngự: "Đừng gấp, ta tin tưởng bản lĩnh của nhị muội muội người có thể sẽ giải quyết sự tình rất nhanh."

Tinh thần Trầm Ngự hoảng hốt, tùy ý gật đầu, không yên lòng.

Lão thái thái hơi hồi hận khi ngồi cùng Trầm Ngự, tôn nữ này trướng tà, suốt ngày không gọi tổ phụ thì gọi mẫu thân, người nào không phải là người chết, nàng ngồi bên người cũng thấy hoảng.

Lại không biết, Trầm Ngự đang tính toán, nàng an bài tiết mục ở Phụng Ngô huyện, còn người nào ở kinh thành muốn ngăn chân Phụng Vũ Hoành nữa?

Nhưng mà cũng tốt, cho dù là ai, chỉ cần có thể làm giảm nhuê khí của Phụng Vũ Hoành, nàng đều vui vẻ.

Lúc đến Bách Thảo đường, chường quầy Vương Lâm đang đứng trước cửa, nhìn một đám người đông nghịt đang đi đến, Vương Lâm cảm thấy đầu tê dại. Nhìn trong đám người tìm ra Phụng Vũ Hoành, nhanh chóng chạy chậm đến, khom người nói: "Chủ nhân."

Phụng Vũ Hoành gật đầu trầm giọng nói: "Trông cửa tiệm đi, không được để người hữu tâm thừa cơ."

Vương Lâm nghiêm túc đáp: "Vừa rồi Hoành Tuyền cô nương đã tới, hiện tại trong ngoài đều có người, vạn vô nhất thất."

Lúc này nàng mới yên lòng, đi nhanh hai bước đứng ở trước cửa Bách Thảo đường quay người lại, chống lại một đám điều dân.

Người Phụng gia cũng lục tục xuống người, đều vây quanh người Phụng Vũ Hoành. Điều thị gần nàng nhất, sắc mặt nghiêm túc, đã không còn biểu tình khiếp sợ, nhất mắt khôi phục khí độ chủ mẫu Phụng gia năm đó.

An thị và Tường Dung cũng làm bạn bên người nàng, Tường Dung nhát gan, vậy mà hôm nay cũng không thấy sợ hãi, tận lực tới gần Phụng Vũ Hoành, cùng nàng bảo trì một chiến tuyến.

Còn có Kim Trân, tuy rằng đang ở cạnh Phụng Căn Nguyên, nhưng mỗi người luôn nghe chính nàng mở miệng anh đào nhỏ bên tai Phụng Căn Nguyên: "Lão gia, đây không phải là một mình chuyện của nhị tiểu thư, mà là chuyện của toàn bộ Phụng phủ, ngài nên là chỗ dựa cho chúng ta!" Lời nói của nàng nhỏ nhẹ mềm mại, khác hẳn so với Hàn thị nóng nảy trước kia, dù sao cũng là nha đầu nuôi trong nhà, thấy thế nào cũng hơn một bậc so với Hàn thị là hạng hoa liễu.

Phụng Căn Nguyên cảm thấy Kim Trân nói rất có lý, điều dân này cư nhiên dám vây chặn đại môn Phụng phủ, chức Thừa tướng của hắn bày ra chỉ để đẹp thôi sao?

"A Hoành người không phải sợ!" Rốt cuộc Phụng Căn Nguyên mở miệng, "Cho dù hôm nay kết quả như thế nào, vì phụ đều đứng bên người."

Phụng Vũ Hoành cười, "Như vậy, đa tạ phụ thân." Nhưng trong lòng nàng ám áp, là sự ủng hộ của Điều thị, An thị, Tường Dung, cũng bao gồm Kim Trân. Con người như thế nào, chung quy cũng không thể cả đời chiến đấu một mình, có lẽ lúc ban đầu không biết gì, nhưng bên cạnh người có đám người bọn họ ủng hộ người, tin tưởng người, giúp người, trung thành với người đúng lúc, người mới biết được, lẻ loi một mình, mới là chuyện đáng buồn

nhất.

Đám điều dân kia đã đến Bách Thảo đường, liền đem cang trực tiếp để giữa cửa, sau đó hán tử cao lớn thô kệch kia lại mở miệng: "Vốn chỉ là bị phong hàn nho nhỏ, mua thuốc của Bách Thảo đường các người chữa bệnh, ai biết ăn một viên thuốc cư nhiên chết người. Hời bà con, các người nói Bách Thảo được này có phải hắc điểm hay không? Nhị tiểu thư Phụng gia này có phải chủ nhân hắc tâm hay không? Giết người có nên đền mạng hay không?!"

Lời này vốn rất kích động, nhưng có lẽ đại hán này không biết vận dụng nghệ thuật ngôn ngữ, nói một hồi, mọi người ở đây trừ đám bọn họ, không một người hưởng ứng.

Phụng Vũ Hoành bao nhiêu tiền đợi bọn hán nói xong, lúc này mới xoay người, hỏi Vương Lâm bên người: "Thuốc chữa phong hàn, Bách Thảo đường chúng ta bán bao nhiêu tiền một viên?"

Wang Lâm là người thông minh, hán đã sớm nhìn ra vị chủ nhân này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lời từ nàng nói ra không có câu nào là vô nghĩa, mỗi câu đều có ý tứ. Trước mắt nghe Phụng Vũ Hoành hỏi như vậy, hán nhanh chóng đứng thẳng lưng, giọng nói đến nỗi mỗi người có thể nghe thấy: "Thuốc pha chế sẵn và thuốc viên trong Bách Thảo đường tổng cộng mười tám loại, toàn bộ đều phải để đại phu tự tay chẩn bệnh và kê đơn theo phương thuốc, cách dùng và lượng dùng nói rất kỹ. Trong đó thuốc phong hàn còn được gọi là ngân kiều giải độc hoàn, mỗi viên hai lượng bạc, mỗi lần kê ít nhất phải năm viên mới có hiệu quả." Nói xong, nhìn thoáng qua lũ người náo loạn này, lại bổ sung thêm một câu: "Nói cách khác, thuốc viên một lần ít nhất cũng phải mua năm viên, cũng chính là mười lượng bạc."

Hán nói xong lời này, cuối cùng cũng hiểu được ý của Phụng Vũ Hoành. Không khỏi buồn cười nhìn thoáng qua người chết kia, nhìn lại đám người gây sự này: "Tiểu nhân chỉ muốn hỏi chủ nhân một câu, người chết này làm việc ở đâu? Mỗi tháng có thể lấy được bao nhiêu tiền công?"

Hán vừa hỏi, đám người vây xem đều nở nụ cười, có người không khách khí nói: "Mười lượng bạc, đủ để hán sống một năm."

"Sống một năm thì thế nào?" Đại hán kia không vui, "Tiền quan trọng hay mạng người quan trọng? Chúng ta nguyện ý dùng một năm tiền công đi mua thuốc khám bệnh, người quản được sao?" Vừa nói vừa lấy từ trong túi ra phương thuốc.

Wang Lâm tiến lên tiếp nhận, nhìn thoáng qua, gật đầu: "Đúng là phương thuốc của đại phu ngồi chẩn bệnh trong Bách Thảo đường." Lại giao cho tiểu nhị đi đổi chứng sớ sách, tiểu nhị kia rất nhanh đã chạy tới, thì thầm với hán vài câu, chợt nghe Vương Lâm lại nói: "Trên phương thuốc có ghi lại, tiểu nhị trong điểm cũng nhớ rõ, người chết đúng là hôm qua đã đến Bách Thảo đường mua thuốc."

"Vậy các người còn dám chống chế?" Trong lòng đại hán kia đã có cơ sở, nói chuyện càng thêm kiên cường vài phần.

Nhưng Phụng Vũ Hoành lắc đầu nói: "Vậy cũng không thể chứng minh hán chết là do thuốc của Bách Thảo đường."

"Các người còn không phân rõ phải trái?" Đại hán mặc kệ, đồng loa có liên quan đến hán cùng quát to: "Các người ý vào có quyền thế liền dám xem mạng người như cỏ rác? Đại Thuận có còn thiên lý vương pháp nữa hay không? Hôm nay không giải thích rõ ràng, chúng ta đến cửa cung quý! Đi cáo ngự trạng!"

Mất thấy tiếng người ồn ào càng lúc càng lớn, Trầm Ngự kéo kéo tay áo lão thái thái, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, cứ làm loạn như vậy thanh danh Phụng gia có thể sẽ bị hủy đó."

Lão thái thái cũng nghĩ đến việc này, định nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên nghĩ cách để xong việc, lại nghe Phụng Vũ Hoành mở miệng nói: "Người đầu... dẫn đường cho các chư vị hương thân, đưa bọn họ đến hoàng cung!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Người chết sống lại, thân thể hồi sinh

Giọng Phụng Vũ Hoành vang lên dọa lão thái thái, nàng bỗng thốt lên: "Người muốn làm gì?"

Phụng Vũ Hoành đáp lời lão thái thái: "Dĩ nhiên là đưa bọn họ đến cửa cung! Không phải muốn cáo ngự trạng sao, không tìm được đường không được. Nhưng mà thi thể này nhất định phải đem theo, ta sẽ thông tri hạ nhân mời người trong cung khám nghiệm tử thi, rốt cuộc có phải do uống thuốc viên gây chết người hay không, rốt cuộc phải khám nghiệm."

Thấy nàng đưa ra chủ ý này, lão thái cảm thấy yên lòng. Thuốc viên của Phụng Vũ Hoành sẽ không có vấn đề, điểm này nàng tin tưởng. Bản thân nàng còn dùng rất nhiều kỳ dược mà Phụng Vũ Hoành đưa cho, tuy không có thuốc viên, nhưng các loại khác được hiệu cũng vô cùng rõ ràng.

Lão thái thái gật đầu: "Đúng, A Hoành người cứ làm thế đi."

Điều dân gây loạn vừa nghe muốn khám nghiệm tử thi, lập tức ừ ừ, người này nhìn người kia, không biết bước tiếp theo phải làm thế nào mới được.

Phượng Vũ Hoành nhìn bộ dáng bọn họ chỉ cảm thấy buồn cười, không khỏi nói: “Ngay cả trình tự vụ oan hãm hại các người cũng không thể làm được, lại còn dám làm tiếp chuyện này?” Nàng đột nhiên nâng giọng phần nộ quát... “Nói! Là ai sai các người đến Phượng phủ gây sự?”

Đám người kia bị hù liền run rẩy, đại hán kia theo bản năng nói... “Là một cô...”

“Câm miệng! Người không muốn sống nữa sao?” Người bên cạnh hung hăng lườm hán một phen, nói câu cảnh cáo.

Đại hán kia nhanh chóng ngậm miệng, không nói nữa.

Phượng Vũ Hoành từ lời nói đối phương nắm bắt được một tin tức, dùng dư quang nhìn thoáng qua Phượng Trầm Ngư. Chỉ thấy đối phương thoát nhìn là sắc mặt lo lắng, kỳ thực đôi mắt toát ra tình quang vui mừng.

Nhưng trong nháy mắt nàng đoán ra, việc này, cũng không phải do Trầm Ngư.

Vậy là ai đây?

Bộ Nghê Thường?

Có thể lắm!

Trong khi nàng suy nghĩ, hai bên cứ giằng co tại chỗ, Phượng Cẩn Nguyên nhìn đã thấy phiền, vung tay lên: “Nếu các người không đồng ý mời người khám nghiệm tử thi, thì nâng thi thể về đi! Chuyện này liên quan đến Bách Thảo đường, không liên quan đến Phượng phủ ta. Còn dám vô lễ gây ồn ào, bản tướng sẽ gọi Kinh Triệu Doãn đến định tội gây rối các người!”

Thấy Phượng Cẩn Nguyên tàn nhẫn, đám điều dân cũng sợ hãi. Dù sao đây cũng là Thừa tướng, bình thường sao bọn họ có thể nhìn thấy quan lớn như vậy? Cho dù gặp được, cũng phải từ xa mà quỳ xuống đất dập đầu, chưa từng nghĩ qua khi va chạm với quý nhân, đầu trên cổ khó giữ được như vậy.

Việc đã đến nước này, sẽ không còn đường lui, đại hán tráng kiện kia lại bắt đầu giờ trò vô lại, dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất... “Các người không đưa ra lời giải thích, chúng ta sẽ không đi!”

“Đứng! Không đi!” Mọi người cứ hùa theo, trong lúc nhất thời, một đám người ngồi trước cửa Bách Thảo đường.

Phượng Cẩn Nguyên đau đầu, hỏi Phượng Vũ Hoành: “Hay là gọi quan sai?” Phượng Vũ Hoành lắc đầu: “Nếu theo chân bọn họ mạnh tay, thì lại bị nói thành Bách Thảo đường lấy thể đè người, đối với thanh danh của Phượng phủ có ảnh hưởng quá lớn.”

Phượng Cẩn Nguyên cũng cho là như vậy, nhưng trước mắt là tình huống tứ tài gặp quân binh không thể nói lý! Hán thật sự không có cách, mất dút khoát khếp lại, không quản gì nữa.

Phượng Vũ Hoành nghĩ thầm: Trông cậy vào người được cái gì? Sau đó nhìn đám điều dân trên đất, cười lạnh mở miệng: “Bách Thảo đường ta bán thuốc viên, cả Đại Thuận chỉ có một. Sở dĩ quý giá, là vì một viên thuốc nho nhỏ, mà hàm lượng dược bên trong thì rất nhiều. Mà thuốc viên mang theo tiện hơn, uống vào cũng tốt hơn bát canh thuốc, cũng giảm bớt vị đắng của thuốc. Có thể dùng bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào, cho dù trong tay không có nước, thuốc viên cũng dễ nhai dễ nuốt, bên trong chứa thành phần giảm vị đắng, khi dùng sẽ không có cảm giác khó nuốt.”

Nàng không hề để ý đến đám điều dân này, nhưng lại bắt đầu nói ưu điểm của thuốc viên.

Mấy điều dân này nghe không hiểu... “Người đang làm gì vậy?”

Phượng Vũ Hoành thả tay: “Rất rõ ràng, ta đang tuyên truyền cho thuốc viên.”

“Thuốc của người uống chết người, còn tuyên truyền cái rắm!”

“Đó là người nói. trước khi có người khám nghiệm tử thi đến khám nghiệm, ta sẽ không thừa nhận.”

Vừa nghe nàng vẫn đề cập đến khám nghiệm tử thi, người ngồi ở dưới bắt đầu xao động, tốp năm tốp ba tụ một chỗ nhỏ giọng thăm thi.

Phượng Vũ Hoành cũng không để ý, lại mở miệng, nói với mọi người chuyện làm ăn của Bách Thảo đường: “Bách Thảo đường chúng ta không chỉ bán dược liệu, ở nội đường mỗi ngày đều có đại phu ngồi chẩn bệnh, chỉ cần trả tiền bốc thuốc còn đại phu chẩn bệnh miễn phí, đúng bệnh mới bốc thuốc. Đặc biệt vị tiểu đại phu Nhạc Vô Ưu kia, mỗi tháng sẽ có hai đến ba ngày tự mình ngồi ở nội đường chẩn bệnh, chuyên chữa các loại bệnh nghi nan tạp chứng.”

Nghe nàng nhắc tới Nhạc Vô Ưu, dân chúng vây xem có người chen vào nói... “Vị Nhạc đại phu thật sự là thần y! Mất vợ ta đã không thấy rõ năm năm nay, tìm Nhạc đại phu châm cứu vài lần, hiện tại có thể nhìn rõ, không còn mơ hồ mờ mờ nữa.”

Hán dẫn đầu, liền có nhiều người bắt đầu khen ngợi Nhạc Vô Ưu.

Phượng Vũ Hoành nhớ rõ vị phụ nhân ánh mắt không tốt kia, là bị bệnh đục tinh thể nhẹ.

Nghe mọi người khen, điều dân này vẫn mặc kệ, chỉ thẳng Phụng Vũ Hoành: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Phụng Vũ Hoành nhún vai cười: “Vẫn rất rõ ràng, ta đang kéo dài thời gian.”

“Vì sao phải kéo dài thời gian?”

“Dĩ nhiên là đang chờ người.”

“Chờ người?” Những người đó sợ hãi, không phải là muốn mời khám nghiệm tử thi chứ? “Ngươi đang đợi ai?”

“Đang đợi bốn vương!” Chợt nghe phía sau mọi người, có một âm thanh xuất trần bay theo gió mà đến, cũng không thấy hân nhiều lời, nhưng làm cho mỗi người đều nghe rõ ràng. Một câu bốn vương, chân đám dân chúng đang đứng đều mềm nhũn, đồng loạt quỳ xuống.

Người Phụng gia cũng lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu vừa thấy, trên long xa nghiêng diện mà đến, người đang đứng là Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Nhân tình của Trầm Ngự sáng lên, lập tức lại đen một màu, hoá ra lão thái thái tiến lên ngăn cản tầm mắt gắt gao của nàng.

Nàng thật muốn lấy tay đẩy lão thái thái ra, tay nâng lên một nửa, lại vẫn cố gắng nhịn xuống.

Ỗ Nguyệt bên cạnh nhỏ giọng khuyên nàng: “Tiểu thư, trăm ngàn lần không thể động khí.”

Nàng thở hắt ra hai cái, cuối cùng ngừng xúc động.

Phụng Cẩm Nguyên muốn hỏi nữ nhi hân một chút, rốt cuộc mời Thất điện hạ khi nào, mà khi hân nhìn thấy Hoàng Tuyền đứng sau Huyền Thiên Hoa, thì hiểu ra.

Hân không nghĩ nhiều, dẫn theo mọi người Phụng phủ cùng quỳ lạy. Chỉ thấy Huyền Thiên Hoa trên long xa khoát tay, áo dài vung lên, âm thanh cũng theo đó mà đến: “Đều đứng lên đi.”

Âm thanh tạ ơn cùng vang lên, tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt triều bái nhìn Huyền Thiên Hoa, vị nam tử đặc biệt nhất của Đại Thuận tựa như thần tiên hạ phàm đứng giữa đám người trần gian, cho dù nhìn đám điều dân này cũng vẫn là vẻ mặt ôn hoà như cũ.

“Chủ nhân của Bách Thảo được là đệ muội của bốn vương, cũng chính là chính phi tương lai của Ngự vương điện hạ. Hôm nay Bách Thảo đường gặp chuyện không may, bốn vương tới đây cũng không phải vì thiên vị, mà là cho sự việc này một nhân chứng.”

Nhân chứng?

Mọi người đều buồn bực, nhân chứng cái gì?

Phụng Vũ Hoành tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Huyền Thiên Hoa. Một người thanh dật xuất trần, một người tính cách tình quái, phải gọi cảnh đẹp ý vui.

“Ăn đường thi thể có màu đen, miệng mất mũi có vết máu trào ra, là trúng độc chi tướng.” Nàng chậm rãi mở miệng, đem bệnh trạng nói chi tiết.

Đại hân trắng kiện lá gan to tiếp câu: “Chính là do ăn thuốc viên trúng độc.”

Phụng Vũ Hoành không để ý đến hân, chỉ lo nói chuyện với Huyền Thiên Hoa: “Đến tột cùng là trúng độc gì, chỉ có người trúng độc mới biết rõ. Nhưng chư vị hương thần nhất định không chịu cho khám nghiệm tử thi, điều này A Hoành có thể lý giải. Dù sao khám nghiệm tử thi là phải giải phẫu, đối với người chết mà nói quả thật có vẻ tàn nhẫn.”

Huyền Thiên Hoa nghiêm túc nghe, cười nhẹ gật đầu, chờ nàng nói xong mới nói: “Vay ý muội là...”

“Làm người chết sống lại, để chính hân nói ra rốt cuộc đã ăn gì.”

Một lời của Phụng Vũ Hoành trực tiếp làm mọi người ở đây kinh hãi, ngay cả Diêu thị cũng run run, khăn trương nhìn về phía nàng.

Phụng Cẩm Nguyên lập tức nhìn thoáng qua tử thi trên đất, toàn thân cứng ngắc, đã chết rồi, sao còn sống lại được?

Nhưng Huyền Thiên Hoa không vì Phụng Vũ Hoành nói mạnh miệng, chỉ thấy hân gật đầu, nói: “Tốt, vậy làm thi thể sống lại đi.”

Mọi người cảm thấy hai người kia quả thực là điên rồi, người chết sống lại, bọn họ thật sự là thần tiên sao?

Nhưng không ai dám nói một câu nghi ngờ, một người là nữ nhi nhà Thừa tướng, một người là con Hoàng đế, hai người đứng ở một chỗ, kết thành liên minh không thể phá vỡ.

Phụng Vũ Hoành nhìn thoáng qua điều dân gây sự này, âm thanh lạnh lùng nói: “Các ngươi có ý kiến?”

Bọn họ có thể có ý gì chứ, người đã chết, đã xác định rồi, sống lớn đến chừng này vẫn chưa nghe nói chuyện có thể khiến người chết sống lại.

Đại hán kia lắc đầu, “Không ý kiến, người có bản lĩnh làm hán sống lại, vậy để hán sống lại rồi tự mình nói. Nhưng nếu không sống được?”

“Ta đây liền thừa nhận.” Phụng Vũ Hoành không muốn nhiều lời, mở miệng phân phó tiểu nhị Bách Thảo đường: “Dem người chết nâng vào hậu đường.” Lại nói với Huyền Thiên Hoa: “Mời Thất ca vào bên trong ngồi.”

Huyền Thiên Hoa gật đầu, lại chỉ hai người gây sự nói: “Hai người các người cùng vào, cùng bốn vương làm nhân chứng.”

Cứ như vậy Phụng Vũ Hoành dẫn theo ba người đồng loạt vào bên trong Bách Thảo đường, Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái cũng muốn vào theo, lại bị Vương Lâm dẫn đến ngoại đường nghỉ ngơi... “Đại phu trị bệnh cứu người, cần yên tĩnh.”

Phụng Cẩm Nguyên vung tay áo, than thở nói: “Nhiều chuyện!” Kỳ thực trong lòng vô cùng muốn đi xem rốt cuộc làm thế nào có thể làm cho người chết sống lại.

Nhưng mà, hán không biết, làm cho người chết sống lại hán không thấy, chính Huyền Thiên Hoa cũng bị ngăn lại ở hậu đường trong một gian phòng nhỏ bên ngoài... “Thất ca chớ trách, khi A Hoành cứu người không thể bị người ngoài quấy rầy.” Nói xong, lại tiến lên từng bước hạ giọng nói: “Người vốn không chết, ta tự có cách để hán tỉnh lại.”

Huyền Thiên Hoa cũng coi như yên lòng, cười nhẹ nói: “Nếu vậy, bốn vương ở trong này đợi tin lành.”

Hán cũng không vào, hai người gây sự dĩ nhiên cũng không dám yêu cầu, chỉ có thể thành thành thật thật đứng phía sau Huyền Thiên Hoa. Chỉ là ánh mắt thường vụng trộm liếc Huyền Thiên Hoa, ở gần một vị hoàng tử, hai người đang nghĩ sau khi trở về làm thế nào để thổi phồng với mấy người bên đó chuyện đã trải qua. Cũng không ngờ đến, một vị hoàng tử đối với bọn họ mà nói, rốt cuộc là phúc hay họa.

Cổ thi thể kia đã sớm được tiểu nhị đưa vào phòng nhỏ, Phụng Vũ Hoành vén rèm vào sau, Hoàng Tuyền và Vong Xuyên lập tức đóng cửa phòng, sau đó tự mình canh gác ở cửa, đừng nói là người, ngay cả ruồi muỗi cũng cam đoan không thể bay vào.

Mà trong phòng nhỏ Phụng Vũ Hoành bước nhanh đến trước cổ thi thể, tay cầm cổ tay đối phương, ý niệm vừa động, trực tiếp đưa vào trong không gian hiệu thuốc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chân tướng bại lộ

Hiệu thuốc tư nhân của quân y lục quân đặc biệt thế kỷ hai mươi mốt, sao có thể đi bán thuốc được.

Phụng Vũ Hoành nhếch môi cười, nụ cười gần như có vài phần tà mị giống Huyền Thiên Minh.

Tay túm lấy áo thi thể, tiểu cô nương mười hai tuổi nhắc một nam tử trưởng thành như nhắc một con gà con, lập tức đi lên tầng hai, dừng lại trước phòng phẫu thuật.

Kiếp trước, ở tầng hai của hiệu thuốc nàng để lại một phòng, trang bị thành phòng phẫu thuật tư nhân, bên trong có các thiết bị giống trong bệnh viện của quân đội, cho dù phẫu thuật nhiều, chỉ cần nàng giỏi, đều có thể xây dựng một phòng giải phẫu trong này.

Mà thi thể trong tay này... Phụng Vũ Hoành liếc mắt xem thường, không chết được, nàng liếc mắt một cái cũng nhìn ra, căn bản không thể chết.

Y học đòi sau nhận định não chết thì mới xem như là tử vong, mà muốn khám não thì cần phải có dụng cụ, đại phu ở niên đại này vốn không làm được. Người khác khám hơi thở, trái tim, động mạch cảnh thì kết luận một người sống hay chết, nàng thấy, đúng là ngu muội cực điểm.

Xóc cơ thể lên, ấn một cái nút trên vách tường, cái cửa nhỏ kéo kẹt mở ra.

Phụng Vũ Hoành kéo thi thể kia vào, một mùi hương khủ trùng xộc vào mũi, đèn trong phòng cũng được thấp sáng, như biết là có người vào, tất cả đều đã được chuẩn bị sắp xếp.

Nàng cười, sống ở cổ đại quá lâu mới biết được, phát minh sáng tạo ở thế kỷ hai mươi mốt quan tâm con người cỡ nào.

Đặt thi thể lên giường, Phụng Vũ Hoành theo thói quen thay áo trắng, ngay cả điện não đồ cũng để ý tới, chuẩn bị tốt tinh thần, lại đem công cụ rửa ruột đặt một bên.

Hít sâu một hơi, tìm lại cảm giác của một bác sĩ ngoại khoa kiếp trước.

Nàng im lặng, xem xét các số liệu, qua các số liệu được hiển thị thì người này quả nhiên không bị chết não.

Trong lòng Phụng Vũ Hoành tính toán, ép tim đập trở lại, sau đó tiếp khí, cho đến khi người này khôi phục được nhịp tim, rồi mới bắt đầu loại bỏ độc tố lưu lại.

Ở trong phòng giải phẫu suốt một giờ đồng hồ, nàng lau mồ hôi lần cuối cùng, rồi cuộc hoàn thành nhiệm vụ "người chết sống lại".

Thật ra đối với nàng mà nói, chẳng qua là cứu giúp bình thường, nhưng nếu giảng với cổ nhân, để mà dễ dàng làm cho "người chết sống lại" thì chỉ có hai loại. Phụng Vũ Hoành không dám tưởng tượng, nếu có một ngày để cho cả Đại Thuận biết về việc nội tạng còn có thể thay thế, thế giới này có thể lâm vào điên cuồng hay không. Hoặc là... nói nàng bị điên.

Nàng cười khổ, không hề nghỉ nhiều, rửa sạch tay, cởi áo trắng ra, đưa người trở về tầng một, đứng vào vị trí, ý niệm vừa động, trong nháy mắt đã trở về tới phòng nhỏ sau Bạch Thảo được.

Hoàng Tuyền và Vong Xuyên canh gác, mọi thứ bên ngoài đều bình thường. Phụng Vũ Hoành đem người được cứu sống đặt trên giường, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng.

Người bên ngoài cũng rất kiên nhẫn, có thể là biết làm "người chết sống lại" vốn không phải chuyện dễ dàng, ai cũng không sốt ruột thúc giục, ngay cả hai đại diện gây loạn kia cũng thành thành thật thật đứng phía sau Huyền Thiên Hoa. Thấy nàng đi ra, thậm chí còn "ơ" một tiếng kinh ngạc, theo bản năng hỏi: "Nhanh như vậy đã sống rồi?"

Thật ra bọn họ thật sự không tin có thể cứu sống, người đã chết chính là đã chết, nhị tiểu thư Phụng gia này không phải thần tiên, làm sao có thể dựng người đã chết sống lại được.

Nhưng lúc này, Phụng Vũ Hoành ngay trước mặt bọn họ còn khẳng định gật đầu: "Sống rồi, chỉ là ma phí tán vẫn còn, cần đợi nửa canh giờ nữa."

Lời kia vừa thốt ra, hai người kia cả kinh thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất. Người chết sống lại là một chuyện, sống lại rồi chuyện đằng sau lại là một chuyện khác.

Trong lúc nhất thời, hai người hai mặt nhìn nhau, theo bản năng cước bộ lui về phía sau, liền muốn rời khỏi hậu đường đến chỗ đoàn người ngoài kia thương lượng một chút.

Nhưng chưa đợi bước đi, chợt nghe Huyền Thiên Hoa vẫn ngồi chỗ kia đột nhiên mở miệng, hỏi: "Các ngươi muốn đi đâu?"

Lúc này hai người đó đứng tại chỗ, ở lại cũng không xong mà đi cũng không được.

Phụng Vũ Hoành nhìn bọn họ như vậy, trong lòng nổi lên một trận khinh thường.

"Cho dù làm chuyện gì, phải sờ thử lương tâm của mình trước, nếu tiền tài đổi lấy mạng sống của người khác, ta tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày người khác dùng mạng của ngươi đi mưu tài." Giọng nàng âm trầm lạnh như băng, giống như Câu Hồn sứ giả đến từ âm phủ, làm hai người kia nghe được phát lạnh khắp người.

Phụng Vũ Hoành cũng không để ý đến bọn họ nữa, chỉ nhìn Huyền Thiên Hoa, nhẹ cười mở miệng: "Thất ca, huynh vất vả rồi."

Huyền Thiên Hoa lắc đầu, "Không có gì vất vả. Minh nhi còn đang ở đại doanh, chỗ muội có việc dĩ nhiên ta sẽ đến. Muội đã gọi ta một tiếng thất ca, thì không cần khách khí như vậy."

Hai người lại hàn huyên vài câu, chợt nghe một tiểu nhị trong Bạch Thảo đường gọi nàng: "Chủ nhân, người nọ tỉnh rồi."

Phụng Vũ Hoành lập tức mời Huyền Thiên Hoa cùng hai người gây sự kia vào: "Cùng nhau vào xem đi!"

Hai người kia dĩ nhiên không muốn đi vào, làm Vong Xuyên Hoàng Tuyền phải lôi bọn họ vào trong phòng. Bọn họ không nghĩ rằng hai tiểu cô nương mảnh mai này không biết dùng cái gì mà có khí lực lớn như vậy, tránh cũng không tránh được, chạy lại không thoát.

Mãi đến khi vào gian phòng nhỏ kia, liếc mắt một cái đã thấy người ở trong lòng mọi người nghĩ rằng đã chết lại ngồi ngay ngắn trên giường, chỉ là trạng thái không được tốt lắm, phải cần tiểu nhị của Bạch Thảo đường mới miễn cưỡng ngồi vững.

Phụng Vũ Hoành đi lên phía trước, tay đặt lên cổ tay, sau một lúc mới gật đầu, giọng nói nhỏ nhẹ thoải mái nói với người nọ: "Đã không còn gì đáng ngại, người đừng lo."

Về mặt người nọ mờ mịt, nhìn Phụng Vũ Hoành nói: "Bọn họ nói ta vốn đã chết?"

Nàng gật đầu, "Theo ánh mắt của người khác thì đúng vậy. Nhưng theo ý ta, ngươi vẫn còn sống."

Lời của nàng người nọ nghe không hiểu, nhưng cũng hiểu rằng tiểu cô nương này đã cứu mạng mình, định quỳ xuống đất dập đầu, lại bị Phụng Vũ Hoành ngăn lại... "Dập đầu với ta trong này, không bằng chúng ta ra bên ngoài, đem người nói hết mọi chuyện cho mọi người cùng nghe."

Người nọ dĩ nhiên nguyện ý phối hợp, dùng sức gật đầu, nhờ tiểu nhị nâng dậy, đi theo Phụng Vũ Hoành và Huyền Thiên Hoa đi ra ngoài.

Đến khi trở lại trước của Bách Thảo đường, khi mọi người thấy người vốn đang là một thi thể sống lại, hiện trường đều im lặng.

Ước chừng nửa nén hương, một chút âm thanh đều không có.

Về sau, cũng không biết tiểu hài tử nhà ai đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa kêu: "Nương, ta đói!"

Mọi người bị đứa trẻ chọc cười vang lên, cuối cùng cũng hoà tan không khí kinh ngạc và sợ hãi mà "người chết sống lại" mang đến.

Vì thế mọi người đều bắt đầu nghị luận: "Lại có thể sống thật rồi, nhị tiểu thư Phụng gia này là thần tiên sao?"

"Thần tiên thì chắc chắn không phải, nhưng nhất định là thần y."

"Nghe nói nàng là ngoại tôn nữ của Điều thần y trước kia."

"Đây là y thuật chân chính của Bách Thảo đường! Về sau chúng ta bốc thuốc phải nhớ tới Bách Thảo đường."

Cứ như vậy, Phụng Vũ Hoành vì Bách Thảo đường quảng cáo.

Mà khi điều dân gây sự này đang nhìn người vốn đã chết lại tốt lành đứng trước mặt, một đám đều muốn rời đi. Chưa chờ bọn hán xoay người, đằng sau không biết quan viên từ đâu xông tới, đem một đám người không thừa một ai khổng chết gất gao.

Phụng Vũ Hoành tiến lên hai bước, cao giọng nói: "Nói thuốc viên của Bách Thảo đường ta có độc phải không? Người ta đã cứu sống, xin mời chư vị ở đây nghe một chút, rốt cuộc là thuốc viên của Bách Thảo đường có độc, hay là một đám lòng dạ có độc!"

Nàng vừa dứt lời, nam nhân được cứu kia đã được tiểu nhị đỡ đi lên phía trước, chỉ thấy hán vươn một bàn tay, trực tiếp chỉ hán tử cao lớn thô kệch kia tức giận nói: "Hán! Là hán dẫn theo một cô nương che mặt đến tìm ta, ta đứng lúc nhiễm phong hàn, bọn họ cho ta tiền đến Bách Thảo đường xem bệnh, còn dặn là mua thuốc viên ở đây. Ta làm theo, thuốc cũng uống, bọn họ lại làm bộ tốt bụng mua bánh bao cho ta. Nhưng ta là do ăn bánh mau sau đó ngũ tạng quận đau, kể tiếp thì không biết gì nữa. Căn bản không phải thuốc viên có độc, có độc là trong cái bánh bao mà hán và cô nương kia mang tới!"

Chân tướng vừa lộ, Huyền Thiên Hoa lập tức quát một tiếng: "Bất!"

Bọn quan binh không nói hai lời, một người áp giải một người trong đám gây sự kia đi.

Chúng đều là dân chúng bình thường, chẳng qua là mất thấy làm chuyện ngu xuẩn, lại còn bị bại lộ, làm sao có bản lĩnh phản kháng, một đám sợ tới mức âm âm quỷ quỷ, liêu mạng xin tha thứ.

Đáng tiếc, tha mạng thì có thể, cũng phải có điều kiện...

"Bốn vương hỏi ngươi," Huyền Thiên Hoa nhìn đại hán kia nói: "Cô nương che mặt tốt cùng là loại người nào? Nếu ngươi ăn ngay nói thật, bốn vương sẽ tha ngươi tội chết."

Về mặt đại hán mặt mờ, "Cho tới bây giờ nàng ta đều che mặt, có nhiều tiền, vừa ra tay đã cho mỗi người chúng ta trăm lượng bạc. Đối với ta thật sự không biết nàng ta là ai!"

Có người phụ họa nói: "Nhớ lại đến tốt cùng có bộ dạng gì cũng không thấy rõ."

"Đúng vậy!" Đại hán nói: "Trên đầu nàng ta đội đầu lạp, khăn che mặt rất dày, rù xuống đến thất lưng, cái gì chúng ta cũng không thấy rõ."

Huyền Thiên Hoa bắt đầu đi lắc đầu, "Nếu như thế, cũng chỉ có thể lấy tội mưu sát nhốt bọn ngươi vào tử lao."

Hán không nói thêm nữa, chỉ giơ tay lên, vô số quan sai nhất nhất một động tác, áp giải một đám điều dân rời đi.

Rốt cuộc, trước cửa Bách Thảo đường lại yên tĩnh trở lại.

Phụng lão thái thái thở phào một cái, trong lòng thầm nghĩ nguy hiểm thật, nhưng đối với việc Phụng Vũ Hoành có thể cứu sống người chết mà cảm thấy ngạc nhiên.

Phụng Căn Nguyên cũng như thế. Chỉ nói ngắn ngủn ba năm, nữ nhi này y thuật lại có thể tiến bộ tinh tiến đến như thế, nếu lại cho nàng ba năm nữa, còn có thể cao nữa không?

Không đợi bọn hán cân nhắc nhiều, chỉ thấy dân chúng vây xem đột nhiên từng lớp từng lớp quỳ rạp xuống, một đám thành kính hướng về phía Bách Thảo đường và Phụng Vũ Hoành ngẩng đầu lên.

Phụng Căn Nguyên nhìn thấy một trận này đều khiếp sợ, mà tiếng hô của đám dân chúng lúc này nhất tề vang lên: "Bách Thảo đường tế thể cứu nhân, Phụng thần y có thể tái sinh! Phụng gia là cứu tinh của chúng ta!"

Một câu này, Phụng gia cũng được lây vinh dự theo, nhận hết lễ ngộ của mọi người.

Phượng lão thái thái không khỏi lại lảng lảng, nàng đã nói, nhị tôn nữ này là cao thủ nghịch chuyển Càn Khôn, thế nào, nay Phượng gia cũng được người người tán thưởng.

Phượng Vũ Hoành cười chờ đám người lễ bái ba lần, lúc này mới cao giọng nói: "Mau mau đứng lên, tể thế cứu nhân là bổn phận của Bách Thảo đường, chỉ hy vọng chuyện như vậy về sau không được phát sinh nữa, mạng người quan trọng, ai cũng không thể lấy tính mạng người khác đi mưu cầu tiền tài. Luật pháp Đại Thuận không chỉ dùng để trừng phạt ác nhân, mà còn dùng để ràng buộc lòng người. Thiện ác cũng có quả báo, nhân quả tuần hoàn, luật pháp tự tại lòng người."

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu vỗ tay, đám chúng cũng đồng loạt vỗ tay theo.

Phượng Trầm Ngư lại trừng đôi mắt bất mãn mang theo u oán nhìn hết thấy, nàng chỉ hận thủ đoạn sử dụng của người kia quá mức ngu dốt, chẳng những không thể thu thập Phượng Vũ Hoành, còn giúp Bách Thảo đường của nàng ta chiếm được một con đường đi tốt, thật không biết đây là hại người hay là giúp người.

Ai đều không thấy, ngay ngõ ngách đối diện Bách Thảo đường, có một nữ tử đội đầu lạp che mặt bằng một cái khăn che rất dày đang nhìn tới, u oán trong mắt so với Trầm Ngư còn sâu hơn, một bàn tay bám chặt gao trên vách tường đầy rêu đất, móng tay đã bật máu...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Không phải là các người sống đủ rồi sao?

Vụ án của Bách Thảo đường đã giải quyết tốt, Phượng Cẩn Nguyên cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Nay trong triều tình thế không rõ, đối với Hoàng tử nào Hoàng thượng cũng có phạt có chê, chỉ độc sủng Cửu hoàng tử là một phế nhân, điều này làm cho các đại thần thăm suy đoán.

Mà sánh với sự biến đổi rõ ràng trong triều cũng là Phượng gia hấn, hai nữ nhi, một người được khen ngợi liên tục, một người bị trừng phạt liên tục, hấn làm Thừa tướng cũng rất mơ hồ.

Chẳng qua Phượng Cẩn Nguyên rất cẩn thận, tuy Phượng Vũ Hoành được thương nhiều, hấn cũng không hy vọng sự kiện này làm ồn ào không thể giải quyết. Phượng Vũ Hoành có Cửu hoàng tử vô pháp vô thiên làm chỗ dựa, nhưng Phượng gia hấn, cái gì cũng không có.

Phượng Cẩn Nguyên thi lễ với Huyền Thiên Hoa, nói: "Đa tạ Thuận vương điện hạ vì Phượng gia chủ trì công đạo."

Huyền Thiên Hoa vẫn nguyên bộ dáng vân đạm phong khinh như cũ, nhẹ khoát tay: "Phượng tướng xin đứng lên, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, cũng là vì cho đệ muội một cái công đạo." Nói trong nói ngoài thì đều nói với hấn rằng, người ta ở đây là vì giúp Phượng Vũ Hoành.

Phượng Cẩn Nguyên sớm đã quen Phượng gia bị hai huynh đệ này chèn ép, cũng không ngại, lại cảm tạ một phen, lúc này mới nói với Phượng Vũ Hoành: "Không thể trì hoãn thêm nữa, nên đi thôi."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, cũng nói với Huyền Thiên Hoa: "Đa tạ Thất ca giải vây, hôm nay A Hoành theo người trong nhà về huyện Phượng Đồng tế tổ, phỏng chừng ít nhất cũng khoảng một tháng mới hồi kinh, chờ Huyền Thiên Minh từ đại doanh trở về, xin Thất ca nói với hấn một tiếng."

"Được." Huyền Thiên Hoa lui về phía sau hai bước, "Trên đường đi cẩn thận, đến bên kia cũng phải bảo trọng bản thân. Minh chỉ nhĩ chỗ ta sẽ thông báo, muội không cần lo."

Phượng Vũ Hoành cười nhìn hấn một cái, cũng lui lại mấy bước, trở lại bên người lão thái thái, "Tổ mẫu, chúng ta đi thôi."

Phượng gia bái biệt Huyền Thiên Hoa, lục tục lên xe ngựa.

Phượng Trầm Ngư đi qua bên người Huyền Thiên Hoa bỗng nhiên vướn chân, thân mình ngã hướng trên người Huyền Thiên Hoa. Hấn lại đột nhiên tránh ra, Trầm Ngư bất ngờ không kịp phòng, trực tiếp ngã trên đất.

Ỗ Nguyệt sợ tới mức nhanh chóng đến nâng dậy, lão thái thái cũng sợ hãi, liên tục hỏi: "Ngã có sao không?"

Trầm Ngư ỷ khuất chảy nước mắt, lại không có dũng khí nhìn Huyền Thiên Hoa, nhắc váy vội vàng lên xe ngựa.

Phượng Vũ Hoành đã ngồi trên xe ngựa vén rèm lên vừa lúc thu hết thấy vào trong mắt, thấy Huyền Thiên Hoa nhìn nàng, không khỏi há miệng cười, cười làm Huyền Thiên Hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

Rốt cuộc, xe ngựa từ từ di chuyển, sát giờ Ngọ nên mọi người vừa mệt vừa đói, một đám ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, Phượng Vũ Hoành cũng không ngoại lệ.

Một đường này gió êm sóng lặng, đến mười hai hôm sau thì Phụng Đồng huyện gần ngay trước mắt, Diêu thị mới thở phào một cái, nghĩ mà sợ nói: "Tâm của ta vẫn căng lên, nửa đường sợ lại xảy ra chuyện gì."

Phụng Vũ Hoàn an ủi nàng: "Đừng sợ, bình đến tướng chặn." Thật ra trong lòng lại biết, đường đi nhìn tưởng yên bình chẳng qua là vì sắp có một cơn sóng to gió lớn đang chờ đợi. Phụng Trầm Ngự mất sức lực lớn như vậy để trở lại Phụng Đồng huyện, chung quy không thể là vì tế tở thật sự.

Nàng neho mắt lại, xốc mình nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa có thể thấy huyện Phụng Đồng giống như đã bện đại võng, mở ra chờ nàng đến.

Hàn thị ngồi ở chiếc xe ngựa cuối cùng, trên đường lắc lư làm thần trí mơ hồ, xuống xe đầu tiên không còn bộ dạng mềm mại yêu kiều nữa hô to một tiếng: "Xuống xe sớm như vậy để làm gì? Không phải còn chưa tới cửa nhà sao?"

Lời của nàng nói ra tiếng lòng của mọi người, mỗi người đều cho rằng xe ngựa không nên dừng ở chỗ bìa huyện.

Nhưng không dừng không được, qua cột đá ranh giới, đi tới Phụng Đồng huyện cũng chỉ có một cái đường nhỏ, nay cái đường nhỏ kia bị một đám người gặt gao ngăn chặn, đừng nói là xe ngựa, ngay cả một người muốn đi qua cũng vô cùng khó khăn.

Diêu thị nhìn chằm chằm mấy người chặn đường liền nhủ mảy, ghé tai Phụng Vũ Hoàn nhỏ giọng nói: "Là người Thẩm gia."

Lúc này nàng mới nhớ tới, Phụng gia và Thẩm thị đều lớn lên trong gia tộc, cũng bởi vì lý do này, năm Phụng Căn Nguyên thi khoa, Thẩm thị mới có thể có cơ hội chiếu cố Phụng lão thái thái. Nhưng người Thẩm gia chặn đường là có ý gì?

Trong lúc nhất thời, hai nhà Phụng Thẩm ở trên con đường nhỏ tạo thành thế đối lập.

Phụng Căn Nguyên khoanh tay đứng, sắc mặt âm trầm nhìn đám người Thẩm gia kia, lạnh giọng quát: "Tránh ra!"

Người Thẩm gia không tiếp lời, càng không nhường đường, ngược lại còn đi về phía trước vài bước.

Phụng lão thái thái cảm thấy người một nhà này quả thực là vô lại... "Các ngươi đây là muốn làm gì? Muốn làm vua sao? Còn có thiên lý vương pháp hay không?"

Phụng Vũ Hoàn đi thông thả bước đến bên người lão thái thái, ôn nhu nói: "Tổ mẫu không nên tức giận, mọi sự dĩ hoà vi quý."

Nàng vừa tiến lên, cảm xúc của người Thẩm gia lập tức kích động, chỉ thấy có hai gã nhìn qua đã là lão già bảy mươi tuổi tiến lên phía trước, nhìn chằm chằm Phụng Vũ Hoàn liền hỏi: "Ngươi chính là nha đầu Phụng gia kia?"

Phụng Vũ Hoàn lại hỏi: "Ai là nha đầu?"

Đã thấy Phụng Trầm Ngự bước nhanh đến, ôm chầm lấy hai gã lão già, lệ ở khóe mắt liền tuôn trào... "Tam cữu tử, tứ cữu tử, Trầm Ngự rất nhớ các ngài!"

Hai lão đầu nhí vừa thấy Trầm Ngự, sắc mặt lập tức dịu xuống, vừa vỗ lưng Trầm Ngự vừa gạt nước mắt theo.

Lão già được gọi là tam cữu tử hỏi nàng: "Ca ca ngươi nói nhị nữ nhi Phụng gia hại chết mẫu thân ngươi, là đứa này?"

Mặt Trầm Ngự mang vẻ kinh ngạc: Vì sao ca ca lại nói như vậy? Nhị muội muội tuy thường ngày không thường qua lại với chúng ta, nhưng chuyện hại chết mẫu thân... Tội danh này cũng quá lớn, cữu công vạn lần đừng nói loạn."

"Hừ!" Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng, "Trầm Ngự ngươi cứ vẫn tốt bụng như vậy, lại không biết người thiện bị người ác hiếp! Mẫu thân ngươi là con gái duy nhất của Thẩm gia, cứ như vậy mà chết trong tay người ngoài, bảo chúng ta nuốt khẩu khí này thế nào đây?!"

Phụng Vũ Hoàn nhìn hai lão nhân này mà thấy buồn cười, không khỏi nghiêng đầu hỏi Phụng Căn Nguyên: "Phụ thân, Thẩm gia cũng có tư cách tính toán với Phụng gia chúng ta sao? Không phải nói tức phụ gả vào cửa chính là người nhà chồng sao, vì sao Thẩm gia luôn miệng nói Thẩm thị với chúng ta là người ngoài?"

Không cần nàng nhắc nhở, Phụng Căn Nguyên nghe nói cũng nghĩ vậy, đứng tại chỗ phản pháo: "Thẩm thị vào cửa Phụng gia ta, thị phi khuyết điểm đều có Phụng gia ta bình luận. Tuy nàng đã chết, Phụng gia cũng theo quy cách của đương gia chủ mẫu của nàng mà xử lý tang sự, như thế nào, Thẩm gia đây là muốn đem nữ nhi mình khiêng từ phần mộ tổ tiên của Phụng gia ra sao? Có thể, bốn tướng sau khi về sẽ biết một phong hưu thư, ngày mai sẽ phái người khiêng mộ đi!"

Rốt cuộc Phụng Căn Nguyên cũng làm Thừa tướng nhiều năm, lời nói áp đảo người khác. Thẩm gia chỉ là một nhà thương nhân, sao chống lại được đe dọa như vậy? Nếu quan tài Thẩm thị thực sự bị Phụng gia đào khiêng ra ngoài, vậy coi thế nào?

Hai lão nhân kia lập tức không nói nữa, ánh mắt Trầm Ngự ngưng lại, nhìn Phụng Vũ Hoàn dùng âm thanh mềm nhẹ để nghe nói: "Nhị muội muội mau tới bái kiến tam cữu tử và tứ cữu tử đi, bọn họ là trưởng bối, muội nên hành lễ vãn an."

Chưa chờ Phụng Vũ Hoàn lên tiếng, hai lão nhân kia tức giận hừ hai tiếng, một trong hai người chỉ vào Phụng Vũ Hoàn nói: "Ngươi cứ đứng ở đây, trăm ngàn lần đừng đến đây hành lễ với chúng ta! Đại lễ của ngươi chúng ta không chịu nổi, sẽ giảm thọ."

Phượng Vũ Hoành vô cùng muốn cười, lại cảm thấy dù sao đối với lớn tuổi tốt xấu gì cũng phải chừa chút thể diện, đành phải nuốt nghẹn vào trong, nuốt nửa nội thương.

Lão thái thái nhìn không nổi nữa, trừng mắt Thẩm gia nói: "Mau tránh ra!"

Lão nhân Thẩm gia lắc đầu: "Các người muốn vào huyện thì có thể, nhưng nha đầu này và vị di nương sinh hạ nàng thì không thể vào."

Phượng Vũ Hoành "Ồ" một tiếng, hỏi Phượng Căn Nguyên: "Huyện lệnh Phượng Đồng huyện là người Thẩm gia?"

Phượng Căn Nguyên lắc đầu: "Sao có thể được."

"Vậy vì sao vào chuyện hay không cũng phải do bọn họ định đoạt?"

Điểm này Phượng Căn Nguyên cũng không rõ, "Thẩm gia các người không được quá phận."

"Quá phận?" Lão nhân kia tức giận, "Nữ nhi nhà chúng ta đang tốt đẹp đi vào Phượng phủ người, mới hơn ba mươi tuổi đã làm tang sự, rốt cuộc quá phận là ai?"

"Sinh tử từ mệnh tại thiên, chính nàng không chăm sóc tốt còn trách được ai?"

"Phượng Căn Nguyên!" Lão nhân tức giận run người, "Rốt cuộc lý do vì sao trong lòng người biết, hôm nay ta nói luôn tại đây, muốn vào huyện, phải để hai mẫu nữ kia cho chúng ta!"

Trên mặt Phượng Vũ Hoành nổi lên một lớp u ám, tàn khốc trong mắt hiện ra, Phượng lão thái thái bên cạnh nhìn thấy run lên, theo bản năng liền lui về sau hai bước. Sau đó chợt nghe Phượng Vũ Hoành mở miệng nói: "Không cho ta và mẫu thân vào cổng? Được! Ta muốn hỏi một chút, năm đó mẫu thân ta phạm vào tội gì? Phượng gia có lý do gì hợp tình hợp lý mà đuổi mẫu thân ta đi? Thẩm thị từ thiếp được nâng lên làm thê vốn đã mất mặt, Thẩm gia các người được tiện nghi mà còn không thành thành thật thật tìm góc tường trốn vui vẻ, nay còn dám làm ầm ĩ như thế? Gây sự làm Phượng gia suy sụp đối với các người có gì tốt?"

Nàng vừa nói vừa tiến lên, quanh thân tản ra một loại không khí mãnh liệt, hơi thở áp bức, làm cho hai lão nhân và mọi người Thẩm gia lui về phía sau.

Phượng Vũ Hoành còn chưa nói xong, "Thẩm gia các người thật sự nghĩ đến kinh thành làm ăn sẽ không có việc gì? Nhiều năm thế này, Phượng gia chỉ cần muốn, tùy tiện chỉ tay, có thể tra ra các người hối lộ bao nhiêu quan viên, cho bao nhiêu vàng bạc. Người Thẩm gia có phải đều sống đủ rồi hay không? Muốn vào nhà lao ngồi?"

Nàng thăm dò, đôi mắt như đèn từ âm phủ gắt gao nhìn chăm chăm một lão nhân, làm người sợ tới mức ngã ngồi trên đất.

Lão già hơn bảy mươi tuổi chân sao chịu nổi áp lực, cứ ngồi xuống đất như vậy, nửa ngày không thể đứng lên được.

Một lão nhân tức giận liều mạng dậm chân, chỉ thẳng Phượng Căn Nguyên... "Đây là gia giáo của Phượng gia sao?"

Người trả lời hẳn là lão thái thái: "Phượng gia ta dạy dỗ nữ nhi như thế nào không tới lượt Thẩm gia các người nói, nếu không nề mặt Trầm Ngu, Thẩm gia các người còn có thể đi cho tới hôm nay sao? Muốn nói đạo lý? Được! Từ Hạo không phải đang thù lảng sao? Để Trầm Ngu cùng hắn đi canh!"

Một câu của lão thái thái, Trầm Ngu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, miệng mở một nửa nhưng âm thanh cũng không phát ra được.

Người Thẩm gia cũng không nghĩ tới Phượng lão thái thái có thể nói ra như vậy, trong lúc nhất thời cũng không có động tĩnh, vốn kêu gào nên vì Thẩm thị báo thù mà hoá khí cũng dần tiêu tan.

Thật ra bọn họ là bị lời Phượng Vũ Hoành hoá, Thẩm gia là thương gia, nhiều năm buôn bán ở kinh thành, chuyện hối lộ quan viên là chuyện thường. Đặc biệt nhiều năm còn buôn bán với hoàng thất, vàng bạc lui tới đại thần trong triều nhiều vô số kể. Thực ra nếu xé rách quan hệ với Phượng gia, một Thừa tướng nhất phẩm muốn giết một gia tộc thương gia, vậy còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

Người Thẩm gia dưới lệnh của tứ cữu tổ tách ra, hai lão già một ngồi dưới đất, một người đứng tại chỗ trông mắt nhìn đoàn xe Phượng gia từ từ đi vào Phượng Ngõ huyện, cuối cùng, ánh mắt ở trên người Phượng Vũ Hoành bên cạnh Phượng lão thái thái.

Thứ nữ này mới hỏi kinh bao lâu? Có thể được lão thái thái sùng ái như thế, mắt thấy uy hiếp đến địa vị của Trầm Ngu, thật sự không thể lưu lại, không thể lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Đây mới là đích nữ của Phụng gia

Qua cửa ải của Thẩm gia, đoàn người của Phụng gia rất nhanh liền có thể đi vào huyện Phụng Ngô. Phụng Cẩm Nguyên xin huyện lệnh huyện Phụng Ngô miễn mở tiệc chiêu đãi, mang cả đoàn người và gia nhân đi thẳng đến nhà tế tổ của Phụng gia.

Ban đầu những người của Thẩm gia đều yên lặng theo sau đoàn xe Phụng gia, vẫn luôn cảm thấy tức giận. Đến khi đi đến đường vòng vào nhà tế tổ Phụng gia mới ngừng đi theo.

Gia tộc Phụng gia cũng không khí thế, tiểu viện mang theo phong cách cổ xưa, lại kèm theo chút thư hương.

Khi mọi người đến nơi, đã có người đứng ở cửa chờ đón. Phụng Vũ Hoành nhìn về phía người nọ, đó là một lão nhân khoảng tám mươi tuổi, một thân áo tím đi kèm râu tóc hoa râm, mặt mày hồng hào, dáng người rắn rỏi, hoàn toàn đối lập với hai cữu cữu Thẩm gia khom cúi lúc trước.

Phụng Cẩm Nguyên cùng lão thái thái đi xuống bước nhanh đến, trực tiếp hành lễ với lão nhân kia, mở miệng nói: "Tộc trưởng."

Mấy ngày nay Phụng Vũ Hoành đều nghe Diêu thị nói một ít chuyện về nhà tổ bên này, nghe nói từ khi Phụng Cẩm Nguyên thăng quan tiến chức trên kinh thành, tộc nhân trong gia tộc cũng tìm cách thăng quan nên giờ đây người còn lại cũng không nhiều lắm, hầu như đều là những người già cả.

Trước mặt bây giờ chính là vị tộc trưởng đã ngoài tám mươi, là thế hệ tổ phụ của Phụng Cẩm Nguyên, ở trong gia tộc cực kỳ có uy vọng. Nghe nói là một người công chính liêm minh, chuyện của tiểu bối hầu như đều mặc kệ, chỉ khi nào có chuyện lớn đến tay sẽ nghiêm khắc giải quyết.

Suy nghĩ một hồi, chợt nghe vị tộc trưởng nói: "Cẩm Nguyên, ngươi là Thừa tướng đương triều, lẽ ra không cần hướng tA Hoành lễ. Nhưng gia quy của Phụng gia không thể phá, các ngươi là hồi hương tế tổ nên lễ tiết cũng không thể thiếu."

Phụng Cẩm Nguyên nói: "Tộc trưởng nói phải."

"Ừm". Vị tộc trưởng kia gật đầu. "Các ngươi đều đứng dậy đi."

Phụng Cẩm Nguyên đứng dậy trước rồi sau đó nâng lão thái thái lên. Cùng lúc mọi người Phụng gia đều đứng lên theo.

Phụng Vũ Hoành chú ý đến vị tộc trưởng kia hình như vừa liếc qua nàng, nhưng cũng không dừng lại lâu mà hướng qua chỗ Phụng Trầm Ngưng rồi mới thu hồi ánh mắt. Cuối cùng cũng dừng trên người Kim Trần.

Phụng Cẩm Nguyên lúc này mới nhớ đến việc thu phòng Kim Trần trong tộc còn chưa biết nên vội giải thích: "Là thiếp thất mới nạp trong nhà."

Lão tộc trưởng khoát tay áo: "Việc này vốn là việc nhỏ, cũng không cần thiết báo cho gia tộc, dù sao cũng không được ghi vào gia phả. Việc này tùy ngươi làm chủ, giờ theo ta vào trong đi."

Nói xong lão nhân liền xoay người bước đi thông thả vào đại trạch. Có hạ nhân lo việc hướng dẫn xa phu đi cất xe ngựa, người Phụng gia liền đi theo vào trong sân.

Tộc nhân quay về nhà tổ, nếu hằng năm đều về tất nhân quy củ cũng có thể ít đi. Nhưng là Phụng Cẩm Nguyên bao nhiêu năm rồi mới quay về nên cũng không thể bớt chút nào.

Cũng không chờ mọi người dừng chân, phòng nghị cũng chưa có liền nghe lão tộc trưởng nói: "Từ đường đã chuẩn bị xong, Cẩm Nguyên ngươi mau đỡ mẫu thân, chính thê và đích nữ theo ta đi bái từ đường."

Lời kia vừa nói ra Phụng Trầm Ngưng liền rung rung nước mắt ủy khuất nói: "Tộc trưởng mẫu thân ta đã qua đời."

Lão tộc trưởng nhìn Phụng Trầm Ngưng, khó hiểu hỏi Phụng Cẩm Nguyên: "Thứ nữ này do ai sinh mà không hiểu quy củ như vậy?"

Phụng Cẩm Nguyên xấu hổ: "Đây là Trầm Ngưng, cũng không phải do thiếp thất sinh mà là đích nữ của đại phu nhân."

"Con vợ cả?" Lão tộc trưởng nhìn Phụng Trầm Ngưng cân nhắc một lúc mới nói: "À. Ta có chút ấn tượng ngươi có một đứa con gái gọi là Phụng Trầm Ngưng nhưng cũng không phải là con vợ cả, vốn dĩ là thứ nữ." Nói xong lại hướng Phụng Vũ Hoành vẫy tay: "Ngươi là A Hoành? Đến chỗ tổ gia gia nào."

Ý cười trên mặt Phụng Vũ Hoành hiện lên, hướng về phía lão tộc trưởng khom người hành lễ: "A Hoành bái kiến tổ gia gia."

Lão tộc trưởng đỡ nàng đứng dậy nói: "Đây mới là đích nữ của Phụng gia."

Trong mắt Phụng Trầm Ngưng ngấn lệ, khuôn mặt đỏ bừng, đối diện với lão thái thái và Phụng Cẩm Nguyên cúi đầu đầy ủy khuất. Thế nhưng tộc trưởng đứng ở đây lão thái thái cũng không có quyền lên tiếng.

Phụng Trầm Ngưng cắn chặt răng, sự tồn tại của Phụng Vũ Hoành đối với nàng càng ngày càng trở thành một trở ngại lớn, nàng hận không thể ném người này vào sâu trong rừng cho sói ăn.

Phượng Cẩn Nguyên biết rõ người mà tộc trưởng đang nói đến chính là Diêu thị và Phượng Vũ Hoành, lão nhân là một người bảo thủ nên hẳn cũng không muốn so đo nhiều liền hướng Diêu thị nói: "Đi thôi, người cùng bốn tướng đi vào."

Diêu thị trầm mặc không lên tiếng, đi theo sát phía sau Phượng Cẩn Nguyên và lão thái thái, trên mặt một chút cũng không biểu lộ cảm xúc kể cả có lão tộc trưởng bên người cũng không nhiều lời.

Mấy người đi vào Từ đường, quý xuống, sau đó có hạ nhân tới đưa hương, mỗi người ba nén đều đã được châm.

Những người phụ trách Từ đường làm một loạt các lễ, sau đó mọi người dập đầu từng đợt mỗi một lúc mới có thể chấm dứt. Lão thái thái đi lên phía trước dâng hương xong mới chính thức hoàn thành.

Phượng Vũ Hoành và Diêu thị đều dùng vị trí chủ mẫu và đích nữ để hành lễ. Vốn dĩ Diêu thị từng là chủ mẫu nên thủ tục đều nắm rõ, thế nhưng Phượng Vũ Hoành lại gặp một chút khó khăn. Nếu không phải có hạ nhân hướng dẫn thì quả thật nàng không biết phải làm sao. Chính vì thế có vài động tác mắc lỗi khiến vài người đưa mắt liếc nàng mấy lượt.

Nàng cũng không làm cao, liền hướng tộc trưởng tạ lỗi: "A Hoành ở sơn thôn hoang dã đã lâu, công lớn quy củ cũng ít tiếp xúc, giờ có chút thất lễ thỉnh tổ gia thứ lỗi."

Phượng Cẩn Nguyên nổi giận trừng nàng một cái. Sơn thôn, sơn thôn... Mở miệng ra là sơn thôn, người sợ bọn ta quên hay sợ người khác không biết người sống khô tại sơn thôn.

Trên mặt hẳn nghĩ gì Phượng Vũ Hoành đều hiểu rõ, không khỏi cười thầm trong lòng.

Lúc này mới biết xấu hổ? Lúc trước sùng thiếp diệt thế thì sao không nghĩ đến ngày hôm nay? Chính người làm chuyện không biết xấu hổ lại còn muốn người khác giấu cho mình? Ta chẳng những không giữ mặt mũi cho người còn kéo người xuống sâu hơn nữa.

"Hôm nay A Hoành cùng Diêu di nương vào từ đường bái tổ tiên là một chuyện, mong rằng tổ gia gia dặn dò mọi người không cần khoa trương ra bên ngoài."

Lão tộc trưởng thập phần khó hiểu: "Vì sao?"

"Bởi vì... A Hoành dù sao cũng không phải là đích nữ chân chính, Diêu di nương cũng không phải chủ mẫu chân chính! Vừa mới này Thẩm gia còn ngăn ở ngoài cổng huyện kêu đánh kêu giết. Nếu để cho bọn họ biết A Hoành cùng Diêu di nương vào Từ đường mà đại tỷ tỷ không có vào, nói không chừng... họ lại hạ độc thủ bọn ta."

"Bọn họ dám?" Ánh mắt lão tộc trưởng ngoan độc, râu tóc đến vểnh lên, cân nhắc lại câu nói của Phượng Vũ Hoành liền quay ra hỏi lão thái thái: "Một chi nhà các người loạn thành như thế này, cũng khỏi cần quay về tế tổ đâu."

Lão thái thái bị nói đến sợ run người, khom người nói: "Tộc trưởng quá lời, là do trong nhà ta không giải quyết tốt mọi chuyện, về sau sẽ không như thế nữa." Vừa nói vừa trách cứ Phượng Vũ Hoành, đứa cháu này khi nào lại làm rối mọi chuyện lên như thế, cố tình nói rõ mọi chuyện trước mặt tộc trưởng. Không tế tổ cũng chẳng sao nhưng mộ phần lão thái gia còn đang ở đây!

Phượng Cẩn Nguyên cũng lên tiếng: "Sự tình trong nhà phiên ngài phải lo lắng, Thẩm gia cùng lắm chỉ là một đám ô hợp, lời nói không đủ trọng lượng."

Lão tộc trưởng gạt đầu, lại nhìn đến sân viện đang có một đám người, đặc biệt Phượng Trầm Ngư thật sự chỉ thấy điềm xấu.

Lão đã sống tám mươi năm nay, có người nào là chưa nhìn thấy, sớm đã nghe nói Phượng Cẩn Nguyên có một đích nữ mang mệnh phượng hoàng, lại nhìn Phượng Trầm Ngư sao cũng không giống...

"Thôi các người đều đi nghỉ đi, sẽ có hạ nhân mang các người đến phòng nghỉ. Về phần chuyện đích nữ thứ nữ, các người trở về tự bàn bạc với nhau, nhưng ta và tộc gia chỉ nhận A Hoành và Diêu thị."

Nói xong những lời này, lão tộc trưởng nâng bước đi.

Phượng Trầm Ngư trong lòng lúc này đã mắng lão nhân kia không biết bao nhiêu lần. Phượng Vũ Hoành nhìn thấy Phượng Trầm Ngư tức giận đến mức độ kia liền thấy vui vẻ, lôi kéo Diêu thị đi ra khỏi Từ đường, cố ý đi đến trước mặt nàng ta nói: "Mấy ngày này chỉ có thể ủy khuất tỷ tỷ rồi, đều là vì yêu cầu của tộc trưởng thôi, A Hoành cũng không thể làm gì hơn." Người nếu không vui có thể đi tìm tộc trưởng đề nghị! Người dám sao?

Phượng Trầm Ngư còn có thể nói gì nữa đây, liền quay người mang theo Ý Nguyệt rời đi.

Lão thái thái hỏi hạ nhân một câu: "Thiếu gia Phượng Từ Hạo đâu?"

Hạ nhân sợ run người, suy nghĩ một hồi mới trả lời: "Lão thái thái nói là vị thiếu gia đang đi thủ lăng có phải không? Hẳn hiện đang ở trên núi, lão tộc trưởng phân cho hẳn một gian phòng lại còn có người hầu hạ cẩn thận."

Lão thái thái đau lòng một trận, trừng mắt nhìn Phượng Cẩn Nguyên.

Phượng Cẩn Nguyên cũng không nghĩ tới lão tộc trưởng thế nhưng lại trực tiếp đuổi con trai lên núi, mà cũng do hắn sơ sẩy nói ra điều đó khiến Từ Hạo

phải về thủ lĩnh. Hiện giờ đứa nhỏ kia thật sự phải làm hấn có thể nói cái gì? Đành phải trấn an lão thái thái: "Ngày mai sáng sớm ta sẽ lên núi xem sao."

Bọn hạ nhân dẫn mọi người về phòng của mình, Phụng Vũ Hoành giúp Diêu thị dọn xếp ổn thỏa xong, nhìn thấy nàng nằm lên giường nghỉ ngơi mới về phòng của mình.

Vong Xuyên giúp đỡ nàng chuẩn bị giường, Hoàng Tuyền thì đi ra bên ngoài nhận bữa trưa từ hạ nhân: "Tiểu thư mau tới ăn một chút gì đi. Bên kia phu nhân cũng đã bắt đầu dùng bữa rồi."

Nhà chính Phụng gia cũng không nhiều chủ nhân lắm, hạ nhân cũng không ít, hơn một nửa là giữ lại để phòng tộc nhân về tể tử.

Phụng Vũ Hoành vừa ăn cơm vừa đánh giá căn phòng một lần, phát hiện có bút mực, trong bụng đã có một chút suy tính.

Nàng đứng dậy đi đến chỗ bút mực trên bàn, hai nha đầu không hiểu liền đi theo. Thấy Phụng Vũ Hoành kéo xuống một tờ giấy nhấc bút lên viết một hàng chữ xấu như gà bới.

Hoàng Tuyền liền hỏi: "Tiểu thư là dùng roi nhiều, chữ viết cũng thật lù."

Nàng liếc Hoàng Tuyền một cái: "Nhìn cho kỹ lại xem chữ viết này giống của ai?"

Vong Xuyên thận trọng nghĩ, nhìn kỹ lại một lần, chỉ thấy Phụng Vũ Hoành viết: "Đêm nay giờ Tý đến núi Tê Phụng. Bút tích này... Phụng Tử Hạo?"

Phụng Vũ Hoành đưa nàng một cái ánh mắt tán dương, sau đó nhét tờ giấy vào tay Vong Xuyên. "Tìm một cơ hội đưa đến phòng Phụng Trầm Ngư, cần phải đưa cho nàng xem"

Hoàng Tuyền buồn bực: "Vì sao phải làm vậy?"

Phụng Vũ Hoành cũng không thừa nước đục thả câu, cùng nàng giải thích: "Phụng Trầm Ngư mất bao nhiêu công sức muốn đem ta quay về huyện Phụng Đồng này là vì cái gì? Các người lại nghĩ là tể tử thật đi?"

"Tiểu thư nghĩ là hai người này thiết kế hãm hại người?"

"Chỉ là phỏng đoán thôi. Nhưng mặc kệ đúng hay sai cũng phải gây sức ép cho nàng ta, điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta."

Làm chuyện xấu tâm tình lại càng tốt, Phụng Vũ Hoành liền tiếp ăn thêm hai bát cơm sau đó mới đi nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, Ý Nguyệt phát hiện mảnh giấy ở phía trước cửa sổ, buồn bực đưa cho Phụng Trầm Ngư: "Tiểu thư người xem."

Phụng Trầm Ngư đem tờ giấy mở ra, nhìn thoáng qua chữ viết liền xác định là của Phụng Tử Hạo. Đọc xong liền phản phó Ý Nguyệt: "Đem ngọn nến ra đốt tờ giấy này đi."

Ý Nguyệt nghe theo, nhưng cũng tò mò hỏi: "Là đại thiếu gia đưa tới ả?"

Phụng Trầm Ngư trừng mắt nhìn nàng, hừ lạnh: "Không phải hấn thì còn có thể là ai. Đêm nay giờ Tý người đi theo ta lên núi Tê Phụng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 150: Vui thú trên phần mộ tổ tiên

Đến đêm lúc cuối giờ Hợi, Phụng Trầm Ngư một thân áo đen dẫn theo nha đầu Ý Nguyệt lên lút đi ra bằng đường cửa sau của nhà tổ.

Hai người vừa đi vừa cẩn thận đề phòng có người bám đuôi, lại sợ có người phát hiện, cũng may ở đây không như kinh thành, trên đường ban đêm căn bản không có ai, ngay cả người gõ mõ cũng không có.

Các nàng chạy một đường đến chân núi Tê Phụng, Phụng Trầm Ngư tựa vào một gốc cây đại thụ thở mạnh.

"Tiểu thư cố gắng một chút nữa, vào trong núi là có thể yên tâm rồi." Ý Nguyệt nhìn Phụng Trầm Ngư dừng lại nên sốt ruột nhắc nhở.

Phụng Trầm Ngư hưng hăng trừng mắt với nàng: "Tiện nhân, đừng cho là ta không biết người đang nghĩ cái gì. Chốc nữa nhìn thấy ca ca ta người liệu mà đem mắt với miệng nghiêm túc một chút, nếu không cẩn thận da của người."

Ý Nguyệt giật mình, chạy tới cam đoan với nàng: "Nô tỳ chỉ quan tâm tới tiểu thư, đại thiếu gia ngay cả liếc mắt cũng không có lấy một cái."

"Biết thân biết phận là tốt."

Ỗ Nguyệt gấp gáp tới muốn khóc nói: "Tiểu thư, nô tỳ không phải muốn nhanh gặp đại thiếu gia mà thật sự nơi này không an toàn, chúng ta cố gắng một chút vào trong núi rồi nghỉ ngơi đi."

Phượng Trầm Ngư hừ lạnh, nhưng cũng không nghỉ ngơi nữa, liền choàng áo lên tiếp tục chạy về hướng ngọn núi. Lại không biết ngay đằng sau các nàng có hai người lén lút đi theo, bước đi nhẹ nhàng không có lấy một tiếng động, thu toàn bộ hành động của Phượng Trầm Ngư vào ánh mắt.

Phượng Vũ Hành cười hi hi với Vong Xuyên: "Không nghĩ rằng Phượng Tử Hạo ngay cả đến nha đầu của muội muội cũng không tha."

Vong Xuyên thấy tiểu thư nhà mình cũng thích hóng chuyện, nhưng nghĩ lại hành động của đích tử Phượng gia kia cũng không lấy làm lạ, "Nghe nói hán còn từng ngủ qua giường của đại tiểu thư, Phượng gia từng người so với từng người lại càng thú vị nha."

Phượng Vũ Hành liếc nhìn nha đầu nhà mình, Vong Xuyên biết mình lỡ miệng nói sai liền nhanh chóng sửa lại: "Trừ tiểu thư ra."

Lúc này mới vừa lòng cười cười, Phượng Vũ Hành lại tiếp tục lôi kéo Vong Xuyên theo dõi. Lúc này một giọng nói trong gió thoảng qua: "Đừng nói chuyện phiếm, cẩn thận đường dưới chân."

Phượng Vũ Hành nghiêng răng nghiêng lợi quay về hướng phát ra âm thanh nói: "Chủ tử nhà ngươi chưa kém đến trình độ đó."

Vong Xuyên đứng một bên cười không nói một câu.

Cùng lúc đó ở phía trước Phượng Trầm Ngư và Ỗ Nguyệt vì chưa bao giờ đi đến núi Tê Phượng nên vòng vào một hồi, Ỗ Nguyệt đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Không hay rồi."

Phượng Trầm Ngư hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đại thiếu gia hẹn chúng ta ở núi Tê Phượng nhưng cũng không nói địa điểm nào. Giờ biết đi đâu tìm người đây?"

Phượng Trầm Ngư lúc này mới phản ứng lại, Ỗ Nguyệt nói đúng, núi Tê Phượng to như vậy biết đi đâu tìm Phượng Tử Hạo?

Nàng nhìn lại bốn phía, nghĩ một lúc rồi nói: "Đi đến đỉnh núi đi, ca ca ta đang ở một phòng nhỏ trên đó, chúng ta đi nơi đó tìm hán."

Hai người đã có phương hướng bắt đầu đi về phía trước, mặt sau Phượng Vũ Hành sờ mũi, trực giác của nàng cho biết chốc sẽ có trò hay để xem rồi.

Phượng Trầm Ngư chỉ nhớ rõ Phượng Tử Hạo đang ở trên đỉnh núi mà quên mất vì sao hán lại phải sống trên đó.

Bởi vì đó là nơi mộ phần tổ tiên của gia tộc Phượng gia, Phượng Tử Hạo làm người thủ lăng, các nàng muốn gặp thì sẽ phải đi qua từng nấm mồ.

Chính vì thế khi hai người đi lên đến đỉnh núi, Phượng Vũ Hành cùng Vong Xuyên nghe thấy tiếng thét chói tai: "Aaaaaaaa!"

Phượng Vũ Hành bĩu môi: "Không phải chỉ là mấy nấm mồ thôi sao, cần gì phải kêu to như vậy."

Vong Xuyên bắt đầu đi trả lời: "Nói là vậy nhưng một tiểu thư đài các ban đêm nhìn thấy đồng phần mộ có kinh sợ là bình thường."

Dù vậy Phượng Trầm Ngư cũng không có kêu lâu, Ỗ Nguyệt bị dọa sợ đang bịt miệng tiểu thư nhà mình lại: "Tiểu thư ngàn vạn lần không thể kêu. Nơi này ngoại trừ thiếu gia còn có người khác của gia tộc đang trông."

Phượng Trầm Ngư bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, lại nghe thấy Ỗ Nguyệt nói nên mặt trở nên trắng bệch như ma khiến Ỗ Nguyệt cũng thấy sợ hãi quay đầu về phía khác.

Từ kinh thành đi đến huyện Phượng Ngộ, Phượng Trầm Ngư cả một đường hóa trang mặt đen, đến ban đêm mới thoải mái một chút. Nhìn khuôn mặt suốt mấy ngày đều đen giờ trắng bệch, Ỗ Nguyệt có phần không quen nổi.

"Ai ở bên kia?" Đột nhiên một giọng nam truyền đến dọa Phượng Trầm Ngư sợ run.

Ỗ Nguyệt nghe xong mặt mày rạng rỡ, nghe rõ thanh âm bên kia liền nói: "Tiểu thư đừng sợ, là đại thiếu gia."

Phượng Trầm Ngư hướng về phía phát ra thanh âm, quả nhiên nhìn thấy Phượng Tử Hạo đang từ từ đến gần.

Nàng thở dài nhẹ nhõm, bước nhanh về phía trước đón Phượng Tử Hạo. Ỗ Nguyệt chạy nhanh phía sau, ánh mắt vẫn thủy chung gắn trên người Phượng Tử Hạo, trong lòng tràn ngập vui mừng.

Phượng Tử Hạo cũng thấy rõ hai người liền đi tới vội vàng hỏi: "Các ngươi vì sao lại lên đây? Mọi chuyện ta đều an bài tốt rồi. Hơn nửa đêm đi đến đây nhờ đâu bị phát hiện chẳng phải hỏng hết mọi chuyện sao?"

Phượng Trầm Ngư sùng sốt: "Không phải ca bảo ta lên đây sao?"

"Ta gọi ngươi lúc nào?"

Phượng Từ Hạo vừa trả lời thì lòng Phượng Trầm Ngư liền lạnh. Bị lừa rồi?

Nhìn lại Phượng Từ Hạo, thấy hắn không hề nhìn mình mà ánh mắt chăm chú nhìn lại phía sau. Phượng Trầm Ngư thấy thế liền quay đầu lại, quả nhiên Ý Nguyệt đang e thẹn cùng ca ca nàng liếc mắt đưa tình.

"Hóa ra là ngươi!" Phượng Trầm Ngư hung hăng ném ra một câu, giọng lên tát Ý Nguyệt: "Một con tiện tì đủ nham hiểm! Vì để gặp ca ca của ta, lại dám nghĩ ra chiêu này hại ta nửa đêm phải lên núi."

Ý Nguyệt vội quỳ xuống đất, bùm mặt úy khuất nói: "Tiểu thư bớt giận, thật sự không phải là nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng không biết!"

"Ờ giấy kia rõ ràng là ngươi đưa cho ta, vậy không phải ngươi thì là ai?" Nàng từ đáy lòng nổi lên một con tức quay đầu lại nói: "Ta ở nhà bị Phượng Vũ Hành khi dễ, lão thái thái thì một lòng hướng về nàng ta, đối với ta thì khó chịu. Vất vả lắm mới đem họ lừa về đến đây, trông cậy hết vào kế sách của ngươi sẽ thành công, vậy mà ngươi cùng nhà đầu kia cứ nhiên thông đồng lừa gạt ta? Phượng Từ Hạo ngươi không sợ sẽ khiến người khác thất vọng sao? Không sợ mẫu thân trên trời oán trách ngươi sao?"

Phượng Từ Hạo bị nàng mắng đến choáng váng, "Dựa vào đâu mà nói ta lừa muội? Ta lừa muội khi nào?" Hắn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ủy khuất Phượng Trầm Ngư, muội muội của hắn từ nhỏ đã rất xinh đẹp, mỹ lệ khiến người khác chỉ muốn yêu thương. Phượng Từ Hạo tiến lên hai bước ôm lấy Phượng Trầm Ngư: "Muội muội tốt, ca ca thực lòng không lừa muội."

Phượng Trầm Ngư sợ run người lùi về sau hai bước: "Ngươi đừng có lại đây!" Nàng chán ghét vỗ vỗ chỗ bị Phượng Từ Hạo chạm: "Ngay cả nha hoàn của muội muội cũng muốn, thật là không biết xấu hổ."

Nói xong câu này Phượng Trầm Ngư liền chạy xuống chân núi, mặc cho Phượng Từ Hạo ở phía sau hô: "Trầm Ngư! Muội đừng chạy nghe ca ca nói!" Sau khi hô hai tiếng xong cũng không thấy tiếp tục, mà Ý Nguyệt cũng không thấy có tiếng động gì.

Phượng Trầm Ngư cảm thấy chuyện này thật ghê tởm, ca ca từ nhỏ đến lớn toàn làm những việc không đứng đắn. Từ khi Thẩm thị an bài cho hắn hiểu chuyện nam nữ lúc mười hai tuổi, hắn liền như bị nghiện cả ngày cũng chỉ làm có hai việc: Tìm nữ nhân và đổi nữ nhân. Đến bây giờ ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng muốn, quả thật không hiểu ca ca nàng còn có thể dùng vào việc gì nữa.

Phượng Trầm Ngư vừa chạy vừa khóc, cũng không thấy được cảnh nàng vừa chạy không xa Ý Nguyệt cùng Phượng Từ Hạo liền ôm chặt lấy nhau.

Vong Xuyên ngưng ngưng không dám nhìn thẳng nhỏ giọng nói: "Phượng thiếu gia muốn làm gì đây? Chỗ này là phần mộ của tổ tiên."

Phượng Vũ Hành hừ lạnh: "Tình tròng lên não còn quản ở nơi nào."

Quả nhiên nàng vừa nói xong, Phượng Từ Hạo đứng là không xem phần mộ tổ tiên vào trong mắt, liền giờ trò trên người Ý Nguyệt, động vài cái, váy áo trên người đã bị xé rách.

Mà Ý Nguyệt ngày đêm tưởng nhớ Phượng Từ Hạo cũng không chịu nổi, tình ý dâng lên không cần phân biệt địa điểm liền làm chuyện ô uế này.

Phượng Vũ Hành xem đến vui vẻ: "Vong Xuyên ngươi nói xem trước mặt tổ tông mà làm cái chuyện này, phong thủy chắc tốt lắm nhỉ?"

Vong Xuyên càng nhìn càng xấu hổ kéo tay Phượng Vũ Hành nói: "Tiểu thư chúng ta trở về đi."

Phượng Vũ Hành cười hi hi nói: "Đừng có gấp, nhìn thêm chút nữa đi. Vong Xuyên ngươi đừng có nhắm mắt lại, loại giáo dục này hiếm lắm mới được xem, sau này lập gia đình cũng đỡ bơ vơ."

Vong Xuyên bị nàng nói đến mặt đỏ hồng, nàng thật sự không hiểu sao tiểu thư nhà mình cái gì cũng có thể nói ra.

Ngay tại lúc Vong Xuyên đang suy nghĩ bỗng nghe được tiếng bước chân phía sườn núi chạy đến.

Phượng Vũ Hành quay đầu lại nhìn thấy Phượng Trầm Ngư vốn đã chạy đi nay lại quay lại. Nàng mừng rỡ nói: "Vong Xuyên, mau mau nhìn sắp có trò hay để xem rồi!"

Vong Xuyên bị nàng nói cũng nổi lên hứng thú, mở mắt ra thì thấy Phượng Trầm Ngư phát điên chạy đến chỗ Phượng Từ Hạo cùng Ý Nguyệt vừa nãy: "Tiện nhân! Súc sinh!"

Phượng Vũ Hành liếc mắt liền thấy Phượng Trầm Ngư mang theo một hòn đá lớn, đây là muốn liều mạng sao?

Quả nhiên, đang trong lúc tình ý lên cao, Phượng Từ Hạo cùng Ý Nguyệt vừa nhìn thấy Phượng Trầm Ngư liền giật mình, còn không đợi hai người có phản ứng, Phượng Trầm Ngư đem viên đá đập vào Ý Nguyệt.

Ý Nguyệt đáng thương còn chưa kịp kêu lên đã bị con thịnh nộ của Phượng Trầm Ngư đồ xuống đập đến đầu nở hoa, đoán chừng không còn hơi thở.

Phượng Vũ Hành bĩu môi: "Xuống tay quả thực ngoan độc."

"A!" Nàng vừa dứt lời, Phụng Tử Hạo liền hô to một tiếng, hóa ra Phụng Trầm Ngự đánh chết Ý Nguyệt xong thì đánh ca ca mình.

"Ta giết người tên súc sinh này!" Phụng Trầm Ngự mất đi lí trí, liều mạng đánh Phụng Tử Hạo. Nhưng vốn là nữ tử yếu đuối không thể bằng nam nhân, hai ba cái liền bị Phụng Tử Hạo cản được.

"Người điên rồi?" Phụng Tử Hạo tức giận, không ngừng ho khan: "Mẹ nó, ông đây sủng nha đầu nhà người, người àm ỉ cái gì?"

"Sủng nha đầu? Haha." Phụng Trầm Ngự cười điên cuồng: "Sủng nha đầu của muội muội người? Sủng nha đầu ngay trên phần mộ tổ tiên làm chuyện dâm ô? Phụng Tử Hạo, người là một tên súc sinh, người nên chết đi!" Nàng hét khản cả cổ, trong mắt hằn lên tơ máu. Nàng không hiểu được, chính mình vì sao lại có loại ca ca như này?

Phụng Tử Hạo cũng khó thở, xông lên túm lấy cánh tay Phụng Trầm Ngự, ánh mắt dần tối: "Muội muội tốt, ca ca yêu thương nha đầu kia làm muội tức giận phải không? Không khóc không khóc, ca ca cũng yêu thương muội! Ca ca hiểu rõ nhất chính là Trầm Ngự nhà ta."

Nói xong liền đề Phụng Trầm Ngự xuống mặt đất, hướng thân thể Phụng Trầm Ngự làm chuyện ghê tởm...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 151: Lão tử bị ám toán

Edit: Lạc Lạc

Beta: Sawol

Phụng Tử Hạo bệnh cũ lại tái phát, chỉ cần là cô nương xinh đẹp cho dù là muội muội hắn cũng không buông tha.

Thế nhưng hôm nay Phụng Trầm Ngự cũng đủ ngoan độc, ngay khi Phụng Tử Hạo chuẩn bị ôm lấy thì cắn mạnh vào cổ hắn. Răng nanh hạ xuống cũng không lưu tình, cắn cổ Phụng Tử Hạo đến máu chảy đầm đìa.

Ngay lúc này Phụng Trầm Ngự tranh thủ đứng lên chạy nhanh xuống núi. Phụng Tử Hạo ở phía sau mắng to: "Con nha đầu chiết tiết kia, người cứ chờ đó. Sớm muộn cũng có một ngày ta đem người đặt dưới thân! Đệ nhất mỹ nữ kinh thành là cái thứ gì? Cho dù thế người cũng phải nằm trên giường của lão tử."

Phụng Trầm Ngự nghe được những lời này liền cảm thấy ghê tởm, lại càng chạy nhanh hơn, mặc kệ có té ngã như thế nào cũng không dừng lại. Nàng biết, ca ca của nàng đã mất đi lí trí, nếu nàng không chạy chỉ sợ sẽ bị hắn làm hỏng cả đời.

"Chết tiết!" Phụng Tử Hạo lấy tay che chỗ cổ bị cắn, lộ ra cả một mảng máu lớn: "Chờ đêm nay lão tử xử lí xong tiện nhân Phụng Vũ Hoành, về sau sẽ xử lí đến người. Phụng Trầm Ngự, người chạy không thoát khỏi bàn tay ta đâu." Vừa nói xong liền nhìn sang thi thể của Ý Nguyệt, hắn chán ghét đạp một cái: "May mắn hôm nay không ai đến đây, nếu bị nhìn thấy lại có người gây sức ép với ta." Hắn cúi người xuống xử lí thi thể của Ý Nguyệt.

Phụng Vũ Hoành nhìn thấy hắn đào một cái huyết nhỏ bên cạnh mộ tổ tiên rồi thả Ý Nguyệt xuống, sau đó xoay người rời đi. Sau khi nhớ kỹ vị trí chôn Ý Nguyệt, nàng cùng Vong Xuyên cũng xuống núi.

Quay trở lại phòng cũng đã qua giờ Sửu, Hoàng Tuyền vẫn đang chờ các nàng trở về. Thấy hai người đến nói liền chạy lại hỏi thăm: "Thế nào rồi?"

Vong Xuyên đỏ mặt, không lên tiếng. Phụng Vũ Hạnh thấy thế liền nói: "Đương nhiên là rất phấn khích."

Hoàng Tuyền cũng không hiểu được ý tứ của phấn khích, nhưng thấy hai người bình an trở về liền nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó hai nha đầu vào phòng đốt nến, hầu hạ Phụng Vũ Hoành rửa mặt thay đồ, thấy nàng lên giường ngủ mới an tâm rời đi.

Phụng Vũ Hoành luôn có thói quen không cần người gác đêm, ngay cả Ban Tẩu cũng bị nàng đuổi đi xa.

Thế nhưng đêm nay nàng lại có chút hối hận vì thói quen của bản thân, bởi vì nằm một lúc nàng liền cảm thấy không thích hợp, giống như trong không gian có một loại khí đang tràn ngập, vô sắc vô vị nhưng lại khiến nàng cảm thấy kích thích.

Phụng Vũ Hoành chắc chắn khi vào phòng vốn không có vấn đề gì, huống chi nàng còn mang theo Vong Xuyên lên núi, Hoàng Tuyền vẫn luôn canh giữ trong viện, nếu có người vào hạ thủ sẽ phát hiện ngay.

Vậy chỉ có thể có đồ vật bị tẩm thuốc.

Có thể là cái gì đây?

Nàng dịch thân thể, cảm thấy dần mê man, một cỗ nhiệt chạy khắp cơ thể, đến cả tai cũng bắt đầu nóng.

Phượng Vũ Hoành là quân y, tất nhiên rõ ràng mình đã bị trúng cái gì. Cứ nhiên lại là xuân dược, chỉ cần hít một hơi là có phản ứng, lượng xuân dược nàng hít vào đã khiến nàng không thể ức chế xúc động.

Miền cường mở đôi mắt đã bắt đầu mơ hồ lên, hoảng hốt liếc mắt quanh căn phòng rồi dừng lại ở cây nến đang cháy đỏ.

Đúng rồi! Nhất định là ngọn nến có vấn đề!

Cả ngày nay nàng chỉ ở gian phòng bên ngoài, mặc dù đến buổi tối nhưng vì đi lên núi Tê Phượng nên vẫn chưa vào phòng trong để nằm, chính vì thế nên giờ này mấy ngọn nến mới được thắp lên. Chính là thuốc kia càng gấp nhiệt càng mạnh, nên dù Phượng Vũ Hoành biết cũng không thể chống đỡ nổi.

Trong một khắc cuối cùng còn ý chí, nàng xoa cổ tay có hình phượng hoàng, ý niệm vừa hiện liền đi vào không gian, cả người trên giường bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại hơi người nóng bỏng bên trong chiếc chăn.

Vào trong không gian, Phượng Vũ Hoành chống đỡ một khắc cuối cùng cũng hết. May mắn bên trong nơi này hoàn toàn thuộc về nàng, chữa bệnh cũng được mà phát bệnh cũng không sao, lại càng không sợ có người quấy rầy hay rơi vào bẫy của kẻ thù.

Dược tính càng ngày càng nặng, nhiệt trên cơ thể ngày càng cao, miệng khát khô nước, Phượng Vũ Hoành liều mạng bò mặt đất, nàng nhớ quỳ phía trước có nước khoáng, chỉ cần có nước nàng có thể kiềm được tính xuống, chịu đựng một chút là hết chuyện.

Bên trong Phượng Vũ Hoành gây sức ép, mà ở trong phòng mấy ngọn nến tấm dược bị bề gây rơi ngay xuống chỗ màn giường, một ngọn lửa liền bốc lên lan tới tận giường.

Ban Tẩu đang ẩn trong chỗ tối thấy có điều không thích hợp, phi người tới bên giường, đưa tay chuẩn bị tóm lấy Phượng Vũ Hoành cấp tốc lao ra, đáng tiếc lại không tìm thấy người.

Ban Tẩu không tin liền sờ lại một lần nữa, vẫn không thấy bóng dáng Phượng Vũ Hoành đâu.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, hần bắt chấp ngọn lửa làm bỏng cánh tay, kiên trì sờ tiếp một vòng, sau khi xác định cái gì cũng không có trong lòng liền hoang mang.

Hần là ám vệ của Phượng Vũ Hoành, sứ mệnh của hắn là bảo vệ chủ tử an toàn. Hắn chắc chắn Phượng Vũ Hoành không có đi ra khỏi tấm phòng, vì sao trên giường lại không có ai?

Lửa càng lúc càng lớn làm cho hắn không còn cách nào khác đành phải đứng sang bên, Ban Tẩu kêu lên: "Chủ tử? Chủ tử!"

Tiếng thứ hai vừa phát ra, cửa phòng bị hai người đẩy mở. Hắn quay đầu lại, hy vọng người mở chính là Phượng Vũ Hoành ngờ đâu lại là Vong Xuyên và Hoàng Tuyền.

Trong phòng đột nhiên bị cháy, hai người đang chấp chôn ngủ ở phía ngoài cảm thấy có điểm không đúng liền chạy vào. Đến khi nhìn thấy Ban Tẩu đang đứng trong phòng, ánh lửa càng làm rõ vẻ mặt đỏ bừng của hắn, cũng đem ánh mắt đang lo lắng lộ rõ ra.

Hoàng Tuyền nóng nảy: "Người còn thất thần cái gì? Mau cứu chủ tử ra."

Vong Xuyên cũng chạy vọt lên phía trước, không quan tâm tới lửa cháy hướng phía giường tìm kiếm.

Một lát sau trở ra, ngay cả góc áo cũng dính ngọn lửa, tóc cũng bị cháy mất một phần, Hoàng Tuyền vội vàng chạy lại giúp nàng dập lửa, chợt nghe Vong Xuyên thất thanh nói: "Tiểu thư không có trên giường."

Ban Tẩu cũng nói theo: "Không thấy chủ tử."

Hoàng Tuyền khó hiểu: "Không thấy? Không thấy cái gì? Ban Tẩu người đang nói cái gì vậy?"

Ban Tẩu từ trong hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, nói với Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Ngay khi giường bốc cháy ta đã phát hiện, ngay lúc đó liền chạy đến đây muốn cứu chủ tử ra, thế nhưng trên giường không có ai."

Sắc mặt Ban Tẩu âm lãnh, trong mắt nổi lên tàn nhẫn. Dám ngay trước mặt hắn cướp đi chủ tử, đối với một ám vệ như hắn mà nói là một sự sỉ nhục.

"Ta nhất định đem chủ tử trở về." Ban Tẩu nói xong liền biến mất vào trong bóng tối.

Hoàng Tuyền và Vong Xuyên nhìn ngọn lửa đang cháy ngày một lớn, trong lòng lo lắng không thôi. Mọi Hoàng Tuyền run run, hỏi Vong Xuyên: "Làm sao bây giờ? Chúng ta làm mất Vương phi, Điện hạ liệu có lộ da chúng ta không?"

Da đầu Vong Xuyên run rẩy một hồi, "Lột da còn là nhẹ đó." Nàng lùi Hoàng Tuyền ra phía sau, lửa cháy ngày càng to khiến không ít hạ nhân tỉnh giấc, một đám hét chói tai: "Đi lấy nước! Đi lấy nước!"

Hoàng Tuyền tức giận đến cắn răng: "Làm bà đây phiền muốn chết! Thật muốn giết hết mấy người này đi."

Vong Xuyên khuyên nài: "Ngươi bình tĩnh lại một chút, Ban Tẩu đã đi tìm tiểu thư, chúng ta mau chóng dập lửa xem xem trong phòng còn lưu lại chút manh mối nào không."

Hoàng Tuyền gật đầu: "Được! Để ta đi gọi người." Nói xong nàng liền xoay người ra khỏi phòng, một bên vừa chạy vừa hô to: "Mau tới cứu hỏa! Mau tới cứu hỏa!"

Vong Xuyên bị thương cũng không để ý, muốn ở lại tìm một lượt. Vì thế nàng lấy vẩy che mũi, chọn chỗ bị cháy tìm lại một lần.

Đáng tiếc đến khi Hoàng Tuyền tìm được người đến dập lửa Vong Xuyên vẫn chưa tìm được manh mối nào.

Lúc này hỏa hoạn đã khiến toàn bộ Phụng gia tỉnh giấc, lão tộc trưởng cùng mọi người đều tập trung đến chỗ Phụng Vũ Hoành ở. Điều thị gấp đến mức khóc lớn, liều mạng xông vào bên trong. Hoàng Tuyền cố gắng lôi kéo, khuyên can nài: "Tiểu thư không có ở bên trong, phu nhân người đừng quá xúc động."

Thế nhưng lúc này Điều thị làm sao nghe vào: "Nó không ở bên trong vì sao không chịu gặp ta? A Hoành! A Hoành nói chuyện với nương đi! Con muốn mẫu thân đau lòng tới chết hả?"

Phụng Trầm Ngư nghe nàng một câu A Hoành một câu mẫu thân liền nổi con điên, nhưng nhìn lại căn phòng đang cháy liền nhịn xuống, cảm thấy vui sướng.

Khóe môi Phụng Trầm Ngư nổi lên nụ cười lạnh, mang theo vài phần đắc ý, nghiêng răng than thở: "Phụng Vũ Hoành, ngươi tốt nhất cháy cho hết, ngay cả xương cốt cũng không cần giữ lại. Loại người như ngươi nên chết đi!"

"Ngươi nói cái gì?" Đột nhiên một tiếng nói quý mị vang lên bên tai nàng. "Ai?" Trầm Ngư kinh hãi, hoảng sợ nhìn xung quanh, "Ngươi là ai?"

Thanh âm kia vẫn vang vọng bên tai nàng, rõ ràng là tiếng nam nhân, thanh âm rất nhẹ nhưng đủ để nàng nghe rõ: "Nếu hôm nay Phụng Vũ Hoành chết trong trận hỏa hoạn này, Phụng Trầm Ngư, ta sẽ đem ngươi ném đến chỗ mấy tên dã hán ở Bắc Giao."

Hai chân Trầm Ngư run lên, không ngừng hỏi: "Là ai đang nói? Là ai?"

Đáng tiếc cũng không có ai trả lời, nhưng những lời vừa này đã đánh sâu vào trong lòng Phụng Trầm Ngư.

Bắc Giao ở kinh thành là cái địa phương như nào chứ? Nghe nói nơi đó tập trung một đám người hạ đẳng, nam nhân chỉ chờ người ta tới thuê đi làm việc, khi không có việc thì nói chuyện nữ nhân thô bỉ. Mấy người phụ nữ thì đều giả ngu không dám phản kháng lại đám nam nhân kia. Nghe nói năm trước có người phụ nữ sắp sinh, không còn cách nào khác đi gọi chồng mình về, nào ngờ bị một đám đàn ông cường bức tập thể, không cần quan tâm người đó đang sắp sinh cứ ấn xuống mà làm. Cuối cùng đứa nhỏ bị nghẹt mà chết, còn người phụ nữ càng không sống nổi.

Phụng Trầm Ngư ngã ngồi trên mặt đất, thở từng ngụm khí lớn. Nếu nàng bị ném tới nơi đó... Sống không bằng chết.

"Đại tiểu thư." Đột nhiên lại có một âm thanh trên đầu truyền đến, Phụng Trầm Ngư kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, đúng là Vong Xuyên. Có lẽ lời nói kia có tác dụng khiến nàng cảm thấy Vong Xuyên đang nhìn mình với ánh mắt tìm tòi, còn mang theo một tia hiểu rõ, cái gì cũng không thể giấu được. Nàng ngồi dưới đất dịch ra phía sau, muốn cách xa Vong Xuyên. Ngay khi nàng lùi về phía sau, Vong Xuyên liền bước đến ép sát Phụng Trầm Ngư đến cái giếng phía sau, đến khi hết đường lùi mới nghe được lời nói: "Ngài cùng đại thiếu gia rồi cuộc muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 152: Ca ca ngươi là súc sinh, vậy cha ngươi là gì?

Edit: Lạc Lạc

Beta: Sawol

Trong đầu Phụng Trầm Ngư "đùng" một tiếng.

Nghe xong ba chữ "đại thiếu gia" đưa suy nghĩ của nàng về cảnh tượng trên núi Tê Phụng, vô số hình ảnh hiện lên trước mắt, ngay trên mộ phần tổ tiên Phụng Từ Hạo và Ý Nguyệt đang tăng tị với nhau, nàng dùng tảng đá đập chết Ý Nguyệt, còn Phụng Từ Hạo định cưỡng gian làm hỏng cả đời nàng.

Phụng Trầm Ngư kêu to: "Aaaa", đưa tay ôm lấy đầu vui sâu vào hai đầu gối không ngừng kêu: "Tránh ra! Tránh ra!"

Mấy người xung quanh phát hiện điều bất thường liền tiến đến, Phụng Cảnh Nguyên đi tới trước mặt nàng, vừa đi tới liền nghe thấy Vong Xuyên hỏi: "Đại tiểu thư, ngài lại làm sao vậy?"

Hắn bước nhanh đến, động thủ muốn đẩy Vong Xuyên ra chỗ khác, thế nhưng đẩy cũng không nổi liền phát cáu: "Tránh ra!"

Vong Xuyên lúc này mới lui về sau hai bước, đồng thời nhắc nhở Phụng Cảnh Nguyên: "Phòng của nhị tiểu thư bị cháy, vì sao ngài từ đầu đến cuối cũng không hỏi thăm một câu?"

Phụng Cảnh Nguyên lúc này mới nâng cánh tay Phụng Trầm Ngưng lên, nghe được Vong Xuyên nói liền nghĩ, quả đúng mình chưa hỏi thăm qua Phụng Vũ Hoành câu nào. Thế nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ đáp: "Chả phải bên người tiểu thư các người có ám vệ sao?"

"Thế nhưng ngài là phụ thân ruột thịt của tiểu thư." Vong Xuyên nhìn chằm chằm Phụng Cảnh Nguyên, một người là Thừa tướng vậy mà có thể vô cảm đến mức này, cả con gái cũng không quan tâm thì nói gì đến quốc gia đại sự.

"Người là đang dạy dỗ bốn tướng?" Phụng Cảnh Nguyên nổi giận, "Tuy rằng người là người của Ngự Vương phủ, nhưng cũng đừng quên thân phận của mình là gì! Cũng chỉ là một nô tỳ mà dám lo chuyện gia đình của bốn tướng?"

Vong Xuyên cười lạnh, đối với sự cảnh cáo của Phụng Cảnh Nguyên cũng không thèm để vào mắt, nhìn lại Phụng Trầm Ngưng liền đổi đề tài: "Đại tiểu thư cảm thấy không thoải mái sao? Nha đầu vẫn luôn bên cạnh hầu hạ sao lại không thấy? Người luôn theo sau Đại tiểu thư là Ý Nguyệt đâu rồi?"

Phụng Trầm Ngưng run rẩy một hồi, ngẩng mạnh đầu lên nhìn Vong Xuyên, trong lòng càng lúc càng rối, chẳng lẽ chuyện nàng giết Ý Nguyệt đã bị bại lộ? Liệu mạng muốn tìm thông tin từ Vong Xuyên, nàng ngẩng đầu tìm kiếm. Thế nhưng Vong Xuyên nào phải kẻ thường, khuôn mặt vẫn luôn lạnh tanh không để lộ chút sơ hở.

Phụng Cảnh Nguyên không hiểu rõ mọi chuyện, cũng hỏi: "Nha đầu của con đâu?"

Phụng Trầm Ngưng lắc đầu, hô hấp vội vã đứng lên: "Con cũng không biết nữa. Phụ thân, con rất sợ, con vừa thấy mẫu thân và tổ phụ."

Nàng giả bệnh giả điên lâu như vậy nên việc này quá quen thuộc, bộ dáng thập phần như thật. Phụng Cảnh Nguyên nghe thế thì liền im lặng, sợ nói thêm cái gì kích thích thần kinh Phụng Trầm Ngưng.

Vong Xuyên lại nói tiếp một câu: "Đại tiểu thư yên tâm, mấy ngày nữa sẽ đi lên đỉnh núi Tê Phụng tế tổ." Nàng nhấn mạnh chữ đỉnh núi Phụng Tê khiến Phụng Trầm Ngưng một phen run rẩy.

Lúc này, Diêu thị càng lúc càng nóng vội: "A Hoành, A Hoành con ở đâu?" Trong phòng vẫn không có tiếng động, trừ những người đang ra vào cứu hỏa thì cũng không có một người nào lao ra. Diêu thị cầu xin Hoàng Tuyên: "Người vào cứu A Hoành đi, người không phải có võ công sao? Hiện tại lửa cũng chưa lớn, cầu xin người vào cứu A Hoành đi." Nói rồi quý xuống dưới chân Hoàng Tuyên.

Hoàng Tuyên chạy nhanh tới đỡ lấy Diêu thị, nói với nàng: "Tiểu thư thật sự không có trong phòng, nô tỳ đã tìm cả rồi."

"Vậy thì nó đang ở đâu? Vì sao chuyện lớn như vậy cũng không thấy trở về?"

Hoàng Tuyên không biết trả lời thế nào, hướng về phía Vong Xuyên xin sự giúp đỡ.

Vong Xuyên trở về liền cùng Hoàng Tuyên lôi kéo Diêu thị, khuyên giải nói: "Tiểu thư còn có việc phải làm, nên giờ vẫn chưa thể xuất hiện được." Ngay sau đó ghé sát tai Diêu thị: "Tiểu thư đã mang theo ám vệ của Vương gia nên nhất định sẽ không sao."

Diêu thị lúc này mới yên lòng, còn chút nghi ngờ không dám tin nên vội hỏi: "A Hoành có chuyện gì vậy?"

Ở một bên An thị cũng đang lo lắng cùng Phụng Tường Dung đi qua bên này, khuyên can Diêu thị, Tường Dung lôi kéo Vong Xuyên: "Vong Xuyên tỷ, nhị tỷ ta thật sự không có việc gì chứ?"

Vong Xuyên gật đầu: "Tam tiểu thư yên tâm, thật sự không có việc gì." Kỳ thật nàng cũng không dám chắc có thật sự như vậy hay không, nàng luôn có một cảm giác bất an thế nhưng trước mặt Diêu thị cũng không thể nói ra.

Phụng lão thái thái chạy tới cuối cùng, lúc nàng đến lửa đã gần như dập hết, nhưng trong không khí vẫn còn rất nhiều khói khiến lão thái thái vừa tới liền ho khan không ngừng, nhưng khi vừa nhìn thấy cả gian phòng cháy chỉ còn khung liền ngay ngốc ở giữa sân.

Lão tộc trưởng đứng ở sân viện, đối với việc hỏa hoạn này càng nghi ngờ.

Lão là cảm thấy vụ hỏa hoạn này vô cùng kỳ quái, nhà thờ tổ Phụng gia đã có trăm năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị hỏa hoạn, vì sao chỉ này vừa về đã xảy ra chuyện?

Bên tai còn văng vẳng tiếng Phụng Trầm Ngưng thét chói tai, lão tộc trưởng thu hết vào ánh mắt bộ dáng điên cuồng hung tàn ngồi bên thành giếng của thứ nữ xinh đẹp nhất Phụng gia, lại nhìn luôn cả bộ dáng giả bệnh ăn nói hàm hồ xảo trá. Không hiểu loại người khôn khéo như Phụng Cảnh Nguyên và lão thái thái vì sao để cho một thứ nữ nhỏ nhỏ lộng hành như vậy?

Nhưng điều chân chính khiến lão tức giận là họ dám hành động ở nhà thờ tổ!

Phượng Cần Nguyên một nhà đầu đá nhau lão không thèm để ý, ở tít tận kinh thành đầu tới ta sống nguoi chết lão cũng không quan tâm, nhưng giờ đây dám gây họa cho nhà thờ tổ, thì lão không thể nhìn nổi nữa.

"Nếu nguoi cảm thấy tổ phụ nhớ thương nguoi, ta phái nguoi lên núi, tự mình dập đầu ba cái trước mộ tổ phụ, trông lo trên đó đỡ phải ngày ngày nhìn thấy rồi kinh hãi." Lão tộc trưởng nhìn Phượng Trầm Ngư không mang chút cảm tình.

Phượng Trầm Ngư hét chói tai: "Không cần! Ta không muốn lên núi! Không muốn! Không muốn!"

Phượng Cần Nguyên bắt lấy tay nàng đang không ngừng khua loạn hai bên: "Trầm Ngư! Nguoi tỉnh táo lại đi!"

Lão tộc trưởng nghe Phượng Trầm Ngư quát to, buồn bực nói: "Nếu bệnh sinh từ lòng, sao không trị từ trong lòng? Các nguoi về đây tế tổ là vì cái gì? Không lên núi, không tế tổ thì chữa bệnh kiểu gì cho nha đầu kia?"

Lão thái thái lúc này cũng hòa hoãn một chút, nhìn thấy tộc trưởng nói Trầm Ngư liền đi tới hòa giải: "Đợi đến ngày giỗ tổ phụ rồi chúng ta cả nhà cũng lên."

Tộc trưởng nhìn lão thái thái: "Có bệnh còn không chịu trị sớm?"

Lão thái thái không biết nên đáp như thế nào, Vong Xuyên mở miệng nói: "Không bằng mời đại thiếu gia xuống, huynh muội tình thâm có lẽ sẽ giúp đại tiểu thư được trấn an."

"Không cần!" Phượng Trầm Ngư kêu to: "Ta không cần gặp hắn! Chết cũng không muốn nhìn thấy tên súc sinh kia."

"Không được nói vậy!" Phượng Cần Nguyên nổi điên: "Cha là vì nguoi bị bệnh nên mới dung túng nguoi, Trầm Ngư nguoi không cần không biết tốt xấu!"

"Chỉ là..." Hàn thị vẫn đang đứng xem chuyện lúc này mới mở miệng: "Đó là ca ca ruột của nguoi, cũng là con trai trưởng của lão gia. Nguoi mắng hắn súc sinh vậy cha nguoi là cái gì?"

"Nguoi cũng cảm mến cho ta!" Phượng Cần Nguyên tức muốn giết nguoi! Làm trò trước mặt tộc trưởng và hạ nhân như thế này hỏi hắn còn mặt mũi đâu để nhìn nguoi. Cả nữ nhi lẫn thiếp thân đều không giúp hắn bớt lo được.

"Lửa đã dập tắt rồi. Nguoi trở về phòng nghỉ ngơi đi, đây không có chuyện của nguoi." Hắn khiển trách Hàn thị, trên mặt lộ vẻ phiền chán, không có một chút yêu thương như trước.

Hàn thị trong lòng ủy khuất, mắt rung rung bước đi.

Kim Trân vẫn đi theo sau Phượng Cần Nguyên có chút sốt ruột, nàng nhìn thần sắc của Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cảm thấy vẫn có chuyện không thích hợp. Nếu Phượng Vũ Hoành thật sự không có chuyện gì, hai nha đầu này vì sao trông lại kích động như vậy?

"Lão gia". Nàng bước lên phía trước, ôn nhu nói: "Đại tiểu thư bệnh cũng không phải ngày một ngày hai, không thể tốt ngay được, không bằng trước quay về phòng nghỉ ngơi, còn bây giờ việc cấp bách là tìm nhị tiểu thư."

Phượng Cần Nguyên đương nhiên biết Phượng Vũ Hoành đến cuối cùng là bị như nào, tốt nhất là bị cháy đến tro cũng không còn, làm cho Phượng gia bớt đi một cái phiền toái, cũng giúp hắn từ nay về sau không cần qua lại với Cửu hoàng tử.

Kim Trân hầu hạ hắn lâu nay sao lại không biết trong lòng hắn nghĩ gì. Nhưng nàng cũng không hy vọng Phượng Vũ Hoành chết, nàng ta còn sống thì cuộc sống của nàng mới có ngày tốt.

Vì thế vẫn nhỏ giọng nhắc nhở: "Nhị tiểu thư là đi cùng chúng ta ra khỏi nhà, nếu xảy ra chuyện gì chỉ sợ Cửu hoàng tử cũng không bỏ qua cho chúng ta"

Phượng Cần Nguyên bắt đầu đi gạt đầu, phân phó mấy người đưa Phượng Trầm Ngư quay về phòng, một mình Trầm Ngư đi đến đây cũng đã khiến hắn bực mình, không biết nha đầu đi theo Phượng Trầm Ngư rốt cuộc đang ở đâu.

Sau khi đưa Phượng Trầm Ngư đi rồi, lão tộc trưởng liền mở miệng: "Cần Nguyên, nữ nhân của nguoi không ít, nhưng gia tộc chỉ chấp nhận một mình A Hoành là đích nữ."

Phượng Cần Nguyên nhũn mảy, cũng không dám cãi lời tộc trưởng.

Đại Thuận lấy hiếu làm đầu, nếu hắn chống đối với tộc trưởng mà bị đòn đến tai Hoàng thượng thì sẽ gặp rắc rối.

"Tôn nhân biết." Hắn cung kính đáp, sau đó lại hỏi Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Tiểu thư nhà các nguoi rốt cuộc đi đâu?"

Vong Xuyên lúc này cũng sốt ruột, lẽ ra với thủ pháp và khinh công của Ban Tẩu, nếu tiểu thư ở ngay gần đây hẳn là đã tìm được và đưa về, vì sao cho tới bây giờ cũng không thấy?

Nàng tỉnh theo thời gian, khi các nàng từ núi Tê Phụng trở về, mãi cho đến khi Phụng Vũ Hoàn đi ngủ, nàng cùng Hoàng Tuyên lại ra phòng ngoài, đến khi chuẩn bị nấu cơm cũng chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ. Là ai thâm tàng bất lộ ngay dưới mí mắt Ban Tẩu cướp người đi, chẳng lẽ người đó là cao thủ?

Vong Xuyên giật mình không nói, ngay cả Phụng Căn Nguyên cũng nghi hoặc chẳng có lẽ Phụng Vũ Hoàn chết cháy?

"Vong Xuyên cô nương." Kim Trân sốt ruột. "Nhị tiểu thư rốt cuộc là đi đâu? Ngươi nhất định phải nói rõ ràng đây."

Điều thị cũng thấy Vong Xuyên có điểm không thích hợp, thật vất vả mới buông lỏng nay lại lo lắng đứng lên muốn đi vào gian phòng kia tìm kiếm.

An thị lôi kéo nàng ta, về mặt đầy lo lắng. An thị thấy Vong Xuyên không lên tiếng thì hỏi Hoàng Tuyên: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Tuyên dậm chân: "Quên đi. Liền nói thật đi!" Nàng tiến lên đối mặt với Phụng Căn Nguyên lớn tiếng: "Không tìm thấy tiểu thư."

"Cái gì?" Mọi người đều hô to, ngay cả lão tộc trưởng cũng đứng lên: "Khi nào thì phát hiện không thấy?"

"Chính là khi bắt đầu nấu cơm." Vong Xuyên nói tiếp: "Giờ Sửu nô tỳ cùng Hoàng Tuyên còn đi vào phòng tiểu thư kiểm tra, khi đó tiểu thư vẫn ngủ trên tháp, lúc sau khoảng một chén trà nhỏ thì nổi lửa cháy, vọt vào cứu thì không thấy tăm hơi đâu nữa."

"Các ngươi xác định đã tìm kỹ tất cả mọi nơi trong phòng?" Lão thái thái vừa nghe không thấy Phụng Vũ Hoàn thì vô cùng lo lắng, nàng vốn dĩ mệt nhọc, đang muốn nhờ Phụng Vũ Hoàn cấp thuốc điều trị, sao mới một đêm mà người đã không thấy tăm hơi? "Mỗi một góc đều tìm chưa? Gầm giường có hay không? Nơi này là nhà thờ tổ, cũng không phải chỗ ngủ quen thuộc, liệu có phải lạ giường nên rơi xuống dưới?" Lão thái thái còn chưa nói một câu, kia chính là bị chết cháy rồi?

Phụng Căn Nguyên thấy lão thái thái nói có lý liền cảm thán: "Nữ nhi của ta thật đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 153: Điều thị cũng không bị

Hoàng Tuyên khinh bỉ nhìn Phụng Căn Nguyên một cái, không khách khí nói: "Phụng tướng khóc quá sớm chẳng, tiểu thư không ngu ngốc như vậy." Bản lĩnh của tiểu thư nhà nàng trong lòng nàng biết rõ, trèo xuống giường còn bất tỉnh? Tuyệt đối không có khả năng.

"Ta muốn nói, thật sự không được thì báo quan đi!" Âm thanh của Hàn thị lại truyền đến.

Lão thái thái tức giận quát to: "Không phải bảo ngươi chạy về đi ngủ sao? Ngươi lại ra đây làm gì?"

Ai ngờ, không chỉ có một người phản ứng lại Hàn thị, Phụng Trầm Ngư lúc này xoay lại, tiếp lời nói của Hàn thị: "Không được! Không thể báo quan!"

Phụng Trầm Ngư vốn không muốn trở về, tuy sợ hãi, nhưng nàng càng muốn biết Phụng Vũ Hoàn rốt cuộc sao lại không ở trong phòng. Vì thế nửa đường quay lại, vừa vận nghe thấy Hàn thị nói muốn báo quan.

Không thể báo quan! Rốt cuộc Phụng Vũ Hoàn là một nữ nhi của Thừa tướng, nói báo quan nhất định sẽ nghiêm tra, đến lúc đó rất dễ dàng lần đến tên ngu ngốc Phụng Tử hạo kia. Nàng tuyệt đối không tin Phụng Tử Hạo có phong cách của một người biết kháng cự, không chừng nói hai ba câu liền khai nàng ra.

Không được! Nàng tuyệt đối không thể để chuyện này náo loạn đến quan phủ được!

"Phụ thân." Trầm Ngư đi nhanh hai bước đến gần Phụng Căn Nguyên, "Thật sự không thể báo quan!"

Phụng Căn Nguyên nhìn Trầm Ngư trước mắt đã thanh tỉnh, có chút giật mình, tựa hồ vừa rồi người nổi điên ngồi bên giếng không phải nữ nhi hần. Nữ nhi của hần nên phải xinh đẹp khuynh thành như thế này, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

"Con nói một chút xem vì sao không thể?" Tâm tình Phụng Căn Nguyên có chút rối, Phụng Vũ Hoàn ra sao hần không để ý lắm, chỉ duy nhất đại nữ nhi này, là vạn lần không dám làm ra nửa điểm sai lầm.

Trầm Ngư không lập tức đáp lại lời hần, mà hành lễ, vì hành vi của mình trước đó giải thích một phen: "Từ lúc Trầm Ngư đến tang lễ Thượng Thư đại nhân lần trước, chỉ là ba năm thịnh thoảng sẽ suy nghĩ hỗn loạn, đôi khi sẽ sinh ra ảo giác, thêm không ít phiền toái cho người trong nhà. Nhưng đây cũng không phải ý muốn của Trầm Ngư, chỉ là khi phát bệnh không chịu khống chế, mong rằng phụ thân tha thứ."

Phụng Căn Nguyên cảm khái một trận, nữ nhi này của hần quốc sắc thiên hương, là người Phụng gia kỳ thác rất nhiều hy vọng, hần đem nàng bồi dưỡng theo tiêu chuẩn của Hoàng hậu, chính là trông cậy vào một ngày kia nàng có thể bay lên đầu cành làm Phụng Hoàng chân chính duy nhất. Nhưng

hôm nay, Trầm Ngu lại bị tâm ma quán thân, bệnh hiểm nghèo khó giải, thật sự làm hấn đau lòng.

"Phụ thân sao có thể trách cứ con." Phụng Căn Nguyên thở dài một tiếng, tay đặt lên vai Trầm Ngu: "Con là nữ nhi kiều ngạo nhất của phụ thân, vô luận như thế nào phụ thân cũng sẽ không trách tội con."

Trầm Ngu cảm động một hồi, khoé mắt nặn ra hai giọt lệ. Nàng nhẹ nhàng lau đầu, rồi mới lại tiếp tục nói: "Nếu báo quan, sự tình sẽ bị truyền ra. Nhị muội muội nửa đêm mất tích, cứ như vậy truyền ra ngoài, nói sau khi nhị muội muội về làm người như thế nào!"

Phụng Căn Nguyên đồng ý gật đầu, "Vẫn là Trầm Ngu nghĩ chu đáo."

"Trầm Ngu vì thanh danh của nhị muội muội mà suy nghĩ, mong rằng phụ thân cân nhắc."

Lão thái thái ở một bên nghe xong cũng gật đầu theo, "Trầm Ngu nói đúng, việc này nếu truyền ra, danh dự A Hoành tất sẽ chịu ảnh hưởng." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía lão tộc trưởng, muốn được đồng ý, đã thấy tộc trưởng kia chỉ một mực nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

Điều thị nhìn trước mặt những người gọi là thân nhân, trong lòng nổi lên từng trận lãnh ý, không khỏi mở miệng nói: "Vậy lão gia và lão thái thái chuẩn bị xử lý việc này ra sao?"

Phụng Căn Nguyên nói: "Ta sẽ phái người đi thăm dò tìm."

Điều thị thất vọng lắc đầu: "Nơi này không phải kinh thành, một đường đến đây chúng ta không mang nhiều hạ nhân, Phụng Đồng huyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, bốn phía đều là son mạch, lấy nhân thủ Phụng gia trước mắt, sao có thể tìm được."

Trầm Ngu xoay người lại nhìn về phía Điều thị, trên mặt nàng lại bao phủ bởi bộ dáng Bỏ Tất, như khổ tâm khuyên nhủ: "Điều di nương, dù sao ngài cũng phải nghĩ cho thanh danh của nhị muội muội chứ! Nữ hài tử chẳng lẽ quan trọng nhất không phải là giữ danh tiết sao?"

Bỗng nhiên ánh mắt sắc bén của Điều thị trùng mắt nhìn Phụng Trầm Ngu, Trầm Ngu không phòng bị, vốn không nghĩ Điều thị nhu nhược luôn luôn nghe lời cư nhiên còn có thể có lúc như vậy, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Chợt nghe Điều thị nói: "Danh tiết là quan trọng nhất?" Nàng vừa nói vừa lắc đầu, "Vội ta mà nói, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng của A Hoành, Huống chi nàng chỉ mất tích, không liên quan với danh tiết, trừ khi có người hữu tâm cố ý làm, nơi nơi truyền đi ít lời đồn đại. Nhưng huống chi..." Nàng chuyển mắt nhìn Phụng Căn Nguyên, "Các người khi nào để ý đến danh tiết của A Hoành?"

Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Điều thị! Người đừng không biết tốt xấu!"

Kim Trần nhanh chóng vươn bàn tay nhỏ bé giúp hấn vuốt lưng: "Lão gia bớt giận, trăm ngàn lần không nên tức giận!"

Điều thị đột nhiên lại nở nụ cười, trừng mắt Phụng Căn Nguyên nói: "Chính là ta từ trước đều biết tốt xấu, mới có thể rơi vào kết cục hôm nay."

Phụng Căn Nguyên có chút không dám nhìn Điều thị, thật không biết có phải nữ nhân này ở cùng một chỗ với Phụng Vũ Hoành lâu hay không, sao tính tình cũng trở nên cứng rắn như vậy?

Trầm Ngu lại bắt đầu gạt nước mắt, ủy khuất nói: "Ta thật sự là vì nhị muội muội suy nghĩ, Điều di nương tội gì phải tức giận như vậy?"

Lão thái thái cũng hiểu ra Điều thị quá phận, không khỏi mở miệng nói: "Vậy rốt cuộc người muốn Phụng gia làm thế nào?"

Điều thị đáp rõ ràng: "Báo quan! Chỉ có quan sai của Phụng Đồng huyện mới biết rõ địa thế ở đây nhất, cũng chỉ có Huyện lệnh Phụng Đồng huyện có nhiều thủ hạ nhân tài nhất."

Trầm Ngu nóng nảy, khóc kêu lên: "Nói vậy thanh danh của nhị muội muội có thể thật sự hồng rồi! Điều di nương! Vạn lần không thể!"

Phụng Căn Nguyên cũng phần nộ quả trách nàng: "Làm càn! Chuyện này ta đã quyết định, Phụng gia chúng ta tự mình tìm người, tuyệt đối không báo quan!"

Điều thị cũng tức giận đến cắn răng: "Cùng là nữ nhi, bởi vì Điều gia ta gặp chuyện không may, người cứ đối xử với A Hoành như vậy? Nếu có một ngày Điều gia ta Đông Sơn tái khởi, không phải là người hối hận!"

Lời nói của Điều thị làm tất cả mọi người Phụng gia khiếp sợ dị thường, bao gồm vị tộc trưởng kia đã bắt đầu đưa ánh mắt nghiên cứu về phía Điều thị.

Đương nhiên hấn biết Điều gia gặp chuyện không may, lại không nghĩ rằng, một nữ nhi Điều gia bị chèn ép nhiều năm, cư nhiên cũng có một ngày bộc phát.

Chẳng qua còn nghĩ đến nha đầu mất tích kia, giấu lại nàng có một cặp mắt tinh quái, ánh mắt thâm thúy như hiểu rõ hết thảy, lão tộc trưởng cảm thấy, mẫu thân sinh ra nàng cũng có một mặt kiên cường tàn nhẫn, cũng không phải không có khả năng.

Ở trong lòng hấn vì Điều thị phản kháng mà trầm trồ khen ngợi, lại nghe Phụng Căn Nguyên nói: "Người yên tâm, cho dù Điều gia thực sự có ngày như vậy, ta cũng sẽ không hối hận chuyện hôm nay gây nên."

Lão tộc trưởng cảm thấy con cháu Phụng gia này thật sự làm cho hắn thất vọng cực điểm, nữ nhi của chính mình mất tích, đúng lúc lửa cháy mất tích, ban đầu hắn chẳng những không vội hỏi đến, nay còn không nóng nảy đi tìm. Quan cũng không báo, chỉ trông cậy vào hạ nhân Phụng gia. Bọn họ từ kinh thành đến vốn đã mang theo ít hạ nhân, bên tổ trạch người trẻ tuổi cũng không còn ai, cơ bản đều già yếu, như vậy có thể tìm người sao?

Hắn thở dài một tiếng, chỉ vào Phụng Căn Nguyên nói: "Ta muốn hỏi ngươi, nếu đứa trẻ kia ngươi tìm kiếm không kịp, chết oan uổng, thì phải làm sao?"

Trong mắt Phụng Căn Nguyên hiện lên một tia quái dị, có tàn nhẫn, nhưng cũng có một chút hy vọng, yên lặng một lúc lâu, chợt nghe hắn nói: "Vây, đó là số mệnh của nàng."

Người Phụng gia hít một hơi lạnh, chợt nghe lão tộc trưởng nói: "Tốt! Tốt lắm! Phụng gia ta chưa từng có hậu bối như ngươi, Thừa tướng đại nhân đương triều, ngày hai mươi tám tháng này sau khi các ngươi tể tử trở về, về sau cũng không cần về nữa. Một phần phụ thân ngươi trên đỉnh núi Phụng Tề muốn đi rồi, thì chọn ngày rồi đi, về phần tiểu thiếp Thẩm gia của ngươi, nàng vốn phải an táng bên ngoài mộ phần tổ tiên, không liên quan đến Phụng gia." Lão tộc trưởng xoay lưng, "Ta, cũng không muốn nhìn thấy các ngươi nữa."

"Việc này..." Lão thái thái có phản ứng trước, nhanh chóng đi lên trước đuổi theo hai bước nói: "Chỉ vì một thứ nữ, tộc trưởng trực xuất chúng ta khỏi Phụng gia?"

"Thứ nữ?" Tộc trưởng lại nhắc nhở nàng, "Từ hôm qua các ngươi vào tổ trạch ta đã nói qua, đứa trẻ kia là đích nữ Phụng gia thừa nhận, là được vào gia phả Phụng gia ta. Ta không phải trực xuất chỉ các ngươi khỏi Phụng gia, gia phả vẫn còn, các ngươi vẫn là người Phụng gia như cũ. Xem như ta lưu lại cho các ngươi chút tình cảm cuối cùng, coi như là thành toàn cho cả một đời làm quan của Phụng Căn Nguyên. Các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Lão tộc trưởng nói xong, cất bước rời đi, không ngoảnh lại nhìn lão thái thái đang kêu gào, lắc mình mấy cái đã rời khỏi sân.

Lão thái thái muốn tìm biện pháp cho Phụng Căn Nguyên, vừa quay đầu lại, đã thấy Diêu thị và An thị sóng vai mà đứng, ngay cả Trương Dung cũng cùng đứng một chỗ với các nàng. Mặt ba người vừa vặn đối lập khoanh tay trước Phụng Căn Nguyên, tư thế kia như là muốn khai chiến, đặc biệt Diêu thị kia vẫn mang theo ánh mắt tàn nhẫn lại tuyệt vọng, ai nhìn đều thấy ghê người.

"Lão gia." Sau một lúc lâu, An thị mở miệng nói: "Nếu có một ngày nữ nhi của ta cũng xảy ra chuyện, không biết lão gia có phải cũng sẽ không để ý như vậy hay không?"

Phụng Căn Nguyên cảm thấy đám nữ nhân này vô cùng không biết phân rõ phải trái: "Ta bỏ mặc khi nào? Trời sáng sẽ phái người đi tìm!"

"Hùng đông?" Diêu thị tức giận, "Sao không phải bây giờ? Nhất định với tôi hùng đông? Nếu A Hoành bị người ta bắt cóc, ngươi cũng biết vài canh giờ cũng có thể chạy rất xa chứ?"

Trầm Ngư ở bên hát đệm: "Nhưng bây giờ trời vẫn còn tối, cho dù bọn hạ nhân đi ra ngoài, cũng không thể tìm ra!"

Trương Dung không quen nghe Trầm Ngư nói chuyện, nhin không được chen miệng nói: "Không có chỗ tìm ra còn tốt hơn so với không tìm."

Lần đầu Trầm Ngư bị tam muội muội nhất gan này làm ghen hờn, không khỏi tức giận trong bụng, miệng miệng nói: "Có bản lĩnh ngươi ra ngoài tìm đi!"

An thị mặc kệ... "Đại tiểu thư có phải cảm thấy đám muội muội của ngài chướng mắt? Tam tiểu thư nếu có sơ xuất, trong phủ chỉ còn lại một mình tiểu thư ngài."

Lúc này Kim Trân cũng nhăn mày, ở bên cạnh Phụng Căn Nguyên buồn bực nói: "Lửa cháy cũng thật kỳ lạ! Lão gia cũng phải nghiêm tra vì sao đốt phòng, bằng không không ai có thể ngủ được nữa? Đêm này là cháy chỗ nhị tiểu thư, không chừng đêm mai liền đốt tới phòng thiếp thân, thiếp thân sợ."

Phụng Căn Nguyên không chịu nổi nhất là bộ dáng này của Kim Trân, nhất thời mềm lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghiêm tra việc này."

Trầm Ngư nghe xong lại hung hăng trừng mắt Kim Trân một cái, ánh mắt kia vừa vặn bị Kim Trân đón nhận, không khỏi nổi cộm lên.

Chung quy vẫn bế tắc không có cách giải quyết, cuối cùng, lão thái thái phát tay: "Tất cả đều trở về nghỉ ngơi đi! Bọn hạ nhân sẽ phái ra, sẽ không chờ đến hùng đông. Chỉ mong đứa trẻ A Hoành kia có mệnh cát, sẽ bình an trở về."

Thế này mọi người mới tản đi, ngay cả Vong Xuyên và Hoàng Tuyền cũng không ở lại, giúp Diêu thị trở về phòng của nàng.

Lão thái thái cuối cùng đi ra, cũng nói với Phụng Căn Nguyên: "Ta hy vọng A Hoành có thể tìm thấy, ta cũng hy vọng các tôn nữ của ta bình an. Nhưng con là người đứng đầu một nhà, nếu con quyết định ta dĩ nhiên nghe lời con, nhưng cũng không thể quá mức. Thứ nhất là không có thể diện, thứ hai, bên trong kinh thành con phải suy nghĩ cho tốt, hai nhà đầu bên người A Hoành cũng không thể đùa giỡn, một khi chuyện tối nay rơi vào lỗ tai Ngự vương, kết cục không cần nói con cũng biết rõ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 154: Không có manh mối

Phượng Cần Nguyên cảm kích nhìn thoáng qua lão thái thái, "Đa tạ mẫu thân thông cảm, trong lòng con đều biết."

"Ừ." Lão thái thái gạt đầu, tùy Triệu ma ma xoay người ra khỏi viện, vừa đi vừa nói: "Con đã trưởng thành, luôn phải có chủ ý của mình. Tương lai hài tử của con đều giống nhau, ta hy vọng đến lúc con già đi không cần cảm thấy lực bất tòng tâm như ta. Điều thị nói đúng, vạn nhất một ngày kia Điều gia Đồng Sơn tái khởi, con hồi hận cũng không kịp."

Phượng Cần Nguyên nhũn chặt lông mày, không nói gì. Kỳ thật lời nói kia của Điều thị cũng làm hắn lo lắng, không nói đến thái độ của Hoàng thượng đối với Điều gia đã theo Từ Duệ vào Vân Lộc thư viện và sự chấp thuận người nhà Điều gia tham gia khoa khảo thi đã bắt đầu xoay chuyển, riêng phần tâm ý của Cửu hoàng tử đối với Phượng Vũ Hoành, chỉ cần hắn nguyện ý, để Hoàng thượng đặc xá cho Điều gia không phải là một từ.

Nhưng cục diện vừa mới ra đã bế tắc ở đâu đó, nếu hắn không tiếp tục cương quyết, thế diện này... thả chỗ nào đây!

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, khẽ nâng đầu, gọi một tiếng vào trong không khí: "Ám vệ!"

Một đạo nhân ảnh hiện lên trước mắt, một gã hắc y ám vệ đứng trước mặt Phượng Cần Nguyên.

"Có phát hiện động tĩnh gì không?" Hắn hỏi.

Ám vệ kia đáp: "Ám vệ bên người nhị tiểu thư đã tìm kiếm, nhưng đến nay đều không tìm được, giống như... nhị tiểu thư đột nhiên mất tích."

Tin tức ám vệ mang đến làm Phượng Cần Nguyên nhũn chặt mày, ám vệ bên người Phượng Vũ Hoành là do Cửu hoàng tử cử đến, nếu hắn không tìm được thì chứng minh cái gì?

Phượng Cần Nguyên không khỏi đem ánh mắt nhìn gian nhà bị cháy rụi kia, chẳng lẽ thực sự bị thiếu bên trong?

Sẽ không! Hắn tự cố lắc đầu, nếu Phượng Vũ Hoành thực sự dễ chết như vậy, cũng sẽ không làm hắn phiền lòng như thế.

"Nhìn chăm chăm động tĩnh bên kia." Phượng Cần Nguyên phân phó ám vệ kia, "Các người cũng đi tìm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Ám vệ liền ôm quyền, lắc mình một cái đã không thấy.

Phượng Cần Nguyên một mình đứng tại chỗ, càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ lạ, dựa theo lời Kim Trân thì trận đại hỏa này kỳ lạ, hắn cũng không tin tổ trạch Phượng gia sẽ vô duyên vô cớ nổi lửa. Còn đang nghĩ, dường như tối nay Trầm Ngư cũng vô cùng khác thường.

Nhưng hắn tình nguyện tin Phượng Vũ Hoành thật sự vị trận đại hỏa này thiếu chết, tuy không còn cách nào khác giao phó với Cửu hoàng tử, nhưng việc bị cháy này không phải là việc hắn có thể không chế được, đến lúc đó đem mọi trách nhiệm đổ cho Phượng Vũ Hoành, coi như là chính năng không cẩn thận làm cháy, nên mới tạo ra sự cố.

Cùng lắm thì đánh vào chỗ Hoàng thượng trước, trong tay hắn còn con bài chưa lật, hàng năm vào mùa đông, ở phương bắc của Đại Thuận đều diễn ra đông tị rất nghiêm trọng, năm nay hắn làm chuẩn bị trước, chẳng những tiếp tế cho thương nhân các nơi, phương diện bảo vệ thành cũng đã không thiếu chủ ý. Đến lúc đó chỉ cần đem cái này nói cho Hoàng thượng nghe, dù sao cũng phải lấy quốc sự xã tắc làm trọng trước, ước chừng Cửu hoàng tử cũng không dám làm bậy.

Phượng Cần Nguyên đánh chủ ý như thế, bắt đầu có chút mong chờ Phượng Vũ Hoành hoàn toàn mất tích hoặc tử vong.

Mà lúc này, trong phòng Điều thị, An thị và Tường Dung cùng làm bạn bên người nàng, Vong Xuyên liêu mạng lôi kéo Hoàng Tuyền, chợt nghe Hoàng Tuyền vừa đi ra ngoài vừa la lớn: "Đừng cản ta! Để ta giết Phượng Trầm Ngư kia! Mặc kệ có phải tiểu thư có chuyện gì hay không, ta phải đem nữ nhân kia giết đến khi hết giận."

Vong Xuyên bắt đắc dĩ túm lấy nàng: "Hoàng Tuyền người nghe đây, chúng ta không thể làm loạn! Chúng ta mà loạn, tiểu thư liền càng không có cách nào tìm được. Trước mắt chúng ta không tìm thấy người, Ban Tầu cũng không thấy người, nếu Phượng gia lại chỉ lo cho Phượng Trầm Ngư mà ngừng tìm kiếm, vậy tiểu thư lại càng nguy hiểm!"

Hoàng Tuyền tức giận đến mức chảy nước mắt: "Phượng Trầm Ngư kia suốt ngày giả thần giả quỷ, liệu mình gạt chúng ta đến Phượng Đồng huyện, sao nàng ta có thể trúng ta được? Các người không phải theo dõi nàng lên núi Phượng Tê sao? Có phát hiện cái gì hay không?"

Vong Xuyên lắc đầu, nàng sẽ không gạt Hoàng Tuyền, nhưng không nghĩ ở trước mặt Điều thị An thị còn có Tường Dung đem hết chuyện tên núi Phượng Tê nói hết ra, chỉ nói với Hoàng Tuyền: "Không có gì, nàng chỉ là lên núi gặp Phượng Tử Hạo."

Điều thị cũng khuyên Hoàng Tuyền: "Đừng vội tìm người tính sổ, các người cứ suy nghĩ kỹ một chút, trừ người Phượng gia, A Hoành còn có cửu oán với ai? Nếu A Hoành mất tích, vậy là có thể bị người bắt cóc, có thể làm trong yên lặng không một tiếng động bắt cóc một người còn sống, nói vậy cũng không phải là người thường có thể làm được."

Hoàng Tuyền rót cuộc tỉnh táo lại, cùng Vong Xuyên nhìn nhau một cái, Vong Xuyên bắt đầu phân tích với mọi người: "Nếu trừ Phụng gia, thì còn có Thẩm gia. Tình cảnh vừa mới tiến vào Phụng Đồng huyện mọi người đều đã thấy, Thẩm gia hận nhị tiểu thư cực độ."

Hoàng Tuyền bổ sung: "Còn có Thanh Nhạc và Bộ gia, cũng là cừu nhân."

An thị nghĩ, nói: "Một nhà An Bình vương hẳn là không có bản lĩnh này, tước vị đều bị tước, bọn họ không có năng lực và lá gan hăm hại tiểu thư phủ Thừa tướng nữa? Nói tiếp, Thanh Nhạc cũng không ra khỏi cửa."

Hoàng Tuyền lại không đồng ý: "An di nương còn nhớ sự việc ở Bách Thảo đường không? Mấy điều dân kia không phải nói giật dây bọn họ vu hãm nhị tiểu thư, chính là một nữ tử đầu đội đầu lạp sao?"

Nghe Hoàng Tuyền nói như vậy, An thị cảm thấy cũng nên thêm vào, nhưng Diêu thị lại lắc đầu nói: "Ta cũng không cho là Thanh Nhạc làm, nàng vốn bị tước, lại đội đầu lạp đi hại người, vậy không phải là rất ngu ngốc sao? Cô nương kia tuy không nói là quá thông minh, nhưng cũng không ngốc đến mức này."

Hoàng Tuyền không có ý kiến, lại nhìn về phía Vong Xuyên, Vong Xuyên lại nói: "Theo hiểu biết trước kia của chúng ta với Định An vương phủ, thân tử của Thanh Nhạc quận chúa không tốt như vậy, phu nhân phân tích đúng, hẳn là không phải."

Lúc này Trương Dung đột nhiên nói: "Bộ gia có quý phi làm chỗ dựa, còn có nữ nhi của Đại tướng quân, thái độ của Bộ Ngê Thường đối với nhị tỷ tỷ, chuyện này tám phần có liên quan đến Bộ gia."

Diêu thị gạt đầu: "Có thể, cho tới bây giờ Bộ gia đều tâm cao khí ngạo, đại tang Bộ Thượng thư vừa qua, còn chưa đến trăm ngày, con tức Bộ gia khó tiêu, làm ra chuyện cực đoan cũng có khả năng."

Vong Xuyên khê thở dài, khuyên Diêu thị: "Phu nhân không cần nghĩ ngợi nhiều, bên người tiểu thư có ám vệ Điện hạ đưa, nay ám vệ đã đang đi tìm. Ta bên này cũng sẽ tức khắc truyền tin cho Điện hạ, để Điện hạ mau chóng đến Phụng Đồng huyện."

Diêu thị có chút băn khoăn: "Luôn làm phiền Vương gia, thật sự là..."

"Phu nhân đừng khách khí." Hoàng Tuyền đáp lại, "Nhị tiểu thư còn muốn làm phiền Vương gia cả đời, Vương gia rất vui."

An thị cũng khuyên nàng: "Tỷ tỷ bớt buồn, có Cửu điện hạ ở đây, nhị tiểu thư nhất định không sao."

Diêu thị gạt đầu, trong lòng vẫn lo lắng, lập tức không còn biện pháp khác.

Hai người Vong Xuyên Hoàng Tuyền hầu hạ Diêu thị nghỉ ngơi xong, rồi mới đi theo An thị và Trương Dung cùng rời phòng.

Tiến bước An thị và Trương Dung, hai người trở về phòng mình, lúc này Hoàng Tuyền mới truy vấn: "Rốt cuộc trên núi đã xảy ra chuyện gì?"

Vong Xuyên liền đem chuyện tình trên núi Phụng Tê nói cho Hoàng Tuyền nghe, thấy Hoàng Tuyền lại xúc động muốn đi giết Phụng Trầm Ngự. Còn lại lý trí cuối cùng, nàng nhắc nhở Vong Xuyên: "Sau khi xét chuyện trên núi, nếu việc này quả thực do bọn hắn làm, Phụng Tử Hạo bên kia khẳng định sẽ có động tĩnh."

Vong Xuyên nói: "Ban Tẩu nhất định đã sớm đi, nay chúng ta cần phải làm là chiếu cố tốt phu nhân, phía bên tiểu thư đã như vậy, nhưng trăm ngàn lần đừng để phu nhân xảy ra chuyện gì. Lại có..." Trên mặt nàng hiện lên một mảnh buồn rầu, "Chờ tái kiến Vương gia, chỉ sợ hai người ta người còn Ban Tẩu... đều phải tự vẫn tạ tội."

Hoàng Tuyền gạt mình, lập tức nhớ tới quy củ Ngự vương phủ, không khỏi giận tái mặt.

Đúng vậy, Cửu điện hạ thường phạt phân mình, hôm nay dưới mí mắt các nàng Vương phi bị bắt cóc, làm sao có mặt mũi gặp điện hạ.

Hai người trầm mặc trong chốc lát không nói gì, ước chừng một canh giờ sau, Ban Tẩu trở lại. Vẫn là thân ảnh quý mị kia bay vào trong nhà, lại kèm theo một trận gió lạnh. Vong Xuyên biết, đây là Ban Tẩu cũng đang rối loạn, khinh công cũng không còn kỹ năng tiêu chuẩn nữa.

"Có tin tức sao?" Hoàng Tuyền vội vã hỏi,

Ban Tẩu lắc đầu: "Không có. Toàn bộ Phụng Đồng huyện ta đã một lát lên trời, ngay cả sơn mạch núi Phụng Tê đều đã tìm qua, manh mối gì đều không có."

"Phụng Tử Hạo bên kia đâu?"

"Luôn ngủ, không có động tĩnh gì." Ban Tẩu lau mồ hôi, "Ta đã đưa tin báo cáo cho điện hạ, chuyện bên này chỉ sợ ba người chúng ta đều không chạy được." Đối với trừng phạt của Ngự vương phủ, trong lòng ba người biết rõ.

Vong Xuyên lại nói: "Chỉ sợ điện hạ đã trên đường đi. Dựa vào tính tình của điện hạ chúng ta, không có khả năng tiểu thư rời kinh thành lâu như vậy mà ngài vẫn ở lại chờ, nhất định sáng sớm đã đi theo. Chúng ta... Chờ mấy ngày nữa là có thể..."

"Nếu tiểu thư còn sống, nhất định sẽ cầu tình cho chúng ta." Trong mắt Hoàng Tuyền loé lên tia hi vọng, "Cho nên, chúng ta cố gắng tìm tiểu thư! Chỉ cần tìm thấy tiểu thư, chúng ta sẽ không chết."

Ba người bên này tận lực nghĩ biện pháp tìm Phượng Vũ Hoành, mà Phượng Cần Nguyên bên kia, ám vệ đang cầm một con bò câu đưa thư đứng trước mặt hắn: "Đây là bò câu đưa tin của ám vệ bên người nhị tiểu thư, bị thuộc hạ bắt được."

Phượng Cần Nguyên vừa lòng gật đầu, tay nhận lấy bò câu đưa thư, thuận thực lấy ra tờ giấy cột ở trên chân bò câu xuống, chỉ nhìn thoáng qua, liền hét lớn một tiếng... "Còn muốn gọi Ngự vương đến Phượng Đồng huyện? Bọn họ quá đặc ý!" Một tay hắn bóp chết bò câu, lạnh lùng phân phó ám vệ: "Chuyện này tuyệt đối không thể truyền vào trong kinh, đặc biệt không được để Cửu hoàng tử và Thất hoàng tử biết, bắt đầu ngay hôm nay, phạm là bò câu đưa tin từ bên kia, cứ bắt lại như vậy!"

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Một đêm này, tổ trạch Phượng gia không ai có thể yên giấc. Trong không khí vẫn tràn ngập mùi lửa cháy như cũ, giống như nhắc nhở mọi người trận đại hoả kia, có một hải tử của Phượng gia, biến mất không thấy bóng người.

Rốt cuộc trời sáng, một ít hạ nhân nửa đêm ra ngoài tìm Phượng Vũ Hoành lục tục trở về, Phượng Cần Nguyên lại thay tám người khác tiếp tục đi tìm, thoạt nhìn coi như là tận tâm hết sức.

Điều thị an vị trong phòng của mình, không nhúc nhích, điểm tâm hạ nhân mang đến trong phòng cũng dùng qua. An thị và Tường Dung cũng thu xếp mạng nha hoàn bà tử tùy thân của mình cùng ra phố đi tìm, mọi người đều chỉ có một mục tiêu, chính là có thể tìm Phượng Vũ Hoành đưa về.

Lão thái thái yên lặng thu xếp an bài chuyện năm ngày sau lên núi tế tổ, cũng không nhắc tới Phượng Vũ Hoành, chỉ là khi nhìn người chạy tới chạy lui tìm hiểu tin tức, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Buổi chiều, dưới sự triệu tập của lão thái thái, mọi người tề tụ lại. Trầm Ngự vẫn làm bạn bên cạnh nàng, nhu thuận như một con mèo nhỏ, chốc lát lại đưa lên chén trà nhỏ, chốc lát lại xoa bóp vai cho lão thái thái. Lão thái thái có chút tâm phiền ý loạn, cảm thấy Trầm Ngự bóp không tốt, dứt khoát đẩy nàng ra: "Người nghỉ ngơi là được rồi, loại chuyện này không cần người làm." Nói xong, lại vẫy tay phía Kim Trân: "Người tới xoa bóp giúp ta."

Trầm Ngự bị lão thái thái đẩy ra, lệ quang trong mắt hiện ra, nháy mắt liền bình phục. Có tiểu nha đầu tiến lên đỡ lấy Trầm Ngự, đưa nàng về chỗ ngồi, khi Trầm Ngự đang muốn ngồi xuống ghế, chợt nghe nha đầu kia ghé tai nàng nhỏ giọng nói: "Công dụng của thuốc sấp kia, đại tiểu thư có vừa lòng?"

Trầm Ngự kinh hãi, quay người nhìn nha đầu kia, đáng tiếc, tiểu nha đầu đỡ nàng ngồi xuống lập tức quay người, bụng khay thối lui ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 155: Phượng Trầm Ngự, người trốn không thoát đầu

Editor: Bell Huỳnh

Lúc này, Kim Trân vâng lời tiến đến thay cho Trầm Ngự, đôi bàn tay lại chuyển động trên người lão thái thái từ đầu xuống vai, cuối cùng bóp một hồi tâm lão thái thái cũng dễ chịu hơn.

"Năm ngày sau, toàn bộ Phượng gia đều lên núi tế tổ." Cuối cùng, sau khi Điều thị tiến đến ngồi xuống, lão thái thái cũng mở miệng nói đến chính sự, "Thứ nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị gần như đầy đủ, mấy người trẻ các ngươi, cũng phải vì tổ phụ các ngươi tận hiếu." Lão thái thái vừa nói vừa nhìn về phía Tường Dung, đêm hôm qua là Tam tôn nữ và di nương nàng còn có Điều thị cùng đứng một phía đối đầu với Phượng Cần Nguyên, lão thái thái chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt. Trong lòng nàng, Tường Dung xưa nay luôn nhất gan, cũng không biết khi nào, những đứa trẻ này sẽ càng ngày càng khác xa đối với ấn tượng của nàng. "Tường Dung, đi vào phòng hạ nhân, nhận một đồng tiền giấy, tự mình lấy hai trăm nguyên bảo cho Tổ phụ ngươi."

Tường Dung nghe được cau mày, nàng ở bên ngoài tìm Vũ Phượng Hoành tìm tới giữa trưa, bữa trưa cũng chưa kịp ăn, tính chuẩn bị một lúc lại tiếp tục tìm, nhưng lão thái thái lại phân việc này cho nàng nghĩa là nàng sẽ không còn thời gian tìm Phượng Vũ Hoành.

Tường Dung có cảm giác vô cùng ủy khuất, nhưng lại không dám làm nghịch ý lão thái thái, chỉ đành không cam lòng gật đầu: "Tôn nữ biết."

An thị ở dưới bắt đắc dĩ khế thờ dài, cũng không nói gì. Dù sao nàng chỉ là thiếp của Phượng Cần Nguyên, nữ nhi do thiếp sinh, trong nhà này là căn bản không có địa vị.

"Còn có một chuyện quan trọng." Lão thái thái lại mở miệng, nói: "Trong chốc lát ta đã sẽ sai người gọi Tử Hạo trở về, tế tổ ngày ấy, tất cả mọi người phải cùng nhau lên núi, các ngươi đều phải chuẩn bị tốt mọi thứ, không có chuyện gì thì không cần chạy ra ngoài."

Nàng vừa nói những lời này, liền liếc nhìn Diêu thị với ánh mắt sắc bén.

Lão thái thái theo bản năng quay đầu đi chỗ khác, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Diêu thị.

Lão thái thái cũng không có cách nào, Phụng Căn Nguyên rõ ràng muốn đảm bảo cho Trầm Ngư, đứng giữa hai tôn nữ này, kỳ thực lòng của nàng có chút hướng về Phụng Vũ Hoành, nhưng vẫn không hơn nhĩ tử do nàng sinh, nếu Phụng Căn Nguyên đã quyết định thì đừng bàn những thứ khác.

Suy cho cùng Phụng gia còn phải dựa vào Phụng Căn Nguyên chống chọi, tôn nữ thì sao, chẳng qua cũng chỉ là bảo bối tạm thời nuôi ở nh, một ngày nào đó thì phải xuất giá.

Lúc chạng vạng tối, Phụng Tử Hạo vừa về liền tiến đến chỗ lão thái thái và Phụng Căn Nguyên dập đầu.

Lúc ấy Trầm Ngư cũng ở đó, cũng không biết là do ảnh hưởng trong lòng nàng hay sao, chỉ cảm thấy trong ánh mắt Phụng Tử Hạo nhìn về phía nàng tràn đầy ý tứ dâm tà.

Nàng chán ghét quay đầu đi chỗ khác, vừa nghe Phụng Tử Hạo nói: "Đã lâu không gặp, quá là tưởng niệm, tất cả đều tốt chứ? "

Phụng Trầm Ngư liếc hẩn một cái, chỉ phát ra một câu: "Hừ! "

Lão thái thái nhũ mày lại: "Ca ca ngươi nói chuyện với ngươi, sao lại tỏ thái độ này? " Từ chuyện của Phụng Vũ Hoành, lão thái thái đã không quan tâm sắc mặt Trầm Ngư như thế nào.

Trầm Ngư hết cách, đành phải nhắm mắt lên tiếng đáp lại: "Mọi việc đều tốt, đa tạ ca ca mong nhớ. "

"Tốt vậy thì ta yên tâm rồi, bây giờ mẫu thân đã mất, vậy chỉ còn ta là người thân cận nhất của muội, tuyệt đối đừng vì ca ca suốt ngày ở chỗ này thủ lãng mà chúng ta lạnh nhạt với nhau! "

Trong lòng Phụng Trầm Ngư dâng lên từng cuộn, nàng thật lòng muốn một đao đâm chết Phụng Tử Hạo, nhưng hiện tại trước mặt Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái, vẫn phải giữ ý tứ.

Vì thế cố nén buồn nôn đáp lại: "Sao không như thế, Trầm Ngư cũng rất nhớ ca ca. "

Phụng Căn Nguyên gật đầu: "Àn, đều là người một nhà. Các ngươi thân là huynh muội ruột, còn ai có thể thân thiết hơn các ngươi? "

"Phụ thân nói phải. " Phụng Tử Hạo toét miệng cười, " Trầm Ngư là người thân nhất bên Tử Hạo. "

Nói thế vào tai Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái, chỉ cảm thấy tình cảm huynh muội bọn hẩn rất tốt, trong lòng rất vui. Chỉ có Phụng Trầm Ngư hiểu rõ câu nói này của Phụng Tử Hạo có hai nghĩa, trong lòng càng thêm oán hận.

Lão thái thái vẫy tay về phía Phụng Tử Hạo: "Lại đây, đến bên cạnh tổ mẫu, để tổ mẫu nhìn thử... Sao lại gầy như vậy? "

Phụng Tử Hạo cũng giả bộ đáng thương, quần lấy lão thái thái than khổ, kể hẩn ở trên núi phải trải qua những gì, người tổ trạch bên này quản giáo hẩn như thế nào, càng nói càng làm tâm lão thái thái tâm đau xót.

Phụng Căn Nguyên cũng có chút đau lòng, tuy ngoài miệng nói: "Cũng nên dạy dỗ ngươi một chút, bằng không ngươi thật không biết trời cao đất rộng! " Nhưng vẫn quyết định, lần này sau khi tể tổ liền đem Phụng Tử Hạo cùng trở lại kinh thành.

Sau bữa cơm chiều, Kim Trân viện có ăn nhanh tranh thủ thời gian rảnh cùng Mãn Hi đi dạo. Nàng muốn chạy tới chỗ Vong Xuyên và Hoàng Tuyền bên kia hỏi thăm một chút, nhưng mới vừa qua một tiểu viện, chợt nghe trước mặt dường như có một thanh âm kỳ quái nhưng lại quen thuộc.

Nàng kéo Mãn Hi đứng lại, trốn ở cây già phía sau nhìn về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy phía sau một khối núi già có những mảnh y phục rơi vãi.

Mãn Hi chỉ bên cạnh có một vị trí tốt để nhìn liền ra hiệu Kim Trân đi qua, hai người mới đổi chỗ một chút liền nhìn rõ cảnh tượng sau núi già. Là Phụng Tử Hạo đang ôm một nô tì bên này, đang lời chàng ý thiếp, một bàn tay không thành thật cũng đưa vào trong cổ áo của nô tì kia.

Kim Trân trong nháy mắt hiện lên cảnh tượng ban đầu của mình cùng Lý Trụ khai cũng từng có những hành vi như thế này, không khỏi hai gò má nóng lên. Nàng biết rõ đức hạnh của Phụng Tử Hạo, đi đến đâu đều không thiếu được nữ nhân, chỉ là biết hiện tại tâm sắc hẩn lại nổi lên, cũng không nghĩ nhiều, liền kéo Mãn Hi nhanh chóng rời khỏi. Nhưng vào lúc này, chợt nghe Phụng Tử Hạo nói một câu: "Chuyện lần này ngươi làm rất tốt, vừa là được lại vừa là hóa, chính hai thứ này đảm bảo thành công. "

Hai người thoáng cái liền ngậy ngắn cả người, liếc mắt nhìn nhau, vừa bước chân thì liền thu hồi lại.

Lập tức, thanh âm kia cũng truyền đến: "Đại thiếu gia không phải nói vị Nhị tiểu thư ấy là nhân vật lợi hại sao, hạ được ngoài sáng sao được, lại nhiều được như vậy! Nhiều sung sướng như vậy, cho dù tiêu hết được, một cây đuốc cũng có thể thiêu chết nàng. "

"Ta nghe nói nàng vẫn mất tích. " Phụng Tử Hạo hạ thủ hơi dùng lực, bóp nô tì kia một trận thờ gấp.

"Ngươi nhẹ chút! Làm thương người ta. Cái gì mà mất tích, là nói cho êm tai, theo ta nói căn bản chính là bị thiêu chết trong phòng, đốt thành tro, cái gì

cũng tìm không thấy. "

Phượng Từ Hạo tâm sắc nổi lên, hạ thủ lại thêm vài lần, trong miệng cũng không ngừng khen: " Thế mới nói người thông minh nhất, ta cũng cảm thấy nàng là bị thiêu chết. "

Tiểu nô tỳ nở nụ cười, lại ra về nói: " Làm loại nền ấy có thể mất công, được lại ít thế kia, tổn của ta không biết bao nhiêu tâm sức. "

"Được kia là do ta đặc biệt cho người cấp tốc đưa tới, khan hiếm cực kỳ. " Hân vừa nói vừa cảm thán, "Trầm Ngư thật đúng là có thể lấy được đồ tốt nha! Chà? Người nói được tính cực mạnh sao? " Ánh mắt hân lóe lên một tia sáng, như vừa nghĩ tới điều gì.

" Mạnh vô cùng. " Đối với điểm này, nô tỳ kia khẳng định chắc chắn, " Không chỉ hiệu quả, mà thành phần còn rất thuần khiết, lúc ta làm ngọn nến đó không cẩn thận dính vào một chút, nên giờ cực kỳ khó chịu, nếu không phải ngày ấy vừa vận trở lại... "

"Trách không được người ngày ấy tham hoan như vậy. " Mắt Phượng Từ Hạo híp lại thành một khe, động thủ cời xiêm y nàng ấy.

Hiển nhiên nô tỳ ấy còn chút sự tinh không hiểu rõ, lại hỏi thêm Phượng Từ Hạo: " Không biết đại thiếu gia vì sao phải đem chuyện này đến bên này giải quyết? Trong kinh thành không được sao? "

Phượng Từ Hạo hừ lạnh: " Người thì biết cái gì? Viện kia của Phượng Vũ Hoành còn kín hơn tù lao, ai tiến vào cũng không được? Không lừa nàng ta đi đến đây thì làm sao được việc chứ? "

"Lần này nô tỳ làm chuyện kia không biết đại thiếu gia ngài có vừa lòng không? " Vừa nói, trong mắt hiện lên cảnh xuân lưu động, cả người đã cùng Phượng Từ Hạo dính sát vào đến một nơi.

Phượng Từ Hạo gật đầu liên tục: " Thoả mãn, quá thoả mãn! Nếu như lần này ta có thể thuận lợi hồi kinh, nhất định sẽ mang người về cùng, chờ đến lúc đó lập người thành thiếp, tạ ân người giúp ta. "

Hai người không nói nữa, quán quýt lấy nhau.

Mãn Hi nhìn đến mặt đỏ tới mang tai, quay đầu đi chỗ khác không nghĩ sẽ nhìn lại.

Kim Trân cũng cảm thấy không còn gì để nghe, kéo Mãn Hi trở về phòng.

Sau một hồi thật lâu hai người trở về phòng mới xem như là phục hồi lại tinh thần, Mãn Hi ra sức giậm chân: " Đại thiếu gia trong kinh đã như vậy, không ngờ đến tổ trạch bên này cũng không thu được bản tính. "

Kim Trân hừ lạnh một tiếng: " Có nương thế nào thì sinh ra dạng nhi tử như thế, cầu không đổi được thói ăn cứt. Mãn Hi, " Nàng phân phó nói: " Người nghĩ cách đi tìm Vong Xuyên, thuật lại chuyện vừa rồi cho các nàng nghe. Nhớ tới nhất định phải nói cho nàng biết, được là đại thiếu gia cho, kẻ thông đồng người cũng phải nhớ kỹ, kể lại hết cho Vong Xuyên. "

Mãn Hi gật đầu, vội vã ra khỏi phòng.

Khoảng chừng nửa canh giờ, Mãn Hi trở lại, nói với Kim Trân: " Đã nói hết Vong Xuyên cô nương nghe, Vong Xuyên cô nương nói đêm nay người hãy nghĩ cách dẫn lão gia đến trong sân Đại thiếu gia, tốt nhất là dẫn theo toàn bộ người trong phủ. "

Kim Trân khó hiểu hỏi, " Vì sao? "

Mãn Hi lắc đầu, " Ta cũng không biết, nói chung nghe theo được rồi. "

Bên này, Vong Xuyên thi triển khinh công, lên vào trong phòng của nha hoàn đã thông đồng cùng Phượng Từ Hạo.

Nàng nghĩ với bản tính này, gặp phải xuân dược mạnh như vậy không thể không giữ lại một chút cho chính mình, huống chi bản thân nha hoàn ấy còn ném trái qua một lần ngon ngọt, lại càng không đem hết số dược ấy làm thành nền.

Quả nhiên có công mài sắt, có ngày nên kim, không tới nửa nén hương, Vong Xuyên tìm thấy trong hộc tủ trong phòng có một bọc giấy nho nhỏ, gửi thư không khói nóng ran một trận.

Không dám nghĩ thứ dược ấy, nhưng cũng biết là mình đã tìm đúng đồ, nhanh chóng ra khỏi phòng. Cũng không về phòng mình, mà là lên chạy vào phòng Phụng Trầm Ngư.

Lúc nàng đến đó, Phụng Trầm Ngư vẫn còn chưa ngủ, nến hồng trong phòng còn cháy sáng, người ngồi cạnh cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Vong Xuyên lên từ cửa sổ sau vào đây, nhìn bóng lưng kia trong lòng liền nổi lên ý cười.

Phụng Trầm Ngư, không nên có tâm hại người, người không biết sao?

Bây giờ ta trả lại cho người thủ đoạn giống như vậy, có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không còn phải coi mệnh của người.

Vong Xuyên mở bọc giấy chứa được ra, chỉ dùng móng tay ngắt một chút bột phấn nhỏ, ngón tay khẽ bắn ra, được dạng bột phấn bị nàng trực tiếp bắn ra đến trên ngọn nến hồng đang cháy sáng trong phòng.

Nàng lắc mình bay ra, không hề liếc mắt nhìn biến hóa trong phòng, chỉ có ánh nến trong phòng như cũ cháy sáng nói cho nàng biết, Phụng Trầm Ngưng trúng kế.

Mà ngay trong quá trình Vong Xuyên trộm được bỏ vào phòng Trầm Ngưng bên này, bên kia Phụng Tử Hạo nhận được một trương tờ giấy, trên đó viết bốn chữ: Tìm người có việc. Kí tên: Trầm Ngưng.

Tờ giấy là Hoàng Tuyên viết, Hoàng Tuyên căn bản không thể giống Phụng Vũ Hoành có bản lãnh có thể bắt chước được chữ viết của Phụng Trầm Ngưng. Nhưng nàng biết, Phụng Tử Hạo là người ngu ngốc, chữ gì trong mắt hắn cũng giống như nhau. Đặc biệt là Trầm Ngưng có lời mời, hắn căn bản sẽ không cân nhắc là thật hay giả, nhất định sẽ rất vui vẻ chạy đến chỗ hẹn.

Quả nhiên, trên đường Vong Xuyên trở về vừa hay thấy được Phụng Tử Hạo thậm thụt lén lút đang hướng về phía phòng Phụng Trầm Ngưng, khỏe mỗi nàng nổi lên nụ cười, Phụng Trầm Ngưng, đêm nay, người trốn không thoát đâu.

Chính xác là Phụng Trầm Ngưng là trốn không thoát!

Phần thuốc nhỏ kia bị Vong Xuyên bắn ra gặp ngọn nến đang cháy lập tức tan ra, vô sắc vô vị chui vào mũi Phụng Trầm Ngưng.

Lúc đó, nàng vừa đóng cửa sổ, liền chuẩn bị thổi nến lên giường ngủ, thế nhưng chẳng hiểu sao trong người dâng lên một trận khô nóng.

Loại nóng nào lại nóng từ trong ra ngoài, lại gọi lên khó chịu khó nhịn không nói được.

Phụng Trầm Ngưng liền liều mạng cởi y phục của mình, từ ngoài vào trong, từng tầng từng tầng, kéo đến khi trên người không còn gì để kéo, lại đi cởi tới quần.

Ngay lúc quần lót đã cởi đến giữa gối, bất chợt, cửa phòng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 156: Đánh chết đôi nam nữ loạn luân

Editor: Bell Huỳnh

Ngoài cửa, Phụng Tử Hạo hùng hùng hổ hổ xông vào, trong nháy mắt lại nhìn đến Trầm Ngưng, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người!

Xưa nay hắn chính là người mê sắc, lại không biết trong mơ tợ tưởng vị muội muội hoa nhường nguyệt thẹn này bao nhiêu lần. Nhưng hắn bất luận thế nào cũng không nghĩ đến thân thể Phụng Trầm Ngưng, quốc sắc thiên hương, bốn chữ này đại diện cho cái gì, xưa nay Phụng Tử Hạo đều không biết.

Cuối cùng hôm nay hắn cũng được mở mang tầm mắt!

Hơn nữa còn là Phụng Trầm Ngưng chủ động!

Phụng Tử Hạo thật không biết kiếp trước mình tích được đức, từ trước đến giờ vị muội muội này cao ngạo nhưng nay lại chủ động hẹn hắn đến phòng, còn cho hắn nhìn thấy hình ảnh thế này, vô cùng tuyệt vời!

Phụng Tử Hạo chảy nước miếng tiến đến, tay liền đem Phụng Trầm Ngưng ôm chặt, trong nháy mắt, đầu óc hỗn loạn.

Nhìn Phụng Trầm Ngưng tuyệt sắc khiến hắn có cảm giác ngột thở nhưng mà cũng có cảm giác dường như là bên ngoài kích thích mà đâm ra xao động.

Chẳng qua là Phụng Tử Hạo hoàn toàn không ngờ tới gian phòng này có vấn đề, dưới cái nhìn của hắn, bản thân mình gặp phải đáng đáp của Phụng Trầm Ngưng như vậy, có phản ứng như thế là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Hắn tay ôm Phụng Trầm Ngưng từng bước từng bước lui về bên giường, dùng sức đè xuống, trước ngực là một mảnh thân thể mềm mại làm cho thần kinh hắn mê loạn.

Mà Phụng Trầm Ngưng như thể đang bị lửa đốt bất chợt bắt được một khối băng lạnh, nàng phải ôm cho chặt, nghĩ rằng nếu không bản thân mình sớm muộn gì cũng bị lửa thiêu chết.

Một huynh một muội, cứ như vậy ở trên giường mây mưa.

Cũng không biết từ khi nào, lại có người ném thêm một người lên giường.

Hai người trúng thuốc mê, ánh mắt đều không mở ra được, Phụng Tử Hạo theo bản năng cũng kéo người kia về phía mình, liều mạng phủ người lên vận động.

Phụng Trầm Ngưng mới trải qua nhân thế, trên giường dính một vết máu, nhưng nàng đầu lo lắng được nhiều như thế, công hiệu của mê dược còn chưa tan hết, nhưng căn bản là Phụng Tử Hạo không để ý tới nàng nữa, nàng liền tức giận liều mạng đem Phụng Tử Hạo ôm trở về, cứ vậy ôm chặt không chịu buông tay.

Bất chợt, cửa phòng bị người từ ngoài đẩy ra một tiếng, "Àm", một giọng nữ lập tức truyền đến: "Đại tiểu thư ngài thế nào rồi? Phải chăng bị bệnh?"

Trong lúc nói chuyện, Kim Trân trực tiếp xông vào, đi theo phía sau nàng là Phụng Cẩm Nguyên cũng gấp gấp hỏi: "Rốt cuộc sao thế? Trầm..." Nói còn chưa nói xong, nửa đoạn sau đã miễn cưỡng bị nghẹn trong bụng.

Phụng Cẩm Nguyên nuốt nửa căn lưỡi của mình, trước mắt chầm chầm nhìn hình ảnh ướt át này, chỉ cảm thấy đầu óc ông ông bắt đầu vang lên.

Hắn nhắm mắt lại, chết cũng không tin được thứ mình thấy trước mắt là sự thật.

Bên tai thanh âm của Kim Trân lại vang lên, run lấy lấy, hiển nhiên cũng là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm: "Lão gia... Lão gia, này, chuyện gì thế này a?" Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại thoải mái lạ thường. Chỉ là nghĩ tới Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyên hai người thật tàn nhẫn a! Đường đường là Phụng gia đại tiểu thư cứ như vậy mà bị các nàng phỉ nhổ ngay lập tức, đầu phải không biết, đây chính là người Phụng gia ký thác tương lai sau này, nay xảy ra việc này, không biết Phụng Cẩm Nguyên cùng lão thái thái sẽ tức thành cái dạng gì đây!

Phụng Cẩm Nguyên đâu biết chuyện này là sao, vốn đang ngủ ngon giấc, Kim Trân bất chợt tỉnh giấc, ôm ngực liền nói tâm không khỏe. Tổ trách Phụng gia không có đại phu, huyện thành này nửa đêm căn bản cũng không mời được đại phu, Phụng Vũ Hoành, người hiểu chút y thuật lại mất tích, Phụng Cẩm Nguyên hết cách rồi, nghĩ đến ngay Trầm Ngưng cũng mắc tâm bệnh, trước khi đến đây cũng mang cho nàng không ít thuốc, giờ tới chỗ Trầm Ngưng xin ít thuốc.

Ai biết vừa vào sân liền nghe được thanh âm kỳ quái, Kim Trân e ngại Trầm Ngưng có việc, kéo hắn chạy vào trong, khiến hắn thấy được một màn trước mắt.

Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy, phong thủy Phụng gia nhất định là có vấn đề, Phụng Tử Hạo cùng Phụng Trầm Ngưng đều là trúng tà, bằng không làm sao sẽ làm ra sự việc này?

Trang phòng hai người bên này đứng ngẩn người, còn hai người bên kia vẫn còn quần quýt lấy nhau trên giường nhỏ, trong miệng hai người phát ra thanh âm khiến người nghe buồn nôn, hai người kia không hề hay biết có người nhìn vẫn cứ vong tình như vậy.

Kim Trân mặt mất máu, nhìn xuyên qua Phụng Tử Hạo cùng Phụng Trầm Ngưng quần quýt lấy nhau, lại thấy được trong giường dường như còn một người nằm.

Trong lòng nàng hơi run sợ, có chút sợ hãi, tuy Phụng Cẩm Nguyên đứng bên cạnh nàng, nhưng vẫn không khống chế được khắp người phát run.

Kim Trân muốn đi ra ngoài, nàng bỗng nhiên sinh ra một loại kích động không muốn lưu lại bên trong căn phòng này. Nhưng lại nghĩ đến Vong Xuyên bên kia dặn dò, ngoại trừ việc để nàng đem Phụng Cẩm Nguyên tới, nàng còn phải nghĩ cách dẫn tất cả mọi người nhà họ Phụng đến. Chuyện thứ hai nàng còn chưa làm, không biết chừng người nằm bên trong chính là tạo thời cơ cho nàng.

Nàng nhắm mắt đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Thiếp đi tách bọn họ ra. "Nhưng còn chưa đi đến gần, người kia trong giường rốt cục bị Kim Trân nhìn rõ. Chợt nghe nàng "A" Một tiếng thét chói tai, tại ban đêm tĩnh lặng, như mũi tên nhọn cắt phá lên trời cao, làm kinh động cả tòa tổ trạch.

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chân tiến đến đỡ lấy Kim Trân đang ngồi dờ trên mặt đất, chỉ thấy Kim Trân vươn tay há miệng run rẩy chỉ vào trong giường, trong miệng không ngừng kêu: "Quý! Có ma!"

Theo tiếng Kim Trân sợ hãi kêu lên, Phụng Tử Hạo không biết nghĩ thế nào, lại kéo người kia, người bị Kim Trân cho là quý, kéo đến dưới thân, tay sờ soạng lung tung trên người người đó.

Nhất thời Phụng Cẩm Nguyên cũng sợ ngây người, một đại nam nhân lại bị dọa tại chỗ, dọa tới mức miệng há không khép mồm lại được.

Trong phòng, Phụng Tử Hạo vẫn đang tiếp tục thờ dốt nặng nề cùng Phụng Trầm Ngưng kiều mỵ rên rỉ, cũng không biết trải qua bao lâu, người nhà họ Phụng từng người một tiến vào phòng.

Không ngoại lệ, tất cả mọi người bị cảnh trước mắt này dọa sợ ngây người. Đặc biệt khi nhìn đến người kia, tất cả cùng giống Kim Trân sợ hãi kêu, "Quý."

Nhiều người như vậy cùng tiếng thét chói tai, đến lúc này mới đánh thức Phụng Cẩm Nguyên.

Hắn đột nhiên giật mình, chỉ cảm thấy vừa nảy dờ người như là mất hồn, càng hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì.

Trước mắt toàn bộ người Phụng gia đều tới, toàn bộ đều trông thấy hành vi của Phụng Trầm Ngưng cùng Phụng Tử Hạo, Phụng Cẩm Nguyên tức

giận đến máu dâng lên não, đầu có một cảm giác muốn nổ tung không không chế được.

Hắn đẩy Kim Trân ra, liền nhanh chân chạy thẳng tới giường, đến nơi, đưa tay, trực tiếp đem Phụng Tử Hạo từ trên giường kéo xuống!

"Súc sinh!" Một cái tát giáng xuống, thẳng tay đánh lên mặt Phụng Tử Hạo. Hắn vừa muốn mở miệng kêu một tiếng phụ thân, nhưng đã thấy cha của hắn mặt dữ tợn, mà quyết tâm, liều mạng đẩy thẳng hắn xông về phía trước.

Phụng Tử Hạo cũng không biết Phụng Cẩm Nguyên muốn đẩy hắn đến đâu, bước chân không tự chủ bước về sau, chợt phát hiện tốc độ càng lúc càng nhanh, bất chợt "Ầm" Thoảng cái, phía sau đầu hắn đau một trận dữ dội, cảm thấy phía sau có vật ầm ầm chảy xuống, chảy xuống vai hắn, lưng hắn, mãi cho tới khi chảy đến đùi. Cuối cùng, Phụng Tử Hạo hai mắt bắt đầu mờ dần, nhưng lúc này cha của hắn lại xách người hắn lên trước, lại dùng lực lần nữa đem hắn đẩy về phía sau đụng vào cây cột. Lần này, Phụng Tử Hạo hoàn toàn mất đi ý thức.

Người nhà họ Phụng sợ hãi kêu lên, chợt nghe Hàn thị nói, "Đại thiếu gia... Hắn đã chết?"

Lão tộc trưởng nét mặt âm trầm đi tới, khom người đưa tay chạm lên động mạch cổ Phụng Tử Hạo, không lâu liền đứng lên, hướng Hàn thị gật gật đầu: "Chết thật rồi."

Người nhà họ Phụng hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Diêu thị cũng khó có thể tin nhìn về phía Phụng Cẩm Nguyên.

Hắn giết con trai ruột của mình?

Nhưng lại ngẫm, đứa con trai như vậy không đáng chết sao?

Đáp án đương nhiên là đáng chết.

Lão thái thái lại bắt đầu thờ mạnh, tiếng thờ sau nặng hơn tiếng thờ trước, cả người ngất đi.

Triệu ma ma cấp tốc lấy ra trên người nàng bình dược mà Phụng Vũ Hoành đưa cho, đổ ra một chút cho lão thái thái nhét vào trong miệng, đợi thêm một lúc nữa, mới thấy lão thái thái tỉnh lại.

"Phụng gia ta rút cuộc là tạo nghiệt gì a!" Lão thái thái trượt xuống nền đất, thất thanh, "Rút cuộc là tạo nghiệt gì a!"

Phụng Cẩm Nguyên giờ khắc này cũng đã thanh tỉnh một chút, nhìn trên mặt đất cây cột đã bị hắn dùng dụng chết Phụng Tử Hạo, trong lòng không hề có một chút thương tiếc.

Đứa con này hủy Trầm Ngư, thì tương đương với việc hủy đi hi vọng mẫu nghi thiên hạ của Phụng gia, người như vậy, hắn làm sao có thể để sống trên đời!

An thị nhìn trên giường nhỏ của Phụng Trầm Ngư, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm. Có thể Phụng Trầm Ngư không ngăn nổi một "Người" khác trèo lên trên giường, dạ dày nàng sôi trào gây buồn nôn mở miệng nói: "Bộ thi thể kia... Dường như... Là nha đầu bên cạnh đại tiểu thư, Ý Nguyệt."

Đám người lúc này mới nhớ tới, từ sau trận hỏa hoạn đêm qua liền không thấy bóng dáng Ý Nguyệt, thế nhưng trên giường nhỏ cái này, "Nha đầu Ý Nguyệt kia có cái bớt trên cổ bên trái." An thị nhắc nhở mọi người.

Còn không phải Ý Nguyệt sao, trên cổ trái bộ thi thể kia chính xác có một cái bớt giống như Ý Nguyệt. Thế nhưng... Thật buồn nôn, đầu thì nứt ra, hoàn toàn không thấy rõ mặt lắm, cũng không biết đã chết bao lâu, trên người lại toàn là bùn đất, tay chân sẫm cũng cứng rồi, Phụng Tử Hạo lúc này cứ ôm thi thể đó như thế mà vận động, khắp nơi trên thân thể bừa bộn.

Mà bây giờ, cổ thi thể đó đang cùng nằm trên giường với Phụng Trầm Ngư, Trầm Ngư còn không ngừng vận vẹo, bỗng đem Ý Nguyệt ôm chặt, liều mạng liền muốn vận động lên.

Phụng Cẩm Nguyên lại tức giận, một tay kéo Trầm Ngư xuống, lão thái thái sợ hãi lại đem Phụng Trầm Ngư đánh chết như Phụng Tử Hạo, nhanh chóng hô một câu: "Đây là Trầm Ngư!"

Phụng Cẩm Nguyên đương nhiên biết đây là Trầm Ngư, hắn không muốn giết nha đầu này, nhưng trong lòng tức giận lại không thể không ra tay. Cánh tay kéo người sau khi đứng lên, hắn giơ tay về phía gương mặt Trầm Ngư nhanh tay tát, "Đừng đừng đừng" Tát xuống mấy bạt tai.

Vong Xuyên hạ được không nhiều lắm lại thêm khi Phụng Cẩm Nguyên cùng Kim Trân đi vào lại mở rộng cửa, mê dược trong không khí đã sớm không còn lưu lại. Mà Phụng Trầm Ngư cùng Phụng Tử Hạo hai người cũng mây mưa lâu như vậy, được tính trong người Trầm Ngư bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, lại bị Phụng Cẩm Nguyên đánh như thế nên bây giờ hoàn toàn tỉnh táo.

Mới vừa tỉnh táo lại chỉ thấy gò má đau rát, lại thấy phụ thân trước mắt đang trợn mắt nhìn mình, Phụng Trầm Ngư như vừa tỉnh mộng: "Phụ thân, chuyện này... Đây là thế nào?" Nàng nhìn chung quanh một chút, chợt phát hiện tất cả mọi người Phụng gia đều có mặt trong phòng, lão tộc trưởng cũng có. Chỉ có điều lão kia quay đầu đi, cổ ý không nhìn mình.

Phụng Trầm Ngư liền buồn bực, "Vì sao tất cả đều ở nơi này?" Giác quan khô phực từng chút, nàng bắt đầu cảm giác được cánh tay có chút đau, không khỏi dụi dụi nói: "Phụ thân, người nắm Trầm Ngư đau."

Đến lúc này, Phụng Cẩn Nguyên sao lại quan tâm nàng có đau hay không, nâng nàng lên " Bành bạch " Lại là tát qua hai bạt tai, trong miệng còn mắng: " Tiểu súc sinh! Ta thật là uổng công nuôi người! " Dứt lời, đột nhiên lại quăng nàng lên giường, Trầm Ngự sợ hãi kêu.

Lúc nàng ngã, đứng dậy thấy thi thể kia nằm trên giường, giữa cổ có vết bớt nhìn thấy mà giật mình, thoáng cái đã nhận ra thân phận thi thể kia, theo bản năng kêu to: " Sao nàng lại ở đây? Nàng không phải đã chết sao? Vì sao lại ở đây? Vì sao lại tại trên giường của ta? "

Phụng Trầm Ngự la đến gần như mất giọng, đầu lắc lia lịa, chớp mắt lại nhìn thấy một vũng máu khác, trong vũng máu là ca ca nàng, Phụng Từ Hạo.

Nàng lập tức sợ ngây người, kia chẳng phải Phụng Từ Hạo, mà hân tại sao lại không mặc quần áo nằm đây.

Giống như có vô số ký ức vụn vặt nổi lên trong đầu, như mộng, cũng không phải mộng, nhưng nếu chẳng phải mộng, nàng...

Phụng Trầm Ngự theo bản năng liền cúi đầu nhìn chính mình, nhất thời nhìn không hiểu, nhìn thân thể không mặc gì của mình cùng Phụng Từ Hạo, đặc biệt trên người vô số dấu hôn, càng nhắc nhở nàng rằng giấc mộng đáng sợ này là hiện thật, là sự thật đã xảy ra.

Nàng cùng ca ca của nàng... Làm chuyện loạn luân!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 157: Âm vệ của Phụng tướng người đánh thắng được chúng ta sao?

Editor: Bell Huỳnh

Nàng hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được sự thực này, hai tay ôm đầu, thét lên một tiếng sau đó liền liều mạng mà chạy ra ngoài.

Lão thái thái bị dọa cho sợ nhưng vẫn hô to: "Mau giữ chặt nàng cho ta!" Sau đó đẩy người Triệu ma ma: "Tìm y phục! Mau tìm y phục! "

Lúc này, Triệu ma ma biết đi nơi nào mà tìm y phục, bắt đầu đi đành phải cởi áo ngoài của mình xuống, thấy hạ nhân bắt Trầm Ngự lại, nhanh chóng tiến tới bọc người nàng lại.

Phụng Trầm Ngự toàn thân cũng run cầm cập, lúc này không thể là giả, thật sự muốn phát điên, một mặt run cầm cập, một mặt miệng không ngừng kêu lên: "Giết hân! Giết Phụng Từ Hạo! Mau! Giết hân!"

Hân thị nhìn dáng dấp Phụng Trầm Ngự như thể chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái, Phụng Trầm Ngự rơi xuống để nàng thấy được Phấn Đại có hi vọng. Nàng ngo ngoé bên cạnh thấy Tường Dung bị An thị che mắt, lại cảm thấy lúc này nha đầu này lại vô cùng chướng mắt nàng, nếu như Tường Dung cũng xảy ra chuyện, Phụng gia đến thời điểm hiện tại cũng chỉ còn sót lại một vị tiểu thư là Phấn Đại, chính hay thứ thì có quan hệ gì đâu?

"Oái!" Tiếng Hân thị lại vang lên, giọng quái ác mở miệng: "Người thì sớm cũng đã bị giết chết rồi, còn giết lần nữa thì chính là băm thi thể ra. Chà chà, đại tiểu thư, không nhìn ra a! Ngài bình thường ra vẻ Bồ Tát từ bi, như thế nào lại có bí mật lớn như thế chứ. Chắc không phải là lần đầu tiên cùng Đại thiếu gia chứ? Ta nhớ rõ năm ấy Đại thiếu gia đã leo lên giường của người, đến gối cũng đã nằm chung."

"Người nói bậy!" Trầm Ngự gợn tay tính đánh Hân thị, lại bị Hân thị xảo trá tránh thoát. Chỉ thấy Trầm Ngự quay mặt sang hướng Phụng Cẩn Nguyên kêu to: "Phụ thân, Trầm Ngự là trong sạch! Là trong sạch nha!"

Tất cả mọi người tròn trừng mắt, còn trong sạch? Tất cả mọi người trở mắt nhìn một lát, còn trong sạch cái rắm!

Phụng Cẩn Nguyên xưa nay chưa từng tức giận như vậy, thậm chí hân sinh ra một chút tuyệt vọng.

Lạnh lùng nhìn Phụng Trầm Ngự, hân đang suy nghĩ, nữ nhi này đến bây giờ có còn giá trị hay không?

Mà Phụng Cẩn Nguyên, kỳ thật cũng không phải sủng ái Phụng Trầm Ngự, thứ hân sủng ái chỉ là mệnh phụng từ nhỏ kia của Trầm Ngự. Mệnh phụng này nếu như đổi lại trên người nữ nhi khác thì cũng giống như nhau.

Phụng Trầm Ngự hiểu rất rõ cha của nàng, ngay khi ánh mắt tuyệt vọng của Phụng Cẩn Nguyên sắp lộ thì bị nàng phát hiện, trong đầu nàng liền hiện lên hai chữ: "Thôi xong!"

Không!

Nàng liều mạng lắc đầu, miệng kêu to: "Không! Phụ thân người không thể từ bỏ ta! Ta là Phụng Trầm Ngự của người, là nữ nhi người sủng ái nhất,

tương lai sẽ là hoàng hậu nha! Phụ thân! Nữ nhi bảo đảm, khi đã là hoàng hậu nhất định sẽ nỗ lực bảo vệ Phụng gia, Phụng gia đến thời điểm đó có thể hô mưa gọi gió!"

"Câm mồm!" Lão thái thái càng nhìn càng thấy Phụng Trầm Ngư buồn nôn: "Người nói năng điên khùng gì đó? Ở đâu ra hoàng hậu? Hoàng hậu còn đang khỏe mạnh ngồi trong cung đây!"

"Là sau này!" Trầm Ngư hoàn toàn nghe không rõ lời lão thái thái nói, lại không ngừng giải thích: "Ta nói là sau này! Sau này ta làm hoàng hậu, tam hoàng tử là hoàng đế! Phụng gia lúc đó sẽ đại phú đại quý! Chỉ cần lão hoàng thượng chết, thiên hạ sẽ là của Phụng gia chúng ta!"

Àm!

Phụng Căn Nguyên nổi cơn thịnh nộ tiến tới, tung một cước đá vào ngực Trầm Ngư: "Hoàn toàn nói bậy! "

Trầm Ngư bị hấn đập thật xa ra ngoài, một ngụm máu cũng đã phun ra ngoài, có cảm giác muốn hôn mê, nhưng nàng chống đỡ không cho bản thân ngất đi. Ngất đi là chết, nàng bây giờ không còn trong sạch, Phụng gia nhất định sẽ không thương tiếc nàng.

Trầm Ngư cố gắng duy trì thần trí tỉnh táo, vừa ngẩng đầu, vừa vận tâm mắt nhìn thấy nha hoàn Vong Xuyên đang bên cạnh Diêu thị nhìn về phía nàng. Giật mình, nàng dường như nhớ ra chuyện trước khi thần trí mình mờ hồ, toàn thân đột nhiên khô nóng, loại cảm giác này giống như bị người khác hạ được, thế nên khi Phụng Tử Hạo chạm vào người nàng lúc đó có cảm giác vô cùng mát mẻ.

Ý thức nàng cảm thấy không đúng, đột nhiên đứng dậy, lao đảo vài bước đến trước mặt Vong Xuyên, đưa tay tóm lấy cổ áo Vong Xuyên: "Là Phụng Vũ Hoành đúng chứ? Nhất định là Phụng Vũ Hoành đã trở lại! Nàng tìm ta báo thù? Ha ha ha ha! Phụng Vũ Hoành, mê được ấy vốn chẳng phải là ta tặng cho nàng sao, sao nàng không chết cháy trong trận lửa lớn kia? Phụng Vũ Hoành! Mau ra đây cho ta! Ra đây!"

Phụng Trầm Ngư giống như phát điên kêu loạn trong phòng, nàng thật sự hi vọng có thể ép Vong Xuyên làm Phụng Vũ Hoành xuất hiện, nhưng tiếc thay chẳng có ai xuất hiện cả.

Diêu thị lại nghe ra ý trong câu nói vừa rồi của Phụng Trầm Ngư, lạnh lùng hỏi Phụng Trầm Ngư: "Người nói cái gì mê được? A Hoành bị người hạ mê được?"

"Chính là giống mê được mà ta trúng phải!" Trầm Ngư khàn cả giọng: "Mê được ấy vốn là cho nàng, là ai đưa đến phòng ta? Phụ thân, ta là bị người khác hạ được a!"

Tướng Dung không chịu được nữa, mở miệng lớn tiếng nói: "Đại tỷ tỷ chính người cũng thừa nhận hạ được Nhị tỷ tỷ, vì sao còn tự đánh ngược lại? Rút cuộc là người mang Nhị tỷ tỷ đi đâu rồi?"

Tiếc thay, Phụng Trầm Ngư cũng không lại đáp lời nàng, chỉ ngồi sập xuống đất, thất thanh khóc ròng.

An thị nhìn Phụng Căn Nguyên, bất đắc dĩ nói câu: "Lão gia, đối với nhị tiểu thư ngài không cảm thấy thiếu nợ quá nhiều sao?"

Kim Trân lau nước mắt, cũng cùng nói: "Nhị tiểu thư thật đáng thương."

"Đáng thương?" Trầm Ngư lại hét rầm lên: "Nàng ta có chỗ nào đáng thương như ta? Nàng ta mới là người đáng chết!"

Hàn thị như xem kịch vui nhìn Trầm Ngư đùa giỡn quậy ra màn kịch này, nhếch khóe môi, không sợ phiền phức lớn tiếng nói: "A! Ta nói, Phụng gia tám phần mười là bị trúng tà, đây chẳng phải là báo ứng sao? Ngâm lại cũng đúng, trước đây đuổi nhị tiểu thư đi vào núi, kết quả thì như thế nào? Nhân gia trở lại báo thù. Sau này các người lại đuổi tứ tiểu thư đi thôn trang kinh giao, bây giờ thì như thế nào đây? Báo ứng lại tới nữa rồi chứ?"

Lão thái thái một tay cầm quyền trượng liền bước qua, đánh thẳng vào Hàn thị, Hàn thị thét lên: "Ngao ngao, đánh ta làm gì? Ta nói không đúng sao? Bây giờ đại tiểu thư như phế đi, nhị tiểu thư tám phần mười là chết rồi, Phấn Đại của ta vì sao không thể trở lại? Các người suy nghĩ cho rõ ràng, Phụng gia đã không còn mấy vị tiểu thư!"

Lời nói Hàn thị đủ để lão thái thái cùng Phụng Căn Nguyên suy nghĩ sâu xa.

Đúng a! Phụng gia đã không có mấy vị tiểu thư, chẳng những không có tiểu thư, cả con trưởng đích tôn cũng chết oan uổng.

Lão thái thái nhìn thi thể Phụng Tử Hạo trong vũng máu, nước mắt nhạt nhòa, không khỏi hướng đến Phụng Trầm Ngư đổ lỗi: "Người áp ủ lòng hận người, tự hại mình không nói, còn có hại chết cả người. Phụng Trầm Ngư, cái gì mà mệnh phụng, ta thấy người mới là khắc tinh của Phụng gia!" Lão thái thái hung hăng nhìn Trầm Ngư, lên án: "Cháu trai ruột của ta cứ như vậy mà bị người hại chết, Phụng Trầm Ngư, người cũng không nên sống trên cõi đời này! Cái gì mà mệnh phụng? Cái gì mà hoàng hậu chứ? Phụng gia vì người mất đi không ít người? Người hại chết Tử Hạo, còn làm hại A Hoành mất tích, Phụng gia không có thứ nữ nhi như người!"

Phụng Căn Nguyên đi qua nâng lão thái thái: "Mẫu thân không nên tức giận, bảo trọng thân thể."

"Sao ta có thể không tức giận?" Lão thái thái nhìn Phụng Căn Nguyên: "Căn bản là ta không tán thành chuyện các người bồi dưỡng Trầm Ngư, nếu không vì ba năm trước Thẩm thị cứ thỉnh thoảng đem lời Từ Dương đạo nhân ra khuyên bảo, ta lại thấy người cũng để ý, lúc đó mới gạt đầu. Vừa vận bây giờ, Căn Nguyên ta hỏi người, một đứa con gái như vậy người gả nàng ta cho tam hoàng tử, rốt cuộc là muốn thành toàn cho Phụng gia hay là muốn hủy hoại Phụng gia? Tai họa sắp giáng xuống Phụng gia, tai họa sắp giáng xuống Phụng gia!"

Đạo lý này Phụng Căn Nguyên đương nhiên hiểu rõ, thật sự vừa rồi hắn kích động có ý muốn một cái tát đánh chết Trầm Ngư. Lúc đó hắn giờ tay lên, nhưng vẫn không thể nào hạ xuống được.

Trong lòng luôn ấp ủ một tia hy vọng, việc này chỉ có người nhà họ Phụng biết, nếu như bọn hắn không nói, thì phải chăng tương đương với việc chưa từng xảy ra? Về phần Trầm Ngư, chuyện không còn tâm thân xử nữ, ngày sau chỉ cần nghĩ ra một cái cớ nói dối, chẳng phải là được sao.

Trầm Ngư nhìn ra trên mặt Phụng Căn Nguyên hiện lên thương tiếc, trong lòng lại nổi lên một chút hy vọng, nhanh chóng nhào tới bên chân hắn quỳ xuống khổ sở cầu xin: "Phụ thân! Đây không phải Trầm Ngư nguyện ý, là ca ca, là ca ca cố ý xông vào nha! Trầm Ngư là bị hại nha! Hu... Phụ thân nhất định phải làm chủ cho Trầm Ngư, Trầm Ngư bị hại nha!"

Phụng Căn Nguyên trong lòng vẫn còn suy nghĩ, cũng không có trả lời ngay, lão tộc trưởng cuối cùng cũng không nhịn được, thở dài, nói: "Ta cho các ngươi thời gian hai ngày, sau hai ngày lập tức rời khỏi tổ trạch Phụng gia, cũng không cần lên núi tế bái, từ nay về sau, Phụng Đồng huyện cùng Phụng gia các ngươi không liên quan. Các ngươi... Tự lo lấy a! "

Lại là một câu tự lo lấy, lão tộc trưởng không thêm quay đầu lại rồi khỏi.

Lần này, lão thái thái không còn mặt mũi đi cầu xin, còn nói lên núi tế tổ, nàng bây giờ còn thể diện gì đi gặp Phụng lão gia tử?

"Người đâu!" Rốt cục, Phụng Căn Nguyên mở miệng nói: "Đem thi thể Ỗ Nguyệt thi thể kéo ra ngoài thiêu, thi thể đại thiếu gia cất vào hòm, chôn ở ngoài mộ tế tổ Phụng sơn. Chuyện hôm nay tất cả mọi người phải giữ bí mật, ai nói ra ngoài một chữ, đừng trách bốn tướng vô tình!"

Một câu nói, coi như là cho Trầm Ngư một con đường sống.

Diêu thị nhíu mày nhìn hắn, trong mắt nhìn thật kỹ hắn.

Phụng Căn Nguyên quay đầu đi chỗ khác không muốn chạm mặt Diêu thị, lại vẫy tay, gọi ra ám vệ đến: "Trông chừng đại tiểu thư, không cho nàng rời khỏi tầm mắt các ngươi nửa bước!"

"Vâng!" Ám vệ hơi động, trực tiếp đứng phía sau ở Phụng Trầm Ngư.

Phụng Trầm Ngư giờ đâu để ý có ám vệ trông chừng nàng hay không, chỉ cần cho nàng một con đường sống, kêu nàng làm gì nàng cũng nguyện ý.

Lão thái thái lại nghe Phụng Căn Nguyên sắp xếp, trong lòng dần lạnh đi, nhìn thật lâu, có đôi lời rốt cục vẫn hỏi: "Còn A Hoành? Một cái nữ nhi khác của ngươi, liệu có tìm nữa không?"

Phụng Căn Nguyên nói: "Tìm thêm hai ngày, nếu như không tìm được, coi như đã chết."

"Phụng Căn Nguyên! " Diêu thị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi không phải là người!"

Phụng Căn Nguyên tâm mi nhíu lại, phân phó thêm cho ám vệ: "Đem Diêu thị đi, trông coi cẩn thận!"

Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền lập tức tiến đến, đồng thanh nói: "Ai dám?"

Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Chuyện Phụng gia ta, khi nào đến phiên hai nha đầu nhúng tay?"

Vong Xuyên, Hoàng Tuyền hai người khi nào sợ hắn? Nhìn chằm chằm Phụng Căn Nguyên, hồi lâu thật giống như nhìn kẻ ngốc, sau đó thì nghe Vong Xuyên nói: "Chuyện Phụng gia chúng nô tỳ có thể không xen vào, nhưng phu nhân là mẫu thân vương phi tương lai, chúng nô tỳ phải quản. Huống chi... " Nàng trừng mắt nhìn Trầm Ngư sau lưng ám vệ: "Phụng tướng xác định tên ám vệ này của người có bản lĩnh quản chuyện bên phía chúng ta?"

Ám vệ ấy theo lời nói Vong Xuyên cúi đầu, hắn xác định là bản thân không có bản lĩnh quản, chỉ hai cô nàng này cũng đã vô cùng khó giải quyết, huống chi còn tồn tại một tên Ban Tẩu khinh khủng.

Phụng Căn Nguyên cũng biết lời nói của Vong Xuyên không phải là sợ, chỉ là do mặt mũi không nói không được, vì thế nhìn chằm chằm Diêu thị nói: "Nói cho cùng ngươi chính là thiếp Phụng gia ta, nên xử lý thế nào, bản thân ngươi tự suy nghĩ lấy."

Hắn tức giận hừ một tiếng, không nói nữa, cứ nhìn bọn hạ nhân đi ra đi vào thu dọn gian phòng, Trầm Ngư vẫn còn quỳ trên mặt đất, không ngừng nức nở.

Đang lúc này, ánh mắt Kim Trân cong lên, nhìn ra ngoài cửa thấy có nha đầu đang ngó vào.

Nàng chớp mắt đã nhận ra nha đầu kia, nhanh chóng chỉ tay ra ngoài cửa, kêu to: "Bắt lấy nàng! Mau bắt lấy nàng!"

Đám người không biết câu nói này của Kim Trân có ý gì, nhưng Hoàng Tuyền ngay lập tức dịch người, nghiêng mình giữ chặt nha đầu kia tại trong tay, dùng thêm chút sức, nha đầu kia liền bị đẩy vào trong phòng.

Nha đầu này không phải ai khác, chính là người cùng Phụng Từ Hạo hợp mưu hãm hại Phụng Vũ Hoành.

Nàng bị Hoàng Tuyền đẩy một cái như vậy, vừa vịn đẩy lên thì thể Phụng Tử Hạo chuẩn bị được cất vào hòm, tiểu nha đầu lại nhìn mặt Phụng Tử Hạo, bị dọa "A " Một tiếng ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 158: Phụng Cẩn Nguyên, sớm muộn cũng có một ngày người đến cầu

Editor: Bell Huỳnh

Lão thái thái trợn mắt giận dữ nhìn nha đầu này, nhìn Kim Trần hỏi: "Người kia là ai?"

Kim Trần giật mình, vừa rồi chỉ lo gọi bắt người, quên hẳn việc nàng đối với sự việc xảy ra duy trì lập trường không liên quan gì cả. Nhưng nàng đủ thông minh, lập tức đã tìm được lý do: "Nha đầu này ở ngoài cửa lén lút lút lút nhìn, nếu như không giữ lại, nhất thời đi khắp nơi nói lung tung, Phụng gia chẳng phải là bị nàng hại chết?"

Lão thái thái gật đầu: "Người làm đúng."

Phụng Cẩn Nguyên không có tâm tư cùng một nha đầu nhiều chuyện so đo, vung tay lên: "Đã không có ý tốt thì không cần tính lại nữa." Nói rồi, liếc mắt ra hiệu với ám vệ, ám vệ ấy thân hình hơi động, nháy mắt liền lên đến trước nha đầu kia. Cũng không ai thấy động tác của hắn thế nào, liền trở lại phía Phụng Trầm Ngư, còn tiểu nha đầu kia thì đầu đã bị cắt xuống.

Tướng Dung bị dọa đến run rẩy, đêm nay thấy quá nhiều máu, nàng cũng chỉ là tiểu nha đầu mười tuổi, bị dọa như thế đến chân cũng mềm nhũn.

An thị cũng không nhìn được nữa, kéo Tướng Dung nói với lão thái thái: "Tam tiểu thư còn nhỏ, không chịu nổi cảnh tượng như vậy, thiếp xin mang tam tiểu thư trở về trước."

Lão thái thái khoát tay: "Đi đi! Các người đều đi a!"

An thị nhìn Diêu thị an ủi, mang theo Tướng Dung rời đi.

Vong Xuyên đỡ Diêu thị, thấp giọng nói: "Phụ nhân, đừng hi vọng ở Phụng tướng nữa, điện hạ hắn cũng sắp đến rồi."

Diêu thị tâm cũng coi như hạ xuống một chút, nhưng vẫn tức giận không có chỗ phát tiết. Nàng nhìn Phụng Cẩn Nguyên, lạnh lùng hỏi hắn: "Đại thiếu gia và đại tiểu thư dùng độc được mưu hại A Hoàn, việc này, người nói phải xử như thế nào?"

Phụng Cẩn Nguyên trong lòng buồn bực, không khỏi rống to: "Người còn muốn như thế nào nữa? Hai người bọn hắn một người chết, một thì tàn, độc phụ Diêu thị người tốt cuộc là muốn như thế nào?"

"Đúng, ta là độc phụ." Diêu thị chăm chú nhìn Phụng Cẩn Nguyên: "Ta chỉ biết nhị tiểu thư bị đại tiểu thư hãm hại thành ra như thế, mới như thế mà người đã nói ta là độc phụ?" Nàng tiến lên vài bước, trán nàng gần như đụng tới chóp mũi Phụng Cẩn Nguyên: "Người nhớ kỹ, sớm muộn cũng có một ngày, người sẽ đến cầu xin ta!" Nàng nói xong, quay người lại: "Chúng ta đi!" Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền lập tức đi theo sau, trước khi đi còn không quên liếc Phụng Cẩn Nguyên một cái.

Phụng Cẩn Nguyên tức giận rống to: "Đừng có mơ! Bốn tướng cả đời này cũng sẽ không cầu xin người một câu!"

Hàn thị chợt che miệng cười khanh khách, vừa cười vừa đi ra ngoài, qua cánh cửa ném lại một câu: "Điều gia là thần y!"

Nói vậy cứ như một cây đinh ghim vào đầu Phụng Cẩn Nguyên. Sao hắn lại quên, Điều gia là thần y, hắn muốn Trầm Ngư bắt từ, chẳng phải đối với nàng ôm ấp một tia hi vọng cuối cùng sao? Tia hi vọng này có thể thành hay không, ngoại trừ việc hắn đi giao du tốt bên ngoài, còn phải dựa vào một vị đại phu tốt.

Mà trên đời này đại phu tốt nhất là ai?

Là ông ngoại của Phụng Vũ Hoàn cũng là phụ thân của Diêu thị — Điều Hiến.

Mi mắt Phụng Cẩn Nguyên giật giật, ánh mắt hướng về phía Diêu thị vừa rời đi, cho đến lúc này hắn mới hiểu rõ, Diêu thị nói câu: "Sớm muộn cũng có một ngày người sẽ đến cầu xin ta" là có ý gì.

Trong phòng, đám hạ nhân đi theo từ kinh thành đang thu thập tàn cục, tuy trong lòng bồn chồn, nhưng lời chủ tử lại không thể không nghe.

Thi thể Y Nguyệt cùng thi thể tên tiểu nha đầu kia đang xử lý tốt, đến khi bọn hắn muốn nhắc thi thể Phụng Tử Hạo đi thì lúc này, lão thái thái bất chợt kêu to lên: "Đừng mang đi!"

Phụng Cẩm Nguyên bị dọa giật mình, nhanh chóng tiến lên khuyên nài: "Mẫu thân, để hạ nhân đem thi thể hắn vào hòm đi."

"Hòm nào? " Lão thái thái trừng Phụng Cẩm Nguyên: "Không cần quan tài, ngươi muốn chôn cất Tử Hạo nơi nào? Cẩm Nguyên, con trai của ngươi làm chuyện sai lầm, nên đánh cũng đánh nên giết cũng đã giết, ngươi không đau lòng sao?" Nàng nhìn đứa cháu này, chỉ cảm thấy không biết bắt đầu từ khi nào, con trai của nàng tâm địa lại trở nên như thế. "Trong lòng ngươi thật không có một chút hối hận sao? Nếu như ngươi từ nhỏ đến lớn có thể giáo dục tốt cho hắn, Tử Hạo sao lại đến mức biến thành thế này?"

Phụng Trầm Ngư đang quỳ trên đất, bất chợt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão thái thái, gương mặt trắng bệch, hốc mắt hăm sâu, đôi mắt vô hồn, tựa như quỷ.

Lão thái thái sững sốt một chút, có chút không dám nhìn ánh mắt của Phụng Trầm Ngư. Đang lúc này, Phụng Trầm Ngư mở miệng hỏi nàng một câu: "Người là đang vì Phụng Tử Hạo kêu oan?"

Phụng Cẩm Nguyên chau mày, quát mắng nàng: "Đừng nói nữa!"

Phụng Trầm Ngư không nhịn được, thẳng thắn quỳ trên mặt đất bò vài bước đến trước mặt lão thái thái, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống: "Tại sao phải thay hắn kêu oan? Hắn chết oan sao? Người có biết hắn đã làm những gì hay không? Tử Hạo là các người nói cho ta biết ta là mệnh phụng hoàng, tương lai sẽ phải làm hoàng hậu! Ta không thể có thích người mình thích, nhất định phải xem trong nhà cuối cùng lựa chọn nâng đỡ ai. Nói cho cùng ta chính là quân cờ trong tay các người, các người đặt đâu thì ta phải ngồi đấy. Nhưng bây giờ, ta rơi vào tay Phụng Tử Hạo, hắn không chỉ hủy đi ta, mà còn hủy đi hy vọng của Phụng gia bao nhiêu năm nay! Lão thái thái, người vì kẻ như vậy kêu oan?"

"Ngươi..." Lão thái thái nhìn Trầm Ngư, lửa giận bốc lên, bất chợt đưa tay ra nắm lấy cổ Phụng Trầm Ngư, liên tục bóp đến khi thấy nàng ho khan cũng không buông tay. Phụng Cẩm Nguyên ra hiệu cho Triệu ma ma lôi kéo lão thái thái lại, lão thái thái là do tức giận quá độ, chứ đâu dễ buông ra như thế, nghe Phụng Trầm Ngư vừa ho khan lão thái thái vừa nói: "Phụng Tử Hạo là cháu của ta, tương lai đó mới là người vì Phụng gia nói lời đồng đường kéo dài hương khói! Ngươi chẳng qua là một con nhóc, dù cho có là mệnh phụng thì sao, nếu như không có sự giúp đỡ trong nhà, ngươi cũng chẳng là gì cả!! Hại Nhị muội muội ngươi, bây giờ lại hại tới cả ca ca ngươi! Phụng Trầm Ngư, ngươi cùng Thẩm thị vừa chết kia là cùng một dạng người làm người ta ghê tởm!"

Rốt cục lão thái thái nói đến một mòi, dùng sức đem Phụng Trầm Ngư đẩy ra sau, cả thân mình cũng ngồi trên đất.

Triệu ma ma dùng sức đỡ lão thái thái, chính mình cũng mệt đến đầy mồ hôi. May mà lão thái thái xem như còn tỉnh táo, còn nhớ ra là phải nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên: "Ngươi đã ra quyết định, ta cũng không còn lời nào để nói, chỉ là phải tìm cách làm tắt cả mọi người ở đây ngậm miệng, ngươi tự nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đi. Mặt khác, quan tài của Tử Hạo nhất định phải tuyển chọn kĩ lưỡng, dù không được chôn trong phần mộ tổ tiên nhưng vẫn có thể gần với phần mộ của phụ thân ngươi một chút, dù sao khi còn sống người hắn yêu thương nhất vẫn là Tử Hạo."

Phụng Cẩm Nguyên trịnh trọng gật đầu, dặn Triệu ma ma: "Mau mau đỡ lão thái thái về đi."

Triệu ma ma đáp ứng, nhanh chóng đỡ lão thái thái đi.

Trong phòng chỉ còn lại Kim Trân bồi ở bên cạnh hắn, Phụng Cẩm Nguyên nhìn nàng thờ dài nói: "Cũng may đêm nay thân thể ngươi không tốt mới phát hiện ra chuyện này, bằng không còn không biết xảy ra loại chuyện gì."

Thần sắc Kim Trân cũng bi ai, trong lòng liên tục cầu nguyện, Phụng Vũ Hoành ngàn vạn lần tuyệt đối không được trúng loại thuốc này a!

"Ngươi cũng nên đi về đi." Hắn vỗ vỗ bả vai Kim Trân: "Đầu còn có đau không?"

Kim Trân lắc đầu: "Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, thiếp thân sao có thể để loại bệnh nhỏ như vậy làm lão gia phân tâm, lão gia cứ yên tâm, thiếp thân không sao."

Phụng Cẩm Nguyên không khỏi cảm thán: "Thì chỉ có ngươi là hiểu chuyện nhất. Đi thôi, nghỉ ngơi thôi."

Rốt cục, Kim Trân cũng rời đi, Phụng Cẩm Nguyên sự chỉ huy người bên dưới: "Đem thi thể Đại thiếu gia sắp đặt ở phòng bên, trời vừa sáng đi mua quan tài ngay. Nhớ kỹ, chuyện tối nay nếu ai dám lộ ra ngoài một chữ, đừng trách bản tướng giết cả nhà các ngươi."

Bọn hạ nhân dù sao cũng là làm việc nhiều năm trong Phụng phủ, sao không hiểu được quy củ ấy. Tuy chuyện tối nay thật là thiên cổ kỳ văn(*), nhưng hậu môn thâm trạch(**), có chuyện lạ gì mà không xảy ra, đám người kia sớm khỏi phục trở lại sau chấn động vừa rồi, từng người từng người cung kính đáp: "Lão gia, bọn nô tài không nhìn thấy bất cứ chuyện gì."

(*)Thiên cổ kỳ văn: chuyện hiếm gặp

(**)Hậu môn thâm trạch: dạng như đời người khó lường ak.

Nhìn Phụng Cẩm Nguyên rất hài lòng.

Chờ một chút trong phòng đã dọn dẹp xong, lúc này Phụng Cẩm Nguyên mới nhìn về phía Phụng Trầm Ngư một lần nữa.

Nàng vẫn còn ngồi trên mặt đất, vẫn là tư thế khi bị lão thái thái đẩy ngã, không nhúc nhích, đôi mắt đã nhắm không còn thần thái như trước, thoát nhìn cả người như người thực vật.

Phượng Cần Nguyên khép hờ mắt, hẳn hi vọng chuyện tối nay là một giấc mộng, như vậy hẳn thì sẽ không mất đi một đứa con trai, cũng sẽ không uổng một đứa con gái.

Tiếc thay, làm đôi nam nữ này tự làm tự chịu.

“Những năm qua, vì phụ dạy người không ít. “Hắn mở miệng như nói chuyện xưa: “Từ từ thư ngũ kinh đến cảm kì thi họa, dù người không tinh thông mọi thứ những cũng chẳng người thường nào có thể so sánh. Nhưng vì sao khi có chuyện xảy ra, người lại không thể tự mình xử lý?” Hẳn thật sự không thể lý giải: “Trầm Ngư ời là Trầm Ngư, đầu óc người chỉ có như vậy thôi sao? Lúc đó, mẹ người thường khen người rất thông minh, chẳng lẽ thông minh quá lại tự hại mình?”

Phượng Trầm Ngư ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng nhìn về phía Phượng Cần Nguyên, khàn giọng mở miệng: "Ta chỉ muốn giết Phượng Vũ Hoành."

"Hồ đồ!" Phượng Cần Nguyên đột nhiên vẩy tay áo, chỉ vào Trầm Ngư nói: "Người là đồ sứ, người dùng thân thể chính mình liều đi theo nàng ta một cái hũ sành cũ? Người là thật sự ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc?" Phượng Cần Nguyên sắp bị Trầm Ngư làm cho tức chết: "Vi phụ bồi dưỡng người bao năm nay, là vì cái gì trong lòng người tự rõ, thế nào mà Phượng Vũ Hoành vừa hồi phủ lại có thể hại người thành cái dạng này? Người không để ý nàng không được sao? Nàng có viện của nàng, cách xa người tám trượng, các người hoàn toàn có thể bình an vô sự, người tội tình gì phải đối đầu với nàng?"

Phượng Trầm Ngư cũng không hiểu, ban đầu là nàng nhìn Phượn Vũ Hoành không vừa mắt, nhưng có thời gian ngắn như Phượng Cần Nguyên nói vậy, nàng không đụng đến Phượng Vũ Hoành, thế nhưng nha đầu ấy dường như sẽ chủ động tìm đến tận cửa sinh sự.

"Phụ thân..." rốt cục Phượng Trầm Ngư lại nước mắt chảy, nàng đã hiểu, phụ thân đã tha chết cho nàng, như thế đối với nàng là còn ôm ấp tia hy vọng, bây giờ truy cứu ai đúng ai sai đã không còn ý nghĩa, trước mắt, phụ thân là người nắm giữ sống chết cùng vận mạng của nàng. Nàng ôm chặt lấy chân Phượng Cần Nguyên khổ sở cầu xin: "Nữ nhi sai rồi, nữ nhi thật biết sai rồi, cầu phụ thân mau cứu nữ nhi, nữ nhi không nghĩ cứ như vậy bị Phượng gia từ bỏ a!"

Phượng Cần Nguyên nhìn nữ nhi này ký thác hy vọng lớn nhất, trong lòng không khỏi bối rối.

Trong lòng hẳn biết rõ, việc đêm nay nhất định có người âm thầm động tay động chân, Phượng Trầm Ngư hạ được Phượng Vũ Hoành chẳng biết vì sao ngược lại hại ngược bản thân nàng, mà Phượng Tử Hạo vì sao nửa đêm canh ba lại bất chợt đi tới phòng Phượng Trầm Ngư? Trong này nhất định có vấn đề. Mà vấn đề này, chín phần mười là do từ hai nha đầu Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền.

Nhưng mặc dù như thế thì có thể như thế nào nữa? Là do Trầm Ngư hại người trước, nhân gian có câu “Gậy ông đập lưng ông”. Còn phải nói thêm, cho dù đối phương không để ý, thì hẳn có thể đem hai nha đầu kia xử trí như thế nào đây? Nhân gian lại có câu, chuyện rõ ràng ràng, không phục thì đánh, nhưng âm vệ của người có thể đánh thắng chúng sao?

Phượng Cần Nguyên chỉ cảm thấy đau đầu, chân động đậy, Trầm Ngư kéo ra: "Mấy ngày này, người không cần ra khỏi phòng, ta sẽ an bài chúng ta mau chóng trở lại kinh thành. Người an ổn đợi ta, mặc dù hồi kinh cũng không được tùy ý ra khỏi phủ. Chuyện bên ngoài vi phụ sẽ nghĩ cách sắp xếp, hôn sự của người cùng tam hoàng tử cũng phải mau chóng định cho nhanh, có một số chuyện... phải làm nhanh mới được."

"Thế nhưng..." Phượng Trầm Ngư nghe còn phải đính hôn với tam hoàng tử, không khỏi sợ lên: "Bây giờ nữ nhi..."

Phượng Cần Nguyên đương nhiên biết rõ nàng là có ý gì, không còn tâm thần xử nữ, tương lai gả đi chẳng phải xảy ra chuyện sao?

"Những thứ này không cần người nhắc. "Hắn lấy lại bình tĩnh, lại nói: "Vi phụ tự có sắp xếp."

Sáng sớm hôm sau, tại núi Tê phượng, có một đội kỵ binh hộ tống một chiếc xe ngựa lạng lẹ lên vào bên trong Phượng Đồng huyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 159: Thất ca đưa người về nhà

Editor: Bell Huỳnh

Kỵ binh tám người vừa vào phạm vi núi Tê phượng, một người trong đó lập tức vòng tay thành cái còi đặt ở bên miệng, huyết một tiếng còi vang.

Lập tức, kỵ binh và xe ngựa kia dừng tại chỗ, không lâu lắm, chỉ thấy một cái bóng đen chợt lóe lên, ngừng lại ngay trước xe ngựa, cúi người quỳ xuống, trầm giọng nói: " Thuộc hạ Ban Tầu, khấu kiến điện hạ. "

Màn xe ngựa hất lên, có hai người ngồi bên trong, một người y phục tím, một người y phục trắng, một người mang mặt nạ vàng tà mị âm u, một người dùng mạo xuất trần phiêu nhiên như tiên.

Rõ ràng là Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, cùng Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Người quỳ ở trước xe ngựa chính là Ban Tẩu, chỉ thấy hần hai đầu gối chạm đất, trông vẻ làm chuyện sai lầm đang chờ xử theo quân pháp.

Huyền Thiên Minh nhìn Ban Tẩu, lộ ra ánh mắt lạnh lẽo như tử thần.

"Ngươi dùng bỏ câu đưa tin bị Phụng Cảnh Nguyên cướp hai lần. " Rốt cục hần mở miệng, nhưng nói thẳng sai lầm của Ban Tẩu.

Ban Tẩu quỳ trên mặt đất không dám nói chuyện.

Huyền Thiên Minh lại hỏi: " Lần thứ ba bốn vương nhận được lúc, chỉ còn cách Phụng Cảnh huyện hai mươi dặm. "

Trán Ban Tẩu đỏ mồ hôi.

" Bốn vương hỏi ngươi... chủ nhân nhà ngươi đâu? "

Thời tiết đã vào cuối thu, nhưng mồ hôi trên người Ban Tẩu lại nhiều như mới vừa leo núi.

" Thuộc hạ bất tài. " Hần thật sự đã cố gắng, tìm nhiều ngày như vậy, nhưng ngay cả một cái bóng của Phụng Cảnh Vũ Hoành cũng không tìm thấy.

“ Đáng bị xử tội gì? “

" Chết. "

Huyền Thiên Minh cũng không lên tiếng, Ban Tẩu chờ một lúc, trên mặt dần dần hiện lên sự tuyệt vọng.

" Thuộc hạ bái biệt điện hạ. " Hần dập đầu trên đất, lúc ngẩng người lên, xoay tay thành chưởng, hướng thẳng ra sau gáy của mình giáng xuống.

Một chưởng đó xẹt qua làn da, ép thẳng tới mạch chính.

Nhưng trước khi một chưởng đó rơi xuống, bất chợt cổ tay tê rần, cả tay không một chút sức, cả người theo quán tính ngã xuống về phía sau.

Trong lòng Ban Tẩu kinh ngạc, lập tức vui vẻ, nhanh chóng đứng lên quỳ xuống lần nữa, thở hổn hển nói: “ Thuộc hạ tạ ơn điện hạ tha chết. ”

Huyền Thiên Minh không muốn để ý đến hần, nhưng Huyền Thiên Hoa ở bên cạnh đã mở miệng, hỏi Ban Tẩu: " Ngươi đã tìm ở những nơi nào rồi? "

Ban Tẩu đáp: " Trong vòng năm mươi dặm, tất cả đều đã tìm. "

Huyền Thiên Hoa đứng dậy ở trước xe, thoạt nhìn bốn phía, lại nói: " Tê phụng sơn này địa thế hiểm yếu, nếu như cố ý giấu mình thì cũng không thể tìm ra. "

Ban Tẩu bất đắc dĩ nói: " Hai người Hoàng Tuyên cùng Vong Xuyên phải chăm sóc Diêu phu nhân, chỉ một mình thuộc hạ đi tìm, có một số nơi... thực sự không cách nào vào tìm được. "

Ba!

Huyền Thiên Minh phát roi, "Vậy mà ngươi dám nói đều tìm hết rồi? "

" Thuộc hạ đáng chết! "

Không ai dám nhìn, gương mặt dữ tợn bên dưới chiếc mặt nạ vàng. Hần cho rằng dù Phụng Cảnh Vũ Hoành có bị ép buộc, nhưng có Ban Tẩu ở đây, nhiều nhất là hai ngày thế nào cũng có chút manh mối, nhưng hôm nay xem ra, việc này có rất nhiều điểm kỳ lạ!

Huyền Thiên Minh rất nhanh tỉnh táo lại, trầm giọng phân phó, " Ngươi ở lại cùng bốn vương tiếp tục tìm người ở Tê phụng sơn. " Lại nhìn về phía Huyền Thiên Hoa, " Thất ca, tối hôm nay đi một chuyến tới tổ trạch Phụng gia thôi, cẩn thận tìm lại trong căn phòng đã bị thiêu hủy. Ta ngồi xe lăn, hành động không tiện. "

Huyền Thiên Hoa gật đầu, " Yên tâm, tối tới là ta sẽ đi ngay. "

Cả ngày này, Huyền Thiên Minh cùng một nhóm người lục tìm trên Tê phụng sơn. Vong Xuyên và Hoàng Tuyên cũng được Ban Tẩu tới thông báo, thấy Huyền Thiên Minh lại chỉ một câu nói: " Nếu không tìm được người, liền ném các ngươi đến trên Thiên đài làm mồi cho đại bàng. "

Vào giờ phút này, Phụng Cảnh Vũ Hoành tỉnh dậy từ trong hôn mê ở được phòng không gian. Phụng Cảnh Vũ Hoành rốt cục cũng từ từ tỉnh lại, ánh nhìn từ từ khôi phục, ký ức cũng từ từ kéo về.

Nàng gắng gượng đứng dậy, thân thể lắc lư, suýt nữa lại ngã xuống.

Phượng Vũ Hoành không giống Phượng Trầm Ngư, ngay sau khi trúng độc lập tức có Phượng Tử Hạo tới cùng nàng giải độc, nàng dựa vào ý chí của mình tự mình chống đỡ, mặc dù thần trí mặc dù đã tỉnh, nhưng thân thể vẫn còn quá yếu.

Người lắc lư từng bước đi đến bên cầu thang, Phượng Vũ Hoành cắn răng lên lầu hai, mệt đến người đầy mồ hôi.

Nàng không để ý đến cái khác, đi thẳng đến phòng phẫu thuật liền té ngã, kéo ngăn kéo ra lấy trong đó ra một cây thuốc chích, cố gắng quyết tâm tự mình tiêm vào tĩnh mạch, lại tới tủ thuốc lục ra hai viên thuốc nuốt vào, từ từ thở mạnh.

Thật nguy hiểm, đến bây giờ nàng nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Thứ được đó vừa thuần túy vừa mạnh, nếu như hít nhiều hơn một chút chỉ sợ nàng sẽ ngủ luôn không thể tỉnh lại, hoặc không ngủ được, mạch máu toàn thân cũng sẽ nổ tung mà chết.

Rút cuộc hận nàng sâu bao nhiêu mà có thể hạ được ác như vậy đối với nàng?

Phượng Vũ Hoành không biết lúc này bên ngoài đã là bao lâu, nhưng vì được tính mạnh như vậy thật là quá sức tưởng tượng, chắc bên ngoài cũng đã hai ba ngày. Chỉ sợ bọn Ban Tẩu không tìm được nàng sẽ sót ruột như thế nào? Điều thị có thể tìm nàng đến phát điên hay không? Phượng gia xử trí nàng như thế nào? Tính là mất tích hay xem như nàng đã chết?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến. Nàng im lặng lắng nghe, dường như có tiếng bước chân, còn có âm thanh tìm kiếm.

Phượng Vũ Hoành không biết căn phòng bên ngoài đã bị thiêu cháy, nhưng bây giờ biết mình đang ở lầu hai của phòng được, nếu như bây giờ cứ ra khỏi không gian, chỉ sợ thân thể sẽ không chịu được nếu bị ném bay lên trên rồi rơi xuống.

Vì thế cắn răng bò xuống lại tầng một, trong một thoáng đang chuẩn bị tính toán làm sao khi thoát ra khỏi không gian phòng thuốc có cái gì đỡ không. Cùng lúc này, bước chân đang lật tìm bên ngoài chợt ngừng lại, không đi xa thêm, có một âm thanh nhẹ như nói bên tai, “Phượng Vũ Hoành, người rốt cuộc đang ở đâu?”

Trong lòng nàng hơi rung, lập tức nhận ra chủ nhân của âm thanh kia.

Thất hoàng tử, Huyền Thiên Hoa, người đã từng cứu nàng một lần, người được nàng gọi một tiếng Thất ca!

Sao hán lại tới đây?

Tâm tư Phượng Vũ Hoành rung động, lập tức nhận ra được bên ngoài có chuyện xảy ra, bằng không cho dù Huyền Thiên Minh cùng Huyền Thiên Hoa có đuổi tới Phượng Đồng huyện, thì Huyền Thiên Hoa cũng không dùng cách này vào phòng nàng còn nói ra một câu như thế.

Ngay lúc nàng ngây người, người kia bên ngoài dường như lại đi ra, tiếng bước chân ngày càng xa, chẳng mấy chốc sẽ không thể nghe được nữa.

Phượng Vũ Hoành nóng nảy, cũng không quan tâm cái khác, trực tiếp liền dùng ý niệm ra khỏi không gian.

Lập tức, một mùi cháy khét nồng nặc xông vào mũi, nàng nhìn thấy đúng là gian phòng nàng ở ở tổ trạch, nhưng lại cháy khét tối đen như mực.

Người nàng nằm trên mặt đất, vừa ngẩng đầu, vừa vận có thể nhìn thấy thân ảnh y phục trắng đi về phía trước, Phượng Vũ Hoành yếu ớt gọi, “Thất ca!”

Thân ảnh kia ngay lập tức dừng lại, quay đầu lại, tuy là người hồ hững như tiên bất phàm xuất trần nhưng cũng không khỏi tràn đầy kinh ngạc trên mặt.

“Thất ca! “Nàng cố gắng gọi thêm một lần nữa, cổ họng cũng gần mất giọng.

Huyền Thiên Hoa nhanh chóng đi về phía nàng, chỉ vài bước đã đến gần, sau đó cong người xuống, một tay nâng nàng từ mặt đất lên.

Phượng Vũ Hoành căn bản là không thể lắc lư thân mình, cứ như vậy xui lơ dựa vào trong lòng Huyền Thiên Hoa, cảm giác mình sống sót sau tai nạn.

"A Hoành cho rằng, sẽ không còn được gặp lại các người nữa." Lời này nàng vừa nói xong, lại có một trận hôn mê ập đến, nhắm mắt, cứ như thế ngất đi lần thứ hai.

Huyền Thiên Hoa nhìn nha đầu đang nằm trong lòng này, từng trận đau lòng nổi lên, không khỏi giơ tay tới trước trán xoa tóc nàng, lau giọt nước mắt còn đọng trên khoé mắt nàng.

Hắn ngăn người, xưa nay trong ký ức hắn nàng chính là tiểu nha đầu thông minh, hoạt bát còn có chút ranh mãnh, dù có chuyện lớn rơi trên đầu nàng cũng chưa từng thấy nàng khóc, nhưng sao hôm nay lại rơi nước mắt?

Huyền Thiên Hoa rất muốn biết đến cuối cùng là Phượng Vũ Hoành trốn ở đâu, vì sao vừa rồi hắn lật tung mọi ngõ ngách, ngay cả phòng những người khác trong tổ trạch Phượng gia đều đã tìm qua nhưng đến nửa cái bóng của nàng cũng không tìm thấy? Vừa ngay lúc hắn quay người bước đi, nha đầu này lại gọi một tiếng Thất ca. Gọi một tiếng này, làm hắn, người xưa nay chưa từng thương tiếc bất cứ ai, lại đau lòng đến thế.

"Đừng sợ." Hắn mở miệng, nhẹ giọng, ôm lấy người con gái trong lòng, "Thất ca đưa ngươi về nhà."

Phượng Vũ Hoành cũng không biết mình đã ngủ một giấc này mất bao lâu, nói chung là khi tỉnh lại, cảm thấy được cái ôm hiện tại đặc biệt rất thoải mái, ấm áp, còn cảm thấy một bàn tay to vỗ từng phát từng phát nhẹ sau lưng nàng, nhưng nàng không nghĩ là sẽ mở mắt.

"Ngươi đừng ngủ nữa, còn ngủ nữa sẽ làm bản thân chết đói luôn đấy." Trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh, nghe cứ như đang chọc tức, thậm chí còn nghe ra được hai tiếng cười khê.

Phượng Vũ Hoành tức giận đến nỗi giờ tay tính đánh hắn thì cổ tay lại bị người kia nắm chặt, "Muru sát phu quân a!"

Nàng uất ức ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt thâm thúy bên dưới chiếc mặt nạ vàng. Khoé môi hắn cong lên gọi lại y hình ảnh lần đầu nàng gặp hắn, vừa vận nhãn quang khó tính của nàng, đặc biệt là đóa hoa từ liên ở giữa trán, càng cắm sâu vào lòng nàng không cách nào nhả ra.

"Huyền Thiên Minh." Nàng mở miệng, giọng nói còn chút khàn, nhưng vô cùng êm tai, "Huyền Thiên Minh, sao giờ ngươi mới đến chứ?" Cái mũi nhỏ hơi rât, rất không có tiền đồ liền khóc.

Huyền Thiên Minh sững sờ, hắn không phải chưa từng thấy Phượng Vũ Hoành khóc qua, nha đầu này lúc nào cũng kiên cường, hắn còn cho rằng trên đời này sẽ không có chuyện gì có thể làm nha đầu này sợ hãi. Hơn nữa nàng rất lợi hại, y thuật lại giỏi, lại có hắn làm chỗ dựa, ai có thể bắt nạt nàng đây?

Nhưng lần này, Phượng Vũ Hoành khóc.

Hắn đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, cẩn thận lau đi nước mắt ở gò má, hết như là nâng niu bảo vật, ánh mắt hắn ôn nhu, cực kỳ cẩn thận.

Bàn tay hắn nâng bảo vật trong lòng lên nhìn một hồi liền bắt đầu phát bực, nha đầu này thế nào chỉ khóc có một chút, cũng không tổ cáo gì với hắn, đang chuẩn bị hỏi xem nàng bị ủy khuất như thế nào thì thấy nàng nhìn hắn chòng chọc, nói: "Ngươi mà không cho ta ăn thì ta đói chết luôn đó."

Huyền Thiên Minh không nói gì.

Hóa khóc vì đói!

Nha đầu chết tiệt này có còn tiền đồ không?

Bất đắc dĩ ôm người trong lòng lên, lúc này Phượng Vũ Hoành mới phát hiện nàng đang ngồi trong một chiếc xe ngựa, xe ngựa này rất lớn, gian phòng to gần mười mét vuông. Bên ngoài, nghe tiếng người đánh xe vung roi hai cái, mà ngựa kéo xe có ít nhất bốn con.

Lại quay đầu nhìn, ngoài Huyền Thiên Minh bên cạnh còn có một người ngồi, chính là người đã đem nàng ra từ căn phòng cháy, Huyền Thiên Hoa.

Phượng Vũ Hoành hướng Huyền Thiên Hoa ngẩng mặt nở nụ cười xán lạn, nụ cười vô tư của một bé gái mười hai tuổi, nói: "Cảm ơn Thất ca, ngươi lại cứu A Hoành lần nữa."

Huyền Thiên Hoa cũng cười, nụ cười kia hết như gió xuân ấm áp làm cả toa xe ngựa cũng ấm áp theo.

"Đi không tới nửa giờ nữa là có thể đến trấn, Ban Tẩu đã đi trước mua đồ ăn, lập tức có thể đuổi theo phía sau." Huyền Thiên Hoa một bên vừa nói chuyện, một bên vừa đưa tới trước mặt Phượng Vũ Hoành một bàn bánh ngọt: "Ngươi ăn trước chút bánh đi!"

Huyền Thiên Minh thay nàng nhận cái khay bánh, cười khỏ nói: "Từ ngày ngươi mất tích tính đến nay cũng đã là ngày thứ năm, trách không được ngươi lại đói như thế."

"Đã lâu như vậy rồi sao?" Phượng Vũ Hoành sững sờ một hồi: "Vậy nương ta sao rồi?"

"Yên tâm." Hắn vỗ đầu nàng, nhanh tay nhét thêm điểm tâm vào miệng nàng: "Có Vong Xuyên và Hoàng Tuyền trông coi, thì phụ thân ngươi cũng không làm gì được mẫu thân ngươi."

"Ngươi tốt nhất là nên giúp hai nàng ấy cùng Ban Tẩu cầu xin." Huyền Thiên Hoa cười nói: "Minh nhi đòi chặt mỗi người bọn họ một cánh tay."

Phượng Vũ Hoành vỗ trán: "Bạo lực như vậy không được."

"Các nàng không bảo vệ tốt cho ngươi."

"Là do ta tự trốn đi, bọn họ đương nhiên không có cách nào tìm được."

Đây là chủ đề Huyền Thiên Hoa quan tâm nhất, không khỏi mở miệng hỏi: "Rốt cục ngươi trốn đi nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 160: Tiểu tình địch Bộ Thông

Editor: Bell Huỳnh

Phượng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái: “Thất ca, ngươi giúp ta cầu xin hần đi, ta không muốn hần chém cánh tay của các nàng Vong Xuyên, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Huyền Thiên Minh đưa tay nhéo mặt nàng: “Từ khi nào ngươi học được thói ra điều kiện với ta? “

Nàng cười hi hi, hần bóp không đau chút nào, mang thói về mặt ám muội: “Thật không thể trách các nàng được, ngươi cũng không nên tức giận a! “ Lại nhìn Huyền Thiên Hoa nói: “Bên dưới giường của Tô trạch Phượng gia có găm, khi ta phát hiện ngọn nến đang cháy có vấn đề liền nhảy xuống găm giường trốn, sau đó liền ngất xỉu. Lúc tỉnh lại chợt nghe tiếng nói chuyện của Thất ca, lúc này mới bò ra.“

Huyền Thiên Hoa nhìn nàng, chỉ cười không nói.

Dưới đáy giường Tô trạch Phượng gia lấy đầu ra găm? Nơi hần tự mình tìm làm sao lại không biết? Hần chỉ là không đành lòng vạch trần nàng, nha đầu này cứ tưởng như thế có thể bảo mật bí mật của mình, vậy thì tùy nàng vậy!

Hần chỉ không trách được Huyền Thiên Minh sùng ái nha đầu luôn tùy hứng làm bậy như thế này, thật ra thì thành tâm chiều một người, cảm giác cũng không tệ lắm.

“Nếu như ám vệ ở đây cũng giúp được như khi có bọn ta ở đó, còn cần ta đến làm gì?” Huyền Thiên Minh đối với chuyện này vô cùng dễ bụng: “Nếu không ta đổi người cho ngươi, để Bạch Trạch đi theo, ngươi thấy sao?”

Ở bên ngoài xe, Bạch Trạch vém một góc rèm thò đầu vào: “Chủ nhân, thuộc hạ còn không thể mang ngài bình an ra đại sơn tây bắc, thì làm gì có khả năng bảo vệ vương phi?”

Phượng Vũ Hoành cũng gạt đầu: “Đừng, loại ám vệ ngu ngốc như thế này, ta mới không cần.”

Bạch Trạch giờ nắm đầm hương về phía Phượng Vũ Hoành, sau đó hạ màng xuống quay ra.

"Huyền Thiên Minh!" Phượng Vũ Hoành lại thẳng thắn sùng sộ lên: “Ta nói là ta thích Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cả ngày ở bên cạnh ta, thích Ban Tẩu lâu lâu đầu khẩu với ta, ngươi bây giờ chẳng phải là đuổi hết người ta thích bên cạnh ta đi sao? Ngươi còn muốn ta gả cho ngươi sao? Ngươi cứ bá đạo như vậy sao? Vậy ta cũng không gả cho ngươi nữa? Ngươi cũng tới thu hồi sinh lễ đi.”

Huyền Thiên Minh nhú mày, tiểu nha đầu này lại trở mặt? Coi như hần sợ nàng!

"... Vậy nghe lời ngươi a!" Hần thật sự sợ nàng.

Huyền Thiên Hoa ngồi một bên cũng không nhịn cười được nữa, khẽ cười thành tiếng, sau đó gạt đầu với Phượng Vũ Hoành với ánh mắt tán dương.

Không lâu lắm, bên ngoài truyền tới giọng của Ban Tẩu: "Điện hạ, thức ăn đã mua về rồi."

Phượng Vũ Hoành hai mắt sáng ngời, cướp lời mở miệng nói: "Mau! Mau cầm vào! Ta đói quá rồi! "

Người bên ngoài hơi run run, lập tức xóc mạnh tiến vào trong xe ngựa. Trong một khắc nhìn thấy Phượng Vũ Hoành, trong ánh mắt lãnh huyết vô tình của Ban Tẩu từ trước tới giờ, chợt hiện lên từng trận chua xót. Hần cầm trong tay một bọc thức ăn lớn vừa để phịch xuống một tiếng đặt xuống bàn, liền lui về phía sau mấy bước, quỳ xuống: “Thuộc hạ thất trách, xin chủ nhân xử phạt.”

Phượng Vũ Hoành nhìn về phía Ban Tẩu, chỉ cảm thấy mấy ngày không gặp tiểu tử này lại gây đến độ nhận không ra, người cũng đen đi nhiều, tóc cũng không đến nổi rối loạn, nhưng dường đi già đi hẳn.

Nàng mở miệng nói: "Ban Tẩu, ngươi ngẩng đầu lên."

Người Ban Tẩu chợt run lên, không chịu nghe theo.

Phượng Vũ Hoành có chút tức giận: " Ngươi đã gọi ta chủ nhân, vì sao ta kêu ngẩng đầu lên ngươi không nghe?"

Ban Tẩu có chút do dự, quá nửa ngày, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Phượng Vũ Hoành nhìn kĩ, trên mặt của hần lại xuất hiện một vết sẹo trước giờ chưa thấy.

Vết sẹo kia rõ ràng là mới bị, ước chừng dài hai tấc, vết thương còn chưa đóng vảy, bong thịt ra ngoài, còn rỉ máu, thoạt mới nhìn còn giật mình.

Phượng Vũ Hoành cũng sùng sốt, nhìn đến nửa ngày mới hỏi hần: "Là ai làm ngươi bị thương?"

Ban Tầu cúi đầu không nói.

Huyền Thiên Minh kéo tiểu nha đầu về phía ngực mình, vừa giúp nàng gỡ bọc thức ăn, vừa nói: “Là chính bản thân hấn tự mình làm, hấn nói chuyện lần này nếu như ngươi không chịu tha thứ, hấn cùng Vong Xuyên và Hoàng Tuyền, ba người sẽ lấy cái chết để tạ tội. Còn nếu như ngươi tha thứ cho hấn thì vết sẹo kia tính là giáo huấn cho chính mình.”

“Ngươi là đồ ngốc à?” Phụng Vũ Hoành cũng không còn gì để nói. “Phải chăng tất cả nam nhân đều thích chơi trò này? Gặp chút chuyện là lấy dao rạch mặt mình, rất thú vị sao?”

Huyền Thiên Minh bĩu môi: “Ngươi nói thế khẳng định là vô vị.”

“Vô vị còn nói?”

“Hấn ngốc mà.”

Vương nhất phi một hỏi một đáp, chợt nghe Ban Tầu hít mũi một cái. Sau đó quay đầu đi chỗ khác, gờ tay lên mặt nhanh chóng lau.

Phụng Vũ Hoành trong bụng nổi giận, đây là một ám vệ kiều ngạo cỡ nào, trước giờ nàng chưa từng thấy ai có thể là đối thủ của Ban Tầu. Có hấn bảo vệ bên cạnh, nàng mặc kệ ở bất cứ đâu đều cảm thấy an toàn. Hấn thường xuyên sẽ cài tay đôi với nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ giễu cợt nàng vài ba câu, thế nhưng Phụng Vũ Hoành biết, Ban Tầu là thật tâm trung thành với nàng, toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nếu không có Ban Tầu, chỉ riêng ở Phổ Độ tự lần đó, nàng nhất định đã gặp nguy hiểm.

“Ban Tầu.” Nàng mở miệng gọi hấn: “Chuyện lần này không thể trách ngươi, là ta bản thân muốn trốn không cho người khác phát hiện, ngươi không cần tự làm thương bản thân mình, càng không cần phải hy sinh tính mạng mình, Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cũng giống như vậy. Thân thể, da tóc con người là do cha mẹ ban, cho dù cha mẹ các ngươi không còn, các ngươi cũng không được coi thường tính mạng mình như thế. Ai nấy cũng bình đẳng như nhau, bất kể hoàng tộc hay dân chúng, chỉ cần không vi phạm luật pháp, trên đời này cũng không nên có người nắm giữ tính mạng của kẻ khác. Ta mặc kệ chỗ khác có giống thế không, nhưng ít ra các ngươi đi theo ta, ta tính như thế. Huống chi, ta xem Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên là người nhà, không phải hạ nhân.”

Nàng nói mấy câu, không chỉ mình Ban Tầu lơ mơ khó hiểu, cũng làm cho hai người Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Hoa phải suy nghĩ lại.

Ai nấy cũng bình đẳng?

Sao có thể! Bọn hấn từ nhỏ đến lớn được dạy dỗ khác.

Thiên hạ này là phân giai cấp, nếu không tại sao lại có người giàu, người nghèo?

Ban Tầu càng không dám đồng ý với nàng, nhưng trong lòng cũng vạn phần cảm động, nặng nề dập đầu trên đất, nói: “Đa tạ chủ nhân tha chết.”

Phụng Vũ Hoành bất đắc dĩ thở dài, muốn tranh luận bình đẳng với các quý tộc hạ nhân thời phong kiến, thật sự là rất khó khăn.

“Mau đứng dậy đi.” Nàng hướng Ban Tầu nói: “Hiện tại trong tay ta không có thuốc gì, chờ đến khi hồi kinh ta sẽ tự mình chế thuốc giúp ngươi trị vết thương trên mặt, chỉ ít cũng không để lại quá nhiều dấu vết.”

Ban Tầu gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Không cần, ta ít khi xuất hiện trước mặt người khác, không ai nhìn thấy ta.”

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: “Sớm muộn gì cũng phải cưới vợ cho ngươi.”

Ban Tầu kinh ngạc há to miệng, ngay cả Huyền Thiên Minh cũng không ngoại lệ, hỏi nàng: “Đi theo ngươi được đối xử tốt thế sao?”

Nàng dùng sức gật đầu: “Đương nhiên, chẳng những muốn cưới vợ cho hấn, còn phải phát lì xì. Rồi này nọ...” Nàng ngẩng đầu mình lên: “Trước mắt vẫn là để ta ăn một chút, nếu không lại đói đến té xỉu.”

Huyền Thiên Minh sùng nịch mà nhìn nàng đối với mấy bọc thức ăn như hồ đồ, thỉnh thoảng sẽ giúp nàng uống nước, lại còn giúp nàng lau miệng.

Phụng Vũ Hoành cũng không hỏi xe ngựa này là muốn đi về phía nào, chỉ nhớ rõ phía trước thật giống đường tới kinh thành. Về việc có phải là hồi kinh hay không, nàng cũng không thêm quan tâm chút nào. Có Huyền Thiên Minh ở đây, nàng không cần hỏi chỉ để ý đi theo, không cần quan tâm quá nhiều, hấn có thể an bài thỏa đáng mọi thứ.

Nàng biết, đây là tin tưởng, cũng là an tâm.

Phụng Vũ Hoành mắt quá nhiều sức nên ăn xong lại ngủ. Trong khi đang ngủ, chợt nghe được Huyền Thiên Minh dường như đang cùng Ban Tầu nói gì đó, nghe không rõ lắm, nhưng đến khi tỉnh lại, là bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

Mở mắt ra, người nàng hiện tại vẫn ở trong lòng Huyền Thiên Minh, màn xe không có xóc lên, bên ngoài có một người đang hắng giọng hướng xe ngựa kêu to — “Cửu điện hạ, Bộ Thông chi hỏi ngài một câu, có thật là A Hoành bị thiêu chết tại Phụng Đồng huyện?”

Phượng Vũ Hoành nhú mảy, Bộ Thông?

Huyền Thiên Minh cảm nhận được tâm tình của nàng, đầu không cúi, nhưng lấy ngón tay chuẩn xác xoa mảy của nàng, nhẹ nhàng cho đến khi giãn ra, sau đó thì nghe hần cất giọng nói với người ngoài xe: "Người nghe được cái gì thì là cái ấy, nếu không tin, thì tự mình đi hỏi thăm, bản vương không có nghĩa vụ làm người đưa tin của người."

Người ngoài xe giận dữ, chọt gào lên một tiếng, y hết dã thú, dọa cả chim thú bốn phía.

Phượng Vũ Hoành kinh ngạc nhìn về phía Huyền Thiên Minh, nàng đã chết?

Huyền Thiên Minh cho một mình nàng một nụ cười trấn an, đỡ người nàng ngồi dậy, nói với người bên ngoài: "Nếu người có thời gian để hết, chẳng bằng tự mình đi Phượng Đồng huyện bên kia thử. Bản vương cũng là mới trở về từ bên kia, chà chà, Phượng gia đối với nhị tiểu thư cũng không mấy quan tâm."

"Cửu điện hạ cứ như vậy mà buông tha cho Phượng gia?" Bộ Thông tuyệt đối không tin vị hôn thê của mình bị người khác thiêu chết mà Cửu hoàng tử lại có thể bình tĩnh như thế.

"Bản vương buông tha cho Phượng gia hay không, đây là chuyện của bản vương, còn chưa tới phiên người đến chất vấn. Bộ Thông, tránh ra, nói nhảm nữa là bản vương để kỵ binh và xe ngựa này dẫm lên người mà đi đấy. "

"Người dám? "

Hừ!" Huyền Thiên Minh có chút không vui: "Bản vương có cái gì mà không dám? Còn có, bản vương cũng muốn hỏi thử, Ngự vương phi bị hại chết, người gấp gấp cái gì? Bộ gia người chẳng phải còn luôn miệng đem cái chết của Bộ thượng thư đổ lên đầu Ngự vương phi hay sao? Sao vậy? Chỉ mới mấy ngày, muốn đòi ý hay sao?"

Bộ Thông bị hần hỏi á khẩu không trả lời được.

"Được rồi." Huyền Thiên Minh ném lại câu cuối cùng: "Bản vương cũng đã chỉ đường cho người đi, còn đi như thế nào là do người, Bạch Trạch, chúng ta đi."

Bên ngoài Bạch Trạch đáp ứng, vung roi trong tay, lái xe ngựa rồi xoay người đi về phía trước.

Chợt nghe bên ngoài có một tiếng động, tuy là xe ngựa đụng trúng Bộ Thông, nhưng cũng không nghe Bộ Thông kêu một cái.

Phượng Vũ Hoành nghĩ muốn xóc mạnh cửa sổ xe lên nhìn thử Bộ Thông kia lớn lên có thành hình dáng ra sao, nhưng lại cảm thấy hiện tại có Huyền Thiên Minh ở đây làm thế không tốt lắm, tuy trong lòng có chút bứt rứt, nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Huyền Thiên Hoa chủ động mở miệng, giải thích cái nghi hoặc của nàng: "Đoạn đường này chúng ta vừa đi vừa thả tin tức, nói là nhị tiểu thư Phượng gia lúc trở về tể tổ, bị thiêu chết tại tổ trạch. "

"Tại sao?" Nàng khó hiểu: "Ta rõ ràng còn sống."

"Thế nhưng trừ chúng ta ra, đâu còn ai biết người còn sống chứ?" Huyền Thiên Minh nháy mắt với nàng mấy cái: "Đôi khi phải tìm đường sống trong chỗ chết, mới biết ai thật tâm với mình."

Huyền Thiên Hoa nói tiếp: "Thí dụ như Phượng gia chuẩn bị kết cuộc như thế nào, thí dụ như Bộ Thông thì chọc giận đến mức nào, lại ví như nói..."

"Nói thế nào cũng là phải cho phụ thân người chút bài học, cũng tìm cho hần chút phiền phức." Huyền Thiên Minh tiếp lời: "Mặt khác, người đại nạn không chết, phụ hoàng cũng cần biểu hiện chút đau lòng."

Phượng Vũ Hoành bĩu môi: "Người đến cả phụ thân mình cũng lừa."

Huyền Thiên Minh không tỏ rõ ý kiến: "Có gì không thể?"

Phượng Vũ Hoành nói: "Kỳ thực hoàng thượng đã cho ta không ít, cho ta trăm đầu phượng, còn cho ta cung Hậu Nghệ. Tuy biết rõ là hần đang thử thách ta, xem ta có khả năng bảo vệ hai thứ đồ này không, nhưng ta có thể, ta tự tin tưởng chính mình có thể giữ được, cho nên đó là ân điển hoàng thượng ban cho ta."

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Người có thể nghĩ như vậy là tốt, hai thứ đồ kia tự nhiên cũng sẽ dẫn người khác đến, cuộc sống người từ nay về sau sẽ thêm thú vị."

Huyền Thiên Hoa nhìn hai người nói chuyện, khóe môi không tự chủ liến cười, nhưng rồi lo lắng lại hiện lên trên long mày, hỏi: "Bộ Thông nắm binh quyền phía đông, uy phong Bộ gia vẫn như cũ, nhưng thực tế đó cũng chẳng phải là chuyện gì tốt, hay đó chính là đầu nguồn Bộ gia sau đó chiêu đến họa diệt tộc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 161: Người ngoài còn có tình có nghĩa, người thì sao?

Editor: Bell Huỳnh

Xe ngựa của Huyền Thiên Minh cũng đã đi nhiều ngày, rất nhanh đã tới kinh thành, mà cùng lúc đó, đoàn xe của Phụng gia cũng chậm rãi cùng hướng đi vào kinh thành.

Sở dĩ đi chậm, là vì đại tang, tất cả xe ngựa của cả đoàn xe đều phủ vải bông trắng, ngay cả ngựa cũng bị buộc vải trắng lớn. Bọn hạ nhân hắt cờ, dọc đường thì rải giấy tiền vàng bạc, buồn đau thương xót, khiến người thôn thức.

Điều thị ngồi trong xe ngựa làm bạn với Hoàng Tuyền và Vong Xuyên, nhìn xe vải trắng cười gằn: “Một đứa con trai ngay cả súc sinh cũng không bằng thì còn gì để tế điện.”

Hoàng Tuyền bĩu môi: “Người ta còn nói là có phần của Nhị tiểu thư, cũng không sợ tương lai Nhị tiểu thư sông lại bóp chết bọn họ.”

Điều thị trong lòng lại thoáng hồi hộp, nhanh chóng lại hỏi một câu: “Các người xác định A Hoành không chết sao?”

Vong Xuyên cười cười vỗ bàn tay nài: “Phu nhân yên tâm, cái này thật không phải lừa phu nhân, Ban Tẩu tự mình đem tin về, Nhị tiểu thư bây giờ đang ở trong xe ngựa của điện hạ, Thất điện hạ cũng có ở đó, nhằm tính ngày chắc cũng sắp đến kinh thành.”

Điều thị thở phào: “Thế thì ta yên tâm rồi. Vẫn là cửu điện hạ có bản lĩnh, chúng ta tìm hoài cũng không tìm được A Hoành, hắn vừa đến thì đã bình an tìm thấy A Hoành.”

Hoàng Tuyền cười hi hi nói: “Người ta là tìm tiểu thê tử của mình, đương nhiên là tìm kĩ hơn chúng ta.”

Điều thị cũng bị nàng chọc đến phát cười: “Trước kia khi ta còn là chủ mẫu của Phụng gia, cuối cùng cũng có thể vì đứa con gái này làm chút chuyện,”

Vong Xuyên nói với nàng: “Tiểu thư theo điện hạ hồi kinh là bí mật, đối với bên ngoài cũng chỉ nói là Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu gia đều bị lửa lớn thiêu chết, phu nhân ở trước mặt người khác cũng phải giả vờ một chút, chúng ta phải giúp tiểu thư đóng trọn vở kịch này.”

Điều thị gật đầu: “Ta hiểu, chúng ta...” Nàng nói còn chưa nói hết câu, xe ngựa liền bị dừng mạnh mặc dù đang đi chậm rãi, người trong xe cũng không quá mức kinh hãi, cũng không thể nghĩ rõ ràng. “Âm thanh bên ngoài là sao?” Điều thị cau có vén màn xe lên xem: “Đường như có người đến.”

Vong Xuyên ngồi bên cạnh Điều thị, Hoàng Tuyền đứng dậy đi ra ngoài xe ngựa, chẳng mấy chốc lại ló đầu vào trong nói với các nàng: “Có người ngăn cản đường.”

Thuận theo tay Vong Xuyên chỉ vào người đằng trước, Điều thị lúc này cũng nhận ra, nói: “Không biết người có nhận ra người Bộ gia hay không, người xem, kia chẳng phải Bộ Thông sao?”

Vong Xuyên quanh năm đi theo bên cạnh Huyền Thiên Minh, đương nhiên biết đây là Bộ Thông, tuy nói nhiều năm không gặp, nhưng vẫn còn ấn tượng.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua liền gật đầu: “Đúng vậy, chính là Bộ Thông.”

Bên này, hai người nhận ra Bộ Thông, thì bên kia Bộ Thông đang chỉ huy quân mã tiến tới, chạy thẳng đến đoàn xe Phụng gia.

Người nào thấy theo bản năng cũng đều kêu lên kinh ngạc, có thể thấy động tác của Bộ Thông liên tục, trong tay nâng cây thương dài, đâm thẳng tới một chiếc xe ngựa trước hắn.

Bộ Thông là võ tướng, lại là đại lực sĩ nổi danh, từng nghe danh hấn trên chiến trường đâm vào tảng đá lớn trăm cân, xe ngựa phía trước trong mắt hắn cũng coi như không có gì, hoàn toàn thấy hấn không tốn bao nhiêu sức, chỉ khẽ vẩy một cái, nóc của toa xe ngựa liền bị lật tung trong nháy mắt.

Đây là xe ngựa của Phụng Căn Nguyên, hấn sớm đã được báo tin người cản đường kia chính là Bộ Thông, ý định ban đầu là trốn trong xe không muốn gặp, lại không nghĩ rằng, có một trận gió lớn thổi qua đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy trời trong xanh, nóc xe ngựa sớm đã bị thổi bay.

“Phụng tướng! Còn không ra sao?” Bộ Thông gầm lên giận dữ, như dã thú trong rừng: “Muốn Bồn tướng phá hủy hết tất cả xe này của người không?”

Phụng Căn Nguyên nổi trận lôi đình, khom người từ trong xe ngựa bước ra, chỉ vào Bộ Thông nói: “Tự xưng là Bồn tướng quân, vậy người còn nhớ Ta là quan Nhất phẩm trong triều hay không? Bộ Thông, người như thế này là muốn tạo phản phải không?”

Một câu tạo phản, đã gán cho Bộ Thông tội danh lớn.

Bộ Thông căn bản là cũng không để ý đến chuyện này: “Ngươi thích nói thế nào thì cứ thế ấy, Phụng Căn Nguyên, Bồn tướng quân hôm nay tới đây là muốn nhìn thử, con gái ngươi chết rồi, ngươi có đau lòng không?” Hắn vừa nói vừa lắc đầu: “Tiếc thay, con trai ngươi cũng đã chết, ngươi đau lòng thì cũng chỉ là vì con trai ngươi, căn bản là không vì A Hoàn.”

Phụng Căn Nguyên mặt mày đều tái xanh, đặc biệt nghe được trong câu nói của Bộ Thông là đang bắt bẻ vì Phụng Vũ Hoàn nên càng thêm bức bối

“Bộ Thông, ngươi như thế này là đang muốn quản chuyện nhà Phụng phủ ta? Ai cho ngươi có quyền đó?” Rốt cuộc vẫn là quan văn không thể nói lý với quan võ, hơn nữa trường thương của Bộ Thông còn để đối diện sau đầu của Phụng Căn Nguyên, chẳng qua chỉ cách một cánh tay, điều này làm Phụng Căn Nguyên dù thế nào cũng không dám lơ là trước áp lực Bộ Thông mang lại. Tuy trong lòng tức giận nhưng cũng không thể nói.

Nhưng hắn không nói không có nghĩa là Bộ Thông không nói, chợt nghe Bộ Thông lên tiếng: “Phụng Căn Nguyên, dù thế nào cũng đừng để ta biết là A Hoàn chết oan, bằng không Bộ Thông ta liệu mình tạo phản cũng phải mang binh san bằng phủ Thừa tướng của ngươi!”

Dứt lời, Bộ Thông thu hồi trường thương bên tay phải lại, ngay khi Phụng Căn Nguyên sắp kinh ngạc, Bộ Thông truyền tới mười mấy tên tướng sĩ cùng nâng cung, kéo căng dây, hàng loạt mũi tên dồn dập nhắm ngay đoàn xe Phụng gia rơi xuống.

Phía sau có tiếng thét của nữ quyến vang lên, từng đợt từng đợt, ngay cả Phụng Căn Nguyên cũng không nhịn được nữa.

“Ngươi... Ngươi đến cùng là muốn làm gì?”

Bộ Thông giọng cười lạnh: “Nếu ta nói ta muốn mưu sát mệnh quan triều đình, ngươi tin không?”

Phụng Căn Nguyên hít vào một ngụm khí lạnh, mấy mũi tên kia cũng nhắm rất chuẩn, hắn còn không tin được sao? Vội vã nhớ lại chuyện cũ nhiều năm trước, khi đó Phụng Vũ Hoàn mới sáu tuổi, lại là dòng chính nữ, là bảo bối hắn nâng niu trong lòng bàn tay. Bộ Thông tới nhà nấn nỉ được cầu thân, nhưng lại bị hắn cự tuyệt...

“Bộ Thông.” Sắc mặt hắn giãn ra đôi chút: “Ta biết ngươi đối với A Hoàn có tâm ý, nhưng tổ trạch bị cháy, đây là không ai có thể lường trước được! Không chỉ là A Hoàn, ngay cả con trai lớn của ta cũng chết trong trận lửa lớn kia, chẳng lẽ cái này là do ta muốn sao?”

Bộ Thông nhìn bộ mặt đối trá ấy của hắn chỉ cảm thấy buồn nôn: “Ta thật không rõ, một nữ nhi tốt như A Hoàn, sao lại là con gái do ngươi sinh ra? Nữ nhi Diêu gia tốt như vậy, sao lại gả vào cửa lớn Phụng phủ?”

Lời hắn vừa nói xong, cũng không chờ lấy lại hơi, liền giơ cao tay phải bắt chợt thả xuống, phía sau những tướng sĩ kia kéo căng dây cung cùng nhau bắn tên, bắn về phía đoàn xe Phụng gia.

Phụng Căn Nguyên bị dọa mặt mũi trắng bệch, tiếng thét sau lưng cũng liên tục vang lên.

Hắn thầm nói: “Thôi xong.”

Chỉ nghe vô số âm thanh “Phanh, phanh, phanh” truyền đến, chỉ là không nghe tiếng kêu la của các nữ quyến trúng tên.

Lấy can đảm quay đầu nhìn, mới phát hiện, thì ra các mũi tên chỉ bắn vào dàn giáo trên thùng xe, trên mỗi chiếc xe ngựa cũng có, nhưng không một mũi tên nào bắn trúng người, hạ nhân ngồi cạnh ngoài xe cũng bình an.

Phụng Căn Nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra chỉ là Bộ Thông dọa唬, không hề động thủ thật.

Sau khi bắn xong, Bộ Thông cũng không nói gì thêm, chỉ giục ngựa tiến lên, rút một miếng vải trắng trên xe ngựa quấn quanh hông, nói: “Xem như ta đưa A Hoàn một đoạn.”

Rồi sau đó lại gieo tay lên, mang theo cả đội ngũ rời đi.

Tâm Phụng Căn Nguyên cuối cùng cũng có thể hạ xuống, nhanh chóng xuống xe để kiểm tra xem lão thái thái có bị kinh hãi hay không.

Lúc vén rèm xe lên, chỉ thấy lão thái thái một tay vịn khung cửa sổ một tay vịn về sợi chuỗi hạt, trong xe nhắm chặt mắt mà thì thào: “A di đà phật.”

Phụng Căn Nguyên thở phào nhẹ nhõm: “Mẫu thân, không bị dọa chứ?”

Lão thái thái dừng niệm Phật, chậm rãi mở mắt ra, không trả lời câu hỏi của Phụng Căn Nguyên, nhưng lại hỏi ngược lại hắn một câu: “Người ngoài đều có tình có nghĩa như thế, còn ngươi là phụ thân, ngươi thấy sao?”

Phụng Căn Nguyên bị lão thái thái hỏi á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng có vài phần không cam lòng, hắn cũng cho rằng lão thái thái thiên vị A Hoàn, trầm mặt xuống nói câu: “Con cũng rất đau lòng về Tử Hạo.” Dứt lời, hạ màn xe xuống quay đi.

Đội ngũ Phụng gia tiếp tục đi tiếp, Phụng Căn Nguyên ngồi kế bên Kim Trân trong xe ngựa. Kim Trân vì chuyện của Phụng Vũ Hoàn nên sắc mặt vẫn khó coi, trắng phờ phạc, Phụng Căn Nguyên chỉ nghĩ là nàng bị chuyện trong nhà dọa, cũng không suy nghĩ cái gì nhiều.

Cả nhà Phụng gia đều bị hạ lệnh cấm khẩu, mệnh lệnh của hắn không sợ người trong nhà trong nghe, bởi vì một khi chuyện bại lộ, Phụng gia gặp chuyện, các nàng cũng sẽ gặp chuyện. Ngay cả Hàn thị, người cười trên sự đau khổ của người khác, cũng biết suy nghĩ sâu sa, ngậm miệng không dám nhắc gì về chuyện này.

Tốc độ của người nhà họ Phụng so với Huyền Thiên Minh chậm hơn một nửa, Phụng gia chưa đi được một nửa của đoạn đường thì đoàn xe của Huyền Thiên Minh đã vào kinh thành.

Xe ngựa thẳng tiến đến hoàng cung, đến cửa cung đổi sang kiệu nhỏ, hướng đến điện Chiêu Hợp của Thiên Vũ đế.

Bọn hắn tiến cung vừa lúc mặt trời lặn, Thiên Vũ đế ở điện Chiêu Hợp đang phân vân nên hay không nên đi đến Nguyệt Hàn cung ném mùi thất bại. Hắn cho rằng, tối Nguyệt tịch lần đó Vân phi ra đi dạo, xem như tâm tư của nữ nhân đó có vẻ đã thay đổi, nếu như mình cố gắng một chút nữa có thể nào gặp được nàng một lần không.

Chung Viễn hầu hạ một bên, nhìn Thiên Vũ đế trong đại điện đi tới đi lui, nhìn chóng hết cả mặt, không khỏi mở miệng: "Hoàng thượng! Nếu ngài muốn đi Nguyệt Hàn cung chúng ta vẫn nên đi sớm, nếu chậm chân Vân Phi nương nương sẽ đi nghỉ mất."

"Nàng nghỉ sớm như vậy làm chi?" Thiên Vũ tự xem thường mình, tự hỏi tự trả lời: "Cũng đúng, nàng không muốn chờ trễ, cũng không có việc gì phải làm nên hẳn cũng đi ngủ sớm. Đi! Chúng ta đi qua thử!"

Nói xong liền chuẩn bị mang theo Chung Viễn đi đến Nguyệt Hàn cung một chuyến, thì bên ngoài có tiểu thái giám chạy chậm vào, quỳ xuống đất tâu: "Bẩm Hoàng Thượng, Ngự Vương điện hạ và Thuần Vương điện hạ đến."

Thiên Vũ tức giận đến dựng cả râu mép —— "Hai tên tiểu súc sinh! Sớm không đến, trễ không đến lại đến ngay lúc này!" Nhưng nói thì nói, vẫn quay người trở lại long ý, phát phát tay nói với tên thái giám kia: "Truyền bọn hắn vào!"

Chung Viễn nhún nhún vai, cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra đêm nay không cần phải đi chạm đỉnh ở Nguyệt Hàn cung. Chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, gần đây chẳng phải có tin đồn nhị tiểu thư Phụng gia đã bị thiêu chết ở tổ trạch Phụng Đồng huyện hay sao, nhị tiểu thư kia hẳn cũng có chút ấn tượng, không phải ai khác, chính là Ngự vương phi chưa qua cửa của Ngự vương điện hạ, ngay cả hoàng thượng cũng vô cùng coi trọng, không chỉ thưởng cho Trâm đầu phụng, còn ban cho cung hậu nghệ. Hắn từng thấy Phụng Vũ Hoành, một tiểu cô nương thông minh, nếu như thật sự bị thiêu chết như vậy quả thực đáng tiếc.

"Nghe nói Minh nhi cùng Hoa nhi đi một chuyến xa?" âm thanh của Thiên Vũ tuyền đến, hỏi Chung Viễn.

Chung Viễn mau chóng trả lời: "Đúng là rời kinh, nhưng cụ thể là đi đâu thì nô tài không rõ."

Đang nói chuyện, ngoài điện người đã vào đến, chợt nghe giọng Huyền Thiên Minh vang lên nhưng vẫn chưa thấy người —— "Chỉ là ta đi đến Phụng Đồng huyện một chuyến mà thôi!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ tử mặc y phục xanh đẩy xe đẩy Huyền Thiên Minh vào, cùng Huyền Thiên Hoa, hai người sánh vai đi vào điện.

Thiên Vũ đế hí hóp mắt nhìn về phía nàng, trong lòng có cũng ý nghĩ giống với Chung Viễn —— Nha đầu này chẳng phải là bị thiêu chết rồi sao?

"Con dâu khẩu kiến phụ hoàng." Huyền Thiên Hoa cùng Phụng Vũ Hoành hai người song song quỳ xuống đất, chỉ có Huyền Thiên Minh ngồi trên xe lăn như cũ, nói: "Hoành Hoành thay ta nhiều cúi đầu một cái."

Thiên Vũ lên tiếng: "Được rồi, làm nhiều vô dụng thôi." Khoát tay, Huyền Thiên Hoa đỡ Phụng Vũ Hoành đứng lên. "Tiểu thê tử đi đến đâu người theo đến đó, còn ra thế thống gì?" Thiên Vũ trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, sau đó nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, nhìn khoảng nửa nén hương, lúc này mới hỏi một câu: "Nghe nói, người chết rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 162: Ông ngoại nàng thật bức người

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Vũ Hoành nói: "Chết rồi lại sống lại."

Thiên Vũ nhíu mày: "Vì sao?"

"Bởi vì còn rất nhiều chuyện chưa làm xong."

"Có thể trách người nhà của người không?"

"Có thể nhưng không có cách nào, ai bảo con dâu với họ cùng một dòng máu."

Thiên Vũ càng nhìn nha đầu này lại càng thấy thú vị, lại hỏi nàng: "Nếu trăm trả lại vị trí đích nữ Phụng gia cho người thì người thấy thế nào?"

Phụng Vũ Hoàn lắc đầu: "Con dâu thấy không cần."

Câu trả lời này làm Thiên Vũ để thấy kì quái, không khỏi ngồi thẳng dậy, tiếp tục hỏi nàng: "Nghe nói, đại tỷ kia của người từ nhỏ đã mang phụng mệnh?"

Phụng Vũ Hoàn nở nụ cười: "Đại tỷ là con cháu Phụng gia, mang họ Phụng, cái này không sai."

"Đối với người nhà của người, người làm sao gặp lại?"

Phụng Vũ Hoàn nghiêng đầu nghĩ một lát: "Nếu như Diêu gia trở về từ Hoàng Châu, con dâu sẽ rất vui."

Thiên Vũ mừng rỡ: "Trách không được sao Vân Phi lại thích người như thế." Sau đó đứng dậy, vẫy tay với ba người: "Nếu đã đến vậy thì ngồi cùng trăm một chút." Dứt lời, liền đi tới giường ấm trong phòng: "Đừng tưởng rằng trăm không biết các người nữa đêm tiến cung vì cái gì, bên ngoài đồn ầm lên là Hoàng nha đầu đã bị thiêu chết, nếu không muốn sự thật bị phát hiện quá sớm, thì cứ ở trong cung đợi thêm một thời gian."

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Phụ hoàng nói rất đúng."

Thiên Vũ liếc hắt một cái, ngồi vào giường: "Hoa nhi cũng thật là, lại đi theo đệ đệ người gây chuyện."

Huyền Thiên Hoa cũng chỉ cười một cái: "Dù sao vẫn là không bằng người nhà Phụng gia."

Thiên Vũ rên lên một tiếng, không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, chỉ chỉ vào vị trí đối diện nói với Phụng Vũ Hoàn: "Ngồi đi, đánh cờ cùng trăm."

Chung Viên lập tức bung một bàn cờ vây lên, chia xong cờ, lại đứng sang ở một bên.

Huyền Thiên Hoa cũng tìm chỗ ngồi, Huyền Thiên Minh tiến đến bên người Phụng Vũ Hoàn, hỏi một câu: "Người biết đánh không?"

Phụng Vũ Hoàn vỗ trán: "Biết thì biết, chỉ là không lợi hại thôi."

Nàng nói không lợi hại thật sự là không lợi hại, mấy chiêu cờ vừa hạ xuống đã bị Thiên Vũ hạ đến máu mặt cũng không còn, Phụng Vũ Hoàn nhìn Thiên Vũ cầu xin: "Phụ hoàng, có phải người đã thắng đến mức không còn cảm giác chiến thắng rồi?"

Thiên Vũ gật đầu: "Tài nghệ của người còn quá kém."

Nói thì nói nhưng cờ trong tay không ngừng hạ xuống.

Phụng Vũ Hoàn chỉ đành bắt đắc dĩ tiếp chiêu, nhưng nàng cũng miễn cưỡng qua được mấy cửa.

Từng quân cờ được hạ xuống, dường như ván cờ xảy ra một chút thay đổi, quân trắng ở bên ngoài, quân đen ở bên trong, nhìn như quân trắng bao vây tất cả quân đen, nếu như quân đen muốn thoát ra, vẫn có cơ hội giết quân trắng thoát ra ngoài.

Thiên Vũ ngừng tư thế tấn công, ngược lại ngừng một chút cho Phụng Vũ Hoàn có cơ hội thở.

Phụng Vũ Hoàn cũng không dám chậm trễ, tập trung, từng chút một mở đường máu cho quân đen thoát ra ngoài, nhưng Thiên Vũ cũng không lộ ra sơ hở thường xuyên, lại chọn bên rìa góc cạnh chỗ bị lộ là này tấn công.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hạ cờ, những người khác cả thảy cũng chậm lại.

Huyền Thiên Minh nhìn những quân cờ kia, khoe miệng hiện lên nụ cười tà mị. Hẳn hiểu rất rõ vị phụ hoàng này, sẽ không vô duyên vô cớ tìm phụng Vũ Hoàn đánh cờ, biết rõ nàng không thể thắng được lại kiên trì không chịu thắng, rõ ràng là có dụng ý khác.

Quả nhiên, lúc Phụng Vũ Hoàn lần nữa thoát ra khỏi góc chết, Thiên Vũ nói: "Người có biết bốn nước ở biên giới Đại Thuận?"

Phụng Vũ Hoàn gật đầu: "Đông giới có Tông Tuy, tây giới có Cô Mặc, nam giới có Cổ Thực, Bắc Giới có Thiên Chu."

Thiên Vũ lại hạ xuống một con cờ, chặn lại đường máu Phụng Vũ Hoàn vừa mở: "Bốn nước này nhìn thì có vẻ thuận phục Đại Thuận, nhưng thực chất mỗi nước đều có tâm cơ, hết như cờ trắng trên bàn cờ này vậy, bao vây quân đen bên trong. Mà quân đen này, lại chính là Đại Thuận ta."

Phụng Vũ Hoàn nhìn chằm chằm bàn cờ một hồi, lại sắp xếp các quân cờ đen của mình một cách chính tề, cũng không tiếp tục thử phá phòng tuyến nữa. Nàng không có sở trường đánh cờ, kỳ thực bàn cờ này, nàng sớm đã thua.

"Làm sao có thể vậy lại?" Nàng nhẹ giọng mở miệng: "Đại Thuận ta chiếm được phần lớn một vùng đất đai màu mỡ, phì nhiêu nhất, bị nước khác dòm ngó là chuyện đương nhiên. Bốn nước đều ở nơi riêng, có hợp làm một mới có thể phân cao thấp với Đại Thuận ta, chỉ một hoặc hai nước hợp lại căn

bản không phải là đối thủ của Đại Thuận. Nhưng thực tế, Đại Thuận tách bọn họ ra, nước này không thể thấy được nước kia. Xung quanh bọn họ chẳng phải là núi tuyết thì cũng là đại dương mênh mông, chỉ có một con đường duy nhất là qua Đại Thuận, như lời thông minh đều biết mượn lực mà làm, chỉ có nương nhờ Đại Thuận, thì con dân mới được sống tốt. Nếu con cháu là một trong bốn nước này, tất nhiên sẽ không sinh lòng phản nghịch.”

Thiên Vũ cảm thán: “Đáng tiếc, không phải ai cũng nghĩ được như ngươi.” Hắn đẩy quân cờ: “Không đánh nữa, tài đánh cờ của Hoành nha đầu còn phải rèn luyện nhiều hơn, đánh cờ với ngươi còn mệt hơn là phê một chồng tấu chương.”

Phượng Vũ Hoành hết sức khó xử, nhanh chóng đứng lên áy náy nói: “Đã khiến phụ hoàng phải mệt mỏi rồi.”

Thiên Vũ cười khổ: “Thôi, có thể thấy ngươi bình an hồi kinh, trăm cũng coi như yên tâm. Bên ngoài có tin đồn nói ngươi chết trong trận hỏa hoạn, tuy không tin nhưng vẫn có chút lo lắng. Hắn vừa nói vừa trừng mắt nhìn về phía Huyền Thiên Minh: “Cũng là chuyện tốt do nhà ngươi làm.”

Huyền Thiên Minh nhún vai: “Phượng gia quả thực là đang có tang sự, chẳng qua không phải vì Hoành Hoành, mà là vì con trai hắn, Phượng Tử Hạo.”

“Cái gì?” Phượng Vũ Hoành sững sờ: “Phượng Tử Hạo chết rồi?”

Thiên Vũ buồn bực: “Đích tử của Phượng căn Nguyên, mặc dù không ra gì, nhưng tốt xấu gì cũng là đích tử, làm sao lại chết?”

Huyền Thiên Minh nhếch môi, nụ cười có phần tà mị: “Nếu nhi thần nói là do Phượng Căn Nguyên tự tay đánh chết, phụ hoàng tin không?”

Thiên Vũ cùng Phượng Vũ Hoành cùng nhau lắc đầu.

Nhưng Huyền Thiên Minh không giải thích thêm, chỉ nói: “Dù sao cũng là thừa tướng đương triều, phụ thân lưu lại hắn tất nhiên là có đạo lý của mình, nhi tử không tham dự chuyện triều đình.”

Huyền Thiên Hoa cũng nói: “Một vị Phượng tướng, kéo tới Tam ca, một vị Tam ca lại kéo tới vô số các vị triều thần. Phụ hoàng tạm thời bất động, chính là động thái tốt nhất.”

Thiên Vũ khen ngợi nhìn thoáng qua Huyền Thiên Hoa, lại cũng Phượng Vũ Hoành trò chuyện giết thời gian: “Ngươi đã vào cũng bị nạn, vậy thì cùng trầm tâm sự đi. Kể ra thì, trầm đối với Bách Thảo Đường của ngươi có chút hứng thú, nghe nói lúc trước còn cứu sống một người đã chết?”

Phượng Vũ Hoành trầm nghĩ hoàng đế này rất thông minh nha, nhưng dù sao nàng cũng là người ngoài, lại là người Phượng gia, tuy là được Huyền Thiên Minh che chở, lại có vị hoàng thượng trước mắt này chăm sóc, nhưng cũng không được bàn luận quá nhiều về việc triều chính.

Cho nên nàng thẳng thắn cùng hoàng thượng lái nhai những thứ liên quan đến “Tim chết” cùng “Não chết” —— Nói như vậy, để kết luận một người đã chết chưa một là từ mạch đập, hai là từ hơi thở, ba là từ động mạch cổ. Nhưng trên thực tế, để kết luận một người đã tử vong hay chưa, não bộ mới là kết luận cuối cùng.”

Thiên Vũ chưa từng nghe qua phương pháp này, ngay cả hai người Huyền Thiên Minh cùng Huyền Thiên Hoa cũng hết sức tò mò, Thiên Vũ hỏi nàng: “Vậy như thế nào để kết luận rằng não của người đó đã chết hay chưa?”

Phượng Vũ Hoành cũng đau đầu, thế kỷ hai mươi mốt có khoa học kỹ thuật tiên tiến cùng thiết bị chữa bệnh tối tân, rất dễ dàng có thể thông qua thiết bị để phán đoán não chết chưa. Nhưng ở thời đại này, đâu có thể làm như vậy, nàng nghĩ một lát mới nói: “Đầu tiên, muốn chắc chắn cần có đại phu có y thuật đạt trình độ nhất định, sau đó mới có thể thông qua đại phu tiến hành kiểm tra bệnh tình của bệnh nhân mà phán đoán. Bình thường mà nói, hôn mê sâu, không có phản ứng với bất kỳ kích thích nào bên ngoài, bước thứ nhất có thể nghi ngờ là do não đã chết, sau đó xem tiếp hơi thở phải chăng đã ngừng. Thứ ba là phân biệt công năng phản xạ của não đã biến mất chưa, như phản xạ nuốt, phản xạ của lông mi, con người đối với ánh sáng có phản xạ nhất định, cùng phản xạ của giác mạc vân vân và vân vân. Thứ tư, chính là nhịp đập của tim, hơi thở đến lúc này cũng đã dừng lại, nên làm hô hấp nhân tạo trong khoảng thời gian hai nén nhang, nếu không có gì thay đổi, mới có thể chuẩn đoán là não đã chết.”

Lời nói của nàng vô cùng chuyên nghiệp, tuy có thể nói ở đây có ba nam nhân ưu tú nhất của thời đại này, nhưng cũng có vẻ không thể hiểu được những lời nói vừa rồi của nàng. Nhưng Thiên Vũ tổng kết lại —— “Tất cả vẫn phải xem đại phu.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Nói tóm lại, chính là như vậy. Cùng ngày cứu được người chết lúc trước, con cháu kỳ thực nhận ra được hắn vẫn còn sống nên dùng các cách vừa rồi kiểm tra các triệu chứng bệnh tật của hắn, nên lúc đó mới khoe rằng có thể làm người chết sống lại, đơn giản vì hắn vốn chưa chết mà thôi.”

Thiên Vũ đối lý luận này của Phượng Vũ Hoành cảm thấy rất hứng thú, không khỏi lại nhớ lại lúc Mạc Bất Phàm tán thưởng nàng, cũng nhớ tới Bách Thảo đường bán một số thuốc độc nhất vô nhị. Không hổ danh hậu nhân của Điều gia, cho dù chỉ là đứa cháu ngoại, thì kiến thức về y thuật của không tầm thường. Huống chi, Phượng Vũ Hoành tuổi còn nhỏ có thể ở trong núi lớn tây bắc gặp được kỳ ngộ, đối với chuyện Phượng gia trực xuất nàng mà nói, cũng là một chuyện tốt.

“Tiếc thay, thái y trong cung không có bản lĩnh như vậy.” Hắn cảm thán: “Từ khi Điều lão đầu rời khỏi, đã lâu trăm cũng không dám ngã bệnh, chính là sợ những tên phế vật này không trị được.”

Phượng Vũ Hoành nói: “Đây là nhờ thân thể phụ hoàng khỏe mạnh, mặc kệ bên cạnh có đại phu giỏi hay không, dù sao không bệnh cũng hơn là có bệnh.” Nàng lại nghĩ, trong đầu tự nhiên có rất nhiều chủ ý, nàng muốn xây dựng thêm Bách Thảo Đường, nếu có hoàng đế cùng làm, dù sao ở thời đại này có quốc doanh viện còn hơn bệnh viện tư nhân. Vì thế lại nói tiếp: “Y thuật câu A hoành là được truyền từ tổ phụ, tinh túy của sư phụ Ba Tư, nhưng chỉ muốn giúp ích cho con dân Đại Thuận.”

Hoàng đế rất thông minh, Phụng Vũ Hoàng lại nói đến mức này, hẳn sao lại có thể không hiểu ý của đứa con dâu này, muốn hẳn quyền tiền.

Vì thế vung tay lên: "Chờ người chuẩn bị dâu ra đây, tự mình sẽ bỏ vốn, đem Bách Thảo Đường của người mở rộng gấp vài lần, đến lúc đó các châu các phủ đều mở vài cái."

Phụng Vũ Hoàng nhanh chóng đứng dậy quỳ lạy: "Con dâu thay mặt con dân Đại Thuận tạ phụ hoàng."

Thiên Vũ đương nhiên hết sức hưởng thụ, tự mình cũng nói nhiều hơn với Phụng Vũ Hoàng, liền cùng nàng nói về Bách Thảo Đường nhiều hơn, nhưng bên ngoài đại điện có tên tiểu thái giám chạy vào, trong tay nâng một quyển sổ nhỏ: "Khởi bẩm hoàng thượng, có Điều đại nhân ở Hoang Châu dâng tấu lên."

Điều đại nhân ở Hoang Châu... Đó chẳng phải Điều Hiến sao.

Phụng Vũ Hoàng nhìn cái xem thường, nàng là thấy ông ngoại thật biết chọn thời điểm a!

Thiên Vũ hiển nhiên cũng cho rằng như thế, lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, sau đó nhận lấy tấu, chỉ nhìn một hồi thì lại hừ một tiếng: "Điều lão đầu còn cảm giá tử!"

Đối với nội dung trong tấu chương Phụng Vũ Hoàng hết sức tò mò, nhìn cái bộ dạng này của hoàng thượng cũng không phải là thật sự tức giận, không nghĩ đến hai người này đầu đã hai thứ tóc mà còn đấu võ mồm.

Huyền Thiên Minh trực tiếp thẳng thắn chủ động lăn bánh xe về trước, trực tiếp đoạt tấu chương từ tay Thiên Vũ: "Nhi thần nhìn thử."

Phụng Vũ Hoàng cũng tới nhìn, chỉ thấy nội dung trong tấu chương đặc biệt đơn giản, chỉ có hai câu: "Con gái của ta còn là thiếp, hậu nhân Điều gia có thể diện để đi tham gia thi cử sao? Không đi!"

Tinh thần Phụng Vũ Hoàng chấn động, ông ngoại nàng thật thẳng thắn a!

Thiên Vũ nhấp một ngụm nước, thở dài nói: "Đúng là cá tính của Điều lão đầu." Lại nhìn Phụng Vũ Hoàng, chỉ là hiện tại có Huyền Thiên Minh bên cạnh, nàng không nói lời nào, không cầu xin, cũng không cảm ơn. Hẳn sớm biết đứa con dâu này rất đặc biệt, nhưng không nghĩ rằng nàng lại hồ hững đối với chuyện của Điều gia như vậy. "Chương Viễn." Thiên Vũ chỉ một đĩa lê trên bàn: "Lê này hương vị cũng ngon, cho người mang đi đưa cho Điều lão đầu hai giỏ."

Chương Viễn khom người đáp lại, phân phó cho tiểu thái giám bên cạnh.

Phụng Vũ Hoàng lúc này mới hướng Thiên Vũ khom người một cái: "Đa tạ phụ hoàng."

Thiên Vũ chợt nhớ tới chuyện khác, lại hỏi Chương Viễn: "Bệnh tình của Trương Vương phi có chuyển biến tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 163: Muốn xin hoàng thượng một ân điển

Editor: Bell Huỳnh

Chính phi của tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ mấy năm qua bị bệnh, thái y trong cung cũng không biết đã tới chữa bao nhiêu lần, cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh. Càng ngày bệnh tình càng xấu, nghe nói người càng ngày càng tiêu tụy.

Chương Viễn nghe Thiên Vũ hỏi han, tiến lên một bước: "Bệnh của Trương vương phi không ai trị được, dạo gần đây lại có vẻ bộc phát nghiêm trọng hơn, chỉ sợ không qua khỏi mùa đông này."

Thiên Vũ cau mày trầm tư một lúc, ánh mắt sâu kín chuyển hướng nhìn Phụng Vũ Hoàng.

Phụng Vũ Hoàng sao lại không hiểu ý của hoàng thượng, nhanh chóng chủ động mở miệng: "Xin hãy để con dâu xem thử."

Thiên Vũ rất hài lòng khi thấy Phụng Vũ Hoàng chủ động, lại hỏi: "Có chắc trị hết hay không?"

Phụng Vũ Hoàng lắc đầu: "Không chắc, con dâu chưa từng gặp Trương vương phi, cũng không biết rốt cuộc nàng bị bệnh gì."

"Hừ." Thiên Vũ cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, rồi hướng Chương Viễn nói: "Đi thông báo cho hoàng hậu, để ngày mai nàng truyền Trương vương phi tiến cung, nếu như bệnh không đi được, thì đưa lên cang đưa vào cho thăm."

Chương Viễn đáp lại lần thứ hai, tự mình chạy tới cung hoàng hậu.

Dù sao Thiên Vũ cũng đã có tuổi, vào lúc này thật sự không còn chút sức lực nào. Huyền Thiên Hoa tự mình dìu hắn đến cạnh giường rồng, tự tay giúp hắn thay y phục, rửa mặt, rửa miệng.

Phượng Vũ Hoành mượn phòng giải khát bên cạnh Chiêu Hợp điện tự mình điều phối một ấm trà an thần.

Nhưng thật ra, chẳng qua mượn phòng giải khát là trên danh nghĩa, nàng trực tiếp lấy trà an thần trong không gian đưa ra, không chỉ chất lượng lá trà tốt hơn, mà còn vì phương pháp chế trà của thời hiện đại tiến bộ hơn không biết bao nhiêu lần, hương trà càng nồng, vị càng thuần.

Bưng một chén trà từ phòng giải khát ra, mãi cho đến khi gần giường rồng, mở nắp ấm trà ra, Thiên Vũ chỉ ngửi thấy hương trà xông thẳng vào mũi, không nồng nặc kích thích, mà lại thanh đậm, khiến người ta chỉ muốn ngửi thêm.

"Đây là trà gì?" Hắn ngửi cả buổi trời cũng không ngửi ra đây là trà gì.

"Trà con dâu mới phối ra, cho phụ hoàng dùng để an thần." Nàng nói tránh, cho lời giải thích mơ hồ.

Thiên Vũ cũng không phát hiện điểm gì kì quái, nâng chén lên hớp một ngụm, càng về sau hương trà càng thơm càng dễ ngửi. Hắn uống thêm ngụm thứ hai, cuối cùng nhịn không được, ngửa cổ uống hết chén trà.

Phượng Vũ Hoành cười nói: "Nếu phụ hoàng thích, chờ A Hoành trở về nhiều phối nhiều một chút rồi sai người tiến cung dâng cho phụ hoàng?"

Thiên Vũ nhìn nàng, có chút buồn cười: "Phụ thân ngươi treo cờ tang đang hồi kinh, cờ tang kia treo vì ngươi và đích tử của hắn."

Phượng Vũ Hoành bắt đầu cười cười, không nói gì.

Thiên Vũ lại nói: "Trẫm cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi chữa khỏi bệnh cho Tương vương phi, trẫm sẽ ban cho ngươi một ân điển, được chứ?"

Phượng Vũ Hoành lùi về sau một bước, quỳ xuống, trịnh trọng nói: "Con dâu tạ phụ hoàng ban ân."

Câu này tạ cũng tạ rồi nhưng Thiên Vũ sững sờ, lập tức phản ứng lại: "Rốt cuộc ngươi muốn xin trẫm cái gì đây?"

Phượng Vũ Hoành mím môi, không đáp lại.

Thiên Vũ khoát khoát tay: "Thôi, bỏ đi, tới lúc đó ngươi muốn cái gì, trẫm cũng đồng ý với ngươi."

Phượng Vũ Hoành lại dập đầu một lần nữa: "Đa tạ phụ hoàng có thể để cho con dâu chữa bệnh cho Tương vương phi."

Thiên Vũ gật đầu: "Nha đầu thông minh. Chữa hết Tương vương phi, đại tỷ tỷ ngươi lại muốn gả vào Tương vương phủ xem ra một phen nhấp nhò."

Phượng Vũ Hoành chỉ cười không nói.

Thiên Vũ phóng người lên giường rồng, Huyền Thiên Hoa vì hắn cởi giày, đồng thời kéo chăn gấm lên, chợt nghe Thiên Vũ lần thứ hai cảm khái nói: "Chữa khỏi cho ai cũng không bằng chữa khỏi chân của Minh nhi, chờ mọi chuyện trong nhà ngươi ổn rồi thì trị chân cho Minh nhi đi."

"Con dâu tuân chỉ."

Đêm đó, Huyền Thiên Hoa xuất cung hồi Thuận vương phủ, nhưng Huyền Thiên Minh lại dẫn Phượng Vũ Hoành tới Nguyệt Hàn cung của Vân Phi.

Thứ nhất là đến trong cung cũng cần bái kiến Vân Phi. Thứ hai, Phượng Vũ Hoành quyết định tạm thời ở lại trong Nguyệt Hàn cung. Bởi vì Nguyệt Hàn cung trừ hai vị hoàng tử ở ngoài, vốn chẳng có người ngoài đến, Vân Phi nói thế nào cũng tính là người mình, cho nên nói lấy thân phận nàng tị nạn ở đây bây giờ mà nói, quả thực không thể thích hợp hơn.

Đoạn đường này là Phượng Vũ Hoành đẩy Huyền Thiên Minh, thân thể nhỏ bé mười hai tuổi đẩy một đại nam nhân có chút vất vả, đặc biệt ở cổ đại loại xe lăn này làm bằng gỗ kịch cọt, hơn nữa Huyền Thiên Minh thể trọng to lớn, đối với nàng mà nói thật đúng là một loại khiêu chiến.

Phượng Vũ Hoành vừa đi vừa than: "Chân của chàng cho dù muốn trị, cũng không phải một sớm một chiều là được, hôm nào ta sẽ đổi cho chàng một chiếc xe khác." Nàng nhớ tới có mấy chiếc xe đẩy trong phòng thuốc không gian, vì có cao su làm vòng giảm sóc nên vừa nhẹ nhàng lại vừa tốt, nếu như Huyền Thiên Minh ngồi trên xe lăn ấy nàng đẩy lên mới dễ dàng hơn.

Huyền Thiên Minh đối với thứ nàng vừa nói cũng không hiểu mấy, nói chung Phượng Vũ Hoành nói đổi cho hắn thì đổi, hắn gật đầu. Suy nghĩ thêm, thoáng cái muốn nói cho Phượng Vũ Hoành tin tức mà Ban Tẩu mang về: "Nàng có muốn biết Phượng Tử Hạo chết như thế nào không?" Phượng Vũ Hoành hai mắt sáng rực lập tức gật đầu.

Vì thế, Huyền Thiên Minh tình cảm dạt dào nói cho nàng chuyện tình phát sinh ở tổ trạch Phượng gia. Đương nhiên, chuyện này là do Vong Xuyên và Hoàng Tuyên hai người nói lại, hắn chẳng qua chỉ thêm mắm dặm muối một chút. Ý định ban đầu là muốn xem thử nha đầu Phượng Vũ Hoành này nghe chuyện như vậy mặt có đỏ không, ai ngờ, nha đầu này mặt không những không đỏ, lại còn hưng phấn kêu to: "Nói như vậy, Phượng Tử Hạo rốt cuộc

đạt được? Ha ha ha ha! Huyền Thiên Minh, đó thật là một tin tức tốt."

Hắn bấu môi, cái gì chứ! Tiểu cô nương mười hai tuổi nghe được chuyện như vậy sao lại phản ứng như thế này?

Nhưng hắn cũng biểu đạt thái độ của mình: "Phượng Tử Hạo chết rồi, Phượng Trầm Ngư vẫn còn sống, có muốn ta giúp nàng xử lý nàng ấy không?"

Phượng Vũ Hoành lắc đầu như trống: "Không muốn, không muốn! Dám hạ được ta, cho nàng chết thì dễ cho nàng quá. Huyền Thiên Minh chàng xem, ta chắc chắn sẽ lột sách từng lớp da của nàng trước mặt người khác!"

Nàng nói xong lời này mang theo chút tàn nhẫn, ánh mắt cũng ác liệt một chút, Huyền Thiên Minh vừa vặn xoay đầu nhìn lại nàng, không khỏi khuyên vài câu: "Có thể trị người khác nhưng đừng để chính mình tức giận."

Nàng lập tức hồi phục lại tinh thần, cười hi hi nói: "Yên tâm đi! Ta xem việc trừng trị nàng ta là một thú vui. Huống chi, ta tuyệt đối không tin chuyện này chỉ có Phượng Trầm Ngư và Phượng Tử Hạo bắt tay nhau, ví như loại thuốc kia, rốt cuộc là Phượng Trầm Ngư từ chỗ nào lấy được có thể thấy đây là người sâu sắc biết dùng người, thế nào ta cũng phải giữ nàng ta lại để tìm ra được người giật dây đằng sau."

"Thật sự không cần ta giúp?"

"Không cần." Nàng nhếch khóe môi đến một độ cong đẹp mắt: "Nữ nhân đấu đá với nhau, chàng là nam nhân đừng nhúng tay vào, mất công vô duyên vô cớ lại mất thân phận. Giống như phụ hoàng nói, đời chuyện trong nhà ta xử lý xong cũng nên bắt tay chữa chân cho chàng."

"Được." Huyền Thiên Minh gật đầu, nhưng cũng bắt nàng hứa với hắn: "Nhưng nàng cũng phải đáp ứng ta, sau này bất kể có chuyện gì, nhất định phải nói với ta, tuyệt đối không thể gạt ta. Mấy ngày nay trong đại doanh phải thao luyện, ta sợ là đêm nay không thể qua coi Đồng Sinh Hiên, nàng cần thận một chút."

Quá mấy ngày tại doanh bên kia thì phải thao luyện, ta đêm nay sợ là không thể quá Đồng Sinh Hiên đi, nàng tự cẩn thận một chút."

"Không sao." Nàng nhẹ nhàng đáp: "Chàng còn đang bận việc đi trước đi, ta nếu có việc nhất định sẽ tìm chàng."

Lúc hai người đến Nguyệt Hàn cung, Vân Phi vẫn chưa nghỉ ngơi, hiện đang ngồi trong đại điện phía dưới Nguyệt lâu chơi đùa cùng một con mèo.

Con mèo kia lông màu xám, thân hình tròn tròn như cái bánh bao, bốn chân lại ngắn, lông lại vừa ngắn vừa dày, mặt hình tròn, nhìn vô cùng đáng yêu.

Phượng Vũ Hoành đối động vật nhỏ cũng chẳng nghiên cứu nhiều, nhưng cũng có thể có thể nhìn ra được con mèo này là loại mèo lông ngắn Anh (Felis catus).

Nàng đẩy Huyền Thiên Minh đi trước, sau đó buông xe đẩy đuổi tay ra, tiến lên thỉnh an Vân Phi: "Con đâu tham kiến mẫu phi, mẫu phi Vạn An."

Còn không chờ Vân Phi nói tiếp, bất chợt, con mèo nhỏ mập kia chạy tới, "Meow" một tiếng, trực tiếp nhào lên trên người Phượng Vũ Hoành. Người ngoài không biết còn nghĩ con mèo nhỏ này gặp được mèo mẹ, Phượng Vũ Hoành theo bản năng đưa tay ra ôm chặt nó, thậm chí nó còn vờn đầu lưỡi liếm nàng mấy cái.

Vân Phi không khỏi thờ dãi nói: "Mèo này ta chăm sóc gần một tháng, vẫn không thấy nó thân với ta, cho nó ăn nó vẫn cách xa ta, chứ đừng nói tới muốn ôm nó một cái. Người có được tình cảm của nó... Thôi, đã là người có duyên, thì ban cho người vậy."

Mèo Anh lông ngắn là một loại cực phẩm có thể làm người ta yêu thích, nói như vậy, chỉ cần tiểu động vật này không bài xích, cũng sẽ không nhịn được mà thích nó.

Phượng Vũ Hoành cũng vậy.

Mèo này nàng đã ôm lên tay thì nguyện không buông tay, nghe Vân Phi nói muốn đưa cho nàng, không khỏi mừng rỡ, nhanh chóng khom người nói: "Con đâu tạ mẫu phi ban thưởng." Suy nghĩ thêm: "Không biết mẫu phi đã đặt tên cho chú mèo này chưa?"

Vân Phi gật đầu: "Gọi là bánh bao."

Phượng Vũ Hoành và Huyền Thiên Minh cùng nhau khen: "Quả nhiên rất giống."

Vân Phi chỉ cười, nói: "Giải khoay mà thôi." Lại nhìn Phượng Vũ Hoành, đi thẳng vào vấn đề: "Đến chỗ ta trốn?"

Phượng Vũ Hoành lúng túng đáp: "Không gạt mẫu phi, đúng vậy."

"Vậy ở lại, chung quanh Nguyệt Hàn cung này cũng không có ai đến, có người cũng ta trò chuyện, xưng đồ phải bức bối."

Phượng Vũ Hoành vốn còn muốn cùng nàng hàn huyên vài câu, hít thở một lúc lâu, nhưng dù sao cũng nghe ra được mùi thơm trong đại điện này không đúng lắm. Tìm kiếm chung quanh, ánh mắt cuối cùng rơi vào cái lư hương to lớn giữa điện: "Mẫu phi đốt hương gì thế?"

Vân Phi nhìn nàng chằm chằm, nửa ngày sau mới nói: "Mùi người thánh lắm. Cũng không có gì, hoàng thượng thưởng cho quý phi, ta thấy cũng tốt lắm nên cầm ra sử dụng."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu không tán thành: "Mẫu phi cũng biết hương này dùng làm gì sao?"

Vân Phi cười gằn: "Đương nhiên biết, người lâu thì không sinh được hài tử, hoàng thượng cũng có trò này."

"Còn gì nữa a?"

"Nhanh già hơn người bình thường." Lời nói này của Vân Phi vô cùng nhẹ nhàng, hệt như đang nói chuyện của người khác, cũng không biết, hương này nàng đã dùng hơn một tháng.

Huyền Thiên Minh tức giận: "Nương biết còn dùng?"

Nàng lại nói: "Già cũng tốt, già rồi không ai nhớ tới."

"Nhiều năm như vậy, sao nương lại tự làm khổ mình như thế?" Huyền Thiên Minh đối với hành vi Vân Phi không thể lý giải nổi: "Giận đối với hân thể này có ích không?"

Biến hóa trên mặt Vân Phi rất nhỏ, như rơi vào hồi tưởng, rồi lại mang theo từng tia oán hận, lại có chút tuyệt tình.

"Buồn nôn." Nàng chỉ ném lại câu này, liền xoay người đi, nhưng ném lại một câu: "Các người cũng đi nghỉ ngơi đi, cũng đừng lại gần Nguyệt lâu quá lâu, tiểu nha đầu không ngủ được cái mùi này."

Huyền Thiên Minh cũng cao giọng nói với nàng: "Nương cũng không được dùng!" Hiện tại trên mặt hắn rất tức giận, vung tay phân phó hạ nhân: "Bỏ hương này cho bồn vương! Tất cả đều bỏ, sau này cũng không thể lại dùng!"

Vân Phi chỉ yếu ớt mà nói: "Tùy người." Vừa nói người đã bước ra khỏi đại điện.

Phượng Vũ Hoành nhìn ra Huyền Thiên Minh hiện là giận thật, nhanh chóng an ủi hắn nói: "Không có chuyện gì, ta sẽ đi điều phối một vị thuốc khác, sẽ chăm sóc lại thân thể cho mẫu phi, rồi tất cả sẽ tốt thôi."

Rốt cục cũng hồi điện nghỉ ngơi, Huyền Thiên Minh đưa nàng vào nhà liền rời khỏi cũng, nàng ôm con mèo nhỏ tên Bánh Bao đó đứng bên cửa sổ. Vừa vặn trước cửa sổ là hướng Phượng phủ. Cô gái hơi nhíu mày, Đồng Sinh Hiên của nàng, thật là có một chút nhớ nhung nha.

Ngày tiếp theo, còn chưa kịp đi thỉnh an Vân Phi, thì cung nữ Nguyệt Hàn cung dẫn một tên thái giám xa lạ đứng trước mặt Phượng Vũ Hoành, thái giám kia hành đại lễ với nàng, sau đó bắt đầu nói: "Trương vương phi hôm nay đã sớm tiến cung, bây giờ người đang ngồi trong cung của hoàng hậu nương nương, nương nương nói để nô tài đến đón ngài qua, kiệu cũng đã chuẩn bị xong."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 164: Trả mạng cho Nhị tiểu thư

Editor: Bell Huỳnh

Phượng Vũ Hoành vội vã ăn miếng điểm tâm cuối cùng, sau đó được cung nữ hầu hạ súc miệng, lúc này mới nói với tiểu cung nữ: "Thay ta nói lại mẫu phi, ta qua bên chỗ hoàng hậu nương nương một lát..."

Tiểu cung nữ vừa đáp lời vừa sửa sang lại quần áo, lúc này mới yên lòng để Phượng Vũ Hoành đi theo thái giám kia.

Để đảm bảo Phượng Vũ Hoành không bị người khác nhìn thấy, kiệu mang thẳng vào Nguyệt Hàn cung, nàng vừa ra cửa liền nhảy ngay lên kiệu, thái giám hết sức nâng kiệu hướng về tẩm cung hoàng hậu.

Lúc đến đó, hoàng hậu đang ngồi ở phòng chính của Thiên điện tiếp chuyện Trương vương phi. Trương vương phi vì bệnh mà thể trạng yếu ớt ngồi không vững, cần phải có một tiểu nha đầu đỡ, hoàng hậu đang khuyên: "Người cứ nằm chờ, Hoàng nha đầu đến sẽ xem bệnh cho người."

Trương vương phi rất cố chấp, kiên quyết lắc đầu: "Đa tạ mẫu hậu thương cảm, con dâu lần đầu gặp đệ muội, vì bệnh tật nên ngồi không vững."

Hoàng hậu khẽ thở dài: "Nàng là đại phu, sao có thể xoi mói bệnh nhân, người thế này là nghĩ nhiều thứ không cần thiết?"

Trương vương phi vẫn lắc đầu, kiên trì ngồi.

Phượng Vũ Hoành nhìn tình huống này, nhanh chóng bước đến hai người quỳ xuống đất: "A Hoành khấu kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế." "

Hoàng hậu cười nói: "Vừa nhắc đến ngươì, ngươì liền đến, đừng đa lễ, đứng lên đi."

"Đa tạ nương nương." Phụng Vũ Hoành đứng lên, lại đáp lễ với Tương vương phi: "Thỉnh an vương phi."

Tương vương phi nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo chút xem kỹ.

Phụng Vũ Hoành cũng không trốn, thần nhiên đối đầu ánh mắt của nàng, hai người đối diện một lát, Tương vương phi rốt cục không kiên trì được, mời một thũa trện, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Ngươi với tỷ tỷ khuynh thành kia thật không giống nhau."

Phụng Vũ Hoành hiểu rõ, chuyện Phụng Trầm Ngự vào Tương vương phủ làm chánh phi, còn trước mắt đây là chủ nhân của Tương vương phủ nhiều năm nằm trên giường bệnh. Tuy nói nàng là đại phu đến chữa bệnh, nhưng dù sao nàng cũng là muội muội của Phụng Trầm Ngự, đôi phương xem xét kĩ cũng là tất nhiên.

Nàng cười cười, tiến lên nửa bước, tự tay đỡ Tương vương phi: "Hoàng thượng chấp thuận cho A Hoành gọi một tiếng phụ hoàng, A Hoành cũng sẽ không khách khí, gọi vương phi một tiếng tam tẩu. Hay là tam tẩu nằm xuống trước, chờ A Hoành trước tiên giúp tam tẩu bắt mạch sau đó chúng ta lại nói những thứ khác."

Hoàng hậu từ trên giường đứng lên, cũng mở miệng nói: "Mời ngươì tiến cung là ý định của hoàng thượng, để A Hoành xem bệnh cho ngươì cũng là ý định của hoàng thượng. Ngươi cứ an tâm để nàng xem thử, mặc kệ có trị được không thì đây cũng làm một chút tâm ý của hoàng thượng. Vương phi của Tương vương phủ chỉ có thể là ngươì, Phụng Trầm Ngự muốn vào Tương vương phủ? Không có cửa đâu."

Tương vương phi là ngươì thông minh, đương nhiên hiểu hoàng hậu tôn công sức như vậy là có dụng ý gì, vội vàng nói: "Con dâu đa tạ phụ hoàng cũng hoàng hậu." Lại nhìn Phụng Vũ Hoành, sắc mặt hòa hoãn: "Làm phiền đệ muội."

Nàng cười cười, lúc này mới tự mình đến bên giường, dặt cổ tay đối phương, bắt mạch.

"Tam tẩu mỗi ngày lúc sáng dậy phải chăng ánh mắt và bộ mặt sẽ hiện ra bệnh phù khá nghiêm trọng? Sau giờ Ngọ vẫn hiện bệnh phù, nhưng nghỉ ngơi một chút thì bệnh phù đó chậm lại hoặc biến mất. Mỗi ngày đều cảm thân thể mệt không có lực, dễ dàng đổ mồ hôi, đi tiểu thường xuyên, thậm chí tiểu ra máu, cũng kèm thêm mê muội, tức giận, ngực bụng động nước?"

Tương vương phi gật đầu: "Ngươi nói những thứ này tâm bệnh đều có." Suy nghĩ thêm, nói bổ sung: "A Hoành đúng là nói chính xác hơn các đại phu khác."

Phụng Vũ Hoành buông cổ tay nàng ra, lại vén mí mắt nàng, sau đó nói: "Tam tẩu há mồm ra, ẻ lưỡi ra."

Tương vương phi nghe theo.

Phụng Vũ Hoành xem qua, trong lòng đã biết. Bệnh viêm thận quá nặng, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì hiện nàng chưa có đáp án.

Loại bệnh này thuộc về bệnh mãn tính, sẽ không lập tức chết ngươì, nhưng qua thời gian bệnh sẽ biến đổi, thiếu máu, tim yếu, triệu chứng cũng rõ ràng hơn. Tại thế kỉ XXI, có thể dùng thuốc khống chế, nhưng ở thời đại này, chính là bệnh lao phổi nặng, chịu đựng mấy năm, chịu tới lúc ngươì như ngon đèn cạn dầu, thật là hành hạ ngươì khác.

(Mình cũng không hiểu ý tác giả là thế nào, trên thì nói là viêm thận dưới lại nói là viêm phổi >_<)

"Nhà mẹ đẻ của tam tẩu có trường bối nào từng mắc chứng bệnh này không?" Phụng Vũ Hoành phải điều tra rõ xem bệnh này bắt nguồn từ đâu, vì có một số bệnh là do di truyền, nếu không phải thì chỉ còn nguyên nhân khác là do ngươì khác cố ý gây nên. Đương nhiên, bệnh viêm thận tiểu cầu nặng là do ngươì khác tính kế gây nên thì xác suất lớn hơn.

Tương vương phi nghe nàng hỏi như vậy, cũng nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Không có, ngươì nhà bên mẫu thân ta, thân thể ai cũng tốt, chưa từng phát sinh bệnh nặng như ta."

Phụng Vũ Hoành trong lòng thở dài, đã như thế thì cơ bản có thể kết luận bệnh này không phải khi không lại có. Trình độ chữa bệnh thời đại này không cao, trung y chữa bệnh chậm, nếu có ngươì động tay động chân thêm chút nữa, bệnh tốt lên được mới lạ.

Nàng lại nhìn kỹ này Tương vương phi, chỉ thấy ngươì này mặt không có chút máu, cánh môi khô nứt, hai mắt cũng vô thần, tóc cũng có chút khô vàng. Rõ ràng vẫn chưa tới tuổi ba mươi, thoát nhìn nàng ấy còn già hơn Hoàng hậu nương nương.

"Tam tẩu, ngươì nghe ta nói, từ giờ trở đi, trước là ngừng uống thuốc trước đây, cũng không cần tiếp tục dùng. Ta sẽ đích thân phổi được lại cho ngươì, không cần qua tay ngươì khác." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía hoàng hậu: "Không biết Hoàng hậu nương nương có tiện lưu tam tẩu ở lại hay không, A Hoành sợ nàng hỏi Tương vương phủ thì tất cả công sức đều uổng phí."

Hoàng hậu sao lại không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, đã nói ngừng thuốc, cũng đã nói rõ được lúc trước dùng là có vấn đề, bây giờ cả Tương vương phủ cũng không vè được, dù thấy trước đây Tương vương phi phải sống thế nào.

Hoàng hậu thở dài một hơi, gật đầu: "Thiên diện này vốn là đặc biệt chuẩn bị cho các ngươì, hoàng thượng sớm đã phân phó, để Tương vương phi trong cung dưỡng bệnh cho khỏe rồi mới hồi phủ. A Hoành, ngươì cũng đừng hời Nguyệt Hân cung, chạy đi chạy về dễ dàng bị ngươì nhìn thấy, bên cạnh điện

còn có một tiểu nô nhân các, trước mắt người ở đó đi."

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Vẫn là Hoàng hậu nương nương suy tính chu đáo."

Hoàng hậu tiến lên một bước nắm chặt tay Trương vương phi, nói: "Người an tâm ở lại, chuyện này phụ hoàng người cũng gật đầu, ai cũng không thể nói gì thêm. Dạ nhi dù có tâm muốn đón người hồi phủ, tuyệt đối cũng không dám tới cũng ta đòi người."

Trương vương phi cảm kích liền muốn đứng dậy, bị hoàng hậu đè lại: "Đừng giằng co, người cùng A Hoành trước tiên nói chuyện, bản cung đi xem thử hoàng thượng hạ triều chưa, vẫn phải báo với người một tiếng."

Hoàng hậu nói chuyện xong đứng dậy ra khỏi phòng, Phượng Vũ Hoành cũng phát tay cho các cung nữ hầu hạ lui ra, lúc này mới nhìn Trương vương phi, thẳng thắn hỏi: "Bệnh của tam tẩu nặng như thế này, thực ra bản thân cũng tự hiểu đúng không?"

Trương vương phi khẽ run, lập tức cười khổ: "A Hoành muội hà tất phải nói trực tiếp như thế."

"Ta nếu không trực tiếp nói ra, căn bản cũng không biết tam tẩu rốt cuộc là muốn sống hay muốn chết." Nàng cũng bắt đầu nói: "Tam tẩu bị người ta dùng dược vật khống chế lâu thế, cũng chưa nghĩ tới phản kháng sao?"

Trương vương phi chống đỡ ngồi dậy, Phượng Vũ Hoành đặt một cái nệm êm vào phía sau nàng để nàng dựa vào, sau đó thì nghe Trương vương phi nói: "Sao lại không phản kháng chứ? Lúc đầu sinh bệnh ta đã bắt đầu nghỉ ngơi, sau đó bệnh không những không hết mà còn nặng thêm, ta bắt đầu nghỉ ngơi. Có lần ta phát hiện nha hoàn bên cạnh mình có hành động kì lạ, vô tình bắt gặp nàng cùng một thị vệ bên cạnh Huyền Thiên Dạ qua lại rất thân, mà tất cả số thuốc ta uống đều do nàng ấy phụ trách, lần đó ta nháo không uống thuốc, Huyền Thiên Dạ thấy vậy đã đem nha đầu kia đổi thành ma ma từ nhà mẹ ta mời tới, đại phu cũng đổi lần nữa, cũng đổi thuốc lần nữa, ta lúc này mới yên lòng. Nhưng từ đó về sau... cơ thể ta ngày càng yếu."

Quả nhiên.

Phượng Vũ Hoành khẽ thở dài: "Người ta đều nói gả vào nhà đế Vương thì tốt bao nhiêu, cả đời không lo ăn mặc, nhưng nếu sợ một chút, sẽ mất cả mạng."

Trương vương phi ôm một tia hi vọng hỏi nàng: "Bệnh này của ta có thể trị sao?" Suy nghĩ thêm, thẳng thắn nhìn Phượng Vũ Hoành: "Ta không muốn chết! Trước lúc Huyền Thiên Dạ lấy ta chỉ làm một đứa con của Hoàng thượng không thân không thích, là nhà mẫu thân ta hết lòng giúp hắn, không để hắn thua kém ai, giúp hắn mấy lần lập đại công, tới nay mới có thể giúp hắn cùng với các hoàng tử khác ngang hàng với nhau. Bây giờ hắn có đủ lòng đủ cánh, cũng tận dụng hết giá trị của ta, hắn liền muốn tìm người mới, ta sao có thể để hắn được toại nguyện?"

Tuy bị ốm, nhưng nhắc đến nam nhân đã từng yêu tha thiết bây giờ lại cảm hận như thế, trong mắt Trương vương phi toát ra một tia lạnh lùng, trên mặt không có tình thần cuối cùng cũng có chút hào quang.

Phượng Vũ Hoành thích người nóng tính thế này, ghét cái ác như kẻ thù, dù sao cũng tốt hơn Diêu thị luôn nhường nhịn. Có mấy người không biết xấu hổ, người càng tàn nhẫn, thì hắn càng ngày càng biến sắc, Phượng Vũ Hoành chính là như vậy, bây giờ xem ra tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ cũng không khá hơn chút nào.

"Tam tẩu yên tâm." Nàng đưa cho Trương vương phi ăn một viên thuốc an thần: "Bệnh của người A Hoành có thể trị khỏi chỉ là hôm nay ta không có chuẩn bị, trước mắt tam tẩu cứ nghỉ ngơi ở đây trước, A Hoành về chuẩn bị chút, ngày mai có thể tới chữa bệnh cho người."

"Đã như vậy thì đa tạ muội." Trương vương phi cười cười, trong nháy mắt, ánh mắt tàn nhẫn tan mất, lại bắt đầu thấy một mối.

Phượng Vũ Hoành suy nghĩ một lát, liền thò tay vào ống tay áo, lấy một mảnh thuốc tây từ phòng thuốc không gian. Tự mình rót chén nước rồi đưa cho Trương vương phi uống, vào lúc này mới nói: "Tam tẩu nghỉ ngơi chút đi, muội ở ngay phòng bên cạnh. Tam tẩu nhớ kỹ, ngoài muội ra, ai đưa thuốc gì tam tẩu cũng đừng uống, bữa trưa muội sẽ dùng bữa chung với tam tẩu, tuy nói nơi này là hoàng cung, nhưng không nói trước được người trong này có bị Tam điện hạ mua chuộc hay không. Không dám giấu tam tẩu, vị ma ma kia từ nhà mẹ đẻ, cũng chỉ sợ là người của Tam điện hạ."

Phượng Vũ Hoành nói xong lại không ở thêm, xoay người đi ra ngoài.

Thực ra nàng cũng không cần chuẩn bị gì, dược phẩm và dụng cụ đều ở trong phòng thuốc không gian của nàng, nhưng nàng phải tìm lý do hợp lý cho những thuốc này. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định thỉnh hoàng hậu sắp xếp cho nàng đi một chuyến tới thái y viện, chỉ cần chờ ở bên trong hơn mấy canh giờ rồi đi ra.

Yêu cầu này của nàng hoàng hậu đương nhiên đồng ý, vì thế cả ngày, Phượng Vũ Hoành cứ ru rú trong quầy thuốc thái y viện, đến khi lúc chạng vạng mới trở lại.

Nàng khi trở về trên tay cầm thêm một giỏ trúc, trong giỏ trúc toàn là dược và thuốc chích từ trong phòng thuốc không gian.

Sau ba ngày, đoàn xe của Phượng gia đi tới trước cửa kinh thành, tập thể bọn phu xe đều thở phào nhẹ nhõm, nói cuối cùng đã xong một đoạn đường dài đằng đẵng, mấy người này thật sợ Bộ Thông, vạn nhất hắn tức giận một lần nữa, chỉ sợ cái mạng này của bọn hắn khó bảo toàn.

Người nhà họ Phượng cùng bọn xa phu tâm tình giống nhau, Phượng Vũ Hoành trước hết xốc mành xe xem xét hướng cửa thành, cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc lúc này tâm mới thả xuống.

Lúc đi được nửa đường, An thị liền dẫn Tường Dung đi theo Diêu thị ngồi chung một chiếc xe ngựa, lúc này Diêu thị đang khăn trương nắm tay An thị hỏi nàng: "Người nói xem A Hoành lúc này có thể nào đang ở nhà chờ không?"

An thị lắc đầu: "Chắc là không đâu. Cừu điện hạ đã đón nàng về, sẽ không có khả năng dễ dàng trả nàng cho Phụng gia như vậy. Phụng gia nếu muốn đón Nhị tiểu thư trở lại chỉ e là phải trả một cái giá."

Lúc hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên có một tiếng đàn truyền vào lỗ tai, âm điệu bi ai, rất rõ ràng là tang khúc. Cùng với một giọng hát của hoa đán, theo nga ~ một tiếng, nghe thành: "Phụng đại nhân, xin trả mạng lại cho Nhị tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 165: Thành quỷ cũng không bỏ qua cho các người

Editor: Bell Huỳnh

Câu nói này âm điệu vừa đủ, vừa vang vừa nhọn, âm cuối kết thúc cũng kéo dài, vừa hay đầy đủ tất cả mọi người trong một phạm vi nhỏ đều nghe rõ ràng.

Tường Dung theo bản năng hỏi: "Cái gì thế?"

Diêu thị và An thị cũng vén rèm cửa xe nhìn ra ngoài.

Đoàn xe Phụng gia lúc này đã đi tới phía dưới cửa kinh thành, lại đang là buổi trưa, mặt trời cũng không nắng gắt như thời tiết Hạ Thu, ánh mặt trời chiếu hắt trên đỉnh đầu khiến người nhà họ Phụng neho mắt lại.

Đoàn xe nghe thấy câu này thì dừng lại, chỉ thấy phía trước đoàn xe ngoài cửa thành, có một hoa đán thanh y mặc tang phục thuần trắng, tóc rối bù, đang hát tay áo rộng hát khúc nhạc tang. Ở cạnh nàng còn một nữ tử đánh đàn, cũng toàn thân áo trắng, trên mái tóc có cài một đóa hoa trắng, đang phối hợp với người đang hát.

Hai người hiển nhiên là phối hợp đã lâu, tiếng đàn và tiếng hát hoàn mỹ kết hợp, khiến người nghe chỉ muốn rơi lệ.

Có nhiều người đi qua đi lại cửa thành, có nhiều người dừng chân đứng bao quanh để xem, thậm chí có vài phụ nhân nữ tử cũng lau nước mắt.

Nhưng ngay khi đám người này bị tiếng hát và tiếng đàn hấp dẫn lấy, lại nghe được trong đội ngũ xe kéo Phụng gia có người tức giận hét lớn: "Hò đồ!" Đám người kia bị dọa giật mình, người nhà họ Phụng cũng run rẩy toàn thân, biết là Phụng Cẩm Nguyên đang tức giận.

Cũng không trách Phụng Cẩm Nguyên tức giận được, hoa đán kia (diễn viên hát) hát cái gì nhỉ? Cái gì mà Phụng gia nhị tiểu thư chết thảm, Phụng thừa tướng trả mệnh cho Nhị tiểu thư. Nào có hát hí khúc (khúc nhạc vui), cái này rõ ràng là gọi hồn.

Phụng Cẩm Nguyên tức giận đến mặt mũi trắng bệch, vội vã xuống xe ngựa phân phó gã sai vặt bên người đến: "Bắt người gây chuyện lại cho bổn tướng!"

Gã sai vặt vâng lời, kêu lên vài hạ nhân đồng loạt tiến lên, vén tay áo định động thủ.

Có thể thấy hoa đán ấy tổ chức tâm lý vô cùng tốt, không để ý những người này tí nào, nên hát cái gì thì hát cái ấy, từng tiếng nhị tiểu thư, từng tiếng Phụng Vũ Hoành, tổ cáo có gọi có thật là bi ai.

Bọn hạ nhân Phụng gia cũng nổi giận, cái này thật là khi dễ người mà, ngay cả một đoàn người hát tang khúc cũng dám đối nghịch với phủ Thừa tướng?

Vài người trong lòng tức giận, liền bước vài bước xông lên trước, nâng tay lên, chiếu theo hoa đán kia định đánh.

Cũng đang lúc này, chợt nghe được giọng nữ hiền ngang: "Ta xem ai dám đánh?"

Hạ nhân Phụng gia sững sờ, có thể thu tay lại nhưng vì quán tính không thể kịp thời khống chế, mắt thấy một churong sắp tát lên mặt hoa đán ấy, gã sai vặt quanh năm đi theo Phụng Cẩm Nguyên lại phản ứng, lấy tay chặn lại tay người bạn bên cạnh, đồng thời nhỏ giọng nói: "Mau dừng tay!"

Hạ nhân kia còn không rõ sao lại thế này, nhưng gã sai vặt ánh mắt rất bén, ngay khi giọng nữ ấy vang lên: "Ta xem ai dám đánh?" Lúc nghe thấy, hần nâng tầm mắt theo tìm kiếm, kết quả, hần phát hiện trong đám mây vị cô nương mặc tang phục váy trắng đang hô ta hô hò, hần nhận ra chính là Văn Tuyên Vương phủ Vũ Dương quận chúa.

Hắn nhìn thấy, Phụng Căn Nguyên hiển nhiên cũng nhìn thấy, hắn chỉ cảm giác từng trận đau đầu kéo đến, nhưng vẫn bước nhanh về phía trước, đối với Huyền Thiên Ca đứng phương đi tới hạ bái: "Thần Phụng Căn Nguyên, bái kiến Vũ Dương quận chúa."

Huyền Thiên Ca lúc này mới tiến lên phía trước, mấy vị cô nương bên cạnh cũng đi theo, rõ ràng Phụng Vũ Hoành là hảo tỷ muội của Nhậm Tích Phong, Phụng Thiên Ngọc cùng Bạch Phù Dung.

Bốn người cũng toàn thân áo trắng trên đầu cài thêm một đoá hoa trắng, không ai trang điểm, mặt mộc đứng trước mặt Phụng Căn Nguyên.

Phụng Căn Nguyên biết rõ bốn người này cùng Phụng Vũ Hoành giao tình rất tốt, bây giờ các nàng đứng chặn ở cửa thành, lại cho người hát tang khúc, rõ ràng chính là bói lông tìm vết. Có Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca ở đây, hắn có thể nói sao? Dám nói cái gì sao?

Huyền Thiên Ca không để ý Phụng Căn Nguyên tí nào, chỉ thấy hoa đán đã dừng không hát tiếp, khó hiểu hỏi nàng: "Ai cho người dừng lại?"

Hoa đán rất thông minh, một chút liền hiểu ra, lập tức nhìn nữ tử đối diện đang đánh đàn kia, hai người cùng chuyển động, kéo kéo kẹt kẹt lại hát tiếp.

Lần này hát còn đúng điệu hơn trước —— "Con trai của Phụng thừa tướng chỉ có một lại có nhiều nhi nữ, đương nhiên không kém Phụng Vũ Hoành, nhưng nàng sinh là người của Phụng gia, chết là quý của Phụng gia, trên người nàng mang máu Phụng gia huyết, sao người nhần tâm như vậy, lại thiêu chết nữ nhi ruột thịt của mình trong phòng?"

Phụng Căn Nguyên nghe được thẳng mớ hồ, không khỏi buồn bực nói: "Lời đồn này từ đâu?"

Hoa đán vẫn còn hát —— "Cõi đời này không có lừa làm sao có khối, Phụng thừa tướng nếu như người không làm việc trái với lương tâm, dân gian cách nào truyền cho người sát hại thân sinh nữ nhi, lưu truyền đến mức xôn xao?"

Phụng Căn Nguyên tức giận đến tim đập thình thịch, Phụng gia mọi người lại trong xe ngựa ngồi cũng không yên, dồn dập xuống xe tiến lên.

Điều thị đi phía trước mọi người nhiều hơn hai bước, nhìn thấy mấy người Huyền Thiên Ca, ánh mắt mang theo cảm kích.

Huyền Thiên Ca cũng gật đầu với nàng, rồi sau đó ánh mắt lại chuyển hướng đến Phụng lão thái thái, nửa ngày, mở miệng hỏi nàng: "A Hoành cứ đi như thế, lão phu nhân, ngài không nhớ nàng sao?"

Lão thái thái vốn không nhớ mặt Phụng Vũ Hoành, bị Huyền Thiên Ca hỏi lên như vậy, hơn nữa bên cạnh lại nghe khúc tang như thế, sao lại không đau lòng cho được? Ngay lập tức liền lau nước mắt.

Huyền Thiên Ca lại nói: "A Hoành trước đó, mỗi khi lão phu nhân lưng mỏi chân đau, nàng đều thức đêm không ngủ cũng muốn chuẩn bị thuốc cao cho tổ mẫu của nàng. Bốn quận chúa đã từng hỏi sao nàng phải mệt thế, nàng lại nói, trong nhà này, phụ thân không thương nàng, nhưng tổ mẫu lại rất thương nàng, nàng đã nhiều năm chưa từng tận hiếu bên cạnh tổ mẫu, rốt cục bây giờ có thể trở về, dù mệt mỏi hơn nữa cũng làm. Tiếc thay, từ nay về sau, không còn tôn nữ tình thông y thuật lại quan tâm hầu hạ bên cạnh lão phu nhân."

Tiếng khóc của lão thái thái lại càng lớn, vừa khóc vừa nói: "A Hoành, A Hoành của ta!" Dần dần, đã biến thành gào khóc.

Phụng Căn Nguyên bị lão thái thái khóc đến đau cả đầu, chỉ muốn khuyên một hai câu, đã thấy Nhậm Tích Phong không biết từ chỗ nào đưa đến một cái chậu than, đặt giữa đường, sau đó hạ nhân lại đưa tới một chồng giấy tiền vàng mã, dùng lửa đốt, ngồi xổm, vừa đốt vừa nhắc: "A Hoành, tỷ muội chúng ta quen nhau mới một thời gian, nhưng không nghĩ duyên phận ấy ngắn ngủi như vậy. Người chỉ biết lần này là hồi hương tế tổ, cũng không biết là chuyển đi một đi không trở lại. Đường đường là Phụng gia, nhiều hạ nhân như vậy, tự nhiên lại để trạch viện thiêu chết tiểu thư mình? A Hoành, người có chết oan hay không trong lòng người hiểu rõ nhất, nếu thật sự người là bị người ta thiêu chết, người nhớ phải tìm kẻ chủ mưu tính sổ, cho dù làm quý, không không thể để bọn họ tiếp tục sống yên ổn!" Nói xong, Nhậm Tích Phong ngắt đầu, đảo mắt qua Phụng Trầm Ngư trừng mắt nhìn.

Phụng Trầm Ngư toa gương mặt đen đứng trong đội ngũ, vốn xem náo nhiệt, ai ngờ Nhậm Tích Phong có thể tìm ra nàng, dọa nàng boong boong bước lùi về sau, cứ như thế trốn trong xe ngựa. Bây giờ nàng không cần giả vờ, trải qua một màn như thế, tinh thần của nàng đã không được tốt như trước, chỉ kích thích nhỏ đã có thể không chịu đựng được.

Nhậm Tích Phong nhìn bóng lưng nàng trốn đi, hừ lạnh một tiếng, ngồi xổm ở đó tiếp tục đốt vàng mã.

Mà Phong Thiên Ngọc cùng Bạch Phù Dung hai người lại đứng hai bên bắt đầu hát giấy tiền vàng mã, phối hợp với giai điệu của hoa đán, hát một câu các nàng hát một lần.

Bách tính vậy xem bắt đầu hướng người nhà họ Phụng chỉ chỉ chỗ chỗ, có nhiều người nghe qua chuyện Phụng gia khe khẽ bàn luận nói: "Vị kia nhị tiểu thư từ nhỏ liền bị Phụng thừa tướng ném tới núi tây bắc, vốn định cho chết đói, ai ngờ đầu phước lớn mạng lớn, không những không chết còn bình an trở lại."

Còn có người nói: "Nhị tiểu thư là ngoại tôn nữ của Diêu thần y, bây giờ trong thành vẫn còn Bách Thảo Đường của nhị tiểu thư."

"Nói vậy thì, Phụng tướng thực sự mặc kệ chuyện sống chết của Nhị tiểu thư?"

"Rất có khả năng này, Vũ Dương quận chúa cũng nói thế, sao có thể là giả?"

Dân chúng đối Phụng Căn Nguyên càng ngày càng xem thường, Phụng Căn Nguyên rốt cục không thể nhịn được nữa, hướng Huyền Thiên Ca lớn

tiếng chất vấn: "Vũ Dương quận chúa, người rót cuộc là muốn làm gì?"

Huyền Thiên Ca vẫn không để ý đến hắn, đi đến đoàn xe Phụng gia, quét mắt ngang qua, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Hàn thị, cau mày nói: "Trong nhà đang có đại tang lại còn mặc xiêm y viền có hoa, người nhà Phụng gia đồng ý bộ dạng này sao?" Dứt lời, chỉ tay: "Người đâu, xé xiêm y của nàng ấy cho bốn quận chúa!"

Cũng không biết hai tên thị vệ từ chỗ nào xông lên, không nhiều lời, đi thẳng đến Hàn thị, ngay khi Phụng Căn Nguyên kêu to dừng tay thì đã nghe tiếng khóc của Hàn thị oa oa kêu lên, ống tay áo cùng với góc quần có đường viền hoa hoàn toàn bị xé.

Thị vệ nâng đám vải vừa kéo dâng lên trước mặt Huyền Thiên Ca: "Quận chúa!"

Huyền Thiên Ca gật đầu: "Cất kỹ những thứ này, sau này nếu Phụng tướng muốn thượng cáo, chúng ta cũng còn bằng chứng."

Phụng Căn Nguyên tức giận tới mức không thở được, liền hướng Huyền Thiên Ca gật đầu: "Được, bốn tướng nhất định phải xin hoàng thượng phân xử! Không thể bởi vì người là quận chúa thì có thể si nhục mệnh quan triều đình!"

Huyền Thiên Ca sao có thể sợ, hất cằm, cũng lớn tiếng đáp: "Người đi tố cáo đi! Nói với Hoàng bá bá là người thiêu chết con dâu tương lai của hắn, để Hoàng bá bá cho người điều tra chân tướng! Đương nhiên, bốn quận chúa cũng sẽ phái người đi Phụng Đồng huyện điều tra! Phụng Căn Nguyên, người có thấy hổ thẹn hay không trong lòng người tự biết, nếu quả thật để chúng ta tra ra manh mối, người cần thận cử ca dùng một ngọn đuốc thiêu rụi cả Phụng phủ, mang tất cả người Phụng gia đem chôn cùng A Hoàn!"

Nàng hung hăng ném lại một câu như vậy, cùng lúc đó, Nhậm Tích Phong đốt xong giấy tiền vàng mã, Phụng Thiên Ngọc cùng Bạch Phù Dung cũng hát xong tiền giấy. Một lần nữa tất cả trở về bên cạnh Huyền Thiên Ca, chợt nghe Huyền Thiên Ca ra lệnh: "Chúng ta đi!"

Phụng Căn Nguyên thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ cuối cùng không làm khó nữa, cứ làm ầm ĩ như vậy hắn thật không biết nên kết thúc thế nào.

Còn chưa đi xa lại nghe Huyền Thiên Ca cao giọng hô: "Các người tiếp tục hát cho ta, cũng tiếp tục đàn, Phụng gia muốn vào thành cũng không cần ngăn cản, tất cả đi theo phía sau cho ta, nhất định phải theo đến Phụng phủ, hát đến khi nào mặt trời lặn, tiền thưởng gấp đôi!"

Một câu nói của Huyền Thiên Ca, lão thái thái chỉ cảm thấy trong cổ họng ngai ngái, huyết khí dâng lên. Nàng gắt gao che miệng nén bực máu này trở về, nhưng cũng ghen mặt đỏ bừng, huyết áp thoáng cái xông lên đầu.

Triệu ma ma bị dọa mau chóng tìm thuốc cho nàng, lão thái thái uống thuốc thì càng nhớ nhưng Phụng Vũ Hoàn, không khỏi gào khóc lần nữa.

Phụng Trầm Ngư ngồi trong xe ngựa, nghe bên ngoài truyền tới tiếng khóc của lão thái thái, tức giận gần như cắn nát một cái răng bạc. Theo bản năng giờ tay muốn đánh nha hoàn bên người, vừa giờ tay lên mới phát hiện, vốn chẳng có ai bên cạnh để nàng phát tiết. Chuyện này, nàng dặt theo Ý Nguyệt, bây giờ Ý Nguyệt chết rồi, hiện tại bên người nàng là ám vệ của Phụng Căn Nguyên.

Ám vệ ấy nhìn ra tâm tư của Phụng Trầm Ngư, trong lòng cười thầm, khinh thường liếc nàng một cái, quay mặt qua chỗ khác.

Phụng Căn Nguyên thấy lão thái thái khóc không ngừng, không còn cách nào chỉ đành tiến lên an ủi, lúc hắn đến, lão thái thái lại không khóc tiếp, nhưng lại thoáng nhớ đến chuyện Huyền Thiên Ca xé quần áo Hàn thị.

Lại lập tức nghiêng đầu, Hàn thị còn đang đứng tại chỗ vừa khóc vừa lau nước mắt, cổ áo bị người ta xé cũng không biết che đi, cứ như thế mà hở rộng. Trong đám người vây xem, có ánh mắt không thành thật sớm đã ngấm tới trong cổ áo, thậm chí còn thấy có nam nhân nhìn nàng nuốt nước miếng.

Lão thái thái tức giận đến nổi trợn lồi đình, bước vài bước lên trước, giơ chân lên, đạp Hàn thị một cái.

Hàn thị như cảm thấy, trốn như thể phản xạ có điều kiện, làm lão thái thái đạp hụt một cái.

Cái đạp này cũng không mạnh lắm, nhưng do đạp hụt nên cả người cũng nhào về phía trước, chân giang thẳng, ầm một tiếng cả người đã ngồi trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 166: A Hoàn, người thật hạnh phúc

Editor: Bell Huỳnh

Triệu ma ma hét to một tiếng: "Lão thái thái." Thì chân đã nhào lên trước.

Lão thái thái bị té nặng, gọi hồi lâu cũng không có động tĩnh.

Phượng Cần Nguyên cũng sợ hãi, nửa quỳ bên cạnh lão thái thái không ngừng mà kêu: "Mẫu thân! Mẫu thân!"

Rốt cục, lão thái thái có thể cử động, nhưng một tay nâng eo, mặt cũng bắt đầu vặn vẹo, trong miệng chỉ có thể kêu một chữ: "Đau! Đau!"

Phượng Cần Nguyên nhủ thầm, lần này nhất định là bị thương ở eo, nhanh chóng phân phó hạ nhân: "Mau! Nhắc lão thái thái lên xe, hồi phủ, lập tức trở về phủ!"

Bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng đi lên đờ, lão thái thái đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, không ngừng kêu: "Nhẹ chút! Nhẹ chút! Đau! Đau a!"

Rốt cục, lão thái thái cũng được khiêng lên xe ngựa, người nhà họ Phượng không để ý đến hoa đán đang ca nữa, cố gắng nhanh chóng đi vào thành.

Hoa đán kia cùng cô nương đánh đàn cũng cố chấp, cứ chậm chậm đi theo phía sau đoàn xe Phượng gia một quãng, mặt dù đã mệt nhưng có câu nói của Huyền Thiên Ca "Tiền thưởng tăng gấp đôi" kích thích, cuối cùng các nàng vẫn theo tới trước cửa phượng phủ.

Hai người nghỉ ngơi một chút, rất nhanh điều chỉnh lại thể trạng, một người gảy đàn, một người hát tiếp tục biểu diễn trước cửa Phượng phủ.

Đầu của Phượng Cần Nguyên cũng sắp nổ, nhưng lại không thể đuổi đi, một câu: "Vũ Dương quận chúa phân phó" triệt để làm hắn nghẹn lời. Hắn muốn cùng Huyền Thiên Ca nói lý? mực cười tiêu tởm tởm đó có khi nào nói lý, lời nàng ấy nói chính là đạo lý.

Lão thái thái nhìn bóng lưng Diêu thị rồi đi lại thở dài một tiếng, thất lưng lại đau, thật là muốn cái mạng già này mà.

Phượng Cần Nguyên cũng không đoái hoài tới cái khác, vội vã thu xếp mời thầy thuốc cho lão thái thái. Bên này, Diêu thị mang theo Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền và Thanh Linh trở về Đồng Sinh Hiên.

Thẳng đến khi vào trong, cuối cùng tâm tình mọi người cũng khá hơn một chút, không khỏi than: "Còn nói là người nhà, Phượng phủ này không trở lại cũng được." Dứt lời, Diêu thị lại quay sang hỏi nhỏ Vong Xuyên: "Có thể để ta gặp A Hoàn không? Không gặp được nó lòng ta cứ không yên."

Vong Xuyên trấn an nàng: "Phu nhân đừng nóng vội, cũng nhanh thôi người có thể gặp lại tiểu thư, đêm nay nô tỳ trở lại Vương phủ nghe ngóng."

Hoàng Tuyền cũng nói: "Phu nhân nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai là có thể nghe tin tức của tiểu thư."

Diêu thị gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Vong Xuyên chợt nhớ tới điều gì đó, nhanh chóng quay sang Thanh Linh nói: "Người nhất định phải nhớ, chuyện này ngoài chúng ta không được nói cho người khác biết, ngay cả hạ nhân của Đồng Sinh Hiên cũng vậy, không được khuya môi múa mép, biết không?"

Thanh Linh trịnh trọng gật đầu: "Vong Xuyên cô nương yên tâm, lúc trước ở Phượng Đồng huyện Thanh Ngọc đã từng nói với tui nô tỳ, Đồng Sinh Hiên có quy củ rất nghiêm, nhưng chúng nô tỳ đều nhớ, nguyên tuân thủ." Phượng Vũ Hoàn ở Đồng Sinh Hiên phân phát tiền tiêu hàng tháng cho các nàng nhiều hơn hạ nhân trong Phượng phủ một phần, có chủ tử tốt như thế, có ai ngu ngốc đến nổi tự đập chén cơm của mình?

Thấy Thanh Linh hiểu chuyện, lúc này Vong Xuyên mới yên lòng. Cứu hoàng tử và Thất hoàng tử đã đi cứu Phượng Vũ Hoàn, vậy nhất định là có chuyện liên quan đến việc làm ăn, nói không biết chừng sẽ có cả hoàng thượng tham gia vào, nàng nhất định sẽ canh chừng những hạ nhân này, tuyệt đối không để họ nói bậy bạ.

Mấy ngày nay, Phượng Vũ Hoàn ở trong cung chủ yếu là chữa bệnh cho Tương vương phi. Hoàng đế, hoàng hậu vô cùng thông tình đạt lý, căn bản không tới quấy rầy, hiện tại nàng một ngày ba bữa đều ăn cao lương mỹ vị.

Mỗi ngày Huyền Thiên Minh đều tới thăm nàng, đối với phương pháp chữa bệnh kỳ quái của nàng cũng có thắc mắc.

Thí như lúc này, Phượng Vũ Hoàn đang cho Tương vương phi truyền nước biển, Huyền Thiên Minh không hiểu: "Còn có thể truyền nước vào người sao?"

Phượng Vũ Hoàn sửa lại: "Không phải là truyền vào người mà là mạch máu. Cái này cũng không phải nước, mà là thuốc."

"A." Huyền Thiên Minh gật đầu: "Nàng vừa nói thứ này gọi là gì?"

Phượng Vũ Hoàn nói lại lần nữa cho hắn: "Gọi truyền dịch. Chính là cách trích từng giọt thuốc truyền qua mạch máu đưa được phẩm liệu lượng nhiều vào mạch máu, cung cấp các chất dinh dưỡng cho cơ thể. Nói đơn giản, chính là nhanh hơn uống thuốc."

"Cũng là vị sư phụ Ba Tư kia dạy cho nàng?"

Nàng gật đầu: "Đúng, hết thầy đều là hắn dạy cho ta."

"Những thứ này là gì?" Huyền Thiên Minh chia về bịch nước truyền dịch phía nàng: "Lúc nàng vào cung rõ ràng là không mang theo thứ gì, thứ đồ chơi này làm bằng gì?"

Hắn vương tay sắp đụng đến thì bị Phượng Vũ Hoàn cản lại: "Đừng động vào, tam tẩu còn đang truyền dịch đây, chàng đụng vào có thể làm châm trên

mu bàn tay tam tẩu ảnh hưởng.” Nàng hù dọa Huyền Thiên Minh, nhưng cũng không hấn. Huyền Thiên Minh nhìn chăm chú châm ghim trên mu bàn tay Trương vương phi, yên lặng tự chuyển xe lăn lui về sau, nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hoành, chờ nàng giải thích.

Phụng Vũ Hoành vô cùng buồn bực, sớm biết thế sẽ không cho hấn đến.

“Nó là một loại gân giống như thủy tinh, ta tự tìm ra đó, ở trong cung cũng có.” Nàng hàm hồ đáp, đồng thời nhìn Huyền Thiên Minh với ánh mắt xin tha.

Huyền Thiên Minh nhìn cái xem thường, không muốn nói? Quên đi, hấn không hỏi là được. Nha đầu này từ ngày đầu gặp hấn đã mang trong người bao nhiêu thứ kì quái, cũng không phải ngày một ngày hai. Cái gì mà tự mình tìm ra, còn nói là tìm trong cung, từ bé hấn đã ở trong cung chạy loạn khắp nơi, có ngõng gác nào chưa đi qua? Có thể tìm ra thứ này mới là lạ.

Trương vương phi nhìn phương thức hai người ở chung, chỉ cảm thấy vô cùng mới mẻ. Trong ấn tượng của nàng, vị này Cửu hoàng tử xưa nay chính là đặc biệt cô độc, không có ai để ý đến hấn, cũng không có ai quan được hấn. Hấn như mẫu phi của hấn, là người không sợ trời không sợ đất, nhưng hiện tại theo nàng thấy, Cửu hoàng tử sợ Phụng Vũ Hoành?

Nàng hướng Phụng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Người thật hạnh phúc.”

Phụng Vũ Hoành cũng cười với nàng: “Hiện tại đối với tam tẩu mà nói, dưỡng thân thể tốt trở lại mới là chuyện hạnh phúc nhất. Thân thể tốt, cuộc sống về sau mới có hi vọng.”

Trương vương phi gật đầu: “Muội nói đúng. Mấy ngày nay, muội cho ta ăn được lại châm cho ta loại dịch này, ta thật sự cảm thấy tốt hơn nhiều, cũng không còn mệt mỏi như trước nữa.”

Phụng Vũ Hoành nói cho nàng biết: “Đây chỉ là bắt đầu, mấy ngày nữa hiệu quả sẽ càng rõ ràng hơn. Chỉ là... Tam tẩu, có một chuyện A Hoành phải dặn tẩu một lần nữa.”

Trương vương phi chủ động nói tiếp: “Muội yên tâm, muội cho ta ăn được gì, châm dạng thuốc nào, ta tuyệt đối sẽ không nói với người khác một chữ, dù phụ thân, phụ mẫu có hỏi, ta cũng sẽ không nói.”

Phụng Vũ Hoành lúc này mới yên lòng: “Cũng không phải A Hoành tính toán, chỉ là vị sư phụ Ba Tư kia truyền thụ y thuật cho muội nhưng so với y thuật của Đại Thuận ta không giống nhau, muội chỉ sợ người khác nhất thời sẽ không tiếp thu được.”

Về điểm này, Trương vương phi hiểu rõ.

Đừng nói người khác không tiếp thu được, ngay cả nàng lúc mới bắt đầu cũng không cách nào tiếp nhận.

Nàng đã thấy qua châm cứu, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy đâm xuyên vào mạch máu trên mu bàn tay? Cái này cũng chưa tính là gì, trên kim rõ ràng còn có lỗ nhỏ, có thể truyền chất lỏng vào trong cơ thể nàng. Thứ này cũng thần kì quá rồi!

Phụng Vũ Hoành là người mà hoàng thượng chỉ định chữa bệnh cho nàng, ban đầu nàng tuy không phục cũng không có ý kiến. Huống chi bệnh của nàng chữa nhiều năm như vậy cũng không có tiến triển, bây giờ căn bản chữa được thì tốt, không chữa được cũng không sao.

Nhưng không nghĩ là được Phụng Vũ Hoành chữa mới có mấy ngày, thân thể nàng đã bắt đầu có chuyển biến tốt hơn, sáng hôm nay sau khi thức dậy còn có thể đi dạo ngự hoa viên một vòng, điều mà một năm qua không có.

Trương vương phi càng ngày càng tin tưởng Phụng Vũ Hoành.

Phụng Vũ Hoành là người rõ nhất, để trị được bệnh của Trương vương phi phải tốn bao nhiêu tâm huyết!

Rõ ràng là hoành thượng muốn trong thời gian ngắn phải thấy được kết quả, mà để chữa bệnh mãn tính tốt nhất là dùng thuốc Đông y, nhưng thuốc Đông y hiệu quả chậm, căn bản không thể nào nhìn ra kết quả trong thời gian ngắn.

Thuốc Tây y thì hiệu quả nhanh, nhưng không thể trị tận gốc, có thể dùng Tây y nhưng suy cho cùng muốn trị tận gốc bằng Tây y có chút khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng lớn mật bắt đầu dùng xen thuốc Đông y và thuốc Tây tạo ra—— được Tạng (Tibetan medicine).

Thứ này cũng không phải sản phẩm đại trà, mặc dù tại thế kỷ hai mươi mốt, địa vực ứng dụng tàng được nhưng tuyệt đối không phổ biến rộng rãi, chứ đừng nói tới thời đại này.

Nhưng nàng biết, được Tạng (Tibetan medicine) được sử dụng để dung hợp được học trung y, y học Ấn Độ cùng đại thực trên cơ sở lý luận y học, thông qua trường kỳ thực tiễn hình thành thể hệ y được đặc biệt, rất nhiều bệnh lạ khó trị, bệnh mãn tính, cũng có thể uống được Tạng (Tibetan medicine), sau đó có thể chữa bệnh tốt, cũng không ảnh hưởng đến việc trị liệu sau này.

Phụng Vũ Hoành cho Trương vương phi thuốc để dùng toàn bộ đều là được Tạng (Tibetan medicine).

Đương nhiên, nàng sẽ không giải thích cho bất kì kẻ nào thuốc nàng dùng là thuốc gì, hiện tại Bách Thảo Đường của nàng vẫn chưa phát triển, có một số thứ vẫn là một mình nàng biết vẫn hơn. Về phần sau này, vẫn là xem Bách Thảo Đường phát triển đến mức nào tới lúc đó nàng mới quyết định có bài xích tri thức chữa bệnh thời hiện đại hay bồi dưỡng một nhóm bác sĩ cổ đại và đưa cho họ được phẩm trong phòng thuốc không gian hay không.

"Đứng " Nàng nhớ tới chuyện này, nhanh chóng quay người lại hỏi Huyền Thiên Minh: "Nhờ chàng phái người nói một tiếng với mẫu thân ta, thay ta báo tin bình an, chàng không có quên chứ?"

Huyền Thiên Minh cười khỏ: "Sao có thể quên, Ban Tẩu mỗi đêm đều trò về Đồng Sinh Hiên, mẫu thân nàng vẫn khỏe."

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không an tâm mặc dù Huyền Thiên Minh nói Diêu thị "vẫn khỏe" nhưng nàng không có ở nhà, Diêu thị sao có thể khỏe.

Mấy ngày này, Phụng gia như mảnh đất chết, tất cả mọi người đều bị hạ lệnh cấm khẩu, đều ở trong nhà, nói năng cẩn thận.

Ở ngoài Đồng Sinh Hiên, Phụng Căn Nguyên phái nhiều người canh giữ, ngay cả ám vệ của hắn cũng phải đi hai người, phòng ngừa Diêu thị ra ngoài.

Có thể ngăn được người khác, nhưng không ngăn được Ban Tẩu, hắn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Ban Tẩu tới lui Đồng Sinh Hiên, ám vệ Phụng Căn Nguyên phái tới, ngay cả cái bóng của Ban Tẩu cũng không thấy, chứ đừng nói tới chuyện ngăn cản, Vong Xuyên, Hoàng Tuyền còn có Diêu thị ngồi trong phòng nói chuyện, ám vệ Phụng Căn Nguyên chỉ biết báo cáo: "Đồng Sinh Hiên không có một chút động tĩnh."

Có Ban Tẩu mỗi ngày báo cáo, Diêu thị cũng an tâm, nàng hiểu Phụng Vũ Hoành ở trong cung chữa bệnh cho Trương vương phi, cũng không thúc giục muốn gặp nữ nhi nữa. Nàng biết, nữ nhi đang làm chính sự, nàng chỉ muốn an tâm canh giữ trong nhà, sớm muộn cũng có một ngày, con gái nàng đường đường chính chính trở lại Phụng phủ, đến thời điểm đó, tất cả mọi người Phụng gia, đều sẽ thấy nữ nhi nàng

đục hóa trọng sinh mà hồi hận muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 167: Hoàng thượng mặc cả

Editor: Bell Huỳnh

Phụng lão thái thái đập Hàn thị nên bị trật eo, vùng eo này tê rần vẫn không tốt lên, suốt ngày nằm ở trên giường không dám cử động.

Phụng Căn Nguyên thỉnh hai vị đại phu cùng nhau đến xem bệnh cho lão thái thái, kết quả hai vị đại phu cùng nhau lắc đầu: "Chúng ta viết phương thuốc ra đây, còn lại cũng chỉ có thể tĩnh dưỡng. Lão phu nhân dù sao cũng đã có tuổi, gân cốt hoạt động không tốt như tuổi trẻ, tuyệt đối không được sốt ruột."

Lão thái thái nằm ở trên giường hừ hừ, Triệu ma ma nhanh chóng giúp đỡ hỏi một câu: "Năm bao lâu mới có thể xuống giường a?"

Đại phu nói: "Ít nhất cũng phải nửa năm, thậm chí có khả năng một hai năm."

Lão thái thái vừa nghe thấy thì tức giận: "Cút! Đều cút cho ta! Đều là vô dụng, cả cái bệnh nhẹ như vậy cũng không trị hết, còn làm đại phu làm gì? Cút ra ngoài!"

Hai cái đại phu liếc mắt nhìn nhau, không ai nhiều lời, xách hòm thuốc khom người với Phụng Căn Nguyên, đồng loạt lui ra ngoài.

Phụng Căn Nguyên bắt đắ dĩ khuyên lão thái thái: "Mẫu thân muôn ngàn lần không thể gấp gáp, xuống giường sớm không thể dưỡng gân cốt tốt được, không trị được bệnh còn làm bệnh thêm nặng!"

"Người nói những này có ích gì?" Lão thái thái trừng Phụng Căn Nguyên, bởi vì thân mình không thể cử động, nắm giữ không được góc độ, dùng sức như vậy trừng suốt nửa lời con người ra ngoài. Tự mình mơ hồ trong chốc lát, lúc này mới nhớ tới hỏi Triệu ma ma: "Loại thuốc dán trước đây A Hoành cho ta còn không?"

Triệu ma ma khó xử nói: "Sớm đã dùng hết."

"Tìm kĩ một chút!" Nàng không cam lòng: "Ta nhớ rõ khi đó A Hoành cho rất nhiều mà."

"Lúc đó đúng là không thiếu, nhưng khi đó lão thái thái bị đau thắt lưng, một ngày dán tận bốn miếng, lúc ở tổ trạch thì đã dán hết! Vốn là Nhị tiểu thư nói lập tức đưa qua nhưng không ngờ là..."

"A Hoành của ta a!" Không ngoài dự liệu, lão thái thái lại bắt đầu gào khóc.

Phượng Cần Nguyên trách cứ trừng mắt liếc Triệu ma ma, nhanh chóng mở lời an ủi: "Mẫu thân chớ vội, nhi tử lập tức tiến cung đi mời thái y, trong cung thuốc tốt gì không có? Chắc chắn còn nhanh hơn thuốc dân kia!"

"Mau cái rắm!" Lão thái thái đưa tay nắm Phượng Cần Nguyên: "Ngươi phải người tiếp tục tìm A Hoành cho ta! A Hoành chắc chắn không có chết, nàng tuyệt đối không chết được!"

"Chết rồi!" Phượng Cần Nguyên có chút tức giận: "Đã sớm đốt thành tro! Lửa lớn như vậy sao nàng không chết được!"

"Bao nhiêu lửa cũng không thể thiêu đến xương cốt cũng không còn!" Lão thái thái còn chưa quá hồ đồ: "Lửa ấy có lớn bao nhiêu đâu? Xà nhà còn chưa cháy hết, không lý nào lại có thể đem một người sống sờ sờ thiêu đến xương cốt không còn? Ngươi có nghe A Hoành gào khóc không?"

Phượng Cần Nguyên nguyên bản ngồi bên giường, giờ khắc này bị lão thái thái làm tức giận đến thoáng cái nhảy đứng lên, dọa lão thái thái run rẩy toàn thân.

"Chết rồi, thỉnh mẫu thân nhớ kỹ, sau này trong Phượng phủ chúng ta không còn Nhị tiểu thư!" Sắc mặt hắc trong nháy mắt băng lãnh, một tầng thần sắc vô tình bao trùm, ngay cả lão thái thái nhìn đến tâm lạnh.

Tay đang nắm chặt vạt áo của hắc cũng buông ra, xoay đầu nhìn thẳng trần nhà, lộ ra vẻ già nua bất lực.

"Không còn thì không còn, ngươi cũng đã nói như vậy, ta còn có thể làm gì sao?" Nàng nhắm mắt lại cũng không lên tiếng nữa.

Phượng Cần Nguyên thoáng nhìn lão thái thái, quay người ra khỏi phòng.

Triệu ma ma lúc này mới tiến lên nhẹ giọng hỏi lão thái thái: "Ngài không sao chứ?"

Lão thái thái không đáp, nhưng hỏi ngược lại nàng: "Nếu có một ngày ta càng già hơn, vô dụng hơn, hoặc cản trở bước chân hắc, có thể hắc cũng xem ta như A Hoành không?"

Triệu ma ma trong lòng cả kinh, biết lão thái thái nhìn thấu tâm tư quá mức vô tình của Phượng Cần Nguyên, sao có thể nói thật trước mặt lão thái thái được, đành an ủi nói: "Sao có thể chứ? Người là mẫu thân hắc, hắc kính ngài không kịp nữa là."

"A Hoành cũng là con gái ruột của hắc còn gì?" Khóe mắt lão thái thái lại rơi nước mắt.

Triệu ma ma than nhẹ một tiếng, nói: "Tối giờ uống thuốc rồi."

Nàng lại lắc đầu: "Không cần, những thuốc kia uống cũng vô dụng. Thuốc gì cũng không bằng của A Hoành, toàn lang băm"

Bên này lão thái thái cau kinh, mà bên kia lại khác, trở lại Tùng viên Phượng Cần Nguyên đang suy nghĩ một việc khác.

Phượng Trầm Ngư vẫn còn, hắc không thể để nữ nhi thành trở thành quân cờ vô dụng. Nhưng nếu thân nàng không còn thanh bạch thì không thể thành việc.

Hắc liếc nhìn ám vệ đứng ở trước, nói: "Kỳ nhân dị sĩ dân gian không thiếu, ngươi ngầm tìm kiếm xem có thể giúp đại tiểu thư... Nghĩ cách."

Ám vệ khinh bỉ Phượng Trầm Ngư, nhưng vẫn đáp lời: "Chủ tử, kỳ thật muốn chữa bệnh cho đại tiểu thư, tốt nhất không phải đại phu bình thường."

"Vậy có thể tìm ở đâu?"

Ám vệ đáp: "Hoa Lâu."

Phượng Cần Nguyên hít sâu một hơi, đứng vậy, sao hắc lại quên, chuyện như vậy trong Hoa Lâu Vũ Quán mới đúng là thường thấy nhất, những tú bà kia vì có thể để cho các cô nương kiếm nhiều tiền, chiêu trò gì không nghĩ ra được. Nghĩ đến có biện pháp có thể khiến Trầm Ngư lần nữa có tấm thân xử nữ, chắc cũng không phải chuyện khó khăn.

"Vậy đến Hoa Lâu Vũ Quán tìm đi." Hắc bỗng nhiên cảm thấy có hi vọng: "Chỉ cần làm thỏa đáng, bốn tướng sẽ trọng thưởng."

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Buổi trưa năm ngày sau, Phượng Vũ Hoành đang bồi Tưng vương phi đi dạo trong vườn hoa nhỏ của hoàng cung.

Tưng vương phi bây giờ đã có thể tự đi, không chỉ không cần hạ nhân nâng, thậm chí còn có thể đi được hơi nhanh hơn chút. Khí mạch không hề thờ ơ, cảm giác hôn mê cũng biến mất, mấy ngày này đều đi dạo gần nửa canh giờ, một chút cũng không cảm thấy mệt.

Nàng đối Phượng Vũ Hoành là một ngàn một vạn cảm kích, không ngừng nói: "Nếu như sớm có thể gặp muội, thân thể này của ta không cần phải kéo dài bao năm nay."

Phượng Vũ Hoành cười cười nói với nàng: "Tất cả cũng là mệnh, tam tẩu tuy bị bệnh vài năm, nhưng vài năm này cũng đủ để tam tẩu nhìn rõ nhiều người cùng nhiều chuyện. Chờ thân Tam tẩu triệt để khỏi hắc, tháng ngày sau này cũng không cần trải qua giống như trước."

Tương vương phi gật đầu: "Phải a! Những người ta tin tưởng nhất nhưng lại trăm phương ngàn kế hại chết ta, ta sẽ ghi trong lòng, một khắc cũng không quên!"

Phượng Vũ Hoành cười theo, lại nghĩ tới đại tang ngày ấy của Bộ gia, thái độ tam hoàng tử đối với nàng biểu hiện bất đồng.

Xem ra, cái kia thật đúng như Tương vương phi từng nói Huyền Thiên Dạ đang không ngừng mà tìm kiếm ván cầu, lợi dụng xong thì bỏ. Mà sở dĩ khi đó biểu hiện ân cần với nàng chỉ sợ là do chiếc trâm Phượng kia thôi.

"Nô tỳ tham kiến hai vị vương phi." Một tiểu cung nữ vội vã tiến lên, trên mặt mang theo tràn đầy ý cười: "Hoàng thượng đến Chiêu Hợp điện, cho truyền hai vị vương phi qua đó."

Phượng Vũ Hoành cười gật gật đầu: "Làm phiền, chúng ta sẽ qua ngay."

"Vương phi quá khách khí." Lại nhìn Tương vương phi, nói: "Hoàng thượng nói thân thể Tương vương phi không khỏe, đi tới Chiêu Hợp điện sợ sẽ làm vương phi mệt, nên đặc biệt chuẩn bị kiệu cho vương phi."

Tương vương phi lắc đầu: "Không cần, bây giờ thân thể ta tốt lắm, đi hoài trong vườn cũng bắt giác mệt, tự đi tới Chiêu Hợp điện cũng không sao."

Ánh mắt câu tiểu cung nữ mang theo tia dò xét nhìn Tương vương phi, lúc này mới cười sau đó dẫn đường ở phía trước.

Phượng Vũ Hoành nhận ra, hoàng thượng phái nha đầu như thế tới mời, còn đặc biệt nói chuẩn bị kiệu, trên thực tế chính là muốn thăm dò bệnh tình của Tương vương phi có chuyển biến tốt hay không. Nghe Tương vương phi nói có thể tự đi Chiêu Hợp viện, đã vậy trước đó đã đi dạo ngự hoa viên nữa canh giờ, tin tưởng nha đầu này khi quay trở về sẽ nói vài lời tốt trước mặt Thiên Vũ đế.

Mấy người cười cười nói nói đi đến Chiêu Hợp điện, vừa tiến vào đại điện, chỉ thấy Thiên Vũ đang cầm tấu chương nhìn chăm chú. Hai người nhìn nhau, cùng nhau thả lỏng bước chân, không quá vội, thẳng đến trước mặt Thiên Vũ, đến lúc này hần mới thả tấu chương trong tay xuống. Thấy thế hai người bọn họ mới tiến lên thêm vài bước, cùng nhau quỳ lạy: "Con dâu khấu kiến phụ hoàng."

Thiên Vũ nhìn Tương vương phi, không ngừng gật đầu. Cung nữ dẫn đường kia tiến lên, nhỏ giọng thì thầm vài câu với Thiên Vũ, Thiên Vũ nở nụ cười.

"Không hổ là ngoại tôn nữ của Diêu lão đầu, quả nhiên là thần y." Hần thấy Phượng Vũ Hoành, trong thâm tâm than thở.

Phượng Vũ Hoành cũng cười cười đáp: "Đa tạ phụ hoàng khen ngợi."

Thiên Vũ lại nhìn về phía Tương vương phi, hỏi: "Người bây giờ cảm thấy thân mình như thế nào?"

Tương vương phi đáp: "Con dâu được đệ muội trị liệu, dĩ nhiên có nhiều chuyển biến tốt, mấy năm nay chưa từng khỏe như vậy."

Thiên Vũ lại hỏi Phượng Vũ Hoành: "Nếu muốn khỏi hẳn thì phải trị mất bao lâu?"

Phượng Vũ Hoành đáp: "Con dâu tự tay trị liệu cũng sắp xong rồi, nhiều nhất còn ba ngày. Sau đó tam tẩu có thể dựa vào uống thuốc cùng cố bệnh tình, chỉ là thuốc này dùng lâu một chút, đại khái nửa năm."

Thiên Vũ gật đầu, đối với hiệu quả như vậy đã vô cùng hài lòng.

Trong lòng hần kỳ thực biết rõ bệnh này của Tương vương phi nặng đến thế nào, cũng biết vì sao nàng ấy lại bệnh thành như vậy. Trong cung có thái y từng đến Tương vương phủ trị đều bấm bảo lại: "Tương vương điện hạ thủ không lưu tình, bệnh tình của Tương vương phi không có khả năng chuyển biến tốt." Hần để Phượng Vũ Hoành trị chẳng qua là muốn đánh cược một lần, cũng nghĩ đến nha đầu này thật sự không làm hần thất vọng.

"Hào! Hào!" Thiên Vũ hài lòng cảm thán: "Phượng Vũ Hoành, người trị hết bệnh cho Tương vương phi, lắm rất vui."

Phượng Vũ Hoành nhún mày, gọi thẳng đại danh? Tám phần mười có thưởng.

Quả nhiên chợt nghe Thiên Vũ đế cất cao giọng nói: "Thứ nữ Phượng gia Phượng Vũ Hoành, nhân phẩm quý trọng, y thuật tinh xảo, có công trị liệu cho Tương vương chánh phi, nay phong làm Tề An huyện chủ, thứ Tề an huyện đất phong, khâm khải."

Phượng Vũ Hoành sửng sốt, huyện chủ? Còn có đất phong?

Nàng không hiểu huyện chủ này là quan lớn gì, nhưng thấy Tương vương phi kích động thay nàng. Thấy nàng ngây người, nhanh chóng nói: "Đệ muội còn không mau tạ ân! Huyện chủ chỉ là đứng sau phong hào quận chúa, thế nhưng người còn có đất phong, từ lúc Đại Thuận chúng ta lập triều thì đây là vinh quang chưa có ai đạt được!"

Phượng Vũ Hoành cũng biết phong huyện chủ là việc nhỏ đất phong là việc lớn, lão hoàng đế cư nhiên cũng cho nàng đất phong!

Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ, chỉ thấy đôi phương cũng đang mỉm cười nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia khôn khéo, Phượng Vũ Hoành hiểu, chức huyện chủ này kỳ thực là nể mặt Huyền Thiên Minh mà phong, hoàng đế này coi trọng Huyền Thiên Minh như thế, tuy lời nói và cách làm không thông nhất nhưng làm tất cả cũng vì Huyền Thiên Minh, chẳng lẽ...

Nàng dường như đã hiểu gì đó, thật ra là muốn làm cho tất cả mọi người thấy Cửu hoàng tử vô duyên với hoàng vị, làm Cửu hoàng tử không rơi vào cạnh tranh hoàng vị. Mà ai nấy đều cho rằng Cửu hoàng tử thân tàn nên hoàng đế đối tốt với hắn cũng là lẽ thường. Thẳng đến một ngày Huyền Thiên Minh nắm thiên hạ trong tay, hoàng vị cũng không cần tranh tự nhiên sẽ là của hắn.

Mà bây giờ, lão hoàng đế cũng bắt đầu coi nàng như một loại dự trữ, bao nhiêu đồ tốt đều dồn cho nàng, tương lai nàng đến tuổi cập kê mang theo đồng đồ tốt gả cho Huyền Thiên Minh, cùng hắn hợp lại thành một, mới là chân chính hoàn mỹ.

Nàng hiểu rõ tất cả những cái này, khóe môi theo bản năng nhếch lên một cái cười thấu hiểu, Thiên Vũ cũng khẽ gật đầu với nàng.

Phượng Vũ Hoành dập đầu một cái trên đất, nhưng nói một câu làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc: "Con dâu tạ chủ long ân, nhưng muốn hỏi xin phụ hoàng có thể đổi với một cái khác hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 168: Ta dùng cái chức huyện chủ đổi một phong thư hoà ly (thư ly dị)

Editor: Bell Huỳnh

Chẳng ai nghĩ tới Phượng Vũ Hoành lại còn dám mặc cả với hoàng đế, người ban ân điển còn mang đi đổi?

Tương vương phi cảm thấy Phượng Vũ Hoành thật sự điên rồi, đang muốn khuyên bảo một hai câu, chợt nghe Thiên Vũ mở miệng hỏi: "Không thích huyện chủ? Kia ngươi muốn cái gì?"

Phượng Vũ Hoành đứng lên, ngẩng đầu nhìn hắn, nửa ngày, rốt cuộc nói: "A Hoành muốn xin cho mẫu thân - Điều thị một tờ thư hòa ly."

"Cái gì?" Tương vương phi thất thanh nói: "Đệ muội ngươi đang nói bậy cái gì?"

Phượng Vũ Hoành lắc đầu: "Ta không có nói bậy, trong chế độ Đại Thuận chúng ta có nói chuyện phu thê hợp cách, mẫu thân A Hoành không được, A Hoành muốn vì mẫu thân thảo một tờ thư hòa ly, còn muốn phụ hoàng tác thành." Nàng vừa nói vừa dập đầu, thật lâu không ngước lên.

Thiên Vũ nhìn nàng, đến nửa ngày cũng không nói gì thêm. Hắn không nghĩ đến Phượng Vũ Hoành cư nhiên lại đưa ra yêu cầu này, ngay khi vừa mới nghe nàng nói muốn đổi ân điển lúc đó hắn còn nghĩ xem nàng sẽ đổi lấy gì, cũng không nghĩ đến nàng muốn đổi tự do cho mẫu thân.

Trên Chiêu Hợp điện yên tĩnh thật lâu không có tiếng động, cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập. Phượng Vũ Hoành cứ quỳ như vậy, không nói lời nào, yên lặng mà chờ Thiên Vũ đáp ứng hoặc cự tuyệt.

Kỳ thực trong lòng nàng cũng không có chắc, dù sao chuyện hòa ly như vậy tuy tồn tại ở trong luật pháp Đại Thuận, nhưng trải qua thời gian nghiên cứu của nàng, cả một triều đại Đại Thuận không có một cặp phu thê nào hòa ly thành công. Dù sao chuyện hòa ly đối với nam tử mà nói là chuyện tổn thương danh dự rất lớn, bọn hắn tình nguyện nạp thiếp, cũng không muốn hòa ly với vợ cả, chứ đừng nhắc đến chuyện hưu thê như thế.

Điều thị bây giờ tuy là thiếp của Phượng Cẩn Nguyên, nhưng năm đó dù sao cũng là thê tử Phượng gia dùng kiểu tám người khiêng rước về, tất cả công vẫn còn được giữ tại quan phủ, không thể giống xử lý giống thất thiếp Phượng gia, muốn tách ra chỉ còn con đường này.

Phượng Vũ Hoành đang đánh cuộc trong lòng, lão hoàng đế có đồng ý không. Nếu thắng cuộc, Điều thị có thể tự do rồi, nếu thua, chỉ sợ cả đời này không thể rời khỏi Phượng gia.

Nàng lẳng lặng mà chờ, dùng hết thấy kiên nhẫn, đợi chừng hai nén hương thời gian, rốt cục, Thiên Vũ mở miệng: "Thôi, ngươi vẫn là huyện chủ, lại ban thêm cho ngươi một phong thư hòa ly!"

Tức khắc mắt Phượng Vũ Hoành tràn ra, sống mũi cay cay muốn nhin cũng nhin không được, quỳ trên mặt đất bả vai không ngừng rung.

Tương vương phi tiến lên đỡ lấy nàng nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc, chuyện Phượng gia ta cũng biết, đây là chuyện tốt, phụ hoàng đã đáp ứng, nên cao hứng mới phải."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, lau nước mắt, như một đứa con nít bất chợt lại cười, sau đó hướng Thiên Vũ cất cao giọng nói: "A Hoành đa tạ phụ hoàng tác thành!"

Thiên Vũ cả giận hừ một tiếng, giả ý sinh khí, nhưng nhìn cảm xúc nha đầu này biến hóa lại không ngừng, cười phá lên, sau đó khoát tay chặn lại, gọi Chương Viễn —— "Nghĩ chỉ a!"

Bên này Phụng Vũ Hoành cuối cùng cũng trừ đi một cái tâm bệnh, nhưng vào lúc này Phụng gia lại không xong, bởi vì, một đám dân chúng vây chặt cửa lớn Phụng phủ.

"Nhị tiểu thư tâm nhân hậu, tế thể cứu nhân, bây giờ chết thảm, Phụng gia thậm chí ngay cả cái cơ hội phúng viếng cũng không cho chúng ta, đây là chẳng phải quá mức rồi?"

Dân chúng lấp cửa cao giọng hô: "Phụng gia nhất định là chột dạ, không biết Nhị tiểu thư chết ra sao đây!"

"Lần trước Vũ Dương quận chúa cũng chỉ trích Phụng đại nhân, trong này chắc chắn có vấn đề."

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi quỳ gối chính giữa cửa lớn Phụng phủ, trước mặt bày một chậu than, quỳ ở đó liền bắt đầu đốt tiền giấy: "Nhị tiểu thư là ân nhân cứu mạng của ta, ta vốn là người đã chết, là nhị tiểu thư điều thủ hồi xuân cứu ta trở lại, nhị tiểu thư chính là tái sinh phụ mẫu a!"

Có người nhận ra hân: "Đây không phải người hồi trước được Phụng nhị tiểu thư cứu sống lại sao?"

Người nọ gật đầu: "Đúng vậy. Ta nghe nói chuyện của Nhị tiểu thư, vốn nghĩ đến phúng viếng một phen, thấp nén hương, cũng không nghĩ đến Phụng gia ngay cả tang sự cũng không làm cho Nhị tiểu thư! Không có cách nào, cũng chỉ có thể quỳ ở đây đốt chút tiền giấy cho Nhị tiểu thư."

Những dân chúng kia kêu gào trước cửa lớn Phụng phủ cũng cùng nói: "Đúng vậy, chúng ta cũng là người được Bách Thảo Đường chữa hết bệnh, nếu không có được hoàn của Phụng Nhị tiểu thư cứu mạng, chúng ta sớm đã bệnh chết."

Người bên ngoài bày miệng tám lời nói tốt Phụng Vũ Hoành, tất cả mọi người đều không ngoại lệ, tất cả đều là người được Bách Thảo Đường được chữa bệnh. Vương Lâm trước đó đã xin phép Phụng Vũ Hoành, đối với một số người dân thân mang bệnh nặng nhưng thật sự hết tiền chữa trị, có thể cho ít được liệu miễn phí để trị bệnh, Phụng Vũ Hoành quyết định cùng Bách Thảo Đường mỗi tháng đều chữa bệnh từ thiện. Đồng thời, đối với mỗi loại thuốc bắc ít nhiều cũng có bã vụn sau khi sắc thuốc, hiệu quả như nhau, chỉ là người có tiền đều mua được liệu có chất lượng hảo hảo, mà những bã vụn còn dư lại như thế này nàng cần dùng làm thuốc tặng miễn phí.

Bách Thảo Đường thường xuyên cứu trị miễn phí cho ngày càng nhiều người, thậm chí một số nhà có tiền, cũng bởi vì mua thuốc ở Bách Thảo Đường dùng mà hết bệnh cũng muốn đến cảm tạ Phụng Vũ Hoành

Những người này vừa nghe nói Phụng Vũ Hoành xảy ra chuyện, liền tự động tụ tập đến Bách Thảo Đường, thường xuyên qua lại, công phu mấy ngày này đã đủ để cho bọn họ tạo thành một tổ chức, thương lượng hôm nay tập trung đến trước cửa Phụng phủ, cùng nhau lên tiếng phê phán Phụng Căn Nguyên.

Lúc này Phụng Căn Nguyên đang ngồi ở bên trong Thư Nhĩ viên của lão thái thái, lão thái thái nằm trên giường trong phòng khóc rống, nghe Triệu ma ma nói lại cho nàng biết bên ngoài người ta nói gì.

Hàn thị cũng ở bên cạnh Phụng Căn Nguyên, mặt đang mị thái quán lấy hân: "Lão gia, ngài liền đón tứ tiểu thư trở về a!"

Phụng Căn Nguyên bị nàng cuốn lấy phiền lòng, dùng sức vung một cái, đem Hàn thị vẩy ra ngoài thật xa: "Ta nói rồi! Phấn Đại đòi này cũng không vào lại Phụng phủ!"

"Đây là trước đây nói!" Hàn thị hét lớn: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ! Nàng bị đuổi ra đi vì đắc tội Phụng Vũ Hoành, hiện tại Phụng Vũ Hoành cũng chết rồi, lão gia ngài còn để ý chuyện kia làm gì? Tứ tiểu thư cũng là con gái ruột của ngài a! Tứ tiểu thư có được cũng rất dễ nhìn a!"

"Hừ!" Phụng Căn Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Ta có nhiều nữ nhi xinh đẹp như vậy thì có gì tốt?"

Hàn thị rống: "Không cần so với Trầm Ngư!" Nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: "Đại tiểu thư bây giờ chính là phế nhân, lão gia thương nàng mới không đánh chết nàng, chẳng lẽ còn muốn ký thác hi vọng vào nàng? Vạn nhất có một ngày sự thật bị người khác vạch mặt, đây chính là đại sự khảm nhà diệt tộc!"

"Chớ có nói bậy!" Phụng Căn Nguyên nhìn mặt Trầm Ngư đã đen: "Đường đường là trưởng nữ Phụng gia ta, há lại để cho một thiếp thất như ngươi có thể bình luận?"

"Nàng như thế nào trong lòng lão gia chính là người rõ nhất!" Hàn thị vừa khóc vừa nói: "Ta nếu là nàng, thì đã tự mình đập đầu chết, đã sớm không còn mặt mũi gặp người khác, chứ đâu thể an ổn sống như thế! Người con gái tốt cần phải trong sạch, thứ tàn phế như thế không cần mới phải, lão gia, thần thiếp thật bất bình thay cho tứ tiểu thư!"

Hàn thị khóc the thé từng trận truyền vào phòng trong, trực tiếp áp đảo lão thái thái đang nằm trên giường.

Lão thái thái tức giận đến dùng tay dùng sức nện giường, hét lớn: "Phụng Căn Nguyên! Đuổi nữ nhân kia cho ta! Đuổi đi mau!"

Triệu ma ma liên tục khuyên nàng: "Lão thái thái, tuyệt đối không được kích động a!"

Lão thái thái đâu còn để ý đến những thứ này, vừa hô vừa chửi: "Chỉ là một thư thiếp lại dám ở nơi ta ở kêu khóc, ai cho nàng lá gan này? Ai cho? Thứ từ hoa và dương liễu đi ra. Phụng căn Nguyên! Ta cho ngươi biết, nữ nhi nàng sinh đời này cũng không được vào cửa lớn Phụng phủ, trừ phi ta chết, còn không không được phép bước vào!"

Nàng tức giận nha! Nếu không phải lúc trước nàng đập Hàn thị, Hàn thị lại né thì sao nàng lại bị trật eo phải nằm trên giường? [ta quý, đập người ta mà không cho người ta né (_ _!)]

Lão thái thái càng nghĩ càng tức giận, lại dùng sức nói lớn: “Đi, gọi người đánh gãy eo nàng cho ta! Dùng sức đánh! Đánh chết cho ta!”

Hàn thị ở bên ngoài nghe lão thái thái nói thế sao có thể không sợ. Dù sao nàng cũng chỉ là thiếp của Phụng gia, tiểu thiếp là không có địa vị, đừng nói là sinh nữ nhi, dùng có sinh nữ tử cũng chẳng là gì. Chỉ cần Phụng gia nói đánh, thì có thể đem nàng đánh chết, không cần nói lý. Thứ thiếp như hạ nhân, tồn tại trong nhà này không có địa vị.

Hàn thị nghe lời của lão thái thái, càng nghe càng cực kỳ thảm, trở mình một cái đứng lên, chào cũng không chào chạy ngay.

Phụng Cẩm Nguyên đang hồi tưởng lời của lão thái thái mới nói, Hàn thị thật là hoa và dương liễu từ ngõ hẻm đi ra, vậy ít nhiều nàng cũng biết nên xử lý Trầm Ngư như thế nào?

Hắn trong bụng tính toán, cũng đứng lên, đi theo Hàn thị đã đi ra ngoài.

Lão thái thái ở bên trong mắng chốc lát, thấy không nghe âm thanh của Hàn thị nữa, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Triệu ma ma nhanh chân chạy ra nhìn, lại trở về beeb cạnh lão thái thái nói: “Lão gia cùng Hàn thị đều đã đi rồi.”

lão thái thái nắm chặt tay Triệu ma ma: “Người có thể nói Thiên Nhu tới trò chuyện với ta không?” Nàng chợt nhớ tới Diêu thị, trước đây khi Diêu thị còn làm chủ mẫu, cái nhà này tốt biết bao!

Triệu ma ma khó xử lắc đầu: “Đông Sinh Hiền bị lão gia phái người vây lại, đừng nói Diêu di nương không thể ra, người ngoài đi vào còn khó hơn.”

"Ta muốn gặp cũng không được?"

"Không phải không được, nếu lão thái thái cố gặp cũng không ai ngăn được, chỉ là lão gia..sẽ tức giận."

Lão thái thái thoáng cái đã ỉu xiu, đúng vậy a, Phụng Cẩm Nguyên sẽ tức giận. Nói cho cùng, cái nhà này vẫn do Phụng Cẩm Nguyên làm chủ, dù nàng là mẫu thân hắn cũng không thể làm quá mức.

"Người ở trước cửa phủ vẫn còn chứ?"

Có tiểu nha đầu đáp lời: "Vẫn còn ở, vừa mới có gác cổng đến báo, mấy người kia chỉ sợ là sẽ khóc đến tối."

Lão thái thái đành thở dài: "Mọi người cũng là người có tình nghĩa a!" Nàng khép hờ hai mắt, híp trong chốc lát, đột nhiên lại mở mắt nhìn Triệu ma ma nói: "Người đến phòng bếp, nói đầu bếp làm thêm một ít thức ăn, để cho nha hoàng bụng ra ngoài cho mọi người. Bọn hắn ở bên ngoài khóc hơn nửa ngày, nhất định là vừa mệt vừa đói."

Triệu ma ma không còn gì để nói: "Lão thái thái, những người kia đến gây chuyện, ngài còn nuôi com như thế a?"

"Nói bậy gì đó?" Lão thái thái sùng sộ lên: “Đây là họ tới đưa tang cho tôn nữ ta! Phụng Cẩm Nguyên ngày cả một linh đường cũng không chịu lập, người khác đến cửa phủ khóc than cả cổ họng, đốt chút tiền giấy không được sao? Nếu ta có thể đứng dậy thì sớm đã tự mình ra ngoài cùng bọn hắn đốt tiền giấy! Người đi nhanh đi! Có gì cứ nói ta phân phó!”

Triệu ma ma hết cách, đành phải gật đầu. Lão thái thái lại bổ sung: "Đồ ăn cho nhiều chút, đừng như đuối ăn mày." Suy nghĩ thêm, lại nói: “Làm thêm một con cá, thêm mấy món điểm tâm... Chuẩn bị cho nhiều một chút, chuẩn bị thêm một bộ cống phẩm cho A Hoàn rồi đặt bên ngoài, lại mua thêm chút hương đèn, dù sao cũng có người đến viếng, ít nhiều cũng phải chuẩn bị.”

Triệu ma ma nghe liền mơ hồ, nhủ thầm lão thái thái người đây là muốn trước cửa phủ lập linh đường cho Nhị tiểu thư a!

Vừa nghĩ, Phụng gia không làm tang sự cũng không lập linh đường, đối với Nhị tiểu thư mà nói thật quá bất công nên gật đầu, yên lặng lui xuống.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy Triệu ma ma vội vã chạy về, lão thái thái đang muốn hỏi sao nhanh như vậy đã xử lý xong? Chợt nghe Triệu ma ma nói: "Lão thái thái, thái giám trong cung tới phủ truyền thánh chỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 169: Hoàng thượng muốn an ủi huyện chủ

Editor: Bell Huỳnh

Trong lòng lão thái thái sốt ruột, mỗi lần thánh chỉ tới đều có thể làm Phụng phủ chấn động, lần này sẽ là gì?

"Ngài cũng đừng lo." Triệu ma ma thấy lão thái thái chống thân mình cắn răng muốn đứng dậy, nhanh chóng đè chặt nàng: "Đại phu nói, xuống giường sớm sẽ không khôi phục nhanh được, ngài nên nghe đại phu nha!"

Lão thái thái đau đến mức thở không nổi, không cần Triệu ma ma giữ lại, bản thân nàng cắn bản cũng không đứng lên nổi, chỉ có thể gấp gáp nói: "Mau đi xem thử thánh chỉ kia nói gì! Ta không thể tự mình tiếp chỉ, nếu để Hoàng thượng biết sẽ trách tội!"

Triệu ma ma nói: "Lão gia đã dẫn tiểu thư và bọn di nương trong phủ ở tiền viện tiếp chỉ, thái giám tuyên chỉ cũng nói là ngài trọng bệnh tại giường không đứng dậy, công công kia rất thông hiểu lễ pháp, nói thẳng không cần lo lắng, để lão thái thái hảo hảo dưỡng, hoàng thượng cũng không trách tội."

Lúc này lão thái thái này mới yên tâm, cũng không nào loạn, liền nằm yên trên giường chờ tin tức.

Khoảng chừng gần nửa canh giờ, Phụng Căn Nguyên mang theo Kim Trân cùng Hàn thị, An thị còn có Diêu thị đồng loạt đi tới Thư Nhã viên.

Bởi vì phải nhận thánh chỉ, đến Diêu thị khó gặp mà còn ra khỏi Đồng Sinh Hiên, lão thái thái vừa nhìn thấy Diêu thị đến tưởng như nhìn thấy thân nhân, nước mắt thoáng cái đã chảy xuống.

Diêu thị thấy thế cũng một trận thổn thức, mấy ngày nay nàng đều nghe nói lão thái thái bởi vì A Hoàn mà cùng Phụng Căn Nguyên huyên náo không vui, cũng nghe nói lão thái thái suốt ngày nằm ở trên giường khóc thương A Hoàn chết sớm. Tuy có thể là vì bệnh lung này mới khiến cho nàng càng nhớ nhung Phụng Vũ Hoàn, nhưng suy cho cùng lúc ở nửa đường gặp phải Bộ Thông, lão thái thái nói một câu: "Người khác cũng có tình có nghĩa, người thì sao?"

Diêu thị vốn chẳng phải một người lòng dạ sắt đá, sợ dĩ như bây giờ hoàn toàn là vì chuyện nữ nhi đã chết kích thích. Trước mắt, chỉ có nàng biết chuyện A Hoàn còn sống, chỉ là cảm thấy lão thái thái ít nhiều vẫn niệm tình xưa nghĩa cũ, oán khí trong lòng cũng bớt chút.

Nàng tiến lên một bước, từ trong tay áo móc ra một chồng thuốc cao: "Đây là thuốc trong dược thất ở Đồng Sinh Hiên A Hoàn lưu lại, cũng có rất nhiều, trước đây khi A Hoàn làm thuốc cho người, ta cũng thấy chính là loại thuốc này. Lão thái thái dùng đỡ trước, tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ được một thời gian."

Lão thái thái nhìn những miếng thuốc cao dán này còn hơn nhìn thấy tiền, hai mắt lập tức sáng lên, nhanh tay nhận lấy cất vào trong lòng, sau đó lại lôi kéo Diêu thị hai mắt đầm lệ nói: "Người ở Đồng Sinh Hiên vẫn tốt chứ? Trong phủ có ai nghiêm khắc không? Bây giờ ta ốm không xuống đất được, sợ có người lợi dụng lúc này khi dễ người." Nàng vừa nói vừa nhìn Hàn thị chớp mắt.

Cái nhìn này đem Hàn thị trọn đến oan —— "Lão thái thái! Ta muốn vào Đồng Sinh Hiên thì vào được sao? Ngài không nên chuyện xấu gì cũng đẩy lên người ta!"

"Ta không phải đã nói không muốn nhìn thấy tiện phụ này sao?" Lão thái thái nhìn về phía Phụng Căn Nguyên: "Người còn mang nàng tới làm gì?"

Phụng Căn Nguyên bây giờ cũng không thích Hàn thị, nữ nhân này trước đây đáng vẻ đáng yêu khi không lại biến thành thế này, càng ngày càng làm người khác chán ghét. Nhưng hôm nay, Hàn thị đến là bất buộc.

Hắn đang chuẩn bị giải thích vài câu với lão thái thái, chợt nghe lão thái thái kéo tay Diêu thị lại nói: "Các người có phải người đi tìm A Hoàn không? Ta cứ cảm thấy nàng ấy còn chưa chết. Nha đầu thông minh như thế sao có thể bị hóa thiêu chết chứ?"

Phụng Căn Nguyên không thích nghe nhất chính là cái này, lúc này háng giọng, đánh gãy lời của lão thái thái —— "Mẫu thân, trong cung có thánh chỉ đến."

Lão thái thái sùng sờ, lúc này mới nghĩ tới chuyện thánh chỉ. So với hỏi thăm Phụng Vũ Hoàn, chuyện thánh chỉ vẫn là quan trọng hơn, vì thế nhanh chóng chuyển đề tài hỏi: "Thánh chỉ là ai hạ? Nói thế nào?"

Phụng Căn Nguyên nói: "Thánh chỉ là hạ cho cả Phụng phủ, cũng không riêng Phụng phủ, chỉ sợ trước mắt tất cả quan tứ phẩm trở lên đều được hạ như nhau."

"Đến cùng ý chỉ là gì?" Lão thái thái có chút nóng nảy.

Phụng Căn Nguyên lúc này mới nói: "Hoàng thượng tấn phong một vị làm Tể An huyên chủ, không chỉ phong danh hiệu, còn ban cho đất phong. Nghe nói lúc trước làm vị Tể An huyên chủ này kinh hãi, hoàng thượng hạ chỉ, phải tổ chức tiệc rượu trong cung vì an ủi nàng, gửi lời mời cho tất cả quan chức tứ phẩm trở lên cũng gia quyết tham gia, sẽ tổ chức vào mừng mười tháng này."

Lão thái thái bấm ngón tay tính tính: "Mười... Đó chẳng phải tháng sau sao?"

Phụng Căn Nguyên gật gù đầu: "Về thời gian có chút vội vàng, thánh chỉ xuống tới phủ chúng ta, trừ bỏ mời nhĩ tử ở ngoài, còn chỉ ra muốn tất cả tiểu thư quý phủ tất cả có mặt."

Hàn thị che miệng khẽ cười thành tiếng: "Hoàng thượng có ý tứ là, để tứ tiểu thư cũng phải tiến cung đi!" Nàng cường điệu nhấn mạnh hai chữ nhất định,

làm sắc mặt lão thái thái chuyển xanh.

Tức thế nào đi nữa nàng cũng chẳng còn cách nào khác, Phụng Căn Nguyên không thể đùa giỡn với thánh chỉ, nói là tất cả tiểu thư quý phủ, vậy thì nhất định phải là tất cả tiểu thư.

Lão thái thái hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bất đắc dĩ nói: "Vậy phải người đi đón nàng về đến đây."

Ý cười trên mặt Hàn thị khó che giấu: "Lão thái thái, chẳng phải người nên nói đám hạ nhân chuẩn bị vài bộ xiêm y cho tứ tiểu thư hay sao? Bây giờ đã vào mùa đông, tứ tiểu thư còn đang tuổi lớn, xiêm y mùa đông năm trước đã không mặc vừa."

Lão thái thái sao lại không hiểu chuyện này, nhưng lại không muốn làm, nàng chỉ cần nghĩ đến việc làm của Phấn Đại thì đã buồn nôn! Vì thế hung hăng nói: "Người cũng biết là vào đông sao? Xiêm y mùa đông chỉ một ngày làm sao làm xong được? Người muốn nàng ấy lúc tiền cung tháng sau mặc xiêm y mới may được một nửa tiền cũng sao?"

Hàn thị trừng mắt: "Vậy cũng nên đến tiệm quần áo mua!"

Lão thái thái lần này cũng gắt đầu: "Àn, tiệm quần áo bên ngoài đường không thiếu, để tiểu nhân đi mua thôi, về phần giá tiền, cũng chính người đưa, đưa nhiều thì mua nhiều."

Hàn thị tức giận lôi kéo tay áo Phụng Căn Nguyên khóc ngay: "Lão gia! Tứ tiểu thư là con gái ruột của ngài a! Tuy nói là thứ nữ, nhưng bây giờ trong phủ... Ai nha lão gia, lão thái thái sao lại khi dễ người như thế này chứ?"

Phụng Căn Nguyên cũng không cảm thấy lão thái thái khi dễ người, nếu không phải thánh chỉ nói để tất cả tiểu thư cùng đi, hẳn cũng không muốn để Phụng Phấn Đại trở về.

Kim Trân ở bên cạnh nhìn ra ý tứ Phụng Căn Nguyên, bèn mở miệng khuyên Hàn thị: "Tỷ tỷ không nên làm khó lão gia, dù sao cũng chỉ có một bộ xiêm y thôi mà, tỷ tỷ ở trong phủ lâu thế, ngay cả chút bạc ấy cũng không thể bỏ ra nổi sao?"

"Người thì biết cái gì? Một hạ nhân, ở đây khi nào thì đến phiên người lên tiếng?" Trong Phụng phủ này, Hàn thị ghét nhất là ai? trừ bỏ Phụng Vũ Hoành thì chính là Kim Trân. Nàng vốn được Phụng Căn Nguyên sủng ái, từ khi có Kim Trân, Phụng Căn Nguyên ngay cả sân vườn của nàng cũng không đi ngang, cũng vì tiện nhân này, đoạt mất sủng ái vốn có của nàng. Hàn thị nhìn Kim Trân, mắt như muốn phun ra lửa, không khỏi mắng: "Gì đó hạ tiện?"

"Người..." Kim Trân trên mặt lộ vẻ ủy khuất, liền dựa vào bả vai Phụng Căn Nguyên khóc.

Lão thái thái chỉ vào Hàn thị nói: "Người cứ ra ngoài cho ta! Sau này Thư Nhã viện của ta, không cho phép người đặt chân vào một bước! Cút!"

Hàn thị đầu cúi, nói hăng say: "Tứ tiểu thư sắp trở lại, lão thái thái thế nào cũng phải bị cho gian nhà của tứ tiểu thư thêm vài thứ mới tốt."

Phụng Căn Nguyên trừng mắt, cuối cùng cũng nói: "Cút!" Hắn nói xong, gãi sai vật bên người một bước xông lên trước, nắm cổ áo Hàn thị kéo ra ngoài.

Hàn thị làm sao có sức như gãi sai vật, chỉ chốc lát đã bị lôi ra ngoài. Chỉ nghe tiếng ồn ào của nàng càng ngày càng xa, lão thái thái cuối cùng cũng cảm thấy có thể thở, lại nhìn Kim Trân, không khỏi an ủi nói: "Đừng khóc, Hàn thị nói cũng đúng, mùa đông đến, xiêm y của các người cũng nên may mới, Triệu ma ma, ngày mai người sai người làm liền đi!"

"Vâng, lão nô nhớ rồi." Lão ma ma liên tục theo tiếng, lại nói: "Chỉ là xiêm y các vị tiểu thư quả thực là làm không kịp, thánh chỉ tới quá đột ngột."

Phụng Căn Nguyên nói: "Trầm Ngự có quần áo mới, không cần làm thêm, Tường Dung cùng Phấn Đại đi đến tiệm quần áo bên ngoài xem thử!"

An thị nhanh chóng nói tiếp nói: "Xiêm y của Tam tiểu thư thiếp đã sớm sắm thêm vài món, không cần đặt mua."

"Cứ quyết định vậy đi!" Lão thái thái dứt lời: "Các người cũng trở lại chuẩn bị đi, nhớ giảng giải chút quy củ, tránh khi vào cung lại làm mất mặt Phụng gia. Được rồi, trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Nghỉ ngơi cái gì nga, căn bản là nàng muốn đuổi hết đám người này đi, nhanh chóng dán thuốc mà Diêu thị mới mang tới.

Diêu thị sao không hiểu ý của nàng, dẫn đầu chủ động khom người một cái: "Vay thiếp thân đi về trước." Làm gì có chuyện thuốc trong dược thất, căn bản chính là Bàn Tàu mang tới, hơn nữa cũng nói theo chỉ dẫn, lão thái thái hiện tại không thể ngã, để còn có thể vì Nhị tiểu thư nói chút chuyện. Những miếng thuốc này cũng làm Diêu thị bớt lo lắng, bởi như thế nàng mới biết là A Hoành thực sự không có chuyện gì.

Lão thái thái cảm kích nhìn Diêu thị chớp mắt, khẽ nói: "Đi đi!"

Phụng Căn Nguyên không nói gì, chỉ nói: "Mẫu thân nghỉ ngơi cho tốt." Xoay người mang một đám tiểu thiếp đi.

Thấy mọi người vừa đi, lão thái thái nhanh chóng gọi Triệu ma ma: "Mau mau! Nấu nước lau lưng cho ta, ta muốn dán thuốc cao!"

Triệu ma ma cười nói: "Lúc thấy Diêu di nương đưa thuốc cao, lão nô cũng đã phân phó, lúc này chắc cũng đã có."

Lão thái thái híp mắt cười tươi như hoa, nhưng rất nhanh lại đau thương: "Nếu như A Hoành vẫn còn thì tốt biết mấy."

Triệu ma ma cũng thờ dài: "Nếu như nhị tiểu thư vẫn còn, bệnh đau lưng của ngài sao có thể nghiêm trọng như thế này."

Lão thái thái sửa lại năng: "Nếu như A Hoành vẫn còn, sao ta có cơ hội trật eo!"

"Đúng, đúng." Triệu ma ma nhanh chóng thuận theo lời của nàng: "Đều do Hàn thị kia, thật không biết quy củ mà."

"Muốn nói ai tốt nhất còn không phải Điều thị sao, đây mới chính là đại gia khuê tú. Những năm trước nàng quản lý phủ, Phụng gia tốt biết bao nhiêu, ngay cả Phụng Căn Nguyên cũng thăng chức. Tiếc thay... A" Nàng thờ dài: "Bây giờ, Căn Nguyên đi đến đâu cũng chỉ có một đồng thiếp đi theo, ngay cả chủ mẫu cũng không có, giống kiểu gì?" (Tui là tui thấy giống đàn vịt T_T)

Triệu ma ma giật mình, ý lão thái thái là...

"Chờ sau khi cung yến kết thúc, là lúc Phụng gia lập lại tổ mẫu." Quả nhiên, lão thái thái sẽ nói như thế: "Điều gia tránh vài năm song gió, bây giờ mọi thứ cũng đã qua, Từ Duệ chẳng phải đã đến Vân Lộc thư viện đi học sao! Còn bá Diệp Sơn trưởng làm sư phụ, nghĩ đến phủ chúng ta đưa Điều thị lên làm tổ mẫu lần nữa cũng là chuyện nên làm."

Triệu ma ma cùng gật đầu: "Xác thực, Điều... Phu nhân xác thực ứng cử viên tốt nhất."

Hôm sau trời vừa sáng, Phụng Phấn Đại hồi phủ, là Phụng Căn Nguyên tự mình phái người đi đón.

Sáng sớm Hàn thị chờ ngay ở cửa, trong phủ những người khác cũng hiếu kỳ, cuối cùng cũng đi theo đến cửa, trừ Điều thị vẫn còn ở Đồng Sinh Hiên, ngay cả Trầm Ngự cũng cùng mọi người đi ra.

Không lâu lắm, đã thấy một chiếc xe ngựa từ xa chạy đến, đến trước cửa Phụng gia thì dừng lại.

Có hạ nhân tiến đến thả chiếc ghế nhỏ xuống, lại xóc màn xe, chỉ thấy bên trong một tiểu cô nương ăn mặc mộc mạc chậm chậm đi xuống. Thân hình gầy gò, khuôn mặt cũng có chút hơi đen.

Hàn thị khóc vô cùng thương tâm đã nhào tới: "Phấn Đại của ta a! Sao ngươi lại gầy thành như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 170: Các người có thể yên tĩnh một chút được không?

Editor: Bell Huỳnh

Thái độ Hàn thị tương đối nhiệt tình nhưng thái độ Phấn Đại sẽ không có tốt như vậy, thậm chí còn mang theo chút ghét bỏ đẩy Hàn thị, sau đó vênh vào tự đắc bước vào phủ, đi được vài bước, đến lúc cách đám người đi ra một chút nàng mới dừng lại.

Tiểu cô nương hắt cằm, trông có vẻ ngông cuồng tự đại quét mắt một vòng nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Phụng Trầm Ngự.

Chợt nghe nàng hừ lạnh một tiếng, tròn tròn mắt, ngay cả chào cũng không có.

Phụng Trầm Ngự chớp mắt trừng mắt về phía Hàn thị, trực giác nói cho nàng biết chuyện Phụng Đồng huyện phát sinh, Hàn thị nhất định là báo cho Phấn Đại biết.

Hàn thị đi theo phía sau Phấn Đại vào phủ liền đón được ánh mắt như vậy của Phụng Trầm Ngự, ngay tức khắc mặc kệ —— "Đại tiểu thư, vô duyên vô cớ, ngươi trừng ta làm gì?" Nữ nhi trở về phủ, nàng cũng có sức lực nói chuyện hơn.

Phụng Trầm Ngự tức sôi ruột: "Đây là đạo lý gì? Ta là dòng chính nữ Phụng gia, ngươi thân là thiếp cũng dám nói với ta như vậy sao?"

"Ta nói chuyện như thế nào?" Hàn thị hỏi ngược lại nàng: "Ngươi đúng là dòng chính nữ thì sao, cũng không thể trừng mắt oan uổng nhìn ta như thế. Ta vừa đón tứ tiểu thư vào phủ, chưa kịp nói một câu, ngươi đã cáu kỉnh với ta, ta tìm ai nói lý lẽ đây?"

Phụng Trầm Ngự mặt âm trầm nói: "Ngươi làm gì trong lòng ngươi tự rõ! Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra được!"

"Ta làm cái gì? Đến cũng là ta đã làm gì?" Hàn thị háng giọng gào thét: "Mọi người giúp ta phân xử xem, rút cuộc là ta đã làm gì không phải? Đại tiểu thư

thân phận cao quý, chúng ta đều kính trọng người nhưng người khi không lại kiểm chuyện vậy chúng ta cứ nói rõ ra xem. Người nói ta đã làm gì? để mọi người ở đây phân xử. Nếu thật là ta làm thì ta nhận, nhưng ta cái gì cũng không làm mà người lại nói như thế, vậy chúng ta đi tìm lão gia và lão thái thái làm chủ!”

Phượng Trầm Ngư tức giận đến bấp chân cũng run cầm cập, nàng ta (DT) đã nói như thế thì nàng (PTN) còn gì để nói? Chuyện kia bây giờ đã trở thành điều cấm kị trong phủ, bản thân nàng cũng ước gì đó chỉ là một giấc mộng. Bây giờ nàng cũng Hàn thị nói lý, nàng làm sao có thể?

Nàng quay đầu đi chỗ khác, khô cần ngâm bò hòn này.

Lúc này, Phượng Phấn Đại nói chuyện, nhìn Phượng Trầm Ngư, bất chợt đã cười phá lên, sau đó nói: "Đại tỷ tỷ, lâu rồi không gặp, thần sắc người dường như tốt hơn trước kia không ít! Chà chà, gương mặt này thật không biết đã tắm bao nhiêu, nhảy đến độ có thể nhéo ra nước."

Kỳ thực nói vậy cũng không có gì, nếu như bị tiểu thư khác nghe, chỉ có thể cho rằng là lời hay khen tặng mình. Nhưng vào tai Phượng Trầm Ngư thì lại khác, nàng nghe thế nào cũng cảm thấy lời Phấn Đại nói mang ý khác, đang cười nàng.

"Hàn thị!" Nàng hung hăng cắn răng: "Phụ thân sớm đã nói mọi người trong phủ nói năng phải thận trọng, người lại tung tin đồn ác ý như vậy, đủ thấy tâm địa ác độc, ta chắc chắn sẽ đi nói với phụ thân, để phụ thân vì ta làm chủ!" Nói xong, xoay người rời đi.

Lại nghe được Hàn thị sau lưng nàng cao giọng kêu: "Người thích thỉnh ai làm chủ thì tùy người! Chính người làm việc tốt gì tự người rõ, đừng lôi người khác vào. Dòng chính nữ! Ta khinh!"

Bây giờ Hàn thị gào lên như vậy không kém Thẩm thị ban đầu bao nhiêu, nhìn thấy bộ dáng của Hàn thị, An thị kéo Tường Dung đi theo, ngay cả Kim Trân cũng không muốn ở lại.

Phấn Đại trừng mọi người, cuối cùng quay đầu nói với Hàn thị: "Ta đã lâu không ở trong phủ, mặt mũi người vẫn thấp kém như thế. Một tòa Phượng phủ lớn như thế, ngay cả một người người cũng không thể làm lung lay? Thế này sao được? Tương lai xảy ra chuyện gì, cả người nói giúp người cũng không có."

Hàn thị bị nói như thế liền phản bác: "Lung lay thế nào? Người xem Diêu thị và An thị quan hệ tốt như thế, dù Phượng Vũ Hoành thật sự có chuyện, An thị có Diêu thị chống lưng thì đây kiểu gì?"

Phấn Đại ngẩng lên thấy cũng phải, Phượng gia từ trước đến giờ ân tình đều đã đậm bạc, toàn bộ mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính mình, ngoài ra không trông cậy vào ai được.

"Đúng." Hàn thị tiến lên, nhỏ giọng nói với nàng: "Ta đem chuyện kia nói với người, người ngàn lần không được nói ra ngoài, việc đó nếu để truyền ra ngoài, chẳng phải Phượng Trầm Ngư bị hủy sao, phụ thân người cũng sẽ bị liên lụy. Nếu hấn đỏ, chúng ta cũng không trông cậy vào ai được."

Phấn Đại hừ lạnh một tiếng: "Ta cũng không có ngốc như vậy. Phượng Trầm Ngư, hừ." Trùng mắt một cái, sau đó quay người đi vào trong phủ.

Hàn thị ở phía sau thấy Phấn Đại đi sai hướng, vội vàng nhắc nhở nàng: "Chúng ta phải đi Thư Nhã viện, người vừa hỏi phủ, phải đi thỉnh an lão thái thái."

"Không đi." Phấn Đại cự tuyệt: "Hôm nay ta phải dậy sớm, lại phải ngồi xe ngựa thật lâu, sắp mệt chết, chờ ta tắm xong ngủ một giấc trước, tỉnh dậy nói sau đi!" Nói xong, đã tang tóc bước về phía trước.

Hàn thị cảm thấy đứa nhỏ này dường như càng ngày càng ngông cuồng hơn trước, trong lòng hơi khó chịu, nàng một bên sợ lão thái thái, một bên lại cảm thấy Phượng gia đối xử với Phấn Đại như thế, thái độ như vậy của Phấn Đại là đương nhiên.

Lòng mâu thuẫn như vậy, hai mẹ con hồi viện của mình. Hàn thị phân phó hạ nhân hầu hạ Phấn Đại tắm rửa nghỉ ngơi, đồng thời cũng cho người qua Thư Nhã viện của lão thái thái nghe động tĩnh. May mà hạ nhân báo cho nàng biết lão thái thái còn đang ngủ, lúc này mới yên lòng.

Phấn Đại này ngủ một giấc đến lúc ăn cơm tối, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền bị Hàn thị trực tiếp kéo đến Thư Nhạc viện.

Khi các nàng đến đó, đã thấy Trầm Ngư cùng Tường Dung ngồi bên cạnh lão thái thái, có hạ nhân đang đưa cho các nàng quần áo màu đồng mới tinh.

Phấn Đại vừa vào phòng liền ngửi thấy một mùi thuốc nồng đậm, lão thái thái uống một chén thuốc, chắc chắn mùi thuốc trong phòng nồng hơn. Hơn nữa hôm qua Diêu thị đưa tới thuốc cao dán, mùi thuốc cao cùng mùi chén thuốc nhập với nhau, đã nồng nay còn nồng hơn.

"Đây là mùi gì vậy?" Phấn Đại ghét bỏ dùng tay phẩy phẩy ở trước mũi: "Thật buồn nôn."

Hàn thị dùng khủy tay hất nàng một cái: "Bệnh lung lão thái thái lại tái phát."

"Mặc dù như vậy cũng không cần làm biến cả phòng thành hiệu thuốc như vậy!" Phấn Đại bức tức không ngừng, vẫn làm bằm đến trước giường lão thái thái, lúc này mới nở nụ cười, khom người, nói: "Phấn Đại thỉnh an tổ mẫu, tổ mẫu gần đây thân thể tốt chứ?"

Lão thái thái nghiêng đầu qua chỗ khác, cau mày nhìn nàng: "Mất người mù sao? Nếu thân thể ta tốt, còn cần phải nằm ở trên giường sao?"

Phấn Đại bị câu nói đầu tiên là tức nghẹn, không khỏi nóng giận: "Phấn Đại chẳng qua hàn huyền một câu với tổ mẫu, tổ mẫu không cần ghét bỏ như thế."

"Người nói cái gì?" Lão thái thái quả thực không thể tin vào tai của mình: "Người nói lại lần nữa xem?"

Phấn Đại muốn mở miệng liền bị Hàn thị tàn nhẫn nhéo một cái, sau đó cướp lời nói: "Ý của Phấn Đại là nàng rất nhớ lão thái thái!"

"Ta không điếc!" Lão thái thái tức giận rống to: "Hai mẹ con các người không cần diễn kịch ở chỗ ta, thất lưng ta đau nhưng lỗ tai cũng không điếc!"

Nàng rống một tiếng như thế, cảm xúc cũng kích động lên, thở hổn hển muốn đứng dậy, Triệu ma ma nhanh chóng tiến lên đè người lại, luôn mồm nói: "Lão thái thái tuyệt đối đừng kích động, eo ngài mới đỡ hơn một chút, không được cử động mạnh!"

Tường Dung cũng cùng nói: "Tổ mẫu, đường bệnh mới là quan trọng, Tứ muội mới trở về, sẽ còn nhiều thời gian nói chuyện!" Vừa nói vừa nháy mắt với Hàn thị, ý là để nàng đưa Phấn Đại đi.

Nhưng Hàn thị hoàn toàn nhìn không ra ánh mắt của Tường Dung, thấy nha hoàn đang bung lên vài bộ xiêm y: "A! Đây là xiêm y mới mua sao? Chà chà, mới nhìn đã thấy không sai nhưng thợ may chẳng phải cũng may như thường sao, chất liệu vải này mịn dễ nhìn, cũng không quá cầu kỳ."

Phấn Đại cũng không để ý lão thái thái, tự mình tiến lên lật lên lật xuống đồng xiêm y.

Lão thái thái nằm ở trên giường thờ ơ, miệng liên tục kêu: "Đuổi các nàng ra ngoài cho ta! Đều đuổi đi ra ngoài!"

Triệu ma ma quay đầu lại, nói với Hàn thị: "Hàn di nương hay là mang tứ tiểu thư trở về trước, lão thái thái mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

Trầm Ngư không nói gì, lúc này mới đứng lên, liếc nhìn đồng xiêm y, sau đó phân phó nha hoàn Ý Lâm bên người: "Những xiêm y này ta muốn toàn bộ, cầm cẩn thận theo ta trở về."

Ý Lâm gật đầu, tiến lại cầm đồng xiêm y nhưng lại bị Phấn Đại đưa tay ngăn cản: "Đại tỷ tỷ, tiến cung dự tiệc chúng ta cũng cần xiêm y mới, xiêm y cũng có tận ba cái, tỷ dựa vào đâu đều cầm hết?"

Phượng Trầm Ngư hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào ta là dòng chính nữ Phượng gia!"

"A!" Phấn Đại trào phúng liếc nhìn nàng: "Tỷ cũng thật tốt muốn dán vàng lên mặt mình sao?" Phấn Đại cũng không để ý tới mới bị lão thái thái chinh, nàng quay đầu hỏi lão thái thái: "Tổ mẫu, chẳng lẽ muốn tôn nữ chúng ta mặc quần áo cũ tiến cung sao? Phấn Đại dù sao cũng chỉ là một thứ nữ, cũng không ngại, chỉ là nghĩ đến mặt mũi Phượng gia, tổ mẫu phải nhớ kỹ hành động này của đại tỷ tỷ, không được đổ lên đầu Phấn Đại."

Lão thái thái nhắm mắt lại, không muốn nhìn những tôn nữ này. Tuy nói nàng chán ghét Phấn Đại, nhưng so với những chuyện Trầm Ngư làm, vẫn thấy Trầm Ngư buồn nôn hơn.

Vì thế mở miệng nói: "Xiêm y mỗi người một cái, không cho phép người nào lấy thêm."

"Đa tạ tổ mẫu." Phấn Đại vui vẻ trả lời một tiếng, sau đó nhìn trúng một cái màu xanh nhạt liền chớp lấy: "Dù sao trong phủ cũng có người mới chết, ta cũng không muốn giống như đại tỷ tỷ lần trước, ngay trong đại tang của mẫu thân mặc một màu đỏ thẫm như thế." Nói xong, lôi Hàn thị ra ngoài.

Trầm Ngư bị nàng nói tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nhưng nàng càng hận lão thái thái hơn. Lão bất tử này rõ ràng đang ngăn chân nàng nhưng hiện tại lão thái thái còn sống nàng cũng không có cách nào. Chỉ một lòng mong Phượng Cần Nguyên an bài tiền đồ cho nàng, dù sao mấy tháng nữa nàng cũng tròn mười lăm tuổi tới tuổi cập kê, cũng đến lúc an bài hôn sự. Đợi nàng nở mày nở mặt, những người đã từng làm nàng tổn thương đừng mong chết từ tế.

Tức giận kéo áo, Trầm Ngư quên mất phải cáo từ lão thái thái rồi mới rời khỏi, mang theo Ý Lâm rời khỏi.

Trong phòng hiện chỉ còn Tường Dung.

Tường Dung không nghĩ Phấn Đại ở thôn trang một thời gian nhưng vẫn không hỏi cái, ngược lại làm việc còn quái đản hơn trước. Còn Phượng Trầm Ngư, sau vụ việc đó, cũng không làm mặt bô tát nữa. Cái nhà này, càng ngày càng làm nàng chán ghét.

"Tổ mẫu." Nàng bước nhẹ tiến lên, cong người xuống nhỏ giọng nói: "Đường bệnh quan trọng hơn, những lời người khác nói người cũng không cần để tâm."

Lão thái thái thờ dài, khóe mắt tuôn ra một giọt lệ, nhìn Tường Dung, cứ cảm thấy Tường Dung mang một chút nét giống Phượng Vũ Hoành.

"Trước đây Nhị tỷ tỷ người lúc còn đối với người là tốt nhất, bây giờ trong phủ này chỉ còn lại người là có tâm... Yên tâm, tổ mẫu coi như nể mặt A Hoành cũng sẽ chiều cổ người nhiều hơn, xiêm y lần này thật sự là làm không kịp, chờ cung yến kết thúc, tổ mẫu mở kho hàng, sẽ lấy cái tốt nhất cho người."

Tường Dung không để ý chuyện này, chỉ là nghe lão thái thái nhắc đến Phượng Vũ Hoành, trong lòng rất nhớ. Liền gật đầu, lên tiếng: "Cảm ơn tổ mẫu."

Nàng chuẩn bị cáo từ, lúc này, thấy bên ngoài có nha đầu tiến vào, trong tay nâng khay, trên khay có vật gì đó được bọc lại.

Nha đầu kia đến gần, hướng lão thái thái cũng Tường Dung nói: "Thuần vương phủ cho người mang đến một bộ xiêm y, nói là cho Tam tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 171: Có những mộng đẹp không mơ được

Editor: Bell Huỳnh

Một câu nói, làm cả nhà mơ hồ.

Thuần vương phủ? Đó chẳng phải là quý phủ của Thất hoàng tử sao?

Thất hoàng tử đưa một bộ xiêm y tới Phụng vương phủ, lại còn là đưa cho Tường Dung?

Tường Dung há hốc mồm kinh ngạc nói không ra lời, mà lão thái thái gần như tưởng rằng linh hồn Phụng Vương Vũ Hoành ở trên người Tường Dung.

Huyền Thiên Hoa đối tốt với Phụng Vương Vũ Hoành, ai cũng biết, dù sao cũng là vì cứu hoàng tử. Nhưng hôm nay hắn lại mang đến cho Tường Dung một bộ xiêm y.

Lão thái thái sững sốt trong chốc lát, lúc này mới nhớ hỏi nha đầu kia: “Người đưa xiêm y đâu?”

Nha đầu nói: “Đưa đến cửa phủ rồi rồi đi, Hà quân gia nói là một tên tiểu thái giám.”

Lão thái thái thầm nhủ vậy là không sai rồi, trừ bỏ hoàng cung thì cũng chỉ có vương phủ mới dùng thái giám. Nàng không khỏi nhìn về phía Tường Dung, buồn bực hỏi nàng: “Người quen biết với Thất điện hạ?”

Tường Dung lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Cũng không tính là quen thuộc, chỉ là trước đây hay cũng với Nhị tỷ, cũng từng thấy mấy lần. Nhưng Thất điện hạ xưa nay chỉ nói chuyện với Nhị tỷ, Tường Dung không biết vì sao điện hạ lại đưa xiêm y cho ta.”

Khi nói xong lời này, tiểu nha đầu gò má hồng hồng. Nhận xiêm y của Thất hoàng tử đưa, trong lòng nàng không khỏi kích động.

Thất hoàng tử là người như thế nào chứ! Là nam nhân được cả nước công nhận có dáng vẻ tốt nhất, giống như thần tiên, mỗi một câu, mỗi một động tác, thậm chí mỗi một ánh mắt cũng có thể làm cho người khác khắc cốt ghi tâm. Nàng vốn cho rằng vì Nhị tỷ được nói mấy câu với Thất Hoàng tử đã là may mắn, lại càng không nghĩ được nhận xiêm y từ hắn.

Lão thái thái nằm cả ngày ở trên giường nữa câu cũng không nói, nàng cảm thấy đầu óc có chút loạn không dùng được nữa. Đến khi Tường Dung nhỏ giọng hỏi thăm: “Tổ mẫu, ta có thể cầm xiêm y về không?” Nàng lúc này mới hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc mà nói: “Cầm đi đi, cẩn thận chút, xiêm y Thất điện hạ thường nhất định là đồ tốt.”

Tường Dung đương nhiên biết đạo lý này, tiếp nhận khay từ tay nha đầu kia, nhưng không dám đưa cho nha hoàng bên mình, tự tay mang đi.

Đến khi thấy An thị, lúc này mới thở dài một hơi, có chút hung phấn nói: “Di nương đoán xem, vauwf rồi tại Thư Nhã viện phát sinh chuyện gì?”

An thị đoán không được, nha đầu bên Tường Dung nhanh chóng thuật lại mọi chuyện một lần, bao gồm việc Trầm Ngư và Phấn Đại cãi nhau ầm ĩ.

An thị đối với chuyện của Trầm Ngư cùng Phấn Đại cũng có không hứng thú, chỉ nói: “Sáng sớm nhìn bộ dáng lúc mới trở về của Phấn Đại, chỉ biết trong phủ sẽ không có cuộc sống yên ổn.” Sau đó, ánh mắt nhìn chăm chú về bộ xiêm y Tường Dung cầm trên: “Mau mở bọc giấy ra.” Nàng thúc giục nói.

Tường Dung gạt đầu, thật cẩn thận đặt khay lên bàn, lại thật cẩn thận mở giấy bọc lại bên ngoài ra, lập tức, một bộ xiêm y màu xanh hoa phục tổ liền hiện ra ở trước mắt.

Mắt hai người sáng ngời, nha đầu kia liền dứt khoát “Oa” Một tiếng, gọi thẳng: “Nó là loại vải gì? Sao thoát nhìn y hệt hồ nước?”

Tiểu nha đầu hình dung vô cùng chuẩn xác, loại vải này thoát nhìn y hệt hồ nước trong veo, một mực thấy đáy.

Tường Dung cũng không biết vải gì, liền kinh ngạc mà nhìn chăm chăm xiêm y, trong đầu toàn là hình ảnh Huyền Thiên Hoa cười xuất trần.

An thị nhìn một hồi, thở dài nói: “Tuy chẳng phải ngũ bảo, nhưng cũng không kém hơn ngũ bảo là bao. Loại vải này nếu ta không đoán sai, hẳn là hang Hồ Tâm phương Bắc mà Thiên Chu Quốc Hoàng hậu nương nương thích nhất.”

Trên mặt Tường Dung cũng nở hoa, theo bản năng nói: “Di nương, người nói xem Thất điện hạ đưa xiêm y như vậy cho ta, là có ý gì?”

An thị thấy được sự kỳ vọng trên gương mặt Tường Dung, trong lòng cả kinh, nhanh chóng đem mộng đẹp của Tường Dung đánh gãy: “Người đừng có

loạn tướng! Phía trước ngời có Đại tỷ và tứ muội làm gương, Tướng Dung, ta không hy vọng ngời áp ủ tâm tư treo cành cao. Hoàng tử không phải người nào cũng gả được, huống chi là Thất điện hạ tựa như tiên kia, tâm tư lương thiện, cũng không ít người thích hấn, làm sao ngời có thể lọt vào mắt hấn? Hấn cùng Cửu Hoàng tử là cũng một loại người, người tuyệt đối không được mơ ước.”

Tướng Dung sững sốt một hồi, sau đó lắc đầu: "Làm sao ta có ý đó, di nương, ta không có hy vọng lớn thế. Thất điện hạ đưa xiêm y này, chỉ sợ là nhớ Nhị tỷ trước đây nên chiếu cố ta! Đồi này được Thất điện hạ tặng lễ vật hiếm có như thế, Tướng Dung đã mất nguyên.”

An thị lúc này mới yên lòng, vỗ nhẹ vai Tướng Dung: "Đừng trách di nương, cái này cũng vì muốn tốt cho ngời. Tuy thứ nữ không thể làm chính phi, chính phi phải là chính nữ, nhưng gả cho hoàng tử làm thiếp cũng không sao. Bây giờ nhìn phong quang như thế, nhưng nếu có một ngày hoàng tử lên ngôi, khi đó ai chết còn chưa biết.”

Suy cho cùng Tướng Dung vẫn còn nhỏ, nghe đạo lý cũng không hiểu bao nhiêu, nhưng biết An thị là thật tâm muốn tốt cho nàng. Vì thế gạt đầu cảm kích, xong lại đưa tay sờ sờ Hồ Tâm, trong lòng khẽ thở dài, nhưng lại lập tức cười: “Tướng Dung mới mười tuổi, năm năm sau cũng không biết chính mình thay đổi như thế nào nên cũng không vội.”

An thị cũng biết không vội, nhưng Thuần vương đưa tới bộ y phục này vẫn làm nàng có chút lo lắng, lần tiến cung dự yến này là phúc hay là họa vẫn chưa biết.

Sáng sớm ngày tiếp theo, ba vị tiểu thư Phụng gia chuẩn bị lên xe tiến cung.

Tướng Dung được Thuần vương tặng xiêm y, chuyện này từ đêm hôm qua liền truyền khắp cả phủ, Trầm Ngự ở một bên mặc cho nha đầu Ý Lâm vẽ phần mà hoàng hậu thưởng cho, một bên hung hăng trừng mắt nhìn gương đồng. Khăn trong tay bị nàng xiết chặt tưởng chừng như bị xé nát.

Ý Lâm cẩn thận nói chuyện cùng nàng: "Đại tiểu thư nên hài lòng mới đúng."

"Có cái gì mà tốt?" Trầm Ngự hung hăng liếc Ý Lâm: "Người khác tiến cung còn được hoàng tử tặng xiêm y, còn ta phải bôi đen mặt, bảo sao ta có thể hài lòng! Kiểu cung yến này, không đi cũng được!"

Nàng vừa nói vừa đưa tay gỡ trang sức trên đầu xuống, dọa Ý Lâm phải đề hai tay nàng lại. Tóc nàng mất một canh giờ ròng rã để chải, nếu bị rối thì sẽ phí mọi công sức.

"Đại tiểu thư thử nghĩ lại xem, lúc trước Hoàng hậu nương nương còn nói không cho người tiến cung, lần này không phải gọi tất cả tiểu thư của quý phủ cùng đi sao. Theo như nốt tỷ thấy, son phấn này là lúc trước do Hoàng hậu tức giận thôi, lần này tiến cung dự yến có khi sẽ bỏ trách phạt này.”

Nghe thế Trầm Ngự cũng yên lòng, lần này có thể vào cung đích xác nằm ngoài dự liệu của nàng, chẳng qua có thể bỏ trách phạt này hay không thì nàng không biết.

"Nha đầu ngời, so với Ý Nguyệt lúc trước đúng là biết nói chuyện hơn.”

"Đều do tiểu thư dạy dỗ tốt. Nô tỳ so với Ý Nguyệt hầu hạ tiểu thư ba năm, ba năm này của nàng ấy đúng là uống phí.”

Phượng Trầm Ngự gạt đầu: "Đúng, ngời hiểu chuyện như thế là tốt rồi. Được rồi được rồi, đủ đen rồi, đừng thoa nữa." Trầm Ngự ngăn tay Ý Lâm lại, vừa liếc nhìn gương đồng, tức giận: “Thật đáng ghét.”

“Tiểu thư thay xiêm y thôi." Ý Lâm xách một bộ xiêm y mùa đông màu vàng nhạt đến trước mặt Trầm Ngự: “Lần này không nên mặc đồ đỏ, miễn cho chọc giận hoàng thượng.” Nàng nhắc nhở khéo chuyện giáo huấn lần trước, Trầm Ngự cũng không nói gì, nhưng nàng nhìn xiêm y mùa đông trong tay lại cau mày: “Hình như xiêm y này là mẫu thân vì yến hội này mà đặt mau cho ta?”

"Đúng vậy." Ý Lâm vừa giúp nàng mặc vừa nói: "Hôm qua lão thái thái không biết từ đâu mang về một thợ may may đồ cho phủ, mua về mấy xấp vải, dù sao vải thợ may ngoài mua cũng không tốt bằng vải chuyên dụng của phủ, tiểu thư vẫn là nên mặc bộ này thôi.”

Trầm Ngự gạt đầu: "Xiêm y này nếu ta nhớ không lầm, chính là loại vải mà năm ấy Tầm Cửu cử từ ngoài tỉnh cảm về cho ta.”

"Đương nhiên, tam lão gia thương yêu tiểu thư nhất." Ý Lâm nói theo bản năng, đột nhiên ý thức được là mình nói sai, không khỏi run cầm cập, không dám lên tiếng nữa.

Trầm Ngự cũng không trách, chỉ thờ dài nói: "Nghĩ lại chuyện trước đây, thật như đã qua mấy kiếp.”

Rốt cục, ba vị tiểu thư đều đã ăn mặc chỉnh tề đến cửa phủ, Phượng Căn Nguyên sớm đã chờ ở đó.

Tro mắt nhìn ba nữ nhi trở mã đẹp mắt, hấn không khỏi có chút cảm thán, nhìn lại Tướng Dung mặc hàng Hồ Tâm trên người, đáy lòng suy nghĩ nhiều thêm một chút.

Thuần vương, từ trước đến giờ thuộc về trung lập, Thuần vương tựa tiên giáng trần, cư nhiên chủ động tặng cho thứ nữ của hấn một bộ xiêm y, lại là loại vải quý giá như thế, đây rốt cuộc là có ý gì?

Hấn tuyệt đối không tin Thuần vương coi trọng Tướng Dung, lại không kể số lần hai người gặp nhau vốn không nhiều, Tướng Dung có thể xem như là vì Phượng Vũ Hoành mà tồn tại. Riêng tính khí của Thuần vương kia, sao có thể để ý tới một tiểu nha đầu mười mười tuổi. Trong giờ nghỉ giải lao của quan

lại lúc lên triều, mỗi lần nói tới Thuận vương, hơn nửa quan lại đều lắc đầu, bọn họ cảm thấy đời này cho dù Thuận vương không lập gia đình cũng không phải là chuyện lạ.”

Nhưng nếu Thuận vương không vì động tâm, thì làm như thế có nghĩa là gì?

Phượng Căn Nguyên cau mày nhìn về phía Tường Dung, chờ người đến gần, rồi lại thay đổi thành cười: “Tường Dung mặc bộ này xiêm y, nhìn rất đẹp.” Hắn không thể không nhìn sắc mặt của Tường Dung, dù sao cũng là lễ vật của Thuận vương phủ, nếu ngay cả cười hắn cũng không làm chỉ sợ truyền đi lại có chuyện.

Tường Dung hướng Phượng Căn Nguyên khom người một cái, nói: “Đa tạ phụ thân.” Thái độ không thân cũng không gần, cung kính có thừa.

Phấn Đại cùng Trầm Ngư cùng nhau nhìn Tường Dung chớp mắt, lòng đổ kị đến nỗi một ánh nhìn của có thể thiêu chết người.

Đặc biệt là Phấn Đại, hôm nay nàng mặc là bộ xiêm y do chính tay nàng chọn trong đồng xiêm y hôm qua lão thái thái đưa tới, còn cố ý chọn bộ đẹp nhất, không nghĩ tới muội muội nàng lại không mặc đồ cũng một thợ may. Đẳng cấp này thật là đập hai người tỷ tỷ như bọn họ xuống chân.

Tường Dung cảm nhận được hai ánh mắt bên người, nhưng cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ đành cúi thấp đầu, một câu nói cũng không nói.

Tất cả mọi người trong phủ đều đi ra tiễn ba vị tiểu thư tiến cung, ngay cả Diêu thị đều tới.

Đối với Trầm Ngư cùng Phấn Đại mà nói, người phía sau không phải lão thái thái, cũng không phải chủ mẫu, các nàng quý trọng thân phận của mình nhất nên đương nhiên sẽ không quay đầu liếc nhìn những thất thiếp kia.

Chỉ có Tường Dung, xoay người lại, hướng về phía sau Diêu thị, An thị, Hàn thị còn có Kim Trân khom người một cái, sau đó mới đi theo mọi người cùng nhau tiến lên xe ngựa.

An thị nhìn cách ăn mặc Phấn Đại lắc đầu, nhỏ giọng cùng Diêu thị nói: “Nhìn thế nào cũng đều có một cỗ tư vị Phong trần, tuổi còn nhỏ đã bị Hàn thị biến thành thế này, đến lúc trưởng thành thì còn như thế nào. ”

Diêu thị cũng bắt đầu nói: “Hải tử Phượng gia luôn kiêu căng tự mãn, cũng không biết có thể trèo cao bao nhiêu. Muội muội nhất định phải giáo dục tốt cho Tường Dung, không được để đứa trẻ này học theo tính khí người nhà họ Phượng.”

An thị gật đầu: “Đó là tự nhiên, tỷ yên tâm, Tường Dung là học theo Nhị tiểu thư, sẽ không kém.”

Nhắc tới Phượng Vũ Hoành, Diêu thị lại cảm thán một tiếng, trong lòng càng có nhiều mong đợi.

Nàng biết, cung yến lần này, nhất định sẽ phát sinh không ít chuyện, mà những chuyện này, tuyệt đối sẽ không làm A Hoành của nàng bị thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 172: Phượng Phấn Đại, người đúng là đang tìm đường chết

Editor: Bell Huỳnh

Cung yến phân hai cửa chon am nữ riêng biệt, Phượng Căn Nguyên dặn dò ba nhi nữ vài câu rồi an vị trên xe ngựa của mình.

Hôm nay Phượng gia chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa lớn nên ba vị tiểu thư ngồi cùng nhau.

Tường Dung cùng Phấn Đại đã sớm thành thói quen, chỉ riêng Trầm Ngư vẫn còn tâm tâm niệm niệm nghĩ về chiếc xe tứ đàn. Ý Lâm thấy sắc mặt nàng càng ngày càng trầm, nhanh chóng nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Chẳng phải Đại tiểu thư đã đem chiếc xe kia đưa cho lão thái thái sao?”

Phượng Trầm Ngư nghiêng răng: “Nàng bây giờ ngay cả giường cũng không xuống được, cũng không biết đưa chiếc xe ngựa kia cho ta ngồi?”

“Tiểu thư tuyệt đối đừng nóng giận, tiến cung mới là chuyện quan trọng.”

Trầm Ngư cũng biết đạo lý này, vì thế hít một hơi thật sâu, cuối cùng cố nén tâm tư buồn bực xuống. Nàng cất bước, lên xe ngựa trước.

Phấn Đại nhìn Trầm Ngư chớp mắt, cũng theo sát phía sau, Tường Dung lên xe cuối cùng.

Nàng cẩn thận mà ngồi xuống, dùng tay kéo vạt áo, chỉ lo ô uế xiêm y này.

Phấn Đại cùng Trầm Ngư càng nhìn càng thấy Hồ Tâm kia không vừa mắt, không khỏi xoay mắt nhìn chỗ khác, ba người chẳng ai quan tâm ai.

Lần này tiến cung đi cửa gọi là điềm lạnh môn, nghe nói là dành cho Tiên Đế tuyển tú nữ. Nhưng Thiên Vũ đế gần mười năm không tuyển tú nữ nên mọi người đều cho rằng cánh cửa này sẽ không bao giờ mở ra, lại không nghĩ rằng hôm nay lại mở để đón nữ quyền quan chức trong kinh vào cung.

Tại cửa như cũ có ma ma đứng kiểm tra thiệp mời.

Lúc xe ngựa Phụng gia dừng lại, có nhiều ánh mắt nhìn theo.

Tính khí Phấn Đại tự cao lại chưa từng tham gia tiệc rượu như vậy, nhất thời không kiềm chế nổi, chưa gì đã lao xuống xe.

Có thể hơn phân nửa người không nhận ra vị Tứ tiểu thư này của Phụng gia, nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy ăn mặc cũng không phải vải vóc gì quý giá, cũng không có gì to tát, có người coi nàng như nha hoàn, nói: “Phụng gia đứng là quan ta Nhất phẩm, ngay cả nha hoàn cũng có khí phách như vậy.”

Tại Phấn Đại thính, thoáng cái đã nghe được lời này, tức giận đến hung hăng trừng mắt: “Người nói ai là nha hoàn?”

Nữ hài kia bị dọa cho giật mình, rất nhanh biết rõ mình nhìn lầm, nhanh chóng khom người xin lỗi một cái, xem như bồi tội.

Phấn Đại không lại để ý nàng, đứng trước cửa cung nhìn.

Đây là lần đầu nàng tiến cung, hết thấy đối với nàng mà nói đều là mới mẻ, thậm chí cả ma ma và cung nữ đứng ở ngoài cửa cũng làm cho nàng có cảm giác mới mẻ mãnh liệt.

Chỉ là những tiểu thư kia xếp hàng chờ tiến cung lại làm cho nàng có chút không thoải mái, chỉ thấy một đám người ăn mặc chói lọi, gần như đem những thứ quý giá nhất toàn bộ đều mặc lên người. Lúc này Phấn Đại mới ý thức được mặc dù hôm qua nhìn xiêm y rất tốt nhưng so với bọn tiểu thư và phu nhân khác, quả thực mình còn không bằng hạ nhân hầu hạ của người ta. Đặc biệt trang sức trên người nàng lại rất giản dị.

Tuy nói Hàn thị mấy năm gần đây được Phụng Cẩn Nguyên sủng ái nhưng tính ra Hàn thị cũng chẳng được gì.

Trong lòng Phấn Đại không khỏi mắng Hàn thị một trận, còn không đợi nàng mắng xong, chợt nghe đám người kia phát ra tiếng kinh ngạc, ánh mắt mọi người đều nhìn sang một chỗ.

Nàng hơi ngạc nhiên, cũng quay đầu nhìn theo, thì vừa vặn thấy Phụng Tường Dung bước xuống xe. Một thân váy mùa đông hang Hồ Tâm rơi xuống đất lộ ra gương mặt nhỏ tuổi của nàng, quả thực y như tiên tử trong hồ, đều làm cho tất cả tiểu thư tại đây mặt biến sắc.

Phấn Đại trước đây không thấy Tường Dung đẹp, nàng thậm chí còn không thèm nhìn thẳng Tam tỷ này. Nhưng hôm nay gặp lại, lại phát hiện bình thường mình quả thực bỏ quên quá nhiều người và nhiều chuyện trong phủ, Tường Dung trở nên đẹp như thế mà nàng cũng không biết.

“Nghe nói xiêm này này là hôm qua Thuần Vương điện hạ đưa tới.” Trong đám người có người nhỏ giọng bắt đầu nghị luận.

“Thuần Vương điện hạ vì sao lại đưa xiêm y cho một thứ nữ Phụng gia?”

“Ai biết được, nghe nói Thuần Vương điện hạ cùng Phụng gia Nhị tiểu thư kia rất thân, nhưng lúc nào đã thân với Tam tiểu thư như vậy?”

“Các người không nên nghị luận như vậy, một người như Thất điện hạ sao có thể để chúng ta nghị luận như vậy.”

Lời vừa thốt ra, đám người dồn dập tán thành, chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ của Huyền Thiên Hoa như không tồn tại ở thế tục, thì đám người này lại cảm thấy, cho dù là lên lút nói đối với Thất điện hạ cũng là một loại khinh nhờn.

Vì thế câm miệng, không ai nói gì nữa, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Tường Dung đều từ thán phục dần biến thành: “Cái này hơn phân nửa là do Thất điện hạ bố thí.”

Tường Dung cũng không để ý cái này, xuống xe, bước nhẹ đến vị trí cuối hàng đứng.

Lúc này, Trầm Ngư cũng từ trong xe xuống, cũng hướng mọi người "Di" một tiếng nghị vấn.

"Đây là người nào?" Rốt cục cũng có người không nhịn được buồn bực nói: "Phụng gia khi nào lại có vị tiểu thư da màu này?"

Có người biết chuyện cười duyên một tiếng, mở miệng nói: “Da màu gì? Rõ ràng làm son phấn đen Hoàng hậu nương nương thường.”

"A...!" Rốt cục cũng có người nhận ra Trầm Ngư: “Đây chẳng phải là Đại tiểu thư Phụng gia sao? Chẳng phải nói nàng là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành sao? Còn xếp hạng nhất ở kinh thành?”

"Tuy mỹ nhân trang điểm thành thế này, còn có thể nhìn ra đẹp hay sao?" Đám người lặng lẽ hừ nhẹ, không có người nào cùng Trầm Ngư chào hỏi.

Phấn Đại nghe đám người kia nghị luận Trầm Ngư như thế trong lòng liền thoải mái, không khỏi tiến lên, đứng bên cạnh Trầm Ngư nói: “Đại tỷ, dù sao người cũng là dòng chính Phụng gia, sao không lên tiếng chào hỏi các vị tiểu thư, phu nhân này? Suy cho cùng các nàng cũng kém xa người.”

Trầm Ngư muốn bóp chết Phụng Phần Đại, chẳng lẽ nàng không muốn đi hàn huyên với mọi người sao? Nhưng người thử nhìn các vị phu nhân, tiêu thư này xem, các nàng đều quay đầu sang chỗ khác, rõ ràng là không muốn quan tâm, tội gì còn muốn làm người khác ghét?

Nàng muốn cùng Phần Đại tính toán, cũng xoay người đi đến cuối hàng đứng. Nhưng mới đi vài bước, thì thấy Tường Dung đã thân thiện bắt chuyện với các vị tiêu thư, có một vị tiêu thư nhìn Tường Dung lớn tiếng nói: “Người chẳng phải là người lần trước đi theo Ngự vương phi đến cung tham gia Nguyệt tịch Phụng gia Tam tiêu thư sao?”

Tường Dung cười với nàng, cũng đáp: “Chính ta, Viên tiêu thư gần đây tốt chứ?”

Cô nương kia được xưng Viên tiêu thư trên mặt cười tươi như hoa, vội vàng nói: “Ta cũng tốt, người sao?”

Tường Dung cũng gật đầu: “Ta cũng thế.”

Vài cô nương tiến đến vừa nói vừa cười rất nhiệt náo, Trầm Ngư cùng Phần Đại càng nhìn càng chói mắt, nhưng không thể cùng Tường Dung xếp cũng một hàng, hết cách rồi, chỉ đành nhắm mắt lại.

Các vị tiêu thư kia thấy hai nàng tới, dần dần thu tiếng cười lại, yên tĩnh dừng lại, cũng không thêm nhắc lại.

Phần Đại tìm chỗ chết nói: “Cuối cùng thanh tĩnh.” Rước lấy một đám ánh mắt tàn nhẫn của các vị tiêu thư.

Tường Dung kỳ thực muốn nhắc nhở Phần Đại vào cung nói chuyện, làm việc tất cả phải cẩn thận, Phần Đại sao có thể nghe lời khuyên như thế được? Nàng chưa kịp nhắc nhở thì nghe câu nói đó của Phần Đại đành nuốt trở vào, cuối cùng vẫn lựa chọn không nói. An thị nói rất đúng, mỗi người đều có tạo hóa, không ai quản được ai.

Từng người từng người tiến cung, Tường Dung không thấy các nàng Huyền Thiên Ca, hỏi các vị tiêu thư khác mới biết, Vũ Dương quận chúa vốn là người trong hoàng gia, căn bản không cần đứng xếp hàng. Còn các vị khác hay đi cùng sớm đã được quận chúa mang vào cung.

Rốt cuộc các nàng cũng đã được kiểm tra thiệp mời xong, Tường Dung chợt phát hiện, cung yến này không cùng nơi với lần trước. Cửa vào cung không giống lần trước, đương nhiên nơi tổ chức tuyệt đối cũng không phải hướng Lưu Ly viện.

Nàng đang nghĩ ngợi hiện đang là mùa đông, cung yến nên tổ chức trong phòng chứ?

Cung nữ tiếp nhận dẫn đường, liền dẫn các nàng đến cạnh một vùng hồ lớn. Hồ nước không kết băng, trên hồ có thuyền lớn nhỏ bày ra, có thuyền có người ngồi, có thuyền không có.

Thấy lại một nhóm người nữa tới, thái giám giữ thuyền vội vàng đem thuyền lại gần bờ, hỏi cung nữ dẫn đường: “Phía sau còn mấy tốp?”

Cung nữ đáp: “Khoảng ba đợt nữa.” Sau đó xoay người lại cùng các quý媛 nữ nói: “Cung yến hôm nay được cử hành ngay trên hòn đảo nhỏ giữa hồ, mọi người sẽ ngồi thuyền đi đến đó, các phu nhân tốp trước cũng đã qua, chúng ta cũng mau đi thôi!” Nói xong, liền bắt đầu sắp xếp người lên thuyền.

Ba vị tiêu thư Phụng gia ngồi chung, thuyền vừa đủ cho ba người, bắt đầu lác lác di chuyển, có mấy người nắm chặt cột đình trên thuyền, có mấy người đứng ngắm phong cảnh.

Trầm Ngư đứng ngay bên cạnh Phần Đại, từ lúc lên thuyền không ngừng nhìn xung quanh. Phần Đại nhìn bộ dạng của nàng thì biết là đang tìm người, lại liên tưởng đến Hàn thị nói nàng đối với Thất điện hạ đủ loại biểu hiện, sao còn không hiểu tâm tư Trầm Ngư, không khỏi hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Đại tỷ đừng lấy tâm tư mình làm bản Thuận vương điện hạ, nên suy nghĩ một chút, bản thân tỷ hiện giờ không xứng với điện hạ.”

“Phụng Phần Đại.” Trầm Ngư lần này không nổi giận, chỉ lạnh giọng nhắc nhở nàng: “Không nên cảm thấy nhờ thánh chỉ lần này có thể trở lại thì có thể ở lại trong phủ mãi mãi. Chỉ cần phụ thân một ngày không vứt bỏ ta, thì người cũng đừng hòng ngóc đầu lên được, và lại...” Nàng liếc sang phía Tường Dung: “Trên người còn có Tường Dung, với lại lấy thân phận nương người, chỉ một điểm này, đời người còn có hi vọng sao?”

Đến cùng Trầm Ngư hơn nàng vài tuổi, cũng làm dòng chính nữ nhiều năm như vậy, chút kỹ năng nói móc nàng cũng có thể làm.

Phần Đại bị nàng nói đến tức giận, hung hăng giậm chân một cái, nhưng quên đang là trên thuyền. Thân thuyền liền lác lác, dọa Tường Dung mặt mũi trắng bệch.

Thái giám chèo thuyền nói: “Các tiêu thư ngàn lần đừng lộn xộn, thuyền này nhỏ, nếu không cẩn thận lỡ rơi xuống nước, mà trời hiện đang rất lạnh.”

Câu nói kia cũng nhắc nhở Phần Đại, nàng nhìn chằm chằm hồ nước lạnh như băng, rồi nghĩ nếu Phụng Trầm Ngư lúc này ngã xuống hồ nước, có thể nhấn chìm kiêu ngạo của nàng ấy..

Nàng nghĩ như vậy, cánh tay cũng chuyển động theo.

Tiếc thay, Phụng Trầm Ngư sớm đã chú ý tới vẻ mặt của nàng, lúc Phần Đại nhìn chằm chằm hồ nước, lại thấy nàng khẽ động tay, sao lại không hiểu Phần Đại muốn làm chứ.

Chỉ là Trầm Ngư cũng không vạch trần, chỉ cẩn thận tính khoảng cách bước chân rồi dịch lại phía sau, lúc Phần Đại hạ quyết tâm thì nàng lôi Tường

Dung lại.

Phấn Đại không kịp đề phòng, vươn cánh tay dùng sức đẩy, miễn cưỡng đem Tường Dung đẩy xuống nước rồi sững sờ tại chỗ.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, tiếp theo là tiếng Phụng Trầm Ngự hét chói tai —— "Không tốt! Người đâu a! Có người rơi xuống nước!" Một bên vừa gọi một bên nhìn Tường Dung đang trong nước, không ngừng hỏi: "Tam muội, muội không sao chứ? Tam muội?"

Hồ nước hàn đông băng hàn thấu xương, mặc dù không thành băng, nhưng cũng có chút vụn băng, đừng nói người rơi xuống, đám cung nhân ngày thường thò tay vào cũng bị lạnh đến cảm.

Tường Dung cảm thấy trong nháy mắt bản thân sẽ bị đông cứng, tay cũng không nâng được, người nhanh chóng chìm xuống đáy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 173: Chà chà lại ngã xuống

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Trầm Ngự sợ choáng váng, nàng vốn nghĩ đẩy Trầm Ngự, lại không nghĩ rằng người mình đẩy xuống lại biến thành Tường Dung.

Mất thấy Tường Dung chìm sắp tới đáy, lòng của nàng thỉnh thoảng nổi lên kinh hoàng, không ngừng mà hô to với thái giám chèo thuyền: "Người còn đứng ngay ra đây làm gì? Mau đi xuống cứu người a! Không thấy có người rơi xuống nước sao?"

Thái giám kia bắt đầu dĩ bụng tay: "Tiểu thư, nô tài vốn không biết bơi, lại nói, dù cho biết bơi cũng vô dụng, hồ băng như thế, nhảy xuống là chết ngay."

Phấn Đại dọa mặt mũi trắng bệch, dù cho nàng lúc đầu tính đẩy Trầm Ngự, nhưng nàng cũng chỉ là tiểu nha đầu mười tuổi, sao nghĩ được nhiều như thế. Hồ nước có lạnh hay không nàng cũng không biết, ngã xuống thì sẽ chết người, nàng cũng chưa từng nghĩ vậy. Chỉ là muốn làm Trầm Ngự xấu mặt tỳ, huống chi trên mặt hồ nhiều thuyền như thế, còn có thái giám, nếu có người rớt xuống thì nên lập tức nhảy xuống cứu. Không nghĩ tới tên thái giám này lại nói hân không biết bơi.

"Chúng ta ở trên mặt hồ chèo thuyền cũng không phải mười một hai lần, mấy năm nay cũng chưa có tiểu thư nhà nào không an phận mà rơi xuống." Thái giám nói một câu, giải tỏa nghi ngờ của nàng, đồng thời cũng chế giễu các nàng một phen, ý là —— các người tự chuốc phiền phức.

Phấn Đại cực kỳ gấp, Tường Dung sống chết nàng không để ý, nhưng tuyệt đối không được chết trong tay nàng, Phụng Trầm Ngự còn đứng ở đây, chỉ cần nàng mở miệng chứng minh, tất cả mọi người sẽ tin là nàng đẩy Tường Dung xuống nước, bởi vì sự thực chính là như thế.

Nàng bám vào mép thuyền, liều mạng mà gọi: "Tam tỷ! Tam tỷ!"

Nha đầu Tường Dung mang bên người Mai Hương cũng sốt ruột sắp điên, tay cũng duỗi, mò trong nước.

Nhưng không nghe được lời đáp của Tường Dung, chẳng những không có, ngay cả hồ nước vì Tường Dung ngã đang gợn sóng cũng dần dần bình thường.

Phụng Trầm Ngự tiến sát lại gần bên tai Phấn Đại, nhẹ giọng nói: "Tứ muội mưu sát Tam muội, rớt cuộc vì cái gì?"

Đầu Phấn Đại đỏ mặt lạnh, hai tay nắm thành quyền, toàn thân run cầm cập, bỗng nhiên sinh ra loại cảm giác muốn liều mạng với Trầm Ngự. Nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Ngự, chớp mắt hai người đụng nhau, mắt tóe lên tia lửa.

Lúc này, chợt nghe "Rầm" một tiếng, lại có một người nhảy vào trong hồ nước.

Hai người kinh hãi, quay đầu lại xem.

Lúc này, thuyền vẩy lại càng ngày càng nhiều, các tiểu thư, phu nhân trên thuyền từng người bị dọa, tay nắm chặt cột đình không dám động.

Người nhảy xuống là nam tử, bộ dáng chắc alf thị vệ, sau khi vận nội công cấp tốc nhảy xuống đuổi theo tốc độ chìm của Tường Dung, sau đó đưa tay bắt lấy, thành công mang Tường Dung rời khỏi mặt nước.

Phấn Đại thở phào nhẹ nhõm, nghĩ nói: "Coi như cứu được người lên" nhưng lại nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Tường Dung, lời nói ra đến khóe miệng thì nuốt trở vào lại.

Còn sống chứ?

Thị vệ dẫn theo người đến giúp. Phấn Đại gấp gáp kêu la: "Thuyền của chúng ta ở chỗ này!" Nhưng không người nào để ý đến nàng, mang Tường Dung thẳng đến một chiếc thuyền lớn khác.

Trầm Ngư neho mắt nhìn chiếc thuyền lớn kia mới phát hiện chiếc thuyền này làm bằng bạch ngọc, có nơi nạm vàng, hoa lệ vô cùng.

Mà lúc này, ngoài đình thuyền lớn, có một người đang đứng chấp tay, sắc mặt lo lắng nhìn hai người bơi trong nước.

Huyền Thiên Hoa?

Trầm Ngư nhủ mi tâm, chỉ thấy lúc tên thị vệ kia mang Tường Dung bơi tới mạn thuyền, Huyền Thiên Hoa chủ động khom lưng, vươn tay, tự mình ôm Tường Dung đem vào trong thuyền. Lúc này hần mới chỉ huy nha hoàn bên người nói gì đó.

Nha hoàn kia chủ động giúp Tường Dung mớm thuốc, không lâu sau sắc mặt trắng bệnh của Tường Dung trở lại bình thường.

Trong lòng Trầm Ngư thoáng cái vọt lên ghen tỵ, không thèm suy nghĩ, bất chợt cả người nghiêng sang một bên kèm theo một tiếng kêu sợ hãi, cả người ngã xuống nước. [ta nói ta khinh (_ _!) đùa nhau ngã xuống nước]

Phấn Đại không còn gì để nói, hôm nay là đại hội nhảy xuống hồ hay sao? Lúc này Phượng Trầm Ngư tự mình chầy xuống nước thế vì sao lúc này còn đòi lại là Tường Dung?

Nàng cảm thấy đầu óc chính mình có chút đủ dùng, lúc này chợt nghe tên thái giám chèo thuyền nói: "Vẫn là Thất điện hạ có tấm lòng nhân hậu." Lúc này nàng mới nhìn về phía đối diện, quả nhiên, Thất điện hạ Huyền Thiên Hoa đang ngồi xôm trên thuyền nói chuyện cùng Tường Dung.

Phấn Đại trong nháy mắt đã hiểu, thì ra là Phượng Trầm Ngư ghen tỵ?

Ha ha ha! Nếu chẳng phải đang ở trong cung, nàng thật sự muốn cất tiếng cười to. Phượng Trầm Ngư, người không biết Thất điện hạ là người như thế nào sao? Cho dù Thất điện hạ không nói gì, chỉ cần một ngày chuyện này truyền ra, người sẽ bị người trên đời thóa mạ, đủ để làm chìm thanh danh của người.

Tiếng rơi xuống nước của Phượng Trầm Ngư khiến cho một đám người kinh sợ, có vài tiểu thư bắt đầu sợ, không ngừng hỏi người chèo thuyền: "Không phải nói tất cả đều ổn sao? Vì sao lại có người thứ hai liên tiếp té xuống nước?"

Cũng có người tin mắt, thấy được Phượng Trầm Ngư ngã xuống nước như thế nào, tuy nhiên không nghĩ ra tại sao như thế, vì thế quỷ xuống hỏi: "Vì sao Đại tiểu thư Phượng gia phải tự mình nhảy vào hồ?"

Huyền Thiên Hoa cũng nhìn thấy màn này, nhưng không tiếp lời, hần đang tự tay choàng áo choàng dày lên người Tường Dung, sau đó nhẹ giọng nói với nàng: "Cố gắng một chút, chờ lên được bờ sẽ có người giúp người đi thay xiêm y."

Tường Dung nhìn chăm chăm cả người mình, toàn bộ xiêm y đều ướt, òa khóc: "Thực xin lỗi, ta làm ướt xiêm y người đưa cho ta! Hu, ta thật vô dụng!" Tiểu hài tử cứ khóc cũng không nghĩ đến mất hình tượng, nước mắt nước mũi một đồng, cũng không đoái hoài tới xưng hô, chỉ người người ta ta.

Nhưng Huyền Thiên Hoa cũng không tức giận, chỉ thấy đứa nhỏ này có chút bất đắc dĩ: "Đừng khóc, ta không trách người, xiêm y ướt giặt hong khô qua là tốt rồi, nếu thực sự không được, thì ta lại đưa người một cái khác."

Tường Dung giương mắt to nhìn về phía hần, có một loại ức chế liều mạng mà kích động. Nàng nhớ lời nói của An thị, nhớ rõ thân phận mình, nàng biết, mặc kệ giờ phút này mặc dù nàng muốn nhào vào trong lòng Thất điện hạ, nàng cũng phải nhẫn.

Nàng không biết hiện tại nàng trong mắt Huyền Thiên Hoa kỳ thực chỉ là đứa bé. Tiểu cô nương mới mười tuổi cũng không tính là nữ nhân được.

Hải tửPhượng gia căn bản đối với hần mà nói trừ Phượng Vũ Hoành, những người khác không có chút ấn tượng nào với hần.

Trước đây Phượng Vũ Hoành dù sao cũng thường mang tiểu nha đầu này theo, ngay cả lần này cũng đặc biệt cầu xin hần giúp đỡ, thậm chí còn làm xiêm y mùa đông đẹp cho nàng.

Hần biết chắc dùng danh nghĩa Phượng Vũ Hoành không thể mang đồ đến Phượng phủ, cũng chỉ có thể lấy danh nghĩa của mình đưa tới. Đương nhiên, làm vậy sẽ làm những người có tâm suy đoán, nhưng không quan trọng. Hần là Huyền Thiên Hoa, được xưng làm nam tử xuất trần nhất thế gian này, hần không sợ người khác nói này nọ, cũng không sợ người khác suy đoán. Mặc kệ, hần vẫn làm, chưa bao giờ hối hận, cũng không muốn giải thích với bất cứ người nào.

Bây giờ chuyện của nha đầu này cũng giống như vậy.

"Đứng lên nào." Hần duỗi tay đỡ Tường Dung: "Đi vào trong thuyền sẽ ấm hơn chút."

Mặc dù người Tường Dung lạnh run, nhưng được Huyền Thiên Hoa đỡ, trong lòng ấm lại. Bị Huyền Thiên Hoa nắm bả vai, gò má thậm chí còn có chút nóng.

Trái tim nhỏ nhảy rầm rầm, hi vọng cánh tay kia sẽ không lấy xuống, tiếc thay, rất nhanh, nhiệt độ đã không còn.

"Điện hạ, người trong nước kia có cần cứu không?" Cửu Tử Dung vừa trở lại, tên thị vệ kia một thân ướt đẫm, cả người không khỏi run lên.

Huyền Thiên Hoa nhìn vào trong hồ nước, Phượng Trầm Ngư chìm nhanh hơn so với Tử Dung, qua một hồi, chỉ sợ cũng đã đông cứng.

"Đi cứu đi!" Sau đó lại bỏ tức một câu: "Sau khi cứu thì đưa lên thuyền lúc đầu của nàng, chuyện khác giao cho cung nhân đi làm."

Thị vệ kia gật đầu, lại nhảy vào trong nước.

Không lâu lắm, Trầm Ngư cũng được hân cứu đem lên.

Phượng Trầm Ngư so với Tử Dung cứng rắn hơn, không có hôn mê. Vừa nhìn thấy thị vệ này cứu mình nhưng đem mình bơi về hướng khác, nàng không giấu bộ nữa, bắt đầu dùng sức đẩy người ta ra, sống chết cũng không muốn về con thuyền với Phần Đại.

Đội thuyền trên mặt hồ, có một thanh âm không chút khách khí lên tiếng giục cọt thuyền đến, sau đó thì nghe được một thanh âm nói: "Nếu nàng đã không muốn lên, vậy hãy để cho nàng đội trong nước a!"

Mọi người nhìn theo tiếng nói phát ra, chỉ thấy có một chiếc thuyền lớn khác đang đi tới, trên thuyền quần rất nhiều tấm màn màu xám tro, có một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau uống trà.

Lời vừa rồi là do nam nhân kia nói, lập tức cô gái ngồi đối diện cười theo: "Thật buồn cười, trời đang rất lạnh, thế mà từng người từng người cùng nhau ngã vào nước."

Có người nhận ra hai người nọ, nhỏ giọng thì thầm: "Là Tứ điện hạ cùng tiểu thư Bộ gia."

Lúc này, chiếc thuyền ấy đã cùng thuyền ngọc bạch của Huyền Thiên Hoa tới cùng một nơi. Huyền Thiên Hoa liếc mắt nhìn vào trong, chủ động nói: "Tứ ca."

Huyền Thiên Dịch gật đầu: "Thất đệ cũng thật hăng hái, còn nghĩ cứu người."

Huyền Thiên Hoa cười nhạt không nói.

Bộ Nghi Thường từ bên người Huyền Thiên Dịch đứng lên, đi ra thuyền đình hướng Huyền Thiên Hoa khom người một cái, nói: "Nghi Thường tham kiến Thất điện hạ."

Huyền Thiên Hoa khoát tay: "Không cần đa lễ." Thái độ ôn hòa, nhưng cũng mới lạ đến cực điểm.

Bộ Nghi Thường lại nghĩ đến lần trước các hoàng tử trên cung yến cùng Phượng Vũ Hoành thân thiện, mở miệng một tiếng gọi đệ muội thân thiết. Nhưng vì sao nàng cũng là chính thê của hoàng tử mà đãi ngộ lại hoàn toàn bất đồng như thế?

Bây giờ Phượng Vũ Hoành đã chết, nàng lại chuyển con giận lên người các hài tử Phượng gia. Chỉ thấy Bộ Nghi Thường liếc nhìn Tử Dung đang rụt rè bên cạnh Huyền Thiên Minh, vừa liếc nhìn Trầm Ngư cùng thị vệ đấu tranh còn trong nước, hừ lạnh nói một câu: "Người của Phượng gia chính là tiện nhân."

Tử Dung nghe, ủy khuất nói: "Bộ tiểu thư sao có thể nói vậy được?"

"Người tính là thứ gì?" Bộ Nghi Thường thoáng cái trừng mắt: "Một thứ nữ mà cũng dám nói chuyện với ta?"

"Người..." Tử Dung tức giận đến vành mắt thoáng cái đã đỏ, nàng vào giờ phút này đặc biệt nhớ tới lúc trước Phượng Vũ Hoành nghe một câu không thuận lỗ tai sẽ ngay lập tức bác bỏ, nhưng hệ thống ngôn ngữ của nàng thật lâu cũng không thể sắp xếp rõ ràng cái gì nên nói.

Là Huyền Thiên Hoa thay nàng mở miệng, nói: "Dòng chính nữ Bộ gia? Nếu giáo dục như vậy, thật chẳng xứng gã vào hoàng gia ta."

Hắn vừa nói, Huyền Thiên Dịch liền không thể ngồi yên. Tuy nói Huyền Thiên Hoa là đệ đệ hắn, nhưng nhi tử hoàng đế còn có thân gần còn có xa lạ, Huyền Thiên Hoa là do Vân phi nuôi lớn, trong lòng Thiên Vũ đế, hắn và Huyền Thiên Minh cũng giống nhau.

"Thất đệ không nên tức giận, con gái con đưa cái vả là chuyện thường xảy ra." Huyền Thiên Dịch mở miệng giải vây, nói nhưng không chút nào xuôi tai.

Nhưng Huyền Thiên Hoa một chút mặt mũi cũng không cho, chỉ lắc đầu nói: "Tứ ca, tuyệt đối không nên trách tội phụ hoàng, phụ hoàng lúc trước vì người vừa ý Bộ gia hương môn nên định xuống hôn sự này, nghĩ rằng tiểu thư Bộ gia nhất định nhân phẩm xuất chúng, nhưng không nghĩ Bộ gia tiểu thư lại được dạy ngọc đến thế, chuyện này thực sự chẳng phải là ý của phụ hoàng."

Huyền Thiên Dịch có thể nói cái gì? Hắn xưa nay đều biết, thoạt nhìn Huyền Thiên Hoa như tiên, nhưng thực chất là diêm vương mặt cười, chỉ sợ kết cục người đắc tội hắn còn thảm hơn đắc tội Huyền Thiên Minh.

"Sao sẽ, sao sẽ." Hắn một bên thuận miệng đáp lời, một bên trừng mắt về phía Bộ Nghi Thường: "Còn không mau xin lỗi Phượng gia tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 174: Dù đến âm tào địa phủ cũng phải đòi nợ

Editor: Bell Huỳnh

Bộ Nghê Thường không vui, nhưng nhìn mặt Huyền Thiên Dịch đã tái, nàng biết đây là quyết định của Tứ hoàng tử sau khi cân nhắc thiệt hơn.

Đã đành phải thấp đầu, hướng Tường Dung lên tiếng: “Xin lỗi.”

Tường Dung không nói gì, đứng bên cạnh Huyền Thiên Hoa, trên người không ngừng run rẩy.

Huyền Thiên Hoa đối với Huyền Thiên Dịch ôm hạ quyền, không nói gì thêm nữa, một lần nữa ôm vai Tường Dung, đỡ đến trước đình trong thuyền.

Bộ Nghê Thường trừng mắt nhìn bóng lưng hai người, hung hăng cắn lên răng bạc.

Mà trong hồ nước, thị vệ đem Trần Ngư nâng lên mạn thuyền phía Phấn Đại, dùng sức nhấc người lên, thái giám phía trên thấy thế liền tiếp nhận thu xếp về thuyền.

Ý Lâm nhanh chóng tiến lên lấy áo choàng mỏng sau lưng mình khoác cho Trần Ngư, đỡ người đến đình trong thuyền.

Trần Ngư đã bị lạnh đến thần trí cũng mơ hồ, trong miệng loạn xạ hô: “Thất điện hạ, giúp ta.”

Phấn Đại hừ nhẹ một tiếng: “Thất điện hạ cũng không có thời gian cứu người...người được thị vệ và thái giám cứu.”

Trần Ngư mơ mơ hồ hồ không nghe rõ Phấn Đại nói gì, chỉ cảm thấy trên người lạnh run cầm cập, cả người như rơi vào động băng.

Phấn Đại đứng dậy, ghét bỏ đá Trần Ngư một cước, đại tỷ này bây giờ đối với nàng mà nói, hết như hàng hóa bị người ta dùng xong rồi bỏ, cùng một chỗ cũng làm nàng cảm thấy mất mặt.

Ý Lâm trừng Phấn Đại, nhưng cũng không dám nói gì. Dù sao nàng cũng chỉ là nha đầu, địa vị của Trần Ngư bây giờ tại Phụng hoàng phủ khá xấu hổ, nàng cũng không nghĩ sẽ vì Trần Ngư mà đắc tội với Phấn Đại, nếu hiện tại nháo gây chuyện, sợ cả Trần Ngư cũng không giữ được nàng.

Phong ba cuối cùng cũng kết thúc, các thuyền dần dập lái tới bến của đảo giữa hồ.

Lúc lên bờ, sớm có cung nữ chờ ở trên bờ, vừa thấy Tường Dung được Huyền Thiên Hoa đỡ xuống thuyền liền vội vàng tiến lên đón người: “Điện hạ yên tâm, nô tỳ thay xiêm y cho Tam tiểu thư ngay.”

Huyền Thiên Hoa gật đầu, hướng Tường Dung nói: “Đi thôi, không phải sợ.” Lại phân phó cung nữ: “Hầu hạ cho tốt.”

Tường Dung thật sự bị lạnh, run cầm cập, gật đầu, mang theo ánh mắt khóc sưng của Mai Hương, rồi đi theo cung nữ.

Trần Ngư bên này đợi đến nửa ngày cũng không có ai để ý, có vị phu nhân quả thực không nhịn được nữa, mới chủ động lấy áo choàng của mình khoác cho nàng, lúc này thái giám mới tiến lên, liếc Trần Ngư nói: “Người đi cùng chúng ta.”

Trần Ngư không tính toán, lúc này cũng không nhớ phải tìm Huyền Thiên Hoa, mơ mơ màng màng được Ý Lâm nâng đi theo thái giám ấy.

Đảo giữa hồ này nói là đảo, nhưng trên thực tế là một khối đất phẳng, diện tích rất lớn, có thể chứa gấp đôi số người hôm nay đến dự tiệc.

Bởi vì chỗ này chưa từng mở cho người bên ngoài, mà trên đảo đều là mỹ cảnh, dần dần có người quên đi chuyện vừa rồi.

Không tới nửa canh giờ, cuối cùng Tường Dung đã thay xong xiêm y trở lại, tóc cũng được lau khô. Tuy sắc mặt vẫn có chút trắng, nhưng càng lộ ra nét điềm đạm đáng yêu.

Nàng được cung nữ dẫn tới nơi tổ chức cung yến, tiểu cung nữ giới thiệu nói: “Mảnh đất này lúc trước là một rừng mai, nhưng sau này hoàng thượng nói san bằng lại để làm thành miếng đất trống cho mọi người họp mặt, thế là chặt hết mai.”

Tường Dung một bên nghe cung nữ nói một bên tìm kiếm bóng dáng Huyền Thiên Hoa, rốt cục cũng tìm thấy hắn đang ngồi một mình uống trà ở một góc thanh tịnh.

Tường Dung bước nhanh về phía đó, Mai Hương theo sát phía sau, nhiệm vụ của tiểu cung nữ cũng đã hoàn thành, hướng Tường Dung khom người một cái rồi rời khỏi.

Lúc nàng đến đó, Huyền Thiên Hoa vừa vận đặt chén trà trong tay xuống, thấy nàng đến, chủ động mở miệng hỏi: “Có tốt hơn không? Cần uống thuốc

không?”

Tường Dung gật đầu, nghi vấn trong lòng hỏi: "Vì sao được của Bách Thảo Đường của Nhị tỷ ta lại ở chỗ điện hạ?"

Huyền Thiên Hoa thầm nghĩ còn không phải là Nhị tỷ người mới đưa sao, nhưng ngoài miệng không thừa nhận, đành nói dối: "Bách Thảo Đường nổi tiếng gần xa, chúng ta thường xuyên đến đây mua một chút trữ sẵn."

Tường Dung cũng không hoài nghi nữa, cảm thấy Huyền Thiên Hoa nói rất có lý, vì thế lại cúi người nghiêm túc nói: "Đa tạ Thất điện hạ cứu Tường Dung, nếu không có điện hạ, sợ rằng Tường Dung đã chết trong hồ." Nàng nói lời này trong lòng vẫn có chút sợ, đặc biệt nghĩ tới lúc đó Trầm Ngư lời nàng, sau đó Phán Đại lại đẩy nàng, thì cảm thấy khắp người phát run. Các nàng là chị em ruột, sao lại làm thế?

Huyền Thiên Hoa thấy nàng có chút thất thần, nâng một tách trà khác lên cho nàng uống: "Uống đi, từ từ thôi."

Tường Dung có chút xấu hổ, đồ mặt tiếp nhận trà nóng, nhưng lại cảm thấy có chuyện nhất định phải giải thích, vì thế lại nói: "Bên trong không có xiêm y trắng, xiêm y này màu sắc dễ nhìn, nhưng Nhị tỷ ta..." Vừa nhắc tới Phượng Vũ Hoành, lòng nàng lại nặng trĩu.

"Trách không được A Hoành thích người." Huyền Thiên Hoa nhìn Tường Dung, nở nụ cười nhạt, bất chợt tiến lên nửa bước, cúi người cạnh tai nàng, nhỏ giọng nói: "Yên tâm, yến tiệc này là chuẩn bị nghênh đón A Hoành, nàng ấy sẽ rất cao hứng."

Tường Dung hoàn toàn không hiểu Huyền Thiên Hoa nói vậy rốt cuộc là có ý gì, nhưng lúc này, người tới tham gia cung yến đã lục tục đến đông đủ, không ít người tụ tập ở vùng trời nhỏ này, còn có mấy vị hoàng tử cũng đang đi tới bên này.

Nàng khom người một cái, chủ động nói: "Không quấy rầy điện hạ, Tường Dung đến nơi khác ngồi." Sau đó nhắc váy chạy ngay.

Huyền Thiên Hoa nhìn theo, chỉ cảm thấy đáng về chạy đi của nàng có chút giống Phượng Vũ Hoành, không khỏi cười nhạt.

Sau khi Tường Dung trở lại, lập tức bị một đám tiểu thư, phu nhân xúm lại, dù nói thế nào, nữ tử được Thất hoàng tử xem trọng, luôn đáng giá nịnh bợ.

Huyền Thiên Ca không dễ gì cứu Tường Dung ra khỏi đám người này, lôi kéo nàng đến chỗ ngồi của các nàng, ba người Nhậm Tích Phong đã sớm ngồi nơi đó nhìn nàng nở nụ cười.

Bạch Phù Dung thân thiện kéo cánh tay Tường Dung, giục cọt nàng: "Tiểu nha đầu, trong lòng có phải đang bay nhảy không?"

Tường Dung bị các nàng cười đến đỏ gò má, máu mũi cũng sắp chảy, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ câu nói kia của Huyền Thiên Hoa.

Bản thân nàng không cảm thấy Nhị tỷ nàng đã chết, sở dĩ thường xuyên mặc xiêm y trắng, chẳng qua là không muốn phô trương quá mức. Trong lòng nàng, Nhị tỷ lúc nào cũng là người lợi hại nhất, người nào chết thì chết chứ Nhị tỷ không chết được.

Cho nên, vừa rồi nói như thế chẳng lẽ là...

Tường Dung gạt mình, thấy Huyền Thiên Ca thì nhỏ giọng hỏi: "Các người là tới tìm Nhị tỷ ta?"

Huyền Thiên Ca sững sờ: "Người nghe ai nói?"

"Ta..." Tường Dung ngần ra, lắc đầu: "Ta đoán. Các người là bằng hữu tốt nhất Nhị tỷ ta, nếu như thật sự nàng đã chết rồi, các người sao còn có tâm tư đến giục cọt ta."

Phong Thiên Ngọc khen nàng: "Thông minh."

Tường Dung mắt sáng ngời: "Nói vậy, đây là sự thật?"

Huyền Thiên Ca ghé vào lỗ tai nàng nói một lát, chỉ thấy Tường Dung miệng càng lúc càng há to, lớn đến nỗi Bạch Phù Dung nhét cho nàng một món điểm tâm cũng chưa lấp kín.

Huyền Thiên Ca nói xong, Tường Dung suýt nữa nghẹn điểm tâm mà chết, vừa uống nước vừa vội hỏi lại: "Quận chúa không có gạt ta chứ?"

"Ta lừa người làm gì?" Huyền Thiên Ca liếc sang đám người kia, thoáng cái đã nhìn thấy Phượng Căn Nguyên đang trong đám đại thần, có vẻ mọi việc đều thuận lợi a?. Nàng thoáng cau mày, đưa ngón tay ngoắc qua nói: "Nhìn phụ thân của người kia, trong nhà có một nữ nhi vừa chết, hẳn không lập linh đường; hai nữ nhi khác bị rơi xuống nước, hẳn cũng không hỏi thăm. Chà?" Như đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Không đúng, cha người không phải coi Đại tỷ người như quốc bảo sao, nâng nàng trên tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan hay sao? Sao nàng ta rơi xuống nước, hẳn ngay cả hỏi thăm cũng không có?"

Tường Dung không biết nên giải thích thế nào với Huyền Thiên Ca, cũng không thể mang chuyện của Phượng Trầm Ngư nói ra, đại sự có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Nàng lắc đầu, đành thở dài, chỉ nói: "Tâm tư của phụ thân từ trước đến giờ khó đoán, ta cũng không biết."

Huyền Thiên Ca biết từ cái miệng của Tường Dung cũng không hỏi ra được gì, thẳng thắn đứng lên, hướng Phượng Căn Nguyên rồi đi tới.

Tướng Dung kéo tay nàng, bị Phong Thiên Ngọc cản lại: “Ngươi chớ xía vào chuyện của nàng, phụ thân ngươi thì phải là Thiên Ca mới thu thập được.”

Phượng Cẩn Nguyên nhìn thấy Huyền Thiên Ca đi tới bên này, mà lúc này, đang có quan tam phẩm mời rượu hắn, hắn vừa bùng chén rượu lên, Huyền Thiên Ca đã đến bên cạnh—— “Phượng tướng thoát nhìn rất vui vẻ a! Còn nâng ly cạn chén, ngài đây là đang chúc mừng cái gì?”

Phượng Cẩn Nguyên đau cả đầu, hắn sợ nhất chính là Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca, người của hoàng thất, nói cũng không được, mà chửi cũng không xong, lại là người có quan hệ vô cùng tốt với Phượng Vũ Hoàn. Vì chuyện của Phượng Vũ Hoàn, không ít lần Huyền Thiên Ca cùng Phượng gia âm ỉ, không ngờ cung yến lần này cũng không buông tha hắn.

Trong lòng hắn thầm thở dài, vẫn là đáp: “Quận chúa nói đùa, hôm nay hoàng thượng thiết yến, hạ quan cũng không muốn làm mọi người mất hứng.”

“Phải vậy không?” Huyền Thiên Ca gật đầu: “Phượng tướng nói cũng có lý, chẳng qua hôm nay ngươi tiến cung, tin tưởng Hoàng thượng là người thông tình đạt lý, Phượng đại nhân gia có tang sự, ai cũng sẽ không bói móc ngươi. Đồng thời mất hai đứa con một trai một gái, chuyện này cũng quá sức chịu đựng, cũng thật khó cho Phượng đại nhân.”

Nàng nói một lúc một lớn, dường như ai cũng nhìn về phía bên này.

Chỉ thấy Huyền Thiên Ca vừa dứt lời, liền vẫy tay với mọi người: “Đừng chỉ đứng nhìn, bốn quận chúa biết các người đều muốn chia buồn với Phượng đại nhân, để hắn nén bi thương. Tối đây, tất cả tối đây, trong nhà Phượng đại nhân không lập linh đường, vậy chúng ta thừa dịp cung yến lần này chia sẻ cùng Phượng đại nhân.”

Một đám phu nhân tiểu thư cũng bị nàng gọi tới, vây quanh Phượng Cẩn Nguyên không ngừng nói: “Phượng tướng, nhất định phải nén bi thương a! Phượng tướng, người chết không thể sống lại, ngài nên bảo trọng thân thể! A! Một đứa con trai một đứa con gái, Phượng tướng trong nhà thật là năm hạn bất lợi nha!”

Phượng Cẩn Nguyên trong lòng than xui, lại không có biện pháp phát hỏa, đành phải nhắm mắt nhận một tiếng nén bi thương này. Thật vất vả tìm chỗ trống trong lời nói của mọi người, lúc này mới vội vàng nói: “Việc trong nhà ta chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay Hoàng thượng vì Tể An huyện chủ mở yến tiệc, chúng ta không cần đoạt vị trí chủ tiệc.”

Huyền Thiên Ca che miệng cười khanh khách: “Phượng tướng, ngài nhớ tới hôm nay cung yến này rất cuộc vì cái gì là tốt rồi. Vị huyện chủ kia thể nhưng chịu hoảng sợ, đến lúc đó mong rằng Phượng tướng có thể giúp đỡ an ủi một chút.”

“Đó là tất nhiên, đó là tất nhiên.”

“Được.” Huyền Thiên Ca thoáng nhìn ở giữa, chỉ thấy Đế hậu song song cùng đến, lúc này mới im lặng, xoay người trở về chỗ ngồi của mình. Trước khi nàng hoàn toàn rời khỏi, còn cố nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên: “Đừng rồi, Phượng đại nhân, lúc trước ta may mắn gặp qua vị huyện chủ này một lần, nhưng nàng thật hiểu biết, nói với ta, những người từng nợ nàng, nàng nhất định nhớ, dù là đến âm tào địa phủ, cũng nhất định đòi lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 175: Con dâu trầm con dâu phải đánh nữ

Editor: Bell Huỳnh

Lời của Huyền Thiên Ca làm Phượng Cẩn Nguyên hốt hoảng, hắn đối với cái chức huyện chủ bất ngờ này có chút nghi ngờ, lại nghe Huyền Thiên Ca nói thế, lập tức hắn sinh ra một loại cảm giác không tốt.

Chẳng lẽ...

Phượng Cẩn Nguyên đột nhiên lắc đầu, không thể!

Trong lúc hắn mãi suy nghĩ, hoàng đế đã tọa vị. Tất cả mọi người trên đảo, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Thiên Vũ đảo mất, tất cả mọi người lập tức cảm thấy một trận khí lạnh quét qua đỉnh đầu. Đặc biệt là Phượng Cẩn Nguyên, cứ cảm thấy ánh mắt hoàng thượng dừng ở trên đầu hắn một hồi lâu, ép hắn đến nghẹt thở.

Rốt cục, Thiên Vũ nhìn đủ, vung tay lên: “Bình thân.”

Thái giám Chương Viễn lập tức la to: “Bình thân!”

Đám người lúc này mới đứng lên, sau đó theo nhìn Đế hậu ngồi xuống, cũng quay lại vị trí của mình.

Vừa mới ngồi xuống, chợt nghe được Thiên Vũ mở miệng, thần sắc quan tâm hỏi Phụng Căn Nguyên: “Phụng ái khanh đã rời kinh nhiều ngày, chuyện tế tổ như thế nào rồi?”

Phụng Căn Nguyên nhanh chóng đứng lên, cung kính đáp lời: “Tạ hoàng thượng quan tâm, quê nhà hiện rất tốt.”

Thiên Vũ nheo mắt gật đầu: “Ân, vậy thì tốt. Gần đây trong triều sự vụ bận rộn, trăm trong triều cũng không hỏi thăm người, vừa vặn lúc này hỏi thăm người. Biết tất cả đều tốt, trăm an tâm.” Nói xong, ánh mắt liền lại dò xét trên sân, quay một vòng lại trở về trên người Phụng Căn Nguyên, buồn bực hỏi: “Đưa con dâu kia của Trẫm đâu?”

Phụng Căn Nguyên vừa nghe đã đau đầu, thâm nhủ hoàng thượng, người không phải là đang cố ý sao, lẽ nào Phụng Vũ Hoành chết mà người không biết?

Hắn trộm liếc mấy vị hoàng tử ngồi gần hoàng thượng, chớp mắt liền nhìn đến gương mặt mang chiếc mặt nạ vàng kia.

Nhiều ngày như vậy, sao Cửu hoàng tử một chút động tĩnh cũng không có? Vũ Dương quận chúa đều làm âm ỉ mấy trận, hẳn lại giống như người không có việc gì, quả thực kỳ lạ.

“Hoàng thượng.” Tuy không muốn nói đến chuyện này, nhưng không mở miệng không được, đây là Hoàng thượng, Phụng Căn Nguyên biết rõ, Hoàng thượng muốn dựa vào buổi cung yến này tính sổ với hắn: “Lúc thần hồi hương tế tổ, tổ trạch bất ngờ nổi lửa, đích nam cũng thứ nữ của thần đều... chết trong trận cháy lớn kia.”

Hắn vừa nói vừa giơ tay lau mặt, nhìn trông có vẻ thương tâm, nhưng vừa quay sang thì thấy Huyền Thiên Minh không khách khí chút nào hừ lạnh hắn một tiếng.

Thiên Vũ lắc đầu, nói thẳng: “Phụng ái khanh, đừng nói đùa với trẫm, đưa con dâu kia của trẫm văn võ song toàn, sao trong phòng bốc cháy lại không chạy ra được? Không thể nào!”

Phụng Căn Nguyên trực tiếp quỳ xuống đất, sắc mặt bi ai: “Hoàng thượng, thần cũng hi vọng đây chỉ là lời nói đùa, thế nhưng... là sự thật!”

Thiên Vũ nói về không tin: “Nếu đích nam cùng thứ nữ thật sự chết, vậy tại sao ngay cả tang sự người cũng không làm? Phụng ái khanh, không cần nói gởn những chuyện như thế!”

“Hồi hoàng thượng, tang sự đã xử lý ở tổ trạch, sau khi hồi kinh cũng không có làm lại. Bọn hắn dù nói thế nào cũng là tiểu bối, cho nên thần mới không làm lớn.”

“Phụng đại nhân.” Trong các hoàng tử có người mở miệng, không phải Huyền Thiên Minh, cũng chẳng phải Huyền Thiên Hoa, mà là Nhị hoàng tử, Nguyên vương Huyền Thiên Lăng: “Đệ muội của bốn vương là người biết điều, thành thật, người làm cha như người cũng không thể đặt điều nguyên rủa như thế chứ?”

Phụng Căn Nguyên nghe lời này, lập tức nhớ tới nguyệt tịch ngày ấy chuyện Phụng Vũ Hoành cứu tiểu hoàng tôn, cũng lập tức hiểu được, trong đám hoàng tử này, Phụng Vũ Hoành không chỉ có giao tình với Thất hoàng tử cùng Cửu hoàng tử.

Mồ hôi trên trán bắt đầu đổ, Thiên Vũ để lúc này ngoài dự kiến lên tiếng giảng hòa: “Không nói cái này, Phụng ái khanh là người luôn luôn gần bướng, vất vả lắm mới nói đùa cùng chúng ta, chúng ta không thể không động viên. Cung yến hôm nay là trẫm vì Tề An huyện chủ mới phong mà làm, huyện chủ trước đó vài ngày bị kinh hãi, các vị ái khanh cần phải khuyên giải an ủi mới đúng.”

Đám người lập tức trả lời: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.”

Thiên Vũ thoả mãn gật đầu, hướng Chương Viễn nói: “Đi mời huyện chủ đến đây đi!”

Chương Viễn lập tức chạy đi truyền lời, không lâu lắm, thì thấy lúc này có một chiếc đang tới. Thuyền nhỏ kia dùng màn trướng Nhuyễn Yên la, bên trong có một cô gái đang ngồi, xiêm y lộng lẫy, đang lẳng lặng nhìn mọi người.

Trong lúc nhất thời, có một số ánh mắt bị Nhuyễn Yên la trên thuyềnดึงดูด hấp dẫn, thế cho nên bỏ quên nữ tử vốn nên là vai chính kia.

Thế nhưng cũng có nhiều người đang chăm chú nhìn nữ tử trong thuyền, hoa phục đại phần, trán rù đá ngọc, rõ ràng là huyện chủ hoá trang. Trong lòng nàng còn ôm một con mèo, màu xám tro, đầu to mặt tròn, lại có một đôi ánh mắt như có thể dò xét lòng người.

Chân Phụng Căn Nguyên cũng có chút mềm nhũn, không chỉ có hắn, chân Trầm Ngư cùng Phán Đại cũng run rẩy theo. Đặc biệt là Phán Đại, y như gặp quỷ vậy, một tay bịt kín miệng sợ mình sẽ hét lên.

Đến Tường Dung cũng ngạc nhiên bước tới trước vài bước, chính mình bất giác lại đi đến giữa đám người, chỉ thấy chiếc thuyền kia chậm rãi tới thì trong lòng vui mừng khôn xiết.

Nhị tỷ nàng, thì ra huyện chủ Hoàng thượng tấn phong là Nhị tỷ của nàng!

Tướng Dung cuối cùng cũng hiểu câu nói trước kia của Huyền Thiên Hoa là có ý gì, thì ra Nhị tỷ nàng thật sự không chết!

Rốt cục, chiếc thuyền đến ven bờ, lập tức có hai cung nữ tiến lên đỡ lấy, chỉ thấy nữ tử kia thịnh trang vững vàng rời thuyền, từng bước từng bước đi về phía trước.

Lúc này đám người này mới nhận ra, Tề An huyện chủ được tấn phong chính là đứa con dâu mà hoàng thượng vừa nhắc tới! Nhị tiểu thư Tả tướng đại nhân!

Những người vừa rồi nói Phụng Căn Nguyên nên bị thương đều dồn dập nhìn hắn với ánh mắt chất vấn, thậm chí có người nhanh miệng hỏi: “Phụng tướng, không phải ngài nói nữ nhi ngài bị lửa thiêu chết rồi sao?”

“Uổng công ta còn chảy nhiều nước mắt như thế, cư nhiên thật sự là đang đùa giỡn chúng ta!”

Phụng Căn Nguyên khó cãi, hắn ở Phụng Đồng huyện tìm Phụng Vũ Hoành lâu như vậy cũng không tìm thấy, ai có thể nghĩ tới nha đầu này cư nhiên lại hồi kinh, còn vào trong hoàng cung, còn được tấn phong làm huyện chủ?

Mất thấy Phụng Vũ Hoành muốn đi ngang qua hắn, Phụng Căn Nguyên chột dạ cúi thấp đầu, thân mình cũng xoay vặn vào bên trong.

Quả thực có chút khó xử, không biết nên đối mặt với nữ nhi này ra sao, tuy nói sau đám cháy hắn thật sự có phái người đi tìm, nhưng không có tận lực tìm kiếm, người khác không biết nhưng trong lòng Phụng Căn Nguyên hiểu rõ nhất. Huống chi, người vốn chỉ mất tích nhưng hắn một mực lại khẳng định đã chết, nếu như hoàng thượng ở chỗ này truy cứu hắn tội khi quân, vậy hắn nên làm thế nào mới tốt?

Trong đầu Phụng Căn Nguyên lập tức có nhiều suy nghĩ, mỗi một suy nghĩ đều là vì Phụng Vũ Hoành “hồi sinh”. Hắn căn rằng thâm thờ dài, quả nhiên người xưa nói rất hay, người càng hi vọng ai đó chết, thì người đó càng sống lâu. Người càng hi vọng ai đó sống khỏe mạnh, thì người đó vẫn có thể ngoài ý muốn không còn sống.

Trong lòng hắn là hy vọng nữ nhi này đã chết, tiếc thay, chuyện phát sinh trên người Phụng Vũ Hoành, mỗi một việc, mỗi một chuyện đều vĩnh viễn không thể dùng lý lẽ thường để suy luận.

“Con dâu khẩu kiến phụ hoàng, khẩu kiến Hoàng hậu nương nương, phụ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.” Nói một câu, Phụng Vũ Hoành đã quỳ đến trong sân, đối với Thiên Vũ đang ngồi trên ghế đập đầu ba cái. Con mèo kia được nàng ôm vào lòng cũng không nhúc nhích.

Thiên Vũ cười híp mắt nhìn Phụng Căn Nguyên: “Có còn nói con dâu của trẫm chết rồi nữa không, thế nào, Phụng ái khanh, ngay cả nữ nhi của mình sống hay chết cũng không biết?”

Phụng Căn Nguyên nhanh chóng quỳ xuống: “Thần không dám!”

“Không dám?” Thiên Vũ giận dữ: “Phụng Căn Nguyên! Tổ trạch bị cháy cái này trẫm không trách ngươi, nữ nhi của ngươi có phải bị thiêu chết hay không, ngươi ngay cả tra cũng không tra liền báo tang, đến cùng là ngươi muốn làm gì? Không biết ngươi có nhớ được nàng ấy là con dâu của trẫm không?”

Thiên Vũ càng nói càng kích động, nói xong lời cuối, cầm cốc lưu ly trên tay hướng theo mặt Phụng Căn Nguyên đang quỳ ném qua.

Chiếc cốc lưu ly kia bất thiên bất ý, miến cưỡng nện vào trên trán Phụng Căn Nguyên, trong nháy mắt thấm một mảnh máu.

Mọi người tại đây cũng không dám lên tiếng, không dám thở mạnh. Trầm Ngư, Phán Đại, Tướng Dung ba người thấy thế cũng không thể mặc kệ, dồn dập đứng dậy quỳ xuống.

Tầm mắt Phụng Căn Nguyên bị vết máu nhuộm mờ hồ, nhưng một lời cũng không dám nói, chỉ quỳ run rẩy, trong đầu nghĩ đến Bộ thượng thư chết thảm trên cung yến lần trước, từng sợi tóc của hắn đều đỏ mồ hôi lạnh.

May mà Thiên Vũ không tiếp tục so đo với hắn, ngược lại là quay đầu nhìn Phụng Vũ Hoành, nói một câu trực tiếp thay đổi Phụng gia—— “Nay phong Phụng Vũ Hoành làm đích nữ Phụng gia vì là Tề An huyện chủ, ban thưởng Bình Châu Tề an huyện cả huyện đất phong, hiện trạch viện Đồng Sinh Hiên đổi thành phủ quận chúa, mở cửa chính, Tề An huyện chủ có quyền ra vào!”

Phụng Căn Nguyên trong đầu ong ong một trận, có chút không hiểu cách làm của Hoàng thượng.

Phụng Trầm Ngư cũng vì câu nói vừa thốt ra của Thiên Vũ thì ngẩn phát đầu lên, buột miệng nói: “Hoàng thượng ngài nói sai rồi! Phụng Vũ Hoành không phải là đích nữ!”

Thiên Vũ phiến chán nhìn Trầm Ngư chớp mắt, không lên tiếng, hắn khinh thường nói chuyện với một nữ nhân không dính dáng, Hoàng hậu ngồi ở bên trên lại rất biết thời cơ nói thay, nhìn Phụng Trầm Ngư nói: “Trước mặt Hoàng thượng, há cho phép ngươi làm càn nói bậy?”

Thiên Vũ lúc này mới hứng thú hỏi Trầm Ngư một câu: “Sao vậy? Ngươi đối lời của trẫm, có gì không vừa ý?”

Trầm Ngư lúc này phản ứng lại, ý thức được mình buột miệng nói quá nhanh, cư nhiên hờ hết với Hoàng thượng, nhanh chóng đập đầu trên đất, lên tiếng: “Dân nữ không dám!”

“Hừ!” Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: “Trước kia Phụng gia đón độc nữ Diêu gia vào cửa, cả thái hậu cũng ban thưởng, Phụng Vũ Hoành làm sao lại không phải là đích nữ? Phụng Căn Nguyên, trăm muốn hỏi ngươi... ngươi muốn trăm thừa nhận chính thể và đích nữ hiện tại của ngươi, có ý nâng thiếp lên thế, thừa nhận nữ nhi thứ thiếp sinh là đích nữ, bất chấp kháng chỉ?”

Phụng Căn Nguyên biết mình vốn không có sự lựa chọn, liên quan đến chuyện Diêu thị, hắn cùng lão thái thái sớm đã có cân nhắc, chỉ sợ trước kia là đoán sai thánh ý, những năm qua hoàng thượng lại đổi ý. Nói chung, hiện tại hắn không được lòng tất cả mọi người.

“Đương nhiên... Thần có cùng suy nghĩ với hoàng thượng.” Hắn bắt đầu đáp.

Trầm Ngư chỉ cảm thấy đầu óc “Àm” nổ tung, thân mình lay động té xuống đất, vốn dĩ vì rơi xuống nước mà thân nàng có chút phong hàn, run cầm cập nhưng cũng không khiến mọi người đồng ý chút nào.

Đối với chuyện trước kia của Diêu gia, chỉ cần là người trong kinh thành thì ai cũng biết, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đều khinh bỉ Phụng Căn Nguyên. Nữ nhi của người ta gả cho ngươi... Phụng gia ngươi lại dựa vào Diêu gia vững chân đứng ở kinh thành, sao? Chỉ đành chung lúc quang vinh mà không dám chung khổ nạn?

Phụng Vũ Hoành quỳ trên mặt đất nhìn hai người Phụng Căn Nguyên cùng Trầm Ngư, trong lòng không khỏi cười gằn. Chờ xem, các ngươi c không phải chỉ bị báo ứng những cái này.

“Con dâu đa tạ hoàng thượng làm chủ! Con dâu thay mẫu thân Diêu thị đa tạ đại ân của hoàng thượng!” Phụng Vũ Hoành dập đầu trên đất, chân thành cảm tạ.

Khôi phục vị trí chủ mẫu Diêu thị, đây là ngoài kế hoạch của nàng, cũng là chủ ý của Thiên Vũ. Nhưng nàng biết, trong ống tay áo mình giữ thư hòa ly kia, Thiên Vũ làm như thế, chính là muốn giúp nàng và Diêu thị tìm lại mặt mũi, mặc dù hòa ly, nhưng là từ vị trí chủ mẫu Phụng gia mà hòa ly. Thế này, mới không làm Diêu gia thất vọng, mấy đời kiêu ngạo “Nam không nạp thiếp, nữ không thành thiếp”.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 176: Tam ca người không biết thẹn khi không tặng lễ sao?

Editor: Bell Huỳnh

Thiên Vũ hài lòng nhìn phản ứng của người nhà họ Phụng, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, suy nghĩ thêm một chút, lại mở miệng nói: “Phụng ái khanh là quan Nhất phẩm, là tả thừa tướng trăm nề trọng nhất, nhưng chủ mẫu Phụng gia cư nhiên lại không phong cáo mệnh, điều này là do sơ suất của trăm.”

Phụng Căn Nguyên nghe thấy liền hiểu đây là muốn phong cáo mệnh cho Diêu thị?

Thôi, chỉ cần hoàng thượng không truy cứu những chuyện khác là được, phong thì phong thôi, tả hữu là vinh quang của Phụng gia, với hắn mà nói cũng không có bất kỳ bất lợi nào, chỉ là...

Hắn liếc mắt nhìn Trầm Ngư, trong lòng đánh thởi dài.

Cái gì mà mệnh phụng với không mệnh phụng, cũng không che chở vị trí đích nữ Phụng gia, ngươi từng thấy hoàng hậu nhà ai là con thứ chưa?

“Chung Viễn, chuẩn bị cầm gấm Lưng Nhân, trục ngọc, nghĩ công văn cáo mệnh. Phong nhi nữ Diêu Hiền Diêu...” Thiên Vũ nói một nửa thì dừng lại, quay đầu hỏi hoàng hậu: “Nàng ấy gọi là cái gì Diêu nhi?”

Hoàng hậu nhanh chóng nói: “Diêu Thiên Nhu.”

“Đúng rồi!” Thiên Vũ nói lại: “Phong nhi nữ Diêu Hiền Diêu Thiên Nhu thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ấn phong chế cáo chỉ bảo (đóng vào các tờ huấn giới hay chiếu lệnh sai phái các quan văn võ), chiêu cáo thiên hạ.”

Người nhà họ Phụng tập thể dập đầu: “Tạ chủ long ân.”

Thiên Vũ lúc này mới lộ ý cười: “Àn, như vậy được rồi, con dâu trăm sao có thể làm thứ nữ được, đứng dậy đi!”

Mọi người rốt cục có thể đứng, Trầm Ngư phải dựa vào Ý Lâm nâng mới có thể miễn cưỡng đứng lên, một đôi mắt ủy khuất nhìn về phía Phụng Căn Nguyên, nhưng cha nàng căn bản không có tâm tư nhìn nàng.

Nữ nhi Diêu Hiền Diêu Thiên Nhu? Vì sao hoàng thượng không nói vợ của Phụng Cẩn Nguyên? Trong lúc nhất thời, hắn lại không nhìn thấu tâm tư hoàng thượng.

Mà lúc này, Phấn Đại nhìn thấy rõ tình thế, lập tức hướng sát bên người Phụng Vũ Hoàn, thân thiện nói: “Nhi tử có nhớ Phấn Đại không?”

Phụng Vũ Hoàn nhìn tứ muội này, chỉ cảm thấy tiềm lực của nha đầu này so với Trầm Ngư còn muốn lớn hơn, mới mười tuổi mà có tâm tư giờ trò như thế, sau này lớn lên cũng chỉ sợ không dễ sống chung.

“Tứ muội không được về hương tể tổ, thật đáng tiếc.” Nàng không nói không có nghĩa là nàng không nghĩ, chỉ ném một câu nói lập lờ, khiến Phấn Đại không hiểu được tâm tư của nàng. Đặc biệt là con mèo đang được ôm trong lòng, Phấn Đại nhìn cặp mắt kia thế nào cũng cảm thấy sợ hãi, không khỏi lui về sau mấy bước, thẳng thẩn trốn sau lưng Phụng Trầm Ngư.

Lúc này, chợt nghe có người “Dĩ” một tiếng, mở miệng nói: “Lại có người đến!”

Đám người đồn dập nhìn lại mặt hồ, quả nhiên lại có thêm một chiếc thuyền nhỏ đậu sát bờ, một vị quý phụ hoa phục đi xuống thuyền, chạy thẳng tới giữa.

“Chúc mừng đệ muội được phong huyện chủ, cũng thuận chúc Diêu phu nhân được phong cáo mệnh.” Phu nhân kia tiến lên trước, hướng Phụng Vũ Hoàn cười chào thành, lúc này mới quý xuống hướng Thiên Vũ dập đầu: “Con dâu khấu kiến phụ hoàng mẫu hậu, chúc phụ hoàng mẫu hậu phúc thọ an khang.”

Lời này vừa dứt đám người lúc này mới ý thức được, thì ra đây cũng là vị vương phi, nhưng dáng vẻ này thực sự xa lạ, trong lúc nhất thời cũng khiến người ta cảm thấy không đúng lắm.

Lúc này, Huyền Thiên Dạ chợt đứng lên mở to mắt nhìn vị phu nhân kia ở giữa sân với vẻ mặt kinh ngạc còn các hoàng tử khác đang ngồi như xem kịch vui.

Hoàng hậu nương nương nhìn Huyền Thiên Dạ buồn bực hỏi: “Dạ nhi làm cái gì vậy? Đến phu nhân nhà mình mà còn nhìn như thế sao?”

Nghe hoàng hậu nói vậy, đám người kia lúc này mới phản ứng được, vị phu nhân kia ấy vậy mà là Trương vương phi? Chẳng phải nói Trương vương phi là ma bệnh, cả giường cũng không bước xuống được sao? Người như thế này có vẻ gì là bệnh?

Huyền Thiên Dạ cũng có ý nghĩ này! Nàng ấy là thê tử của hắn đương nhiên biết rõ nhất, huống chi bệnh này hơn phân nửa là do hắn làm. Ngày ấy, hoàng hậu bắt chợt truyền nàng tiến cung, tuy có nói qua là muốn tìm thái y trong cung chữa bệnh cho nàng nhưng lúc đó Huyền Thiên Dạ không nghĩ rằng thái y trong cung thật sự có thể chữa hết. Dù hơi có khởi sắc, nhưng nàng ấy cũng không thể ở trong cung cả đời, chỉ cần không chữa khỏi thì hắn có biện pháp để nàng không đứng lên nổi.

Thế nhưng tình hình trước mắt là thế nào?

Nữ nhân này không chỉ đứng lên, thế mà còn có sắc mặt hồng hào, khí mạch vững vàng, hành động như thường, cúi quỳ một cái cũng không thấy thở hổn hển như trước, bộ dáng này không đáng gì đến hai chữ sinh bệnh.

Hắn không nghĩ ra, chỉ mới tiến cung, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì có thể làm cho nữ nhân này biến thành như vậy?

“Đứng lên đi! Ngươi vừa khỏi bệnh, phải bảo trọng thân thể mới đúng.” Thiên Vũ đã mở miệng, đem Trương vương phi đứng lên, lại liếc nhìn Huyền Thiên Dạ nói: “Thế nào, ngươi không nghe thấy mẫu hậu hỏi sao?”

Huyền Thiên Dạ lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng tiến lên vài bước hành lễ với hoàng hậu: “Mẫu hậu chớ trách, nhi thần là quá kinh ngạc, lúc này mới quên lời. Thê tử bệnh nặng bao năm nay, nhi thần đã lâu chưa thấy lại đáng đáp như thế này của nàng.”

Hoàng hậu gật đầu: “Vậy ngươi cao hứng hay mất hứng?”

Mi tâm Huyền Thiên Dạ hơi nhíu, có chút không kiên nhẫn: “Nhi thần tất nhiên cao hứng.” Hoàng hậu cả đời không có con, những hoàng tử này cũng không phải nàng sinh, đối với các vị hoàng tử này, nàng cũng không có tình mẫu tử chân chính. Ví như Huyền Thiên Dạ, nhiều nhất cũng là cho hắn chút mặt mũi, nếu muốn nàng cho hắn thêm một chút kiên nhẫn cũng là có chút khó khăn. May mà bình thường hoàng hậu cũng không gây phiền hà gì cho hắn, ít nói, làm cũng ít, nhưng lần này, nàng lại truyền Trương vương phi tiến cung, Huyền Thiên Dạ trong lòng đương nhiên vẫn phải đặt nàng trên đầu.

Hoàng hậu không ngốc, nàng nhìn ra chán ghét trong mắt Huyền Thiên Dạ, nhưng cũng không buồn để ý, cũng đáp một câu: “Thật sao? Bàn cung nhìn không giống lắm.” Sau đó nghiêng đầu hỏi Hoàng thượng: “Bệ hạ thấy thế nào?”

Hoàng thượng cùng hoàng hậu là một nhóm —— “Trẫm nhìn cũng không giống.”

Tức giận trên mặt Huyền Thiên Dạ càng sâu.

“Lại nói, Dạ nhi, lần này ngươi phải hảo hảo cảm tạ Cửu đệ muội ngươi.” Thiên Vũ cười nói: “Nếu không có hậu nhân Diêu gia ở đây chữa trị, vương phi của ngươi sao có thể tốt nhanh thế! Ngươi tính thử xem, từ ngày nàng ấy bị bệnh, mãi cho đến sau này bệnh trở nặng cũng đã không ra khỏi cửa mấy năm? Trẫm nghe nói ngươi ở bên ngoài không ngừng tìm kiếm danh y, nhưng vẫn không có chút khởi sắc nào.”

Phượng Cần Nguyên chỉ cảm thấy hoàng thượng nói chuyện này quá không cho người lưu mặt mũi, hắn còn đứng ở chỗ này mà thể nào cứ luôn miệng Điều gia hậu nhân Điều gia hậu nhân? Trước đó còn đem vị trí chính thể của hắn cho Điều thị, sao chỉ chớp mắt hoàng thượng đã quăng sạch sành sanh?

Chẳng qua hắn cũng không dám hờn dỗi với hoàng thượng, chỉ có thể cúi đầu yên lặng nghe.

Lúc này Huyền Thiên Dạ mới hiểu được, vì sao Tương vương phi lại nhanh khỏi bệnh như vậy, rốt cuộc chính là nhờ Phượng Vũ Hoành!

Hắn quay đầu lại nhìn Phượng Vũ Hoành, đã sớm nghe y thuật của Nhị tiểu thư Phượng gia không kém thần y Điều Hiền năm đó, nàng mới mười hai tuổi, dù thấy nếu tiểu cô nương này trưởng thành thêm chút nữa, y thuật sẽ đạt tới cảnh giới đáng sợ nào. Hắn nguyên bản không tin lời đồn bên ngoài, cũng như Thiên Vũ đã nói, bệnh của Tương vương phi là do nàng trị, bệnh nặng như vậy đều do hắn đối thuốc mà còn có thể chữa lành, hắn không tin cũng phải tin y thuật của Phượng Vũ Hoành.

“Đệ muội tài giỏi, bốn vương sớm nghe thấy, hôm nay có thể được đệ muội ra tay cứu trị vương phi, bốn vương vô cùng cảm kích.” Hắn là một người thông minh, việc này rõ ràng là Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng Phượng Vũ Hoành cùng nhau làm. Chuyện hắn muốn thú Phượng Trầm Ngư không gạt được ánh mắt của những người này, nhưng lại không nghĩ rằng bọn họ cư nhiên lại chọn phương pháp này ngăn cản hắn lập phi. Chẳng qua cũng tốt, bây giờ tình hình Phượng gia như thế, Phượng Trầm Ngư kia hắn muốn hay không đến cùng cũng chưa biết. “Đại ân đệ muội, bốn vương suốt đời khó quên.” Câu nói sau cùng cũng rõ ràng được một chút.

Phượng Vũ Hoành nhếch môi khẽ cười: “Tam ca đã gọi ta một tiếng đệ muội, vậy chính là người một nhà, không cần khách khí.”

Huyền Thiên Dạ ngẩng đầu nhìn nàng, cứ cảm thấy trước cô nương trước mặt này căn bản không giống một tiểu hải mười hai tuổi. Con người của nàng lộ ra một cỗ thần bí không cách nào suy xét, y hết con mèo nàng ôm trong ngực.

“Tam ca.” Bất chợt, một giọng nói âm dương quái khí truyền đến, Huyền Thiên Dạ đau cả đầu, hắn nghe ra được, chính là đệ đệ khó thu phục nhất của hắn, Huyền Thiên Minh: “Hoành Hoành nhà ta chữa khỏi cho thể tử của huynh, huynh cũng không bày tỏ chút nào sao?”

Đây là muốn gì?

Huyền Thiên Dạ vội vàng nói: “Đương nhiên phải cảm tạ đệ muội.” Hắn đang suy nghĩ xem phải đưa cái gì?

Hắn chưa kịp suy nghĩ thì Huyền Thiên Minh lại chủ động mở miệng: “Hoành Hoành nhà ta cũng không giống những vị tiểu thư khác, nghe nói trong tay Tam ca có cái quặng ngọc, không biết có thể lấy ra làm quà cảm ơn được không?”

“Đương nhiên bằng lòng!” Tương vương phi cướp lời Huyền Thiên Dạ nói tiếp: “Cứu đệ chó nói vậy, ta với Tam ca đệ là phu thê cũng đã lâu, ân ái vẫn như lúc đầu. Đệ muội lại chữa hết bệnh cho ta, đừng nói một quặng ngọc, nếu muốn cả Tương vương phủ, Tam ca người cũng sẽ đưa không chớp mắt. Vương gia, ta nói đúng không?”

Huyền Thiên Dạ tức giận đến nổi cả gân xanh, quặng ngọc, Huyền Thiên Minh cư nhiên lại mở miệng muốn quặng ngọc? Vương phi của hắn cư nhiên lại đáp ứng?

Khó tin nhìn về phía Tương vương phi, chỉ thấy Tương vương phi trông có vẻ không hiểu nhìn lại hắn: “Sao vẻ mặt của Vương gia lại như thế? Lẽ nào ngài không muốn?”

Thiên Vũ lúc này mới mở miệng nói: “Dạ nhi, Phụ hoàng từ nhỏ đã dạy các người chịu ân phải báo, tích thủy ân làm suối tuôn báo*, người quên rồi sao?”

(*: mình không biết dịch sao luôn, dạng như uống nước nhớ nguồn quá!)

Huyền Thiên Dạ đứng tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ có đáng về thờ hờn hển, trên mặt tức giận, ai nấy cũng cảm thấy nếu bây giờ có người kích thích hắn, hắn sẽ bạo phát.

Dù sao hắn cũng đã luyện nhãn nhện từ bé, hắn tuyệt đối có lý trí, đầu óc thanh tỉnh.

Huyền Thiên Dạ rất nhanh đã phản ứng kịp, chữa khỏi Tương vương phi mục đích cũng là ngăn cản không cho hắn thú Phượng Trầm Ngư, chi sợ là làm như thế là muốn lấy mạch máu của hắn!

Ai nấy cũng biết Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ mấy năm trước mới tìm được một cái quặng ngọc, ngay trong ngọn núi Tụ Châu. Chẳng qua lúc đó không đào được ngọc mà chỉ phí khai thác quặng lại bỏ ra rất nhiều. Hoàng thượng cảm thấy cũng không có gì béo bở nên rộng rãi cho Huyền Thiên Dạ quản lý luôn.

Huyền Thiên Dạ vì thế mà rất cao hứng, trước mắt không có gì không có nghĩa là sau này cũng không có, hắn sớm đã mời người xem qua, vùng mỏ ấy rất lớn, chỉ cần khai thác tốt, sẽ khai thác được lượng ngọc kinh người, trong vòng năm mười năm cũng không thể bị khai thác hết. Hoàng thượng không nhìn xa khiến hắn chiếm được tiện nghi rồi.

Quả nhiên, quặng ngọc ấy trong tay hắn kinh doanh mỗi năm một tốt, hắn ở bên ngoài bày mưu nghĩ kế nuôi quân mã, hơn phân nửa là dựa vào quặng ngọc này.

Chỉ là, những thứ này hắn cảm thấy hoàng thượng không biết nhưng đến tận hôm nay mới hiểu được, cha hắn không thể nào không biết, mà là chờ hắn

kinh doanh tốt quặng ngọc, đến lúc hoàng thượng tiếp nhận lại sẽ có sẵn cái khiên. Giảm bớt đi chi phí khai thác lúc đầu, tránh thoát nguy hiểm lúc đầu, công lao mấy năm nay hẳn tôi luyện quặng ngọc, giảm bớt số lượng phế ngọc sinh ra, thêm vào dãy núi huyện nhỏ kia, cũng vì thế mà phát triển.

Thiên hạ này... Hẳn làm sao tính toán qua con cáo già kia.

“Nhi thần sao có thể không nhớ đại ân của muội đệ, quặng ngọc ấy định là lễ vật chờ đại hôn của Cửu đệ sẽ đưa, bây giờ vừa vặn có chuyện này, sớm đưa cũng không sao! Chờ đại hôn của đệ, huynh lại tìm lễ vật khác!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 177: Bộ gia các người, chính là không biết ghi nhớ!

Editor: Bell Huỳnh

Huyền Thiên Dạ là người thông minh, sự việc đã như thế này, không bằng hẳn giả bộ khoan dung, thoải mái nói cho bọn họ biết, vốn dĩ là muốn tặng quặng ngọc làm quà cưới.

Huyền Thiên Minh mặc kệ cái gì mà đưa sớm đưa muộn, thấy Huyền Thiên Dạ nói sẽ đưa, lúc này mới nhắc nhở Phượng Vũ Hoành: “Còn không mau cảm tạ Tam ca!”

Phượng Vũ Hoành hơi xoay người, hướng Huyền Thiên Dạ hành lễ: “A Hoành đa tạ Tam ca tặng đại lễ như thế.”

“Đệ muội khách khí quá.” Huyền Thiên Dạ điều chỉnh xong nói: “Đệ muội trị bệnh cho tam tẩu, Tam ca nên cảm ơn mới đúng.”

Hai người hàn huyên một hồi, Thiên Vũ ngồi trên nhìn xuống, không khỏi nhìn Hoàng hậu cười, lại hướng Huyền Thiên Minh gật đầu, biểu thị hai người họ hợp tác vui vẻ.

Phượng Vũ Hoành chọn lúc rảnh nhìn Huyền Thiên Minh chớp mắt!

Trước đó nàng không biết có chuyện quặng ngọc gì gì đó, tám phần là tên tiểu hồ ly cùng con cáo già ngồi trên kia hợp kế. Minh cứ như vậy bị hai cha con này lợi dụng, nàng không cam lòng. Quặng ngọc kia không phải tặng cho nàng sao! Hoàng thượng, người đừng nghĩ sau này dựa dẫm vào ta chia chén canh, không dễ đâu.

Hoàng đế phong thưởng, chuyện cáo mệnh rồi chuyện huyện chủ, đám quan thần tự nhiên là muốn tới chúc mừng một phen.

Châm chọc là lúc trước đám người kia vây Phượng Cẩn Nguyên ngỏ lời nén bi thương, nhưng không nghĩ mới chớp mắt, thì lại muốn nói chúc mừng.

Phượng Cẩn Nguyên cũng thật xấu hổ, vừa rồi không thể không mỉm cười hàn huyên với mọi người, trong lòng cũng không ngừng suy nghĩ sau khi trở về nên đối mặt như thế nào với Diêu thị. Còn có Trầm Ngư, nữ nhi này đến cùng hẳn còn muốn hay không?

Phượng Vũ Hoành liền ôm tiểu miêu trong ngực lui về sau hai bước đứng xem, những phu nhân tiểu thư kia đến chúc mừng nàng đều do tiểu cung nữ bên cạnh kêu gọi, trò chuyện cũng thập phần thân thiện.

Tường Dung sững sờ ở một bên, trong lòng vẫn vang hồi câu nói kia của hoàng thượng: “Con dâu của trẫm sao có thể làm thứ nữ được.”

Xem ra, sự thật đau lòng, tiểu nha đầu cười khổ, lập tức điều chỉnh lại tâm tình của mình. Người như Huyền Thiên Hoa, có thể nhìn thấy đã xem như một loại hạnh phúc! Huống chi nàng còn có xiêm y hẳn tặng, đủ để nhớ cả đời, có những người, không nhất định đến với nhau mới là tốt.

Nàng nhếch khóe miệng cười, tiến đến bên người Phượng Vũ Hoành: “Nhị tỷ, Tường Dung rất nhớ tỷ.” Nói rồi trong đôi mắt to muốn tuôn lệ.

Phượng Vũ Hoành lúc này mới có ý cười chân chính, giờ tay nhéo mặt nàng: “Nha đầu ngọc, lại cho Nhị tỷ nhìn thử, gần đây có phải tăng cân không?”

“Không có!” Nữ hài từ quả nhiên đều không thích bị người khác nói mập, Tường Dung giờ cánh tay hướng Phượng Vũ Hoành chứng minh chính mình không mập: “Nhị tỷ người xem cánh tay muội này, tỷ sờ thử xem, không có thịt!”

Mấy người Huyền Thiên Ca cũng đến, vây quanh Phượng Vũ Hoành cười nói: “A Hoành, để xa giận cho người, mấy người chúng ta tồn không ít công sức, người phải mời khách!”

Bạch Phù Dung nhanh chóng tranh thủ nói: “Đi Tiên Nhã lâu đi! Ăn xong còn cho đóng gói.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Được, đi Tiên Nhã lâu, không chỉ đóng gói, ta còn tặng mỗi người một bàn tiệc rượu được không?” Trong lòng nàng biết khoảng thời gian này, mấy vị tỷ muội này vì chuyện của nàng mà bận tâm không ít, trong lòng nàng cảm thấy cảm kích.

Mọi người nói đùa một chút lại tản ra, cung yến ca vũ còn chưa chính thức bắt đầu, dù sao đám người họ cũng khá tự do, đương nhiên nhân cơ hội này bắt chuyện thật nhiều, cho dù không quen cũng muốn giới thiệu để làm quen.

Phượng Vũ Hoành đem Trường Dung giao cho Huyền Thiên Ca, Trường Dung được Huyền Thiên Ca giới thiệu cho một số bằng hữu, Phượng Vũ Hoành chính mình đi đến hướng các vị đại thần đang vây quanh Phượng Cẩn Nguyên.

Vị phụ thân này đã lâu không gặp, không biết sống có chút dễ chịu hơn không?

Lúc này, Phượng Cẩn Nguyên đang nhận một đồng lời chúc từ các quan khác, trong lòng không nói được là đang cao hứng hay phiền muộn, nói chung là đang hỗn loạn. Ngay lúc hắn sắp hỗn loạn nhất, lại cảm thấy sau đầu vù vù sinh khí, dường như nguy hiểm đang tiến gần đến mình.

Theo bản năng quay đầu lại, không thấy nguy hiểm, chỉ thấy Phượng Vũ Hoành đang ôm con mèo xám từng bước từng bước đi tới phía hắn. Da đầu hắn lại theo thói quen bắt đầu tê dại, từ lúc hồi phủ vị Nhị nữ nhi này đã không dễ chọc, vì sao hắn luôn cảm giác nha đầu này tà tính chứ?

Một đám thần công nhìn Phượng Vũ Hoành đang đến, dồn dập lễ phép gật đầu với nàng. Bây giờ vị này không chỉ là Phượng gia Nhị tiểu thư, cũng không chỉ là chính phi Ngự vương chưa qua cửa, mà nàng còn là huyện chủ do hoàng thượng tấn phong. Chết người nhất chính là huyện chủ này còn có đất phong, nói trắng ra, đó là thổ bá vương nhất phương a! Ai đắc tội với?

Tất cả mọi người không phải người ngu, thấy Phượng Vũ Hoành đi lên phía trước đã dồn dập rời khỏi, để lại cho hai cha con hắn không gian nói chuyện.

Màn kịch hôm nay ai cũng thấy rõ ràng, bọn hắn ở bên ngoài chúc mừng Phượng Cẩn Nguyên, nhưng trong lòng người khác của Phượng gia Phượng Cẩn Nguyên chắc không cao hứng được. Nữ nhi không được hắn thích chỉ sợ “Chết rồi” mới là tốt nhất.

Tiểu thư, mệnh Phượng Vũ Hoành quá thịnh vượng.

“Phụ thân.” Nàng rốt cục đứng lại, cách Phượng Cẩn Nguyên khoảng hai bước, nhẹ giọng mở miệng: “Lâu ngày không gặp, trong nhà đều cũng tốt chứ?”

Phượng Cẩn Nguyên khẽ run, không biết câu hỏi này của nàng có ý gì, nhất nói câu chính: “Tổ mẫu ngươi đang mong ngươi, nàng ấy cùng Hàn di nương cãi nhau, trật hông, giờ không thể rời giường.”

Đây là chuyện Phượng Vũ Hoành đã sớm biết, cũng bởi vì biết vì sao lão thái thái trật eo, nên nàng mới nhờ Ban Tẩu mang thuốc đưa Điều thị. Nói thế nào, trong Phượng phủ này, cũng cần có người có chút phân lượng đứng về phía nàng.

“Tổ mẫu đã có tuổi, thân thể lại không tốt, còn muốn vì nhà mà lo lắng, A Hoành quả thật đau lòng.” Nàng gục đầu xuống, khẽ thở dài, lại nâng lên, trên mặt xuất hiện biểu tình khiến người khác nhìn sợ mất mật: “Cuộc đời này, luôn có những chuyện không thể theo ý mình, ví như người người tưởng đã chết, hoặc còn sống thì ngược lại. Phụ thân, người nói đúng không?”

Trong lòng Phượng Cẩn Nguyên nhảy thành thạch, ánh mắt Nhị nữ nhi làm hắn cảm thấy sợ hãi. Hắn lui về sau hai bước, không đáp.

Lại nghe Phượng Vũ Hoành nói: “Có mấy người tự xưng là thông minh, luôn tưởng tượng ngày tháng sau này của mình không có người kia sẽ như thế nào. Nhưng trên thực tế, mọi người đâu ai sống theo ý nghĩ của người khác, cũng không phải người làm hại người khác có bản lãnh chạy trốn hoàn. Phụ thân, ta cho người biết, trận hỏa hoạn kia, ngay cả một sợi tóc của ta cũng không rụng được!”

Nàng vừa nói vừa đến gần Phượng Cẩn Nguyên, loại khí thế này như một bàn tay vô hình, đẩy Phượng Cẩn Nguyên từng bước bước về sau. Rốt cục không đứng vững, ngã ngồi trên mặt đất.

Phượng Vũ Hoành nhanh đến đầu hắn: “Phụ thân sao tửu lượng tệ thế? Mau mau đứng dậy.” Ai biết nàng vừa đỡ Phượng Cẩn Nguyên, thì con mèo nàng đang ôm trong ngực bị thả ra. Con mèo nhỏ lập tức nhảy đến trên người Phượng Cẩn Nguyên, đứng ngay ngực hắn, hai mắt nhìn chòng chọc Phượng Cẩn Nguyên, dọa Phượng Cẩn Nguyên muốn đứng cũng không đứng được.

Lúc này, bên người một trận mùi thơm làm say lòng người xẹt qua, một cái chân lạnh lẽo móc mắt cá chân Phượng Vũ Hoành, chỉ cần nàng tiến lên một bước nữa, lập tức sẽ ngã cùng Phượng Cẩn Nguyên.

Cũng không nghĩ tới, con mèo kia ngửi thấy mùi hương này bất chợt hất hơi, quay lại, hung hãn kêu một tiếng, nhào tới chủ nhân của mùi hương kia.

“A!” Ngay phía sau Phượng Vũ Hoành truyền đến một tiếng thét chói tai, tiếng kêu kia chấn động đến mức cảm thấy cả tiểu đảo giữa hồ cũng run rẩy.

Phượng Vũ Hoành buông tay cha nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón trỏ tay phải Bộ Nghê Thường bị con mèo nhỏ của nàng cắn, nha đầu kia dùng sức rút tay lại, con mèo nhỏ lại cắn chặt thêm cuối cùng cắn đứt.

Bộ Nghê Thường đau đến đứng không nổi, thẳng ngã lên đất. Máu chảy đầy đất, cùng tiếng thét chói tai của nàng. Trong lòng mọi người cũng hết hoảng theo.

Từ hoàng tử vội vã tiến lên, Bộ Nghê Thường thấy hắn tới, lập tức hét lớn như điên: “Giết nó! Giết con mèo kia!”

Huyền Thiên Dịch không hề nghĩ ngợi, khom lưng xách con mèo nhỏ trên đất lên, nắm lấy cổ con mèo đang chuẩn bị dùng lực bóp chết, chợt nghe được tiếng Huyền Thiên Minh quát gờ: “Tứ ca, huynh đây là muốn bóp chết con mèo mẫu phi tặng cho thê từ đệ sao?”

“Dừng tay!” Một tiếng này là Bộ Nghê Thường hô, người vừa mới kêu muốn giết con mèo lúc này bắt chợt lật lọng, không ngừng nói: “Mau buông xuống, không thể giết! Muôn ngàn lần không được giết!” Nàng cũng không kịp nhớ một ngón tay của mình vừa bị cắn gãy, đứng dậy giữ chặt cánh tay của Huyền Thiên Dịch, gấp gáp nói: “Mau thả nó xuống! Nhẹ nhàng, muôn ngàn lần không được làm tổn thương nó.”

Bộ Nghê Thường khi nói xong lời này sắc mặt trắng bệch, vừa bị đau, vừa bị dọa.

Lúc nghe Huyền Thiên Minh nói đến mẫu phi của hắn, nàng tức khắc nhớ tới lần trước trên cung yển Nguyệt tịch, cô cô của nàng Bộ quý phi cũng bởi vì đắc tội Vân phi, bị hoàng thượng giận dữ trực tiếp từ trên đài cao ném xuống, không những mình rơi gần cột cũng đứt từng khúc, còn đề chết tổ phụ của nàng Bộ thượng thư.

Bộ Nghê Thường hoàn toàn bị dọa, nàng chết cũng không dám đắc tội với Vân phi, cho dù bị mèo này cắn gãy một ngón tay, nàng cũng xin Huyền Thiên Dịch nhẹ nhàng đặt con mèo xuống. Nàng không có khả năng mạo hiểm như vậy, Bộ gia đã ném qua lần thiết thối thứ nhất, không thể lại xảy ra vấn đề.

Huyền Thiên Dịch cũng ý thức được lời nói Cửu đệ hắn đại diện ý gì, nhất thời trong lòng cũng cả kinh, nghe lời Bộ Nghê Thường nói, nhẹ nhàng thả con mèo xuống đất.

Phượng Vũ Hoành nhìn Bộ Nghê Thường cùng Tứ hoàng tử, trên mặt lộ ra vẻ không vui. Bước nhẹ tiến lên ôm lấy con mèo, lại ngó ngón tay đứt của Bộ Nghê Thường: “Ngón tay của Bộ tiểu thư của không giữ được, lại còn vọng tưởng đưa chân gần đường ta?” Âm thanh nàng nói rất nhỏ, người khác không nghe được, nhưng sắc mặt tức giận của Bộ Nghê Thường trắng bạch một chút.

Tiểu miêu trong ngực xoay người một chút, vọt lên cao, thoáng cái vọt ra ngoài, chạy đến bên chân Thiên Vũ, lúc này mới phun ngón tay đứt ngâm trong miệng ra ngoài.

Thiên Vũ cảm xúc lưu ly đựng nước trà trên bàn thả xuống đất, con mèo nhỏ liền đến rửa miệng bằng nước trà bên trong. Đến khi nó cảm thấy trong miệng gần như sạch sẽ lúc này mới lắc mông trở lại bên người Phượng Vũ Hoành, ngửa đầu nhìn nàng, thậm chí còn đưa móng vuốt mèo kéo làn váy của nàng.

Phượng Vũ Hoành khom lưng ôm nó lên, từng phát từng phát vỗ về lưng nó, đây vốn là động tác ái miêu, nhưng người khác nhìn trong lòng thẳng run lên.

Lúc này, thấy Thiên Vũ bắt chợt tay giờ lên, thẳng hướng Phượng Vũ Hoành đang ôm con mèo nhỏ trong ngực chỉ—— “Là súc sinh nhưng lại bảo vệ chủ, làm tốt lắm! Có người khi dễ chủ nhân người, người phải xông lên cắn nàng.” Nói xong, lại liếc nhìn Bộ Nghê Thường, hừ lạnh một tiếng: “Bộ gia các người, chính là không biết ghi nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 178: Có người dám cướp tiểu thê tử của lão tử?

Editor: Bell Huỳnh

Một câu kia của Hoàng thượng dọa Bộ Nghê Thường, một lời cũng không dám nói, ngón tay chảy máu không ngừng, càng chảy mặt nàng càng trắng.

Phượng Vũ Hoành nhìn nàng một cái, nhắc nhở cung nữ bên cạnh: "Mau mau mang Bộ tiểu thư xuống nghỉ ngơi, nhớ gọi thái y, chảy máu nhiều quá coi chừng té xỉu."

Bộ Nghê Thường trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Phượng Vũ Hoành ra nắn, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra, nâng cổ tay đi cùng thái giám.

Hôm nay Bộ gia chỉ một mình nàng đến được, Bộ thượng thư chết rồi, Bộ quý phi thì đã tàn, Bộ Thông từ khi ra ngoài tìm Phượng Vũ Hoành vẫn không thấy hồi kinh, phụ thân hắn Bộ Bạch Kỳ sợ hãi xảy ra chuyện, đã sớm xin phép nghỉ đi tìm nhĩ tử. Bộ Nghê Thường hôm nay bị Bánh Bao cắn đứt ngón tay, đáng thương như thế cũng không có một người ở bên cạnh, ngay cả Tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch cũng tránh nàng, chỉ lo lại chọc giận hoàng thượng.

"Vừa đến cung yển đã thấy máu của Bộ gia, thật phiền chết rồi." Có tiếng người gào lên như thế, cung yển vốn an tĩnh lại vì một câu nói kia càng lộ vẻ sợ hãi.

Cũng không biết là ai có lá gan lớn như vậy dám nói thế, đám người tìm theo tiếng nói vừa phát ra nhìn lại, chỉ thấy người kia hướng Phượng Vũ Hoành nói chuyện, nói: "Nha đầu, đi theo ta gặp Lam di, nàng tưởng hai mẹ con các người tiến cung." Thì ra là Văn tuyên vương Huyền Mưu. "Mẹ người bình

thường cũng không đi ra ngoài, thật không biết cha người rốt cuộc có ý đồ gì, chẳng lẽ khóa cửa giam người?"

Văn tuyên vương là bảo đệ duy nhất đương kim hoàng thượng, hẳn nói chuyện không ai dám lơ là, mặc dù là tả tướng một triều nhưng Phụng Cần Nguyên nghe Văn tuyên vương nói như thế, cũng chỉ bắt đắc dĩ —— "Vương gia nói quá lời, nói quá lời." Sau đó nhanh chóng hướng Phụng Vũ Hoành nói: "Nhanh đi bồi vương phi trò chuyện a!"

Phụng Vũ Hoành cười cười hướng Văn tuyên vương khom người một cái, xoay người đi đến bên Văn Tuyên vương phi.

Có người trong đám người sau lưng chợt nói: "Chân này của bốn tướng quân ít nhiều lần trước được A Hoành cho thuốc, đúng là có chuyển biến tốt, Phụng Cần Nguyên, người cứ đối xử như vậy với ân nhân của bốn tướng quân?"

Phụng Vũ Hoành bước chân không ngừng lại, khoe môi cong lên, nằng nghe ra được người nói chuyện là Bình Nam tướng quân, tức là phụ thân Nhậm Tích Phong.

Lúc trước có đưa thuốc cao dán cho hắn dùng.

Không chờ nghe Phụng Cần Nguyên trả lời, hữu tướng Phong Bình cũng mở miệng: "Trước đây chỉ biết Phụng tướng trên triều chính thiết diện vô tình, không ngờ đối với người nhà cũng như thế."

Phụng Cần Nguyên không dám hờn dỗi với người hoàng gia, đối với Bình Nam tướng quân cũng có kiêng kỵ, nhưng đối với Phong Bình hắn không hề sợ. Hai người trên triều nhiều năm, xưa nay luôn đứng trên mặt đối lập nhìn vấn đề. Cùng một chuyện, Phong Bình nói một, Phụng Cần Nguyên liền nói hai, Phụng Cần Nguyên nói hướng Đông, Phong Bình khẳng định đi hướng Tây.

Trước mặt Phong Bình vừa mở miệng Phụng Cần Nguyên ngay tức khắc mặc kệ, xoay người cãi lại hắn nói: "Lẽ nào Phong đại nhân đối tiểu bối trong nhà vô cùng dung túng?"

Phong Bình cười ha ha: "Khoan nói tới dung túng, ít ra lúc nhà ta bị cháy, không tìm được nữ nhi thì ta đập nồi bát sắt tìm khắp thiên hạ cũng phải tìm nàng về, chứ không làm ra vẻ mới tìm một hai ngày liền thông báo nữ nhi đã chết."

"Sao người biết ta không tận lực tìm?" Phụng Cần Nguyên đã buồn bực, chuyện tại Phụng Đồng huyện tố trách cứ như ai nấy cũng biết, hắn rõ ràng là hạ lệnh cấm khẩu người nhà họ Phụng, không biết tin tức từ đâu để lộ ra?

"Tìm mấy ngày trong lòng của người tự biết. Phụng tướng, lão phu khuyên người không cần biện giải chuyện này, bằng không chọc giận lão phu, lão phu sẽ

thình hoàng thượng một cái công đạo."

Lời nói này là uy hiếp Phụng Cần Nguyên, hắn không chỉ sợ hoàng thượng, hắn còn sợ chân tướng của việc này bị quá nhiều người biết. Hắn tốt xấu gì cũng là thừa tướng một triều, nếu là bị người khác biết chuyện này, quả thực không dễ chịu. Huống chi hoàng thượng vốn hướng về Phụng Vũ Hoành, nếu có người giúp đỡ truy cứu sự việc lần này, với hắn tốt mới lạ.

Nghĩ thông suốt, Phụng Cần Nguyên ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại, xoay người đi, không nghĩ để ý Phong Bình nữa.

Tiếc thay, hắn chủ động lùi bước nhưng không có nghĩa tất cả mọi người sẽ không tìm hắn tra rõ. Bất chợt hắn chỉ cảm thấy bắp chân tê rần, chân mềm nhũn, suýt nữa quỵ xuống đất. May mà bên cạnh có người đỡ hắn, mới không cảm thấy quá mất mặt.

Phụng Cần Nguyên liếc, đau như thế này là có người đập, hắn có thể cảm giác được chân ai đó đập bắp chân mình, nặng cũng không nặng, chỉ suýt té ngã, thế nhưng người dám trắng trợn đập thừa tướng một triều, lại làm cho hắn kiêng kỵ.

Hắn ổn định thân hình, hướng người bên cạnh đỡ lấy mình vội vã nói cảm ơn, lúc này mới quay đầu lại nhìn đầu sỏ gây chuyện. Nhưng không nhìn thấy ai. Kinh ngạc, chợt nghe được một thanh âm bi bô truyền lại có mùi phẫn tức giận —— "Ta là tín nhiệm người, mới tạm thời để vợ ta ở lại Phụng gia các người, đúng là người không biết kiên nhẫn! Đối với nàng như thế?"

Toàn sảng đều nghiêm túc.

Phụng Vũ Hoành ngồi bên người Văn Tuyên vương phi, vừa bỏ một quả táo vào trong miệng, chưa kịp ăn a? Liền nghe được một câu như thế, quả táo kia thoáng trượt tới cổ họng, suýt sặc chết nàng.

Huyền Phi Vũ, lão thiên gia, đứa nhỏ này bị động kinh à?

Phụng Cần Nguyên nhìn Huyền Phi Vũ, có cảm giác gọi là hồng mắt. Thân phận Hoàng thân đã rất khó dây vào, một cái Văn tuyên vương đối nghịch với hắn đã đủ để hắn quát mắng, tiểu hoàng tôn này là người có thể chọc sao? Nghe nói tiểu tử này dám cùng Huyền Thiên Minh đối nghịch, một người duy nhất không bị Hoàng thượng chửi.

Phụng Cần Nguyên trung bộ mặt như đưa đám hỏi hai từ kia: "Tiểu hoàng tôn, ngài vừa mới nói cái gì?" Nếu như hắn không nghe lầm, đứa nhỏ này nói vợ hắn. Đại hài tử tí tẹo, tiểu thê tử ở đâu ra? Với Phụng gia hắn có quan hệ gì?

Nghe câu hỏi của hắn, Huyền Phi Vũ biểu thị vô cùng bất mãn, xem thường nói: "Vợ của ta là tiên nữ tỷ tỷ, chính là tiên nữ tỷ tỷ bị người khi dễ!" Vừa

nói vừa nghiêng đầu bốn phía tìm kiếm, rốt cục phát hiện Phụng Vũ Hoàn, vì thế hét to: "Tiên nữ tỷ tỷ ngươi đã về rồi! Phi Vũ nhớ ngươi muốn chết!" Hồ xong, một đường chạy vội tới, trực tiếp nhào vào trong lòng Phụng Vũ Hoàn.

Phụng Vũ Hoàn vừa phun qua tảo ra, đang chuẩn bị uống ngụm nước an ủi, bị Huyền Phi Vũ bỏ một cái như thế, nước trong tay cũng đổ, người đều suýt nữa từ trên ghế té xuống.

Nàng hét chỗ nói rồi: "Từ đâu ngươi có khí lực lớn như vậy?"

"Có thể là thời điểm dưỡng chân bỏ quá." Tiểu hài nhi trả lời, hai cánh tay nhỏ ôm cổ Phụng Vũ Hoàn không buông. Phụng Vũ Hoàn lúi xuồng mấy lần cũng không thể lúi xuồng, đành phải thuận theo hắn. "Tỷ tỷ, bọn hắn đều nói ngươi chết, thế nhưng Phi Vũ không tin, ngươi là tiên nữ, sao lại chết? Cha của ngươi không thích có quan hệ tới ngươi, gả tới nhà ta, phụ vương mẫu phi ta sẽ đối tốt với ngươi."

"Khắc khắc!" Có hai tiếng ho khan: "Tiểu tử thói ngươi cướp tiểu thê tử của ta?" Huyền Thiên Minh chỉ một ngón tay gõ nhẹ chiếc mặt nạ vàng kia một chút, nhìn người khác tâm hoảng.

Có thể thấy Huyền Phi Vũ hiển nhiên không sợ hắn, hất cằm nhỏ, lớn tiếng nói: "Hai người chúng ta có thể cạnh tranh công bằng!"

Câu nói vừa thốt ra, cả đảo người cười vang.

Tiểu hài tử đồng ngôn vô kỵ, cũng có thể nói thái quá, đều cũng hiện ra một chút thiên chân, so với bọn người lớn lực đực với nhau mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cung yến hiện tại nguyên bản bởi vì Phụng gia gây ra chuyện không vui cũng hòa tan không ít, Nhị hoàng tử cười khổ cùng Huyền Thiên Minh nói: "Lời tiểu hài tử nói, ngươi đừng tức giận. Lần trước đệ muội trị chân cho hắn, về sau khi trở về mỗi ngày luôn miệng kêu thần tiên tỷ tỷ, thần tiên tỷ tỷ. Lần này nghe nói đệ muội ở tổ trạch xảy ra chuyện, hắn còn một mình trong phòng khóc rất lâu."

Huyền Thiên Minh cũng nhún vai cười: "Nhị ca không cần để trong lòng, Thiên Vũ là ta nhìn lớn lên, thương hắn cũng không kịp, sao trách hắn."

Nhị hoàng tử thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Đứa nhỏ này khi trở lại nhất định phải để mẫu phi hắn hảo hảo quản, bằng không tương lai không biết sẽ loạn như thế nào?"

Bởi vì Huyền Phi Vũ xuất hiện, cung yến cuối cùng cũng có hiện một chút ấm áp, thần kinh đám người kia đang căng thẳng cũng thanh tĩnh lại, ca vũ đã bắt đầu, mùa đông gió lạnh cũng nhạt đi một ít.

Phụng Vũ Hoàn ôm Huyền Phi Vũ đùa với hắn, trong chốc lát biến ra sô cô la, trong chốc lát lại lấy ra chút ít đồ ăn vặt, được ăn Huyền Phi Vũ cười đến không ngậm miệng lại được. Trương Dung tới gần, thấy Huyền Phi Vũ quả thực đáng yêu, cũng đánh bạo trêu chọc hai câu. Huyền Phi Vũ cảm thấy Trương Dung cũng rất hợp ý hắn, vươn cánh tay nhỏ đu trên cổ nàng, đem Trương Dung mừng rỡ dọa đến ra nước mắt.

Mà tình cảnh đó bị Trầm Ngự và Phấn Đại đứng cách đó không xa trông thấy, ghen ghét dữ dội, nhất là Trầm Ngự, không phải là địch nữ, những vị phu nhân cùng tiểu thư kia, căn bản là không để ý đến nàng nữa, thái độ đối với Phấn Đại cơ hồ còn tốt hơn đối với nàng, điều này làm cho nàng căn bản không thể nào tiếp thu.

Không khỏi đem tầm mắt tìm Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ nhưng còn không chờ tầm mắt nàng tìm thấy, bắt chợt trước mắt, xuất hiện vị quý phi cả người hoa phục đứng trước mắt các nàng.

Phấn Đại phản ứng kịp trước, nhanh chóng đứng dậy, làm lễ với người nọ: "Phấn Đại tham kiến Tương vương phi."

Trầm Ngự cũng nhận ra được, mi tâm nhíu một cái, một cổ địch ý từ trong mắt bắn ra.

Tương vương phi không để ý Phấn Đại, chỉ mang ánh mắt đầy miệt thị nhìn Trầm Ngự chớp mắt, sau đó mới hướng Phấn Đại nói: "Đứng lên đi! Cùng là thứ nữ, nhưng ngươi hiền lễ nghi hơn người này nhiều."

Phấn Đại đắc ý, nhưng Trầm Ngự động khí, theo bản năng muốn cãi lại, nhưng lại bị Ý Lâm bên người dùng sức giữ lại, sau đó một bên đỡ nàng đứng dậy vừa lên tiếng nói: "Vương phi chớ trách, tiểu thư nhà ta ngã vào hồ lúc trên thuyền tới đảo, bị chút kinh hãi, lúc này mới không kịp làm lễ với vương phi."

Trầm Ngự cắn chặt răng, nghe Ý Lâm nói rõ ràng là muốn tìm lối thoát cho nàng, trong lòng biết, tuy tức giận nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống. Vì thế điều chỉnh tâm tư, chủ động khom người nói: "Trầm Ngự tham kiến Tương vương phi."

Nhưng không nghĩ, nghe được Tương vương phi cười lạnh một tiếng: "Trầm không Trầm Ngự, ta mặc kệ, nhưng ngươi phải cẩn thận, đừng để chính mình chìm xuống."

Trầm Ngự rung mình, chủ động đứng thẳng, lại ngẩng đầu nhìn Tương vương phi, đã thấy đối phương dời bước bỏ đi, đi đến hướng đám hoàng tử.

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ tự nhiên chú ý tới động tĩnh của các nàng bên này, không nghe được hai người đang nói cái gì, lúc này nhìn thấy Tương vương phi đi về phía mình, liền chủ động đứng dậy nghênh đón.

Dù sao người ta là do hoàng thượng tự mình hạ lệnh điều trị, biểu hiện quá mức lạnh nhạt của hắn chắc chắn là không được, Phụng Căn Nguyên chính

là tấm gương trước mắt.

Tương vương phi trầm ỏn đại khí cười, cùng Huyền Thiên Dạ hai người sóng vai đến, quay đầu lại nhìn Phụng Trầm Ngư, vừa vặn thấy ánh mắt tràn đầy lửa giận của nàng.

Huyền Thiên Dạ không nhìn Phụng Trầm Ngư, nàng từ đích nữ thành thứ nữ chỉ nhiều đó thôi cũng làm hấn lựa chọn rút lui.

Mệnh phụng thì đã sao? Mẫu nghi thiên hạ sao có thể là con thứ được? Quân cờ thế này, không cần cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 179: Bái kiến mẫu thân

Editor: Bell Huỳnh

Trước khi mặt trời lặn ở phía tây, cung yến lần này cuối cùng cũng hạ màn kết thúc. Trước khi rời khỏi, đám người kia dồn dập hướng Phụng Vũ Hoàn an ủi, ý như đừng kinh sợ vì chuyện ở Phụng Đồng huyện nữa.

Mà Phụng Cẩm Nguyên, sau khi cung yến kết thúc vẫn không nói chuyện, chỉ đang cảm ly rượu không ngừng tính toán. Hấn đang tính, tính xem hiện tại Phụng Vũ Hoàn rốt cuộc được bao nhiêu người ủng hộ. Không tính thì thôi, tính rồi mới thấy kinh hãi, có thể nói là toàn nhân vật có quyền có thế, nếu sóng yên biển lặng thì tốt, nếu không chỉ sợ Phụng phủ đã nháo, sau này sẽ còn hơn gấp mấy lần.

Tuy nhiên vẫn còn may, lúc hấn ngồi lên thuyền để quay trở lại thì nghĩ Điều thị lại thành chủ mẫu của Phụng gia, Phụng Vũ Hoàn cùng Phụng Từ Duệ cũng trở lại thành đích nữ và đích tử, nghĩ đến hấn là không có chuyện gì lại đáng giá nào loạn chứ?

Chỉ là bên kia của tam hoàng tử hấn có chút bận tâm, Tương vương phi lành bệnh, chuyện làm mai của Trầm Ngư không thể kéo dài dù sao đứa nhỏ này sang năm là đến tuổi cập kê.

Trong đầu hấn lúc này đang bận suy nghĩ nhiều thứ, thì bên kia Phụng Vũ Hoàn đã lên thuyền hắc ngọc của Huyền Thiên Minh, hai người ngồi đối mặt nhau, trong mắt lộ ý cười

Thuyền hắc ngọc này cùng thuyền bạch ngọc của Huyền Thiên Hoa là một cặp (T_T sao ta thấy có mùi đam mỹ vậy trời) song song, một trắng một đen, cứ như sứ giả u minh, tuy hoa mỹ có cảnh đẹp ý vui, nhưng cũng làm người khác ngẫm run sợ.

"Ngày mai ta đi đại doanh." Huyền Thiên Minh mở miệng trước, giải thích: "Biên giới tứ quốc luôn là cái họa của Đại Thuận, trước mắt thoạt nhìn sóng yên ổn, nhưng khó đảm bảo không gây sóng gió trong tương lai."

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, tán thành quan điểm của hấn: "Đại Thuận đất rộng của nhiều, dinh thự dồi dào, tiểu quốc biên giới một là biên giới quá nhỏ, hai là đất đai cằn cỗi không trồng được lương thực, phương Bắc quá lạnh, phía Nam lại quá nóng, điều kiện tự nhiên hạn chế bọn họ phát triển, về lâu về dài, tất sinh loạn." Nàng cùng hấn phân tích: "Tuy lần trước có bàn với phụ hoàng, Đại Thuận ta làm trung gian ngăn cách nhưng nếu tứ tiểu quốc liên hợp lại làm khó dễ Đại Thuận cũng không phải chuyện dễ, nhưng mọi thứ đều có cái vạn nhất, tứ tiểu quốc sẽ không bàn trước mà liên hợp chống lại Đại Thuận ta chứ? Hoặc cử mật thám xuyên qua Đại Thuận đưa tin, những thứ này cũng không phải là không có khả năng."

Huyền Thiên Minh chăm chú lắng nghe phân tích của nàng, thấy nàng ngừng lại, lúc này mới nói: "Cho nên đại doanh phải gia tăng thao luyện, biên quan cũng phải bố phòng, Bình Nam Vương đã tám trăm dặm gia cấp truyền lệnh bộ hạ cũ đề cao cảnh giác, phía ta bên này cũng trở nên bận rộn theo. Tây bắc tướng sĩ cũng không cần bận tâm quá, có thể phía bắc đại doanh muốn chịu đựng trận hàn đông này, là khảo nghiệm."

Phụng Vũ Hoàn không trải qua mùa đông tại thời đại này, buột miệng hỏi nói: "Rất lạnh sao?"

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Đâu chỉ lạnh, mà là có thể xuyên thấu qua da thịt trực tiếp tổn thương xương cốt. Phương Bắc Đại Thuận trải dài, lúc trước lão tổ tông đầu tranh giành thiên hạ, chỉ lo mở rộng đất đai biên giới, lại không nghĩ nhiều về khai thác lãnh thổ sau này, phải bảo vệ như thế nào."

"Vậy đến mùa này, phương Bắc chẳng phải là gặp tai họa sao?"

"Hàng năm cũng có tai họa, chỉ là luôn cảm thấy năm nay lạnh hơn nhiều, sợ là sẽ nghiêm trọng hơn." Ánh mắt Huyền Thiên Minh trở nên thâm thúy, nói đến tai họa mùa đông của Đại Thuận, nhan sắc hóa từ liên ở mi tâm dường như sâu hơn chút.

"Vậy chàng cẩn thận." Nàng chủ động nhét tay mình vào trong lòng bàn tay của hấn, mới đi qua một chút đã bị cầm chặt: "Chuyện trong đại doanh ta không hiểu, tai họa mùa đông của Đại Thuận cũng là lần đầu nghe nói, xem ra ta vẫn là biết quá ít về ngoại giới, chờ thời điểm chàng có thể nói tất cả với ta, ta sẽ cũng chàng phân ưu."

Nói vậy rất được lòng Huyền Thiên Minh: "Thời điểm ta bận rộn, nàng có gì không hiểu có thể đi hỏi Thất ca, hấn biết gì sẽ nói nấy."

"Được." Phụng Vũ Hoành nghiêm túc gật đầu, cũng nghiêm túc nhớ chuyện hai người đã nói hôm nay. Âm thầm quyết định sau này sẽ trở về tìm hiểu Đại Thuận nhiều một chút, những chuyện Huyền Thiên Minh phải làm không phải chuyện gì cũng có thể nói với nàng, nàng cũng không thể bị hỏi gì cũng không biết. Theo tâm tư của Hoành thượng đối với đứa con trai này, ban thưởng và bảo vệ nàng, hơn nữa hôm nay còn lấy phong thái hung hăng như vậy nhúng tay chuyện nhà triều thần, đem Diêu thị một lần nữa lên vị trí chủ mẫu Phụng gia, không thể không nghi ngờ là vì nàng mà lót đường. Có thân phận đích nữ, tương lai nàng lại mang theo trăm phụng như thế mới đúng.

"Chuyện bên đại doanh xong thì tìm ta, ta trị chân cho chàng." Nàng gục đầu xuống, ánh mắt rơi trên hai chân hân: "Nhất định là rất đau."

"Thói quen." Hân đáp, lại hỏi nàng: "Nàng là chê ta ngồi xe lăn rất phiền toái đúng không?"

"Sao có thể?" Phụng Vũ Hoành lắc đầu: "Ta biết Hoành thượng như thế này đối với chàng là một loại bảo vệ, nhưng ta biết chàng cũng không muốn."

"Ta không cần loại bảo vệ như vậy." Huyền Thiên Minh ngưng mắt nhìn nàng: "Thiên hạ này nếu dựa vào loại bảo vệ này thì dễ như trở bàn tay, chẳng có ý nghĩa gì."

Nàng mỉm cười nhìn hân, ánh mắt rơi vào trên đóa tử liên kia, nhớ tới tối đó hai người trong núi lớn tây bắc lần đầu gặp, nàng chính là bị đóa tử liên này hấp dẫn, chỉ liếc mắt một cái, đã in dấu ở trong lòng...

Rốt cục ra khỏi hoàng cung, các xe ngựa khác sớm đã chờ ở bên ngoài. Trời dần tối, trời càng lạnh hơn, bọn mã phu đều đang xoa tay không ngừng, mong phu nhân tiểu thư nhà mình có thể đi ra sớm chút.

Chỉ là đối với người nhà họ Phụng, chẳng ai nghĩ tới Phụng Vũ Hoành cứ nhiên theo trở về, cho nên xe ngựa chỉ có một chiếc duy nhất kia. Ba vị tiểu thư ngồi thì còn chừng một ít khoảng trống nhỏ hẹp, lại thêm một người chỉ sợ càng chật chội.

Con mắt Phấn Đại hơi chuyển động, chủ động tiến lên nói: "Nhị tỷ ngồi trong xe đi, để Phấn Đại ngồi cùng phu xe ở bên ngoài là được."

Bây giờ ngày đông giá rét, Phấn Đại là tiểu thư lại ngồi cùng phu xe ở phía ngoài, không đông chết thì cũng lột da, Phụng Vũ Hoành sao có thể đồng ý.

"Đa tạ tâm ý tứ muội, nhưng ngoài trời giá lạnh đất đóng băng, người ngồi ngoài như thế tỷ sao có thể yên tâm. Trong cung đã chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta mang theo Tường Dung qua bên kia ngồi là được rồi, các người có thể ngồi thoải mái một chút." Nói xong, cũng không nhìn Trầm Ngư và Phấn Đại, lôi Tường Dung theo đi về phía khác.

Trong lòng Tường Dung vui mừng, rồi lại có chút bận tâm: "Đại tỷ cùng tứ muội sẽ không tức giận chứ?"

Nàng bật cười: "Sao không tức giận được."

"Vậy chúng ta..." Tường Dung muốn nói vậy chúng ta giải thích một chút, nhưng lại vừa nghĩ, không đúng, hiện tại Phụng gia đã thay đổi, Nhị tỷ nàng là đích nữ, Diêu di nương là chủ mẫu, vì sao còn phải xem sắc mặt Phụng Trầm Ngư? Tiểu cô nương nghĩ thông suốt, lại cười vui vẻ: "Tường Dung đều nghe Nhị tỷ."

"Vậy thì đúng rồi." Phụng Vũ Hoành nheo gương mặt Tường Dung một cái, chỉ vào một chiếc xe ngựa đằng trước cho nàng xem: "Là chiếc ấy."

Tường Dung trừng đôi mắt to nhìn xe ngựa kia, chỉ thấy toàn thân xe ngựa là dùng một loại vật liệu gỗ ừng hồng lại phiếm hoàng làm thành, nàng không thể gọi tên vật liệu gỗ ấy, nhưng nhìn thế nào thì cũng hơn chiếc xe ngựa của Phụng Trầm Ngư quá nhiều. Càng không phải nói trên toa khách còn nạm vài tượng gỗ không biết dùng thứ gì đó khắc, cùng màn xe Nhuyễn Yên la làm thành.

"Vật liệu gỗ thân xe là hoàng hoa lê (*gỗ sưa), điêu khắc bên trên là kỳ nam, loại trầm hương quý giá nhất." Phụng Vũ Hoành tự mình giải thích cho Tường Dung: "Nhuyễn Yên la (thứ the mềm và mỏng như làn khói) thì muội đã biết, lên xe trước đi, trong xe còn có nhiều đồ tốt."

Hai người tới trước xe, có cung nhân thả lót chân, Phụng Vũ Hoành lên xe trước, lại đưa tay kéo Tường Dung lên. Tường Dung vén rèm toa khách, liếc mắt đã thấy đỉnh chóp có viên dạ minh châu cực đại cùng một bộ thủy tinh chế thành đáy bàn và chén trà, lúc này nàng lại kinh hãi.

Đến nửa ngày, tiểu cô nương này cũng không nói nên lời, ngây ra, lúc Phụng Vũ Hoành vào đây rót chén trà rồi uống hết từ lúc nào cũng không biết.

"Ngồi xuống đi, phu xe đánh xe." Nàng nói nhắc nhở, Tường Dung lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

Vừa mới ngồi xuống, phu xe bên ngoài lập tức vung roi ngựa lên, hai con bảo mã đồng thời kéo xe, nhanh lại ổn định.

"Ngựa cũng là Cửu hoàng tử tại tây bắc thuần hóa, lúc trước ngày ấy ta hồi kinh hân vừa vận cũng dời đoàn hồi triều, liền dẫn trở lại, không ngờ hôm nay tiện nghi cho ta."

Tường Dung cầm lấy chén trà, uống một ngụm trà, sau đó thưởng thức, ân, tư vị không giống lắm, chén trà thủy tinh tổ nàng xác thực là lần đầu tiên dùng, có chút sốt sắng, chỉ lo trượt tay đánh nát.

Phụng Vũ Hoành nhìn dáng vẻ của nha đầu này đã cảm thấy mắc cười, cố ý đùa nàng: "Tương lai nếu như người tìm được lang quân như ý, đồ tốt nhất định sẽ không ít hơn ta."

"Nhị tỷ giữu cột Tường Dung." Tiểu cô nương đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác không nhìn nàng nữa.

Phượng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái hỏi một câu: "Không biết xiêm y ta nhờ Thất ca đưa, người nhận được không?"

"A...!" Tường Dung sững sờ: "Xiêm y này đúng là Nhị tỷ đưa?"

Phượng Vũ Hoành nở nụ cười: "Về mặt này của người là hài lòng hay thất vọng?"

Tường Dung bị nàng nói cho đỏ mặt, chu môi không biết nên nói tiếp thế nào.

Phượng Vũ Hoành cũng không làm khó nàng, chủ động nói: "Chính là ta cùng Thất ca nói muốn hấn hỗ trợ vì người làm quần áo mùa đông tiến cung, thế nhưng chỉ vờn vờn một câu nói kia, mà từ liêu từ (vải) đến đáng về là Thất ca tự mình phân phó đi làm. Cho nên, chính xác mà nói, ta chỉ đề nghị cho người một bộ xiêm y, phần còn lại là Thất ca làm."

Tường Dung mặt nhỏ nhắn đỏ đến mức cũng sắp thấm ra máu, vội vàng đem tay che lên, thẹn cũng không muốn nói chuyện.

Phượng Vũ Hoành cũng chỉ cười không nói, thế gian này có rất nhiều duyên phận không tưởng tượng được, nàng vô ý đi tác hợp ai cùng ai, nhưng vẫn là hi vọng người mình đề ý, cuối cùng có thể có cái kết tốt.

Cuối cùng cũng đã tới Phượng phủ, xe ngựa của Phượng Cẩn Nguyên chạy nhanh một chút, sớm đã hồi phủ trước các nàng. Hấn đem chuyện trên cung yển phân phó đơn giản cho người trong phủ làm, bốn tỷ muội xuống xe thì thấy chỉ lão thái thái Phượng gia và tất cả mọi người đều có mặt.

Phượng Cẩn Nguyên đứng đầu hàng trước, Diêu thị đứng cạnh hấn, An thị, Hàn thị cùng với Kim Trân thuận theo sau, hơn một nửa đám hạ nhân ở phía sau, bên cạnh là Triệu ma macua lão thái thái, cũng lộ ra náo nhiệt.

Chỉ là hiện tại trên mặt Diêu thị nhìn không ra bất kỳ biểu tình cao hứng nào, nàng chỉ nghiêm mặt, tuy khí thế mui phần, nhưng thiếu một chút nhân tình.

Hàn thị khí mạch thở mạnh chẳng phải rất đều đều, nhìn qua là biết đã giận không ra hình thù gì. Nàng trông mong Phán Đại của nàng có thể hủy đi Phượng Trầm Ngự, chưa kịp nằm mộng thì đã bị Phượng Cẩn Nguyên nói cho nàng biết Hoàng thượng đã khôi phục vị trí chủ mẫu của Diêu thị. Đây có thể nói là chặt đứt sự mơ tưởng của nàng.

Cùng Hàn thị bất đồng, An thị cùng Kim Trân là trên mặt mang tràn đầy ý cười, nhìn dẫn đầu là Phượng Vũ Hoành cùng Tường Dung, trong lòng nổi lên an ủi.

Nhất là Kim Trân, nhìn đến Phượng Vũ Hoành chớp mắt một chút nước mắt suýt trào ra. Ngày tháng nàng lo lắng đề phòng quá nhiều, mỗi ngày đều đề phòng Phượng Trầm Ngự tìm nàng gây sự, không đêm nào ngủ yên, loại dây vô này, cuối cùng cũng chấm dứt!

Phượng Vũ Hoành ngẩng đầu nhìn quét qua mọi người một vòng, cuối cùng, tầm mắt rơi xuống Diêu thị.

Mẹ con hai người nhìn nhau, mắt Diêu thị lập tức đã tuôn lệ. Phượng Vũ Hoành đi tới hai bước liền quỳ xuống trước mặt Diêu thị, mở miệng, cất giọng nói—— "A Hoành thỉnh an... Mẫu thân!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 180: Cho người thêm một đạo thánh chỉ

Editor: Bell Huỳnh

Một tiếng mẫu thân, thể hiện tất cả chua xót khổ sở của Diêu bao năm nay.

Diêu thị lấy tay dùng sức che miệng, nhưng vẫn không ngăn được tiếng nghẹn ngào. Vong Xuyên, Hoàng Tuyền ở cạnh nàng, cũng chừa lệ nhìn Phượng Vũ Hoành, không tiếng động mà nói câu: "Cảm ơn." Tạ nhị tiểu thư trước mặt Ngự Vương điện hạ cầu tình, tha cho các nàng một mạng.

Tường Dung bước nhanh về phía trước, ở chỗ Phượng Vũ Hoành quỳ cũng quỳ xuống, hướng Diêu thị dập đầu, nói: "Tường Dung bái kiến mẫu thân."

Diêu thị rốt cục không nhịn được nữa, thất thanh khóc ròng.

Trong lúc nhất thời, Phượng phủ người cảm khái không thôi, ngay cả Phượng Cẩn Nguyên cũng nhớ lại năm đó lúc Diêu gia hưng thịnh, Diêu thị quản Phượng phủ có bao nhiêu tốt.

Nhìn đám người này thôn thức, Phán Đại nháy mắt mấy cái, lập tức phản ứng lại, chuẩn bị tiến lên dập đầu hành lễ như Tường Dung nhận mẫu thân, lại nghe được tiếng của Trầm Ngự nói: "Gọi tiếng mẫu thân này, từ nay về sau trong phủ sẽ không có phần của hai mẹ con người."

Một câu nói đủ làm Phấn Đại ngừng bước.

Phượng Cần Nguyên có chút may mắn, Nhị nữ nhi của hắn không có ôm con mèo kia trở lại, ít nhiều gì đến hắn cũng có chút hoảng sợ. Hắn tận mắt thấy con mèo kia cắn gãy ngón tay của tiểu thư Bộ gia, một con súc sinh như thế nuôi ở trong nhà luôn khiến người ta lo lắng. Nhìn mọi người khóc trong chốc lát, không khỏi có chút phiền muộn, hắn thẳng thắn đánh gãy bầu không khí khiến hắn không thích này: “Vốn là hảo sự, sao lại khóc sụt sùi thành cái dạng này. Trời tối rồi, trước mắt mọi người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Phượng Vũ Hoành không tán thành: "A Hoành vừa hồi phủ, muốn đi báai kiến tổ mẫu trước."

Đứng trong đám người kia, Triệu ma ma vừa nghe thấy lời này, vốn nện ngào tức khắc lớn tiếng —— "Nhị tiểu thư! Thật không uổng công lão thái thái yêu thương người! Người nhanh đi gặp lão thái thái thôi, ngài ấy cả ngày lẩm bẩm không ngừng là Nhị tiểu thư vẫn chưa chết, cũng khóc đến mức mắt sắp mù."

Lời nói này của Triệu ma ma có chút khuếch đại nhưng cũng không phải không thực. Lão thái thái đích thật là khóc rống cả ngày vì cái chết của Phượng Vũ Hoành hay vì cảm thấy bản thân quá uất ức thì không biết, chỉ biết khóc đến độ lẩm rã cũng sung lên, cổ họng cũng không nói ra lời, bây giờ chỉ còn sót lại phần ngược nhìn trần nhà.

Vừa rồi nghe nói Phượng Vũ Hoành vốn chưa chết mà là ở trong hoàng cung, còn có chuyện được tấn phong huyện chủ kia, khỏi nói cũng biết lão thái thái cao hứng nhiều như thế nào, giấy giụa muốn ngồi dậy, nhưng dù thử mấy lần cũng không thể nhúc nhích được, đành phải đuổi Triệu ma ma đến tiền viện xem thử.

Phượng Vũ Hoành trước kia cũng có nghe Ban Tầu nói qua, lão thái thái đích thật là vì nàng mà hao tổn tinh thần, tuy không xứng được bao nhiêu đồng cảm, nhưng dù sao cũng tốt hơn từng người trong phủ này.

"Đi thôi!" Phượng Vũ Hoành kéo Diêu thị đi tới Thư Nhã viên: "Vừa vặn có thể xem bệnh cho tổ mẫu, thời gian ta không ở trong phủ, quả thực là ủy khuất cho tổ mẫu."

Những người khác không đi theo, đều ở tại chỗ này, chỉ có Phượng Vũ Hoành, Diêu thị còn có Triệu ma ma cùng Hoàng Tuyên và Vong Xuyên đi khỏi. Phượng Cần Nguyên nhìn đám người trước mắt, bỗng nhiên có cảm giác mãnh liệt từ đáy lòng sinh ra.

Trâm cài Phượng, cung Hậu Nghệ, huyện chủ còn có đất phong... Nữ nhi của hắn, đến cùng ai mới là mệnh phượng?

Đoàn người Phượng Vũ Hoành đến Thư Nhã viện, lập tức có nha đầu vội vã gấp gáp ra đón, vừa nhìn thấy Phượng Vũ Hoành trở lại, liền lộ mặt cười: “Nô tỳ thấy qua Nhị tiểu thư!” Tiểu nha đầu này cũng hiểu chuyện, thấy Phượng Vũ Hoành không nhiều lời, liền quỳ xuống dập đầu ba cái, sau đó mới nói: “Không uổng công lão thái thái trông mong Nhị tiểu thư, cuối cùng Nhị tiểu thư đã trở lại.”

Triệu ma ma lại lau nước mắt, chợt nghe Phượng Vũ Hoành hỏi nha đầu kia: "Tổ mẫu thế nào rồi?"

Tiểu nha đầu mời mọi người vào trong vừa nói: "Vốn dĩ chỉ khóc nhưng sau khi nghe nói Nhị tiểu thư còn sống, liền vội vã muốn xuống giường, hai nha đầu ở bên trong đang cố khuyên."

Phượng Vũ Hoành không hỏi nhiều nữa, bước chân nhanh hơn, hai ba bước đã vào phòng, vừa bước vào phòng đã nghe tiếng lão thái thái: “Đi tìm cang đến đây! Mau mang cang đến đây! Cháu gái ta trở lại, sao ta còn nằm ở đây chứ, ta nên đến cửa phủ đón nàng! Nhị tôn nữ đáng thương của ta! A Hoành của ta!”

"Tổ mẫu!" Trong lòng nàng nảy lên một tầng ảm áp, chạy chậm tới, hai nha đầu đang vây bên người lão thái thái vội tránh ra. "A Hoành đã trở lại."

Nàng đưa tay phủ qua tay lão thái thái, nổi lên vài phần chân ý.

Lão thái thái sững sờ, mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, đến nửa ngày cũng chưa lên tiếng. Triệu ma ma có chút bận tâm, đưa tay đẩy nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Lão thái thái, Nhị tiểu thư trở lại."

"Ta A Hoành!" Oa một tiếng lão thái thái cao giọng khóc, hơn nữa cổ họng toàn khàn, khóc như thế kia làm cho lòng người đứt từng khúc.

Diêu thị không nhìn nổi tình cảnh này, ở phía sau Phượng Vũ Hoành không ngừng lau nước mắt: "A Hoành, tổ mẫu người đích thật là chịu không ít khổ, vì muốn trút giận cho người nên đi đập Hàn thị mà trật lưng."

Phượng Vũ Hoành đã từng nghe chuyện ngày đó, gật đầu liên tục: "Tổ mẫu, người không cần quá sốt ruột, bệnh về eo của tổ mẫu A Hoành có thể trị. A Hoành đã trở lại, nhất định sẽ không để tổ mẫu lại bị nổi khổ ốm đau."

Tổ tôn hai người nói vài lời thôi, cảm xúc lão thái thái cuối cùng vững vàng lại, lại nhìn Diêu thị, đột nhiên nhớ tới tin tức lúc trước nghe nói, vội vàng hỏi: "Hoàng thượng hạ chỉ phải khôi phục vị trí chủ mẫu cho người?"

Diêu thị gật đầu, nhưng trên mặt không thấy mừng rỡ. Nàng đối với chuyện này kỳ thực cũng không có cao hứng, đối với Phượng Cần Nguyên nàng đã sớm không còn tình cảm, làm thất thiếp an ổn sống cũng không tệ.

Lão thái thái nhìn ra Diêu thị không quá cao hứng, cũng không biết nên khuyên thế nào, chỉ thờ dãi nói: "Dù sao nghĩ lại cho bọn nhỏ, đích từ đích nữ thế

nào cũng dễ nghe hơn là thứ tử thứ nữ.”

Điều thị gật đầu: “Con dâu biết.” Xung hô thay đổi, lão thái thái lúc này mới vui mừng cười phá lên.

Tiết thay, thời gian nàng cười quá ngắn, chợt nghe Phụng Vũ Hoành nói với Triệu ma ma: “Thỉnh ma ma chạy tới tiền viện một chuyến, mời phụ thân và tất cả người trong phủ đến Thư Nhã viện, nói A Hoành còn một đạo thánh chỉ chưa công bố.”

“Còn có thánh chỉ?” Tất cả mọi người đều hồ hồ, lão thái thái tăng cường hỏi nàng: “Còn có thánh chỉ sao? Là tốt hay xấu?”

Phụng Vũ Hoành chỉ cười không nói.

Triệu ma ma hết cách, chỉ đành làm theo, vội vã đi.

Điều thị cũng hướng mắt nhìn Phụng Vũ Hoành ý tứ hỏi thăm, chỉ thấy nàng cười một cái an ủi, ý bảo Điều thị đừng lo.

Ba vị chủ tử trong phòng đều không nói nữa, lão thái thái nằm ngửa trên giường con người chuyển loạn, trong lòng không ngừng suy đoán thánh chỉ trong tay Phụng Vũ Hoành rốt cuộc là như thế nào. Điều thị đã là chủ mẫu, bản thân nàng cũng đã là huyện chủ, còn có đại sự gì có thể phát sinh ở Phụng gia?

Lão thái thái nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, chỉ có thể đợi mọi người trong nhà tới, nhất định là có liên quan đến Phụng gia, trong lòng nàng lại lo lắng. Phụng Vũ Hoành trở lại nàng đúng thật là cao hứng nhưng lại sợ Nhị tôn nữ này lại mang đến cho Phụng gia hung tin nào đó. Với tình trạng hiện giờ của Phụng gia thật sự không chịu nổi đã kích nữa.

Không lâu sau, mọi người trong phủ đã được Phụng Cẩm Nguyên dắt vội tới Thư Nhã viện. Phụng Cẩm Nguyên trầm ngâm, trên mặt đen đến nỗi có thể dọa người khác, Tường Dung bị hắn gọi hỏi chuyện, vừa đi vừa hỏi: “Vi phu hỏi người một lần nữa, người thật sự không biết trong tay Nhị tỷ người có thánh chỉ gì sao?”

Tường Dung cũng sắp khóc, đoạn đường này Phụng Cẩm Nguyên không ngừng hỏi nàng, nhưng nàng quả thật không nghe nói có thánh chỉ a!

Thấy không hỏi ra được gì, Phụng Cẩm Nguyên mới lắc đầu, đành thở dài, nhanh chân hướng Thư Nhã viện. An thị đi phía sau nhanh chóng bước lên trước nói: “Không sao đâu, phụ thân người chỉ hỏi thôi, sẽ không trách người.”

Tường Dung gật đầu, có trách hay không, kỳ thực nàng cũng không để ý chút nào, người phụ thân này lãnh tâm đến như thế nào nàng biết, căn bản không thể khơi mào một chút tình thương nào từ Phụng Cẩm Nguyên.

Rốt cục tất cả mọi người vào phòng, lão thái thái nghiêng đầu sang nhìn Phụng Cẩm Nguyên, đặc biệt chỉ vào Phụng Vũ Hoành để hắn nhìn thử xem nữ nhi của hắn. Theo lời của Phụng Vũ Hoành, trong tay nàng còn một thánh chỉ giống như tảng đá lớn đặt trong lòng nàng, cơ hồ không thể thờ nổi.

“Người nói còn có thánh chỉ?” Phụng Cẩm Nguyên ngay cả tên A Hoành cũng chưa gọi, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Phụng Vũ Hoành cười cười, đứng lên, không đáp hắn lại câu hỏi của hắn, lại hỏi một câu khác: “Phụ thân, bây giờ ta khôi phục lại vị trí chủ mẫu của mẫu thân, người cao hứng hay mất hứng?”

Phụng Cẩm Nguyên không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, người khẽ run, sau đó mở miệng nói: “Vi phu đương nhiên cao hứng.” Hắn nói vậy nửa thật nửa giả, từ phương diện tình cảm cá nhân mà nói Điều thị bây giờ không hợp ý hắn. Nhưng từ phương diện Phụng gia mà suy nghĩ, bây giờ Hoành thượng đối với Điều gia rõ ràng là bắt đầu lấy lòng, Phụng gia có Điều thị làm chủ mẫu đương nhiên là chuyện tốt. Vì thế bổ sung một câu: “Những năm nay mẹ người chịu không ít khổ sở, vi phu chắc chắn sẽ bồi thường.”

Điều thị mi tâm càng nhúu chặt chau mày, theo bản năng hướng Phụng Vũ Hoành bước về sau nửa bước, xoay mặt đi, không muốn nhìn hắn.

Phụng Vũ Hoành kéo tay Điều thị trở lại, cũng hỏi nàng một câu: “Không cần cân nhắc về ta và Tử Duệ, A Hoành chỉ hỏi mẫu thân, người muốn làm chủ mẫu Phụng gia, làm chính thê của hắn hay không?”

Điều thị lắc đầu: “Không muốn.”

Phụng Cẩm Nguyên trong lòng đặc biệt khó chịu khi nghe, tức giận hừ một tiếng: “Người thật không biết phân biệt!”

Điều thị lúc này mới nhìn hắn, mặt tràn đầy vẻ giận dữ: “Điều gia ta lúc trước xuống dốc, người vớt ba mẹ con ta đến thăm son, bây giờ Điều gia ta có chút khởi sắc, người lại gấp gáp đến lấy lòng. Phụng Cẩm Nguyên, đến cùng người là hạng người gì?”

Một câu nói kia, là tiếng lòng của tất cả thất thiếp của hắn, bao gồm Hàn thị.

Các nàng theo Phụng Cẩm Nguyên hơn nhiều năm người, Phụng Cẩm Nguyên là người như thế nào sao các nàng lại không biết. Kỳ thực Điều thị nói không sai, loại nam nhân như thế sẽ không vì nữ nhân mà mạo hiểm, cho dù là chính thê của hắn.

Đối mặt với chất vấn của Điều thị, Phụng Cẩm Nguyên không biết nên trả lời như thế nào, việc lúc trước hắn làm, bây giờ người ta đến đòi nợ, hắn quả thật không còn lời nào để nói.

Nhưng cũng không cam lòng bị Diêu thị chất vấn, nhưng nói: "Hồi phục vị trí chủ mẫu của mẹ ngươi là ý định của Hoàng thượng, nếu ngươi không phục, có thể tự mình tìm Hoàng thượng chất vấn."

"Không cần." Phụng Vũ Hoành mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nhòa. "Bổn huyện chủ đã hỏi phủ, mẹ của ta đương nhiên do ta bảo vệ, huống chi, hoàng thượng sớm đã có ý chỉ." Đang khi nói chuyện, nàng đưa tay vào trong tay áo, lấy ra thánh chỉ: "Thánh chỉ ở đây, tả tướng Phụng Cần Nguyên cùng mọi người trong phủ, tiếp chỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 181: Quyền ly hôn

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Cần Nguyên không dám trễ nải, vén áo bào quỳ xuống đất: "Thần Phụng Cần Nguyên, tiếp chỉ!"

Phía sau một đám nữ quyến cũng cùng quỳ xuống, Diêu thị cũng vòng tới trước người Phụng Vũ Hoành quỳ xuống. Ai nấy thấp thóm trong lòng, ai nấy đều đang đoán nội dung thánh chỉ này rốt cuộc gì.

Nhưng trong thực tế, nội dung thánh chỉ rất đơn giản, chỉ một câu ngắn gọn đã tuyên bố tình hình Phụng phủ phải thay đổi lần nữa: "Nhi nữ Diêu Hiền, Diêu Thiên Nhu, trăm ban cho ngươi quyền hòa ly với Phụng Cần Nguyên."

Phụng Cần Nguyên nghe chột ngắc đầu lên, liền hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Diêu thị cũng cả kinh, lúc trước còn đang suy nghĩ chuyện làm chủ mẫu, sau này phải ở chung với Phụng Cần Nguyên thì nên làm gì, nếu Phụng Cần Nguyên muốn ngủ ở Đồng Sinh Hiền nàng cũng không đuổi được. Nhưng chỉ chớp mắt, Phụng Vũ Hoành cho nàng quyền lợi to như vậy.

"Phụ thân quá lời." Phụng Vũ Hoành chuyển thánh chỉ trong tay, đối diện tầm mắt Phụng Cần Nguyên, "Là phụ hoàng nói, cũng không phải ý của A Hoành."

"Chuyện này..." Phụng Cần Nguyên hoàn toàn không ngờ Hoàng đế Đại Thuận này bốc đồng đến độ có thể ban một đạo thánh chỉ như thế này! Ban cho nữ tử cùng trượng phu của nàng có thể hòa ly, đừng nói là Đại Thuận, chỉ sợ trong lịch sử từ trước tới giờ cũng chưa từng có.

Phụng Cần Nguyên không còn gì để nói.

Người nhà họ Phụng cũng không nói được gì.

Lão thái thái nằm ở trên giường há hốc mồm không phát ra được một tiếng, Nhị tôn nữ này không trở lại thì thôi, sau khi trở lại mang đến Phụng gia một tia sấm sét giữa trời quang như thế này. Quyền hòa ly trong tay nữ tử, không phải nói cũng biết đối với nam nhân là nỗi sỉ nhục cỡ nào!

Đương nhiên, có người mừng thì có người sầu, có người sầu tự nhiên cũng có người mừng. Tỷ như Trần Ngư cùng Phán Đại còn có Hàn thị sau khi nghe đạo thánh chỉ này thì rất hài lòng. Hàn thị lại cười Phụng Vũ Hoành thông minh quá sẽ bị thông minh hại, cư nhiên lại thỉnh một đạo thánh chỉ như thế cho mẫu thân nàng, thật không biết là đang giúp Diêu thị hay đang hại Diêu thị.

Nàng không biết, đối với Diêu thị và Phụng Vũ Hoành danh phận chủ mẫu Phụng gia căn bản không đáng một xu, Phụng Vũ Hoành tuyệt không cho phép vận mệnh của mình và Diêu thị bị Phụng phủ này chi phối. Mệnh ta là do ta quyết định, không phải do trời, ngay cả trời cũng không làm gì được thì Phụng phủ dựa vào cái gì?

"Mẫu thân." Phụng Vũ Hoành nhìn Diêu thị: "Thánh chỉ này người cất kỹ, tương lai..."

"Chắc chắn rồi!" Diêu thị đưa tay nhận lấy thánh chỉ, còn không chờ Phụng Vũ Hoành nói xong, đã ra quyết định: "Ta, hôm nay cùng Phụng Cần Nguyên ly hôn! Ta dùng thân phận chủ mẫu ly hôn, con cái của ta vẫn là đích tử đích nữ của Phụng gia. Đương nhiên, nếu Phụng tướng quân có sắp xếp khác, ta cũng không thể nói gì, ta tin các nhi tử của ta có thể sống mà không dựa vào vinh quang của Phụng gia, bọn họ một là huyện chủ được Hoàng thượng tự tay tấn phong còn có đất phong, một là đệ tử nhập thất của đệ sư Diệp Vinh, còn sợ không có tiền đồ sao!"

Diêu thị đây rõ ràng là uy hiếp, nói thẳng thân phận của nhi tử mình, Phụng Cần Nguyên người suy nghĩ kỹ một chút, nhi tử như vậy người dám động vào không?

Phụng Cần Nguyên tức đến gần như thổ huyết! Trong lòng hắn rõ ràng, mặc dù cùng Diêu thị ly hôn, nhưng một đôi nhi tử này vẫn nhất định là đích tử và đích nữ của Phụng gia, cả đời này trừ khi Hoàng thượng mở miệng, nếu không hắn cũng không dám động để tỷ đệ kia chút nào.

"Thiên Nhu!" Lão thái thái lôi kéo khăn cổ họng gọi nàng: "Phải suy nghĩ thật kỹ!"

Ngay cả An thị cũng giật nhẹ tay áo Diêu thị: “Tỷ tỷ, thật vất vả mới hết khổ, tội gì tỷ lại làm vậy?”

Tường Dung hơi lắc đầu, lời An thị nói nhỏ một phen: “Mẫu thân làm không sai.”

An thị không hiểu, oán giận nhìn Tường Dung: “Con nít con nôi biết cái gì?” Tiếp tục khuyên Diêu thị: “Khổ nhiều năm như vậy cũng chịu được, bây giờ vị trí chủ mẫu đã về lại tay tỷ, vì sao tỷ còn như thế?”

Diêu thị nhàn nhạt cười, đứng lên, hướng mọi người trong Phụng gia, trực tiếp giơ thánh chỉ trong tay lên, cao giọng nói —— “Ta, nhi nữ Diêu Hiền Diêu Thiên Nhu, hôm nay tuyên bố cùng Phụng Căn Nguyên ly hôn, từ nay về sau nam cưới vợ nữ lấy chồng hai bên không liên quan đến nhau!”

Thánh chỉ trong tay, Phụng Căn Nguyên vạn lần không muốn nhưng hắn có thể nói được gì? Chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Diêu thị, cắn răng nói: “Chỉ mong người không hối hận!”

“Tuyệt đối không hối hận.”

Một câu nói, nàng cùng Phụng Căn Nguyên đoạn tuyệt toàn bộ tình nghĩa.

Phụng Vũ Hoành nhẹ nhàng cười nhìn Diêu thị, lập tức sửa lại: “Mẫu thân, từ nay về sau, A Hoành cùng Tử Duệ bảo hộ người.”

Tường Dung cũng đứng lên đi tới trước mặt Diêu thị, hành lễ: “Diêu di nương, chúc mừng.”

“Hôn trưởng!” Một tiếng chúc mừng của Tường Dung, làm Phụng Căn Nguyên nổi trận lôi đình. Huyện chủ hắn không đánh được, nhưng nữ nhi này hắn có thể đánh. Vì thế đứng lên, liền muốn giơ tay lên đánh Tường Dung.

“Phụ thân.” Ngay trước khi bàn tay hắn hạ xuống, Phụng Vũ Hoành lại mở miệng: “Tốt nhất ngài không nên đắc tội với tất cả nhi nữ của mình, nên suy nghĩ trước khi động thủ.”

Tay Phụng Căn Nguyên miễn cưỡng ngừng lại, Phụng Vũ Hoành nói không sai, đánh Tường Dung, hắn lại làm mất tâm của một đứa con gái. Tam nữ nhi này vốn là một lòng với các nàng Phụng Vũ Hoành, nếu hắn động thủ, sẽ làm tình hình xấu hơn. Còn lại hai nữ nhi, Trầm Ngư đã thành người tàn phế, mà Phấn Đại, căn bản không thể lên được bàn tiệc.

Hắn bực bội, run cầm cập, hất tay lên liền lúng túng thả xuống, nhìn Tường Dung lại nhìn Diêu thị, rốt cục, ánh mắt rơi trên người Phụng Vũ Hoành.

Phụng Căn Nguyên bắt đầu hối hận, hối hận trước kia đuổi Diêu thị, hối hận trước kia đưa ba người các nàng đến Tây Bắc, chẳng qua ban đầu không ai nghĩ đến thái độ Hoàng thượng đối với Diêu gia sẽ hòa hoãn? Ai nghĩ được hôm nay Phụng Vũ Hoành sẽ có tiền đồ như bây giờ? Còn có ai nghĩ được, Cửu hoàng tử, người luôn nổi hứng làm bậy, cư nhiên đối với Nhị nữ tử của hắn lại quan tâm như thế?

Đáy lòng Phụng Căn Nguyên vô cùng tuyệt vọng, nhìn Phụng Vũ Hoành kinh ngạc mà hỏi: “Nếu như lúc trước vì phu không đưa các người đến Tây Bắc thì hôm nay sẽ không có kết quả như thế này phải không?”

Phụng Vũ Hoành bỗng nhiên nở một nụ cười xán lạn, y hệt phụng hoàng dục hỏa trọng sinh, triển khai lấy hai cánh chói mắt boong boong nói cho Phụng Căn Nguyên một sự thật: “Nếu không có ba năm ở Tây Bắc trước kia, cũng sẽ không có ta hôm nay. Phụ thân, nữ nhi của người, đã không giống trước kia.”

Phụng Căn Nguyên được Trầm Ngư đỡ ra khỏi Thư Nhã viên, Trầm Ngư càng không ngừng nói với hắn: “Phụ thân không nên thương tâm, dù như thế nào, Trầm Ngư đều vĩnh viễn đứng bên cạnh phụ thân, Trầm Ngư sẽ không rời phụ thân.”

Nhưng đối với hắn, Trầm Ngư còn tác dụng gì?

Tam Hoàng phi đã hết bệnh, quặng ngọc của Tam hoàng tử cũng đã mất, những tên binh mã nuôi bên ngoài mất thấy liền muốn cướp lương thảo, Phụng gia hắn cũng mất đi sự chống đỡ của Thẩm gia, trận chiến này gần như còn chưa chính thức bắt đầu hợp tác, lẽ nào cứ phải kết thúc như thế? Hắn thiên tuyển vạn tuyển chọn Tam hoàng tử, không nghĩ đến kết quả lại như thế này.

“Phụ thân.” Hai người đi ở phía trước, Trầm Ngư lại gần Phụng Căn Nguyên thấp giọng mở miệng: “Từ lúc ở Phụng Đồng huyện, Tam cửu cửu tới thăm Trầm Ngư, đưa chút ngân phiếu, nếu phụ thân cần thì nói với Trầm Ngư.”

Hắn sùng sờ, theo bản năng hỏi: “Có bao nhiêu?”

“Một trăm vạn lượng.”

“Nhiều như vậy sao?” Phụng Căn Nguyên có chút giật mình: “Chuyện làm ăn của Thẩm gia ở kinh thành chẳng phải đổ bể rồi sao, làm sao có thể có được món tiền lớn như vậy?” Sâu hơn thì hắn chưa nói, nhưng trong lòng lại tính toán, một số tiền lớn vậy mà trực tiếp đưa cho Trầm Ngư, xem ra của cải của Thẩm gia vẫn còn sung túc.

“Tuy ở kinh thành là vậy, nhưng chuyện làm ăn ở các tỉnh thành khác vẫn còn.” Trầm Ngư bầu bạn cùng Phụng Căn Nguyên đến cửa Tùng Viên viện, không đi vào trong: “Trầm Ngư không biết nên làm gì để giúp đỡ phụ thân, trong lòng cũng có chút buồn, hi vọng phụ thân có thể bảo trọng thân thể, có khó khăn gì có thể nói với Trầm Ngư.” Nàng nói xong thì xoay người đi.

Phượng Cận Nguyên nhìn bóng lưng Trầm Ngự, lại nghĩ đến những năm nay bồi dưỡng nữ nhi này, trong lòng hận không thể đào thi thể Phượng Từ Hạo lên lấy roi đánh. Nếu không phải vì tên nghịch tử kia, Trầm Ngự vẫn sẽ là đích nữ, Phượng Vũ Hoành không có cơ hội trở thành Huyện chủ, Điều thị lại càng không có bản lĩnh hòa ly với hắn, Phượng gia vẫn sẽ như cũ.

Hết thấy mọi thứ đều do Phượng Từ Hạo mà thành!

Đúng! Sự việc trở thành như bây giờ là do Phượng Từ Hạo, phải tìm hắn để tính sổ nhưng hắn đã chết, hắn do Thẩm thị sinh, món nợ này tính trên đầu Thẩm gia đi! (T_T Thẩm thị chắc tự sinh)

Thẩm gia có thể lấy ra một trăm vạn lượng cho chất nữ, hắn tuyệt đối có biện pháp moi móc nhiều hơn từ Thẩm gia.

Tiếc thay, hắn nghĩ cũng không sai, nhưng giờ phút này ở Đồng Sinh Hiên, Phượng Vũ Hoành cũng đang phân phó Vong Xuyên, Hoàng Tuyền làm chuyện có liên quan mật thiết đến suy nghĩ của Phượng Cận Nguyên—— "Các người đi thăm dò Thẩm gia tại Đại Thuận có những chuyện làm ăn nào, đạo này chắc do chuyện làm ăn quá tốt nên mới có thời gian rảnh đến Phượng Ngõ huyện chặn ta. Người thù dai như ta sao có thể quên dễ dàng như vậy?"

Hoàng Tuyền, Vong Xuyên, hai người đối với Phượng Vũ Hoành là phụ tùng tuyệt đối, đặc biệt Hoàng Tuyền, ngay lập tức biểu thị: "Tra được một cái thiêu một cái."

Phượng Vũ Hoành vỗ trán: "Các người Ngự vương phủ đều thích phóng hỏa sao?"

Vong Xuyên đáp: "Điện hạ từng nói, phóng hỏa là bớt phiền nhất."

Nàng vội lắc đầu: "Vậy không được, Vương phủ cái gì cũng thiêu được từ chuyện làm ăn tuyệt đối không được thiêu. Trước hết chúng ta điều tra, điều tra được tin tức thì đưa cho Thanh Ngọc, để nàng ta suy nghĩ làm sao có thể biến tiền của Thẩm gia thành tiền của chúng ta là được."

Hoàng Tuyền, Vong Xuyên cảm thấy ý này rất tốt, cười hi hi ra ngoài làm việc.

Điều thị ngồi cạnh bên Phượng Vũ Hoành, nghe các nàng nói chuyện, cảm thấy vừa mới mẻ lại dọa người, càng làm nàng hơi sốt sắng.

Thấy hai nha đầu kia ra ngoài, nàng liền nhanh chóng hỏi: "Làm như vậy được không? Người nhà họ Thẩm người người là hảo thủ trong nghề, bọn họ làm tới mấy chục năm trong nghề, làm sao có thể nói phá là phá được?"

Phượng Vũ Hoành cười cười nói cho nàng biết: "Mẫu thân yên tâm, tuy đúng người nhà họ Thẩm là thủ hảo nhưng Thanh Ngọc của chúng ta cũng không phải dễ trêu chọc. Lại nói, chẳng phải còn có Vong Xuyên và Hoàng Tuyền sao, các nàng ở trong Vương phủ nhiều năm như vậy, đi tỉnh ngoài dùng một chút thủ đoạn thì có đáng là gì."

Điều thị thấy nàng nói chắc chắn, cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Mẫu thân tin tưởng con bất kể làm cái gì, đều có thể thành công." Vừa nói vừa than nhẹ một tiếng, giương mắt nhìn Đồng Sinh Hiên này, vẫn cảm khái: "Từ nay về sau không cần qua lại với bên kia, tòa phủ trạch kia ta ở gần hai mươi năm, rốt cục cũng bước ra được."

Phượng Vũ Hoành đứng dậy đi tới gần Điều thị, nắm chặt tay Điều thị nói: "Lúc tại cung yến Hoàng thượng đã nói, đem Đồng Sinh Hiên đổi thành huyện chủ phủ, mở cửa chính, mẫu thân về sau có thể tự do ra vào, không cần nhìn sắc mặt người nhà họ Phượng nữa. Lam di rất nhớ mẫu thân, không có chuyện gì thì người qua đó thăm nàng ấy." Thấy Điều thị vẫn có bộ dáng chán nản, nàng nghĩ một lát, lại nói: "Nhìn ý định bây giờ của Hoàng thượng, bên ông ngoại sớm muộn gì cũng có ngày hồi kinh. Mẫu thân lại không thể như trước kia chỉ phụ thuộc vào Phượng gia, sau khi Điều gia hồi kinh có thể lập tức đứng vững hay không thì phải xem mẫu thân rồi. Cho nên người cần lên tinh thần, cho dù là vì bản thân, hay vì Điều gia, vì ta hay Từ Duệ, chúng ta vẫn phải chuẩn bị cho mình một tương lai thật tốt."

Lời của nàng lay nhiễm Điều thị, cảm thấy có một loại kích động khó mà nói nên lời. Dường như nữ nhi đã về cho nàng một tương lai đầy ánh hào quang.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 182: Ai dám động tới Bánh Bao của ta?

Editor: Bell Huỳnh

Hai ngày sau, Đồng Sinh Hiên một lần nữa đổi tên là "Tề An huyện chủ phủ", mở cửa chính, cửa nhỏ Phượng phủ bị Phượng Vũ Hoành chặn lại, đã nhỏ nay càng nhỏ hơn.

Phượng Cận Nguyên nỗ lực áp chế tin tức không cho truyền đi, nhưng không quá ba ngày, việc hắn cùng Điều thị ly hôn vẫn truyền khắp kinh thành đến mức xôn xao, trong quán trà người kể chuyện thiếu chút nữa là giảng dạy Phượng phủ hắn, ngay cả ăn mày bên đường cũng nói một hai câu về chuyện ly hôn này.

Mà cùng chuyện "Thừa tướng ly hôn" còn một chủ đề khác song song—— Bộ Thông mất tích.

"Nghe nói Bộ đại nhân Bộ Bạch Kỳ đi về phía đông tìm Bộ Thông, hôm qua Bộ gia nhận được thư từ dịch quán nói đến nay vẫn chưa tìm được." Vong Xuyên vừa chải đầu cho Phụng Vũ Hoành vừa kể cho nàng nghe mấy việc xảy ra gần đây mà nàng nghe được.

Phụng Vũ Hoành liền không hiểu: "Vì sao Bộ đại nhân muốn đi về phía đông tìm?"

Vong Xuyên nói: "Bởi vì Bộ Thông là tướng quân đóng giữ phía đông, hắn muốn đi cũng nên đi về phía đông."

Phụng Vũ Hoành không cho rằng như thế: "Đầu tiên phải hiểu tại sao hắn (BT) phải đi, còn có lần cuối cùng gặp hắn là ở đâu."

Cái này Vong Xuyên hiểu nhưng: "Lần cuối cùng thấy hắn là khi chúng ta trên đường trở về từ Phụng Đồng huyện, hắn bán xe ngựa Phụng gia cùng Phụng tướng quân âm ỉ một trận, sau đó kéo dài lựa trắng nói là tiễn tiễn thư một đoạn."

Phụng Vũ Hoành bắt đầu nói: "Vậy còn không rõ sao. Đã như thế thì hắn không có khả năng trở về đại doanh phía đông. Bộ Thông không ngốc, ta và người điều hiểu, phu đệ của Phụng gia, Bộ Thông muốn đối phó căn bản không cần phải điều động binh mã đi Đông Doanh. Chúng ta nghĩ như thế không có nghĩa là mọi người đều nghĩ như thế."

"Ý của tiểu thư là Bộ Thông vẫn còn ở bên Phụng Đồng huyện?"

"Hắn là đi về phía đó nhưng chẳng phải vì tìm ta." Nàng sờ cái khuyên hình tiểu linh đang, trong bụng cũng suy được Bộ Thông đang tính toán gì.

Vong Xuyên cũng không hỏi lại, mà chính mình động não suy nghĩ, chỉ trong chớp lát đã "A..." một tiếng, mở miệng nói: "Chẳng lẽ hắn có mục đích khác? Tìm kiếm tiểu thư chỉ là trên danh nghĩa?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Hắn là như vậy. Thế nhưng không thể chắc chắn, chiếu theo chuyện ngày hôm đó các người kể lại, hắn cũng muốn tìm ta nhưng đồng thời có chuyện khác quan trọng hơn muốn làm, mà chuyện kia tám phần mười là không thể cho người khác biết."

"Bộ đại nhân đi về phía đông tìm hắn, cũng hắn là làm cho người khác nhìn." Vong Xuyên kéo sợi tóc rồi cuối cùng cho nàng, vỗ vỗ vai nàng: "Nô tỳ chải như thế tiểu thư thấy hài lòng không?"

Phụng Vũ Hoành chưa bao giờ để ý chuyện chải tóc này, với nàng mà nói, tùy tiện quần ra sau là được rồi, nhưng Vong Xuyên mỗi ngày kiên trì phải chải cho nàng còn thường xuyên thay đổi kiểu tóc làm cho tâm tình Phụng Vũ Hoành tốt lên không ít.

"Bộ gia xưa nay đều cảm thấy bản thân thông minh, người ngoài chỉ là kẻ ngốc." Nàng một bên hướng Vong Xuyên đưa tay là dấu ok nhưng Vong Xuyên không hiểu, một bên nói chuyện Bộ Thông: "Thủ đoạn như vậy có thể lừa được một số người, nhưng đối với những lão hồ ly tinh kia mà nói không có chút tác dụng nào. Ta tin ngoài chúng ta ra, hoàng thượng cũng với bọn Huyền Thiên Minh nhất định cũng đoán được, chỉ có điều cho Bộ Thông một ít thời gian để xem đến cùng là hắn muốn làm gì."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài Thanh Sương đi vào. Nha đầu này phải ở Đồng Hiền Sinh không được đi Phụng Đồng huyện, Phụng Vũ Hoành sắp xếp chu toàn ở trong sân này để coi nhà.

"Tiểu thư lại có một nhóm lễ vật được nâng vào đây, đây là danh mục quà tặng, mời tiểu thư xem qua." Thanh Sương đưa một tờ danh sách cho Phụng Vũ Hoành, sau đó lui lại sau hai bước, cung kính đứng bên cạnh.

Từ lúc Đồng Sinh Hiền đổi tên là Huyền chủ phủ và mở cửa chính, người đến chúc mừng vẫn cứ không ngừng, ngày thứ nhất thì căn bản là trong cung bày tỏ, không ngừng có thứ tốt đưa đến, từ Hoàng thượng đến Hoàng hậu lại tới Vân Phi cùng với các tiểu phi tiểu tần tiểu tiếp dư, kiện lớn có các loại gia cụ, nhỏ thì có các loại nữ trang, còn có vài vóc xiêm y; ngày thứ hai, thì các vị hoàng tử tặng lễ vật, gì cũng có đủ kiểu đủ dáng; ngày thứ ba là các nữ quyến của các đại nhân trong kinh thành đến bày tỏ chút tâm ý, đưa lễ vật không tính là quý giá nhưng cũng rất tốt. Nay đến ngày thứ tư, đến tặng lễ vật là gia quyến của các quan dưới tứ phẩm, độ trân quý cũng giảm, dù sao bọn họ cũng là quan phẩm có hạn, thực sự không thể đưa ra lễ vật tốt nào.

Ba ngày trước, Phụng Vũ Hoành tự mình tiếp đãi, quả thực làm cho nàng mệt đến ngất ngư, hôm nay Thanh Sương liền tự mình làm chủ, không có mời nàng tới, chỉ nhớ kỹ danh mục quà tặng được đưa tới. Đám người tặng lễ vật cũng biết địa vị của mình thấp, không đáng để huyện chủ tự mình tiếp kiến, có thể tặng lễ vật cũng không phải chuyện dễ, còn thương cho Thanh Sương không ít đồ tốt.

Phụng Vũ Hoành quét mắt đại khái qua danh mục quà tặng, cảm thấy không có vấn đề gì, trả lại cho Thanh Sương, nói cho nàng biết: "Từ hôm nay trong đám lễ vật đưa tới chọn ra một ít, thưởng cho tất cả hạ nhân trong phủ chúng ta. Về phần thưởng cái gì, người căn cứ vào tuổi các nàng, thích gì thì chọn thôi, ghi nợ là được, chờ Thanh Ngọc hồi phủ thì báo lại cho nàng ấy."

Thanh Sương nhanh chóng tạ ân, sau đó lắc đầu nói: "Tiểu thư, không cần chọn trong đám lễ vật kia, hôm nay nô tỳ được tặng không ít đồ tốt, các vị tiểu thư, phu nhân nhìn không cũng khen tặng cho nô tỳ, thứ gì cũng tốt, nô tỳ không dám hưởng một mình, vốn chỉ nghĩ nhận thay tiểu thư, thỉnh tiểu thư cho nô tỳ chia cho mọi người."

Phụng Vũ Hoành đối với Thanh Sương hiểu chuyện thì vô cùng hài lòng, nhưng cái này là của nàng ấy, nàng không nhận, đây là quy tắc làm chủ tử của nàng.

"Nếu là thưởng cho người, người cứ giữ lấy, đồ tốt không sợ nhiều, một ngày nào đó người lập gia đình, coi như tích chút đồ cưới cho mình, đồ thưởng

đó cứ chọn trong rương, người cũng có phần.”

Thanh Sương cảm động, Phụng Vũ Hoành lại hào phóng lại tốt bụng như thế, lúc trước nàng được Thanh Ngọc chọn vào phủ không hề nghĩ đến sẽ được như thế này.

Lúc này quỳ xuống dập đầu với Phụng Vũ Hoành: "Nô tỳ tạ đại ân của tiểu thư."

"Đứng lên đi, nơi này của ta không có quy củ gì, người là do Thanh Ngọc chọn, ta tin người." Một câu nói, không chỉ thu được tâm Thanh Sương, cũng cho Thanh Ngọc uy tín. Đến cùng những hạ nhân này nàng muốn Thanh Ngọc quản, nàng biết, phải xây dựng uy tín của Thanh Ngọc, thế này mình mới có thể bớt lo.

Sau khi Thanh Sương tạ ân thì lui ra ngoài chuẩn bị các phần thưởng, trong phòng chỉ còn lại nàng và Vong Xuyên, bất chợt, cửa đang mở thoáng lại bị đóng ầm lại. Phụng Vũ Hoành bị dọa giật mình, tuy nhiên lập tức phản ứng kịp, bất đắc dĩ nói: "Ban Tầu! Lần sau người có thể ra ngoài ánh sáng gặp ta được không?"

Vong Xuyên cũng không nói gì, làm cái gì mà ban ngày lại như quỷ.

Trước mắt hai người lóe lên, Ban Tầu quả nhiên xuất hiện.

"Giữa mùa đông mở cửa ra vốn lạnh, thuộc hạ giúp chủ từ đóng lại không được sao?" Gương mặt hân hạnh lạnh lùng mắt tròn trắng, sau đó rất nhanh đã nghiêm mặt, đối với Phụng Vũ Hoành nói: "Bánh Bao chết rồi."

"Cái gì?" Phụng Vũ Hoành bỗng nhiên đứng lên: "Người nói thật chứ?" Sau ngày cung yến ấy, Hoàng thượng khóc lóc van nài lưu lại Bánh Bao, nói là cho hân mọn nuôi hai ngày. Lúc ấy, nàng cảm thấy Hoàng thượng nhất định là mượn Bánh Bao để biểu đạt nỗi nhớ với Vân phi nên đáp ứng ngay lập tức, ai nghĩ tới mới mấy ngày, cư nhiên nói Bánh Bao chết rồi.

"Chủ từ người nén bị thương." Ban Tầu nhìn dáng vẻ của Phụng Vũ Hoành, thật sự không biết nên nói cái gì, nhẫn nhịn nửa ngày rồi nói một câu như vậy.

Vong Xuyên tức giận đến giậm chân: "Nén bị thương gì, người nhanh nói xem nó chết như thế nào?"

"Nghe nói là sau cung yến thì bất chợt phát điên, không chỉ nhảy nhót lung tung còn tự ném chính mình xuống đất, tự mình va đầu vào cột nhà. Vừa mới đầu Hoành thượng còn tưởng hân không quen chỗ lạ còn cho người tìm chút đồ chơi của Vân phi hay cho nó chơi về, nhưng nó gặp người là cắn. Đám hạ nhân không dám để Hoàng thượng lại gần, lại không dám đánh Bánh Bao, chỉ đành tìm lồng sắt rồi nhốt lại. Hoàng thượng không cho người báo với người và Vân phi, sợ Bánh Bao bị đem đi, ai ngờ mới mấy ngày, Bánh Bao cư nhiên chết rồi."

Trong lòng Phụng Vũ Hoành khó chịu, Bánh Bao đặc biệt đáng yêu, lại cực hiểu tính người, nàng ôm không rời buông tay. Vốn để ở chỗ Hoành thượng cũng lắm là tám đến mười ngày thì đón về, thậm chí nàng còn cho Thanh Linh mang theo một đám nha đầu làm rất nhiều y phục cho Bánh Bao, chỗ ở cũng làm liền ba cái, ai nghĩ được cư nhiên lại nghe tin dữ như vậy.

"Bánh bao không thể vô duyên vô cớ phát điên, ta tuyệt đối không tin!" Đáy lòng Phụng Vũ Hoành dâng lên một cỗ tức giận, đối với người hạ thủ còn chưa đủ, hiện tại mèo cũng không tha sao? "Thi thể đâu?" Nàng hỏi Ban Tầu: "Thi thể hiện tại đâu?"

"Vẫn còn trong cung, Thất điện hạ nói, nếu chủ từ muốn, ngài ấy đưa tới cho người."

"Muốn! Đương nhiên muốn!" Phụng Vũ Hoành hai mắt híp lại thành một cái khe: "Ta phải hỏi Bánh Bao một chút, rốt cuộc là ai hạ độc thủ với nó."

Ban Tầu gật đầu: "Chủ từ chờ trong phủ, ta đi một lát rồi về." Nói xong liền biến mất.

Vong Xuyên đỡ Phụng Vũ Hoành về chỗ ngồi, chậu than trong phòng cháy cũng không ấm được bao nhiêu.

"Tiểu thư cho là có người động tay động chân?"

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: "Cơ bản vốn không có cơ hội." Nàng cấp tốc nhớ lại ngày ấy từ lúc nàng mang theo Bánh Bao đến lúc đưa cho Hoành thượng không có chuyện gì xảy ra, lẽ ra Bánh Bao trong tay Hoành thượng sẽ không xảy ra chuyện gì, dù sao cũng không ai có lá gan lớn và bản lĩnh cao như vậy động tay động chân trước mặt thiên tử.

Nhưng bất kể nghĩ thế nào, nàng cũng không cho rằng thời điểm Bánh Bao đi với mình có người khác tiếp cận nó. Nghĩ tới nghĩ lui, đầu mối duy nhất chính là nó từng cắn đứt ngón tay của Bộ Ngê Thường, chỉ có chuyện đó phát sinh là nàng không thể không chế.

"Ngón tay..." Nàng theo bản năng nói, cứ như bị cái gì đó tóm lấy, suy đoán lơ mơ, nhưng vẫn thiếu chứng cứ.

"Tiểu thư người nói cái gì?" Vong Xuyên nghe không hiểu lời nàng.

Phụng Vũ Hoành nói cho nàng biết: "Ngày cung yến đó Bánh Bao cắn đứt ngón tay của Bộ Ngê Thường, nếu như ta đoán không sai, vấn đề hẳn là nằm ở đó." Xem ra, nàng phải khám nghiệm tử thi cho Bánh Bao.

Sau khi Phụng Vũ Hoành ăn cơm trưa thì Ban Tầu trở lại, chưa thấy người, chỉ nghe trong không khí truyền đến: "Thất điện hạ tự mình mang Bánh Bao

đến.” Sau đó, hạ nhân gác cổng truyền lời: “Thuần Vương điện hạ cầu kiến tiểu thư.”

"Mau mời!" Phụng Vũ Hoành nhanh chóng đứng dậy tự mình đón.

Chờ lúc nàng đi tới tiền viện, chỉ thấy Huyền Thiên Hoa một thân trường bào nguyệt sắc mang theo một cái hộp gỗ từ ngoài cửa phủ đi vào. Nàng bước nhanh về phía trước, nhúu chặt lông mày, nhìn chăm chú cái hộp gỗ ấy.

Chợt nghe Huyền Thiên Hoa khẽ mở miệng, nói với nàng: "Chuyện này nếu như ngươi có thể tìm được chứng cứ, chỉ sợ Bộ gia chết đến nơi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 183: Bộ Nghê Thường ta đưa báo ứng trả cho người

Editor: Bell Huỳnh

Huyền Thiên Hoa được mời đến Đồng Sinh Hiên của Phụng Vũ Hoành, Vong Xuyên Hoàng Tuyền mời hẳn đến sảnh đường ngồi đợi, Phụng Vũ Hoành mang theo cái hộp gỗ ấy đi vào được thất.

Rèm cửa sổ trong được thất rèm quanh năm đều được che lại, bởi vì nàng nói được liệu trong phòng cần khuất sáng, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là để nàng có thể vào trong phòng thuốc không gian bất cứ lúc nào. Người của Đồng Sinh Hiên đã quen với thói quen này của nàng, chỉ cần nàng vừa vào được thất thì sẽ không có người quấy rầy, trừ phi có chuyện gấp, bằng không Phụng Vũ Hoành ở bên trong cam đoan tuyệt đối không ra.

Trong phòng thuốc không gian có một bộ thiết bị kiểm nghiệm, nàng làm quân y nhiều năm như vậy, đã chữa cho người sống cũng như đã nghiệm qua người chết, tuy nói nàng không phải là pháp y, nhưng đối với giải phẫu và giám định thi thể không thể không biết.

Nàng giằng co gần một canh giờ với xác mèo con, giám định các bộ phận thân thể bằng máy móc khoa học hiện đại, cuối cùng Phụng Vũ Hoành cũng có kết luận.

Đúng thật là ngón tay ấy của Bộ Nghê Thường có vấn đề!

Điều nàng kinh ngạc chính là loại độc Bánh Bao trúng và loại mê dược lúc trước nàng trúng phải hoàn toàn giống nhau.

Tay nàng nắm thành quyền, vẫn đang suy đoán người cung cấp dược cho Phụng Trầm Ngư cùng Phụng Tử Hạo là ai, bây giờ nàng đã biết được đáp án. Nếu là Bộ Nghê Thường thì cũng dễ hiểu. Hơn nữa động cơ gây án với Bánh Bao cũng có, Phụng Vũ Hoành có thể khẳng định Bộ Nghê Thường giấu độc trong móng tay rồi tiến cung, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia chỉ sợ Bộ Nghê Thường sẽ xuống tay với nàng.

Nàng vuốt ve thi thể Bánh Bao, tên tiểu tử này thay nàng chấn một kiếp nhưng lại bỏ mạng của mình.

Bộ Nghê Thường, nợ máu phải trả bằng máu, không biết đạo lý này nàng ta có hiểu không.

Rốt cục cũng đi ra khỏi được thất, Huyền Thiên Hoa vẫn đang ngồi trên ghế trong sảnh đường uống trà. Phụng Vũ Hoành liền đưa chiếc hộp kia cho hẳn, nói: "Chôn ở trong cung đi, phụ hoàng chắc chắn cũng muốn như vậy."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, hỏi nàng: "Có điều tra được nguyên nhân không?"

"Ngón tay của Bộ Nghê Thường ngày hôm đó có vấn đề." Nàng đem kết quả kiểm nghiệm nói với Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa nghe được nhúu chặt mày: "Nói vậy thì, chuyện ở Phụng Đồng huyện Bộ Nghê Thường cũng có tham dự. Bánh Bao chết, phụ hoàng nhất định sẽ truy cứu, nếu muội muốn tự mình động thủ, ta có thể giúp muội. Chỉ là nếu muốn nhử tận gốc Bộ gia thì bây giờ chưa phải lúc, Bộ Thông còn ở bên ngoài." Hẳn phân tích tình hình cho Phụng Vũ Hoành nghe.

Phụng Vũ Hoành cũng hiểu rõ đạo lý này, chuyện của Bộ Thông trong lòng nàng cũng có tính toán, hiển nhiên phải biết Hoàng thượng không thể bỏ mặc con cả lớn Bộ gia nên không thể động tay động chân ở bên ngoài. "Muội chỉ muốn Bộ Nghê Thường." Nàng ra quyết định.

Huyền Thiên Hoa gật đầu: "Được, vậy thì muội phải bảo trọng, có việc thì đến Thuần vương phủ tìm ta." Hẳn không lưu lại thêm nữa, mang theo hộp gỗ rồi rời đi.

Phụng Vũ Hoành đi theo ra ngoài, vội vã hỏi một tiếng: "Thất ca, Huyền Thiên Minh lúc nào có thể trở về?"

Hắn dừng bước, quay đầu nói: "Cái này không nói trước được."

"A" Nàng có chút mất mát: "Không có chuyện gì, Thất ca cũng nên trở về rồi, đi đường cẩn thận."

Hắn nhẹ nhàng đáp một tiếng, trên mặt mang theo ý nhàn nhạt, quay người đi ra sân.

Phượng Vũ Hoành kéo tay Vong Xuyên: "Ta cứ cảm thấy Thất ca hôm nay không giống mọi khi."

Vong Xuyên nghĩ một lát, bất chợt "A... " một tiếng: "Có khi nào là việc kia?"

"Có chuyện gì vậy?" Nàng kỳ quái hỏi.

"Ngày giỗ thân mẫu của Thất điện hạ ngay ngày đông, cụ thể là ngày nào nô tỳ cũng không nhớ, nói chung hàng năm trong ngày mùa đông Thất điện hạ sẽ đi tế bái thân mẫu."

"Trách không được." Nàng cuối cùng cũng rõ vì sao hôm nay cảm thấy nhìn Huyền Thiên Hoa có phần cô đơn, nghĩ đến mấy ngày nữa là đến ngày giỗ rồi.

Buổi tối hôm đó, Phượng Vũ Hoành mang theo Ban Tẩu chuồn ra khỏi Huyện chủ phủ, chạy thẳng tới phủ Bộ gia.

Ban Tẩu từ trước đến giờ ghét bỏ Phượng Vũ Hoành không dùng kính công, nhưng hắn cũng rất phối hợp với tốc độ của nàng, rõ ràng là có thể chạy sao cứ phải đi chậm, quả thật khó chịu. "Chủ tử, nếu người thật sự không thể đi nhanh, ta công người cũng được."

Phượng Vũ Hoành đưa tay ngăn cánh tay của Ban Tẩu, nói với hắn: "Vậy ngươi mang ta theo chạy hai bước." Ban Tẩu thử mấy lần, phát hiện có thể, trong lòng tốt lên không ít.

Kinh công so với đi bộ, tốc độ nhanh hơn không ít, hai người một đường chạy thẳng tới con hẻm thông với Bộ gia. Ban Tẩu đột nhiên chậm lại.

Phượng Vũ Hoành không hỏi hắn nguyên nhân, nàng biết Ban Tẩu sẽ không vô duyên vô cớ dừng lại, lúc này chính nàng cũng nghe được một số động tĩnh truyền đến.

Hai người tìm một góc khuất ẩn thân, lại nhìn trên phố, thấy lại có hai nữ tử vội vội vàng vàng đi về phía bên này, vừa đi vừa nhìn bốn phía, rõ ràng cảnh giác động tĩnh bốn phía, chỉ lo bị người khác phát hiện.

Phượng Vũ Hoành mừng rỡ, bởi vì nàng nhận ra hai người kia chính là Bộ Nghệ Thường cùng nha hoàn của nàng.

Nàng giật nhẹ Ban Tẩu: "Chà! Ngươi đoán xem Bộ Nghệ Thường này nửa đêm canh ba ra ngoài phủ làm gì?"

Ban Tẩu lắc đầu: "Sao thuộc hạ biết được?"

"Ta đoán là đi gặp tình lang." Phượng Vũ Hoành vừa nói vừa chỉ tay về phía Bộ Nghệ Thường. "Ngươi xem khuy cổ áo của nàng ta kia, có một nút bị cài nhầm rồi, chứng minh lúc cài vô cùng sốt sắng. Hơn nửa đêm mà ở bên ngoài cởi quần áo, chẳng phải gặp tình lang thì là gì?"

Ban Tẩu cũng không có cách nào: "Chủ tử ngươi có thể ở ngay trước mặt ta không phải cái gì cũng nói được không?"

Phượng Vũ Hoành không kiêng kỵ những thứ này, cũng không để ý đến Ban Tẩu, nàng chính là nhìn theo hướng Bộ Nghệ Thường, bây giờ ngươi tự mình đưa tới cửa, tiết kiệm cho nàng không phải tới Bộ phủ.

Ngay lập tức rút súng thuốc mê trong tay áo ra, hướng hai người trong hẻm nhỏ bắn hai phát.

Ban Tẩu lẳng lặng nhìn Phượng Vũ Hoành bắn loại ám khí này, không khỏi nuốt nước miếng: "Chủ tử, kỳ thực người không cần mang theo thuốc hạ, loại ám khí này của người quá lợi hại."

"Không dẫn theo ngươi thì ai làm khiêng cho ta?" Phượng Vũ Hoành liếc hắn một cái, chỉ vào hai người ngã đàng trước: "Mau! Nhanh!"

Ban Tẩu không nhiều lời, chạy ngay tới chỗ Bộ Nghệ Thường. Đến khi lại gần, Ban Tẩu lại lấy trong ống tay áo ra một bọc giấy nhỏ, bên trong là bột phấn bạch sắc, đổ vào trong miệng Bộ Nghệ Thường.

"Thuốc này dù sao cũng không bằng loại thuốc kia của nàng ấy, nhưng cũng là mê được số một số hai trong thanh lâu, chủ tử yên tâm, hiệu quả giống nhau."

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Vậy được, cũng nên để nàng ta nếm thử tư vị của dạng thuốc này."

"Còn tiểu nha đầu kia phải làm sao?" Ban Tẩu cho Bộ Nghệ Thường dùng xong thuốc, nhìn về phía nha đầu bên cạnh: "Giết?"

"Đừng!" Phượng Vũ Hoành nhếch môi cười: "Được trên ám khí đủ để nàng ấy ngủ đến hừng đông, chút nữa ta ném nàng đến cửa quan phủ, chờ nàng ta tỉnh dậy vừa vặn trực tiếp báo án."

Ban Tẩu không nói gì, trực tiếp một mình vác hai người trên lưng, sau đó hướng Phượng Vũ Hoành hát cảm: "Đi thôi, trước đi quan phủ, sau đó thuộc hạ

dẫn ngài đi chỗ tốt.”

Ban Tầu nói tiếng địa phương rất tốt, kỳ thực chính là đám nam nhân ở ngoại thành. Lâm Phụng Vũ Hoành nghe hắn nói qua tình huống đám nam nhân đó, chỉ thiếu chút nữa vỗ tay bảo hay.

Bộ Nghê Thường nếu rơi vào nơi như vậy, nàng thật muốn tưởng tượng xem nữ nhân này sau khi tỉnh lại có đập đầu tìm cái chết không.

"Chủ tử, nàng giống như có phản ứng." Hai người đã đến ngoại thành, đi về phía trước một đoạn đường ngắn liền thấy một đám nam nhân. Thần sắc Ban Tầu liền không được tự nhiên nói: "Thuộc hạ có thể để nàng ấy xuống đất kéo đi không?"

"Không được!" Phụng Vũ Hoành tròn mắt: "Như thế sẽ làm dơ quần áo nàng, hiệu quả không được tốt."

Ban Tầu khuyên nàng: "Chủ tử, người suy nghĩ nhiều quá, cho dù là ném con chó cái vào chỗ đó cũng chưa chắc có thể sống sót trở ra."

"Vậy cũng không được." Phụng Vũ Hoành còn chưa muốn, nói: "Người nhện thêm chút nữa, không phải nói sắp đến rồi sao."

Ban Tầu thật sự nhẫn nhịn, nhưng được trên người Bộ Nghê Thường phát tán càng lúc càng nhanh, trước mắt chỉ thấy nàng đang dây dưa với Ban Tầu. Trong chốc lát đã lan đến hai tay, rồi lại đến hai đùi, miệng cũng không thành thật, luôn cố ý sượt qua trên cổ Ban Tầu. Hơn nữa còn như cố ý phát ra âm thanh, làm Ban Tầu gò má đỏ bừng, thân thể cứng ngắc.

Phụng Vũ Hoành trong lòng cũng gấp gáp, bước chân không khỏi nhanh hơn, gắng sức đuổi theo tốc độ Ban Tầu vội vàng đến chỗ đám nam nhân bên ấy.

Rốt cục cũng đến, Ban Tầu không nhịn được nữa, triển khai khinh công vọt thẳng lên trên, tay liền đem Bộ Nghê Thường ném tới lều giữa khu.

Bộ Nghê Thường bị ném rất độc ác, rầm một tiếng, theo căn bản nàng gào khóc.

Tiếng khóc này làm đám nam nhân vốn đã ngủ trở nên kinh ngạc, âm thanh nữ nhân cực kỳ nhạy cảm với thân kinh của đám nam nhân nơi đây, thoáng cái hạ thân bọn họ liền căng chặt, khó che giấu hưng phấn trong lòng, từng cái từng cái xiêm y đều bị xé, bọn họ sợ mình chậm tay sẽ bị kẻ khác cướp đoạt mất.

Phụng Vũ Hoành được Ban Tầu mang theo ngồi trên đầu tường, mắt thấy bọn nam nhân kia mới bắt đầu vì tranh cướp Bộ Nghê Thường mà ẩu đả cầu xé lẫn nhau, Bộ Nghê Thường kia thì khi nghe đến thanh âm của nam nhân liền dứt khoát bò lên thân người ta, sau đó bọn nam nhân từ bỏ đánh nhau, thẳng thắn xông lên, liền đem Bộ Nghê Thường đặt dưới hạ thể, từng trận từng cướp đoạt.

Nàng giật nhẹ tay áo Ban Tầu: "Đi thôi, chúng ta trở về, phía sau không còn gì để xem."

Ban Tầu nhú mày, không còn gì để xem? Phẫn khích vừa mới bắt đầu à?

Hắn nghĩ sẽ trêu chọc Phụng Vũ Hoành một hai câu, chợt phát hiện sắc mặt khó coi của chủ tử, vì thế cũng không dám nói nhiều, lời nàng nhảy xuống tường, bắt đầu quay trở về.

Phụng Vũ Hoành hỏi Ban Tầu: "Người có thấy ta quá tàn nhẫn không?" Ban Tầu sừng sốt một chút, lập tức lắc đầu: "Cái đó sao có thể gọi là tàn nhẫn, cái này là lấy gậy ông đập lưng ông."

"Àn." Phụng Vũ Hoành cũng nghĩ như vậy: "Ta xưa nay yêu ghét phân minh, tốt với ta, ta sẽ che chở yêu thương, nếu giở trò với ta, ta sẽ khiến các nàng phải trả giá. Hôm nay là Bộ Nghê Thường, sau này nhất định sẽ còn có nhiều người hơn, các người ở bên cạnh ta, hi vọng không bị ta dọa, các người cũng phải rõ ràng, ở một cái thế giới như thế này, các người không mạnh thì sẽ bị người khác ức hiếp."

Đây là Phụng Vũ Hoành đúc kết ra được sau lần bị trúng độc ở Phụng Đồng huyện, đối đầu với kẻ thù không thể chỉ dè miệng, công phu đùa giỡn cho dù tốt, cũng không thể gây ra tổn thương nhiều cho đối phương. Đôi khi nhất định phải động thủ, tát một cái, để những người hại nàng không còn năng lực đánh trả, đây mới là cách bảo vệ mình tốt nhất.

Lúc hai người trở về Đồng Sinh Hiên thì trời sắp sáng, Vong Xuyên và Hoàng Tuyền vẫn canh giữ trong viện chờ nàng, vừa thấy nàng trở lại liền nhanh chóng vây lại hỏi tình huống như thế nào rồi.

Phụng Vũ Hoành nói với Vong Xuyên: "Trời sáng liền sai người đi báo án, nói là bên trong đám nam nhân ngoại thành có vụ huyết án phát sinh, để Kinh Triệu Dẫn dẫn người đi thẩm dò."

"Nô tỳ rõ." Vong Xuyên gật đầu đáp lại, hầu hạ Phụng Vũ Hoành về phòng nghỉ ngơi.

Mặt trời mọc tới buổi trưa, trong kinh thành rất nhanh truyền ra tin tức đến Đồng Sinh Hiên —— Bộ gia Đại tiểu thư Bộ Nghê Thường được người ta phát hiện ở ngoài kinh thành toàn thân không có quần áo, hạ thân tàn tạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 184: Phụng Trầm Ngự, người có quyền gì nói không?

Editor: Bell Huỳnh

Kinh Triệu Dẫn ngay lập tức dẫn người tới, sau một hồi thẩm vấn, thẳng vào chuyện nam nhân kia xâm hại Bộ Nghê Thường, cư nhiên nam nhân kia kêu to là oan uổng, nguyên nhân là —— Bộ Nghê Thường căn bản không phải là xử nữ.

Lúc tin tức truyền tới Đồng Sinh Hiền, Phụng Vũ Hoành đang ăn cơm trưa, đối với chuyện Bộ Nghê Thường không phải xử nữ nàng không có bất ngờ, còn cùng Vong Xuyên nói: “Tối hôm qua vốn muốn đi Bộ phủ bắt người, kết quả là đi được nửa đường thì gặp phải Bộ Nghê Thường quần áo xộc xệch đi vào trong phủ, nếu nàng vẫn là xử nữ ta mới thấy kì quái.”

"Bộ gia tiểu thư lá gan thật lớn." Vong Xuyên cảm thán: "So với nàng ấy, hài tử Phụng gia vẫn tính là đàng hoàng."

"Bối phụng diện này nên biết thành thật một chút." Phụng Vũ Hoành cũng lười phân tích ai là người ước hẹn với Bộ Nghê Thường, bởi vì nàng biết, nha đầu kia không ngốc như thế, sẽ không hẹn hò với một mình Tứ Hoàng tử. Chỉ là không biết sau chuyện này, Tứ Hoàng tử còn cần cái tàn hoa bại liễu như thế này không, nếu hắn vẫn còn muốn thì nàng sẽ tin tưởng một lần nữa về tình yêu, vì nhìn thế nào thì dáng vẻ của Tứ Hoàng tử cũng không phải là rất ưu ái Bộ Nghê Thường. Nàng buông bát đĩa xuống, súc miệng, sau đó gọi Vong Xuyên: “Theo ta tới Phụng phủ một chuyến.”

Nàng đi đến cửa lớn Phụng phủ, từ khi Đồng Sinh Hiền đổi thành Huyện chủ phủ, sau khi mở cửa chính, Phụng Vũ Hoành không đi cửa nhỏ bên Liều viện nữa. Quản gia Hà Trung Kỳ của Phụng phủ kỳ thật là bất đắc dĩ, mỗi lần nhìn thấy Phụng Vũ Hoành từ bên ngoài đi vào, hắn đều có cảm giác kích động muốn đập đầu, nhưng không biết nên gọi Nhị tiểu thư hay gọi Huyện chủ. May mà Phụng Vũ Hoành cũng không làm khó hắn, mỗi lần đều chủ động hỏi thăm hắn một chút, sau đó vội vã đi vào.

Mấy lần trước nàng đến Phụng phủ căn bản là đi tới chỗ lão thái thái, trước là thỉnh an, sau là tới thăm cái eo của lão thái thái một chút.

Nhưng hôm nay, mục tiêu của Phụng Vũ Hoành lại là viện của Trầm Ngự. Chuyện trong kinh thành náo nhiệt như thế, đương nhiên nàng phải tìm người để chia sẻ một chút.

"Tiểu thư." Vong Xuyên tiến sát lại bên người Phụng Vũ Hoành nhỏ giọng nói: "Có nha đầu hắn là đi báo tin, chỉ là không biết báo cho Phụng tướng hay là báo cho lão thái thái."

Phụng Vũ Hoành cười gằn: "Tùy các nàng đi. Ta và Trầm Ngự là chị em ruột, ta tìm nàng ấy nói chuyện phiếm, hoặc là hẹn nàng ra ngoài đi dạo phố, đây đều là chuyện rất bình thường, sao vậy? Để xem người nhà họ Phụng còn nói gì không?"

Hai người vừa đi vừa nói, Phụng Trầm Ngự ở viện trước mắt. Có nha đầu đứng ở trước cửa viện, mặt xụ, ủ rũ cúi đầu. Nghe có tiếng bước chân lúc này mới ngẩng đầu lên, vừa thấy Phụng Vũ Hoành, đầu tiên là sợ, sau đó khăn trương hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Nhị tiểu thư.”

Phụng Vũ Hoành gật đầu, bước chân không ngừng lại: "Tiểu thư nhà các người đang ở đây chứ?"

Nha đầu kia đi chậm ở phía sau, vội vàng nói: "Đại tiểu thư mới từ bên lão gia trở lại, dường như... tâm trạng không tốt lắm."

Phụng Vũ Hoành nhún vai cười, tâm tình nàng ấy tốt được mới lạ, bây giờ thái độ của Phụng Căn Nguyên với Trầm Ngự so với lúc trước là khác biệt một trời một vực, nhưng trước mắt Phụng Trầm Ngự còn phải nịnh bợ người phụ thân này, nhất định trong lòng là đầy oán khí.

"Nhị tiểu thư vẫn muốn đi vào sao?" Tiểu nha đầu thấy Phụng Vũ Hoành đi thẳng đến gian phòng Trầm Ngự, hỏi một câu: "Có thể để cho nô tỳ đi thông báo trước một tiếng không, bằng không... nhất định là phải chịu đòn."

Phụng Vũ Hoành dừng bước: “Người đi đi, nên thông báo thế nào thì thông báo thế ấy.”

“Cảm ơn Nhị tiểu thư!” Tiểu nha đầu thở ra một hơi, lúc này mới cẩn thận đi tới trước cửa phòng Phụng Trầm Ngự, khẽ gõ cửa hai lần, nói: "Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đến thăm ngài."

Ba!

Bên trong truyền đến âm thanh của đồ sứ rơi xuống, dường như có thứ gì đó trực tiếp ngã trên cửa.

Lập tức chột nghe được âm thanh của Ý Lâm vang lên: "Đại tiểu thư thân thể không thoải mái, không tiếp khách."

Ngoài cửa tiểu nha đầu khó xử nhìn Phụng Vũ Hoành chớp mắt, nàng khoát khoát tay, nói với nha đầu kia: "Chức trách của người đã hết, lui ra đi, ta muốn xem thử, thử nữ của Phụng phủ, có bao nhiêu lá gan mà dám nói không gặp ta."

Nàng cất bước, dốc sức đẩy cửa phòng ra.

Không ra ngoài dự liệu, một đồ vật bay thẳng tới trước mặt nàng.

Phượng Vũ Hoành không nhúc nhích, chỉ thấy Vong Xuyên bên cạnh nàng nhấc tay phải một cái, chặn vật bay tới, cầm đến trước mặt nhìn, thì ra là bình hoa.

"Xem ra đại tỷ đối với bài biện trong phòng này không hài lòng lắm, ngày khác ta sẽ cùng tổ mẫu thương lượng một chút, xem tổ mẫu có nguyện ý xuất tiền cho đại tỷ đổi một bộ khác không." Nàng vừa nói vừa nhấc chân bước vào trong, căn bản không để Ý Lâm ngăn cản. "Đại tỷ luôn luôn quần trong phòng không được tốt lắm, bên ngoài trời tuy hơi lạnh, nhưng mặt trời không tệ lắm, không khí cũng tốt, sao không ra ngoài đi dạo?"

Phượng Trầm Ngư nhìn về phía Phượng Vũ Hoành với ánh mắt không bình thường, bên trong là oán hận gần như là biến thái, điên cuồng, loại nào cũng hung độc ngay cả Vong Xuyên nhìn mà phải nhủm mày.

Nhưng Phượng Vũ Hoành không để ý, nàng thậm chí không khách khí tự mình ngồi xuống ghế, đối mặt với Phượng Trầm Ngư: "Đại tỷ, nhìn thấy ta mà không chào hỏi sao?"

Phượng Trầm Ngư cắn răng nghiêng lợi nói: "Phượng Vũ Hoành! Ngươi dựa vào cái gì? Tùy ý ra vào phòng ta?"

"Chỉ bằng ta là đích nữ Phượng gia!" Bây giờ nàng rất hài lòng với thân phận này: "Đích nữ a, đại tỷ có ý gì? Biết thân phận này có địa vị như thế nào không?" Thấy Phượng Trầm Ngư không nói tiếng nào, khoe miệng nàng nở nụ cười, tiếp tục nói: "Tỷ muội một nhà, có dòng chính dòng thứ, ta là dòng chính, ngươi đương nhiên là thứ. Vận mệnh thứ nữ như thế nào chứ? Ta nói cho ngươi biết, thứ nữ xuất giá chỉ có hai loại lựa chọn, một là làm tiểu thiếp cho dòng chính, loại thứ hai là cho con thứ làm chính thất. Hai loại, đại tỷ thích loại nào?"

"Tiện nhân!" Phượng Trầm Ngư hung hăng nói: "Ngươi đừng quá đắc ý, lúc trước phụ thân kéo ngươi từ vị trí đích nữ xuống một lần thì cũng có thể kéo ngươi xuống lần thứ hai."

"Ha ha.....!" Phượng Vũ Hoành cảm thấy lời này vô cùng buồn cười: "Ngươi cảm thấy còn có thể sao? Lúc trước là lúc trước, hôm nay ta được Hoàng thượng tấn phong là Tể An huyện chủ, ngươi nói thử xem phụ thân còn dám động đến ta nữa không? Huống chi..." Nàng hừ lạnh một tiếng: "Chỉ sợ phụ thân bây giờ chẳng làm vậy đâu!"

Trầm Ngư bị nàng làm cho tức giận, không nói chuyện phản bác lại. Phượng Vũ Hoành nói hoàn toàn đúng, bây giờ phụ thân hồi hận ngày trước đuổi Diêu thị, lần trước còn ở Tùng viện tức giận nói với nàng, nếu như lúc trước không làm như thế thì hiện tại Diêu thị cũng không hòa ly với hắn. Một tờ hòa ly, làm hắn mất hết mặt mũi.

"Điều ngươi muốn nói chính là điều này sao?" Trầm Ngư nhìn chằm chằm Phượng Vũ Hoành: "Nếu là thế, thì ngươi cũng nói xong rồi đi đi."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, nói: "Ta đâu có thời gian rảnh rỗi tới tán gẫu với ngươi, đại tỷ, ta không giống ngươi có thời gian rảnh rỗi cùng tiểu thư người khác bàn chuyện đối phó với muội muội mình, ta rất bận, chuyện tiếm được, còn chuyện đất phong Tể An huyện, nếu hôm nay không phải trong kinh thành xảy ra đại sự, ta cũng sẽ không đến đây."

"Phượng Vũ Hoành ngươi không nên nói chuyện lung tung!" Trầm Ngư bỗng nhiên đứng dậy: "Ta lúc nào cùng tiểu thư người khác đối phó muội muội mình?"

"Hừ!" Nàng đưa ngón trỏ tay lên môi, làm động tác dừng lên tiếng: "Đại tỷ, nói dối thì nói nhỏ thôi, cẩn thận thiên lôi nghe được, sẽ cho tỷ một đạo thiên lôi!"

Phượng Trầm Ngư bị nàng dọa run rẩy toàn thân, theo bản năng lui sau vài bước, suýt nữa làm chính mình ngã.

"Đi thôi." Phượng Vũ Hoành cũng đứng lên: "Ăn mặc chỉnh tề, theo ta ra khỏi phủ một chuyến.Ồ đúng rồi, nhớ phải tô đen mặt ngươi, đỡ để Hoàng hậu nương nương trách tội, lại liên lụy người trong phủ theo ngươi chịu phạt."

Phượng Trầm Ngư cho rằng mình nghe lầm: "Ra ngoài? Đi đâu?"

"Trong kinh xảy ra chuyện lớn như vậy, đại tỷ cư nhiên lại không biết?" Phượng Vũ Hoành giả vờ kinh ngạc hỏi nàng: "Bộ gia tiểu thư chưa phải người tới báo với ngươi một tiếng sao? Chỉ bằng giao tình của hai người, nếu nàng ấy có bị gió thổi cỏ lay, hẳn là đều sớm nói với ngươi mới đúng."

Phượng Trầm Ngư đương nhiên nghe nói chuyện của Bộ Nghệ Thường, nàng không thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình, không khỏi nói: "Mắc mớ gì đến ta!"

Phượng Vũ Hoành cười cười nhìn nàng: "Do đồng tình, ta mang theo đại tỷ cùng nhau đến Bộ phủ một chuyến, thăm Bộ gia tiểu thư."

"Tại sao phải đi thăm nàng ấy?" Phượng Trầm Ngư cau mày lắc đầu: "Ta không đi! Muốn đi thì ngươi tự mình đi đi." Nàng không muốn thấy Bộ Nghệ Thường, cũng bởi vì Bộ Nghệ Thường cho nàng bao thuốc bột kia không hại Phượng Vũ Hoành mà lại hại chính nàng. Sáng nay nghe được Bộ Nghệ Thường có chuyện, trong lòng nàng cực kỳ cao hứng.

Nhưng Phượng Vũ Hoành chính là vì nguyên nhân của chuyện này, làm sao có thể vì Phượng Trầm Ngư nói không đi thì không đi —— "Đại tỷ, ta là đích nữ Phượng gia, lại là Huyện chủ hoàng thượng tấn phong, đối với chuyện ta làm, ngươi có quyền gì nói không?"

Một câu nói làm Trầm Ngu sững sờ tại chỗ.

Đúng vậy a, nàng có quyền gì nói không? Đích nữ Phụng gia còn nói được, dù sao đóng kín cửa chuyện trong nhà, thế nhưng tên tuổi huyện chủ cũng quá lớn, nàng một kẻ dân nữ, có tư cách gì đối phó với một có huyện chủ có đất phong?

Rốt cuộc vẫn không muốn đi a!

Nàng bướng bỉnh đứng bất động.

Phụng Vũ Hoành lạnh lùng nói: "Ý Lâm, bốn huyện chủ lệnh cho người lập tức thay xiêm y với tô mặt cho Đại tiểu thư, đây là mệnh lệnh, nếu cãi lời, lập tức xử tử!"

Ý Lâm run rẩy toàn thân, không nhiều lời liền đi tới đem Trầm Ngu kéo tới phòng trong thay đổi xiêm y. Không lâu lắm, cuối cùng là đẩy người đã thoa phấn ra ngoài.

Phụng Trầm Ngu tức đến thở nặng hô hô, thật sự là không có biện pháp nào, chỉ đành kìm nén đầy bụng tức giận đi theo nàng đi ra ngoài.

Hai người đến cửa phủ, xe ngựa Phụng Vũ Hoành đã sớm ở bên ngoài chờ, phía sau xe ngựa lớn hoa lệ, còn có một chiếc xe ngựa nhỏ có chút mộc mạc.

Phụng Vũ Hoành giờ tay chỉ: "Chiếc xe kia bình thường các nàng Phấn Đại Tướng Dung ngồi, đại tỷ đi thôi."

Phụng Trầm Ngu liếc nhìn chiếc xe ngựa hoa lệ trước mặt đến phần nộ, lại nhìn chiếc xe phía sau dành cho hạ nhân, mặt càng đen lại.

"Mau đi thôi, càng đứng lâu càng mất mặt." Phụng Vũ Hoành ném lại câu nói, rồi bước lên xe ngựa của mình. Vong Xuyên ở phía sau đi theo, quay đầu, nhìn thấy ánh mắt độc ác mang theo nguyên rủa của Trầm Ngu.

"Tiểu thư." Ý Lâm cẩn thận mà khuyên Trầm Ngu: "Chúng ta cũng lên xe sao?"

Trầm Ngu hai tay nắm quyền kêu thành tiếng, hiện cả khớp xương. Mang đầy khuất nhục lên chiếc xe phía sau, phu xe không đợi các nàng ngồi vững liền "Giá" một cái giờ roi thúc ngựa đi, hai người ngồi trong thất điên bát đảo.

Trong xe ngựa trước, Vong Xuyên ngồi yên ổn cùng Phụng Vũ Hoành nói: "Nghe nói Thâm gia cho Phụng Trầm Ngu một khoản tiền, nàng ta đang chuẩn bị dùng khoản tiền này nịnh bợ Phụng tướng."

"Thật sao?" Phụng Vũ Hoành khẽ cười: "Tiền ai lại không thích, ta cũng không ngoại lệ, nàng ta đã có tiền, thì ta tìm một cơ hội để nàng ngoan ngoan đưa tới cho ta a!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 185: Ha ha, người hài lòng là được rồi

Editor: Bell Huỳnh

Chuyện của Bộ Nghệ Thường đối với Bộ gia mà nói là một đả kích cực lớn, Bộ phủ từ lúc sáng gặp chuyện cho tới bây giờ vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách, ngay cả các vị tiểu thư ngày thường cùng giao hảo với Bộ Nghệ Thường đến thăm cũng bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Lúc các nàng Phụng Vũ Hoành đến đó, cửa của Bộ phủ đang bị các vị tiểu thư vây quanh không chịu rời khỏi, tụi lại không biết đang nói gì.

Phụng Trầm Ngu liếc nhìn tình huống của Bộ phủ, chủ động tiến lên mở miệng nói: "Nhà người ta xảy ra chuyện lớn như thế làm gì còn tâm tình tiếp khách? Người không cần đi chọc để người ta ghét!"

Phụng Vũ Hoành không đồng ý cái cách nói này: "Sao lại là chọc cho người ta ghét chứ? Không phải ta mang theo người sao?"

"Mang ta theo thì có ích gì?"

"Mang theo người là để truyền lại kinh nghiệm cho Bộ Nghệ Thường! Thí như sau này cần bồi bổ gì, phải chú ý những gì. Đại tỷ là người có kinh nghiệm nhất, ta đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!" Nàng nhếch môi cười, mặt tà khí, nhắc chân đi tới cửa Bộ phủ.

Phụng Trầm Ngu tức giận đến suýt nữa thổ huyết, chuẩn bị xoay người, tay lại bị Vong Xuyên cản lại: "Phụng Đại tiểu thư, huyện chủ có nói đề nghị đi sao?"

Trầm Ngư hết cách rồi, nàng không tranh nổi Vong Xuyên, chỉ đành ngoan ngoãn cùng đi vào trong.

Một đoàn người đi đến cửa chính thì bị người họ Bộ cản lại, hạ nhân kia sắc mặt tức giận nói: “Bộ phủ hôm nay từ chối tiếp khách, hai vị tiểu thư mời trở về!”

Vong Xuyên mặt lạnh quát mắng hạ nhân kia: "Cần rồi! Tề An huyện chủ ở đây, người nói không được vào thì không được vào sao?"

Hạ nhân kia bị nàng dọa sừng sờ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp: "Cái gì Tề An huyện chủ?"

Ở bên cạnh hắn có tên gác cổng khác thoạt nhìn cơ trí hơn "A..." một tiếng, lại nhìn kỹ Phụng Vũ Hoành một chút, mở miệng hỏi: “Là Phụng gia Nhị tiểu thư? Tề An huyện chủ do đích thân Hoành thượng tấn phong?”

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Đúng vậy. Bốn huyện chủ biết Bộ gia tiểu thư bị kinh sợ, cố tình tới thăm, mong người vào thông báo một tiếng."

Tên gác cổng kia bị dọa, chạy như một làn khói vào trong phủ, chỉ chốc lát liền thấy Bộ gia lão thái thái được hạ nhân dìu tự mình ra đón.

Bộ lão thái thái đến nay còn nhớ rõ ngày đó đại tang của Bộ thượng thư, vị Phụng gia Nhị tiểu thư này mang chuyện đến Bộ phủ, trong lòng có cảm hận, cũng có kiêng kỵ. Hôm nay Bộ Nghệ Thường xảy ra chuyện như vậy, nàng không cho trên dưới Bộ gia mặt mũi gì nữa, Phụng gia Nhị tiểu thư này lại tới, hơn nữa còn dùng danh nghĩa Tề An huyện chủ, thật không biết lại muốn gây chuyện như thế nào.

Bộ lão thái thái đi tới trước mặt Phụng Vũ Hoành, định cúi đầu hành lễ nhưng Phụng Vũ Hoành lấy tay đỡ: “Bộ lão phu nhân không cần khách khí như vậy, A Hoành tuy là huyện chủ, nhưng vẫn là văn bối, gánh không nổi đại lễ của ngài."

"Huyện chủ ngài quá khách khí, không biết huyện chủ đến thăm là có chuyện gì?" Bộ lão thái thái thờ ơ hỏi, không có ý cho vào cũng không có ý đuổi ra.

Phụng Trầm Ngư cảm thấy vô cùng khó xử, không khỏi cúi đầu.

Nhưng Phụng Vũ Hoành không cho là đúng, ngược lại lôi kéo tay Bộ lão thái thái thập phần thân thiện nói: “Ta cùng Bộ tiểu thư cũng coi như có quen biết, nay nàng ấy gặp chuyện, ta đương nhiên phải tới thăm hỏi.” Nàng vừa nói vừa tự mình đi vào trong, hạ nhân Bộ gia muốn cản cũng không dám cản, không ngăn cản thì sợ chủ tử oán giận, lên nhìn lão thái thái thì phát hiện lão thái thái hiện vẻ mặt bất đắc dĩ. Phụng Vũ Hoành còn nói: “Bộ tiểu thư chịu sự dả kích lớn như vậy cũng không biết chịu nổi không, Kinh Triệu Duẩn bên kia thỉnh lão phu nhân yên tâm, bốn huyện chủ nhất định sẽ tự mình căn dặn tra án nghiêm túc, sớm ngày đem tội phạm ra công lý. Đúng rồi —— "Nàng quay đầu hỏi hạ nhân vẫn đi theo: "Viện của đại tiểu thư các người ở bên nào?"

Hạ nhân kia thoáng nhìn lão thái thái, thấy lão thái thái gật đầu, chỉ vào một hướng nói: “Hồi huyện chủ, ở bên kia "

"Hảo." Phụng Vũ Hoành dừng lại, đối với Bộ lão thái thái nói: "Lão phu nhân xin đừng bước, ta cùng tỷ tỷ đi được rồi, nữ tử chúng ta nói chút chuyện thân mật. Lão phu nhân yên tâm, bốn huyện chủ chắc chắn sẽ khuyên giải, an ủi Bộ tiểu thư, để nàng kiên cường sống tiếp, ngàn lần không coi thường mạng sống."

Bộ lão thái thái suyết chút nữa là bị nàng làm cho tức giận đến nổi không thở nổi, mắt thấy Phụng Vũ Hoành buông tay nàng hướng viện của Bộ Nghệ Thường đi tới, không khỏi thở dài, nói: “Rốt cuộc Bộ gia đã tạo nghiệt gì, cư nhiên trêu chọc nhân vật có tiếng tăm như thế?"

Một vị ma ma bồi ở bên người nàng cũng nhanh miệng, thuận miệng nói câu: "Còn không phải tiểu thư nhà chúng ta đi trêu chọc người ta trước sao!"

Bộ lão thái thái trợn mắt, dọa ma ma kia không dám thốt nửa lời. Nhưng trong lòng lão thái thái kỳ thực cũng biết rất rõ, là Bộ gia các nàng trêu chọc người ta trước, hơn nữa từ chuyện quý phi lần trước đã cùng vị Phụng Nhị tiểu thư kết thù. Chỉ là không ngờ vị Phụng Nhị tiểu thư này lại thù dai như vậy, vốn tưởng rằng chuyện đã qua thì thôi, không ngờ hôm nay Nghệ Thường đã bị như thế này, mà nàng ấy vẫn muốn tới bỏ đá xuống giếng.

Đúng vậy, Bộ lão thái thái không cho rằng Phụng Vũ Hoành chỉ là đơn thuần tới thăm Bộ Nghệ Thường, đặc biệt là khi nàng ấy ném lại mấy câu cuối kia, gì mà hoảng sợ, chỉ lo Phụng Vũ Hoành trước mặt Bộ Nghệ Thường đâm chọc vài câu, cháu gái nàng thật sự sẽ trực tiếp tự sát.

Lại nghĩ, Bộ Nghệ Thường bây giờ ngoài tự sát, còn có lối thoát tốt hơn sao?

Lão thái thái tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng đang ngóng trông cháu trai của nàng Bộ Thông có thể sớm ngày trở lại. Bây giờ toàn bộ hy vọng Bộ gia đều đặt trên người Bộ Thông, nếu muốn xoay mình, thì cần phải dựa vào Bộ Thông.

Lúc này, Phụng Vũ Hoành mang theo Phụng Trầm Ngư đến tiểu viện của Bộ Nghệ Thường, một nha đầu thủ ở bên ngoài nhìn thấy Phụng Vũ Hoành đến, rõ ràng lấy làm kinh hãi, lại liếc nhìn nha đầu đang dẫn đường cho Phụng Vũ Hoành, nói: “Tề An huyện chủ đến xem Đại tiểu thư, là lão thái thái đáp ứng."

Nàng không gọi Phụng Nhị tiểu thư, mà là nói thẳng Tề An huyện chủ, nha đầu giữ cửa ấy rất thông minh, nghe chột hiểu nhất định người này dùng thân phận ép lão thái thái mới có thể đến đây.

Nàng hết cách rồi, chỉ đành ngoan ngoãn tiến lên, hành lễ, sau đó tự mình dẫn Phụng Vũ Hoành vào khuê phòng Bộ Nghệ Thường.

Bộ Nghệ Thường đang nằm trên giường không nhúc nhích, hai mắt nhìn chằm chằm nóc giường, trống rỗng vô thần. Tuy sớm đã thay xiêm y đêm qua bằng xiêm y khác, nhưng dấu vết trên cổ và trên má vẫn còn, nhắc nhở người đến thăm, đêm qua Bộ Nghệ Thường phải trải qua một đêm khó khăn cỡ

nào.

Phượng Trầm Ngư chỉ nhìn thoáng qua đã hoảng sợ, nàng nhớ tới chuyện đêm ở Phượng Đồng huyện khi ấy, nhớ tới Phượng Tử Hạo đối với nàng làm ra đủ loại thương tổn, nhớ tới chính mình lạc lối do ảnh hưởng của thuốc, cũng nhớ tới sợ hãi và tuyệt vọng sau này.

Bây giờ Bộ Nghê Thường còn thảm hơn nàng, bất quá chuyện của nàng cũng chỉ trong phạm vi người trong nhà biết, người nàng phải đối mặt là Phượng Tử Hạo nhưng hắn cũng đã chết. Mà Bộ Nghê Thường, nghe nói là trước sau bị hai mươi người thay phiên nhau lăng nhục, sự việc làm kinh động đến Triệu Kinh Duẫn cỡ nào, mới mấy canh giờ, cả kinh thành mọi người đều biết.

Kết quả như vậy, một nữ tử chưa xuất giá nên tiếp tục sống sao đây?

Nghe được trong phòng có người đến, Bộ Nghê Thường có chút phản ứng, kinh ngạc quay đầu nhìn, nhìn thấy Phượng Vũ Hoành một khắc kia lại hiện một chút mê man.

"Sao ngươi lại tới đây?" Đối với việc đêm qua, nàng căn bản nghĩ không ra ban đầu tại sao nàng lại bị ném đến chỗ đám nam nhân, càng không ngờ đến là Phượng Vũ Hoành ra tay, chẳng qua là cảm thấy hiện tại Phượng Vũ Hoành tuyệt đối không thể xuất hiện trước giường của nàng được. "Bộ phủ chẳng phải đóng cửa tiếp khách sao? Sao ngươi vào được?"

Phượng Vũ Hoành cười cười tiến lên hai bước, vừa đi vừa nói: "Chớ nóng vội nói chuyện, ngươi nghe thử giọng của mình xem, đều đã khàn cả, tối ngày hôm qua gọi chắc to lắm chứ?"

Lời nàng vừa thốt ra, vừa vận kích thích đến chỗ thần kinh mẫn cảm nhất của Bộ Nghê Thường, nàng tức giận đến nằm trên giường thở hổn hển.

"Còn không mau rót chén nước cho tiểu thư nhà ngươi uống." Phượng Vũ Hoành nói với tiểu nha đầu bên cạnh: "Thấm giọng nén ho khan, không biết chừng tiểu thư nhà ngươi đang muốn nói gì đó!"

Nha đầu Bộ gia hết cách rồi, chỉ đành nhắm mắt rót cho Bộ Nghê Thường một chén nước, mới bung đến trước mặt, đã bị Bộ Nghê Thường tát cho một cái đánh đổ —— "Cút! Đều hết cho ta!"

Ngoài tiểu nha đầu kia, làm gì có ai nghe nàng chứ?

Phượng Vũ Hoành không chỉ không đi, còn đi về phía trước hai bước, mãi cho đến khi nàng ở trước giường mới dừng lại, từ trên cao nhìn xuống, bắt đầu lẩm bẩm nói: "Dầu rằng trên cổ có thể trị, nhưng trên mặt có vài vết cào khá sâu, sợ là sẽ để lại sẹo."

Bộ Nghê Thường đâu còn nhớ được những thứ này, hiện tại nàng chỉ nhớ tới muốn đánh Phượng Vũ Hoành, nhưng hơi động một chút thì bụng lại truyền lại một trận đau nhẹ, khiến nàng ứa ra mồ hôi lạnh, không thể không nằm trở lại.

Phượng Vũ Hoành hỏi nàng: "Bộ tiểu thư muốn thứ gì sao? Muốn gì thì nói, chẳng phải có nha đầu sao, đáng giá để chính ngươi cố ngồi dậy không?" Vừa nói vừa vẫy tay với Trầm Ngư: "Đại tỷ, ngươi đến đây."

Trầm Ngư cảm thấy bản thân mình y hệt một pho tượng gỗ đứng cạnh Phượng Vũ Hoành, một chút quyền chủ động cũng không có, người khác vẫy tay nàng liền ngoan ngoãn đi lại.

"Nghê Thường, ta đặc biệt dẫn theo Đại tỷ cùng đến đây, cái này cũng là vì muốn tốt cho ngươi." Phượng Vũ Hoành kéo dài giọng nói: "Giống ngươi, cùng tuổi này đã trải qua, trừ phi đến thanh lâu tìm, bằng không cả Đại Thuận chỉ sợ không thể tìm ra. Vì vậy ta đặc biệt mang tỷ ấy đến đây, hai người các ngươi đồng bệnh tương liên cũng có giao hảo tốt, dù sao Đại tỷ cũng có chút kinh nghiệm có thể nhắc nhở ngươi. . . ngươi mới biết mùi đời, chắc cũng chẳng biết gì nhiều."

Bộ Nghê Thường nghe nàng nói cho sừng sốt, kinh ngạc nhìn Phượng Vũ Hoành và Trầm Ngư, theo bản năng hỏi một câu: "Ngươi cũng bị người..."

"Không có." Phượng Trầm Ngư phản bác: "Ngươi đừng nghe nàng ấy nói bừa!"

Phượng Vũ Hoành không để ý, chỉ là nhắc nhở Bộ Nghê Thường: "Ta là muốn tốt cho ngươi mới nói cho ngươi biết, chưa chắc các ma ma có kinh nghiệm bằng tỷ ấy, các nàng chưa từng trải sao có thể chiều cổ ngươi. Nhưng Đại tỷ ta thì khác nha, việc chưa cập kê đã động phòng, tiếp theo phải xử lý nhiều việc lắm đấy. Tin tưởng bằng giao tình của Bộ tiểu thư và Đại tỷ, nhất định tỷ ấy biết gì sẽ nói đó, giải thích rõ ràng."

"Phượng Vũ Hoành, ngươi đừng ngậm máu phun người!" Trầm Ngư tức giận đến lửa giận ngút trời mà nói: "Ta lúc nào thì bị nam nhân khác lăng nhục? Rõ ràng là..." Vừa thốt lên xong thì nàng im bặt, không đánh đã khai, nàng thật là bị Phượng Vũ Hoành làm cho tức đến chập mạch rồi.

Bộ Nghê Thường cũng hết sức kinh ngạc, nàng rõ ràng biết địa vị của Trầm Ngư tại Phượng phủ, đã sớm nghe nói Phượng gia đối với nữ nhi này cực kỳ coi trọng, một đứa con gái được coi trọng như thế lại có thể trải qua việc như vậy, cùng với làm chuyện vợ chồng với nam nhân, nam nhân kia rốt cuộc là ai?

Bộ Nghê Thường trái lo phải nghĩ cũng đoán không được, cuối cùng chỉ phải vứt bỏ. Nhưng có một việc nàng bắt chợt đột nhiên thông suốt, dường như bắt được chút đầu mối —— "Phượng Vũ Hoành, chẳng lẽ đêm qua chính là ngươi?"

Phượng Vũ Hoành giả ngu: "Cái gì mà đêm qua là ta?"

"Người chó giả bộ!" Bộ Nghê Thường giận dữ: "Nhất định là người đánh ta ngất xỉu ném tới ngoài thành! Phụng Vũ Hoành, người đang rập tâm làm cái gì? Ta muốn cáo trạng người! Ta muốn đi gặp Hoàng thượng cáo trạng!"

"Người hài lòng là được rồi." Phụng Vũ Hoành khinh thường nói: "Người nói là ta vậy thì chứng cứ đâu? Ta nghe nói Bộ gia tiểu thư là bị người ngoài cửa phù uy hiếp, nửa đêm canh ba người không ngủ, chạy trên đường làm cái gì?"

Còn không chờ Bộ Nghê Thường trả lời, bên ngoài tiểu nha đầu hùng hục xông vào, kêu to —— "Không tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 186: Có thể chữa, nhưng sẽ không chữa cho người

Editor: Bell Huỳnh

Một tiếng "Không tốt" làm Bộ Nghê Thường vỗ mạnh giường một cái, quay đầu trừng mắt với nha đầu kia, cả giận nói: "Người tính lừa ai? Còn có gì không tốt?"

Tiểu nha đầu ủy khuất, không nói không được mà nói cũng không được, đành nhắm mắt nói: "Phụ Tử Hoành từ mang theo canh thiệp của tiểu thư (ghi tuổi, ngày sanh tháng đẻ của đôi trai gái) đến... đến để thoái hôn!"

"Cái gì?" Bộ Nghê Thường đột nhiên đứng dậy, nhưng một trận đau đớn kéo đến như muốn xé rách người nàng: "Người nói cái gì?"

Tiểu nha đầu quỳ sụp xuống đất, khóc nói: "Tiểu thư, Tử Hoành từ trả lại canh thiệp cho người!"

Bộ Nghê Thường lúc này mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc: "Người tới đang ở đâu? Là Tử hoàng tử tới sao?"

"Không có, chỉ là phái hạ nhân đến, sau khi người trong phủ nhận lấy canh thiệp của người thì người nọ cũng rời đi."

"Tại sao lại nhận lại canh thiệp?" Bộ Nghê Thường giận dữ: "Ai thu?"

Tiểu nha đầu nói: "Là... là lão thái thái nhận!"

Cảm xúc như điên của Bộ Nghê Thường thoáng cái bất chợt trầm tĩnh lại, như một thước phim quay chậm, duy trì tư thế ngẩn người không nhúc nhích.

Phụng Trầm Ngưng nhìn người trước mặt, bất chợt nghĩ đến chính mình. Tuy nói nàng không có hôn ước, nhưng Phụng gia lựa chọn ủng hộ Tam Hoàng tử, vận mệnh của nàng và Huyền Thiên Dạ bị trói lại cùng nhau. Lời nói của Phụng Vũ Hoành mặc dù khó nghe, nhưng câu nào cũng là thật, nàng cùng Bộ Nghê Thường đích thực là giống nhau, bên Tam Hoàng tử xem ra không thể, nhưng nàng cũng phải lập gia đình, giờ Bộ Nghê Thường bị Tử Hoàng tử thoái hôn, kết cục như vậy sớm muộn gì cũng có ngày rơi xuống đầu nàng.

Cảm xúc của Phụng Trầm Ngưng càng ngày càng suy sụp, bắt đầu có chút hối hận lúc trước cùng Bộ Nghê Thường hợp mưu thiết kế hại Phụng Vũ Hoành. Nàng sớm nên biết, người như Phụng Vũ Hoành sao có thể bị tính kế, chẳng qua là chính mình tự đào hố cho mình, nàng nhảy trước sau đó là đến Bộ Nghê Thường.

Nàng đưa mắt nhìn Phụng Vũ Hoành, nhìn biểu tình của Nhị muội như xem cuộc vui, đã biết lần này Bộ Nghê Thường gặp phải chuyện như vậy tám phần mười không thể cùng nàng ấy gạt bỏ mối quan hệ, bao gồm chuyện mình gặp phải ở Phụng Đồng huyện, không hại được người ta ngược lại lại tự tính kế mình.

Tâm Phụng Trầm Ngưng lạnh dần, lúc trước là nàng nói sai gần nào, cứ cho rằng mình có thể đối phó với Nhị muội này, bây giờ hối hận thì đã muộn, hối hận thì đã muộn a!

"Tiểu thư." Nha đầu Bộ gia thấy Bộ Nghê Thường ngây người hồi lâu mà không có động tĩnh gì có chút bận tâm, thử gọi một tiếng nhưng đối phương vẫn không có phản ứng.

Phụng Vũ Hoành khuyên nha đầu kia: "Để tiểu thư nhà người yên tĩnh một chút cũng tốt, dù sao một cô gái bị thoái hôn là chuyện không thể nào chấp nhận được, huống chi đêm qua tiểu thư nhà người còn..."

"Từ Liên!" Đối mặt với lời chế giễu của Phụng Vũ Hoành, Bộ Nghê Thường không ồn ào như trong dự liệu, mà là vẻ mặt kinh hãi không ngừng gọi tên nha đầu kia: "Từ Liên, người mau tới đây, mau nhìn xem bây giờ ta như thế nào?"

Nha đầu gọi là Từ Liên kia vội vàng tiến lên nhìn, nàng ta bị dọa "A" một tiếng thét chói tai.

Phượng Vũ Hoành cũng đưa mắt qua nhìn, chỉ thấy chỗ Bộ Nghê Thường nằm có một vũng máu, xuyên qua chăn đệm, đỏ đến mức nhìn thấy mà giật mình.

"Chuyện này..." Phượng Trầm Ngư theo bản năng đã mở miệng, nhưng chỉ nói một chữ đã dùng tay bịt miệng, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run cầm cập.

Ý Lâm nhìn ra nàng không khỏe, nhỏ giọng hỏi một câu: "Tiểu thư, người thế nào rồi?"

Một bên tai là Bộ Nghê Thường sợ quá kêu gào, một bên là nha đầu Tử Liên lớn tiếng phản phó: "Đi gọi đại phu! Nhanh đi gọi đại phu!"

Phượng Trầm Ngư chỉ cảm thấy trong lòng có một âm thanh vang lên như đang nhắc nhở nàng, nhắc nhở một việc cho tới nay nàng quên mất.

"Bộ tiểu thư chẳng phải đêm qua mới bị người ta bắt nạt sao, sao sáng nay đã sống? Bọn huyện chủ tuổi nhỏ, y thuật không tinh, Bộ tiểu thư đừng làm ta sợ." Phượng Vũ Hoành đương nhiên hiểu rõ vũng máu kia đại diện cho cái gì, trong lòng cũng hiểu rõ Bộ gia tiểu thư này từ sớm đã mờ ám với Tử Hoàng tử. Nếu như thân đã mang thai, lại trải qua việc cả đêm như thế, không sinh non mới lạ.

"Người nói cái gì?" Hai chữ sinh non đủ để Bộ Nghê Thường càng thêm sợ hãi: "Không thể, ta, ta không có, ta... Tử Liên!" Nàng nắm chặt tay nha hoàn bên người: "Đi mời Tử Hoàng tử! Nhanh đi mời Tử Hoàng tử đến Bộ phủ!"

Tử Liên khó xử nói: "Tiểu thư, hôn ước giữa người với Tử Hoàng tử đã không còn!"

"Là hải..." Nàng bất chợt im lặng, trên mặt hiện lên một mảnh mù mịt: "Đúng vậy, hẳn sẽ không đến."

Cả người thoáng cái ngã ảm xuống giường, cũng không nói thêm câu nào. Hai nha đầu bên cạnh cũng bị dọa không ngừng gọi tên nàng, nhưng Bộ Nghê Thường nửa đêm cũng không phản ứng.

Nha đầu Tử Liên như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nhanh chóng xoay người quỳ trước mặt Phượng Vũ Hoành: "Huyện chủ, nô tỳ van người mau cứu giúp tiểu thư nhà nô tỳ."

Phượng Vũ Hoành lui về sau nửa bước, nói: "Bộ gia đã đi mời đại phu, ta chỉ là khách, đâu có bổn phận cứu nàng."

"Tiểu thư nàng ấy sắp chết rồi!"

"Đó cũng là chuyện của Bộ phủ các người." Phượng Vũ Hoành mặt lạnh, đôi mắt lộ ra tia sắc bén như dao nhìn tiểu nha đầu: "Tự tác nghiệt! Không thể sống."

Tử Liên bỗng nhiên nhớ tới trước khi Phượng gia hồi hương tế tổ, ngay trong ngày tang lễ Bộ thượng thư, Bộ Nghê Thường đưa cho nàng một bọc giấy nhỏ, nói nàng lặng lẽ đưa cho Phượng gia Đại tiểu thư, chẳng lẽ...

Nàng kinh ngạc nhìn về phía Phượng Trầm Ngư, nhìn thấy trên mặt Phượng Trầm Ngư mang theo tia oán hận, nhìn về phía Bộ Nghê Thường cũng thấy ánh mắt tương tự.

Tiểu nha đầu bất chợt đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nàng cũng không tiếp tục cầu xin Phượng Vũ Hoành, bởi vì người ta nói đúng, tự tác nghiệt! Không thể sống.

Đại phu rất nhanh đã đến, một hàng ba người vội vã vào khuê phòng Bộ Nghê Thường.

Phượng Vũ Hoành lúc này mang theo Trầm Ngư, hai người ngồi trên ghế uống trà, cứ như vậy bùng chén trà nhỏ nhìn ba đại phu bên giường Bộ Nghê Thường bận trước bận sau. Nghe nói lúc Bộ lão thái thái nhận được canh thiệp từ Tử Hoàng tử đã tức giận đến té xỉu, mẫu thân Bộ Nghê Thường là người nhất gan, sợ phiền phức, gặp chuyện sẽ một mình rút lui trước, căn bản không để ý đến nữ nhi. Bộ Bạch Kỳ hiện tại vẫn còn ở bên ngoài tìm kiếm Bộ Thông, trước mặt Bộ Nghê Thường chỉ có một đám hạ nhân chiếu cố, ngẫm lại cũng thấy thê lương.

Phượng Vũ Hoành sờ sờ cằm, nói với Phượng Trầm Ngư: "Người ta thường nói ác giả ác báo, Đại tỳ xem, báo ứng tới nhanh thế nào?"

Phượng Trầm Ngư nghe nàng nói, toàn thân run rẩy, trà trong tay cũng bắn tung tóe trên mu bàn tay.

"Đại tỳ sao thế?" Nàng cười tà hỏi Trầm Ngư: "Người ta nói chính là Bộ gia tiểu thư, tỳ sợ cái gì?"

Phượng Trầm Ngư không biết nên nói với nàng như thế nào, cứ cảm thấy dường như Phượng Vũ Hoành biết hết tất cả mọi chuyện, nhưng đối phương đã không nói rõ thì nàng cũng không thừa nhận. Huống chi, báo ứng của nàng, nàng đã nhận.

Nửa canh giờ trôi qua, Phượng Vũ Hoành đã uống hết một lần trà, nha đầu Bộ gia mặt lạnh nhìn hai vị tổ tông ngồi uống trà đến tức giận, nhưng bây giờ lại không có biện pháp. Huyện chủ ngồi ở đây, ai có gan đuổi đi?

Rốt cục, ba vị đại phu bận rộn cũng ngừng động tác, dón dập lau mồ hôi, Bộ Nghê Thường mặt vẫn trắng bệch như cũ, phía dưới hạ thân không ngừng chảy máu, thân người vẫn còn run lẩy bẩy.

Bọn nha đầu vậy lại hỏi những đại phu kia: “Tại sao không trị? Tiểu thư còn chảy máu a!”

Một trong ba người lắc đầu nói: “Chúng ta đã tận lực, Bộ tiểu thư băng huyết nghiêm trọng, xin thứ cho chúng ta y thuật không tinh, quả thật không thể cứu trị.”

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Từ liên gấp gáp: "Đại phu như thế nào mới có thể trị? Chúng ta đi thỉnh."

Lại có một người nói: "Đại phu tốt nhất tự nhiên là ở trong cung, Bộ gia cũng là quý nhân, vẫn là mau mau tiến cung đi mời thái y đến xem, trễ nữa sợ sẽ lỡ."

Từ Liên gật đầu: "Ta đi nói với lão thái thái." Nói xong xoay người chạy.

Ba vị đại phu bắt đầu dĩ cùng nhau lui ra ngoài, chỉ để lại mấy nha đầu khác còn thủ ở bên giường.

Phượng Vũ Hoành đứng lên, đi vài bước về phía trước, đến bên người Bộ Nghi Thường mới ngừng lại. Sau đó cúi người, ghé vào lỗ tai nàng nhẹ nhàng nói: “Băng huyết sao? Thật ra ta có thể trị, người đừng quên, ta mới là đại phu giỏi nhất trong kinh thành.”

Khuôn mặt tuyệt vọng của Bộ Nghi Thường bắt chợt khôi phục mấy phần sinh khí, ánh mắt mang đầy mong đợi nhìn Phượng Vũ Hoành, rồi lại nghe được nàng nói: “Nhưng ta sẽ không trị cho ngươi, Bộ Nghi Thường, ngươi nghe cho rõ đây, đây là kết cục của những kẻ muốn hại ta.” Nàng nói xong, xoay người rồi đi.

Phượng Trầm Ngư liếc nhìn người nằm trên giường còn tàn phế hơn nàng, trong mắt hiện lên tia oán hận, theo sát bước chân Phượng Vũ Hoành rời khỏi phòng.

Hai người một trước một sau ra khỏi Bộ phủ, ngay lúc Phượng Trầm Ngư muốn trở lại chiếc xe ngựa nhỏ thì tay đột nhiên bị người khác kéo lại. Nàng quay đầu nhìn thì thấy là Phượng Vũ Hoành.

"Đại tỷ, làm người thế nào cũng phải nhớ lâu. Hôm nay, ta mang theo tỷ đến Bộ gia là muốn tỷ tận mắt chứng kiến, tỷ nên nhớ, có một số việc mình làm cứ tưởng thần không hay, quỷ không thấy nhưng thật ra là người khác biết chỉ là người ta không nói thôi. Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, ví như Bộ tiểu thư." Nói xong Phượng Vũ Hoành nhắc váy nghênh ngang rồi đi, không để ý đến tâm tình của Trầm Ngư, chỉ để lại nàng ta đang đứng đó ngây người.

Trở lại Phượng phủ, Phượng Vũ Hoành trực tiếp đi tới Thư Nhã viện.

Lão thái thái vừa ăn xong cơm tối, hôm nay nàng đã có thể chủ động ngồi tựa trên giường tự mình ăn.

Thấy Phượng Vũ Hoành đến, lão thái thái mừng rỡ, ánh mắt híp lại thành một đường chỉ, liên tục vẫy tay với nàng: "Cháu gái ngoan, mau tới đây, cả ngày cũng không thấy, ngươi lại đi đâu vậy?"

Nàng ăn ngay nói thật: "Mang theo đại tỷ cùng nhau đến Bộ gia một chuyện."

Lão thái thái sừng sờ, lập tức nhớ tới buổi trưa nghe Triệu ma ma nói về chuyện Bộ Nghi Thường, không khỏi rên lên một tiếng: "Bộ gia nha đầu kia ta đã thấy qua, cũng chẳng phải người hiền lành gì, chuyện hôm nay có thể xem như là do nàng ấy tự mình chuốc, ai bảo hơn nửa đêm mà vẫn chạy loạn ra phố." Lão thái thái hoàn toàn đứng bên phía Phượng Vũ Hoành: "Ngươi mang Đại tỷ ngươi cũng đi là đúng, để nàng ấy xem thử, có thêm chút giáo huấn, hài tử do Thâm thị sinh ra chính là không ra gì!"

Phượng Vũ Hoành cười cười, cũng không nhiều lời, chỉ là đỡ lão thái thái nằm úp sấp trên giường, tự mình xoa bóp cho nàng.

Lão thái thái đối với thủ pháp xoa bóp của Phượng Vũ Hoành hết sức hưởng thụ, tuy nói mới bắt đầu sẽ cảm thấy đau một chút, nhưng càng về sau eo nàng rõ ràng có chuyển biến tốt hơn. Phượng Vũ Hoành mới trở về mấy ngày, nàng đã có thể tự mình ngồi dựa trên giường.

"Mẫu thân ngươi còn tốt đó chứ?" Lão thái thái chủ động hỏi về Diêu thị, tuy nói đã không còn là thê tử Phượng gia, nhưng nàng vẫn kiên trì gọi Diêu thị là mẫu thân Phượng Vũ Hoành. "Coi như là ở riêng với Phượng gia, thế nhưng cũng không cần coi nhau như người xa lạ, bình thường nói nàng ghé đây đi, ta rất nhớ nàng."

Phượng Vũ Hoành cười nói: "Chúng quy cũng không thể cấm miệng người khác, với lại phụ thân tương lai cũng có thể sẽ cưới vợ, Phượng gia không thể không có chủ mẫu, chúng ta thế nào cũng phải chừa lại chút mặt mũi cho phụ thân."

Nàng nhắc đến Phượng Cẩm Nguyên, lão thái thái cũng không thể nói thêm gì, đành gật đầu nói: “Rốt cuộc vẫn là mẹ ngươi nghĩ chu đáo.”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có tiểu nha đầu bưng trà nước vào, một bên giao cho hạ nhân hầu hạ, một bên đi đến bên giường lão thái thái, khom người nói: “Bên ngoài có tin tức truyền đến, nói là Hoàng thượng đã giáng Bộ quý phi thành Tiệp dư, đã chuyển ra khỏi tẩm cung ban đầu, dời đến sống ở phía bắc hoàng cung."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 187: Đông tai

Editor: Bell Huỳnh

Phía Bắc?

Phượng Vũ Hoành bật cười: “Đó chẳng phải lãnh cung sao. Phía Bắc hoàng cung là lạnh nhất, cũng hoang vu nhất, theo truyền thuyết năm đó vị sủng phi của Hoàng thượng bị Cửu điện hạ một roi đánh chết, là từ Bắc cung chuyển ra ngoài, sau đó chuyển trực tiếp vào bãi tha ma, cả Hoàng Lăng cũng không vào.”

Lão thái thái toàn thân run rẩy, nàng đã có tuổi, rất không thích nghe nói về người chết nhưng chuyện Bộ quý phi vẫn tiết lộ một tin tức: Bộ gia sợ là phải gặp tai ương.

Kỳ thực Bộ gia sớm đã gặp họa, bắt đầu từ lúc Bộ thượng thư bị Bộ quý phi bị dè chết, Bộ gia đối với Hoàng thượng đã không còn bất kì tổn hại nào. Dù không có vị trí quý phi kia, Bộ Thông vẫn là tướng quân, cảm giác thất sủng cũng không rõ ràng như vậy.

Nhưng bây giờ, quý phi đã thất thế, địa vị của Bộ gia liền tụt lùi.

“Ngươi nói...” Lão thái thái chần chờ mở miệng: “Hoàng thượng chẳng lẽ muốn động vào đại triều thần? Vậy hội đại thần của phụ thân ngươi có chuyện gì không?”

Phượng Vũ Hoành hỏi ngược lại: “Vậy phụ thân rốt cuộc có làm chuyện gì không?”

Lão thái thái hơi run, nhìn Phượng Vũ Hoành, rất nhanh thì hiểu rõ cái nàng hỏi chính là Phượng Cần Nguyên rốt cuộc có làm chuyện gì có thể chọc giận Hoàng thượng không.

Muốn này đáp thế nào chứ?

“Phụ thân ngươi ngày thường làm việc ngươi cũng thấy đó, có một số việc nói ở nhà là tốt rồi, A Hoành, Phượng gia chúng ta không thể đi vào vết xe đổ của Bộ gia a!”

Cuối cùng Phượng Vũ Hoành cũng xoa bóp xong, nói: “Có đi vào vết xe đổ của Bộ gia hay không tôn nữ không biết, tất cả còn phải xem xem phụ thân tính toán như thế nào, dù sao người cũng là chủ gia đình, chúng ta ai nói cũng không tính.”

Lão thái thái biết Phượng Cần Nguyên chẳng để tâm lời khuyên của ai, tuy nói có lúc lời của nàng nói hần cũng nghe, nhưng quay đầu lại có thể không nghe. Các nàng cũng chỉ là thân nữ nhân, hưng suy của một cái gia tộc xưa nay đâu phải dựa vào nữ nhân.

Lão thái thái than một tiếng, tùy ý để Phượng Vũ Hoành đỡ nàng dựa vào nệm sau lưng, sau đó đưa tay, từ dưới đáy gối lấy ra một thứ gì đó.

“Cái này là cho ngươi.” Lão thái thái đưa một tờ giấy cho Phượng Vũ Hoành: “Viện kia của ngươi đã thành Huyện chủ phủ, ta có nghe nói có nhiều người cùng đến chúc mừng, đây là một chút tâm ý của tổ mẫu, ngươi đừng ghét bỏ.”

Phượng Vũ Hoành sững sờ một chút, mở trang giấy ra xem, là khế đất của một cửa hiệu trong kinh thành.

"Đây là tiệm riêng của ta, nhưng cũng có vài cái, cũng là giữ lại cho ngươi, chờ đến lúc ngươi xuất giá cho ngươi."

Lão thái thái lời nói này có một chút chân thành, tâm Phượng Vũ Hoành chợt thấy ấm áp, gấp giấy khế đất thả vào trong ống tay áo: “Mấy cửa hàng này của tổ mẫu cách Bách Thảo Đường không xa, tôn nữ sẽ quay lại thảo luận một chút nên làm thế nào, đến lúc kiếm được lời, ngân lượng cũng đưa cho tổ mẫu một nửa?”

Lão thái thái nghe nói thế ánh mắt sáng lên: “Còn phân ngân lượng?” Sau đó phản ứng kịp, ngân lượng này mình không thể lấy, xua tay: "Không được, không được, đưa cho ngươi thì chính là đưa cho ngươi, người khác đều đưa nhiều đồ tốt như vậy đến quý phủ của ngươi, ta là tổ mẫu sao có thể không tặng gì."

Phượng Vũ Hoành vỗ vỗ tay lão thái thái: "Tổ mẫu đem tiệm riêng cho A Hoành, A Hoành sao có thể để tổ mẫu túng thiếu. Tâm ý của ngài A Hoành nhận, cũng hi vọng tổ mẫu cũng có thể nhận lấy tâm ý của A Hoành."

Lão thái thái càng nghe càng cảm thấy đứa cháu gái này của mình hiểu chuyện, không khỏi khen: “Cũng là Hoàng thượng anh minh, biết dạng nữ nhi như thế nào mới là đích nữ Phượng gia. A Hoành nhân phẩm quý trọng, lại biết hiếu kính trưởng bối, đây mới là nữ nhi tốt của Phượng gia."

Hai người nhìn nhau cười, thoạt nhìn cũng khiến người khác vui. Trong lòng lão thái thái nghĩ tuyệt đối không được đắc tội với Nhị tôn nữ này, đối với phượng gia là phúc hay họa cũng còn xem nàng cân nhắc như thế nào. Còn Phượng Vũ Hoành thì đang tính xem, lúc trước kia khi Thẩm thị và Phượng Trầm Ngư còn tại vị, lão thái thái được bao nhiêu tiền tài, nhiều vô kể, bây giờ lật mặt nhanh hơn ai hết. Bây giờ Nhị tôn nữ này, Nhị tôn nữ nọ, gọi thân thiết biết bao, trước kia khi Từ Dương đạo trưởng nói nàng là khắc tinh, lão thái thái còn không phải là người đầu tiên muốn đưa nàng đi à.

Thật đáng tiếc! Nàng đã trở lại, nhưng Phụng Vũ Hoành kia sớm đã chết ở trong núi lớn Tây Bắc, nàng đã đáp ứng cô gái kia, mỗi thù này, nhất định phải thay nàng ta báo.

Ngày thứ hai đầu buổi trưa, Phụng Vũ Hoành dậy trễ một chút, lúc Vong Xuyên đi vào mang theo một bộ quần áo mùa đông mới may xong, thoát nhìn còn dày hơn trước một chút.

Phụng Vũ Hoành đứng lên sờ xiêm y kia, bất đắc dĩ nói: "Dày như vậy, mặc vào nhất định là khó hoạt động."

Vong Xuyên cười nói: "Cũng không còn cách nào, bên ngoài có tuyết rồi, rất lạnh a."

"Có tuyết rồi sao?" Phụng Vũ Hoành sửng sốt, lập tức trong mắt có chút vui mừng: "Có tuyết rồi thì tốt, Hàn Tuyết hội che phủ bệnh khuẩn, người ngã bệnh sẽ bớt đi."

Vong Xuyên nhìn Phụng Vũ Hoành lạc quan như vậy, một bên hầu hạ nàng mặc quần áo vừa nói: "Chỉ là nhà nghèo một chút sẽ khổ, mùa đông đến sẽ càng khổ."

Động tác nàng mặc xiêm y ngừng lại một chút, chợt nhớ lại lần trước Huyền Thiên Minh nói đông tai, trong bụng đã lo lắng, vừa mặc ngoại bào vừa đi tới cửa.

Vong Xuyên sợ nàng cảm lạnh, ở phía sau tăng cường mặc thêm áo choàng cho nàng.

Đẩy cửa phòng ra, bên ngoài tuyết như lông ngỗng bay tán loạn, gió lạnh trút điệu mà đến, thổi đến mức nàng ho khan.

"Tiểu thư mau vào phòng a!" Vong Xuyên kéo người nàng trở lại: "Tuyết rơi hơi lớn, còn rất gấp, ngài vừa mới dậy, không cần ra ngoài liền như thế."

Phụng Vũ Hoành không tranh luận với nàng, cởi áo choàng đi rửa mặt, Thanh Sương mang điểm tâm vào trong nhà cho nàng ăn, vừa mới ăn xong, Thanh Linh bên phía Diêu thị liền chạy tới, tuyết phủ cả đầu nói với nàng: "Phu nhân thỉnh tiểu thư đi qua đây một chuyến, An đi nương cùng Tường Dung tiểu thư đến."

Phụng Vũ Hoành gật đầu, gọi Vong Xuyên chuẩn bị cho cái ấm tay làm bằng nước nóng, lúc này mới đi theo Thanh Linh đến tiểu viện của Diêu thị.

Tuyết dường như càng rơi càng lớn, đi tới đi lui sắp không thấy đường, nếu không phải nàng quen thuộc Đồng Sinh Hiên, chỉ sợ cũng không dám đi về phía trước.

Diêu thị đứng ở trước cửa phòng đón Phụng Vũ Hoành, vừa thấy các nàng đến, nhanh chóng căng ô tự mình đi đón. Tuyết lớn như vậy, bụng dù cần bản cũng là vô ích, gió thổi ô dù đều phải tan hết.

Phụng Vũ Hoành vội kéo Diêu thị bước nhanh vào nhà, may mà Đồng Sinh Hiên đổi thành Huyện chủ phủ sau này lại thêm rất nhiều hạ nhân, mấy người các nàng vừa tiến đến, lập tức có người vây quanh cởi áo choàng xuống, đồng thời cũng đưa ấm trà ấm đến.

An thị cũng tiến lên đón tự trách nói: "Sớm biết tuyết rơi lớn như vậy thì ta cũng không vội đến đây, làm khổ các người rồi, vạn nhất bị cảm lạnh thì làm sao đây."

Phụng Vũ Hoành nhấp ngụm trà, thân mình cũng ấm lên một chút, nhanh chóng thu xếp tất cả mọi người ngồi xuống, sau đó mới mở miệng nói: "An đi nương nói gì vậy, người cùng Tường Dung có thể qua đây ta cao hứng còn không kịp, tính ra ta cũng phải qua thỉnh an mẫu thân bên đây."

Diêu thị đứng dậy, từ trên bàn bưng tới một chồng xiêm y đưa tới trước mặt Phụng Vũ Hoành nói: "Con xem, đây đều là do An đi nương tự tay chuẩn bị xiêm y cho Từ Duệ, tổng cộng ba cái, nàng không quản mấy ngày mấy đêm làm đó."

Phụng Vũ Hoành mừng rỡ nhận lấy xiêm y lật xem, toàn bộ đều là quần áo mùa đông, có áo rộng nách, có ngoại bào, còn có chiếc áo khoác, vải cũng rất tốt, hình thức mới mẻ độc đáo, thủ công cũng vô cùng tinh xảo. Nàng không khỏi khen: "Đi nương, tay nghề thật tốt!"

An thị cười nói: "Cũng chỉ có điểm ấy là coi được, mỗi ngày ta nhìn người đến người đi tặng lễ vật cho Huyện chủ phủ, trong lòng cũng sốt ruột không biết nên tặng gì chúc mừng Nhị tiểu thư. Các người lại không thiếu tiền, không thiếu đồ vật, ta nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ đến Nhị thiếu gia một mình đang ở Tiêu Châu, không bằng làm cho hắn vài bộ xiêm y, xem như chút tâm ý, Nhị tiểu thư và Diêu tỷ cũng đừng chê cười."

Diêu thị vội vàng nói: "Xiêm y tốt như vậy, sao có thể chê, ta cho người mang cho Từ Duệ ngay."

Phụng Vũ Hoành đối với phần lễ vật này cũng đặc biệt thỏa mãn: "An đi nương đúng là hiểu lòng người." Lại nhìn Tường Dung, nói: "Mấy ngày nay người không tới chạy bộ, ta cũng lười mấy ngày, ngày mai chúng ta chạy bộ lại thôi."

Tường Dung vui vẻ, gật đầu liên tục: "Hảo, Nhị tỷ nói chạy lúc nào thì chạy lúc ấy."

Mọi người ngồi nói chuyện một hồi, An thị mấy lần muốn đi nhưng tuyết bên ngoài không có ý định ngừng rơi, ngược lại càng ngày càng lớn, đến cuối cùng như có người ở trên trời đổ từng thùng tuyết xuống, rất khinh khủng.

Tường Dung hơi sợ, không ngừng hỏi An thị: "Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta còn trở về được chứ?"

Phượng Vũ Hoành nhanh chóng an ủi nàng: “Không đi về được thì ở lại, trong phủ ta chẳng lẽ cả hai gian phòng cho hai người cũng không có?”

Hoàng Tuyền đẩy cửa sổ, ném thứ gì đó ra ngoài, sau đó quay đầu nói với các nàng: “Hiện tại độ dày của tuyết ít nhất phải đến bắp đùi, đừng nói là đi, sợ là đẩy cửa ra cũng không dễ dàng.”

Nghe nàng nói, Phượng Vũ Hoành cùng Vong Xuyên nhanh chóng tới cửa xem, thử đẩy mấy lần, chỉ có thể đẩy ra một khe nhỏ, ngay lập tức có khối tuyết từ bên ngoài rơi vào.

Hai người nhanh chóng đóng cửa lại, Vong Xuyên bắt đầu đi cùng Tưởng Dung nói: "Tam tiểu thư xem ra thật phải ở lại đây."

Kỷ thực ở bên kia, đối với An thị cùng Tưởng Dung mà nói cũng không sao, dù sao lúc đi ra sân cũng gặp người khác, nói là đi đến Huyện chủ phủ, người nhà họ Phượng nếu như hỏi thì cũng có câu trả lời. Huống chi, các nàng không ra được phòng, người nhà họ Phượng có thể sao? Chỉ sợ Phượng Cần Nguyên sáng nay thượng triều đã bị vây ở trong cung.

Còn cái An thị lo lắng chính là trận tuyết này sắp mang tới tai nạn.

"Năm rồi trong kinh tuyết cũng không rơi lớn như thế." An thị vừa nói vừa đi trở về chỗ ngồi, đem tay ủ ấm bằng nước nóng mà hạ nhân mới nấu xong đưa cho mỗi người Tưởng Dung cầm, lại nói: "Ta nghe nói ở phía Bắc Đại Thuận tuyết mới rơi nặng như thế này, hàng năm phương Bắc cũng phải có năm, sáu châu huyện bị đông tạt, thời điểm nghiêm trọng nhất có khi đến mười chỗ gặp thiên tai. Dân tị nạn chạy về phía nam, dọc đường có người chết lạnh, có người chết đói, người còn sống không nhiều."

Điều thị cũng tiếp lời: "Đúng vậy, trước kia khi phụ thân ta đi về từ phía Bắc, thậm chí ở trên đường mở ra một cỏ trạm chữa bệnh từ thiện. Nhưng dù sao nhân lực cũng có hạn, chỉ có thể cứu một số ít người, hơn phân nửa còn lại là đứng xếp hàng đến chết rét. Thế nhưng chuyện tuyết rơi như thế này cũng chỉ có ở vài châu huyện phía Bắc, chứ chưa từng nghe ở kinh thành mà cũng có nhiều tuyết rơi như thế này."

Nghe lời của hai người, Phượng Vũ Hoành cau mày hỏi một câu: "Ý mẫu thân và di nương là nói, tuyết rơi thế này, trước đây chỉ ở phía Bắc mới có?"

"Đúng thế." Hai người cùng nhau gật đầu.

Phượng Vũ Hoành bỗng nhiên thì sinh ra một dự cảm xấu, chẳng lẽ, năm nay đông tạt muốn tràn đến kinh thành? Nếu như kinh thành bị tai họa, những địa phương khác thì sao? Tình huống chẳng phải là càng xấu?

Nàng cũng không ngồi yên nữa, thông thả bước tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra nhìn một hồi, sau đó xoay người lại nói với mọi người: "Mẫu thân giúp đỡ An di nương cùng Tam muội muội sắp xếp căn phòng nghỉ ngơi, ta phải trở về được thất nhìn thử, Đồng Sinh Hiền chúng ta phải chuẩn bị chút được phẩm"

Điều thị gật đầu: "Con cứ yên tâm, An di nương cùng Tưởng Dung hôm nay thì ở trong viện này của ta, con đi đường nhớ cẩn thận chút."

Vong Xuyên nói thay: "Phu nhân không cần lo lắng, có Ban Tẩu ở đây, để hần công tiểu thư."

Điều thị biết Phượng Vũ Hoành tự nhiên sẽ có biện pháp, gật đầu không nói thêm.

Chỉ thấy Phượng Vũ Hoành đẩy cửa sổ ra, linh xảo đứng lên trên, người vừa chui ra bên ngoài, bên ngoài liền xuất hiện một thân ảnh lập tức đỡ nàng, sau đó vận khinh công trực tiếp bay lên mà đi.

Cũng không ai biết, Phượng Vũ Hoành đi được thất chuẩn bị được chỉ là danh nghĩa, mục đích chân chính của nàng là ra ngoài phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 188: Đúng vậy, ta chính là đang cài bẫy tử

Editor: Bell Huỳnh

Phượng Vũ Hoành trở lại viện của mình, vốn muốn cùng Ban Tẩu thương lượng một chút có thể đến đại doanh của Huyền Thiên Minh một chuyến không, không chờ nàng mở miệng Ban Tẩu liền chủ động chặt đứt ý nghĩ của nàng: "Thời tiết thế này, ngay cả xe ngựa bên ngoài cũng không đi được, chủ tử cho dù đến được đại doanh thì người trấn giữ đại doanh cũng không thấy rõ người là ai, nói không chừng xông vào sẽ bị loạn tiễn bắn trúng."

Nàng lúc này mới ý thức được quyết định khó khăn này, lại không cam lòng, tranh thủ một lần nữa: "Thật sự không được sao? Ngươi ẩn mình nói với Huyền Thiên Minh một tiếng là được mà."

Ban Tẩu lắc đầu: "Thuộc hạ có thể bình an mạng người đến đại doanh hay không còn không dám hứa, ẩn mình vào nói với điện hạ làm gì?"

Phượng Vũ Hoành đành phải từ bỏ.

Tai nạn tuyệt lớn, không thể bởi vì một mình nàng lo lắng mà để Ban Tầu mạo hiểm, cùng lắm lại chờ thêm một ngày, ngày mai dù cho tuyết vẫn rơi, nhưng chắc cũng bớt đi một chút.

Mấy người đang ngồi trong phòng, Hoàng Tuyền tính khí hiếu động, ngồi một chút đã không yên: “Ngồi trong phòng hoài cũng buồn bức, không bằng đi xem thử người Phượng phủ đang làm gì.” Nàng đứng dậy chạy đến bên giường, quay đầu lại cùng Phượng Vũ Hoành nói: “Tiểu thư, nô tỳ ra ngoài đi dạo.” Nói xong, cũng không chờ Phượng Vũ Hoành đáp lời, đã chui ra cửa sổ chạy xa.

Vong Xuyên bắt đầu đi: “Hoàng Tuyền này luôn không chịu được rảnh rỗi!”

Phượng Vũ Hoành nói: “Tuyết rơi mà thôi, các người cũng biết khinh công, không cần thiết theo ta ở trong phòng, để nàng đi xem một chút cũng tốt.”

Vong Xuyên không nói nữa, không ngừng mà thêm than vào trong chậu, nhưng trong phòng vẫn còn lạnh khiến người khác rung mình không ngừng.

Nàng cùng Phượng Vũ Hoành thương lượng: “Com trưa phỏng chừng cũng không có cách nào đưa tới, một lát nữa đợi Hoàng Tuyền trở lại, nô tỳ cùng nàng đi xuống bếp một chuyến, nói đầu bếp nấu com, để Hoàng Tuyền bụng đói cho tiểu thư, còn nô tỳ đi bên kia đưa com cho phu nhân.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Được, cực cho các người.”

“Tiểu thư nói gì vậy.”

Phượng Vũ Hoành không có tinh thần, yêm yêm nghịch than trong chậu, nhìn tàn lửa bốc lên. Nàng hỏi Vong Xuyên: “Người nói xem, tuyết rơi lớn như thế này, đại doanh bên kia sẽ không có chuyện gì chứ?”

Vong Xuyên lắc đầu: “Nô tỳ cũng không biết. Kinh thành xưa nay chưa từng có tuyết rơi lớn như vậy, nhưng như thế cũng không phải vấn đề lớn, chỉ là làm com chắc có chút khó khăn, nhưng điện hạ chắc chắn là không đói rồi.”

Phượng Vũ Hoành than nhẹ một tiếng: “Ta chỉ lo chân hần.”

Nói tới chân của Huyền Thiên Minh, Vong Xuyên cũng lo lắng. Hai người yên lặng ngồi, ai cũng không nói chuyện, Ban Tầu treo thân ngược trên xà nhà lắc lư cũng không lên tiếng.

May mà Hoàng Tuyền chẳng bao lâu trở về, báo một tin cho Phượng Vũ Hoành: “Phượng Trầm Ngư trong phòng điên nữa rồi, sáng nay đã phái người đi mời đại phu, tiếc là những đại phu mời nhưng không thể đến, nha đầu phải đi ra ngoài cũng chưa trở lại.”

Vong Xuyên cười gằn: “Tuyết lớn như thế này, có thể trở về được mới lạ.”

Phượng Vũ Hoành hỏi một câu: “Nàng ta lại bị cái gì mà phải mời thầy thuốc?”

Mặt Hoàng Tuyền cũng buồn bức: “Nàng ta như kẻ điên hết lên, cũng không nghe rõ là nói cái gì, giống như nói cái gì còn chưa tới, đại phu lần trước là kẻ lừa đảo...”

Phượng Vũ Hoành suy nghĩ một chút, tâm tình buồn bức cũng được hóa giải, vỗ vỗ Vong Xuyên nói: “Tuyết rơi nhiều như vậy, trong kinh các hạng mục xây dựng đều cần chi viện, bất kể là nhân lực hay tài lực, Hoàng thượng nhất định là quan tâm. Chờ tuyết ngừng rơi, chúng ta liền dùng danh nghĩa Ngự vương phủ cùng Bách Thảo Đường làm chút việc thiện, về phần tiền làm việc thiện, Trầm Ngư đã chuẩn bị xong cho chúng ta.”

Vong Xuyên, Hoàng Tuyền hai người đều cảm thấy hồ đồ, Phượng Trầm Ngư đã chuẩn bị xong? Đây là ý gì?

Ban Tầu trên xà nhà nhảy xuống, tiến đến gần Phượng Vũ Hoành—— “Lẽ nào người nghĩ đến một trăm vạn Thảm gia cho nàng ta? Không không không, một trăm vạn kia Phượng Cần Nguyên đã đi trước người một bước.”

Phượng Vũ Hoành nhíu mày: “Không phải hần còn chưa cần trên tay sao? Chỉ cần tiền còn trong tay Phượng Trầm Ngư, thì nàng ta đưa cho ai là của người đó. Chờ tuyết ngừng rơi, Phượng Trầm Ngư sẽ chủ động tìm tới cửa.”

Phượng Trầm Ngư có thể tìm tới cửa hay không, Vong Xuyên, Hoàng Tuyền cùng với Ban Tầu đều ôm thái độ hoài nghi trông chờ, một mặt là đường như tiểu thư nhà bọn hần sao nắm chắc thế, một mặt lại thật là hy vọng có thể đem một trăm vạn kia lừa được. Đây là một khoản tiền lớn, không cần thì phí!

Chủ tớ tham của liền đối với một trăm vạn kia ôm hi vọng vượt qua một ngày một đêm, sáng sớm hôm sau, tuyết rất cục cũng đã ngừng rơi.

Vong Xuyên sớm đã mở cửa, tuyết đọng bên ngoài ngã nhào vào trong nhà, trực tiếp rơi vào bắp chân của nàng. May mà trời quang mây tạnh, chắc sẽ không rơi nữa, cuối cùng cũng khiến người khác thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu như lại tiếp tục rơi, chỉ sợ không chỉ phía Bắc, mà cả kinh thành cũng sẽ bị thiên tai.” Vong Xuyên một bên lăm bầm một bên tìm một cái chổi lớn quét sạch tuyết đọng trước cửa, tốt xấu cũng dọn trống được một vùng không gian. Lại nhìn cửa phòng nhỏ phòng lớn, cùng với hạ nhân phòng bên cạnh toàn bộ quét sạch, Hoàng Tuyền thẳng thắn đứng trên bàn đá trong viện bắt đầu chỉ huy.

Nàng đóng kỹ cửa, trở lại cùng Phụng Vũ Hoành nói: “Miễn cưỡng ra ngoài phủ hẳn là được, nhưng nếu tiểu thư muốn đi đại doanh chỉ sợ vẫn không được. Đường trong kinh thành cũng không biết có thể đi hay không đây, huống chi ngoài thành. Đi tới đại doanh phải vượt qua một ngọn núi, tuy nói không cao, nhưng thời tiết như vậy cũng thực sự quá khó.”

Phụng Vũ Hoành thở dài một tiếng, nàng biết, nếu tuyết này chưa tan mà nàng vẫn muốn đi đại doanh chỉ sợ đúng là phiền phức.

“Quên đi, đi Bách Thảo Đường thôi!” Nàng ra quyết định, một bên đứng dậy mặc quần áo vừa nói: “Chúng ta ăn cơm trước, không cần phải gấp gáp, theo ta tính toán Phụng phủ cũng đang quét tuyết, chờ đường được dọn trống trải, Phụng Trầm Ngư bên kia cũng sẽ có động tĩnh.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, một chén chè hạt sen còn chưa uống xong, Thanh Sương đã vào bẩm báo: “Phụng gia Đại tiểu thư từ Liễu Viên bên kia qua, bị nha đầu chặn ở cửa, tiểu thư cho nàng vào hay không?”

Thanh Sương chỉ nhận mình là Đồng Sinh Hiền tức là nha đầu toà Huyện chủ phủ này, xưa nay nói tới người Phụng gia bên kia đều vạch giới hạn rõ ràng, nói đến Phụng Trầm Ngư lại càng không có vẻ thân thiết.

Phụng Vũ Hoành cười lạnh một tiếng, nói đến là đến nhanh quá, sau đó gật đầu: “Cho nàng vào đi.”

Thanh Sương lúc này mới đáp ứng rồi đi.

Lại đợi gần nửa canh giờ, Phụng Trầm Ngư cuối cùng cũng một chân sâu một chân cạn đi tới, giày cũng ướt, trên áo choàng đều là tuyết cả, nàng cũng không kịp nhớ giữ hình tượng, vừa nhìn thấy Phụng Vũ Hoành liền lập tức nói: “Ta có việc tìm người, chúng ta nói chuyện riêng được không?”

Ngược lại với sự nóng ruột của nàng, Phụng Vũ Hoành nhàn nhã như cũ, chậm rãi chỉ: “Đại tỷ thế nào cũng phải chờ ta trước tiên ăn cơm xong đã, hôm qua tuyết quá lớn, trên bếp cũng chưa làm món gì ngon, ta đang đợi a.”

Vong Xuyên bĩu môi, còn đói bụng sao, tiểu thư nhà nàng đã ăn ba chén rồi.

Phụng Trầm Ngư tức giận đến cái mũi cũng lệch, nàng đang lòng nóng như lửa đốt, xệ mặt xuống cầu người, Phụng Vũ Hoành còn tính ra oai?

Nàng cũng chẳng còn cách nào, trước mắt có việc cầu người, người ta nói gì cũng phải kiên trì.

Thấy thế chính mình kéo ghế ngồi xuống, chớp mắt nhìn Phụng Vũ Hoành, kiên nhẫn chờ nàng hộp từng hộp ăn xong cơm.

Bữa cơm này Phụng Vũ Hoành lại ăn đến nửa canh giờ, rốt cục cũng để chén đũa xuống, nhần nại của Trầm Ngư cũng đã đến cực hạn.

Phụng Vũ Hoành cũng không làm khó nàng, tự khoát tay ngăn lại, để Vong Xuyên các nàng tất cả đi xuống. Phụng Trầm Ngư đuổi Ý Lâm ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người, rốt cuộc nàng mở miệng: “Hôm nay ta có chuyện cầu người, Phụng Vũ Hoành, ta cho người một vạn lượng bạc làm điều kiện trao đổi, người thấy thế nào?”

Phụng Vũ Hoành mở to hai mắt nhìn nhìn nàng, giả vờ kinh ngạc nói: “Là chuyện gì mà làm Đại tỷ phải lấy ra nhiều tiền như vậy?”

Trầm Ngư hít thật sâu, khẽ cắn răng, hạ quyết tâm thật lớn, cuối cùng mang chuyện mà hiện tại nàng đang lo lắng nhất nói ra—— “Ta dường như... mang thai.”

Phốc!

Phụng Vũ Hoành vừa uống một ngụm trà, lập tức phun ra ngoài. Một ngụm trà này vừa vọt phun lên mặt nàng ta, mắt thấy Phụng Trầm Ngư tức giận đến nổi mặt cũng biến hình, trong lòng cười đến nội thương.

“Đại tỷ, thiệt hay giả? Người không có nói đùa với ta chứ? Ai nha! Hải tử này rốt cuộc nên gọi ta là dì hay nên gọi ta là cô?”

Phụng Trầm Ngư bỗng nhiên đứng dậy, chạy như bay đến cửa, nàng cảm thấy bản thân mình đi tới nơi này là một sai lầm, cầu xin ai cũng được nhưng không được cầu xin Phụng Vũ Hoành. Đây không phải là tự mình tìm đến cửa cho người ta chế giễu sao?

Thấy nàng đi, Phụng Vũ Hoành cảm như không cảm, chỉ thuận miệng nói: “Giá cả không công bằng, chúng ta bàn lại.”

Phụng Trầm Ngư dừng bước, trên mặt hiện lên một tia vui mừng.

Tiền không phải là vấn đề, chỉ cần Phụng Vũ Hoành chịu hỗ trợ thì đã tốt rồi.

Trước mắt kinh thành bị nạn tuyết, nàng muốn mời một đại phu cũng không mời được, may là sáng nay Ý Lâm nhắc nhở nàng, không thể thỉnh đại phu bên ngoài, lỡ như chuyện này truyền ra ngoài, khó đảm bảo không đi vào vết xe đổ của Bộ Nghệ Thương! Đến lúc đó, mọi người đều biết, nàng đến lúc đó có thể còn muốn sống không?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn một cách, đó chính là tìm đến Phụng Vũ Hoành, dù sao trước mặt Nhị muội này nàng đã sớm không còn mặt mũi gì. Chỉ cần đưa bé trong bụng nàng có thể giải quyết, nàng nhất định có thể trở mình, khi nàng có thể trở mình thì Phụng Vũ Hoành chính là người đầu tiên nàng sẽ diệt.

Phượng Trầm Ngư ôm ý nghĩ như thế đến Đồng Sinh Hiền, trước mắt Phượng Vũ Hoành nói cần bàn lại giá tiền nghĩa là chịu đáp ứng giúp nàng, Phượng Trầm Ngư cảm thấy tảng đá trong lòng cuối cùng cũng đặt xuống được.

Vì thế xoay người trở lại, có chút gấp gáp nói: “Nhị muội, ngươi ra giá đi!”

Phượng Vũ Hoành nhìn nàng, nhếch môi cười phá lên: “Đại tỷ, một vạn lượng, ta giúp tỷ khám thai.”

“Khám thai?” Phượng Trầm Ngư sùng sờ: “Ý gì?”

“Bây giờ tỷ cũng không xác định là mình có mang thai hay không đúng không? Ta có biện pháp giúp tỷ nghiệm xem có đúng không, nhưng lần khám thai này ta muốn một vạn lượng, tỷ đồng ý không?”

Phượng Trầm Ngư cau mày lại, một vạn lượng để xác định mình có mang thai hay không, có chút phí. Gần đây nàng luôn có cảm giác có chút buồn nôn, kỳ thực tám phần mười xác định chắc là có, nhưng dù sao cũng chưa để đại phu chẩn bệnh nên không dám xác định rõ.

“Phải chăng hơi đắt?” Nàng nhìn chằm chằm Phượng Vũ Hoành: “Ngươi rõ ràng là đang gài bẫy, chẳng qua là bắt mạch thôi, ngươi lại muốn một vạn lượng?”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Tỷ đoán không sai, ta chính là đang gài bẫy tỷ.” Sau đó duỗi tay: “Nếu Đại tỷ chê đắt, vậy thì đi tìm người khác đi! Huống chi nếu muốn xác định một người có mang thai hay không, đầu đơn giản chỉ là bắt mạch, ngộ nhờ chẩn đoán sai thì coi như tỷ bị phé rồi. Tương lai nếu không sinh được hài tử, vậy thì là đại sự đó.”

Phượng Trầm Ngư trầm mặc, tìm người khác, nếu như có thể tìm người khác, nàng chết cũng sẽ không đến Đồng Sinh Hiền. Phượng Vũ Hoành đã thành công dọa được nàng, nếu chỉ vì tiền mà hủy đi thân mình vậy thì đối với nữ nhân còn ý nghĩa gì?

“Được rồi, một vạn thì một vạn.” Nàng đành cam chịu số phận, lại hỏi thêm: “Nếu muốn bỏ hài tử thì sao?”

Phượng Vũ Hoành cười quỷ dị: “Không nhiều, một trăm vạn mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 189: Ngoài thành xảy ra chuyện rồi

Editor: Bell Huỳnh

Ba chữ một trăm vạn vừa ra khỏi miệng, Phượng Trầm Ngư lập tức hiểu mình bị chơi xỏ.

Nàng trừng Phượng Vũ Hoành, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi có ý đúng không? Ngươi biết trong tay ta có một trăm vạn lượng nên tìm cách để lừa gạt! Đúng không?”

Phượng Vũ Hoành gật đầu, rất thành thực nói: “Đúng, hoàn toàn đúng. Chỉ là ta chẳng hề tính kế gì, mà là tỷ tự mình tìm đến thôi.”

Phượng Trầm Ngư tức giận đến mức muốn cắn nát một cái răng bạc! Nhưng có thể thay đổi sao? Đúng là nàng tự mình tìm đến cửa, đúng là nàng tự mình cầu Phượng Vũ Hoành.

Nàng ổn định cảm xúc, lại hỏi một câu: “Không thể thương lượng một chút nào sao?”

Phượng Vũ Hoành cười gằn: “Có người lúc ấy dùng mê dược hạ độc ta, sao lúc đó không tới thương lượng với ta?” Nàng nhìn chằm chằm Phượng Trầm Ngư: “Đại tỷ, của đi thay người, đạo lý này chẳng lẽ tỷ không hiểu sao?”

Trầm Ngư đương nhiên hiểu, chỉ là một trăm vạn lượng này, nàng đã hứa đưa cho Phượng Cẩm Nguyên, tuy nói là phụ thân chưa tìm nàng để lấy, nhưng nàng hiểu rõ hần, hiện tại không phải là hần không lấy mà là hần đang suy nghĩ một trăm vạn lượng kia nên dùng như thế nào.

“Vậy khám thai trước.” Phượng Trầm Ngư trong lòng tính toán: “Xác định có phải ta mang thai không đã rồi chúng ta trở lại bàn bước tiếp theo.”

Phượng Vũ Hoành vron tay ra: “Đưa đây.”

“Cái gì?” Trầm Ngư sùng sờ: “Ngươi muốn cái gì?”

“Ngân phiếu! Nếu tỷ không mang theo ngân lượng cũng được, ta hao chút sức, phái người đến viện của tỷ giúp tỷ lấy.”

“Không cần.” Phụng Trầm Ngự tức giận đến trợn mắt: “Người giúp ta chẩn bệnh trước, ta cho người quay về lấy.” Vừa nói vừa đi tới cửa, mở cửa phòng, thì thăm với Ý Lâm hai ba câu, chỉ thấy Ý Lâm khó khăn trở về trong trời tuyết.

Lúc quay lại, trong tay Phụng Vũ Hoành cầm nhiều hơn một chút, Trầm Ngự không biết đây là cái gì, cũng không quá để ý, nói: “Ý Lâm đã quay về lấy, người xem bệnh cho ta trước đi.”

Phụng Vũ Hoành đưa đồ trong tay cho Trầm Ngự, một đồ vật dài và đẹp cùng một cái chén nhỏ trong suốt không biết là chất liệu gì. (que thử thai)

Trầm Ngự cầm bộ dụng cụ thử thai trong lòng cảm thấy mới mẻ, đợi Phụng Vũ Hoành chỉ năng cách dùng, mặt nàng thoáng cái đã đỏ —— “Làm sao... Sao có thể dùng như thế?”

“Sao lại không thể?” Phụng Vũ Hoành bắt đầu thiếu kiên nhẫn: “Tỷ chưa từng đi nhà xí sao? Ta nói cho tỷ biết, đây là cách xác định có mang thai không chuẩn xác nhất, tỷ có biết hai thứ này tốn bao nhiêu không? Máu chốt là có tiền cũng chưa chắc có thể mua! Đây là đồ tốt của Ba Tư. Đừng tưởng một trăm vạn lượng của tỷ tiêu oan uổng, ta thấy ta còn lấy ít đấy.”

Trầm Ngự một lần nữa cảm nhận được nói chuyện với Phụng Vũ Hoành không cách nào có thể buồn bực một cách thông thường, Phụng Vũ Hoành nói chuyện lúc nào cũng làm nàng cảm thấy khó mở miệng. Nếu chính mình giải vờ, trước mặt Phụng Vũ Hoành sẽ cảm thấy mất mặt hơn, cần rằng dùng vật này cũng không ai thấy.

Phụng Trầm Ngự quyết định cầm thứ đó vào nhà xí, lúc trở ra giao lại cây que kia cho Phụng Vũ Hoành.

Hai vạch, Phụng Vũ Hoành nhún nhún vai: “Mang thai sớm.”

“Cái gì?” Trầm Ngự nghe không hiểu.

Nàng lại giải thích một lần: “Nói là tỷ mang thai.”

“Chỉ như thế có thể xác định?”

“Có thể.” Phụng Vũ Hoành gật đầu, lại nói tiếp: “Đưa cổ tay phải đây, nếu không yên tâm thì ta bắt mạch cho tỷ.”

Trầm Ngự nhanh chóng đưa cổ tay, chỉ thấy Phụng Vũ Hoành bấm lập tức thả lỏng, kết quả như cũ.

Trầm Ngự tuyệt vọng thở dài, xem ra tại giữa tiền đồ và tiền tài, nàng phải đưa ra lựa chọn.

“Tỷ suy nghĩ cẩn thận.” Phụng Vũ Hoành đứng lên: “Hôm nay ta cần xuất phủ ra ngoài, chốc nữa cho người cầm ngân phiếu trực tiếp đưa đến phòng kế toán Huyện chủ phủ, hôm nay Thanh Ngọc vừa vận ở lại đây, giao cho nàng ta cũng được.” Nói xong, đẩy cửa đi ra, Vong Xuyên nhanh chóng vào cầm áo khoác cho nàng, cùng Hoàng Tuyền vội vã đi phía sau.

Phụng Trầm Ngự một mình ở lại trong phòng, trên bàn còn bày những thứ nàng vừa dùng qua, còn có thể nhìn thấy rõ hai vạch đó. Nàng không biết đây là cái gì, nhưng Phụng Vũ Hoành nói cho nàng biết, hai vạch đó xuất hiện nghĩa là mang thai. Nàng tin tưởng Phụng Vũ Hoành, bởi vì dấu hiệu mang thai rõ ràng.

Đề nén cảm giác buồn nôn, nàng ngồi nghỉ chốc lát, đến khi Ý Lâm thở hỗn hển trở lại, lúc này nàng mới đứng lên, mang theo Ý Lâm đến phòng kế toán của Đồng Sinh Hiên.

Lúc này Phụng Vũ Hoành đang đi trên phố, ngày hôm qua tuyết rơi quá nhiều, cho nên căn bản xe ngựa không thể dùng, muốn đi ra ngoài cũng chỉ có thể đi bộ. Rất nhiều người đều quét tuyết, nhưng ai lo việc này, quét xong thì chất thành đống, thế nên đường đi càng hẹp.

Kinh Triệu Dẫn cũng phái người ra quét tuyết, nhưng dù sao nhân lực cũng có hạn, kinh thành lớn như vậy, cũng không thể quét xong ngay được, huống chi chỉ có bọn quan to quyền quý có cáo cáo đặc thù, cho nên người Kinh Triệu Dẫn phái đi là đi phụ giúp những gia tộc kia.

Mọi người thật vất vả lắm mới đi tới được Bách Thảo Đường, trời rất lạnh, đi bộ rất vất vả nên vẫn đổ chút mồ hôi. Tiểu nhị trong Bách Thảo Đường vừa nhìn thấy Phụng Vũ Hoành đến, liền nhanh chóng ra đón, một bên vừa nhận áo choàng, một bên vừa nói: “Chủ nhân, hôm nay người đến xem bệnh không nhiều, nhưng đêm hôm qua có nhiều người rét đến nổi ngất ở trước cửa. Vương chương quỹ đều mang họ vào trong cứu trị.”

Phụng Vũ Hoành gật đầu: “Các người làm đúng lắm.” Vừa nói vừa đi vào trong, xuyên qua sảnh vén rèm vào bên trong, tức thì thấy ngay ít nhất phải có bảy, tám người đang nằm bên trong. Vương Lâm đang chỉ huy vài người giúp việc sắc thuốc, đốt chậu than, rất âm áp.

Phụng Vũ Hoành không nói nhiều lời, tiến lên bắt mạch cho những bệnh nhân này. Những người này hơn phân nửa là người già, còn có hai đứa bé, nhìn sơ qua là biết ngày thường đi ăn xin mà sống, ngày hôm qua tuyết lớn quá quả thực là làm bọn họ không có chỗ trốn, rét đến ngất đi cũng là chuyện bình thường.

Những người kia nhìn thấy có vị tiểu cô nương ăn mặc đẹp đẽ đến bắt mạch, đều có chút xấu hổ, đều tình nguyện đưa tay mình ra.

Vương Lâm cũng nhìn thấy Phụng Vũ Hoành, nhưng lại không lên tiếng mà tiếp tục làm việc, cũng không khách khí, bèn giải thích với mọi người: “Vị này chính là chủ nhân của Bách Thảo Đường chúng ta, cũng là vị Tề An huyện chủ mà hoàng thượng tấn phong.”

Hắn vừa nói xong, đám người kia liền cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Đường đường là huyện chủ a! Lại có thể tự mình bắt mạch cho một đám ăn mày, đây là chuyện mà có nằm mộng cũng không dám nghĩ tới.

Vương Lâm bèn giải thích: “Người làm việc lớn không nên câu nệ, huyện chủ chúng ta tinh thông y thuật, mấy viên thuốc Đông y bảo chế sẵn nổi tiếng gần xa của Bách Thảo Đường là do huyện chủ tự mình chế ra.”

Trong lúc Vương Lâm giải thích, Phụng Vũ Hoành đã bắt mạch xong cho những người ở đây, sau đó cũng hơi yên lòng. Do bởi môi trường sống không tốt, nên có những người có sẵn bệnh mãn tính trong người. Nhưng vì trận rét này mà họ rét đến ngất đi, cũng vì nhờ có Bách Thảo Đường cứu chữa kịp thời nên không có ảnh hưởng nặng.

Nàng nói với mọi người: “Không cần lo lắng, đã vào Bách Thảo Đường, cứu chữa cho mọi người chính là nghĩa vụ của chúng ta.” Nàng lại nhìn bọn tiểu nhị bưng thuốc mới sắc lên, sau đó gật đầu: “Đây là thuốc bổ, có thể làm ấm thân thể, có thành phần tăng cường sức đề kháng, mọi người uống vào, nhiều nhất một ngày là sẽ khỏe ngày.”

Mọi người nghe không hiểu cái gì gọi là tăng cường sức đề kháng, nhưng hiểu ý của Phụng Vũ Hoành đây là thuốc tốt, vì thế loáng một cái thuốc đã uống sạch.

Có vị phu nhân chừng năm mươi trong ngực ôm một đứa bé, lau nước mắt nói: “Đêm hôm qua, tuyết lớn làm sụp túp lều của chúng ta, ta cho rằng mình sẽ không thể sống nữa, nên đi vào trong kinh thành, thử tìm xem có gia đình nào khá giả muốn nhận nuôi nó không, tốt xấu gì nó cũng còn được sống. Gõ cửa nhà nào cũng không có người ra mở cửa, tuyết quá lớn, chúng ta cũng không đi nổi, có người nói Bách Thảo Đường ở trước mở cửa, chủ nhân và đường quý đều là Bồ Tát sống, đến đây có thể được cứu, nên chúng ta chạy đến Bách Thảo Đường.”

Nghe nàng nói như thế, những người khác cũng nhao nhao nói theo, đều giống ý nhau, cảm thấy đến được Bách Thảo Đường là còn con đường sống.

Phụng Vũ Hoành nghe rất cảm động, cũng tán thưởng nhìn Vương Lâm. Nàng biết, cái tiệm thuốc này bản thân nàng cũng không bận tâm nhiều, đa số đều do Vương Lâm quản. Bách Thảo Đường có tiếng tăm như hôm nay hoàn toàn là nhờ tài kinh doanh cùng tấm lòng của Vương Lâm.

Vương Lâm được khen ngợi, có chút xấu hổ, nhanh chóng thu xếp tiểu nhị tiếp tục thêm than, để gian nhà càng ấm áp lên, hơn nữa nói cho đám người đó: “Bên ngoài tuyết đã ngừng, nhìn khí trời hẳn là sẽ không rơi nữa, mọi người cứ yên tâm đi. Tuy nói Bách Thảo Đường không thể vĩnh viễn giữ các người lại nhưng chí ít vẫn có thể giúp đỡ mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này, không để mọi người chết đói ngoài đường.”

Mọi người lại cảm thấy cảm động, Vương Lâm khách khí một phen, nhanh chóng lôi Phụng Vũ Hoành đi qua phòng bên.

“Tiểu thư, tiếp tục như vậy không phải là cách hay.” Trên trán hắn dần nhăn lại, cũng không biết là gấp gáp hay nóng nảy: “Chúng ta cứu được tám người nhưng không thể cứu tám mươi người. Trận tuyết lớn này gần như phủ khắp cả kinh thành, người gặp chuyện chắc chắn không phải chỉ có nhiều đây. Nếu như tin tức của Bách Thảo Đường lan truyền, không phải không tốt chỉ là sợ chúng ta không có năng lực lớn như thế.”

“Sẽ không có chuyện gì đâu, người đừng vội.” Phụng Vũ Hoành phản phó Hoàng Tuyền Vong Xuyên đặt mấy bao giấy lớn trên tay xuống bàn: “Ta từ trong phủ đi ra ngoài có mang theo trà khô, không cần nấu chín, trực tiếp đổ nước sôi vào là có thể dùng. Người cho người chuẩn bị mấy cái bát, nấu thêm nước sôi, chúng ta dựng một cái lều trước Bách Thảo Đường, người qua đường, bắt kẻ là ai, đều tặng một chén trà nóng miễn phí.”

“Được.” Vương Lâm gật đầu: “Như vậy sẽ không có nhiều người rét đến ngất, bên ngoài có trà ấm uống, bọn họ cũng sẽ không chen chúc trước Bách Thảo Đường nữa.” Hắn liền đáp ứng, xách mấy cái bọc giấy đi ngay ra ngoài.

Vong Xuyên không yên lòng, cùng Hoàng Tuyền nói: “Người cũng đi giúp một chút, thử xem đi tìm các tiệm ăn gần đây, có thể hỏi xin mượn một số bát không?”

Hoàng Tuyền gật đầu, cũng chạy theo.

Phụng Vũ Hoành cuối cùng cũng có thể ngồi xuống lấy hơi, một đường toàn tuyết, nàng đứng là hơi mệt chút.

“Đông tai đã như thế này, nếu như là mùa hè gặp nạn hồng thủy thì phiền phức hơn nữa rồi.” Nàng uống chút trà nóng mà Vong Xuyên đưa, trong lòng vẫn là nhớ Huyền Thiên Minh bên kia, buột miệng hỏi: “Người nói quan đạo ngoại ô sẽ có người quét tuyết hay không? Nếu chúng ta đi bộ tới đại doanh thì phải mất bao lâu?”

Vong Xuyên bắt đầu đi lắc đầu: “Nghĩ cũng không cần nghĩ, tuyết lớn như vậy, ba ngày ba đêm cũng chưa chắc có thể tới. Trong kinh thành đã như vậy, ngoại thành sao có thể có người quét tuyết được.”

Phụng Vũ Hoành đành thở dài, biết là dù gấp nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành đợi thêm mấy ngày xem tuyết có thể tan được chút nào không, chung quy cũng phải đợi tuyết tan thì đường mới có thể đi xe ngựa.

Hai người đang ngồi đợi Vương Lâm bên kia chuẩn bị xong xuôi, bất chợt cửa phòng mở ra, Hoàng Tuyền vội vã trở lại, vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy hai người các nàng liền vội vã nói: “Ngoại thành xảy ra chuyện rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 190: Xuất thành

Editor: Bell Huỳnh

Nghe nói ngoại thành có chuyện, Phụng Vũ Hoành liền căn thẳng, buột miệng liền hỏi: “Có phải đại doanh xảy ra chuyện không?”

Hoàng Tuyền liền tục xoa tay: “Không phải không phải, tiểu thư đừng gấp, là hướng ngược lại với đại doanh xảy ra chuyện, nghe nói rất nghiêm trọng, sập nửa ngọn núi.”

Phụng Vũ Hoành đối với địa lý của thời đại này không phải là nhạy cảm, biết là hướng ngược lại đại doanh, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại rất nhanh tim lại thót lên —— “Hướng ngược lại? Không phải là hướng Bắc sao? Hoàng Tuyền, ngươi còn nhớ Thất điện hạ hằng năm tế mẫu ngày nào không?”

Hoàng Tuyền nghĩ nghĩ, đột nhiên cũng cả kinh: “Bây giờ là ngày mấy?”

Phụng Vũ Hoành liền cảm thấy trái tim nàng bây giờ thất lại có lẽ có gì đó bất ổn: “Ý ngươi là vừa vặn đúng lúc Thất ca ra thành tế mẫu? Hướng Bắc?”

Vong Xuyên gật gật đầu: “Mẫu thân Thất điện hạ năm đó bị hoàng hậu trước kia vứt xác trong một cái miếu thổ địa nhỏ ở Bắc thành, sau khi điện hạ trưởng thành thì hằng năm đều đến đó tế bái. Tính toán ngày, có vẻ như đúng là những ngày này.”

“Nếu không để nô tỳ đi đến Thuận vương phủ một chuyến.” Hoàng Tuyền cũng không yên tâm: “Xem thử xem điện hạ có ở đó không.”

“Ngươi đi nhanh đi.” Phụng Vũ Hoành thúc giục nàng, trong lòng bỗng có một cảm giác sợ hãi mãnh liệt, đột nhiên nghĩ đến lúc trước khi nàng bị trúng mê dược. Thời điểm khốn đốn trong tiệm thuốc không gian, chính là nghe một tiếng kêu đơn giản của Huyền Thiên Hoa mới hiện thân đi ra. Người kia ở trong một đồng hoang tàn ôm chặt nàng, giống như thần tiên từ trên trời đặc biệt xuống cứu vớt nàng, trong đêm đó, soi sáng khắp bầu trời của nàng.

“Vong Xuyên.” Nàng trầm giọng nói: “Nếu như thất ca thực sự xuất thành, ta nhất định phải đi tìm.”

Vong Xuyên lần này không phản bác nàng, đặt trường hợp lúc ở Phụng đồng huyện, nếu không phải Thất điện hạ tìm được Phụng Vũ Hoành, chỉ sợ nàng cùng Hoàng Tuyền, Ban Tẩu tất cả đều phải chết. Thất điện hạ không chỉ là ân nhân cứu mạng của Phụng Vũ Hoành, mà cũng là của các nàng.

“Bọn nô tỳ đều cùng tiểu thư đi tìm Thất điện hạ.” Vong Xuyên bày tỏ thái độ, một mặt lo lắng chờ tin tức của Hoàng Tuyền.

Hai người không biết có bao nhiêu hi vọng mong lúc Hoàng Tuyền trở về có thể nói Thất điện hạ đang ở trong Thuận vương phủ, không có đi, đáng tiếc, ông trời luôn không theo ý con người, người càng trông mong điều gì thì nó sẽ càng không thành hiện thực.

Rốt cuộc Hoàng Tuyền trở về, lại nghe nàng nói: “Thất điện hạ sớm hôm qua đã ra khỏi thành, đến nay chưa trở về.”

Cả đầu Phụng Vũ Hoành đều căng ra, trong nháy mắt, hơn một trăm ý nghĩ đáng sợ từ đáy lòng chui ra. Sau đó nàng liền nắm lấy áo choàng đi ra ngoài, Vong Xuyên, Hoàng Tuyền hai người nhanh chóng đuổi kịp. Khi mấy người đi tới cửa, Vương Lâm đang đứng lều nhỏ, đã có không ít bách tính vây tới đây, vừa nghe nói Bách Thảo Đường muốn phát lương lớn ẩm trà miễn phí, dồn dập tới đây giúp đỡ.

Phụng Vũ Hoành dặn dò Vương Lâm mấy câu, mang hai nha đầu vội vàng lên đường.

Sáng sớm trước cửa của mọi nhà đều đang quét tuyết, các nàng thuận theo đó mà đi rất nhanh, chỉ là càng tiếp cận cổng thành, càng ít hộ gia đình, đường cũng càng khó đi. Không dễ dàng đi đến cổng thành, lại phát hiện đại môn khép kín, tên lính thủ thành không ngừng đuổi các nàng: “Trở về, nhanh trở về! Ngoài thành căn bản không có đường, hôm nay xuất thành chính là tìm đường chết.”

Phụng Vũ Hoành kiên quyết: “Ta có việc gấp, nhất định phải ra ngoài.”

“Có việc gấp ngươi cũng đi không được! Nghe không rõ lời ta nói sao? Bên ngoài căn bản là không có đường.” Tên lính thủ thành chống hông khuyên nàng: “Tiểu cô nương, muốn ương ngạnh ngươi đi về nhà mà tùy ý, đừng ở đây ồn ào, nhìn xem ngươi mới cao bao nhiêu? Ngoài thành tuyết rơi nhiều, vượt qua thất lưng ngươi, một bước cũng đi không được.”

Phụng Vũ Hoành nhăn mi, tuyết có thể qua thất lưng sao? Chẳng phải như thế là quá nhiều sao?

“Các ngươi chắn cổng thành như vậy, không sợ bên ngoài có người muốn đi vào sao?” Nàng hỏi tên lính đằng kia: “Nếu như có người vội vàng vào thành để về nhà nhưng lại bị ngăn ở ngoài cổng, chẳng phải là chết cóng sao?”

Tên lính nọ xoa tay: “Ngươi yên tâm, căn bản là không có người, ngoài thành một người cũng không có. Đường không thể đi, người tính đi thế nào? Nếu ngươi cho là có người, thì cũng đã sớm bị chôn dưới tuyết, sớm đã chết cóng!”

Hắn nói như vậy, dựa vào chỗ nhạy cảm nhất của Phụng Vũ Hoành. Bị chôn đến cóng, nếu nàng không đi, Huyền Thiên Hoa sẽ thế nào?

“Tránh ra! Ta muốn xuất thành.” Nàng phóng tới trước mấy bước, đẩy vũ khí tên lính kia ra. Liền nghe Vong Xuyên lạnh giọng nói: “Vị này là Tề An huyện chủ do đích thân Hoàng thượng tấn phong, xuất thành có chuyện quan trọng.”

Tên lính nghe là huyện chủ, lập tức nghĩ đến mấy ngày trước đây không phải nghe nói hoàng thượng phong nữ nhi tả tướng làm huyện chủ sao, chẳng lẽ chính là vị này?

Hắn thận trọng nhìn Phụng Vũ Hoành, lúc này mới phát hiện tiểu cô nương này mặc dù là tướng mạo hay cách ăn mặc đều không giống tiểu thư nhà giàu bình thường, không nhận được trong lòng nổi lên cân nhắc.

Nhưng bất luận nói thế nào, là huyện chủ cũng được là bách tín bình thường cũng được, dù là ai, bên ngoài cũng không có đường đi a!

Tên lính có chút gấp gáp, một mặt đuổi theo Phụng Vũ Hoành một mặt cùng nàng thương lượng: “Huyện chủ, nếu không ngài đứng trên thành xem bên ngoài đi, không phải tiểu nhân lừa ngài, bên ngoài thực không có đường, cho dù mở cổng, ngài cũng đi không được a!”

“Ngươi mở cửa đi!” Phụng Vũ Hoành dừng bước: “Không cần biết bên ngoài có đường hay không, dù sao hôm nay ta cũng phải thử đi, hôm nay cho dù phụ hoàng có ở đây, ta cũng nói như thế, ta phải xuất thành.”

Nàng gọi một tiếng phụ hoàng, làm cho tên lính này hốt hoảng, may được vị đồng sự bên cạnh giật nhẹ cánh tay, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Huyện chủ chính là Phụng gia Nhị tiểu thư, cũng chính chính phi tương lai của Cửu hoàng tử.”

Tên lính này rung mình khi biết rằng tiểu cô nương này tuy tuổi không lớn nhưng mỗi cái danh xưng đều dọa người a!

“Mở cổng đi.” Phụng Vũ Hoành không có ý định nói nhiều với hắn: “Các ngươi nếu thật sự không yên tâm, thì phái hai người theo ta, nếu như bên ngoài thực sự không thể đi, chúng ta nhất định quay trở về.”

Tên lính nọ cân nhắc một hồi, cuối cùng cũng gật đầu, vung tay lên ra lệnh cho người mở cổng, mặt khác lại điều một binh sĩ tới đây, lúc này mới nói: “Tiểu nhân tự mình đi cùng huyện chủ, nếu như bên ngoài thực sự đi không được, huyện chủ nhất định phải đồng ý trở về.”

Phụng Vũ Hoành chỉ gật đầu, không lên tiếng.

Cổng thành rốt cuộc mở ra, mọi người liền lùi lại, đội tuyết động bên ngoài rơi xuống rồi mới tiến lên.

Tuyết rất dày, nhưng cũng không có như người nọ nói khoa trương như thế, Phụng Vũ Hoành ước lượng một chút, tới đa cũng không qua đầu gối.

“Có thể đi.” Nàng thở dài một hơi, trước đó còn sợ qua thất lưng, nếu như thế sợ là có bản lĩnh lớn đi nữa cũng là bất lực. “Ngươi tên gì?” Nàng dẫn đầu xuất thành, một bên lần trong tuyết mà đi một bên hỏi tên lính nọ.

Sau lưng cổng thành chậm rãi đóng lại, tên lính nọ chủ động tiến lên phía trước, vừa đi vừa dùng hết sức đem tuyết đá văng ra, giúp Phụng Vũ Hoành có thể dễ dàng đi được.

“Tiểu nhân kêu Vương Trác, là thủ vệ cổng thành nhỏ phía bắc.” Hắn nói chuyện oang oang, bộ dáng cũng to lớn, đi ở phía trước cứ như là một bức tường.

“Vương Trác.” Nàng hỏi: “Buổi sáng ngày hôm qua cũng là ngươi thủ ở cổng thành sao?”

Vương Trác gật đầu: “Là tiểu nhân, trước lúc trời tối bắt đầu trực, mãi cho đến khuya hôm nay thì sẽ đổi người.”

“Sáng hôm qua ngươi có thấy Thất điện hạ xuất thành không?”

“Thấy.” Vương Trác xác định: “Buổi sáng hôm qua tuyết chưa dày, cổng thành vừa mở ra. Thất điện hạ chỉ mang theo một tùy tùng, cưỡi ngựa xuất thành từ cổng Bắc.”

Phụng Vũ Hoành tâm lại thất chặt, chỉ mang theo một tùy tùng, vạn nhất thực sự có chuyện, khả năng được cứu là quá thấp.

Nàng không nói chuyện nữa, bước chân tăng tốc, mấy bước liền theo kịp Vương Trác đang phía trước. Vương Trác có chút lo lắng, không ngừng nói: “Huyện chủ ngài đừng đi nhanh như vậy, tiểu nhân ở phía trước giúp người mở đường, sẽ dễ đi hơn một chút.”

Phụng Vũ Hoành chỉ xống lên vẩy tay ra dấu, mặc dù rất khó đi, nhưng được cái, động tác nàng linh hoạt, mà hiện tại bên cạnh nàng không biết từ lúc nào xuất hiện một người áo đen, đứng lúc đuổi tay ra kéo cánh tay nàng.

Vương Trác xuất thân là binh lính, lại hàng năm đóng giữ ở kinh thành, đối với loại tình huống này là có nghe qua. Chính là ám vệ mà nhà giàu bình thường nào cũng có, hướng chỉ nàng là chính phi của Cửu hoàng tử, thế nào mà lại không có người bảo hộ. Ngay cả hai nha hoàn theo nàng, Vương Trác nháy mắt liền biết hai người này công phu thượng thừa. Mà chính hắn trừ việc có sức mạnh ra, kỳ thật thân thủ cũng không ra làm sao.

“Vương Trác, các ngươi đi theo ta không cần so đo thân phận. Ta xuất thành thật sự là có chuyện quan trọng, đợi đến nơi ấy cũng cần các ngươi giúp đỡ.”

Vương Trác cùng một tên lính khác gật đầu, nói: “Hết thảy đều do huyện chủ phân phó.”

Một hàng năm người đi về phía Bắc, thẳng đến các dãy núi phía trước. Vương Trác có chút lo lắng, nhìn không được lại nói: “Huyện chủ, phía trước chính là vùng núi, nơi đó sáng nay có tuyết lở, phân nửa ngọn núi đã sụp. Bởi vì tuyết lớn, không thể phái người tới đây kiểm tra, nên chúng ta không thể đi qua phía bên kia được.”

Phượng Vũ Hoành không lên tiếng, đến Hoàng Tuyền nói chuyện: “Mục đích của chúng ta chính là đến đây, Thất điện hạ xuất thành, cũng là đến bên kia.”

“Cái gì?” Vương Trác đại kinh: “Thất điện hạ đi nơi đó làm cái gì?”

Hắn đương nhiên không biết Huyền Thiên Hoa muốn đi bên kia làm gì, bí mật trong cung sao có thể để tướng sĩ gác cổng biết. Nhưng Vương Trác cũng không dấn động, nhìn sắc mặt mấy người Phượng Vũ Hoành lo lắng, liền lập tức phản ứng —— “Chẳng lẽ điện hạ.....”

“Còn chưa xác định.” Phượng Vũ Hoành nói: “Chúng ta mau chóng đi xem, xem trước một chút rồi tính tiếp.”

Tất cả mọi người đều ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc hiện tại, thế là cũng không nói chuyện nữa, im lặng nhanh chóng đi. Cuối cùng, thậm chí là Ban Tẩu phải đỡ Phượng Vũ Hoành, Hoàng Tuyền, Vong Xuyên kéo hai người Vương Trác vận khinh không mà đi. Lúc trời tối mới xem như thấy ngọn núi bị sạt lở.

Phượng Vũ Hoành trong lòng lo lắng, cũng chẳng quan tâm nhiều, dứt khoát từ trong không gian lấy ra một cái đèn pin đáp ứng nhu cầu cần thiết hiện tại. Tất cả mọi người đều hiểu kì cái này là thứ gì, nhưng Phượng Vũ Hoành không nói cũng không ai dám lên tiếng hỏi.

Một phần của ngọn núi sụp vô cùng nghiêm trọng, mảng lớn đất đá sụp, đổ xuống ở phía dưới, hình thành một ngọn núi nhỏ.

Ban Tẩu nhíu mày nhìn lại, vô ý rung lên: “Nếu như có người bị chôn ở bên dưới, tuyệt đối không có đường sống.”

“Đừng có nói bậy.” Nàng trừng mắt nhìn Ban Tẩu: “Bản lĩnh Thất ca cao cường sao có thể so sánh với người bình thường.” Nàng quay đầu hỏi Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền: “Các người nói cái miếu thổ địa kia, chính là ở trong này sao?”

Hai người gật đầu: “Chính là ở khu vực này, trước kia bọn nô tỳ đã từng cùng Cửu điện hạ tới đây.”

Đáy lòng nàng đang hi vọng lại giảm mấy phần, buồn bực trong lòng: “Chúng ta phân ra tìm.” Nói xong lập tức xông lên phía trước, chao đảo bước vào đồng tuyết.

Ban Tẩu không yên tâm, theo sát ở phía sau. Những người khác cũng tự tản ra, mượn ánh trăng sáng, nỗ lực tìm kiếm.

Phượng Vũ Hoành đi suốt chặng đường đã thấm mệt, thời điểm chân vừa đạp lên tuyết liền trượt thiếu chút muốn ngã xuống. Ban Tẩu kịp thời đỡ nàng, nói một câu: “Cẩn thận chút.” Nàng gật gật đầu, tiếp tục đi tới trước.

Chỉ là càng đi càng kinh ngạc, bởi vì ánh sáng của đèn pin rọi xuống, lần lượt khiến nàng ở trong đồng tuyết phát hiện pho tượng thổ thần, còn có bàn thờ đồ cúng đồ nát.

Tinh thần Phượng Vũ Hoành đã căng thẳng đến mức nhất định, từng trận tuyết vọng ập đến, rốt cuộc không không chế được liền ngồi bệt xuống đất, tan vỡ hô to một tiếng —— “Thất ca!”

Lúc này, chợt nghe không xa có thanh âm đáp lại.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 191: Nha đầu, trong lòng thất ca khó chịu

Editor: Bell Huỳnh

"Thất ca!"

"Thất điện hạ!"

Phượng Vũ Hoành cùng Ban Tẩu, hai người lổ tai đều thính, lập tức hướng tới nơi âm thanh phát ra.

Liền nhìn thấy ở chỗ sâu của núi tuyết, có thân ảnh đi tới, bước chân rất chân, rất gian nan.

Phượng Vũ Hoành đứng lên, chạy như bay đi đón thân ảnh kia.

Nàng nhận ra được, là Huyền Thiên Hoa, tuy rằng đi hết sức chậm, tuy rằng có chút chật vật, nhưng đó chính là Thất hoàng tử như tiền kia, nàng quá quen thuộc với loại cảm giác này, dường như nơi hắn đi qua bất cứ nơi nào, đất cũng có thể mọc hoa sen, bất cứ lúc nào cũng đều có thể khiến người khác tịnh tâm trong nháy mắt, cho dù lúc này tinh thần nàng không yên nhưng vừa thấy Huyền Thiên Hoa thì mọi thứ đều bình tĩnh.

"Đừng chạy, coi chừng té." Huyền Thiên Hoa mắt thấy thân hình nho nhỏ hướng về mình mà chạy tới, mấy lần đều suýt ngã. Hắn muốn đi nhanh vài bước đến đón nàng, tiếc rằng thời điểm tuyệt lộ đề lên mắt cá chân nên hành động có chút bất tiện.

"Thất ca!" Rốt cuộc nàng đứng trước mặt Huyền Thiên Hoa, thở không ra hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, giống như búp bê trong tranh tết.

Huyền Thiên Hoa vô thức giơ tay lên, vén tóc rơi trên trán nàng, rất muốn véo gò má nàng, tay vừa chuyển động lại bỏ xuống.

"Ta không sao." Hắn mở miệng, thanh âm nhọt nhọt, không xa không gần, không mũi lòng không hơi hột.

Cảm giác này đột nhiên khiến Phượng Vũ Hoành có chút sợ hãi, nàng nắm tay áo Huyền Thiên Hoa vội hỏi: "Thất ca, ngươi bị thương phải không? Thương thế thế nào?" Một bên vừa nói một bên lại sờ đầu hắn: "Huynh còn nhớ muội là ai không? Muội là A Hoành a!"

Huyền Thiên Hoa trong nháy mắt thất thần, tách tay nàng ra, nhưng Phượng Vũ Hoành căn bản cũng không hề lùi, vỗ vỗ đầu hắn một hồi, rồi lại xoa bóp cổ hắn, bộ dáng nhỏ bé với không tới hắn, còn phải luôn nhảy nhót, hết sức buồn cười.

Nhưng hắn lại cười không nổi.

Ngày giỗ mẫu thân, một trận tuyết lớn đem hắn cùng toàn bộ tùy tùng chôn dưới tuyết. Hắn liều mạng túm tên tiểu tùy tùng chạy đi, nhưng cuối cùng cũng không thể đem người từ đồng tuyết phía dưới mang ra.

Hắn ở trong đồng tuyết ngồi rất lâu, một là chân đau không cử động được, hai là hy vọng tiểu tử kia có thể tự mình đột nhiên xuất hiện. Tên tiểu tùy tùng mười mấy tuổi, hàng năm đều cùng hắn đến nơi này tế bái, nhưng cuối cùng mất mạng ở đây, sao có thể không khiến hắn xót lòng.

Huyền Thiên Hoa lần đầu tiên hối hận xuất môn không mang theo nhiều người một chút, luôn ý vào công phu của chính mình, quá tự phụ lại hại một sinh mạng. Một trận tuyết lớn vây hắn ở nơi này, hai ngày một đêm, cơ hồ sắp tuyệt vọng thì lại nghe tiếng gọi tên thân thích của nhà đầu này gọi thất ca.

Hắn chỉ là mang hình ảnh thần tiên, chứ không phải là thần tiên, chung quy có một vài thời điểm gặp một vài người và vài thứ có thể chạm vào trái tim hắn, tỷ như buổi tối ấy ở Phượng Đồng huyện, nhà đầu này yếu ớt ngã trong đồng hoang tàn, nhìn như một con mèo nhỏ, làm hắn hết sức đau lòng.

"Thất ca không có chuyện gì." Ngữ khí rốt cuộc ôn hòa lại, trên mặt cũng khôi phục lại nụ cười ấm áp ngày nào: "Nhà đầu ngọc, tuyết lớn như vậy, chạy ra đây làm gì?"

"Tìm huynh!" Nàng ăn ngay nói thật: "Nếu như chỉ là tuyết nhỏ, muội sẽ không tới, nhưng các nàng nói bắc thành xuất hiện tuyết lớn, muội liền không thể trốn trong thành. Thất ca, lúc trước huynh có thể đem muội từ trong đồng tàn tích hòa hoạn mang ra ngoài, hôm nay muội đã quyết tâm cho dù đôi tay này chảy máu cũng phải đem huynh từ trong đồng tuyết ra."

Phượng Vũ Hoành mét mặt quật cường, cái mũi nhỏ đưa lên một cách kiên quyết, vô cùng nghiêm túc nói.

Huyền Thiên Hoa kéo tay nàng, tuy rằng chân bị thương, nhưng vẫn kiên trì đỡ cô bé này, từng bước gian nan, vừa đi vừa nói: "Thất ca chưa chết, cho dù bị tuyết chôn cũng có thể leo lên. Chỉ là người đi cùng với ta, lại không có cách nào cứu ta trở về. Nhà đầu, trong lòng thất ca khó chịu."

Nàng không đáp lời, Huyền Thiên Hoa mà nói khó chịu thì nhất định rất khó chịu, nhưng một người như vậy, chung quy khiến người khác không biết nên mở miệng an ủi như thế nào. Ở trong mắt hắn nàng chính là đứa con nít, một đứa con nít đi an ủi một người trưởng thành, thật buồn cười. Nhưng có nàng đi cùng thật tốt, nàng có thể lắng lắng ở bên cạnh hắn nghe hắn nói, chờ hắn nói xong, lại nở một nụ cười như một đứa bé, nên nghe thì nghe, nên quên thì quên.

Chẳng qua là Huyền Thiên Hoa cũng chỉ nói một câu, sau đó cũng không nói thêm, chỉ là nắm chặt bàn tay nàng hơn một chút, rất lâu không buông ra.

Một nhóm người cứ thế đi thẳng về như vậy, Vương Trác thấy chân Huyền Thiên Hoa bị thương chủ động đề xuất muốn cõng hắn đi, lại bị cự tuyệt. Kiều ngạo như Huyền Thiên Hoa, như tiên như Huyền Thiên Hoa, làm sao có thể để người khác cõng?

Phượng Vũ Hoành cũng có mấy lần nhịn không được muốn mượn không gian đưa hắn trở về, lời nói vừa đến bên môi lại không thể thốt ra nên đành nuốt xuống. Nàng vẫn không có dung khí mang cái bí mật này chia sẻ cũng người khác, cho dù là Huyền Thiên Hoa.

Đi một đoạn, nghỉ một đoạn, từ trời tối đến hừng đông, cuối cùng cũng nhìn thấy cổng bắc của kinh thành, nhưng Huyền Thiên Hoa không kiên trì nổi, dựa vào một thân cây trượt ngồi xuống đất.

Từ lúc xuất hiện cho đến lúc cả người chật vật đi đến đây, lại thủy chung không buông bàn tay nắm tay Phượng Vũ Hoành ra.

Nàng thuận theo hắn cùng nhau nửa quỳ xuống trên đất, dùng một tay kia xoa mắt cá chân hắn, thanh âm mang khẩn cầu nói: "Đề muội điều trị cho huynh đi, có được không?" Thấy Huyền Thiên Hoa nửa ngày không lên tiếng, Phượng Vũ Hoành dứt khoát phân phó Vong Xuyên: "Các người Bách Thảo Đường trước đi, tùy tùng cũng sắp đến, quãng đường còn lại để ta đi cùng Thất ca là được rồi."

Vong Xuyên chỉ gật đầu, không nói gì, nàng biết tùy tùng còn có Ban Tầu, cổng thành ngay trước mắt, khẳng định không sao. Thế là mang hai người Hoàng Tuyền còn có Vương Trác đi về thành trước.

Chờ các nàng đi xa, Phụng Vũ Hoành quay đầu lại, hướng về nơi không xa nói với hắc y đang ẩn nấp: "Ban Tầu, ngươi cũng trở về đi."

"Không được." Thân ảnh chợt xuất hiện tiến lên trước mấy bước, đứng trước mặt hai người: "Người không trở về, thuộc hạ không thể trở về một mình."

"Nơi này có Thất ca, không sao."

"Thất điện hạ bị thương."

"Ban Tầu!" Phụng Vũ Hoành nổi giận, hai mắt lại nhìn chăm chú mắt cá chân bị thương của Huyền Thiên Hoa, nửa buổi, lại nói: "Đi trước đi, ta cầu ngươi."

Huyền Thiên Hoa hướng về nàng khẽ lắc đầu: "Không cần, muội xem đi." Nói xong, chủ động cởi vớ giày ra, mu bàn chân sưng to khiến động tác này làm hết sức khó khăn, hẳn phải mạnh mẽ cởi ra.

Ban Tầu thụt lùi mấy bước, quay người đi. Tuy rằng không đi, nhưng cũng không nhìn bên này.

Từ nhỏ hắc đã ở bên cạnh Huyền Thiên Minh, đối với vị Thất hoàng tử này tự nhiên cũng hiểu rõ. Trong ấn tượng của hắc, đừng nói cởi vớ giày ra, dù là trước mặt người ngoài cởi áo ngoài cũng đều chưa từng có. Huyền Thiên Hoa mỗi lần xuất hiện ở trước mặt người khác đều như thần tiên, chưa từng có chút chật vật, chưa từng có chút sơ xuất, dù cho là trước mặt Huyền Thiên Minh cùng Vân Phi, cũng không ngoại lệ.

Phụng Vũ Hoành khiến hắc cởi vớ giày ra, đó là phá vỡ thói quen của Huyền Thiên Hoa, nhưng hắc là một ám vệ, bảo hộ Phụng Vũ Hoành quan trọng hơn cả mạng sống của mình, lúc ở Phụng Đồng huyện đã mắc lỗi một lần, sau này không thể xảy ra nữa.

Phụng Vũ Hoành thấy Ban Tầu xoay đi, cũng không nói gì, chỉ là thân thể chuyển động, chắn giữa Ban Tầu cùng Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa biết ý của nàng, nhưng cũng chỉ có thể là nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

"Trật gân, xương cốt không gãy." Phụng Vũ Hoành rút tay mình từ lòng bàn tay của Huyền Thiên Hoa rút ra, cẩn thận kiểm tra thương thế của hắc: "Nhưng cũng không loại trừ khả năng nứt xương." Nàng ngẩng đầu nhìn Huyền Thiên Hoa, nói: "Muội cho huynh dùng thuốc giảm đau, huynh chịu đựng một chút, vào thành thì cùng muội tới Bách Thảo Đường, muội lại khám kỹ cho huynh."

Huyền Thiên Hoa gật đầu: "Đều nghe muội."

Phụng Vũ Hoành cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa tay vào trong tay áo, từ trong không gian mang ra thuốc giảm đau dạng phun sương.

Trang phục mùa đông tay áo rộng rãi dễ giấu vật, Huyền Thiên Hoa cũng không sinh nghi, chỉ là nhìn vật trong tay nàng hỏi: "Cái này chính là giống cái lúc trước Minh nhi dùng qua?"

Nàng vừa phun lên chỗ đau vừa nói: "Đúng, Huyền Thiên Minh có dùng qua, Phi Vũ cũng dùng qua."

Huyền Thiên Hoa chỉ cảm thấy khi vật này phun lên vết thương thì thấy lạnh lạnh, cảm giác đau đớn liền giảm bớt một chút, một lúc sau thì cảm thấy tê tê, không còn cảm thấy đau đớn nữa.

"Thực là thần kỳ." Hắc nhìn bình dược này cảm thán, rồi lại nói: "Nhưng chân cũng không có cảm giác, ta... không thể đi được."

"Điện hạ, thuộc hạ giúp ngài đi." Ban Tầu bước trở lại, nhìn Huyền Thiên Hoa nói với ánh mắt van xin: "Trời sắp sáng, chủ tử tìm ngài cũng suốt cả đêm, nàng..."

"Ngươi công ta đi." Huyền Thiên Hoa cắt ngang lời hắc nói, chủ động mở miệng, làm cho Phụng Vũ Hoành không ngừng nhún mày. "Không sao." Hắc vỗ vỗ vai nàng: "Trở về sớm mới là quan trọng."

"Để muội giúp huynh mang giày." Phụng Vũ Hoành cúi đầu yên lặng cầm lấy vớ giày mang cho Huyền Thiên Hoa, kiên quyết cự tuyệt không cho hắc đoạt lại, khẳng khái tự mình giúp hắc mang vào. "Huynh bảo muội gọi huynh một tiếng Thất ca, thì nên xem muội là muội muội ruột, muội muội giúp ca mang giày là chuyện rất bình thường, huống chi, Thất ca, huynh cứu mạng muội hai lần." Không cần biết là lúc ngạt thở dưới sông, hay là lúc ngạt thở trong đồng tan tích hóa họa, người mang nàng ra khỏi địa ngục, đều là Huyền Thiên Hoa.

Rốt cuộc, Ban Tầu đem người công trên lưng mình, lại dành ra một bàn tay nắm Phụng Vũ Hoành, vận khinh công, cùng lúc chịu trọng lượng của hai người bay lên trời. Tuy nói tốc độ so với bình thường chậm một chút, nhưng cũng tốt hơn đi bộ từng bước.

Lúc gần đến cổng thành, Ban Tầu chủ động đem Huyền Thiên Hoa bỏ xuống, đổi thành đi. Vương Trác đã sớm trở về liên canh ở trước cổng thành, thấy bọn họ trở về, nhanh chóng chạy tới trước Phụng Vũ Hoành nói: "Hai vị cô nương kia nói là về Bách Thảo Đường trước, tiểu nhân chuẩn bị cang, có cần dùng đến không?"

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, hỏi hắc: "Trong thành hiện tại có thể cưỡi xe ngựa sao?"

Vương trác nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu nhân mang mấy người mở đường ở phía trước, xe ngựa đi chậm một chút, có thể làm được."

"Vây chuẩn bị ngựa xe đi."

Nàng đỡ Huyền Thiên Hoa ở bên cạnh tạm nghỉ ngơi, chỉ chốc lát Vương Trác liền đem xe ngựa tới, Phụng Vũ Hoành cùng Huyền Thiên Hoa hai người ngồi vào trong xe, Ban Tẩu tự mình đánh xe, Vương Trác mang một đội đi dọn tuyết mở đường.

Xe ngựa rút cuộc ngừng trước Bách Thảo Đường, Phụng Vũ Hoành thở một hơi, Huyền Thiên Hoa cũng thở dài nhẹ nhõm, hai người lại đồng thời mở miệng nói: "Ủy khuất muội/huynh." Sau đó nhìn nhau sừng sốt, lát sau nhún vai cười to.

Bởi vì Vong Xuyên, Hoàng Tuyền về trước nên lúc này đã mang theo Vương Lâm đứng trước cửa Bách Thảo Đường. Ban Tẩu nhìn thấy mọi người, đem xe ngựa giao cho Vương Lâm, thoáng cái, ẩn thân mình. Vương Lâm đã quen với điều này, chỉ im lặng đến trước xe đem xe ổn định lại, sau đó hai người Vong Xuyên, Hoàng Tuyền cùng Phụng Vũ Hoành hợp sức dìu Huyền Thiên Hoa xuống, một nhóm người cuối cùng đi vào trong phòng.

Vương Lâm tự mình đi sắp xếp phòng ngủ cho Huyền Thiên Hoa, sau đó Phụng Vũ Hoành nâng hán ngồi xuống, lập tức cho mọi người lui ra, chờ cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, nàng mới nói: "Thất ca, muội nghĩ phải giúp huynh kiểm tra lại chân một chút, nhưng loại kiểm tra này có chút đặc biệt, muội phải nói rõ với huynh trước."

Huyền Thiên Hoa khoát tay: "Ta tin muội."

"Được." Phụng Vũ Hoành gạt đầu, xoay người ra khỏi phòng, lúc trở về, mang theo một bộ trang bị truyền dịch trở về.

Huyền Thiên Hoa ngạc nhiên khi thấy một cái bình lớn treo lên, lại cắm vào trong một cái ống, trên đầu cái ống có một cây kim cực nhỏ, nhắm ngay mu bàn tay của hán đâm xuống. Chỉ trong nháy mắt, tinh thần hán hoảng hốt, không có ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 192: Khách đến ngoài ý muốn

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Vũ Hoành thông qua tĩnh mạch tiến hành gây tê cho Huyền Thiên Hoa, rồi sau đó trực tiếp mang đến phòng mổ trong hiệu thuốc không gian. Sau khi chụp X quang rồi phân tích, quả nhiên không ngoài nàng dự liệu, gân xương bị tổn thương, rạn xương đơn thuần.

Nàng do dự một chút, không biết nên dùng Thạch cao hay thuốc Đông y thoa ngoài da, cuối cùng lựa chọn cái sau. Bởi vì trong phòng được này có một bộ thuốc tốt, kiếp trước tổ tiên Phụng gia truyền lại Xương trán, từ cây nghệ tây kết hợp cùng nhiều loại thuốc Đông y quý gia công thành thuốc tán, lấy thuốc Đông y thoa ngoài da làm liệu pháp chủ, khâu phục được liệu là phụ. Một bộ thuốc này sử dụng liên tục ba ngày ba đêm, thông thường xương bị nứt sử dụng từ ba đến sáu ngày có thể làm giảm đau hết sưng, hoạt huyết tiêu viêm, nối xương nối gân, ba đến bốn bộ được đạt tiêu chuẩn chữa trị lâm sàng. Nàng đã sớm muốn đem bộ thuốc này cho Huyền Thiên Minh thử dùng, chỉ là không có cơ hội.

Phụng Vũ Hoành xoay người ra khỏi phòng phẫu thuật, nhanh chóng tìm kiếm trong ngăn tủ...

Lúc Huyền Thiên Hoa tỉnh lại lần nữa thì Hoàng Tuyền vừa vặn bụng đồ ăn vào.

Hán mơ mơ màng màng mở mắt, liền cảm thấy giống như mơ một giấc mộng rất dài, mơ tới một nơi kỳ quái, bốn phía được trang trí rất kỳ quái, còn có một loại mùi hương không thể tả được. Phụng Vũ Hoành lúc ẩn lúc hiện bên cạnh hán, dường như lấy thứ gì đó đắp cái chân bị thương của hán, hán không thể nào nhìn rõ, mí mắt sụp xuống lại thiếp đi.

"Bây giờ là lúc nào?" Hán hỏi người lên từ trên giường hỏi Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền vừa thấy hán tỉnh lại, đầu tiên là cả kinh, sau đó để thức ăn trên bàn vui vẻ nói: "Tiểu thư nói điện hạ tới buổi trưa mới tỉnh lại, để nô tỳ đi chuẩn bị cơm nước, thật đúng là chuẩn."

Huyền Thiên Hoa sừng sốt một chút, buổi trưa, hán vừa mới ngủ thì đã giữa trưa?

Xốc cái chấn ra nhìn cái chân bị thương của mình, cư nhiên thật đúng là bị người ta dùng vải trắng quấn lại, loáng thoáng có mùi thuốc truyền đến, hán lập tức nghĩ tới cái không gian kỳ lạ trong giấc mơ vừa rồi.

Huyền Thiên Hoa lắc đầu, chỉ nghĩ là mình nằm mơ, chỉ là thực đến nỗi đến hán cũng nhận không ra.

"Điện hạ trước tiên ăn một chút gì đi." Hoàng Tuyền đưa thức ăn đến trên bàn nhỏ cạnh giường, cẩn thận đặt xuống.

Huyền Thiên Hoa lại không động đũa, chỉ là hỏi nằng: "Tiểu thư các người đâu rồi?"

Hoàng Tuyền đáp: "Ồ bên ngoài phụ châm trà ấm. Trận tai nạn tuyết này trong kinh thành làm nhiều dân chúng phải chịu khổ, đặc biệt thành nam và thành bắc nhà cửa không bền chắc đều bị tuyết lớn đè không ít. Rất nhiều người không có chỗ ở, Bách Thảo Đường chứa một ít, nhưng chung quy cũng có hạn, không thể cứu tất cả, Nhị tiểu thư dựng một cái lều ở bên ngoài, mỗi ngày đều tặng cho người đi đường một chén trà ấm miễn phí, trong chén trà kia cũng cho không ít thảo dược điều dưỡng, ít nhiều cũng có tác dụng."

Hắn không hỏi lại, cúi đầu ăn cơm, sau khi ăn xong thì kiên trì muốn đứng dậy ra bên ngoài xem thử.

Hoàng Tuyền cũng hết cách, Phượng Vũ Hoành cũng không dẫn là không được xuống giường, thậm chí còn để lại một bộ nạng, có nghĩa là ngầm đồng ý cho Huyền Thiên Hoa ra ngoài đi dạo.

Vì thế đưa nạng cho hắn, thuận lợi đỡ người hắn đến ngoài cửa Bách Thảo Đường.

Lúc này Phượng Vũ Hoành đang rót từng chén trà ấm, tiểu nhị Bách Thảo Đường đều giúp đỡ, từng bước từng bước đưa cho dân chúng đang xếp hàng. Những bách tính kia cũng vô cùng tự giác, tự động xếp thành một hàng, nhận được trà thì mang sang cạnh ngồi uống, uống xong đưa lại chén trà về chỗ thu nhận, sau đó sẽ tiếp tục cầm công cụ quét tuyết.

Hoàng Tuyền nói với Huyền Thiên Hoa: "Hiện tại trong thành có rất nhiều người tự nguyện quét tuyết, những người này hơn phân nửa đều đã từng chịu ân huệ của Bách Thảo Đường, tiểu thư nói không thể ai lo việc này, kinh thành là của mọi người, không thể chỉ dựa vào quan phủ quản lý. Những người sau khi gia nhập vào đội quét tuyết đều được tiểu thư hứa hẹn sẽ được Bách Thảo Đường cứu trợ miễn phí một lần."

Trước đây Huyền Thiên Hoa chỉ nghĩ Phượng Vũ Hoành có ý thuật tinh xảo, sau này lại cảm thấy nàng ấy cổ quái, nhưng hôm nay lại phát hiện kỳ thực trong lòng nhà đầu này lại có chủ ý, làm việc mặc dù lớn gan nhưng cũng có kế hoạch chu đáo.

Hắn chống gậy tiến lên, đứng ở bên cạnh Phượng Vũ Hoành, nhận cái thìa lớn từ trong tay nàng tiếp tục múc trà ấm, giúp đỡ phát từng chén từng chén.

Dân chúng có người nhận ra hắn, dồn dập quý xuống đất hô to thiên tuế, nhưng Huyền Thiên Hoa khoát tay ngăn lại, hắn dùng giọng nói ôn hòa nói với mọi người: "Hôm nay bản vương cùng Tề An huyện chủ chỉ là tiểu nhị của Bách Thảo Đường, nếu các người thật sự muốn ghi nhớ phần ân tình này, thì hãy nhớ đều là Bách Thảo Đường." Hắn nói xong, tiếp tục cúi đầu múc trà.

Dân chúng đứng lên, từng cái từng cái cảm động đến tận đỉnh, lời nhai không ngừng Bách Thảo Đường cùng với Thuận vương cùng Tề An huyện chủ cũng là Bồ Tát sống thế gian này, nếu không có bọn hắn, không biết sẽ có bao nhiêu người chết công?.

Phượng Vũ Hoành bất đắc dĩ cười khổ, nhỏ giọng nói với Huyền Thiên Hoa: "Kỳ thực yêu cầu của dân chúng rất đơn giản chỉ cần ăn no, mặc ấm, có nơi ở chỉ cần thế thôi. Nhìn đơn giản thế thôi mà không phải ai cũng có. Thất ca huynh xem bọn họ, có người bị ốm, có người mặc áo rách, có người ôm hài tử, có người vẫn là còn nhỏ tuổi. Muội là đại phu, muội muốn cứu được nhiều người nhưng muội chỉ có một đôi tay, cũng chỉ có một gian Bách Thảo Đường này. Nếu có một ngày Đại Thuận có thể ở mỗi thị trấn đều có một gian Bách Thảo Đường như thế này, huynh nghĩ xem có phải tốt hơn không?"

Huyền Thiên Hoa gật đầu: "Cứ để như tự nhiên sẽ tốt hơn, Phượng Vũ Hoành muội cũng chỉ có một." Có nghĩa, y quán Đại Thuận có rất nhiều nhưng không có chủ y quán nào giống nàng vì người dân mà bỏ tiền tài ra giúp.

"Vậy nếu như toàn bộ đều do muội mở?" Nàng bắt đầu truyền cho Huyền Thiên Hoa ý tưởng mở chuỗi cửa tiệm, nàng là người sở hữu tất cả y quán, chương quầy cũng là do nàng đào tạo, sau đó gửi đến các y quán để quản lý, tất cả phương pháp kinh doanh cũng như làm việc đều thống nhất giống nhau như đúc, ngay cả hình thức của cửa tiệm cũng giống nhau, Thất ca sẽ nghĩ thế nào?

Huyền Thiên Hoa lần đầu nghe nói mở y quán dạng này, thấy mới mẻ nhưng ngẫm lại theo như lời nàng nói cũng cảm thấy rất hay. Không khỏi liên tục tán thưởng: "Trách không được phụ hoàng phong muội làm Tề An huyện chủ, tể thế an dân, thiên hạ này cũng chỉ có một mình muội."

Phượng Vũ Hoành nghe hắn nói như thế có chút xấu hổ, nhanh chóng chuyển đề tài, hỏi một chuyện mà nàng vẫn tò mò: "Thất ca, huynh có nghe nói Bộ gia vị tiểu thư kia bây giờ sống hay chết không?" Nàng nhớ kỹ ngày ấy lúc rời đi, Bộ Nghê Thường bị băng huyết. Ở thời đại này, băng huyết chính là chết.

Huyền Thiên Hoa nói cho nàng biết: "Thăm từ Bộ gia báo lại, Bộ Nghê Thường được thái y cứu sống, Bộ gia chuẩn bị đưa nàng đến miếu ngoài thành. Nhưng nghĩ lại mấy ngày nay tuyết lớn, không thể ra khỏi thành nên chắc còn ở Bộ gia."

Phượng Vũ Hoành có chút giật mình, Huyền Thiên Hoa lại dễ dàng nói ra hắn sắp xếp thăm từ ở Bộ gia cho nàng biết. Rất nhiều lúc, Huyền Thiên Hoa trung ra bộ mặt như thế, một thân khí độ thế này sẽ khiến mọi người quên đi thân phận thực sự của hắn. Nhưng trong thực tế, hắn là hoàng tử cùng bọn Huyền Thiên Minh, Huyền Thiên Dạ giống nhau. Cái ngôi cửa ngủ chỉ tồn cao cao tại thượng kia, mặc dù hắn không tranh, nhưng cũng không thể có nghĩa là người khác không coi hắn là cái đinh trong mắt. Cho nên, hắn cũng cần phải tự bảo vệ mình, dù không muốn đi nữa cũng bị cuốn vào trận tranh đấu này.

Chỉ là hoàng vị với một người như hắn mà nói sợ không phải là kỳ vọng mà là gánh nặng.

"Ngày hôm trước là ngày giỗ thân mẫu ta." Huyền Thiên Hoa chủ động nhắc tới cái đề tài này: "Năm đó nàng cũng là mất trong một trận tuyết lớn như thế này, nghe nói là bị hoàng hậu tiên triều phạt quý, đông chết." Lúc hắn nói chuyện tay vẫn chuyển động liên tục, rót từng chén trà ấm như thường, nhưng Phượng Vũ Hoành lại có thể cảm nhận được nỗi bi ai trong lòng hắn. "Khi đó ta còn nhỏ, nhỏ đến nỗi cả dáng vẻ của nàng đều không nhớ được, chỉ nghe nói hoàng hậu tiên triều ném nàng ra hoàng cung, vứt xác trong một cái miếu thổ địa phía Bắc của thành. Sau này, Văn Phi nương nương lên cho

người tới chôn cất nàng. Sau khi ta lớn lên đều hằng năm sẽ đi tới đó một chuyến, đem theo một số món mà nàng thích ăn."

Huyền Thiên Hoa nói chuyện, lại quay đầu sang, đưa mắt nhìn về phía Bắc. Hần thu hồi ánh mắt, lại bắt đầu chuyên tâm rót trà ấm.

Phượng Vũ Hoành không biết nên nói gì, mắt người thân là đau lòng nhất, trước kia lúc nàng mất đi mẫu thân cũng một tuần liền không ngủ yên, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh của mẫu thân liền hiện ra trước mắt, nàng tưởng đưa tay là có thể bắt được, nhưng lại không bắt được gì.

Kỳ thực, nàng rất hi vọng có một linh hồn khác thay nàng tiếp tục sống ở thế giới kia, tiếc là nàng bị nổ chết, sợ là thi thể không còn, sao có thể chứa được một linh hồn khác?

Thất thần trong nháy mắt làm động tác rót chén nước không ổn định, thiếu chút nữa là bị rơi xuống đất. May là Huyền Thiên Hoa nhanh tay đỡ, nhờ vậy mới không bị rơi.

"Hai ngày một đêm không ngủ, muội cũng mệt mỏi rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi chỗ nơi này đã có ta."

"Không sao." Phượng Vũ Hoành lắc đầu: "Ngủ hay không không quan trọng, ta chẳng qua là cảm thấy có lúc tinh thần dừng lại ở giai đoạn tốt đẹp nhất, cũng không tệ. Giống như Phượng gia hiện tại, nếu như là ba năm trước đây, lúc Diêu gia còn chưa xảy ra chuyện, trong lòng ta, phụ thân vẫn là phụ thân, tổ mẫu vẫn là tổ mẫu, huynh đệ tỷ muội thân ái, làm sao có thể biến thành như bây giờ."

Nàng cảm khái một phen, cũng không nhắc lại, chỉ tiếp tục phân phát trà ấm cho mọi người. Người phía sau xếp hàng càng ngày càng nhiều, Vương Lâm không ngừng chạy ra chạy vào, nấu mấy nồi trà mới, nhưng dù sao cũng cảm thấy rất khó có thể cung cấp hết cho mọi người.

Kinh Triệu Duẩn điều càng ngày càng nhiều tướng sĩ phụ giúp quét tuyết, có người nói nhìn thấy Ngự lâm quân trong cung trên đường phố, Phượng Vũ Hoành lúc này mới hài lòng. Chỉ là bên phía Huyền Thiên Minh bên kia, đồng dạng cũng là trong núi, không biết tình hình như thế nào.

Huyền Thiên Hoa như nhìn ra sự lo lắng của nàng, mở miệng nói: "Chờ tuyết bên ngoài tuyết vừa tan, đường đi thoáng một chút, ta đưa muội tới đó."

Nàng gật đầu, không lại lên tiếng.

Cùng lúc này, chợt nghe trong đám người xếp hàng có người la lên: "Ài nha! Bên kia có người té xỉu!"

Tất cả mọi người nhìn theo hướng người nọ chỉ, quả nhiên thấy có người trẻ tuổi bộ dáng thư sinh ngã nhào trên đất, bên cạnh có một tiểu thư đồng dạng quỳ gối bên người hần không ngừng hô: "Thiếu gia! Thiếu gia ngài mau tỉnh lại đi, đã đến kinh thành rồi!"

"Thất ca ở lại đây, ta đi xem thử." Phượng Vũ Hoành thả chén trà trong tay xuống, vội vã chạy tới.

Huyền Thiên Hoa phân phó Vong Xuyên: "Nhanh đuổi theo tiểu thư nhà ngươi."

Vong Xuyên gật đầu, theo sát phía sau Phượng Vũ Hoành.

Có rất nhiều dân chúng cũng vây quanh, Phượng Vũ Hoành xoay lại nhìn người té ngã, lúc này mới phát hiện người này sắc mặt xanh trắng, toàn thân lạnh lẽo, đã bị lạnh đến ngất xỉu, nếu không kịp thời cấp cứu, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tiểu thư đồng kia cũng bị lạnh toàn thân run cầm cập, hai tay sưng đỏ như cây củ cải, đang quỳ trên mặt đất không ngừng mà đập đầu với đám người vây xem: "Van cầu các người mau cứu thiếu gia nhà ta, chỉ cần có thể cứu sống hần, Phượng gia nhất định sẽ trọng thưởng!"

Phượng Vũ Hoành sững sờ: "Ngươi nói cái gì? Phượng gia?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 193: Ai là người một nhà với các ngươi?

Editor: Bell Huỳnh

Tiểu thư đồng không ngừng gập đầu, sợ Phượng Vũ Hoành không nghe rõ, bèn giải thích: "Chính là tã thừa tướng đương triều Phượng đại nhân, thiếu gia của ta là cháu trai Phượng đại nhân."

Phượng Vũ Hoành buồn bực nhìn vị thiếu gia té xỉu này, nhìn thế nào cũng không nhìn ra hần với Phượng Cần Nguyên có điểm nào giống nhau, tìm kiếm trong ký ức của nguyên chủ, xác thực là lão thái thái chỉ có một đứa con trai độc nhất là Phượng Cần Nguyên, không lý nào Phượng Cần Nguyên lại lòi ra một đứa cháu trai?

Lúc này, trong đám người vây quanh có người cười nói với thư đồng kia: "Thật là lụt lớn làm trôi miếu long vương, vị tiểu thư trước mặt ngươi chính là nhi

nữ Phụng gia, thiếu gia của người nếu thật là cháu trai Phụng tướng, vậy chính là họ hàng đây!"

Thư đồng sùng sỏ, lúc này mới tỉ mỉ quan sát Phụng Vũ Hoành, giữa chân mày trông có chút giống Phụng Cẩm Nguyên, nhưng hắn chưa từng thấy nên không chắc đó là tiểu thư Phụng gia.

Thấy thư đồng nhìn ngây ngốc, có người nói: "Không phải gạt người chứ? Đích nữ Phụng gia mà người còn nhìn không ra còn dám nói thiếu gia người là cháu trai Phụng tướng quân?"

Vừa nghe nói là tiểu thư dòng chính, thư đồng kia lập tức liền mừng —— "Ngài là tiểu thư Trầm Ngự? Đúng là tiểu thư Trầm Ngự sao?"

Phụng Vũ Hoành cau mày nhìn hắn, không nói một lời, là Vong Xuyên ở bên cạnh nói: "Cái gì mà là tiểu thư Trầm Ngự, đây là tiểu thư dòng chính Phụng phủ."

"Tiểu thư dòng chính Phụng phủ chẳng phải là tiểu thư Trầm Ngự sao?" Thư đồng kia nhất thời không phản ứng kịp, kinh ngạc nhìn Phụng Vũ Hoành, chợt nhớ tới nghe nói Phụng Trầm Ngự năm nay đã thập tứ, qua năm nay là đến tuổi cập kê, cô bé trước mắt nhìn thế nào cũng không giống sắp bước qua tuổi mười lăm, không khỏi hỏi lại một câu: "Chúng ta đang nói cùng một Phụng gia sao?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Tả tướng đương triều chỉ có một vị, không còn ai khác."

"Là..."

"Không có là." Nàng đứng lên, lại nhìn người trẻ tuổi đang té xỉu kia, giữa lông mày có thể nhìn ra được có vài phần giống Phụng Tử Hạo. "Các người là người của Thẩm gia đúng chứ? Hoàng thượng có lệnh, Phụng gia không thừa nhận vị trí chủ mẫu của Thẩm thị, Phụng Trầm Ngự đương nhiên cũng không còn là đích nữ. Đờ thiếu gia người vào Bách Thảo Đường thôi, bổn huyện chủ sẽ tự mình trị liệu cho hắn."

Thư đồng kia không hiểu rõ việc Phụng Vũ Hoành nói, sao tiểu thư Trầm Ngự lại không còn là đích nữ? Đích nữ cùng thứ nữ của kinh thành nói đổi là đổi sao?

Nhưng may mà nghe đến việc đờ thiếu gia vào Bách Thảo Đường, lúc này mới chú ý đến cách đó không xa chính là một y quán, tức khắc vui mừng, nhanh chóng đứng dậy đờ thiếu gia nhà hắn.

Bách tính vậy xem đều là người có tâm địa thiện lương, dồn dập tới giúp, rất nhanh đã diu người vào trong.

Hoàng Tuyền trừng người trẻ tuổi kia với vẻ mặt phiền chán, trong miệng than thở nói: "Thật không biết tiểu thư nghĩ thế nào, người của Thẩm gia bị đờng chết là đáng, cứu hắn làm chi?"

Vong Xuyên lắc đầu cười khổ: "Có nhiều con mắt nhìn như vậy, nếu để cho hắn chết trước cửa Bách Thảo Đường, vậy việc chúng ta phát trả âm hai ngày nay đều là uổng công."

Mấy ngày nay, người bị lạnh đến xỉu nhiều vô số kể, ngay cả bọn tiểu nhị của Bách Thảo Đường cũng học được cách trị bệnh, Phụng Vũ Hoành nhìn người được nâng vào, quay sang dặn dò Hoàng Tuyền: "Trở về Phụng phủ thông báo một tiếng, không cần để ý tới những các khác." Hoàng Tuyền đáp ứng, nàng nhớ tới phải ra ngoài tiếp tục phát trả âm.

Lúc này, Huyền Thiên Hoa đang cùng người của Thuận vương phủ nói chuyện, thấy Phụng Vũ Hoành trở lại, lúc này mới nói: "A Hoành, ta phải tiến cung, phụ hoàng và mẫu phi đều phái người đến tìm."

Nàng gật đầu: "Huynh đi đi, chú ý vết thương không thể vất vả, quay lại ta sẽ điều phối thêm mấy bộ thuốc, cho người mang đến phủ của Thất ca."

"Được." Huyền Thiên Hoa cũng không đợi lâu, để hạ nhân đỡ lên xe ngựa, lúc gần đi thì nói: "Bách Thảo Đường té thế an dân, phụ hoàng sớm đã nhận được tin tức, nha đầu, chờ linh thường thôi."

Linh thường hay không linh thường, Phụng Vũ Hoành chẳng để ý, nhìn xe ngựa chở Huyền Thiên Hoa ngày càng xa, nàng lại lo lắng cho Huyền Thiên Minh. Trước kia không để ý, nhưng giờ cẩn thận suy nghĩ lại, lại thấy nữ nhân lo lắng chạy đến quân doanh bởi vì một trận tai nạn tuyết, nếu điều này bị các tướng sĩ thấy được, không biết sẽ bị cười thành cái dạng gì.

Nàng đã nghĩ thông suốt, không còn rối rắm với chuyện ra khỏi thành đi đến đại doanh, lại nhìn thấy đội ngũ xếp hàng bên ngoài Bách Thảo Đường càng ngày càng dài thì bắt đầu lo lắng.

Cứ như vậy cũng không phải cách hay, một chén trà ấm không giải quyết được vấn đề căn bản nhất, cái dân chúng cần chính là xây lại nhà cửa sau thiên tai mà những thứ này, lại cần một lượng lớn tiền bạc.

"Vong Xuyên." Nàng giao chén trong tay cho người kế bên, kéo Vong Xuyên đứng sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Người quay trở về phủ một chuyến, tìm Phụng Trầm Ngự, ta muốn người hỏi nàng xem nàng đã cân nhắc như thế nào, hơn nữa nói cho nàng biết, chuyện kia nên làm sớm không nên để chậm trễ, chậm một ngày sẽ càng nguy hiểm."

Vong Xuyên gật đầu, cũng không hỏi rốt cuộc là chuyện gì, chỉ dặn Phụng Vũ Hoành: "Tiểu thư, người tự cẩn thận."

"Yên tâm đi, còn có Ban Tầu ở đây, Bách Thảo Đường cũng có nhiều... người thế này, sẽ không có chuyện gì đâu, người đi nhanh về nhanh."

Vong Xuyên thấy nàng sốt ruột, nhanh chóng chạy đến Phụng phủ. Lúc này, có tiểu nhị chạy từ trong Bách Thảo Đường chạy ra, nói với nàng: "Chú nhân, vị công tử kia tỉnh rồi."

"Ta đi xem thử." Phụng Vũ Hoành theo hần vào bên trong, quả nhiên, vị kia thiếu gia trẻ tuổi hừ hừ thực thực của Thẩm gia đã tỉnh lại, chỉ là sắc mặt còn chút tái nhợt, ngồi ở trên giường thở một dài một tiếng. "Là người trưởng thành, tỉnh rồi là tỉnh, thở dài làm gì?" Nàng ghét nhất là loại nam nhân này, động tý là mặt mày ủ rũ nhìn trời than thở: "Trách trời thì có tác dụng gì? Không bằng đến tiền viện giúp đỡ mọi người." Nàng vừa nói vừa bắt mạch cho hần, người trẻ kia bị dọa giật mình, định rút tay về, Phụng Vũ Hoành trừng mắt nhìn hần: "Động cái gì mà động? Chưa từng thấy đại phu bắt mạch sao?"

Người nọ lúc này mới không giãy dụa nữa, thở mạnh cũng không dám nhìn Phụng Vũ Hoành. Thờ đồng thì đứng bên cạnh hần, cũng thật cẩn thận cúi đầu không dám nói lời nào.

Đến khi Phụng Vũ Hoành thả tay ra, tiểu thư đồng lúc này mới hỏi một câu: "Thiếu gia nhà ta như thế nào rồi?"

"Không sao." Nàng mặt lạnh: "Đưa tiền khám bệnh và tiền thuốc là được, mua thêm ít thuốc, ăn uống điều độ là được."

"Còn muốn bạc?" Tiểu thư đồng buồn bực hỏi nàng: "Người chẳng phải là người Phụng gia sao? Y quán Phụng gia kê đơn thuốc như thế nào lại thu tiền người của mình? Lại nói —— " Hần chỉ tay về hàng người đứng xếp hàng bên ngoài Bách Thảo Đường, nói: "Những người kia là do các người cứu trị, không lấy của bọn họ một đồng, còn cho cơm ăn, vậy sao lại muốn thu tiền của chúng ta? "

Phụng Vũ Hoành trợn mắt, không làm nữa: "Dựa vào cái gì mà không thu? Bách Thảo Đường mở cửa buôn bán, không thu tiền thì ta lấy gì nuôi sống nhiều người như vậy?"

"Chúng ta là người một nhà!"

"Ai là người một nhà với các người?" Phụng Vũ Hoành vốn cảm thấy người Thẩm gia rất phiền, bây giờ tiểu thư đồng kia lại còn bắt quàng làm họ, chạm đúng vào giới hạn của nàng: "Ta họ Phụng, các người họ gì?"

"Thiếu gia nhà ta họ Thẩm!"

"Thẩm gia liên quan gì tới ta?" Sắc mặt nàng dần lạnh xuống: "Ta đường đường đích nữ Phụng gia, lại muốn ta nhận nhà mẹ đẻ của tiểu thiếp, từ lúc nào Đại Thuận ban điều luật này? Ta đường đường là Tề An huyện chủ, lại bị kẻ nô tài như người dạy ta ai là họ hàng của ai?"

Nàng càng nói thanh âm càng lớn, dọa tiểu thư đồng kia toàn thân run lẩy bẩy.

Tề An huyện chủ? Hần còn muốn dạy đích nữ Phụng gia thế nào là người nhà, vừa rồi tiểu nhị ở đây có nói cho hần nghe một vài chuyện gần đây ở kinh thành. Nhưng lại quên nói chuyện Phụng Vũ Hoành được phong làm huyện chủ, tiểu thư đồng ồn ào kia trong lúc nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào, ẽ a đến nửa ngày, lúc này mới chỉ vào đám người xếp hàng bên ngoài nói: "Vậy sao bọn họ lại không cần trả tiền?"

Phụng Vũ Hoành nhíu mày: "Ta thích. Bốn huyện chủ ta lấy tiền theo tâm trạng, lúc bọn họ tới đúng lúc ta đang vui nhưng khi thấy người nhà họ Thẩm các người thì tâm trạng của bốn huyện chủ lại không tốt nữa nên ta muốn thu tiền."

Tiểu thư đồng còn muốn nói theo chút gì nữa nhưng lại bị người trẻ tuổi kia ngăn cản, người này giờ không nói gì thì giờ đã mở miệng, nói với thư đồng kia: "Xem bệnh trả tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện tất nhiên), mau, đưa tiền xem bệnh cho người ta."

Thiếu gia nói thì đương nhiên tiểu thư đồng không nói gì thêm, mặt không tình nguyện đưa tiền. Phụng Vũ Hoành nhìn người trẻ tuổi trước mặt, mở miệng hỏi: "Người có quan hệ như thế nào với người Thẩm gia?" Nếu nói hần là cháu trai, hần là hải tử của mấy vị ca ca nhà Thẩm thì.

Người trẻ tuổi tưởng có thể đứng dậy nói chuyện cùng nàng nhưng lại cảm thấy thân thể mình thật suy yếu, thử mấy lần cũng không đứng lên được, chỉ đành ngồi nói: "Tạ hạ Thẩm Thanh, là trưởng tôn của Trầm gia."

"Con của đại lão gia?" Trong đầu nàng suy nghĩ về dáng vẻ của Thẩm đại lão gia, cũng không có ấn tượng quá sâu sắc.

Thẩm Thanh gật đầu: "Gia phụ xác thực là trưởng tử của Thẩm gia, nhưng tại hạ nhiều năm đi học ở bên ngoài cũng đã lâu chưa về quê nhà, lần này lên kinh thành là đặc biệt đến tiếp kiến đương."

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, uốn nắn cách hần gọi: "Cô cô người, Thẩm thị, chỉ là tiểu thiếp cầu phụ thân ta, tiếng đương này người gọi không đúng."

Thẩm Thanh khẽ run người, nhưng cũng không tranh cãi. Trước kia, Thẩm thị được nâng từ thiếp lên thê, hần đã là thiếu niên choai choai, là người thông tình đạt lý đối với cách làm của Phụng gia hần không hề tán thành. Nhưng dù sao hần cũng là người ngoài, không có quyền bình luận việc làm của Phụng gia, bây giờ Thẩm thị bị Hoàng thượng hạ bệ trở lại làm thiếp, kẻ ra cũng không ỷ khuất.

"Ngài là Phụng gia Nhị tiểu thư?" Thẩm Thanh nhìn Phụng Vũ Hoành nói: "Lúc nhỏ chúng ta có từng gặp qua, có lẽ tiểu thư không nhớ rõ."

Phụng Vũ Hoành đúng là không nhớ rõ, ký ức của nguyên chủ linh linh tán tán (không rõ ràng), hơn nữa tính tình của nguyên chủ và nàng khác xa, đừng nói là họ hàng, ngay cả nguyên chủ lớn lên như thế nào trong nhà đều mơ mơ hồ hồ, Trùng Dung từ nhỏ đã đi theo phía sau nàng, nàng cũng không nhớ chỉ nhớ rõ cái mặt bánh bao tròn tròn của nàng ấy.

Thấy Phụng Vũ Hoành không thích nói chuyện cùng hần lăm, Thẩm Thanh cũng thức thời ngậm miệng lại, mãi đến khi thư đồng kia trở lại, phía sau còn dắt theo một người, lúc này Thẩm Thanh mới thở phào nhẹ nhõm, hướng người kia kêu một tiếng: "Dượng."

Phụng Vũ Hoành trừng mắt, toàn thân Thẩm Thanh lập tức run rẩy, lúc này mới nhớ tới cảnh cáo vừa rồi của nàng, vì thế nhanh sửa lại —— "Phụng đại nhân."

Phụng Cẩm Nguyên nghe Thẩm Thanh đổi giọng liên tục nhiều lần, biết nhất định là do Phụng Vũ Hoành làm khó, không khỏi nói: "Biểu ca Thẩm Thanh của ngươi từ nhỏ đã theo vị phu đọc sách, viết chữ ở Phụng Đồng Huyện, lớn hơn một chút thì đi học ở tỉnh ngoài, có thể xem như là một nửa đệ tử của vị phu."

"Vậy gọi tiên sinh hoặc sư phụ cũng rất tốt." Nàng nhìn Phụng Cẩm Nguyên, nghiêm túc nói: "Còn nữa, nữ nhi nhất định phải nhắc nhở phụ thân, ngài đừng nhận nhà mẹ đẻ của một cái thiếp làm biểu ca, vậy ngài đặt Điều gia ở chỗ nào?"

Mặt Phụng Cẩm Nguyên âm trầm, nữ nhi này nói chuyện từng câu từng chữ đều làm hần mắt mặt, nếu ra ngoài giao hảo với người khác không biết sẽ bị mỉa mai như thế nào?

Trong lòng tức giận thì có thể làm thế nào? Phụng Vũ Hoành nói không sai, nếu là bà con thì cũng chỉ là nhà mẹ đẻ của chủ mẫu, còn Thẩm thị là thiếp, người của Thẩm gia xác thực không thể nhận là bà con.

"Thôi." Hần khoát khoát tay, hướng Thẩm Thanh nói: "Ngươi cứ gọi ta một tiếng lão sư là được."

Thẩm Thanh cung kính đáp: "Đệ tử đã rõ." Trong lòng cũng đem cục diện của Phụng gia bây giờ phân tích, hần nghĩ vị biểu muội Trầm Ngự sau này chắc không được sống yên ổn, vị đích nữ này rất lợi hại, còn được phong làm huyện chủ, biểu muội Trầm Ngự của hần nhu nhược như vậy, còn không bị nàng ta khi dễ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 194: Ta làm việc tốt thì liên quan gì đến Phụng gia các người?

Editor: Bell Huỳnh

Từ nhỏ Thẩm Thanh đã thích Thẩm Ngự, thậm chí từng năn nỉ phụ thân đề cập vấn đề này với Thẩm thị nhưng đều bị Thẩm thị nghiêm nghị cự tuyệt.

Hần là người khiêm tốn lại có chút hèn nhát, xưa nay trong đầu cũng chỉ có nghiên cứu học vấn, đối với người trong lòng xưa nay cũng không biết nên tranh giành thế nào, Trầm Ngự cự tuyệt hần, làm hần thương tâm mấy ngày, sau đó hần quyết định một lòng một dạ vùi đầu vào sách vở.

Lần này lên kinh đô, chỉ là muốn nhờ vả Phụng Cẩm Nguyên chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân năm sau, nhưng vì trận tuyết lớn này làm hần quen biết vị Nhị tiểu thư Phụng gia này, không khỏi làm hần nghĩ tới biểu muội Trầm Ngự.

"Đa tạ ân cứu mạng của Nhị tiểu thư." Thẩm Thanh lại hướng Phụng Vũ Hoành cúi chào, dù nói thế nào, thì người ta cũng đã cứu hần một mạng, trong lòng hần cũng cảm thấy cảm kích.

Phụng Cẩm Nguyên cũng gật đầu tán thưởng đối với Phụng Vũ Hoành, lại nói nhưng không phải chuyện của Thẩm Thanh: "Ngươi đừng lêu rêu rã rã trong kinh phân phát trà ấm, điều này thật sự là làm việc tốt, dân chúng sẽ cảm động và ghi nhớ ân huệ của Phụng gia, rất tốt."

Phụng Vũ Hoành nhìn người phụ thân này, xưa nay chưa từng thấy người nào da mặt dày như thế, buột miệng hỏi: "Ta đừng lêu rêu phân phát trà ấm, chuyện đó liên quan gì đến Phụng gia?"

"Ngươi là nữ tử Phụng gia!"

"Phân phát trà là Bách Thảo Đường cùng Ngự vương phủ cùng làm, không quan hệ tới Phụng gia." Nàng nhàn nhạt nhìn Phụng Cẩm Nguyên, nói với hần: "Phân phát trà là ta xuất lực, dùng tiền của Ngự vương điện hạ đưa cho, Phụng gia một đồng cũng chưa bỏ ra nên không có công cán gì."

"Ngươi..."

"Ta chính là vậy, phụ thân cũng không phải mới biết ngày một ngày hai." Nàng không muốn cùng loại người không biết xấu hổ này nói nhảm nhiều, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa đi vừa nói: "Công tử nhà họ Thẩm đã không sao, phụ thân mang người đi đi, nữ nhi còn muốn đi phục vụ dân chúng, không tiện bồi các người tán gẫu." Nói xong, người đã đi đến ở ngoài Bách Thảo Đường.

Thẩm Thanh cảm thấy vô cùng khó xử, không ngờ vị Nhị tiểu thư Phụng gia này không chỉ là không nể mặt hắn, cũng không chừa mặt mũi cho cha mình. Trong mắt hắn, Phụng Căn Nguyên xưa nay chính là cao cao tại thượng, quan to Nhất Phẩm đương triều, là quan lớn! Sao lại có thể để cho nữ nhi của mình mà mai thành thế này?

"Nha đầu này từ nhỏ đã quen ở trong núi, người không cần để ý đến nàng." Phụng Căn Nguyên tốt xấu cũng tìm cho mình cái bậc thềm: "Đi thôi, xe ngựa trong phủ đã đợi ở bên ngoài rồi."

Hạ nhân Phụng gia cùng đi theo chủ động tiến lên đỡ lấy Thẩm Thanh, một đoàn người đi ra khỏi Bách Thảo Đường, cũng không chào Phụng Vũ Hoành đã lên xe.

Vương Lâm trừng mắt nhìn xe ngựa đi xa, nhỏ giọng nói: "Thật đúng là toàn người vong ân phụ nghĩa!"

Phụng Vũ Hoành bắt đầu đi nhún nhún vai, nói với hắn: "Cho nên người phải nhớ kỹ, Bách Thảo Đường thuộc về Huyện chủ phủ, cùng Phụng gia kia không hề có một chút quan hệ. Nếu người nhà họ Phụng tới bốc thuốc, thì hung hăng làm chủ cho ta."

"Chủ nhân yên tâm, ta nhớ rồi."

Hoàng Tuyền lúc này cũng tiến đến gần: "Phu nhân rất lo lắng, cả đêm đều không ngủ ngon giấc, nghe nói chúng ta đã trở lại Bách Thảo Đường, lúc này mới yên tâm nằm ngủ."

Phụng Vũ Hoành khẽ thở dài, ngày hôm qua đi gấp, không kịp nói một tiếng với Diêu.

"Chủ nhân." Có người giúp việc chạy tới, mặt khó xử nói: "Cửa hàng chúng ta không còn chỗ để thu thêm người, là..." Hắn chỉ trước cửa Bách Thảo Đường: "Còn rất nhiều người không có nhà cửa để ở, nghe nói chỗ chúng ta thu người nên chạy tới."

"Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay." Phụng Vũ Hoành nghĩ một lát, phân phó Hoàng Tuyền: "Người đi tìm Vong Xuyên, xem nàng đã trở lại chưa." Lại nói với tiểu nhị kia: "Vào bên trong xem thử, xem người nào đã đỡ bệnh hơn, trẻ một chút, đặc biệt là thanh niên trai tráng, giải thích rõ với họ là chúng ta không thể giữ họ lại, giường là dành cho người lớn tuổi cùng hài tử. Mặt khác..." Nàng xem xét mấy tiệm gần Bách Thảo Đường, nói với Vương Lâm: "Đi chi chút ngân lượng, thương lượng với tiệm sát vách, xem trước tiên có thể thuê chỗ của bọn họ hay không để giải quyết tình huống trước mắt."

"Hảo." Vương Lâm gật đầu, nhưng lại hỏi một câu: "Vậy muốn thuê tới khi nào? Nhà cửa sụp đổ không phải nói sửa là có thể sửa được, huống chi, xây nhà cũng cần phải có ngân lượng."

"Cái này người yên tâm." Phụng Vũ Hoành nhếch môi cười, đưa mắt nhìn trên phố. Đầu đường bên kia, Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên đang đi về phía bên này, đi bên cạnh các nàng chính là nha đầu Ý Lâm của Phụng Trầm Ngư. "Có người tới đưa tiền cho chúng ta."

Nàng xoay người trở lại Bách Thảo Đường, không lâu lắm, Vong Xuyên mang theo Ý Lâm vào nội đường.

Trông vẻ mặt khẩn trương của Ý Lâm nhìn Phụng Vũ Hoành, một tay đưa vào trong tay áo, móc ra vài tờ ngân phiếu. "Đây là đại tiểu thư để nô tỳ mang tới, đại tiểu thư còn nói nô tỳ hỏi thử, lúc nào thì có thể bắt đầu?"

Phụng Vũ Hoành nhìn một lần vài tờ ngân phiếu ấy, một tờ hai mươi vạn, tổng cộng năm tờ, một trăm vạn. "Đưa đại tiểu thư các người đến Đồng Sinh Hiền chờ, đêm nay ta sẽ về."

Ý Lâm khom người một cái: "Nhị tiểu thư còn phân phó gì khác không, nô tỳ trở về trước."

"Đi thôi." Phụng Vũ Hoành khoát khoát tay, thấy Ý Lâm ra khỏi phòng, này mới cùng Vong Xuyên nói: "Đi tìm tên hỏa kế, để cho bọn hắn ra ngoài xem thử Thanh Ngọc đang ở trong cửa hàng nào, gọi nàng đến Bách Thảo Đường."

Thanh Ngọc quản lý chuyện làm ăn của Phụng Vũ Hoành, trận tuyết lớn này làm nàng ấy bị kẹt trong cửa hàng nào đó. Phụng Vũ Hoành nhìn ngân phiếu một trăm vạn trong tay, không biết số tiền này có thể làm được những gì, có tác dụng lớn như thế nào, có thể mua được bao nhiêu thứ, xây được bao nhiêu nhà cho người dân?

May mà không tới một canh giờ đã thấy Thanh Ngọc mệt mỏi chạy đến Bách Thảo Đường, vừa vào cửa liền nói: "Nô tỳ đã sớm nghĩ tới, Kỳ Bảo trai bên kia đang cần người, người trong tiệm đều bị bệnh nhân trong đây giữ lại, cũng vì tuyết lớn quá căn bản là không thể ra khỏi cửa, nô tỳ chỉ có thể tự mình đi."

Phụng Vũ Hoành đã lâu không gặp Thanh Ngọc, chỉ cảm thấy nha đầu này dường như cao thêm không ít, thân hình có chút gầy gò, hai má có chút đen. Nàng có chút đau lòng: "Mệt mỏi quá sao? Người cũng cần phải nghỉ ngơi, không cần phải chạy ra ngoài như thế."

Thanh Ngọc khoát khoát tay: "Không mệt, không mệt, làm việc là người phía dưới, nô tỳ chỉ nói bằng miệng thì sao lại mệt?."

Phụng Vũ Hoành cười cười, cũng không cùng nàng hàn huyên nhiều, đưa ngân phiếu một trăm vạn lượng trong tay cho nàng: "Người xem thử chỗ ngân lượng này đủ làm những gì?"

Thanh Ngọc nhận lấy ngân phiếu, chỉ liếc mắt rồi kinh hãi: "Một trăm vạn? Tiểu thư, người tính làm gì?"

Phượng Vũ Hoàng tính toán: "Thu xếp cho những người dân bị nạn ở đây, sắm sửa chút vật dụng sinh hoạt cần thiết, sửa chữa lại nhà cửa. Đủ không?"

Thanh Ngọc gật đầu: "Đủ rồi."

"Dân bị nạn rất nhiều."

"Nô tỳ biết, chỗ này đủ dùng rồi. Mua đồ sinh hoạt cũng không tốn là bao, chủ yếu là tu sửa nhà cửa, không biết tiểu thư một sửa thế nào?"

Phượng Vũ Hoàng nói cho nàng biết: "Người tổ chức một nhóm người đi trước kiểm tra, có thể sửa thì sửa miễn phí, nếu hư hại hoàn toàn thì xây lại. Nhưng sau khi xây xong thì đến quan phủ đăng ký khế đất, những khế đất này đều để Ngự vương phủ đứng tên, nhà cửa quy về Ngự vương phủ, nhưng cho họ ở miễn phí hết đời."

"Nô tỳ đã hiểu, chỉ là vào lúc này nhân lực có vẻ không đủ."

"Không sao, ta kêu Vong Xuyên đến Ngự vương phủ cùng Thuận vương phủ mượn người, đến lúc đó người đi theo là được."

"Hảo." Thanh Ngọc gật đầu, bắt đầu suy nghĩ khoản tiền này phải xài thế nào.

Phượng Vũ Hoàng không giữ nàng lâu, dặn Vong Xuyên đi tới hai vương phủ mượn người, mình thì mang theo Hoàng Tuyền trở về Đồng Sinh Hiên.

Trầm Ngự trong lòng nôn nóng, sớm đã tới Đồng Sinh Hiên chờ, lúc Phượng Vũ Hoàng vào viện chợt nghe thấy Thanh Sương đang theo Trầm Ngự nói: "Nhị tiểu thư nói đêm nay mới về được, chẳng phải Đại tiểu thư ngại đến quá sớm?"

Tuy nói Ý Lâm cảm thấy nô tỳ Đồng Sinh Hiên nói chuyện có chút quá đáng, không khách khí, nhưng lại không dám phản bác, đành phải tiếp lời: "Thanh Sương tỷ tỳ, chúng ta chỉ đợi trong sân, không làm phiền các người."

"Trời lạnh như thế, Đại tiểu thư bị lạnh thì đừng trách người khác." Thanh Sương đối Phượng Trầm Ngự không có một chút ấn tượng tốt nào, liếc nàng một cái lại nói: "Nếu như vậy, các người cứ ngồi ở đây chờ đi." Nói xong quay người lại, đã thấy Phượng Vũ Hoàng lại gần, không khỏi "A..." một tiếng: "Tiểu thư, sao người trở lại nhanh thế?"

Phượng Trầm Ngự tức giận đến cái mũi cũng lệch, nha đầu này lại ngại Phượng Vũ Hoàng trở lại sớm?

"Sao có thể để Đại tỷ tỳ đợi quá lâu." Phượng Vũ Hoàng vừa nói vừa đi đến hướng được thất: "Vào đây đi, những người khác chờ ở bên ngoài."

Phượng Trầm Ngự biết là đang gọi mình, nhanh chóng liền đi theo, đồng thời dặn Ý Lâm: "Ở bên cạnh kỹ, không để cho bất cứ ai lại gần."

Ý Lâm gật đầu, đành hoàng đứng ở tại chỗ. Hoàng Tuyền cùng Thanh Sương cũng không có tiến vào, phân công nhau đi làm chuyện của mình.

Phượng Vũ Hoàng mang Trầm Ngự đi vào trong được thất, Trầm Ngự chủ động đóng kỹ cửa, chỉ cảm thấy trong nhà có một mùi kỳ quái, cũng không biết thế nào, vừa nghĩ liền cảm thấy cả người khàn khàn, cũng cảm thấy toàn thân có bệnh.

Phượng Vũ Hoàng nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy mắc cười, nha đầu mười bốn tuổi, lại có tâm cơ nặng như vậy. Mười bốn tuổi ở chỗ nàng còn là học sinh trung học a?

"Có hai phương pháp, cho người chọn." Nàng dựa vào bàn bên cạnh nhìn Trầm Ngự nói: "Một là thuốc sinh non, chính là ta cho người một viên thuốc, sau khi người ăn nhiều nhất là gần nửa canh giờ sẽ có cảm giác, dưới thân chảy máu, lượng máu này nhiều hơn lúc có nguyệt sự. Còn một loại là phẫu thuật sinh non, ta cho người thuốc mê, lợi dụng công cụ hút gì đó trong bụng người ra. Người muốn loại nào?"

Trầm Ngự xưa nay chưa từng nghe nói những chuyện này, cũng không biết chọn như thế nào, đành hỏi Phượng Vũ Hoàng: "Loại nào sẽ nhanh hơn? Sẽ không bị người khác phát hiện?"

Phượng Vũ Hoàng giải thích cho nàng: "Tốc độ hai loại không sai biệt lắm, cần tĩnh dưỡng mấy ngày, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến dáng vẻ của người, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị lộ. Chẳng qua ta khuyên người chọn cách phẫu thuật, bởi vì dùng thuốc có thể sẽ không hết hẳn, lỡ như còn lưu lại, sẽ phải làm lần nữa, như thế thì không tốt đối với thân thể của người."

"Vậy nghe theo người." Nàng không có chủ ý, chỉ đành giao phó mọi chuyện cho Phượng Vũ Hoàng, nhưng cũng không phải là tuyệt đối tin tưởng, không ngừng nhắc nhở nàng: "Ta đưa cho người một trăm vạn lượng, Nhị muội, người phải xứng đáng với một trăm vạn kia."

"Yên tâm." Phượng Vũ Hoàng lấy cây châm gây tê từ trong hòm thuốc ra, đưa tới trước mặt Phượng Trầm Ngự: "Một trăm vạn tính là gì, Đại tỷ, ta dám đánh cược, sau này người sẽ tự nguyện đưa nhiều tiền hơn cho ta."

Trong lòng Phượng Trầm Ngự cả kinh, không biết Phượng Vũ Hoàng nói như vậy rốt cuộc là có ý gì, nàng rất muốn hỏi tại sao sau này lại tự nguyện đưa tiền, chẳng lẽ là muốn dùng chuyện này lừa nàng?

Nhưng nàng còn chưa kịp hỏi, chỉ cảm thấy ở cổ tay có một chút đau đớn, ý thức lập tức tan rã, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 195: Khâm sai đại thần

Editor: Bell Huỳnh

Lần này lấy đứa bé của Trầm Ngư so với Kim Trần thì dễ hơn nhiều, khi đó vì đối phó với Thẩm thị, Kim Trần cùng đường liều mạng nên dùng phương pháp nguy hiểm nhất. Tuy rằng sau này Phụng Vũ Hoành trấn an nói thân thể nàng không có việc gì, nhưng cũng ngầm cho thêm thuốc gì đó nhằm giúp đỡ nàng điều dưỡng cho sau này.

Phụng Trầm Ngư này cũng tốt, trực tiếp được sử dụng kỹ thuật tân tiến nhất của thế kỷ hai mươi mốt, đã vậy Phụng Vũ Hoành còn tặng miễn phí cho nàng một miếng băng vệ sinh.

Chưa tới nửa canh giờ, Phụng Trầm Ngư từ từ tỉnh lại. Chỉ cảm thấy dưới bụng đau một trận, loại cảm giác giống như khi nguyệt sự đến.

Nàng hơi hoảng, mở miệng hỏi Phụng Vũ Hoành: "Vì sao bụng lại đau?"

"Hiện tượng bình thường, khoảng sau một canh giờ sẽ hết." Nàng một bên giải thích một bên điều chỉnh máy truyền dịch nhanh hơn một chút.

Trầm Ngư phát hiện mình vẫn ở trong được thất của Phụng Vũ Hoành, không có gì xảy ra, chỉ là bên giường xuất hiện thêm một cái lọ thủy tinh kỳ quái, cái lọ trong suốt trực tiếp thông qua một cái ống xuyên tới trên mu bàn tay, khẽ nhúc nhích thì có chút đau.

"Chớ lộn xộn." Phụng Vũ Hoành nhắc nhở nàng: "Có một cái kim trong mạch máu của ngươi, ngươi mà làm rơi ra ta sẽ phải đâm lại lần nữa cho ngươi."

Phụng Trầm Ngư cũng lười hỏi nhiều, xưa nay nói chuyện với Nhị muội này nàng chưa từng chiếm được tiện nghi, nàng rất buồn ngủ, không bằng ngủ một giấc.

Trầm Ngư mơ màng lại ngủ thiếp đi làm Phụng Vũ Hoành không khỏi bật cười, xảy ra chuyện lớn như vậy cư nhiên còn ngủ được, đứa bé này dù sao cũng còn nhỏ, mặc dù làm ra vẻ nhưng thật ra cũng chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi.

Nàng canh giữ bên cạnh Trầm Ngư, nhìn bình truyền dịch đến khi mọi thứ có vẻ muốn xong, nàng rút châm rồi lấy người đang nằm trên giường tỉnh.

Khi Trầm Ngư tỉnh lại lần nữa thì coi như chân chính tỉnh táo, thử cử động, ngoài có chút cảm giác mệt mỏi ra thì không còn cảm giác khác, đau đớn ở bụng cũng giảm đi nhiều, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Đứa bé còn không?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Xong rồi."

Trầm Ngư thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy cuối cùng cũng thoát ra khỏi cơn ác mộng, trên mặt thể hiện vẻ nhẹ nhàng.

Phụng Vũ Hoành nhìn nàng một cái, không nói thêm gì nữa, đứng dậy cầm một mấy bao thuốc đưa cho nàng, dặn dò kĩ nên uống thế nào, còn có để ý một chút về tiểu nguyệt sự, lúc này mới tự tay mở cửa phòng thuốc, nói với nàng: "Đại tỷ, mời trở về."

Trầm Ngư gật đầu, cũng không nhiều lời, nhét tất cả thuốc vào trong cổ tay áo, để Y Lâm đỡ rồi khỏi.

Phụng Vũ Hoành hỏi tưởng lại quá trình phẫu thuật cho Trầm Ngư, hốt hoảng nhớ tới một chuyện, không khỏi lại gần Hoàng Tuyền hỏi: "Ta nhớ rõ lần thứ nhất tiến cung có cung nhân nói cho ta biết mẫu thân Thất điện hạ Chiêu phi nương nương mất do băng huyết."

Hoàng Tuyền gật đầu: "Đúng vậy." Sau đó không chờ nàng hỏi, lại nói tiếp: "Cho tới nay trong cung đều nói như vậy, trên thực tế, Chiêu phi qua đời rồi mới được truy phong, khoảng thời gian trước đó vốn chẳng có danh phận, chỉ là Hoàng thượng đi tuần ở phía nam mang về một vị cô nương. Hoàng hậu tiên triều nhìn không hợp nhãn, lúc điện hạ chưa tới một tuổi, Chiêu phi liền bị Hoàng hậu tiên triều đẩy dọa đến mức tử vong. Sau này Hoàng thượng truy phong thành Chiêu phi, cho hậu cung mặt mũi, giải thích là do băng huyết."

"Thì ra là như vậy." Phụng Vũ Hoành vẫn ni non, nàng nghĩ chuyện này chắc có một chút liên quan đến Vân phi, tính tình nàng ấy cáu kỉnh cổ quái như vậy, sao có thể mang Huyền Thiên Hoa thu dưỡng bên cạnh mình? Chỉ là Hoàng Tuyền khẽ lắc đầu với nàng, biết việc này nhất định là cực kỳ bí ẩn, Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên chỉ sợ là không ai biết việc này. "Thôi." Nàng khoát tay: "Trước tiên nghỉ ngơi thôi, hai ngày một đêm không ngủ, sáng mai còn phải đến Bách Thảo Đường."

Đêm nay, Phụng Vũ Hoành ngủ ở Đồng Sinh Hiên, mà phía bên Bách Thảo Đường, Thanh Ngọc mang theo Vong Xuyên tới Vương phủ mượn người, bắt đầu hướng các nói gập tai họa nặng kiểm tra tình trạng nhà cửa bị phá hoại.

Nàng mang theo cờ hiệu của Vương phủ cùng Bách Thảo Đường, dọc đường nhận được lời tán thưởng của mọi người.

Ngày kế, lúc Phụng Vũ Hoàn mang theo Hoàng Tuyền lần nữa tới Bách Thảo Đường, Thanh Ngọc đã chuẩn bị tốt mười mấy xe vật tư, đang chuẩn bị đi đến từng nhà. Gặp nàng đến, Thanh Ngọc khẩn trương báo lại đơn giản: "Nô tỳ chia cho mỗi nhà tiêu chuẩn hai mươi lượng bạc mua đồ dùng dùng trong mùa đông, bao gồm quần áo, lương thực, còn có thuốc của Bách Thảo Đường chuẩn bị, hôm nay cho người đưa đến một số nhà có thể ở trước. Sáng nay, nô tỳ đã mời công nhân sửa chữa phòng ốc tổn hại. Về phần những nhà hoàn toàn không thể ở được cũng đã sắp xếp xong xuôi một lần. Chuyện khó khăn đã giải quyết xong, tất cả mọi người đều đồng ý tất cả quy về Ngự vương phủ, chỉ cần để bọn họ ở miễn phí là được."

Phụng Vũ Hoàn đối với cách làm việc của Thanh Ngọc chỉ có thể nói là vô cùng hài lòng, Phụng Vũ Hoàn giục Thanh Ngọc nhanh chóng đi phân phát đồ dùng, Bách Thảo Đường bên này vẫn đang phân phát trà ấm.

Thấy Phụng Vũ Hoàn, một số người được nhận ân huệ của Bách Thảo Đường cảm thấy thân thể mình khỏe hơn liền xách công cụ gia nhập đội quét tuyết.

Vài ngày sau, cuối cùng kinh thành cũng bình yên vượt qua trận tai nạn tuyết này. Kinh Triệu Dẫn tiến cung dâng tấu trình với Hoàng thượng cường điệu khi nói tới Bách Thảo Đường cùng Ngự vương phủ cống hiến thế nào cho trận thiên tai này, cũng thống kê nói rõ số người được Bách Thảo Đường cứu trợ, cùng với số tiền Ngự vương phủ bỏ ra để sửa chữa và xây dựng lại nhà cửa, còn có Tể An huyện chủ phân phát trà ấm miễn phí. Kinh Triệu Dẫn đứng trong triều lạnh lạnh nói, làm quần thần nghe mà ai này cũng phẫn chấn.

Thiên Vũ để gậy đầu liên tục, tán thưởng không ngừng, Bình Nam Vương cùng hữu tướng liếc nhìn nhau, cùng nhau tiến lên, chợt nghe hữu tướng nói: "Ngự Vương điện hạ cùng Tể An huyện chủ một lòng vì dân, chúng thần hết sức cảm động. Bây giờ dân chúng trong kinh thành bị thiên tai đã được thu xếp thỏa đáng, nạn dân ngoài thành cũng không thể không quản. Vì thần nguyện quyền năm vạn lượng, dùng cho cứu tế ngoài thành."

Bình Nam Vương nói theo: "Vi thần cũng nguyện năm vạn lượng."

Hai người này dẫn đầu, những đại thần khác cũng nhao nhao bày tỏ đồng ý quyền tiền, có ba chục ngàn, hai chục ngàn, có năm ngàn, thậm chí có người đồng ý đến ngoài thành dùng tiền phát cháo miễn phí.

Thần là tả tướng Phụng Cần Nguyên tự nhiên cũng không thể thua hữu tướng, nhanh chóng nói: "Thần cũng tình nguyện quyền năm vạn lượng."

Thiên Vũ rất hài lòng với bầu không khí như thế này, một bên lệnh Chương Viễn ghi nhớ người nào nguyện bao nhiêu, một bên cao hứng nói: "Chúng ái khanh có lòng với dân chúng như vậy, trong lòng trẫm rất an ủi, Ngự vương cùng Tể An huyện chủ đích thực là gương mẫu, Phụng tướng, người đích thực là sinh được một nhi nữ tốt!"

Một câu nói, suýt làm Phụng Cần Nguyên cảm động đến rơi nước mắt. Cuối cùng thì Hoàng thượng cũng chịu khen Phụng Vũ Hoàn là con gái của hắn, cuối cùng tại thời điểm này, Hoàng thượng đã nhớ tới đây là nhi nữ hắn sinh.

Hắn nhanh chóng tiến lên quỳ xuống giữa đại điện, lớn tiếng nói: "Có thể cùng Hoàng thượng chia sẻ gánh nặng, có thể giúp bách tính giải nạn, là bổn phận của cả nhà vì thần."

"Hảo!" Thiên Vũ nặng nề gật đầu: "Các khanh có thể suy nghĩ như thế, là phúc của Đại Thuận ta a!"

Phụng Cần Nguyên kích động tận dụng mọi thời cơ, nhẫn nhịn thật lâu mới nói ra: "Tâu Hoàng thượng, trong kinh thành đông tai đã nghiêm trọng như vậy, thì phía Bắc Đại Thuận ta lại càng tổn hại nghiêm trọng. Thần rút kinh nghiệm từ trước, năm nay đã sớm bàn bạc với các thương gia ở phía Bắc, ổn định giá lương thực, tuyệt đối không đầu cơ, giúp nhân chúng vượt qua tai nạn này."

"Lời này là thật?" Thiên Vũ cao hứng, hàng năm vì đông tai nên lương thực bao giờ cũng là vấn đề lớn, các thương nhân buôn bán lương thực đều hét giá trên trời, cho dù quan phủ mở kho lương thực cứu tế thì cũng không đủ dùng. Giá gạo cao không nói, những thương gia kia còn thừa nước đục thả câu, có vỏ sò gạo và mì nhưng không bán, thế cho nên dân chúng không có cái để ăn, chết đông một số, lại chết đói một mảnh.

"Thần không dám bịa đặt."

"Hảo! Hảo! Hảo!" Thiên Vũ bỗng nhiên đứng dậy: "Phụng ái khanh, nếu quả thực ngươi có thể giải quyết vấn đề lương thực cho Bắc giới, trẫm tất có trọng thưởng."

"Vi thần tạ chủ long ân." Phụng Cần Nguyên dập đầu lần nữa, đồng thời nói: "Thần xin được tự mình đi Bắc giới, cứu dân bị nạn, mong thánh thượng thành toàn!"

Thiên Vũ hơi run, Phụng Cần Nguyên chờ lệnh đi tới bắc tai họa, chuyện này... Chẳng phải tác phong của hắn a?

"Phụng ái khanh muốn đích thân đến nơi bị thiên tai?"

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy. Từ lúc mùa đông bắt đầu, thần luôn suy nghĩ về việc thuế thóc, lần này nếu không tự mình đi, chỉ sợ thương hộ lại có biến động. Mặt khác, thần đi lần này, về sau sẽ có thay đổi, không cần lo lắng vì thuế thóc mùa đông nữa."

Thiên Vũ gật đầu, nghe hắn nói như vậy cũng đúng, cũng tính toán giải quyết lo lắng nhiều năm.

"Cũng tốt." Hắn đáp lại thỉnh cầu của Phụng Cần Nguyên: "Trẫm phong ngươi làm trấn bắc khâm sai, ba ngày sau xuất phát!"

"Thần tuân chỉ."

Đã gần nửa năm rồi Phụng Căn Nguyên mới có một ngày cao hứng như thế này, thế nên sau khi hồi phủ trên mặt còn mang ý cười, nhìn đám hạ nhân trong lòng suy nghĩ.

Phụng Căn Nguyên gọi Hà Trung, phân phó nói: "Đi trưởng phòng lấy năm vạn lượng bạc chuẩn bị, hai ngày tới trong cung sẽ phái người tới lấy."

"Vâng." Hà Trung cũng không dám hỏi tại sao, Phụng Căn Nguyên phân phó hẳn liền đi làm.

Phụng Căn Nguyên vừa đi vừa lại nói: "Gọi Đại tiểu thư đến Tùng viên đi, nói nàng ta có chuyện muốn thương lượng."

Hà Trung lại đáp một tiếng, thấy Phụng Căn Nguyên không phân phó gì thêm, lúc này mới quay người rời khỏi.

Quay về Tùng viên, Phụng Căn Nguyên đợi hơn nửa giờ, mới nhìn thấy Trầm Ngư chậm rãi đi dạo đến, sắc mặt có vài phần trắng bệch, nhưng tinh thần có vẻ khá hơn trước.

Hắn thấy Trầm Ngư, không tự chủ liền nghĩ tới ngày đó ở Phụng Đồng huyện, trong lòng không khỏi cúi đầu một chút, đang nghĩ trách nàng tới chậm, rồi lại nghĩ đến mức đích gọi nàng tới lần này, lời ra đến miệng liền nhanh nuốt trở vào.

Trầm Ngư đi tới trước mặt Phụng Căn Nguyên chằm chằm hạ bái, ngoan ngoãn lên tiếng: "Phụ thân tìm Trầm Ngư có việc sao?"

Phụng Căn Nguyên gật đầu: "Người ngồi xuống trước, vì phụ tìm người có việc muốn bàn."

Che giấu cũng không khách khí, đi tới rìa ghế dựa liền ngồi xuống, sau đó nhìn Phụng Căn Nguyên hỏi: "Không biết phụ thân tìm Trầm Ngư là có chuyện gì?"

Phụng Căn Nguyên nhìn nữ nhi này, chỉ cảm thấy qua sự việc kia, Trầm Ngư dường như đẹp hơn trước kia một chút. Tuy sắc mặt không tốt lắm, nhưng có một loại thần sắc khác, có thể làm cho một nam nhân nhìn là sinh lòng thương tiếc.

Hắn ngẫm gât đầu, cảm thấy vô cùng may mắn lúc trước để lại cho nàng một mạng, hôm nay lâm triều, Tam hoàng tử còn chủ động hỏi thăm: "Nghe nói Đại tiểu thư quý phủ bị bệnh, không biết đã khỏe chưa?" Nghĩ đến, Tam hoàng tử kia không thể bỏ qua khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Ngư, hơn nữa Phụng mệnh kia đã định trước, cũng không thể hoàn toàn xem nhẹ nàng. Tuy nói là Trương vương phi đã hết bệnh, nhưng dù sao đó cũng là cô gái, Phụng Căn Nguyên biết rõ, một người nam nhân nếu như muốn giết chết thê thiếp của mình là chuyện hết mức dễ dàng. Huống hồ, xưa nay hắn không cho rằng Trương vương phi sẽ là trở ngại của Trầm Ngư, chỉ cần được hắn bồi dưỡng, đại sự của Tam hoàng tử có thể thành. Trầm Ngư tất nhiên sẽ trở thành Hoàng hậu.

"Trầm Ngư." Hắn ổn định tinh thần một chút rồi mở miệng nói: "Ba ngày sau, vì phụ sẽ dùng thân phận quan khâm sai đi bắc giới cứu trợ, trước lúc đó, có chuyện phải làm thỏa đáng trước."

Trầm Ngư khó hiểu: "Không biết ý phụ thân là gì? Gọi Trầm Ngư đến là vì chuyện gì?"

Phụng Căn Nguyên trong lòng liền xem thường, nữ nhi này thế nào lại học bộ dáng kia của Phụng Vũ Hoành kia chứ? Giả bộ hồ đồ.

Hắn khề ho hai tiếng, lại mở miệng nói: "Lần trước không phải người nói, Thẩm gia cho người ngân phiếu một trăm vạn lượng sao, có thể giao vì phụ dùng khi cần."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 196: Biểu ca biểu muội mừng gặp lại

Editor: Bell Huỳnh

Nghe Phụng Căn Nguyên nhắc đến một trăm vạn lượng kia, Trầm Ngư liền giật mình.

Thôi chết, nàng đã quên chuyện này!

Quá chú tâm đến việc xử lý đứa nhỏ trong bụng, nhưng nàng lại quên bởi vì muốn lấy lòng Phụng Căn Nguyên nên nàng đã hứa sẽ đưa cho hắn. Bây giờ lấy ngân lượng ở đâu ra, tất cả đều đã đưa cho Phụng Vũ Hoành.

Thấy sắc mặt Trầm Ngư không được tốt, trong lòng Phụng Căn Nguyên thoáng hồi hộp, vội vã hỏi: "Người làm sao vậy?"

Đầu Trầm Ngư không dám ngẩng lên, hai mắt nhìn chằm chặp xuống đất. Do nàng đang cân nhắc không biết có nên nói sự thật cho Phụng Căn Nguyên biết không? Nếu ăn ngay nói thẳng, không biết có hậu quả như thế nào?

Không nghĩ thì thôi, nghĩ tới liền cảm thấy sợ. Căn bản là Phụng Căn Nguyên đối xử với nàng kém xa trước đây, bây giờ nàng mất đi vị trí đích nữ, miễn cưỡng chỉ có thể dựa vào mệnh phụng trong truyền thuyết chống đỡ sống đến bây giờ, nếu như để người khác biết nàng đã từng mang thai, phụ thân có thể không cần đến nàng nữa không?

Nàng biết Phụng Căn Nguyên đang âm thầm tìm cho nàng loại thuốc có thể khôi phục thể chất thiếu nữ nhưng tìm lâu như thế vẫn không thấy động tĩnh, vạn nhất thật sự không tìm được, nàng sẽ trở thành một phế vật.

Nhưng nếu không nói thì ả này phải nên làm thế nào?

Trầm Ngư cảm thấy đau đầu, chợt nghe Phụng Căn Nguyên hỏi lần nữa: "Ngày ấy người nói trong tay đang giữ một trăm vạn ngân phiếu của Thẩm gia đưa tới, có thể giao cho vi phu khi cần dùng. Trầm Ngư, hiện tại vi phu cần số ngân lượng đó, người có mang theo không?"

Trầm Ngư đành thở dài một hơi, chỉ biết ả này nhất định là không tránh khỏi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Phụ thân, số ngân lượng kia... đã không còn."

"Người nói cái gì?" Phụng Căn Nguyên gần như không thể tin được lời nói của Trầm Ngư, hoài nghi là chính mình đang nghe lầm: "Người lặp lại lần nữa?"

Trầm Ngư nhắm mắt nói lại một lần nữa: "Số ngân lượng kia đã không còn."

"Nói vậy!" Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Một trăm vạn lượng! Người coi là một trăm lượng sao? Nói không còn là không còn sao?"

Trầm Ngư trong lòng đã nghĩ ra lý do, thẳng thắn đem mọi chuyện đổ lên đầu người Thẩm gia: "Gần đây chuyện làm ăn của cửa cửu xảy ra chút vấn đề, nên cho người lấy về để lo việc, nữ nhi cũng không còn cách nào khác." Bây giờ quan hệ hai nhà đã như thế này, Phụng Căn Nguyên căn bản không thể cho người đi hỏi người nhà họ Thẩm chuyện này.

"Thứ đã cho đi rồi còn đòi lại?" Phụng Căn Nguyên trong lòng thầm mắng Thẩm gia một vạn lần: "Vi phu đã sớm nói, người cùng người nhà họ Thẩm không nên qua lại nhiều, bây giờ lại xảy ra chuyện này, người có biết, sau khi tan triều, vi phu đã hứa sẽ đưa một trăm vạn lượng cho Tam điện hạ rồi không? Tam điện hạ còn quan tâm sức khỏe của người, hỏi thăm người thế nào? Trầm Ngư, vi phu đều đang suy tính cho người cả đấy!"

Tam hoàng tử có thể chủ động hỏi thăm nàng, Trầm Ngư nghe thấy thì sắc mặt có chút thay đổi. Tuy nói nàng đã sớm có người trong lòng, nhưng người ấy đối với nàng chẳng qua chỉ là ánh trăng trong nước, hoa trong gương, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào. Bây giờ quan trọng nhất chính là nàng phải phối hợp với Phụng Căn Nguyên lôi kéo Tam hoàng tử, chỉ cần củng cố lại tín nhiệm của Tam hoàng tử, tương lai nhất định có cách. Bằng không, tất cả là công cốc.

"Người biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào không?" Phụng Căn Nguyên chỉ cảm thấy trong óc vang lên ông ông, hần hẩng Trầm Ngư, đồng thời cũng cảnh tỉnh lại chính mình: "Vi phu đã hứa là phải thực hiện được, nếu không thể thực hiện, Tam điện hạ bên kia tính sao? Người sau này nên làm thế nào? Những thứ này người có từng nghĩ tới không?"

Trầm Ngư thấy Phụng Căn Nguyên giận, nhanh chóng đứng dậy quỳ xuống, hai dòng lệ nói thành chổi rơi theo. "Nữ nhi đều hiểu, sự khổ tâm của phụ thân nữ nhi ghi nhớ, nhưng sự việc thành ra thế này, nữ nhi cũng đâu muốn, nữ nhi thật sự là... bị người khác hại a!" Nhớ lại chuyện lúc trước ở Phụng Đồng huyện càng hận, hận Phụng Tử Hạo, hận Phụng Vũ Hoành, cũng hận Bộ Ngê Thường.

"Bây giờ người nói những chuyện này thì còn tác dụng gì?" Phụng Căn Nguyên thất vọng nhìn nữ nhi này: "Chính mình không có bản lĩnh, còn vọng tưởng hại người, Trầm Ngư, những năm qua Phụng gia nuôi người thật uống phí!" Hần quay đầu lại, không nhìn Phụng Trầm Ngư nữa, trong lòng đang tính toán làm thế nào kiếm một trăm vạn lượng kia.

Lúc Phụng Trầm Ngư đi khỏi Tùng viên, bắp chân vẫn còn đang run rẩy. Vừa rồi trong nháy mắt, nàng lại như đang nhìn thấy sắc mặt chán ghét của Phụng Căn Nguyên như lúc ở Phụng Đồng huyện.

Đây là lúc đánh chết Phụng Tử Hạo, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ tới phiên nàng. Chỉ cần nàng không cố gắng cho Phụng gia, chỉ cần sự tồn tại của nàng ảnh hưởng đến kế hoạch chu đáo của phụ thân, nàng tin rằng, Phụng Căn Nguyên sẽ không do dự ném nàng đi như một quân cờ tầm phè.

"Phụng Vũ Hoành!" Trầm Ngư cắn chặt răng, hung hăng thề: "Người đã hại ta đến thế này, sớm muộn cũng có ngày ta trả lại cho người gấp bội. Chỉ cần ta không chết, thì người cũng đừng mong sống yên được ngày nào!"

Ý Lâm đi bên cạnh nàng run người một cái, nàng cảm thấy Trầm Ngư càng ngày càng cảm thấy hận ý ngập trời, tính cách đại tiểu thư bắt đầu vận vẹo không bình thường. Nàng kỳ thực rất muốn nhắc nhở Trầm Ngư không cần báo thù Phụng Vũ Hoành, nửa năm qua lần lượt tính kế với Phụng Vũ Hoành nhưng thế nào? Tính kế người khác không những không thành mà còn tự bẽ mặt đập vào chân mình, một cô nương tốt tự mình dày dò đến nỗi như thế này, sao phải tự làm khổ bản thân chứ?

Nhưng nàng không dám nói vậy trước mặt Trầm Ngư, tính tình Trầm Ngư cáu kỉnh nàng hiểu rõ, một khi nói, Trầm Ngư chắc chắn sẽ nổi nóng mặc dù sẽ không bị đánh chết. Đây lòng nàng than một tiếng, tiếp tục yên lặng cúi đầu.

Hai người đi từng bước từng bước trở về viện của mình. Ngay lúc đến trước cửa viện của mình, Ý Lâm bỗng nhiên kéo tay áo Trầm Ngư, nói nhỏ: "Tiểu thư, là Biểu thiếu gia."

Trầm Ngư ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy Thẩm Thanh đang đứng dưới một cây đại thụ ngoài cửa viện. Một thân trường bào tím, vạt áo dính tuyết,

hiển nhiên là đã đợi lâu.

Nàng hơi run, lúc này mới nhớ tới Thẩm Thanh đang ở nhờ trong Phượng gia, Ý Lâm nhớ tới vừa rồi Trầm Ngư vừa rồi trước mặt Phượng Căn Nguyên nhắc tới việc ngân phiếu bị Thẩm gia lấy lại, không khỏi lo lắng: "Lão gia sẽ không tìm Biểu thiếu gia hỏi chuyện ngân phiếu chứ?"

Trầm Ngư nghĩ một lát, lập tức lắc đầu: "Sẽ không, biểu ca học ở ngoài, không cùng người nhà họ Thẩm tiếp xúc nhiều. Huống chi ngân phiếu kia là do Tam cữu cữu đưa, Đại cữu cữu không biết, hẳn không làm hỏng chuyện được đâu." Vừa nói vừa tiến lên phía trước vài bước, thẳng tới chỗ Thẩm Thanh đang đứng. "Sao biểu ca không vào trong ngồi đợi?" Vừa tính mở miệng, lại thấy dáng dấp của nàng, tươi cười uyển chuyển, tuyệt mỹ kinh diễm.

Thẩm Thanh từ nhỏ đối với Trầm Ngư đã là nhất kiến chung tình, đặc biệt Trầm Ngư đối với hắn ôn nhu như vậy, càng làm cho hắn đỏ mặt tía tai, tay chân luống cuống.

Trước đây người Thẩm gia qua cầu thân với Thẩm thị, là nghĩ hai người bọn họ biểu huynh muội kết hợp, nhưng lại bị Thẩm thị cự tuyệt, việc này Trầm Ngư cũng biết. Bây giờ nhìn cách Thẩm Thanh nhìn Trầm Ngư thế kia, cũng có thể thấy trong lòng ngốc tử kia vẫn có nàng, tình cảm đè nén lúc trước chưa được bao lâu giờ lại dâng lên.

"Biểu muội, ngươi trở lại rồi?" Thẩm Thanh tận lực làm cho mình bình tĩnh lại, hướng Trầm Ngư cúi chào: "Thẩm Thanh mạo muội đến thăm, cũng không báo trước, thật là thất lễ."

"Biểu ca nói gì vậy, mau vào trong ngồi đi." Trầm Ngư vừa nói vừa hướng Thẩm Thanh đi vào trong viện.

Nhưng Thẩm Thanh lui về sau hai bước, khoát tay nói: "Không không không, biểu muội là tiểu thư khuê các, sao ta có thể tùy tiện đi vào, ta chỉ là đi qua chào hỏi thôi, liền...trở về."

Mặt Trầm Ngư lộ ra nét đau thương, nhìn Thẩm Thanh trong chốc lát, lại cúi đầu xuống. Chỉ nghe tiếng nàng nhẹ nhàng ai oán một tiếng, sau đó nói: "Biểu ca cũng không thích Trầm Ngư đúng chứ? Không sao, Trầm Ngư không trách biểu ca."

Thẩm Thanh sững sờ, kinh ngạc hỏi: "Biểu muội sao lại nói như thế? Làm sao ta có thể chán ghét biểu muội?" Lại nhìn thấy bộ dạng này của Trầm Ngư, không khỏi nóng lòng: "Biểu muội sao thế? Vậy sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Thấy trong người không thoải mái sao?"

Trầm Ngư không lên tiếng, Ý Lâm thay nàng mở miệng: "Biểu thiếu gia, ngài biết không, tiểu thư nhà nô tỳ nửa năm nay bị rất nhiều ủy khuất!"

Thẩm Thanh vừa nghe những lời này, lập tức nghĩ đến vị Nhị tiểu thư Phượng gia từng xem bệnh cho hắn, theo bản năng nói: "Phải chăng Nhị tiểu thư Phượng gia bắt nạt biểu muội?"

Trầm Ngư mắt sáng ngời: "Biểu ca sao nói như vậy?"

Ý Lâm lại nói: "Biểu thiếu gia cũng nghe nói chuyện này?"

Thẩm Thanh chau mày: "Nói vậy thì tất cả đều là thật?"

Trầm Ngư trong lòng ủy khuất, méo miệng, thoáng cái đã rơi lệ. Nàng nâng khăn lau nước mắt, nhỏ giọng nức nở. Chợt nghe Ý Lâm thở dài một tiếng, lại mở miệng nói: "Từ lúc Nhị tiểu thư hồi phủ, Đại tiểu thư hầu như ngày nào cũng khóc, phu nhân và đại thiếu gia đều qua đời sớm, chỉ còn lại tiểu thư một mình. Thế mà nàng ấy còn chưa biết đủ, ngay cả vị trí đích nữ của tiểu thư cũng bị nàng ấy cướp mất. Biểu thiếu gia, ngài nói xem như thế này thì sao phu nhân ở dưới cửu tuyền an tâm được!"

Nàng vừa nhắc tới Thẩm thị, Thẩm Thanh cũng một trận thổn thức. Dù nói thế nào thì đó cũng là cô ruột của hắn, hắn đi học ở xa, cả tang lễ cũng không thể tới dự, trong lòng sao có thể vui vẻ cho được?

"Biểu muội không nên khóc." Thẩm Thanh tiến lên một bước, định giơ tay lau nước mắt cho Trầm Ngư nhưng lại tự giác có lẽ tiết ràng buộc nên tay khẽ nâng đã dừng lại.

Trầm Ngư ngẩng đầu lên, hai mắt nén lệ nhìn Thẩm Thanh chăm chú, trong ánh mắt nàng dường như mang theo tất cả nỗi khổ.

Ý Lâm rất biết điều, liền lảng tránh, chỉ còn lại hai biểu huynh muội kia, Thẩm Thanh cuối cùng cũng không thể chịu đựng được, một tay giơ lên xoa nhẹ gò má của nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng. Trái tim không tự chủ được nhảy phăng phăng không ngừng, vừa sợ hãi, lại mừng thầm.

"Biểu muội, muội yên tâm, biểu ca tuyệt đối sẽ không để muội chịu ủy khuất." Hắn tỏ thái độ với Trầm Ngư nhưng căn bản là không biết làm thế nào mới để nàng không chịu ủy khuất. Hắn nghĩ không ra, một cô gái hoàn mỹ như Trầm Ngư sao lại có người nhẫn tâm bắt nạt nàng? Người như nàng không phải là để nâng niu che chở trong bàn tay sao?

Trầm Ngư nghe lời nói của Thẩm Thanh, trên mặt hiện lên vẻ cảm kích nhung nhung trong lòng lại cười thành từng trận. Thẩm Thanh thân là một gã một sách, nhìn cũng không ra loại đức hạnh gì, sao mình có thể vừa ý hắn được? Chỉ là dù sao có nhiều người bên cạnh cũng còn hơn là chỉ có một mình nàng chiến đấu.

Sự thật chứng minh, Thẩm Thanh này thật sự là một con một sách. Trở lại từ chỗ Trầm Ngư, hắn đi thẳng về Khách viện, đâm đầu vào trong đồng sách. Hắn đang suy nghĩ về phương pháp bảo vệ Trầm Ngư, chính là trong thi diện mùa xuân năm sau có thể trúng vào kim bảng, đến lúc đó thỉnh dụng làm chủ, cầu Hoàng thượng chỉ hôn, đem Trầm Ngư gả cho hắn, hắn muốn quang minh chính đại đón nàng ra khỏi Phượng gia, rồi xa Phượng Vũ Hoành,

sống thật tốt.

Lúc này Phụng Cẩn Nguyên đang ở Thư Nhã viện, đang ngồi ở bên giường lão thái thái, nói với nàng việc trong triều hôm nay: "Hoàng thượng phong nhi tử là khâm sai, ba ngày sau đi tới bắc giới một chuyến chỉ huy trấn áp tai họa."

Lão thái thái gật đầu: "Hảo, có thể được hoàng thượng trọng dụng đây là chuyện tốt, người nhất định phải tận tâm làm việc, nghĩ nhiều tới nạn dân bắc giới, xử lý công việc mỹ mãn."

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu, lại nói: "Hôm nay trong triều tất cả công thần đều vì chuyện đồng tai mà hứa hẹn quyền tiền, nhi tử cùng Bình Nam tướng quân còn có hữu tướng đều quyền nắm vạn ngân lượng, còn phải nghĩ tới mẫu thân quán xuyên chuyện chi tiêu trong nhà."

Lão thái thái không hàm hồ: "Đây là chuyện cần làm."

Ai biết, câu tiếp theo của Phụng Cẩn Nguyên: "Không biết việc chi tiêu trong phủ có dư dả không? Nhi tử nghĩ... vẫn là nên lấy một trăm vạn lượng ra quyền góp."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 197: Hết tiền? Người đi mượn a!

Editor: Bell Huỳnh

"Cái gì?" Lão thái thái giật mình: "Một trăm vạn lượng?"

Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy lão thái thái phản ứng như thế này có chút khoa trương, nhanh chóng khuyên: "Mẫu thân đừng nổi giận, muôn ngàn lần đừng để trật eo."

"Cái eo này của ta có A Hoành trị, không cần người quan tâm, người nói lại thử xem, một trăm vạn lượng là sao hả?"

Phụng Cẩn Nguyên hiểu rõ lão thái thái, biết rõ nếu muốn lấy tiền từ trong tay nàng có bao nhiêu khó khăn. Trước kia có chuyện được chi năm vạn đã là tốt lắm rồi chỉ là bị lão thái thái giảng một chút đạo lý, còn biết lấy tiền đồ của hân làm trọng, trong triều ai cũng quyền góp tiền, Phụng gia là quan nhất phẩm, không thể thua người khác. Nhưng lần này, một trăm cùng năm vạn chênh lệch không nhỏ nha.

"Mẫu thân." Hân nhắm mắt nói với lão thái thái: "Là chuyện bên Tam điện hạ."

Phụng lão thái thái lắc đầu giống như đánh trống: "Không có, không có, người coi tiền trong phủ là cái gì? Một trăm vạn lượng, thì phải là nơi có tài khí đại thô như Thẩm gia mới có được. Người thử tính đi, một năm bổng lộc của người được bao nhiêu? Các cửa hàng ở ngoài của chúng ta thu được bao nhiêu? Mỗi ngày trong phủ chi tiêu thế nào? Lấy đâu ra một trăm vạn lượng cho người đây."

"Bên Tam điện hạ có chuyện phải làm!" Phụng Cẩn Nguyên không khỏi sốt ruột nói: "Nhi tử đã hứa với Tam điện hạ đưa hân một trăm vạn lượng để hành sự, mẫu thân người cũng biết, năm nay đồng tai nghiêm trọng, kinh thành còn như thế này, huống chi là bên ngoài kinh thành. Lúc trước sở dĩ chúng ta lựa chọn Tam điện hạ không phải vì hân là người có đại mưu kế sao, những gì bây giờ hân làm chẳng phải là chứng minh điều đó với chúng ta sao!"

Lão thái thái biết Tam hoàng tử ở bên ngoài lên lút nuôi binh mã, đúng vậy, những điều kia chứng minh là Tam hoàng tử đang hành động. Nhưng là... "Nhưng hiện tại bây giờ Trầm Ngu thành ra như vậy, bệnh của Tam hoàng phi cũng đã khỏi, chúng ta còn hy vọng gì?"

Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy lão thái thái có thể hỏi như vậy, chuyện một trăm vạn lượng có thể thương lượng tiếp vì thế vội vàng nói: "Mẫu thân yên tâm, chuyện của Trầm Ngu thì nhi tử đã phái người đi tìm thuốc rồi, nghe nói dân gian có loại thuốc có thể khiến nữ tử khôi phục như ban đầu."

Sắc mặt lão thái thái có chút đổi sắc, hỏi: "Thật sao?"

"Đây là sự thật." Phụng Cẩn Nguyên nhắm mắt hứa hẹn: "Phụng gia bồi dưỡng Trầm Ngu bao năm qua, tuyệt đối không thể để nàng ta bị bỏ phế như thế được."

"Trầm Ngu bây giờ là thứ nữ." Lão thái thái như nghĩ đến điều quan trọng: "Điều thị cũng thật là, chiếm ngôi vị chủ mẫu rồi mà vẫn muốn hòa ly với người, làm như thế này, không chỉ người không có mặt mũi mà địa vị của Trầm Ngu cũng không tốt lắm!"

Đạo lý này đương nhiên Phụng Cẩn Nguyên hiểu, càng biết rõ Tam hoàng tử sẽ không cần một thứ nữ làm chính phi, huống hồ tương lai hân sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, có Hoàng hậu nào là con thứ chứ? Nhưng hân không có bi quan như lão thái thái, ban đầu việc này làm hân ầu ầu đau đầu một lúc, nhưng gần đây hân có suy nghĩ khác.

Chỉ thấy hân cười nhạt một tiếng, trấn an lão thái thái nói: "Địa vị của Trầm Ngu chỉ là tạm thời không tốt, lúc trước nhi tử giữ lại mạng của nàng đương

nhiên đã suy nghĩ nhiều về việc tương lai, mẫu thân cứ việc yên tâm, để nhi tử giao cho Tam điện hạ một trăm vạn lượng trước, những chuyện khác, sớm muộn cũng ổn thôi."

Hắn cảm thấy, khi nói đến phần này thì nên trôi chảy, lão thái thái chắc sẽ cực kì tín nhiệm hắn gạt đầu, nhiều nhất căn dặn hai câu, sau đó phân phó hắn đến phòng kế toán lấy ngân lượng.

Ai biết được, lão thái thái nghe hắn nói cũng thỏa mãn gật đầu, còn khen hắn một câu: "Ngươi là người biết suy toán, ta yên tâm." Sau đó lại nói câu: "Nhưng trong phủ không thể nào có đủ bằng đó ngân lượng đâu."

Phượng Cần Nguyên cảm thấy sắp bị tức chết, bây giờ hắn nói nhiều như vậy cũng là vô ích? Một câu không có ngân lượng là xong sao?

Hắn bắt đầu nhìn lão thái thái: "Mẫu thân, một câu không có ngân lượng của người có biết sẽ làm tiền đồ của con trai người ảnh hưởng như thế nào không?"

Lão thái thái gật đầu: "Ta không hồ đồ, cái này đương nhiên biết. Nhưng ngươi cũng nên hiểu rõ, việc chi tiêu trong phủ đó giờ đều do Thẩm thị quản, ngày thường luôn có Thẩm gia giúp đỡ. Bây giờ nàng đã không còn, ngươi bảo ta lấy đâu ra một trăm vạn lượng? Còn nữa, lúc Thẩm thị quản chuyện chi tiêu trong phủ, chúng ta quả thực là không thiếu ăn mặc nhưng cũng không thấy số ngân lượng đó. Nàng ta thích dùng lễ vật lôi kéo quan hệ, không thiếu đồ tốt đưa đến chỗ ta, nhưng làm gì đã đưa ngân lượng?"

Phượng Cần Nguyên nghe lão thái thái phân tích như vậy, trong lòng cũng lạnh đi. Không khỏi thở dài: "Vậy nên làm thế nào mới phải?"

Lão thái thái cho hắn ý kiến: "Kỳ thực cũng không phải là không có cách, ngươi có thể đi mượn một người."

"Ai?"

"Ngươi suy nghĩ kĩ một chút, bây giờ trong phủ chúng ta, ai có nhiều tiền nhất?"

Phượng Cần Nguyên suy nghĩ liền thuận miệng nói: "Mẫu thân muốn nói là... A Hoàn?"

"Đúng." Lão thái thái nhìn hắn, nói: "Muốn nói ở Phượng gia người có thể lấy được một trăm vạn, cũng chỉ có A Hoàn. Nhưng ngươi là phụ thân, muốn nàng trực tiếp đưa là không thể, dù sao hơn nửa số tiền này là cho Cửu điện hạ cho, cho dù bây giờ ngươi lấy được thì sau này chắc chắn có phiền phức. Nhưng nếu ngươi đi mượn, ký giấy tờ, đợi qua cửa ải khó khăn này rồi tính tiếp."

Phượng Cần Nguyên chỉ cảm thấy đau đầu, hắn ngay cả lời cũng không muốn nói với Phượng Vũ Hoàn, bảo hắn đi mượn ngân lượng của nhà đầu kia? Đây không phải là hồ đồ sao?

"Không được, không được." Hắn theo bản năng đã lắc đầu: "Đó không phải là biện pháp hay."

Lão thái thái sùng sộ lên, dáng vẻ hận thiết bất thành cương: "Chỉ với vấn đề ấy ngươi liền rút lui? Muốn làm chuyện lớn mà chuyện trong phủ cũng không xử lý xong làm sao có thể làm chuyện lớn? Làm sao có thể xử lý chuyện triều đình thiên hạ được?"

Lão thái thái rống lên một tiếng như thế, cũng làm cho Phượng Cần Nguyên tỉnh ra.

Chuyện trong nhà xử lý cũng không được, còn mơ tưởng nữ nhi mình có thể leo lên vị trí Hoàng hậu sau đó mình được làm quốc trưởng sao?

"Làm đại sự chẳng những phải quyết đoán, nhiều khi còn phải cúi đầu, uốn mình." Lời của lão thái thái truyền đến, từng câu từng chữ vào trong đầu hắn.

Hắn chỉ cảm thấy lão thái thái so với lúc trước càng ngày càng minh mẫn hơn, có thể nhìn xa thêm, về mặt tiền tài cũng sẽ không giống trước có lòng tham không đáy, thậm chí có thể nghĩ kế cho hắn cũng có thể nói những lời khích lệ hắn giống như lúc này chẳng hạn.

Phượng Cần Nguyên có chút kích động, đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy việc vay tiền của Phượng Vũ Hoàn cũng không tính là chuyện đại sự. Lão thái thái nói đúng, người muốn làm đại sự, phải cúi đầu còn phải uốn mình.

Hắn hướng lão thái thái khom người thi lễ: "Mẫu thân giáo huấn, nhi tử ghi nhớ trong lòng."

Lão thái thái gật đầu, trong ánh mắt mang theo mong đợi.

Nhìn Phượng Cần Nguyên rời khỏi, Triệu ma ma cảm ơn thuốc mà Phượng Vũ Hoàn tự mình kê đơn mang đến cạnh lão thái thái, khéo léo dùng bốn hạt bao con nhộng, cộng thêm nửa lượng rượu vàng, cùng thủy thuận theo, lão thái thái rất hưởng thụ.

"Để lão gia đi mượn ngân lượng của Nhị tiểu thư quả thật có chút khó khăn." Triệu ma ma thấy lão thái thái vẫn nhũn nhũn, chỉ biết nàng cũng lo âu.

Lão thái thái tự nhiên rõ đạo lý này, nhưng đành thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nói: "Bằng không còn có thể làm sao? Hắn đã lựa chọn như vậy, chúng ta cùng Tam điện hạ bị buộc cùng một chỗ. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Trầm Ngự bây giờ cũng không còn là Trầm Ngự của lúc trước, kêu nàng ta đi đặt điều kiện cũng chỉ sợ là chúng ta tổn thất. Nói cho cùng, Phượng gia vẫn là phải dựa vào Phượng Cần Nguyên, chỉ có hắn là tốt, chỉ có hắn mới không làm uổng phí mệnh phượng của Trầm Ngự. Bằng không chỉ dựa vào một nhà đầu thì có thể làm được gì?" Lão thái thái uống thuốc trong tay Triệu ma ma, nghĩ về Phượng Vũ Hoàn, lại nói: "Tiếc là trước kia, Từ Dương đạo trưởng nói Trầm Ngự là phượng mệnh, nếu là A Hoàn thì tốt biết bao."

Triệu ma ma khuyên nàng: "Lão thái thái cũng đừng buồn nữa, lão gia chắc chắn đã có dự tính riêng, bằng không cũng sẽ không bảo vệ Đại tiểu thư như thế."

"Hừ." Vừa nhắc tới Trầm Ngự lão thái thái lại mất hứng: "Nếu không phải vì cái mệnh phượng kia, ta đã không để lại nàng." Ngẫm lại, có chút bận tâm "Người nói thử xem, nếu như Trầm Ngự sau này lại có tiền đồ, nàng ta có hay không sẽ quay lại ghi hận Phượng gia?"

Triệu ma ma nghe trong lòng cũng cả kinh, nàng đã sớm cảm thấy tâm tư Đại tiểu thư không hướng về Phượng gia, nàng đặc biệt có mắt nhìn người, ánh mắt của Trầm Ngự làm nàng cảm thấy sợ hãi. Dù sao, Nhị tiểu thư là thành thật một chút, thích thì nói thích, không thích thì nói là không thích, tuy cũng là xấu tính, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là Đại tiểu thư trong ngoài không đồng nhất.

"Người cũng lo lắng như vậy đúng chứ?" Lão thái thái nhìn ra sắc mặt của Triệu ma ma không tốt, rên khê một tiếng: "Cuối cùng là Phượng Hoàng hay nhai con, sớm muộn cũng sẽ rõ. Chỉ tiếc là Cửu Hoàng tử chân bị phế, bằng không tương lai của Phượng gia chắc là phải dựa vào A Hoàn!"

Phượng Cần Nguyên từ Thư Nhã viên đi ra, trở về hướng Liễu Viên. Lão thái thái cho hắn khích lệ, hắn lập tức đi tìm Phượng Vũ Hoàn vay tiền, Thư Nhã viên cách Liễu Viên quá xa, trong thời gian khi hắn tới Liễu Viên, trong lòng đã sớm bình phục. Không còn kích động, lo lắng vì thế một lần nữa nổi lên.

Tìm Phượng Vũ Hoàn vay tiền, nhất định sẽ bị chế giễu đúng chứ? Hắn đường đường là quan Nhất phẩm, lại tới vay tiền của nữ nhi! Tiền này cùng tiền của Trầm Ngự không giống nhau, một cái là cho, một cái là mượn, không chừng còn bị buộc ký không ít chứng từ, điều này sẽ làm mất mũi hắn để ở đâu?

Hướng chỉ đi Đồng Sinh Hiên sẽ trả phải đổi mặt với Diêu thị, người đã lớn tiếng tuyên bố hòa ly với hắn, làm hắn trước mặt triều thần không thể ngẩng mặt lên. Nếu để Diêu thị biết hắn tìm Phượng Vũ Hoàn để vay tiền, không biết sẽ có bao nhiêu xem thường hắn?

Phượng Cần Nguyên ngừng bước chân, nhìn thấy phía trước cách đó không xa một nửa cửa, ý định thay đổi liên tục.

Đi không?

Không đi a!

Nếu không suy nghĩ một chút nữa?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định suy nghĩ một chút nữa. Tam điện hạ nói hắn đưa ngân lượng trước khi rời kinh, từ đây đến lúc đó cũng còn ba ngày, đủ để hắn suy nghĩ tỉ mỉ một phen.

Ý đã quyết, Phượng Cần Nguyên xoay người đi trở lại, sau khi trở lại từ Tùng Viên, hắn lại có chút hối hận, tại sao lúc này đến cửa Liễu Viên sao lại không có dũng khí đi vào.

Nếu như vừa mới vào, chẳng phải chuyện này giải quyết xong rồi sao?

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng lại không khỏi buồn bực.

Đi đi lại lại trong thư phòng, lại nghĩ tới những gì lão thái thái nói, ngay lập tức dừng lại, hướng về chỗ không người kêu một tiếng: "Ám vệ."

Trong nháy mắt một bóng người vọt đến trước mặt hắn.

"Chuyện lần trước như thế nào rồi, có tìm được không?"

Ám vệ lác đầu cúi mặt xuống, lác đầu nói: "Thuộc hạ vô năng, loại thuốc kia... Thế gian khó tìm."

Phượng Cần Nguyên nhói lòng, sắc mặt càng khó coi hơn: "Không phải nói là trong thanh lâu có sao?"

"Thuộc hạ thất trách." Ám vệ ấy cũng không giải thích nhiều, chỉ một mặt nhận sai.

Phượng Cần Nguyên trong lòng lạnh đi, hắn biết loại thuốc kia chẳng qua chỉ là vật trong truyền thuyết, may mắn thì tìm được, không tìm được thì cũng alf bình thường. Chỉ là, không có loại thuốc kia, tương lai của Trầm Ngự sẽ thế nào? Sang năm đã tới lúc nàng cập kê.

Phượng Cần Nguyên không biết, lúc này đây Phượng Trầm Ngự cũng đang lo lắng về một vấn đề tương tự, chỉ là nàng bất chợt nhớ lại Phượng Vũ Hoàn ngày ấy nói qua một câu: "Đại tỷ, ta dám đánh cược với tỷ, ngày sau tỷ sẽ tự nguyện mang tới cho ta nhiều ngân lượng hơn!"

Nàng dường như đã hiểu ra gì đó, bỗng nhiên đứng dậy, kêu Ý Lâm: "Đi, chúng ta đi Đồng Sinh Hiên!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 198: Mùi âm mưu

Editor: Bell Huỳnh

Phượng Vũ Hoành biết là Trầm Ngư sẽ đến nhưng lại không nghĩ nàng ấy đến nhanh như vậy.

Phượng Trầm Ngư cũng không khách khí, liền trực tiếp mở miệng hỏi: "Ngươi có loại thuốc đó đúng không?"

Nàng gật đầu: "Là phương pháp, không phải thuốc."

"Ta mặc kệ ngươi dùng cách gì, chỉ cần xong việc, giá tiền...ngươi ra." Phượng Trầm Ngư quả thật rất quyết tâm, bỏ ra một trăm vạn để bỏ hải tử nàng cũng chấp nhận, không ngại dùng số tiền lớn hơn để làm bản thân trở về xử nữ. Chỉ cần chuyện có thể thành, từ nay về sau nàng không cần sợ người khác, nàng sẽ không là Phượng Trầm Ngư của lúc trước. Vị trí đích nữ của Phượng gia cũng sẽ trở lại với nàng.

Nàng nhìn chăm chăm Phượng Vũ Hoành, trong mắt không che giấu được sự hung tàn và tham lam.

Phượng Vũ Hoành bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Trầm Ngư lắc đầu: "Đại tỷ, vận mệnh của tỷ còn đang trong tay ta đây, lúc này ánh mắt tỷ có thể khiếm tốn một chút không? Vạn nhất ta tức giận, cự tuyệt tỷ thì làm thế nào?"

Lúc này Phượng Trầm Ngư mới ý thức được trong lúc chính mình lơ đãng đã biểu lộ cảm xúc cho Phượng Vũ Hoành thấy, nhanh chóng chỉnh lại trạng thái rồi giải thích: "Nhị muội chớ nói vậy, chỉ là trong lòng ta đang nhớ tới chuyện cũ thôi, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến Phượng phủ, không phải của một mình ta."

"Liên quan hay không liên quan ta mặc kệ, Đại tỷ, ta chỉ quan tâm tỷ có thể xuất ra được bao nhiêu ngân lượng. Phương pháp của ta dùng trên thế gian này gần như không tồn tại, nhưng cũng không phải là bằng môn tà đạo để tỷ lừa gạt tỷ phu tương lai, mà là chân chính chữa cho thân thể tỷ để tỷ trở thành xử nữ một lần nữa."

Nàng nói chuyện quá rõ ràng, Phượng Trầm Ngư nghe cũng không khỏi không động tâm. Tuy nói quan hệ giữa nàng và vị muội muội này đến mức người sống thì ta chết, nhưng nàng không thể không thừa nhận y thuật của Phượng Vũ Hoành vô cùng thần kỳ. Nếu quả thật như lời nàng nói có cách chữa trị, thì hao bao nhiêu ngân lượng cũng đáng.

"Nhị muội ra giá đi." Nàng cố gắng ổn định lại tâm tình, âm thanh nói chuyện ôn hòa: "Tỷ tỷ chỉ hy vọng ngươi đừng quá đáng."

Phượng Vũ Hoành nhún mày, hy vọng đừng quá đáng sao? Sao có thể?

Nàng hướng Trầm Ngư vươn ra năm ngón tay.

Trầm Ngư nháy mắt mấy cái: "Năm mươi vạn?" Nàng vốn muốn nói năm vạn, nhưng ngẫm lại lúc trước chỉ là lấy hải tử đã một trăm vạn, lại cảm thấy với Phượng Vũ Hoành không thể chỉ là con số hàng chục vì vậy liền đoán năm mươi vạn.

Nhưng Phượng Vũ Hoành lắc đầu, lại lần nữa xòe năm ngón tay.

Đầu Trầm Ngư liền nổ tung: "Ngươi muốn năm trăm vạn?"

Phượng Vũ Hoành lúc này mới hài lòng gật đầu: "Đoán đúng rồi."

"Phượng Vũ Hoành ngươi điên rồi phải không?" Trầm Ngư bỗng vọt đứng lên, mắt không dám tin nhìn vị Nhị muội này: "Ngươi có biết năm trăm lượng là bao nhiêu ngân lượng không? Ngươi có biết năm trăm vạn làm được bao nhiêu việc không? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại mang Phượng gia đi bán cũng không có giá năm trăm vạn đâu. Ngươi ra giá quá cao rồi!"

Cao sao? Kỳ thực đúng là đối với năm trăm lượng Phượng Vũ Hoành không hiểu gì cả. Nhưng suy nghĩ một chút, nếu là thế kỷ hai mươi mốt, năm trăm vạn đồng tiền đúng là không là gì, nhưng ở thời đại này một đồng cũng thực dụng hơn rất nhiều, nàng cũng đã từng tính, một đồng tiền ở Đại Thuận này có thể mua được rất nhiều thứ. Vậy đích xác là năm trăm vạn là rất nhiều.

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Trầm Ngư cảm thấy có thể thương lượng được vì thế lại nói một câu: "Nhị muội suy nghĩ thêm một chút, năm trăm vạn quả thực là quá bất hợp lý, ta quả thực là không thể lấy được số ngân lượng nhiều như vậy."

Cứ tưởng Phượng Vũ Hoành nghĩ thông suốt có thể hạ giá xuống nhưng trái lại nàng càng kiên định: "Năm trăm vạn, Đại tỷ nếu đồng ý, trước hết có thể đặt cọc, đợi tháng sau thân thể tỷ sạch sẽ ta sẽ làm phẫu thuật khôi phục cho tỷ."

"Sao lại đợi lâu như vậy?" Trầm Ngư chú ý trọng điểm lập tức trở lại: "Không làm được bây giờ sao?"

"Không được." Phượng Vũ Hoành lắc đầu: "Cái này thật sự là không được, tỷ vừa bỏ hải tử, điều kiện cơ thể không cho phép, tỷ cũng không muốn thất bại chứ hả?"

Trầm Ngư căn bản nghe không hiểu cái gì gọi là phẫu thuật, nhưng đôi khi nàng nói chuyện cùng Phụng Vũ Hoành nên giờ cũng đã lờ mờ đoán được. Nhưng cuối cùng hiểu thất bại là ý gì, nàng sốt sắng lắc đầu: "Không được, tuyệt đối không được thất bại."

"Vậy hãy ngoan ngoãn đặt cọc tiền trước đi." Nàng nói thật nhẹ nhàng, mặt cười ngây thơ, Phụng Trầm Ngư quả thực muốn đưa tay xé toạc mặt nàng. Tiếc là, không có bản lĩnh kia.

"Thật không thể thương lượng sao?"

"Một đồng cũng không được thiếu." Phụng Vũ Hoành kiên định, thậm chí đã bắt đầu tính toán xem nên dùng số ngân lượng này như thế nào.

"Vậy phải đặt cọc bao nhiêu?" Trầm Ngư không có biện pháp, mặc dù biết Phụng Cẩm Nguyên hiện tại cũng đang giúp nàng tìm thuốc, nhưng không thấy có chuyển biến, có thể thấy chuyện tiến hành không thuận lợi. Hơn nữa Thẩm gia cũng đang hành động, theo tin tức được truyền tới, sự việc có vẻ rất khó làm, loại thuốc kia trên nhân gian đã tuyệt tích, hay có thể nói là xưa nay chưa từng tồn tại, chẳng qua là truyền thuyết trong Hoa Lầu tửu truyền tới. Mà thật sự là Phụng Vũ Hoành cho nàng hy vọng, tiền đồ của nàng, cũng chỉ có thể dựa vào lần này.

"Một nửa." Phụng Vũ Hoành vừa nói xong đã hối hận rồi, đồ ngốc, số này không được. "Thôi quên đi, đặt trước hai trăm vạn! Tỷ giao trước hai trăm vạn tiền cọc, chờ tháng sau nguyệt sự qua rồi đưa nốt số còn lại rồi làm phẫu thuật."

"Được, người cho ta hai ngày... Không, một ngày, sau một ngày ta nhất định mang tiền cọc tới, hy vọng nhị muội nói lời giữ lời."

"Yên tâm, cảm tiền của người giúp người tiêu tai mà, Đại tỷ cứ chờ được rồi."

Lần này hai người có ước định, tâm Phụng Trầm Ngư cuối cùng cũng thả xuống. Sau khi ra khỏi Đồng Sinh Hiên, Trầm Ngư vừa đi vừa phân phó Ý Lâm nói: "Trở về báo tin cho cữu cữu, để hắn chuẩn bị trước cho ta hai trăm vạn, một tháng sau lại lấy ba trăm lượng."

Ý Lâm bị nàng dọa cho hoảng sợ: "Sao tiểu thư lại muốn lấy nhiều tiền như vậy?"

"Không nhiều." Trầm Ngư nhếch nhếch môi cười một nụ cười quý dị: "Nghe thì nhiều, nhưng so với những gì ta chuẩn bị thì không đáng là gì!"

Đúng vậy, nàng thật sự cảm thấy không nhiều. Năm trăm vạn có thể mua được sự trong sạch của nàng, đối với Trầm Ngư mà nói thật sự là việc tốt. Cứ tưởng rằng cuộc đời này của nàng đã kết thúc, lại không nghĩ rằng, nhà đầu Phụng Vũ Hoành kia lại có bản lĩnh như vậy. Hiện tại mấy trăm vạn thì tính là gì, chờ ngày nàng ngồi lên hậu vị, bao nhiêu ngân lượng nàng cũng sẽ trả lại.

"Ngân lượng này cứ coi như để tạm chỗ nhà đầu kia, ngân lượng của ta thì vẫn là của ta, sớm muộn gì cũng có ngày nàng ta phải trả lại cho ta. Ý Lâm, người nói với cữu cữu, năm trăm vạn này rất quan trọng với ta, tương lai mà thành đại sự, Trầm Ngư chắc chắn không quên đại ân của cữu cữu, nhất định chống đỡ và bồi dưỡng Thẩm gia."

Ý Lâm trong lòng hơi động, nhỏ giọng hỏi: "Là mua thuốc của Nhị tiểu thư sao? Nàng ấy cả loại thuốc đó cũng có?" Suy nghĩ thêm, lại nói: "Lần trước nhìn thấy Thẩm Tam lão gia, hắn còn nói loại thuốc kia vô cùng khó tìm, sao Nhị tiểu thư có được? Chúng ta ngàn vạn lần chớ bị nàng ta lừa."

"Sẽ không." Lần này Trầm Ngư cũng rất tin tưởng: "Thủ đoạn hành y của Phụng Vũ Hoành người thường tuyệt đối không thể so sánh, trừ Diêu thần y bồi dưỡng nàng từ nhỏ, còn có kỳ nhân Ba Tư để cho nàng không ít đồ tốt, nếu có kỳ vật thì chúng ta cũng không quá bất ngờ. Năm trăm vạn có thể chữa được tâm bệnh này của ta, quả nhiên đáng giá."

Ý Lâm không hỏi nữa, chỉ gật đầu một cái nói: "Nô tỳ nhớ rồi, sau khi đưa tiểu thư trở về nô tỳ lập tức liên lạc với Tam lão gia."

Qua một đêm, Trầm Ngư thật sự rất lo lắng, nàng kỳ thực rất sợ Thẩm gia không đưa năm trăm vạn lượng này cho nàng. Dù sao cái nàng hứa cũng chỉ là câu nói suông, ngày sau có thể thực hiện hay không còn phải coi thái độ của Phụng Cẩm Nguyên, coi hắn có thể vì nàng mà bày mưu tính kế không. Hiện tại quan hệ của Thẩm gia và Phụng gia căng thẳng như thế, vạn nhất Tam cữu cữu không tin nàng, vậy thì nàng chính là không thể trở mình.

Lo lắng không yên đến chạng vạng của ngày kế, rốt cuộc Ý Lâm dẫn theo một tên thị vệ đứng trước mặt nàng.

Trong lòng Trầm Ngư tim đập thình thịch, ngồi cũng ngồi không vững, liền trực tiếp đứng lên hỏi tên thị vệ kia: "Người là thị vệ của cữu cữu? Hắn trả lời thế nào?"

Tên kia là ám vệ của Thẩm Vạn Lương, đến Phụng phủ truyền tin cũng không phải một hai lần, trước đây là theo Thẩm thị còn bây giờ là theo Trầm Ngư.

Chỉ thấy hắn gật đầu, lấy từ trong áo ra vài tờ ngân phiếu, cũng không trực tiếp đưa, mà chỉ nói: "Chủ tử nói, hi vọng tiểu thư có thể nhớ kỹ lời hứa ngài đã nói, nếu trong tương lai đại sự thành, không nên quên Thẩm gia đã giúp đỡ người như thế nào, cũng không nên quên trong người ngài có một phần máu là của Thẩm gia."

Trầm Ngư trịnh trọng gật đầu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mấy tờ ngân phiếu kia. Đến khi đối phương giao ngân phiếu cho nàng, rốt cuộc nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Người trở lại nói với cữu cữu, Phụng gia đối xử với ta ra sao ta đều đã ghi trong lòng, thế nào cũng có ngày ta tính sổ với bọn họ! Mà Thẩm gia mới là nói tái sinh ra Phụng Trầm Ngư này, chắc chắn ta sẽ không bao giờ quên."

Người mặc áo đen kia gật đầu: "Có câu nói này của tiểu thư, chủ tử ắt sẽ yên lòng. Tiểu thư bảo trọng, thuộc hạ cáo lui." Vừa dứt lời, đã không thấy người đâu.

Trầm Ngư không chờ lâu, tự mình mặc áo choàng, hướng Y Lâm nói: "Đi Đồng Sinh Hiên."

Lúc các nàng đến đó, Phụng Vũ Hoành cũng vừa ăn cơm tối xong, đang cùng Vong Xuyên thương lượng qua mấy ngày nữa muốn tới Tiêu Châu một chuyến, đưa chút xiêm y cho Tử Duệ, cũng có thể nhìn mười mấy nha đầu kia được bồi dưỡng y học đến đâu rồi. Vong Xuyên vừa nghe vừa gật đầu: "Chờ đông tị xử lý xong, Thanh Ngọc cũng sẽ có thời gian rảnh, lúc đó nô tỳ sẽ khởi hành đi Tiêu Châu ngay. Mặt khác, Phụng tướng đã nhận lệnh từ triều đình làm khâu sai đại thần, ít ngày nữa sẽ tới phía Bắc tự mình chỉ huy cứu tế. Chuyến đi này, nhanh nhất cũng phải mất nửa năm mới về được."

"Phía Bắc?" Phụng Vũ Hoành nghĩ một lát, lại hỏi Vong Xuyên: "Thật sự là Phụng Cẩm Nguyên chủ động xin đi cứu tế?"

Vong Xuyên nói: "Trong triều có người của điện hạ, theo như tin tức nhận được, lúc đó xác thực là Phụng tướng chủ động xin đi cứu trợ phía Bắc, hơn nữa còn đốc sức thuyết phục Hoàng thượng đồng ý."

Phụng Vũ Hoành khoát tay ngăn lại, ra hiệu Vong Xuyên đừng nói nữa, nàng nhìn thấy Phụng Trầm Ngư cùng Y Lâm hai người đang đi về phía bên này.

Nàng cũng chẳng biết vì sao, khi nghe nói Phụng Cẩm Nguyên chủ động xin đi cứu tế phía Bắc, cứ cảm thấy sự việc có gì đó không đúng. Cái mũi nhạy bén của nàng ngửi thấy có mùi âm mưu nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu, nhất thời nghĩ không ra...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 199: Phụ thân, người tính thế có vẻ không đúng nhỉ?

Editor: Bell Huỳnh

Sau khi Trầm Ngư đưa ngân phiếu hai trăm vạn cho Phụng Vũ Hoành cũng không nén lại Đồng Sinh Hiên, thậm chí cũng không cùng Phụng Vũ Hoành viết chứng từ. Không phải là nàng tin tưởng đối phượng mà là nghe được tiểu nha đầu ở Đồng Sinh Hiên nói: "Lão gia đang đi về phía này à?"

Nàng không biết Phụng Cẩm Nguyên đến đây làm gì, nhưng Trầm Ngư tuyệt đối không muốn để Phụng Cẩm Nguyên biết nàng dùng ngân lượng của Thẩm gia để giải quyết việc của mình. Bên phía Phụng Cẩm Nguyên vẫn còn cần gấp một trăm vạn lượng, nếu như để hắn biết chắc chắn sẽ lấy ngân lượng đi.

"Đây là đặt cọc hai trăm vạn lượng, chuyện của chúng ta coi như đã định chưa?" Trầm Ngư vội vã đứng dậy hỏi Phụng Vũ Hoành.

"Chắc chắn rồi." Phụng Vũ Hoành gật đầu, sau đó lại nhắc nhở nói: "Nhưng nếu tới lúc đó tỳ không mang đủ ba trăm vạn lượng còn lại thì không những ta không trị bệnh cho tỳ mà hai trăm vạn lượng này cũng coi như mất."

Phụng Trầm Ngư khẽ cắn răng, chỉ nói: "Ngươi yên tâm, về chuyện tiền nong ta sẽ không thiếu ngươi." Lại nhìn về phía trước cửa, bắt đầu đi hỏi: "Chỗ này của ngươi còn đường khác để đi ra không?"

Phụng Vũ Hoành hướng Hoàng Tuyền liếc mắt ra hiệu, Hoàng Tuyền tiến lên hai bước nói: "Đại tiểu thư xin theo nô tỳ đến đây, nô tỳ đưa người đi qua cửa lớn."

Bên này người vừa đi, không lâu sau Thanh Sương đến báo: "Phụng lão gia đã ở chính sảnh chờ người, phu nhân cũng đang ở đó."

Phụng Vũ Hoành không chờ thêm, mang theo Vong Xuyên vội vã đi tới đại viện.

Lúc các nàng đến đó, Phụng Cẩm Nguyên đang ngồi ở tiền sảnh, bưng một chén trà oán trách Diêu thị: "Tuy nói hai người chúng ta đã hòa ly, nhưng tốt xấu gì cũng là phu thê nhiều năm như vậy, lão thái thái còn đang bệnh nặng, ngươi thì hay rồi, bao nhiêu ngày như thế vẫn không qua hỏi thăm được một câu?"

Diêu thị nhìn Phụng Cẩm Nguyên, chỉ cảm thấy người này đặc biệt tới đây không phải là để gặp mình, chính hắn cũng đã nói là hai người bọn họ đã hòa ly, có ai từng nghe nói hai người sau khi hòa ly vẫn phải qua lại không? Có ai từng nghe sau khi hòa ly mà vẫn phải tới hỏi thăm mẹ chồng không?

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Diêu thị, Phụng Cẩm Nguyên vẫn còn chưa nguôi giận: "Thái độ này của ngươi là ý gì?"

Diêu thị rốt cục trở mặt —— "Thái độ của ta đối với ngươi không tốt thì đã sao. Thừa tướng đại nhân, giữa ta với ngươi đã không có bất cứ quan hệ gì, hôm nay ngươi tới đây, ta có thể cho ngươi ghé để ngồi cũng như cho ngươi trà để uống là đã nhân từ với ngươi, nếu như không phải hôm nay ngươi tới

tìm A Hoành thì ngay cả cánh cửa này người cũng đừng hòng bước qua!"

Nếu là Diêu thị của trước đây chắc chắn sẽ không dám nói chuyện kịch liệt như thế này, nhưng đi theo Phụng Vũ Hoành lâu rồi, cũng học tập không ít từ nàng. Hơn nữa từ lúc hồi kinh đến giờ, Diêu thị nhận ra được Phụng Cẩn Nguyên càng ngày càng quá đáng, nàng tự cảm thấy lúc trước bản thân quả thực mất bị mù. Phụ thân Diêu lão gia khôn khéo như thế, nhưng cũng có lúc hồ đồ, đó chính là gã nữ nhi bảo bối của mình cho Phụng Cẩn Nguyên.

Lời nói của Diêu thị làm Phụng Cẩn Nguyên xém chút không nén được lửa giận, bị một nữ nhân hạ thấp như vậy, sao hắn có thể cứ nhiên ngồi đây chịu đựng, rốt cuộc là sao đây?

Vừa nghĩ tới đó, hắn bỗng nhiên đứng dậy, dằn mạnh chén trà xuống bàn, xoay người đi ra ngoài.

Diêu thị căn bản không cản, thậm chí còn không chút khách khí nói: "Không tiễn."

Phụng Cẩn Nguyên đứng là tức đến bể phổi, đã có ý nhanh chóng rời khỏi Đồng Sinh Hiên, cái chỗ chết tiệt này hắn một khắc cũng không muốn ở lại.

Bước chưa được hai bước, đã thấy Phụng Vũ Hoành mang theo nha đầu từ bên ngoài đi vào. Nhìn thấy thì liền ngạc nhiên, nữ nhi này của hắn trở mặt càng dễ nhìn, đặc biệt là cặp mắt kia luôn lộ ra mấy phần linh khí khiến người khác càng nhìn càng thích.

Đột nhiên hắn lại nghĩ tới mục đích hôm nay tới đây, liền dừng bước.

Phụng Vũ Hoành đương nhiên là nghe được cuộc đối thoại của hai người, lúc này thấy Phụng Cẩn Nguyên không đi, không khỏi buồn bực hỏi: "Chẳng phải phụ thân muốn đi sao? Vừa vặn A Hoành muốn cùng mẫu thân nói chuyện, phụ thân đi thông thả, không tiễn."

Phụng Cẩn Nguyên bị nàng làm cho ở cũng không được mà đi cũng không xong. Trong lúc nhất thời phải đứng tại chỗ không biết làm thế nào mới phải.

Diêu thị là người hiểu biết, đương nhiên nhìn ra được người này nhất định tìm Phụng Vũ Hoành có chuyện, vì thế chủ động nói: "A Hoành, ta cũng mệt rồi, người ở lại đi, chỉ cần không giữ lại dùng bữa, hắn muốn ngồi bao lâu thì tùy, nương thân phải đi nghỉ ngơi."

Phụng Vũ Hoành cười phá lên, thật muốn vì lời nói của Diêu thị cho một like. Nàng hoạt bát hướng Diêu thị nháy mắt mấy cái, cười duyên nói: "Mẫu thân yên tâm, cơm tối chúng ta đã ăn rồi, ở trừ phòng cũng chẳng còn đồ ăn dư thừa gì đâu."

Diêu thị gật đầu, không hề liếc mắt nhìn Phụng Cẩn Nguyên, mang theo nha đầu rời đi.

Phụng Vũ Hoành lúc này mới đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, sau đó hướng Phụng Cẩn Nguyên nói: "Phụ thân đừng đứng nữa, ngồi đi."

Phụng Cẩn Nguyên không quen kiểu nói chuyện này, nhìn Phụng Vũ Hoành ngồi ghế trên, mà bản thân mình ngồi ở dưới, cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Nhưng hắn không có lập trường. Đừng nói là hôm nay tới đây vay tiền, chủ nhà là huyện chủ, nói đây là Huyện chủ phủ, hắn có tư cách gì yêu cầu ngồi ghế trên?

Bất đắc dĩ trong lòng than một tiếng, nâng chén trà trên bàn lên tiếp tục uống, đối với lời nói muốn nói cũng cảm thấy khó mà mở miệng.

Phụng Vũ Hoành cũng không biết vị phụ thân đại nhân này tìm nàng rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ là từ thần thái của đối phương có thể nhìn ra, sợ là có chuyện muốn cầu cạnh nàng, bằng không thái độ của hắn cũng không khó xử như vậy.

Nàng cũng không hỏi, bèn ngồi đợi, Phụng Cẩn Nguyên uống sạch trà, liền gọi hạ nhân lại châm trà, tổng cộng uống ba tách trà, Phụng Cẩn Nguyên rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: "Vi phụ... Là tới mượn ngân lượng."

"Cái gì?" Phụng Vũ Hoành thoáng cái rất vui, Phụng Cẩn Nguyên tìm nàng vay tiền?

"Người phản ứng như vậy là có ý gì?" Phụng Cẩn Nguyên có chút không tình nguyện, nữ nhi này của hắn thế nào cũng không thể nể mặt hắn một chút nào sao? "Hiện tại vi phụ quả thực cần một số tiền để làm việc, không còn cách nào nên mới đến tìm người. . . Nếu như người không cho mượn, nói một tiếng là được."

Phụng Vũ Hoành cố nín cười, hỏi lại Phụng Cẩn Nguyên: "Phụ thân muốn mượn ít nhiều? Để làm gì? Thân là chủ nợ ta cũng phải có quyền được biết chứ?"

Chủ nợ?

Phụng Cẩn Nguyên quả thực muốn biến ra khỏi đây.

Lời đã nói, nên không thể bỏ dở nửa chừng, hắn nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, lại nói: "Vi phụ mượn ngân lượng là có chỗ để dùng, cái này người không cần biết. Còn về mượn bao nhiêu thì... một trăm vạn lượng."

Hắn đã nói xong, quan sát cẩn thận phản ứng của Phụng Vũ Hoành. Phụng Cẩn Nguyên vào giờ phút này rất sợ Phụng Vũ Hoành nói với hắn nàng không còn tiền, hai tiếng này quả thực là đau không chịu nổi! Hiện tại nha đầu này là nhân vật có tiền nhất Phụng gia, nếu như ở đây cũng không có một trăm vạn lượng thì quả thực hắn sẽ phải thất hứa với Tam hoàng tử.

May mà Phụng Vũ Hoành không làm hấn thất vọng, hơn nữa còn nói rõ ràng: "Ngân lượng thì nữ nhi có, chỉ là phụ thân cũng biết tất cả số đó là do Ngự vương điện hạ cho, tương lai mấy thứ này cũng là hồi môn mà nữ nhi chuẩn bị cho bản thân. Chẳng qua nếu phụ thân đã mở lời thì nữ nhi cũng không thể nói không được, nếu như mọn thì định khi nào trả?"

Phụng Căn Nguyên rất vui, chỉ cần nàng đáp ứng cho mọn, những chuyện khác cũng dễ nói hơn.

"Thời hạn hai năm, chờ tới lúc ngươi mười lăm tuổi, vì phụ sẽ trả lại số ngân lượng này."

Phụng Vũ Hoành sùng sờ: "Phụ thân, người tính thế thì có vẻ không đúng nhỉ?"

"Hử?" Phụng Căn Nguyên cũng sùng sờ: "Sao lại không đúng?"

"Người xem a!" Nàng đếm trên đầu ngón tay cho Phụng Căn Nguyên thấy: "Hiện tại nữ nhi có một trăm vạn lượng, nếu để số tiền này vào tiền trang mỗi tháng sẽ có lợi tức, nhiều đó lợi tức cũng đủ cho bọn hạ nhân Đồng Sinh Hiên ăn uống. Hiện tại ta mang số này cho phụ thân mọn, thời hạn lại còn là đến lúc ta mười lăm tuổi, ta cho mọn một trăm vạn, nhận lại cũng chỉ có một trăm vạn, thế chẳng phải mỗi tháng ta bị mất một phần lời rồi sao? Không được, không được, nếu là như thế, nữ nhi không cho mọn."

Phụng Căn Nguyên suốt nửa tức học máu, nghĩ ngươi đã là huyện chủ có đất phong chút lời ấy cũng tính sao?

Kết quả hấn chưa kịp nói, chợt nghe Phụng Vũ Hoành bồi một câu: "Tiền của huyện chủ cũng không dư nhiều, tất nhiên là phải tính toán!"

"Được." Hấn cố nén dưới tức giận, hỏi Phụng Vũ Hoành: "Vậy ngươi muốn bao nhiêu?"

"Cứ theo như tỉ lệ của tiền trang là được." Phụng Vũ Hoành trông có vẻ thoải mái: "Ngoài ra, món tiền lớn thế này, phụ thân không thể lấy là lấy được, lập văn tự đi."

"Được." Cái này Phụng Căn Nguyên cũng có thể chấp nhận. Cùng nữ nhi này nói chuyện y hệt như đang bàn chuyện làm ăn, giấy trắng mực đen, rất rõ ràng. "Cho người mang giấy mực lên đi!"

Phụng Vũ Hoành khoát tay cho Vong Xuyên lui xuống chuẩn bị. Lúc quay trở lại đã cầm theo giấy bút.

Phụng Căn Nguyên đứng lên, đi tới cầm bút mực bên cạnh, đang chuẩn bị viết lại nghe Phụng Vũ Hoành cản lại: "Chậm đã."

"Lại có gì chuyện?" Phụng Căn Nguyên rất sợ nói chuyện cũng nàng, mắt thấy sắp cầm được một trăm vạn lại vượt mất, vậy thì công sức này giờ gắng gượng nói chuyện với nàng đều sẽ đổ sông đổ bể.

Phụng Vũ Hoành đứng lên đi về phía trước, mãi đến khi đến bên cạnh Phụng Căn Nguyên, nhú mày trong chốc lát, mới nói: "Một trăm vạn quả thực rất nhiều."

"Lời đã nói ra như bát nước hắt đi, ngươi đường đường là Huyện chủ chẳng lẽ còn muốn đổi ý?" Hấn có chút gấp, tiền đã tới tay không thể để mất.

Cuối cùng nhìn thấy Phụng Vũ Hoành lắc đầu, chợt nghe nàng nói: "Cái đó thì không hấn, cho mọn thì chắc chắn cho có bao giờ ta nuốt lời đâu? Chỉ là một trăm vạn thật sự quá nhiều, chỉ dựa vào một tờ văn tự mà cho mọn, thì thấy trong lòng không yên, đúng không?"

Phụng Căn Nguyên cũng cảm thấy bất đắc dĩ: "Ta đường đường thừa tướng một triều, lại là cha của ngươi, chẳng lẽ còn đi gạt ngân lượng của ngươi sao?"

"Tất nhiên phụ thân sẽ không." Nàng cười nói: "Nhưng A Hoành chỉ là tiểu nữ tử, tiểu nữ tử có tâm tư của tiểu nữ tử, đành lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, quả thực đáng xấu hổ. Nhưng chuyện gì cũng sẽ có nếu như, nếu như đến lúc đó phụ thân không thể trả nổi số ngân lượng này, A Hoành nên làm thế nào bây giờ? Ngự vương điện hạ sớm đã nói, chờ nữ nhi đến tuổi cập kê liền thành phụ hoàng chủ hôn, nếu như chỗ ngân lượng này đến lúc đó không thể thu về được thì đúng là xấu hổ."

Phụng Căn Nguyên sắp đặt bút xuống, cũng không còn biện pháp: "Vậy ngươi nói xem bây giờ nên làm gì?"

Phụng Vũ Hoành nghĩ một lát: "Thường thì nói, mọn số ngân lượng lớn như vậy thì cần dùng thứ gì có giá trị ngang ngửa để đặt cọc, như thế thì bên cho mọn mới có thể yên tâm được, phụ thân thấy có đúng không?"

"Ngươi muốn thế nào?" Phụng Căn Nguyên bị nàng nói đến phát bực, lại ngẫm hình như mình không có cái gì đáng một trăm vạn lượng.

"Phụ thân nên dùng thứ gì đó để đặt cọc đi chứ?" Trong mắt Phụng Vũ Hoành lóe lên, khóe môi hiện lên nụ cười.

Phụng Căn Nguyên nhìn nàng cười như thế liền cảm thấy đau đầu, nha đầu này đi theo Cửu Hoàng từ một thời gian, nói chuyện cùng phụng thức biểu đạt gần giống như đúc.

Hấn lui về sau hai bước, tránh cái loại áp lực vô hình của Phụng Vũ Hoành, hỏi ngược lại nàng: "Ngươi muốn thế nào?"

Phụng Vũ Hoành không nói gì, chỉ là cất bước hướng ra ngoài cửa. Phụng Căn Nguyên khó hiểu, nhanh chóng đi theo, hai người nhìn vào trong viện,

chỉ thấy hai mắt nàng hướng về phía Phụng phủ.

Trong lòng Phụng Cẩm Nguyên căng thẳng, chợt nghe nữ nhi này mở miệng: "Không bằng, lấy Phụng phủ ra đặt cọc đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 200: Kiểm bọn rồi

Editor: Bell Huỳnh

"Tuyệt đối không được!" Phụng Cẩm Nguyên ngay lập tức trở mặt: "Nói đi nói lại thì ngươi vẫn đề ý tới Phụng phủ? Trong phủ có bao nhiêu người ngươi có biết không? Ngươi lấy Phụng phủ đi rồi thì bọn họ phải làm sao? Tổ mẫu ngươi thương ngươi như thế sao ngươi không suy nghĩ cho người?"

Phụng Vũ Hoành nhìn người phụ thân trước mắt đang tức giận đến đỏ cổ, đặc biệt buồn bực hỏi hân: "Hóa ra phụ thân không định trả một trăm vạn lượng này à?"

"Sao ta lại không trả? Lúc nào nói là không trả hả?"

"Nếu đã trả, thì phụ thân lo Phụng phủ làm gì? Lúc phụ thân trả ngân lượng, ta trả lại khế đất, hai bên song phẳng, không ai nợ ai, không phải sao?"

"Chuyện này..." Phụng Cẩm Nguyên bị lời nói của nàng ngăn lại, nói cho cùng cũng có lý. Nhưng dù nói thế nào, bắt hân lấy khế đất của Phụng phủ làm đặt cọc, vẫn là làm khó hân. "Ngươi đòi điều kiện khác đi, khế đất thì không được."

Phụng Vũ Hoành than nhẹ, nói: "Xem ra, phụ thân không có ý trả lại số ngân lượng này, bằng không sẽ không tính toán như thế. Đúng là tổ mẫu thương A Hoành thật, A Hoành sao có thể lấy chỗ ở của người được? Chỉ là sợ Cửu điện hạ hỏi tới một trăm vạn này, thì ta còn có đường trả lời."

Phụng Cẩm Nguyên không nói, nhìn về phía Phụng phủ bắt đầu suy nghĩ.

Một trăm vạn lượng chẳng phải là con số nhỏ, tuy nói Thẩm gia trước đây đã cho Phụng gia rất nhiều ngân lượng nhưng vẫn không thể so sánh Phụng Vũ Hoành với Thẩm gia. Thẩm gia là người làm ăn, vốn đại tài khí thô, mà Phụng Vũ Hoành nói đúng, ngân lượng của nàng tất cả là từ Ngự vương phủ, vạn nhất người ta tính toán thì quả thật là không tốt. Huống chi, một khi làm lớn chuyện, hân không thể nói là hân mượn một trăm vạn cho Tam Hoành tử dùng chứ?

Vừa nghĩ như thế, cũng hạ quyết tâm, thu hồi lại ánh mắt rồi gật đầu, nói: "Được rồi, phụ thân đáp ứng ngươi, nhưng ngươi phải bảo đảm ngày sau khi ta trả ngươi ngân lượng, ngươi phải trả khế đất lại."

"Một lời đã định!" Phụng Vũ Hoành lộ ra mặt cười: "Nếu phụ thân không yên tâm, có thể đem giấy nợ đến quan phủ lập án sẵn."

"Không cần." Phụng Cẩm Nguyên vung tay lên, xoay người vào trong nhà: "Bây giờ ta viết giấy cho ngươi, khế đất thì ở Tùng viên, chốc nữa ta sẽ đi lấy rồi mang tới cho ngươi, tới lúc đó thì giao ngân lượng cho ta là được."

"Đó là đương nhiên." Phụng Vũ Hoành nhìn Phụng Cẩm Nguyên viết giấy nợ cùng lăn dấu tay, lúc này mới gật đầu: "Nữ nhi sẽ ở đây chờ phụ thân mang khế đất trở lại."

Phụng Cẩm Nguyên không nói gì nữa nhưng cắt rất kỹ giấy nợ vào trong người, rồi mang theo người hầu rời khỏi.

Thấy hai người hân đã đi xa, Vong Xuyên lúc này mới bội phục mở miệng khen: "Nô tỳ thật là bội phục tiểu thư, bên ngoài xử lý đông tai là dùng một trăm vạn lượng của Phụng Trầm Ngự. Bây giờ Phụng tướng mượn một trăm vạn lượng vẫn là dùng ngân lượng của Phụng Trầm Ngự, xài đi xài lại, tiểu thư ngài chẳng bỏ ra đồng nào, còn kiếm được lời."

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Đương nhiên."

"Tại sao tiểu thư lại muốn nhiều ngân lượng như vậy?" Vong Xuyên không hiểu, Đồng Sinh Hiên không thiếu tiền a, Ngự vương phủ lại càng không thiếu tiền a?

Phụng Vũ Hoành bắt đầu dĩ cười khổ: "Bởi vì Hoành thượng ban cho ta đất phong, thế nhưng ta nghe Thát ca nói, trừ phi ta định cả đời này không tới đó, bằng không ta nhất định phải dùng một món tiền lớn để bù vào." Nói rồi lại nghĩ: "Cái quặng mà Tam điện hạ tặng cho sắp tới cho người qua nhìn thử một chút. Chuyện này ta cũng không hiểu lắm, chờ Huyền Thiên Minh quay trở lại, ngươi nhắc ta nói hân phái người đến trông coi."

Vong Xuyên gật đầu: "Nô tỳ nhớ rồi. Kỳ thực cái quặng đó tiểu thư không cần quá bận tâm, Tam điện hạ kinh doanh nó đã nhiều năm như vậy, cũng sớm tạo thành nề nếp, cho dù không ai quản thì nó cũng sẽ tự phát triển."

Lúc này Phụng Vũ Hoành mới yên lòng lại.

Sau một canh giờ, Phụng Căn Nguyên lần nữa trở lại, tự mình giao khế đất Phụng phủ và tờ biên nhận cho Phụng Vũ Hoành, Phụng Vũ Hoành mang một trăm vạn lượng bằng ngân phiếu đưa cho hắn.

Hai người đồng ý là ngày Phụng Vũ Hoành cập kê sẽ mang mọi thứ giải quyết sòng phẳng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thanh Sương đến trước mặt Phụng Vũ Hoành nói với nàng: “Phụng phủ cho người qua thỉnh tiểu thư đến Thư Nhã viện một chuyến, nói là Phụng lão gia cho mời tất cả mọi người đến có chuyện muốn thông báo.”

Vong Xuyên nhanh chóng lấy một cái áo khoác thật dày phủ thêm cho nàng: “Bên ngoài càng ngày càng lạnh, tiểu thư cẩn thận đừng để bị cảm lạnh.”

Hai người một trước một sau ra khỏi Đồng Sinh Hiên, bởi vì Đồng Sinh Hiên ở khá xa, vốn tưởng rằng nàng là người đến chậm nhất, không nghĩ tới, Hàn thị cùng Phần Đại đến muộn hơn nàng một nén nhang.

Phụng lão thái thái đã ngồi ở trên ghế, chỉ là Triệu ma ma vẫn phải đỡ, phía sau còn có lót hai cái gối cứng.

Hôm nay lão thái thái trừ Phụng Vũ Hoành ra, thì nhìn tôn nữ nào cũng không chớp mắt, Tường Dung thì miễn cưỡng có thể chấp nhận nhưng đối với Trầm Ngư và Phần Đại thì ghét bỏ, ngay cả Trầm Ngư vì muốn lấy lòng nàng mà tự mình dâng trà, nàng cũng không thèm để ý quay mặt đi chỗ khác. Người khác nhìn thì không có thấy có điều kỳ lạ, nhưng trong mắt Thẩm Thanh thì lại khác, nhìn thấy như thế trong lòng hắn tràn đầy oán giận.

Không ngờ biểu muội của hắn ở Phụng gia sống những ngày tháng như thế, Thẩm gia còn nói Trầm Ngư là hy vọng của Phụng gia, cho dù thế nào Phụng gia cũng sẽ đối xử tốt với nàng, bây giờ căn bản không phải như thế.

“Ái chà, lão thái thái đã có thể ngồi được rồi? Xem ra Nhị tiểu thư vừa hồi phủ đã có thể giải ưu cho lão thái thái!” Hàn thị vừa tiến vào sảnh liền bắt nhịp nói một câu, sau đó nhìn thử nét mặt ủy khuất của Trầm Ngư, đắc ý cười cười, đẩy Phần Đại ngồi xuống bên cạnh. “Trước đây cứ cảm thấy Đại tiểu thư cao cao tại thượng không dễ tiếp xúc, giờ đã là thứ nữ, làm người khác cảm thấy dễ gần gũi.”

Lúc Hàn thị nói chuyện, mặt mang theo nét cười, có cảm giác thấy Trầm Ngư sang bắt quàng làm họ nhưng câu vừa rồi nghe thế nào cũng làm người khác cảm thấy không thoải mái.

Trầm Ngư tức giận đến hai tay xoắn sát khăn, cố gắng không chế để chính mình xung đột với Hàn thị, bởi vì nàng biết, nàng tuyệt không thể ở trước mặt lão thái thái và Phụng Căn Nguyên lại phạm sai lầm, nàng phải trở lại là Phụng Trầm Ngư của trước đây như vậy mới có thể khiến mọi người dần dần quên lãng chuyện kia.

Lão thái thái không thích nghe Hàn thị nói chuyện, thấy hai mẹ con này tới cũng không thỉnh an mình, chớp mắt đã ngồi xuống bên cạnh Trầm Ngư liền lúi ra lúi rúi nói không dứt, trong lòng không khỏi buồn bực, liền trách mắng: “Một chút quy củ cũng không có, thật không biết người như ngươi đến cùng là dựa vào cái gì có thể vào Phụng gia ta! Căn Nguyên!” Nàng trừng mắt với Phụng Căn Nguyên: “Nàng ta là thiếp của ngươi, ngươi hẳn là nên dạy bảo lại nàng ta, thật là!”

Phụng Căn Nguyên gật đầu với lão thái thái, lại nhìn về phía Hàn thị, sắc mặt âm trầm, làm gì còn đáng vẻ từng sủng ái trước đây?

“Hàn thị, ngươi có thể vào Phụng gia không những không có lòng cảm kích mà còn có thể gây sóng gió như vậy, ngươi có cảm thấy ta đối với ngươi còn quá khoan dung không?” Lúc nói chuyện Phụng Căn Nguyên còn liếc nhìn Phần Đại: “Quy củ trong phủ chúng ta xem như thả lỏng, để hai tử thiếp sinh cho thiếp nuôi, ngươi nhìn xem, ngươi đem Phần Đại nuôi thành dạng gì?”

Hàn thị bị Phụng Căn Nguyên nói một tràng, nghẹn trong lòng, nhưng không dám cãi lại, tiến đến khom người với lão thái thái, lên tiếng: “Thiếp thân thỉnh an lão thái thái.” Sau đó, tự mình đi qua một bên ngồi xuống.

Phần Đại tuổi còn nhỏ nhưng tâm tính kiêu ngạo, không phục lời nói vừa rồi của Phụng Căn Nguyên, thế nhưng không dám phản bác quá trắng trợn, chỉ lầm bầm câu: “May mà chưa để cho mẹ cả nuôi, thử nhìn xem nàng ta nuôi lớn hai thứ gì?”

Tuy nói nhỏ thế người khác không nghe, nhưng Phụng Trầm Ngư ngồi kế bên lại nghe rất rõ, tâm lại nghĩ đến chuyện xảy ra ở Phụng Đồng huyện, tức giận đến nghiêng răng run cả lên.

Thẩm Thanh đứng ngay bên cạnh Phụng Căn Nguyên, rất cung kính, ngồi cũng không ngồi. Thứ nhất, hắn chỉ có tư cách là khách, vừa đến đã chào hỏi lão thái thái, thứ hai, đối với mọi người trong phủ hắn cũng đã gặp một lần. Sớm nhìn thấy Trầm Ngư bị ủy khuất, trong lòng nóng nảy, nhưng đối với trong phòng toàn nữ nhân, hắn căn bản không thể chen miệng vào.

Phụng Vũ Hoành nhìn đáng vẻ đó của Trầm Ngư, kỳ thực ngẫm lại, nàng ta cũng rất đáng thương, tuổi còn nhỏ như vậy mẫu thân đã mất, ca ca lại làm chuyện như thế với mình, trong gia tộc không có tình người này, cho dù có một ngày bị người khác tính kế cũng không biết ai hại.

Nhưng nàng sẽ không thương hại Trầm Ngư, kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận, nếu không phải trước đó nàng ta tạo quá nhiều nghiệt thì làm sao lại có kết cục như hôm nay? Huống chi... Phụng Vũ Hoành nàng tuyệt đối sẽ không cho Trầm Ngư có thể yên ổn sống, nàng ta chỉ là nhân nhượng trong lúc đợi nàng giúp chữa khỏi thân thể trở lại thành bạch lân nữa, chỉ sợ đến lúc đó, người nàng ta hại đầu tiên sẽ là nàng (PVH).

Lão thái thái nhìn một đám hậu bối ngồi phía dưới, mỗi người một ý, trong mắt người nào cũng chứa sát khí, nhìn ai cũng không thuận mắt.

Trong lòng nàng đau đớn, đều là con cháu Phụng gia, cùng huyết thống, mà sao cứ như kẻ thù không đội trời chung?

Kim Trân ngồi ở vị trí cuối cùng dành cho thất thiếp, nhìn thần sắc của lão thái thái, lại nhìn thấy sắc mặt tức giận của Phụng Cẩm Nguyên, cảm thấy mình nên nói gì đó, vì thế ho nhẹ, mở miệng nói: “Lần thiên tai này, nhờ Nhị tiểu thư bỏ ra ngân lượng để trấn an, lão gia ở trên triều cũng được hoàng thượng khen ngợi, lại được phong làm khâm sai, ngày mai sẽ đích thân đi Bắc giới cứu trợ, đây vốn là việc vinh quang, chúng ta hẳn là nên chúc mừng lão gia mới đúng.”

Lão thái thái cuối cùng cũng nghe được một câu dễ nghe, vội gật đầu nói: “Kim Trân nói đúng, lần này phủ chúng ta đích thực là nhận được lời khen của thánh thượng, hôm nay Cẩm Nguyên được Hoàng thượng đặc biệt cho phép không cần thượng triều, toàn tâm chuẩn bị cho chuyến đi Bắc giới. Nhưng nói đến công lao, thì đương nhiên là phải cảm tạ A Hoàn!”

Lão thái thái cười vui hơn hờn nhìn về phía Phụng Vũ Hoàn, nhìn như thế nào cũng thích. Đứa cháu gái này không chỉ y thuật cao minh, được tâm nàng nhất lại còn biết suy nghĩ cho đại cuộc. Kinh thành sau một đợt đông tai, nàng có thể bỏ ra tiền tài cứu trợ dân bị nạn, chuyện này quả thật là trực tiếp giúp Hoàng thượng giải quyết phiền não. Nghe nói trên triều Hoàng thượng chỉ đích danh khen Phụng Cẩm Nguyên sinh được một nữ nhi tốt, lão thái thái cảm thấy đây mới là phong độ mà dòng chính nữ Phụng gia nên có.

Không khỏi liếc mắt nhìn Trầm Ngự, không nhịn được nói: “Ngươi cũng từng làm đích nữ vài năm, nhìn thử xem, Nhị muội ngươi hôm nay làm như thế nào? Đây mới gọi là dòng chính nữ!”

Lừa giận trong lòng Trầm Ngự vọt lên, mắt thấy sắc mặt nàng thay đổi, Ý Lâm đứng bên cạnh nhanh chóng chọc cánh tay nàng, liếc mắt ra hiệu với nàng, lúc này Trầm Ngự mới bừng tỉnh, mau chóng trả lời: “Tổ mẫu dậy rất đúng, trước kia là do Trầm Ngự quá không hiểu chuyện.”

Nhiều năm như vậy Phụng Trầm Ngự luôn nói như thế, nhưng từ lúc Phụng Vũ Hoàn hồi kinh, thì tâm tình của nàng (TN) càng ngày càng không thể khống chế được, thường xuyên lộ ra bản tính thật trước mặt người khác, hơn nữa sau khi phát sinh chuyện ở Phụng Đông huyện, tất cả mọi người đều đã nhanh chóng quên đi gương mặt bề bộn vốn có của nàng. Trước mắt thấy nàng đột nhiên khôi phục đáng dấp như vậy, không khỏi sùng sốt.

Không chỉ lão thái thái sùng sốt, Phụng Phấn Đại cũng buồn bực nhìn thoáng qua Trầm Ngự, phải chăng Đại tỷ uống nhầm thuốc? Ý của nàng chẳng phải là chịu thua Phụng Vũ Hoàn sao?

Trầm Ngự cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng. Ý Lâm nhắc nhở rất đúng, nàng không thể lại để giống như trước kia bị bức đến đường cùng, càng không thể trở mặt với Phụng Vũ Hoàn vào lúc này, chung quy phải sống qua tháng này, chỉ cần chuyện này thành công, nàng sẽ không cần sợ ai cả.

Lúc này, Kim Trân dẫn đầu đứng lên, hướng Phụng Cẩm Nguyên uyển chuyển bái hạ: “Thiếp thân chúc mừng lão gia vì được phong làm khâm sai, mong lão gia chuyến này được thuận lợi, vinh danh trở về.”

Những người khác cũng thay nhau đứng dậy bái, cũng chúc Phụng Cẩm Nguyên xuất hành thuận lợi, chúc đến trên mặt lão thái thái cùng Phụng Cẩm Nguyên lộ mặt cười.

Phụng Vũ Hoàn khẽ quay đầu lại nhìn Phụng Cẩm Nguyên, chỉ cảm thấy đằng sau nụ cười của vị phu thân này dường như ẩn chứa âm mưu gì đó, cảm giác âm mưu chớm nở càng ngày càng lớn thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 201: Có một loại người chỉ có thể dựa vào kẻ đơn

Editor: Bell Huỳnh

Vong Xuyên nhận ra được Phụng Vũ Hoàn có chút không thích hợp lắm, nâng nàng dậy nhỏ giọng hỏi một câu: “Tiểu thư sao vậy?”

Phụng Vũ Hoàn lắc đầu, chỉ nói: “Không có chuyện gì.”

Hàn thị không ngờ Phụng Cẩm Nguyên ngày mai đã xuất phát, nhất thời cảm thấy tin này quá đột ngột, có chút khó khăn mà tiếp nhận, buột miệng hỏi câu: “Lão gia đi bao lâu thì mới trở về?”

Phụng Cẩm Nguyên nghĩ một lát, nói: “Sớm nhất là trước năm mới. Từ kinh thành đến Bắc giới đường rất xa, hiện giờ tình hình ở Bắc giới như thế nào còn chưa rõ.” Nói xong, nhìn Thẩm Thanh, sau đó nói với lão thái thái: “Thanh nhi lần này tới kinh đô là khảo thí, mong mẫu thân chiếu cố nhiều hơn.”

Thẩm Thanh nghe Phụng Cẩm Nguyên nhắc tới hân, mau chóng vọt tới trước mặt lão thái thái hành đại lễ: “Thẩm Thanh bái kiến lão thái thái.”

Lão thái thái đã sớm biết Thẩm Thanh đến Phụng phủ, muốn nói trước đây hân đã từng đến, trong ba năm Phụng Vũ Hoàn không ở kinh thành,

Thẩm Thanh thật sự ở trong phủ thời gian ngắn, suốt ngày đi theo Phụng Căn Nguyên nghiên cứu học thuật, rất được lòng Phụng Căn Nguyên.

Khi đó Thẩm thị là chủ mẫu, rất biết nhìn sắc mặt, đồ tốt lúc đó đưa nàng không ít, nàng ta đối với Thẩm Thanh tự nhiên cũng có chút quan tâm.

Hiện tại có chút không giống như ngày xưa, Thẩm thị hiện tại không chỉ chết rồi, ngay cả vị trí chủ mẫu cũng bị trút phế, quan trọng hơn chính là lúc nàng còn sống rước quá nhiều phiền phức cho Phụng gia, trong lòng lão thái thái đã sớm đối với Thẩm gia hận thấu xương, sao có thể để ý Thẩm Thanh này?

Không khỏi rên lên một tiếng, không để ý tí nào.

Phụng Căn Nguyên đương nhiên hiểu rõ tâm tư của lão thái thái, bắt đầu khuyên nhủ: “Thanh nhi coi như là nửa đồ đệ của nhi tử, mẫu thân nể mặt nhi tử, lưu hân lại. Nếu như lần này thành tích của hân đứng đầu thì coi như là mang lại vinh quang cho phủ ta đó mẫu thân.”

Hân vừa nói như thế, trong lòng lão thái thái đã có tính toán, dù sao nếu trong phủ xuất hiện người có thể đứng một trong ba vị trí đầu bảng, thì xác thực là vinh quang.

Vì thế gật đầu, hướng Thẩm Thanh nói: “Nếu đã như thế thì ngươi có thể ở lại đây.”

Thẩm Thanh nhanh chóng tạ ân, dập đầu với lão thái thái.

Phụng Căn Nguyên liếc nhìn mấy thất thiếp của hân, Kim Trân tuổi là nhỏ nhất lại xuất thân từ nha hoàn, ép không được chuyện. Hân thị lại không ra gì, nhìn qua nhìn lại chỉ còn An thị, An thị là người thận trọng, là người có thể gánh được trách nhiệm. Cần nhắc một hồi, đối với An thị nói: “Ta đi lần này, trong nhà không có trụ cột, sức khỏe của lão thái thái không được tốt, An thị, bình thường ngươi chịu khó một chút, để tâm tới chuyện trong phủ.”

An thị nhanh chóng trả lời: “Lão gia đã giao phó, thiếp thân nhất định gắng hết sức.”

Lão thái thái gật đầu: “Ân, ngươi là người cẩn thận, ngày thường thì đến chỗ ta nhiều một chút.” Nàng đối với An thị vẫn không tìm ra lỗi gì.

An thị cúi người nói: “Thiếp thân tạ lão thái thái dạy bảo.”

Phụng Căn Nguyên nhớ tới lúc Phụng Vũ Hoành mất tích ở Phụng Đồng huyện, An thị này cùng Diêu thị đứng cùng chiến tuyến, đối chọi gay gắt với mình, trong lòng không khỏi lại chán ghét.

Hân thấy Hân thị cùng Kim Trân, thẳng thắn bổ sung câu: “Hai người các ngươi cũng nên học cách trị gia chi đạo đi.”

Nguyên bản là Hân thị đã sinh một bụng tức giận, cuối cùng Phụng Căn Nguyên còn bồi cho một câu nói kia là cho không thể nhịn được nữa, nhanh chóng cười cười đáp một tiếng: “Cảm ơn lão gia, thiếp thân ghi nhớ, chắc chắn sẽ thăm lão thái thái nhiều hơn.”

Lão thái thái đầu đã đồng ý, nhanh chóng dán miệng nàng lại: “A Hoành nói thân thể này của ta cần tĩnh dưỡng, ngươi làm như vậy sẽ có nhiều người trước mặt ta lắc qua lắc lại, ngươi không muốn ta khỏe lên sao?”

Phụng Căn Nguyên vội lắc đầu: “Mẫu thân đúng là trách lầm nhi tử, nhi tử chỉ muốn các nàng học một ít cách trị gia chi đạo của mẫu thân.”

“Một thất thiếp, thì học cái gì trị gia chi đạo? Cần trị gia à? Mấy nàng ta muốn quản ai?” Lão thái thái trợn mắt lên: “Người nên học ở đây này!” Chỉ thấy nàng đưa tay chỉ hướng Phụng Vũ Hoành: “A Hoành là đích nữ Phụng phủ ta, là nữ nhi tôn quý nhất, tương lai phải gả cho Ngự vương điện hạ làm chính thất, nàng ta mới là người cần phải học trị gia chi đạo!”

Phụng Căn Nguyên liền vội gật đầu: “Mẫu thân nói phải.”

Lão thái thái lại nói: “Ta đã nghĩ qua, mọi chuyện trong phủ ta sẽ xử lý tới năm mới, lúc này A Hoành cũng đã mười ba tuổi, đến lúc đó thì giao mọi chuyện cho nàng xử lý đi.”

Mọi người đều ngây ngốc, chẳng ai nghĩ lão thái thái, người luôn quan trọng quyền lực lại thả quyền chưởng quản mọi thứ cho Phụng Vũ Hoành. Mọi người đều quay đầu nhìn nàng.

Vong Xuyên thấy Phụng Vũ Hoành có chút thất thần, nhanh chóng nói nhỏ: “Tiểu thư, lão thái thái nói là năm sau sẽ giao mọi chuyện trong Phụng phủ cho người xử lý.”

Phụng Vũ Hoành mắt nháy mấy cái, mọi chuyện trong phủ? Nàng đúng thật là không muốn.

“Tổ mẫu còn chưa già đến mức không làm gì được đâu.” Nàng cười cười hướng lão thái thái: “Chẳng qua là đau eo thôi, có A Hoành ở đây, tổ mẫu sợ cái gì?”

Lão thái thái chỉ thích nghe Phụng Vũ Hoành nói chuyện, không khỏi tươi cười rạng rỡ: “Không phải sợ, là muốn ngươi được rèn luyện, tương lai còn làm gia chủ Ngự vương phủ.”

“Vậy hằng ngày tôn nữ theo tổ mẫu học một ít là được rồi, chỉ cần tổ mẫu còn khỏe, mọi chuyện trong phủ chúng ta không ai được phép nhúng tay vào.” Nàng chặn lời, không chỉ thể hiện rõ thái độ chính mình không tiếp, cũng chặt đứt ý nghĩ cướp việc quản lý phủ.

Lão thái thái nghe nàng nói, gật đầu lia lịa, liên tục khen ngợi: “Không hổ danh là đích nữ của Phụng gia, phong thái như thế này thì phải học đấy.” Vừa nói vừa nhìn về phía Trầm Ngư.

Không chờ nàng nói hết câu, Trầm Ngư đã chủ động nói: “Nhị muội hiểu chuyện sớm, tôn nữ thấy mừng thay cho Nhị muội, sau này sẽ theo Nhị muội học hỏi nhiều hơn, thỉnh tổ mẫu yên tâm.”

Lão thái thái gật đầu, không nói thêm gì nữa. Phụng Phấn Đại bắt đầu như ngồi trên đống than, thái độ của Phụng Trầm Ngư đối với Phụng Vũ Hoành khiến nàng bất đầu bất an. Nếu như hai vị tỷ tỷ này bất chợt liên hợp lại thì đối với nàng không phải chuyện tốt.

Thư Nhã viện giải tán, Phấn Đại kéo Hàn thị bước nhanh trở về tiểu viện của mình.

Hàn thị bị nàng kéo mấy lần đều suýt ngã, thật vất vả mới vào được phòng, đóng cửa lại, mới bắt đầu đi hỏi: “Ngươi lại muốn làm gì?”

Phấn Đại đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hàn thị: “Làm gì? Ngươi còn hỏi ta? Ngày mai phụ thân phải rời kinh, lần này đi cũng phải đến năm mới mới trở về, sao ngươi không chút sốt ruột vậy?”

“Ta nên lo lắng thế nào?” Hàn thị kì quái hỏi: “Phụ thân ngươi được phong làm khâm sai, là do Hoàng thượng phái đi làm việc, mọi người trong phủ đều phải chờ, ngươi ầm ĩ cái gì?”

“Bọn họ chờ ngươi cũng chờ sao?” Phấn Đại hoàn toàn hiểu được dáng vẻ của Hàn thị: “Bản thân mình thiếu gì mà còn không biết sao? Ngươi thiếu nhi tử. Ta thiếu đệ đệ! Ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi không nóng lòng chút nào sao?”

Hàn thị sao có thể không sốt ruột, ngược lại nàng rất sốt ruột là đằng khác, Phụng Cẩm Nguyên hàng đêm đều ngủ lại Như Ý viện với Kim Trân, cho dù nàng có gấp cũng không thể đến Như Ý viện cướp người. Huống hồ, nếu có đi cũng chưa chắc có thể giành được người về.

“Di nương! Mẫu thân!” Phấn Đại cuống lên: “Bây giờ là cơ hội tốt! Trong phủ không còn chủ mẫu, Phụng Trầm Ngư bị hủy, Diêu thị khó khăn lắm mới có lại vị trí chủ mẫu nhưng lại tự tay mình cầm thánh chỉ hủy đi, An thị thì như trái hồng mềm dễ nắm, Kim Trân chẳng qua chỉ là xuất thân từ hạ nhân, hơn nữa lại không có hài tử, trong phủ này người có cơ hội nhất là ai? Còn không phải chúng ta sao? Chỉ cần ngươi sinh nhi tử cho phụ thân, phụ thân tuyệt đối sẽ đưa ngươi lên vị trí chủ mẫu. Đến lúc đó ta sẽ là đích nữ, cho dù Phụng Vũ Hoành cũng là đích nữ thì đã sao, đích thứ nữ cũng là đích nữ.”

Lời nói của Phấn Đại làm tâm Hàn thị bắt đầu dao động, cảm thấy đứa nhỏ này phân tích có lý, bây giờ là cơ hội tốt nhất để tranh thủ tình cảm, nàng có thể giờ chút thủ đoạn chiếm lấy tình cảm của Phụng Cẩm Nguyên, thế nhưng... “Phụ thân ngươi mai xuất phát rồi, có tính toán thì cũng phải chờ hân quay trở về.”

“Không phải còn chưa đi sao?” Phụng Phấn Đại cười lạnh một tiếng: “Còn đêm nay, ngươi đem những thứ tốt chưa dùng bao năm nay ra dùng đi, kể cả hạ được cũng phải giữ được phụ thân!”

Hàn thị cả kinh, bỗng nhiên nhớ tới thời gian nàng mới vào phủ, khi đó vì muốn trối chết Phụng Cẩm Nguyên nên đem không ít vật tốt phong nguyệt tình trường dùng trong phòng này. Sau này Phụng Cẩm Nguyên vẫn sủng ái nàng lúc đó mới từ từ không dùng nữa, mãi đến khi có Phấn Đại, nàng sợ nữ nhân mới sinh hài tử sẽ không giữ được Phụng Cẩm Nguyên, lúc này mới bắt đầu dùng lại. Dùng một thời gian thì hân đến khi Phấn Đại bảy tuổi, tức là ba năm trước mới thôi không dùng nữa.

“Ngươi nhắc mới nhớ, hình như còn hân hai cây nến.” Nàng nhìn Phấn Đại chột cau mày: “Sao ngươi biết?”

Phấn Đại liếc nàng một cái: “Mấy thứ đó khi ta sáu tuổi thì đã phát hiện rồi. Phụ thân hiện đang ở Tùng viện, ngươi vẫn nên tìm cách lừa hân tới viện này đi.”

Hàn thị không lên tiếng, vẫn cân nhắc trong chốc lát, bất chợt ánh mắt sáng lên, hỏi Phấn Đại: “Ta biết rồi, ngươi về phòng của mình đi, đừng ở lại đây làm gì.”

“Được, ngươi biết làm sao thì tốt rồi.” Nói xong, xoay người rời khỏi phòng.

Hàn thị cảm thấy suy nghĩ của nữ nhi mình dường như có hơi vụn vặt, nhưng nàng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ mong có thể sinh được một đứa con trai, chỉ cần địa vị của các nàng trong cái nhà này có thể nâng cao, Phấn Đại tự nhiên cũng sẽ chuyển biến tốt.

Nàng quyết định làm, đến gần từ phía dưới cùng lấy ra một bộ xiêm y.

Đây là một bộ trang phục mùa hè, vải do sợi bạc mỏng dệt thành, cả bộ đều là màu hồng, sợi bạc lấp lánh lập lờ rất dễ nhìn. Quan trọng nhất là, bộ xiêm y này cực kì mỏng, nhìn vào có thể dễ dàng nhìn thấy yếm bên trong, cổ áo cũng mở rất lớn, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Lúc trước, Phụng Cẩm Nguyên lần đầu nhìn thấy Hàn thị, nàng chính là ở Thanh Nhạc lầu mặc bộ xiêm y này ngồi sau màn vải đánh đàn cho hân.

Hàn thị không quan tâm bây giờ là mùa gì, thay xong xiêm y, lại nghĩ rồi khoác một chiếc áo khoác to dày ra ngoài, lúc này mới phân phó nha đầu bên cạnh: “Đi nói nhà bếp, chuẩn bị mấy thứ rượu và thức ăn, lát nữa lão gia sẽ tới.” Thấy tiểu nha đầu vàng lời ra khỏi phòng, lúc này mới lấy hai cây nến hồng ở dưới đáy hương ra, thay cho hai cây nến vốn có bên giường, sau đó quần chặt lấy áo choàng, nha hoàn cũng không mang theo, vội vã chạy tới bên phía Tùng viện.

Lúc đó, Phụng Vũ Hoành đang ở trong được thất của Đồng Sinh Hiên, nàng tự sửa lại một bao được giao cho Vong Xuyên, dặn dò: “Nhất định phải

giao tận tay cho Thất ca, cách dùng cùng liều lượng ta đều viết lên trên giấy. Mặt khác, ta muốn đi một chuyến đến đại bản doanh ở ngoài thành, người đi nhanh trở về, nếu như về kịp, đêm nay liền xuất phát.”

“Hôm nay tâm tình tiểu thư không được tốt, phải chăng có chuyện gì sao?” Vong Xuyên nhớ lại lúc ở Thư Nhã viện, Phụng Vũ Hoành thất thần, không khỏi có chút bận tâm.

Phụng Vũ Hoành nhú chặt lòng mày, có chút phiền muộn: “Chắc chắn là có chuyện rồi, chỉ là ta không biết đến cùng là chuyện gì, trước mắt đợi ta nhìn thấy Huyền Thiên Minh đã, tóm lại lần này Phụng Căn Nguyên đi Bắc giới, không đơn giản chỉ vì trấn áp thiên tai đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 202: Nông nô nổi dậy hát ca

Editor: Bell Huỳnh

Ngày cuối cùng trước khi đi Bắc giới, Phụng Căn Nguyên ở trong viện của Hàn thị.

Phụng Phấn Đại nhìn trong phòng Hàn thị ban ngày mà nền hồng còn cháy, biết chuyện đã thành, chỉ còn chờ bụng Hàn thị phản đầu một chút, chẳng những phải mang thai, mà còn phải là nam hài.

Chỉ là thái độ của Trầm Ngư đối với Phụng Vũ Hoành làm nàng không hiểu được, mà chuyện gì không hiểu được thường sẽ khiến người ta lo lắng.

Người lo lắng không phải chỉ có mình nàng, còn có Kim Trân, Phụng Căn Nguyên đột nhiên đến viện của Hàn thị, điều này làm Kim Trân cảm thấy bất ngờ, nàng thậm chí còn nỗ lực để Mãn Hi đi mời Phụng Căn Nguyên, chỉ là Mãn Hi ngay cả sân ở viện của Hàn thị còn không vào được, chắc chắn là do Phấn Đại an bài cho hạ nhân ngăn lại.

Kim Trân cảm thấy lo lắng, nàng có thể đặt chân vào Phụng phủ chính là nhờ sự sủng ái của Phụng Căn Nguyên, thậm chí đối với sự bảo vệ của Phụng Vũ Hoành cũng là do nàng có thể làm lung lay quyết định của Phụng Căn Nguyên. Nếu có một ngày nàng bị thất sủng thì nàng cũng không biết nàng sẽ lấy tư cách gì đứng bên cạnh Phụng Vũ Hoành.

Nếu như thế thật, nàng sẽ hoàn toàn không có được sự che chở của Phụng Vũ Hoành, cũng không lôi kéo được Phụng Căn như thế sẽ mất đi sự sủng ái của Phụng Căn Nguyên, như thế sẽ không được Phụng Vũ Hoành chống đỡ.

Kim Trân cảm thấy bản thân như đang bị vây trong một cái vòng lẩn quẩn không đi ra được, nàng càng nghĩ càng thấy không ổn, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Mãn Hi hỏi nàng: “Có muốn đi nói với Nhị tiểu thư không?”

Kim Trân giật mình, vội vàng nói: “Không cần! Tuyệt đối không nên! Chờ một chút, biết đâu lão gia chỉ vì muốn tìm một chút mới mẻ, dù sao ngày mai cũng sẽ đi, khi quay về chắc đã quên Hàn thị.”

Mãn Hi không nói gì nữa, nàng có thể hiểu được Kim Trân, cứ nghĩ ngày mai Phụng Căn Nguyên đã đi, cũng không nghĩ nhiều thêm nữa. Dù sao Hàn thị dùng cả đêm công phu cũng không thể nào lưu được một người nhất định phải đi.

Vong Xuyên trước khi trời sáng đã quay trở lại Đồng Sinh Hiên, trong lòng nàng luôn nghĩ tới việc Phụng Vũ Hoành muốn đi đại doanh, nên mau chóng hỏi phủ, vừa về tới đã hỏi: “Tiểu thư, khi nào chúng ta lên đường?”

Phụng Vũ Hoành đã đổi chủ ý: “Không đi nữa. Từ kinh thành đến đại doanh, cả đêm căn bản không đi nổi, ngày mai Phụng Căn Nguyên phải đi rồi, ta chỉ ít cũng phải có mặt.”

Vong Xuyên gật đầu: “Thất điện hạ cũng nói như vậy, nhưng điện hạ cũng nói không tiện ngăn cản tiểu thư, cho nên nếu tiểu thư vẫn nhất quyết muốn đi thì điện hạ sẽ tự mình cho người hộ tống tiểu thư.”

Phụng Vũ Hoành cười cười: “Có khi nào ta yếu đuối như thế đâu, thương thế của Thất ca đỡ hơn chút nào chưa?”

“Lúc đi đứng cũng không còn khó khăn nữa.” Vong Xuyên nói cho nàng biết: “Thất điện hạ nói thuốc của tiểu thư quá thần kỳ.”

Nàng không nói thêm nữa, biết vết thương ở chân Huyền Thiên Hoa tốt hơn là được rồi, về phần chủ đề của thuốc, nàng luôn cố gắng tránh nói tới.

Vong Xuyên cũng biết thời mà ngậm miệng lại, đi theo bên cạnh Phụng Vũ Hoành một thời gian dài, càng cảm giác được tiểu thư nhà nàng có rất nhiều bí mật. Những bí mật như vậy nhất định sẽ có người khác muốn tìm hiểu nhưng chẳng phải nàng, có thể là người muốn đối phó với tiểu thư nàng hoặc cũng có thể là muốn làm bạn với tiểu thư nàng.

Ngày kế giờ Thìn, mọi người Phụng gia đưa Phụng Căn Nguyên rời phủ.

Bởi vì lão thái thái không thể đi lại, cho nên Phụng Căn Nguyên đến Thư Nhã viện bái biệt lão thái thái rồi đi trở ra.

Đoạn đường này, Hàn thị thân mật đi bên cạnh Phụng Căn Nguyên, không giống trước kia, cười cười kiều mị, hai cánh tay cầm chặt lấy tay áo Phụng Căn Nguyên, toàn thân dường như không có xương dựa hoàn toàn vào.

Phụng Phần Đại bám sát sau lưng hai người, trên mặt mang theo nụ cười khó che giấu, ánh mắt cuối cùng nhìn về phía Hàn thị có chút ảm áp.

Phụng Căn Nguyên cũng không cao hứng lắm, còn có vẻ không kiên nhẫn lắm, nhưng cũng không đẩy Hàn thị ra, chỉ là để nàng tùy ý dựa vào cánh tay hắn. Chỉ là lúc nhìn qua Kim Trân trong mắt hắn có chút hồ thẹn, đặc biệt là khi thấy hai hốc mắt Kim Trân sưng đỏ làm hắn đau lòng không thôi.

Trưa hôm qua, hắn cũng không biết làm thế nào, khi ấy vừa nhìn thấy Hàn thị thân mặc hồng y năm đó lần đầu gặp, nhất thời trong lòng không kiềm chế nổi kích động, để nàng lại trong phòng sách bên trong Tùng viện trong chốc lát, chẳng ngờ Hàn thị mời hắn đến viện riêng dùng cơm trưa hắn cũng gật đầu đáp ứng. Ai biết được vừa vào gian phòng của Hàn thị, cơm trưa còn chưa dùng xong, hắn lại xem Hàn thị như cô dâu nhỏ. Tâm tư căn bản không thể lắng xuống, chỉ muốn hảo hảo yêu thương nàng.

Mà lần yêu thương này, liền trực tiếp qua đêm trong phòng nàng, đến sáng nay tỉnh lại mới phát hiện Hàn thị đang như trước kia dính chặt bên người mình, Phụng Căn Nguyên mới bắt đầu cảm thấy hôm qua kích động quả thực chẳng hiểu là tại sao.

Nhưng tốt xấu trải qua đêm qua, quan hệ của hai người cũng hòa hoãn không ít, hơn nữa mới sáng sớm Hàn thị đã nước mắt như mưa nói có bao nhiêu nhớ hắn, suy nghĩ sẽ hầu hạ hắn tốt ra sao, hắn thì lại nhớ tới đêm qua nữ nhân này ra sức lấy lòng hắn như thế nào cũng với những năm tháng ân ái trước đây của hai người. Hắn không cách nào bỏ mặc Hàn thị thế là ôm người vào trong lòng an ủi, hai người cũng coi như chính thức làm lành.

Nhưng bây giờ ra sân gặp được Kim Trân, Phụng Căn Nguyên lại bắt đầu ảo não về hành vi hôm qua.

Một đoàn người đi thẳng đến cửa Phụng phủ, Thẩm Thanh đã sớm đứng chờ để tiễn Phụng Căn Nguyên.

Phụng Căn Nguyên thấy hắn, cuối cùng cũng tìm được lý do đẩy Hàn thị ra, sau đó nhanh chân đi tới trước mặt Thẩm Thanh, nói: “Thanh nhi, nhất định phải hảo hảo trau dồi, cứ yên tâm ở lại, không cần quan tâm những chuyện khác, thi đình mùa xuân năm sau đối với ngươi mà nói mới là sự ưu tiên hàng đầu, biết không?”

Thẩm Thanh hướng Phụng Căn Nguyên khom người thi lễ: “Thanh nhi nhớ, cô...” Hắn vừa định gọi dương thi thấy trên con đường nhỏ thông với Đồng Sinh Hiên, Phụng Vũ Hoành mang theo hai nha hoàn đang chậm chậm đi về phía này, làm hắn sợ đến nhanh chóng sửa lại: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Phụng Căn Nguyên cũng nhìn thấy Phụng Vũ Hoành, không khỏi cau mày lại, rên một tiếng, không để ý, quay lại nói với An thị: “Mọi chuyện trong phủ ngươi phải theo giúp lão thái thái, Thanh nhi bên này cũng phải chiều cố, đừng để hắn bị người khác ức hiếp.” Khi nói, còn liếc nhìn Phụng Vũ Hoành.

An thị sao có thể không hiểu ý hắn, chỉ khom người nói: “Lão gia yên tâm, mọi chuyện trong phủ chỉ cần lão thái thái cần đến thiếp, thiếp sẽ không từ chối, còn về phần Thẩm thiếu gia, sau khi lão gia rời kinh trong phủ chúng ta chỉ còn nữ quyến, hắn đường đường là một đấng nam nhi, sao có thể bị nữ nhân ức hiếp, lão gia nghĩ hơi nhiều rồi.”

Phụng Căn Nguyên cũng không rõ là sao mình lại lo lắng, chỉ là nấy thất thiếp cùng mấy đứa con gái này của hắn, ai cũng không tầm thường. Thẩm Thanh chỉ là một người đọc sách, so với những nữ nhân này chỉ sợ tại sao chết cũng không biết.

Nhưng cái này hắn không thể nói ra, dù sao hắn cũng không thể nào mang Thẩm Thanh theo bên người, Thẩm Thanh từ nhỏ đã thân thiết với hắn, hắn (PCN) cũng không thể đuổi hắn (TT). Chỉ quay đầu lại dặn vài câu, đồng thời cảnh cáo đám nữ nhân này: “Thẩm Thanh nếu như ở Phụng phủ đồ đạc, thì cũng là vinh dự đối với phủ chúng ta, nên các ngươi tuyệt đối không được mặc kệ.”

Phụng Vũ Hoành biết nói như vậy là nhắm đến nàng, nhưng cũng im lặng, liền đằng hoàng đứng phía sau An thị với vẻ mặt xinh xắn, làm Phụng Căn Nguyên cũng không nói được gì thêm.

Thấy Phụng Căn Nguyên thật sự sắp đi, Kim Trân rút cuộc cũng không nhịn được nữa, xoắn khăn khóc rít cả lên.

Nàng khóc làm Phụng Căn Nguyên đau lòng, định qua khuyên vài câu, lại nghe Phần Đại bất chợt mở miệng: “Ngươi làm gì vậy? Phụ thân ra ngoài làm việc, là phong sai đại thân do Hoàng thượng tấn phong, đây là chuyện tốt, sao ngươi lại khóc? Đi đưa tang à?”

Kim Trân bị nói, tức khắc nín lại, chỉ là đưa mắt hướng nhìn Phụng Căn Nguyên, vẻ mặt ủy khuất.

Phụng Căn Nguyên trừng mắt nhìn Phần Đại, chuẩn bị răn dạy hai câu, Hàn thị lại tiến lên gạt nhẹ tay áo của hắn, nói: “Lão gia, Phần Đại còn là tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói chuyện có lúc hơi quá đáng, ngài đừng so đo với nàng.”

Giọng điệu nhẹ nhàng đến độ hận không thể tan chảy, Phụng Căn Nguyên sao có thể tiếp tục trách Phần Đại, chỉ có thể an ủi Kim Trân: “Nhiều nhất là sang năm mới, thì ta trở về.”

Kim Trân gạt đầu, cuối cùng cũng không dám rơi một giọt nước mắt.

Phấn Đại xưa nay là người chuyên gây sự, thấy Phụng Căn Nguyên cùng Kim Trân nói chuyện hòa hảo trong lòng nàng không thoải mái nhưng lại không thể luôn gây sự với Kim Trân, con người Phấn Đại chuyên động liền chuyển tới bên Phụng Vũ Hoành: “Nhị tỷ hôm nay sao một chữ cũng không nói?”

Phụng Vũ Hoành nhìn Phấn Đại chớp mắt, nói: “Trong đám tiểu bối chỉ có ngươi là đang nói chuyện, những người khác đều hiểu quy củ.”

“Nhị tỷ nghĩ ta là không hiểu quy củ? Ta nhớ phụ thân nói có hai câu thì đã sao?”

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: “Không sao cả, ngươi muốn nói thì cứ nói, không ai cản. Chỉ là ta phải nhắc nhở ngươi, là tiểu bối phải hiểu, lúc trưởng bối nói chuyện, không nên tùy tiện xen vào. Đây đều là người trong nhà nên không ai tính toán với ngươi, nhưng nếu để thành thói quen, tương lai làm vợ người ta, như thế là phải chịu thiệt.”

“Cái gì trưởng bối với không trưởng bối? Các nàng đều là thất thiếp! Chúng ta mới là chủ tử chân chính!” Phụng Phấn Đại liều mạng nói một câu này làm cho tất cả mọi người đều nhìn nàng trợn mắt.

Nhưng nào có người nào nói được gì? Phấn Đại nói không sai, thất thiếp là người không có địa vị nhất, thậm chí cả nha đầu trong viện cũng không bằng. Các nàng không có tư cách để cho hài tử của mình gọi là mẫu thân, cũng không thể trực tiếp gọi tên hài tử, phải gọi là thiếu gia, tiểu thư. Phấn Đại xem thường, ai cũng không thể nói gì.

Thấy tất cả mọi người đều cúi đầu không nói, ngay cả Hàn thị cũng bị nói đến mất mặt, Phụng Căn Nguyên cũng nhịn không được nổi giận, chỉ vào Phấn Đại: “Rốt cuộc là ai dạy ngươi thành như vậy? Sao giống nữ nhi của Phụng Căn Nguyên ta chứ? Thật mất mặt!”

Nói xong xoay người nhanh chân bước ra khỏi cửa.

Phấn Đại bị mắng đến nổi không dám lên tiếng, cúi đầu cùng mọi người bước ra ngoài, thì nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều đại thần đang đợi, vừa thấy Phụng Căn Nguyên đi ra, dồn dập chấp tay nói: “Chúng ta đến tiễn Phụng tướng, Phụng tướng thân chinh đi Bắc giới cứu trợ, chia sẻ chính sự với Hoàng thượng, quả đúng là tấm gương sáng!”

Phụng Căn Nguyên cũng đáp lễ hàn huyên với mọi người.

Phấn Đại đã sớm thấy có rất nhiều xe ngựa dừng lại trước cửa Phụng phủ, tính gây sự lại trôi lên – “Chẳng phải Nhị tỷ có một chiếc xe ngựa vô cùng tốt sao? Phụ thân đi chuyến này khá xa xôi, sao không đưa phụ thân mượn?” Nàng tự cho là đang vì Phụng Căn Nguyên mà lên tiếng nên lúc nói càng không kiên kị. “Tuy nói Nhị tỷ bây giờ là đích nữ, nhưng về một số mặt thật không bằng Đại tỷ lúc trước, chiếc xe ngựa của tổ mẫu là do Đại tỷ tự tặng chứ đâu? Đó mới gọi là có hiếu a.”

Phụng Vũ Hoành chỉ nhìn Phấn Đại rồi cười: “Xe ngựa kia của ta là do Hoàng thượng đích thân ban thưởng. Từ mười cảm thấy có thể đưa người khác dùng không? Còn nữa, phụ thân là khâm sai đại thần, xuất hành đương nhiên là cưỡi kiệu xe khâm sai, thứ người thấy chẳng qua là xe ngựa hạ nhân Phụng phủ.”

Phấn Đại bị nàng nói chặn không biết nói thế nào đành im lặng, không khỏi trợn trừng mắt, xoay người không nhìn nàng nữa.

Phụng Căn Nguyên không muốn nhìn nữ quyến nhà mình trước mặt người ngoài bất hòa, nhanh chóng chấp tay nói với chúng đại thần đưa tiễn: “Thời gian không còn sớm, bốn tướng muốn khởi hành sớm, đa tạ chư vị đại nhân đến đây đưa tiễn.”

Đang nói chuyện, đã có đội khâm sai từ đầu khác của phố đi về phía bên này, ngay lúc Phụng Căn Nguyên chuẩn bị lên kiệu, chợt nghe từ xa có người hô lớn tiếng: “Phụng tướng, chậm đã –”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 203: Nhị tỷ tỷ có biết mật không thể nói

Editor: Bell Huỳnh

Nghe một tiếng này, tất cả mọi người đều quay đầu lại thì thấy Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ đang bước nhanh về phía này.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ, đồng thanh hô: “Trương vương điện hạ thiên thiên tuế!”

Huyền Thiên Dạ khoát tay ngăn lại: “Đứng dậy cả đi, bốn vương cũng là đến tiễn Phụng tướng, không cần quá câu nệ lễ tiết!” Sau đó tiến lên vài bước, đứng trước mặt Phụng Căn Nguyên: “Phụng tướng.”

Phụng Căn Nguyên nhìn thấy Huyền Thiên Dạ thì rất kích động, nhưng cũng cố gắng kìm nén, cung kính nói: “Trương vương điện hạ tự mình đến tiễn,

thần thật sự kính sợ.”

Huyền Thiên Dạ khoát tay chặn lại: “Phượng tướng không ngại đường xa đi cứu trợ, vì phụ hoàng phân ưu, vì thiên hạ vạn dân tạo phúc, bôn vương không thể giúp gì, chỉ đành tới tiễn Phượng tướng, chúc chuyến đi lần này của Phượng tướng mọi chuyện đều thuận lợi, mong mọi chuyện đều ổn thỏa tốt đẹp.

“Thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không phụ kì vọng của Thánh thượng và vương gia.”

Huyền Thiên Dạ gật đầu, ánh mắt chuyển về hướng gia quyến của Phượng phủ.

Ánh mắt lạnh lẽo của Phượng Vũ Hoành giao nhau với Huyền Thiên Dạ.

Huyền Thiên Dạ khẽ gật đầu với nàng, sau đó xoay tầm mắt, hướng tới Phượng Trầm Ngư nói: “Nghe nói Phượng Đại tiểu thư vài ngày trước bị nhiễm phong hàn, không biết đã khỏe hơn chưa?”

Phượng Trầm Ngư vừa thấy Tam hoàng tử gọi tên quan tâm nàng, không khỏi kích động, con người khẽ nâng, đưa ánh nhìn mê hồn với hấn nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm, đã tốt hơn nhiều.”

Phấn Đại đột nhiên chen vào: “Đại tỷ thì làm gì mà bị phong hàn chứ.”

Một câu nói, làm sắc mặt của mọi người Phượng phủ cả kinh, Phượng Cẩn Nguyên cũng run theo, chỉ lo nữ nhân này không giữ mồm giữ miệng nói lung tung.

Thấy thế, An thị nhanh chóng giảng hòa: “Nữ hài tử bị bệnh, thì chỉ nói là cảm phong hàn thôi, Tứ tiểu thư tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, chớ người lớn hơn một chút sẽ hiểu, ai mà một tháng chẳng bị bệnh vài ngày.”

Nghe An thị nói thế, người nhà họ Phượng cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Huyền Thiên Dạ nghe thế, lại nhìn về phía Trầm Ngư, trong ánh mắt tăng thêm mấy phần thương tiếc.

Trầm Ngư trong lòng cực hận Phấn Đại, câu nói vừa rồi đúng là làm nàng đỏ mặt hồi lạnh. Nha đầu đáng chết! Trong lòng nàng âm thầm phân cao thấp, chỉ cần chờ thêm một tháng nữa thì cái gì ta cũng không sợ, đến lúc đó người sẽ biết tay!

Phía bên này âm thầm ghi hận trong lòng, một bên khác, Huyền Thiên Dạ đang cùng Phượng Cẩn Nguyên nói chuyện: “Bôn vương hôm nay sẽ tự mình đưa Phượng tướng đến cửa thành Bắc, không thể cùng Phượng tướng đi Bắc giới, nhưng cũng coi như thể hiện một phần tâm ý đi!”

Nghe hấn nói như vậy, những vị đại thần kia cũng ríu rít nói: “Chúng ta cùng đưa Phượng tướng một đoạn đến cửa thành Bắc.”

Người ngoài đều đưa Phượng Cẩn Nguyên đến cửa thành, người nhà họ Phượng đương nhiên không thể quay về, vì thế một đám nữ quyến đi theo đội ngũ đưa tiễn đến cửa thành Bắc.

Dọc đường, Phượng Cẩn Nguyên đều ở cạnh trò chuyện với Tam hoàng tử, Phượng Vũ Hoành đứng phía sau nên nghe không rõ, cũng không nhìn thấy, chỉ là lỗ tai vọng lại tiếng cười duyên của Hấn thị cùng tiếng nức nở như có như không của Kim Trân.

Một đoàn người cuối cùng cũng đi tới cửa thành phía Bắc, Phượng Cẩn Nguyên lại lần nữa đứng lên cáo từ mọi người.

Phượng Vũ Hoành thấy quần thần tụ lại hấn huyên, lui sau vài bước, lập tức thấy có người cạnh cửa thành đang vẫy tay với nàng, nàng nhìn kĩ thì thấy đó chính là Vương Trác, người mà ngày trước theo nàng ra khỏi thành tìm Thất ca.

Thấy nàng nhìn mình, Vương Trác nhanh chóng chạy tới bên này, đến gần Phượng Vũ Hoành hành lễ: “Tiểu nhân thỉnh an huyện chủ.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Hôm nay tới phiên người trực sao?”

“Đúng vậy.” Vương Trác cười cười, lại hỏi: “Sau ngày đó cũng không gặp lại huyện chủ, không biết vết thương ở chân Thất điện hạ đã khá hơn chưa?”

“Không có vấn đề gì nữa rồi.” Phượng Vũ Hoành cười nhạt: “Ngày ấy quên mất cảm ơn người.”

“Sao huyện chủ lại nói như thế?” Vương Trác vội lắc đầu: “Sau này tiểu nhân mới biết huyện chủ giúp đỡ dân gặp nạn làm nhiều việc tốt, chúng thần có thể giúp đỡ huyện chủ, đây là vinh hạnh.”

Trong lúc hai người nói mấy câu đơn giản, Phượng Cẩn Nguyên đã từ biệt mọi người, ngồi trên kiệu khâm sai chuẩn bị ra khỏi thành.

Một đám công thần ở phía sau chấp tay đưa tiễn, ngay cả Huyền Thiên Dạ cũng đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn.

Chỉ có Phượng Phấn Đại, nhìn chằm chằm Phượng Vũ Hoành, vừa rồi nàng không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện của Phượng Vũ Hoành và người gác cổng kia, nghĩ sao cũng cảm thấy không đúng lắm.

Nàng cảm thấy Nhị tỷ nàng và Thất điện hạ dường như có chuyện gì với nhau, Thất điện hạ bị thương? Sao không nghe người khác nhắc đến chuyện này? Rốt cuộc là bị thương như thế nào?

Phượng Vũ Hoành cũng vô ý để Phượng Phấn Đại nghe được, chỉ là người có dụng tâm đương nhiên sẽ không suy nghĩ đơn thuần như thế, chỉ thấy nha đầu này con mắt hơi chuyển động, xoay người đi đến bên cạnh Phượng Trầm Ngư.

Trầm Ngư bởi vì Phấn Đại ở phía trước cửa phủ nói câu kia với Tam hoàng tử nên tâm trạng vẫn buồn bực không vui, trước mắt thấy Phấn Đại tới gần, biết nhất định không có chuyện gì tốt. Trước đây nàng đã được người Thẩm gia căn dặn, tuyệt đối không thể ở trước mặt người khác phát hỏa, nhất định phải khôi phục dáng vẻ thực nữ nhân tử, tâm trạng bực tức của nàng từ từ khôi phục lại.

Trong lòng nàng vang lên mấy lần lời người Thẩm gia nói, lại nhìn lướt qua Phấn Đại, trên mặt đã hiện lên nụ cười, chỉ là gương mặt vốn được thiên hạ ái mộ, giờ đây đã bôi lên son phấn hắc Tây Cương, nên thiếu chút thần sắc.

“Tứ muội qua năm mới là mười một tuổi rồi, cũng là đại cô nương, vừa hay trong phòng Đại tỷ có bộ khuyên tai hợp với muội, mai tỷ lấy cho muội.”

Mắt Phấn Đại sáng rực lên, dù nói thế nào, Phượng Trầm Ngư có đồ gì tốt đều nhớ đến nàng. Trong các vị tiểu thư Phượng gia, nàng là thuộc dạng nghèo nhất, An thị có trợ cấp từ bên ngoài có thể trợ cấp cho Tường Dung, còn Hàn thị là bước ra từ chốn lầu xanh, không chỉ không có thứ gì mà còn nghe nói ban đầu Phượng Căn Nguyên còn trả dùm cho nàng ta một số nợ lớn. Vừa nghĩ đến đó nàng liền cảm thấy buồn bực, hôm nay nàng keo kiệt như thế này cũng là do nương kia của nàng làm hại.

“Phấn Đại đa tạ Đại tỷ.” Mặc kệ lúc trước nàng chê cười người khác như thế nào, vừa thấy được lợi liền lập tức thay đổi, Trầm Ngư nghĩ trong lòng, Tứ muội này đúng là cao thủ trở mặt.

“Ngày mai lúc thỉnh an tổ mẫu ta mang đến cho muội, đôi khuyên tai kia là khối ngọc phấn được làm bằng thủ công, rất tinh xảo hoàn mỹ.”

Phấn Đại càng nghe càng hài lòng, không khỏi hướng người đứng đứng người Trầm Ngư, thậm chí đưa tay vịn tay Trầm Ngư, nếu nhìn thoáng qua thì như một đôi tỷ muội quan hệ thân thiết, Phượng Vũ Hoành cách đó không xa nhìn thấy, liền bĩu môi nhỏ giọng nói với Tường Dung: “Sau này cách Phấn Đại xa xa một chút.”

Tường Dung cùng Phấn Đại từ nhỏ cũng chẳng phải gần gũi gì, hai tỷ muội tính cách quá khác biệt, tuy nói Phấn Đại là muội muội nhưng là sinh cùng năm. Đối với lời dặn cách xa Phấn Đại, dù Phượng Vũ Hoành không nói, Tường Dung cũng làm.

“Tất cả nghe theo Nhị tỷ.” Nàng vừa nói vừa nhìn gương mặt hờ hờ của Hàn thị, sau đó nói với Phượng Vũ Hoành: “Đêm qua, phụ thân nghỉ ở viện Hàn di nương, Nhị tỷ, tỷ nói xem có phải phụ thân lại bắt đầu sủng ái Hàn di nương không? Kim Trân di nương bị thất sủng sao?” Tuy Phượng Vũ Hoành không nói rõ cho nàng biết mối quan hệ của nàng ta cùng Kim Trân, nhưng Tường Dung không ngốc, Kim Trân rất nhiều lần đều nói tốt cho Phượng Vũ Hoành, nàng có thể cảm thấy vị di nương này so với Hàn thị tốt hơn rất nhiều.

Phượng Vũ Hoành cũng có nghe nói chuyện này, còn nữa, sáng nay biểu hiện thân cận của Hàn thị cùng Phượng Căn Nguyên như thế, nàng không mù, sao có thể không hiểu tâm của loại người tiểu nhân này.

“Quản nàng ta làm gì? Trừ phi An di nương còn có tâm tư tranh thủ tình cảm, bằng không bất kể là ai được sủng ái, đối với chúng ta đều không sao. Chỉ là một khi Hàn thị xoay mình, chúng ta gặp một chút rắc rối thôi.”

Tường Dung gật đầu, không biết nói gì nữa. Mà lúc này, Phượng Phấn Đại đang kéo Trầm Ngư gầm gừ gừ gừ nói: “Đại tỷ, nghe nói Thất hoàng tử bị thương, tỷ biết chuyện này không?”

Phượng Trầm Ngư cả kinh, bước chân dừng lại: “Người nói cái gì? Ai? Ai bị thương?”

Phấn Đại giả vờ kinh ngạc: “Đại tỷ không biết chuyện này sao?”

Trầm Ngư cuống lên: “Người giải thích rõ xem!”

Phấn Đại lùi sang một bên: “Chúng ta vừa đi vừa nói, đứng ở đây nói sẽ bị người khác chú ý.” Vừa nói vừa nhìn sang bốn phía, sau đó lại quay sang nói nhỏ với Trầm Ngư: “Vừa rồi muội nghe được Nhị tỷ nói chuyện với một tướng sĩ thủ thành, tướng sĩ này hỏi tỷ ấy Thất điện hạ vết thương lành chưa, Nhị tỷ còn nói cái gì mà ngày ấy cảm ơn người đủ loại. Nghe như vậy thì có thể vài ngày trước Thất điện hạ cùng Nhị tỷ ra ngoài, hơn nữa còn bị thương.”

“Bị thương ở chỗ nào? Có nghiêm trọng không?” Trầm Ngư nghe nói Huyền Thiên Hoa bị thương, tim liền nhói đau ngay.

Nhưng Phấn Đại lắc đầu: “Không biết, nhìn hai người họ nói chuyện đáng vẻ thần thần bí bí, chuyện này chắc hẳn là được che giấu rồi.” Nói rồi, nàng trầm tư một lúc, lại nói: “Nhị tỷ lúc nào thì theo Thất điện hạ ra ngoài nhỉ? Nghe nói Ngự vương điện hạ vẫn luôn ở đại doanh, vậy có nghĩa là tỷ ấy một mình đi với Thất điện hạ nhỉ?”

Phượng Phấn Đại độc thoại một mình nhưng đủ để người đối diện nghe được, cố ý để Trầm Ngư nghe được, vậy là mục đích của nàng đã thành công.

Phượng Vũ Hoành cư nhiên chiếm lấy Cửu hoàng tử đồng thời lại dây dưa với Thất hoàng tử không rõ? Trầm Ngư cau chặt hai hàng mi thanh tú, chỉ cảm thấy hình ảnh của Huyền Thiên Hoa không ngừng xuất hiện trước mắt. Phượng Vũ Hoành, người không phải là đại phu sao? Tại sao hẳn cùng một chỗ với đại phu còn có thể bị thương?

“Đại tỷ.” Phấn Đại nhìn ra sắc mặt Trầm Ngư lạnh dần, trong lòng vô cùng cao hứng, chỉ khi Phượng Trầm Ngư cùng Phượng Vũ Hoành hai đích nữ này

đầu đá sống chết với nhau, thì nàng mới có lợi nhất. “Đại tỷ nói xem có khi nào Nhị tỷ thích Thất điện hạ không?”

Trong lòng Trầm Ngư trở nên hồi hộp, Phụng Vũ Hoàn thích Huyền Thiên Hoa? Sao có thể. Huyền Thiên Hoa là nam tử mỹ hảo, trong thiên hạ hiếm có ai không coi trọng hắn chứ?

Thế nhưng..

Ý Lâm cũng nhìn ra cảm xúc của Trầm Ngư thay đổi, không khỏi vụng trộm kéo tay áo của nàng, thấy Trầm Ngư nhìn nàng, nàng nhìn Trầm Ngư với ánh mắt nhắc nhở, Trầm Ngư lập tức thanh tỉnh.

“Tứ muội nói cái gì thế, cái này không thể nói lung tung được.” Nàng lấy lại tinh thần, nét mặt giận dữ trên mặt thoáng cái liền biến mất, ngược lại khuyên bảo Phấn Đại: “Nhị muội cùng Ngư vương điện hạ là trời sinh một đôi, muội ấy còn gọi Thất điện hạ là Thất ca kìa.”

Phụng Vũ Hoàn không buông tha, lại mở miệng nói: “Thế tại sao tên tướng sĩ kia lại nói như thế?”

“Nhất định là Tứ muội nghe lầm, hoặc là nghe không hoàn chỉnh, nói chung, ta tin tưởng Nhị muội, càng tin tưởng Thất điện hạ.”

Phụng Vũ Hoàn không hiểu nhìn Trầm Ngư, nàng cho rằng Trầm Ngư đang cố ý làm người tốt, thế nhưng nhìn thần sắc trên mặt đối phương, lại cảm thấy Trầm Ngư là thật lòng.

“Tỷ thật sự tin Phụng Vũ Hoàn?” Nàng không cam lòng hỏi lại lần nữa.

Trầm Ngư gật đầu: "Tin." Nàng không muốn tiếp tục đề tài này, trong lòng bực bội không biết có thể nhịn được bao lâu nhưng lại không thể ở trước mặt Phấn Đại mà phát hỏa. Vì thế quay đầu nhìn nơi khác, lại khiến nàng nhìn thấy một màn phía sau. Không khỏi giật giật khóe miệng, chỉ vào nơi ấy với Phấn Đại: “Tứ muội, muội xem, Hàn di nương đang làm gì kia?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 204: Là ai nói bỗn vương hẹp hòi bạc tình?

Editor: Bell Huỳnh

Phấn Đại thuận theo hướng ngón tay của Trầm Ngư chỉ, chỉ thấy Hàn thị đang đi cùng Thẩm Thanh, Thẩm Thanh đang cung kính nói cái gì đó với nàng, Hàn thị một tay nắm lấy khăn che miệng cười duyên, một tay khác trực tiếp nắm lấy cánh tay của Thẩm Thanh, vừa lắc vừa cười, cũng không biết Thẩm Thanh nói gì buồn cười, tiếng cười của nàng không ngừng chế được, cười đến nỗi cả người đều ngửa lên trời.

“Hàn di nương đang làm cái gì vậy nhỉ?” Trầm Ngư cau mày, dáng vẻ mặt lo lắng: “Biểu ca tuy là văn bối, nhưng cũng là nam tử trưởng thành, lòi lòi kéo kéo ở ngoài đường như thế này còn ra thể thống gì?”

Phấn Đại tức giận đến mắt cũng trừng ra, nhưng cũng không quên mĩa mai Trầm Ngư: “Rõ ràng là Thẩm thiếu gia có cử chỉ bất chính, Đại tỷ đừng có mà chỉ trách Hàn di nương.” Nói thì nói như thế nhưng nàng (PD) đã hồ hồ khí thế đi tới bên cạnh Hàn di nương, lúc này hai cánh tay Hàn thị đều đang chộp lấy cánh tay của Thẩm Thanh, Phấn Đại chợt kéo nàng về sau, lớn tiếng nói: “Thẩm thiếu gia, có gì muốn nói thì đi tìm lão thái thái mà nói, ở đây nói với di nương làm gì?”

Mặt Thẩm Thanh có vẻ bất đắc dĩ, vừa thấy Phấn Đại cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Đối với thái độ của Phấn Đại hắn không giận, chỉ coi Tứ tiểu thư đang giải vây cho hắn, nhanh chóng liền khom người nói: “Tứ tiểu thư nói đúng, Thẩm Thanh ở Phụng Vũ phủ chuẩn bị khảo thí, tất cả đều đã có lão thái thái lo liệu, ý tốt của di nương Thẩm Thanh không dám nhận.”

Hàn thị liếc hắn một cái, thuận miệng lầm bầm: “Lúc gần đi chẳng phải lão gia đã dặn chúng ta phải chiều cố người sao, ta đây không phải là có ý tốt sao?”

Phấn Đại trừng mắt với nàng: “Cố lão thái thái rồi, cần gì người phải để tâm?” Nhìn sang Thẩm Thanh, trong mắt lộ vẻ phiền chán: “Người là một nam nhân, không biết tách nữ quyền ra mà đi à? Còn đứng ở chỗ này nhìn cái gì? Đi mau!”

Thẩm Thanh bị nàng gào liên cú đầu chuẩn đi mất.

Phấn Đại kéo cánh tay của Hàn thị, tức giận đến run rẩy: “Ta nói, người có phải là đặc ý quá quên mình rồi không? Phụ thân vừa mới tốt với người một đêm, người vừa khỏi kinh thành, người đã đi câu dẫn nam nhân khác?”

“Người nói bậy gì đó?” Một tay Hàn thị bịt miệng Phấn Đại: “Ta chỉ nói với hắn, lúc đọc sách cần cái gì thì cứ việc nói.”

Phấn Đại kéo tay nàng, tuy tức giận, nhưng cũng biết đề thấp âm thanh: “Nói thôi thì cũng cần dùng tay sao? Người thử nhìn xem vừa rồi hai tay người

vô tội chỗ nào rồi? Ta cho ngươi biết, nếu như bản thân ngươi không biết giữ mặt mũi thì không ai cứu được ngươi đâu.”

Thấy Phấn Đại giận dữ, Hàn thị cũng có chút sợ: “Ta chỉ là thói quen thôi, cũng không phải là cố ý.” Vẫn làm bằm một câu, thoáng cái nàng nhớ tới những lời Phấn Đại nói Trầm Ngư, không khỏi giáo huấn lại nàng: “Ngươi cũng chỉ đừng nói ta, phải tự nhìn lại mình đi. Chuyện kia của Đại tiểu thư mà cũng có thể tùy tiện nói sao? Nếu như hôm nay không nhờ An thị giảng hòa, không ai nói đỡ cho ngươi, ta xem ngươi làm thế nào? Nếu chuyện kia truyền đi, kẻ xong đời không phải chỉ là Trầm Ngư mà là cả Phượng gia đó!”

Nhưng Phấn Đại không cho là đúng, Phượng gia? “Không có được thứ ta muốn, không bằng hủy luôn Phượng gia này đi.”

Một câu nói cũng Phấn Đại làm Hàn thị hoảng sợ.

Nàng hiểu rất rõ nữ nhi của nàng, mười tuổi, mà lại có lòng háo thắng gần như hơn cả Phượng Trầm Ngư. Chưa bao giờ cam tâm làm một thứ nữ, Hàn thị biết rõ vị trí đích nữ nàng trông mong nhiều năm như vậy, Phấn Đại chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nàng kể xoa bụng mình, chỉ mong bụng này có thể có tin vui, để nàng không chỉ mang thai mà còn phải là hoàn nam thai. Có nam hài ở bên cạnh, tất cả mới coi là có hi vọng.

Từ Phượng phủ chạy đến cửa Bắc, bởi vì nhiều người, đội ngũ cuộn cuộn, nháo nháo nhiệt nhiệt nên cũng không cảm thấy quá xa, nhưng lúc trở về thì có chút khó khăn. Bình thường phu nhân cũng tiểu thư ra khỏi cửa đâu thể nào dùng chân đi nhiều như vậy, từng cái rẽ trái, từng cái rẽ phải, một đến bước chân cũng bắt đầu chậm lại.

Thể lực của Phượng Vũ Hoành rất tốt, Tưởng Dung được nàng huấn luyện lâu như vậy nên cũng không còn là kiểu tiểu thư éo lá trước đây, hai người đi nhanh hơn những người khác một chút, lúc đi ngang qua Bách Thảo Đường thì dừng lại nhìn.

Lúc các nàng vừa đến, thì vừa vặn có nam nhân trung niên đang cầm thuốc từng trong bước ra, vừa đi vừa xoa người nói cảm ơn tiểu nhị trong quây. Phượng Vũ Hoành nhìn người này thì cảm thấy quen quen, đến khi người nọ xoay người lại, nàng mới nhận ra, đây là lúc trước khi một đám điều dân kéo đến trước Bách Thảo Đường đập phá, vu hại nàng, nói chính xác hơn thì đây là người bị cho là đã chết lúc đó.

Được Phượng Vũ Hoành chuyển vào phòng thuốc không gian cứu sống, người này cũng còn có lương tâm, sau khi tỉnh lại thì kể lại đầu đuôi câu chuyện, hơn nữa còn cực lực phối hợp với Kinh Triệu Duẫn điều tra án. Nhưng tiếc là, Phượng Vũ Hoành có hỏi qua mấy lần, bên Kinh Triệu Duẫn tra án tiến hành cũng không mấy thuận lợi nên nàng cũng không quan tâm nhiều.

Đến Bách Thảo Đường có thể gặp được Phượng Vũ Hoành, người nọ rất cao hứng, vội chạy tới trước mặt nàng trực tiếp quỳ xuống dập đầu. Tưởng Dung bị dọa cho giật mình, nhưng cũng lập tức nhận ra, không khỏi nói: “Ngươi chẳng phải là người chết mà Nhị tỷ cứu sống sao?”

Nam tử kia gật đầu: “May mà tiểu thư còn nhớ, đa tạ ơn cứu mạng của tiểu thư, tiểu nhân xin được dập đầu tạ ơn.” Người kia cũng thành tâm cảm tạ Phượng Vũ Hoành, hướng nàng dập đầu liên tục ba cái rầm rầm, sau đó đứng lên nói: “Lúc trước, ai nấy đều nói Phượng Nhị tiểu thư bị thiêu chết ở tổ trạch, tiểu nhân còn tới trước cửa Phượng phủ đốt tiền giấy cho tiểu thư, sau này mới biết tiểu thư là được Hoàng thượng triệu vào cung, còn phong làm huyện chủ. Tiểu nhân có thể được huyện chủ cứu sống, là phúc khí tu luyện đời trước.”

Phượng Vũ Hoành lắc đầu với hắn: “Đứng lên đi, không có gì mà đòi trước đâu, ta cứu ngươi chẳng qua là vì duyên cơ xảo hợp, ngươi không cần để trong lòng.” Đờ hắn dậy nhìn một chút: “Ngươi tới mua thuốc à? Trong nhà có người bệnh sao?”

Người nọ gật đầu: “Bà nương bị bệnh rồi, tiểu nhân tới lấy ít được, tiểu nhị của Bách Thảo Đường cũng không tính số lẻ, lại còn tặng thêm cho ít thảo dược.”

Trong lòng Phượng Vũ Hoành đối với việc làm của Vương Lâm cũng rất vừa lòng: “Thế thì về mau đi, chớ để người bệnh chờ lâu.”

“Chà.” Người nọ hướng Phượng Vũ Hoành hành lễ, liền chuẩn bị đi, lúc này, người nhà họ Phượng cũng đi tới, Phượng Phấn Đại đi ở trước, nhìn Phượng Vũ Hoành cùng Tưởng Dung đứng ở trước cửa Bách Thảo Đường, nhanh chóng gọi mọi người: “Chúng ta đến Bách Thảo Đường nghỉ chân một chút, chỉ ít cũng làm chén trà ấm, ta đi không nổi nữa rồi.” Vừa nói vừa đến gần Phượng Vũ Hoành: “Nhị tỷ, tới địa bàn của tỷ, không phải đến cả chén trà cũng không có chứ?”

Phượng Vũ Hoành chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy nam tử vốn chuẩn bị đi bất chợt liền dừng chân, kinh ngạc nhìn Phượng Phấn Đại, sắc mặt không dám tin.

Phấn Đại cũng nhìn hắn, đầu tiên là sững sờ một hồi sau đó trong ánh mắt hiện ra cảm giác hung tàn, dọa nam tử kia lùi lại hai bước.

Phượng Vũ Hoành nhìn hai người, tâm tư thay đổi thật nhanh, trong giây lát thì hiểu ra một số chuyện.

Lúc trước nam nhân này tỉnh lại nói có một nữ tử đội đầu bông tới gặp hắn, mà người kia là ai, Kinh Triệu Duẫn vẫn không tra ra được. Các nàng cũng từng phân tích, ban đầu nghĩ là Thanh Nhạc quận chúa, nhưng lại cảm thấy tóc nàng vốn bị hủy, đội nón lá ra ngoài hại người, quả thực không đúng lắm. Không phải Thanh Nhạc, thì rốt cuộc là ai, trong chốc lát không nghĩ ra được. Sau đó nhiều chuyện xảy ra liên tiếp, thì quên luôn. Nhưng bây giờ nhìn phản ứng của hắn, dường như thấy được chân tướng của vụ án trong nháy mắt.

Phượng Phấn Đại, câu dẫn Huyền Thiên Minh không được ngược lại còn bị rơi xuống nước, bị đưa ra ngoài ngoại ô ở, không ngờ nha đầu này không hối cải, lại lên làm chuyện xấu.

Phượng Phấn Đại nhìn chằm chằm nam nhân kia, lạnh lùng thốt: “Ta còn tưởng Nhị tỷ đường đường là huyện chủ thì người tới đây đều là quý nhân trong

kinh, không ngờ lại có thể đứng nói chuyện với loại tiện dân như vậy.”

Phượng Vũ Hoành giúp người nọ nhặt gói thuốc rơi trên đất lên, một lần nữa đưa lại cho hắn, đồng thời nói: “Ta là huyện chủ, nhưng cũng là đại phu, bất luận nam nữ già trẻ, không phân giàu nghèo, đại phu nhìn bệnh chứ không nhìn người.” Nói xong, vỗ nhẹ cánh tay người nọ: “Người trở về đi, ta cho người tiền người.” Lập tức hướng Hoàng Tuyền nháy mắt ra hiệu.

Phượng Phấn Đại trơ mắt nhìn Hoàng Tuyền mang theo người nọ rời khỏi, nhìn đến khi người nọ đi không bao lâu thì quay lại nhìn nàng (PVH), trong lúc nhất thời trong lòng buồn bực, bất an.

“Tứ muội còn muốn đi vào uống trà sao?” Phượng Vũ Hoành nhếch môi cười nàng, ánh mắt ôn hòa, y hệt như căn bản không biết xảy ra chuyện gì. “Bách Thảo Đường của ta tuy không rộng, nhưng do ta ở đây tự tay cứu một người chết sống lại mà vang tiếng, Tứ muội có muốn vào xem không?”

Phượng Phấn Đại sầm mặt lại: “Một cái hiệu thuốc cũ nát thì có gì mà xem chứ.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Người nhà họ Phượng phía sau theo kịp không rõ nội tình, Hàn thị còn đang hỏi: “Không phải nói nghỉ chân sao? Sao đi luôn?”

Phượng Vũ Hoành cũng kéo Tử Dung hướng phía Phượng phủ, vừa đi vừa cất giọng: “Có lẽ Tứ muội không mệt nữa, ta cũng thấy nơi này quá nhỏ, mà thôi chúng ta về.”

Phượng Phấn Đại đi đằng trước đương nhiên nghe được lời của nàng, người tâm khí luôn cao ngạo nóng tính như Phấn Đại, không khỏi đứng vững, quay đầu nhìn Phượng Vũ Hoành, lên giọng châm chọc cũng trách móc: “Nhị tỷ thật rộng lượng, theo muội biết, Cửu hoàng tử rời kinh đã được vài ngày, lẽ nào tỷ không lo lắng cho hắn?”

Phượng Vũ Hoành cười cười, nói: “Nam nhân lấy tiền đồ làm trọng, huống hồ hắn tới đại doanh huấn luyện binh sĩ, bảo vệ quốc gia, ta có gì mà phải lo?”

Con mắt Phấn Đại hơi chuyển động: “Thế thì tỷ không biết tự lo cho bản thân mình sao? Cửu hoàng tử vốn là người bạc tình, có khi sớm đã quên tỷ rồi, không thì sao mà đi lâu như thế không trở lại thăm tỷ?”

Phượng Vũ Hoành buồn cười nhìn Phấn Đại, đứa bé này, không kiếm chuyện với mình không được.

“Hắn quên ta hay không liên quan gì tới Tứ muội nhỉ?” Phượng Vũ Hoành tiện tay cầm một đèn lồng nhỏ bên đường lên xem: “Muội xem đèn lồng này.” Vừa nói vừa đưa khối bạc vụn cho chủ sạp, sau đó lại nói: “Hiện tại chiếc đèn lồng này thuộc về ta, muội có thể quản được ta thắp nó lên hay không? Ta thì cứ thắp đấy, cứ để đại ở đâu đó, muội cũng đâu có quyền lấy đi được.”

“Tỷ...” Phấn Đại bị nàng nói thế cũng không biết nên cãi lại như thế nào, không cam lòng nhìn chằm chằm ngọn đèn lồng kia, mặt tham lam. “Phấn Đại nói không lại Nhị tỷ, nhưng Phấn Đại cũng là tốt bụng muốn nhắc nhở. Cửu hoàng tử tuy có hôn ước với tỷ, thành hôn cũng phải đợi thêm vài năm nữa, trong thời gian này, Nhị tỷ phải biết giữ chặt, vạn nhất làm sai điều gì, thì không thể bù đắp được.”

Phượng Vũ Hoành bắt chợt nở nụ cười, cười tươi như hoa, cười như ánh nắng giữa ngày trời đông.

Phấn Đại liền buồn bực người này phải chăng ngốc? Lúc này, chợt nghe được phía sau nàng truyền đến một âm thanh làm hồn nàng vừa nhiều mộng vừa hoảng sợ—— “Vừa rồi, là ai lại nói bốn vương hợp lại bạc tình?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 205: Phượng Cẩn Nguyên, ta sẽ không trả lại cho người gì hết

Editor: Bell Huỳnh

Lúc này, Phượng Phấn Đại mới ý thức được, Nhị tỷ nàng đột nhiên nở nụ cười rực rỡ như vậy căn bản không phải cười nàng, trong thiên hạ này người có thể khiến Nhị tỷ nàng nở nụ cười như vậy, sợ chỉ có một, cũng là người nàng tận tâm nhất—— Huyền Thiên Minh.

Phượng Phấn Đại run rẩy quay người lại, quả nhiên, một chiếc xe ngựa rộng rãi đang xóc màn xe lên, bên trong có một người ngồi, một thân mặc áo đông bảo ám tử, mặt mang mặt nạ vàng, chính giữa mi tâm mờ mờ lộ ra một điểm màu tím, không phải Huyền Thiên Minh thì là ai!

Nàng suy nghĩ một chút rồi quỳ xuống cúi chào, nhưng sau đó lại không nở dời ánh mắt, cứ như vậy chăm chú nhìn người trong xe ngựa, lòng cứ như trên mây thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Phượng Vũ Hoành nhìn hai cánh tay Huyền Thiên Minh đang không nhịn được mà nắm chặt roi, lúc này mới bắt đầu đi lắc đầu, nói: “Tứ muội, nếu không muốn bị ăn roi, thì nên thu hồi ánh mắt của muội lại thôi.”

Phấn Đại lúc này giật cả mình, lập tức nhận ra mình đang thất thố, nhưng cũng không biết nàng lấy đâu ra tự tin, chỉ cảm thấy trong lòng Huyền Thiên Minh chắc chắn biết nàng thích hắn, tất nhiên sẽ không vung roi đánh nàng, vì vậy tiếp tục chăm chú nhìn khuôn mặt đang mang chiếc mặt nạ vàng kia, hoàn toàn không thấy roi trong tay Huyền Thiên minh đã giơ lên.

Những đại thần tiễn đưa Phượng Cần Nguyên và Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ, sớm đã tản ra, mà người nhà họ Phượng lúc này lại quỳ một chỗ, dân chúng đi ngang qua tuy không hiểu thế nào, nhưng cũng biết trong xe ngựa kia là vị đại nhân vật. Vì thế cũng có người quỳ xuống theo, cũng có người liền vội vã quay đầu đi hướng khác.

Phượng Vũ Hoành cau mày nhìn giữa đường râm rộ, vội vàng bước nhanh về hướng xe ngựa của Huyền Thiên Minh, đồng thời phân phó Vong Xuyên: “Nói An đi nương đưa mọi người về phủ đi, ta và Cửu điện hạ có chuyện cần bàn.” Nói xong, xoay người lên xe ngựa.

Phượng Phấn Đại không cam lòng, đặc biệt không cam lòng, mắt thấy rèm cửa của xe ngựa hạ xuống, xe cũng bắt đầu đi xa, nàng dậm chân một cái, hận ý ngập trời cũng dâng lên.

Hàn thị nhanh chóng chạy lại khuyên bảo: “Ngươi quá mạo hiểm, vạn nhất chọc giận Cửu hoàng tử, thì hậu quả ngươi tự biết.”

Phượng Phấn Đại không nói gì, trong lòng vang lên ý niệm: Nếu như Phượng Vũ Hoành chết rồi, hoặc là tàn, hoặc là mất danh tiết thì chẳng còn tư cách gì gả cho Huyền Thiên Minh. Cùng là nữ nhi của Phượng gia, nàng chắc chắn có cơ hội gả thay.

Hàn thị nhìn thấy hận ý trong mắt Phượng Phấn Đại, biết nàng đang có ý đồ không tốt, không khỏi nhắc nhở: “Ngươi phải nhớ đến giáo huấn lần trước, không được hành sự mạo muội.”

Phấn Đại vung tay áo một cái: “Biết rồi, thật phiền phức.”

Lúc này Phượng Vũ Hoành đang ở trong xe ngựa của Huyền Thiên Minh, một tay bắt lấy roi một tay vịn xe đẩy của hắn, tận tình khuyên: “Cho dù thế nào, thì nam nhân đánh nữ nhân cũng không phải chuyện gì tốt.”

Huyền Thiên Minh cười cười nhìn nàng: “Trước đây, ta đánh cũng không ít rồi.”

Nàng nhớ tới thời điểm hắn đánh Thẩm thị, bất đắc dĩ nói: “Vậy thì cũng nên ở trong phủ chứ không phải ngoài đường lớn.”

“Hoành Hoành, từ khi nào muội lại nói đạo lý thế?”

Phượng Vũ Hoành sùng sờ, lập tức trở mặt: “Ý huynh là trước đây ta không phân phải trái? Huyền Thiên Minh, ta lúc nào không nói đạo lý?”

“Hiện tại liền không nói đạo lý.” Hắn phân tích cho nàng: “Muội xem, ta vốn là giải vây cho muội, nhưng lại bị muội quở trách, đây chính là biết nói đạo lý?”

Nàng nhìn hắn xem thường: “Ta là bồi dưỡng phong độ cho huynh.” Nói xong, nhìn mặt hắn trông có vẻ không hiểu, liền lắc đầu: “Nói huynh cũng không hiểu. Đứng rồi, chẳng phải huynh đang ở đại doanh sao? Sao lại bắt nạt về đây? Ta vốn tính đưa Phượng Cần Nguyên đi thì sẽ tới doanh trại bên huynh xem thử.”

Huyền Thiên Minh nở nụ cười: “Xem ra, ta thật không nên trở lại, nên chờ ở đại doanh, chờ Hoành Hoành đến thăm ta.”

Phượng Vũ Hoành giơ tay lên, búng vào mi tâm trên mặt hắn: “Huynh nghĩ thì hay lắm.” Sau khi nở nụ cười xinh đẹp, nghiêm mặt lên nói: “Trước đó vài ngày tuyết rơi dày như thế, chỗ huynh không xảy ra cái gì chứ?”

“Không có.” Huyền Thiên Minh lắc đầu: “Đại doanh phòng thủ kiên cố không có hoang lãnh như muội nghĩ đâu.”

Phượng Vũ Hoành thở phào nhẹ nhõm: “Được vậy thì tốt, ngày trước Thất ca xuất thành tể mẫu thân, gặp đúng tuyết lở, ta sợ bên huynh cũng xảy ra chuyện. Cơ mà Ban Tẩu nói tuyết quá lớn không đi được.” Sắc mặt nàng cô đơn, mặc kệ một người mạnh mẽ thế nào, cũng không thể chống lại sức mạnh tự nhiên.

Huyền Thiên Minh nhìn ra tâm nàng, không khỏi giơ tay xoa tóc nàng: “Ta là nam nhân không phải chuyện gì cũng để muội lo lắng. Tuyết rơi lớn ở doanh trại, trong lòng ta cũng nhớ tới muội, cũng muốn nhanh về kinh, cơ mà sao có thể bỏ lại tướng sĩ. Sau đó lại nghe những gì muội làm trong kinh, lại tính hết lên trên đầu Ngự vương phủ ta, đúng là...” Trong đầu hắn thật lòng chọn từ cho phù hợp: “Nữ đại bất trung lưu a!”

Huyền Thiên Minh đại gia người!

Nàng đang muốn đánh hắn, lại bị hắn giữ chặt tay: “Không đùa nữa, bàn chính sự, Hoành Hoành,...chân của ta còn có thể cứu nổi không?”

Phượng Vũ Hoành dần dần ổn định lại tinh thần, tầm mắt chuyển xuống chân hắn, nhưng thật lâu cũng không nói tiếng nào.

Huyền Thiên Minh nhìn nàng có chút khó khăn, không khỏi nói: “Không chữa được cũng không sao, dù sao ta cũng đã quen ngồi xe đẩy.”

“Không phải.” Nàng lắc đầu: “Không phải không thể trị, chỉ là ta không dám kết luận bừa bãi, xương cốt bị hỏng tới mức khám bình thường không chính xác, ta phải làm kiểm tra kĩ cho huynh.”

“Được.” Hần chỉ nói một chữ, cũng không hỏi đến cũng là kiểm tra như thế nào, chỉ nói: “Vây mau chóng sắp xếp đi.”

Phượng Vũ Hoành lấy làm lạ: “Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Hần không giấu nàg, nói đúng sự thật: “Tam ca gần đây hành động không còn nằm trong tầm kiểm soát của ta nữa, tra ra được hần có khoảng ba vạn tinh binh, mấy ngày nay phân tán khắp nơi, con số cụ thể thì chưa biết, mấy ngày nay chậm rãi tiến về phía Bắc, chẳng qua vẫn bị Thất ca tra được chút manh mối.”

“Phía Bắc?” Trong lòng nàng như có gì đó thoáng qua, Phượng Cần Nguyên vừa xin đi phía Bắc cứu trợ, đội quân của Huyền Thiên Dạ cũng đi về phía Bắc, chẳng lẽ chỉ là sự trùng hợp? Nàng hít một hơi sâu, điều chỉnh lại tâm tư một chút, tất cả vẫn như nàng suy đoán, trước mắt vẫn là trị chận cho Huyền Thiên Minh đầ. “Ngày mai huynh đến Đông Sinh Hiền đi.” Nàng nói với Huyền Thiên Minh: “Chữa trị căn bệnh này liên tục không thể dừng giữa chừng, việc vương phủ huynh nên tìm người phân phó đi.”

“Có thể.” Hần gật đầu, nhìn ra được trong lòng Phượng Vũ Hoành đang bận tâm, nhưng nàng không nói, hần cũng không hỏi. Nha đầu này có chủ ý riêng của mình, nếu nàng tự muốn nói sẽ nói, còn không muốn nói thì có hỏi cũng chỉ làm đối phương khó xử mà thôi. “Sáng sớm mai ta sẽ tới.”

Dứt lời, xe ngựa cũng ngừng ở trước cửa Phượng phủ. Bên ngoài, thị vệ lên tiếng: “Vương gia, đã tới phủ Huyện chủ.”

Hần đáp một tiếng, cầm tay Phượng Vũ Hoành: “Đêm nay muội hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, mặc kệ chân ta có chữa khỏi hay không, trước năm mới cùng ta đi đại doanh một chuyến. Tài bắn cung của muội huyền diệu, tới đại doanh giúp ta luyện một đội thần tiễn đi.”

Nàng có chút mừng rỡ: “Thật không?” Kiếp trước, nàng đi theo huấn luyện viên học bắn cung cũng chỉ vì hứng thú, nhưng chưa từng nghĩ rằng tài bắn cung của nàng có một ngày vượt xa tiền đồ của huấn luyện viên. Chỉ là đến cùng nàng cũng chỉ là một đại phu, chỉ có chút võ công, nhưng không phải lúc nào cũng có thể sử dụng. Trước mắt nghe Huyền Thiên Minh nói nàng có thể cùng hần tới đại doanh, còn có thể giúp hần huấn luyện binh sĩ, thật là có chút phấn khích.

Huyền Thiên Minh nhìn ra mắt nàng lóe sáng, không khỏi bật cười: “Nha đầu nhà người ta, tuổi này không phải học thêu hoa vẽ mành thì là học cầm kì thi họa, còn muội thì cả ngày chơi với dược liệu rồi nghịch roi, nghịch cung.” Hần vừa nói vừa ma sát vết chai dưới năm ngón tay của nàng: “Thật ngưỡng mộ mẫu thân muội.”

“Ngày sau, ta sẽ thêu cho huynh một cái túi.” Phượng Vũ Hoành cười hi hi nhìn hần, nhưng trong mắt mang theo một tia giảo hoạt mà hần quen thuộc: “Ta chưa từng may vá, nhưng từng khâu qua thịt người. Huynh yên tâm, đường kim mũi chỉ của ta không thua các vị tiểu thư khuê các khác.”

Huyền Thiên Minh bất đắc dĩ cười: “Ta thật sự lấy được một nàng dâu đặc biệt.”

Nàng có chút nhún nhó: “Còn chưa gả nha.”

“Sớm muộn cũng gả.” Hần thu liễm nụ cười lại: “Hoành Hoành, không giấu gì muội. Ngày ấy sau khi muội đi, ta cùng Bạch Trạch bị đám xạ thủ bao vây, cửu tử nhất sinh, khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây. Sau đó điều tra được, đám xạ thủ kia giống như từ Bắc quốc Thiên Chu tiến vào đây, bởi vì nhân số không nhiều lắm cho nên không những đi được đến biên giới Đại Thuận, hơn nữa còn đi được đến Tây bắc. Cho nên, Hoành Hoành, muội giúp ta luyện một đội thần tiễn, một ngày nào đó, ta sẽ mang đội thần tiễn của muội đi Thiên Chu, so tiễn pháp, phân cao thấp, xem ai lợi hại hơn.”

“Hảo.” Phượng Vũ Hoành trịnh trọng gật đầu: “Ta đồng ý giúp huynh.”

Huyền Thiên Minh đi rồi, vẫn cảm thấy trong lòng nha đầu này có chuyện bất an, giữa lòng mành có vẻ u sầu hết sức rõ ràng, nhưng lại quật cường không chịu nói với hần.

Phượng Vũ Hoành khi nghe nói lúc trước ở Tây Bắc, Huyền Thiên Minh cùng Bạch Trạch có thể sẽ gặp nguy hiểm từ đội thần tiễn của Bắc quốc Thiên Chu, trong lòng không những hoài nghi mà còn có bất an và phần nộ.

Lúc nàng xuống xe, Hoàng Tuyền đã trở lại, cũng Vong Xuyên đợi ở trước cửa phủ.

Vừa thấy Phượng Vũ Hoành trở lại, Hoàng Tuyền lập tức tiến lên nói: “Người kia nói nữ tử đội đầu bông cùng Tứ tiểu thư có giọng nói giống hệt nhau. Bởi vì chuyện quan trọng liên quan đến mạng sống nên hần nhớ rất kĩ.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu, vừa nghe vừa đi vào trong phủ: “Lúc trước Phấn Đại bị đưa đến thôn trang ngoài kinh thành, cũng không ai quản nên nàg ta làm chuyện xấu cũng không ai biết. Nếu lúc đó ta không ra tay, thì có lẽ đã có người chết. Không ngờ, một nha đầu mới, mà tâm địa đã xấu xa như thế.”

“Vốn là muốn đưa hần về nhà, nhưng lại sợ Tứ tiểu thư cho người theo dõi, chúng ta lại chẳng thể cả ngày theo sau bảo vệ hần, nên nô tỳ để hần ở lại Bách Thảo Đường, giúp đỡ Vương Lâm luôn.”

“Được.” Phượng Vũ Hoành rất hài lòng với sắp xếp như thế.

Vong Xuyên than một tiếng: “Không ngờ Phượng phủ lại vô tình như thế, từ già đến trẻ đều có tâm cơ như vậy.”

Phượng Vũ Hoành nhún vai: “Phượng phủ nếu có tình thì ban đầu đã không đưa ta đến núi Tây Bắc, trên đường hồi kinh sẽ không bị một tên phu xe hành thích. Một gia đình như thế, thì sao coi là người thân được?”

Hai người nhìn ra sắc mặt Phụng Vũ Hoành khó coi, biết nàng nhất định là đang nén giận vì những năm nay bị Phụng phủ đối xử quá mức. Cũng không biết, Phụng Vũ Hoành căm tức là vì tội đó ở Tây Bắc trị thương cho Huyền Thiên Minh nhưng hần lại bị trọng thương ngay sau đó.

Phụng Căn Nguyên đi về phía Bắc trấn nạn, Huyền Thiên Dạ cho binh lính lên lút về phía Bắc, nếu Bắc giới không có tiếp ứng thì tội gì bọn họ làm như thế?

Phụng Vũ Hoành gần như cắn nát răng, dù sao tất cả cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng nàng, Phụng Căn Nguyên, nàng sẽ không trả lại gì cho hần hết, dù chỉ là một mảnh xương gãy của Phụng Phủ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 206: Không sợ, bởi vì chẳng kẻ nào dám

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Vũ Hoành hỏi phủ không bao lâu thì bị gọi đến Thư Nhã viện, lúc nàng đến đó nghe được lão thái thái đang nói chuyện với mọi người: “Kể từ hôm nay ta sẽ ở Phật đường Phật lý, cầu phúc cho Phụng Căn Nguyên.”

Mọi người đều đồng thanh hô: “Vâng.”

Trầm Ngự nói: “Không bằng mọi người ngày nào cũng đến đây cầu phúc một lần, phía Bắc bị nạn tuyết, phụ thân bình an mới là chuyện quan trọng, những cái khác chúng ta cũng không giúp được, nhưng thể hiện tâm ý cũng tốt.”

Lão thái thái rất đồng ý với lời nàng, gật đầu liên tục: “Trầm Ngự nói đúng.” Nói rồi nhìn Trầm Ngự với ánh mắt tán dương cùng một chút cảm động.

Thấy Phụng Vũ Hoành đang đến, lão thái thái cũng không nói thêm gì, chỉ là sau khi Phụng Vũ Hoành vừa hành lễ thì Phụng Phấn Đại đã bồi một câu: “Nhị tiểu thư dù sao vẫn là cô nương chưa xuất giá, vậy mà ban ngày ban mặt lại cùng nam nhân ngồi cùng một chiếc xe ngựa, không sợ bị người khác nói lời dèm pha sao?”

Phụng Vũ Hoành nhìn nàng, mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh băng —— “Không sợ. Bởi vì không kẻ nào dám.”

Bỗng dưng Phấn Đại liền run một cái, cảm thấy như ánh mắt Phụng Vũ Hoành có thể nhìn thấu nàng, điều này làm cho nàng nhớ chuyện hôm nay ở Bách Thảo Đường gặp phải người kia. Nàng kỳ thực đến cả tên họ của người nọ cũng không biết, nhưng nhớ rõ lúc ấy sao lại cùng hần ta tiến hành giao dịch, cũng như sao lại trốn ở góc phòng, nhìn Phụng Vũ Hoành làm sao cứu sống người đã chết, giải trừ nguy cơ cho Bách Thảo Đường.

Hôm nay nàng vốn định phái người theo dõi thậm chí là muốn giải quyết hần ta. Thế nhưng sao có thể, người là do Hoàng Tuyền đích thân đưa đi, nha hoàn bên người nàng làm sao có bản lĩnh trốn khỏi ánh mắt của Hoàng Tuyền.

Nghĩ đến chuyện này, tâm tư Phấn Đại không khỏi có chút buồn bực, nhưng Phụng Vũ Hoành chọn lúc cảm xúc của nàng chập trùng khó chịu thì mở miệng nói: “Mấy ngày trước tuyết lớn như thế, cũng không biết trang tử trong kinh thành có bị gì không, lúc đó Tứ muội ở trang tử thấy thế nào? Cuộc sống ổn chứ?”

Tay nắm khăn của Phấn Đại run rẩy, khăn cũng rơi xuống đất, nha hoàn bên người phải khom người xuống nhặt lên, trong lòng nàng suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Giữa mùa đông, hoa màu không mọc được, dù gặp tai họa cũng không thể tổn thất hơn được.”

“Nói cũng phải, dù sao thì cũng chỉ có vài hạ nhân canh giữ, tính mạng con người trong mắt Tứ muội chưa từng đáng giá.” Nàng nhìn chằm chằm Phụng Phấn Đại, tùy ý lái nhai vài việc nhà: “Tứ muội lúc đó sinh hoạt trong trang tử có tốt không?”

Phấn Đại trong lòng cực kỳ buồn, lẩm bầm nói câu: “Cuộc sống đương nhiên là không giống các người rồi.”

Nhưng Phụng Vũ Hoành lắc đầu: “Cũng không phải rất vừa ý, bởi vì vẫn còn bị một số kẻ ghi nhớ đây.” Nàng đang nói thì bỗng nhiên nở nụ cười: “Tứ muội còn nửa năm nữa đã mười một tuổi, lại thêm nửa năm đến một năm nữa là đến tuổi nghị thân. Bây giờ trong phủ chúng ta không có chủ mẫu, dù sao ta cũng là đích nữ cũng nên lo nghĩ cho Tứ muội, muội yên tâm, Nhị tỷ sẽ nhớ rõ mà kiếm cho muội một mối nhân duyên tốt.”

Nàng vừa dứt lời này, Phấn Đại cùng Hàn thị đồng thời kinh ngạc, chợt nhớ đến thân phận là đích nữ, lại là chính phi Ngự vương phủ tương lai, lại trong tình huống trong phủ không có chủ mẫu như hiện tại, Phụng Vũ Hoành hoàn toàn có quyền nắm giữ nhân duyên của các thứ nữ khác.

Hai người liếc nhìn nhau, Hàn thị thấy được trong mắt Phấn Đại đầy lo lắng cùng cảnh cáo, một bàn tay che bụng, tay còn lại đặt lên ngực đầy lo lắng mà khẩn cầu, mong sẽ mang thai thật.

“Đa tạ Nhị tỷ.” Phấn Đại không cam tâm nói một câu dối lòng, rồi lại nhịn không được bổ sung thêm: “Trong phủ không phải sẽ mãi không có chủ mẫu

đầu.”

Phượng Vũ Hoành gật đầu: “Cho nên ta nhanh chóng trước khi chủ mẫu mới nhập phủ, định ra việc hôn nhân cho Tứ muội muội.”

“Ngươi...”

“Im ngay cho ta!” Lão thái thái đột nhiên vỗ bàn, trừng mắt nhìn Phấn Đại: “Thân là muội muội, mà không tôn trọng đích tỷ, nói một câu, ngươi cãi một câu, không có phép tắc!”

“Thế nhưng Nhị tỷ, nàng ta...”

“Ta nói ngươi câm miệng!” Lão thái thái tức giận đến mức nghĩ sẽ giơ tay lên đánh người, tiếc thay eo nàng bây giờ còn chưa khỏi hoàn toàn, cánh tay vô lực, giơ mấy lần cũng chưa đến độ cao nhất, lại còn làm mệt chính mình.

Phượng Vũ Hoành nhanh chóng đứng dậy đỡ: “Tổ mẫu vạn vạn lần không nên nổi giận, Tứ muội còn nhỏ chỉ là tiểu hài tử thôi.”

Lão thái thái nhìn Phượng Vũ Hoành bóp eo cho mình, lúc này mới thấy trong lòng an ủi được một chút: “Vẫn là ngươi hiểu chuyện nhất, đám tỷ tỷ muội muội của ngươi chẳng kẻ nào làm ta bết lo.”

Trầm Ngư cùng Tường Dung rất thất thời liền đứng lên, cúi người bái lão thái thái: “Tôn nữ chắc chắn đi theo Nhị muội (Nhị tỷ) chịu khó học hành, thỉnh tổ mẫu đừng lo lắng.”

Phấn Đại ngoan cường cũng cùng bái lạy, nhưng chẳng thể nào nói ra được.

Lão thái thái nhìn mọi người, phát phát tay: “Tản đi, tất cả giải tán đi!”

Mọi người cùng đứng dậy hành lễ rồi lui xuống, Phượng Vũ Hoành ở lại, từ trong tay lấy ra mấy bộ thuốc cao đưa cho Triệu ma ma: “Đây là thuốc mà mấy ngày tới tổ mẫu phải dùng, hiện giờ trời đang rét, cái bệnh đau lưng kia không thể lơ là, thuốc cao dán không sợ hoang phí, mỗi ngày đều phải dán đúng giờ.”

Lão thái thái cao hứng gật đầu: “Từ lúc A Hoành trở về, thi bệnh của ta mỗi ngày một tốt lên hẳn.”

Nàng vô ý ở lại lâu trong Thư Nhã viện, tuy lão thái vẫn có tâm tư lôi kéo nàng tiếp tục nói chuyện, nhưng Phượng Vũ Hoành lại nhanh trí ném câu: “Tôn nữ còn phải trở về chuẩn bị một chút đề cầu phúc cho phụ thân.” Câu nói này giúp nàng thoát thân thành công.

Sau khi quay trở lại Đồng Sinh Hiên, nàng lập tức nói với Vong Xuyên: “Từ ngày mai, phủ Huyện chủ đóng cửa từ chối tiếp khách trong bảy ngày. Bất kể ai, nhất là người Phượng phủ nhất quyền không cho vào.”

Vong Xuyên cũng không hỏi vì sao, chỉ trả lời: “Nô tỳ sẽ phân phó, tiểu thư yên tâm.”

Phượng Vũ Hoành không nói thêm nữa, liền đi vào được thất.

Đêm đó, lão thái thái tại Phật đường tụng kinh, vì bệnh lưng không tiện, liền dút khoác dờn ghế ngồi đối diện bàn thờ Phật.

Sau khi vòng hạt châu ngọc bích trong tay chuyển xoay mười lăm vòng, thì âm thanh vang đến làm bất chợt ngừng lại, quay đầu hỏi Triệu ma ma: “Sao ta lại nghe bên ngoài có tiếng gì đó?”

Triệu ma ma bất đắc dĩ nói: “Là Tứ tiểu thư cùng Hàn di nương đang nghe kịch, mời đoàn kịch diễn luôn ở Quan Mai viên.”

“Cái gì?” Lão thái thái kinh hãi: “Nghe kịch? Sao bọn chúng có thể phạm thượng như thế được?”

Triệu ma ma than nhẹ một tiếng: “Nghe nói An di nương phái người qua khuyên bảo nhưng lại bị mắng trở về, Tứ tiểu thư nói lão gia đi công vụ, không phải đi đưa mệnh, trong phủ cứ để không khí nặng nề như thế không may mắn.”

Lão thái thái ngẩn ra, tự mình suy nghĩ trong chốc lát cũng gật đầu: “Nói cũng có lý lắm, Phượng Căn Nguyên chẳng qua là ở bên ngoài bên ba, chúng ta cũng không thể phạm kỵ hủ. Chẳng qua...” Lão thái thái suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai là mười lăm ah?”

Triệu ma ma đáp: “Vâng.”

“Thông báo cho mọi người, từ nay về sau, mừng một và mười lăm, tất cả đều phải ăn chay, cho tới khi Phượng Căn Nguyên quay về.”

Quan Mai viên hát hí khúc, không chỉ làm lão thái thái tâm phiền ý loạn, cũng làm trong lòng của Kim Trân buồn bực.

Lúc này, nàng đang dựa vào cạnh cửa viện, giống như ngày thường nhìn ra bên ngoài. Trước đây, mỗi lần thấy nàng đứng chờ như thế, Phượng Căn Nguyên sẽ đến nói: “Trời rất lạnh, ngươi đứng ở đây làm gì?”, thì nàng sẽ làm nũng đáp: “Lão gia đến đây thiếp không thấy lạnh nữa.” Hôm qua nàng có thể không đợi Phượng Căn Nguyên nhưng hôm nay không thể nào không đợi.

Mãn Hi bất đắc dĩ khuyên nàng: “Lão gia đi công vụ, cũng đâu phải vứt bỏ ngươi, tất cả mọi người đều mong chờ ngài về. Ngươi đừng như thế, cẩn thận

sức khoẻ bản thân.”

Kim Trân than nhẹ, bỗng nhiên cảm thấy Phụng Căn Nguyên không ở trong phủ, cả người nàng đều cảm thấy trống rỗng, lúc trước, Phụng Vũ Hoành mất tích, nàng tuy cảm thấy lo lắng, nhưng không giống như bây giờ. Suy cho cùng, Phụng Căn Nguyên là nam nhân của nàng, nàng căn bản là muốn sống yên phận, kỳ thực trong lòng nàng lúc nào cũng mong hai cha con họ có thể hoà hảo, Phụng Vũ Hoành quá thông minh, vận khí lại quá tốt, vạn nhất nếu có một ngày Phụng Căn Nguyên bại trong tay nàng ấy, vậy nàng phải làm sao?

“Mãn Hi.” Nàng theo bản năng mở miệng, vốn muốn hỏi Mãn Hi thử xem nàng ấy đối với mối quan hệ của hai cha con Phụng Căn Nguyên cùng Phụng Vũ Hoành lúc này có suy nghĩ gì, lời chưa kịp ra khỏi miệng, vẫn cảm thấy nếu lời này đến tai Phụng Vũ Hoành sợ là không được, nên vội đổi thành: “Giúp ta lấy chiếc áo khoác, chúng ta đến Quan Mai viên xem thử.”

Quan Mai viên được xem như là trung tâm của Phụng phủ, là một vườn hoa nhỏ trồng đầy mai vàng, chính giữa xây một cái vũ đài, người nhà họ Phụng bình thường sẽ đến đây nghe hát.

Lúc hai người Kim Trân và Mãn Hi bước vào Quan Mai viên, động tác thật nhẹ, lẳng lặng đi đến bên cạnh vũ đài, đến khi cách chỗ Hàn thị tầm mười bước thì đứng lại, tìm một góc cây mai ẩn mình.

Mãn Hi đặc biệt không hiểu: “Muốn nghe thì cứ thẳng thắn mà vào, Hàn di nương dù sao cũng đặt rạp hát ở Quan Mai viên, đó rõ ràng là cho người trong phủ đều có thể nghe.”

Kim Trân nghe nhưng không ngừng lắc đầu: “Hàn thị hận ta không kịp, sao có thể mời ta cùng xem kịch. Ta qua nhìn một cái rồi đi.”

Lúc này, hai mẹ con Hàn thị cùng Phấn Đại đang ngồi đối diện vũ đài uống nước trà, cắn hạt dưa, trong mắt mỉm cười nhìn một tiểu thư sinh trên sân khấu. Kim Trân nhìn tiểu thư sinh kia chớp mắt, chỉ cảm thấy hần vô cùng tuần tú, cả nàng cũng không khỏi rung động, lại nhìn qua Hàn thị, quả thực là hai con người muốn rót trên thân người ta luôn.

Kim Trân là nô tỳ của Phụng gia nuôi, đối với mấy người thê thiếp này sao lại không biết, Hàn thị vốn là từ thanh lâu bước ra, cái loại địa phương đó sao có thể quen với thời gian thanh tĩnh yên bình. Trước đây, lúc Phụng Căn Nguyên còn ở trong phủ, nàng không dám lơ đãng, hiện tại hần đã rời kinh, Hàn thị liền lập tức không nhịn được, liền gọi ngay gán hạ vào phủ.

“Thật không biết liêm sỉ.” Kim Trân hận nghiêng răng, nghiêng lợi: “Chẳng phải tối qua, lão gia ở trong phòng nàng ta cả đêm sao, chỉ như thế đã nghĩ mình được sủng ái lại sao?”

Mãn Hi gấp đến độ lấy tay che miệng của nàng, nói: “Người nhỏ giọng một chút, bị phát hiện là xong đó.”

“Ta biết.” Kim Trân liếc nhìn lên sân khấu, chỉ thấy tên tiểu thư sinh kia cũng không biết hát đến đoạn nào, ấy mà ánh mắt liếc xuống trực tiếp nhìn Hàn thị.

Hàn thị cười duyên một cái vừa quyến rũ vừa kiêu ngạo, Phấn Đại bên cạnh cũng cười hi hi.

Đừng nói Kim Trân, ngay cả Mãn Hi cũng không nhìn nổi, đưa tay kéo tay áo của Kim Trân: “Đi thôi, loại hát kịch này cũng không có gì đáng xem.”

Kim Trân gạt đầu, cũng trợn mắt nhìn Hàn thị cùng Phụng Phấn Đại, lúc này mới xoay người chuẩn bị theo Mãn Hi trở lại.

Nhưng không nghĩ, lúc xoay người động tác hơi lớn, đụng vào cành mai bên cạnh, tiếng ma sát của vải áo cùng cành mai làm nha đầu bên cạnh Hàn thị phát giác, lúc này liền hô to—— “Kê nào ở bên kia?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 207: Không cam lòng

Editor: Bell Huỳnh

Kim Trân cùng Mãn Hi bị kinh hãi, muốn nhanh chóng rời khỏi, đáng tiếc vẫn là chậm hơn so với nha hoàn của Hàn thị.

Thấy có nha hoàn đáng người có chút cường tráng nhanh chóng đi tới, trừng mắt nhìn về phía Kim Trân, không khách khí chút nào lớn tiếng nói: “Kim Trân di nương, người ở đây lên lên lút lút làm gì thế?”

Một tiếng này làm Hàn thị cùng Phấn Đại giật mình, ngay cả tiểu sinh đang diễn hí khúc trên vũ đài cũng ngừng lại, tất cả chăm chú nhìn hai chủ tử Kim Trân, hờn hờ trên mặt Hàn thị còn chưa kịp thu lại, thì liền cảm thấy có chút tức giận, đang muốn phát tác, lại bị Phấn Đại thoáng cái bắt được bàn tay ngăn cản, sau đó lại nghe Phấn Đại cất giọng nói: “Thì ra là Kim Trân di nương, Bội Nhi cần rõ, còn không mau mời di nương vào trong ngồi.”

Nha đầu tên Bội Nhi quay đầu hướng Phấn Đại khom người một cái, đáp lại: “Vâng.” Sau đó lại sùng sộ đối với Kim Trân đưa tay ra hiệu: “Di nương, mời.” Thái độ đó đầu phải là thỉnh năng nghe hí kịch, mà y hết như đang thăm vấn tội phạm vậy, nhìn đến nỗi Kim Trân phải rùng mình.

Vẫn là Mãn Hi phản ứng nhanh, vội mở miệng nói: “Chúng ta là tiện đường đi ngang qua đây, nghe có tiếng nam nhân hát kịch nên tới xem một chút, sẽ không quấy rầy Tứ tiểu thư cùng Hàn di nương.” Nói rồi liền kéo Kim Trân rời khỏi.

Bội nhi động tác nhanh nhẹn, thoáng cái đã cản lại, không nói nhiều, vẫn là câu nói kia: “Tứ tiểu thư cho mời.”

Mãn Hi cau mày, trong lòng biết hôm nay chắc chắn không thể qua khỏi ải này, Hàn thị rõ ràng là tới kiếm chuyện. Nếu chỉ có một mình nàng thì còn nói được, nhưng dù sao cũng là di nương, so với người khác cao quý hơn bao nhiêu. Đã vậy còn có Phụng Phấn Đại, tuy là thứ nữ nhưng địa vị cũng còn cao hơn cả di nương.

“Chúng ta qua xem thử.” Kim Trân bắt đầu đi mở miệng, nắm chặt áo khoác, chủ động đi vào vườn.

Hàn thị nhìn Kim Trân từng bước đi tới, thấy trên người nàng là bộ đồng bào hoa nở phú quý mà lão gia đột trước mang về, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Trước đó vài ngày, không biết Phụng Căn Nguyên từ nơi nào có được một khối vải đẹp, cũng không sung vào công khổ, trực tiếp cho Kim Trân làm xiêm y. Nàng đồ kị muốn chết nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Bây giờ Kim Trân mặc như thế tới trước mặt nàng không phải là khiêu khích thì là gì?

Nghĩ như thế, hỏa khí cũng tăng, tàn nhẫn trừng mắt nhìn Kim Trân, lạnh giọng hỏi nàng: “Không thành thành thật thật ở trong viện của người, lén lút lút chạy đến đây làm gì?”

Kim Trân không có ý định cùng nàng cãi vã, chỉ nói: “Tỷ tỷ ở đây mở rạp hát, nửa Phụng phủ còn nghe thấy, muội chỉ là hiếu kì nên qua đây xem sao, đang định quay về đây.”

“Hiếu kì?” Hàn thị hừ lạnh: “Nếu đã không quang minh chính đại vào viện, thì núp trong bóng tối có khác gì?” Mắt nàng cong lên, liếc nhìn tiểu thư sinh trên đài: “Muội muội có khi nào thấy vị thư sinh kia tuần tú nên động tâm xuân hạ?”

“Tỷ tỷ chớ nói lung tung.” Mặt Kim Trân đỏ rân: “Muội thật sự chỉ qua đây xem thử mà thôi!”

Phấn Đại nhìn Kim Trân chớp mắt, nói: “Di nương đừng có gấp, nếu đã đến, không bằng cùng ngồi nghe hát.Ồ đúng rồi——” Nàng liếc nhìn chén trà trên bàn: “Hết trà rồi, làm phiền di nương rót dùm.”

Kim Trân cắn chặt răng, thầm nhủ Tứ tiểu thư này từ nhỏ đã thích kiếm cớ gây sự, lớn lên tính tình vẫn không thay đổi.

Nhưng nàng cũng không dám làm trái ý Phấn Đại, bất kể đối với dòng chính nữ và thứ nữ, di nương đều thuộc về nô tỳ, không có quyền hạn, các tiểu thư sai khiến cũng không thể làm trái.

Nàng chậm chậm tiến lên, cầm bình trà trên bàn châm cho Phấn Đại.

Nàng vốn xuất thân là hạ nhân, nên việc châm trà cũng không có gì khó khăn, không thờ gấp, tay không run, bình ổn rót một chén trà.

“Tứ tiểu thư, xin mời dùng trà.” Để bình trà xuống, khom người một cái.

Phấn Đại bung tách trà, đưa tới bên miệng, bất chợt liền trở mặt, đột nhiên ném chén trà xuống đất.

Chén trà rơi xuống đất “Đùng” một tiếng, vỡ nát, nước trà văng tung toé.

“Người muốn làm bỏng chết ta à?” Phấn Đại kêu lên một tiếng, lập tức trợn trừng mắt, chia thẳng vào Kim Trân nói: “Người có ý gì? Rót chén trà nóng như thế này cho ta sao?”

Mãn Hi nhìn không nổi, thốt lên: “Ấm trà để ở trên bàn bao lâu rồi, Tứ tiểu thư uống bao lâu rồi, làm sao mà còn nóng được?”

“Người đang nói chuyện với ta đó hả?” Phấn Đại giận dữ: “Được! Quả nhiên là nô tài từ Kim Ngọc viện, miệng lưỡi bén nhọn, một chút quy củ cũng không có. Thân phận của người là gì? Ta có thân phận gì, ta nói chuyện người có thể chen ngang sao?”

Mãn Hi cũng biết chính mình đi quá giới hạn, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào.

Kim Trân bắt đầu đi, biết hôm nay các nàng xui xẻo va vào hai mẹ con này, lúc này Phụng Phấn Đại tuyên bố có ý làm khó dễ, nếu Mãn Hi cãi lại sẽ chọc giận đôi phương, còn không biết sẽ gây ra việc gì?

Nàng cắn chặt răng, cố ý sùng sộ lên răn dạy Mãn Hi: “Không hiểu quy củ! Chủ tử nói chuyện, người há có thể xen vào? Còn không mau tự vả miệng.”

Mãn Hi cũng biết Kim Trân là đang vì nàng, không nhiều lời, giơ tay lên, tự mình tát vào má hai cái bạt tai.

Nhìn Mãn Hi tự đánh mình, hai mẹ con Hàn thị cùng Phấn Đại cảm thấy thật đã ghìen. Trước đây Kim Trân cùng Mãn Hi là người hầu của Thẩm thị, Thẩm thị lúc đó còn là chủ mẫu, luôn ngang ngược can rờ, nha đầu trong viện của nàng ta lúc đó đều có thân phận, Phụng Phấn Đại chỉ là một thứ nữ, hai người này xưa nay đều chưa bao giờ dè dặt vào trong mắt.

Nhưng bây giờ thì khác, Thẩm thị chết rồi, thân phận của các nàng bây giờ cũng đã thay đổi, hơn nữa bây giờ Phụng Cẩn Nguyên cũng không có ở trong phủ để che chở, hai người này liền như phượng hoàng rụng lông.

Không đúng, Phụng Phấn Đại không nhận ra hai người này là loại phượng hoàng gì, chẳng qua là đồ chơi mặc cho người khác trêu đùa thôi.

“Hừ.” Nàng nhìn chằm chằm Kim Trân hừ lạnh một tiếng, thứ hạ nhân này, tuy là bay lên trên cành cây nhưng chẳng qua cũng chỉ là một con quạ đen, muốn làm phượng hoàng không có cửa đâu.

Hàn thị bỗng nhiên nghĩ đến một chủ ý thú vị —— “Kim Trân, ngươi có biết hát kịch không?”

Kim Trân sững sờ, lập tức lắc đầu: “Không biết.”

Phấn Đại liếc nàng một cái: “Không biết có thể học! Hàn di nương thích nghe hát kịch, hôm qua phụ thân cũng có nói với nàng, nếu ở trong phủ chán quá thì có thể mời đoàn kịch tới chơi. Hôm nay vừa hay, không bằng để bọn họ dạy cho ngươi, về sau học tốt có thể hát cho chúng ta nghe.”

Kim Trân chỉ cảm thấy một trận nhục nhả ập đến, tốt xấu gì thì nàng cũng là người đầu ấp gối ôm bên cạnh Phụng Cẩn Nguyên, Phụng Phấn Đại lại muốn nàng học hí kịch với đào kép? Mấy thứ tam giáo, cửu lưu, nàng ta sao dám?

Thấy Kim Trân đứng bất động, Hàn thị nghiêm mặt: “Thế nào, Tứ tiểu thư nói ngươi không nghe sao?”

Kim Trân khó xử nhìn Phấn Đại: “Tứ tiểu thư cùng Hàn tỷ tỷ muốn nghe hát, thì cứ mời đoàn kịch tới là được rồi, Kim Trân thật sự là...”

“Ta kêu ngươi lên hát thì ngươi hát!” Phấn Đại bất chợt lớn tiếng, gào lên đến Hàn thị còn run rẩy toàn thân. “Còn đứng đây làm gì? Lên đài đi!”

Nha hoàn Bội Nhi vừa thấy chủ tử giận dữ, nhanh chóng kéo Kim Trân, dùng chút sức làm cánh tay Kim Trân đau đớn. “Tứ tiểu thư mời di nương lên đài, di nương mau lên đi!”

Kim Trân lắc đầu: “Tứ tiểu thư, tiểu thư không thể làm thế.”

“Sao ta không thể?” Phấn Đại khiêu khích nhìn nàng: “Một thứ thiếp lại dám cùng tiểu thư nói tiếng không thể? Ngươi có tư cách sao?”

Lúc này Bội Nhi lại nói chen vào: “Thỉnh di nương suy nghĩ kỹ, Tứ tiểu thư đến cùng là tiểu thư mang họ Phụng, mà ngươi chỉ là một thất thiếp đến gia yến còn không được ngồi bàn chính.”

Một câu nói đủ để thức tỉnh Kim Trân.

Đúng vậy, nàng có tư cách gì nói không với Phụng Phấn Đại? Người ta rõ ràng là muốn bắt nạt nàng, nàng phải làm thế nào đây?

Vừa nghĩ như vậy, cũng không quật cường nữa, quay đầu liếc nhìn vũ đài đã ngừng hát kịch, nghiêng răng, cất bước lên vũ đài.

Tiểu sinh trên vũ đài bước sang hai bước nhường đường cho Kim Trân bước lên, lại nhìn Hàn thị mở một nụ cười quyến rũ, hỏi: “Không biết lên đây là vị phu nhân nào, muốn làm gì?”

Hàn thị khanh khách cười: “Phu nhân gì chứ, chẳng qua chỉ là một thứ thiếp.”

Mãn Hi trừng mắt nhìn Hàn thị, chỉ là nghĩ nữ nhân này đã đạt đến trình độ không biết xấu hổ nhất định, mình cũng là thứ thiếp, cư nhiên lại có thể nói ra những lời như vậy.

Kim Trân cũng không còn hứng thú so đo với Hàn thị, chỉ nói câu: “Muội thật sự sẽ không hát hí khúc, tỷ cũng đừng tiếp tục như thế.” Nhưng trong lòng thì không ngừng cầu nguyện, chỉ mong lúc này Phụng Vũ Hoành có thể chạy tới Quan Mai viên. Phụng Cẩn Nguyên rời kinh, hiện tại người duy nhất có thể giúp nàng cũng chỉ còn vị Nhị tiểu thư kia.

Phụng Phấn Đại lại một lần nữa thay một chén trà khác, bưng về phía vũ đài, híp mắt hỏi Kim Trân: “Đại gia khuê tú đều biết mấy cái như cầm kỳ thi họa, cho dù không phải cái nào cũng tinh thông, tốt xấu cũng am hiểu một chút. Ngươi nói xem ngươi biết được cái nào? Cầm kỳ thi họa cũng không biết, hát hí kịch cũng không biết, vậy đến cùng là ngươi biết làm gì? Phụng phủ chúng ta sao có thể nuôi loại phế vật chẳng biết làm gì cả thế này?”

Lời nói của Phụng Phấn Đại càng lúc càng khó nghe, Kim Trân đứng sững sờ trên vũ đài, chỉ cảm thấy mình bị người ta sỉ nhục từ đầu đến chân, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hàn thị nhấc tay với tiểu thư sinh kia: “Ngươi cứ tiếp tục hát đi, đổi một màn khác.”

Tiểu thư sinh kia là làm vui lòng Hàn thị, hát cái gì mà tiểu nô tỷ trèo sập giường chủ tử, chọc cho Hàn thị cười oa oa.

Phấn Đại cũng cười, chỉ là vừa cười đồng thời nhấc nhò Hàn thị: “Ngươi đừng có cười lớn như thế, cẩn thận động thai khí.”

Hàn thị lại cười duyên một trận, sau đó khẽ vuốt đầu Phấn Đại: “Làm sao lại có thể nhanh như thế! Tứ tiểu thư còn nhỏ tuổi, chuyện như vậy không hiểu là bình thường.” Nói thì nói như thế nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng có chút lo lắng. Ít năm trước, thời điểm Phượng Cẩn Nguyên sùng nàng, nàng cũng chỉ có thể sinh một mình Phấn Đại, lần tình cờ này sao lại có thể dễ bụng nàng dễ dàng có động tĩnh cơ chứ? Nếu thật sự không có, Phấn Đại sẽ tiếp tục làm âm ỉ với nàng không nói, bản thân nàng cũng không cam lòng.

Dưới đài mẹ con hai người kiều ngao cực điểm, trên đài Kim Trân đang bị vị tiểu thư sinh kia làm chảy hai hàng lệ. Nàng không biết mình còn phải đứng bao lâu trên vũ đài này, một lòng ngóng trông Nhị tiểu thư cho tới bây giờ cũng không thấy xuất hiện, thậm chí những người khác trong Phượng phủ cũng không thấy xuất hiện trong Quan Mai viên. Nàng bắt đầu ý thức là chính mình quá xúc động gây ra nhiều chuyện, động tĩnh lớn như vậy người ở bên cạnh không thể không nghe thấy, nhưng sao mọi người có thể giả bộ như không để ý tới, vì sao chỉ có nàng đến đây? Nói cho cùng, vẫn là đạo hạnh không đủ.

Vào lúc này, Phượng Vũ Hoành đang ở trong hiệu thuốc không gian chuẩn bị ngày mai chữa chân cho Huyền Thiên Minh.

Nàng có thể kết luận đây là một trường hợp gãy xương, chỉ là xương nát tới trình độ nào thì phải chụp X quang mới có thể biết được.

Tuy là hiệu thuốc không gian không tồn tại vấn đề cung ứng hay chất lượng, thậm chí cả dược phẩm dùng phẫu thuật cũng ở tình trạng tốt nhất. Đạo giải phẫu sẽ không lục đi, rượu sát trùng cũng sẽ không bị bay hơi, thậm chí bàn mổ không dùng tới cũng sẽ không bị bụi bám, nàng cẩn thận lau chùi tất cả một lần nữa.

Ngày thứ nhất nàng tới cái thế giới này chính là trị thương chân cho Huyền Thiên Minh, lần đó vốn tưởng rằng đã chữa khỏi, lại không nghĩ rằng bị đám Thiên Chu Quốc kia làm bị thương tiếp, bảo nàng sao có thể cam tâm?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 208: Huyền chủ phủ bát quái

Editor: Bell Huỳnh

Lúc Phượng Vũ Hoành từ trong dược thất đi ra, Vong Xuyên đang đợi nàng ở bên ngoài, thấy nàng đi ra, Vong Xuyên nhanh chóng tiến lên, đang chuẩn bị nói chuyện, liếc mắt liền thấy ngón trỏ trái của nàng có một vết thương do dao rạch, tuy đã xử lý, nhưng vẫn có thể nhìn ra đang sưng đỏ.

“Tiểu thư bị làm sao thế?”

“Không có chuyện gì, không cần thận nên bị dao rạch thôi.” Lúc lau dao phẫu thuật có chút thất thần, tự làm mình bị thương, đương nhiên, chuyện mất mặt như vậy nàng không có ý định nói tỉ mỉ với Vong Xuyên. “Ta tự mình bôi thuốc, ngày mai là không sao rồi.”

Nghe nàng nói chính mình không cần thận, Vong Xuyên cũng hơi an tâm, vốn không muốn trêu chọc Phượng Vũ Hoành, nghĩ một lát, nhưng vẫn nói: “Trong cung truyền ra tin tức, quý phi nương nương trong lãnh cung qua đời rồi.” Huyền Thiên Minh cũng có không ít tai mắt trong cung, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chuyện lớn chuyện nhỏ trong cung đều thông báo một tiếng với Đồng Sinh Hiên.

Bộ Bạch Bình chết cũng không quá bất ngờ, phi tử bị đưa vào lãnh cung cũng không có nhiều người có thể sống lâu, chỉ là không biết Bộ gia sẽ có dự tính gì, thái độ của Hoàng thượng đối với Bộ gia như thế, làm cho đến cả nàng cũng đoán không ra.

“Chú ý một chút tin tức gần đây.” Nàng nhắc nhở Vong Xuyên: “Phượng phủ bên này cũng phải đề ý một chút, nếu Phượng Cẩn Nguyên báo tin về thì cũng phải thấy được nội dung bức thư.”

Vong Xuyên gật đầu: “Nô tỳ nhớ rồi.”

Lúc này ở cửa viện, Thanh Sương đang dẫn một tiểu nha đầu vội vàng đi về phía này. Phượng Vũ Hoành chớp mắt liền nhận ra tiểu nha đầu kia, chẳng phải là nha đầu cùng Mãn Hi hầu hạ Kim Trân ở Như Ý viện sao? Không khỏi cau mày, hỏi Vong Xuyên: “Hiện tại là giờ gì?”

Vong Xuyên đáp: “Đã qua giờ hội.”

Trong lúc hai người nói chuyện thì hai người Thanh Sương đã đến gần, nhìn thấy Phượng Vũ Hoành trong sân, vội hành lễ: “Tiểu thư còn chưa nghỉ ngơi sao? Vốn là muốn tìm Vong Xuyên cô nương hỏi một chút xem chuyện này nên làm thế nào, vừa vặn tiểu thư cũng ở đây, vẫn là để nha đầu này nói với tiểu thư thôi.”

Nói xong, tiểu nha đầu kia âm một tiếng liền quỳ xuống trước mặt Phượng Vũ Hoành, nước mắt nước mũi nói: “Cầu Nhị tiểu thư mau cứu Kim Trân đi nương đi nương! Cầu Nhị tiểu thư mau cứu Kim Trân đi nương a!”

“Đi nương các ngươi sao vậy?” Vong Xuyên chủ động thay Phượng Vũ Hoành hỏi han: “Có chuyện gì ngại đứng dậy rồi nói, trước tiên đừng khóc.”

Thanh Sương nâng người lên, lúc này nha đầu đó mới nói: “Đêm nay Hàn di nương thỉnh gánh hát hát hí kịch tại Quan Mai viên, di nương mang theo Mãn Hi tỷ nói là qua đó xem thử, thế nhưng đi lâu rồi vẫn chưa thấy quay về. Nô tỳ không yên lòng nên đến Quan Mai viên tìm người, kết quả... Kết quả đến đó thì thấy, Kim Trân di nương không biết như thế nào lại đứng trên vũ đài, bên cạnh là diễn viên hát hí khúc, Tứ tiểu thư cùng Hàn di nương ở phía dưới thỉnh thoảng còn quả trách, ngay cả Mãn Hi tỷ đứng ở dưới cũng chỉ biết cúi đầu, hoàn toàn không dám tiến lên.”

Thanh Sương nghe vô cùng kinh ngạc: “Hàn di nương nghe hát, thì để Kim Trân di nương lên vũ đài làm gì?”

Tiểu nha đầu lắc đầu: “Nô tỳ không biết, chỉ là nghe được Tứ tiểu thư nói ra những lời nói đặc biệt khó nghe. Kim Trân di nương từng nói, trong phủ cũng chỉ có Nhị tiểu thư có thể bảo vệ được nàng, nô tỳ cũng là không có biện pháp, mới đến cầu Nhị tiểu thư, cầu Nhị tiểu thư mau đi cứu di nương.”

Đồng Sinh Hiền cùng Quan Mai viên của Phụng phủ cách nhau khá xa, tất nhiên là không nghe được tiếng kịch hát, nhưng nàng nhận ra nha đầu này, biết đối phương đương nhiên sẽ không lừa nàng. Liền gật đầu, hướng Thanh Sương nói: “Người đi với nàng ấy một chuyến, nói là ta kêu Kim Trân qua đây để giúp thêu ít đồ, đem nàng ta cùng Mãn Hi cùng nhau qua đây, sắp xếp cho ở lại, rồi mai cho về.”

Thanh Sương nhanh chóng đáp lại, mang theo tiểu nha đầu kia vội vã đi.

Lại nói, tình cảnh ở Quan Mai viên không chỉ bị nha đầu của Kim Trân thấy được, mà cả Ý Lâm hầu hạ Trầm Ngự bên này cũng vụng trộm thấy được. Lúc này, Ý Lâm đang vừa hầu hạ Trầm Ngự rửa mặt vừa kể cho nàng nghe Hàn thị cùng Phấn Đại thay phiên nhau làm xấu mặt Kim Trân.

Trầm Ngự nghe chỉ cảm thấy thoải mái: “Thu thập hay lắm, Kim Trân trước kia là nhất đẳng nha hoàn bên người mẫu thân, không ngờ không chịu làm nha hoàn, lại chạy đi cầu dẫn phụ thân ta, giờ thì đáng đời.”

Khi nàng nói xong lời này, bộ mặt dữ tợn, cả đôi mắt cơ hồ đều muốn trợn lên, Ý Lâm thấy thế liền tới nói một câu: “Chẳng qua nha hoàn của Nhị tiểu thư đã tới đó rồi, ngay trước mặt của Tứ tiểu thư cùng Hàn di nương mang Kim Trân di nương về Đồng Sinh Hiền, Tứ tiểu thư mặc dù không cam tâm, cũng không thể nói gì nhiều, cũng không dám không thả người.”

Vừa nhắc tới Phụng Vũ Hoành, Trầm Ngự thoáng nhớ tới cái chuyện mà ban ngày Phấn Đại nói với nàng.

Thất diện hạ bị thương, Phụng Vũ Hoành không những biết, mà chắc chắn lúc đó hai người họ ở cùng nhau. Phụng Vũ Hoành cùng Huyền Thiên Hoa, hai người này cư nhiên lại âm thầm thân mật như thế, bảo nàng làm sao chịu được?

Mất thấy sắc mặt Trầm Ngự càng ngày càng ác liệt, Ý Lâm cũng bị dọa giật mình, vội vàng nhắc nhở nói: “Tiểu thư, người tuyệt đối không thể tức giận, Tam lão gia Thâm gia nói, người hiện giờ phải giống như trước kia, biết chuyện thì phải hiểu chuyện, hoà nhã với mọi người, đem oán khí trong lòng đối với lão thái thái và lão gia từng chút bỏ đi. Về phần Tứ tiểu thư, đó giờ tính khí của nàng ta đều như thế, người vạn lần đừng chấp nhặt với nàng.”

Trầm Ngự hiểu rõ đạo lý này, nhưng cứ là chuyện liên quan đến Huyền Thiên Hoa thì trong lòng nàng luôn khó chịu. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Phụng Vũ Hoành từng một mình với Huyền Thiên Hoa ở chung một chỗ, lại để cho Huyền Thiên Hoa bị thương, thì nàng đặc biệt muốn biết rõ sự tình ngày hôm ấy, vết thương của Huyền Thiên Hoa do đâu mà có? Nam tử như tiên kia, vì sao nàng cầu mãi không thể với tới, mà Phụng Vũ Hoành lại có thể cùng hắn thân cận như thế?

“Tiện nhân!” Nàng hung hăng ném chậu đồng trước mặt xuống đất, nước văng tung toé, dọa Ý Lâm run cầm cập. “Sớm muộn cũng có một ngày, ta nhất định trực tiếp trừng trị người.”

Buổi chiều đầu tiên Phụng Cẩm Nguyên rời kinh, Phụng phủ không một ai ngủ say, chỉ riêng Phụng Vũ Hoành vì phải chuẩn bị tinh thần ngày mai trị chân cho Huyền Thiên Minh nên ngủ hằn một giấc say.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Sương mang điểm tâm đến cho hai người Kim Trân cùng Mãn Hi, cũng nói cho các nàng biết: “Tiểu thư phân phó, di nương dùng xong điểm tâm thì đi về đi, bên phía Hàn di nương cũng sẽ không làm khó người nữa đâu.”

“Ta muốn gặp Nhị tiểu thư.” Kim Trân hỏi Thanh Sương: “Không biết Nhị tiểu thư đã dậy chưa?”

Thanh Sương gật đầu: “Đã dậy rồi, nhưng hôm nay Huyện chủ phủ có việc phải làm, tiểu thư đã phân phó đóng cửa phủ từ chối tiếp khách bảy ngày, nên nếu di nương có việc thì trở lại sau bảy ngày đi.”

Kim Trân không hiểu, đầu óc Mãn Hi cũng mơ hồ, hai người đồng thanh hỏi: “Vì sao phải đóng cửa bảy ngày?”

Thanh Sương không đáp.

Hai người thấy đối phương không trả lời, cũng không hỏi nữa, lặng lẽ ăn điểm tâm rồi quay trở về Phụng phủ.

Giờ thìn ba khắc, xe ngựa của Huyền Thiên Minh trực tiếp đi vào cửa chính của Huyện Chủ phủ.

Phụng Vũ Hoành cùng Vong Xuyên tự mình ra đón, sau đó, cửa chính Huyện Chủ phủ đóng chặt lại không tiếp bất luận là ai.

Phụng Vũ Hoành trực tiếp đem Huyền Thiên Minh mang tới viện của mình, Huyền Thiên Minh muốn cùng Diêu thị chào hỏi một tiếng thì bị Phụng Vũ Hoành cự tuyệt, chỉ nói: “Ta đã nói với mẫu thân là giúp huynh trị chân, huynh không cần bất lễ.”

Huyền Thiên Minh vẫn cảm thấy như vậy không hay cho lắm, nên phân phó Bạch Trạch: “Người tự mình mang mấy thứ vải vóc với trang sức qua gặp phu nhân đi, nhớ là ăn nói khách khí vào đấy.”

Bạch Trạch gật đầu: “Thuộc hạ đã rõ.”

Huyền Thiên Minh lại theo Phụng Vũ Hoành giải thích: “Hôm qua trong cung vừa vận mới được hai khúc Nhuyễn Yên la (Thứ vải mềm mỏng như làn khói), ta đòi phụ hoàng một khúc, đem đến cho phu nhân làm tấm màn che thôi.”

Nàng cười khỏ: “Thứ tốt như vậy, người khác khó có thể có. Ta thay mẫu thân tạ huynh.” Vừa nói vừa đẩy người đến được thất, lại với tay đóng cửa: “Từ lúc kiểm tra cho tới lúc sơ bộ nổi xương, thì chúng ta có thời gian bảy ngày. Nên cần nói rõ, trong thời gian này, ta sẽ gây mê toàn thân cho huynh. Nói cách khác, trong thời gian này, huynh sẽ luôn ngủ say, huynh chịu được không?”

Hắn gật đầu: “Ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, Thất ca từng nói với ta, muội chữa vết thương ở chân cho huynh ấy, thì huynh ấy cũng ngủ như thế.”

“Ai cũng như thế.” Thấy hắn đáp lại, Phụng Vũ Hoành cũng không để chờ lâu, đẩy hắn đến trung tâm được thất ngồi, sau đó lấy trong cái hòm thuốc ra thuốc gây mê.

Thời điểm nàng chữa bệnh cho Tương vương phi, Huyền Thiên Minh từng thấy qua, tuy thế nhưng vẫn có cảm giác mới mẻ, cũng không qua mức kinh ngạc.

Mất thấy cây kim cực nhỏ đâm vào trong mạch máu trên mu bàn tay mình, Phụng Vũ Hoành còn đang nói gì đó với hắn, còn chưa nói xong thì mắt hắn không có dấu hiệu báo trước, triệt để nhắm mắt thiếp đi.

Sau đó trong ba ngày tiếp theo, Phụng Vũ Hoành chưa từng ra khỏi được thất nửa bước, mỗi ngày tới bữa cơm trưa cũng là Thanh Sương đi đến chỗ lão thái thái thỉnh an. Đến cũng không nói nhiều lời, chỉ nói với lão thái thái là Huyện chủ phủ gần đây sự vụ nhiều, Nhị tiểu thư không đi được, chờ xử lý hết sự vụ, nhất định sẽ tự mình đến thỉnh tội cùng lão thái thái.

Lão thái thái làm sao có thể trách tội Phụng Vũ Hoành, trên thực tế, mấy ngày gần đây thỉnh an cũng không phải chỉ ở Thư Nhã viện, bởi vì Hàn thị đột nhiên thông minh hẳn, lúc nào nghe hát cũng cho người đi mời lão thái thái.

Phụng Vũ Hoành lúc còn trẻ cũng thích nghe hát kịch, sau này khi đã có tuổi, tiểu bối trong nhà cũng không có mời gánh hát về, nàng cũng ngại ngùng không nói. Lúc Hàn thị cho người mời, nàng làm gì nói không, nhanh chóng ra lệnh cho người lấy kệu mềm khiêng nàng tới Quan Mai viện.

Lão thái thái vừa tới, Quan Mai viện liền náo nhiệt hẳn lên, gánh hát kia ở hẳn trong Phụng phủ, cả ngày đều hát những tiết mục mà các chủ tử thích nghe, cũng dự được người nhà họ Phụng rồi được mấy ngày hài hoà đáng quý.

Ngày thứ tư, có tuyết rơi, vũ đài ngoài trời cũng không có cách nào sử dụng được, phải dừng lại để tu sửa một ngày.

Phấn Đại tự mình bùng một chén chè đến cho Hàn thị, nhưng Hàn thị lại lo lắng trùng trùng, không ngừng khuyên Phấn Đại: “Hay là mai không nghe kịch nữa, dù gì cũng đã nghe mấy ngày rồi, ngộ nhờ phụ thân người quay lại sẽ tức giận thì sao?”

Phấn Đại bất đắc dĩ bĩu môi: “Không phải người thích nghe lắm sao?”

Hàn thị gật đầu: “Thích thì thích, nhưng mà mấy năm nay đến tư cách nói chuyện còn không có, nói gì đến chuyện nghe kịch.”

“Cho nên hiện tại người phải vùng lên!” Phấn Đại nói cho nàng biết: “Người sợ cái gì? Lão thái thái mấy ngày qua đều qua nghe cùng rồi, xảy ra chuyện thì cứ để nàng ta xử lý, sét cũng không đánh được đến người, cứ thành thực mà nghe, qua một thời gian nữa, gọi đại phu đến khám xem sao.”

Vừa nghe nói đại phu sẽ đến khám, Hàn thị càng căng thẳng hơn: “Vạn nhất không có thì làm sao?”

“Không có vạn nhất!” Trong mắt Phấn Đại hiện lên tia tàn nhẫn: “Không phải chỉ có mà còn phải là nam thai.”

Hàn thị nhìn Phấn Đại quyết tâm ăn được ngã về không, nàng không biết nên khuyên thế nào, trên thực tế, đêm đó cũng với Phụng Vũ Hoành, thì nguyệt tín vừa kết thúc, trước đây đại phu có nói qua, thời gian đó là cực khó mang thai, nhưng biết nói thế nào cho Phấn Đại hiểu đây?

Hai người đang nói chuyện thì bên ngoài có nha hoàn chạy vội vào, hành lễ với Phấn Đại, nhỏ giọng nói: “Bẩm Tứ tiểu thư, mấy ngày gần đây Đồng Sinh Hiền đóng cửa không tiếp khách, đến đích tiểu thư của Bạch gia còn bị cho đứng ở ngoài.”

“Đóng cửa từ chối tiếp khách?” Phụng Vũ Hoành cảm thấy có điều mới mẻ: “Nàng ta làm gì đóng cửa? Bên ngoài không cần làm ăn nữa sao?” Suy nghĩ thêm một chút, cũng đúng, mấy ngày nay đúng là không thấy Phụng Vũ Hoành qua bên đây, không khỏi hỏi tới: “Trừ những thứ này, còn điều tra được gì nữa không?”

Nha đầu kia đáp: “Đích tiểu thư của Bạch gia không được vào nhưng sáng nay, Thất điện hạ đã vào Huyện chủ phủ nhưng không hề bị ngăn cản.”

“Thất điện hạ?” Hai mắt Phấn Đại sáng ngời, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 209: Tính toán giết giây

Editor: Bell Huỳnh

Ra khỏi phòng, Phấn Đại liền chạy tới chỗ của Trầm Ngư. Lúc nàng đến đó, Ý Lâm đang giáo huấn một nha hoàn khác, vừa nhìn thấy Phấn Đại liền nhanh chóng đến đón: “Tứ tiểu thư sao lại tới đây? Nô tỳ thành an Tứ tiểu thư.”

Phấn Đại nhìn Ý Lâm, cười một cái không có hảo ý: “Lời này nói thế nào nhỉ, trước đây ta ít tới đây là vì sợ bị nói là bám lấy đích nữ. Nhưng hiện tại, địa vị như nhau, cũng nên qua lại nhiều hơn không phải tốt hơn sao?”

Sắc mặt Ý Lâm biến đổi, nhưng cũng không dám phản bác. Phụng Phấn Đại thật là làm người ta cảm thấy giống như một con chó điên, thấy người nào cần người này. “Tứ tiểu thư nói gì vậy, có người đến thăm, thì Đại tiểu thư còn mừng không kịp, mời Tứ tiểu thư vào trong.”

Ý Lâm dẫn Phấn Đại vào Trầm Ngư gian nhà trong, Trầm Ngư ở trong phòng đang nhìn chăm chăm vào son phấn đen trên bàn đến gần người, đến khi hai người đã đến gần, lúc này mới phản ứng lại, bị tiếng của Phấn Đại làm cho hoảng sợ.

“Đại tỷ đang nghĩ gì mà ngây ra vậy?”

Trầm Ngư nhìn Phấn Đại, lập tức lại nghĩ đến chuyện của Huyền Thiên Hoa, nàng rất muốn hỏi Phấn Đại thêm vài câu nữa, nhưng ánh mắt Ý Lâm nhìn nàng nhắc nhở, lời ra đến cửa miệng miễn cưỡng nén trở về. Ngược lại đối về mặt cười hoà nhã, đối với Phấn Đại nói: “Hôm nay tuyết đã rơi, Tứ muội ra ngoài sao không mang thêm áo bông chứ? Cần thận kéo bị cảm lạnh đấy.”

“Đại tỷ, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao tỷ vẫn còn ngồi trong phòng?” Phấn Đại coi thường nhất là gương mặt Bồ Tát này của Trầm Ngư, tự mình tìm ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn Trầm Ngư.

Trầm Ngư bị một câu nói không đầu không đuôi làm cho ngẩn người: “Xảy ra chuyện gì?”

Phấn Đại kinh ngạc nói: “Đại tỷ chẳng lẽ không biết gì sao?”

Ý Lâm câu này, ngắt lời: “Hôm nay tuyết rơi, Đại tiểu thư vẫn ngồi đợi trong phòng, vẫn chưa ra ngoài.”

“Vậy cũng nên có hạ nhân hỏi thăm chứ!” Phấn Đại nhìn Ý Lâm chớp mắt, lắc đầu nói: “Hạ nhân không trung thành như thế, sao có thể hầu hạ tốt chủ tử chứ?”

Ý Lâm bị nàng nói đến tức bụng đầy bụng, nhưng lại không thể phát tác, dù sao Trầm Ngư bây giờ không còn là đích nữ, những hạ nhân đi theo Trầm Ngư thân phận cũng không còn như trước.

Trầm Ngư cân bản không hiểu Phấn Đại đang nói cái gì, nhưng cũng biết chắc chắn là có chuyện gì xảy ra, không khỏi vội vã hỏi: “Muội đừng để ý đến hạ nhân, trước tiên nói rõ một chút, đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Phấn Đại tiến lên trước, dí mặt mình sát mặt Trầm Ngư, còn thiếu chút nữa là chớp mũi cũng đụng nhau. Trầm Ngư không quen, đang chuẩn bị dịch về phía sau thì chợt nghe Phấn Đại mở miệng: “Phụng Vũ Hoành nhốt Thất điện hạ ở trong Đồng Sinh Hiền được mấy ngày rồi.”

Nha đầu đi cùng Phấn Đại không khỏi nghĩ: “Tứ tiểu thư đúng là biết cách gây chuyện. Rõ ràng là nàng nói sáng nay mới thấy Thất điện hạ đi vào sao qua miệng Tứ tiểu thư lại thành bị nhốt trong đó mấy ngày rồi?”

Thế mà, lại thành công khơi lên sự phẫn nộ của Trầm Ngư, chỉ thấy thoáng cái nàng đứng dậy, trợn mắt trừng trừng, âm thanh sắc bén đổi giọng —— “Ngươi nói cái gì?”

Phấn Đại nghĩ trong lòng “Tốt lắm”, nhưng lại nói khác: “Lần trước ta nói với tỷ Phụng Vũ Hoành cùng Thất điện hạ không minh bạch, còn Thất điện hạ thì bị thương nhưng tỷ không tin. Hôm nay thì sao chứ? Huyền chủ phủ của tỷ ấy lại đóng cửa từ chối tiếp khách mấy ngày, cả nữ nhi của Bạch gia cũng không vào được nhưng lại cho Thất điện hạ tự do ra vào. Nga ~ không đúng, là chỉ có vào, cũng không có ra, hai người đóng cửa phủ ở trong phòng, còn không biết đang làm những gì!”

“Lời này có thật không?” Phụng Trầm Ngư xanh mặt.

“Đương nhiên là thật!” Phấn Đại còn kéo nha hoàn bên người: “Có phải ngươi tận mắt thấy không? Mau nói cho Đại tỷ biết.”

Nha hoàn kia hết cách rồi, đành nhắm lên tiếng đáp lại: “Đúng thật là nô tỳ nhìn thấy Thất điện hạ vào Đồng Sinh Hiền.” Nàng cũng không nói là ngày nào đi vào, muốn nàng hứa theo Tứ tiểu thư cũng nhau mưu hại một vị nam tử xuất trần như tiên thế này, nàng cảm thấy bất kì lúc nào cũng có thể bị thiên lôi đánh.

“Sao lại như vậy?” Trầm Ngư theo bản năng ní non nói nhỏ, trên mặt xuất hiện vẻ mặt giận dữ, mà Phụng Phấn Đại bên cạnh còn không ngừng thêm nắm dặm muối —— “Nhị tỷ tỷ thật sự rất quá đáng, tuy giờ không ở trong Phụng phủ nữa nhưng vẫn là nữ nhi của Phụng gia, còn chưa xuất giá đã làm loại chuyện như này, chuyện này mà đồn ra bên ngoài thì chúng ta từ nay về sau sao còn mặt mũi gặp người khác? Huống chi, thanh danh của chúng ta đều bị nàng ta huỷ hoại, ai còn đồng ý làm mai với chúng ta?”

Trầm Ngư chỉ cảm thấy có một cổ khí trong lòng sắp bùng nổ, có được mai mối hay không nàng cũng mặc kệ, thanh danh có hay không cũng không sao cả, trong đầu nàng bây giờ chỉ còn nhớ chuyện Huyền Thiên Hoa đang ở trong Đồng Sinh Hiên.

Một người như vậy, cư nhiên bị Phụng Vũ Hoành nhốt vào trong sân mình đã vài ngày, Phụng Vũ Hoành đến cùng định làm gì?

Phấn Đại nhìn gương mặt của Trầm Ngư càng ngày càng vụn vỡ, trong lòng nàng không khỏi càng lúc càng thấy hải lòng, không khỏi nói lại: “Lúc trước khi Đại tỷ còn là đích nữ, tỷ muội chúng ta lúc đó tốt biết bao, trong nhà lúc nào cũng vui vẻ, mẫu thân vẫn còn...”

“Đừng nói nữa!” Trầm Ngư nhắm mắt lại, không chế lắm thì mới không bộc phát trước mặt Phấn Đại: “Hôm nay Tứ muội tới tìm ta là để nói những thứ này sao, là có ý gì?”

Phấn Đại cũng đứng lên, nói: “Chính là không muốn cho Nhị tỷ làm chuyện ảnh hưởng đến thanh danh của cả Phụng phủ, cho nên xin ý của Đại tỷ, chuyện này nên xử lý như thế nào?”

Phấn Đại nhìn thoáng qua đã đoán được tâm tư của Trầm Ngư, dứt khoát đá quả bóng này đến trước mặt nàng. Mà Trầm Ngư đúng như những gì nàng suy nghĩ, đang lúc nổi nóng, nghe Phấn Đại nói như thế, cũng không hề nghĩ ngợi, nhân tiện nói: “Ta hiện tại không làm chủ được, cái này phải báo với tổ mẫu.”

Phấn Đại gật đầu: “Vậy Đại tỷ cùng ta tới Thư Nhã viện đi.”

Ý Lâm nhủ vậy, khẽ kéo tay áo của Trầm Ngư, trong lòng Trầm Ngư khẽ động, chân đang định nhấc thì lặng lẽ thu hồi lại, lại nghĩ rồi nói: “Hôm nay tuyết rơi, bệnh của tổ mẫu vào trời lạnh là không tốt, chúng ta đợi ngày mai lúc thình an thì nói, hôm nay thì đừng làm phiền.”

“Cũng được.” Phấn Đại cũng không tính toán với nàng chuyện một hai ngày: “Chỉ cần Đại tỷ nhớ rõ chuyện này là tốt rồi, vậy Phấn Đại vào trước. Ai, Đại tỷ cũng đừng quá lo lắng, giữa thanh thiên bạch nhật với tính của Phụng Vũ Hoành cũng chẳng dám làm ra chuyện gì đâu.”

Tâm tư vừa bình tĩnh của Phụng Trầm Ngư lại bị khiêu khích, may nhờ Phấn Đại đi nhanh, bằng không chỉ sợ Trầm Ngư đổi ý.

Ý Lâm tự mình tiễn Phấn Đại ra sân, nhìn nàng đi xa, lúc này mới đi theo đường cũ trở về, đến trước mặt Trầm Ngư tận tình khuyên nhủ: “Đại tiểu thư, tuyệt đối không được a! Chưa nói tới việc Tứ tiểu thư nói là thật hay giả, cứ coi như thật, thì lúc này người cũng không thể làm khó Nhị tiểu thư. Người nghĩ lại xem, vạn nhất Nhị tiểu thư bị phạt hoặc là xảy ra chuyện, thì số tiền hai trăm vạn kia của người sẽ bị mất trắng.”

Trầm Ngư cả kinh, lúc này mới phản ứng lại, hai trăm vạn kia chỉ là chuyện nhỏ, ý tứ của Ý Lâm nàng hiểu, nếu Phụng Vũ Hoành xảy ra chuyện thì ai sẽ chữa trị cho nàng?

“Người nói đúng.” Trầm Ngư thở phào một hơi, chậm rãi ngồi xuống: “Xém chút nữa là bị nha đầu kia chọc giận. Phụng Vũ Hoành không thể có chuyện, chỉ ít là trước khi chữa trị cho ta, nàng ta nhất định phải là đích nữ của Phụng phủ, không thể xảy ra chuyện gì.”

Nói thì nói thế, nhưng cái mặt cổ nén dữ tợn của nàng vẫn làm Ý Lâm hoảng sợ.

Buổi trưa ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, người trong Phụng phủ cùng đến Thư Nhã viện của lão thái thái để thỉnh an.

Lão thái thái ăn mặc chỉnh tề, được Triệu ma ma đỡ chuẩn bị hướng Quan Mai viên đi, vừa thấy mọi người thì có chút sững sờ.

“Sao? Hôm nay không nghe hát nữa?” Nàng vừa nói vừa ngó đầu ra bên ngoài: “Tuyệt không phải đã ngừng rơi rồi sao? Ta thấy thời tiết khá được, cũng không quá lạnh.” Vừa nói vừa nhìn về phía Hàn thị, ý là muốn nàng mở miệng dù sao gánh hát cũng là do nàng gọi vào phủ.

Hàn thị không nói gì, An thị tiến lên nói thay —— “Lão thái thái, là Tứ tiểu thư dặn chúng tôi tới đây nói là có chuyện muốn nói.”

Lão thái thái nghe xong, mặt liền chìm xuống, trực giác nói cho nàng biết, Phụng Phấn Đại đảm bảo sẽ gây rối chẳng làm được chuyện gì tốt.

Nàng nhìn Phấn Đại chớp mắt, bất đắc dĩ để Triệu ma ma giúp nàng ngồi xuống, sau đó hướng các người khác: “Được rồi, các người cũng ngồi cả đi.” Lại nhìn Phấn Đại, chủ động hỏi: “Người có chuyện gì?”

Phấn Đại lên tiếng hắng giọng, nhìn Trầm Ngư trước mắt, sau đó nói: “Vẫn là Đại tỷ nói đi.”

Trầm Ngư buồn bực nhìn về phía nàng: “Là Tứ muội gọi chúng ta tới Thư Nhã viện, sao lại để cho ta nói?”

Phấn Đại hung hăng nhìn cái xem thường, thầm nhủ Phụng Trầm Ngư cứ giả vờ đi, đến lúc này mà còn trưng ra bộ mặc lương thiện như thế?

Oán thầm thì oán thầm, nàng cuối cùng cũng không tính toán với Trầm Ngư, đã mở miệng nói: “Mấy ngày gần đây không thấy Nhị tỷ, tính ra thì từ lúc phụ thân rời kinh, Nhị tỷ không có tới bên này?”

Lão thái thái thấy nàng bói móc Phụng Vũ Hoàn, không khỏi phiền chán lên tiếng: “Có chuyện gì người cứ nói, đừng có nói chuyện không đâu.”

Mặt Phấn Đại uy khuất: “Sao lại là nói chuyện không đâu? Tôn nữ hôm nay có chuyện muốn nói với tổ mẫu, chính là chuyện có liên quan đến Nhị tỷ.”

Vừa nghe nói có liên quan đến Phụng Vũ Hoàn, ở đây trừ bỏ Hàn thị cùng Trầm Ngư là hiểu rõ sự tình thì những người khác đều cau mày. Trong lòng An thị lại sợ Phấn Đại muốn tìm phiền phức, nhưng do thân phận hạn chế, nàng cũng không tiện nói gì. Vẫn là để Tường Dung nói thay: “Nhị tỷ trong phủ có việc, mỗi ngày đều phải nhàn nhã an tởm, còn mang cả thuốc cho tổ mẫu, Tứ muội, người rốt cục là muốn nói cái gì?”

Nghe Tường Dung nói chuyện, Phấn Đại lại tức giận, con người đảo một vòng, lại nhếch môi cười. Nàng nhìn Tường Dung, bất chợt như nhớ tới việc gì nói: “Lần cung yến trước, Tam tỷ chẳng phải được Thất điện hạ tặng một bộ xiêm y sao? Ta còn nhớ rõ đây, Tam tỷ mặc vào đặc biệt đẹp, Thất điện hạ đối với tỷ thật là dụng tâm.”

Tường Dung nghe nàng nhắc đến cái này, mặt không khỏi đỏ lên, đầu rũ xuống.

Trầm Ngư nhìn thấy không khỏi cắn chặt hàm răng.

“Người như Thất điện hạ, giống như thần tiên, không bị người thế tục nhúng chàm, Tam tỷ động lòng cũng là chuyện thường. Chỉ là...” Nàng nhìn Trầm Ngư, thấy đôi phương vẫn chưa mở lời, bất đắc dĩ đành nói hết —— “Chỉ là người tốt đến đâu cũng không thoát khỏi bị câu dẫn!”

Tường Dung kinh ngạc: “Tứ muội nói câu này là có ý gì?”

Phấn Đại đứng lên khom người với lão thái thái một cái, tỏ cáo: “Tổ mẫu, Huyện chủ phủ của Nhị tỷ mấy ngày nay vẫn đóng cửa tiếp khách, có người tận mắt thấy tiểu thư Bạch gia không được vào, nhưng lại thấy Thất điện hạ ra vào Huyện chủ phủ mà không bị cản. Thế nhưng Thất điện hạ sau khi vào thì lại chưa ra, đã liên tiếp nhiều ngày!”

“Cái gì?” Lão thái thái kinh hãi: “Người nói Thất điện hạ vào Huyện chủ phủ mấy ngày rồi vẫn chưa ra?”

Phấn Đại gật đầu: “Đúng vậy. Nha đầu bên cạnh tôn nữ tận mắt nhìn thấy, chuyện này Đại tỷ cũng biết.” Nói rồi, chuyển ánh mắt nhìn Trầm Ngư: “Đại tỷ, muội nói không sai chứ?”

Vốn tưởng rằng Trầm Ngư sẽ gật đầu tán thành, sau đó các nàng sẽ cùng nhau kiện cáo Phụng Vũ Hoàn phẩm hạnh không đoan trang.

Ai biết, Trầm Ngư lại nhìn nàng với ánh mắt kì quái, nháy mắt vô tội nhìn nàng: “Chuyện Tứ muội nói, ta chưa từng nghe!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 210: Thanh danh trị giá bao nhiêu tiền?

Editor: Bell Huỳnh

Phụng Phấn Đại thoáng cái liền ngậy ngấn cả người, nhìn Trầm Ngư với ánh mắt khó có thể tin được, y hệt như nàng không thể nhận ra vị Đại tỷ hiện tại và Đại tỷ nàng vốn biết không cùng một người.

Sở dĩ tìm Phụng Trầm Ngư liên thủ, cũng vì nàng đoán chắc Phụng Trầm Ngư gặp chuyện của Thất hoàng tử nhất định sẽ bói rôi.

Lại không nghĩ rằng, rõ ràng đã nói chuyện trước đó rồi, cư nhiên khi đến trước mặt lão thái thái lại thay đổi hoàn toàn! Phụng Trầm Ngư không chỉ không cùng nàng kiện cáo Phụng Vũ Hoàn mà còn nghi hoặc nàng, nói với lão thái thái: “Nhị muội là Huyện chủ, lại là người có hôn ước với Cửu điện hạ, vốn nên có một chút quan hệ qua lại với các vị hoàng tử cũng là chuyện đương nhiên, đây là chuyện ai cũng biết, dù cho Thất điện hạ có ra vào Huyện chủ phủ cũng không có gì là lạ.”

Lúc này, lão thái thái mới cảm thấy Trầm Ngư nói tiếng người, gật đầu tán thành: “Trầm Ngư nói rất đúng, Phấn Đại, người tuổi còn nhỏ mà không để tâm tới chuyện đàng hoàng, suốt ngày chỉ biết gây chuyện với Nhị tỷ người à?”

Phấn Đại cũng không đoái hoài tới việc lão thái thái công khai mắng mình, chỉ nhìn chằm chằm Phụng Trầm Ngư. Nàng còn nhớ chuyện Trầm Ngư có ý nhảy xuống nước ở lần cung yến trước, rõ ràng là vì thấy Thất hoàng tử cứu Tường Dung nên nóng nảy. Nước hồ lạnh như băng lúc đó còn có thể nhảy, sao lần này rõ ràng là Thất hoàng tử cùng Phụng Vũ Hoàn có quan hệ mập mờ như thế mà sao nàng cư nhiên không chút bực bội?

Phấn Đại nghĩ mãi không ra.

“Nhị muội trước giờ làm việc đều rất thận trọng, điểm này ngay cả Hoàng thượng cũng từng khen ngợi, Huyện chủ phủ đóng cửa từ chối tiếp khách chắc chắn có đạo lý của nàng, tổ mẫu nếu không yên tâm có thể cho người đi hỏi thăm một chút, nhưng những lời của Tứ muội nói thì tuyệt đối không thể truyền ra lung tung.” Trầm Ngư nói với dáng vẻ thâm minh đại nghĩa, nói tới đâu mọi người gật đầu tới đó.

Phấn Đại thở phì phò nhìn nhóm người này, chỉ hận bụng Hàn thị không thể lập tức sanh liền một đứa bé trai. Nếu như Hàn thị là chủ mẫu trong phủ này, nàng là dòng chính nữ thì làm sao có chuyện bị những người này xa lánh như thế này!

“Đã nhiều ngày như vậy, nàng ta đến mặt mũi còn chẳng thò ra, hôm nay ta tới báo cho tổ mẫu chuyện này là vì muốn tốt cho Nhị tỷ. Không có chuyện gì thì thôi, cứ coi như Phấn Đại ta quản việc không đâu, hiểu sai chuyện, đến lúc đó Phấn Đại đập đầu nhận sai với Nhị tỷ là được. Nhưng nếu như thật sự có chuyện, thì tổ mẫu lại không để trong lòng khi được nhắc nhở, như vậy chẳng phải là vứt cả đời của Nhị tỷ vào đó sao?” Phấn Đại càng nói càng cảm thấy là mình nói có lý, không khỏi đứng dậy đi về trước hai bước: “Tổ mẫu, thật giả sao chưa rõ, nhưng chuyện Thất hoàng tử vào Huyện chủ phủ nhưng không đi ra là sự thật, vạn nhất có người nhìn thấy, rồi truyền đi thì còn ra thế thống gì, thanh danh của Nhị tỷ quan trọng hơn a!”

Lời nói này thành công động đến tâm lão thái thái, dù nói thế nào, quả thật nếu để người bên ngoài đồn đại, thì đối với thanh danh của Phụng Vũ Hoành cũng không tốt. Huống chi, nếu thật sự Thất hoàng tử vào Huyện chủ phủ mấy ngày vẫn chưa đi ra, chuyện này Cửu hoàng tử có biết hay không? Nếu như không biết, lỡ làm ồn lên...

Trong lòng lão thái thái cả kinh, một loại cảm giác không tốt ập đến, nhìn Phấn Đại rồi lại nhìn mọi người tại đây, trầm tư nửa ngày, rốt cục mở miệng hướng Triệu ma ma nói: “Người phái hai nha hoàn lanh lợi đến Đồng Sinh Hiên đi, nhất định phải thấy A Hoành rồi trở về bẩm báo.”

Triệu ma ma gật đầu, nháy mắt với hai nha hoàn bên cạnh, hai nha hoàn nhanh chóng đi ra ngoài.

Mọi người ai cũng không nói chuyện, liền ngồi trên ghế chờ đợi, đợi một lúc liền thành đợi hơn một canh giờ. Chờ tới lúc hai nha hoàn kia trở về, mỗi người đều đã dùng một bàn điểm tâm.

“Có nhìn thấy Nhị tỷ không?” Phấn Đại lên tiếng thăm vấn trước.

Hai nha hoàn kia không đáp, rất quy củ đi tới trong phòng, trước tiên là hành lễ với lão thái thái, lúc này một trong hai người mới lên tiếng: “Chúng nô tỳ đi từ cửa nhỏ của Liễn viện qua Đồng Sinh Hiên, nhưng bị chặn ở ngoài cửa không được vào. Đại nha hoàn Thanh Sương của Đồng Sinh Hiên tự mình chặn cửa, nói là Nhị tiểu thư có chuyện quan trọng đang xử lý, Đồng Sinh Hiên hiện đang bế quan không tiếp khách, từ chối tiếp mọi người.”

Lão thái thái nghe hai nha hoàn nói cả cửa cũng không bước vào được, không khỏi cau mày, càng ngày càng cảm thấy có chuyện không đúng. “Vậy có hỏi được chuyện liên quan đến Thất điện hạ không? Hắn có đang ở Đồng Sinh Hiên không?”

Bọn nha hoàn cùng nhau lắc đầu: “Người của Đồng Sinh Hiên không chịu nói gì, hỏi gì cũng đều lắc đầu.”

“Thế là các ngươi trở về luôn à? Không cho vào thì không biết tự xông vào à? Nói là lão thái thái phân phó, các nàng dám làm trái ý lão thái thái sao?” Hàn thị cảm thấy mình nên giúp đỡ nữ nhi nói chuyện, vì thế rộng lớn với hai nha hoàn kia: “Các ngươi theo lão thái thái bao nhiêu năm rồi mà đến cả chuyện vật cũng không làm được là sao?”

Hai nha hoàn kia không hề liếc nhìn Hàn thị, chỉ nói với lão thái thái: “Tụi nô tỳ làm việc bất lực, thỉnh lão thái thái trách phạt.”

Triệu ma ma nhanh chóng khuyên nhủ: “Lão thái thái, điều này cũng không thể trách các nàng, bên Nhị tiểu thư quy củ nghiêm ngặt lắm, huống chi tính khí của Nhị tiểu thư người không phải không biết, nếu nàng ta nói không cho vào, thì dù là côn trùng cũng không bay vào được đâu.”

Lão thái thái đương nhiên hiểu chuyện này, chỉ gật đầu, không nói gì.

Triệu ma ma thấy thế khoát tay với hai nha hoàn kia, cho lui ra, sau đó nhìn mọi người một cái, kiến nghị với lão thái thái: “Lão nô thấy ngài cũng đã mệt mỏi, hay là hôm nay không nghe hát nữa! Để tiểu thư cùng các di nương nghe là được rồi. Ngồi lâu như thế thì eo cũng không chịu được đâu.”

Lão thái thái gật đầu: “Thôi được, các ngươi cũng quay về đi.” Nét mặt của lão thái thái mệt mỏi dĩ nhiên cũng không có ý định lưu ai lại.

Phấn Đại thấy chuyện nàng đề cập đến không có được nửa điểm hiệu quả, trong lòng chưa nguôi giận, không cam lòng lại mở miệng: “Lẽ nào tổ mẫu để mặc cho Nhị tỷ tự tung tự tác làm xằng làm bậy như thế? Tương lai nàng ta làm hỏng hết thanh danh của Phụng gia thì tổ mẫu chớ có hối hận.”

“Ngươi nghĩ ngươi đang nói chuyện với ai vậy?” Lão thái thái nổi giận, đột nhiên vỗ bàn một cái, cũng không quan tâm cái đập bàn vừa rồi sẽ làm mình trật eo, giờ quyền trượng lên chia thẳng vào Phấn Đại nói: “Mặt mũi của Phụng gia sớm đã bị ngươi vứt đi hết rồi, còn ở đó mà bôi nhọ Nhị tỷ ngươi à? Phụng gia sao lại có thứ hài tử như ngươi? Nếu ngươi cảm thấy không sống nổi trong Phụng phủ này thì ta không ngại tiễn ngươi tới trang tử thêm một lần nữa, hoặc là đi phổ độ am mà tự suy ngắm lại.”

Phấn Đại cả kinh, mặt nhỏ liếc liếc, cuối cùng ý thức được mình có chút gấp gáp. Dù sao lão thái thái cũng trong nhà này cũng là vị phạt lớn nhất, cho dù là phụ thân cũng phải nhường cho ba phần mặt mũi, tại sao chính mình lại dễ bị kích động thế này, lại như thế với nàng?

Nàng nhanh chóng cúi người hạ bái, vội lên tiếng: “Tôn nữ biết sai rồi, tôn nữ không phải có ý đó, thỉnh tổ mẫu thứ tội, xin tổ mẫu đừng trách phạt Phấn Đại.” Tuyệt đối không thể bị đưa về trang tử lần nữa, nàng mới mười tuổi, nếu lại bị đưa ra ngoài phủ, thì đời này thật sự là bị hủy.

Lão thái thái chia tay về phía nàng run rẩy, đứa cháu gái này là đứa nàng không thích gấp nhất, cứ cảm thấy tính khí còn hơn cả Thẩm thị, không có đầu óc, còn có một bụng xấu xa. Nhưng nếu thật sự muốn nàng đưa Phấn Đại đi trang tử thì quả thật nàng không thể xuống tay được. Dù sao hài tử trong phủ này cũng bị tổn hại khá nhiều, trưởng tử thì chết, trưởng nữ bị phế, những hài tử còn lại đều đáng quý, tuyệt đối không thể lại xảy ra sai lầm nào.

Vừa nghĩ tới đó, lại cảm thấy bên Đồng Sinh Hiên qua thực rất lạ, cũng không khỏi đau đầu.

“Chuyện này ta tự có tính toán, các người lui xuống hết đi.” Lão thái thái rót cục cũng nói một câu, cũng là cho Phấn Đại một câu trả lời thuyết phục.

Hàn thị cùng Phấn Đại hai người nghe lời này, cũng không thể nào níu chặt không buông, đành từng người hành lễ rồi lui ra. Trầm Ngự cũng đứng lên hành lễ với lão thái thái, nhưng nói: “Trầm Ngự tin tưởng Nhị muội, nhất định sẽ không làm ra chuyện gì xấu hổ, tổ mẫu mặc dù muốn tra, thì cũng nên bình tĩnh một chút, dù sao thanh danh của Nhị muội cũng là quan trọng nhất, cho dù là phủ chúng ta, cũng không nên truyền ra.”

Hiếm khi Trầm Ngự có thể vì Phượng Vũ Hoành nói như thế, hơn nữa còn vô cùng thật tâm, trong lòng lão thái thái hiện lên một tia an ủi, chỉ nói: “Chỉ ít như thế này còn giống là tỷ muội, còn như Phấn Đại thì... Ai, không nói nữa.”

“Tổ mẫu bảo trọng thân thể vẫn hơn, Trầm Ngự cáo lui.” Nàng cũng không nhiều lời, hành lễ liền lui ra.

An thị cùng Tuồng Dung cũng đứng lên, nhưng không nói gì, hành lễ với vĩ rồi đi.

Cuối cùng chỉ có Kim Trân lưu lại, thấy mọi người đều đã rời đi, nàng liền chậm chậm đến trước mặt lão thái thái, trực tiếp quỳ trên nệm mềm, tay nhỏ khẽ nắm bóp đùi của lão thái thái.

Lão thái thái rất hưởng thụ vì Kim Trân bóp chân cho nàng, nhưng cũng không quên hỏi nàng: “Tại sao người không đi cùng các nàng nghe hát?”

Kim Trân lắc đầu: “Thiếp thân muốn ở lại cùng với lão thái thái.”

Lão thái thái chợt nhớ tới sự việc mấy ngày nghe nói, buột miệng hỏi nàng: “Mấy hôm trước có nghe nói Hàn thị rất phách lối phải không?”

Kim Trân cúi đầu, một bộ dáng ủy khuất, trên miệng cũng không nói câu nào.

“Hừ!” Lão thái thái than một tiếng, Kim Trân càng như vậy nàng càng biết mọi việc là thật, không khỏi giận dữ: “Thật là một chút quy củ cũng không có, cũng không xem xem bản thân mình là thân phận gì, kẻ từ chốn phong hoa đi ra, còn dám so xuất thân với nô tài trong phủ của ta? Kim Trân, người không cần sợ, lần sau nếu như nàng ta muốn làm khó người, người cứ việc đến nói với ta. Ta nhất định sẽ thay người làm chủ.”

Hai mắt Kim Trân sáng ngời, nàng đang đợi những lời này, nhanh chóng quỳ trước mặt lão thái thái, dập đầu một cái, hai mắt chứa lệ nói: “Kim Trân đa tạ lão thái thái thương xót.”

Mãn Hi đứng ở một bên hơi nhíu mày, hành vi này của Kim Trân rõ ràng là tìm nể dựa vào, làm nàng rất không thoải mái, một tiểu thư cùng lão gia còn chưa đủ, nàng lại đến nịnh bợ lão thái thái, đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Rốt cục, hai người ra khỏi Thư Nhã viện, Mãn hi nhìn không được, liền trực tiếp hỏi Kim Trân: “Người gần gũi lão thái thái như vậy làm gì? Có chuyện gì đã có lão gia cũng Nhị tiểu thư vì người làm chủ, cần phải lấy lòng lão thái thái sao?”

Kim Trân nhìn chằm chằm trên nền đất, cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: “Lão gia rời kinh, Nhị tiểu thư ở xa, chuyện lần trước phát sinh, vạn nhất không có Nhị tiểu thư giúp đỡ, còn có lão thái thái, chúng ta sẽ không bị khác ăn hiếp.”

Nàng nói như thế làm Mãn Hi cũng không có cách nào phản bác, ngẫm lại ngày ấy bị Phấn Đại cùng Hàn thị ở Quan Mai viên, nếu như lão thái thái đứng về phía các nàng, nhất định sẽ nhanh hơn so với nha hoàn phải chạy qua Đồng Sinh Hiên.

Vừa nghĩ như vậy, nàng cảm thấy Kim Trân làm vậy cũng có đạo lý, vì vậy nói: “Cũng đúng.” Lại không trông thấy, ánh mắt Kim Trân có một chút hơi khác biệt so với trước kia.

Chờ mọi người ra khỏi Thư Nhã viện, lão thái thái lúc này mới hướng Triệu ma ma nói: “Bên A Hoành cũng phải để ý, chớ đừng để như Phấn Đại nói! Ta cũng không tiện rời giường, người kêu người đi xem xem, tìm cách gặp mặt nàng ta, nếu không được... Thì nói ta bệnh rồi, mời nàng tới chữa bệnh cho ta.”

Ma ma nhanh chóng đáp lại, cũng khuyên lão thái thái: “Người yên tâm, Nhị tiểu thư là người cẩn thận, làm việc biết có chừng mực, sẽ không làm chuyện gì quá quắt đâu.”

“Chỉ mong là như thế.”

Hai ngày tiếp theo lão thái thái phái từng nhóm đến tra xét Phượng Vũ Hoành đều không có kết quả, đến ngày cuối cùng, Phấn Đại ngồi không yên.

Từ khi biết Đồng Sinh Hiên đóng cửa bảy ngày. Ngày cuối cùng, tuyệt đối không thể để gió êm sóng lặng, bằng không, nàng mất công mấy ngày nay, cũng uổng công rồi.

“Bội nhi.” Nàng gọi nha hoàn bên người: “Chuẩn bị một chút, theo ta đi nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 211: Người là cứu binh hầu tử mời tới sao

Editor: Bell Huỳnh

Nghe Phấn Đại nói như vậy, Bội nhi sững người: “Tứ tiểu thư định đi đâu thế? Ra khỏi phủ sao?”

Phấn Đại gật đầu: “Đúng.”

“Thế nhưng... “Tiểu nha đầu có chút khó khăn: “Cơ mà, muốn đi thì phải báo trước một tiếng với lão thái thái a.”

Trên mặt Phấn Đại hiện lên nét thiếu kiên nhẫn: “Nói rồi thì sao ta ra ngoài được?”

“Cơ mà không nói thì cũng đâu có đi được.”

Tiểu nha đầu nói một câu làm Phấn Đại như bị tạt một gáo nước lạnh, tuy nói ở Đại Thuận việc nữ tử ra khỏi nhà không óc gì to tát, nhưng với tư cách tiểu bối, muốn ra khỏi nhà nhất định phải nói một tiếng với chủ mẫu hoặc trưởng bối trong nhà, được cho phép mới được ra ngoài. Thế nhưng, ra ngoài phủ phải có lý do chính đáng, tỷ như đến xem cửa hàng kinh doanh, hoặc được các tiểu thư phủ khác mời. Nếu không có lý do chính đáng, vẫn là không ra khỏi phủ được.

Phấn Đại biết chuyện mình muốn làm tuyệt đối không thể nói với lão thái thái, hơn nữa Hàn thị không có cửa hàng, nàng muốn tìm một lý do chính đáng để đi cũng không có. Trong lúc nhất thời đứng cứng đờ tại chỗ, tức giận không thôi.

“Nếu không... lên ra nhì?” Bội nhi đề nghị: “Hai ngày nay, đoàn kịch không có hát gì cả, hẳn là chuẩn bị đi rồi đó, tiểu thư nếu như muốn đi, thì đó là một con đường hay.” Bội Nhi này trước giờ là nha hoàn đắc lực bên cạnh Phấn Đại, rất có đầu óc, đặc biệt vừa nghe tiểu thư có ý đồ xấu, thì càng hưng phấn.

Phấn Đại nghe nàng nói như thế, cảm thấy đó cũng là một ý kiến hay, nàng liền nhanh chân bước qua khách viện của gánh hát.

Bội Nhi nhanh chóng đuổi tới, thỉnh thoảng nhắc nhở nàng: “Tiểu thư nhất định phải cẩn thận, dù sao hạ nhân gác cổng cũng biết người.”

“Yên tâm đi.” Phấn Đại rất mau, chớp mắt đã đến buổi trưa, chỉ lo Phụng Vũ Hoành sớm xuất quan, một khi như thế Thất điện hạ sẽ ra ngoài. “Người xác định mấy ngày nay Thất điện hạ chưa đi ra đúng không?” Nàng không yên lòng, hỏi Bội Nhi một lần nữa.

Bội Nhi gật đầu: “Nô tỳ xác định. Mấy ngày nay nô tỳ vẫn phái người theo dõi bên Đồng Sinh Hiên, bất luận là cửa lớn hay nhỏ của Liễu viên, đều có người trông chừng, xác thực Thất điện hạ vẫn chưa có đi ra.”

“Tính ra, hai người đó ở trong phủ cũng được ba ngày rồi.” Phấn Đại càng nói càng hưng phấn: “Cho dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng cứ như vậy truyền đi cũng đủ làm cho nàng ta bị mất mặt. Huyện chủ phủ thì sao? Thanh danh không tốt, bản thân nàng ta cũng không dễ gì giải thích, Phụng gia cũng tuyệt đối không buông tha nàng ta!”

Hai người cùng nhau đi đến khách viện, gánh hát ở cuối hành lang trong sân nhỏ. Bởi vì mấy ngày trước đây lão thái thái nổi giận, Hàn thị cũng không dám làm trái ý người, dù sao An thị cùng Kim Trần cũng không tiếp tục nghe, lão thái thái cũng không ra mặt lên tiếng, nàng lại như người không có chuyện gì vào Quan Mai viên ngồi nghe hát có vẻ không hay.

Nhưng gánh hát còn chưa đi vẫn ở trong viện này.

Lúc Phấn Đại đến đó, bên ngoài có mấy tiểu hầu tử đang ghé vào nhau nói gì đó. Bội Nhi vừa vào viện liền ho khan, mấy tiểu hầu tử thấy thế liền tản ra, từng người quay trở lại luyện công phu.

Phấn Đại nhìn bọn họ một cái, cũng không nói gì, hướng thẳng phòng chính đi tới, nhưng lại bị tiểu nha hoàn đứng ở cửa ngăn lại —— “Sao Tứ tiểu thư lại tới đây?”

Phấn Đại sững sờ, nàng nhận ra đây chính là nha hoàn bên người của Hàn thị Hà Hương.

Nàng dừng chân, cau mày, nhìn Hà Hương cau mày: “Sao người lại ở đây?”

Hà Hương có chút hơi khó trả lời nhìn cửa phòng, sắc mặt do dự.

“Di nương ở bên trong sao?” Phấn Đại lập tức phản ứng, nhất định là Hàn thị ở bên trong, bằng không nha đầu này cũng không xuất hiện ở đây. “Nàng ta ở đây làm gì?” Không chờ tiểu nha đầu trả lời, Phấn Đại đưa tay, thoáng cái mở cửa cái ầm.

Ở trong nhà, Hàn thị đang ngồi ở vị trí chủ vị, một tay bưng trà một tay nắm khăn cười khanh khách. Trước mặt nàng, tiểu sinh tuần tú đang hát Lan Hoa Chi.

Phấn Đại đột nhiên xuất hiện dọa hai người nhảy dựng, Hàn thị khoa trương hơn, thoáng cái đứng lên, tay run run, chén trà trên tay tuy không rơi nhưng

nước trong chén vẫn vắng ra ngoài không ít.

“Tứ tiểu thư?” Nàng nhìn gương mặt nổi giận đùng đùng của Phấn Đại, trong lòng chột dạ nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta không tới, chỉ sợ người lão thái thái điều tra không phải Phượng Vũ Hoành mà là viện của chúng ta.” Phấn Đại tức giận đẩy tiểu sinh kia ra: “Cút!” Sau đó kéo tay Hàn thị: “Về tử viện của ngươi ngay, đừng để cho ta thấy ngươi chạy qua bên này nữa, nếu không đừng trách ta không nể tình mẫu tử. Còn có ——” Nàng chỉ vào tiểu sinh kia: “Các ngươi, lập tức thu dọn đồ đạc, hôm nay ra khỏi Phượng phủ cho ta.”

“Chuyện này...” Tiểu sinh kia nhìn về phía Hàn thị, ánh mắt mang theo tia cầu khẩn. Giữa mùa đông, đoàn hí kịch nhỏ như bọn hắn, tưởng có thể vào ở nhờ trong gia đình giàu có nào đó, cả ngày chỉ biểu diễn cho gia đình này, dù sao cũng tốt hơn là bôn ba bên ngoài.

Hàn thị cũng khuyên Phấn Đại: “Chẳng phải ngươi nói mấy ngày nay không cho tôi Quan Mĩ viên sao? Đoàn kịch mời về không cho hát thì có phải phí không? Ta tới bên này nghe thì có sao? Đáng để ngươi đuổi đi thế sao?”

Bội Nhi lúc này cũng ghé vào tai Phấn Đại nói nhỏ: “Lưu lại bọn họ, biết đâu sau này có thể dùng được.”

Lúc này Phấn Đại mới nhớ tới mục đích hôm nay tới, hung ác trợn mắt nhìn Hàn thị: “Tạm thời giữ lại vài ngày đi, nhưng mà có chuyện hôm nay ta cần các ngươi giúp ta...”

Phượng Phấn Đại thay xiêm y diễn viên ra ngoài phủ, lấy lý do gánh hát thiếu hụt dụng cụ nên ra ngoài mua.

Nhưng vừa ra khỏi Phượng phủ, nàng để cho hai thiếu niên gánh hát tản ra làm việc của họ, mình thì lôi Bội Nhi đi, thẳng hướng Ngự vương phủ.

Đến khi đứng trước cửa Ngự vương phủ, lúc này Bội Nhi mới biết mục đích xuất phủ lần này của Phấn Đại, không khỏi rùng mình.

Tiểu thư nhà nàng là gan đúng là quá lớn!

“Tiểu thư, thế này... sợ là không ổn đâu!” Nha đầu theo chủ tử có thể hồ đồ, nhưng trên đầu thái tử sao lại dám động thổ, muốn nàng ở trong phủ quấy rối thế nào cũng được, nhưng đứng trước Ngự vương phủ thì bắp chân cũng run rẩy.

Phấn Đại là gan đúng lớn, thậm chí còn mang theo chút hưng phấn: “Không có gì mà không ổn, đi theo ta qua đây!” Nàng nhanh chân tiến lên, chạy thẳng tới cửa lớn của Ngự vương phủ cứ như sắp xông vào.

Tiểu thư, mới bước lên bậc thang đã bị hai tên thị vệ cản lại, trưởng thương xoay ngang cản lại, lớn tiếng nói: “Đứng lại!”

Phấn Đại trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt cố tình trấn định, lớn tiếng nói: “Ta là Tứ tiểu thư Phượng gia, có chuyện quan trọng cầu kiến Ngự vương điện hạ.”

“Vương gia không tiếp khách!” Thị vệ thẳng thắn đáp, không nói nhiều hơn, nói một câu liền ngậm miệng.

Phấn Đại giậm chân một cái: “Các người nghe không hiểu lời ta nói sao? Ta là Tứ tiểu thư của Phượng gia! Chính là Phượng gia có hôn ước với Vương phủ các ngươi. Chúng ta là thân thích, sao ta tìm hắn có việc lại không cho gặp?”

Hai tên thị vệ chút mặt mũi cũng không cho nàng, cùng nhau lắc đầu: “Phượng gia trừ bỏ Nhị tiểu thư có thể tùy đi vào, những kẻ khác không có quyền gặp vương gia. Mời tiểu thư trở về!”

Thấy đối phương kiên quyết như thế, Phượng Phấn Đại con mắt hơi chuyển động, cũng không nói nhảm với thị vệ, ngẩng đầu lên, gương cổ hướng vương phủ gào lên —— “Cửu điện hạ! Vương phi tương lai của ngài có chuyện rồi, ngài không quản sao? Huyện chủ phủ xảy ra chuyện rồi, ngài cũng mặc kệ sao?”

Nàng gọi một mạch, rốt cục, bên trong có tiếng một vị phu nhân đi tới cửa. Phấn Đại mở to mắt nhìn, ấy là người quen —— “Chu phu nhân! Người là Chu phu nhân phải không?”

Lão phu nhân kia đi tới trước cửa, khoát tay, thị vệ mang thương trường bỏ ra.

Phấn Đại muốn nhấc chân bước vào trong cửa, lại bị Chu phu nhân cho người chặn lại: “Ngươi nói ngươi là Tứ tiểu thư của Phượng gia?”

Phấn Đại gật đầu: “Đúng vậy, ta chính là Tứ tiểu thư của Phượng gia, Phượng Phấn Đại, mùa hè phu nhân có mang tặng lễ vật tới Phượng phủ, chúng ta từng gặp nhau rồi đó.”

Chu phu nhân ngược mắt lên nhìn Phấn Đại, cười nhạt lắc đầu: “Người nhà họ Phượng nhiều người, tuy ta có đi, nhưng nào nhớ được ai với ai. Huống chi, ngày đó là mang sinh lễ tới cho Nhị tiểu thư, làm sao ta lại nhớ Tứ tiểu thư làm gì?” Nàng vừa nói vừa quan sát biến hóa trên mặt Phấn Đại, không khỏi lắc đầu: “Phượng thừa tướng là quan to nhất phẩm đương triều, sao nữ nhi của hắn lại ăn mặc như diễn tuồng thế này? Lễ nào giả mạo người thân?”

“Sao có thể?” Phấn Đại cuống lên: “Ta thật sự là Tứ tiểu thư của Phượng gia, phu nhân sao có thể không nhớ?” Quần áo này... Ai nha, bởi vì ta sốt ruột ra ngoài tìm Cửu điện hạ nói chuyện quan trọng, cho nên mới phải cải trang như thế này, phu nhân đừng hoài nghi thân phận của ta, Cửu điện hạ sẽ tự mình làm chứng cho ta.”

“Điện hạ không tiếp khách.” Chu phu nhân nói cho nàng biết: “Ngự vương phủ này không phải ai nói đến là đến, Nhị tiểu thư Phụng gia là một trong những người như thế, nhưng người thì chẳng phải. Mời về cho!”

Chu phu nhân nói xong liền xoay người muốn đi, Phấn Đại cuống lên, buộc miệng nói —— “Phụng Vũ Hoàn cũng Thắt điện hạ đã ở trong Đồng Sinh Hiên nhiều ngày, Cửu điện hạ không để ý sao? Huyện chủ phủ đóng chặt cửa, đến con chim còn không bay lọt, phu nhân nói xem hai người bọn họ ở trong phủ làm gì? Vương gia thân phận cao quý như vậy, sao lại phải chịu nỗi khuất phục này?”

Chu phu nhân xoay người lại, cau mày nhìn về phía Phấn Đại. Nàng biết xưa nay trưởng tử trong hào môn đại trạch tranh đấu, lại không nghĩ rằng, hài tử Phụng gia lòng dạ cư nhiên rắn rết như thế, cả chuyện như thế cũng có thể đem ra nói.

“Vị tiểu thư này, nói chuyện phải suy nghĩ!” Nàng mặt lạnh, trong lời nói mang theo tức giận.

Phấn Đại lại nói: “Ta nói chuyện đương nhiên có cân nhắc, đều đã suy nghĩ vài ngày, hôm nay thực sự không nhịn được, vì bị lương tâm chỉ trách, chuyện lớn như vậy nếu như không nói cho Cửu điện hạ, thì hẳn sẽ phải khó chịu tới nhường nào! Ta không thể để người khác làm chuyện xấu sau lưng Cửu điện hạ được.”

Chu phu nhân bật cười: “Nếu như thế, ta thay mặt điện hạ tạ tạ tiểu thư. Chỉ là chuyện liên quan đến Nhị tiểu thư Phụng gia và Thắt điện hạ, có chứng cứ gì không?” Nàng nói gần nói xa trước sau không thừa nhận Phấn Đại là người nhà họ Phụng, chỉ một mực hỏi nàng: “Cứ cho là có chứng cứ xác thực, thì làm như thế người được lợi gì?”

Phấn Đại trông có vẻ đại nghĩa: “Không được lợi gì, thậm chí còn có thể vì Nhị tỷ bị điện hạ hoặc Hoàng thượng trách phạt mà bị liên lụy. Nhưng ta chỉ là không muốn Cửu điện hạ bị người khác lừa gạt, chuyện tây trời như thế mà Phụng Vũ Hoàn có thể làm ra được, thì sẽ phải chuẩn bị tâm lý bị người khác vạch mặt. Phu nhân, ta cũng chỉ là vì muốn tốt cho điện hạ.”

Chu phu nhân trầm nghĩ hay cho câu vì muốn tốt cho điện hạ, lại nhìn Phấn Đại, thực sự không muốn nàng đứng trước cửa phủ nói chuyện không giữ mồm giữ miệng thế này. Vì thế đi từng bước, quay đầu phân phó thị vệ: “Đi chuẩn bị xe ngựa, ta cùng với vị tiểu thư này đi Phụng phủ một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 212: Hai người là cùng một loại người

Editor: Bell Huỳnh

Lúc Chu phu nhân đến đó, thì nghe quản gia Hà Trung đang nói chuyện với tên gác cổng: “Là người của gánh hát, tiểu nhân nhìn kỹ.”

Hà Trung bức tức giậm chân: “Hồ đồ! Chỉ nhìn xiêm y thôi mà đã cho đi? Người không nhìn mặt sao? Tứ tiểu thư ra ngoài lâu như thế vẫn chưa trở về, nếu lão thái thái trách tội thì ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Hà Trung làm mặt khô, Tứ tiểu thư xen lẫn người trong gánh hát trốn ra ngoài, vừa vặn bị Đại tiểu thư đi dạo trông thấy, tuy nói là nhìn không rõ lắm, nhưng Tứ tiểu thư xác thực hiện tại không có trong phủ. Đại tiểu thư trước mắt đã đi bẩm báo lão thái thái, phải làm sao mới ổn đây?

Hắn gấp tới nỗi xoay vòng vòng, tên gác cổng bị la kia vừa vặn quay đầu nhìn thấy có chiếc xe ngựa dừng ở cửa phủ, trong hai người vừa bước xuống xe có một người nhìn vô cùng quen, cẩn thận nhìn, chẳng phải là Tứ tiểu thư Phụng gia – Phấn Đại đây sao?

“Tứ tiểu thư đã trở lại?” Hắn duỗi tay chỉ: “Quản gia người xem, đó chẳng phải là Tứ tiểu thư sao?”

Hà Trung nhìn theo, Phấn Đại thân mặc xiêm y diễn viên từ trong xe ngựa bước xuống, kế bên là một vị phu nhân khí độ bất phàm. Điều này khiến Hà Trung hoảng sợ! Hắn là quản gia, cũng có một chút bản lĩnh, hẳn nhớ Chu phu nhân lúc trước có tới Phụng phủ đưa sính lễ, không ngờ vị Chu phu nhân lần nữa lại đến, lại đi cùng Tứ tiểu thư!

Hà Trung vì Phấn Đại hồi phủ nên thở phào nhẹ nhõm, còn chưa hoàn hồn lại thì bị Chu phu nhân dọa trở lại.

Hắn nhanh chóng tiến lên, hướng Chu phu nhân hạ lễ bái: “Tiểu nhân thỉnh an phu nhân.”

Chu phu nhân nhìn Hà Trung chớp mắt, sau đó chỉ vào Phụng Phấn Đại hỏi hắn: “Vị cô nương này nói mình là Tứ tiểu thư Phụng gia, người có nhận ra không?”

Hà Trung nhìn Phấn Đại chớp mắt, gật đầu: “Bẩm phu nhân, đây đúng là Tứ tiểu thư không sai.”

Chu phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Người nhà họ Phụng đúng là thú vị, tiểu thư nhà khác ra ngoài thì ăn mặc đẹp, tiểu thư Phụng gia ra ngoài thì biến thành đáng về như thế này, đúng là kì lạ.” Nàng vừa nói vừa bước qua bậc cửa đi vào trong: “Phụng tướng không ở trong kinh thành, Phụng gia hiện tại ai làm chủ?”

Hà Trung vội vàng theo vào trong, ngoan ngoãn đáp: “Hiện là lão thái thái làm chủ, mời phu nhân theo tiểu nhân vào trong sảnh đường ngồi tạm, tiểu nhân sai người mời lão thái thái qua.”

“Ân.” Chu phu nhân không nói gì thêm, đi theo Hà Trung tới sảnh đường Mẫu Đan viện, tên gác cổng chạy theo sau hướng tới Thư Nhã viện.

Đến Mẫu Đan viện, Phấn Đại nhỏ giọng hỏi một nha đầu: “Nhị tiểu thư hôm nay có ở trong phủ không?”

Nha đầu kia lắc đầu: “Thưa Tứ tiểu thư không có.”

Phấn Đại đắc ý nhếch môi cười, phát tay một cái: “Đi đi.” Đến bây giờ Phượng Vũ Hoành vẫn không xuất hiện thật là một tin tốt.

Chu phu nhân ngồi ngay ngắn vào ghế khách, có hạ nhân bưng vào chén trà thượng hạng, Hà Trung còn đặc biệt cho người đặt thêm ở giữa sảnh một chậu than, sau đó giải thích cùng Chu phu nhân: “Những ngày gần đây, bệnh lưng của lão thái thái lại tái phát, nên đi lại không tiện, cảm phiền phu nhân đợi thêm một chút.”

Chu phu nhân gật đầu: “Không vội.”

Chu phu nhân không vội nhưng bên lão thái thái nghe nói nàng đến thì lại rất gấp. Nguyên bản bởi vì mấy ngày nay vì chuyện của Phượng Vũ Hoành mà tốn không ít tâm tư, vào thời điểm mấu chốt này Chu phu nhân của Ngự vương phủ lại đến, điều này làm nàng không cách nào nghĩ theo hướng tốt.

Hạ nhân nghiêng nàng hướng Mẫu Đan viện mà đi, trên đường đi nàng hỏi Triệu ma ma: “Người đoán xem, Chu phu nhân không phải thật sự là tới hỏi tội chứ? A Hoành cùng Thất điện hạ thật sự...”

“Sao có thể chứ?” Triệu ma ma căn bản không tin người luôn luôn cẩn thận, làm việc chắc chắn có nguyên do như Phượng Vũ Hoành không thể nào làm ra loại chuyện này, lại nói —— “Cho dù người không tin Nhị tiểu thư thì cũng phải tin Thất điện hạ chứ? Người như hấn sao có thể làm ra loại chuyện này? Nói ra sợ cả thiên hạ không ai tin.”

“Cũng đúng.” Lão thái thái cảm thấy lời của Triệu ma ma nói rất có lý, suy nghĩ một chút với tính tình của Huyền Thiên Hoa, trong lòng lúc này mới thấy được an ủi một chút. Nhưng đối với Chu phu nhân vẫn có chút lo lắng: “Vậy nàng ta đến phủ chúng ta làm gì?” Vừa nói vừa quay đầu nhìn Trầm Ngự bên cạnh, lúc này mới nhớ đến lúc hạ nhân vào thông báo chuyện Chu phu nhân đến phủ, Trầm Ngự cũng vừa mới đến viện, nàng không kịp cùng Trầm Ngự nói chuyện đã phải bận túi bụi thay xiêm y. “Trầm Ngự, người tìm ta có chuyện gì?”

Vốn là muốn đến báo cáo với lão thái thái, Phấn Đại ra khỏi phủ, Trầm Ngự vội về mặt lo ưu nói: “Tổ mẫu, hôm nay tôn nữ đi dạo, vừa vặn đi đến tiền viện, thì nhìn thấy có ba người chuẩn bị ra khỏi phủ. Mấy người đó mặc đồ của đoàn kịch, nói là thiếu đồ nên phải ra ngoài mua. Cơ mà trong ba người đó, có một người trông rất giống Tứ muội, tôn nữ có sinh nghi cơ mà các nàng đi quá nhanh nên không kịp đuổi theo. Sau đó, tôn nữ đi qua viện của Tứ muội xem thử, thì quả nhiên Tứ muội không còn ở trong phủ, nên qua báo với tổ mẫu, không biết Tứ muội ra khỏi phủ có báo với tổ mẫu không? Nếu như không thì mong là không xảy ra chuyện gì!”

“Phấn Đại ra khỏi phủ rồi?” Lão thái thái trợn mắt: “Sao ta lại không biết chuyện này?”

Tên gác cổng đi theo sau, cuối cùng cũng có thể chen vào nói: “Hồi lão thái thái, Tứ tiểu thư xác thực là có theo đám người của đoàn kịch ra ngoài.”

“Hò đồ!” Lão thái thái nổi giận: “Các người làm việc như thế nào vậy? Tứ tiểu thư ra khỏi phủ mà không ngăn cản là thế nào?”

Tên gác cổng kia bị dọa, ầm một tiếng quỳ xuống đất, nhưng do lão thái thái sốt ruột đi gặp Chu phu nhân nên kiêu mềm không ngừng lại, hấn quỳ xuống như thấy chủ tử không chờ hấn, nhanh chóng bò lên, chạy chậm đến bên lão thái thái, gấp nói: “Đều là do nô tài bất trách, thỉnh lão thái thái trách phạt. Cơ mà Tứ tiểu thư lúc đó mặc đồ của người trong đoàn kịch, nô tài quả thực nhìn không ra!”

Trầm Ngự lúc này bình tĩnh lại, đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Tổ mẫu, vừa rồi lúc tôn nữ đến Thư Nhã viện, tên nô tài gác cổng này cũng vừa đến, tôn nữ thấy hấn báo với nha hoàn ở Thư Nhã viện là Chu phu nhân đến rồi.”

Tên gác cổng kia gật đầu: “Đại tiểu thư nói không sai, nô tài cùng Hà quản gia đón Chu phu nhân vào, thế nhưng... thế nhưng Chu phu nhân đi cùng với Tứ tiểu thư.”

“Cái gì?” Lão thái thái kinh hãi: “Phấn Đại sao lại đi cùng Chu phu nhân?” Nàng càng nghe càng nóng lòng, không khỏi giục: “Mau, nhanh một chút, tuyệt đối không thể để khách quý đợi lâu.”

Mấy tên nô tài nhấc chân nhanh hơn, thời gian không đến nửa chén trà, lão thái thái đã tới Mẫu Đan viện.

Phấn Đại cứ đứng ở cửa, thấy lão thái thái đến liền nhanh chóng tiến đến chào. Không đợi nàng nói chuyện, lão thái thái giơ cây gậy trong tay lên nên một quyền vào lưng Phấn Đại, đánh nàng phải kêu to.

“Người còn mặt mũi gọi ta à!” Lão thái thái tức giận đến mức run cầm cập, nhưng không dám lớn tiếng chửi bậy, chỉ lo Chu phu nhân nghe được, chỉ đành đè nén thấp tiếng răn dạy nàng: “Có phải người mời Chu phu nhân tới phủ không? Người tuổi còn nhỏ, sắp tâm muốn làm gì?”

Phấn Đại đau đến nước mắt cũng sắp tràn ra, tranh luận với lão thái thái: “Là tôn nữ có lòng tốt, sợ Nhị tỷ xảy ra chuyện gì đến lúc đó bị Ngự vương phủ trách tội lên đầu Phượng gia, tổ mẫu, người không thể một mực đứng về phía Nhị tỷ, mặc kệ sống chết của những tỷ muội khác!”

Nàng vừa nói vừa nhìn về phía Trầm Ngư, mong Trầm Ngư có thể giúp nàng nói một câu. Trầm Ngư làm như không nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Phấn Đại, nói: “Tứ muội, muội làm việc cũng quá lỗ mãng rồi.”

Trên thực tế, Trầm Ngư hận Phấn Đại thấu xương.

Nếu như bình thường, nàng sẽ theo Phấn Đại cùng nhau bày Phụng Vũ Hoành một phen, nhưng trước mắt, nàng thật sự sợ Phụng Vũ Hoành xảy ra chuyện. Chỉ có Phụng Vũ Hoành bình an, qua mấy ngày chuyện kia của nàng mới thành công, nếu Phụng Vũ Hoành xảy ra chuyện, nàng phải làm sao chứ? Phấn Đại này, trước sau không gây chuyện, sao cứ phải đúng thời điểm mấu chốt này mà gây sự.

“Tổ mẫu mau vào trong thôi.” Trầm Ngư bắt đầu đi giục lão thái thái một câu: “Đừng để Chu phu nhân đợi quá lâu.”

Lão thái thái nhanh chóng giờ tay lên, để bọn nô tài tiếp tục khiêng vào trong.

Đến sảnh Mẫu Đơn viện, nhìn Chu phu nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí ghế khách, lão thái thái lúc này mới kinh hoàng vạn phần, để Triệu ma ma đỡ từ trên ghế đệm xuống, muốn khom lưng hành lễ nhưng có chút khó khăn.

Chu phu nhân thấy Phụng gia lão thái thái như thế cũng biết chắc là không phải giả vờ, vì thế khoát tay ngăn lại: “Lão thái thái có bệnh trong người, không cần đa lễ, mau ngồi thôi.”

“Đa tạ phu nhân.” Lão thái thái cảm thấy cảm kích, để Triệu ma ma đỡ ngồi vào vị trí chủ vị, không quên hỏi câu hỏi mấu chốt: “Không biết phu nhân đến là có chuyện gì?”

Chu phu nhân liếc nhìn Phụng gia lão thái thái rồi nhìn đến Phấn Đại, mặt hiện lên nghi ngờ, nói: “Chẳng phải là Tứ tiểu thư Phụng gia đích thân đến Ngự vương phủ mời ta sao?”

Phụng Phấn Đại toàn thân run rẩy, câu nói này nói cho nàng biết, Chu phu nhân cùng Phụng Vũ Hoành chính là cùng một loại người.

Nhưng nàng đi đến Ngự vương phủ là sự thật, còn là vụng trộm lén trốn ra, trước mặt là lão thái thái nên nàng cũng không thể nói được gì.

Thấy Phấn Đại cúi đầu không nói, lão thái thái dùng quyền trưng hung hăng gõ một cái xuống nền đất, lớn tiếng nói: “Quy xuống cho ta!”

Phấn Đại phịch một tiếng quỳ ngay trên đất, tuy thế những vẫn cắn chặt chuyện Đồng Sinh Hiên không buông: “Tổ mẫu, Phấn Đại làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho Nhị tỷ. Chuyện như thế mà truyền tới tai Ngự vương phủ thì không biết sẽ như thế nào!”

Chu phu nhân nhìn vị Tứ tiểu thư Phụng gia này, trong ánh mắt càng ngày càng lộ vẻ khinh bỉ. Trước đây chỉ biết trong Phụng gia có một chủ mẫu tham sống sợ chết, lại nghe nói cô con gái lớn nhưng làm người khác không bớt lo. Bây giờ xem ra, Phụng phủ này là một chỗ toàn lang soi, ngay cả tiểu nha đầu mười mấy tuổi cũng có thể tính kế làm phiền người khác, các nàng làm tương lai của Ngự vương phủ thật khổ!

“Lão thái thái, theo các người lời này rốt cuộc là có ý gì? Phải chăng vì lão thái thái nghi ngờ? Nghe nói Ngự vương phi tương lai chúng ta có quan hệ mờ ám?”

“Chuyện này...” Nghe Chu phu nhân đặt câu hỏi, lão thái thái nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng Phấn Đại cướp lời nói: “Chính là ta ở trước cửa Ngự vương phủ nói cho người nghe chuyện kia nha! Nhị tỷ cùng Thất điện hạ đã ở trong Đồng Sinh Hiên mấy ngày, Thất điện hạ vẫn chưa từng bước ra.”

“Phấn Đại!” Lão thái thái cũng run cầm cập, nha đầu này cư nhiên gan lớn dám đến thẳng Ngự vương phủ cáo trạng, đây rõ ràng là thấy Phụng phủ gần đây sống yên lặng, nên tìm chuyện gây phiền phức? “Chớ có nói bậy!”

“Không phải nói bậy!” Phấn Đại một mực chắc chắn chuyện này: “Nhiều con mắt đều nhìn thấy, sao Phấn Đại dám nói bậy?”

“Chu phu nhân.” Lão thái thái muốn giải thích: “Là tiểu hài tử không hiểu chuyện, người đừng nghe nàng ấy nói lung tung, khi trở về ta nhất định sẽ trách phạt thật nặng, nếu không được thì sẽ cho người đưa nàng ra khỏi phủ, tuyệt đối sẽ không để nàng ta làm nhục thanh danh của A Hoành.”

“Hiện tại, Phụng gia các người đang là làm bản thanh danh của vương phi!” Chu phu nhân bắt chợt giận dữ, đột nhiên vỗ lên bàn, mạnh đến mức các chén trà trên mặt bàn đều nhảy lên. “Hiện tại vương phi đang trị chân cho Ngự vương điện hạ ở Huyện chủ phủ, Thất điện hạ phụng khẩu dụ của thánh thượng cùng đến Huyện chủ phủ, sao vào miệng người nhà họ Phụng lại thành Thất điện hạ cấu kết cùng Ngự vương phi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.